

AZ IGE TESTET ÖLT

V. KÖTET

A VEZETŐK ÉS A DOLGOZÓK
FELELŐSSÉGE

MINDENHATÓ ISTEN EGYHÁZA

TARTALOMJEGYZÉK

A vezetők és a dolgozók felelőssége (1.)	1
Miért szükséges felismerni a hamis vezetőket	1
A vezetők és dolgozók tizenöt felelősségi körének áttekintése	3
Első tétel: Elvezetni odáig az embereket, hogy egyenek és igyanak Isten szavaiból, megértsék őket, és hogy belépjenek Isten szavainak a valóságába	7
A hamis vezetőkben nincs meg az Isten szavainak felfogásához szükséges képesség és adottság	7
A hamis vezetők nem tudják elvezetni az embereket az igazságvalóságba	14
Második tétel: Ismerni minden egyes embertípus állapotait és megoldani olyan, az életbe való belépéssel kapcsolatos különböző nehézségeket, amelyekkel a valós életükben találkoznak (Első rész)	17
A hamis vezetők nem látják át az egyes embertípusok állapotait	17
A hamis vezetők nem képesek megoldani azokat a nehézségeket és problémákat, amelyekkel az emberek az életbe való belépésük során találkoznak	22
A vezetők és a dolgozók felelőssége (2.)	27
Második tétel: Ismerni minden egyes embertípus állapotait és megoldani olyan, az életbe való belépéssel kapcsolatos különböző nehézségeket, amelyekkel a valós életükben találkoznak (Második rész)	29
Az életbe való belépés nehézségeinek nyolc típusa	29
I. A kötelesség végzésével kapcsolatos nehézségek	29
II. Azzal kapcsolatos problémák, ahogyan az ember a kilátásait és a sorsát kezeli	30
III. Az egyének közötti kapcsolatokkal járó nehézségek	32
IV. Az emberi érzésekkel kapcsolatos problémák	32
V. A testi kényelem utáni sóvárgással kapcsolatos problémák	33
VI. Az önismerettel kapcsolatos nehézségek	35
VII. Az emberek különféle megnyilvánulásai az Istennel való bánásmódjukban	36
VIII. Az emberek hozzáállásai és különféle megnyilvánulásai az igazsággal való bánásmódjukban	37
A hamis vezetők munkájának káros hatásai és következményei	40

Harmadik tétel: Közölni azokat az igazságalapelveket, amelyeket meg kell érteni az egyes kötelességek megfelelő végzéséhez (Első rész).....	49
A hamis vezetők csak szavakat és doktrínákat tudnak szólni az emberek buzdítására.....	49
A hamis vezetők nem végeznek valódi munkát és nem a megfelelő munkájukkal törődnek	55

A vezetők és a dolgozók felelőssége (3.) 64

Harmadik tétel: Közölni azokat az igazságalapelveket, amelyeket meg kell érteni az egyes kötelességek megfelelő végzéséhez (Második rész).....	64
A hamis vezetők nem tudják közölni a munkavégzés alapelveit.....	65
Negyedik tétel: Figyelemmel kísérni a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a körülményeit, és haladéktalanul kiigazítani a számukra kijelölt kötelességeket vagy szükség esetén elbocsátani őket a nem megfelelő emberek használatával okozott károk megelőzése vagy enyhítése, valamint a munka hatékonyságának és gördülékeny előrehaladásának a garantálása végett.....	71
A vezetőknek és a dolgozóknak meg kell érteniük a különböző munkák felügyelőinek körülményeit.....	71
A különböző munkák felügyelőinek kiválasztására vonatkozó mércék	73
A hamis vezetők megnyilvánulásai a különböző munkák felügyelőit illetően.....	74
I. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik nem végeznek valódi munkát	76
II. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik gyenge képességűek és híján vannak a munkaképességnek	87
III. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik gyötörnek másokat és megzavarják a gyülekezet munkáját.....	94
IV. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik szembeszállnak a munkarenddel és a maguk módján teszik a dolgokat.....	98
V. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik antikrisztusok és független királyságokat alapítanak.....	101

A vezetők és a dolgozók felelőssége (4.) 105

Ötödik tétel: Naprakész felfogással és megértéssel rendelkezni a munka minden egyes elemének az állását és előrehaladását illetően,

és képesnek lenni problémák haladéktalan megoldására, elhajlások helyreigazítására, valamint a munkában lévő hibák orvoslására, hogy az gördülékenyen haladjon előre	105
A hamis vezetők elmerülnek a kényelemben, és nem foglalkoznak mélyrehatóan a munka megértéséhez szükséges alapzattal.....	105
A hamis vezetők nem követik nyomon a munkát, illetve nem adnak útmutatást azzal kapcsolatban	121
A hamis vezetők nem végeznek valódi munkát, ami késlelteti a munka előrehaladását.....	123

A vezetők és a dolgozók felelőssége (5.) 140

Hatodik tétel: Mindenféle alkalmas tehetség támogatása és művelése, hogy minden igazságra törekvő a lehető leghamarabb lehetőséget kapjon a képzésre és az igazságvalóságba való belépésre	140
Annak jelentősége, hogy Isten háza mindenféle tehetséges embert támogat és művel	140
Az Isten háza által támogatott és művelt különféle tehetséges emberekre vonatkozó előírt kritériumok	142
I. Vezetőkre, dolgozókra és a különböző munkaelemek felügyelőire vonatkozó előírt kritériumok	142
II. A különleges tehetséggel vagy adottságokkal rendelkező, különböző szakmákban tehetséges emberekre vonatkozó előírt kritériumok	145
III. Az általános ügyekkel kapcsolatos munkával foglalkozó személyzetre vonatkozó előírt kritériumok	149
Isten házának céljai azzal, hogy mindenféle tehetséges embert támogat és művel	152
Az a megértés és hozzáállás, amellyel rendelkezni kell az emberek Isten háza általi támogatásával és művelésével kapcsolatban	162
A hamis vezetők hozzáállásai és megnyilvánulásai a tehetséges emberek minden fajtájának támogatása és művelése tekintetében	173

A vezetők és a dolgozók felelőssége (6.) 193

Hetedik tétel: A különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján történő beosztása és felhasználása úgy, hogy mindegyikük a lehető legjobban hasznosuljon (Első rész)	194
Különböző típusú emberek észszerű felhasználása az emberi mivoltuk alapján	194

Különböző típusú emberek észszerű felhasználása az erősségeik alapján.....	198
Hogyan kell bánni néhány különleges embertípussal	210
I. Hogyan kell bánni azokkal, akik nem törődnek a megfelelő munkájukkal	210
II. Hogyan kell bánni a Júdásokkal	214
III. Hogyan kell bánni az egyház barátaival.....	219
IV. Hogyan kell bánni azokkal az emberekkel, akiket elbocsátottak	222
A vezetők és a dolgozók felelőssége (7.)	230
Hetedik tétel: A különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján történő beosztása és felhasználása úgy, hogy mindegyikük a lehető legjobban hasznosuljon (Második rész)	230
Nyolcadik tétel: A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése (Első rész).....	240
A vezetőknek és a dolgozóknak haladéktalanul azonosítaniuk kell és meg kell oldaniuk a nehézségeket.....	240
Olyan zavarok és nehézségek, amelyekkel a vezetők és a dolgozók gyakran találkoznak a munkájukban.....	248
I. Zavarok	248
II. Nehézségek	250
A. Mik a nehézségek	250
B. A helyes nézőpontok és hozzáállások, amelyekkel rendelkeznie kell az embernek, amikor nehézségekkel találkozik.....	252
C. Alapelvek, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak gyakorolniuk kell, amikor nehézségekkel találkoznak	258
A vezetők és a dolgozók felelőssége (8.)	265
Nyolcadik tétel: A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése (Második rész)	265
A vezetőknek és a dolgozóknak haladéktalanul jelenteniük kell és meg kell oldaniuk a munkában felmerülő nehézségeket	265
I. A „haladéktalan” jelentése.....	265
II. A nem haladéktalan problémamegoldás következményei	267
A hamis vezetők néhány fajtájának boncolgatása a nyolcadik felelősségi kör alapján.....	269
I. Álspirituális hamis vezetők	269
II. Gyenge képességű hamis vezetők.....	286
III. Lusta és kényelembe merülő hamis vezetők	296

A vezetők és a dolgozók felelőssége (9.)	317
Két kritérium annak megítélésére, hogy a vezetők és a dolgozók megfelelnek-e a színvonalnak	317
Kilencedik tétel: Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlése, kiadása és megvalósítása annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzése és nyomon követése (Első rész)	321
A munkarendek meghatározása és konkrét tételei	321
I. Adminisztratív munka	323
II. Személyzeti munka	325
III. Evangelizációs munka	325
IV. Különféle szakmunkák	330
V. Gyülekezeti élet	333
VI. Vagyonkezelés	335
VII. Tisztító munka	338
VIII. Külső ügyek	340
IX. A gyülekezet jóléte	342
X. Vészhelyzeti tervek	342
Miként kell pontosan közölni és megvalósítani a munkarendeket	345
I. Miként kell közölni a munkarendeket	345
II. Miként kell megvalósítani a munkarendeket	348
A vezetők és a dolgozók felelőssége (10.)	358
Kilencedik tétel: Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlése, kiadása és megvalósítása annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzése és nyomon követése (Második rész)	358
Útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása a munkarendek megvalósításához, valamint a megvalósítás állapotának ellenőrzése és nyomon követése	358
I. Útmutatás nyújtása	360
II. Felügyelet és ösztönzés nyújtása	365
III. Ellenőrzés és nyomon követés	368
Beszélgetés a munkarendek megvalósításának módjáról egy példán keresztül	369
A hamis vezetők munkarendeket illető hozzáállása és megnyilvánulásai	384

A kritérium annak vizsgálatához, hogy a vezetők és a dolgozók megfelelnek-e a színvonalnak.....	391
A vezetők és a dolgozók felelőssége (11.).....	397
Tizedik tétel: Isten háza különböző anyagi javainak (könyvek, különböző felszerelések, gabona és így tovább.) megfelelő védelme és észszerű elosztása, valamint rendszeres ellenőrzések, karbantartás és javítás végzése a károk és a pazarlás minimalizálása érdekében; továbbá annak megakadályozása, hogy gonosz emberek birtokba vegyék ezeket.....	400
Megfelelő védelem	401
Észszerű elosztás.....	404
I. Az Isten szavait tartalmazó könyvek észszerű elosztása.....	404
II. A különféle felszerelések észszerű elosztása.....	405
III. A különféle napi ellátmányok és ételek észszerű elosztása	410
Isten háza anyagi javainak jó kezelése Isten választott népe egészének a felelőssége	415
A hamis vezetők Isten házának anyagi javait illető hozzáállása és megnyilvánulásai	419
A vezetők és a dolgozók felelőssége (12.).....	432
Tizenegyedik tétel: Megbízható embereket válassz, akiknek az emberi mivolta megfelel a színvonalnak, különösen a felajánlások rendszerezett nyilvántartásba vételének, egyeztetésének és védelmének feladatára; rendszeresen tekintsd át és ellenőrizd a bevételeket és a kiadásokat annak érdekében, hogy a pazarlás vagy tékozlás esetei, valamint az indokolatlan kiadások azonnal beazonosíthatók legyenek – vess véget az ilyen dolgoknak és követelj észszerű kárpótlást; emellett minden eszközzel akadályozd meg, hogy a felajánlások gonosz emberek kezébe kerüljenek és ők birtokukba vegyék azokat.....	433
Mik a felajánlások	433
A vezetők és dolgozók felelősségei a felajánlások védelme tekintetében	439
I. A felajánlások megfelelő védelme	439
II. A számlák ellenőrzése	442
III. Mindenféle kiadás nyomon követése, átvizsgálása és ellenőrzése, szigorú átvilágítás végzése	446
IV. Azonnali tájékozódás a felajánlások hollétéről, valamint azok őrzőinek különböző körülményeiről	450

A hamis vezetők felajánlásokat illető hozzáállásai és megnyilvánulásai	454
I. A felajánlások közös tulajdonként történő kezelése	454
II. Nem törődni a felajánlásokat érintő kiadásokkal és nem kérdezni róluk.....	458
III. Észszerű kiadások korlátozása	462
IV. A felajánlások elkobzása és élvezete	464
A vezetők és a dolgozók felelőssége (13.)	470
Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Első rész)	471
A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok.....	472
I. Gyakori eltérés a témától az igazság közlése közben.....	475
II. Szavak és doktrínák hangoztatása az emberek félrevezetése és a megbecsülésük elnyerése érdekében	481
III. Otthoni dolgokról szóló fecsegés, személyes kapcsolatok építése és személyes ügyek intézése	488
IV. Klikkek alakítása.....	496
A vezetők és a dolgozók felelőssége (14.)	502
Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Második rész)	502
A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok.....	503
V. A státuszért való versengés	503
VI. Helytelen kapcsolatok kialakítása	522
A. Helytelen kapcsolatok a nemek között	524
B. Homoszexuális kapcsolatok	528
C. Anyagi érdekeltségen alapuló helytelen kapcsolatok	532
D. Egyének közötti gyűlölet	534

A vezetők és a dolgozók felelőssége (15.)	543
Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Harmadik rész).....	
A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok.....	543
VII. Kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvétel.....	543
A. A kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvétel többféle megnyilvánulásai	546
1. A hiányosságok kölcsönös leleplezése	546
2. Kölcsönös leleplezés és támadások	549
3. Szóbeli összetűzések.....	556
4. Az emberek önkényes kárhoztatása	567
B. A másokat gyakran támadó emberek emberi mivoltának jellemzői.....	572
A vezetők és a dolgozók felelőssége (16.)	579
Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Negyedik rész)	
A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok.....	579
VIII. Elképzelések terjesztése	579
A. Az elképzelések terjesztésének megnyilvánulásai.....	579
1. Elképzelések terjesztése Istenről.....	580
2. Elképzelések terjesztése Isten szavairól és munkájáról.....	587
B. Hogyan kell bánni azokkal az emberekkel, akik elképzeléseket terjesztenek.....	591
C. Az elképzelések elosztatásának alapelvei és útjai	599
A vezetők és a dolgozók felelőssége (17.)	614
Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események	

és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Ötödik rész) 614

A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok..... 614

IX. Negativitás árasztása..... 614

A. Mit jelent a negativitás árasztása 614

B. A negativitást árasztó emberek különféle állapotai és megnyilvánulásai 618

1. Negativitás árasztása, miközben az ember elégedetlen az elbocsátása miatt 618

2. Negativitás árasztása, miközben az ember nem hajlandó elfogadni a metszést 623

3. Negativitás árasztása, amikor az ember hírneve, státusza és érdekei sérülnek 628

4. Negativitás árasztása, amikor az ember áldások elnyerésére irányuló vágya megsemmisül 632

C. A negativitás elosztatásának alapelvei és útjai 654

A vezetők és a dolgozók felelőssége (18.)..... 660

Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Hatodik rész) 660

A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok..... 660

X. Alaptalan szóbeszéd terjesztése 660

A. Az alaptalan szóbeszéd terjesztésének megnyilvánulásai..... 660

B. Az alaptalan szóbeszéd terjesztésének lényege a Sátán szolgáljaként való viselkedés 662

C. Miként kell kezelni a KKP kormány és a vallásos világ Istent rágalmozó és támadó alaptalan szóbeszédeit 670

D. Az Isten szavait félreértelmező és Isten munkáját megítélő különféle alaptalan szóbeszéd felismerése 684

E. Az alaptalan szóbeszéd okozta kár 692

F. Az alaptalan szóbeszéd terjesztő emberek felismerése és a kezelésük alapelvei..... 696

A vezetők és a dolgozók felelőssége (19.)	700	
Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Hetedik rész)		700
A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok.....		700
A helytelen kapcsolatokat folytatók kezelésére vonatkozó alapelvek		700
XI. A választások manipulálása és akadályozása		703
A. A választások manipulálásának és akadályozásának megnyilvánulásai		704
B. A gyülekezeti választásokat manipuláló gonosz emberek kezelésére vonatkozó alapelvek.....		711
Az akadályozásokat és zavarásokat okozó különféle emberek, események és dolgok összegzése		723
XII. A politika megvitatása		729
A vezetők és a dolgozók felelőssége (20.)	735	
Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Nyolcadik rész).....		735
A vezetők és a dolgozók által a tizenkettedik felelősségi körön belül elvégzendő három feladat		738
I. Az akadályozásokat és zavarásokat okozó különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása		738
II. A gonosz emberek haladéktalan megállítása és korlátozása		740
III. A gonosz emberek gonosz tetteinek leleplezése, hogy Isten választott népe tisztánlátást alakítson ki és levonja a tanulságot.....		742
A hamis vezetők megnyilvánulásainak boncolgatása a tizenkettedik felelősségi kör tekintetében		748
I. A hamis vezetők gyenge képességűek és nem képesek azonosítani az akadályozások és a zavarások problémáit		748
II. A hamis vezetők nem az alapelvek szerint kezelik azokat az embereket, akik akadályozzák és zavarják a gyülekezet munkáját.....		760

III. A hamis vezetők nem leplezik le és nem állítják meg a gonosz embereket	774
A vezetők és a dolgozók felelőssége (21.)	781
Miként kell megkülönböztetni az antikrisztusokat azoktól az emberektől, akik antikrisztusi beállítottsággal rendelkeznek	781
Az igazsághoz való hozzáállásuk alapján történő megkülönböztetésük	781
Az emberi mivoltuk alapján történő megkülönböztetésük	783
Megkülönböztetésük az alapján, hogy valódi bűnbánatot tartanak-e vagy sem	784
Az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottsággal rendelkező emberek közötti különbségek összefoglalása	787
Tizenharmadik tétel: Isten választott népének megóvása attól, hogy az antikrisztusok megzavarják, félrevezessék, irányítsák és súlyosan ártsanak nekik, valamint képessé tételük arra, hogy felismerjék az antikrisztusokat és szívükből lemondjanak róluk	794
Feladatok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, amikor megállapítják, hogy az antikrisztusok zavarják a gyülekezetet	794
I. Leleplezés	796
II. Metszés	798
III. Boncolgatás	799
IV. Korlátozás	801
V. Megfigyelés	802
VI. Kizárás	804
A hamis vezetők által tanúsított megnyilvánulások, amikor az antikrisztusok zavarásokat okoznak	807
I. Nem leplezik le és nem kezelik az antikrisztusokat attól tartva, hogy megsértik őket	808
II. Nem képesek felismerni az antikrisztusokat	813
III. Az antikrisztusok védőernyőjeként viselkednek	818
IV. Nem törődnek azokkal az emberekkel, akiket az antikrisztusok félrevezettek, és nem kérdezősködnék felőlük	821
Kiegészítés: Kérdések megválaszolása	826
A vezetők és a dolgozók felelőssége (22.)	832
Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Első rész)	833
Mi a gyülekezet	834

I. A gyülekezet néhány értelmezése	834
II. A gyülekezet létének és az általa végzett munkának az értéke	836
III. A gyülekezet meghatározása.....	843
IV. Az emberekben a gyülekezetet illetően meglévő elképzelések és nézetek.....	851
A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai.....	854
I. Az ember Istenbe vetett hitének célja alapján	855
A. Az ember tisztviselőség iránti vágyának kielégítése	856
B. Az ellenkező neműek keresése.....	860
C. A csapások elkerülése	862
A vezetők és a dolgozók felelőssége (23.).....	866
Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Második rész).....	866
A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai.....	867
I. Az ember Istenbe vetett hitének célja alapján	867
D. Opportunizmus gyakorlása.....	867
E. A gyülekezetből való megélés	878
F. Menedék keresése	884
G. Támogató keresése	888
H. Politikai célok hajszolása.....	894
A vezetők és a dolgozók felelőssége (24.).....	901
Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Harmadik rész).....	901
A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai.....	901
I. Az ember Istenbe vetett hitének célja alapján	901
I. A gyülekezet megfigyelése	905
II. Az ember emberi mivolta alapján	918
A. A tények és a valótlanágok hamis színben feltüntetésének kedvelése	919
B. Mások kihasználásának kedvelése	927
A vezetők és a dolgozók felelőssége (25.).....	938
Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Negyedik rész)	938
A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai.....	938
II. Az ember emberi mivolta alapján	940

C. Züllöttség és féktelenség	940
D. Bosszúvágy	951
E. Arra való képtelenség, hogy az ember vigyázzon a szájára	965
A vezetők és a dolgozók felelőssége (26.)	980
Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása	
(Ötödik rész)	980
Az a hozzáállás, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak a gyülekezetet megtisztító munkával szemben kell tanúsítaniuk	
	980
Az Istenben hívő háromféle ember megnyilvánulásai és sorsa	984
I. Munkások	984
II. Isten népe	991
III. Bérmunkások	996
IV. E háromféle ember különféle sorsa	1008
A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai	1009
II. Az ember emberi mivolta alapján	1009
F. Észszerűtlen és szándékosan problémás viselkedés, miközben senki sem meri provokálni őket	
	1010
G. Következetes kicsapongó viselkedés	1018
A vezetők és a dolgozók felelőssége (27.)	1025
Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása	
(Hatodik rész)	1027
A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai	1027
II. Az ember emberi mivolta alapján	1027
H. Bármikor képesnek lenni az árulásra	1027
I. Bármikor képesnek lenni a távozásra	1039
J. Megingás	1051
A vezetők és a dolgozók felelőssége (28.)	1066
Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása	
(Hetedik rész)	1066
A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai	1067
II. Az ember emberi mivolta alapján	1067
J. Megingás	1067
K. Gyávaság és gyanakvás	1071
L. Bajkeresésre való hajlam	1085
M. Bonyolult háttér	1094

III. Az ember kötelességvégezés során tanúsított hozzáállása alapján.....	1105
A vezetők és a dolgozók felelőssége (29.)	1106
Tizenötödik tétel: A személyzet mindenféle fontos tagjának megóvása, megvédve őket a külvilág zavaró hatásaitól és biztonságban tartva őket, annak biztosítása érdekében, hogy a különböző fontos munkaelemek rendben haladhassanak	1106
Kik a személyzet fontos tagjai	1107
A személyzet fontos tagjainak védelme a külvilág zavaró hatásaitól	1110
I. A vendéglátó családokra vonatkozó biztonsági követelmények	1110
II. A környezetre vonatkozó követelmények a lakóhelyen.....	1113
III. Hogyan kell a vezetőknek és a dolgozóknak a személyzet elhelyezésének szervezésével kapcsolatos munkát végezniük.....	1116
A személyzet fontos tagjai biztonságának megőrzése.....	1123
I. Miként kell gondoskodni Isten választott népének biztonságáról azokban az országokban, ahol üldözik a hitet	1123
II. Miként kell gondoskodni Isten választott népének biztonságáról a különböző tengerentúli országokban.....	1128
A. Isten választott népe jogi státuszának rendezése	1128
B. Jogi alapismeretek nyújtása az összes testvér számára.....	1134
C. Az emberek evangélium hirdetésére történő kiküldése során követendő alapelvek.....	1137
III. Miként kell foglalkozni azokkal a vezetőkkel és dolgozókkal, akik nem figyelnek oda a biztonsági munkára	1143

A vezetők és a dolgozók felelőssége (1.)

Miért szükséges felismerni a hamis vezetőket

Most, hogy befejeztük az antikrisztusok különböző megnyilvánulásaival kapcsolatos beszélgetést, ma egy új témáról fogunk beszélgetni – a hamis vezetők különböző megnyilvánulásairól. Az Istenben való hit éve alatt találkoztatok már a hamis vezetők mindenféle megnyilvánulásával és gyakorlatával. Annak a folyamatnak a során, amikor Isten háza minden szintről elbocsátja a hamis vezetőket, a legtöbb ember többé-kevésbé szert tesz némi felismerésre a hamis vezetőkkel kapcsolatban; vagyis a legtöbb embernek van némi megértése a hamis vezetők néhány konkrét megnyilvánulásáról. Azonban függetlenül attól, hogy mennyire fogjátok fel vagy mennyire értitek meg, végső soron ez a tudás nem elég szisztematikus vagy konkrét. A gyülekezeti választások során sokan nem értik meg a vezetők megválasztásának alapelveit, azt, hogy milyen embert válasszanak vezetőnek, és hogy milyen ember képes vezetőként bevezetni a testvéreket Isten szavainak valóságába, és milyen ember felel meg a vezetői színvonalnak. Nem igazán vannak tudatában ezeknek a dolgoknak, vagy nem igazán tiszták ezek a dolgok számukra. Sőt még olyan zavarodott és felismerésre képtelen emberek is vannak, akik kifejezetten hamis vezetőket választanak a választások során, azt választják, aki egy hamis vezetőre hasonlít, miközben vakok a valóban alkalmas, vezetői képességekkel és emberi mivolttal rendelkező emberekre. Azokat, akik alapvetően nem rendelkeznek a vezetéshez szükséges képességgel és emberi mivolttal, a látszólagos lelkesedésük vagy néhány jó cselekedetük miatt választják meg, és mert megfelelnek az emberek „jó” emberi minőséghez társított elképzeléseinek, míg azokat, akik tényleg rendelkeznek a vezetéshez szükséges összes kvalifikációval, soha nem választják meg. Azok, akik keresik a rivaldafényt és lelkesen feláldozzák magukat – de semmilyen munkaképességgel nem rendelkeznek –, mindig mindenféle helyzetben megjelennek, különösen aktívnak tűnnek, és a legtöbb ember azt gondolja, hogy az ilyen emberek alkalmasak, és meg kellene választani őket. Az eredmény az, hogy az ilyen emberek a megválasztásuk után semmilyen munkát nem tudnak vállalni. Még a Fennvaló munkarendjét sem képesek végrehajtani, és azt sem tudják, hogyan kell. Bár mindig nagyon lelkesen tevékenykednek, a vezetői időszakuk egy részének eltelte után nincs javulás és kevés az előrehaladás a gyülekezet bármely munkájában, és gyakran előfordulnak olyan helyzetek, amikor a gyülekezet munkája zűrzavaros, vagy az emberek széthúznak, köszönhetően a gonosz emberek zavarásának vagy hatalombitorlásának. Ezeket a következményeket a hamis vezetők munkája idézi elő. Egy hamis vezető megválasztása nemcsak a testvérek életbe való belépését befolyásolja és hátráltatja, hanem ezzel egyidejűleg a gyülekezeti munka különböző tételeire is negatív hatást gyakorol oly mértékben, hogy az evangélium terjesztésének munkáját nem lehet zökkenőmentesen és hatékonyan végezni. Ezt a problémát részben maguk a hamis vezetők okozzák, de részben azok is, akik

megválasztják őket. Ha te nem érted az igazság alapelveit, nincs tisztánlátásod, vak vagy, és nem látsz át az embereken, és így végül hamis vezetőt választasz, akkor nemcsak magadnak és másoknak ártasz, hanem a gyülekezet munkája is megszenvedi ezt. Ilyen hatást és kárt okoznak a hamis vezetők Isten választott népe életbe való belépésének és a gyülekezet munkájának. Ezért fel kell ismernünk és fel kell sorolnunk a hamis vezetők különböző megnyilvánulásait, ami alapján lehetővé teszem számotokra, hogy megértsétek, milyen viselkedést kell tanúsítania egy megfelelő színvonalú vezetőnek, milyen munkát kell végeznie, és hogy pontosan mi a felelősségi köre. A hamis vezetők felismerésének témája nagyon fontos, mivel érinti a gyülekezet munkáját, Isten választott népe minden egyes tagjának az életbe való belépését, és különösen azt, hogy az egyes kötelességek hogyan haladnak előre. Egyesek azt mondhatják: „Nem áll szándékomban indulni a választáson, és nincs is ambícióm vagy vágyam arra, hogy vezető vagy dolgozó legyek. Tisztában vagyok magammal, és elég, ha egy hétköznapi hívő vagyok, így az igazság alapelveinek ezen aspektusa nem tartozik rám. Ha hallgatni akarok valamit, akkor olyasmit hallgatok, ami az én saját életbe való belépésemről és üdvösségemről szól. A hamis vezetők különböző megnyilvánulásai és az azokkal kapcsolatos igazságok nem érintik az én saját életbe való belépésemet, ezért nem kell meghallgatnom, vagy hallgathatom félfüllel vagy félszívvvel, és egyszerűen végigmehetek a folyamaton anélkül, hogy megszívlelném.” Vajon ez jó hozzáállás? (Nem, nem az.) Mások azt mondják: „Nincsenek ambícióim, és nem akarok indulni a vezetőválasztáson. Gyerekkorom óta soha nem állt szándékomban, hogy hivatalnok legyek, vagy kitűnjek a többiek közül, egyszerűen csak szeretek hétköznapi, átlagos ember lenni. Attól a pillanattól kezdve, hogy elkezdtem hinni Istenben, követő akartam lenni. Szeretem követni mások parancsait, és bármire kérnek, megteszem. Milyen egyszerű ilyen embernek lenni! Én csak egy egyszerű ember vagyok, aki nem akar aggódni vagy terhet cipelni, ezért nem kell meghallgatnom ezeket a dolgokat, és nem is akarom hallgatni őket.” Helyes ez a nézet vagy sem? (Nem helyes.) Mi nem helyes benne? (Bár nem akarnak vezetők lenni, ha nem értik az igazságnak ezt az aspektusát, és nem tudják felismerni a hamis vezetőket, akkor a választások során nagy valószínűséggel hamis vezetőt fognak választani, ami hatással lesz a gyülekezet munkájára és Isten választott népének életbe való belépésére.) Ez az egyik szempont. Még valami? (A hamis vezetők problémája mindannyiunkban jelen van, ezért meg kell vizsgálnunk magunkat, el kell gondolkodnunk magunkon, és meg kell értenünk önmagunkat.) (Ha nem tudjuk felismerni a hamis vezetőket, akkor azt sem fogjuk tudni, ha az egyikük félrevezetett minket, és ez szenvedést fog okozni a saját életünkben.) (Ez a fajta szemlélet egy megnyilvánulása annak, hogy nem törekszünk az igazságra. Vezetőnek lenni Isten házában nem ugyanaz, mint amikor ambíciózusak vagyunk, és hivatalnokokká akarunk válni a világban. Vezetőnek lenni azt jelenti, hogy jobban törekszünk az igazságra, terhet viselünk a gyülekezet munkája érdekében, és tekintettel vagyunk Isten szándékaira. Ez az igazságra való törekvés.) (Isten választott népének tagjaként a kötelességünk és a felelősségünk, hogy jelentsük a hamis

vezetőket. Ha nem tudjuk felismerni a hamis vezetőket, akkor előfordulhat, hogy hagyjuk, hogy valamelyikük átvegye a hatalmat, és befolyásolja a gyülekezet munkáját.) Hány szempont ez? (Öt szempont.) Mind az öt szempont helyes, és meglehetősen pontos. Ha az imént említett embertípus szemlélete alapján boncolgatjuk e probléma lényegét, akkor alapvetően ez az öt szempont van. Függetlenül attól, hogy akarsz-e vezető lenni, vagy sem, Isten választott népének tagjaként felügyelő szerepet kell vállalnod a vezetőkkel és a dolgozókkal kapcsolatban. Isten háza a te háza is, a vezető pedig olyan, mint egy kis házvezető. Ha nem jól irányítja a dolgokat, akkor az téged is befolyásol és érint, ezért neked felelősséged és kötelességed felügyelni minden munkáját.

A vezetők és dolgozók tizenöt felelősségi körének áttekintése

Nem nehéz felismerni a hamis vezetőket, mert az ilyen típusú emberek nem ritkák a gyülekezetben; azóta léteznek, amióta a gyülekezetvezetők és az egyházi munka. A képességüknek és a felfogóképességüknek, a jellemüknek és a választott útjuknak sok határozott megnyilvánulása van. Mielőtt ezeket a határozott megnyilvánulásokat boncolgatnánk, először meg kell értenünk, hogy mik a vezetők és a dolgozók felelősségei, és mely konkrét munkák tartoznak ezekhez alapvetően. Csak azok felelnek meg a vezetői és a dolgozói színvonalnak, akik képesek ezt a konkrét munkát jól elvégezni; akik nem tudják elvégezni ezt a munkát, azok hamis vezetők. A legtöbb embernek talán még mindig nincs módszere a hamis vezetők felismerésére, nem tudják felfogni az alapelveket, és nem tudják, hogy mely szempontok a legfontosabbak a felismerés során. A mai napon először is beszéljünk szisztematikusan arról, hogy pontosan mik a vezetők és a dolgozók felelősségei, egyesével felsorolva őket, hogy mindenki tisztában legyen velük. Ezeknek az alapelveknek a megértése után a legközelebbi vezető-és dolgozéválasztáskor lesz egy pontos mércétek ahhoz, hogy pontosan hogyan kell választani, és pontosan ki a megfelelő személy, akit meg kell választani. Először tehát soroljuk fel a vezetők és a dolgozók felelősségi köreit.

A vezetők és a dolgozók felelőssége:

1. Elvezetni odáig az embereket, hogy egyenek és igyanak Isten szavaiból, megértsék őket, és hogy belépjenek Isten szavainak a valóságába.
2. Ismerni minden egyes embertípus állapotait és megoldani olyan, az életbe való belépéssel kapcsolatos különböző nehézségeket, amelyekkel a valós életükben találkozhatnak.
3. Közölni azokat az igazságalapelveket, amelyeket meg kell érteni az egyes kötelességek megfelelő végzéséhez.
4. Figyelemmel kísérni a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a körülményeit, és haladéktalanul kiigazítani a számukra kijelölt kötelességeket vagy szükség esetén elbocsátani őket a nem megfelelő emberek használatával okozott károk megelőzése vagy enyhítése, valamint a munka hatékonyságának és gördülékeny előrehaladásának a garantálása végett.

5. Naprakész felfogással és megértéssel rendelkezni a munka minden egyes elemének az állását és előrehaladását illetően, és képesnek lenni problémák haladéktalan megoldására, elhajlások helyreigazítására, valamint a munkában lévő hibák orvoslására, hogy az gördülékenyen haladjon előre.
6. Mindenféle alkalmas tehetség támogatása és művelése, hogy minden igazságra törekvő a lehető leghamarabb lehetőséget kapjon a képzésre és az igazságvalóságba való belépésre.
7. A különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján történő beosztása és felhasználása úgy, hogy mindegyikük a lehető legjobban hasznosuljon.
8. A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése.
9. Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlése, kiadása és megvalósítása annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzése és nyomon követése.
10. Isten háza különböző anyagi javainak (könyvek, különböző felszerelések, gabona és így tovább.) megfelelő védelme és észszerű elosztása, valamint rendszeres ellenőrzések, karbantartás és javítás végzése a károk és a pazarlás minimalizálása érdekében; továbbá annak megakadályozása, hogy gonosz emberek birtokba vegyék ezeket.
11. Megbízható emberek választása, akiknek az emberi mivolta megfelel a színvonalnak, különösen a felajánlások rendszerezett nyilvántartásba vételének, egyeztetésének és védelmének feladatára; a bevételek és kiadások rendszeres áttekintése és ellenőrzése, annak érdekében, hogy a pazarlás vagy tékozlás esetei, valamint az indokolatlan kiadások azonnal beazonosíthatók legyenek – az ilyen dolgok véget vetése és észszerű kárpótlás megkövetelése; emellett minden eszközzel meg kell akadályozni, hogy a felajánlások gonosz emberek kezébe kerüljenek és ők birtokukba vegyék azokat.
12. Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.
13. Isten választott népének megóvása attól, hogy az antikrisztusok megzavarják, félrevezessék, irányítsák és súlyosan ártsanak nekik, valamint képessé tételük arra, hogy felismerjék az antikrisztusokat és szívükből lemondjanak róluk.
14. Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.
15. A személyzet mindenféle fontos tagjának megóvása, megvédve őket a külvilág zavaró hatásaitól és biztonságban tartva őket, annak biztosítása érdekében, hogy a különböző fontos munkaelemek rendben haladhassanak.

A vezetők és a dolgozók felelősségét összesen tizenöt tételben foglaltuk össze, és ezek alapján fogunk beszélgetni. Nézzük meg először az ebben a tizenöt tételben szereplő egyes feladatokat. Az első három az igazság megértésének és az életbe való belépésnek a kérdését érinti. Ez a legalapvetőbb munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük kell, és ez az egyik fő kategória. Vezetőként vagy dolgozóként az a legalapvetőbb, hogy képes legyél elvégezni ezeket a feladatokat, rendelkezni ilyen képességgel, viselj ilyen terhet, és képes legyél vállalni ezt a felelősséget. Ezek a legalapvetőbb dolgok, amelyekkel rendelkezned kell. A vezetőknek és a dolgozóknak képesnek kell lenniük beszélni Isten szavairól, megtalálni belőlük a gyakorlás útját, elvezetni az embereket odáig, hogy megértsék Isten szavait, valamint hogy a valós életben tapasztalják meg őket, és lépjenek be azokba, képesnek kell lenniük bevinni Isten szavait a valós életbe, felhasználva azokat az emberek valós életben és a kötelességvégezésük során felmerülő különböző problémáinak vagy nehézségeinek a megoldására. Ha Isten választott népének olyan problémái vannak, amelyek megoldásához vezetőre vagy dolgozóra van szükség, de a vezető vagy dolgozó nem képes az igazságot a problémák megoldására használni, akkor az a vezető vagy dolgozó haszontalan, még a legalapvetőbb munka elvégzésére is képtelen. Az ilyen vezető vagy dolgozó nem felel meg a színvonalnak. A negyedik és az ötödik tétel a gyülekezeti munka különböző tételeire és e munkatételek felügyelőire vonatkozik. Ha a vezetők és a dolgozók nem ellenőrzik megfelelően a felügyelőket, akkor a gyülekezet munkája rendezetlenné válhat, vagy gonosz emberek zavarhatják meg azt, ami befolyásolhatja a munka hatékonyságát és előrehaladását, és a munka maga akár meg is bénulhat. Ezért a negyedik és az ötödik feladat is olyan, amelyet egy megfelelő színvonalú vezetőnek jól kell végeznie. A hatodik és hetedik tétel az előléptetést, a gondozást és a mindenféle emberek használatát érinti. Az emberek használatának alapelve az, hogy mindenkit a lehető legjobban kell használni, és hogy mindenféle ember képes ellátni a kötelességét, amíg az emberi mivolta megfelelő színvonalú, és meg tud felelni az Isten házában megkövetelt normáknak. Vagyis engedjük meg, hogy minden ember megfelelő kötelességeket végezessen; nincs szükség arra, hogy megpróbáljuk a halakat arra kényszeríteni, hogy a szárazföldön éljenek, vagy a disznókat arra, hogy repüljenek, elég, ha valaki alkalmas egy feladatra, jól tudja csinálni azt, és hozzáértő. Ráadásul egyes feladatoknál technikai, szakmai szempontokat is figyelembe kell venni, és lehet, hogy néhányan ugyan jók ezekben, de valójában még nem végeztek semmilyen munkát ezen a területen, és nem is értik a vonatkozó alapelveket. Ezeknek az embereknek esélyt kell adni, ha megfelelnek az előléptetés és a fejlesztés Isten házában érvényes követelményeinek, valamint elő kell léptetni és fejleszteni kell őket, hogy tanulhassanak. Így a különböző feladatokat még több alkalmas ember el tudja vállalni Isten házában, és nem lesznek betöltetlen pozíciók, amikor a gyülekezetnek szüksége lesz emberekre a különböző feladatokhoz. Ezek a kérdések az emberek előléptetésének, fejlesztésének és használatának két aspektusát érintik.

Nézzük meg a nyolcadik és kilencedik tételt: Ez a két tétel a vezetők és a dolgozók munkához való hozzáállását érinti, vagyis azt, hogy képesek-e eleget tenni a felelősségi köreiknek, hűségesek-e, és hogy képesek-e jó munkát végezni Isten követelményeinek és Isten háza intézkedéseinek kezelése tekintetében, valamint akkor, amikor nehézségekkel szembesülnek a munkában. A tizedik és tizenegyedik tétel azzal kapcsolatos, hogy milyen alapelvek szerint kell kezelni Isten házában a felajánlásokat és a mindenféle vagyontárgyakat. Ez a két tétel egyrészt az emberek képességét és munkaképességét érinti, másrészt pedig az emberi mivolt kérdéseit, azt, hogy valaki hűséges-e, és hogy képes-e eleget tenni a felelősségi köreinek. Ezután nézzük meg a tizenkettedik, tizenharmadik és tizennegyedik tételt, amelyek a gyülekezetben előforduló néhány különleges helyzetre vonatkoznak – például, ha valaki akadályozza és megzavarja, illetve felborítja a gyülekezet normális életét. Természetesen a legsúlyosabb az antikrisztusok vagy más, olyasfajta emberek megjelenése, akiket el kell takarítani vagy ki kell zárni. Az, hogy hogyan és milyen alapelvek szerint kell bánni az ilyen emberekkel, szintén a vezetők és a dolgozók felelősségi körébe tartozó munka. Képesnek lenni a problémák azonnali felfedezésére, és ha azt tapasztaljuk, hogy valaki akadályozásokat és megzavarásokat okoz, képesnek lenni ezt azonnal megállítani, kezelni és megoldani, valamint biztosítani, hogy a gyülekezeti munkát és a gyülekezeti életet ez ne zavarja meg – ezek olyan kérdések, amelyeket ez a három tétel érint. Az utolsó tétel érinti a mindenféle fontos munkát végző személyzet személyes biztonságának kérdését, valamint azt, hogy a mindenféle fontos munka garantálható-e. A munka akkor tud haladni, ha a személyzet biztonságban van, ha azonban a személyzet biztonságával kapcsolatban problémák vagy rejtett veszélyek merülnek fel, akkor kérdésessé válik, hogy a munka folytatható-e vagy sem. Tekintsünk vissza, és nézzük meg, hogy összesen hány fő kategória van. Az első, a második és a harmadik tétel az első kategóriába tartozik: az ember életbe való belépése. A negyedik és az ötödik tétel a második kategóriába tartozik: a gyülekezeti munka különböző tételei és e munkatételek felügyelői. A hatodik és a hetedik tétel a harmadik kategóriába tartozik: mindenféle emberek felhasználása, fejlesztése és előléptetése. A nyolcadik és kilencedik tétel a negyedik kategóriába tartozik: Isten házában munkarendje és a munka nehézségei. A tizedik és tizenegyedik tétel az ötödik kategóriába tartozik: felajánlások és Isten házában tulajdonai. A tizenkettedik, tizenharmadik és tizennegyedik tétel a hatodik kategóriába tartozik: a gyülekezetben előforduló rendkívüli helyzetek. A tizenötödik tétel a hetedik kategóriába tartozik: a fontos gyülekezeti munka és a személyzet biztonsága. Összesen hét kategória van, amely tizenöt tételt foglal magában. Ez a hét kategória a vezetők és a dolgozók felelősségi körébe tartozik, és a munkájuk része. Vezetőként vagy dolgozóként a munkád legalapvetőbb feladatait ez a hét kategória teszi ki, és ez a hét kategória jelenti Isten házában követelményeit a vezető és a dolgozó irányában. Ha azt akarjuk mérni, hogy egy vezető képes-e jó munkát végezni, hogy rendelkezik-e munkaképességgel, hogy birtokában van-e a vezetői képességnek, és hogy megfelelő színvonalú vezető-e,

akkor ezt a hét kategóriát kell használnunk. Miután megértettük ezt, e hét fő kategória alapján egyesével fogjuk megbeszélni és boncolgatni a hamis vezetők megnyilvánulásait és konkrét gyakorlatait, valamint azt, hogy mit tettek a vezetőként eltöltött idejük alatt, ami bizonyítja, hogy hamis és nem megfelelő színvonalú vezetők. Ha e hét kategória szerint mérjük, akkor meggyőző bizonyítékot kapunk, és ez viszonylag igazságos és észszerű. Mondjátok meg Nekem, hogy a hét kategóriáról vagy a tizenöt tételről beszéljünk egyenként? Melyik módszer a jobb? (Beszéljünk a tizenöt tételről egyesével.) Ez felel meg a preferenciáitoknak – minél részletesebb, annál jobb, igaz? Akkor kezdjük el hivatalosan a részletes beszélgetésünket a hamis vezetők különböző megnyilvánulásairól.

Első tétel: Elvezetni odáig az embereket, hogy egyenek és igyanak Isten szavaiból, megértsék őket, és hogy belépjenek Isten szavainak a valóságába

A hamis vezetőkben nincs meg az Isten szavainak felfogásához szükséges képesség és adottság

Ki a hamis vezető? Minden bizonnyal egy olyan személy, aki nem képes tényleges munkát végezni, aki nem foglalkozik a vezetői kötelességeivel. Nem végez valódi vagy fontos munkát; csak néhány általános ügyet és felszínes feladatot lát el, olyan dolgokat, amelyeknek semmi közük az életbe való belépéshez vagy az igazsághoz. Nem számít, hogy mennyi ilyen munkát csinál, mert az elvégzésüknek nincs jelentősége. Ezért jellemzik az ilyen vezetőket hamisnak. Hogyan lehet tehát egyértelműen felismerni egy hamis vezetőt? Kezdjük meg az elemzésünket! Először is világossá kell tenni, hogy egy vezető vagy egy dolgozó első számú felelőssége az, hogy elvezessen másokat odáig, hogy egyék és igyák Isten szavait, illetve hogy úgy beszéljen az igazságról, hogy azt mások megértsék, és belépjenek az igazságvalóságba. Ez a legfontosabb kritérium, amely alapján ellenőrizni lehet, hogy egy vezető igaz-e vagy hamis. Meg kell nézni, hogy képes-e másokat vezetni Isten szavainak evésében és ivásában, valamint az igazság megértésében, illetve hogy képes-e az igazságot használni a problémák megoldására. Ez az egyetlen kritérium, amely alapján ellenőrizni lehet, hogy egy vezető vagy egy dolgozó milyen képességgel és adottsággal rendelkezik Isten szavainak felfogására, és hogy képes-e Isten választott népét az igazságvalóságba való belépéshez vezetni. Ha egy vezető vagy dolgozó képes Isten szavainak tiszta felfogására és az igazság megértésére, akkor Isten szavai szerint kell helyre tennie az emberek Istenbe vetett hitről alkotott elképzeléseit és képzelődéseit, és segítenie kell az embereknek megérteni Isten munkájának gyakorlatiasságát. Az Ő szavai szerint kell megoldania azokat a tényleges nehézségeket is, amelyekkel Isten választott népe szembesül, különösen akkor, ha a hitükben meglévő téves nézeteikről vagy egy kötelesség végzésével kapcsolatos félreértéseikről van szó. Alkalmaznia kell Isten szavait az olyan problémák megoldására is, amelyek akkor jelentkeznek, amikor az emberek különböző próbatételekkel

és megpróbáltatásokkal szembesülnek, és képesnek kell lennie arra, hogy elvezesse Isten választott népét az igazság megértéséhez, gyakorlásához, és az Ő szavának valóságába való belépéshez. Ugyanakkor elemeznie kell az emberek különböző romlott beállítottságait az Isten szavaiban feltárt romlott állapotok alapján, hogy Isten választott népe lássa, hogy ezek közül melyek vonatkoznak rájuk, hogy megismerjék önmagukat, és hogy gyűljék a Sátánt és lázadjanak ellene, ezáltal lehetővé téve, hogy Isten választott népe rendíthetetlenül megálljon a tanúságtételében, legyőzze a Sátánt, és dicsőséget adjon Istennek mindenféle próbatétel közepette. Ez az a munka, amit végezniük kell a vezetőknek és a dolgozóknak. Ez a gyülekezet legalapvetőbb, legkritikusabb és leglényegesebb munkája. Ha a vezetőként szolgáló emberek képesek felfogni Isten szavait és rendelkeznek az igazság megértéséhez szükséges képességgel, akkor nemcsak arra lesznek képesek, hogy megértsék Isten szavait és belépjenek azok valóságába, hanem arra is, hogy irányítsák, vezessék és segítsék azokat, akiket elvezetnek odáig, hogy megértsék Isten szavait és belépjenek azok valóságába. Az Isten szavainak felfogására és az igazság megértésére vonatkozó képesség azonban pontosan az, ami hiányzik a hamis vezetőkől. Nem értik Isten szavait, nem ismerik az emberek által különböző helyzetekben feltárt romlott beállítottságokat, amelyeket lelepleznek az Ő szavai, nem tudják, mely állapotok szülnek ellenállást, panaszt és Isten elleni árművét és így tovább. A hamis vezetők nem képesek elgondolkodni önmagukon, vagy önmagukhoz kapcsolni Isten szavait, csak némi doktrínát és néhány előírást értenek meg Isten szavainak szó szerinti jelentéséből. Amikor beszélgetnek másokkal, csupán idéznek néhányat az Ő szavaiból, majd elmagyarázzák azok szó szerinti jelentését. És azt hiszik, hogy ezzel az igazságról beszélnek, és hogy tényleges munkát végeznek. Ha valaki úgy tudja olvasni és idézni Isten szavait, ahogy ők, akkor azt gondolják róluk, hogy ők olyasvalakik, akik szeretik és megértik az igazságot. Egy hamis vezető csak Isten szavainak szó szerinti jelentését érti; alapvetően nem érti Isten szavainak igazságát, és ezért nem tud beszélni az azokkal kapcsolatos tapasztalati tudásáról. A hamis vezetők nem képesek felfogni Isten szavait; csak a szavak felszínes jelentését képesek megérteni, de úgy hiszik, hogy ez az Ő szavainak felfogása és az igazság megértése. A mindennapi életben mindig Isten szavainak szó szerinti jelentését értelmezik, hogy tanácsot adjanak és segítsenek másoknak, és azt hiszik, hogy ezzel munkát végeznek, és hogy elvezetik az embereket odáig, hogy egyék és igyák Isten szavait, és belépjenek azok valóságába. Tény, hogy bár a hamis vezetők gyakran beszélnek ilyen módon másokkal Isten szavairól, a legkisebb valós problémát sem tudják megoldani, Isten választott népe pedig képtelen marad arra, hogy gyakorolja vagy megtapasztalja az Ő szavait. Nem számít, hogy hogyan vesznek részt összejöveteleken, hogyan eszik és isszák Isten szavait, akkor sem értik meg az igazságot, nem lépnek be az életbe, és egyikük sem képes beszélni a tapasztalati tudásáról. Még ha vannak is a gyülekezetben zavart okozó gonosz emberek és álhívők, senki sem képes felismerni őket. Amikor egy hamis vezető egy zavart okozó álhívőt vagy gonosz embert lát, nem gyakorolja a felismerést, hanem kiterjeszti rájuk a

szeretetét és a buzdításait, és arra kéri a többieket, hogy legyenek toleránsak és türelmesek velük, így pedig elkényeztetni ezeket az embereket, akik továbbra is zavart okoznak a gyülekezetben. Ez azt eredményezi, hogy a gyülekezeti munka minden egyes eleme teljesen eredménytelen lesz. Ez a következménye annak, hogy a hamis vezető nem végez tényleges munkát. A hamis vezetők nem képesek az igazságot használni a problémák megoldására, ami elegendő bizonyíték arra, hogy nem rendelkeznek az igazságvalósággal. Amikor beszélnek, akkor csak szavakat és doktrínákat szajkóznak, és pusztán doktrínákat és előírásokat ajánlanak másoknak gyakorlásra. Amikor például valaki félreérti Istent, a hamis vezetők azt mondják neki: „Isten szavai már lefedték mindezt: bármi, amit Isten tesz, az az ember üdvössége, az a szeretet. Nézd, milyen világosak, mennyire egyértelműek az Ő szavai! Hogy értheted még mindig félre Őt?” A hamis vezetők ilyen típusú útmutatást adnak az embereknek. Szavakat és doktrínákat szajkóznak, hogy buzdítsák, korlátozzák és az előírások betartására kényszerítsék az embereket. Ez a legkevésbé sem hatékony, és nem old meg semmilyen problémát. A hamis vezetők csak szavakat és doktrínákat képesek mondani, hogy irányítsák az embereket, ami miatt az emberek azt gondolják, hogy a doktrínáról való beszéd azt jelenti, hogy ők beléptek az igazságvalóságokba. Amikor azonban nehézség éri őket, nem tudják, hogyan kell gyakorolni, nincs útjuk, és minden szó és doktrína, amit megértettek, az értelmét veszti. Mit mutat ez? Azt mutatja, hogy a doktrínák megértése egyáltalán nem hasznos és nem értékes. Az egyetlen dolog, amit a hamis vezetők megértenek, az a doktrína. Nem tudnak beszélni az igazságról, hogy problémákat oldjanak meg; nincsenek elvek a cselekedeteikben, az életükben pedig csupán néhány általuk jónak tartott előírást követnek. Az ilyen emberek nem rendelkeznek az igazságvalóságokkal. Ezért van az, hogy amikor hamis vezetők vezetnek az embereket arra, hogy egyék és igyák Isten szavait, annak nincs igazi hatása. Csak arra képesek, hogy megértsék az emberekkel Isten szavainak szó szerinti jelentését, és nem tudnak segíteni nekik abban, hogy megvilágosodjanak Isten szavaiból, vagy hogy megértsék, milyen romlott beállítottságokkal rendelkeznek. A hamis vezetők nem értik, hogy milyenek az emberek állapotai, vagy hogy milyen beállítottságlényeget tárnak fel az emberek egy adott helyzetben, hogy Isten mely szavait kell használni e téves állapotok és romlott beállítottságok feloldására, mit mondanak ezekről Isten szavai, mik Isten szavainak követelményei és alapelvei, illetve hogy milyen igazság rejlik bennük. A hamis vezetők semmit sem értenek ezekből az igazságvalóságokból. Ők csak tanácsot adnak az embereknek úgy, hogy azt mondják: „Egyél és igyál többet Isten szavaiból. Az igazság bennük van. Meg fogod érteni, ha többet olvastál az Ő szavaiból. Ha nem értesz belőlük néhányat, akkor csak imádkozz, keress, és gondolkodj rajtuk többet.” Így adnak tanácsot az embereknek, és képtelenek így megoldani a problémákat. Nem számít, hogy ki az, aki problémával találkozik, és hozzájuk fordul segítségért, ugyanazt mondják mindenkinek. Az illető ezt követően továbbra sem ismeri meg önmagát, és továbbra sem érti az igazságot. Nem lesz képes megoldani a saját valódi problémáját, vagy megérteni,

hogyan kellene gyakorolnia Isten szavait, pusztán csak ragaszkodni fog Isten szavainak szó szerinti jelentéséhez és az előírásokhoz. Amikor az Isten szavainak gyakorlásával kapcsolatos igazságalapelvekről van szó, vagy arról, hogy milyen valóságokba kell belépnie, továbbra sem érti ezeket. Ez következik a hamis vezetők munkájából: egyetlen valódi eredmény sincs.

Isten megköveteli az emberektől, hogy szerényen és tisztességesen, egy szenthez méltó illendőséggel öltözködjének. „Szerényen és tisztességesen, egy szenthez méltó illendőséggel” – összesen hét szó, de vajon értitek, hogy mit jelentenek? (Mindannyian tudjuk, hogy a doktrína szerint Isten megköveteli az emberektől, hogy szerényen és tisztességesen, egy szenthez méltó illendőséggel öltözködjének, de amikor öltözködünk, nem tudjuk, hogyan mérjük fel, mi az, ami szerény vagy tisztességes.) Ez az igazság megértésének és meg nem értésének problémaköréhez tartozik. Ha nem tudod ezt felmérni, az azt bizonyítja, hogy nem érted Isten szavait. Mit jelent tehát az, hogy megértjük Isten szavait? Azt jelenti, hogy az ember megérti a szerénység és a tisztesség azon kritériumait, amelyekről Isten beszél, illetve pontosabban azt, hogy milyen színű és stílusú ruhák felelnek meg ezeknek. Mely színek és stílusok szerények és tisztességesek? Akik képesek felfogni az igazságot, tudják, mi az, ami szerény és tisztességes, és mi az, ami bizzar. Bár egyes ruhák szerények és tisztességesek, mégis régimódi stílusúak. Isten nem szereti a régimódi dolgokat, és nem kéri azt az emberektől, hogy utánózzák a múlt stílusait, vagy hogy képmutató farizeusok legyenek. Isten azt érti a „szerény és tisztességes” alatt, hogy legyen normális emberi hasonlatossága, nemesnek, elegánsnak és előkelőnek tűnjön. Isten nem azt kéri az emberektől, hogy viseljenek bizzar ruhákat, és nem is azt, hogy öltözzenek rongyosan, mint egy koldus, hanem azt, hogy szerényen és tisztességesen, egy szenthez méltó illendőséggel öltözzenek. A normális emberek ezt így fogják fel. Ezt hallva azonban egy hamis vezető felbuzdulva azt mondta: „Isten szavai megadják nekünk az öltözködésünk kereteit. »Szerényen és tisztességesen, egy szenthez méltó illendőséggel« – ha betartjuk ezt a hét szót, akkor dicsőítjük Istent, és nem hozunk szégyent Rá, a nem hívők között pedig nagyra becsült emberek leszünk. Mi számít tehát szerénynek és tisztességesnek? Az, ha emberi hasonlatossággal beszélünk és cselekszünk és szenthez méltó illendőséget mutatunk. Ha szentekről beszélünk, általában az ókori szentekre utalunk. Ha szenthez méltó illendőséggel akarunk rendelkezni, akkor az ókori szentek stílusát kell utánoznunk, viszont ha ókori ruhákban jársz, akkor az emberek örülnek fognak tartani téged. Ez nem felel meg az Isten tiszteletét előíró alapelvnek, de kell lennie valamilyen felkutatható bizonyítéknak arra vonatkozóan, hogy milyen ruhákat viseltek a szentek a közelmúltban. A társadalmi miliő néhány évtizeddel ezelőtt jobb volt. Az emberek egyszerűbbek voltak, konzervatívabban és illedelmesebben öltözködtek. Ha ennek a normának megfelelően öltözködünk, akkor szerények és tisztességesek leszünk, és rendelkezni fogunk a szentekhez méltó illendőséggel. Ez a gyakorlás útja.” Megtudva, hogy a '70-es és a '80-as években az emberek fehér inget és kék nadrágot viseltek, azt mondta a testvéreknek: „Láttam a fényt

Isten szavaiban. A '70-es és a '80-as években az emberek olyan öltözékben jártak, ami egészen illedelmes és egyszerű volt. Nem mondhatjuk, hogy méltóságteljesek voltak, de úgy tűnik, hogy jobban megfelelnek az Isten szavában foglalt követelményeknek, ezért mi is e norma szerint fogunk öltözködni.” A vezető példamutatóan felvette ezt az öltözéket, és mindenki úgy gondolta, hogy jól néz ki, elég tisztességes és egyszerű. A vezető azt mondta: „Isten azt mondta, hogy ne viseljünk bizzar ruhákat. Először is, az inget be kell gombolni egészen a nyakig, és az összes mandzsettagombot is be kell gombolni. A csuklók nem látszódhatnak, az inget be kell tűrni, és minden testrészt szorosan be kell fedni. Nem szabad, hogy látszódjon a csupasz mellkas vagy a hát. Nézzétek meg, milyen szerény és tisztességes ez! Ugye, hogy szerény és tisztességes, és ugye, hogy összhangban van az Isten által megkövetelt szenthez méltó illendőséggel?” A vezetőnek különösen tetszett az öltözék, amit éppen akkor viselt, és amit ugyanakkor másoktól is megkövetelt: „A ti ruháitok túl modernnek, túl divatosak. Szégyent hoznak Istenre, és Ő nem szereti őket. Most menjen mindenki, és gyorsan vegyen fel olyan ruhát, amelyet én viselek, legyetek olyanok, mint én!” A tisztánlátással nem rendelkező emberek követték a példáját, találtak maguknak és felvettek egy úgynevezett szerény és tisztességes öltözéket, amely összhangban volt a szentekhez méltó illendőséggel, és a legtöbben még jónak is tartották. Néhányan azonban undorodtak ezektől a régimódi dolgoktól a szívükben, és úgy érezték, hogy nem helyénvaló ezt tenni, és hogy az Isten szavainak ilyesfajta értelmezése eltorzult. Ezek az emberek annak ellenére, hogy nem tudták egyértelműen megmondani, hogy helyes vagy helytelen volt-e a vezetőre hallgatni, és nem mertek következtetéseket levonni, amellet érveltek, hogy ne kövessék vakon a tömeget. Úgy vélték, hogy amit a vezető mondott, az nem teljesen helyes, és nem követték azt. Csak az ostoba emberek, és akik nem képesek felfogni Isten szavait, azok nem olvasták el maguk Isten szavait, hanem követték, amit a hamis vezető mondott, és megtették azt, amit mondtak nekik, úgy, ahogy mondták nekik, hogy megtegyék. Követték a hamis vezetőt, és utánozták őt, ugyanúgy öltözködtek, amikor kimentek az utcára. Amikor tömegbe mentek, nagyon élvezték, és azt gondolták: „Hiszünk Mindenható Istenben, és az öltözékem tele van a szentekhez méltó illendőséggel. Ti mit viseltek? Milyen tarka, milyen modern, milyen elvetemült! Nézzetek ránk, mi nem fedünk fel semmit!” Azt gondolták, hogy csodálatosak. A hamis vezető nemcsak, hogy nem vette észre, hogy ez Isten szavainak félreértelmezése, hanem valójában azt hitte, hogy Isten szavait gyakorolja, és belép azok valóságába. Ezt teszik a hamis vezetők. A hamis vezetők még Isten embereknek szóló legegyszerűbb és legkönnyebben érthető követelményei tekintetében sem tudják igazán megérteni, hogy mire vonatkoznak Isten szavai, hogy milyen normákat követelnek meg, vagy mik az alapelveik. Vajon képesek-e akkor megérteni, hogy mit mond Isten az emberiség romlott beállítottságáról vagy a rengetegféle emberi állapotról? Tudhatják-e pontosan, hogy mi itt az igazság? Természetesen nem.

A hamis vezetők nem rendelkeznek azzal a képességgel, hogy felfogják Isten szavait; ők csupán Isten szavainak szó szerinti jelentéséből tudják, hogy mit mondott

Isten, de nem értik, hogy Isten szavai milyen igazságokat fejeznek ki, hogy mit követel Isten az emberektől, vagy hogy milyen igazságalapelveket kell megérteniük az embereknek. Ezért, amikor Isten szavairól beszélnek, pusztán szó szerint értelmezik őket, és néhány előírást, néhány követendő szabályt adnak az embereknek azért, hogy bizonyítsák, hogy ők is értik Isten szavait és végeztek munkát. Néhány hamis vezető még azt is gondolja, hogy Isten szavai már világosak, csak az emberek mindig elmulasztják, hogy egyék és igyák azokat, vagy hogy erőfeszítést tegyenek. Látna, hogy mindenkinek a kezében vannak az Isten szavait tartalmazó könyvek, feleslegesnek tartják elvezetni az embereket odáig, hogy egyék és igyák Isten szavait. Ezért, amikor az összejövetel során vagy a kötelességeik végzése közben problémákat találnak, egyszerűen csak elküldik az embereknek Isten szavainak néhány kiválasztott passzusát, és olyan dolgokat mondanak nekik, mint: „Olvassátok el Isten szavainak ezt a passzusát”; „Olvassátok el Isten szavainak azt a passzusát”; vagy „Isten szavai ezt mondják erről az aspektusról, és azt mondják arról az aspektusról”. Csupán elküldik Isten szavainak kiválasztott szakaszait az embereknek, meggyőző módon bátorítják őket Isten szavainak olvasására, azt gondolva, hogy így kell elvezetni az embereket, hogy egyék és igyák Isten szavait, és azt hiszik, hogy eleget tesznek a vezetői felelősségüknek. Miután elolvassák ezeket a szavakat, az emberek azt mondják: „Én is olvastam Isten ezen szavait; vajon nem feleslegesen gyűjtöd össze nekem ezeket a szavakat?” A hamis vezetők azonban azt gondolják: „Ha nem küldöm el neked őket, akkor nem fogod tudni megtalálni, hogy mely fejezetben vagy oldalon szerepelnek ezek a szavak. Még azt sem tudod, hogy Isten milyen összefüggésben mondta ezeket a szavakat. Vezetőként vállalom kell ezt a felelősséget, hogy bármikor és bárhol elküldjem neked Isten szavait.” Néhány hamis vezető túláradó szeretetből egy nap alatt akár tíz-húsz passzust is küld valakinek Isten szavaiból, hogy ezzel is bizonyítsa a hűségét a munkájához és az eltökéltségét az iránt, hogy elvezesse az embereket Isten szavainak valóságába. Elküldik Isten e szavait az embereknek, de vajon megoldódnak a problémáik? Vajon betöltik ők azt a szerepet, amelyet egy vezetőnek be kellene töltenie? Gyakran nem töltik be ezt a szerepet, mert ha az emberek maguktól is képesek lennének megérteni ezeket a szavakat, akkor nem lenne szükségük vezetőre. Isten szavainak a hamis vezetők által küldött passzusait valójában jól ismerik azok, akik gyakran olvassák Isten szavait, de akkor mi hiányzik az emberek számára? Mik a nehézségeik és a problémáik? Az, hogy amikor ezeket az igazságokat érintő problémákról van szó, amikor nehézségekkel szembesülnek, az emberek nem képesek meglátni a problémák lényegét, nem tudják, hol kezdjenek hozzá a megoldásukhoz, és nem tudják, hogyan lépjenek be ezekbe az igazságokba – és a hamis vezetők sem tudják. Akkor vajon eleget tettek a felelősségüknek ebben az ügyben? Vajon alkalmasak a vezetői munkára? Nyilvánvaló, hogy nem tettek eleget ennek a felelősségüknek. Például, amikor az emberek arról olvasnak Isten szavaiban, hogy becsületes embernek lenni, egy hamis vezető, mivel nem tudja, hogyan kell enni és inni Isten szavait, és nincs meg a képessége arra, hogy felfogja és megértse

az igazságot, azt mondaná: „Isten elvárásai nem magasak. Isten azt kéri tőlünk, hogy legyünk becsületes emberek, becsületesnek lenni pedig azt jelenti, hogy igazat beszélünk. Hát nem mondták el mindezt Isten szavai? »Ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem« (Máté 5:37). Milyen világosak Isten szavai! Csak mondd azt, amit a szívedben gondolsz; milyen egyszerű ez! Miért nem tudod ezt megtenni? Isten szava az igazság, ezt kell gyakorolnunk. Ha nem gyakoroljuk, az lázadás, és vajon Isten megmenti azokat, akik láznak Ellene? Nem menti meg.” Ezt hallva az emberek így válaszolnak: „Minden, amit mondasz, helyes, de még mindig nem tudjuk, hogyan legyünk becsületes emberek. A hazugság ugyanis sokszor akaratlan, vagy olyasvalami, amit akkor tesz az ember, amikor nincs más választása, és van mögötte valamilyen indok. Hogyan kellene ezt megoldani?” Mit mondana a hamis vezető? „Hát nem egyszerű ezt elintézni? Hát nem tették ezt világossá Isten szavai? Becsületes embernek lenni olyan, mint gyermeknek lenni; mennyire egyszerű ez! Nem számít, milyen idős vagy, nem tudnál egyszerűen olyan lenni, mint egy gyermek? Csak nézd meg, hogyan viselkednek a gyermekek.” A hallgató ezután eltöpreng: „A gyermek fő tulajdonságai a naivitás és az élenkség, az ugrabugrálás, az éretlenség, és az, hogy sok mindent nem ért meg. Mivel a vezető ezt mondta, akkor ezt fogom csinálni.” Másnap ez a harmincas-negyvenes éveiben járó személy két kis copfba kötötte a haját, rózsaszín fejpántot és hajcsatokat tett a hajába, rózsaszín inget, cipőt és zoknit vett fel, teljesen rózsaszínbe öltözött. Ezt látva a vezető azt mondja: „Ez az! Sétálj még inkább úgy, mint egy gyermek – ugrándozva. Beszélj annyira ártatlanul, mint egy gyermek, elvetemültségmentes szemekkel és mosollyal az arcodon – hát nem a gyermeki viselkedéshez való visszatérés ez? Ilyen a becsületes ember viselkedése!” A vezető egészen elégedett, míg mások ezt ostoba, abnormális viselkedésnek gondolják. Ez a hamis vezető nemcsak hogy nem tudta megoldani a problémát, de arról sem volt fogalma, hogyan keresse az igazság alapelveit, és az abszurditás útjára vezette az embereket. A hamis vezető még a legegyszerűbb igazságot – hogy hogyan legyen valaki becsületes ember – sem tudja helyesen és tisztán felfogni, vakon alkalmazza az előírásokat, és olyan eltorzultan fogja fel az igazságot, hogy az visszataszító azoknak, akik hallják. Ezt csinálják a hamis vezetők.

A hamis vezetők rengetegféleképpen fogják fel Isten szavait, és különféle bizarr és különc nézőpontokkal állnak elő. Emellett Isten szavainak gyakorlását és követését hirdetik, és azt követelik másoktól, hogy fogadják el és tartsák magukat az ő felfogásukhoz. Röviden: az ilyen hamis vezetőkhez hasonló embereknek gyakran sekélyes és eltorzult felfogásuk van Isten szavairól. Ha spirituális értelemben akarnánk meghatározni, azt mondanánk, hogy „hiányzik belőlük a lelki megértés”. Nemcsak, hogy eltorzult az Isten szavaival kapcsolatos felfogásuk, hanem gyakran még azt is követelik másoktól, hogy hozzájuk hasonlóan kövessék ezeket az eltorzult doktrínákat és előírásokat. Eközben az eltorzult felfogásukat arra használják, hogy kárhoztassák azokat, akik torzítatlanul fogják fel az igazságot. Ezek a hamis vezetők lelki megértés hiányában nem vizsgálják és elemzik Isten szavait, mint az antikrisztusok. Látszólag úgy közelednek Isten

szavaihoz, hogy alázatosan eszik, isszák és fogadják el őket. A gyenge képességük és Isten szavainak felfogására való képtelenségük miatt azonban úgy kezelik Isten szavait, mintha az egy tankönyv lenne, és azt hiszik, hogy Isten szavai azt a logikát követik, hogy „egy meg egy egyenlő kettő, és kettő meg kettő egyenlő négy”. Nem tudják, hogy Isten szavai az igazságot jelentik, és ahhoz, hogy az ember belépjen Isten szavainak valóságába, meg kell értenie, hogy az Isten szavaiban kifejezett igazságok mire vonatkoznak, és hogy milyen különféle állapotokat és tartalmakat foglalnak magukban ezek az igazságok. Amikor mások nagyon konkrétan és gyakorlatiasan fogják fel Isten szavait, azt felületesnek tartják, és olyasvalaminek, amire nem érdemes figyelni, és azt mondják: „Én értem az egészet, mindent tudok. Amiről beszélsz, azt már világosan elmagyarázták Isten szavai, miért kell elmondanod?” Valójában nincsenek tudatában annak, hogy mások az Isten szavaiban foglalt igazságokhoz kapcsolódó konkrét tartalomról beszélnek. Mivel ezeknek a hamis vezetőknek nincs lelki megértésük, és nem rendelkeznek azzal a képességgel, hogy felfogják Isten szavait, azt gondolják, hogy minden igazság többé-kevésbé ugyanaz, és nincsenek konkrét különbségek az igazságok által érintett problémák között; úgy gondolják, hogy az ezekről a dolgokról való vég nélküli beszélgetés ellenére mindez lényegében ugyanaz a probléma. Ez a hiedelem komoly problémára utal: az ilyen emberek arra vannak ítélve, hogy soha ne értsék meg az igazságot.

A hamis vezetők nem tudják elvezetni az embereket az igazságvalóságba

Vannak jó képességű és felfogóképességű egyének, akik már szereztek némi tapasztalatot Isten alapvető szavaival kapcsolatban, némileg beléptek azokba, és rendelkeznek némi igazságvalósággal, de konkrétabb útmutatásra és vezetésre van szükségük ahhoz, hogy a belépésük mélyebb és alaposabb legyen. Csak a hamis vezetők nem értik meg, hogy mire vonatkoznak az igazság konkrét részletei, vagy hogy miért beszélnek róluk ilyen módon, és azt gondolják, hogy ez a dolgok szükségtelen túlbonyolítása vagy játék a szavakkal. Nem értik vagy nem tudják, hogyan kell felfogni vagy megtapasztalni az igazsággal kapcsolatos különböző szempontokat. Ezért, miután vezetőkké válnak, csupán annyit tudnak tenni, hogy vezetik az embereket Isten gyakran megbeszélte szavainak evésében és ivásában, majd beszélnek néhány doktrínáról, és összefoglalnak néhány módszert az előírások betartásának gyakorlására, és az emberek pedig csupán néhány felszínes spirituális kifejezést, gyakran elmondott szót és doktrínát, előírást és szlogent kapnak tőlük. Az új hívők számára a hamis vezetők prédikációi talán egy-két évig még elegendők lehetnek, de egy-két év után azok, akik már megértettek néhány igazságot, elkezdik felismerni a hamis vezetők kijelentéseit és megközelítéseit. Azok számára, akikből alapvetően hiányzik a felfogóképesség, bárhol is prédikálnak a hamis vezetők, semmit sem éreznek, nincs tudatosságuk, és nem veszik észre, hogy amit ezek a vezetők prédikálnak, azok csupán szavak és doktrínák, és hogy amit megértenek, az csupán néhány üres elmélet, szlogen és előírás, amelyek egyáltalán nem az igazságot jelentik. E megnyilvánulások alapján vajon

képesek a hamis vezetők eleget tenni annak a felelősségnek, hogy „elvezessék odáig az embereket, hogy egyenek és igyanak Isten szavaiból, megértsék őket, és hogy belépjenek Isten szavainak a valóságába”? Vajon be tudják tölteni ezt a szerepet? Vajon eleget tudnak tenni a felelősségi köreiknek? (Nem.) Miért nem? Mi a fő probléma? (Az ilyen embereknek nincs lelki megértésük, és nem tudják felfogni az igazságot.) Nincs lelki megértésük, és nem tudják felfogni az igazságot, mégis másokat akarnak vezetni – ez teljességgel lehetetlen! Azt várni a hamis vezetőktől, hogy elvezessék az embereket odáig, hogy megértsék Isten szavait és belépjenek Isten szavainak valóságába, olyan, mintha szitával akarnánk vizet meríteni – képtelenség! Vegyük például azt, hogy becsületes embernek kell lenni: Isten szavai ezzel kapcsolatban elég egyszerűek, csak néhány mondatból állnak és nem bonyolultak. Bárki, aki egy kicsit is művelt, tudja, mit jelentenek ezek a szavak. A hamis vezetők azonban, hogy bebizonyítsák, hogy képesek a munkára és képesek vezetni az embereket, Isten szavai alapján gondosan elmagyarázzák: „Mi a jelentősége annak, hogy Isten megköveteli az emberektől, hogy becsületesek legyenek? Az, hogy a becsületes ember az, akit Isten szeret. A nem hívők nem becsületesek, nem mondanak igazat, csak hazugságokat és megtévesztő szavakat mondanak; az egész világ a hazugság nagy nemzete. Ezért, amikor ma eljön Isten, az első dolog, amit követel az az, hogy az emberek legyenek becsületesek. Ha te nem vagy becsületes ember, Isten nem fog szeretni téged; ha nem vagy becsületes ember, akkor téged nem lehet megmenteni, és nem léphetsz be a királyságba; ha nem vagy becsületes ember, nem gyakorolhatod az igazságot, és minden bizonnyal csalárd ember vagy; ha nem vagy becsületes ember, nem felelsz meg egy teremtetett lény színvonalának.” Most már értitek, hogyan kell becsületes embernek lenni? (Nem.) Mindezeken után még mindig nem világos. Amikor az új hívők ezt hallják, úgy érzik, hogy ezek a szavak kiválóak, olyasmik, amiket még nem hallottak a vallásos gyülekezetekben töltött húsz-harminc évük alatt. Néhányan még azt is mondják: „Ezek a szavak erőteljesek, minden mondat megérdemel egy »Áment«.

Ez a prédikáció igazán jó, ez valóban a Királyság Korának prédikációja!” A hamis vezetők aztán folytatják: „Isten azt kéri tőlünk, hogy legyünk becsületes emberek, vajon mi becsületes emberek vagyunk?” Néhányan elgondolkodnak ezen: „Mivel Isten azt kéri tőlünk, hogy legyünk becsületes emberek, ez azt jelenti, hogy még nem vagyunk azok.” Néhányan csendben maradnak, és azt gondolják: „Én eléggé jámbor embernek tartom magam. Soha nem harcolok másokkal, és amikor üzletelek, nem merek becsapni senkit. Néha, amikor egy kis előnyhöz jutok, még aludni sem tudok éjszaka. Vajon becsületes ember vagyok? Úgy gondolom, hogy őszinte ember vagyok, és vajon ez nem ugyanazt jelenti, minthogy becsületes ember vagyok?” Mások azt mondják: „Én a természetemnél fogva nem tudok hazudni. Az arcom elvörösödik, valahányszor valami valótlan mondok, tehát biztosan becsületes ember vagyok, nem igaz?” A hamis vezetők ezután hozzáteszik: „Függetlenül attól, hogy becsületes ember vagy-e, mivel Isten szava azt kéri tőlünk, hogy legyünk becsületesek, szükségszerű, hogy becsületes ember legyél. Ha Isten szavai szerint cselekszel, akkor becsületes

ember vagy. Akkor megszabadulsz a csalárdságtól, és a Sátán sötét befolyásának kötelékeitől. Amint becsületes emberré válsz, belépsz az igazságvalóságába, teljesíteni tudod a kötelességeidet, és alá tudod vetni magad Istennek.” Most már értitek, hogyan lehettek becsületes emberek? (Nem.) Egyesek mégis el vannak ragadtatva: „Ezek a szavak erőteljesek. Ámen! Minden mondat helyes. Egyik sem közvetlenül Isten szavaiból származik, de mindegyik Isten szavainak felfogását mutatja. Ez a felfogás fantasztikus! Én miért nem tudom ennyire felfogni? Úgy tűnik, ez a vezető valóban méltó a címre, tényleg vezetésre termett!” Azok az emberek, akiknek van képességük és éles az eszük ezt hallva elgondolkodnak: „Nem magyaráztad el, hogy mi az a becsületes ember. Pontosan hogyan lehet valaki becsületes ember?” A hamis vezetők folytatják: „Becsületes embernek lenni azt jelenti, hogy nem hazudsz. Például, ha korábban paráználkodtál, akkor imádkozol Istenhez, és megvallod, hogy hányszor követted el, és kivel. Ha úgy érzed, hogy nem látod vagy érintheted Istent, akkor a vezetőnek kell megvallanod, és tisztáznod kell mindent. Az őszinte beismerés a legalapvetőbb követelménye annak, hogy becsületes ember legyél. Ezenkívül az is, hogy kiöntöd a szívedet, és nem keversz hazugságot a szavaidba. Hogyan gondolkodsz bármilyen dologról, milyen szándékaid vannak, milyen romlottságot társz fel, kit gyűlölsz vagy átkoztál meg a szívedben, kinek akarsz ártani, vagy ki ellen akarsz ármánykodni – mindezt meg kell vallani az adott személyeknek. Ezáltal nyitottá és őszintévé válsz, és a fényben fogsz élni. Ez jelenti azt, hogy becsületes ember vagy. Egy becsületes embernek el kell engednie az egóját; képesnek kell lennie arra, hogy megmutassa és elemezze a szívének leggonoszabb és legsötétebb részeit.” Ezt hallva most már értitek, hogyan kell becsületes embernek lenni? (Még mindig nem.) Még a meghallgatása után is csak doktrínákat ért meg az ember, és nem a konkrét gyakorlatokat. Isten szavainak ilyen felfogásával, ilyen módon vezetik el a hamis vezetők az embereket odáig, hogy egyék és igyák Isten szavait, és közösséget is így vállalnak, azt gondolva, hogy ők értik a legjobban Isten szavait, hogy képesek felfogni Isten szavait, és hogy el tudják vezetni az embereket Isten szavainak valóságába. Valójában azonban, amit megértenek és amivel közösséget vállalnak, azok mind csak doktrínák és szlogenek, amelyek semmiféle segítséget nem nyújtanak azoknak, akik szeretnék keresni az igazságvalóságot és megérteni az igazság alapelveit. A hamis vezetők mégis azt hiszik, hogy nagyszerű felfogóképességgel rendelkeznek, egyedülálló meglátásaik vannak Isten szavaival kapcsolatban, és felsőbbrendűek az átlagembereknél. Körbejárnak, hirdetik ezeket a doktrínákat és szlogeneket, sőt, még össze is hasonlítják magukat másokkal, rendszeresen használják ezeket a doktrínákat és szlogeneket szóbeli vitákhoz, és gyakran még arra is, hogy kioktassák, megmetsszék, megítélik és kárhoztassák az embereket. Azt gondolják, hogy ezzel munkát végeznek, behozzák Isten szavait a valós életbe, és alkalmazzák Isten szavait. Hát nem zavaró ez a dolog? A hamis vezetők nem tudják megérteni Isten szavait, nem tudják elvezetni az embereket Isten szavainak valóságába. Isten szavainak elolvasása után csak néhány szóról és doktrínáról tudnak közösséget vállalni, mégis körbejárnak, hogy hirdessék azokat, és

kérkedjenek velük. Valójában azonban semmilyen igazságot nem értenek meg Isten szavaiból. Nem értenek meg például néhány hasonló spirituális kifejezést vagy hasonló kifejeződést, és nem tudják, mi a különbség közöttük, vagy hogy hogyan lehet őket alkalmazni valós helyzetekben. Az előírásokhoz való ragaszkodáson, valamint a szavak és doktrínák szajkózásán kívül nem tudják igazán megérteni Isten szavait, és nem gyakorolják őket igazán. Ezért egyértelmű, hogy a hamis vezetők maguk sem értik az igazságot, és nem képesek arra sem, hogy elvezessék az embereket Isten szavainak megértéséhez és az igazságvalóságba való belépéshez. Ezt a becsületes emberként való lét példájával szemléltettük. Mivel a hamis vezetők nem tudják, hogyan érzékeljék a becsületes emberként való lét igazságát, csupán szavakat és doktrínákat szajkóznak és szlogeneket hirdetnek, félrevezetve azokat a bolondokat és zavarodottakat, akiknek nincs lelki megértésük, és zavarodottságban hagyják őket. Ezek az emberek ezeket a szavakat és doktrínákat hallva különösen bálványozni kezdik a hamis vezetőket, és miután éveken át követték őket, még a legalapvetőbb igazságokat sem értik meg, és egyáltalán nem lépnek be azokba. Az ezzel a tétellel kapcsolatos beszélgetésünket itt befejezzük.

Második tétel: Ismerni minden egyes embertípus állapotait és megoldani olyan, az életbe való belépéssel kapcsolatos különböző nehézségeket, amelyekkel a valós életükben találkoznak (Első rész)

A hamis vezetők nem látják át az egyes embertípusok állapotait

A vezetők és a dolgozók második felelősségi köre, hogy ismerjék minden egyes embertípus állapotait, és megoldjanak olyan, az életbe való belépéssel kapcsolatos különböző nehézségeket, amelyekkel a valós életükben találkoznak. Hogyan végzik ezt a munkát a hamis vezetők? Vajon alkalmasak erre a feladatra? Elemezzük ezt a pontot. Az egyes embertípusok állapotainak ismerete – mi alapján valósul ez meg? Ez Isten azon szavainak megértése alapján valósul meg, amelyek leleplezik a különféle emberek romlott beállítottságait és lényegeit. A különböző emberek állapotainak felfogásához először is meg kell érteni Isten azon szavait, amelyek leleplezik az emberek különféle állapotait, romlott beállítottságait és romlott lényegeit, és képesnek kell lenni arra, hogy ezeket összevegyük önmagunkkal. Az Isten által leleplezett beállítottságok típusa arra utal, hogy milyen emberekről van szó, milyen az emberi mivoltuk, milyen megnyilvánulásaik és feltárulásaik vannak, valamint hogy milyen a hozzáállásuk Istenhez, Isten szavaihoz és a kötelességükhöz; ezeket az állapotokat össze kell egyeztetni Isten szavaival, és ezáltal fel lehet fogni a különböző emberek állapotait. Ezért a különböző emberek állapotainak megismerése először is Isten szavainak megértése és az Isten szavainak felfogására való képesség alapján valósul meg. A hamis vezetők nem rendelkeznek azzal a képességgel, hogy megértsék Isten szavait, vajon meg tudják-e így érteni a különböző típusú emberekkel kapcsolatos, Isten szavai által leleplezett összetett igazságokat,

valamint a leleplezett különféle állapotokat és romlott lényegeket? (Nem.) Nem értik, nem ismerik az itt érintett összefüggéseket, és nem ismerik az érintett igazságokat. Mivel nem rendelkeznek azzal a képességgel, hogy megértsék Isten szavait, a különféle emberek állapotainak felfogása – ez az elengedhetetlen és fontos dolog – nagyon fáradságos és nehéz feladat a hamis vezetők számára.

Hogyan fogják fel a hamis vezetők a különféle emberek állapotait? Azt gondolják: „Ez az ember lelkes, az a másik kicsinyes, ez szeret jól öltözött lenni, annak a másiknak kicsi a hite...” Csak ezeket a felszínes jelenségeket nézik, azt viszont nem tudják, hogy valójában milyen valakinek a hozzáállása Isten szavaihoz és az igazsághoz, és hogy valójában milyen a természetlényege. Például ha a hamis vezetők azt látják, hogy valakinek valódi hite van, és energikusan végzi a kötelességét, de a családi nehézségei és kötöttségei befolyásolják a kötelességei eredményeit, akkor tévesen megbélyegzik őt, mondván: „Ez az ember álhívő. Nem tud elszakadni a családjától. Mindig a gyermekeire gondol. Otthon van megtakarítása, de nem ajánlja fel. Ez a személy tehát nagyon problémás, és nem használható fontos feladatokra a jövőben.” Valójában ennek a személynek a problémája nem komoly; egyszerűen csak arról van szó, hogy csak rövid ideje hisz Istenben, és sekélyesen érti az igazságot, és sok dolgot nem lát át. Nem tudja, hogyan álljon hozzá a családjához és a gyermekeihez, vagy hogyan kezelje a vagyonát. Még mindig az imádkozás és a keresés időszakában van, és még nem találta meg a gyakorlás pontos alapelveit és módszereit. Megvan benne az akarat, hogy gyakorolja az igazságot, de amikor családi kötöttségekkel és nehézségekkel szembesül, átmenetileg elgyengül, és nem végzi túl aktívan a kötelességét. Azonban képes komolyan elvégezni a gyülekezet által rábízott munkát, amire a legtöbb ember képtelen. A képessége, az emberi mivolta és az igazsághoz való hozzáállása alapján ítélve jó ember. A hamis vezetők azonban nem így látják ezt, mert nem értik Isten szavait, és nem tudják, hogyan használják Isten szavait normaként annak mérésére, hogy milyen valakinek a természetlényege, vagy hogy az az állapot, amelyben valaki van, az a természetlényegéből vagy az átmeneti gyengeségéből fakad-e, vagy esetleg egy érettséggel kapcsolatos probléma; ezeket a dolgokat nem tudják felmérni. Az ilyen típusú ember által tapasztalt nehézségek olyanok, amelyek a valós életben jelentkeznek és az életbe való belépéshez kapcsolódnak – vajon a hamis vezetők tudják kezelni az ilyen jellegű problémákat? Meg tudják oldani ezeknek az embereknek a nehézségeit? (Nem.) Mivel a hamis vezetők nem tudják pontosan felfogni a különféle emberek állapotait, és nem tudják pontosan felismerni, hogy a különféle emberek természetlényege jó-e vagy rossz, ezért a különféle emberek nehézségeit és problémáit sem tudják pontosan megoldani. Akik képesek pusztán lelkesedésből önmagukat feláldozva lótni-futni, nehézségeket elviselni és megfizetni az árat, de gyenge képességűek és nincs felfogóképességük, azokat viszont a legfontosabb fejlesztendő célpontként kezelik, és amikor ezek az emberek nehézségekkel szembesülnek, közösséget vállalva segítik őket a megoldásukban. Amikor azonban olyan emberek szembesülnek nehézségekkel és

gyengülnek el némileg, akik valóban rendelkeznek képességgel és jó emberi mivolttal, az ő nehézségeiket vajon hogyan oldják meg és kezelik a hamis vezetők? Amikor ezek az emberek nehézségekkel szembesülnek, és valójában csak egy kicsit gyengülnek el, a helyzetnek megfelelően támogatni és segíteni kellene őket; valakinek beszélnie kellene nekik Isten szándékairól – nem szabadna őket teljesen leírni, még kevésbé megbélyegezni. De vajon hogyan oldják meg a hamis vezetők az ilyen emberek nehézségeit? Azt mondják: „Isten munkája már idáig jutott, de te még mindig ragaszkodsz a férjedhez és a gyermekeidhez; még mindig hagyod, hogy a gyermekeid egyetemre járjanak és a jövőjüket keressék. Mivel a katasztrófák egyre súlyosabbá válnak, vajon van-e még bármilyen jövője ennek a világnak? Még a saját életedről sem tudsz gondoskodni, hogyan törődhetsz ezekkel a dolgokkal? Isten munkája már majdnem befejeződött, szorít az idő! Ha nem szánod el magad teljes mértékben, akkor vajon lehet még teremtett lénynek nevezni téged? Még mindig ember vagy?” Tényleg erről szólnak ezeknek az embereknek a nehézségei? (Nem.) Ezek az emberek csupán azért gyengülnek el kissé, amikor nehézségekkel szembesülnek, mert még nem elég érettek, és nem azért, mert nem szeretik az igazságot, vagy mert nem hajlandók végezni a kötelességüket. Ezért, amit a hamis vezetők mondanak, az nem felel meg az állapotuknak; nyilvánvalóan téves megbélyegzésről van szó, nem fogják fel az állapotuk kritikus pontját vagy kulcsfontosságú aspektusát, nem fogják fel, hogy mit gondolnak valójában, hogy milyen emberek, és hogyan kellene őket vezetni és segíteni a nehézségeik megoldásában. A hamis vezetők nem tudják, hogyan kell megoldani ezeket a problémákat. Hogyan kell tehát megoldást találni, amikor ilyen ügyek merülnek fel? Mondhatod ezt: „Sok ember szembesül azzal a problémával, amivel te. Akik valóban képesek elhagyni a családjukat, és teljes szívvel feláldozni magukat Istenért, azok nem egy pillanatnyi impulzus alapján cselekednek, hanem hosszú ideig készülnek rá. Egyrészt elegendő igazságot értettek meg, és valóban megvan bennük az akarat ahhoz, hogy elszakadjanak a családjuktól, és hogy teljes szívvel feláldozzák magukat Isten házában, és garantálni tudják, hogy nem fogják megbánni ezt később – átgondolták mindezt. Sőt, ebben az időszakban még imádkoznak is Istenhez a felkészülésért és azért, hogy megnyissa számukra az előrevezető utat, miközben folyamatosan vártezik fel magukat az igazsággal, lehetővé téve ezzel, hogy még több igazságot értsenek meg, és hogy még több hitük legyen abban, hogy félretesznek mindent, és teljes szívvel feláldozzák magukat Istenért. Ehhez időre, imára és természetesen Isten vezetésére és intézkedéseire van szükség. Ha megvan benned ez az akarat, ne aggódj. Imádkozz Istenhez, várj csendben, és Isten el fogja rendezni a dolgokat neked. Ha az imáid és az akaratod megfelelnek Isten szándékainak és Isten helyesli őket, ha készen állsz, és bármit is tesz Isten, te alá fogod vetni magad és nem fogod megbánni, akkor Isten biztosan utat fog nyitni számodra. Ebben az időszakban az ember teendője az, hogy felkészül és vár; az egyetlen dolog, amit tehet, hogy felvártezi magát az igazsággal, megérti Isten szándékait, és hagyja, hogy az érettsége fokozatosan fejlődjön. Amikor Isten különféle

körülményeket alakít ki, akkor ha te képes vagy úgy dönteni, hogy panasz nélkül aláveted magad Isten szuverenitásának és elrendezéseinek, az azt jelenti, hogy van érettséged – bármit is tesz vagy rendez el Isten, te képes leszel alávetni magad.” Mit gondoltok erről a fajta útmutatásról? (Azt, hogy jó.) Egyrészt eleget teszel a felelősségednek, és segítesz az embereknek megérteni Isten szándékait; ugyanakkor nem kényszerítesz rájuk olyat, amire nem képesek, hanem a tényleges helyzetüknek megfelelően kezeled őket. Hát nem ez az Isten szavaival való problémamegoldás? Hát nem ez az emberek valós életben felmerülő nehézségeinek az állapotuk alapján történő megoldása? (De igen.)

A kötelességvégzésük során egyesek mindig felületesek és nem mutatnak felelősségtudatot, mindig hivatalos modort tanúsítanak, arrogánsak, önelégültek és képtelenek a másokkal való együttműködésre, és veszteségeket okoznak a gyülekezet munkájában, anélkül hogy a legcsekélyebb büntudatot is éreznék. Amikor egy hamis vezető ilyen helyzetet lát, megpróbálja kezelni és megoldani a problémát, és azt mondja: „Ez a személy nagyon fontos szerepet játszik ebben a munkában. Úgy tűnik, nincs senki, aki megfelelően helyettesíthetné, ezért közösséget kell vállalnunk vele, hogy megoldjuk a nehézségeit.” A közösség során a hamis vezető rájön, hogy ez a személy egyáltalán nem akarja végezni a kötelességét. Világi dolgokra akar törekedni, pénzt akar keresni a karrierjével, jó életet akar élni, és úgy gondolja, hogy túl sokat kérnek tőle azzal, hogy rá akarják venni a kötelességvégzésre. Úgy érzi, hogy az Isten házában való kötelességvégzés azt jelenti, hogy mindennap elfoglalt, ami nemcsak a személyes családi életét teszi tönkre, hanem a családtagokkal való kapcsolattartást is lehetetlenné teszi, és ha a kötelessége végzése közben megszegi az alapelveket, akkor el kell viselnie, hogy megmetszik. Az ilyen életet túl keservesnek találja, és nem akar így élni. A probléma egyértelmű: A viselkedése azt mutatja, hogy álhívő. De hogyan kezeli ezt a hamis vezető? A hamis vezető azt gondolja: „Ez a személy tehetséges a nem hívők között; nem könnyű ilyen embert találni. Az állapota problémássá vált; gyorsan félre kell tennem a legtöbb elfoglaltsággal járó munkámat, hogy közösséget vállaljak vele, hogy segítsék neki megoldani ezt a problémát. Hogyan oldjam meg? Isten szavai a legerőteljesebbek; először is felolvasok neki néhány részt Isten szavaiból, hogy megoldjam azt, hogy nem akarja végezni a kötelességét.” A hamis vezető azt mondja neki: „Most, hogy elérkezett a katasztrófa ideje, az emberek nem élhetnek többé jó életet. Te még mindig pénzt akarsz keresni a karriereddel, és egyszerű családi életet akarsz élni, de hamarosan káosz lesz az egész világon, és nem lesznek többé egyszerű családok. Nem látod át ezeket a dolgokat? Többet kell imádkoznod Istenhez. Az Istenhez való imádkozás hitet fog adni neked. Emellett többet kell enned és innod Isten szavaiból. A problémád meg fog oldódni, miután eszel és iszol néhányszor Isten szavaiból.” Ezután keres öt-tíz részt Isten szavaiból, hogy elolvassák őket, és beszélgessenek róluk. Az illető így válaszol: „Elég volt a beszélgetésből. Értem Istennek ezeket a szavait; műveltebb vagyok, mint te. Ne kérkedj.” Egy egész napos közösségvállalás, és semmi

sem oldódik meg. A hamis vezető azt gondolja magában: „Olyan sok éve végzem a gyülekezeti munkát; nem hiszem, hogy nem tudom megoldani a problémádat.” Este sietve folytatja a közösségvállalást: „Szeretned és imádnod kell Istent! Megvan a reményed arra, hogy olyan teremtetted lénné válj, aki megfelel a színvonalnak. Ez a kötelesség nem adatik meg bárkinek; meg kell becsülnöd ezt a lehetőséget, mert ha elszalasztod, soha többé nem lesz másik. Mivel ilyen jó a képességed és a körülményeid, nem lenne kár számodra, ha nem végeznéd a kötelességedet? Egy ilyen tehetséges személyt elő kellene léptetni, és használni kellene Isten házában; neked nagyszerű kilátásaid vannak itt!” Az illető azt mondja: „Hallgass! Ha hagyod, hogy végezzem a kötelességemet, a hozzáállásom ugyanaz marad. Ha nem engeded meg, azonnal távozom. Nem fogok könyörögni, hogy itt maradhassak!” A hamis vezetőnek elfogynak a szavai, de nem tudja meggyőzni ezt az embert, vagy megoldani a problémáját. Miért van ez így? Azért, mert nem látja át, hogy mi a lényegi problémája ennek a személynek. Ez a személy a kötelességvégzése során felületes, amikor úgy tartja a kedve, csal, ha úgy tartja a kedve, és csak látszatmunkát végez, ha éppen ahhoz van kedve; bármilyen munkát is végez, felelőtlen. Nem hajlandó egy kis plusz erőfeszítést tenni, vagy néhány szóval többet mondani bizonyos problémák megoldása érdekében, mivel azt fárasztónak és bosszantónak találja. Egyértelműen tudja, hogyan kell megfelelő színvonalon végeznie a kötelességét, és hogyan kell megfelelően cselekedni, de nem hajlandó így gyakorolni. Mégis, továbbra is végzi a kötelességét Isten házában. Mi a természete ennek a helyzetnek? Mi itt a probléma? (Azzal a szándékkal jött, hogy áldásokat szerezzen és üzleteket kössön.) Ilyen reménnyel érkezett; az ilyen embereket opportunistáknak nevezik. Azt mondja: „Hallottam, hogy hamarosan vége lesz a világnak, közeleg az apokalipszis, ezért nem kell többé dolgozni mennem; úgyis elég pénzt kerestem. Akár el is jöhetnék Isten házába egy ingyenes étkezési jegyért, és hogy biztosítsak magamnak egy helyet, hogy reménykedhessek a későbbi áldásokban.” A kötelességvégzéséhez való hozzáállása és szándéka alapján ítélve az Istenbe vetett hite opportunistáé; nem igaz hitből jött Isten házába, hanem hogy ingyenélő legyen. A kötelessége végzése közben különösen lekezelő magatartást tanúsít. A gyülekezet csak úgy tudja használni őt, ha hízeleg neki és alkudozik vele, és még így sem teljesít jól. Vajon igazán végezheti a kötelességét egy olyan személy, akiben még lelkiismeret sincs? Ő csupán az oportunizmus és az ingyenéléssel foglalkozik, ő egy álhívő. A probléma két aspektusának természetét vizsgálva, vajon a hamis vezető felfogta a probléma lényegét, amikor megpróbálta megoldani? (Nem.) Mivel nem látta át a probléma lényegét, továbbra is igaz hívőnek tekintette ezt a személyt, csak olyasvalakinek, aki nem érti az igazságot, kicsi az érettsége, pillanatnyilag gyenge, és támogatásra szorul. Megpróbált közösséget vállalni és segíteni ezekből a nézőpontokból, csak hogy azt hallja: „Hallgass! Azok a doktrínák, amelyekről beszélsz, haszontalanok. Én mindezt tudom, több mindent értek, mint te. Hány doktrínát értesz te valójában? Mennyire vagy művelt? Több könyvet olvastam, mint ahány adag ételt te valaha is megettél!” A természete feltárta magát, nem

igaz? A hamis vezető még mindig azt hiszi, hogy munkát végez, és nem veszi észre, hogy ez a személy valójában álhívő. Amikor az álhívők a kötelességüket végzik Isten házában, még a munkájuk sem megfelelő színvonalú. Vajon meg kell tartani az ilyen embereket? (Nem.) Az ilyen típusú embereket ezért a következő alapelv szerint kell kezelni Isten házában: Ha tudnak és hajlandók dolgozni, meg kell tartani őket; ha nem hajlandók, gyorsan el kell őket takarítani, maradásra biztatás vagy buzdítás nélkül. Vajon a hamis vezető ismeri ezt az alapelvet? Nem ismeri. Úgy bánnak a halottakkal, mintha élnének, etetik őket és vizet adnak nekik; hát nem ostobaság ez? A hamis vezetők pontosan ilyen ostoba dolgokat tesznek.

A hamis vezetők nem képesek megoldani azokat a nehézségeket és problémákat, amelyekkel az emberek az életbe való belépésük során találkoznak

Különböző helyzetekben, amikor különböző emberek különféle állapotokat és megnyilvánulásokat tárnak fel, a hamis vezetők egyetlen esetben sem képesek felfogni e megnyilvánulások lényegét, és nem tudják megoldani a belőlük eredő problémákat. Mivel nem értik az igazságot, tévesen alkalmazzák a címkéket, és vakmerő, helytelen magatartást tanúsítanak, összetévesztve az átmenetileg gyengéket vagy időnként negatívan viselkedőket az álhívőkkel és az Istent eláruló emberekkel. Eközben azokat az álhívőket, akik látszólag rendelkeznek bizonyos adottságokkal, akik képesek egyszerű munkát végezni és némi erőfeszítést tenni, a legfontosabb támogatandó célpontnak tekintik. Ezek az emberek kínosnak érzik a kötelességvégzésük iránti vonakodásuk nyílt kifejezését, a hamis vezetők azonban nem látnak át ezen, és kitartóan próbálják maradásra bírni őket. A hamis vezetők nem tesznek mást, mint hogy ostobaságokat követnek el; a gonosz emberek zavarják a gyülekezetet, ők mégsem veszik ezt észre, és nem kezelik a problémát. Hát nem vakmerő és helytelen magatartás ez? Hogyan alakul ki a hamis vezetők vakmerő, helytelen magatartása? Nem képesek megérteni Isten szavait, és nem értik az igazságot, ezért amikor különféle helyzetekkel szembesülnek, az általuk megértett legfelszínesebb doktrínákhoz folyamodnak, és újra és újra úgy alkalmazzák őket, hogy csupán akadályozásokat és megzavarásokat okoznak. Gyakran nemcsak, hogy nem oldják meg az emberek életbe való belépése során felmerülő nehézségeket, és nemcsak, hogy nem támogatják az embereket a gyengeségükből való megerősödésben, hanem még Istennel kapcsolatos elképzeléseket és félreértéseket is keltenek az emberekben, ami miatt az emberek azt gondolják, hogy a gyülekezet azért próbálja beszervezni őket, hogy kihasználja a szolgálatukat, mintha Isten házában nem lennének tehetséges egyének és nem lehetne megfelelő embereket találni. Ilyen negatív hatást generál a hamis vezetők munkája. Miből fakad ez? (A hamis vezetők nem képesek felfogni az igazságot, nem értik az igazságot, és amikor helyzetekkel szembesülnek, csak előírásokat alkalmaznak.) Nem képesek felfogni az igazságot, csak néhány merev szót és mondást tudnak megjegyezni. Hiányzik belőlük az igazság valódi

tapasztalati megértése és felfogása. Ezért, amikor végül problémák merülnek fel, csak néhány üres frázist tudnak elmondani: „Szeresd Istent”; „Légy becsületes”; „Légy engedelmes, és vedd alá magad, amikor helyzetekkel szembesülsz”; „Végezd jól a kötelességed”; „Hűségesnek kell lenned”; „Lázadnod kell a hús-vér test ellen”; „Fel kell áldoznod magad Istenért”. Ezeket az üres doktrínákat, szlogeneket és mondásokat arra használják, hogy jobb fényben tüntessék fel magukat, és másoknak is tanítják őket, remélve, hogy befolyásolják őket és pozitív hatást gyakorolnak rájuk – de nem érnek el velük semmilyen hatást, és semmit sem változtatnak meg. A hamis vezetők ezért semmilyen munkát sem tudnak elvégezni. Mivel még arra sem képesek, hogy megoldják azokat a nehézségeket, amelyekkel Isten választott népe az életbe való belépés során találkozik, hogyan is tudnának akkor jó munkát végezni a gyülekezet vezetése tekintetében?

Amikor az emberek különféle nehézségekkel találkoznak a való életben, és nem tudják, hogyan nézzenek szembe velük, és azt sem, hogy hogyan gyakorolják az igazságot, akkor Isten szavaiban kell keresniük az igazságot, hogy megoldják ezeket a problémákat. Ha valakinek kicsi az érettsége, és nem tudja, hogyan keresse az igazságot Isten szavaiban, és azt sem, hogyan találja meg Isten vonatkozó szavait, akkor keresnie kell azokat, akik megértik az igazságot, hogy velük beszélgetve oldja meg a problémát, és közben azt is gyakorolja, hogy hogyan találja meg Isten vonatkozó szavait, és hogyan fogja fel az igazságot. Ez azt jelenti, hogy meg kell találni Isten szavaiban az alapelveket és az Isten által megkövetelt normákat, valamint azt, hogy miként határozza meg Isten ezt az ügyet, mit követel meg vele kapcsolatban, és hogy vannak-e konkrét, megmagyarázott részletek. Ha Isten szavai az adott témáról kissé egyszerűek, csupán körvonalazzák az alapelveket, de nem adnak részletes példákat, akkor meg kell tanulnod elgondolkodni rajtuk. Ha a gondolkodás sem vezet sikerre, keress több embert, akivel beszélgethetsz, beszélgess összejöveteleken, tapogatózz és keress a kötelességed végzése során, nyerj megvilágosodást és megvilágítást, hogy ezáltal fokozatosan megértsd, mi az adott probléma lényege. Végül lépj be Isten szavainak alapelvei szerint, hogy eljuss ezeknek a nehézségeknek a megoldásához. Vannak például emberek, akik lusták, és soha nem tudnak erőt gyűjteni a kötelességük végzéséhez; de ha az evés, az ivás vagy a mulatozás kerül szóba, máris felderülnek, és tele lesznek életerővel, mintha hirtelen felélénkülnének. Hogyan oldják meg az ilyen problémákat a hamis vezetők? Nekik is van egy módszerük: Több feladatot adnak ezeknek az embereknek, hogy ne legyen idejük tétlenkedni. Vajon ez a megközelítés megoldja a problémát? Néhány ember vonakodik elvégezni még egy kevés rábízott munkát is; csak ingyenélő akar lenni, és úgy gondolja, hogy a legjobb, ha egyáltalán nem végez semmilyen munkát! Mi a probléma a rendkívül lusta emberekkel? Ez a természetlénységükkel függ össze, hogy szeretik-e a pozitív dolgokat, valamint a preferenciáikkal és a törekvéseikkel is kapcsolatos. Vannak olyan emberek, akiknek van némi képességük; ha csak átlagos követők, akikre nem helyeznek semmilyen terhet,

akkor nincs energiájuk elvégezni a munkájukat, és az egyáltalán nem érdekli őket. Ha azonban a képességük és az általuk végezhető kötelességek alapján megkapják a felügyelői szerep terhét, megengedik nekik, hogy valamilyen címet viseljenek és bizonyos kötelezettségeket vállaljanak, az felkelti az érdeklődésüket a munka iránt. Néha, amikor felelőtlennek válnak a munkájukban, vagy ellustulnak, meg lehet őket metszeni; máskor pedig bátorítást és dicséretet kell adni nekik. Ezáltal ezek az emberek, akiknek fontos, hogy milyen benyomás alakul ki róluk, akik szeretik a státuszt, és élvezik, ha hízelegnek nekik, energiát nyernek a kötelességük végzéséhez. Amikor lazáslni támad kedvük, elgondolkodnak: „A státusz és a rám helyezett teher érdekében jól kell csinálnom.” Az ilyen emberek lustasága így részben orvosolható. Amikor a hamis vezetők ilyen, az emberi mivolttal és állapotokkal kapcsolatos problémákkal találkoznak az életbe való belépés vonatkozásában, amelyek a kötelességvégzés során merülnek fel, nagyon nehéznek és kihívásokkal telinek találják a megoldásukat. Nem tudják, hogyan orvosolják ezeket az állapotokat és problémákat, vagy hogy Isten mely szavait használhatják a célzott megoldás érdekében. Legtöbbször az a megközelítésük, hogy meggyőzik vagy hízelegve rábeszélnek az embereket, hogy cselekedjenek jól; ha a meggyőzés és a rábeszélés nem működik, akkor dühöngeni kezdenek, és megmetszik őket. Ha a metszés nem válik be, akkor figyelmeztetésként felolvasnak néhány részt Isten kíméletlen szavaiból, hogy a tudtára adják az embereknek, hogy meg kellene javulniuk. Ha ez sem vezet eredményre, akkor utolsó megoldásként elintézik, hogy valaki figyeljen rájuk, és irányítsa őket. Csak ez a néhány technika áll a rendelkezésükre, és ha ezek nem működnek, akkor kifogynak a lehetőségekből.

Összefoglalva: Függetlenül attól, hogy milyen problémával szembesülnek a hamis vezetők a munkájuk során, képtelenek meglátni a probléma lényegét, nehezen fogják fel a különféle emberek valódi állapotait és hátterét, és még kevésbé képesek meglátni a probléma gyökerét, vagy hogy mi az első lépés a legmegfelelőbb megoldás felé. Nem rendelkeznek azokkal az alapelvekkel és módszerekkel, amelyekkel kezelhetnék a problémákat, ezért a hamis vezetők munkája nem képes megoldani a különféle valódi problémákat. Csupán néhány doktrína hirdetésére, néhány szlogen hangoztatására, néhány előírás követésére, és látszatcselekedetekre képesek. Hogyan is lehetnének az ilyen emberek alkalmasak a gyülekezetvezetői munkára? Akármennyit is képzik magukat, és akárhány évig is élnek még hitben, nem lesznek alkalmasak a gyülekezetvezetői munkára. Találkoztatok már ilyen esettel? (Volt a gyülekezetünkben egy vendéglátási kötelességet végző ember, aki mindig ítélkező és támadó megjegyzéseket tett, ami befolyásolta a kötelességvégzésünket, és akadályozásokat és megzavarásokat okozott. Miután jeleztük ezt a vezetőnek, ő csak azt hangsúlyozta, hogy ismerjük meg önmagunkat, és vessük alá magunkat az Isten által kialakított körülményeknek, anélkül hogy megoldotta volna a tényleges problémát, ami befolyásolta a gyülekezet munkáját. Csak egy vezetőváltás után sikerült megoldani a problémát.) Ez egy tipikus megnyilvánulása a hamis vezetőknek. Ez a fajta hamis vezető nagyon gyakori: nem tud

felismerni egy gonosz embert vagy antikrisztust, amikor találkozik vele, és azt mondja másoknak, hogy legyenek türelmesek és toleránsak, tanuljanak a tapasztalatból, és hogy engedelmeskedjenek a gonosz embernek vagy antikrisztusnak. Nem ismeri fel az antikrisztusokat vagy a gonosz embereket, és nem is tesz ellenük semmit. Miután ennyi közösséget vállaltunk az antikrisztusok megnyilvánulási módjairól, mindenkinek, aki megérti az igazságot, most már képesnek kell lennie arra, hogy felismerjen közülük néhányat. De vajon az olyan emberek, mint a hamis vezetők képesek megvizsgálni, hogy hogyan kapcsolódnak ezek a közösségvállalások egy antikrisztus viselkedéséhez? Fel tudják ismerni az antikrisztusokat? (Nem.) És mi következik abból, hogy nem képesek felismerni az antikrisztusokat? Az, hogy egy antikrisztus átveheti tőlük a hatalmat, hogy hagyják, hogy az antikrisztus irányítsa a gyülekezetet, és végül semmit sem tesznek, miközben az antikrisztus független királyságot hoz létre. Ha képtelenek felismerni az antikrisztust, akkor nincs módjuk arra, hogy az ellenségükként kezeljék, leleplezzék, felismerjék és elutasítsák őt; ha képtelenek felismerni az antikrisztust, akkor nagy valószínűséggel testvérként, türelemmel és toleranciával kezelik őt, aminek az lesz a következménye, hogy az antikrisztus hatalomra kerül a gyülekezetben, és irányítani fogja azt. Tehát súlyos és beláthatatlan következményekkel jár az, ha valaki nem képes felismerni az antikrisztusokat. A hamis vezetők nem értik az igazságot; nem képesek tisztán látni a különféle emberek lényegét. Mindössze szavakat és doktrínákat prédikálnak, előírásokat alkalmaznak, mindenki iránt szeretetet tanúsítanak, hagyják, hogy mindenki bűnbánatot tartson, és mindenkinek adnak egy esélyt, bárki is legyen az. Hát nem a papság módszere ez? Hát nem a farizeusok módszere? Amikor a hamis vezetők antikrisztusokkal találkoznak, általában kiegyeznek velük és visszavonulnak, és még kifogást vagy indokot is találnak erre, mondván ez a másokkal való szeretetteljes bánásmód. Ha tudják, hogy valaki problémás, és hogy antikrisztus, nem mernek szembeszállni vele, nincs bátorságuk felismerni és leleplezni őt; pontosan ez az, amit a hamis vezetők tesznek. Még akkor is, amikor néhány testvér már felismerte, hogy az illető gonosz vagy antikrisztus, a hamis vezetők azt mondják: „Nem ítéletünk meg vagy ítéletünk el könnyelműen embereket. Az a személy annyira lelkes, hogy feláldozza magát, és hajlandó megfizetni az árat – ő nem antikrisztus, és nem is gonosz ember. Csak azért, mert valaki mond néhány durva szót, még nem lesz gonosz, nem igaz?” A hamis vezetők nem látják az emberek lényegét, és nem látják az antikrisztusok cselekedeteinek következményeit sem, mégis szeretetet, toleranciát és türelmet tanúsítanak az antikrisztusok iránt, sőt, még buzdítják is az antikrisztusokat, hogy gondolkodjanak el, ismerjék meg önmagukat, és tartsanak valódi bűnbánatot. Bárhogya is próbálja megismerni magát egy antikrisztus, megváltozhat-e a természete? Vajon képes-e igazán megismerni önmagát? Semmiképpen sem. Bár lehet, hogy az antikrisztusok látszólag lemondanak néhány dologról, és hoznak némi áldozatot, belül ambíciókat és nagyszabású terveket dédelgetnek. A hamis vezetők azért nem látnak át az olyan embereken, mint az antikrisztusok, mert nem értik az igazságot, és a különböző

embertípusokat sem képesek felismerni. Nem látják meg a különféle emberek természetlénységét, és azt sem tudják, hogyan kell kezelni a különböző típusú embereket. Amikor azt látják, hogy mások antikrisztusokat lepleznek le, nem mernek csatlakozni, és még inkább félnek fellépni az antikrisztusok ellen, mert attól tartanak, hogy ha megsértik őket, akkor megtorlás áldozatává válnak. Az antikrisztusokkal kapcsolatos megközelítésük a doktrínák prédikálására és a buzdításokra korlátozódik. Amellett, hogy nem képesek felismerni a gonosz embereket és az antikrisztusokat, a hamis vezetők nem tudják megoldani Isten választott népének különböző problémáit sem. Ez bizonyítja, hogy a hamis vezetők egyáltalán nem értik az igazságot; képtelenek megoldani tényleges problémákat, és nem tudják elvezetni Isten választott népét az igazságvalóságba. Bármit is mondanak vagy tesznek a hamis vezetők, nem fogod hallani tőlük a Szentlélek megvilágosítása által keltett világosság szavait, és még kevésbé fogod látni, hogy rendelkeznek bármilyen igazságvalósággal. A hamis vezetők ezért semmilyen hasznát vagy segítséget nem nyújtanak az emberek életébe való belépése szempontjából; az a kevéske munka, amit végeznek, abból áll, hogy szavakat és doktrínákat hirdetnek, szlogeneket hangoztatnak, és látszatomunkát végeznek. Egyáltalán nem képesek betölteni azt a szerepet, amit egy vezetőnek be kellene töltenie.

Ez volt mára a közösségünk. Sziasztok!

2021. január 9.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (2.)

Kezdjük azzal, hogy áttekintjük az előző összejevetelen folytatott beszélgetés fő tartalmi elemeit. (Legutóbb felsoroltad a vezetők és a dolgozók tizenöt felelősségét, és főként az első kettőről beszéltél. Az első az, hogy el kell odáig vezetni az embereket, hogy egyenek és igyanak Isten szavaiból, megértsék őket, és hogy belépjenek Isten szavainak a valóságába; a második az, hogy ismerni kell minden egyes embertípus állapotait és meg kell oldani olyan, az életbe való belépéssel kapcsolatos különböző nehézségeket, amelyekkel a valós életükben találkoznak. E két tétel alapján boncolgattad a hamis vezetők vonatkozó megnyilvánulásait.) Elgondolkodtatok már azon, hogy e két felelősség közül melyiket tudnátok ellátni, ha vezetők lennétek? Sokan mindig úgy érzik, hogy rendelkeznek némi képességgel, intelligenciával és egyfajta felelősségérzettel, és emiatt versenyezni akarnak azért, hogy vezetővé váljanak, és nem akarnak közönséges követők lenni. Ezért először azt nézzük meg, hogy képes vagy-e ellátni ezt a két felelősséget, és hogy melyik elvégzésére vagy alkalmasabb, melyiket tudod vállalni. Most ne beszéljünk arról, hogy megvan-e a képességed ahhoz, hogy vezetővé válj, vagy hogy rendelkez-e ezzel a munkaképességgel vagy felelősségérzettel, és először nézzük meg azt, hogy képes vagy-e jól ellátni ezt a két felelősséget. Elgondolkodtatok már ezen a kérdésen? Egyesek azt mondhatják: „Nem tervezem, hogy vezető leszek, akkor miért kellene ezen elgondolkodnom? Nekem csak a saját munkámat kell jól végezni – ennek a kérdésnek semmi köze hozzám. Soha nem akarok vezető lenni az életem folyamán, és soha nem akarom vállalni egy vezető vagy dolgozó felelősségeit, ezért soha nem kell ilyen kérdéseken gondolkodnom.” Helyes ez a kijelentés? (Nem.) Még ha nem is akarsz vezető lenni, nem kell-e akkor is tudnod, hogy a vezetőd mennyire látja el jól ezt a két felelősséget, hogy eleget tesz-e a felelősségének, hogy rendelkezik-e a szükséges képességgel, készségekkel és teherérzettel, és hogy megfelel-e ennek a két követelménynek? Ha nem érted vagy nem látod át ezeket a dolgokat, és ő egy gödörbe vezet téged, akkor vajon tudatában leszel ennek? Ha csak zavarodottan követed őt, és együgyű vagy, ha nem tudod, hogy ő hamis vezető, vagy hogy tévútra vezet, vagy hogy hová vezet téged, akkor veszélyben leszel. Mivel nem érted a vezetők és a dolgozók felelősségi köreit, és nem ismered fel a hamis vezetőket, zavarodottan fogod követni őket, és mindent megteszel, amire kérnek, nem tudva, hogy amit közölnek veled, az megfelel-e az Isten szavaiban foglalt igazságnak, vagy hogy az a valóság-e. Azt fogod gondolni, hogy ők megfelelő színvonalú vezetők, mivel lelkesek, mivel reggeltől estig serénykednek és keményen dolgoznak, és képesek megfizetni az árat, és mivel a nehézségekkel küzdőknek segítő kezet nyújtanak, és nem hagyják figyelmen kívül őket. Nem tudod, hogy a hamis vezetők nem képesek felfogni Isten szavait, hogy nem számít, milyen sokáig végeznek munkát, nem fogják megérteni Isten szándékait és tudni, hogy mik Isten követelményei, még azt sem lesznek képesek felismerni, hogy mik a doktrínák és mik az igazságvalóságok, nem fogják tudni, hogyan fogják fel Isten

szavait és az igazságot tisztán, és azt sem, hogyan kell enni és inni Isten szavait – ebből nyilvánvaló, hogy hamis vezetők. A hamis vezetők nem érnek el eredményeket a munkában, amit végeznek. Közösséget fognak vállalni veled, és színleg teszik a dolgukat, de nem lesznek tisztában azzal, hogy milyen állapotban vagy, milyen nehézségekkel nézel szembe, és hogy ezek valóban megoldódtak-e, és te magad sem fogod tudni ezeket a dolgokat. Az lesz a látszat, hogy olvasták Isten szavait, és beszélgettek veled az igazságról, de te továbbra is egy téves állapotban fogsz élni, bármiféle változás nélkül. Bármilyen nehézséggel is találkozol, úgy tűnik majd, hogy elvégzik a felelősségeiket, de egyik nehézséged sem fog megoldódni a közlésük vagy a segítségük hatására, és a problémák továbbra is fennmaradnak majd. Vajon megfelelő színvonalú az ilyen vezető? (Nem.) Tehát milyen igazságokat kell megértened ahhoz, hogy felismerd ezeket a dolgokat? Meg kell értened, hogy a vezetők és a dolgozók minden feladatot az Isten szavaiban foglalt követelményekkel összhangban végeznek-e, és minden problémát azokkal összhangban kezelnek-e, illetve hogy minden kimondott szavuk gyakorlatias-e, és megfelel-e az Isten szavaiban foglalt igazságnak. Ezenkívül meg kell értened, hogy amikor különféle nehézségekkel szembesülsz, a problémák megoldásához való hozzáállásuk elvezet-e téged Isten szavainak megértéséhez és a gyakorlás útjának elnyeréséhez, vagy csak néhány szót és doktrínát mondanak, szlogeneket hangoztatnak, vagy elmarasztalnak téged. Egyes vezetők és dolgozók buzdítással, mások motiválással, megint mások pedig leleplezéssel, vádaskodással és metszéssel szeretnek segíteni az embereknek. Függetlenül attól, hogy milyen módszert alkalmaznak, ha az valóban el tud vezetni téged odáig, hogy belépj az igazságvalóságba, meg tudja oldani a valódi nehézségeidet, meg tudja értetni veled Isten szándékait, és ezáltal lehetővé teszi számodra, hogy megismerd önmagad és utat találj a gyakorláshoz, akkor, amikor hasonló helyzetekkel szembesülsz a jövőben, lesz egy út, amit követni tudsz. Ezért a legalapvetőbb mércéje annak, hogy egy vezető vagy dolgozó megfelelő színvonalú-e, az az, hogy képes-e az igazságot használni az emberek problémáinak és nehézségeinek megoldására, lehetővé téve, hogy megértsék az igazságot és megtalálják a gyakorlás útját.

Legutóbb többé-kevésbé a vezetők és a dolgozók első és második felelősségéről beszélgettünk, és e két felelősséggel kapcsolatban boncolgattuk a hamis vezetők bizonyos megnyilvánulásait. Az elsődleges megnyilvánulásuk egyrészt az, hogy sekélyesen és felszínesen fogják fel Isten szavait, másrészt pedig az, hogy nem értik meg az igazságot. Nyilvánvaló, hogy emiatt nem tudnak másokat elvezetni odáig, hogy megértsék Isten szavait, és felfogják az Ő szándékait. Amikor az emberek nehézségekkel szembesülnek, a hamis vezetők nem tudják a saját tapasztalati tudásuk alapján elvezetni ezeket az embereket odáig, hogy megértsék az igazságot és belépjenek a valóságba, hogy legyen egy útjuk, amit követhetnek. Arra sem képesek, hogy rávegyék az embereket, hogy a különböző nehézségek közepette elgondolkodjanak önmagukon és megismerjék önmagukat, és egyúttal megoldják ezeket a nehézségeket. Ezért ma

beszéljünk először arról, hogy mik az életbe való belépés nehézségei, és hogy melyek azok a különböző nehézségek az életbe való belépés terén, amelyekkel az emberek gyakran szembesznek a mindennapi életükben. Készítsünk egy részletes összegzést ezekről a dolgokról. Kell beszélni erről? (Igen.) Most már valamelyest érdeklődtök az életbe való belépéssel kapcsolatos témák iránt, igaz? Amikor először kerültem kapcsolatba veletek és beszéltem nektek, függetlenül attól, hogy mit mondtam, ti közönyösek, tompák és fáradtak voltatok, és lassan reagáltatok. Úgy tűnt, mintha nem értenétek semmit, és nem rendelkeznétek semmilyen érettséggel, az életbe való belépésről nem is beszélve. Most, amikor az életfelfogás megváltoztatásával kapcsolatos ügyekről beszélünk, a legtöbben valamennyire érdeklődtök e téma iránt, és reagáltok is rá. Ez egy pozitív jelenség. Ha nem végeznétek a kötelességeiteket, akkor elérhetnétek ezeket a dolgokat? (Nem, nem tudnánk.) Ez Isten kegyelme; mindez az Ő jóindulatának köszönhető.

Második tétel: Ismerni minden egyes embertípus állapotait és megoldani olyan, az életbe való belépéssel kapcsolatos különböző nehézségeket, amelyekkel a valós életükben találkoznak (Második rész)

Az életbe való belépés nehézségeinek nyolc típusa

I. A kötelesség végzésével kapcsolatos nehézségek

Ami az életbe való belépés nehézségeit illeti, először nézzük meg általánosságban a kötelességek végzésével kapcsolatos nehézségeket. Amikor a kötelességeid végzése során olyan problémákkal szembesülsz, amelyek az igazság gyakorlásával kapcsolatosak, te pedig nem tudod az alapelvek szerint kezelni a dolgokat, vajon az nem az életbe való belépés nehézsége? (De, az.) Egyszerűen fogalmazva, ezek azok a különféle állapotok, elgondolások, nézőpontok és bizonyos helytelen gondolkodásmódok, amelyek a kötelességek végzése közben felmerülnek. Milyen konkrét nehézségek vannak tehát ebben a tekintetben? Például, ha valaki a kötelességei végzésekor mindig próbál felületes lenni, kibúvókat keresni és lazálni – vajon ez nem egy gyakran megnyilvánuló és feltáruuló állapot a kötelességek végzése során? Az is előfordul, hogy valaki nem a megfelelő munkájával foglalkozik, és folyamatosan másokhoz hasonlítja magát a kötelességvégzése közben, és játszótérként vagy csatatérként kezeli a kötelességvégzése helyét, és arra gondol, hogy kell találni egy „viszonyítási pontot” a kötelességvégzés során, és azt mondja magában: „Megnézem, ki jobb nálam, és ki tudja felébreszteni bennem a küzdőszellemet, aztán versenyezni fogok vele, vetélkedni fogok vele, és össze fogom mérni magamat vele, hogy kiderüljön, ki ér el jobb eredményeket és nagyobb hatékonyságot a kötelességvégzése során, és ki tudja jobban megnyerni az emberek szívét.” Aztán olyan is van, hogy valaki megérti a kötelességvégzés alapelveit, de nem akarja betartani őket, vagy nem akar az Isten szavaiban foglalt igazsággal, illetve Isten házának követelményeivel összhangban cselekedni, és mindig szívesebben

végzi úgy a kötelességét, hogy abba a személyes preferenciáit is belekeveri, mondván: „Én így szeretem csinálni, én úgy szeretem csinálni; én így vagyok hajlandó csinálni, én úgy akarom csinálni.” Ez önfejűség – ha valaki mindig a saját akaratát akarja követni, és a saját preferenciái szerint akar cselekedni, Isten házában minden követelménye süket fülekre talál nála, és inkább letér a helyes útról. Hát nem ezek azok a valódi megnyilvánulások, amelyeket a legtöbb ember a kötelességvégzése során mutat? Nyilvánvaló, hogy mindezek a problémák a kötelességvégzés során felmerülő nehézségekkel kapcsolatosak. Mondjatok még további példákat, kérlek. (A másokkal való harmonikus együttműködés elmulasztása a kötelességvégzés során, és ha valaki mindig önkényesen hoz döntéseket.) Ez is nehézségnek számít. Ha valaki nem tud harmonikusan együttműködni másokkal a kötelességvégzése közben, és mindig önkényesen akar döntést hozni, és azt akarja, hogy az övé legyen az utolsó szó; ha szeretne alázatosan tanácsot kérni és meg akarja hallgatni mások véleményét, amikor problémákkal szembesül, de képtelen ezt gyakorolni, és kényelmetlenül érzi magát, amikor megpróbálja ezt gyakorolni – ez probléma. (Mindig a saját érdekeit védelmezi egy kötelesség végzése során, önző és aljasul viselkedik, és bár valójában tudja, hogyan kell megoldani egy problémát, amikor az felmerül, de úgy érzi, hogy semmi köze hozzá, fél a felelősségvállalástól, ha rosszul alakulnak a dolgok, és emiatt nem mer előrelépni.) Ha lát egy problémát, nem oldja meg, úgy gondolja, hogy az nem tartozik rá, és nem vesz róla tudomást – ez is a kötelességvégzés iránti hűség hiányának számít. Függetlenül attól, hogy felelős vagy-e egy feladatért, vagy sem, ha képes vagy átlátni és megoldani egy problémát, akkor teljesítened kell ezt a felelősséget. Ez a te kötelességed és a rád eső feladat. Ha a felügyelő meg tudja oldani, akkor rábízhatod, de ha nem, akkor előre kell lépned és meg kell oldanod. Ne oszd fel a problémákat aszerint, hogy kinek a felelősségi körébe tartoznak – ez hűtlenség Istenhez. Van még valami? (Ha valaki az intelligenciájára és az adottságaira hagyatkozva dolgozik, miközben végzi a kötelességét, és nem keresi az igazságot.) Sok ilyen ember van. Mindig azt hiszik, hogy rendelkeznek intelligenciával és képességgel, és közömbösek minden iránt, ami történik velük; egyáltalán nem keresik az igazságot, és kizárólag a saját akaratuk szerint cselekszenek, és emiatt egyetlen kötelességet sem tudnak megfelelően végrehajtani. Ezek mind olyan nehézségek, amelyekkel az emberek a kötelességeik végzése során szembesülnek.

II. Azzal kapcsolatos problémák, ahogyan az ember a kilátásait és a sorsát kezeli

Az ember hozzáállása a saját kilátásaihoz és sorsához szintén egy jelentős kérdés, amely az életbe való belépéshez kapcsolódik. Vannak, akik hajlandóak megfizetni az árat, ha úgy hiszik, hogy van reményük az üdvösségre, de ha úgy vélik, hogy nincs, akkor negatívvá válnak. Ha Isten háza nem lépteti elő és nem műveli őket, akkor nem hajlandóak megfizetni az árat, és a kötelességeiket csak tessék-lássék módjára,

felelősségvállalás nélkül végzik. Bármit is tesznek, mindig mérlegelik a kilátásaikat és a sorsukat, és azt kérdezik maguktól: „Vajon tényleg jó rendeltetési helyem lesz? Említést tesznek Isten ígéretei arról, hogy milyen kilátása és rendeltetési helye lesz a hozzám hasonló embereknek?” Ha nem találnak pontos választ, akkor nem lelkesednek semmilyen tevékenység iránt. Ha Isten háza előlépteti és műveli őket, tele lesznek energiával, és kimondottan kezdeményezők mindenben, amit tesznek. Ha azonban nem végzik jól a kötelességüket, és elbocsátják őket, azonnal negatívvá válnak, és feladják a kötelességüket és minden reményüket. Amikor metszéssel szembesülnek, azt gondolják: „Vajon Isten már nem szeret engem? Ha így van, akkor már korábban kellett volna szólnia, ahelyett, hogy akadályozza a világra való törekvésemet!” Ha elbocsátják őket, azt gondolják: „Hát nem lenéznek engem? Ki jelentett engem? Vajon most kiiktatnak engem? Ha így van, akkor korábban kellett volna szólniuk erről!” Ráadásul a szívük tele van ügyletekkel, követelésekkel és észszerűtlen kérésekkel Isten felé. Bármilyen feladatot is bíz rájuk a gyülekezet, csak akkor teszik meg, ha úgy vélik, hogy az jó kilátásokat és jó sorsot biztosít számukra, Isten áldásaival együtt. A minimális előfeltételük az, hogy kedves arckifejezéssel és hozzáállással bánjanak velük, és hogy elismerjék őket – csak ebben az esetben fogadják el a feladatot, és vetik alá magukat. Hát nem a kilátásaik és a sorsuk kezelésének megnyilvánulásai ezek? Egészítsétek ki a felsorolást. (Ha eltérések vagy problémák merülnek fel a kötelességeik végzése közben, és megmetszik őket, akkor panaszkodnak Istenre, és bizalmatlanná válnak Vele szemben; félnek attól, hogy feltárják és kiiktatják őket, és mindig hagynak maguknak egy menekülési utat.) Félnek attól, hogy feltárják és kiiktatják őket, és mindig hagynak maguknak egy menekülési utat – ezek is annak megnyilvánulásai, hogy miként kezelik a kilátásaikat és a sorsukat. (Amikor valaki látja, hogy Isten leleplező és karakterizáló szavai illenek rá, vagy amikor metszéssel szembesül és szégyelli magát, akkor arra a következtetésre jut, hogy ő zavaros fejű, egy ördög és egy Sátán, és hogy képtelen elfogadni az igazságot. Megállapítja, hogy nincs reménye az üdvösségre, és negatívvá válik.) Az emberek nem tudják teljesen elengedni a saját szándékaikat és vágyaikat a kilátásaikkal és a sorsukkal kapcsolatban. Következésképpen ezeket kezelik a legfontosabb dolgokként, és ennek megfelelően törekednek rájuk; ezeket tekintik minden törekvésük mozgatórugójának és előfeltételének. Amikor ítélettel, fenyítéssel, próbatételekkel, finomítással vagy feltárással szembesülnek, vagy veszélyes körülményekkel találkoznak, akkor azonnal azt gondolják: „Isten már nem akar engem? Visszautasít engem? Olyan szigorú hangnemben beszél hozzám; vajon nem akar megmenteni? Ki akar iktatni engem? Ha ki akar iktatni, akkor azt minél előbb mondania kellene, amíg még fiatal vagyok, hogy ne akadályozza a világra való törekvésemet.” Ez negativitást, ellenállást, ellenkezést és lazsálást szül bennük. Ez néhány olyan állapot és megnyilvánulás, amelyek azzal kapcsolatosak, hogy miként kezelik az emberek a kilátásaikat és a sorsukat. Ez egy jelentős nehézség, amely az életbe való belépéshez kapcsolódik.

III. Az egyének közötti kapcsolatokkal járó nehézségek

Vessünk egy pillantást egy másik szempontra – az egyének közötti kapcsolatokra. Ez is egy jelentős nehézség, amely az életbe való belépéshez kapcsolódik. Hogyan bánasz azokkal, akiket nem kedvelsz, akiknek a véleménye eltér a tiédétől, akik az ismerőseid, akikkel családi kapcsolatban állsz, illetve azokkal, akik kedvességet tanúsítottak irántad, és azokkal az emberekkel, akik mindig időben figyelmeztetnek, és igaz szavakat mondanak neked és segítenek? És képes vagy-e méltányosan bánni minden egyes emberrel, illetve hogyan gyakorolsz, amikor vitád támad valakivel, és féltékenység meg viszálykodás alakul ki köztetek, és nem tudsz harmonikusan kommunikálni, vagy akár a kötelességeid végzése során harmonikusan együttműködni – ez néhány olyan állapot és megnyilvánulás, amelyek az egyének közötti kapcsolatokhoz tartoznak. Van még más is? (Ha valaki az embereknek akar tetszeni, és nem mer megszólalni, amikor észreveszi egy másik ember problémáit, mert fél, hogy megsérti őt.) Ez az állapot akkor keletkezik, amikor az ember fél attól, hogy megsért másokat. (Az is, ahogyan az ember a vezetőkkel és a dolgozókkal, illetve a hatalommal és státusszal rendelkezőkkel bánik.) Hogy miként bánasz a vezetőkkel és a dolgozókkal, illetve a hatalommal és státusszal rendelkező emberekkel – akár hízelgő és talpnyaló módon, akár helyesen –, ez egy konkrét megnyilvánulása annak, hogy miként bánasz a hatalommal és befolyással rendelkezőkkel. Többé-kevésbé ezek az egyének közötti kapcsolatok nehézségei.

IV. Az emberi érzésekkel kapcsolatos problémák

Beszéljünk egy kicsit az emberi érzésekről. Milyen kérdések kapcsolódnak az érzésekhez? Az első az, hogy miként értékeled a saját családtagjaidat, és hogyan viszonyulsz azokhoz a dolgokhoz, amiket tesznek. A „dolgok, amiket tesznek” itt természetesen magában foglalja azt, amikor akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, amikor a hátuk mögött mondanak ítéletet más emberekről, amikor az álhívők némely gyakorlatában vesznek részt, és így tovább. Képes vagy elfogulatlanul közelíteni meg ezeket a dolgokat? Amikor értékelést kell írnod a családtagjaidról, képes vagy ezt objektíven és pártatlanul megtenni, félretéve a saját érzéseidet? Ez összefügg azzal, hogy hogyan viszonyulsz a családtagjaidhoz. Ezenkívül vannak-e érzéseid azok iránt, akikkel jól kijössz, vagy akik korábban segítettek neked? Tudod-e objektívan, pártatlanul és pontosan nézni a tetteiket és a magatartásukat? Ha akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, képes leszel-e azonnal jelenteni vagy leleplezni őket, amint tudomást szerzel róla? Továbbá, vannak-e érzéseid azok iránt, akik viszonylag közel állnak hozzád, vagy akiknek hasonló az érdeklődési körük? Képes vagy-e pártatlanul és objektíven megítélni, meghatározni és kezelni a tetteiket és a viselkedésüket? Tegyük fel, hogy a gyülekezet az alapelvek szerint kezeli ezeket az embereket, akikhez érzelmileg kötödsz, és ennek az eredménye nem felel meg a saját elképzeléseidnek – hogyan viszonyulnál ehhez? Képes lennél engedelmeskedni? Titokban továbbra is kapcsolatban maradnál velük, és hagynád, hogy félrevezessenek, sőt, bátorítsanak,

hogy mentegesd, igazold és véd meg őket? Vajon a segítségére sietnél azoknak és meghalnál azokért, akik segítettek neked, figyelmen kívül hagyva az igazságalapelveket és Isten házának érdekeit? Hát nem az érzésekkel kapcsolatos különféle problémák ezek? Egyesek azt mondják: „Az érzések nem csak a rokonokra és a családtagokra vonatkoznak? Az érzelmek hatóköre nem csak a szüleidre, a testvérekre és más családtagokra terjed ki?” Nem, az érzések az emberek széles körére kiterjednek. Ne is álmodj arról, hogy elfogulatlanul értékeled a saját családtagjaidat – egyes emberek még a jó barátait és a cimboráikat sem képesek elfogulatlanul értékelni, és elferdítik a tényeket, amikor róluk beszélnek. Például, ha a cimborájuk a kötelessége végzése során nem a rendes munkájával foglalkozik, és mindig tisztességtelen és elvetemült gyakorlatokhoz folyamodik, akkor meglehetősen játékos természetűnek írják le, és azt mondják, hogy az emberi mivolta éretlen és még nem stabil. Vajon nincsenek érzések ezekben a szavakban? Ez azt jelenti, hogy érzésektől vezérelve beszél valaki. Ha egy olyan ember nem foglalkozik a rendes munkájával, és folyamodik mindig tisztességtelen és elvetemült gyakorlatokhoz, akivel nem állnak kapcsolatban, akkor súlyosabb dolgokat fognak mondani róla, és akár el is ítélik őt. Hát nem az érzések alapján való beszéd és cselekvés megnyilvánulása ez? Vajon pártatlanok azok az emberek, akik az érzéseik szerint élnek? Becsületesek ők? (Nem.) Mi a baj azokkal az emberekkel, akik az érzéseik szerint beszélnek? Miért nem tudnak méltányosan bánni másokkal? Miért nem tudnak az igazságalapelvek szerint beszélni? Akik kétértelműen beszélnek, és sohasem a tényekre alapozzák a szavaikat, azok elvetemült emberek. Ha valaki nem pártatlanul és az igazság alapelvei szerint, hanem mindig az érzései alapján és a saját érdekében beszél, nem gondol Isten házána munkájára, és csak a saját személyes érzéseit, hírnevét, nyereségét és státuszát védi, akkor ez az antikrisztusok jelleme. Így beszélnek az antikrisztusok; minden szavuk elvetemült, zavaró és bomlasztó. Azok az emberek, akik a hús-vér test preferenciái és érdekei közepette élnek, az érzéseik körében élnek. Akik az érzéseik szerint élnek, azok azok, akik egyáltalán nem fogadják el és nem gyakorolják az igazságot. Akik az érzéseik alapján beszélnek és cselekednek, azok egyáltalán nem birtokolják az igazságvalóságot. Ha az ilyen emberek vezetőkké válnak, akkor kétségtelenül hamis vezetők vagy antikrisztusok lesznek. Nemcsak arra képtelenek, hogy valódi munkát végezzenek, hanem különféle gonosz cselekedeteket is elkövethetnek. Őket biztosan ki fogják iktatni és meg fogják büntetni.

V. A testi kényelem utáni sóvárgással kapcsolatos problémák

A testi kényelem utáni sóvárgás szintén egy komoly probléma. Szerintetek milyen megnyilvánulásai vannak a testi kényelem utáni sóvárgásnak? Milyen példákat tudtok mondani a saját tapasztalataitok alapján? A státusz előnyeinek élvezete is számít? (Igen.) Még valami más? (A könnyű feladatok előnyben részesítése a nehéz feladatokkal szemben a kötelességek végzése során, és ha valaki mindig az egyszerű munkát akarja választani.) Az emberek kötelességük végzésekor mindig könnyű munkát választanak,

olyan munkát, amely nem fárasztó, és amelyhez odakint nem kell dacolniuk az elemekkel. Ez a könnyű munka választása és a nehezek alóli kibújás, és ez a testi kényelmek utáni sóvárgás megnyilvánulása. És még micsoda? (Állandó panaszkodás, ha egy kissé nehéz, egy kissé fárasztó a kötelességük, ha árat kell fizetni érte.) (Az étellel és a ruházattal, valamint a testi gyönyörökkel való elsődleges foglalkozás.) Ezek mind a testi kényelmek utáni sóvárgás megnyilvánulásai. Amikor az ilyen emberek azt látják, hogy túl fáradságos vagy kockázatos egy feladat, valaki más nyakába varrják; ők maguk csak könnyed munkát végeznek, kifogásokat keresnek, mondván, hogy ők gyenge képességűek, nem elég rátermettek a munkára, és nem tudják elvállalni ezt a feladatot – miközben valójában azért tesznek így, mert a testi kényelmek után sóvárognak. Nem szeretnének szenvedni, bármilyen munkát vagy bármilyen kötelességet végeznek is. Ha azt mondják nekik, hogy párolt sertéshúst kapnak, miután befejezték a munkát, akkor nagyon gyorsan és hatékonyan elvégzik, és nem kell sürgetni, noszogatni vagy felügyelni őket; ám ha nincs beígérve párolt sertéshús, és túlórában kell elvégezniük a kötelességüket, akkor halogatni fogják, és mindenféle okot és kifogást találnak az elodázására, majd miután végzik egy darabig, ezt mondják: „Szédülök, zsibbad a lábam, ki vagyok merülve! Minden porcikám fáj, pihenhetek egy kicsit?” Mi itt a probléma? Testi kényelmek után sóvárognak. Az emberek egy kötelesség végzése közben is folyton nehézségekre panaszkodnak és nem akarnak semennyi erőfeszítést tenni, és amint van némi leállás, mindjárt megpihennek, üres fecsegésbe fognak vagy szabadidős és szórakoztató tevékenységekbe kezdenek. Amikor pedig felgyorsul a munka, és megzavarja az életük ritmusát és megszokásait, boldogtalanok és elégedetlenek miatta. Zúgolódnak és panaszkodnak, és felületessé válnak a kötelességeik végzésében. Ez a testi kényelmek utáni való sóvárgás, nem igaz? Az alakjuk megőrzése érdekében egyes nők például minden nap meghatározott időpontokban edzenek és tartanak szépítő alvást. Azonban amint besűrűsödik a munka, és veszélybe kerülnek ezek a rutinok, boldogtalanok válnak, és az mondják: „Ez így nem jó; ez a munka túlságosan hátráltatja a dolgokat. Nem engedhetem, hogy ez befolyásolja a személyes ügyeimet. Nem fogok figyelni senkire, aki sürgetni próbál; ragaszkodom a saját tempómhoz. Amikor eljön a jóga ideje, akkor jógázni fogok. Amikor eljön a szépítő alvás ideje, akkor szépítő alvást fogok tartani. Ugyanúgy fogom csinálni ezeket a dolgokat, mint eddig. Nem vagyok olyan ostoba és szorgalmas, mint ti mindannyian. Pár év múlva ti mindannyian öreg, egyszerű kinézetű nőkké váltok, az alakotok megváltozik, és már nem lesztek karcsúak. Senki sem akar majd rátok nézni, és nem lesz önbizalmatok az életben.” Azért, hogy kielégítsék a testi élvezeteiket, hogy szépek maradjanak, hogy mások kedveljék őket, és hogy magabiztosabban éljenek, nem hajlandók lemondani a testi élvezeteikről és preferenciáikról, bármennyire is lefoglalja őket a kötelességek végzése. Ez a testi kényelemekben való elmerülés. Egyesek azt mondják: „Isten aggódik, és tekintettel kell lennünk Isten szándékaira.” Ezek a nők azonban azt mondják: „Nem láttam, hogy Isten aggódna; amíg én nem aggódom, addig minden rendben van.

Ha én tekintettel vagyok Isten szándékaira, ki lesz tekintettel az enyémekekre?” Rendelkeznek egyáltalán emberi mivolttal az ilyen nők? Hát nem ördögök ők? Olyan emberek is vannak, akik, bármennyire is sűrű és sürgős a munkájuk, nem engedik, hogy ez befolyásolja azt, hogy hogyan öltözködnek és mit viselnek. Minden nap órákat töltenek sminkeléssel, és olyan pontosan tudják, mint a saját címüket, hogy melyik nap melyik ruhát vegyék fel, hogy passzoljon bizonyos cipőhöz, és hogy mikor kell kozmetikai kezelésre és masszázsra menniük, és soha nem keverik össze ezeket a dolgokat. Amikor azonban arról van szó, hogy mennyit értenek az igazságból, milyen igazságokat nem értettek még meg, vagy melyekbe nem léptek még be, mely dolgokat kezelik még felületesen és hűség nélkül, milyen romlott beállítottságokat tártak fel, és az igazsággal kapcsolatos egyéb olyan problémákról, amelyek az életbe való belépéssel kapcsolatosak, akkor ezekről a dolgokról egyáltalán nem tudnak semmit. Amikor ezekről a dolgokról kérdezik őket, teljesen tudatlanok. Amikor azonban a testi élvezetekkel kapcsolatos témákról – az evésről, az ivásról és a szórakozásról – van szó, akkor a végtelenségig képesek fecsegni, és nem lehet őket leállítani. Nem számít, mennyi munkája van a gyülekezetnek, vagy mennyire foglalják le őket a kötelességeik, a rutinjukat és az életük szokásos állapotát ez soha nem akadályozza. Amikor a testi életük bármely apró részletéről van szó, soha nem hanyagok, tökéletesen rendezik ezeket a dolgokat, és nagyon szigorúak és komolyak ebben a tekintetben. Amikor azonban Isten házának munkájáról van szó, nem számít, milyen fontos az ügy, és még ha a testvérek biztonságát érinti is az, könnyelműen kezelik. Még azokkal a dolgokkal sem törődnek, amelyek Isten megbízatását vagy az általuk végzendő kötelességet érintik. Egyáltalán nem vállalnak felelősséget. Ez a testi kényelmekben való elmerülés, nem igaz? Alkalmasak-e kötelességvégzésre azok, akik elmerülnek a testi kényelmekben? Amint valaki felhossa a kötelességük végzésének témáját, vagy az ár megfizetéséről és nehézségek elszenvedéséről beszél, egyre csak csóválják a fejüket. Túl sok nehézségük van, tele vannak panasszal, és tele vannak negativitással. Az ilyen emberek hasztalanok, nem alkalmasak a kötelességeik végzésére, és ki kellene vetni őket. Itt most befejezzük a testi kényelmek utáni sóvárgás témájáról való beszélgetést.

VI. Az önismerettel kapcsolatos nehézségek

Az önismeret az életbe való belépés leglényegesebb része. A legtöbb ember számára azonban az önismeret válik a legnagyobb nehézséggé, mivel nem szeretik az igazságot, illetve nem törekednek rá. Ezért biztos, hogy akik nem szeretik az igazságot, azok nem képesek valóban megismerni önmagukat. Milyen aspektusai vannak az önismeretnek? Az első az, hogy az ember tudja, milyen romlott beállítottságok tárulnak fel a beszédében és a cselekedeteiben. Ez néha arrogancia, máskor csalárdság, esetleg elvetemültség, hajthatatlanság, vagy árulás és így tovább. Ezen túlmenően, amikor valami történik az emberrel, meg kell vizsgálnia önmagát, hogy lássa, vannak-e olyan szándékai vagy indítékai, amelyek nincsenek összhangban az igazsággal. Azt is meg

kell vizsgálnia, hogy van-e valami a beszédében vagy cselekedeteiben, ami ellenáll Istennek vagy lázad Ellene. Különösen azt kell megvizsgálnia, hogy van-e felelősségérzete és hűséges-e a kötelességét illetően, hogy őszintén feláldozza-e magát Istenért, és érdekalapúan vagy felületesen cselekszik-e. Az önismeret azt is jelenti, hogy valaki tudja, hogy vannak-e elképzelései és képzelődései, túlzó igényei, vagy félreértései és sérelmei Istennel kapcsolatban, és hogy hajlandó-e alávetni magát. Ez azt jelenti, hogy az ember tudja, hogy képes-e keresni az igazságot, elfogadni Istentől, és Istennek alávetett szívvel viszonyulni az Általa vezényelt helyzetekhez, emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz. Azt jelenti, hogy valaki tudja, hogy van-e lelkiismerete és józan esze, és hogy szereti-e az igazságot. Azt jelenti, hogy az ember tudja, hogy aláveti-e magát, vagy inkább megpróbál vitatkozni, amikor történik vele valami, és hogy elképzelésekre és képzelődésekre vagy inkább az igazság keresésére hagyatkozik-e, abban, ahogy hozzááll ezekhez az ügyekhez. Mindez az önismeret körébe tartozik. Az embernek el kell gondolkodnia azon, hogy a különböző helyzetekhez és emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz való hozzáállásának fényében szereti-e az igazságot, és igaz hite van-e Istenben. Ha valaki képes felismerni a romlott beállítottságát, és meglátni, hogy milyen súlyos az Istennel szembeni lázadása, akkor az azt jelenti, hogy növekedett. Ezenkívül, amikor olyan ügyekről van szó, amelyek az Istennel való bánásmódját érintik, az embernek el kell gondolkodni azon, hogy vajon vannak-e elképzelései, félelmei, vagy alávetettséget tanúsít-e abban, ahogy Isten nevével és megtestesülésével bánik, és különösen azon, hogy milyen a hozzáállása az igazsághoz. Az embernek ismernie kell a hiányosságait, az érettségét, és azt, hogy rendelkezik-e az igazságvalósággal, valamint azt is, hogy a törekvése és az általa járt út helyes-e, és összhangban van-e Isten szándékaival. Ezek mind olyan dolgok, amelyekkel tisztában kell lenniük az embereknek. Összefoglalva, az önismeret különböző aspektusai lényegében a következőkből állnak: az embernek tisztában kell lennie azzal, hogy a képessége magas vagy alacsony szintű, a jellemével, a cselekedeteiben rejlő szándékaival és motivációival, az általa feltárt romlott beállítottsággal és természetlénnyel, a preferenciáival és a törekvésével, az általa járt úttal, a dolgokról alkotott nézeteivel, az életszemléletével és az értékrendjével, valamint az Istenhez és az igazsághoz való hozzáállásával. Az önismeret főként ezekből az aspektusokból tevődik össze.

VII. Az emberek különféle megnyilvánulásai az Istennel való bánásmódjukban

Az életbe való belépés témájának következő része az emberek Istennel való bánásmódjának különféle megnyilvánulásairól szól. Ilyen például az, hogy elképzeléseik vannak Istenről, félreértéseik alakulnak ki Vele kapcsolatban, bizalmatlanná válnak és indokolatlan követelményeket támasztanak Vele szemben, mindig kerülni akarják Őt, nem szeretik az Ő szavait, és állandóan igyekeznek vizsgálni Őt. Ilyen az is, amikor az emberek képtelenek átlátni vagy felismerni Isten mindenhatóságát, valamint mindig kételkedő hozzáállást tanúsítanak Isten szuverenitása, elrendezései és hatalma iránt, és

egyáltalán semmit sem tudnak ezekről a dolgokról. Továbbá, nemcsak hogy nem kerülük el, illetve tagadják meg a nem hívők és a világ Isten ellen irányuló rágalmaikat és káromlásait, hanem éppen ellenkezőleg, kíváncsiak arra, hogy ezek igazak, illetve ténszerűek-e. Hát nem Isten kétségbe vonása ez? Ezeken kívül milyen más megnyilvánulások léteznek még? (Gyanakvás Istenre és Isten próbára tétele.) (Ha valaki próbálja behízelegni magát Istennél.) (Ha valaki nem akarja elfogadni Isten vizsgálatát.) Van, hogy valaki nem akarja elfogadni Isten vizsgálatát, miközben kételkedik abban, hogy Isten képes átvizsgálni az emberek szívének mélyét. (Van az Istennek való ellenállás is.) Ez is egy megnyilvánulás – ellenállni Istennek és hangosan tiltakozni Ellene. Van, aki megvető és lenéző hozzáállással közelít Istenhez; így beszél Vele és így viszonyul Hozzá. Van még valami más? (Felületes hozzáállás Istenhez és Isten becsapása.) (Panaszkodás Istentől.) Van olyan, hogy valaki soha nem veti alá magát és nem keresi igazságot, amikor dolgokkal szembesül, és mindig a saját érdekében érvel és panaszkodik. (Van még Isten elítélése és káromlása.) (Versengés Istennel a státuszért.) (Alkudozás Istennel és az Ő kihasználása.) (Isten megtagadása, Isten elutasítása és Isten elárulása.) Ezek mind lényeges problémák; ezek az emberek Istennel való bánásmódjában felmerülő különféle állapotok és romlott beállítottságok. Alapvetően ezek az emberek Istennel való bánásmódjának különböző megnyilvánulásai.

VIII. Az emberek hozzáállásai és különféle megnyilvánulásai az igazsággal való bánásmódjukban

Az életbe való belépés egy másik aspektusa az, hogy az emberek hogyan bánnak az igazsággal. Milyen megnyilvánulások léteznek ebben a tekintetben? Úgy kezelni az igazságot, mintha az elmélet, szlogen vagy előírás lenne, illetve egy tőke arra, hogy valaki a gyülekezetből éljen, és élvezze a státusz előnyeit. Kérlek, egészítsétek ki ezt a felsorolást! (Szellemi táplálékként kezelni az igazságot.) Az igazságot szellemi táplálékként kezelni, hogy kielégítse az ember szellemi szükségleteit. (Ha valaki nem fogadja el az igazságot és idegenkedik attól.) Ez egyfajta hozzáállás az igazsághoz. (Ha azt gondolja valaki, hogy Isten szavai csak mások leleplezésére valók, saját magára viszont nem vonatkoznak, és az igazság mestereként tekint önmagára.) Nagyon találóan írtatok le ezt a megnyilvánulást. Az ilyen megnyilvánulást tanúsító emberek azt hiszik, hogy az Isten által mondott összes igazságot értik, és hogy az ember Isten által leleplezett romlott beállítottságai és lényegei másokra vonatkoznak, rájuk nem. Az igazság mestereként tekintenek magukra, gyakran Isten szavait használják fel mások kioktatására, mintha ők maguk nem rendelkeznének romlott beállítottságokkal, és már az igazság megtestesítői és szószólói lennének. Miféle szemét népség ők? Az igazság megtestesítői akarnak lenni – hát nem pont olyanok, mint Pál? Pál tagadta, hogy az Úr Jézus Krisztus és Isten volt; ő maga akart lenni Krisztus és Isten Fia. Ezek az emberek olyanok, mint Pál; ugyanolyanok, mint ő – antikrisztusok. Van még valami más? (Isten szavait egy hétköznapi ember szavaiként kezelni, nem pedig gyakorolnivaló igazságként,

valamint elutasító és felületes hozzáállást tanúsítani Isten szavai iránt.) Nem elfogadnivaló és gyakorolnivaló igazságként kezelni Isten szavait, hanem emberi szavakként kezelni őket – ez egy megnyilvánulás. (Isten szavait összefüggésbe hozni a nem hívők filozófiáival és elméleteivel.) Isten szavait összemosni filozófiákkal, díszletként vagy üres szavakként tekinteni rájuk, miközben igazságnak tekinteni a híres és nagy emberek jól ismert mondásait, valamint igazságként kezelni és Isten szavainak helyébe állítani a tudást, a hagyományos kultúrát és a szokásokat. Azok az emberek, akik ezt a megnyilvánulást mutatják, szüntelenül arról beszélnek, hogy amikor történik velük valami, az igazságot akarják gyakorolni, tanúságot akarnak tenni Isten szavairól, és terjeszteni szeretnék őket, de a szívükben a világi híres és nagyszerű embereit csodálják, sőt, még az ősi Szung-dinasztiához tartozó Pao Csenget is imádják, és azt mondják: „Ő valóban egy szigorú és pártatlan bíró volt. Soha nem hozott igazságtalan ítéletet és soha nem történt igazságtalanság a keze által, és egyetlen ártatlan ember sem lett kivégezve az ő ítélete nyomán!” Hát nem egy híres ember és bölcs imádatáról és csodálatáról van itt szó? Igazságként bemutatni a híres emberek szavait és tetteit az igazság gyalázása és megszenstségtelenítése! Az ilyen emberek sokat beszélnek arról a gyülekezetben, hogy gyakorolni akarják az igazságot, és terjeszteni szeretnék Isten szavait, de amiket gondolnak és általában mondanak, azok csak népi bölcsességek és közmondások, és ezeket nagyon gyakorlottan és gördülékenyen fejezik ki. Ezek a dolgok mindig ott vannak a nyelvük hegyén, és könnyedén hagyják el a szájukat. Soha nem szóltak egy szót sem az Isten szavairól szerzett tapasztalati megértésükről, és még kevésbé mondták el, hogy Isten mely szavai szolgálnak a cselekedeteik és a viselkedésük mércéjeként vagy alapjaként. Csupán olyan téveszméket mondanak, mint például: „Ahogy a vadlúd gágog, amerre csak repül, úgy az ember is mindenütt hátrahagyja nevét”, „A kivégzéstől csak a fejek hullanak”, „A sajnálatra méltó emberekben mindig van valami megvetendő”, „Mindig hagyj magadnak egy kis mozgásteret”, „Még ha nem is értem el semmilyen eredményt, elviseltem a nehézséget; ha nem is a nehézséget, akkor fáradságot”, „Ne égesd fel a hidat, miután átkeltél a folyón; ne öld meg a szamarat, miután eloldoztad a malomkőtől”, „Súlyosan büntess meg valakit, hogy példát statuálj, tedd őt intő jellé mások számára”, és „Az új tisztviselők buzgón imponálnak” – azok közül, amiket mondanak, egyik sem az igazság. Egyesek megtanulják a kortárs költők szavait, és még Isten házában videó alá is beírják őket hozzászólásként. Hát nem a lelki megértés hiányának megnyilvánulása ez? Vajon azok a szavak az igazság? Van közük az igazsághoz? Egyesek gyakran mondanak olyanokat, mint hogy „Feletted egy méternyire van egy isten”, vagy „A jó és a rossz végül elnyeri a méltó jutalmát, ez csak idő kérdése”. Vajon ezek a mondások az igazságot jelentik? (Nem.) Honnan erednek? Megtalálhatók Isten szavaiban? A buddhista kultúrából származnak, és semmi közük az Istenbe vetett hithez. Ennek ellenére az emberek gyakran próbálják őket az igazság szintjére emelni; ez a lelki megértés hiányának megnyilvánulása. Néhány emberben van némi elszántság aziránt, hogy áldozatot hozzanak Istenért, és azt mondják: „Isten háza

előléptetett, Isten felemelt engem, ezért meg kell felelnem a mondásnak: »Egy úriember az életét áldozza azokért, akik megértik őt.«” Ez a mondás nem igaz. Te nem vagy úr, Isten pedig nem kérte tőled, hogy feláldozd az életed. Vajon szükség van ekkora hősiességre a kötelességvégzés közben? Még így, hogy élsz sem vagy képes végrehajtani a kötelességeidet; van remény arra, hogy a haláloed után képes leszel rá? Akkor hogyan fogod végezni a kötelességeidet? Mások azt mondják: „Én a természetemnél fogva hűséges vagyok, egy bátor és szenvedélyes ember. Bármit kockára tennék a barátaimért. Ugyanez érvényes Istenre is: mivel Isten kiválasztott, előléptetett és felemelt engem, meg kell hálálnom az Ő kegyelmét. Biztosan kockára teszek mindent Istenért, még ha az életembe is kerül!” Ez vajon az igazság? (Nem.) Isten olyan sok szót mondott, miért nem jegyezték meg belőle egyetlen egyet sem? Amikor beszélnek, mindig csak ezt hangoztatják: „Semmi mást nem kell mondani. Egy úr feláldozza az életét azokért, akik megértik őt, és az embernek mindent kockára kell tennie a barátaikért, és hűségesnek kell lennie.” Még azt sem tudják kimondani, hogy „viszonozzák Isten szeretetét”. Miután annyi éven át hallgatták a prédikációkat és olvasták Isten szavait, egyetlen igazságot sem ismernek, és egyetlen szellemi kifejezést sem képesek mondani – ez az ő belső megértésük és meghatározásuk az igazságról. Mondjátok meg Nekem, hát nem szánalmas ez? Nem nevetséges? Hát nem a lelki megértés hiányának megnyilvánulása? Ennyi prédikáció meghallgatása után sem értik az igazságot, és nem tudják, mi az igazság, mégis arcátlanul használják ezeket az ördögi, képtelen, abszurd és rendkívül nevetséges szavakat az igazság helyett. Nemcsak a belső gondolkodásuk és felfogásuk ilyen, hanem folyamatosan terjesztik és tanítják is ezt másoknak, hogy mások is átvegyék ugyanezt a felfogást. Hát nem hordozza ez magában némiképp a bomlasztás és a zavarkeltés természetét? Úgy tűnik, hogy ezek az emberek, akik nem értik az igazságot, akiknek nincs lelki megértésük, veszélyesek. Bárhol és bármikor képesek bomlasztani és zavart kelteni, valamint képtelen és abszurd dolgokat tenni. Milyen más megnyilvánulásai vannak annak, ahogyan az emberek az igazsággal bánnak? (Megvetik az igazságot, csak azt fogadják el, ami megfelel a saját elképzeléseiknek, továbbá elutasítják és nem hajlandók gyakorolni azt, ami nem.) Csak azt fogadják el és azt gyakorolják, ami megfelel a saját elképzeléseiknek, és egységesen ellenállnak annak és elítélik azt, ami nem – ez egyfajta hozzáállás. (Nem hisznek abban, hogy az igazság megszabadíthatja az embert a romlott beállítottságától vagy megváltoztathatja őt.) Nem ismerni el az igazságot és nem hinni benne szintén egyfajta hozzáállás. Egy másik megnyilvánulás az, amikor az ember igazsághoz való hozzáállása és az azzal kapcsolatos szemléletmódja a hangulatától, a környezetétől és az érzelmeitől függően változik. Ezek az emberek, ha egy nap jól érzik magukat és lelkesek, azt gondolják: „Az igazság nagyszerű! Az igazság minden pozitív dolog valósága, és az a dolog, ami a legméltóbb arra, hogy az emberek gyakorolják és terjesszék.” Amikor rossz a hangulatuk, azt gondolják: „Mi az igazság? Milyen előnyei vannak az igazság gyakorlásának? Lehet vele pénzt keresni? Mit változtathat meg az igazság? Mi történhet, ha az igazságot gyakorlod? Nem fogom

gyakorolni – ugyan mit számít az?” Előtör belőlük a démoni természetük. Ezek a megnyilvánulások mutatják meg, milyen beállítottságokat és különféle állapotokat tárnak fel az emberek az igazsággal való bánásmódjukban. Milyen más konkrét megnyilvánulások vannak még? (Isten szavait nem igazságként vagy életként kezelni, hanem elemezni és megvizsgálni őket.) Vannak, akik tudományos hozzáállással közelítenek Isten szavaihoz, folyamatosan elemzik és vizsgálják az igazságot a tudásuk alapján, anélkül hogy az elfogadás és az alávetettség hozzáállását tanúsítanák. Nagyjából ezek azok a nehézségek az emberek igazsággal való bánásmódjában, amelyeket meg lehet határozni és összefoglaló címszavakká lehet tenni.

Az életbe való belépés nehézségeinek összesen nyolc aspektusa van, és ezek az életbe való belépéshez és az üdvösség eléréséhez kapcsolódó legfőbb nehézségek. Isten szavai leleplezik az emberek által e nyolc aspektusban feltárt állapotok és beállítottságok mindegyikét; Isten követelményeket támasztott az emberekkel szemben, és megmutatta nekik a gyakorlás útját. Ha az emberek képesek erőfeszítéseket tenni Isten szavaiba, komoly, vágyakozó hozzáállást tanúsítani, és terhet viselni a saját életbe való belépésük érdekében, akkor Isten szavaiban megtalálhatják a vonatkozó igazságokat e nyolcféle probléma megoldására, és mindegyikhez megvannak a gyakorlás útjai. Egyik sem megoldhatatlan kihívás vagy valamiféle misztérium. Ha azonban egyáltalán nem viselsz terhet a saját életbe való belépésed érdekében, és egyáltalán nem érdekel az igazság vagy a beállítottságod megváltoztatása, akkor bármennyire is világosak és pontosak Isten szavai, számodra pusztán szövegek és doktrínák maradnak. Ha nem törekszel az igazságra, illetve nem gyakorlod azt, akkor bármilyen problémáid is vannak, képtelen leszel megoldást találni, ami nagyon megnehezíti majd számodra az üdvösség elérését. Lehet, hogy örökre egy munkás szintjén maradsz; lehet, hogy örökre azon a szinten maradsz, ahol képtelen vagy elérni az üdvösséget, és ahol Isten visszautasít és kiiktat téged.

A hamis vezetők munkájának káros hatásai és következményei

Mit tesznek a hamis vezetők, amikor mindazokról a nehézségekről van szó, amelyekkel az emberek az életbe való belépésükben találkoznak? Amikor az emberek bármilyen olyan állapottal szembesülnek, amely e nyolcféle nehézség valamelyikébe tartozik, vajon akkor a hamis vezetők képesek ezt felismerni, és felhasználni Isten szavait és a saját tapasztalati tudásukat az emberek problémáinak megoldására? Sajnos amikor az emberek nehézségekkel szembesülnek, ezek a hamis vezetők mindössze úgy próbálnak foglalkozni a problémáikkal, hogy felszínes erőfeszítéseket, illetve néhány sekélyes, célt tévesztő és irreleváns megjegyzést tesznek, amelyeknek semmi közük az emberek beállítottságaihoz és valódi nehézségeihez. A hamis vezetők például gyakran mondják, hogy „Te egyszerűen nem szereted az igazságot!” Így próbálják megoldani az emberek valódi nehézségeit, és így jellemzik a lényegüket. Még egy jelentéktelen probléma vagy állapot kapcsán sem tudnak segíteni az embereknek válaszokat találni

Isten szavaiban, és az igazságról való beszélgetéssel sem tudják megoldani azt. Ehelyett doktrínaszerű és lényegtelen megjegyzéseket tesznek, vagy megragadják a problémát és bolhából elefántot csinálnak, hogy végleg leírják az embereket anélkül, hogy lehetőséget adnának nekik a bűnbánatra. A valóságban, ha valaki képes felfogni Isten szavait, és rendelkezik lelki megértéssel, akkor képes lesz megtalálni Isten szavaiban azt, ahogy Ő leleplezi az állapotok e nyolc aspektusát; ez nem nehéz. Mivel azonban a hamis vezetőknek nincs lelki megértésük, szegényes a képességük, és nincs felfogóképességük, ráadásul némelyikük egyszerűen csak lelkes, tetterre kész, képmutató, és spirituális embernek mutatja magát, egyáltalán nem tudják megoldani mások problémáit. Amikor azokról a különféle problémákról van szó, amelyekkel az emberek szembesülnek, a hamis vezetők így adnak nekik tanácsot: „Isten munkája már ennyire előrehaladt; miért leszel még mindig féltékeny, és miért vitatkozol másokkal? Van erre idő? Mi értelme van ezen veszekedni? Nem tudsz meglenni anélkül, hogy ezen veszekednél?” „Isten munkája már ennyire előrehaladt, de te még mindig nagyon szentimentális vagy, és nem tudsz elengedni dolgokat. Előbb-utóbb ezek az érzések okozzák majd a halálodat!” „Isten munkája már ennyire előrehaladt, miért aggódsz még mindig annyira az étel és az öltözködés miatt? Nem tudsz meglenni anélkül, hogy egy ruhát viselnél? Nem tudsz meglenni anélkül, hogy megvásárolnál egy pár bőrcipőt? Többet kellene gondolkodnod Isten szavain és a kötelességeden!” „Amikor történik veled valami, imádkozz többet Istenhez! Bármilyen történik veled, van egy tanulság: tanulj meg alávetni magad Istennek, és értsd meg az Ő szuverenitását és elrendezését.” Ez a tanács meg tudja oldani a valódi problémákat? Egyáltalán nem. Máskor azt mondják: „Az embereket mélyen megrontotta a Sátán. Ha szentimentális vagy, azzal vajon nem lázadsz Isten ellen? Ha nem ismered önmagad, azzal vajon nem lázadsz Isten ellen?” Függetlenül az adott problémától, a hamis vezetők nem tudják, hogyan kell közölni az igazságot annak érdekében, hogy elemezzék egy ember lényegét vagy állapotát; nem látják át, hogyan alakulnak ki az emberek állapotai, és aztán nem tudják az állapotuk alapján úgy közölni az igazságot, hogy megoldják a problémáikat, megfelelő segítséget és gondoskodást kínálva. Ehelyett mindig ugyanazt mondják: „Szeresd Istent! Dolgozz keményen, hogy elvégezd a kötelességeidet, hűségesnek kell lenned Istenhez, és imádkozz többet, amikor problémákkal találkozol!” „Minden Isten szuverenitása és elrendezése alatt áll. Minden Isten kezében van!” „Ha nem keresed az igazságot, az nem fog működni. Többet kell olvasnod Isten szavait. Isten szavai mindent világossá tesznek, de az emberek egyszerűen nem szeretik az igazságot!” „A katasztrófák a küszöbön állnak, minden dolog sorsa közel van, és Isten munkája a végéhez közelít, de te nem aggódsz. Hány napja maradt még az embernek? Isten országa már elérkezett!” A hamis vezetők csak ezeket az oda nem illő frázisokat hangoztatják, soha nem elemzik és boncolgatják konkrétan a különböző problémákat, és nem kínálnak valódi ellátást vagy segítséget az embereknek. Vagy keresnek az embereknek néhány passzust Isten szavaiból, amit elolvashatnak, vagy a tárgyhoz nem kapcsolódó tanácsokat adnak nekik,

hogyan kezeljék őket. Mi történik végül? A hamis vezetők ártalma alatt az emberek nemcsak hogy nem ismerik a saját romlott beállítottságaikat, hanem azt sem tudják, hogy milyen a saját jellemük, milyen emberek is ők, és milyen természetlénnyel rendelkeznek; nincsenek tisztában azzal, hogy milyen a saját képességük, van-e felfogóképességük, vagy hogy milyen úton járnak. Még mindig ragaszkodnak a világi és divatos dolgokhoz, amelyeket szeretnek és értékelnek a szívükben, és senki sem segít nekik megérteni, boncolgatni és elemezni ezeket a dolgokat. Ezek a következményei a hamis vezetők munkájának. Amikor problémák merülnek fel, vagy nekiesnek az embereknek, önkényesen elítélve és tévesen vádolva őket, akkor vagy oda nem illő tanácsokat és leckéket adnak nekik, vagy felhasználják Isten szavait arra, hogy erőltetett, pontatlan összehasonlításokat tegyenek. Akik hallják őket, azt gondolják: „Úgy érzem, hogy értem, de úgy is, hogy nem – mintha felfogtam volna, amit mondott, de az is lehet, hogy nem fogtam fel. Miért van ez? Minden, amit a vezető mond, helyes, de miért nem tudok megszabadulni ettől a problémától a szívemben? Miért nem találok megoldást erre a nehézségre? Miért gondolkodom még mindig így, és miért akarom ezeket a dolgokat tenni? Miért nem tudom megérteni, hogy hol van a probléma lényege és gyökere? A vezető azt mondja, hogy nem szeretem az igazságot, és ezt el is ismerem, de miért nem tudok kikerülni ebből az állapotból?” Volt-e bármilyen hatása ezeknek a vezetőknek? Bár beszéltek és dolgoztak, az egész csak egy nagy zűrzavar, és nem érte el a kívánt hatást. Nem tették lehetővé az emberek számára, hogy megértsék Isten szándékait, hogy összevessék magukat Isten szavaival, hogy pontosan megértsék az állapotukat, illetve megoldják a saját nehézségeiket. Ami pedig azokat a javíthatatlan, szégyentelen embereket illeti, akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot, amikor hallják, hogy ezek a vezetők komolyan és türelmesen megintik őket, azt rendkívül ellenszenvesnek találják. Ugyanakkor ők maguk is szajkózzák ezeknek a vezetőknek a szavait – amikor a vezetők befejezik az első részt, ezek az emberek folytatni tudják a következővel, és gyorsan türelmetlenné válnak, mondván: „Ne folytasd tovább. Már mindent felfogtam, amit mondasz. Ha folytatod, hányingerem lesz, és hányni fogok!” A vezetők tovább mondják: „Te egyszerűen nem szereted az igazságot. Ha szeretnéd az igazságot, akkor megértenél mindent, amit mondok.” Erre így vágnak vissza: „Függetlenül attól, hogy szeretem-e az igazságot vagy sem, már annyiszor elismételted ezeket a szavakat, semmi új nincs bennük, és már unom hallgatni őket!” A hamis vezetők így munkálkodnak, mereven ragaszkodnak az előírásokhoz és egyes frázisokhoz, és teljes mértékben elmulasztják megoldani az emberek valódi nehézségeit. Ha valakinek elképzelései vannak Istenről, a hamis vezetők azt mondják, hogy az illető nem ismeri önmagát. Ha valakinek szegényes az emberi mivolta, nem tud kijönni az emberekkel, és nincsenek normális egyének közötti kapcsolatai, a hamis vezetők azt mondják, hogy mind ő, mind a másik érintett fél hibás, mindkettőjüket kioktatják, mindkettőjüket hibáztatják, és azt mondják: „Rendben, most már kvittek vagytok. Méltányosnak és észszerűnek kell lennünk a tetteinkben, mindenkit egyformán kell

kezelnünk, minden elfogultság nélkül. Aki észszerűen beszél, az szereti az igazságot, aki viszont nem, az fogja be a száját, beszéljen kevesebbet, és tegyen többet a jövőben. Aki valami helyes dolgot mond, arra jobban oda kell figyelni.” Ez megoldja a problémát? Ez munkavégzés? Nem pont olyan ez, mint a gyerekek megbékítése és az emberek becsapása? A hamis vezetők elfoglaltnak tűnhetnek, de senkinek a problémáit nem tudják megoldani. Mennyire hatékony a munkájuk? Értéktelen és abszurd! Ezek a nem hívők cselekedetei.

Istenben való hitük megtapasztalása során az emberek gyakran találkoznak nehézségekkel, és a hamis vezetők egyiket sem tudják megoldani. A hamis vezetők még olyan nyilvánvaló nehézségeket sem tudnak megoldani, amelyeket néhány szóval meg lehetne, ráadásul nagy felhajtást csinálnak belőlük, és minden apró problémából nagy ügyet csinálnak. Vannak emberek, akik nem gonoszak, csak kissé modortalan az emberi mivoltuk, nem értik az alapvető illemszabályokat, és kissé aljasak. A hamis vezetők fogják ezeket az apró problémákat és nagy felhajtást csinálnak belőlük, ráveszik a testvéreket, hogy vitassák meg, kritizálják és ítélik el őket, mindezt azzal a céllal, hogy maradandó benyomást tegyenek ezekre az emberekre, hogy többé ne merjenek így viselkedni. Szükség van erre? Ez a problémák megoldásának egy módja? Ez az igazság felhasználása a problémák megoldására? (Nem.) Amíg valakinek az emberi mivoltában nincsenek nagyobb problémák, és az illető nem gonosz és őszintén fel tudja áldozni magát, akkor olyan körülmények között, ahol az illető befogadó, elegendő annyi, ha tovább dolgoznak rajta, emlékeztetőket, segítséget, közösséget és támogatást biztosítva számára. Ha valaki következetesen így viselkedik, akkor jellembeli problémája vagy ádáz beállítottsága van, és akkor szigorú metszésre és fegyelmezésre van szükség. Ha ezt nem hajlandó elfogadni, akkor vagy fel kell függeszteni a kötelességét, vagy ki kell őt takarítani. A hamis vezetők ezt nem látják át, és nem is fognak így tenni; amikor ilyen gonosz emberekkel találkoznak, testvérként kezelik őket, segítséget és támogatást nyújtva nekik. Vajon ez munkavégzés? Ez az igazság felhasználása a problémák megoldására? (Nem.) A hamis vezetők munkája abszurd, gyerekes és nevetséges, és azzal kapcsolatban semmi sem felel meg Isten szándékainak. Minden tettükben láthatod, hogy laikusok, nincs lelki megértésük, és meggondolatlanul, alapelvek nélkül cselekszenek. Hasonlóképpen, nem látják át és nem tudják pontosan felfogni a különféle nehézségeket, amelyekkel az emberek az életbe való belépésük során találkoznak. Ennek eredményeként a megoldási kísérleteik rendkívül ügyetlennek, ostobának és dilettánsnak tűnnek. Azok, akik elfogadják a segítségüket, szintén kínosan és elnyomva érzik magukat. Idővel egyesek még a hitüket is elveszítik, és azt mondják: „A vezető már annyiszor beszélgetett velem, miért nem változtam meg? Miért esek vissza folyton? Lehet, hogy különösen szegényes az emberi mivoltom, és képtelen vagyok az üdvözülésre?” Néhányan még kételyeket is táplálnak, és azt mondják: „Valami baj van a lelkemmel? Gonosz szellemek munkálkodnak bennem? Vajon Isten nem fog megmenteni? Hát nem azt jelenti ez, hogy számomra nincs remény?” Ezek a

hamis vezetők munkájának következményei. Munkájuk során összekeverik az egyik dolgot a másikkal, és nevetséges, abszurd, ostoba és ügyetlen módon cselekszenek, ami végül ahhoz vezet, hogy az igazságra őszintén törekvő emberek némelyikének különféle nehézségei nem oldódnak meg időben. Ez pedig negativitást és gyengeséget idéz elő ezekben az emberekben, valamint bizonyos elképzeléseket és félreértéseket Istenről és az Ő munkájáról. Azt mondják: „Annyit olvastam már Isten szavaiból, miért nem oldódik meg a problémám? Isten szavai valóban képesek megmenteni és átformálni az embereket?” Szívükben kétségek ébrednek, és a zavarodottság csapdájába esnek. Ezért, amikor a hamis vezetők dolgoznak, nem sok pozitív eredményt produkálnak, viszont elég sok negatív dolgot eredményeznek. Munkájuk nemhogy nem képes eloszlatni az emberek Istennel kapcsolatos elképzeléseit, kételyeit és ítéleteit, hanem éppen ellenkezőleg, fokozza az Istennel kapcsolatos félreértéseiket és óvatosságukat. Ezeknek az embereknek a problémái még sok évnyi hit után is megoldatlanok maradnak. Miközben a hamis vezetők félrevezetik és tévútra terelik őket, az Istennel kapcsolatos félreértéseik és óvatosságuk elmélyülnek. Képesek vajon elérni az életbe való belépést ebben a helyzetben?

A hamis vezetők megértése az olyan pozitív dolgokról, mint az igazság és az ember beállítottságbeli változása, sok ember nézőpontját és hozzáállását befolyásolhatja a pozitív dolgokkal kapcsolatban. Az egy dolog, ha a hamis vezetők nem végeznek semmilyen munkát – de amint elkezdenek dolgozni, eltérések jelentkeznek, és káros következmények jelennek meg. Ezekben a gyülekezetekben helytelen légkör alakul ki, vagyis gyakran születnek téves és abszurd mondások, és az ottani emberek nem értik meg az Isten szavaiban gyakran említett spirituális kifejezéseket, és nem tudják, hogyan kell alkalmazni őket, miközben a hamis vezetők által gyakran mondott úgynevezett spirituális kifejezések és mondások széles körben elterjednek ezekben a gyülekezetekben. Ezek a dolgok nem kis hatást gyakorolnak az emberekre: nemcsak, hogy nem tudnak segíteni az embereknek abban, hogy gyakorlatiasabb és pontosabb ismereteket szerezzenek Isten szavairól és az igazságról, vagy abban, hogy képessé tegyék őket arra, hogy megtalálják az Ő szavaiban a gyakorlás egy pontos útját, hanem éppen ellenkezőleg, valójában még eltorzultabb, elméleti és doktrínaszerű ismeretekkel ruházzák fel az embereket az igazsággal kapcsolatban, és ezzel egyidejűleg még jobban elbizonytalanítják az embereket a gyakorlás útját illetően. A hamis vezetők ezzel megzavarják az emberek látóterét, és befolyásolják az igazságról való tiszta megértésüket. Milyen hatása van annak, hogy a hamis vezetők ezeket teszik? Milyen szerepet játszanak? Talán kissé túlzás lenne őket zavarónak és bomlasztónak nevezni, viszont egyáltalán nem túlzás azt mondani róluk, hogy ide-oda rohangáló bohócok. Amikor éppen csak elkezdtem a munkának ezt a szakaszát, találkoztam néhány emberrel, és miközben hallgattam a beszélgetésüket, az egyikük rákérdezett egy másik ember helyzetére, és valaki hirtelen így szólt: „Ő már elhamvadt.” Amikor megkérdeztem, hogy „Elhamvadt? Mit jelent ez?”, azt válaszolták: „Az, hogy valaki elhamvadt, azt jelenti, hogy

valakit elbocsátottak, és talán már nem is hisz.” Azt mondtam: „Ez egy elég kegyetlen kifejezés; nem ad az illetőnek semmiféle mozgásteret. Mondtam Én ilyet valaha? Hogyhogy nem tudtam erről a kifejezésről? Soha nem jellemeztem így senkit, és soha nem állítottam, hogy ha valaki abbahagyja a kötelessége végzését vagy eltávolodik Istentől, akkor az »elhamvadt«. Honnan származik ez a kifejezés?” Később megtudtam, hogy ez a kifejezés egy idős hívőtől, egy öreg tudálékos embertől származik. Nagyon tanult volt, régóta hitt Istenben, és rangidős volt. Amikor kimondta ezt a kifejezést, az a zavarodott emberekből álló csoport a tisztánlátás gyakorlása nélkül átvette tőle, és egy népszerű kifejezéssé vált. Szerintetek helyes ez a kifejezés? Van alapja? Vajon pontos? (Nem, nem pontos.) Hogyan kellene kezelnünk? Megengedhetjük-e, hogy megmaradjon a gyülekezetben? (Nem, nem szabad megengedni.) Le kell leplezni és kritizálni kell, és gyökerestől el kell távolítani. Később, a kritika és az elemzés következtében ezek a zavarodott emberek már nem merték többé használni, de néhány tudatlan egyén talán még mindig használja titokban a magánbeszélgetéseiben. Ezek az emberek azt gondolhatják, hogy ez egy nagyon spirituális kifejezés, amely egy „ismert személyiségtől” származik, és úgy vélik, hogy továbbra is használni kellene. A ti vezetőitek végeztek hasonló gyakorlatokat? Voltak-e negatív hatással az életbe való belépésekre, a beállítottságotok változására vagy arra az útra, amelyen jártok? (Egy hamis vezető régebben, amikor az evangéliumot hirdette, azt mondta: „Isten ítélettel és fenyítéssel hódít meg minket, ezért amikor vallásos embereknek hirdetjük az evangéliumot, kemény hangnemben kell beszélnünk hozzájuk, és ki kell oktatnunk őket; csak így lehet őket meghódítani.”) Ez a kijelentés észszerűnek hangozhat, de vajon megfelel az igazságalapelveknek? Isten utasította-e az embereket arra, hogy ezt tegyék? Mondja-e Isten szava, hogy „Amikor széles körben hirdeted az evangéliumot, fel kell állnod, és vasrúddal kell kormányoznod az embereket, ítéletet és fenyítést használva az evangélium széles körben való terjesztéséhez”? (Nem.) Akkor honnan származik ez a kijelentés? Ez nyilvánvalóan egy lelki megértést nélkülöző hamis vezető fejében elképzelt elmélet. A felszínen ez a kijelentés problémamentesnek tűnhet: „Az egész emberiségnek át kell esnie Isten ítéletén és fenyítésén. Ha nem tudják közvetlenül Isten szavaiból befogadni, akkor nem fogadhatják be közvetve? Elvégre ezt a hatást kell elérniük Isten szavainak – az egész emberiség meghódítását. Nem lenne jobb, ha inkább előbb fogadnák be, mint utóbb? Mielőtt Isten cselekszik, megteesszük ezt a megelőző intézkedést, hogy az emberek kialakíthassanak egyfajta ellenállóképességet. Aztán amikor Isten valóban megítéli és megfenyíti őket, ezek az emberek nem fognak lázadni Isten ellen vagy ellenállni Neki, és nem fogják elárulni Őt. Ez megakadályozza, hogy Isten érzései sérüljenek. Hát nem egy jó dolog ez?” A felszínen minden mondat helyesnek, a doktrínák szempontjából nézve pedig logikusnak tűnik. De vajon igazságalapelv-e? Milyen előírásai vannak Isten házában az evangélium hirdetésére vonatkozóan? Megköveteli az emberektől, hogy ezt tegyék? (Nem.) Ezért ez az elmélet nem megalapozott, aki pedig ezt javasolta, az egy hamis vezető.

A hamis vezetők gyakran színlelik, hogy spirituálisak, és néhány megtévesztő tévhitet hangoztatnak, hogy félrevezessék és tévútra tereljék az embereket. Bár ezek a tévhitek a felszínen nem hangzanak problémásnak, káros hatással vannak az emberek életbe való belépésére, megzavarják, félrevezetik és akadályozzák az embereket abban, hogy az igazságra való törekvés útját járják. Ezen álspirituális szavak miatt egyes emberekben kétség és ellenállás alakul ki Isten szavaival szemben, elképzeléseik, sőt félreértéseik támadnak Istenről, és óvatossá válnak Vele szemben, majd pedig eltávolodnak Tőle. Ilyen hatással vannak az emberekre a hamis vezetők álspirituális kijelentései. Amíg egy gyülekezet tagjait egy hamis vezető félrevezeti és befolyásolja, az a gyülekezet egy vallássá válik, akár csak a kereszténység vagy a katolicizmus, amelyben az emberek csupán emberi kijelentéseket és tanításokat követnek. Mindannyian Pál tanításait imádják, és odáig mennek, hogy az ő szavait használják az Úr Jézus szavai helyett, ahelyett, hogy Isten útját követnék. Ennek eredményeként mindannyian képmutató farizeusokká és antikrisztusokká válnak. Ezért Isten megátkozza és elítéli őket. Pálhoz hasonlóan a hamis vezetők is önmagukat magasztalják és önmaguk mellett tesznek tanúságot, félrevezetik és megzavarják az embereket. Tévútra és vallási szertartásokba vezetik őket, és ezeknek az embereknek az Istenben való hite ugyanolyanná válik, mint a vallásos embereké, ami késlelteti, hogy a helyes útra lépjenek az Istenbe vetett hitükben. A hamis vezetők folyamatosan félrevezetik és megzavarják az embereket, és ezek az emberek ezután számos álspirituális elméletet és mondást gyártanak. Ezek az elméletek, mondások és gyakorlatok szöges ellentétben állnak az igazsággal, és egyáltalán semmi közük sincs hozzá. Mégis, miközben a hamis vezetők félrevezetik és tévútra terelik az embereket, ezeket a dolgokat pozitívnak és az igazságnak tekintik. Tévesen azt hiszik, hogy ezek a dolgok az igazság, és azt gondolják, hogy ha a szívükben hisznek bennük és ékesszólóan meg tudják fogalmazni őket, és ha mindenki támogatja őket, akkor elnyerték az igazságot. Az ilyen gondolatok és nézetek által tévútra terelt emberek nemcsak arra képtelenek, hogy megértsék az igazságot, hanem arra is, hogy gyakorolják vagy megtapasztalják Isten szavait, nem is beszélve arról, hogy belépjenek az igazságvalóságba. Ellenkezőleg, egyre inkább eltávolodnak Isten szavaitól, és még távolabb kerülnek az igazságvalóságba való belépéstől. Papíron semmi baj nincs a hamis vezetők által mondott szavakkal és az általuk hangoztatott szlogenekkel, ezek mind helyesek. Akkor miért nem érnek el egyáltalán semmit? Azért, mert amit a hamis vezetők megértenek és felfognak, az egyszerűen túl sekélyes. Az mind csak doktrína, amelynek semmi köze az Isten szavaiban, Isten követelményeiben vagy szándékaiban rejlő igazságvalósághoz. Tény, hogy a hamis vezetők által hirdetett összes doktrína nagyon távol áll az igazságvalóságtól – pontosabban: semmi közük az igazsághoz és Isten szavaihoz. Mivel áll összefüggésben tehát az, hogy a hamis vezetők gyakran hangoztatják ezeket a szavakat és doktrínákat? Miért nem képesek soha belépni az igazságvalóságba? Ez közvetlenül a hamis vezetők képességével van összefüggésben. Teljesen biztos, hogy a hamis vezetők szegényes képességgel rendelkeznek, és hiányzik

belőlük az igazság felfogásának képessége. Nem számít, hány éve hisznek Istenben, nem fogják megérteni az igazságot és nem lesz életbe való belépésük, és az is elmondható, hogy akárhány éve is hisznek Istenben, nem lesz könnyű számukra belépni az igazságvalóságba. Milyen következményei lesznek annak, ha egy hamis vezetőt nem bocsátanak el, és hagyják, hogy megtartsa a pozícióját? A vezetése egyre több embert sodor bele vallási rituálékba és előírásokba, szavakba és doktrínákba, valamint homályos elképzelésekbe és képzelődésekbe. Az antikrisztusokkal ellentétben a hamis vezetők nem vezetik az embereket közvetlenül saját maguk vagy a Sátán elé, de ha nem tudják elvezetni Isten választott népét az Ő szavainak igazságvalóságába, akkor vajon Isten választott népe képes lesz elnyerni az Ő üdvösségét? Képesek lesznek tökéletesedni Isten által? Egyáltalán nem. Ha Isten választott népe nem tud belépni az igazságvalóságba, akkor vajon nem a Sátán hatalma alatt él továbbra is? Hát nem a Sátán hatalma alatt tartott elfajzottak ők még mindig? Vajon ez nem azt jelenti, hogy tönkremennek a hamis vezetők keze alatt? Ezért van az, hogy a hamis vezetők és az antikrisztusok munkájának következményei alapvetően ugyanazok. Egyikük sem képes elvezetni Isten választott népét odáig, hogy megértsék az igazságot, belépjenek a valóságba és elérjék az üdvösséget. Mindkettő kárt okoz Isten választott népének, és pusztulásba viszi őket. A következmények pontosan ugyanazok.

Melyek a hamis vezetők némely eretnekségei és téves tanításai? Foglaljátok össze őket ti magatok később. Ezt a feladatot rátok bízom, hogy lássam, képesek vagytok-e felismerni őket. Mondtak-e valaha a körülöttetek lévő vezetők olyan szavakat, amelyek spirituálisak vagy összhangban állnak az emberi érzésekkel, és amelyek a felszínen látszólag helyesek és megfelelnek az igazságnak, de mégsem segítik elő az életbe való belépéseket, és nem oldják meg a tényleges problémáitokat? Ha nem tudod felismerni ezeket a szavakat, sőt, kedvesnek tartod és a szívedben őrzöd őket, és hagyod, hogy állandóan uralkodjanak rajtad és vezessenek téged, és állandóan befolyásolják a gondolataidat és a viselkedésedet, akkor nem elég súlyosak ennek a következményei? (De igen.) Akkor elengedhetetlen, hogy leássatok ezeknek a problémáknak a gyökeréig, hogy megtaláljátok, melyek azok az eretnekségek és téves tanok, amelyek olyan mértékben lealacsonyíthatják az embereket, hogy az Istenbe vetett hitük vallási hiedelemmé válik, ami azt eredményezi, hogy ellenállnak Istennek, Isten pedig elutasítja őket. Tegyük fel például, hogy valaki azt mondja: „Ne igyekezz, hogy vezető legyél. Ha a vezetővé válásod után elbocsátanak vagy kiiktatnak, akkor még arra sem lesz esélyed, hogy közönséges hívő legyél.” Vajon a hamis vezetők eretneksége és téves tanítása ez a fajta beszéd? (Igen.) Valóban az? A hamis vezetők és az antikrisztusok eretnekségeit és téves tanításait meg kell különböztetni egymástól; nem keverd őket össze. Mire gondol az illető, amikor ilyeneket mond? Milyen motivációk rejtőznek ezekben a szavakban? Van-e bennük valamilyen homályos dolog? Nyilvánvaló, hogy ezek a szavak az emberek félrevezetésére szolgáló trükköt rejtenek, és azt jelentik, hogy más embereknek nem kellene azon igyekezniük, hogy vezetők legyenek, mert annak nem

lesz jó vége. A céljuk ezekkel a kijelentésekkel az, hogy az emberek lemondjanak a vezetővé válás gondolatáról, hogy senki ne versenyezzen velük a hírnévért és a státuszért, és így nyugodtak lehessenek afelől, hogy örökre vezetők maradnak. Ugyanakkor azt mondják az embereknek: „Így bánik Isten háza a vezetőkkel és a dolgozókkal; ha szüksége van rád, előléptet, ha pedig nincs, akkor a legalacsonyabb szintre taszít le, esélyt sem hagyva arra, hogy akár csak egy közönséges hívő legyél.” Milyen természetűek ezek a szavak? (Istenkáromlóak.) Milyen ember mond káromló szavakat Isten ellen? (Egy antikrisztus.) Ezekben a szavakban két gonosz szándék rejlik, amelyek kétféle következményhez vezethetnek: az egyik az, hogy azt mondja másoknak, hogy semmiképpen ne versengjenek a státuszért, így biztosítva a saját státuszát; a másik pedig az, hogy elérje, hogy félreértsd Istent, hogy ne higgy tovább Istenben, és helyette inkább bennük kezdj el hinni. Ez az antikrisztusok legotrombább fajtája. Úgy tűnik, hogy hiányzik belőle a felfogóképesség; korábban már mondtam példákat erre. Nem csak figyelmetlenek vagytok és szegényes memóriával rendelkeztek, hanem még a felfogóképesség is hiányzik belőle. Még egy ilyen nyilvánvaló antikrisztust sem tudtok felismerni. A hamis vezetők mondanának ilyeneket? Tudatosan és nyíltan félrevezetnék az embereket, és ellenállnának Istennek? (Nem.) Bár a felszínen úgy tűnhet, hogy a hamis vezetők szavaival és tetteivel nincs probléma, a munkájuk nélkülözi az alapelveket, és nem tud eredményeket elérni. A hamis vezetők nem tudják megoldani az emberek egyetlen problémáját sem, nem tudják őket az Istenbe vetett hit helyes útjára terelni, és nem tudják őket Isten elé vezetni. Minden, amit mondanak, helyes, a munkájukat teljes odaadással végzik, lelkesek és szenvedélyesek, és a felszínen úgy tűnik, hogy van hitük, elszántságuk, és hajlandóak nehézségeket elviselni és megfizetni az árat. Sőt, úgy tűnik, hogy hihetetlen kitartással rendelkeznek és képesek kitartani mindenféle fáradtság és nehézség ellenére. Csakhogy a képességük és a felfogóképességük szegényes, és nem fogják fel pontosan az igazságot. Hogyan próbálják meg kezelni a felfogóképesség hiányát? Előírások és doktrínák, valamint az általuk gyakran emlegetett spirituális elméletek használatával oldják meg ezt a problémát. A vezetésük alatt néhány év elteltével mindenféle doktrínák, előírások és külső gyakorlatok keletkeznek az emberek között. Az emberek ragaszkodnak ezekhez a doktrínákhoz, előírásokhoz és gyakorlatokhoz, és azt hiszik, hogy az igazságot gyakorolják és belépnek az igazságvalóságba, de valójában még mindig nagyon messze vannak az igazságvalóságtól! Amikor ezek a dolgok töltik be, uralják és irányítják az emberek szívét, a megoldás nehézkessé válik. Minden egyes dolgot külön-külön kell boncolgatni és elemezni, hogy az emberek megértsék őket. Ezután el kell mondani az embereknek, hogy mi az igazság, mik a doktrínák, a szlogenek és az előírások, mi az igazság helyes felfogása, és mik a pontos mondások és az igazságalapelvek. Mindezeket egyesével kell megoldani; különben azokat, akik viszonylag jól viselkednek, szabálykövetők és a spiritualitásra törekednek, a hamis vezetők félrevezetik és tönkreteszik. Ezek az emberek jámbornak tűnhetnek, mint akik képesek elviselni a

nehézségeket és megfizetni az árat, és képesek imádkozni, amikor történik velük valami. A vallásos emberekhez hasonlóan azonban, amikor Isten visszatér, egyikük sem ismeri fel Őt, egyikük sem ismeri el, hogy Isten ismét új munkát végez, és mindannyian ellenállnak Neki. Miért van ez így? Azért, mert a hamis vezetők és az antikrisztusok félrevezették őket – Isten sok őszinte hívét megkárosították és tönkretették.

A hamis vezetők csak szavakat és doktrínákat mondanak – amit megértetnek az emberekkel, az csak doktrína, nem pedig az igazság, és amit láttatnak az emberekkel, az csak hamis spiritualitás. Milyen következményei vannak annak, ha valaki szavakat és doktrínákat mond? Hamis spiritualitás, hamis megértés, hamis tudás, hamis gyakorlat és hamis megfelelés – mind hamis. Hogyan jön létre ez a „hamisság”? Az okozza, hogy a hamis vezetőknek eltorzult, egyoldalú és felületes felfogása van az igazságról, és egyáltalán nem képesek felfogni az igazság lényegét. A hamis vezetők rengeteg szabályt, szót és doktrínát hoznak az embereknek, néhány szlogen és elmélet mellett. Ezek az emberek egyáltalán nem értik Isten valódi szándékait, és amikor különféle összetett helyzetekkel találkoznak, nem tudják, hogyan kezeljék és közelítsék meg őket, vagy hogyan fogják fel Isten szándékait. Képesek-e az ilyen emberek Isten elé járulni? El tudják-e fogadni Istent, és fel tudnak-e hagyni azzal, hogy ellenálljanak Neki? Nem, nem képesek ezekre. Ezért kulcsfontosságú és szükséges, hogy összefoglaljátok a hamis vezetők eretnekségeit és téves tanításait, és képessé váljatok a felismerésükre. Az összegzés során lényeges, hogy megkülönböztessétek őket az antikrisztusok azon téves tanításaitól, amelyeket az emberek félrevezetésére használnak. A vezetők és a dolgozók második felelőssége, hogy ismerjék minden egyes embertípus állapotait és megoldjanak olyan, az életbe való belépéssel kapcsolatos különböző nehézségeket, amelyekkel a valóságos életükben találkoznak – ezzel lezárjuk a hamis vezetők különböző gyakorlatait és a hamis vezetőkkel kapcsolatos problémák lényegét boncolgató beszélgetésünket.

Harmadik tétel: Közölni azokat az igazságalapelveket, amelyeket meg kell érteni az egyes kötelességek megfelelő végzéséhez (Első rész)

A hamis vezetők csak szavakat és doktrínákat tudnak szólni az emberek buzdítására

Ezután arról fogunk beszélgetni, hogy mi a vezetők és a dolgozók harmadik felelőssége – közölni azokat az igazságalapelveket, amelyeket meg kell érteni az egyes kötelességek megfelelő végzéséhez. Ez a vezetők és a dolgozók fontos és alapvető munkája, és e felelősség alapján fogjuk közölni és boncolgatni a hamis vezetők megnyilvánulásait. Az, hogy egy vezető vagy dolgozó képes-e világosan beszélni azokról az igazságalapelvekről, amelyeket az embereknek meg kell érteniük ahhoz, hogy jól végezzék a kötelességeiket, a legjobb mutatója annak, hogy birtokában van-e az igazságvalóságnak, és ez a kulcsa annak, hogy eldöntsük, képes-e jól végezni a

valódi munkát. Most nézzük meg, hogyan kezelik ezt a munkát a hamis vezetők. A hamis vezetők egyik jellemzője, hogy képtelenek alaposan elmagyarázni vagy tisztázni bármilyen, az igazságalapelvekkel kapcsolatos problémát. Ha valaki hozzájuk fordul, akkor csak néhány üres szót és doktrínát tudnak mondani neki. Amikor megoldásra váró problémákkal szembesülnek, gyakran egy ehhez hasonló kijelentéssel válaszolnak: „Ti mind szakértői vagytok e kötelesség végzésének. Ha problémáitok vannak, magatoknak kell megoldanotok őket. Ne engem kérdezzetek; én nem vagyok szakértő, és nem értek hozzá. Foglalkozzatok vele ti magatok.” Egyesek így vághatnak vissza: „Azért fordultunk hozzád, mert nem tudjuk megoldani a problémát; ha meg tudnánk oldani, nem kérdeznénk téged. Nem értjük ezt az igazságalapelveket érintő problémát.” A hamis vezetők így válaszolnak: „Hát nem mondtam már el nektek az alapelveket? Végezzétek jól a saját kötelességeiteket, és ne keltsetek zavart, illetve ne bomlasszatok. Mit kérdezősködtök még mindig? Kezeljétek úgy, ahogy jónak látjátok! Isten szavai már elhangzottak: helyezd előtérbe Isten házának érdekeit.” Ezek az emberek teljesen összezavarodnak, és azt gondolják: „Ez nem megoldás a problémára!” Így kezelik a munkát a hamis vezetők; ők csupán felügyelik azt, mechanikusan cselekszenek, és soha nem foglalkoznak a problémákkal. Függetlenül attól, hogy az emberek milyen problémákat vetnek fel, a hamis vezetők azt mondják nekik, hogy keressék az igazságot saját maguk. Gyakran megkérdezik az emberektől: „Van valami problémád? Hogy haladsz az életbe való belépéssel? Felületesen végzed a kötelességeidet?” Ezek az emberek így válaszolnak: „Időnként felületes állapotban találom magam, de imádkozással megoldom, és korrigálom magam, azonban továbbra sem értem a kötelességvégzésem igazságalapelveit.” A hamis vezetők azt mondják: „Hát nem beszélgettem veled a konkrét alapelvekről a legutóbbi összejövetelen? Még Isten szavainak több passzusával is elláttalak. Nem kellene már értened?” Valójában megérti az összes doktrínát, de még mindig képtelen megoldani a problémáit. A hamis vezetők még fellengzős szavakat is mondanak: „Miért nem tudod megoldani? Egyszerűen csak nem olvastad elég alaposan Isten szavait. Ha többet imádkozol és többet olvasod Isten szavait, akkor minden problémád megoldódik. Meg kell tanulnotok megvitatni a dolgokat és közösen megoldást találni, így végül megoldódnak a problémáitok. Ami a szakmai kérdéseket illeti, ne engem kérdezzetek; az én felelősségem a munka ellenőrzése. A feladatomat elvégeztem, a többi pedig szakmai ügyeket érint, amiket én nem értek.” Azért, hogy lerázzák az embereket és kitérjenek a kérdések elől, a hamis vezetők gyakran használnak ehhez hasonló indokokat és kifogásokat: „Én nem értem, soha nem tanultam ezt, nem vagyok szakértő.” Lehet, hogy egész alázatosnak tűnnek; ez azonban leleplez egy komoly problémát a hamis vezetőkkel kapcsolatban – egyáltalán nem értik a szakmai tudást igénylő problémákat bizonyos feladatok esetében, tehetetlennek érzik magukat, és rendkívül ügyefogyottnak és zavartnak tűnnek. Mit tesznek ilyenkor? Csak arra képesek, hogy kigyűjtenek néhány passzust Isten szavaiból, és azokról beszélgetnek mindenkivel az összejöveteleken, és néhány doktrínát hangoztatnak, hogy buzdítsák az embereket.

Azok a vezetők, akikben van egy kis kedvesség, mutathatnak némi törődést az emberek iránt, és időről időre megkérdezhetik tőlük: „Szembesültetek mostanában valamilyen nehézséggel az életetekben? Van elég ruhátok? Volt köztetek olyan, aki rosszul viselkedett?” Ha mindenki azt mondja, hogy nincsenek ilyen problémái, akkor így válaszolnak: „Akkor nincs probléma. Folytassátok a munkátokat; nekem más dolgom van”, majd sietve távoznak, mert attól félnek, hogy valaki felhoz kérdéseket és megkéri őket, hogy foglalkozzanak azokkal, és ezzel kínos helyzetbe hozzák őket. Így végzik a munkájukat a hamis vezetők – semmilyen valós problémát nem tudnak megoldani. Hogyan tudnák hatékonyan elvégezni a gyülekezeti munkát? Ennek következtében a megoldatlan problémák felhalmozódása végül hátráltatja a gyülekezet munkáját. Ez a hamis vezetők munkavégzésének egyik kiemelkedő jellemzője és megnyilvánulása.

Munkájuk során a hamis vezetők csak a prédikálás iránt lelkesednek, és leginkább szavakat és doktrínákat szeretnek hangoztatni, és olyan szavakat mondanak, amelyekkel buzdítják és vigasztalják az embereket, azt gondolva, hogy ha ráveszik az embereket arra, hogy energikusan és szorgalmasan végezzék a kötelességeiket, az ugyanaz, mintha jól végezték volna a munkájukat. Ezenkívül a hamis vezetők szenvedélyesen foglalkoznak az összes ember mindennapi életének állapotával. Gyakran megkérdezik az embereket, hogy vannak-e nehézségeik e tekintetben, és ha valakinek valóban vannak, hajlandóak segíteni ezeknek a nehézségeknek a megoldásában. Valóban lefoglalják magukat ezekkel az általános ügyekkel, néha még az étkezést is elhalasztják, és gyakran későn fekszenek le és korán kelnek. Az ő elfoglaltságuk és kemény munkájuk mellett miért maradnak megoldatlanok a gyülekezet munkájában felmerülő problémák és azok a nehézségek, amelyekkel Isten választott népe szembesül a kötelességvégeztése során? Ez azért van, mert a hamis vezetők soha nem tudják világosan elmagyarázni a kötelességvégezéssel kapcsolatos igazságalapelveket. Az általuk elmondott szavak, doktrínák és buzdítások teljesen hatástalanok, és egyáltalán nem képesek megoldani a valós problémákat. Bármennyit is beszélnek, és bármilyen elfoglaltak vagy kimerültek is legyenek, a gyülekezet munkája soha nem halad előre. Bár kívülről úgy tűnik, hogy mindenki végzi a kötelességeit, nem sok tényleges eredményt érnek el, mert a hamis vezetők képtelenek közölni a kötelességvégezéssel kapcsolatos igazságalapelveket, és nem tudják az igazságot valódi problémák megoldására használni – ezért nem képesek megoldani sok olyan problémát, amely a kötelességek végzése során merül fel. Isten házában egyszer például könyveket kellett nyomtatnia Isten szavaiból, és egy vezetőnek ki kellett választania két személyt, akik ezért a feladatért felelnek. Milyen mércék szerint kell kiválasztani az embereket? Viszonylag jó emberi mivolttal kell rendelkezniük, megbízhatónak kell lenniük, és képesnek kell lenniük kockázatot vállalni. Az egyének kiválasztása után ez a vezető így szólt hozzájuk: „Ma azért hívatlak ide titeket, hogy rátok bízok egy ügyet: Isten házában van egy könyve, amelyet ki kell nyomtatni, és az a feladatotok, hogy keressetek egy nyomdát, és miután az összes példány kinyomtatásra került, azonnal szét kell osztanotok őket Isten kiválasztott népe kezébe,

hogy késelem nélkül ehessék és ihassák Isten szavait. Eltökéltek vagytok, hogy elvégezzétek ezt a feladatot? Hajlandóak vagytok vállalni ezt a terhet és kockázatot?” A két személy hitt abban, hogy ezáltal Isten felemeli őket, ezért igent mondtak. A vezető ezután megkérdezte tőlük: „Megvan bennetek az elszántság Isten megbízatásának teljesítése iránt? Hajlandóak vagytok esküt tenni?” A két személy ekkor esküt tett: „Ha nem tudjuk teljesíteni Isten megbízatását és elrontjuk ezt a feladatot, veszteségeket okozva Isten házában munkájában, akkor csapjon belénk a villám és a mennydörgés az égből. Ámen!” A vezető azt mondta: „Ezenkívül beszélgetnünk kell az igazságról. Ezzel a munkával vajon ti üzleti ügyet intéztek? Arra kértek titeket, hogy alkalmazottként dolgozzatok?” A két személy így válaszolt: „Nem, ez a mi kötelességünk.” A vezető azt mondta: „Mivel ez a kötelességetek, viszonzotok kell Isten szeretetét. Nem okozhattok bosszúságot vagy aggodalmat Istennek. Nem elég, ha hajlandóak vagytok kockázatot vállalni; hűségesen kell végeznetek a kötelességeket. Amikor problémákkal találtok, többet kell imádkoznotok és konzultálnotok kell egymással. Ne legyetek önfejűek, és ne cselekedjetez önkényesen. Miért intéztem úgy, hogy együtt kelljen működnötök egymással? Azért, hogy ha felmerül valami, megbeszélhessétek a dolgokat, és könnyebben tudjatok cselekedni. Ha nem tudtok megegyezni, akkor imádkozzatok. Mindkettőtöknek el kell engednie a saját véleményét, és csak akkor cselekedjetez, ha egyetértésre jutottatok. Remélem, hogy ti ketten sikeresen el tudjátok végezni ezt a munkát!” Végül ez a vezető talált egy passzust Isten szavaiban arról, hogyan kell az embernek jól végeznie a kötelességét, amit többször elolvastak hármában, imádkozás közben. A vezető úgy tekintette, hogy ezzel az ügyet rájuk bízta, és ő teljesítette a felelősségét. Hogyan végezte a vezető ezt a munkát? A vezető meglehetősen elégedettnek érezte magát, ahogyan a másik két személy is. A külső szemlélők azt mondták: „Ez a vezető valóban tud néhány dolgot a munka elvégzéséről; a beszéde összeszedett és alapos, és lépésről lépésre végzi a dolgokat. Először kiosztotta a feladatot annak a két személynek, majd megoldotta a gondolatokat és a nézőpontokat érintő problémáikat, végül pedig néhány szigorú szóval rávette őket, hogy esküt és fogadalmat tegyenek. Valóban módszeresen végezte el a munkát, és valóban megérdemli a vezetői címet – tapasztalt, és elbírja a terhet.” Végül a vezető azt mondta nekik: „Ezt jegyezzétek meg: a könyvnyomtatás nem könnyű feladat, nem olyasmi, amit egy átlagos ember el tud végezni. Ezt a munkát nem én bíztam rátok, és nem is Isten háza; ez Isten megbízatása. Nem hagyhatjátok cserben Őt. Ha jól elvégzitek ezt a munkát, akkor az életetek előre fog haladni, és lesz valóságotok.” Elméletileg nem volt semmilyen elvi probléma ezekkel a szavakkal; többé-kevésbé helyesnek tekinthetők. Elemezzük tehát ezt az ügyet, és nézzük meg, hol nyilvánult meg a „hamisság” ebben a hamis vezetőben. Adott-e a vezető utasításokat különböző részletkérdésekre, például a feladathoz kapcsolódó szakmai és technikai szempontokra vonatkozóan? Közölt-e bármilyen konkrét igazságalapelve vagy megkövetelt normákat? (Nem.) Csupán néhány üres és értelmetlen szót mondott – olyan szavakat, amelyeket a legtöbb ember gyakran mond, olyan szavakat, amelyeknek

nincs semmi súlyuk. Mivel a vezető személyesen beszélt és adott utasításokat, az emberek úgy érzékelték, hogy ezeknek a szavaknak a szokásosnál nagyobb súlyuk van, de a valóságban ez irreleváns duma volt, és egyáltalán nem volt hatással a könyvnyomtatással kapcsolatos egyetlen valódi probléma megoldására sem. Melyek tehát a könyvnyomtatással kapcsolatos konkrét problémák? Meg kell vitatnunk őket, és meg kell néznünk, hogy az a munka, amit ez a vezető végzett, egy hamis vezető munkája volt-e.

Először is, a könyvnyomtatás magában foglalja a szöveg tördelését és korrektúrázását, a tartalomjegyzék és a főszöveg formázását, valamint a papír tömegét, színét és minőségét. Ott van továbbá a borító anyaga, hogy puha vagy kemény legyen-e, valamint a borító terve, színe, mintázata és betűtípusa. Végül ott van a kötés, hogy ragasztott vagy varrott legyen-e. Ezek mind olyan kérdések, amelyek a könyvnyomtatás körébe tartoznak. Beszélt a vezető ezek közül bármelyikről? (Nem.) Egy másik kérdés a nyomda keresése: korszerűek-e a nyomda- és kötőgépek, milyen a nyomtatás és a kötés minősége, hogyan alakulnak az árak – hát nem kellett volna utasításokat adnia mindezekre vonatkozóan, és nem kellett volna meghatározni az alapelveket és a hatásköröket? Ha a vezető azt mondta volna, hogy „én nem értek ezekhez a dolgokhoz, csak találjatok valamit”, akkor hasznos vezető lenne? Vajon az általa elmondott lényegtelen szavak helyettesíteni tudják a könyvnyomtatással kapcsolatos különböző részletkérdéseket? (Nem.) Ez a hamis vezető mégis azt hitte, hogy igen. Azt gondolta: „Már annyi igazságot közöltem, és elmondtam nekik az összes alapelvet. Meg kellene érteniük ezeket a dolgokat!” Ez a „kellene” a logikája és a problémamegoldó módszere ennek a hamis vezetőnek. Végül, amikor a könyveket kinyomtatták, mivel a papír nagyon silány minőségű és vékony volt, átlátszott a lapok másik oldalán lévő szöveg, ami nagyon megerőltetővé és nehézvé tette a könyvek olvasását az idősebb és a rosszul látó egyének számára. Az utolsó lépés, a kötési folyamat szintén felvetett kérdéseket – az, hogy megfelelő színvonalú-e a kötés, befolyásolja a könyv általános minőségét és tartósságát. Mivel a vezető nem adott utasításokat, és azok, akik ezt a munkát végezték, nem rendelkeztek alapelvekkel és tapasztalattal, és felelőtlen alkudozásba bocsátkoztak, a nyomda silány munkát végzett, és rosszabb minőségű anyagokat használt, hogy ne legyen vesztesége, és végül a testvéreknek kiosztott könyvek két hónapon belül elkezdtek szétesni. A borítók és a lapok kihullottak, és így az egész nyomdai munka hiábavaló volt. Kinek a felelőssége volt ez? Ha valakit felelősségre kellene vonni, akkor a közvetlen felelősség a könyvek nyomtatásáért felelős két személyt terhelné, a közvetett felelősség pedig a hamis vezetőt. A hamis vezetőnek még kifogása is volt, és azt mondta: „Nem hibáztathatok engem azért, hogy ez a munka rosszul megy; én sem értek hozzá! Soha nem nyomtattam még könyveket, és nyomdám sincs. Honnan is tudhatnék én ezekről a dolgokról?” Megállja a helyét ez a kifogás? Vezetőként ez a munka a te felelősségi körödbe tartozik. Függetlenül attól, hogy ez a munka egy szakmával, készséggel, egyfajta tudással vagy az igazsággal kapcsolatos-e, nem kell minden részét értened,

azonban tettél-e erőfeszítést arra, hogy megtanuld, amit nem tudsz? Komolyan és lelkiismeretesen teljesítetted-e a felelősségeidet? Néhányan azt mondhatják: „Szeretném teljesíteni a felelősségeimet, de én sem értem ezt. Akármennyire is próbálom megtanulni, egyszerűen nem értem!” Ez azt jelenti, hogy vezetőként nem vagy megfelelő színvonalú; ízig-vérig hamis vezető vagy. A testvérek kissé nehezteltek a könyvek gyenge minősége miatt, és azt mondták: „Bár nem kell fizetnünk ezekért a könyvekért, a minőségük túl silány! Hogyan végezte ez a vezető a feladatát? Hogyan hajtotta végre ezt a munkát?” Amikor a vezető ezt meghallotta, így válaszolt: „Engem hibáztattok ezért? Nem az enyém a nyomda, és nem én mondom ki az utolsó szót. Ráadásul nem spóroltam-e pénzt Isten háza számára? Rossz dolog pénzt spórolni Isten háza számára?” A vezető szavai helyesek voltak, nem tévedtek; a vezetőnek nem kellett jogi felelősséget vállalnia. Volt azonban egy probléma, mégpedig az, hogy a könyvnyomtatásra költött pénz kárba veszett. A testvéreknek kiosztott könyvek két hónapon belül elkezdtek szétesni, és a lapjaik kihullottak. Kinek kell vállalnia a következményeket? Hát nem a vezető felelőssége volt ez? Ez a te munkád keretein belül történt, abban az időszakban, amikor vezetőként szolgáltál; nem kellene tehát vállalnod a felelősséget? Vállalnod kell az elmarasztalást; nem tagadhatod meg a felelősségedet! Egyesek talán még észszerűtlenül is beszélnek, és azt mondják: „Soha nem végeztem még ilyen munkát. Nem követhetek el hibákat egy olyan munkában, amit még soha nem csináltam?” Már csak ezen kijelentés alapján is alkalmatlan vagy a munkádra, és el kellene bocsátani téged. Nem vagy alkalmas vezetőnek; valódi hamis vezető vagy. Sok szépen hangzó szót mondani, de semmilyen valódi munkát nem végezni – ez a hamis vezetők legnyilvánvalóbb megnyilvánulása.

Néhány hamis vezető képtelen arra, hogy a valódi munka minden egyes elemét megfelelően és határozottan, két lábbal a földön állva végezze el. Csak néhány általános ügyet tudnak elintézni, és azt hiszik, hogy ettől már megfelelő színvonalú vezetők, hogy csodálatosak, és gyakran dicsekednek, mondván: „Mindenért nekem kell aggódnom a gyülekezetben, és minden problémát nekem kell kezelnem. Vajon képes elboldogulni a gyülekezet nélkül? Ha nem tartanék összejöveleteket nektek, vajon nem hullanátok szét? Ha nem tartanám szemmel és nem segíteném fenntartani a filmgyártó munkát, nem lennének állandóan olyanok, akik megzavarnák azt? Zökkenőmentesen haladhatna a filmgyártó munka? Bár laikus vagyok a himnuszokkal kapcsolatos munkában, ha nem jönnék rendszeresen ellenőrizni a munkákat, nem támogatnálak titeket, és nem szerveznék összejöveleteket nektek, képesek lennétek megalkotni azokat az énekeket? Mennyi ideig tartana nektek kitalálni a dolgokat?” Ezek a kijelentések észszerűnek és helyesnek tűnhetnek, de ha közelebbről nézed, akkor hogyan haladnak a hamis vezetők által felügyelt szakmai munka különböző elemei? Képesek-e világosan közölni az igazságalapelveket? (Nem.) Egyszer egy filmgyártó csapat a jelmezek színével kapcsolatban keresett útmutatást. Készítettek néhány állóképet, amelyek hátterei és szereplői különböztek, de a jelmezek színei alapvetően egy színshémához tartoztak – mind földszürkék és sárgák voltak. Megkérdeztem: „Mi folyik itt? Miért ilyen színű ruhákat

viselnek?” Azt mondták, hogy szándékosan választották ezeket a színeket, és hogy nagy fáradsággal és erőfeszítéssel kutatták fel őket egy piacon. Azt kérdeztem: „Miért ezeket a színeket választottátok? Adott a Fennvaló utasításokat erre vonatkozóan? Hát nem arra utasított titeket a Fennvaló, hogy sokféle színt használjatok, és hogy a színek méltóságteljesek és illendőek legyenek? Hogy lehet, hogy ez lett az eredmény?” Végül a kérdések után néhányan azt válaszolták: „A többi szín nem tűnik elég méltóságteljesnek és illendőnek, vagy olyannak, amilyeneket az Istenben hívők vagy a szentek viselnek. Csak ez a színséma tűnik olyannak, amelyet a hívőknek viselniük kellene. Így mindenki egyetértett abban, hogy az ilyen színű ruhák viselése dicsőíti leginkább Istent, és képviseli a legjobban Isten házának imázsát.” Azt mondtam: „Soha nem mondtam nektek, hogy ilyen színű ruhákat viseljete. Rengeteg méltóságteljes és illendő szín létezik. Gondoljatok arra, hogy milyen gyönyörű a szivárvány, amit Isten az emberiséggel kötött szövetségének jeléül alkotott meg. Van benne vörös, narancs, sárga, zöld, kék, indigó, ibolya – minden szín képviselteti magát, kivéve azokat, amelyeket ti viseltek. Miért választottátok ezeket a színeket?” Elvégezte a vezetőjük azt a konkrét munkát, hogy ellenőrzéseket folytasson ezekkel az ügyekkel kapcsolatban? Merem állítani, hogy egyáltalán nem. Ha a vezető tiszta felfogással rendelkezett volna és valóban megértette volna az igazságot és Isten követelményeit, akkor a filmgyártó csapat tagjai nem választottak volna ilyen jelmezeket, és nem konzultáltak volna a Fennvalóval ezekkel kapcsolatban. A jelmezek kérdését alacsonyabb szinten is meg lehetett volna oldani, de a hamis vezető képtelen volt foglalkozni vele. Ehelyett szégyentelenül megkérdezték erről a Fennvalót. Hát nem kellene megmetszeni egy ilyen embert? Ez a hamis vezető még ezt a legegyszerűbb problémát sem tudta megoldani – mire jó az ilyen? Te egyszerűen egy darab szemét vagy! Arra kértek téged, hogy dicsőítsd Istent és tegyél tanúságot Róla, de végül megszégyenítetted Istent. Hát nem értesz meg egész sok mindent? Hát nem tudsz elmondani egy csomó tudást és doktrínát? Akkor miért volt hatástalan mindaz a doktrína és mindaz a tudás ebben a helyzetben? Hogyan lehetséges, hogy még a jelmezek kérdésével kapcsolatos ellenőrzést sem tudtad megoldani és elvégezni? Gyakoroltál olyan hatást, amit vezetőként kellett volna? Teljesítetted azokat a felelőségeket, amelyeket vezetőként teljesítened kellett volna? Ez egy hamis vezető megnyilvánulása. A hamis vezetők nem értik az alapelveket egyetlen konkrét feladatban sem. Képtelenek arra, hogy időben kijavítsák és megoldják az igazság eltorzult felfogásával kapcsolatos problémákat, és hogy lehetővé tegyék az emberek számára, hogy irányt és utat találjanak ezen keresztül. A hamis vezetők csak szavakat és doktrínákat mondanak és szlogeneket hangoztatnak; képtelenek elvégezni bármilyen konkrét munkát.

A hamis vezetők nem végeznek valódi munkát és nem a megfelelő munkájukkal törődnek

Egyes hamis vezetők képtelenek bármilyen konkrét munkát végezni, de elintéznek néhány jelentéktelen, általános ügyet, és azt hiszik, hogy azzal konkrét munkát végeznek,

és hogy az a felelősségi körükbe tartozik. Ráadásul ezeket az ügyeket nagyon komolyan veszik, valóban sok energiát fektetnek beléjük, és nagyon tisztességes módon hajtják végre őket. Például volt egy olyan személy a gyülekezetben, aki korábban cukrászként dolgozott. Egy nap jószívűségből úgy döntött, hogy egyszerűen süteményeket kell sütnie Nekem, és úgy készült erre, hogy nem tájékoztatott róla Engem. Megkérdezte a vezetőit, hogy megteheti-e, mire ők azt mondták: „Csak rajta! Ha finomak lesznek, felajánljuk őket Istennek. Ha nem, akkor mi ehetjük meg őket.” Megkapta a vezetőktől az engedélyt, ami jogszerűvé és helyénvalóvá tette ezt a munkát, ezért gyorsan összeszedte a hozzávalókat, és sütött egy adagot. Azt mondta: „Nem tudom, hogy finomak lesznek-e, vagy hogy képesek lesznek-e eleget tenni Istennek, vagy hogy megfelelnek-e az Ő ízlésének.” A vezetők így válaszoltak: „Semmi baj. Feláldozunk egy keveset az időnkől és az egészségünkől, és vállalunk egy kis kockázatot Istenért. Először megkóstoljuk őket mi, hogy ellenőrizzük őket Istenért. Ha tényleg nem finomak, és megkérjük Istent, hogy egyen belőlük, akkor Ő bosszús lesz és nagyot csalódik bennünk. Ezért vezetői felelősségünk és kötelességünk, hogy ellenőrzéseket végezzünk ebben az ügyben. Ez konkrét munkavégzés.” Ezt követően minden csoportvezető, akinek volt egy kis „felelősségérzete”, megkóstolta a süteményeket. Miután megkóstolták őket, véleményt mondtak: „Ez az adag túl forró sütőben sült, túl magas volt a hőmérséklet, és valószínűleg emésztési zavarokat okoz – ráadásul egy kicsit keserű is. Ez nem jó! Felelősségteljes hozzáállásra van szükségünk; sütni kell egy másik adagot, és azt is meg kell kóstolnunk!” A következő adag megkóstolása után azt mondták: „Ez már egész jó. Érezni benne a vaj és a tojás ízét és a szezámmagot is. Ez tényleg méltó egy cukrászhoz! Mivel ilyen sok van belőle, és Isten egyedül nem tudja mindet megenni, tegyünk egy kis üvegedénybe 10 vagy 20 darabot, és ajánljuk fel Istennek, hogy kóstolja meg. Ha Isten finomnak találja őket, akkor folytathatjuk a sütésüket nagyobb adagokban.” Áadtak Nekem egy üvegedényt, Én pedig megkóstoltam két süteményt. Úgy gondoltam, hogy újdonságként elfogadhatók, de nem alkalmasak főételnek, ezért nem ettem többet. Néhányan még azt is gondolták, hogy mivel Isten házának egy tagja saját kezűleg készítette őket, tele vannak szeretettel, hűséggel és félelemmel, és nagy jelentőséggel bírnak annak ellenére, hogy az ízük átlagos volt. Később visszavíttem az üveget a süteményekkel. Nem érdekelnek az ilyen dolgok, és nem kívánom őket. Ráadásul, ha süteményre vágyom, a piacon különféle ízű, más országokból származó süteményeket is vehetek anélkül, hogy sok pénzt kellene költenem. Ezután azt mondtam nekik: „Értékelem a gesztust, de kérek ne készítsetek Nekem többet. Nem fogom megenni őket, és ha ilyet akarok enni, majd veszek Magamnak. Ha mégis szükség lesz rájuk, csak készítsd el őket, amikor Én kérem; ha nem mondom, hogy csinálj, akkor nem kell újra ilyet sütnöd.” Hát nem volt ez elég könnyen érthető? Ha illetlőségek és engedelmesek lennének, akkor emlékeznének a szavaimra, és nem készítenének többet. Amikor Isten beszél, az igen azt jelenti, hogy igen, a nem azt jelenti, hogy nem, és a „ne készítsetek többet” azt jelenti, hogy „ne készítsetek többet”. Egy kis idő elteltével

azonban küldtek Nekem még két üvegnyi süteményt. Azt mondtam nekik: „Hát nem megmondtam nektek, hogy ne készítsetek többet?” Ők azt válaszolták: „Ezek nem olyanok, mint a múltkor.” Azt válaszoltam: „Akkor is sütemények, még ha nem is olyanok. Egyáltalán nem kell süteményeket készíteni. Nem udvariaskodom – ha szeretnék, majd szólok nektek. Nem érted az emberi nyelvet? Ne süss többet!” Vajon felfoghatók ezek a szavak? (Igen.) Akkor miért tűnik úgy, hogy a süteményt készítő személy mindig elfelejti őket? Ha a vezetői képesek lennének folyamatosan ellenőrizni őt, nem működnének vele aktívan együtt, nem bátorítanák erre, és képesek lennének időben korlátozni őt, vajon ez a süteményeket készítő személy akkor is meg merné tenni? Legalábbis nem tenné ilyen bátran és gátlástalanul. Milyen hatása volt tehát ezeknek a vezetőknek ebben a helyzetben? Minden részletet mikromenedzselték, mindenbe beleütdötték az orrukat, és az Én érdekemben végezték az ellenőrzéseket. Annyira „szeretetteljesek” voltak, hogy azt szavakkal nem lehet leírni. Vajon ez az a munka, amit végezniük kellett volna? Isten háza munkájának alapelveiben nem volt utasítás arra, hogy ezt kell csinálniuk, és Én nem bíztam meg őket ezzel a feladattal; ezt az emberek kezdeményezték, nem Én kértem. Miért végezték tehát ezek a vezetők ilyen kezdeményező módon ezt a feladatot? Ez a hamis vezetők egyik megnyilvánulása: nem törődnek a valódi munkájukkal. Rengeteg feladat volt a gyülekezetben, amit nyomon kellett volna követniük, ellenőrizniük és ösztökélniük kellett volna, és olyan sok valódi probléma volt, amit meg kellett volna oldaniuk az igazság közlése révén, de ezek közül egyik munkát sem csinálták. Ehelyett annyira ráérték, hogy süteményeket kóstolgattak Érttem a konyhában. Ebben az ügyben nagyon komolyak voltak, és sok erőfeszítést fektettek bele. Vajon ez nem az, amit a hamis vezetők tesznek? Hát nem elég visszataszító már ez is? Soha nem gondoltam volna, hogy egy idő elteltével újra felszínre kerül ez az ügy. A süteményeket készítő személy újra el akart kezdeni sütni Nekem. Konkrétan azt mondtam az egyik vezetőnek: „Menj, és oldd meg ezt az ügyet. Egyértelműen el kell magyaráznod ezt neki. Ha még egyszer megteszi, téged teszek felelőssé!” Amilyen sok elvégzendő munka van a gyülekezetben, bármilyen feladat lekötné őket egy időre. Miért voltak ilyen tétlenek? Azért voltak itt, hogy felhizlalják magukat, vagy hogy haszontalan fecsegéseket folytassanak? Itt nincs helye az ilyen dolgoknak. Ezután nem érkezett több hír erről az ügyről. Miután kiadtam ezt az utasítást, a vezető nem adott semmilyen jelentést. Mindenesetre senki sem küldött Nekem többé olyan aprósüteményeket, ami elég nagy megkönnyebbülés volt. Ebből az esetből ítélve mondhatjuk, hogy ezek a vezetők nem a megfelelő munkájukkal foglalkoztak? (Igen.) Ez az ügy még csak nem is olyan komoly; vannak ennél súlyosabbak is.

Gyakran meglátogatok néhány gyülekezetet, hogy körülnézzek, találkozzak a vezetőkkel, utasításokat adjak bizonyos munkákkal kapcsolatban, és megoldjak néhány problémát. Néha ott kell ebédelnem ezeknél a gyülekezeteknél, ami felveti a kérdést, hogy ki fogja elkészíteni az ételt. A vezetők annyira felelősségteljesek voltak, hogy olyasvalakit választottak, aki azt állította magáról, hogy szakács. Én azt mondtam: „Nem

fontos, hogy szakács, vagy sem; ami számít, az az, hogy én az egyszerű ételeket szeretem. Szeretem érezni az alapanyagok eredeti ízét. Az étel ne legyen túl sós, olajos vagy fűszeres. Télen meleg ételre van szükségem. Emellett az ételnek jól át kell főnie, nem lehet félig nyers, és könnyen emészthetőnek kell lennie.” Hát nem közöltem világosan ezeket az alapelveket? Könnyű volt betartani őket? Könnyen megjegyezhetők és megvalósíthatók is voltak. Egy háziasszony, aki három-öt éve főz, képes felfogni és betartani ezeket az alapelveket. Nem kellett tehát ragaszkodni ahhoz, hogy szakácsot keressenek az étel elkészítéséhez; elegendő lett volna valaki, aki tud házas ételeket készíteni. Ezek a vezetők azonban annyira „szeretetteljesek” voltak, hogy ragaszkodtak ahhoz, hogy találjanak egy „szakácsot”, aki elkészíti az ételt, amikor vendégül látnak Engem. Mielőtt a szakács hivatalosan Nekem főzött volna, a vezetőknek ellenőrzéseket kellett végezniük. Hogyan tették ezt? Megkérték a szakácsot, hogy készítsen egy adag gombócot, egy szaftos tésztaételt és néhány sült ételt. Az összes vezető mellett különböző csoportok vezetői is megkóstolták az ételeket, és mindegyiket elég jónak találták. Végül megkérték a szakácsot, hogy vállalja el azt a feladatot, hogy Nekem főz. Félretéve a vezetők kóstolótesztjének eredményét és az ezzel kapcsolatos problémák természetét, beszéljünk először a szakács által készített ételekről. Amikor először mentem, a szakács néhány sült ételt készített, és mindenki meglehetősen elégedett volt. A második alkalommal a szakács egy adag gombócot készített. Az első gombóc után éreztem, hogy valami nem stimmel – egy kicsit csípős volt. A többiek is mondták körülöttem, hogy kicsit csípősek a gombócok, és úgy érezték, hogy a nyelvük kezd megduzzadni. Mivel azonban a gombóc volt az egyetlen főétel, meg kellett ennem őket, még ha csípősek is voltak. A töltelekben nem láttam csilit, így nem törődtem azzal, mi okozza a csípősséget, és megettem az ételt. Ennek következtében aznap estére allergiás reakció alakult ki a testemben. Számos testrészem megállás nélkül viszketni kezdett, és folyamatosan vakaróznom kellett; addig vakartam Magam, amíg vérezni nem kezdek, és csak utána lettem jobban. Három napig tartott a viszketés, mielőtt fokozatosan alábbhagyott. Az allergiás reakció után rájöttem, hogy biztosan borsot tettek a gombócokba; különben nem lettek volna olyan csípősek. Előre tájékoztattam őket, hogy ne használjanak csípős fűszereket, például borsot, mivel nem bírom őket. Ők azonban azért, hogy a gombócok megfeleljenek a saját ízlésüknek, a normális mennyiségnél jóval többet használtak; a gombócok csípősek voltak. A szakács még az arányokat sem tudta eltalálni a főzésnél; annyi borsot tett bele, hogy az allergiás reakciót okozott valakinél. Később azt mondtam neki: „Soha többé ne tedd bele azokat a csípős összetevőket! Nem bírom őket. Ha tényleg rendelkezél bármennyi emberi mivolttal, akkor ne csináld ezt többé. Ha magadnak főzöl, nem fogok beleszólni abba, hogy mit eszel. Ha viszont Nekem főzöl, akkor ne tegyél bele ilyesmit. Kövesd az Általam előírt követelményeket!” Vajon képes lenne erre? Nem a vezetőknek kellett volna foglalkozniuk ezzel a munkával? Sajnos senki sem törődött vele, és nem végeztek el semmit abból a munkából, amit kellett volna. Egy alkalommal, amikor a szakács ismét főzni készült,

elővett egy kis borsot, hogy hozzáadja az ételhez, de valaki a közelében észrevette, és megállította. A szigorú felügyelet miatt nem volt lehetősége beletenni. A vezetők egy ilyen apró problémát nem tudtak megoldani – akkor mi az, amit meg tudnak tenni? Amikor a szakács főzött, nagyon kezdeményezők voltak a kóstolást illetően. Többen is elmentek megkóstolni. Ez csak egy átlagos házas étel volt; miért érte meg megkóstolni? Ti mind gasztronómiai szakértők vagytok? Hirtelen mindenhez értetek, ahogy vezetők lesztek? Értitek az egészség alapelveit? Isten háza rendezte úgy, hogy ezt tegyétek? Mikor bíztalak meg titeket azzal, vagy neveztetek ki arra, hogy ételeket kóstoljatok helyettem? Túlságosan észszerűtlenek vagytok, és egyáltalán nincs bennetek szégyenérzet! Akinek van egy kis szégyenérzete, az nem tenne valami ennyire otromba, ennyire visszataszító, ennyire észszerűtlen dolgot. Ez azt mutatja, hogy ezeknek az egyéneknek egyáltalán nincs szégyenérzetük – megkóstolták az ételt Értem! Nem követtek, és nem is teljesítetek egyetlen alapelvet sem, amit elmondtam nektek. Ha valamit jó ízűnek találtok, és megfelel az ízléseknek, akkor megkéritek a szakácsot, hogy készítse el. Vajon ez lenne a Nekem való főzés? Hát nem inkább a magatoknak való főzés ez? Így viselkedtek vezetőként? Minden alkalmat megragadtok, hogy előnyhöz jussatok, kihasználjátok a kiskapukat, és megpróbáljátok behízelegni magatokat Nálam – ha szeretnétek behízelegni magatokat Nálam, akkor ne ártsatok Nekem! Hát nem az erény hiányát mutatja ez? Hát nem a helytelen szándékok rejtegetését? Szégyentelenek, és helytelen szándékokat rejtegetnek, mégis azt gondolták, hogy nagyon hűségesek! Volt bármi olyan ezek között a dolgok között, amit tettek, amit vezetőként valóban tenniük kellett volna? (Nem.) Egyetlen követelménynek sem feleltek meg a tetteik. Még azt sem tudták, hogy mely ételek egészségesek, és melyek egészségtelenek, mégis azt hitték, hogy idejöhetnek, és eljátszhatják Nekem az egészségügyi és táplálkozási szakértő szerepét! Ki írta elő, hogy ellenőrzéseket kell folytatnotok, amikor Nekem főz valaki? Van ilyen előírása a gyülekezetnek? Isten háza hozta ezt a rendelkezést? Olyan rengeteg hiányosság jelentkezett a gyülekezeti munka különféle területein, oly sokaknak voltak félreértéseik Istennel kapcsolatban, és egyáltalán nem értették az igazságot, ti mégsem foglalkoztatok ezekkel a dolgokkal. Ehelyett egy olyan apró területbe fektettetek erőfeszítést, mint a konyha, teljesítve a „felelősségeket”. Ízig-vérig hamis vezetők vagytok, képmutatók! Közvetlenül Előttem végeztétek az ellenőrzéseket – mit értettetek meg? Konzultáltatok Velem? A saját elgondolásotokat hangoztattátok, vagy az Enyémet? Ha az Én gondolatomat hangoztattátok volna, és Én megkértelek volna titeket, hogy közvetítsétek azt, akkor helyesen cselekedtetek volna. Akkor ez lett volna a felelősségetek. Ha a saját gondolatotokat hangoztattátok, és nem az Enyémet, és ragaszkodtatok ahhoz, hogy másokat annak meghallgatására és elfogadására kényszerítsetek, akkor mi ennek a természete? Mondjátok meg Nekem, vajon nem undorodnék Én ettől? Ott voltam, és ők egy szót sem vesztegettek arra, hogy megkérdezzék Tőlem, hogy mit eszem, vagy mik a követelményeim – egyszerűen a jóváhagyásom nélkül hoztak döntéseket, és önkényesen adtak utasításokat a hátam

mögött. Engem próbáltak képviselni? Ez a hamis vezetők ámokfutása, akik rossz dolgokat tesznek, spirituálisnak tettetik magukat, úgy tesznek, mintha figyelembe vennék Isten terhét, és úgy, mintha értenék az igazságot, miközben csak képmutató dolgokat tesznek. Hát nem eléggé túlzás ez? Nem rendkívül undorító és visszataszító már ez is? (De igen.) Nyertetek ebből bármilyen felismerést? Tanultatok ebből bármit? Mindegyik úgy undorítóbb, mint az előző, és van még egy ezeknél is undorítóbb.

Ezen a télen egy jószívű ember vett Nekem egy „gyönyörű” libatollal bélelt kabátot. A szépsége nem a színében vagy a stílusában rejlett, hanem a magas árában és az exkluzív minőségében; értékes darab volt. Van egy mondás a nem hívők között: „Az ezer mérföldről küldött libatoll ugyan kis ajándék, de nagy érzelmi értékkel bír.” Ez a kabát nemcsak érzelmi jelentőséggel bírt, hanem valóban nagyon drága volt. Mielőtt láttam volna a kabátot, már hallottam, hogy jól néz ki, piros színű, jó a szabása, és masszív az anyaga. Mivel hallottam róla, nyilvánvaló volt, hogy néhányan már látták a konkrét darabot – igazából már elég sokan látták, méricskéltek, alaposan megvizsgálták, és olyanokat mondtak, hogy „ismerem ezt a márkát”, „Szép a színe, igazán gyönyörű!” „Miután megnézted, hozd ide, hogy én is láthassam”, és így elterjedt a híre. Nem tudom, mennyi időbe telt, amíg eljutott Hozzám ez a hír, és hallottam róla valamennyit. Látjátok itt a problémát? Anélkül, hogy Én láttam volna a kabátot, már sokan megnézték, körbeadták és mutogatták. Vajon ez nem probléma? Megtehetik az emberek, hogy csak úgy nézegetik, tapogatják és mutogatják az Én dolgaimat? (Nem.) Kinek a holmijait tapogathatják és nézegethetik az emberek csak úgy? (Senki sem szeretné ezt, és senkinek sem szabadna ezt tennie.) Akkor az Én dolgaimnak vajon nem kellene még inkább tiltott területnek lenniük? Néhányan azt mondják: „Miért kellene tiltott területnek lenniük? Te egy közszereplő vagy. Hát nem teszik mindig közzé a hírességek és a sztárok magánéletét? Hol sportolnak, hová járnak kozmetikai kezelésekre, kivel barátkoznak, milyen márkákat hordanak – hát nem kerülnek nyilvánosságra mindezek? Miért ne lehetne a Te dolgaidat is nyilvánosságra hozni?” Én egy híresség vagyok? Én nem vagyok híresség, te pedig nem vagy a rajongóm. Ki vagy te? Egy hétköznapi ember vagy, egy teremtett lény és egy romlott ember. Ki vagyok Én? (Isten.) Nem vagyok közszereplő; nem vagyok köteles mindent felfedni neked, mindent jelenteni neked, vagy mindenről tájékoztatni téged. Akkor miért nyúlsz hozzá valamihez, ami Hozzám tartozik? Hát nem visszataszító ez? Megbízatalak téged azzal, hogy nézegesd és ellenőrizd ezt a holmimat? Nem. Mégis voltak, akik el merték venni, és arcátlan módon csak úgy nézegették, sőt, még körbe is adták. Ki hatalmazott fel arra, hogy körbeadd? Vajon ez a te kötelezettséged? Ha nem hiszel Istenben, akkor idegenek vagyunk egymás számára. Azért tudom, hogy ki vagy, mert hiszel Istenben, de nem tudom, milyen a családot, a mindennapi életed vagy az anyagi helyzeted, és nem is érdekel. Közel állunk egymáshoz? Nem vagyok a legjobb barátod, a haverod vagy a bajtársad. Nem vagyunk olyan közeli viszonyban, és még nem jutottunk el odáig, hogy minden holmimat szabadon átnézheted. Te megengednéd Nekem, hogy átnézzem az összes holmidat,

és mutogassam őket, hogy mindenki láthassa és tapogathassa? Még akkor is, ha a piacról viszel haza valamit, azt többször meg kell mosni, hogy fertőtlenítsen! Hát nem visszataszítóak azok a dolgok, amelyeket mások csak úgy megfogdostak? Nem felejtetted el kívülállóként kezelni magad? Ki bízott meg azzal, hogy vizsgálj meg a kabátomat? Vajon megbízok Én benned? Tisztára mostad a kezeidet, mielőtt nemtörődöm módon megérintetted a kabátomat? Vajon nem fogok undorodni tőled? Tisztában vagy ezzel? Miért vagy ilyen szégyentelen? Teljesen észszerűtlen vagy! Évek óta hiszel Istenben, és rengeteg prédikációt hallottál; hogy lehet, hogy még egy csepp észszerűség sincs benned? Csak úgy felnyitni az Istenhez tartozó felajánlásokat, csak úgy megérinteni a ruháit, az Ő holmijait – miféle probléma ez? Amikor azt látom, hogy felbontották és kidobták ezeknek a dolgoknak a csomagolását, akkor hogy ne lennék dühös? Undorodom ezektől a dolgoktól, és gyűlölöm ezeket az embereket. Nem akarom látni őket többé, és végképp nem akarok érintkezni ezekkel az emberekkel, akik rosszabbak, mint a disznók és a kutyák! Ne feledd, hogy minden embernek van méltósága, nekem pedig még több van! Ne nyúlj az Én dolgaimhoz, különben gyűlölni foglak és meg foglak vetni téged!

A felszínen a hamis vezetők talán nem követnek el nagyobb gonoszságokat, és nem is kimondottan alattomos gazemberek. A legutálatosabb dolog bennük azonban az, hogy látják, hogy valódi munkát kellene végezni, de nem csinálják; nagyon jól tudják, hogy nem tudnak problémákat megoldani, de nem keresik az igazságot. Látják, hogy a gonosz emberek zavart keltenek, de nem kezelik azokat, és ehelyett csak a felületes, általános ügyekkel törődnek. Szemmel tartják és szorosan kézben tartják a mellékes problémákat és az apró-cseprő ügyeket, de az Isten választott népének életbe való belépésével kapcsolatos munkából nem végeznek el semmit, és nem törődnek az igazságalapelvekkel ellentétes különféle ügyekkel. Ehelyett csak olyan munkát végeznek, amelynek semmi köze az igazsághoz. Ők ízig-vérig hamis vezetők. A hamis vezetők teljesen tudatlanok a gyülekezeti munka különböző tételeivel kapcsolatos igazságalapelveket illetően. A vezetőkre és dolgozókra vonatkozó alapelvekhez és normákhoz mérve a hamis vezetők bolondok és idióták. Bármilyen súlyosak is a gyülekezeti munkában felmerülő problémák, a hamis vezetők nem látják, illetve nem tudják megoldani azokat még akkor sem, ha azok közvetlenül az orruk előtt történnek, és a Fennvalónak kell eljönnie és megoldania ezeket a problémákat. Hát nem hamis vezetők ezek az emberek? (De igen.) Ők valóban hamis vezetők. Például a gyülekezet szövegalapú munkájában kulcsfontosságú feladat az a gyülekezet számára, hogy mely könyveket kell lektorálni, és melyeket kell lefordítani. Vannak-e alapelvek arra vonatkozóan, hogy hogyan kell lektorálni és lefordítani a könyveket? Ennek a munkának feltétlenül vannak alapelvei; egyértelműen alapelvekre épül, és részletes megbeszélést és útmutatást igényel; a hamis vezetők azonban képtelenek elvégezni ezt a munkát. Amikor azt látják, hogy a testvérek a kötelességeikkel vannak elfoglalva, álságosan azt mondják: „A szövegalapú munka és a fordítási munka különösen fontos. Tegyétek bele

a szíveteket abba, hogy jól végezzétek ezt a munkát, és ha bármi problémátok van, én megoldom.” Amikor valaki ténylegesen felvet egy problémát, ezek a hamis vezetők azt mondják: „Nem értem ezt a dolgot. Laikus vagyok az idegen nyelvek fordításában. Imádkozzatok Istenhez, és kérjétek az Ő útmutatását.” Amikor valaki egy másik kérdést vet fel, és azt kérdezi: „Nem találunk megfelelő embereket bizonyos nyelvek fordítására, mit tegyünk ez ügyben?”, a hamis vezetők így válaszolnak: „Én laikus vagyok ebben az ügyben. Intézzétek el ti magatok!” Ez a kijelentés megoldást jelenthet a problémára? Kifogást keresnek és leplezik azt a tényt, hogy nem végzik a munkájukat, és azt mondják: „Én laikus vagyok, nem értek ehhez a szakmához”, és ezzel kibújnak a probléma alól, amit meg kellene oldaniuk. Így működnek a hamis vezetők. Amikor valaki felvet egy kérdést, a hamis vezetők azt mondják: „Imádkozzatok Istenhez, és kérjétek az Ő útmutatását; én nem értek ehhez a szakmához, de ti igen.” Ez alázatosnak tűnhet, hiszen ezzel elismerik, hogy alkalmatlanok és nem értenek a szakmához, de valójában egyáltalán nem képesek elvégezni a vezetői munkát. Természetesen vezetőnek lenni nem feltétlenül jelenti azt, hogy mindenféle szakmához érteni kell, de világosan kellene beszélniük a problémák megoldásához szükséges igazságalapelvekről, függetlenül attól, hogy mely szakmához kapcsolódnak ezek a problémák. Ha az emberek megértik az igazságalapelveket, akkor a problémák is megoldhatók azoknak megfelelően. A hamis vezetők a „laikus vagyok ebben; nem értek ehhez a szakmához” szófordulatot használják arra, hogy elkerüljék a beszélgetést a problémák megoldásához szükséges igazságalapelvekről. Ez nem valódi munkavégzés. Ha a hamis vezetők következetesen a „laikus vagyok ebben; nem értek ehhez a szakmához” szófordulatot használják arra, hogy elkerüljék a problémák megoldását, akkor nem alkalmasak a vezetői munkára. A legjobb, amit tehetnek, hogy lemondanak, és hagyják, hogy valaki más vegye át a helyüket. De vajon a hamis vezetőkben van ilyesfajta ésszerűség? Képesek lesznek lemondani? Nem lesznek képesek. Még azt is gondolják: „Miért mondják, hogy nem végzek semmilyen munkát? Minden nap összejöveleteket tartok, és annyira elfoglalt vagyok, hogy még enni sem tudok időben, és kevesebbet alszom. Ki mondja, hogy nincsenek megoldva a problémák? Összejöveleteket tartok, beszélgetek velük, és keresek nekik passzusokat Isten szavaiból.” Tegyük fel, hogy megkérdezed tőlük: „Valaki azt mondta, hogy nem találunk megfelelő fordítókat néhány nyelvre. Hogyan oldottad meg ezt a konkrét problémát?” Azt fogják mondani: „Elmondtam nekik, hogy nem értek a szakmához, és rávettem őket, hogy vitassák meg, és intézzék el ők maguk.” Ekkor megkérdezed tőlük: „Ez a probléma érinti az adományok elköltését és a gyülekezeti munka előrehaladását. Nem tudnak egyedül döntéseket hozni, arra van szükségük, hogy te irányíts, és megtaláld a megoldáshoz szükséges igazságalapelveket. Megtetted ezt?” Azt fogják válaszolni: „Hogyne tettem volna? Nem késleltettem semmilyen munkát. Ha nincs, aki azon a nyelven fordítson, akkor fordítsanak egy másik nyelven!” Láthatod, hogy a hamis vezetők nem tudnak valódi munkát végezni, mégis egy csomó kifogással szolgálnak. Ez igazán szégyentelen és visszataszító! Nagyon szegényes a képességed,

egyik szakmához sem értesz, és nem fogod fel a szakmai munka elemeihez kapcsolódó igazságalapelveket – mi értelme van annak, hogy vezető vagy? Egyszerűen bolond és semmirekellő vagy! Mivel semmilyen valódi munkát nem tudsz elvégezni, miért szolgálsz még mindig gyülekezetvezetőként? Egyszerűen nincs benned semmi észszerűség. Mivel nincs önismereted, meg kellene hallgatnod Isten választott népének visszajelzéseit, és fel kellene mérned, hogy megfelelsz-e a vezetői követelményeknek. A hamis vezetők mégsem veszik soha figyelembe ezeket a dolgokat. Függetlenül attól, hogy a gyülekezet munkájának mekkora része lett elodázva, és hogy mekkora veszteséget is okoztak Isten választott népének az életbe való belépés tekintetében a sokéves vezetői szolgálatuk alatt, nem törődnek vele. Ez az igazi hamis vezetők csúf arca.

Gondolkodj el azon, hogyan kezelik a munkájukat a vezetők és a dolgozók – összhangban van ez azzal, amit az imént mondtam el nektek? Vannak olyanok, akik nem végeznek valódi munkát, és képes vagy felismerni, hogy ők hamis vezetők? Ha felismered, hogy hamis vezetők, akkor mától kezdve nem szabad többé vezetőként kezelned őket; úgy kell bánnod velük, mint bármely más emberrel. Ez a gyakorlás helyes alapelve. Néhányan talán azt gondolják: „Ez azt jelenti, hogy diszkriminálni kell őket, hogy le kell nézni és ki kell zárni őket, mert hamis vezetők?” Nem, nem erről van szó. Ők nem képesek valódi munkát végezni, és csak szavakat és doktrínákat tudnak hangoztatni, valamint üres szavakat, hogy mellébeszéljenek és lerázzanak téged. Ez megmutat neked egy tényt: ők nem a vezetőid. Nem kell kérned az utasításait, ha bármilyen problémával vagy nehézséggel találkozol a munkád során. Ha kell, megkerülheted őket, és jelentheted a dolgot a Fennvalónak, és konzultálhatsz Vele arról, hogy hogyan kezeld és oldd meg a problémát. Megtanítottam nektek a gyakorlás útját, de hogy hogyan cselekedtek, az rajtatok múlik. Soha nem mondtam, hogy minden vezetőt Isten rendelt el, hogy neked hallgatnod kell rájuk és engedelmeskedned kell nekik, és hogy még akkor is hallgatnod kell rájuk, ha felismered, hogy hamis vezetők. Soha nem mondtam ezt neked. Most arról beszélek, hogy miként lehet felismerni a hamis vezetőket. Amikor felismered, hogy valaki hamis vezető, akkor elfogadhatod azt és engedelmeskedhetsz annak, amit mond, ha az helyes és megfelel az igazságnak. Ha azonban nem tud megoldani egy problémát, mellébeszél és leráz téged, befolyásolva ezzel a munka előrehaladását, akkor nem kell elfogadnod a vezetését. Ha ti magatok képesek vagytok felfogni az alapelveket, akkor azok szerint kell cselekednetek. Ha nem tudjátok felfogni, bizonytalanok vagytok, vagy nem vagytok biztosak az alapelvekben, akkor keresnetek kell az igazságot, és meg kell vitatnotok egymással a probléma kezelését. Ha a megbeszélés után sem tudtok döntést hozni, jelentsétek a problémát a Fennvalónak és konzultáljatok Vele erről. Ezek mind jó módszerek a problémák kezelésére – nincsenek olyan nehézségek, amelyeket nem lehet megoldani.

Fejezzük be itt a mai közösségünket. Viszlát!

2021. január 16.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (3.)

Harmadik tétel: Közölni azokat az igazságalapelveket, amelyeket meg kell érteni az egyes kötelességek megfelelő végzéséhez (Második rész)

A legutóbbi összejövetelen további beszélgetést folytattunk a vezetők és a dolgozók második felelősségéről, és arról beszéltünk, hogy mik az életbe való belépés nehézségei, valamint feltártuk a hamis vezetők bizonyos gyakorlatait és megnyilvánulásait. Azután a vezetők és a dolgozók harmadik felelősségével kapcsolatban beszéltünk meg néhány dolgot – közölve azokat az igazságalapelveket, amelyeket meg kell érteni az egyes kötelességek megfelelő végzéséhez –, valamint azt lepleztük le és boncolgattuk, hogy hol nyilvánul meg a hamis vezetők „hamissága” az e dolgok irányában tanúsított hozzáállásaikon, gyakorlataikon és megnyilvánulásaikon keresztül; más szóval annak a megnyilvánulásait, ahogyan a hamis vezetők elmulasztanak eleget tenni a vezetői felelősségeiknek. Soroljátok fel, kérlek, ezeket a dolgokat! (Egyikük az Isten szavait tartalmazó könyvek nyomtatásával volt kapcsolatos. Az a hamis vezető nem végzett konkrét munkát, hanem csak doktrínákat szólt semmitmondó módon. Az igazságalapelvekről sem beszélt konkrétan, és a legcsekélyebb mértékben sem végzett valódi munkát.) Az a hamis vezető nem végzett valódi munkát e dolgot illetően, nem vezetőként és dolgozóként nem tett eleget a felelősségeinek, és nem közölte világosan a munkához tartozó szakmai követelményeket, konkrét alapelveket és megjegyzendő dolgokat. Mindössze szlogeneket hangoztatott és üres szavakat szólt, azután pedig azt gondolta, hogy jó munkát végzett. Még mit vitattunk meg? (Ott volt az az incidens is, amikor valaki helyekabátot vásárolt Istennek.) Milyen problémát leplezett le ez az eset a hamis vezetőket illetően? (Azt leplezte le, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát, és hogy teljes mértékben híján vannak az emberi mivoltnak és a józan észnek.) Amikor valaki vett Nekem egy ruhadarabot, azok a vezetők segítettek átvizsgálni – vajon ez része annak a munkának, amelyet a vezetőknek és dolgozóknak végezniük kell? (Nem, nem az.) Olyan munkát végeztek, amelyet nem kellett volna végezniük – mi ezzel a probléma? (Nem a megfelelő munkájukkal foglalkoztak.) Ez a hamis vezetők egyik megnyilvánulása. Ez először is azt leplezte le, hogy a hamis vezetők nem a megfelelő munkájukkal foglalkoznak, leleplezte, hogy híján vannak a józan észnek, és hogy csak undorító dolgokat művelnek, amelyekből hiányzik a józan ész és az emberi mivolt. Ti csupán a példákra emlékeztek, de nem láttatok el azokig a problémáig, amelyeket ezek a példák szemléltetni hivatottak, sem e dolgok lényegéig, amelyet boncolgatni szándékoznak. Milyen más példákat mondtam arra vonatkozóan, hogy a hamis vezetők nem a megfelelő munkájukkal foglalkoznak? (Volt egy cukrász, aki folyamatosan süteményeket készített Istennek. Isten megmondta neki, hogy ne tegye, de a vezetők és a dolgozók továbbra is megengedték neki, sőt, maguk is megkóstolták a süteményeket.) Milyen problémákat leplezett le ez a példa a hamis vezetőkkel kapcsolatban? (Azt, hogy

nem a megfelelő munkájukkal foglalkoznak, és nem azt a munkát végzik, amelyet végezniük kellene, valamint olyan munka végzéséhez ragaszkodnak, amelyet nem kellene végezniük.) Ez elsősorban azt leplezte le, hogy a hamis vezetők nem a megfelelő munkájukkal foglalkoznak, és nem sikerül felfogniuk, hogy mi áll a munkájuk középpontjában és fókuszában. Ráadásul a hamis vezetőknek van egy súlyos problémájuk. Mi az? (Nem engedelmeskednek Isten szavainak, és nem Isten követelményei szerint hajtják végre a munkát.) Akar más is hozzátenni valamit? (Úgy tesznek, mintha lelkiek volnának és tekintettel lennének Isten terhére, ám valójában csak ámokfutást rendeznek és rossz dolgokat tesznek.) Ez egy másik probléma velük kapcsolatban. Még valaki? (Nem próbálják meg megérteni Isten követelményeit, mielőtt cselekednének, hanem helyette a saját képzelődéseikkel helyettesítik Isten vágyait.) Ez a józan ész hiányának kategóriájába esik. Még valaki? (A hamis vezetők hozzáállása ahhoz a dologhoz, hogy valaki vásárolt Istennek egy ruhadarabot, felfedte, hogy híján vannak a normális emberi mivoltnak.) A normális emberi mivolt melyik aspektusának vannak híján? Nem értik a viselkedési szabályokat, és nincs jó modoruk. Vagy talán nem ez a helyzet? (De igen.) Ezek a dolgok, amelyeket említettetek, valójában másodlagosak; mi a fő probléma? Amint ezek az emberek vezetővé válnak, a státuszukból fakadó előnyöket és különleges bánásmódot akarnak élvezni, valamint kényelemre sóvárognak. Például enni akarnak néhány süteményt, és amikor azt látják, hogy valaki jól tud főzni, azon gondolkoznak, hogy megkóstolják néhány ételét a vágyaik kielégítése végett. Már az is émelyítő, hogy nem a megfelelő munkájukkal foglalkoznak és nem végeznek valódi munkát, ám ennek tetejébe még kényelemre és a falánkság gyönyöreire is sóvárognak. Azzal az örüggyel, hogy kóstolásokat és ellenőrzéseket végeznek Isten számára, a falánk vágyaikat elégítik ki, elmerülve a státuszukból fakadó előnyökben. Ezek mind a hamis vezetők megnyilvánulásai. Noha az antikrisztusok beállítottságának lényegével összevetve nem lehet ádáznak vagy elvetemültnek nevezni ezeket a megnyilvánulásokat, a hamis vezetők emberi mivolta elég ahhoz, hogy undort keltsen az emberekben. Ami a jellemüket illeti, híján vannak a lelkiismeretnek és a józan észnek; az emberi mivoltuk meglehetősen alantas és hitvány, a jellemük pedig gyenge. Ezekből a példákból megfigyelhető, hogy a hamis vezetők nem tudnak valódi munkát végezni. Ez tény.

A hamis vezetők nem tudják közölni a munkavégzés alapelveit

Ma folytatni fogjuk a hamis vezetők különféle megnyilvánulásainak leleplezését a vezetők és a dolgozók felelősségei alapján. A hamis vezetők alapvetően képtelenek lényeges, kritikus gyülekezeti munkát végezni. Csak néhány egyszerű, általános ügyet intéznek; a munkájuk nem játszik kritikus vagy döntő szerepet a gyülekezet munkájának egészében, és nem hoz valódi eredményeket. A közlésük alapvetően csak néhány elcsépelt és hétköznapi témát fed le, tele van gyakran ismétlődő szavakkal és doktrínákkal, továbbá hihetetlenül üres, általános, részleteket pedig nem tartalmaz. A közlésük csak olyan dolgokat tartalmaz, amelyeket az emberek szó szerinti olvasás

alapján is megérthetnek. Ezek a hamis vezetők egyáltalán nem képesek megoldani az Isten választott népének életbe való belépése során felmerülő valódi problémákat; különösen pedig még kevésbé képesek eloszlatni az emberek elképzeléseit, képzelgéseit, valamint a romlott beállítottságaik feltárulásait. A lényeg, hogy a hamis vezetők egyszerűen képtelenek vállalni az Isten háza által szervezett létfontosságú munkát, például az evangelizációs munkát, a filmgyártó munkát vagy a szövegalapú munkát. Különösen, amikor olyan munkáról van szó, amely szakmai ismereteket igényel, a hamis vezetők ugyan elég világosan tudják, hogy laikusok ezeken a területeken, de nem tanulmányozzák őket, nem végeznek kutatásokat, és még kevésbé képesek arra, hogy konkrét útmutatást adjanak másoknak, illetve megoldják az ezekkel kapcsolatos problémákat. Ennek ellenére továbbra is szégyentelenül összejöveteleket tartanak, vég nélkül beszélnek üres elméletekről, és szavakat és doktrínákat hangoztatnak. A hamis vezetők nagyon jól tudják, hogy nem képesek ilyen munkát végezni, mégis szakértőnek tettetik magukat, önhittén viselkednek, és mindig fennkölt doktrínákat használnak arra, hogy kioktassanak másokat. Képtelenek válaszolni bárki kérdéseire, mégis kibúvókat és kifogásokat találnak, hogy kioktassanak másokat, és megkérdézzék, hogy miért nem tanulják meg a szakmát, miért nem keresik az igazságot, és miért nem képesek megoldani a saját problémáikat. Ezek a hamis vezetők, akik laikusok ezeken a területeken, és semmilyen problémát nem tudnak megoldani, mégis fölényesen kioktatnak másokat. A felszínen mások szemében nagyon elfoglaltnak tűnnek, mintha képesek lennének sok munkát végezni és nagyon rátermettek lennének, de a valóságban semmik. A hamis vezetők nyilvánvalóan képtelenek valódi munkát végezni, mégis lelkesen elfoglalják magukat, és mindig ugyanazokat a közhelyeket mondják az összejöveteleken, újra és újra ismétlik magukat, anélkül, hogy egyetlen valódi problémát is meg tudnának oldani. Az embereknek ebből nagyon elégük lesz, és egyáltalán nem tudnak épülni belőle. Ez a fajta munka rendkívül alacsony hatékonyságú, és nem hoz semmilyen eredményt. Így dolgoznak a hamis vezetők, a gyülekezet munkája pedig késedelmet szenved emiatt. A hamis vezetők mégis úgy érzik, hogy nagyszerű munkát végeznek, és hogy nagyon rátermettek, holott a tény az, hogy a gyülekezet munkájának egyetlen aspektusát sem végezték jól. Nem tudják, hogy a felelősségi körükbe tartozó vezetők és dolgozók megfelelnek-e a színvonalnak, és azt sem tudják, hogy a különféle csapatok vezetői és felügyelői képesek-e vállalni a munkájukat, és nem törődnek azzal, és nem is kérdezik meg, hogy felmerültek-e problémák a testvérek köteleességvégzése során. Röviden, a hamis vezetők nem tudnak megoldani semmilyen problémát a munkájukban, mégis energikusan elfoglaltak maradnak. Mások szemszögéből nézve a hamis vezetők képesek elviselni nehézségeket, hajlandóak megfizetni az árat, és minden napjukat rohanással töltik. Amikor eljön az étkezés ideje, hívni kell őket az asztalhoz, és nagyon későn fekszenek le. Mégis, a munkájuk eredményei egyszerűen nem jók. Ha nem néznéd meg figyelmesen, a felszínen úgy tűnne, hogy az összes munkaelem elvégzésre kerül, és hogy mindenki szorgalmasan végzi a kötelességét, ám ha közelebbről figyelned

meg, aprólékos lennél, és komolyan megvizsgálnád a munkát, feltárná az igazi helyzetet. Minden munkaelem, amely az ő felelősségi körükbe tartozik, teljes káosz, és egyáltalán nincs benne semmi struktúra vagy rend. Minden egyes munkaelemben vannak problémák – vagy akár lyukak is. E problémák bekövetkezése azzal függ össze, hogy a hamis vezetők nem értik az igazságalapelveket, és az elképzeléseik, a képzelődéseik és a lelkesedésük alapján cselekszenek. A hamis vezetők sohasem beszélnek az igazságalapelvekről, és az igazságot sem keresik soha problémák megoldása végett. Egyértelműen híján vannak a lelki megértésnek, és nem képesek vezetőségi munkát végezni, hanem csak szavakat és doktrínákat tudnak szajkózni, és egyáltalán nem értik az igazságot, mégis úgy tesznek, mintha tudnának dolgokat, amelyeket nem tudnak, és megpróbálják szakértőknek kiadni magukat. Rutinszerű cselekvés csupán az általuk végzett munka. Amikor felmerül egy probléma, vakon alkalmazza rá az előírásokat. Csupán vakon sűrögnek-forognak, anélkül, hogy bármilyen valódi eredményt produkálnának. Mivel ezek a hamis vezetők nem értik az igazságalapelveket, és csak szavakat és doktrínákat szajkóznak, valamint azt tanácsolják másoknak, hogy tartsák be az előírásokat, a gyülekezeti munka minden elemének az előrehaladása lelassul, és semmilyen egyértelmű eredményt nem érnek el. Annak, hogy egy hamis vezető már egy ideje dolgozik, az a legnyilvánvalóbb következménye, hogy a legtöbb ember képtelen megérteni az igazságot, nem tudja, hogyan ismerje fel, ha valaki romlottságot tár fel vagy elképzeléseket alakít ki, és biztosan nem érti azokat az igazságalapelveket, amelyeket be kellene tartania a kötelességvégzése során. Azok, akik végzik a kötelességeiket, és azok is, akik nem, mind lassúak, féktelenek és fegyelmezetlenek, és olyan rendezetlenek, mint a szétszórt homok. A legtöbbjük talán képes néhány szót és doktrínát mondani, de a kötelességvégzésük során csupán előírásokat követnek; nem tudják, hogyan keressék az igazságot a problémák megoldása érdekében. Mivel a hamis vezetők maguk sem tudják, hogyan keressék az igazságot a problémák megoldása érdekében, hogyan is tudnának erre vezetni másokat? Bármilyen történjen másokkal, a hamis vezetők csak arra képesek, hogy figyelmeztessék őket, ilyeneket mondva: „Figyelembe kell vennünk Isten szándékait!”, „Hűségesebben kell lennünk a kötelességeink végzésében!”, „Ha valami történik velünk, tudnunk kell, hogyan kell imádkozni, és keresnünk kell az igazságalapelveket!” A hamis vezetők gyakran hangoztatják ezeket a szlogeneket és doktrínákat, és ez egyáltalán nem vezet eredményre. Miután az emberek hallják őket, továbbra sem értik, hogy mik az igazságalapelvek, és nincs gyakorlási útjuk. Az emberek felszínes módon imádkoznak, amikor éri őket valami, és hűségesen szeretnék végezni a kötelességeiket, de mind híján vannak az olyan dolgok megértésének, mint például hogy mit kell tenniük ahhoz, hogy hűségesek legyenek, hogyan kell imádkozniuk ahhoz, hogy megértsék Isten szándékait, és hogy amikor egy problémával találkoznak, miként kell keresniük annak érdekében, hogy megértést nyerjenek az igazságalapelvekről. Amikor az emberek megkérdezik a hamis vezetőket, azok ezt mondják: „Amikor ér téged valami,

olvasd többet Isten szavait, imádkozz többet, és beszéljess többet az igazságról.” „Mely alapelveket érinti ez a munka?” – kérdezik tőlük az emberek, mire ők ezt mondják: „Isten szavai semmit sem mondanak a szakmai munka kérdéseiről, és én sem értek ahhoz a munkaterülethez. Járjatok utána ti magatok, ha meg szeretnétek érteni – ne engem kérdezzetek! Én az igazság megértésében vezetlek benneteket, nem pedig a szakmai munka kérdéseiben.” A hamis vezetők efféle szavakkal kerülik ki a kérdéseket. Ennek eredményeképpen, noha a legtöbb emberben ég a szenvedély azért, hogy a kötelességeit végezze, ők nem tudják, hogyan cselekedjenek az igazságalapelvek alapján, és azt sem tudják, hogy miként tartsák be az alapelveket a kötelességeik végzése során. A hamis vezetők felelősségi körébe tartozó minden egyes munkaelem eredményeit megnézve azt találjuk, hogy az emberek többsége a tudására, a tanultságára és az adottságaira hagyatkozva végzi a munkáját, és tudatlanok az olyan dolgokat illetően, mint hogy mik Isten konkrét követelményei, mik a kötelességvégzés alapelvei, hogyan kell cselekedni az Istenért való tanúságtétel eredményének eléréséhez, és hogyan kell hatékonyabban hirdetni az evangéliumot, hogy az Isten megjelenése után vágyakozók mind meghallják az Ő hangját, kutassák az igaz utat és a lehető leghamarabb visszaforduljanak Istenhez. Miért tudatlanok mindezeket a dolgokat illetően? Ez közvetlen kapcsolatban van azzal, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát. Ennek az a fő oka, hogy maguk a hamis vezetők nem tudják, hogy mik az igazságalapelvek, illetve hogy az embereknek mely alapelveket kell megérteniük és követniük. Alapelvek nélkül cselekszenek, és sosem vezetnek arra az embereket, hogy keressenek gyakorlási alapelveket és utakat a kötelességeik terén. Amikor egy hamis vezető talál egy problémát, nem tudja azt maga megoldani, és nem beszélget és nem keres másokkal, ami ahhoz vezet, hogy minden munkaelemen belül gyakran újra el kell végezni feladatokat. Ez nem csupán a pénzügyi és anyagi erőforrások, hanem az emberek energiájának és idejének pazarlása is. Az efféle következmények közvetlenül összefüggenek a hamis vezetők nagyon szegényes képességével és felelőtlenségével. Habár azt talán nem lehet mondani, hogy a hamis vezetők szándékosan művelnek gonoszságot és okoznak zavarásokat, az elmondható, hogy egyáltalán nem keresik az igazságalapelveket a munkájukban, és hogy mindig a saját akaratuk szerint cselekszenek. Ez bizonyos. A hamis vezetők nem értik az igazságalapelveket, és világosan közölni sem tudják azokat másokkal; ehelyett csak szabad kezet adnak az embereknek, hogy tegyenek, amit csak akarnak. Ez óhatatlanul oda vezet, hogy némely, bizonyos munkával megbízott emberek önkényesen és akaratosan cselekszenek: úgy cselekszenek, ahogy épp akarnak, és azt teszik, ami nekik tetszik. Ennek eredményeképpen nem csupán kevés tényleges eredmény van, hanem a gyülekezet munkájából is felfordulás lesz. Amikor elbocsátják a hamis vezetőket, akkor nemcsak hogy nem gondolkoznak el magukon és nem ismerik meg magukat, hanem még okoskodnak is és maguk mellett érvelnek, valamint a legkevésbé sem fogadják el az igazságot, és egyáltalán nem akarnak bűnbánatot tartani. Talán még azt is kérik, hogy Isten háza adjon nekik még egy esélyt, mondván, hogy egész biztosan

jól el tudják végezni a munkát. Ti hisztek nekik? Egyáltalán nem ismerik magukat, és az igazságot sem fogadják el. Tudnak akkor vajon változtatni az útjaikon? Nincsenek az igazságvalóság birtokában, úgyhogy el tudják-e végezni jól a munkát? Lehetséges ez? Ezúttal nem végezték el jól a munkát – vajon képesek lesznek jól elvégezni, ha egy másik esélyt kapnak? Ez nem lehetséges. Bizonyossággal elmondható, hogy a hamis vezetőknek nincs munkaképességük; időnként talán sokat vesződnek és meglehetősen elfoglaltak, de ez vak foglalatosskódás, és nem terem gyümölcsöt. Ez kellőképp megmutatja, hogy a hamis vezetők nagyon szegényes képességűek, egyáltalán nem értik az igazságot, és nem tudnak valódi munkát végezni. Emiatt sok probléma merül fel a munkában, de nem képesek megoldani őket az igazságról beszélgetve, és csupán néhány üres doktrínával buzdítják az embereket az előírások betartására, minek következtében elrontják a munkát, és az romokban hever miattuk. Ilyen módon dolgoznak a hamis vezetők, az pedig ilyen következményekkel jár. Ezt minden vezetőnek és dolgozónak figyelmeztetésként kellene vennie.

A gyülekezetben megjelenő különféle elégtelen dolgok közvetlen kapcsolatban vannak a hamis vezetőkkel – ez egy elkerülhetetlen probléma. Ezekben a hamis vezetőkben nincs meg az igazság felfogására való képesség, mégis azt hiszik, hogy mindent értenek és fel tudnak fogni, azután pedig a saját képzelődéseik és elképzeléseik alapján cselekszenek. Sohasem keresik az igazságot annak érdekében, hogy megoldják hiányosságukat az igazságalapelvek és az Isten által elvárt normák megértése terén. Sok vezetővel és dolgozóval érintkeztem már, és gyakran találkozom velük. Amikor találkozunk, ezt kérdezem tőlük: „Vannak-e problémáitok? Lejegyeztétek a munkában felmerülő problémákat? Vannak-e olyan problémák, amelyeket nem tudtok egyedül megoldani?” Miután befejeztem, üres tekintettel bámulnak, és kétségek vannak a szívükben: „Vezetők vagyunk; lehetnének bármiféle problémáink? Ha lennének, akkor vajon nem bénult volna meg már régen a gyülekezet munkája? Miféle kérdés ez? Prédikációkat és beszélgetéseket hallgatunk, és a kezünkben tartjuk Isten szavait. Olyan sokan vezetjük a gyülekezetet, hogyan aggódhatsz mégis? Azzal, hogy ezt kérdezed, nyilvánvalóan alábecsülsz bennünket. Hogy lehetnének problémáink? Ha lennének problémáink, nem lennénk vezetők. Nagyon nem helyénvaló a kérdésed!” Valahányszor megkérdezem tőlük, hogy van-e valami problémájuk, ők ilyen állapotban vannak – mindegyikük a tompaság és az együgyűség megtestesítője. Olyan sok probléma van a gyülekezeti munka különféle elemeiben, de ezek az emberek egyszerűen nem képesek meglátni és észrevenni őket. Nem képesek felvetni a személyes életbe való belépéssel kapcsolatos problémákat, sem a gyülekezeti munkán belüli olyan problémákat, amelyek az igazságalapelveket érintik. Mivel nem tudják felvetni ezeket a problémákat, megkérdezem őket: „Hogy halad Isten szavai lefordításának a munkája? Tudjátok, hogy hány nyelvre kellene most lefordítani? Melyik nyelvekre kellene először lefordítani, és melyekre később? Hány példányt kellene nyomtatni Isten szavaiból bizonyos nyelveken?” Ők ezt felelik: „Ó, folyamatban van a fordításuk.” Én ezt kérdezem tőlük: „Mennyire haladt előre

a fordítás? Vannak-e problémák?” Mire így felelnek: „Nem tudjuk; meg kell kérdeznünk.” Meg kell kérdezni őket ezekről a dolgokról, de még így sem tudják a válaszokat. Milyen munkát végeztek hát egész idő alatt? Ezt kérdezem tőlük: „Megoldottátok a problémákat, amelyekről a legutóbb kérdeztek a testvérek?” Ők így felelnek: „Tartottunk velük egy összejövetet – egy egész napos összejövetet.” Ezt kérdezem: „Meg lettek oldva a problémák az összejövetel után?” Ők ezt felelik: „Úgy érted, hogy ha még mindig vannak problémák, akkor tartanunk kellene egy másik összejövetet?” Én ezt mondom: „Nem azt kérdezem, hogy tartottatok-e összejövetet vagy sem. Azt kérdezem, hogy a szakmai problémák meg lettek-e oldva. Értik ezek az emberek az alapelveket? Megsértettek bármilyen alapelvet a kötelességeik végzése során? Ti felfedeztetek bármiféle problémát?” Ők így felelnek: „Ó, a problémákat? Azokat megoldottuk. Tartottunk egy összejövetet a testvéreknek.” Folytatódhat ez a beszélgetés? (Nem.) Nem dühít fel benneteket, ahogy ezt a beszélgetést hallgatjátok? (De igen.) Milyenek ezek a vezetők? Hát nem álszpirituális fafajok? Híján vannak a vezetők és dolgozók képességének; vakok, nem értik, hogyan kell elvégezni a munkát, és minden kérdésre „nem tudjuk”-kal válaszolnak, amikor pedig további kérdéseket teszel fel nekik, ezt felelik: „Mindegy, tartottunk egy összejövetet, maradjunk ennyiben!” Végeztek-e valódi munkát ezek a vezetők? Megfelelő színvonalúak-e vezetőként? (Nem.) Ezek hamis vezetők. Tetszenek nektek az efféle hamis vezetők? Ha ilyen vezetőkkel találkoztok, mit kell tennetek? Némely vezetők ezt mondják, amikor a testvérekkel találkoznak: „Bármilyen problémáitok vannak is ma, beszéljessünk először arról, hogy miként lehet jól végezni kötelességeket.” Némelyek azután ezt mondják: „Egy szakmai technikával kapcsolatos problémával találkoztunk a kötelességeink terén: azokat a szakmai technikákat kellene alkalmaznunk, amelyek a nem hívők körében népszerűek?” Hát nem olyan probléma ez, amelyet a vezetőknek szükséges megoldaniuk? Ha néhány problémát nem lehet beszélgetéssel megoldani a testvérek között, akkor a vezetőknek kell közbelépniük a megoldásuk végett – ez a vezetők felelősségeit érinti. Mit tesznek a hamis vezetők, amikor ezekkel a problémákkal találkoznak? Ezt mondják: „Ez egy szakmai probléma; a ti problémátok, mi közöm hozzá? Beszéljessetek erről a problémáról ti magatok, de először tartok nektek egy összejövetet. A mai összejöveten a harmonikus együttműködésről fogunk beszélgetni. A kérdés, amelyet az imént felvetettetek, a harmonikus együttműködéssel kapcsolatos. Tudnotok kell együtt megvitatni dolgokat és beszélgetni, valamint több kutatást végezni; senki sem lehet önelégült, és mindenkinek el kell fogadnia bármely döntést, amelyet a többség támogat – hát nem a harmonikus együttműködéssel kapcsolatos kérdés ez? Úgy tűnik, hogy nem tudjátok, hogyan működjetek együtt harmonikusan, sem azt, hogy miként beszéljétek meg a problémákat, amikor azok felmerülnek. Minden problémával kapcsolatban engem kérdeztek. Mire kértek engem? Én talán értem ezeket a dolgokat? Ha érteném őket, akkor nem úgy állna a dolog, hogy nektek semmi tennivalótok nem lenne? Mindenről engem kérdeztek. Hát olyan probléma ez, amelyet nekem kellene kezelnem? Én csak az igazságról folytatott

beszélgetésért vagyok felelős; a szakmai problémákat oldjátok meg ti magatok. Nekem mi közöm hozzájuk? Akárhogy is, én már beszélgettem veletek és elmondtam nektek, hogy működjete együtt harmonikusan – ha nem tudjátok ezt megtenni, akkor ne végezzétek ezt a kötelességet. Én befejeztem a közlésemet; menjetek és oldjátok meg a problémát ti magatok!” Tudják vajon ezek a vezetők, hogy miként kell problémákat megoldani? (Nem, nem tudják.) Annak ellenére, hogy nem tudják, hogy kell ezt csinálni, nagyon is igazolva érzik magukat, és ügyesen kibújnak a felelősség alól. Minden látszat azt mutatja, hogy elvégezték a munkájukat, megérkeztek a helyszínre, hogy vizsgálatokat végezzenek, és nem lazítanak. Nem tudnak azonban tényleges munkát végezni vagy tényleges problémákat megoldani, ami azt jelenti, hogy hamis vezetők. Fel tudjátok ismerni az ilyen hamis vezetőt? Amikor bármiféle problémával találkozunk, nem tudunk az odavágó igazságokról beszélgetni; mindössze néhány üres doktrínáról és elméletről beszélnek, amelyek meglehetősen magasröptűnek és mélyenszántónak hangoznak a szájukból, és miután hallották őket az emberek, nemcsak hogy nem értik meg az igazságot, hanem még tanácstalannak és összezavarva is érzik magukat. Ezt a munkát végzik a hamis vezetők.

A hamis vezetők teljességgel felfedésre kerülnek azon munka során, amikor azokat az igazságalapelveket közlik, amelyeket meg kell érteni az egyes kötelességek megfelelő végzéséhez. Nem képesek beszélgetni az igazságalapelvekről, sem elvezetni az embereket az igazságalapelveknek a kötelességeik végzése során történő betartására és gyakorlására, illetve az igazságvalóság megértésére és az abba való belépésre – nem képesek eleget tenni azoknak a felelősségeknek, amelyeknek a vezetőknek eleget kellene tenniük. És ez még nem minden: a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a körülményeit sem képesek figyelemmel kíséreni, és még ha van is erről némi fogalmuk, az nem pontos. Ez óriási zavarásokat és kárt okoz a különféle munkaelemekben. Ezek a hamis vezetőknek azok a különféle megnyilvánulásai, amelyeket ma a vezetők és dolgozók negyedik felelősségével kapcsolatban le fogunk leplezni.

Negyedik tétel: Figyelemmel kíséreni a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a körülményeit, és haladéktalanul kiigazítani a számukra kijelölt kötelességeket vagy szükség esetén elbocsátani őket a nem megfelelő emberek használatával okozott károk megelőzése vagy enyhítése, valamint a munka hatékonyságának és gördülékeny előrehaladásának a garantálása végett

A vezetőknek és a dolgozóknak meg kell érteniük a különböző munkák felügyelőinek körülményeit

Mi a vezetők és a dolgozók negyedik felelőssége? („Figyelemmel kíséreni a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a

körülményeit, és haladéktalanul kiigazítani a számukra kijelölt kötelességeket vagy szükség esetén elbocsátani őket a nem megfelelő emberek használatával okozott károk megelőzése vagy enyhítése, valamint a munka hatékonyságának és gördülékeny előrehaladásának a garantálása végett.”) Így van, ez az a minimum színvonal, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tudniuk tenni a munkavégzés során. Mind tisztában vagytok azzal, hogy melyek a vezetők és a dolgozók fő felelősségei ezzel a negyedik tétellel kapcsolatban? A vezetőknek és a dolgozóknak világos megértéssel kell bírniuk a különböző munkák felügyelőit és a különféle fontos feladatokért felelős személyeket illetően. A vezetők és a dolgozók felelősségi körébe tartozik, hogy felfogják a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a körülményeit. Kik hát ezek a személyek? Először is ott vannak gyülekezetvezetők, és őket követik a csapatfelügyelők és a különféle csoportok vezetői. Hát nem kritikus és nagy fontossággal bíró dolog az olyan körülmények megértése és felfogása, mint például az, hogy a különböző munkák felügyelői és a különféle fontos feladatokért felelős személyek birtokában vannak-e az igazságvalóságnak, elvszerűen cselekszenek-e, és jól tudják-e végezni a gyülekezet munkáját? Ha a vezetők és a dolgozók alaposan felfogják a különböző munkák fő felügyelőinek a körülményeit, és megfelelő személyi kiigazításokat eszközölnek, az ugyanaz, mintha minden egyes munkaelemet megfelelően átvilágítanának, ez pedig egyenlő azzal, hogy eleget tesznek a felelősségeiknek és kötelességeiknek. Ha nem történnek megfelelő kiigazítások ezeket a személyeket illetően, és felmerül egy probléma, az nagy mértékben ki fog hatni a gyülekezet munkájára. Ha ezeknek a személyeknek jó az emberi mivoltuk, ha megalapozott az Istenbe vetett hitük, ha felelősségteljesen kezelik a dolgokat, és képesek keresni az igazságot a problémák megoldása végett, akkor, ha rájuk bízják a munkát, azzal sok gondot meg lehet spórolni, és ami a legfontosabb: gördülékenyen tud majd előrehaladni a munka. Ám ha a különféle csapatok felügyelői nem megbízhatóak, ha szegényes az emberi mivoltuk, ha nem jó a magaviseletük, és nem ültetik gyakorlatba az igazságot, azonkívül pedig hajlamosak bomlasztásokat és zavarásokat okozni, akkor ez kihatással lesz arra a munkára, amelyért felelnek, valamint az általuk vezetett testvérek életbe való belépésére is. Ez a hatás természetesen lehet nagy vagy kicsi is. Ha a felügyelők mindössze hanyagul végzik a kötelességeiket és nem végzik el a megfelelő munkájukat, az valószínűleg csak némi késedelmet fog okozni a munkában; kissé lassabb lesz a haladás, a munka pedig egy kicsit kevésbé hatékony. Ha azonban ők antikrisztusok, akkor súlyos lesz a probléma: ekkor nem arról lesz szó, hogy egy kissé kevésbé lesz hatékony vagy eredményes a munka – meg fogják zavarni és károsítani a rájuk bízott gyülekezeti munkát, súlyos kárt okozva. Tehát a különböző munkák felügyelői és a különféle fontos feladatokért felelős személyek körülményeinek a figyelemmel kísérése, valamint, amennyiben kiderül, hogy valaki nem végez tényleges munkát, az illető kötelességének időben történő kiigazítása vagy az illető elbocsátása nem olyan kötelezettség, amely alól kibújhatnak a vezetők és a dolgozók – ez egy

nagyon komoly, nagyon fontos munka. Ha a vezetők és a dolgozók haladéktalanul megtudják ismerni a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a jellemét, illetve az igazsághoz és a kötelességeikhez való hozzáállásukat, valamint az állapotukat és a teljesítményüket minden egyes időszakban és minden egyes szakaszban, továbbá képesek a körülményeknek megfelelően haladéktalanul kiigazításokat eszközölni és kezelni azokat az embereket, akkor szünet nélkül haladhat tovább a munka. Ezzel szemben, ha azok az emberek ámokfutóként rossz dolgokat művelnek és nem végeznek valódi munkát a gyülekezetben, a vezetők és a dolgozók pedig nem képesek haladéktalanul azonosítani ezt és időben kiigazításokat végezni, hanem megvárják, amíg mindenféle súlyos probléma üti fel a fejét, jelentős veszteséget okozva a gyülekezet munkájának, és csak ezután próbálják meg esetleges módon kezelni azokat, kiigazításokat végezni, valamint orvosolni és menteni a helyzetet, akkor azok a vezetők és dolgozók söpredékek. Igazi hamis vezetők, akiket el kell bocsátani és ki kell rekeszteni.

Az imént arról beszélgettünk nagy vonalakban, hogy mennyire fontos megérteni a különböző munkák felügyelőinek valódi állapotait és a munkájuk hatékonyságát és ezekről fogalommal bírni, e valódi tényezők alapján felmérni, hogy a vezetők és a dolgozók eleget tettek-e a felelősségeiknek, valamint leleplezni, hogy az általuk tanúsított megnyilvánulások közül melyek bizonyítják azt, hogy hamis vezetők, ezáltal pedig a hamis vezetők lényegét boncolgatni. Amikor súlyos problémák merülnek fel a gyülekezeti munkában, a hamis vezetők nem tesznek eleget a felelősségeiknek. Nem tudják haladéktalanul felismerni ezeket a problémákat, az időben történő kezelésükről és megoldásukról nem is beszélve. Ez a problémák elhúzódásához vezet, ami pedig késedelmeket és károkat okoz a gyülekezet munkájában, és akár a gyülekezeti munka megbénulásához vagy zűrzavarba torkollásához is vezethet. A hamis vezetők akkor mennek csak el – vonakodva – megfigyelni a gyülekezeti munka színhelyét, amikor ez megtörténik, de még ekkor sem tudják beazonosítani a megfelelő vagy helyénvaló megoldásokat a problémák megoldása végett, végül pedig egyszerűen csak megoldatlanul hagyják azokat. Ez a hamis vezetők elsődleges megnyilvánulása.

A különböző munkák felügyelőinek kiválasztására vonatkozó mércék

Vajon az emberek többsége többé-kevésbé tisztában van a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a kiválasztására vonatkozó mércékkel? A művészeti munka felügyelője például elsősorban minek kell, hogy a birtokában legyen? (Szakmai készségeknek kell, hogy a birtokában legyen ezen a területen, valamint képesnek kell lennie vállalni a munkát.) A szakmai készségek megléte az egyik elmélet. Konkrétan mire utalnak hát ezek a szakmai készségek? Magyarázzuk ezt meg! Ha valaki élvezi a rajzolást és érdekli az alkotás, de ez nem a szakmája, és nincs ismerete ezen a területen, hanem csak szereti, akkor vajon helyénvaló egy ilyen embert egy művészeti csapat felügyelőjévé választani? (Nem, nem

az.) Némelyek ezt mondják: „Ha szeret alkotni, akkor el tudja végezni a munkát és fokozatosan tud róla tanulni.” Helyes ez a kijelentés? (Nem.) Egy kivétel van ez alól, és pedig az, amikor a művészeti csoportból senki más sem ismeri a szakmát, ez az illető pedig egy kicsit többet tud és gyorsabban tanul a többieknél. Akkor vajon viszonylag helyénvaló volna őt választani? (Igen.) Ettől a forgatókönyvtől eltekintve, mondjuk, hogy egyedül ez a személy nem ismeri a szakmát az alkotóművészetben részt vevők közül, de mégis őt választják meg, mivel érti az igazságot és szeret alkotni – helyénvaló ez? (Nem, nem az.) Miért nem helyénvaló? Azért nem, mert nem ő az első és egyedüli lehetőség. Hogyan kell akkor kiválasztani az ilyen típusú felügyelőt? Azok közül kell kiválasztani, akik a legprofibbak és a legtapasztaltabbak a szakmában; vagyis szakértőnek kell lennie, aki szakmai készségekkel és munkaképességgel egyaránt rendelkezik – ne válasszatok laikust! Ez az egyik aspektus. Azonkívül terhet kell viselnie, rendelkeznie kell lelki megértéssel, és képesnek kell lennie az igazság megértésére. Az is szükséges, hogy legalább egy alappal rendelkezzen az Istenbe vetett hitében. A fő alapelvek a következők: először is, legyen munkaképes; másodsor, értsen a szakmához; harmadszor pedig legyen lelki megértése és legyen képes az igazság megértésére. Ezt a három kritériumot használjátok a különböző munkák felügyelőinek kiválasztásához.

A hamis vezetők megnyilvánulásai a különböző munkák felügyelőit illetően

A különféle konkrét munkaelemek felügyelőinek kiválasztását követően a vezetők és a dolgozók nem állhatnak csak úgy félre tétlenül; egy ideig képezniük és művelniük is kell ezeket a felügyelőket, hogy lássák, az általuk választott személyek igazán képesek-e felvállalni és a helyes irányba terelni a munkát. Ezt jelenti az, hogy eleget tesznek a felelősségeiknek. Tételezzük fel, hogy a kiválasztás időpontjában azt látod, hogy a jelöltjeid értenek a szakmájukhoz, van munkaképességük, viselnek egy kis terhet és rendelkeznek lelki megértéssel, valamint az igazság megértésének képességével; mivel alkalmasak ezek tekintetében, azt gondolod, hogy minden rendben lesz, és ezt mondod: „Elkezdhetek dolgozni; az összes alapelvet elmondtam nektek. Mostantól fogva tegyétek csak meg, amire Isten háza utasít benneteket, hogy ti magatok megtegyétek.” Ez vajon elfogadható módja a munka végrehajtásának? Miután elrendeztéték a felügyelőket, ez azt jelenti, hogy egyszerűen annyiban hagyhatjátok a dolgot? (Nem, nem azt jelenti.) Akkor hát mit kell tenni? Tegyük fel, hogy egy vezető hetente kétszer találkozik a felügyelővel, beszélget velük az igazságról, és ez minden; azt hiszi, hogy mivel azok a felügyelők mind proaktívak, megbízhatóak és képesek megérteni azt, amit mások mondanak, ezért az igazságnak megfelelően tudnak gyakorolni. Ez a vezető azt gondolja, hogy nem kell megvizsgálnia vagy nyomon követnie, hogy konkrétan miként végzik a munkájukat ezek a felügyelők, hogy vajon harmonikusan együttműködnek-e másokkal, hogy felfogták-e a szakmai készségeket ez

idő alatt, vagy hogy mennyire végezték el az Isten háza által nekik adott munkát. Így kell vajon kezelnie a munkát egy vezetőnek és egy dolgozónak? (Nem, nem így.) A hamis vezetők végzik így a munkájukat. Megpróbálják az egész munkát egyszer s mindenkorra elvégezni, elrendezik a felügyelőket és egy néhány tagból álló csapatot alakítanak, majd ezt mondják: „Kezdjétek el a munkát. Ha szükségetek van bármilyen eszközre, szóljatok nekem, és Isten háza megveszi majd nektek. Ha a mindennapi életetekben bármiféle nehézséggel vagy bármilyen gonddal talákoztatok, bátran vessétek fel őket, Isten háza pedig mindig megoldja majd azokat a számotokra. Ha nincsenek nehézségeitek, akkor koncentráljatok a munkátokra. Ne okozzatok bomlasztásokat vagy zavarásokat, és ne hangoztassatok magasröptű elgondolásokat.” A hamis vezetők úgy rendezik, hogy együtt dolgozzanak ezek az emberek, és azt gondolják, hogy ha van ételük, italuk és fedél a fejük felett, az elég is, és semmi figyelmet nem szükséges fordítani rájuk. Amikor ezt kérdezi a Fennvaló: „Mennyi idő telt el azóta, hogy ki lettek választva ennek a munkának a felügyelői? Hogy halad a munka?”, akkor így felelnek: „Hat hónap. Körülbelül 10 összejövetelt tartottunk nekik, és tűnik, jó hangulatban vannak, a munka pedig folyik.” Amikor ezt kérdezi a Fennvaló: „Na és milyen a felügyelők munkaképessége?”, ők ezt mondják: „Rendben van; ők voltak a legjobbak, amikor kiválasztottuk őket.” „És most hogy állnak? Tudnak valódi munkát végezni?” – kérdezi a Fennvaló, mire a hamis vezetők így felelnek: „Tartottam nekik egy összejövetelt.” „Nem azt kérdeztem, hogy tartottál-e összejövetelt; azt kérdeztem, hogyan áll a munkájuk” – feleli a Fennvaló. Ezt mondják: „Valószínűleg remekül; senki nem jelentett velük kapcsolatban semmi rosszat.” A Fennvaló így válaszol: „Az, hogy senki nem jelentett róluk semmi rosszat, nem mérce. Meg kell nézned, hogy milyen a munkaképességük és milyenek a szakmai készségeik, és látnod kell, hogy rendelkeznek-e lelki megértéssel, valamint hogy végeznek-e valódi munkát.” „A kiválasztáskor úgy tűnt, hogy rendben vannak – felelik. – Egy ideje nem érdeklődtem már ezek felől a részletek felől. Ha tudni akarod, megkérdezem újra.” Így dolgoznak a hamis vezetők. Egyre csak összejöveteleket tartanak, és vég nélkül beszélgetnek az alájuk tartozókkal, de ami a Fennvalót illeti, előle kitérnek, és Neki felületes válaszokat adnak. A legjobb felületes válaszuk ez: „Tartottam nekik egy összejövetelt. Legutóbb a munkáról kérdeztem őket elég részletesen.” Így felelnek a Fennvalónak. Vajon valódi munkát végeznek ezek a hamis vezető? Azonosítottak valódi problémákat? Megoldották őket? A hamis vezetők a felügyelők elrendezése után semmit sem tudnak arról, hogy a felügyelők eleget tettek-e a felelősségeiknek vagy hűségesekek voltak-e, hogy miként zajlik a munka, hogy jók vagy rosszak-e az eredmények, hogy milyen visszajelzést adnak róluk a testvérek, illetve hogy vannak-e alkalmasabb személyek a munkára. Miért nem tudnak ezekről a dolgokról? Azért nem, mert nem ezt a valódi munkát végzik; haszontalan dolgokkal foglalják el csupán magukat. Úgy gondolják, hogy nem szükséges ennyire folyamatosan felügyelni és ellenőrizni a munkát, hogy az azt jelentené, hogy nem bíznak a felügyelőkben. Az van a fejükben, hogy az összejövetelek tartásával eleget tesznek a

felelősségeiknek és hűségéről tesznek tanúságot. Ez az elsődleges megnyilvánulása annak, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát.

I. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik nem végeznek valódi munkát

A hamis vezetők szemet hunynak a gyülekezetben folyó mindenféle munka felügyelőinek különféle körülményei felett; nem fogják fel, nem vizsgálják meg, nem kezelik és nem oldják meg ezeket a körülményeket. Milyen konkrét körülményeik vannak a felügyelőknek? Az első az, amikor a felügyelők nem viselnek terhet, és esznek, isznak, és a szórakozást keresik, anélkül, hogy a megfelelő munkájukkal törődnének, vagy valódi munkát végeznének. Hát nem súlyos probléma ez? (De igen.) Némelyek munkaképesek, profik egy szakmában, és ők a legjobbak; artikuláltnak beszélnek és intelligensek, ha pedig megkérik őket, hogy ismételjék el az utasításokat, anélkül tudják ezt megtenni, hogy egyetlen szót is kihagynának, igen okosak; mindenkitől elég jó értékeléseket kapnak, és már jó ideje hívók. Következésképpen felügyelőkké választják meg őket. Senki sem tudja azonban, hogy gyakorlatiasak-e ezek az emberek, képesek-e megfizetni az árat, vagy képesek-e valódi munkavégzésre. Mivel az emberek megválasztották őket, kezdetben előléptetik, hogy próbajelleggel műveljék és használják őket. Csakhogy miután már dolgoznak egy ideje, kiderül, hogy a szakmai készségeik és tapasztalataik ellenére falánk és lusták, valamint nem hajlandók megfizetni az árat. Rögtön abbahagyják a munkát, amint egy kissé fárasztóvá válik, és senkire sem akarnak figyelni, akinek problémái vagy nehézségei vannak és az útmutatásukra lenne szüksége. Reggel, amint kinyitják a szemüket, ezt gondolják: „Mit fogok ma enni? A konyha már napok óta nem készített párolt sertéshúst.” Rendszerint ezt mondják másoknak: „A szülővárosomban igazán finomak a nassolnivalók; minden ünnepkor elmentünk otthonról, hogy ilyeneket együnk. Amikor iskolába jártam, hétvégenként addig aludtam, amíg magamtól fel nem ébredtem, utána pedig anélkül mentem enni, hogy arcmosással vagy fésülködéssel bajlódtam volna. Délutánonként pizsamában játszottam videójátékokat otthon, néha másnap hajnali ötig. Most az Isten házában végzett munka kényszerített erre, és felügyelőként meg kell tennem bizonyos dolgokat. Nézzétek meg, milyen jó mindannyiútoknak; nektek nem kell megfizetnetek ezt az árat. Nekem felügyelőként el kell tudnom viselni a nehézséget.” Ezt mondják, de vajon fellázadnak-e a test ellen? Megfizetik-e az árat? Tele vannak panaszokkal, és semmilyen tényleges munkát nem hajlandóak végezni. Akkor mozdulnak csak, ha noszogatják őket, és felügyelet hiányában felületesen viselkednek. Fesztelenek és fegyelmetlenek a kötelességük végzése közben, gyakran rafináltak és lazsálók, és a legkevésbé sem felelősségteljesek. Ami az általuk felismert szakmai problémákat illeti: nem igazítják helyre őket más emberek érdekében, és örülnek, amikor hozzájuk hasonlóan mindenki más is felületesen cselekszik. Nem akarják, hogy bárki is komolyan vegye a munkát. Némely felügyelők lazán és felületesen befejezik a kezük ügyében lévő feladatokat, azután pedig maratoni filmnézésbe

kezdenek. Mi az oka a maratoni filmnézésüknek? „Befejeztem a feladataimat; nem élösködöm Isten házában. Csak pihenek, hogy felfrissítsem az elmém. Máskülönben túl fáradt leszek, azt pedig a munkám hatékonysága sínyli meg. Hadd pihenjek egy darabig, hogy javuljon a munkám hatékonysága!” Egymás után nézik a tévéfilmeket éjjel 2-ig vagy 3-ig. Amikor másnap reggel 8-kor már mindenki végzett a reggelivel és elkezdte a kötelességét végezni, ezek a felügyelők még alszanak, és akkor sem kelnek ki az ágyból, amikor már magasan jár az égen a nap. Később vonakodva felkelnek, nyújtózkodva és ásítózva vonszolják előre a lusta testüket, amikor pedig azt látják, hogy mindenki más elkezdte már a munkát, attól tartanak, hogy a többiek észreveszik majd a lustaságukat, és kifogásokat kezdenek keresni: „Túl sokáig maradtam fent éjszaka, túl sok dolgom volt, és túlságosan leterhelt a sok munka. Egy kicsit fáradt vagyok. Még azt is álmodtam múlt éjjel, hogy valami baj van a munka egyik részével. Amikor ma reggel felébredtem, úgy állt a kezem, mintha egy számítógépen gépelnék. Nagyon zavaros az elmém, és szundítanom kell egyet ma délután.” Ilyen későn kelnek fel és még délutáni szundításra is szükségük van – hát nem disznókká váltak? Nyilvánvalóan lazsáltak, mégis kifogásokat keresnek, hogy igazolják és megvédjék magukat, azt állítva, hogy azért fáradtak, mert késő éjjelig végezték a kötelességüket. Nyilvánvaló, hogy maratoni filmnézést tartottak, elmerültek a testi kényelemben és önmagukat kényeztető állapotban éltek, végül azonban még egy jól csengő kifogást is találtak, hogy becsapjanak másokat. Nem arról van itt szó, hogy nem törődtek a megfelelő munkájukkal? (De igen.) Az efféle emberek talán rendelkeznek munkaképességgel és szakmai készségekkel, de vajon felügyelőként megfelelő színvonalúak? Nyilvánvalóan nem. Nem alkalmasak arra, hogy felügyelők legyenek, mivel túlságosan lusták, elmerülnek a testi kényelemben, ételre, italra és szórakozásra sóvárognak, és nem tudják felvállalni egy felügyelő feladatait, illetve eleget tenni azoknak.

Egyes nők gyakran böngésznek az interneten ruhákat, cipőket, kozmetikumokat és ételeket keresgélve, miután pedig végeztek, maratoni filmnézésbe kezdenek. Az emberek ezt mondják: „Miért tartasz maratoni filmnézést, amikor még nem fejezted be a munkádat? Ráadásul másoknak még mindig nagyon sok problémájuk van. Felügyelőként útmutatással kell szolgálnod a számukra. Miért nem teszel eleget a felelősségeidnek?” Ezek a nők ezt mondják: „A filmmaraton is a munkám része. Fejleszteni kell Isten házában videóit és filmjeit, és inspirációt kell nyernem ezekből a filmekből!” Hát nem megtévesztő dolog ilyet mondani? Ha ebben a szakmában vagy, elfogadható, ha alkalmanként filmeket nézel, hogy ihletet meríts, de az vajon inspirációkeresés, ha éjjel-nappal egyfolytában nézed őket? Hát nem megtévesztő ez? (De igen.) Mindenki tudja, hogy mi történik, úgyhogy, ha ilyen dolgokat mondasz, eladod a méltóságodat és az integritásodat. Némelyeknek már szokásukká vált, hogy videójátékokat játszanak, és ez az életük szerves része lett. Miután azonban felügyelőkké választották őket, vajon nem kellene változtatniuk ezeken a rossz szokásokon és hibákon? (De igen.) Ha nem tudsz fellázadni ellenük, amikor felügyelővé választanak, akkor ezt

kell mondanod: „Nem tudom elvállalni ezt a munkát. Videójáték-függő vagyok. Amikor videójátékokkal játszom, megszűnik körülöttem a világ, és senki sem tud beavatkozni vagy kizökkenteni. Ha engem választotok, egész biztosan hátráltatni fogom a munkát. Cselekedjetek hát gyorsan, és ne engedjétek, hogy felügyelő legyek.” Ha nem jelented ki ezt előre, és elégedettséget és büszkeséget érzel, amikor megválasztanak, nagy becsben tartva ezt a státuszt, de továbbra is ugyanúgy kényed-kedved szerint játszol a videójátékokkal, mint azelőtt, hogy felügyelővé lettél volna, az nem helyénvaló, és egész biztosan hátráltatni fogja a munkát.

Némely felügyelőknek vannak bizonyos rossz szokásaik. Amikor megválasztják őket a testvérek, némelyek nem értik a helyzetüket, míg mások azt hiszik róluk, hogy teljes időben fel tudják áldozni magukat Istenért, és azt gondolják, hogy a fiatalok rossz szokásai és hibái a korral és az igazság folyamatos megértésével talán fokozatosan megváltoznak majd. Sok embernek ilyen a hozzáállása és nézőpontja, amikor felügyelőkké választja ezeket a személyeket. Ezek a személyek, miután megválasztják őket, végeznek némi munkát, de nem telik sok időbe, hogy negatívvá váljanak és ezt gondolják: „Felügyelőnek lenni nem könnyű. Korán kell kelnem és sokáig fent kell maradnom, továbbá lépten-nyomon több dolgot kell tennem és több megfigyelést kell végezni másoknál. Azonkívül többet kell aggódnom, és több időt és energiát kell ráfordítanom. Kemény ez a munka; nagyon fárasztó!” Ennek következtében azon gondolkodnak, hogy kilépnek. Ha nem viselsz terhet, nem tudod elvégezni egy felügyelő munkáját. Ha viszont terhet viselsz a szívedben, akkor hajlandó leszel aggódni a munka miatt, és még ha egy kicsit fáradtabb is vagy másoknál, nem fogod úgy érezni, hogy szenvedsz. Még akkor is ezen fogsz gondolkozni, amikor elérkezik a pihenés ideje: „Hogy ment a mai munka?” Ha hirtelen eszedbe jut egy probléma, amely megoldatlanul maradt, nem leszel képes aludni. Ha terhet viselsz a szívedben, mindig a munkáról fogsz gondolkodni, és még az sem fog érdekelni, hogy eszel vagy pihensz-e rendesen. Ha felügyelőként túl kevés terhet viselnek az emberek, a kevéske lelkesedésük mindössze néhány napig tud kitartani, idővel pedig némelyikük nem fogja tovább bírni. Ezt gondolják: „Annyira fárasztó ez a munka. Hogyan szórakozhatnék vagy kapcsolódhatnék ki egy kicsit? Játsszani fogok néhány videójátékkal!” Egy rövid ideig jól teljesítenek, de hirtelen vágyat éreznek rá, hogy videójátékozzanak. Ha egyszer elkezdik, nem tudják abbahagyni; miközben játszanak, elkopik az a kis teher, amelyet egykor viseltek, ahogyan az önmaguk feláldozására érzett lelkes késztetésük, az elhatározásuk, valamint kötelességeik végzésében tanúsított pozitív hozzáállásuk is. Amikor valaki kérdez tőlük valamit, türelmetlenné válnak. Vagy megmetszik az embereket, vagy kioktatják őket és megjegyzéseket tesznek rájuk, vagy pedig felületesen teszik a dolgokat és felhagynak a munkájukkal. Hát nincs probléma ezekkel a felügyelőkkel? (De van.) Napközben épphogy csak elvégzik a munkájukat valamiféle zavaros elmeállapotban, éjszaka pedig, amikor senki sem figyel, titkon videójátékokkal játszanak, és egy szemhunyaszt sem alszanak egész éjjel. Kezdetben nyugodtnak érzik magukat emiatt,

ezt gondolván: „Nem hátráltattam a munkát a nap folyamán. Minden munkát elvégeztem, amelyet el kellett végezni. Minden problémát megoldottam, amelyekkel kapcsolatban megkérdeztek mások. Még ha nem is alszom éjjel, hogy jusson időm videójátékokkal játszani, összességében talán nem számítok hűségeseznek így?” Ennek eredményeképpen, ha egyszer elkezdnek videójátékokkal játszani, nem tudják abbahagyni, és senkire sem hallgatnak. Habár ez nem érinti mások pihenését vagy a munkakörülményeket, vajon képesek az ilyen felügyelők továbbra is vállalni a munkájukat? Készek azt jól végezni? (Nem.) Miért nem? Gyakran egész éjjel videójátékokkal játszanak, anélkül, hogy aludnának, napközben pedig dolgozniuk kell – mennyi energiája lehet egy embernek? Vajon magas szintű lesz a munkájuk hatékonysága, ha ennyire ragaszkodnak a videójátékozáshoz? Egész biztosan nem. Éppen ezért az ilyen felügyelők egyáltalán nem tudják jól végezni a kötelességeiket vagy vállalni a munkájukat. Noha vannak szakmai készségeik és némi képességük, szeretnek játszani, és egyáltalán nem a megfelelő munkájukkal törődnek. Nem kellene elbocsátani ezeket a felügyelőket? Ha nem bocsátják el őket, a munka késedelmet fog szenvedni. Némelyek ezt mondják: „Ha elbocsátjuk őket, senki mást nem leszünk képesek találni, aki rendelkezik azokkal a szakmai készségekkel, amelyekkel ők. Hagynunk kell, hadd végezzék ők ezt a munkát – attól még tudják vállalni a munkát, hogy videójátékokkal játszanak.” Helyes ez a kijelentés? (Nem.) Egy ember nem tud egyszerre két dologra koncentrálni; az emberek energiája korlátozott. Ha a játszásra összpontosítod az energiád többségét, az érinteni fogja a kötelességeid végzése iránti odaadásodat, és nagymértékben romlani fog a hatékonyságod a kötelezettségeid végzése során. Ez felelőtlen hozzáállás a kötelességedhez. Még ha teljes szívével és minden energiájával végzi is valaki a kötelességeit, nem feltétlenül lesznek száz százalékosig megfelelő színvonalúak az eredmények. Még rosszabb lesz a helyzet, ha a szívedet és az energiád javarészét a játszásnak szenteled – így nem sok energiád és gondolatod marad, amelyet a kötelességeid végzése során használhatnál, ez pedig kihatással lesz a hatékonyságodra a kötelességeid végzése során. Amikor azt mondom, hogy kihatással lesz rá, még finoman fogalmaztam; valóban súlyos kárt fog szenvedni a hatékonyságod a kötelezettségeid végzése során. Ha azonosítva lettek az ilyen felügyelők, haladéktalanul ki kell igazítani a számukra kijelölt kötelességeket, és el kell bocsátani őket, mert már le lettek írva. Nem csak arról van szó, hogy a kötelességeik végzése nem megfelelő színvonalú – többé már nem képesek vállalni a munkájukat, és semmilyen pozitív hatást nem tudnak gyakorolni a munkájukra. Éppen ezért jobb választás volna náluk egy olyan embert találni a munkájuk elvállalására, aki komoly és felelősségteljes, még ha kissé kevesebb szakmai készséggel rendelkezik is.

Az imént az étel, alvás és szórakozás után sóvárgó emberek különféle típusairól beszéltem. Van egy másik embertípus is: felügyelőválasztáskor ez a fajta ember kezdetben minden szempontból megfelelőnek látszik a szerepre, és a testvérek mind hajlandóak megválasztani őt. Azt gondolják, hogy ez az illető jó emberi mivolttal bír, hogy

lelkes, profi a szakmájában, és hogy minden tekintetben ő a legjobb és legerősebb a csapatban, így ő lesz a kézenfekvő választás a felügyelő pozíciójára. Ám valamivel a megválasztását követően ez az illető gyakran kezdi álmosnak érezni magát, még összejövetel alatt is. Amikor beszélnek hozzá, mindig össze van zavarodva és irreleváns válaszokat ad a kérdésekre. Korábban nem ilyen volt, akkor hát miért tűnik úgy hirtelen, mintha más emberré vált volna? Később valaki véletlenül észreveszi, hogy amikor ez a felügyelő egy bizonyos személlyel beszélget, az úgy hangzik, mintha ők ketten romantikus kapcsolatban állnának, és elindul a találgatás arról, hogy vajon csakugyan van-e köztük valami. Ahogy egyre nyilvánvalóbb lesz a dolog, úgy válik egyre zavarodottabbá ez a felügyelő. Valahányszor kérdéseket tesznek fel vagy valamiről beszélnek neki, nem olyan gyorsak már a válaszai, mint azelőtt, és nem hangzanak olyan világosan és érthetően, mint egykor. Kezd egyre kevesebbet elvégezni abból a munkából, amelyet egy felügyelőnek el kellene végeznie, és mind kevesebb lelkesedést mutat a kötelessége végzése során. Olyan, mintha más emberré vált volna; jobban érdekli a ruházata és a testápolás, mint azelőtt. Van itt egy probléma. Korábban ritkán fürdött azokban az időszakokban, amikor sok volt a munka, most viszont naponta kétszer is arcot mos, minden adandó alkalommal megfésűli a haját és belenéz a tükörbe, és folyton ezt kérdezteti másoktól: „Szerinted világosabb vagy sötétebb lett a bőröm az utóbbi időben? Miért tűnik úgy, mintha sötétebbé vált volna?” Az emberek így válaszolnak: „Olyan komolytalan, hogy felügyelő létedre ezekről a dolgokról beszélsz – milyen kihatással van az bármire is, hogy világosabb vagy sötétebb lett-e a bőrszíned?” Egyre csak ezekről a triviális témákról beszél, és nincs kedve a munkáját végezni. Valahányszor alkalma adódik, ruhákról, nőkről, férfiakról, szerelemről és arról beszélget, hogy milyen házastársakat választanak az emberek, de arról soha nem beszél, hogy milyen problémák merültek fel a kötelességeinek végzése során, illetve hogyan kellene azokat megoldani. Hát nincs itt valami probléma? Még mindig képesek dolgozni az ilyen emberek? (Nem, nem képesek.) Megváltozott a gondolkodásmódjuk, és többé nem a kötelességvégzés kérdései járnak a fejükben. Helyette olyan gondolatok kötik le az elméjüket egész nap, hogy miként kezdjenek romantikus kapcsolatokba, hogy hogyan öltözködjenek, és hogyan vonzzák magukhoz az ellenkező nemet. A nem hívőknek van egy kifejezésük: „szerelembe esni”. Szerelem ez? Nem, hanem egy mély verem! Ha egyszer belekerülsz, nem tudsz kimászni belőle. Vannak-e ilyen emberek a kötelességeiket végző személyek között? (Igen.) Isten háza nem avatkozik bele, amikor romantikus partnert keresnek az emberek, de ha megzavarják a gyülekezeti életet és ezáltal kihatással vannak a gyülekezet munkájára, akkor ezeket az embereket ki kell takarítani. Ezeknek a pároknak el kell menniük és kettesben kell randevúzniuk, és nem lehetnek hatással másokra. Ha olyasvalaki vagy, aki arra szánta oda magát, hogy az egész életét Istennek áldozva élje le, valamint elhatározta, hogy nem fogsz romantikus kapcsolatokba bonyolódni, akkor koncentrálj arra, hogy feláldozd magad Istenért. Ha romantikus kapcsolatba kerültél és nincs már kedved a munkádat végezni, akkor nem

szabad felügyelői kötelességet végezned, Isten háza pedig valaki mást választ majd erre a pozícióra. Isten házában a munkáját nem késleltetheti és nem befolyásolhatja a te romantikus kapcsolatod. A munkának folytatódnia kell. Hogyan folytatódhat? Egy másik felügyelő megválasztásával, aki nem áll romantikus kapcsolatban, akinek erős szakmai készségei vannak és fel tudja vállalni a munkát, hogy neki adják át a munkát. Isten háza mindig így működik, és ez az alapelv sosem változik. Némely felügyelők ezt mondják: „Az én romantikus kapcsolatam nincs kihatással a munkámra; hadd legyek én a főnök továbbra is!” Hihetünk ennek a kijelentésnek? (Nem hihetünk.) Miért nem hihetünk? Azért nem, mert a tények mindenki számára láthatóak! Amikor romantikus kapcsolatban áll valaki, akkor csakis a romantikus partnerére gondol, és ezekkel a dolgokkal van elfoglalva a szíve, így gyakran érzi magát álmossá az összejövetelek alatt, és nem tudja a kötelességeit végezni. Éppen ezért helyénvaló és az alapelvekkel összhangban lévő az, ahogyan Isten háza az ilyen személyekkel foglalkozik. Isten háza nem akadályoz meg a randevúzásban, és a randevúzás szabadságától sem foszt meg téged. Randevúzhatsz valakivel a szíved meglelégedésére: ez a saját döntésed, amennyiben nem bánod meg és nem sírsz miatta később. Némely felügyelőket elbocsátottak a romantikus kapcsolatuk miatt. „Hát nem szabad Istenben hinnie az embernek, ha egyszer romantikus kapcsolatban van?” – kérdezik egyesek. Isten háza sosem mondta ezt. Arról van szó, hogy Isten háza elutasítja vagy kizárja mindazokat, akik romantikus kapcsolatban vannak? (Nem.) Ha romantikus kapcsolatban vagy, akkor nem lehetsz felügyelő, vezető vagy dolgozó, és ha nem vagy elkötelezve a kötelességeid végzése iránt, akkor el kell hagynod a teljes munkaidős gyülekezetet. Monda azt bárki is, hogy nem szabad többé hinned Istenben, vagy hogy ki leszel zárva? Hozott bárki is olyan ítéletet, amely azt mondja, hogy nem lehet téged megmenteni, vagy hogy átkozott leszel? (Nem.) Isten háza soha nem mondott efféle dolgokat. Isten háza egyáltalán nem szól bele a személyes döntéseidbe és szabadságodba; egyáltalán nem foszt meg téged semmilyen szabadságtól – Isten háza szabadságot ad neked. Ami azonban az ilyesfajta felügyelőket illeti, Isten házában az az alapelv a velük való foglalkozásra vonatkozóan, hogy elbocsátja őket és talál egy megfelelő személyt, aki átveheti a helyüket. Ha alkalmasak arra, hogy tovább végezzenek egy kötelességet, akkor megtarthatók. Ha nem, akkor el lesznek küldve. Nem kerül sor semmiféle verésre, verbális bántalmazásra vagy megalázásra. Ez nem egy szégyenletes dolog, hanem nagyon is normális. Akkor hát kínos dolog, amikor egyeseket eltávolítanak a pozíciójukból vagy hétköznapi gyülekezetekbe küldenek a romantikus kapcsolatuk miatt? Ez csupán azt jelezheti, hogy nincs bennük hűség a kötelességeik végzése iránt, hogy nem érdekli őket az igazság, és hogy egyáltalán nem viselnek terhet a saját életbe való belépésükért. Ezek a fajta felügyelők nem törődnek a megfelelő munkájukkal – csak a romantikus kapcsolatokra összpontosítanak, ami hátráltatja a gyülekezet munkáját, és máris kihatással van a gyülekezet munkájának előrehaladására – hát nem súlyos probléma ez? (De igen.) Éppen ezért ezek a fajta felügyelők nem alkalmasak arra, hogy megtartsák őket, és el

kell távolítani őket a pozíciójukból. „Nem elhamarkodott egy kissé az eltávolításuk?” Ha mindössze egy-két nap telt el a romantikus kapcsolatuk kezdetétől az eltávolításuk idejéig, azt talán elhamarkodottnak lehet tekinteni. Ám ha három-öt hónap telt el, vajon még azt is elhamarkodottnak lehetne tekinteni? (Nem.) Elég lassan történt az intézkedés, máris nagy késedelmet szenvedett a munka – téged ez hogyhogy nem nyugtalanít? Nem probléma ez vajon? (De igen, az.)

A hamis vezetők soha nem érdeklődnek azokról a felügyelőkről, akik nem végeznek tényleges munkát, illetve akik nem a megfelelő munkájukkal foglalkoznak. Azt gondolják, hogy csak meg kell választaniuk egy felügyelőt, és ezzel készen is vannak, és hogy a felügyelő azután már maga tudja kezelni az összes munkával kapcsolatos dolgot. A hamis vezetők tehát mindössze összejöveteleket tartanak időnként, és nem felügyelik a munkát, nem is kérdeznak rá, hogy az hogy megy, hanem olyan főnökként viselkednek, aki kivonja magát a munkából. Ha valaki jelent egy felügyelővel kapcsolatos problémát, egy hamis vezető azt fogja mondani: „Ez csak egy kisebb probléma, minden rendben van. Ti magatok is el tudjátok intézni. Ne engem kérdezzetek.” Az, aki jelentette a problémát, azt mondja: „Ez a felügyelő egy tunya haspók. Csak az ételre és a szórakozásra összpontosít, és rendkívül lusta. Még csak egy kis nehézséget sem akar elszenvedni a kötelességében, és mindig csalárdul lazsál és kifogásokat talál ki, hogy elkerülje a munkáját és kibújjon a felelősségei alól. Nem alkalmas arra, hogy felügyelő legyen.” A hamis vezető azt fogja válaszolni: „Amikor megválasztották felügyelőnek, akkor ő nagyszerű volt. Nem igaz, amit mondasz, vagy ha igaz is, az csak egy átmeneti megnyilvánulás.” A hamis vezető nem próbál többet megtudni a felügyelő helyzetéről, hanem az illetőről szerzett korábbi benyomásai alapján ítéli meg az ügyet és hoz róla ítéletet. Függetlenül attól, hogy ki jelzi a felügyelővel kapcsolatos problémákat, a hamis vezető figyelmen kívül hagyja azokat. A felügyelő nem végez tényleges munkát, és majdnem holtpontra jut a gyülekezet munkája, a hamis vezető azonban nem törődik ezzel, olyan, mintha nem is lenne köze hozzá. Már az is elég hányingerkeltő, hogy amikor valaki jelenti a felügyelővel kapcsolatos problémákat, akkor ő szemet huny felette. De mi a leginkább megvetendő? Az, hogy amikor valóban súlyos problémákat jelentenek neki az emberek a felügyelővel kapcsolatban, nem próbálja megoldani azokat, sőt, mindenféle kifogásokkal áll elő: „Ismerem ezt a felügyelőt; igazán hisz Istenben, soha nem lenne semmi problémája. Még ha lenne is egy kis problémája, Isten megóvná és megfegyelmelné. Ha bármilyen hibát követ el, az rá és Istenre tartozik – nekünk nem kell foglalkoznunk vele.” Így dolgoznak a hamis vezetők a saját elképzeléseik és képzelődéseik szerint. Úgy tesznek, mintha értenék az igazságot és lenne hitük, de csak elfuserálják a gyülekezeti munkát – akár holtpontra is juthat a munka, és ők még mindig úgy tesznek, mintha nem tudnának róla. Hát nem nagyon is úgy viselkednek a hamis vezetők, mint az aktatologatók? Képtelenek arra, hogy ők maguk valós munkát végezzenek, és a csoportvezetők és felügyelők munkáját illetően sem pedánsak – nem követik nyomon és nem kérdeznak utána. Az emberekről alkotott

nézetük mindössze a saját benyomásaikon és képzelődéseiken alapul. Amikor azt látják, hogy valaki már egy ideje jól teljesít, azt gondolják, hogy az illető örökké jó lesz és nem fog megváltozni; senkinek sem hisznek, aki azt mondja, hogy probléma van az adott személlyel, és nem törődnek vele, ha valaki figyelmezteti őket vele kapcsolatban. Szerintetek buták a hamis vezetők? Buták és ostobák. Mi miatt buták? Könnyelműen vetik valakibe a bizalmukat abban a hitben, hogy mivel az illető a megválasztásakor esküt tett és hozott egy elhatározást, és könnytől áztatott arccal imádkozott, az azt jelenti, hogy megbízható is, és hogy soha nem lesz semmi gond azzal, ha ő veszi át a munka irányítását. A hamis vezetők nem értik az emberek természetét; fogalmuk sincs a romlott emberiség igazi helyzetéről. Ezt mondják: „Hogyan változhatna valaki rossz irányba, miután felügyelővé választották? Hogyan bújhatna ki a munkája alól az, aki olyan intenzívnek és megbízhatónak tűnik? Nem fog ilyet tenni, ugye? Ő nagy integritással rendelkezik.” Mivel a hamis vezetők túl sok hitet vetnek a saját képzelődéseikbe és érzéseikbe, ez végül képtelenné teszi őket a gyülekezeti munkában felmerülő számos probléma időben történő megoldására, valamint emiatt nem tudják haladéktalanul elbocsátani az érintett felügyelőt és kiigazítani a számára kijelölt kötelességet. Ők valódi hamis vezetők. És pontosan mi itt a probléma? Van bármi köze a felületességhez annak, ahogyan a hamis vezetők a munkájukhoz állnak? Egyfelől, látják, ahogy a nagy vörös sárkány elvakult módon letartóztatja Isten választott népét, így aztán, hogy ők maguk biztonságban legyenek, találomra bízzák rá valakire a munka irányítását, abban a hitben, hogy ez majd megoldja a problémát, és hogy nem kell több figyelmet fordítaniuk arra. Mit gondolnak a szívükben? „Ez egy ellenséges környezet, jobb, ha elrejtőzöm egy időre.” Ez a testi kényelmek utáni sóvárgás, nem igaz? Másfelől, a hamis vezetőknek van egy végzetes hibájuk: könnyen megbíznak emberekben a saját képzelődéseik alapján. Ez pedig amiatt van, hogy nem értik az igazságot, ugye? Hogyan leplezi le Isten szava a romlott emberiség lényegét? Miért kellene emberekben bízniuk, amikor Isten sem bíz bennük? A hamis vezetők túlságosan arrogánsak és önelégültek, nem igaz? Ezt gondolják: „Biztosan nem ítélt meg tévesen ezt az illetőt, nem lehet semmi probléma ezzel az emberrel, akit én megfelelőnek ítélt meg; egész biztosan nem olyasvalaki, aki elmerül az evésben, ivásban és szórakozásban, vagy aki a kényelmet szereti, a kemény munkát pedig gyűlöli. Teljességgel megbízható, és lehet rá számítani. Nem fog megváltozni; ha megváltozna, az azt jelentené, hogy tévedtem vele kapcsolatban, nem igaz?” Miféle logika ez? Talán valamiféle szakértő vagy? Talán röntgenszemed van? Rendelkezel ezzel a különleges képességgel? Egy vagy két évig együtt élhetsz valakivel, de vajon képes lennél meglátni, hogy ki is ő valójában anélkül, hogy adódna egy megfelelő körülmény, amely teljességgel leleplezi az illető természetlénységét? Ha Isten nem fedné fel, három vagy akár öt éven át is élhetnél mellette, és még mindig nehezen látnád csak meg, hogy pontosan miféle természetlénysége is van. És mennyivel inkább igaz ez, ha ritkán látod az illetőt, ha ritkán vagy együtt vele? A hamis vezetők könnyelműen megbíznak egy emberben egy pillanatnyi benyomás alapján vagy azért, mert valaki más

pozitívan értékelte őt, és rá merik bízni egy ilyen emberre a gyülekezet munkáját. Vajon nem rendkívül vakok, amikor így tesznek? Nem vakmerően viselkednek ilyenkor? És vajon nem rendkívül felelőtlenek a hamis vezetők, amikor így végzik a munkájukat? A felsővezetők és a dolgozók megkérdézik őket: „Ellenőrizted már annak a felügyelőnek a munkáját? Milyen a jelleme és a képessége? Felelősségteljes a munkájában? Fel tudja vállalni a munkát?” A hamis vezetők így felelnek: „Egészen biztosan! Esküt tett és hozott egy elhatározást, amikor meg lett választva. Még mindig megvan nálam az írásos esküje. Biztosan képes felvállalni a munkát.” Mit gondoltok a hamis vezetők szavairól? Azt hiszik, hogy ha egyszer esküt tett ez az illető, hogy kifejezze az elkötelezettségét, akkor bizonyosan képes is lesz tartani magát hozzá. Megállja a helyét ez a kijelentés? Manapság hány ember tudja ténylegesen tartani magát az esküjéhez? Hány becsületes ember van, aki az elhatározása szerint hajtja végre a dolgokat? Csak mert esküt tesz valaki, az még nem jelenti azt, hogy igazán végig is tudja vinni azt. Tegyük fel, hogy megkérdézed tőle: „Tudod-e garantálni, hogy nem fog megváltozni a felügyelő? Tudod-e garantálni az egész életén át tartó hűségét? Amikor Isten fel akar fedni embereket, különféle körülményeket kell kialakítania, hogy megpróbálja őket. Milyen alapon mondod azt, hogy megbízható az a felügyelő? Megvizsgáltad őt?” A hamis vezetők így válaszolnak: „Nincs rá szükség. A testvérek mind arról számoltak be, hogy megbízható.” Ez a kijelentés is helytelen. Valóban jó valaki csak azért, mert a testvérek ezt mondták róla? Vajon minden testvér birtokában van az igazságnak? Mindannyian át tudják látni a dolgokat? Minden testvér ismeri ezt a személyt? Ez a kijelentés még undorítóbb! Valójában már rég fel lett fedve az az illető. Elveszítette a Szentlélek munkáját, és már le lettek leplezve a hitvány jellemvonásai, miszerint a lazaságot szereti, a kemény munkát pedig gyűlöli, falánk és lusta, valamint nem törődik a megfelelő munkájával. A hamis vezetőkön kívül, akik még mindig nem tudnak semmiről, mindenki más régen átlátott már az illetőn – csakis a hamis vezetők bíznak még mindig ennyire benne. Mi hasznuk ezeknek a hamis vezetőknek? Hát nem semmirekellők? Még néhány olyan eset is van, amikor a Fennvaló úgy értesül bizonyos felügyelők különféle megnyilvánulásairól, hogy kimegy a helyszínre vizsgálatot folytatni és érdeklődni felőlük, de a vezetők még ekkor is teljes sötétségben vannak. Vajon ez nem probléma? Ezek a vezetők jóhiszemű hamis vezetők. Nem végeznek valódi munkát, csak aktatologatók, és mint valamiféle független főnökök, végeznek egy kis munkát, azután pedig abból élnek, és azt gondolják, hogy joguk van jól érezni magukat, és a kisujjukat sem mozdítják, amikor balul sülnek el a dolgok. Miféle jogod van ahhoz, hogy élvezd a státuszból fakadó előnyöket? Ez igazán szégyenletes! Amikor a hamis vezetők dolgoznak, soha nem ellenőriznek semmilyen munkát, nem érdeklődnek a munka előrehaladása felől, és egész biztosan nem vizsgálják meg a különféle csapatfelügyelők körülményeit. Mindössze kiadják a munkát és felügyelőket rendelnek ki, majd azt gondolják, hogy ezzel meg is vannak, és hogy a munkájuk egyszer s mindenkorra befejeződött és el van végezve. Ezt gondolják: „Valaki ügyel erre a munkára, úgyhogy ez nem az én dolgom többé. Én jól érezhetem magam.” Ez

munkavégzés vajon? Kétségkívül mindenki hamis vezető, aki így dolgozik – olyan hamis vezető, aki hátráltatja a gyülekezet munkáját és árt Isten választott népének.

A hamis vezetők soha nem kérdeznek rá a különböző csoportfelügyelők munkával kapcsolatos helyzetére, és nem követik azt nyomon. A különböző csoportok felügyelőinek és a különféle fontos munkákért felelős személyeknek az életbe való belépésére sem kérdeznek rá, nem követik nyomon és nem fogják fel azt, ahogyan a gyülekezeti munkához és a kötelességeikhez, az Istenbe vetett hithez, az igazsághoz és Magához Istenhez való hozzáállásukat sem. Nem tudják, hogy keresztülmentek-e bármilyen átalakuláson vagy növekedésen ezek az egyének, ahogyan a munkájuk terén esetlegesen fennálló különféle problémákról sem tudnak; különösen nem tudnak a munka különböző szakaszaiban bekövetkező hibáknak és elhajlásoknak a gyülekezet munkájára és Isten választott népének az életbe való belépésére gyakorolt hatásáról, miként arról sem, hogy kiigazításra kerültek-e valaha is ezek a hibák és elhajlások. Teljességgel tudatlanok mindezeket a dolgokat illetően. Ha semmit sem tudnak ezekről a részletes állapotokról, passzívvá válnak, valahányszor problémák merülnek fel. A hamis vezetők azonban egyáltalán nem vesződnek ezekkel a részletes problémákkal, miközben a munkájukat végzik. Úgy hiszik, hogy a különböző csoportfelügyelők kinevezése és a feladatok kiosztása után az ő munkájuk el van végezve – hogy az jól elvégzett munkának számít, és ha egyéb probléma merül fel, az már nem az ő gondjuk. Mivel a hamis vezetők elmulasztják a különböző csoportfelügyelők felügyeletét, irányítását és nyomon követését, és nem tesznek eleget a felelősségeiknek ezeken a területeken, ennek eredményeképpen felfordulás lesz a gyülekezeti munkából. Ilyen az, amikor a vezetők és a dolgozók elhanyagolják a felelősségeiket. Isten át tudja vizsgálni az emberi szív mélységeit; ez egy olyan képesség, amelynek az emberek híján vannak. Éppen ezért az embereknek szorgalmasabban és figyelmesebben kell dolgozniuk, rendszeresen ki kell menniük a munkaterületre, hogy nyomon kövessék, felügyeljék és irányítsák a munkát annak érdekében, hogy biztosítsák a gyülekezeti munka normális előrehaladását. Világos, hogy a hamis vezetők teljességgel felelőtlenek a munkájukban, és sohasem felügyelik, követik nyomon és irányítják a különböző feladatokat. Ennek eredményeképpen egyes felügyelők nem tudják, hogy miként oldják meg a munkában felmerülő különböző problémákat, és annak ellenére megmaradnak felügyelői szerepükben, hogy közel sem eléggé kompetensek a munka elvégzéséhez. Végül aztán újra meg újra késedelmet szenved a munka, ők pedig teljesen elrontják az egészet. Ez a következménye annak, hogy a hamis vezetők nem kérdeznek rá a felügyelők helyzetére, nem felügyelik és nem követik nyomon azt, és ezt a kimenetelt teljességgel az idézi elő, hogy a hamis vezetők elhanyagolják a felelősségüket. Mivel a hamis vezetők nem vizsgálják meg és nem követik nyomon a munkát, valamint nem is érdeklődnek felőle, és nem tudják azonnal felfogni a helyzetet, tudatlanok maradnak az olyan dolgokat illetően, mint hogy végeznek-e valódi munkát a felügyelők, hogy miként halad a munka, és hogy lettek-e annak valódi eredményei. Amikor megkérdezik tőlük,

hogy mivel foglalatostkodnak vagy milyen konkrét feladatokat kezelnek a felügyelők, a hamis vezetők így felelnek: „Nem tudom, de minden összejöveteleken ott vannak, és valahányszor a munkáról kommunikálok velük, soha nem említenek semmilyen problémát vagy nehézséget.” A hamis vezetők azt hiszik, hogy amennyiben a felügyelők nem hagynak fel a munkájukkal, és mindig a közelben vannak, amikor keresik őket, akkor semmiféle probléma nincs velük. Így dolgoznak a hamis vezetők. Nem a „hamisság” megnyilvánulása ez vajon? Nem a felelősségeik teljesítésének elmulasztása? Ez a felelősség súlyos elhanyagolása! A hamis vezetők csak arra koncentrálnak a munkájuk során, hogy rutinszerűen elvégezzék a dolgokat, és nem keresik a tényleges eredményeket. A felszínen úgy látszik, hogy gyakran tartanak összejöveteleket, és elfoglaltabbnak tűnnek, mint az átlagember. Az azonban nem derül ki, hogy milyen problémákat oldottak meg valójában, milyen konkrét feladatokat kezeltek megfelelően, és milyen eredményeket értek el. Senki sem tud világos választ adni ezeket a dolgokat illetően – még maguk a hamis vezetők sem. Egy dolog azonban biztos: bármilyen problémáik legyenek is az embereknek a munkaterepen, ezeket a hamis vezetőket sehol sem lehet megtalálni; soha senki nem látta még, hogy megoldották volna az emberek problémáit a munkaterepen. Akkor hát milyen munkát végeznek a hamis vezetők egész nap? Milyen problémákat oldanak meg az összejöveteleik? Senki sem tudja biztosan, és csak akkor derül végül fény egy egész halom felgyülemlett, megoldatlan problémára, amikor megvizsgálják a munkájukat. A hamis vezetők a felszínen valóban igen elfoglaltnak tűnnek – „tömérdék ügyel foglalkoznak”. Amikor azonban megvizsgálja valaki a munkájuk eredményeit, teljes felfordulást talál; káosz az egész, egyáltalán nincs benne semmi értékes, és nyilvánvaló, hogy ezek a hamis vezetők egy szemernyi valódi munkát sem végeztek. Annak ellenére, hogy a hamis vezetők rengeteg valódi problémát megoldatlanul hagytak, úgy tűnik, hogy egyáltalán nincs lelkiismeretfurdalásuk, és semmi önvádat nem éreznek. Azonkívül nagyon önelégültek, és igen jónak gondolják magukat; igazán híján vannak a józan észnek. Az efféle emberek nem érdemlik meg, hogy vezetők vagy dolgozók legyenek a gyülekezetben.

Az a fajta felügyelő, akiről az imént beszélgettünk, ismeri a szakmáját és van munkaképessége, de egyszerűen nem visel terhet, és egész nap az evésben, ivásban és szórakozásban merül el anélkül, hogy a megfelelő munkájával törődne, vagy bármilyen valódi munkát végezne. A hamis vezetők nem tudják haladéktalanul kiigazítani az efféle felügyelő számára kijelölt kötelességet vagy elbocsátani őt, ez pedig akadályozza és megzavarja a munkát, ami így nem tud gördülékenyen előrehaladni. Hát nem a hamis vezetők okozzák ezt? Noha a hamis vezetők közvetlenül nem felelősek ezért, a felelősségük elhanyagolása miatt, és mivel nem teljesítik a felvigyázói szerepüket, közvetetten felelőssé válnak a munkában okozott veszteségekért. Ezek a hamis vezetők nem végzik jól a felvigyázói kötelességüket, elhanyagolják a felelősségeiket, a gyülekezet munkája pedig végeredményben veszteségeket fog szenvedni miattuk. Némely feladatok még holtpontra is jutnak és rendezetlenül maradnak amiatt, hogy

hiányzik egy megfelelő felügyelő, aki kézbe venné, átvilágítaná, felügyelné és előmozdítaná a munkát. A személyi állomány nem megfelelő felhasználása ilyen veszteségeket okoz a munkában. Habár az efféle felügyelő rendelkezik egy kevés képességgel és érti egy kicsit a szakmát, nem törődik a megfelelő munkájával, gyakran a maga útján jár, és nem a helyes ösvényt követi. Hiába hallják a hamis vezetők, hogy valaki jelentett egy problémát egy efféle felügyelővel kapcsolatban, nem vizsgálják ki és nem kezelik haladéktalanul, ez pedig végül megbénítja a gyülekezet munkáját. Hát nem a hamis vezetők felelőtlensége okozza ezt? Ráadásul megpróbálnak kibújni a felelősség alól, azt állítva, hogy nem értették a felügyelő helyzetét, hogy ostobák és tudatlanok voltak, azt gondolván, hogy ha ezt mondják, azzal le is zárul az ügy, és nem kell felelősséget vállalniuk. A hamis vezetők mindig felületesen cselekszenek a munkájuk terén. Még amikor problémákat jelentenek is az emberek, ők nem érdeklődnek felőlük és nem kezelik azokat, ha pedig rosszul alakulnak a dolgok, megpróbálják lerázni magukról a felelősséget. Ez a hamis vezetők egyik megnyilvánulása.

II. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik gyenge képességűek és híján vannak a munkaképességnek

A problémák, amelyekkel a hamis vezetők a munkájuk során találkozhatnak, nem csupán erre a helyzetre korlátozódnak – van egy másik helyzet is, amelyben a felügyelők gyenge képességűek, nincs munkaképességük, és nem tudják felvállalni a munkát. A hamis vezetők ilyen helyzetekben sem érdeklődnek a probléma felől, illetve nem kezelik azt haladéktalanul. Miért van ez? A hamis vezetők híján vannak a munkaképességnek, gyenge képességűek és nincs lelki megértésük. Soha nem törődnek azzal, valamint nem kérdeznek rá maguktól arra, hogy milyen a különféle csapatfelügyelők képessége, hogy képesek-e felvállalni a munkát, vagy hogy milyenek a munkájuk körülményei. Nem látnak át azokon a felügyelőkön, akik gyenge képességűek és nem képesek felvállalni a munkájukat, és nem is tudnak ezekről a dolgokról. Az van a fejükben, hogy ha bárki is elvállalja a felügyelő szerepét, akkor az hosszú időn át a pozíciójában fog maradni, kivéve, ha sokféle gonoszságot követ el, ha közfelháborodást vált ki, és eltávolítják őt a testvérek, vagy ha valaki jelenti a Fennvalónak a vele kapcsolatos problémákat, és a Fennvaló közvetlenül bocsátja el az illetőt. Máskülönben a hamis vezetők soha nem bocsátják el azt a személyt. Azt hiszik, hogy ha egyszer a testvérek jónak mondták és megválasztották az illetőt, akkor biztosan ő a legjobb választás. A hamis vezetők mindig elképzelésekre és ítéletekre hagyatkoznak annak eldöntéséhez, hogy tud-e valaki munkát végezni és alkalmas-e arra, hogy felügyelőként járjon el. Ott volt például egy táncos csapat felügyelője, aki nem tudott táncolni, és nem értette a táncok kiválasztásának alapelveit. Miközben megkoreografált egy táncot, nem tudta, hogy kortárs vagy klasszikus stílust válasszon-e. Ha szigorúan vesszük, fogalma sem volt a táncról. A hamis vezető azonban képtelen volt ezt meglátni. Azért ezt az illetőt választotta felügyelőnek, mert lelkes volt és hajlandó volt kilépni a reflektorfénybe, ő

pedig azt feltételezte róla, hogy mindent ért, és hagyta, hogy ő igazítsa el a testvéreket. Később a hamis vezető nem követte nyomon és nem figyelte meg a munkát, valamint nem nézett utána, hogy mennyire jól igazítja el a testvéreket az illető, sem azt, hogy szakértő-e vagy laikus, hogy amit tanított, helyénvaló volt-e, vagy összhangban volt-e Isten házának követelményeivel. Nem tudta megmondani ezeket a dolgokat, és nem ment el és nem érdeklődött utánuk. Ennek eredményeképpen hosszú időn át anélkül dolgozott mindenki, hogy bármiféle eredményt produkált volna, végül pedig kiderült, hogy a hamis vezető által választott felügyelő egyáltalán nem tud táncolni, de mégis szakértőnek tette magát és utasított másokat. Vajon nem hátráltatta ez a munkát? A hamis vezető azonban nem tudta azonosítani ezt a problémát, és még mindig azt hitte, hogy a felügyelő jó munkát végez. A hamis vezetők fejében az van, hogy bárki legyen is egy adott személy, ha van bátorsága és mer beszélni, cselekedni és munkát vállalni, akkor az azt bizonyítja, hogy van képessége és fel tudja vállalni a munkát, míg ha nem meri megtenni mindezeket, az azt bizonyítja, hogy nem elég a képessége annak a munkának a felvállalásához. Némelyek félnótások vagy vakmerő forrófejűek, akik elég bátrak ahhoz, hogy bármit megtegyenek. Ezek az emberek nem tudják, hogy rendelkeznek-e megfelelő képességgel, vagy hogy fel tudják-e vállalni a munkát, de akkor is van merszük felügyelővé válni. Később kiderül, hogy miután elvállalták a szerepet, semmi nem halad előre a munkából, és bármilyen munkát végezzenek is, nem rendelkeznek világos irányérzéssel és lépésekkel, sem helyes elgondolásokkal. Bárki bármilyen véleménnyel előállhat, ők nem fogják tudni, hogy helyes-e vagy téves. Ha az egyik ember azt mondja, hogy így kell csinálni valamit, ők azt mondják rá, hogy rendben van, ám ha egy másik ember azt mondja, hogy amúgy kell csinálni, arra is azt mondják, hogy rendben van. Ami pedig a tényleges hozzáállásukat illeti: mindenkit hagynak szóhoz jutni, és aki a leghangosabban beszél, annak az elgondolásai lesznek megvalósítva. Az efféle embereknek nincs semmiféle képességük, semmit nem tudnak átlátni, és egyszerűen csak elfuserálják a munkájukat, a hamis vezetők azonban még mindig nem tudnak átlátni az ilyen felügyelőkön. Egyesek ezt mondják: „Ez a felügyelő valóban gyenge képességű, azonnal el kell bocsátani!” Ám a hamis vezetők így felelnek: „Beszéltem vele, és azt mondta, hogy hajlandó megtenni a maga részét. Adjunk neki még egy esélyt!” Mit gondoltok erről a kijelentésről? Hát nem olyasvalami ez, amit egy bolond mondana? Mi a baj ezzel a kijelentéssel? (Nem arról van szó, hogy hajlandó-e megtenni a maga részét vagy sem; híján van a képességnek, és egyszerűen egyáltalán nem tudja felvállalni a munkát.) Így van, nem az a kérdés, hogy hajlandó-e megtenni; hanem arról van szó, hogy túlságosan gyenge képességű, és nem tudja, hogyan tegye meg – ez a probléma lényege. Ezért szükséges, hogy a vezetőiknek legyen némi eszük és képesek legyenek felmérni az embereket, hogy lássák, vajon birtokában vannak-e ezek a felügyelők a szükséges képességnek. Ezeknek a vezetőknek átfogóan értékelniük kell őket a beszédük és a közlésük, a testvérek visszajelzése, valamint annak megfigyelése alapján, hogy általában megfelelő keretek között és rendes úton és

módon cselekszenek-e. Ha túlságosan gyenge ezeknek a felügyelőknek a képessége és híján vannak a szükséges munkaképességnek, ha mindent elfuserálnak, amit csak tesznek, és ha semmirekellők, akkor haladéktalanul el kell bocsátani őket.

Egy farmnak volt egy bizonyos felügyelője, aki elfuserálta a mezőgazdasági munkát. Nem tudta, melyik növényeket melyik földbe ültesse, vagy hogy melyik föld megfelelő a zöldségtermesztésre; azonkívül nem keresett és nem beszélgetett másokkal – nem tudta, hogyan beszélgessen ezekről a dolgokról, így egyszerűen nem is tette. Úgy ültette el a növényeket, ahogy neki tetszett, és a gondolataiban háttérbe szorította Isten házának alapelveit. Ennek eredményeképpen minden egyes mezőgazdasági terület beültetését kaotikus módon hajtotta végre – nagy számban lettek elültetve olyan növények, amelyeket kis mennyiségben kellett volna elültetni, míg más növények, amelyeket nagy mennyiségben kellett volna elültetni, kis számban lettek elültetve. Amikor megmetszette őt a Fennvaló, még mindig dacos volt és úgy érezte, hogy semmi baj nem volt azzal, hogy így ültette el a növényeket. Mondjátok meg Nekem, hát nem nagyon problémásak az efféle felügyelők? Nem tudta, hogyan kezelje az ügyeket az Isten háza által lefektetett alapelvek alapján, és azt sem tudta, hogy meg kellene határoznia, hogy hány földet kellene bevetni gabonával és hányat zöldséggel annak alapján, hogy hány ember végzi a kötelességeit a teljes munkaidős gyülekezetben. Ehelyett a saját preferenciái alapján döntötte el, hogy többet vagy kevesebbet ültessen-e bizonyos növényekből, és úgy hitte, hogy teljességgel helyénvaló így cselekedni. Végül zavaros módon ültette el a növényeket. Később azután kihajtottak a palánták. Némelyikük elsárgult és trágyázásra szorult, ő azonban nem tudta, hogy mennyit és mikor használjon a trágyából. Némelyik növényt kártevők támadták meg, ő pedig nem tudta, hogy kezelje-e őket rovarirtószerral vagy sem. Egyesek javasolták a használatukat, mások pedig ellenezték, így összezavarodott, és nem tudta, mitévő legyen a rovarirtó szereket illetően. Így evickélt el valahogy addig, amíg el nem jött a betakarítás ideje. Arról sem volt semmi fogalma, hogy meddig tart a növekedési időszak az egyes növények esetében, vagy hogy melyik mikor érik be. Ennek eredményeképpen a korán betakarított növények még mindig kissé zöldek voltak, míg a későn betakarítottak lehullottak a földre. Végül – mindezek ellenére – be lettek takarítva a növények, el lettek raktározva a gabonamagvak, és többé-kevésbé véget értek arra az évre a mezőgazdasági tevékenységek. Hogyan végezte el a munkáját a farm felügyelője? (Elfuserálta.) Miért lett annyira elfuserálva a munka? Keressétek meg a probléma fő okát! (Rendkívül gyenge képességű az illető.) Ez a felügyelő rendkívül gyenge képességű! Amikor szembesült dolgokkal, nem hozott pontos ítéleteket, nem találta az alapelveket, és nem tudta, hogy milyen úton és módon kezelje a dolgokat. Emiatt aztán még egy olyan egyszerű feladatot is hihetetlenül rendetlen módon kezelt, mint a növények ültetése, és nagy felfordulás lett ebből a munkából. Melyek a gyenge képesség fő megnyilvánulásai? (A pontos ítélet hiánya és az alapelvek megtalálására való képtelenség.) Hát nem kritikusak ezek a szavak? Fogtok emlékezni rájuk? Amikor

problémákkal szembesül valaki, rendkívül gyenge képességre vall, ha híján van a pontos ítéletnek és nem képes megtalálni az alapelveket. Minél több javaslat és utalás hangzott el mások részéről, ez a felügyelő annál jobban összezavarodott. Azt gondolta, de jó is lenne, ha csak egyetlen javaslat lenne, mert akkor azt előírásként kezelhetné és megfogadhatná, ez pedig nagyon leegyszerűsítene a dolgokat és azt jelentené, hogy nem kell gondolkodnia, sem ítéletet gyakorolnia. Tartott attól, hogy több ember tegyen javaslatokat, mert amikor hallotta, nem tudta, miként kezelje őket. Ami azt illeti, az okos és jó képességű emberek nem félnek attól, amikor mások javaslatokat tesznek. Ők úgy gondolják, hogy ha több ember tesz javaslatot, akkor pontosabbá válik az ítéletük, és kisebb eséllyel fognak hibázni. Azok, akiknek nincs eszük, sem képességük, tartanak attól, amikor sokan fogalmaznak meg különféle véleményeket és javaslatokat; összezavarodnak, ha több forrásból származó tanáccsal szembesülnek. Hát nem rendkívül gyenge képességű volt az imént említett farmfelügyelő – nem arról van szó, hogy nem volt elég jó ennek a munkának a felvállalásához? (De igen.) Némelyek így érvelnek: „Talán sosem művelt korábban földet. Te ragaszkodtál hozzá, hogy mezőgazdasági munkát végezzen – nem olyan volt ezt, mint arra kényszeríteni egy halat, hogy a szárazföldön éljen?” Ha valakinek nincs korábbi mezőgazdasági tapasztalata, az azt jelenti vajon, hogy nem tud földet művelni? Ki az, akinek veleszületett képessége a földművelés? Lehetséges volna, hogy a földművesek ezzel a képességgel születnek? (Nem.) Voltak valaha is olyan földművesek, akik tapasztalat híján, és mivel nem tudták, hogyan kell mezőgazdasági munkát végezni, egyáltalán semmit sem takarítottak be az első ültetést követően, és semmilyen gabonájuk nem volt, amit megehettek volna, ami aztán egy éven át tartó éhínséghez vezetett? Szokott történni ilyesmi? (Nem.) Ha valóban így állna a helyzet, az természeti katasztrófa volna, nem pedig emberi tevékenység eredménye. Rendkívül ritkák az ilyen helyzetek! A földművesek a földművelésből élnek, és még azok is megtanulják, hogyan kell csinálni, akik mindössze egy vagy két éve művelnek földet. A jó képességű egyének egy kicsit többet takaríthatnak be a föld megműveléséből, míg a gyenge képességűek talán kevesebbet aratnak. Azonkívül, a jelenleg tapasztalható fejlődést és információbőséget figyelembe véve, akinek van képessége, annak ez az információ elegendő ahhoz, hogy pontos ítéleteket és döntéseket tudjon hozni. Minél széleskörűbb és pontosabb az információ, annál pontosabbak lesznek az ítéletei és a döntései, és annál kevesebb hibát fog elkövetni. A gyenge képességű emberek azonban ennek az ellentétei; minél több információ van, annál jobban összezavarodnak. Végül aztán minden lépés nagyon nehéz és küzdelmes lesz a számukra. A földművelés versenyt futás az idővel; ha elsieted vagy ha lekésed, nem fog működni. Ha elkésel és elszalasztod a megfelelő időt, az végül kihatással lesz az aratásra. Ez a felügyelő túlterhelt volt a mezőgazdasági munkák végrehajtása során, az idő múlásával egyre csak rohant előre, és minden lépésnél meg kellett erőltetnie magát. Noha minden egyes lépést sikerült megtennie, nagyon nehéz volt a számára, végül pedig ennek eredményeképpen elfuserálta a munkát. Az ilyen egyének rendkívül gyenge képességűek!

A rendkívül gyenge képességű emberek egyetlen árva feladatot sem tudnak jól elvégezni; bármilyen munkát végeznek is, hatalmas káosz lesz az egészből. Ha ezeknek a felügyelőknek a vezetői jó képességűek és képesek eleget tenni a felelősségeiknek, akkor képesnek kell lenniük meglátni ezeket a dolgokat. Útmutatással, a normák rögzítésével és átvilágítással kell segíteniük azokat a felügyelőket, akik gyenge képességűek. A hamis vezetők azonban nem teszik meg ezt; ők sem képesek megtenni azokat a dolgokat, amelyek megtételére a felügyelők képtelenek, és amikor a felügyelők nehéznek találják a munkájukat vagy bizonytalanoknak és tétovának érzik magukat a munkájukban, a hamis vezetők velük együtt hezitálnak. Még csak annak sincsenek tudatában, hogy miként boldogulnak a felügyelők a munkájuk terén, hogy mire jutottak vele, milyen kihívások merültek fel, vagy mivel kapcsolatban vannak összezavarodva. Amikor a földművelésről kérdezte valaki azt a vezetőt, ő így felelt: „Én vezető vagyok; nem én vagyok felelős a földművelésért.” A kérdező ezt válaszolta: „Vezető vagy, akkor hát mi baj van azzal, ha a földművelésről kérdezek? A te felelősségi körödbe tartozik ez a munka.” A vezető ezt mondta: „Hadd járjak utána neked!” Miután utánajárt, így felelt: „Jelenleg burgonyát ültetünk.” A másik erre ezt kérdezte: „Mennyi burgonyát ültettek?” Mire a vezető ezt válaszolta: „Azt nem kérdeztem meg, várj és megnézem neked.” Ismételt kérdezősködést követően így válaszolt: „Két hektárnyit ültettünk el.” Amaz ezt kérdezte tőle: „Milyen fajtát ültettetek? Megfelelő az a földterület a burgonyaültetésre? Megtrágyáztátok az elültetett burgonyát? Milyen mélyre lett ültetve a vetőburgonya?” A vezető semmit sem tudott mindezekről. Nem tudod ezeket a dolgokat, de nem is jársz utánuk és nem keresel valakit, akit megkérdezhetnél – vajon ez nem hátráltatja a dolgokat? Vezető vagy te egyáltalán? Milyen munkát végzel vezetőként? Ha még ennek a kis külső munkának az elvégzésével kapcsolatban sem tudod vezetni az embereket, akkor mi haszna annak, hogy vezető vagy? Noha ennyire gyenge volt ennek a felügyelőnek a képessége, ez a hamis vezető nem ismerte fel, és amikor megkérdezték tőle, hogy milyen képességű a felügyelő, hogy milyen a termés, és hogy garantált-e a betakarítás, ő így hitte: „Nem szükséges ezekről a dolgokról kérdezősködnöd; a földművelés roppant egyszerű feladat! Már elültettük a gabonát a földbe, nem igaz? Akkor hogy maradhatna el a betakarítás?” Semmit nem gondolt át, semminek nem kérdezett utána, és semmi esze nem volt. Miféle vezető volt ez? (Hamis vezető.) Valahányszor szembesült valamivel a felügyelő, pont annyira nem volt fogalma semmiről, mint egy levágott fejű csirkének. Nem tudta, kit kérdezzen meg, hogyan találjon információkat, vagy melyik oldalt válassza, amikor a különféle információforrások sok különböző elgondolással álltak elő. Ez a vezető nem vizsgálta meg ezeket a körülményeket. Azt gondolta, hogy a munka át lett adva ennek a felügyelőnek, így ő maga egyáltalán nem törődött vele. Mit gondoltok: ha ennyire gyenge képességű egy vezető, az vajon kihatással lesz a munka eredményeire? (Igen.) Akkor mit kellett volna tennie a vezetőnek e probléma megoldása érdekében? Ennek a megvizsgálásával és közvetett utánajárással – a körülötte történt eseményeken, valamint az adott évszak

növényének az ültetésén keresztül – rá kellett volna jönnie, hogy a felügyelő rendkívül gyenge képességű, hogy képtelen bármit is megtenni. Több évnyi földművelés után sem tudott semmilyen tudást levonni a tapasztalataiból – még csak abban sem volt biztos ekkorra, hogy miként kell növényeket ültetni; világosnak kellett volna lennie a számára, hogy a felügyelő gyenge képességű és nem alkalmas a feladatra, és egy ilyen embert el kellett volna bocsátani! A vezetőnek utána kellett volna járnia, hogy ki alkalmas felügyelőnek, aki el tudná vállalni és jól el tudná végezni ezt a munkát, ezáltal biztosítva, hogy ne érje kár Isten házána a munkáját. Ilyen gondolkodásmódja volt a hamis vezetőnek? Képes volt meglátni ezeket a problémákat? (Nem.) Vak volt az elméje és a szeme; teljességgel vak volt. Ez a hamis vezetők egyik megnyilvánulása. Ha gyenge képességű emberekről van szó, a hamis vezetők nem tudják, hogy miként igazítsák el őket a munkájukban, nem tudják, hogyan segítsenek nekik átvilágítással, vagy hogy miként oldják meg haladéktalanul a nehézségeiket, és egész biztosan nem tudják azt sem, hogy egy gyenge képességű ember nem tudja ellátni a munkát, és gyorsan le kell váltani egy megfelelő személyre. A hamis vezetők ezen feladatok egyikét sem hajtják végre; nem alkalmasak rá, és semmit sem képesek meglátni ezekből. Hát nem vak emberek ezek? Egyesek ezt mondják: „Talán más feladatok foglalják le őket. Miért kéred meg őket újra meg újra arra, hogy ezekkel a jelentéktelen, ilyen-olyan feladatokkal törődjenek?” Ezek a vezetők által elvégzendő feladatok – hogy lehetne „ilyen-olyan feladatoknak” tekinteni őket? Ezek a dolgok a vezetők felelősségi körébe tartoznak – rendben lenne, ha elhanyagolnák őket? Ha így tennének, az a felelősség elhanyagolása volna. Minden egyes nap közvetlenül a vezetők orra előtt merülnek fel nehézségek és problémák a munkájukban, és az emberek mindennap felhozzák őket. Ezeknek a hamis vezetőknek azonban a szemük és az elméjük is vak. Nem látják, nem érzik és nem érzékelik, hogy ezek problémák, így aztán természetesen nem tudják megoldani őket. Ez a hamis vezető nem volt képes felismerni, hogy a felügyelő rendkívül gyenge képességű volt. A munkájában felmerült különféle problémákat sem tudta azonosítani. Ez a felügyelő nem tudta kezelni a problémákat, és amikor történt valami, olyan rendetlen módon viselkedett, mint ahogy a hangyák futkosnak a forró serpenyőben: nem voltak alapelvei, káoszba taszította a munkát, ám ez a hamis vezető semmit sem látott és semmit sem ismert fel ebből. A hamis vezetők egyetlen alapelv szerint végzik a munkájukat: ha minden egyes feladatra kijelöltek egy felelős személyt, azzal elintézettnek tekintik a dolgot, és függetlenül attól, hogy jó vagy rossz képességű-e a felügyelő, hogy képes-e jól végezni a munkát, vagy hogy mennyi probléma merül fel a munkában, úgy érzik, hogy annak semmi köze hozzájuk. Képes vajon ennek ellenére elvégezni a munkát egy ilyen vezető? Érti vajon, hogy miként kell dolgozni? (Nem.) Ha nem érted, hogyan kell dolgozni, akkor miért jársz el vezetőként? Ha ennek ellenére vezetőként szolgálsz, akkor hamis vezető vagy. A hamis vezetők nem képesek meglátni vagy felfedezni a gyenge képességű emberek különféle megnyilvánulásait, sem azokat a különféle problémákat, amelyek a kötelességeik végzése során merülnek fel.

Rendkívül érzéketlen a szívük. Hát nem vak a szemük és az elméjük is? Némelyek talán ezt mondják: „Nem vakok ők. Folyton rágalmazod és becsmérled őket.” Ezzel a földművelésfelügyelővel nagyon súlyos problémák voltak; ez a hamis vezető minden nap mellette élt, és mindent hallott és látott, ami történt. Akkor vajon hogy nem volt képes felismerni és észrevenni, hogy ezek problémák? Miért nem kezelte és oldotta meg ezeket a problémákat? Hát nem vak volt a szeme és az elméje? Súlyos volt ez a probléma? (Igen, az volt.) Ez a hamis vezetők egy másik megnyilvánulása: az elme és a szem vaksága.

Amikor gyenge képességű illetőre bízol rá egy feladatot, akkor abból, ahogyan általában beszél, amilyen a hozzáállása és amilyenek a nézőpontjai a munka megvitatása során, valamint abból, ahogyan a feladatokat kezeli, meg tudod mondani, hogy gyenge képességű, hogy kaotikus a gondolkodása, és hogy mindent egy kissé vakon és vakmerőn közelít meg, és nincsenek céljai. Abból is meg tudod állapítani, hogy rendkívül gyenge képességű az illető, ha egyszerűen csak megnézed, hogyan teszi a dolgokat, úgyszólván szükséges-e egyáltalán olyan hosszú ideig megfigyelned őt? Nem szükséges. A hamis vezetőknek azonban van egy végzetes problémájuk: azt hiszik, hogy ha valaki egyszer ilyen hosszú időn át folyamatosan dolgozott anélkül, hogy felmondott volna, és nem hallották, hogy bárki is jelentést tett volna róla bármilyen rossz dolog elkövetése, bomlasztás vagy zavarás okozása vagy pedig amiatt, hogy negatív vagy lusta lett volna az illető, akkor az azt jelenti, hogy az illető még mindig el tudja végezni a munkát. Nem tudják, hogyan ítélik meg egy ember képességét vagy azt, hogy képes-e jó munkát végezni, sem az illető beszéde, sem a dolgokkal kapcsolatos hozzáállása és nézőpontja, sem pedig annak alapján, ahogy a dolgokat teszi. Nem rendelkeznek ezzel a tudatossággal; tompák és semmit sem érzékelnek ebből a dologból. Egyetlen nézőpontjuk van: ha nem tétlen az illető, akkor minden rendben van, a munka pedig haladhat tovább. Szerintetek tud jó munkát végezni egy olyan vezető, akinek ilyesfajta nézőpontja van? Alkalmas vajon a feladatra? (Nem.) Ha megengednék egy ilyen embernek, hogy vezető legyen, az elrontaná a munkát, nem igaz? Amikor valaki elmerül az evésben, az ivásban és a szórakozásban, a kötelességeit pedig elhanyagolja, a hamis vezetők nem veszik a fáradságot, hogy megvizsgálják vagy kezeljék ezt, és nem látják, hogy jó-e vagy rossz egy ember képessége vagy jelleme, bármilyen régóta vannak is már kapcsolatban vele. Rendelkeznek vajon ezek a vezetők egy vezető munkaképességével? (Nem.) Ezek hamis vezetők. A hamis vezetők nem képesek felismerni, hogy valaki jó képességű-e vagy sem, és nem képesek elvégezni ezeket a konkrét feladatokat. Azt gondolják, hogy ez nem része a munkájuknak. Hát nem a felelősség elhanyagolása ez? Mit gondoltok, ki tudja ellátni a munkát: egy gyenge képességű személy, vagy pedig az, akinek van némi képessége? (Az, akinek van némi képessége.) Éppen ezért az emberek képességének és a munkához szükséges hozzáértésüknek a felmérése olyan kérdés, amellyel a vezetőknek és a dolgozóknak törődniük kell, és amelyet fel kell fogniuk, és egyben olyan feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük. A hamis vezetők

azonban nem értik, hogy ez a munkájuk része, híján vannak ennek a tudatosságnak, és nem képesek a felelősségeiknek ezt a részét teljesíteni. Ez a felelősség elhanyagolása a hamis vezetők részéről, valamint annak a megnyilvánulása, hogy a hamis vezetők nem alkalmasak a feladatra. Ez a második típusú helyzet: amikor a felügyelők gyenge képességűek, híján vannak a munkaképességnek, és nem képesek ellátni a munkájukat, ami a képességükkel kapcsolatos probléma. A hamis vezetők ebben a helyzetben hasonlóképpen nem töltik be a vezető szerepét, és nem képesek haladéktalanul elbocsátani a gyenge képességű felügyelőket.

III. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik gyötörnek másokat és megzavarják a gyülekezet munkáját

A harmadik típusú helyzetben olyan felügyelőkről van szó, akik gyötörnek és korlátoznak másokat, megzavarva ezzel a gyülekezet munkáját. Az első helyzet, amelyről korábban beszéltünk, az volt, amikor némely felügyelő, noha viszonylag jó képességűek és el tudják vállalni a munkájukat, nem veszik komolyan a munkát, és mindössze felületesen viselkednek, miközben a hamis vezetők nem tudnak erről, és nem bocsátják el őket haladéktalanul. A második helyzet az, amikor némely felügyelő gyenge képességűek és nem képesek ellátni a munkát, de a hamis vezetők nem veszik ezt észre és nem váltják le őket haladéktalanul. A mostani, harmadik helyzet azokról a felügyelőkről szól, akik – függetlenül attól, hogy a saját képességük jó vagy rossz – nem a megfelelő munkájukkal törődnek, hanem csak másokat gyötörnek és korlátoznak, megzavarva ezzel a gyülekezet munkáját. Attól fogva, hogy felügyelőkké választják őket, nem igyekeznek megismerni vagy tanulmányozni a területüket, az igazságalapelveket sem keresik, és egész biztosan nem adnak útmutatást másoknak a kötelességeik megfelelő végzését illetően. Ehelyett minden adandó alkalommal piszkálnak valakit, illetve kigúnyolnak és becsmérelnak egy másik embert; ha lehetőségük adódik, mutogatják magukat, és bármit csináljanak is, sosem állnak két lábbal a földön. Egyik nap azt mondják az embereknek, hogy így tegyék a dolgokat, a következő nap pedig azt mondják, hogy amúgy tegyék a dolgokat; egyszerűen csak új trükkökkel állnak elő, mert folyton ki akarnak tűnni. Ez az egész szorongást kelt az emberekben. Valahányszor megszólalnak ezek a felügyelők, egyesek szívét reszketés fogja el. Akkor érzik feldobva magukat, amikor mindenki mást leigáztak, valamint mindenkinél elérték, hogy féljen tőlük és engedelmeskedjen nekik. Függetlenül attól, hogy hamis vezetők-e vagy antikrisztusok, és függetlenül attól, hogy hatalmon vannak-e vagy sem, ezek a fajta emberek tönkreteszik a gyülekezet nyugalalmát. Nemcsak hogy nem tudnak valódi munkát végezni, és a kötelességüket sem tudják normálisan végrehajtani, hanem még viszályt is szítanak és konfliktusokat is okoznak az emberek között, megzavarva ezzel a gyülekezet életét. Nem csak hogy nem tudnak segíteni másoknak az igazság megértésében, hanem gyakran még ítéletet is hoznak az emberekről és kárhoztatják őket, valamint ráveszik az embereket arra, hogy mindenben engedelmeskedjenek nekik,

olyannyira korlátozva őket, hogy az emberek már azt sem tudják, miként cselekedjenek helyénvaló módon – különösen, ami az életvitelüket illeti: nem feketnek le egy kicsit korábban vagy később. Bármit is tesznek, figyelniük kell ezeknek az embereknek az arckifejezését, amitől rendkívül fárasztó lesz az élet. Ha az ilyen emberekből felügyelők lesznek, mindenki más nehéz időknél néz elébe. Ha őszintén beszélsz velük és leleplezed a problémáikat, azt fogják mondani, hogy szánt szándékkal veszed célba és leleplezed le őket. Ha nem beszélsz velük a problémáikról, azt fogják mondani, hogy lenézed őket. Ha komolyan és felelősségteljesen kezeled a munkát és tanácsot adsz nekik, dacosak lesznek, és azt fogják mondani, hogy támadod őket, és arrogánsnak neveznek. Mindenesetre bármit is teszel, az nem lesz a tetszésükre. Folyton az emberek gyöttrésén gondolkodnak, és korlátozzák az embereket, hogy meg legyen kötve a kezük és a lábuk, valamint úgy érezzék, hogy semmi sem helyes, amit tesznek. Az efféle felügyelők megzavarják a gyülekezet munkáját.

A hamis vezetők jók a felületes munkában, de valódi munkát soha nem végeznek. Nem mennek el időben, hogy megvizsgálják, felügyeljék vagy irányítsák a különféle szakmai munkákat, vagy hogy megtudják, mi folyik a különböző csapatokban, megvizsgálva, hogy miként halad a munka, milyen problémák vannak, hogy a csapatok felügyelői értenek-e a munkájukhoz, és hogy milyen visszajelzést vagy értékelést adnak a testvérek a felügyelőkről. Nem vizsgálják meg, hogy korlátoznak-e bárkit is a csapatok vezetői vagy felügyelői, hogy elfogadják-e az emberek helyénvaló javaslatait, hogy elnyomnak vagy kizárnak-e bárkit is, aki tehetséges vagy törekszik az igazságra, hogy zaklatják-e bármelyik jámbor embert, hogy támadják, megtorolják, kitakarítják vagy kizárják-e azokat az embereket, akik leleplezik és jelentik a hamis vezetőket, hogy gonosz emberek-e a csapatvezetők vagy a felügyelők, és hogy gyötörnek-e bárkit is. Ha a hamis vezetők semmi efféle konkrét munkát nem végeznek, akkor el kell bocsátani őket. Mondjuk például, hogy valaki jelenti egy hamis vezetőnek, hogy van egy felügyelő, aki gyakran korlátoz és elnyom embereket. A felügyelő rosszul tett bizonyos dolgokat, de nem hagyja, hogy a testvérek bármiféle javaslattal szolgáljanak, sőt, kifogásokat keres, hogy felmentse és megvédje magát, és soha nem ismeri el a hibáit. Nem kellene vajon haladéktalanul elbocsátani az ilyen felügyelőt? Olyan problémák ezek, amelyeket a vezetőknek időben orvosolniuk kell. Némely hamis vezetők nem engedik, hogy az általuk kinevezett felügyelők le legyenek leplezve, bármilyen probléma merült is fel a munkájukban, és egész biztosan nem engedik, hogy jelentsék őket a felsőbb vezetőknek – még azt is mondják az embereknek, hogy tanulják meg alávetni magukat. Ha valaki feltárja a problémákat egy felügyelővel kapcsolatban, ezek a hamis vezetők megpróbálják megvédeni az illetőt és elkendőzni az igazi tényeket, ezt mondván: „Ez a probléma a felügyelő életbe való belépésével kapcsolatos. Normális, ha arrogáns a beállítottsága – mindenki arrogáns, akinek van egy kis képessége. Nem nagy ügy, egyszerűen csak beszélgetnem kell vele egy keveset.” A felügyelő a beszélgetés során kifejezi az álláspontját, ezt mondván: „Elismerem, hogy arrogáns vagyok. Elismerem, hogy időnként

a saját hiúsággal, büszkeséggel és státuszommal vagyok elfoglalva, és nem fogadom el mások javaslatait. De mások nem jók ebben a szakmában, gyakran értéktelen javaslatokkal állnak elő, így megvan az oka annak, hogy nem hallgatok rájuk.” A hamis vezetők nem próbálják meg alaposan megérteni a helyzetet, nem nézik meg a felügyelő munkájának eredményeit, azt pedig még kevésbé, hogy milyen az emberi mivolta, a beállítottsága és a törekvése. Nem tesznek mást, mint hogy elbagatellizálják a dolgokat, mondván: „Ezt jelentették nekem, úgyhogy rajtad tartom a szemem. Adok neked még egy esélyt.” A beszélgetésük után azt mondja a felügyelő, hogy hajlandó bűnbánatot tartani, de hogy ezt követően valóban tart-e bűnbánatot, vagy csak hazudik és megtéveszt, arra már nem figyelnek a hamis vezetők. Ha kérdéseket tesz fel valaki ezzel a dologgal kapcsolatban, a hamis vezetők ezt mondják: „Már beszéltem vele, sőt, Isten szavainak sok részét is közöltem vele. Hajlandó bűnbánatot tartani, és már meglett oldva a probléma.” Amikor az illető megkérdezi: „Milyen annak a felügyelőnek az emberi mivolta? Olyan ember, aki elfogadja az igazságot? Adtál neki egy esélyt, de vajon képes lesz valóban bűnbánatot tartani és megváltozni?” A hamis vezetők, mivel nem képesek ezt átlátni, így felelnek: „Továbbra is megfigyelem őt.” „Mióta figyeled őt? Jutottál már bármilyen következtetésre?” – kérdez vissza a másik, mire a hamis vezetők ezt mondják: „Már több mint hat hónapja, és még mindig nem jutottam semmilyen következtetésre.” Ha több mint hat hónapnyi megfigyelés után még semmilyen eredményt nem értek el, az milyen munkahatékonyság? A hamis vezetők azt hiszik, hogy a felügyelővel folytatott egyetlen beszélgetés hatékony és megoldja a problémát. Helytálló ez az elgondolás? Azt gondolják, ha egyszer befejezték valakivel a beszélgetést, az illető képes lesz megváltozni, ha pedig valaki kifejezi az elhatározását, hogy nem teszi meg újra, akkor teljes mértékben hisznek neki, anélkül, hogy bármiféle további vizsgálatot végeznének, vagy újra utánanéznének a helyzetnek. Ha senki sem foglalkozik az üggyel, akkor előfordulhat, hogy fél éven át még arra sem veszik a fáradságot, hogy megvizsgálják vagy nyomon kövessék a munkát. A hamis vezetők még akkor sincsenek tudatában a dolognak, amikor a felügyelő teljesen elfuserálja a munkát. Nem képesek felismerni, hogy a felügyelő csak trükközik és játszadozik velük. Ami még ennél is gyűlöletesebb, az az, hogy amikor valaki jelenti a felügyelővel kapcsolatos problémákat, a hamis vezetők figyelmen kívül hagyják azokat, és nem vizsgálják meg ténylegesen, hogy fennállnak-e a problémák, vagy hogy valósak-e a problémák, amelyeket jelentettek. Nem veszik fontolóra ezeket a problémákat – túlságosan nagy hitük van önmagukban! Függetlenül attól, hogy milyen helyzetek merülnek fel a gyülekezeti munkában, a hamis vezetők nem sietnek foglalkozni velük; azt gondolják, hogy amúgy sem az ő gondjuk. A hamis vezetők rendkívül nehézkesen reagálnak ezekre a problémákra, nagyon lassan intézkednek és mozdulnak, folyamatosan köntörfalaznak és állandóan újabb esélyt adnak az embereknek a bűnbánatra, mintha olyan drágák és fontosak lennének azok az esélyek, amelyeket az embereknek adnak, mintha megváltoztathatnák velük az emberek sorsát. A hamis vezetők nem tudják, hogyan lássák meg valakinek a természetlénységét

azon keresztül, ami megnyilvánul az illetőben, vagy miként ítélik meg egy ember természetlényege alapján, hogy melyik úton jár, vagy miként lássák meg, hogy valaki alkalmas-e felügyelőnek vagy vezetői munkára annak alapján, hogy milyen úton jár. Nem képesek így látni a dolgokat. A hamis vezetők csak két dolgot képesek tenni a munkájuk során: egyfelől eldiskurálnak az emberekkel és megszokásból teszik a dolgokat, másfelől pedig esélyt adnak az embereknek, mások kedvében járnak, és senkit nem sértenek meg. Végeznek vajon tényleges munkát? Nyilvánvalóan nem. A hamis vezetők azonban azt hiszik, hogy ha eldiskurálnak valakivel, az tényleges munka. Nagyon értékesnek és fontosnak tekintik ezeket a társalgásokat, az általuk hangoztatott üres szavaknak és doktrínáknak pedig rendkívüli jelentőséget tulajdonítanak. Azt gondolják, hogy komoly problémákat oldottak meg és tényleges munkát végeztek ezeken a társalgásokon keresztül. Nem tudják, hogy Isten miért ítéli, fenyíti, metszi és próbálja meg, illetve finomítja az embereket. Nem tudják, hogy egyedül Isten szavai és az igazság képes megoldani az ember romlott beállítottságait. Annyira leegyszerűsítik Isten munkáját és az emberiség Isten által történő üdvösségét! Azt hiszik, hogy ha szólnak néhány szót és doktrínát, az helyettesíti Isten munkáját, és meg tudja oldani az ember romlott beállítottságának problémáját. Vajon nem ostobaság és tudatlanság ez a hamis vezetők részéről? A hamis vezetők a legkevésbé sincsenek az igazságvalóság birtokában, akkor hát miért olyan magabiztosak? Megismerik vajon önmagukat az emberek azáltal, hogy néhány doktrínát hangoztatnak? Képesse teszi ez őket a romlott beállítottságaik levetésére? Hogy lehetnek ennyire tudatlanok és naivak ezek a hamis vezetők? Valóban ennyire egyszerű megoldani egy ember hibás gyakorlatait és romlott viselkedését? Ennyire egyszerű megoldani az ember romlott beállítottságainak problémáját? Annyira ostobák és sekélyesek a hamis vezetők! Isten nem csupán egyetlen módszert használ arra, hogy megoldja az ember romlottságának problémáját. Sok módszert használ, és különféle körülményeket alakít ki az emberek felfedése, megtisztítása és tökéletesítése végett. A hamis vezetők ezzel szemben hihetetlenül monoton és felületes módon végzik a munkát: eldiskurálnak az emberekkel, végeznek egy kis tanácsadói munkát az emberek gondolkodásmódjára vonatkozóan, egy kicsit buzdítják az embereket, és azt hiszik, hogy ez valódi munkavégzés. Ez felületesség, nem igaz? És vajon milyen probléma rejlik e felületesség hátterében? Nem naivítás? A hamis vezetők rendkívül naivak, és az embereket és a dolgokat is hihetetlenül naivan látják. Az emberek romlott beállítottságainál semmit sem nehezebb megoldani – a párduc nem rejtheti el foltjait. A hamis vezetők egyáltalán nem tudják átlátni ezt a problémát. Éppen ezért, ami azokat a fajta felügyelőket illeti a gyülekezetben, akik állandóan zavarásokat okoznak, akik mindig korlátozzák és gyötrik az embereket, a hamis vezetők semmit sem tesznek azon kívül, hogy beszélnek velük, néhány szóval megmetszik őket, és ez minden. Nem igazítják ki a számukra kijelölt kötelességeket és nem bocsátják el őket haladéktalanul. A hamis vezetőknek ez a hozzáállása hatalmas kárt okoz a gyülekezet munkájának, és gyakran ahhoz vezet, hogy néhány gonosz

ember zavarása miatt a gyülekezeti munka fel lesz tartóztatva, késleltetve lesz, kárt szenved, és nem tud normálisan, gördülékenyen és hatékonyan haladni – ami mind annak a szörnyű következménye, hogy a hamis vezetők az érzéseik alapján cselekszenek, megszegik az igazságalapelveket és rossz embereket használnak. A hamis vezetők látszólag nem szándékosan követnek el számtalan gonoszságot és teszik a dolgokat a maguk módján, illetve hozzák létre a saját független királyságukat, mint ahogy az antikrisztusok. A hamis vezetők azonban nem képesek haladéktalanul megoldani a gyülekezeti munkában felmerülő különféle problémákat, és amikor különböző csapatok felügyelőivel kapcsolatban problémák merülnek fel, és amikor ezek a felügyelők nem tudják ellátni a munkájukat, a hamis vezetők nem képesek haladéktalanul kiigazítani a számukra kijelölt kötelelességeket vagy elbocsátani őket, amivel súlyos veszteségeket okoznak a gyülekezeti munkának. És mindezt az okozza, hogy a hamis vezetők elhanyagolják a felelősségüket. Hát nem roppant megvetendők a hamis vezetők? (De igen.)

IV. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik szembeszállnak a munkarenddel és a maguk módján teszik a dolgokat

A hamis vezetők nem képesek haladéktalanul kezelni a gyülekezetben felmerülő gonosz cselekedeteket, például azt, amikor a felügyelők gyötörnek másokat, akadályozzák őket és megzavarják a gyülekezet munkáját. Hasonlóképpen, amikor egyes felügyelők szembeszállnak Isten házában munkarendjeivel és a maguk módján teszik a dolgokat, a hamis vezetők akkor sem képesek megfelelő megoldásokkal előállni e problémák haladéktalan megoldása végett. Ez veszteségeket okoz a gyülekezet munkájának és Isten házában anyagi és pénzügyi forrásaiban. A hamis vezetők naivak és sekélyesek, képtelenek megérteni az igazságalapelveket, és különösen nem képesek átlátni az emberek természetlénységét. Következésképpen gyakori, hogy felületesen elvégzik a munkájukat, megszokásból cselekszenek, betartják az előírásokat és szlogeneket hangoztatnak, de nem mennek ki a helyszínre, hogy megvizsgálják a munkát, hogy megfigyeljenek minden egyes felügyelőt és kérdezősködjének felőlük, vagy hogy időben érdeklődjének arról, hogy mit tettek addig ezek a felügyelők, hogy milyen alapelvek irányítják a cselekedeteiket, és hogy azok később milyen hatásokkal járnak. Ennek eredményeképpen teljes tudatlanságban vannak azzal kapcsolatban, hogy az általuk használt emberek kik is valójában és mit tettek eddig. Éppen ezért, amikor ezek a felügyelők titokban szembeszállnak Isten házában munkarendjeivel és a maguk módján teszik a dolgokat, akkor a hamis vezetők nemcsak hogy nem tudnak erről, hanem még védeni is próbálják a felügyelőket. Még ha hallanak is erről, nem vizsgálják meg és nem kezelik haladéktalanul. A hamis vezetők egyfelől inkompetensek a munkájuk terén, másfelől pedig hanyagul végzik a kötelelességeiket. Vegyünk egy példát: egy bizonyos vezető kertésztechnikusnak választott valakit, akit egy másik csapatból korábban kirekesztettek. Nem ellenőrizte, hogy van-e az illetőnek releváns

tapasztalata és szakértelme, hogy jól el tudná-e végezni a munkát, vagy hogy komoly és felelősségteljes-e a hozzáállása, és miután ebbe a szerepbe helyezte, teljes mértékben felügyelet nélkül hagyta, ezt mondván: „Eredj, és kezdj zöldségeket ültetni! Kiválaszthatod a magokat, és bármekkora összeget is költesz, én jóvá fogom hagyni. Végezd csak úgy ezt a munkát, ahogy jónak látod!” Ezt mondta a vezető, úgyhogy ez a felügyelő elkezdte végezni a munkát úgy, ahogy épp jónak látta. Első feladata a magok kiválasztása volt. Amikor az interneten keresgélt, ezt a felfedezést tette: „Egyszerűen túl sok különböző zöldségfajta van – tele van különleges dolgokkal ez a hatalmas világ! Elég jó móka magokat válogatni. Soha nem végeztem korábban ezt a munkát, és nem tudtam, hogy ennyire érdekel majd. Mivel ennyire érdekel, mindent bele fogok adni!” A paradicsommagok kínálatát nyitotta meg először, és egyszerűen le volt nyűgözve. Volt ott mindenféle fajtájú és mindenféle méretű, a színüket illetően pedig pirosak, sárgák és zöldek is voltak. Még egy többszínű fajta is akadt köztük – a felügyelő soha nem látott semmi ahhoz foghatót, és ez igazán kitágította a látókörét! De hogyan válassza ki a megfelelő magokat? Elhatározta, hogy minden fajtából ültet valamennyit, különösen abból a sokszínűből, amely olyan egyedinek tűnt. Kiválasztott több mint tíz fajta, különböző méretű, színű és formájú paradicsomot. A paradicsommagok kiválasztása után ideje volt a padlizsánokkal is elvégezni ugyanezt. Az emberek jellemzően hosszúkás és lila vagy fehér padlizsánt szoktak enni, ő azonban ezt gondolta: „Nem kellene csupán erre a két fajtára korlátozni a padlizsánokat. Zöld, mintás, hosszúkás, kerekded és ovális változatok is léteznek. Választok egy kicsit mindegyik fajtából, hogy mindenkinek tágulhasson a látóköre és különféle padlizsánokat ehessen. Nézzétek, milyen hozzáértőn és merészen válogatom a magokat felügyelőként, mennyire tekintettel vagyok a testvérekre, és mindenki ízlésének eleget teszek.” Azután a hagymamagokat választotta ki. Összesen tizennégy hagymafajta volt helyben elérhető, és mindegyiket kiválasztotta, amikor pedig végzett, igencsak elégedett volt. Csakugyan „merész” ez a felügyelő? Ki merne ilyen sok fajtát kiválasztani? Később tovább boncolgattam ezt a témát, és valaki még ezt is mondta: „Nem csak tizennégy fajta érhető el helyben; van még néhány másik fajta, amelyeket nem választott ki!” Arra céloztak ezzel, hogy a tizennégy fajta nem is olyan sok, és hogy voltak még mások is, amelyeket nem választott ki a felügyelő, úgyhogy nem tett semmi rosszat. Hát nem lassú észjárású, aki ezt mondta? Ilyen az, amikor valaki lassú észjárású, nem érti az emberi nyelvet és nem tudja, hogy miért boncolgatom a témát. A felügyelő a hagymamagok kiválasztása után még legalább nyolc burgonyafajtát is kiválasztott. Mi volt a célja azzal, hogy ilyen sok fajtát választott ki? Tágítani akarta mindenkinek a látókörét, és meg akart kóstoltatni velük különböző ízeket. A felügyelő azt hitte, hogy a testvéreknek való kedvezés alapelve szerint kell kiválasztani a magokat. Mit gondoltok az indítékáról? Vajon az az Isten háza által elvárt alapelv, hogy valaki egy mindenki más helyett gondolkodó és mindenkit kiszolgáló hozzáállás alapján cselekedjen? (Nem.) Akkor hát mi Isten házának az alapelve a magok kiválasztására vonatkozóan? Ne ültessetek holmi furcsa és ritka

fajtákat, amelyeket általában nem fogyasztunk! Ami a rendszerint fogyasztott fajtákat illeti: ha korábban nem ültettük még őket és nem tudjuk, hogy megfelelnek-e a helyi talaj- és éghajlati viszonyoknak, egy vagy kettő, de legfeljebb három-négy fajtát válasszatok belőlük. Először is, meg kell felelniük a helyi talaj- és éghajlati viszonyoknak; másodsor, könnyen nevelhetőeknek kell lenniük, és nem lehetnek fogékonyak betegségekre és kártevőkre; harmadszor, magot kell hozniuk a következő évre; végül pedig, jó terméshozamuk kell, hogy legyen. Ha ízletesek, de gyenge a terméshozamuk, akkor nem megfelelőek. A magok kiválasztásából ítélve, ez a felügyelő az alapelveknek megfelelően cselekedett? Keresett? Alávetette magát? Tekintettel volt Isten házára? Azzal a hozzáállással cselekedett, amelynek egy kötelesség végzése során a birtokában kellett lennie? (Nem.) Világos, hogy rossz dolgokat művelve ámokfutást rendezett, nyíltan szembeszállt Isten házának munkarendjeivel és a maga módján tette a dolgokat! Így herdálta el az Istennek adott felajánlásokat, hogy a saját kíváncsiságát és szórakozási vágyát kielégítse, és játékként kezelt egy ilyen fontos feladatot, de a hamis vezetője kérdés és beavatkozás nélkül hagyta, hogy úgy tegyen, ahogy neki tetszik. Amikor megkérdezték tőle: „Végzett ténylegesen bármilyen munkát az általad választott felügyelő? Mik voltak az eredmények? Segítettél neki átvilágítás elvégzésével, amikor a magok kiválasztására került sor?” A hamis vezető nem fordított figyelmet ezekre a dolgokra, hanem csak ennyit mondott: „A magok el lettek ültetve; ellátogattunk a területre az ültetés idején.” Semmilyen más dologgal nem törődött. Hogyan derült ki végül a probléma ezzel a felügyelővel kapcsolatban? Ültetett néhány eperpalántát. A vonatkozó szakmai előírások szerint az első évben nem szabad letakarni az eperpalántákat, sem pedig hagyni, hogy teremjenek, és minden virágot el kell távolítani róluk, máskülönben nem lesz gyümölcs a második évben, az első évben pedig, ha lesz is gyümölcs, nagyon apró lesz. Noha a szakértők megmondták ezt a felügyelőnek, ő nem hallgatott rájuk. Az interneten fellelt információra alapozta az érvelését, miszerint elfogadható, ha valaki műanyag fóliával fedi le az eperpalántákat az első évben, és hagyja, hogy teremjenek. Ennek az lett az eredménye, hogy a palánták különféle formátlan és apró, magokkal teli epreket hoztak – némelyik savanyú volt, némelyik édes, némelyik pedig ízetlen; mindenféle volt közöttük. Ennyire súlyossá vált a probléma, de az ottani hamis vezetők mégis teljes mértékben figyelmen kívül hagyták. Hogy miért? Azért, mert azt gondolták, hogy amúgy sem ők fogják megenni azokat az epreket, így aztán nem foglalkoztak a dologgal. Ha nem ehetnek valamiből, az azt jelenti, hogy nem is kell törődniük vele? Mi a helyzet a krumplikkal és a hagymákkal, amelyeket később megehettek – azokkal vajon törődtek? Egyik hamis vezető sem törődött velük; csak végignézték, ahogy a felügyelő a saját tetszése szerint cselekedett. Egyik nap meglátogattam őket, és valaki azt jelentette, hogy a saláta megöregedett, és hogy ha nem szedik fel mihamarabb, akkor senki sem fogja tudni megenni, hanem megy a szemétbe. A felügyelő azonban mindenképpen ott akarta hagyni, és azt mondta, hogy ha felszedik, akkor más zöldségeket kell ültetniük, amit problémásnak talált. A hamis

vezetők semmit sem tettek, noha tudtak erről. Végül a Fennvalónak kellett elrendelnie, hogy gyorsan szedjék fel a salátát és kezeljék a helyzetet; máskülönben a saláta fogja elfoglalni az egész földet, és így nem lehet majd elültetni a nyári zöldségeket. Annak ellenére, hogy ennyire jelentős probléma merült fel a munkában, a hamis vezetők egyike sem tett semmit vele kapcsolatban; túlságosan féltek attól, hogy megsérthetik az embereket. Mivel a felügyelőt egy hamis vezető léptette elő, és soha nem ellenőrizte a munkáját az előléptetését követően, hanem hagyta szabadon cselekedni, valamint segítette és támogatta, a többi vezető pedig nem mert beavatkozni, hanem szorosan együttműködött velük, végül sok probléma merült fel. Ezt a munkát végezték a vezetők. Vajon még mindig vezetőknek lehet nevezni őket? Annak ellenére, hogy ilyen súlyos dolog történt közvetlenül az orruk előtt, nem ismerték fel, hogy probléma, a megoldásáról nem is beszélve. Hát nem hamis vezetők ezek? (De igen, azok.) Egyfelől az embereknek akartak megfelelni, és féltek attól, hogy megsérthetnek másokat. Másfelől nem tudták, hogy milyen súlyos a probléma, híján voltak a pontos ítélőképességnek, nem tudták, hogy problémáról van szó, és nem voltak tudatában annak, hogy ez a munka a felelősségi körükbe tartozik. Hát nem semmirekellők és naplopók? Hát nem a felelősség elhanyagolása ez? (De igen.) Ez a negyedik helyzet: amikor a felügyelők szembeszállnak Isten házában munkarendjeivel és a maguk módján teszik a dolgokat. Bemutattunk egy példát, amely leleplezi a hamis vezetők azon megnyilvánulását, hogy elhanyagolják a felelősségeiket ebben a dologban, valamint napvilágra hozza a hamis vezetők természetlénységét.

V. Miként bánnak a hamis vezetők azokkal a felügyelőkkel, akik antikrisztusok és független királyságokat alapítanak

Egy másik helyzet az, amikor a felügyelők fellázadnak a feletteseik ellen és független királyságokat alapítanak – ezek a felügyelők antikrisztusok. A hamis vezetők nem képesek betölteni a felvigyázók szerepét, amikor olyan problémákról van szó, mint például az, hogy a felügyelők szegényes képességűek, rossz emberi mivoltúak, vagy rossz dolgokat művelve ámokfutást rendeznek. Az efféle felügyelők által végzett munkát és a velük kapcsolatos problémákat sem vizsgálják meg haladéktalanul, illetve nem kérdezősködnek felőle, hogy megállapíthassák, alkalmasak-e. Hasonlóképpen, a hamis vezetők még ennél is inkább képtelenek átlátni az antikrisztusok természetlénységét, akik sötét és ádáz emberek. Nem csupán képtelenek ezt átlátni, hanem ezzel egyidejűleg félnek is valamennyire ezektől az emberektől, és egy kissé tanácstalanok és tehetetlenek is, olyannyira, hogy az esetek többségében az orruknál fogva vezetik őket az antikrisztusok. Milyen súlyossá válhat ez a dolog? Az antikrisztusok klikkeket alakíthatnak a hamis vezetők munkaterületein belül, a saját erőiket bevonva és független királyságokat alapítva, mígnem végül megtörténhet, hogy ők kerekednek felül, ők kezdenek diktálni, a hamis vezetők pedig bábszerepet osztanak. Ezek a hamis vezetők valahogy tudatlanságban maradnak azokat a dolgokat illetően, amelyekről az

antikrisztusok döntenek és tudnak, és sötétségben vannak ezekkel kapcsolatban. Csak akkor szereznek tudomást róluk, miután történik valami, és valaki jelenti nekik azokat, ám akkorra már túl késő. A hamis vezetők még azt is megkérdezik az antikrisztusoktól, hogy miért nem tájékoztatták őket, amire ez a válaszuk: „Mi haszna lett volna elmondanunk neked? Semmiről sem tudsz döntéseket hozni, úgyhogy nem volt rá szükség, hogy megbeszéljük ezt veled; meghoztuk magunk a döntéseket. Még ha tájékoztattunk is volna, biztosan beleegyeztél volna. Miféle véleményed lehetett volna?” A hamis vezetők tanácstalanok ezekben a kérdésekben. Ha nem tudod felismerni, megoldani vagy kezelni ezeket az antikrisztusokat, akkor jelentened kell őket a Fennvalónak, de még csak ezt sem mered megtenni – hát nem egy semmirekellő vagy? (De igen.) Amikor ilyen dolgokkal szembesülnek ezek a hatalmas semmirekellők, egyszerűen csak odajönnek Hozzám, hogy könnyek között panaszkodjanak és zsörtölődjenek: „Nem az én hibám; nem én hoztam azt a döntést. Semmi köze hozzám, hogy helyes döntést hoztak-e vagy sem, mivel nem tájékoztattak engem, és nem is szóltak róla, amikor meghozták.” Mit akarnak ezzel? (Lerázzák magukról a felelősséget.) Vezetőként ismerned kellene és fel kellene fognod ezeket a dolgokat; ha az antikrisztusok nem tájékoztatnak ezekről a dolgokról, miért nem mész és kérdezed meg te magad proaktívan? Vezetőként minden ügyben neked kell szervezkedned, elnökölnöd és döntéseket hoznod; ha semmiről sem tájékoztatnak téged, és egyedül hoznak döntéseket, majd utólag elküldik neked a számlákat aláírásra, azzal nem a te hatalmat bitorolják? Amikor a hamis vezetők a gyülekezeti munkát megzavaró antikrisztusokkal találkoznak, meghökkennek; olyan tehetetlenek, akár a farkassal szembenéző ostoba emberek, és erőtllenül nézik végig, ahogy bábszerepet osztanak rájuk és elbitorolják a hatalmukat. Semmit a világon nem tudnak tenni ellene – micsoda haszontalan szerencsétlenek! Nem tudnak problémákat megoldani, nem tudják felismerni vagy leleplezni az antikrisztusokat, és egész biztosan nem tudják korlátozni őket abban, hogy gonosz tetteket kövessenek el. Ugyanakkor nem jelentik ezeket a problémákat a Fennvalónak. Hát nem semmirekellők ezek? Mi haszna vezetővé választani téged? Az antikrisztusok rossz dolgokat művelve ámokfutást rendeznek, nyíltan tékozzolják el a felajánlásokat, saját erőket állítanak fel, amelyeknek az élére állnak és független királyságokat alapítanak a gyülekezeten belül; mindeközben te teljes mértékben elmulasztod felügyelni, felfedni, korlátozni és kezelni őket, mégis idejössz Hozzám panaszkodni. Miféle vezető vagy te? Valóban egy semmirekellő vagy! Nem számít, mit csinálnak, ezek az antikrisztusok vezette bandák titokban megbeszéléseket tartanak maguk között, azután pedig felhatalmazás nélkül döntéseket hoznak. Még csak azt a jogot sem biztosítják a vezetőknek, hogy tudhassanak a történésekről, a döntéshozatal jogáról nem is beszélve. Közvetlenül megtagadják a vezetőköt, minden hatalmat ők maguk gyakorolnak, és ők döntenek mindenről. Mit csinálnak mindezek közepette a vezetők, akik feladatuk kapták az irányításukat? Teljes mértékben elmulasztják a vizsgálatot, a felügyeletet, az irányítást és a döntéshozatalt ezzel a

munkával kapcsolatban. Végül pedig hagyják, hogy az antikrisztusok átvegyék a hatalmat és felülről irányítsák őket. Hát nem a hamis vezetők munkájából adódik ez a probléma? Mi ennek a problémának a lényege? Honnan ered? Abból ered, hogy a hamis vezetők szegényes képességűek, híján vannak a munkaképességnek, az antikrisztusok pedig egyáltalán nem tisztelik őket. Az antikrisztusok ezt gondolják: „Mit tehetsz vezetőként? Úgysem fogok hallgatni rád, és továbbra is rajtad átlépve teszem majd a dolgokat. Ha jelentetted ezt a Fennvalónak, gyötörni fogunk téged!” A hamis vezetők nem merik jelenteni az efféle dolgokat. Nem csupán a munkaképességnek vannak híján a hamis vezetők, hanem az alapelvek tiszteletben tartásához szükséges bátorságnak is; félnek attól, hogy megsértik az embereket, és teljességgel hiányzik belőlük a hűség – hát nem súlyos probléma ez? Ha igazán lenne némi képességük és értenék az igazságot, akkor ezt mondanák annak láttán, hogy ezek a fickók rosszak: „Egyedül nem merem leleplezni őket, úgyhogy beszélgetni fogok néhány testvérral, akik jobban keresik és értik az igazságot ezeknek a problémáknak a megoldása végett. Ha a velük történt beszélgetést követően még mindig nem tudunk foglalkozni az antikrisztusokkal, akkor jelenteni fogom a problémát a Fennvalónak, és hagyom, hogy Ő oldja meg. Semmi mást nem tehetek, de mindenekelőtt Isten házában az érdekeit kell megvédenem; semmiképpen sem szabad engedni, hogy tovább folytatódjanak a problémák, amelyeket átláttam és felfedeztem.” Hát nem a probléma kezelésének egy módja ez? Nem tekinthető ez is úgy, hogy eleget tesz a felelősségének? Ha ezt meg tudod tenni, akkor nem fogja azt mondani rád a Fennvaló, hogy szegényes a képességed, és hogy híján vagy a munkaképességnek. Te azonban még jelenteni sem tudod a problémákat a Fennvalónak, úgyhogy semmirekellőként és hamis vezetőként vagy jellemezhető. Nem csupán szegényes a képességed és híján vagy a munkaképességnek, hanem még csak ahhoz sincs hited és bátorságod, hogy Istenre hagyatkozz az antikrisztusok leleplezése és az ellenük folytatandó küzdelem végett. Hát nem egy semmirekellő vagy? Vajon szálni valók azok az emberek, akik ellen az antikrisztusok jogbitorlást követek el? Szálni valónak tűnhetnek; semmi rosszat nem tettek, és nagyon óvatosak a munkájukban, nagyon félnek attól, hogy hibát követnek el, hogy megmetszik őket, és hogy megvetik őket a testvérek. Végül mégis teljes jogbitorlást követnek el ellenük az antikrisztusok, közvetlenül az orruk előtt; semminek nincs hatása, amit mondanak, és nem igazán számít, hogy ott vannak-e vagy sem. Kívülről szálni valónak tűnhetnek, de valójában igen megvetendőek. Mondd meg Nekem, Isten háza meg tud-e oldani olyan problémákat, amelyeket az emberek nem tudnak? Jelenteniük kell-e az embereknek a problémákat a Fennvalónak? (Igen, jelenteniük kell.) Isten házában nincsenek olyan problémák, amelyeket ne lehetne megoldani, és Isten szavai bármely problémát meg tudnak oldani. Van-e igaz hited Istenben? Ha még ezzel a kicsiny hittel sem rendelkezel, hogy lennél alkalmas arra, hogy vezető légy? Nem egy haszontalan nyomorult vagy? Nem csupán arról van itt szó, hogy hamis vezető vagy; még a legalapvetőbb hited sincs meg Istenben. Álhívő vagy, és nem érdemled meg, hogy vezető légy!

Öt helyzetet soroltunk fel a vezetők és a dolgozók negyedik felelősségét illetően annak leleplezése céljából, hogy a hamis vezetők miként közelítik meg a különféle munkaelemeket és a felügyelőket. Ezen öt helyzet alapján boncolgattuk a hamis vezetők rendkívül szegényes képességének, hozzá nem értésének és valódi munkavégzésre való képtelenségének a különféle megnyilvánulásait. E beszélgetésnek köszönhetően tisztábban látsz-e kissé azzal kapcsolatban, hogy miként kell felismerni a hamis vezetőket? (Igen.) Rendben, akkor ma itt fejezzük be a beszélgetésünket! Viszontlátásra!

2021. január 23.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (4.)

Ötödik tétel: Naprakész felfogással és megértéssel rendelkezni a munka minden egyes elemének az állását és előrehaladását illetően, és képesnek lenni problémák haladéktalan megoldására, elhajlások helyreigazítására, valamint a munkában lévő hibák orvoslására, hogy az gördülékenyen haladjon előre

A mai közlés a vezetők és a dolgozók ötödik felelősségéről szól: „Naprakész felfogással és megértéssel rendelkezni a munka minden egyes elemének az állását és előrehaladását illetően, és képesnek lenni problémák haladéktalan megoldására, elhajlások helyreigazítására, valamint a munkában lévő hibák orvoslására, hogy az gördülékenyen haladjon előre.” Azért fogunk erre a felelősségre koncentrálni, hogy a hamis vezetők különféle megnyilvánulásait boncolgassuk és lássuk, eleget tesznek-e felelősségeiknek a hamis vezetők ebben a munkában, illetve szilárdan kitartanak-e a kötelességeik mellett és jól hajtják-e végre a munkát.

A hamis vezetők elmerülnek a kényelemben, és nem foglalkoznak mélyrehatóan a munka megértéséhez szükséges alapzattal

A vezetők és a dolgozók ötödik felelőssége ezt említi elsőként: „naprakész felfogással és megértéssel rendelkezni a munka minden egyes elemének az állását és előrehaladását illetően”. Mire utal vajon „a munka minden egyes elemének az állása”? Arra utal, hogy milyen egy bizonyos munkaelem jelenlegi állapota. Mit kell itt megérteniük a vezetőknek és a dolgozóknak? Például: milyen konkrét feladatokat végez a személyzet, milyen tevékenységekkel vannak elfoglalva, szükségesek-e ezek a tevékenységek, kulcsfontosságú és jelentős feladatok-e, mennyire eredményes ez a személyzet, gördülékenyen halad-e a munka, a személyzet létszáma megfelel-e a munkamennyiségnek, mindenki bőségesen kapott-e feladatokat, vannak-e olyan esetek, amikor egy bizonyos feladatra túl sok ember jut – ahol túl sok ember van túl kevés munkára, és a többségük tétlen –, illetve olyan esetek, amikor túl nagy a munkamennyiség, de túl kevés a személyzet, és a felügyelő nem irányít hatékonyan, ami alacsony hatékonyságú munkát és lassú előrehaladást eredményez. Ezek mind olyan helyzetek, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak érteniük kell. Azonkívül azt is érteniük kell a vezetőknek és a dolgozóknak, hogy az egyes munkaelemek végrehajtása közben okoz-e bárki is zavarást vagy szabotázszt, hogy hátráltatja vagy aláássa-e bárki is az előrehaladást, és hogy történik-e bármiféle zavaró hatás vagy felületesség. Tehát hogyan nyerhetnek megértést ezeket a dolgokat illetően? Lehet, hogy némely vezetők alkalmanként telefonálnak, hogy megkérdezzék: „Elfoglaltak vagytok-e jelenleg?” Amikor azt hallják a másik féltől, hogy nagyon elfoglaltak, talán így válaszolnak: „Jó, ha elfoglaltak vagytok, akkor megkönnyebbültem.” Mit gondoltok erről a munkamódról? Mit gondoltok erről a kérdésről? Vajon lényeges és szükséges feltenni ezt a kérdést? Ez jellemző a hamis

vezetők munkájára – csupán rutinszerűen cselekszenek. Megelégszenek egy kis felületes munka elvégzésével, csak hogy könnyítsenek egy kicsit a lelkiismeretükön, de nem koncentrálnak a valódi munkavégzésre, és még kevésbé mennek el az alapzatig, az egyes csapatokhoz, hogy megértsék a munka aktuális állását. A hamis vezetők nem tudakozódnak például az olyan valós dolgokról, hogy megfelelő-e a személyzet kirendelése, hogy miként folyik a munka, hogy felmerült-e bármilyen probléma; ehelyett találnak egy félreeső helyet, hogy ott egyenek, igyanak és jól érezzék magukat, anélkül hogy el kellene viselniük a szél süvítését vagy a nap hevét. Mindössze leveleket küldenek vagy megkérnek valakit, hogy időnként érdeklődjön a nevükben, azt gondolván, hogy ebből áll a munkájuk elvégzése. Sőt mi több, az is lehet, hogy tíz napig, vagy akár két héten át sem látják őket a testvérek. Amikor ezt kérdezik a testvérektől: „Mivel van elfoglalva a vezetőtök? Végez-e konkrét munkát? Ellát-e benneteket útmutatással és megoldja-e a problémákat?“, azok így felelnek: „Ne is mondd! Már egy hónapja nem láttuk a vezetőnket. Azóta, hogy a legutóbb összejövetelt tartott nekünk, egyszer sem jött el újra, és most sok problémánk van, amelyeket senki sem segít nekünk megoldani. Nincs más út; a csoportunk felügyelője és a testvéreink összejöttek, hogy imádkozzanak és keressék az alapelveket, hogy megbeszélést folytassanak és együttműködjenek a munkát illetően. Itt nem hatékony a vezető; mi most vezető nélkül vagyunk.” Mennyire végzi jól a munkáját ez a vezető? A Fennvaló megkérdezi ezt a vezetőt: „Miután befejezésre került a legutóbbi film, kaptál-e új forgatókönyveket? Most mit forgatsz? Hogy halad a munka?” A vezető így felel: „Nem tudom. A legutóbbi film után volt velük egy összejövetelem, és azt követően mindannyian fel voltak villanyozva, nem voltak negatívak, és nem volt semmilyen nehézségük. Azóta nem találkoztunk. Ha tudni akarod a jelenlegi helyzetüket, telefonálhatok és megkérdezhetem neked.” „Miért nem telefonáltál korábban, hogy megértsd a helyzetet?” „Azért, mert túlságosan elfoglalt voltam, mindenfelé összejövetelekre jártam. Rájuk még nem került sor. Csak akkor tudom majd megérteni a helyzetet, ha legközelebb összejövök velük.” Ez a hozzáállásuk a gyülekezeti munkához. Azután ezt mondja a Fennvaló: „Nem vagy tudatában a jelenlegi helyzetnek, sem a filmgyártó munkában fennálló problémáknak, akkor hát mi van az evangéliumi munka előrehaladásával? Melyik ország evangéliumi munkája terjed a legjobban, a legideálisabban? Melyik országban jó képességűek viszonylag az emberek, és fogják fel gyorsan a dolgokat? Melyik országnak jobb a gyülekezeti élete?” „Ó, én csak az összejövetelekre koncentráltam, ezekről a dolgokról elfelejtettem kérdezősködni.” „No és az evangelizációs csapatban hány ember képes bizonyosságot tenni? Hány ember részesül művelésben azért, hogy bizonyosságot tegyen? Melyik országban ki a felelős a gyülekezeti munkáért és a gyülekezeti életért, és ki követi nyomon ezeket? Ki öntöz, és ki pásztorol? A különböző országokból való új gyülekezeti tagok elkezdtek-e gyülekezeti életet élni? Teljességgel el lettek-e oszlatva az elképzeléseik és a képzelődéseik? Hányan vannak, akik meggyökereztek az igaz úton, és így nem vezetik többé félre őket a vallásos emberek? Hányan tudják végezni a

kötelességeiket, miután egy-két éve hisznek Istenben? Érted és felfogod-e ezeket a dolgokat? Amikor problémák merülnek fel a munkában, ki tudja megoldani azokat? Tudod-e, hogy az evangéliumi csapaton belül melyik csoport vagy mely egyének felelősek a munkájukért és érnek el tényleges eredményeket?” „Nem tudom. Ha tudni akarod, megkérdezhetem neked. Ha nem sietős a dolgod, meg fogom kérdezni, amikor lesz rá időm; most még elfoglalt vagyok!” Végzett-e bármilyen konkrét munkát ez a vezető? (Nem.) Mindenre azt mondja, hogy „Nem tudom”; csak abban a pillanatban érdeklődik a dolgok felől, amikor kérdőre vonják; mivel van hát elfoglalva? Bármelyik csapathoz megy is el összejövetelekre vagy a munkát ellenőrizni, nem azonosítja a munkában felmerülő problémákat, és nem tudja, hogyan oldja meg azokat. Ha nem vagy képes azonnal átlátni a különféle emberek állapotait és jellemét, akkor nem kellene legalább azt nyomon követned, megértened és felfognod, hogy milyen problémák vannak a munkában, hogy melyik munkát végzik éppen, és hogy az milyen szintre jutott el? A hamis vezetők azonban még ennyire sem képesek; hát nem vakok? Még ha el is mennek különféle csapatokhoz a gyülekezeten belül, hogy nyomon kövessék és ellenőrizzék a munkát, egyáltalán nem értik a valódi helyzetet, nem tudják azonosítani a kulcsproblémákat, és még ha észre is vesznek néhány problémát, nem tudják megoldani azokat.

Volt egy filmgyártó csapat, amelyik egy nagy kihívást jelentő, olyan típusú filmet készült forgatni, amilyennel korábban még sohasem próbálkoztak. Hogy alkalmasak voltak-e ennek a filmforgatókönyvnek az elvállalására, vagy hogy a rendezőnek és az egész stábnak megvolt-e a képessége ennek a munkának az elvégzéséhez – a vezetőjük semmit sem tudott ezekről a helyzetekről. Egyszerűen csak ezt mondta: „Elvállaltatok egy új forgatókönyvet. Rajta hát, forgassátok le akkor! Én majd támogatlak és nyomon követlek benneteket. Tegyétek meg, ami tőletek telik, és ha nehézségek merülnek fel, imádkozzatok Istenhez és oldjátok meg azokat Isten szavai szerint.” Azután távozott. Ez a vezető semmit sem volt képes meglátni vagy azonosítani a meglévő nehézségek közül; lehet-e így jól végezni a munkát? Miután a filmgyártó csapat megkapta ezt a forgatókönyvet, a rendező és a csapattagok gyakran elemezték a cselekményt és megvitatták a jelmezeket és a beállítást, de fogalmuk sem volt, miként forgassák le a filmet; nem voltak képesek hivatalosan elkezdni a gyártást. Nem ez talán a jelenlegi állapot? Nem ezek a meglévő problémák? Nem ezek azok a gondok, amelyeket meg kellene oldania a vezetőnek? A vezető minden napot összejöveteleken töltött, sok napnyi összejövetel után sem lett megoldva semmilyen valódi probléma, és még mindig nem tudott normálisan előrehaladni a forgatás. Elért-e bármilyen hatást a vezető? (Nem.) Csak szlogeneket szajkózott, hogy javítson a morálon: „Nem ülhetünk tétlenül, nem élősködhetünk Isten házában!” Még ki is oktatta az embereket: „Nektek, emberek, nincs lelkiismeretetek, élősködtek Isten házában, anélkül hogy bármit is éreznétek – hát nincs semmi szégyenérzetetek?” Miután ezt mondta, mindenkinek egy kis lelkiismeret-furdalása támadt: „Ó, igen, nagyon lassan halad a munka, mi pedig

továbbra is igénybe vesszük a napi háromszori étkezést – hát nem elősködés ez? Nem igazán végeztünk eddig semmilyen munkát. Ki fogja akkor megoldani ezeket a problémákat, amelyek a munkában felmerülnek? Mi nem tudjuk megoldani őket, úgyhogy megkérjük a vezetőt, de a vezető csak annyit mond nekünk, hogy imádkozzunk szorgalmasan, olvassuk Isten szavait és működjünk együtt harmonikusan, anélkül, hogy arról beszélne, hogy miként kellene megoldani ezeket a problémákat.” A vezető mindennap összejöveteleket tartott a helyszínen, de csak nem sikerült megoldani ezeket a problémákat. Idővel némelyeknek kihűlt a hitük, és csüggedt állapotba kerültek, mivel nem láttak előre vivő utat, és nem tudták, miként haladjanak tovább a filmezéssel. A vezetőbe vetették az utolsó reményüket, azt remélve, hogy ő majd meg tud oldani néhány tényleges problémát, de sajnos ez a vezető mintha csak vak lett volna; sem a szakmát nem tanulta meg, sem nem beszélgetett és értekezett azokkal, illetve kért tanácsot azoktól, akik értettek hozzá. Gyakran tartott a kezében Isten szavait tartalmazó könyvet és mondta ezt: „Én most Isten szavait olvasom a lelki csendességemben. Éppen felvértezem magam az igazsággal. Senki se zavarjon, dolgom van!” Végül egyre több probléma gyülemlett fel, minek eredményeképpen félig bénult állapotba jutott a munka, ám a hamis vezető még mindig úgy gondolta magáról, hogy nagyszerű munkát végez. Miért volt ez így? Azt hitte, hogy mivel tartott összejöveteleket, érdeklődött a munka helyzete felől, azonosított problémákat, megosztotta Isten szavait, rámutatott az emberek állapotaira, és mindenki összevetette magát ezekkel az állapotokkal és elhatározta, hogy jól fogja végezni a kötelességét, akkor ő ezzel eleget tett a felelősségének vezetőként, és mindent megtett, amit el lehetett várni tőle – ha a szakmai aspektusokkal kapcsolatos konkrét feladatokat nem sikerült jól menedzselni, az nem a vezető gondja. Miféle vezető ez? Félig bénult állapotba süllyedt a gyülekezeti munka, ám ő ennek ellenére egyáltalán nem volt nyugtalan vagy lehangolt. Ha a Fennvaló nem kérdezősködik nála és nem noszogatja őt, akkor ugyanígy folytatja tovább, soha említést sem téve arról, hogy mi folyik alatta, és nem oldva meg semmilyen problémát. Eleget tett vajon ez a vezető a vezetői felelősségeinek? (Nem.) Miről beszélt hát egész nap az összejöveteleken? Hiábavalóan fecsegett, csak doktrínákat prédikált és szlogeneket hangoztatott. Ez a vezető nem oldott meg valódi problémákat a munkában, nem oszlatta el az emberek felületes és negatív állapotait, és nem tudta, miként oldja meg az emberek munkájában lévő problémákat az igazságalapelvek szerint. Ennek eredményeképpen a teljes projekt leállt, és semmilyen előrehaladás nem volt látható hosszú időn át. A vezető azonban egyáltalán nem volt nyugtalan. Ez vajon nem annak az egyik megnyilvánulása, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát? Mi a hamis vezetők ezen megnyilvánulásának a lényege? Nem a felelősség súlyos elhanyagolása ez? Súlyos hanyagság az ember munkája terén, nem téve eleget a felelősségeinek – pontosan ez az, amit a hamis vezetők tesznek. Csak azért tartózkodsz a helyszínen, hogy rutinszerűen cselekedj, nem oldva meg valódi problémákat. Csak azért tartózkodsz a helyszínen, hogy rászedd az embereket; ha semmilyen valódi munkát nem végzel, akkor, még ha egész idő alatt ott

tartózkodnál is, azzal sem érnék el semmit. Különféle problémák merülnek fel a munkában és a szakmai aspektusok körében, melyek némelyikét meg tudod oldani, de nem oldod meg – ez már a felelősség súlyos elhanyagolása. Ráadásul vak a szemed és az értelmed is: néha, amikor valóban felfedezel problémákat, nem tudsz ellátni a lényegükig. Nem tudod megoldani őket, de úgy teszel, mintha képes lennél a kezelésükre, alig tartod magad, miközben kerek-perec elutasítod, hogy beszéljess vagy konzultálj azokkal, akik valóban értik az igazságot, és a Fennvalónak sem jelented, illetve Nála sem keresel. Miért van ez? Félsz attól, hogy meg fog metszeni? Félsz attól, hogy a Fennvaló megtudja rólad az igazságot és elbocsát? Nem a státuszra koncentrálsz ilyenkor, anélkül hogy a legkevésbé is fenntartanád Isten házában a munkáját? Ezzel a fajta mentalitással hogyan tudnád jól végezni a kötelességedet?

Nem számít, milyen fontos munkát végez egy vezető vagy dolgozó, és milyen természetű ez a munka, az első számú prioritásuk az, hogy megértsék és felfogják, hogyan folyik a munka. Személyesen ott kell lenniük, hogy nyomon kövessék a dolgokat, és kérdéseket tegyenek fel, első kézből szerezve információkat. Nem szabad pusztán a hallottakra hagyatkozniuk, vagy mások beszámolóit meghallgatniuk. Inkább saját szemükkel kell megfigyelniük a személyzet helyzetét és azt, hogy miként halad a munka, és meg kell érteniük, milyen nehézségek vannak, vannak-e olyan területek, amelyek ellentétben állnak a Fennvaló követelményeivel, megszegik-e az alapelveket, vannak-e megzavarások vagy akadályozások, hiányoznak-e a szakmai munkához szükséges eszközök vagy a kapcsolódó oktatóanyagok – mindezeket folyamatosan figyelemmel kell kísérniük. Bármennyi beszámolót is hallgatnak meg, vagy bármennyit is szűrnék le a szóbeszédből, egyik sem ér fel a személyes látogatással; pontosabb és megbízhatóbb, ha a saját szemükkel látják a dolgokat. Ha már ismerik a helyzet minden aspektusát, jó elképzelésük lesz arról, hogy mi történik. Különösen tisztán és pontosan fel kell fogniuk azt, hogy ki jó képességű és művelésre érdemes, mivel csak ez teszi lehetővé számukra, hogy pontosan műveljék és használják az embereket, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy a vezetők és a dolgozók jól végezzék a munkájukat. A vezetőknek és a dolgozóknak olyan úttal és alapelvekkel kell rendelkezniük, amelyek által jó képességű embereket művelhetnek és képezhetnek ki. Továbbá fel kell fogniuk és meg kell érteniük a gyülekezeti munka során jelen lévő különféle problémákat és nehézségeket, és tudniuk kell, hogyan oldják meg azokat, valamint saját elgondolásokkal és javaslatokkal is kell rendelkezniük a munka haladásának a módjára, illetve jövőbeli kilátásaira vonatkozóan. Ha képesek behunyt szemmel, kétségek és kételyek nélkül, világosan beszélni ilyen dolgokról, akkor sokkal könnyebb lesz elvégezni a munkát. Azáltal pedig, hogy így dolgozik, a vezető eleget fog tenni a felelősségeinek, nem igaz? Tisztában kell lennie azzal, hogy miként oldja meg munkája során a fent említett problémákat, és gyakran el kell gondolkodnia ezeken a dolgokon. Amikor nehézségekbe ütközik, beszélgetnie kell mindenkiel, és meg kell vitatnia velük ezeket a dolgokat, keresve az igazságot, hogy megoldja a problémákat. Nem lesznek olyan nehézségek,

amelyeket valós munka végzésével, két lábbal szilárdan állva a földön ne lehetne megoldani. A hamis vezetők ezt teszik? (Nem.) A hamis vezetők csak színlelni és embereket rászedni tudnak, úgy tesznek, mintha értenének olyan dolgokat, amelyeket nem értenek, semmilyen valódi problémát nem képesek megoldani, és csupán haszontalan dolgokkal foglalatoskodnak. Amikor megkérdezik tőlük, hogy mivel foglalatoskodtak, ezt mondják: „Hiányzott néhány párna a lakhelyünkről, és a filmgyártó csapatnak hiányzott egy anyagdarab a jelmezekhez, úgyhogy elmentem megvenni. Egy másik alkalommal a konyha fogyott ki a hozzávalókból és a szakács nem tudott elmenni, úgyhogy nekem kellett elmennem és vennem ezt-azt, és útközben felmarkoltam néhány zacskó lisztet. Nekem magamnak kellett megcsinálnom mindezeket.” Valóban igencsak elfoglaltak voltak az utóbbi időben. Vajon nem hanyagolják el a megfelelő feladataikat? Egyáltalán nem érdekli őket, és egyáltalán nem viselnek terhet azt a munkát illetően, amely vezetőként a felelősségkörükbe tartozik, hanem csak próbálnak eleveckélni. Már az a probléma is elég súlyos, hogy igen szegényes a saját képességük, és hogy vak mindkét szemük és az értelmük is, ám ők mindemellett még terhet sem viselnek, és a kényelemben is elmerülnek, gyakran több napot töltve el valamilyen kényelmes helyen. Amikor valakinek problémája van és keresi őket a megoldás végett, sehol sem találhatók, és senki sem tudja, hogy mire készülnek valójában. Maguknak osztják be az idejüket. Ezen a héten valamelyik reggel az egyik csapatnak tartanak összejövotelt, délután pihennek, este pedig az általános ügyekért felelős embereket hívják össze, hogy megvitassanak dolgokat. A következő héten a külső ügyekért felelős személyeknek tartanak összejövotelt, és csak úgy mellékesen megkérdezik tőlük: „Vannak-e nehézségek? Olvastátok-e Isten szavát ebben az időszakban? Korlátoztak vagy megzavartak-e benneteket a nem hívőkkel való kapcsolataitokban?” Majd, miután feltették ezt a néhány kérdést, befejezik az összejövotelt. Egy szempillantás alatt eltelik egy hónap. Milyen munkát végeztek eddig? Noha felváltva mindegyik csapatnak tartottak összejöveteleket, egyik csapat munkával kapcsolatos helyzetéről sem tudnak semmit, és nem is tudakozódtak vagy érdeklődtek felőle, arra pedig még kevésbé került sor, hogy bekapcsolódtak volna az egyes csapatok munkájába vagy irányították volna azt. Nem vettek részt a munkában, nem követték nyomon a munkát, és útmutatással sem szolgáltak a munkával kapcsolatban, de volt néhány dolog, amelyet pontosan végeztek el: időben ettek, időben mentek aludni és időben tartottak összejöveteleket. Elég rendezett az életük; jó karban tartják magukat, de a munkateljesítményük nem felel meg az elvárásoknak.

Némely vezetők egyáltalán nem tesznek eleget a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, nem a gyülekezet lényegi munkáját végzik, hanem kizárólag néhány jelentéktelen általános ügyre koncentrálnak. A konyha irányítására specializálódnak, és folyton ezt kérdezik: „Mit eszünk ma? Van tojásunk? Mennyi hús maradt? Ha kifogytunk belőle, megyek és veszek.” Rendkívül fontosnak tekintik a konyhai munkát, minden ok nélkül betévednek a konyhára, folyton azon gondolkodnak, hogy több halat, több húst

egyenek, egyre többet fogyasztanak, és mindennemű lelkiismeret-furdalás nélkül esznek. Miközben az egyes csapatokban szorgalmasan dolgoznak az emberek, és arra koncentrálnak, hogy jól végezzék a kötelességeiket, ezek a vezetők csak arra fókuszálnak, hogy jókat egyenek és elég kényelmes életet éljenek. Azóta, hogy vezetők lettek, nem csupán nem törődnek a gyülekezet munkájával és kerülnek minden kemény erőfeszítést, hanem arra is ügyelnek, hogy jó húsban maradjanak és pirospozsgások legyenek. Mit tesznek minden nap? Valamilyen általános ügyekkel kapcsolatos munkával, triviális dolgokkal foglalatostkodnak, miközben semmilyen valódi munkát nem végeztek el jól, és semmilyen valódi problémát nem oldottak meg. Mégsem érznek semmi bűntudatot a szívükben. A hamis vezetők egyike sem végzi a gyülekezet kulcsfontosságú munkáját, és valódi problémákat sem oldanak meg. Miután vezetőkké lesznek, ezt gondolják: „Csak találnom kell néhány embert a konkrét munka elvégzésére, és akkor nem kell azt nekem magamnak elvégezniem.” Azt hiszik, hogy ha minden egyes munkaelemre kirendelnek felügyelőket, nekik maguknak nem marad tennivalójuk. Azt hiszik, hogy ez a vezetői munka elvégzése, és hogy jogosultak a státuszukból fakadó előnyök élvezésére. Semmilyen valódi munkában nem vesznek részt, nem végeznek nyomon követést és nem szolgálnak útmutatással, valamint vizsgálatokat és kutatást sem végeznek a problémák megoldása végett. Eleget tesznek vajon a vezető felelősségeinek? Lehet vajon így végezni a gyülekezeti munkát? Amikor megkérdezi tőlük a Fennvaló, hogy miként halad a munka, ezt mondják: „Teljesen rendben van a gyülekezeti munka. Minden munkaelemnek van felügyelője, aki kezeli azt.” Ha tovább kérdezzetgi őket a Fennvaló arról, hogy vannak-e problémák a munkában, így felelnek: „Nem tudom. Valószínűleg nincsenek problémák!” Ez a hamis vezetők hozzáállása a munkájukhoz. Vezetőként teljes felelőtlenséget mutatsz a számodra kijelölt munka iránt; másokra ruházod át az egészet, anélkül, hogy bármiféle nyomon követés, érdeklődés vagy a problémák megoldásában való segítségnyújtás történne a részedről – csak ülsz ott, mint egy munkafelügyelő, aki kívülről szemléli a dolgokat. Hát nem a felelősséged súlyos elhanyagolása ez? Nem úgy viselkedsz, mint egy hivatalnok? Hát nem csupán dísznek vannak az olyan vezetők, akik semmilyen konkrét munkát nem végeznek, nem követik nyomon a munkát és nem oldanak meg valódi problémákat? Hát nem hamis vezetők ezek? Ez a hamis vezetők típuspéldája. A hamis vezetők munkája nem egyéb, mint üres locsogás és parancsosztogatás, anélkül hogy ténylegesen részt vennének a munkában vagy nyomon követnék azt, illetve keresnék és azonosítanák a munkán belüli problémákat. Még ha azonosítva lettek is problémák, akkor sem oldják meg azokat. A dolgokat kívülről szemlélő munkafelügyelőként viselkednek csupán, azt gondolván, hogy ez munkavégzésnek minősül. Mindazonáltal az, hogy így vezetnek, egyáltalán nem zavarja meg a lelki békéjüket; kényelmesen élnek minden nap, és mindenkor vidámak. Hogy lehet az, hogy még mindig képesek mosolyogni? Felfedeztem egy tényt: az ilyen emberek végtelenül szégyentelének. Semmilyen valódi munkát nem végeznek vezetőként, hanem csak kirendelnek néhány embert feladatok végzésére, és azzal

elintézettnak tekintik a dolgot. Sosem látod őket a munkahelyen; fogalmuk sincs a gyülekezet munkájának előrehaladásáról vagy eredményeiről, mégis kompetens és megfelelő színvonalú vezetőnek gondolják magukat. Ez a hamis vezetők típuspéldája: semmiféle valódi munkát nem végeznek. A hamis vezetők nem viselnek terhet a gyülekezet munkájáért, és nem kezdenek aggódni vagy nyugtalankodni, akármennyi probléma merüljön is fel; elégedettek azzal, hogy mindössze néhány általános ügyet intéznek, és azt gondolják, hogy tényleges munkát végeztek. Bárhogy leplezi is le a Fennvaló a hamis vezetőket, nem érzik magukat rosszul belül, és nem is látják magukat leleplezve; nincs bennük semmi önreflexió vagy megbánás. Hát nem lelkiismeret és józan ész nélküliek az ilyen emberek? Kezelheti-e így a gyülekezeti munkát valaki, akinek igazán van lelkiismerete és józan esze? Egész biztosan nem.

Általánosságban elmondható, hogy a hamis vezetők különféle megnyilvánulásainak leleplezését hallva és magukat ezekkel a jellemzésekkel összevetve még a kevés lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező emberek is képesek kisebb-nagyobb mértékben meglátni, hogy valamelyest illenek rájuk ezek a jellemzések. Elvörösödnek, nyugtalanná válnak, nehéz lesz a szívük, úgy érzik, hogy adósai Istennek, és titokban ilyen elhatározásra jutnak: „Korábban elmerültem a testi kényelmekben, nem végeztem jól a munkámat, nem tettem eleget a felelősségeimnek, nem végeztem valódi munkát, tudatlan voltam, amikor kérdeztek, folyton ki akartam térni, és mindig színleltem, attól tartva, hogy ha mások meglátják, hogy mi van velem valójában, akkor elveszítem a hírnevemet és a státuszomat, és nem tudom tovább megőrizni a vezetői pozíciómat. Most látom csak, hogy ez a viselkedés szégyenletes és nem folytatható. Egy kicsit komolyabban kell vennem a cselekvést, és erőfeszítéseket kell tennem. Ha továbbra sem végezném jól a dolgomat, az megbocsáthatatlan lenne, és vádolna engem a lelkiismeretem!” Az efféle hamis vezetőknek még mindig van némi emberi mivoltuk és lelkiismeretük; legalábbis a lelkiismeretük tudatos. Miután hallották a leleplezésemet, magukra ismernek ezekben a szavakban, és nyugtalannak érzik magukat; elgondolkoznak: „Valóban nem végeztem semmilyen valódi munkát, illetve nem oldottam meg semmilyen valódi problémát. Nem érdemlem meg Isten megbízatását, sem a vezetői címet. Mit kellene hát tennem? Jóvá kell tennem a dolgokat; mostantól fogva neki kell veselkednem és valódi problémákat kell megoldanom, részt kell vennem minden konkrét feladatban, nem térhetek ki, nem színlelhetek, és a képességeim maximális mértéke szerint kell tennem a dolgokat. Isten átvizsgálja az emberek szívét és legbensőbb gondolatait, Isten ismeri mindenkinek az igazi mértékét; függetlenül attól, hogy jól vagy gyengén végzem-e a dolgokat, az a legfontosabb, hogy teljes szívvel végezzem. Ha még ezt sem tudom megtenni, embernek lehet-e egyáltalán nevezni engem?” Ha az ember képes elgondolkozni magán ebben a dologban, arra azt mondják, hogy van lelkiismerete. Akárhogy leplezed is le a lelkiismeret nélküli embereket, ők nem fognak elvörösödni, és heves szívdobogást sem éreznek; egyszerűen továbbra is azt tesznek, amit csak akarnak. Még ha magukra ismernek is abban, amit Isten leleplezett, közönyösen fognak

érezni azzal kapcsolatban: „Ez nem olyan, mintha név szerint említettek volna” – gondolják. „Mitől kéne félnem? Jó képességű vagyok, tehetséges vagyok; Isten háza nem boldogul nélkülem! Úgyhogy mi van akkor, ha nem végzek valódi munkát? Én magam nem végzek, de elvégeztetem valakivel, úgyhogy mégiscsak el lesz végezve, nem igaz? Akárhogy is, minden feladatot elvégeztetek neked, amire megkérsz, mindegy, hogy kivel intézem az elvégzését. Jó képességű vagyok, úgyhogy okosan dolgozom. A jövőben is így fogok tovább evickélni, és élvezem az életet, ahogy kedvem tartja.” Akárhogy boncolgatom és leplezem is le a hamis vezetőket amiatt, hogy nem végeznek valódi munkát, ezek az imént említett személyek nem változnak, és semmiről sincs tudomásuk: „Gondoljanak mások, amit akarnak, és hadd lássanak engem, ahogy akarnak – akkor sem fogom én elvégezni!” Van-e lelkiismeretük az ilyen hamis vezetőknek? (Nincs.) Most beszélgettünk negyedszer a hamis vezetők különféle megnyilvánulásainak leleplezéséről, és valahányszor leleplezem az ilyen egyéneket, azok, akiknek csak egy kevés lelkiismeretük is van, úgy érzik, mintha tűkön ülnének, bizonytalanul érzik magukat amiatt, hogy nem jól végzik a munkájukat, és titokban elhatározzák, hogy gyorsan bűnbánatot tartanak és fordulatot vesznek. Mindeközben azok, akiknek nincs lelkiismeretük, módfelett szégyentelenek; egyáltalán semmit sem éreznek. Függetlenül attól, hogy Én miként beszélek, ők csak élnek tovább a napjaikat a szokásos módon, és élvezik az életet, ahogy nekik tetszik. Amikor megkérdezed tőlük: „Némelyek az evangélizációs munkáért felelősek, némelyek a fordítási munkáért, mások pedig a filmgyártó munkáért – te milyen konkrét munkáért felelsz?”, akkor ők ezt válaszolják: „Habár én eddig semmilyen konkrét munkát nem végeztem, mindent én felügyelek. Összejöveteleket tartok nekik.” Ha azután ezt kérdezed tőlük: „Hány összejövetelet tartasz egy hónapban?”, így felelnek: „Legalább egy nagy összejövetelet havonta, és egy kicsit kéthetente.” Amikor pedig ezt kérdezed tőlük: „Az összejövetelek tartása mellett milyen konkrét munkát végeztél el?”, ezt válaszolják: „Milyen konkrét munkát végezhetnék, ha egyszer ennyire lefoglalnak az összejövetelek? Azonkívül olyan széles körben irányítom a dolgokat, hogy konkrét munkára semmi időm nem marad.” Ezek a hamis vezetők úgy érzik, hogy teljes mértékben igazuk van – és hogy ők nagyon szilárd és stabil vezetők! Nem számít, hogyan leplezik le és metszik meg őket, a legkevésbé sem izgatja őket. Ha Nekem el kellene végeznem egy konkrét feladatot, például főznöm kellene öt főre, de csak négy embernek elegendő ételt készítettem volna, kényelmetlenül érezném magam amiatt, hogy nem készítettem eleget, és büntudatom lenne, hogy nem tudok mindenkit jóllakolni. Akkor elgondolkoznék azon, hogy miként tegyem jóvá a dolgot, és biztosítanám, hogy legközelebb helyesen számoljak, hogy mindenki eleget kapjon enni. Ha pedig azt mondaná valaki, hogy túl sós volt az étel, úgy szintén rosszul érezném magam. Megkérdezném, hogy melyik étel volt túl sós, majd másoktól is megkérdezném, hogy megfelelő volt-e a fűszerezés. Habár nehéz mindenkinek a kedvére tenni, akkor is meg kell próbálnom minden Tőlem telhetőt megtenni azért, hogy jól végezzem el a magam részét. Ezt nevezik úgy, hogy valaki eleget tesz a felelősségeinek; ez az a józan

ész, amellyel rendelkezniük kellene az embereknek. Mindig eleget kell tenned a felelősségeidnek; bármi legyen is a feladat, neked magadnak részt kell benne vened. Ha bárki eltérő véleményt fogalmaz meg – akárki legyen is az illető –, te pedig rájössz, hogy nincs igazad, és rosszul érzed magad ennek hallatán, akkor helyre kell igazítanod a dolgokat; bele kell tenned a szívedet abba, amit a jövőben csinálsz, és akkor is jól kell végezned, ha az némi megpróbáltatás elviselését jelenti. A hamis vezetőkben nincs meg ez az érzés, ezért ők egyáltalán nem viselnek semmilyen megpróbáltatást. Miután hallották ezeket a tényeket a hamis vezetők leleplezéséről, egyáltalán nem éreznek semmit: továbbra is élvezettel esznek, nyugodtan alszanak, és nap mint nap ugyanabban a vidám hangulatban élik a világukat, anélkül, hogy úgy éreznék, nehéz terhet cipelnek a vállukon, vagy hasogatja a szívüket a bűntudat. Miféle emberek ezek? Az ilyen embereknek baj van a jellemével: nincs lelkiismeretük, híján vannak a józan észnek, és gyenge a jellemük. Annak ellenére, hogy már ilyen régóta leplezem le a hamis vezetők különféle megnyilvánulásait – hol pozitív szempontból, gondoskodással és beszélgetéssel, hol negatív szempontból, leleplezve és boncolgatva őket –, a hamis vezetők egy része még mindig nem tudja felismerni a saját problémáit, és soha nem áll szándékukban önvizsgálatot és bűnbánatot tartani. Ha semmilyen felügyelet és sürgetés nem történne a Fennvaló részéről, akkor ők még mindig úgy evickélnének a munkájukkal, ahogy tudnak, és egyáltalán nem váltanának irányt. Akárhogy leplezem is le őket, továbbra is higgadtan ülnek ott, és teljes tudatlanságban maradnak. Hát nem messzemenőig szégyentelenek? Az ilyen típusú emberek nem alkalmasak vezetőknek vagy dolgozóknak; annyira gyenge jellemek, hogy még a szégyent sem ismerik! A normális emberek még azt is nehezen viselnék, ha csak azt kellene hallaniuk, hogy valaki megemlíti a hiányosságait, a hibáikat vagy bármit, ami nem helyénvaló vagy az alapelvekkel ellentétes abban, amit tettek – hát még, ha konkrétan le is leplezné őket! Feldúlva és megszégyenítve éreznék magukat, és azon gondolkodnának, hogy miként változzanak meg és igazítsák helyre magukat. Mindeközben ezek a hamis vezetők teljes káoszba fullasztják a munkájukat, de még mindig tiszta lelkiismerettel élnek, nem éreznek aggodalmat vagy nyugtalanságot, és teljes tudatlanságban maradnak, bárhol leplezzék is le őket – ráadásul olyan helyeket találnak, ahol elbújhatnak és a kényelmet kereshetik, és soha sehol nem látni őket. Ezek aztán igazán nem ismerik a szégyent!

Egy gyülekezetvezetőnek muszáj legalább lelkiismerettel és józan ésszel rendelkeznie, valamint néhány igazságot is értenie – csakis ekkor érezhet terhet. Melyek a megnyilvánulásai annak, amikor valaki terhet érez? Ha látja, hogy némelyek negatívak, némelyeknek eltorzult a felfogásuk, némelyek elpazarolják Isten házában vagyont, némelyek felszínesen végzik a munkájukat, némelyek nem a megfelelő feladatokra ügyelnek, amikor a kötelességeiket végzik, némelyek folyton hangzatos szavakat pufogatnak, de nem végeznek valódi munkát..., ha azt találja, hogy túl sok probléma van és vár megoldásra a gyülekezeten belül, és azt látja, hogy rengeteg munka van elvégeztelenül, ettől teherérzet alakul ki benne. Amióta vezetővé lett, olyan érzés,

mintha állandóan tűz égne benne; ha felfedez egy problémát és nem tudja azt megoldani, aggódni és nyugtalankodni kezd, és nem tud enni vagy aludni. Az összejövetelek alatt, amikor egyesek olyan problémákat jelentenek a munkájukban, amelyeket a vezető nem tud azonnal átlátni és megoldani, akkor a vezető nem adja fel; úgy érzi, hogy meg kell oldania ezt a problémát. Miután imádkozott és keresett, és két napon át gondolkodott rajta, amint megtudja, miként oldja meg, gyorsan meg is oldja a problémát. Miután megoldotta a problémát, haladéktalanul ellenőrzi a munka többi elemét is, és felfedez egy másik problémát, miszerint túl sok ember vesz részt egy munkaelemben, ahol a személyzet létszámának csökkentésére van szükség. Akkor gyorsan összehív egy összejövetelt, világos képet kap a helyzetről, csökkenti a személyzet létszámát és észszerű elrendezéseket talál ki, és ezáltal meg lesz oldva a probléma. Bármelyik munkát vizsgálják is, a terhet viselő vezetők mindig képesek azonosítani a problémákat. Bármely olyan probléma esetén, amelyik szaktudással kapcsolatos vagy szembemegy az alapelvekkel, képesek azt azonosítani, utánaérdeklődni, megértést nyerni vele kapcsolatban, és amikor felfedeznek egy problémát, haladéktalanul megoldják azt. Az intelligens vezetők és dolgozók csak a gyülekezeti munkával, szaktudással és az igazságalapelvekkel kapcsolatos problémákat oldanak meg. A mindennapi élet során felmerülő apró-cseprő ügyeknek nem szentelnek figyelmet. Az evangéliumterjesztés Isten által rájuk bízott munkája minden egyes területének utánanéznak. Minden olyan problémáról kérdezősködnék és megvizsgálják azt, amelyet képesek észlelni vagy felfedezni. Ha az adott pillanatban ők maguk nem képesek megoldani a problémát, akkor összegyűlnek más vezetőkkel és dolgozókkal, beszélgetnek velük, keresik az igazságalapelveket, és a megoldás módjain gondolkodnak. Ha nagy problémával találkoznak, amelyet valóban nem tudnak megoldani, akkor haladéktalanul a Fennvalóhoz fordulnak, és hagyják, hogy a Fennvaló kezelje és oldja meg azt. Az efféle vezetők és dolgozók olyan emberek, akik elvek szerint cselekednek. Nem számít, milyen problémák vannak, amennyiben meglátták, nem fogják annyiban hagyni azokat; ragaszkodnak hozzá, hogy teljes mértékben megértsék ezeket a problémákat, azután pedig egyenként megoldják. Még ha nem is lesznek alaposan megoldva, az garantálható, hogy ezek a problémák nem fognak újra felmerülni. Ilyen az, amikor valaki teljes szívéből, teljes erejéből és teljes értelméből végzi a kötelességét és maradéktalanul eleget tesz a felelősségeinek. Azok a hamis vezetők és dolgozók, akik nem végeznek valódi munkát, és nem valódi problémák megoldására koncentrálnak, nem tudják felismerni a látókörükbe kerülő problémákat, és nem tudják, hogy milyen munkát kellene elvégezni. Amíg azt látják, hogy a testvérek szorgosan végzik a kötelességeiket, ők tökéletesen elégedettek, úgy érzik, hogy ez az ő valódi munkájuk eredménye; azt gondolják, hogy a munka valamennyi aspektusa elég jó, és hogy nekik személy szerint nincs sok teendőjük, illetve nincs semmi általuk megoldandó probléma, úgyhogy eztán a státuszukból fakadó előnyök élvezésére koncentrálnak. Folyton fel akarnak vágni és dicsekedni akarnak magukkal a testvérek között. Valahányszor meglátják a testvéreket,

ezt mondják: „Légy jó hívő! Végezd jól a kötelességedet! Ne cselekedj rutinszerűen! Ha rakoncátlan vagy, illetve bajt okozol, el foglak bocsátani téged!” Csak a státuszuk megerősítéséhez és az emberek kioktatásához értenek. Az összejöveteleik alatt mindig azt kérdezzük, hogy milyen problémák vannak jelen a munkában, és megkérdezzük, hogy vannak-e nehézségeik az alattuk levőknek, de amikor mások kifejezésre juttatják a problémáikat és a nehézségeiket, nem tudják megoldani azokat. Ennek ellenére mégis boldogok, és továbbra is tiszta lelkiismerettel élik az életüket. Ha semmilyen nehézséget vagy problémát nem hoznak fel a testvérek, akkor úgy érzik, hogy nagyon jól végzik a munkájukat, és önteltek lesznek. Azt gondolják, hogy a munkáról való kérdezősködés az a munka, amelynek az elvégzésére ki lettek jelölve, amikor pedig problémák merülnek fel és a Fennvaló hozzájuk vezeti vissza a felelősséget, akkor megdöbbennek. Mások eléjük tárják a munka nehézségeit és problémáit, de ők még mindig arról panaszkodnak, hogy azok miért nem keresik az igazságot a problémák megoldása végett. Mivel ők maguk nem oldanak meg valódi problémákat, átpasszolják a labdát az alattuk lévő felügyelőknek, és szigorúan megfeddik a konkrét feladatokat végzőket. Ez a feddés segít nekik a haragjuk levezetésében, sőt még azt is tiszta lelkiismerettel elhiszik, hogy ők maguk valódi munkát végeznek. Soha nem éreztek még aggodalmat vagy nyugtalanságot amiatt, hogy nem képesek felfedezni vagy megoldani a problémákat, és olyan sem történt, hogy ne tudtak volna enni vagy jól aludni emiatt – soha nem szenvedtek efféle megpróbáltatást.

Valahányszor meglátogatok egy farmgyülekezetet, megoldok néhány problémát. Soha nem azért megyek, mert találtam valamilyen konkrét problémát, amellyel foglalkozni kell; arról van csak szó, hogy van némi szabadidőm körbejárni és megnézni, hogy megy a gyülekezetben a különféle csapatok munkája, és hogy milyen az emberek állapota az egyes csapatokon belül. Összegyűjtöm a felügyelőket egy beszélgetésre, és megkérdezem tőlük, hogy milyen munkát végeztek ebben az időszakban, és hogy milyen problémák vannak; hagyom őket, hogy felvessenek néhány problémát, azután pedig beszélgetek velük arról, hogy miként kell ezeket megoldani. Amikor velük beszélgetek, néhány új problémát is fel tudok fedezni. A problémák egyik típusa azzal kapcsolatos, hogy a vezetők és a dolgozók miként végzik a munkájukat; egy másik típusba a felelősségi körükön belüli munkában felmerülő problémák tartoznak. Azonkívül abban is segítek és útmutatással szolgálok a számukra, hogy miként végezzenek konkrét munkát, hogyan valósítsák meg a munkát, milyen munkát végezzenek, legközelebb pedig nyomon követem a dolgokat, és megkérdezem tőlük, hogy ment a legutóbb rájuk bízott munka. Szükséges az ilyen felügyelet, ösztönzés és nyomon követés. Habár ez nem jár nagy csinnadrattával és kiabálással, sem hangszórók használatával a bejelentésekhez, ezeknek a konkrét munkáknak és feladatoknak a kommunikálása és megvalósítása néhány olyan vezetőn és dolgozón keresztül történik, akik képesek valódi munkát végezni. Így minden egyes csapat munkája rendezett lesz és előrehalad, javul a munka hatékonysága, és jobbak lesznek az eredmények. Végül

mindegyik csapatban mindenki szilárdan ki tud tartani a maga kötelessége mellett, tudván, hogy mit kell tennie és azt hogyan. Az a legkevesebb, hogy mindenki a megfelelő kötelességét végzi, mindannyiuknak van feladat a kezük ügyében, és amit tesznek, az Isten házában követelményei szerint történik, valamint az alapelvek szerint végezhető. Hát nem némi eredmény elérése ez? Tudják vajon a hamis vezetők, hogy miként kell így dolgozni? A hamis vezetők így töprengenének: „Szóval így hajtja végre a munkát a Fennvaló: összehív néhány embert egy csevegésre, mindenki jegyzetel egy kis füzetbe, és miután elkészültek a jegyzetek, be van fejezve a Fennvaló munkája. Ha a Fennvaló így hajtja végre a munkát, akkor mi is ugyanígy fogjuk végezni.” Vagyis a hamis vezetők ekképpen utánoznak. Lemásolják a külsőségeket, de végül egyáltalán semmilyen valódi munkát nem végeznek, semmit nem valósítanak meg azokból a feladatokból, amelyek elvégzésére felkérték őket, hanem csak tétlenül múlatják az időt, a semmiről beszélgetve. Néha a zöldségmezőkre és az üvegházakhoz is elmegyek, hogy lássam, hogyan növekednek a palánták, illetve megtudjam, hány körben lehet növényeket felnevelni az üvegházban a tél folyamán és milyen gyakran kell megöntözni őket. E feladatok közül – legyenek bár kicsik vagy nagyok – mindegyikhez hozzátartoznak a zöldségtermesztéssel kapcsolatos technikai dolgok, és ha szorgalmasan végzi őket valaki, akkor teljesíteni tudja őket. Elsősorban miben mutatkozik meg a hamis vezetők hamissága? A legszembeütőbb az, hogy nem végeznek valódi munkát; csak néhány olyan feladatot végeznek el, ami jó színben tünteti fel őket, majd elintézettnek tekintik a dolgot, és elkezdik élvezni a státuszukból fakadó előnyöket. Akármennyit végeznek is el ebből a típusú munkából, az vajon azt jelenti, hogy valódi munkát hajtanak végre? A legtöbb hamis vezető nem fogja fel tisztán az igazságot, csak néhány szót és doktrínát ért, ami nagyon megnehezíti a valódi munka jó elvégzését. A hamis vezetők egy része még csak általános ügyekkel kapcsolatos problémákat sem tud megoldani; ők egyértelműen szegényes képességűek, és híján vannak a lelki megértésnek. Teljességgel értéktelen a művelésük. Némely hamis vezetőnek van egy kevés képessége, de nem végez valódi munkát, és elmerül a testi kényelmekben. A testi kényelmekben elmerülő emberek nem nagyon különböznek a disznóktól. A disznók alvással és evéssel töltik a napjaikat. Semmit nem csinálnak. Amikor azonban az etetésükkel járó egy évnyi kemény munka után az év végén az egész család a húsukat eszi, azt lehet mondani rájuk, hogy jó szolgálatot tettek. Ha egy hamis vezetőt úgy tartanak, mint egy disznót, ha naponta háromszor ingyen eszik és iszik, megerősödik és meghízik, de semmilyen valódi munkát nem végez, hanem egy naplopó, akkor vajon nem volt hiábavaló eltartani őt? Volt bármi haszna? Csak ellenpontként szolgálhat, és ki kell iktatni. Valóban jobb disznót tartani, mint egy hamis vezetőt. A hamis vezetőknek lehet „vezető” titulusuk, elfoglalhatják ezt a pozíciót, naponta háromszor jókat ehetnek, Istennek sok kegyelmét élvezhetik, év végére kikerekedhetnek és pirospozsgássá válhatnak a sok evéstől – de mi van a munkával? Nézd meg mindazt, amit elértél a munkádban ebben az évben: Voltak-e eredményeid ebben az évben bármelyik munkaterületen? Milyen valódi munkát

végeztél? Isten háza nem azt kéri, hogy minden munkát tökéletesen végezz, de a kulcsfontosságú munkát – például az evangéliumi munkát vagy a filmgyártó munkát, a szövegalapú munkát stb. – jól kell végezned. Ezek mindegyikének gyümölcsözőnek kell lennie. Normális körülmények között a legtöbb munkának járnia kell valamilyen eredménnyel és el kell érnie valamit három-öt hónap elteltével; ha egy év után sincs semmilyen eredmény, akkor az komoly probléma. A te felelősségi körödben melyik munka volt eddig a leggyümölcsözőbb? Melyikért fizettél a legnagyobb árat és szenvedtél a legtöbbet az év során? Mutasd be ezt az eredményt és gondolkodj el azon, hogy vajon kihoztál-e értékes eredményeket abból, hogy egy éven át élvezted Isten kegyelmét; világosan érezned kell ezt a szívedben. Ugyan mit csináltál, amíg mindezen idő alatt Isten házában az ételét etted és Isten kegyelmét élvezted? Elértél-e bármit is? Ha semmit nem értél el, akkor csak elevickéltél; ízig-vérig hamis vezető vagy. Vajon el kell bocsátani és ki kell iktatni az efféle vezetőket? (Igen.) Fel tudjátok ismerni az efféle hamis vezetőket, amikor találkoztok velük? Észre tudjátok venni, hogy hamis vezetők, akik csak elevickélnek, hogy ingyen étkezési jegyet kapjanak? Addig esznek, amíg zsíros nem lesz a szájuk, de sosem tűnik úgy, mintha aggódnának vagy nyugtalanok lennének a munka miatt, és semmilyen konkrét feladatban nem vesznek részt, illetve nem érdeklődnek felőle. Még ha érdeklődnek is, annak oka van; csak akkor tesznek így, amikor a Fennvaló nyomást gyakorol rájuk az eredmények miatt, máskülönben nem foglalkoznának vele. Folyton elmerülnek az élvezetben, gyakran néznek filmeket vagy tévéműsorokat. Másoknak adják tovább a munkát, és miközben mindenki más szorgosan végzi a kötelességét, ők pihengetnek, és jól érzik magukat. Ha van egy probléma, és megpróbálsz megtalálni őket, hogy kezeljék azt, sehol sem láthatók, de az étkezésekről sosem késnek el. Evés után pedig, amikor mindenki más visszamegy dolgozni, ők elmennek, hogy még több szabadságot vegyenek ki. Ha megkérdezed őket: „Miért nem mész ki és ellenőrzöd a munkát? Mindenki a te utasításodra, a te intézkedéseidre vár!”, ők ezt mondják: „Miért vártok rám? Ti is mind meg tudjátok ezt csinálni, mindannyian tudjátok, hogy kell csinálni – hát nem ugyanúgy van akkor is, amikor nem vagyok ott? Hát nem pihenhetek egy darabig?” „Ez pihenés volna? Egyszerűen csak filmeket nézel!” „Szakmai készségeket tanulok, azt tanulmányozom, hogyan forgatják a filmeket.” Még kifogásokkal is előhozakodnak. Egyik filmet a másik után nézik meg, és amikor éjszaka mindenki pihen, akkor ők is. Minden nap így evickélnek el, de milyen mértékben? Mindenki ellenszenvesnek találja őket, mindenki kellemetlenül érzi magát miattuk, végül pedig senki nem figyel oda rájuk. Mondjátok meg Nekem, ha az ilyen vezetők nincsenek a posztjukon, vajon attól még haladhat előre a munka? Nélkülük talán nem forog tovább a Föld? (De igen, forog tovább.) Akkor hát le kell leplezni őket, hogy mindenki láthassa: nem a megfelelő feladatokkal foglalkoznak, és hogy senkit ne korlátozzanak. Az efféle hamis vezetőket, akik nem a megfelelő feladatokkal foglalkoznak, le kell leplezni és ízekre kell szedni, hogy mindenki felismerhesse őket, azután pedig el kell bocsátani őket, hogy álljanak félre! Fel tudjátok ismerni az efféle hamis vezetőket, amikor találkoztok

velük? Hamis vezetők nélkül mind úgy éreznék, mintha kapitány nélküli tengerészek lennének? Elvégeznék-e a munkát és véghezvinnék-e a feladatokat önállóan? Ha nem, akkor veszélyben vagytok. Ha efféle hamis vezetőkkel állnátok szemben, akik nem végzik megfelelően a kötelességüket, nem példát mutatva vezetnek, és online csevegéssel ütik el az időt, lenne-e vajon ítélőképességetek egy ilyen helyzetben? Befolyásolhatnának-e benneteket, hogy ti is vegyetek részt hiábavaló csevegésben és késleltessétek a kötelességeiteket? Képesek vagytok-e még mindig efféle hamis vezetőket követni? (Nem.)

Egyes hamis vezetők torkosak és lusták, és jobban szeretik a kényelmet a kemény munkánál. Sem dolgozni, sem aggodalmaskodni nem akarnak, kibújnak az erőfeszítés és a felelősség alól, és csak a kényelemben akarnak elmerülni. Szeretnek enni és játszani, és rendkívül lusták. Volt egy hamis vezető, aki reggelente azután kelt csak fel, miután mindenki más végzett már az evéssel, éjszaka pedig még akkor is tévéműsorokat nézett, amikor már mindenki más pihent. Az egyik főzésért felelős testvér nem bírta ezt tovább elviselni és megkritizálta az illetőt. Gondoljátok, hogy hajlandó volt hallgatni egy szakácsra? (Nem.) Tegyük fel, hogy egy vezető vagy egy dolgozó intette volna meg, ezt mondván: „Szorgalmasabbnak kell lenned; azt a munkát, amelyet szükséges elvégezni, el kell végezni. Vezetőként eleget kell tenned a felelősségeidnek, bármilyen munkáról legyen is szó; biztosítanod kell, hogy ne legyenek vele problémák. Most, hogy kiderült egy probléma, te pedig nem vagy jelen, hogy megoldd, ez kihatással van a munkára. Ha következetesen így dolgozol, az nem hátráltatja vajon a gyülekezet munkáját? El tudod-e viselni ezt a felelősséget?” Vajon erre hallgatott volna? Nem feltétlenül. Az ilyen hamis vezetőket a döntéshozó csoportnak haladéktalanul el kell bocsátania, és más munkára kell őket kirendelni, hogy azt végezhessék, amit képesek elvégezni. Ha semmirekellők, akik bármerre járnak is, csak potyázni akarnak, és semmit sem képesek elvégezni, akkor el kell küldeni őket, anélkül hogy bármiféle kötelesség végzését megengednék nekik. Nem méltók arra, hogy kötelességet végezzenek; nem emberek, híján vannak a normális emberi mivolta jellemző lelkiismeretnek és józan észnek, és szégyentelenek. Ha egyszer átláttak az ilyen naplopókkal felérő hamis vezetőkön, közvetlenül el kell bocsátani őket; szükségtelen az intésükkel próbálkozni, és nem kell lehetőséget biztosítani nekik arra, hogy megfigyelésen menjenek keresztül, valamint az igazságról sem szükséges beszélni nekik. Hát nem hallottak már elég igazságot? Ha megmetszenék őket, vajon meg tudnának változni? Nem tudnának. Ha valaki szegényes képességű, ha olykor abszurd nézeteket vall, vagy tudatlanságból nem látja az összképet, de szorgalmas, terhet hordoz és nem lusta, akkor az ilyen ember annak ellenére, hogy eltérések vannak a kötelességvégzésében, meg tud térni, amikor azzal szembesül, hogy megmetszik. Az a legkevesebb, hogy ismeri a vezetők felelősségeit és tudja, hogy mit kell tennie, van lelkiismerete és felelősségérzete, és van szíve. Azok azonban, akik lusták, akik jobban szeretik a kényelmet a kemény munkánál, és akiken nincs teher, nem tudnak megváltozni. Nincs teher a szívükben; bárki metszi is meg őket, hasztalan.

Némelyek ezt mondják: „Akkor, ha utoléri őket Isten ítélete, fenyítése, próbatételei és finomítása, az meg fogja változtatni azt a problémájukat, hogy nincs rajtuk teher?” Ez nem változtatható meg; az ember természete határozza meg, ahogy egy kutya sem képes változtatni azon a szokásán, hogy mocskot egyen. Valahányszor látsz valakit, aki lusta és teher nélkül való, és közben vezetőként szolgál, biztos lehetsz benne, hogy hamis vezető. Némelyek talán ezt mondják: „Hogy tudod hamis vezetőnek nevezni őt? Jó képességű, eszes, át tudja látni a dolgokat és képes terveket szőni. A világban vállalkozásokat irányított, vezérigazgatóként dolgozott; nagy tudású, tapasztalt és világi bölcsességgel bír!” Ezek a tulajdonságok megoldhatják vajon azt a problémáját, hogy lusta és teher nélkül való? (Nem.)

Vajon milyen megnyilvánulásokat és jellemzőket mutatnak azok, akik túlzottan lusták? Először is, bármit csinálnak, felületesen cselekszenek, pizmognak, kényelmes tempóban haladnak, pihengetnek és halogatják a dolgokat, amikor csak lehet. Másodszor, nem törődnek a gyülekezet munkájával. Bárki, aki szeret ilyen dolgok miatt aggódni, az felőlük megteheti. Ők nem fognak. Ha valami miatt aggódnak, az a saját hírnevük, nyereségük és státuszuk érdekében van – számukra csak az számít, hogy képesek legyenek élvezni a státusból származó előnyöket. Harmadszor, visszariadnak a munkájukban jelentkező nehézségtől; nem tudják elfogadni, hogy a munkájuk akár csak egy kicsit is fárasztó legyen, ha pedig az, akkor nagyon neheztelnek, képtelenek elviselni a nehézséget, illetve megfizetni az árat. Negyedszer, képtelenek kitartani bármilyen munkában, mindig félúton feladják, és képtelenek véghezvinni a dolgokat. Ha átmenetileg jó kedvük van, akkor lehet, hogy szórakozásból végeznek valamilyen munkát, ha viszont valami hosszú távú elköteleződést igényel, és lefoglalja őket, sokat kell gondolkodni rajta, a hús-vér testüket pedig kifárasztja, akkor idővel zsörtölődni kezdenek. Egyes vezetők például a gyülekezeti munkáért felelnek, és ezt eleinte újnak és frissnek találják. Nagyon motiváltak, amikor az igazságról beszélnek, és ha látják, hogy a testvéreknek problémáik vannak, képesek segíteni és megoldani azokat. De miután egy ideig kitartottak, kezdik a vezetői munkát túl kimerítőnek találni, és negatívvá válnak – könnyebb munkára szeretnének váltani, és nem hajlandóak elviselni a nehézségeket. Az ilyen emberekből hiányzik a kitartás. Ötödször, egy másik jellemző, ami megkülönbözteti a lusta embereket az, hogy nem hajlandóak valós munkát végezni. Mihelyt a hús-vér testük szenved, kifogásokkal állnak elő, hogy kibújjanak a munka alól, illetve másra hárítsák azt. És amikor az a másik befejezi a munkát, szégyentelenül maguk aratják le a babérokat. Ez a lusta emberek öt fő jellemzője. Ellenőriznetek kellene, hogy a gyülekezetek vezetői és dolgozói között vannak-e ilyen lusta emberek. Ha ilyet találtok, azonnal el kell bocsátani azt. Vajon tudnak-e a lusta emberek vezetőként jó munkát végezni? Bármilyen képességűek is, illetve bármilyen minőségű is az emberi mivoltuk, ha lusták, akkor képtelenek lesznek jól végezni a munkájukat, és hátráltatni fogják a munkát és a fontos ügyeket. A gyülekezet munkája sokrétű; minden egyes aspektusa sok részletes feladatot foglal magában, és a problémák megoldásához beszélgetni kell az igazságról, hogy jól

végezzük. Ezért a vezetőknek és a dolgozóknak szorgalmasnak kell lenniük – sokat kell beszélniük és rengeteget kell dolgozniuk nap mint nap, hogy biztosítsák a munka hatékonyságát. Ha túl keveset beszélnek vagy tesznek, akkor nem lesz eredmény. Ha tehát egy vezető vagy dolgozó lusta, akkor minden bizonnyal hamis vezető, és képtelen valós munkát végezni. A lusta emberek nem végeznek valós munkát, még kevésbé mennek el maguk a munkaterületekre, és nem hajlandók problémákat megoldani, illetve részt venni valamilyen konkrét munkában. Egyáltalán nem értik meg vagy fogják fel a problémákat semmilyen munkában. A fejükben csupán egy felszínes, homályos elgondolás él abból, amit másoktól hallottak, és csupán átevicckélnek rajta egy kis doktrínát prédikálva. Képesek vagytok-e felismerni ezt a fajta vezetőt? Képesek vagytok-e megmondani, hogy hamis vezetők? (Valamelyest.) A lusta emberek felületesek, bármilyen kötelességet is végeznek. Bármilyen kötelességet is végezzenek, hiányzik belőlük a kitartás, ötletszerűen dolgoznak, és panaszkodnak, valahányszor valamilyen nehézség éri őket, és véget nem érő sérelmek áradnak belőlük. Szidalmazták azt, aki kritizálja vagy megmetszi őket, házsártos asszonyként sértegetik az utcán az embereket, mindig másokon akarják levezetni a haragjukat, és nem akarják végezni a kötelességüket. Vajon mit jelez az, hogy nem akarják végezni a kötelességüket? Azt jelzi, hogy nem viselnek terhet, nem hajlandók felelősséget vállalni, és lusták. Nem akarnak nehézségeket elszenvedni, illetve megfizetni az árat. Ez különösképpen vonatkozik a vezetőkre és a dolgozókra: Ha nem viselnek terhet, akkor eleget tudnak-e tenni a vezetők és a dolgozók felelősségeinek? Egyáltalán nem.

A hamis vezetők nem követik nyomon a munkát, illetve nem adnak útmutatást azzal kapcsolatban

Az imént a vezetők és a dolgozók ötödik felelősségének ezt az aspektusát vitattuk meg: „felfogással és megértéssel rendelkezni a munka minden egyes elemének az állását illetően”. Ennek az aspektusnak a megvitatásával a hamis vezetők néhány konkrét megnyilvánulását, valamint az emberi mivoltukat és a jellemüket tártuk fel. Most nézzük meg azt, hogy: „felfogással és megértéssel rendelkezni a munka minden egyes elemének az előrehaladását illetően”. Természetesen a munka előrehaladása valamelyest összefügg a munka állásával, viszonylag közeli kapcsolat van köztük. Ha valaki nem képes megértéssel és felfogással rendelkezni egy munkaelem állását illetően, akkor hasonlóképpen a munka előrehaladását sem tudja megérteni és felfogni. Az például, hogy milyen a munka előrehaladása, milyen szintre jutott el, milyen állapotban vannak a benne résztvevő emberek, hogy vannak-e a szakmai aspektusokkal kapcsolatos nehézségek, vannak-e a munkának olyan területei, amelyek nem felelnek meg Isten háza követelményeinek, hogy milyenek az elért eredmények, hogy tanul-e valaki azok közül, akik nem igazán képzetek a munka szakmai aspektusaiban, hogy ki szervezi meg a tanulást, mit tanulnak, hogyan tanulnak, és így tovább – ezek a konkrét kérdések mind összefüggenek az előrehaladással. A himnuszírás munkája például nem

eléggé fontos? Milyen konkrét feladatokat szükséges elvállalni egyetlen himnusz megírásának a folyamatában attól kezdve, hogy először kiválasztásra kerülnek Isten szavainak lényeges szakaszai, egészen a dalszerzés befejezéséig? Először is, ki kell választani Isten szavaiból olyan lényeges szakaszokat, amelyek alkalmasak arra, hogy himnuszokat írjanak belőlük, és ezeknek megfelelő hosszúságúaknak is kell lenniük. A második lépés annak a megfontolását foglalja magában, hogy milyen stílusú dallam illik a szöveghez, amitől kellemes és élvezetes lesz énekelni. Azután meg kell találni a megfelelő embereket a himnusz eléneklésére. Hát nem konkrét feladatok ezek? (De igen.) Egy himnusz megírása után a hamis vezető egyáltalán nem érdeklődik afelől, hogy alkalmas-e a szerzemény, vagy megfelelő-e a stílus. A dalszerző, amikor észreveszi a felügyelet hiányát, személy szerint elég jónak érzi és felveszi a szerzeményét. Végül megzenésítik és himnusszá alakítják Isten szavainak azt a szakaszát, amellyel kapcsolatban mindenki várta, hogy himnusz legyen belőle, de éneklés közben a legtöbben úgy érzik, hogy a himnusznak még mindig vannak hibái. Milyen probléma merül fel? A megkomponált himnusz nem színvonalas: annak ellenére vették fel, hogy nincs dallama és nem tetszetős. A hamis vezető, miután hallotta, megkérdezi: „Ki szerezte ezt a himnuszt? Miért lett felvéve?” Mire felteszi ezt a kérdést, már legalább egy hónap eltelt. Vajon a vezetőnek nem kellett volna figyelemmel kísérnie és haladéktalanul felfognia ennek a munkának az előrehaladását ez alatt az egy hónap alatt? Hogy ment például a komponálás? Meg lett határozva a himnusz alaphangneme? Volt dallama? Illett Isten szavaihoz ennek a himnusznak a dallama és stílusa? Szolgáltak útmutatással olyan személyek, akik releváns tapasztalattal bírnak? Lehetne ezt a himnuszt széles körben énekelni a megkomponálása után? Milyen hatása lenne? Jónak találták a hangnemet? A hamis vezető rendre elmulasztotta figyelemmel kísérni az efféle dolgokat, és meg is van rá az indoka, hogy miért nem kísérte figyelemmel: „Nem értek a himnuszíráshoz. Hogyan kísérhetnék figyelemmel valamit, amihez nem értek? Ez lehetetlen.” Jogos indok ez? (Nem.) Ez nem jogos indok; figyelemmel kísérheti tehát valaki a himnuszírást akkor is, ha nem járatos benne? (Igen.) Hogyan kísérje figyelemmel? (Együttműködhet a testvérekkel, és megvizsgálhatja a dallamot az alapelvek alapján, hogy lássa, megfelelő-e; gyakorlati módon kísérheti figyelemmel a munkát ahelyett, hogy mosná a kezeit.) A hamis vezetők munkájának fő jellemzője a doktrínáról való fecsegés és a szlogenek szajkózása. Miután kiadják a parancsaikat, egyszerűen mossák kezeiket az ügyben. Nem kérdeznek a munka későbbi előrehaladásáról; nem kérdezik meg, hogy felmerültek-e problémák, eltérések vagy nehézségek. Amint kiosztják a munkát, késznek tekintik a feladatukat. Ami azt illeti, vezetőként – miután elrendezted a munkát – figyelemmel kell kísérned a munka előrehaladását. Még ha nem is ismerős számodra az adott munkaterület – még ha semmilyen ismereted nincs is róla – meg tudod találni a módját, hogy elvégezd a munkádat. Kereshetsz valakit, aki valóban felfogja, aki érti a szóban forgó szakmát, hogy elvégezze a felülvizsgálatot és javaslatokat tegyen. A javaslataiból meghatározhatod a megfelelő alapelveket, és így figyelemmel tudod majd

kísérni a munkát. Akár ismerős számodra a szóban forgó szakma, illetve akár érted azt, akár nem, legalább felügyelned kell a munkát, figyelemmel kell kísérned, és folyamatosan tudakozódnod és kérdezősködnöd kell az előrehaladásáról. Fenn kell tartanod az ilyen ügyek megértését; ez a felelősséged, a munkád része. Ha nem kíséred figyelemmel a munkát, nem teszel semmi többet, miután a munka kiosztásra került, mosod a kezeidet – a hamis vezetők teszik így a dolgokat. Az, hogy valaki nem követi nyomon a munkát, illetve nem nyújt iránymutatást azzal kapcsolatban, nem érdeklődik a felmerülő problémákról, illetve nem oldja meg azokat, valamint nem fogja fel a munka előrehaladását és hatékonyságát – ezek szintén hamis vezetők megnyilvánulásai.

A hamis vezetők nem végeznek valódi munkát, ami késlelteti a munka előrehaladását

Mivel a hamis vezetők nem tájékozódnak a munka előrehaladásáról, és mivel képtelenek azonnal felismerni a felmerülő problémákat, nemhogy megoldani azokat, ez gyakran ismétlődő késedelmekhez vezet. Bizonyos munkáknál, mivel az emberek nem fogják fel az alapelveket, és senki sem alkalmas arra, hogy felelősséget vállaljon érte vagy uralja azt, a munkát végzők gyakran vannak negatív, passzív és várakozó állapotban, ami súlyosan befolyásolja a munka előrehaladását. Ha a vezetők eleget tettek volna a felelősségeiknek – ha uralták volna a munkát, előremozdították volna, felügyelték volna, és találtak volna valakit, aki érti az adott területet, hogy vezesse a munkát, akkor a munka gyorsabban haladt volna, ahelyett, hogy ismétlődő késedelmeket szenvedett volna. A vezetők számára tehát létfontosságú, hogy megértsék és felfogják a munka állapotát. Természetesen az is nagyon szükséges, hogy a vezetők megértsék és felfogják, hogyan halad a munka, mivel az előrehaladás a munka hatékonyságával és az elérendő eredményekkel függ össze. Ha a vezetők és a dolgozók nem fogják fel, hogyan halad a gyülekezet munkája, és nem követik nyomon vagy felügyelik a dolgokat, akkor a gyülekezet munkájának előrehaladása biztosan lassú lesz. Ez annak a ténynek köszönhető, hogy a kötelességeket végző emberek többsége súlyosan hitvány, nincs benne felelősségérzet, és gyakran negatív, passzív és felületes. Ha nincs olyan felelősségérzettel és munkaképességgel rendelkező ember, aki ténylegesen felelősséget vállalna a munkáért, időben tájékozódna a munka előrehaladásáról, valamint irányítaná, felügyelné, fegyelmezné és megmetszené a kötelességeket végző személyzetet, akkor természetesen a munka hatékonysága nagyon alacsony lesz, a munka eredményei pedig nagyon gyengék lesznek. Ha a vezetők és a dolgozók még ezt sem látják tisztán, akkor ostobák és vakok. Így a vezetőknek és a dolgozóknak azonnal meg kell vizsgálniuk, nyomon kell követniük és fel kell fogniuk a munka előrehaladását, meg kell vizsgálniuk, hogy a kötelességeket végző embereknek milyen megoldandó problémáik vannak, valamint meg kell érteniük, mely problémákat kell megoldani a jobb eredmények elérése érdekében. Ezek a dolgok mind rendkívül fontosak, egy vezetőként tevékenykedő embernek tisztában kell lennie ezekkel a dolgokkal. Ahhoz, hogy jól végezd a

kötelességedet, nem szabad olyannak lenned, mint egy hamis vezető, aki végez némi felszínes munkát, majd úgy gondolja, hogy jól végezte a kötelességét. A hamis vezetők gondatlanok és nemtörődömök a munkájukban, nincs felelősségérzetük, nem oldják meg a problémákat, amikor azok felmerülnek, és bármilyen munkát végeznek is, csak a felszínét súrolják és felületesen közelítenek hozzá; csupán hangzatos szavakat szólnak, doktrínákat és üres beszédet szajkóznak, és ímmel-ámmal végzik a munkájukat. Általában ilyen az állapota annak, ahogyan a hamis vezetők végeznek munkát. Bár az antikrisztusokkal összevetve a hamis vezetők semmiféle nyílt gonoszságot nem tesznek és nem követnek el szándékosan gonoszságot, amikor a munkájuk hatékonyságát nézed, joggal lehet felületesként jellemezni őket, olyanként, aki nem visel terhet, felelőtlen és nem hű a kötelességéhez.

Az imént arról beszélgettünk, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát, és nem értik, illetve nem fogják fel az egyes munkaelemek előrehaladását. Ami a gyülekezeti munkában felmerülő problémákat és nehézségeket illeti, itt is az a helyzet, hogy a hamis vezetők egyszerűen nem fordítanak rájuk figyelmet, vagy csak némi doktrínát hangoztatnak és néhány szlogent szajkóznak, hogy lerázzák azokat magukról. Bármely munkaelemről legyen is szó, sosem látni, hogy ők maguk eljőnnének a munkaterületre, hogy megpróbálják megérteni és figyelemmel kísérni a munkát. Nem látni, hogy az igazságról beszélnének ott a problémák megoldása végett, azt pedig még kevésbé, hogy ott lennének személyesen igazgatni és felügyelni a munkát és megelőzni, hogy hibák és elhajlások történjenek benne. Ez a legszembetűnőbb megnyilvánulása a hamis vezetők felületes munkavégzésének. Noha a hamis vezetőknek – az antikrisztusoktól eltérően – nem az a szándékuk, hogy elkezdjék bomlasztani és megzavarni a gyülekezet munkáját, valamint sokféle gonoszságot sem művelnek, és saját, független királyságokat sem alapítanak, a különféle felületes viselkedéseik hatalmas akadályokat gördítenek a gyülekezet munkája elé, így vég nélkül merülnek fel és maradnak megoldatlanul különféle problémák. Ez súlyosan érinti a gyülekezeti munka minden egyes elemének az előrehaladását, és kihatással van Isten választott népének az életbe való belépésére. Vajon nem kellene kirekeszteni az efféle hamis vezetőket? A hamis vezetők képtelenek valódi munkát végezni – bármit tesznek is, az erős kezdettel indul, de a végére kifulladás. A szerepük olyan, mint a ceremóniák megnyitóié: szlogeneket kántálnak és doktrínákat prédikálnak, amikor pedig kiadták a munkát másoknak és rendelkeztek róla, hogy ki legyen a felelős érte, azzal végeztek is. Hasonlóak az üvöltő hangosbemondókhoz, amelyeket Kína vidéki területein találni – ennyi a szerepük. Csupán egy kis előzetes munkát végeznek; a munka hátralévő részében sehol sem látni őket. Ami a konkrét kérdéseket illeti – például, hogy a munka egyes elemei hogy mennek, hogy összhangban vannak-e az alapelvekkel, és hogy hatékonyak-e –, nem tudják rájuk a válaszokat. Soha nem érintkeznek mélyrehatóan az átlagemberekkel, és nem látogatnak el a munkahelyre, hogy megértsék és felfogják minden egyes munkaelem előrehaladását és részleteit. Éppen ezért lehet, hogy a hamis

vezetőknek nem az a szándékuk, hogy elkezdenek bomlasztásokat és zavarásokat okozni vagy különféle gonoszságokat művelni a vezetői megbízatásuk ideje alatt, valójában azonban megbénítják a munkát, késleltetik a gyülekezeti munka minden egyes elemének az előrehaladását, Isten választott népe számára pedig ellehetetlenítik, hogy jól végezze a kötelességeit és belépést nyerjen az életbe. Ha így dolgoznak, ugyan miként vezethetnék el Isten választott népét az Istenben való hit helyes útjára? Ez azt mutatja, hogy a hamis vezetők semmilyen valódi munkát nem végeznek. Nem követik nyomon a munkát, amelyért felelősnek kellene lenniük, és nem szolgálnak iránymutatással és felügyelettel arra vonatkozóan a gyülekezeti munka normális előrehaladásának biztosítása végett; nem végzik el a vezetőknek és dolgozóknak szánt feladatokat, és nem tesznek eleget sem a hűség követelményének, sem a felelősségeiknek. Ez azt igazolja, hogy a hamis vezetők nem végzik hűségesen a kötelességeiket, és hogy felületesek csupán; Isten választott népét és Magát Istent egyaránt becsapják, valamint befolyásolják és akadályozzák az Ő akaratának az elvégzését. Ez a tény mindenki számára látható. Lehetséges, hogy egy hamis vezető igazán nem alkalmas a munkára; az is lehet, hogy kihúzza magát a munkája alól, és szándékosan felületes. Akárhogy is van, tény, hogy elfuserálja a gyülekezet munkáját. Egy szemernyi előrelépés sem történik a gyülekezeti munka egyes elemeiben, és egy halom felgyülemlett probléma marad hosszú időn át megoldatlanul. Ez nem csupán az evangéliumi munka terjedésére van kihatással, hanem Isten választott népének az életbe való belépését is súlyosan gátolja. Ezek a tények elegendőek annak megmutatásához, hogy a hamis vezetők nem csupán képtelenek valódi munkát végezni, hanem az evangélium-terjesztés munkájának akadályozóivá válnak, valamint annak gátjává is, hogy Isten akarata megvalósuljon a gyülekezetben.

A hamis vezetők nem végeznek valódi munkát, és nem képesek valódi problémákat megoldani. Ez nem csak késlelteti a munka előrehaladását és kihatással van annak eredményeire, hanem súlyos veszteségeket is okoz a gyülekezet munkájának, mivel sok emberi erőforrás, anyagi erőforrás és pénzügyi erőforrás elpazarlásával jár. Éppen ezért a hamis vezetőknek meg kell téríteniük a gazdasági károkat. „Ha a vezetőknek és a dolgozóknak meg kellene téríteniük a károkat, amelyeket azzal okoztak, hogy nem jól végezték a munkájukat, akkor senki sem lenne hajlandó vezető vagy dolgozó lenni” – mondják némelyek. Az efféle felelőtlen emberek nem alkalmasak vezetőnek vagy dolgozónak. Akiknek nincs lelkiismeretük és józan eszük, azok gonosz emberek – hát nem problémás, ha gonosz emberek akarnak vezetők és dolgozók lenni? Mivel Isten házában munkájából sok minden gazdasági kiadással jár, nem szükséges vajon elszámolni velük? Olyasvalamik az Istennek adott felajánlások, amiket tetszésük szerint elpazarolhatnak és eltékozolhatnak az emberek? Milyen joguk van a vezetőknek és a dolgozóknak arra, hogy eltékozzák az Istennek adott felajánlásokat? Ha gazdasági kárt okoz valaki, akkor azt meg kell térítenie; ez tökéletesen természetes és indokolt, és senki sem tagadhatja ezt. Például mondjuk, hogy van egy munka, amelyet egy ember egy hónap alatt tudna elvégezni. Amennyiben hat hónapig tart ennek a munkának az

elvégzése, akkor a további öt hónap ráfordításai nem jelentenek-e veszteséget? Hadd mondjak egy példát az evangélium prédikálásával kapcsolatban. Mondjuk, hogy egy személy hajlandó az igaz utat kutatni és valószínűleg mindössze egy hónap alatt meg lehetne nyerni őt, azután pedig belépne az egyházba és további öntözésben és ellátásban részesülne, hat hónapon belül pedig alapot vethetne. Ám ha az evangéliumot hirdető személy nemtörődöm és felületes hozzáállást tanúsít ehhez a dologhoz, és a vezetők és dolgozók is figyelmen kívül hagyják a felelősségeiket, végül pedig fél évbe telik megnyerni az illetőt, akkor nem lesz vajon veszteség az életében ez a fél év? Ha találkozik a nagy katasztrófákkal, és nem vetett még alapot az igaz úton, akkor veszélyben lesz; nem lehet akkor azt mondani, hogy cserben hagyták őt azok az emberek? Egy ilyen veszteség nem mérhető pénzben vagy anyagi dolgokban. Ha fél éven át akadályozva van az illető az igazság megértésében, és fél éven át késleltetik, hogy alapot vessen és elkezdje végezni a kötelességét, ki fog ezért felelősséget vállalni? Megengedhetik maguknak a vezetők és a dolgozók, hogy vállalják ezért a felelősséget? Senki sem engedheti meg magának, hogy felelősséget vállaljon egy másik ember életének az akadályozásáért. Mivel senki sem engedheti meg magának, hogy viselje ezt a felelősséget, mit helyénvaló tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak? A következő: Adj bele mindent. Mibe adj bele mindent? A saját kötelezettségeid elvégzésébe, mindannak megcselekvésébe, ami ott van a saját szemed előtt, amit ki tudsz gondolni a saját elmédben, és amit el tudsz érni a saját képességeddel. Ezt jelenti mindent beleadni, ezt jelenti hűségesnek és felelősségteljesnek lenni, és ez az a felelősség, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük. Egyes vezetők és dolgozók nem kezelik komoly dologként az evangélium prédikálását. Ezt gondolják: „Isten juhait hallják Isten szavát. Aki csak kutat és elfogad, az mind áldott lesz; aki nem kutat és nem fogad el, nem lesz áldott, és megérdemli, hogy katasztrófában haljon meg!” A hamis vezetők egyáltalán nincsenek tekintettel Isten szándékaira, és nem viselnek terhet az evangéliumi munkáért; az újonnan érkezettekért sem vállalnak semmilyen felelősséget, akik épp most léptek be az egyházba, valamint nem veszik komolyan Isten választott népének az életbe való belépését – mindig csak a státuszukból fakadó előnyökben való elmerülésre koncentrálnak. Nem számít, hányan kutatják az igaz utat, egyáltalán nem éreznek szorongást, folyton csak elevickéló mentalitást tanúsítanak, úgy cselekszenek, mint egy nyugalmazott császár vagy hivatalnok. Nem számít, mennyire kritikus vagy sürgős a munka, soha nem jelennek meg a helyszínen, és nem érdeklődnek a munka helyzete felől és nem értik azt, és nem kísérik figyelemmel a munkát, illetve nem oldanak meg problémákat. Mindössze megszervezik a feladatokat és azt gondolják, hogy ezzel el van intézve és ki van pipálva a munkájuk, s azt hiszik, hogy ez munkavégzésnek minősül. Vajon nem felületesség ez? Nem a felettük és az alattuk lévők becsapása egyszerre? Alkalmasak vajon az efféle vezetők és dolgozók arra, hogy használja őket Isten? Nem olyanok csupán, mint a nagy vörös sárkány hivatalnokai? Ezt gondolják: „Vezetőnek vagy dolgozónak lenni éppen olyan, mint

hivatalt betölteni, és az embernek ki kell élveznie azokat az előnyöket, amelyek ebből a státusból fakadnak. Ha hivatalt töltök be, az ezt az előjogot biztosítja a számomra, és felment az alól, hogy minden dolognál jelen legyek. Milyen fárasztó lenne és milyen lealacsonyító, ha mindig a helyszínen lennék, figyelemmel kísérném a munkát és értelmezném a helyzetet! Az efféle vesződséget nem tudom elfogadni!” Pontosan így dolgoznak a hamis vezetők és a hamis dolgozók, csakis a kényelem utáni sóvárgással és a státusból fakadó előnyök élvezetével vannak elfoglalva, anélkül hogy bármilyen valódi munkát végeznének, és teljességgel híján vannak minden lelkiismeretnek és józan észnek. Az efféle parazitákat valóban ki kellene rekeszteni, és még azt is megérdemlik, ha megbüntetik őket! Egyes vezetők és dolgozók, noha sok éve végeznek már gyülekezeti munkát, nem tudják, hogyan prédikálják az evangéliumot, bizonyosságot tenni pedig még kevésbé tudnak. Ha megkéred őket, hogy beszéljenek az evangélium lehetséges befogadóinak mindazokról az igazságokról, amelyek Isten munkájának látomásaival kapcsolatosak, képtelenek rá. Amikor ezt kérdezik a hamis vezetőktől: „Tettél valaha is bármi erőfeszítést azért, hogy felvérted magad a látomások igazságával?”, azok így töprengenek: „Miért tennék ilyen erőfeszítést? A magas státuszomból eredően ez nem az én feladatom; tömérdek másik ember van, aki elvégezheti.” Mondjátok meg Nekem, miféle teremtmények ők? Sok éve végeznek már gyülekezeti munkát, mégsem tudják, hogyan kell az evangéliumot prédikálni. Ami pedig a bizonyágtételt illeti: találniuk kell egy evangéliumhirdetőt, aki megteszi helyettük. Ha vezetőként vagy dolgozóként nem tudod az evangéliumot prédikálni, nem tudsz bizonyosságot tenni vagy a látomásokkal kapcsolatos igazságokról beszélgetni az emberekkel, akkor mi az, amit meg tudsz tenni? Mik a felelősségeid? Teljesítetted őket? Annyival próbálsz csak elboldogulni, amid van? Mi az, amid van? Ki hatalmazott fel téged arra, hogy azzal boldogulj, amid már van? Egyes evangelizációs csapatfelügyelők soha még csak nem is figyelték vagy hallgatták meg, amint mások az evangéliumot prédikálják. Nem törődnek azzal, hogy meghallgassanak másokat; nem érdekli őket az egész, problémásnak találják és nincs hozzá türelmük. Hát nem tudod, hogy ők vezetők – nem kevesebbek, mint hivatalnokok –, úgyhogy nem végzik el ezeket a konkrét feladatokat; a testvérekkel végeztetik el azokat. Tegyük fel, hogy néhány evangéliumi dolgozó egy kiváló képességű emberrel találkozik, aki mindent komolysággal közelít meg, és szeretne megérteni néhány konkrét igazságot a látomásokról illetően. Az evangéliumi dolgozók nem tudnak teljesen világosan beszélni, ezért megkérik rá a vezetőiket. A vezetők nem találják a szavakat, sőt, még kifogásokhoz is folyamodnak, ezt mondván: „Én magam még sohasem végeztem ezt a munkát. Rajta, végezzétek el ti! Én majd segítelek benneteket. Ha bármilyen probléma merül fel, én majd segítek nektek helyrehozni; támogatlak titeket. Ne aggódjatok! Mitől kellene félnünk, ha ott van nekünk Isten? Ha valaki az igaz utat keresi, ti bizonyosságot tehettek vagy beszélhettek a látomások igazságairól. Én csak azért vagyok felelős, hogy az életbe való belépéssel kapcsolatos igazságokról beszéljek. A bizonyágtétel munkája a ti nehéz terhetek, amelyet hordoznotok kell, ne rám hagyatkozzatok!” Valahányszor az

evangélium prédikálása során eljön a bizonyágtétel kulcsfontosságú pillanata, ők elrejtőznek. Tökéletesen tisztában vannak azzal, hogy híján vannak az igazságnak, akkor hát miért nem tesznek erőfeszítést azért, hogy felvértézzék magukat vele? Ha nagyon jól tudják, hogy híján vannak az igazságnak, akkor miért törekszenek mindig kétségbeesetten arra, hogy vezetőkké legyenek? Semmiféle tehetséggel nem rendelkeznek, és mégis van képük elvállalni bármilyen hivatalos pozíciót – még a császár szerepét is elvállalnák, ha hagynád nekik – messzemenőig szégyentelenek! Nem számít, milyen szintű vezetői pozícióban vannak, nem tudnak valódi munkát végezni, mégis mindenféle lelkiismeret-furdalás nélkül élvezni merészelik a státusból fakadó előnyöket. Hát nem teljesen szégyentelen emberek? Ha arra kértek volna téged, hogy beszélj egy idegen nyelven és nem tudnál, érthető volna, de a látomások igazságairól és Isten szándékairól tudnod kellene beszélni az anyanyelveden, nem igaz? Azoknak, akik mindössze három vagy öt éve hisznek, megbocsátható, ha nem képesek az igazságról beszélni. De némelyek már csaknem húsz éve hisznek Istenben, és valahogy még mindig nem képesek a látomásokkal kapcsolatos igazságokról beszélni – hát nem haszontalan egyéneket az ilyen emberek? Hát nem semmirekellők? Döbbenettel hallom, hogy valaki sok éve hisz már Istenben, és mégsem tudja, hogyan kell a látomásokról szóló igazságokról beszélni. Ti mit éreztetek ennek hallatán? Hát nem felfoghatatlan ez? Hogyan végezték a munkájukat az ilyen emberek ezek alatt az évek alatt? Amikor arra kéri őket, hogy szolgáljanak útmutatással a zeneszerzéssel kapcsolatban, nem tudják, hogyan tegyék, és azt mondják, hogy túl nehéz ez a szakterület, és nem olyasmi, amihez az átlagember érthetne. Amikor arra kéri őket, hogy a műalkotások készítése vagy a filmgyártó munka terén szolgáljanak útmutatással, azt állítják, hogy túl magas szintű technikai készségre van szükség ezeknek a munkáknak a kezeléséhez. Amikor azt kéri tőlük, hogy írjanak tapasztalati tanúságtételről szóló cikkeket, azt mondják, hogy túl alacsony szintű a végzettségük, és nem tudják, hogyan kell ilyeneket írni, valamint hogy sohasem képezték őket ezen a téren. Ha nem tudják elvégezni ezeket a fajta munkákat, az megbocsátható, de az evangéliumi munka a kötelességük szerves része. Ennél ismerősebb nem is lehetne számukra ez a munka – nem kellene hát könnyűnek lennie a számukra? A látomásokkal kapcsolatos igazságokról folytatott beszélgetés legfontosabb aspektusa a munka három szakaszával kapcsolatos igazság világos közlése. Kezdetben az embereknek nincs sok tapasztalatuk ebben, és talán nem beszélnek olyan jól, de ha gyakorolják, idővel annál jobbra válhatnak a közlésben, minél többet csinálják – olyannyira, hogy képesek lesznek rendszerezetten beszélni, pontos és világos nyelvezettel és választékos szófordulatokkal. Nem az egyik konkrét területe ez annak a speciális munkának, amelyet a vezetőknek mesterfokon el kell sajátítaniuk? Ugye ez nem olyan, mint arra kényszeríteni egy halat, hogy a szárazföldön éljen? (Nem, nem olyan.) Csakhogy az ilyen hamis vezetők még ennek a kis munkának az elvégzéséhez sem elég kompetensek. És ennek ellenére még mindig vezetőkként szolgálnak? Mit keresnek még mindig ebben a pozícióban? Némelyek ezt

mondják: „Olyasvalaki vagyok, akinek zavaros, homályos és logikátlan a gondolkodása, és nem vagyok valami jó a látomásokkal kapcsolatos igazságokról való beszédben.” Ha ez a helyzet, képes vagy-e az evangéliumi munkában felmerülő különféle hibák és elhajlások azonosítására és megoldására? Ha nem tudod azonosítani, akkor biztosan megoldani sem tudod őket. Amikor hamis vezetők vannak az evangéliumi munkával megbízva, akkor ők semmilyen szerepet nem játszanak az ellenőrzésben és a felügyeletben; egyszerűen csak hagyják, hogy az alattuk lévők úgy tegyenek, ahogy a kedvük tartja, így aztán bárki úgy végezheti a dolgokat, ahogy akarja, és annak prédikálhat, akinek akar – egyáltalán semmilyen alapelvet vagy normát nem alkalmaznak. Egyesek szeszélyből cselekszenek, józan ész és főleg alapelvek híján tesznek dolgokat, valamint meggondolatlanul követnek el gaztetteket. A hamis vezetők egyáltalán nem képesek észrevenni vagy azonosítani ezeket a problémákat.

Azt mondják, hogy Dél-Amerikában és Afrikában szegény emberek kerültek a nyájba az evangéliumi munkán keresztül. Ezeknek az embereknek nincs stabil jövedelmük, és már az is problémákat okoz nekik, hogy elegendő ételhez jussanak és életben maradjanak. Mit kell hát tenni? Voltak vezetők, akik ezt mondták: „Istennek az a szándéka, hogy megmentse az emberiséget, és ahhoz, hogy meg legyen mentve valaki, először is elég étele kell, hogy legyen, nem igaz? Nem kellene akkor Isten házának segítséget nyújtania? Ha hisznek Istenben, kioszthatunk nekik néhány, Isten szavait tartalmazó könyvet. Nincsenek számítógépeik és telefonjaik, akkor hát mit kellene tennünk, ha azt kérik, hogy kötelességeket végezhessenek? Járatok utána és nézzétek meg, hogy komolyan hajlandóak-e kötelességeket végezni.” Az utánajárás révén kiderült, hogy ezeknek az embereknek jelenleg nincs pénzük, de ha lenne pénzük és jóllakhatnának, akkor hajlandóak lennének elmenni otthonról, az evangéliumot prédikálni és a kötelességüket végezni. Ezeknek a körülményeknek a megértése után a vezetők elkezdtek segélyeket osztogatni nekik, havi rendszerességgel. Isten házána a pénzéből lett kifizetve számukra az élelem és a szállás, sőt még az internetdíj, valamint a telefonok, számítógépek és egyéb eszközök beszerzése is. Nem az evangéliumi munka terjesztése céljából osztottak pénzt ezeknek az embereknek, hanem azért, hogy segélyt juttassanak nekik az életben maradásuk érdekében. Összhangban volt ez az alapelvekkel? (Nem, nem volt.) Van Isten házána olyan szabálya, hogy amikor megélhetés nélküli, szegény embereknek prédikálják az evangéliumot vagy ilyenekkel találkoznak, akkor segélyt kell nyújtani nekik, amennyiben el tudják fogadni a munkának ezt a szakaszát? Van ilyen alapelv? (Nincs.) Akkor ezek a vezetők milyen alapelv szerint osztottak nekik segélyeket? Azért, mert azt gondolták, hogy Isten háza nem tudja mire költeni a pénzét, vagy mert túlságosan szánalmasnak tartották ezeket az embereket, vagy pedig abban a reményben, hogy ezek az emberek segítenek majd terjeszteni az evangéliumot? Pontosan mi volt a szándékuk? Mit próbáltak elérni? Amikor telefonok, számítógépek és a megélhetést fedező összegek kiosztására került sor, nagy élvezettel tették; élvezték, hogy olyan munkában vehetnek részt, ami javakat biztosít másoknak,

mivel lehetővé tette számukra, hogy ezeknek az embereknek a kegyeibe férközzenek és megnyerjék a szívüket, és különösen nagy hangsúlyt fektettek az efféle feladatokra, egyre messzebb és messzebb mentek, és egy szemernyi szégyenérzetük sem volt. Ez az, amikor valaki arra használja Isten pénzét, hogy az emberek kegyeibe férközzön és megvásárolja a szeretetüket. Ezek a szegény emberek valójában nem is hittek igazán Istenben; csak a hasukat próbálták megtölteni és a megélhetésük biztosítására akartak módot találni. Az efféle emberek nem az igazság vagy az üdvösség elnyerésére igyekeztek. Megmentené vajon Isten ezeket az embereket? Egyesek, még ha hajlandóak voltak is kötelességet végezni, nem voltak őszinték, inkább a telefonok és számítógépek, valamint az élet kényelmi dolgai utáni vágy motiválta őket. Ám a hamis vezetők nem törődtek ezzel; amíg valaki hajlandó volt egy kötelességet végezni, ők gondoskodtak róla, és nem csupán a lakhatásra és élelemre biztosítottak pénzt, hanem számítógépet, telefont és különféle eszközöket is vettek neki. Kiderült azonban, hogy ezek az emberek úgy végezték a kötelességeiket, hogy semmiféle eredményt nem értek el. Hát nem csak az ablakon dobálták ki a pénzt a hamis vezetők? Nem arra használták Isten házának a pénzét, hogy megmutassák a nagylelkűségüket? (De igen.) Ez vajon az a munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük kell? (Nem.) Hát nem hamis vezetők voltak ezek? A hamis vezetők imádnak jóságot, jóindulatot és melegszívűséget színlelni. Ha melegszívűséget akarsz mutatni, az nagyszerű, csak használd a saját pénzedet! Ha valakinek nincs ruhája, vedd le a sajátodat és add oda neki; ne az Istennek adott felajánlásokból költs rá! Az Istennek adott felajánlások az evangélium terjesztésének munkájára valók, nem pedig jóléti juttatások osztogatására, és bizonyosan nem a szegények segélyezésére. Isten háza nem jóléti intézmény. A hamis vezetők képtelenek valódi munkát végezni, és még kevésbé képesek az igazsággal vagy étellel ellátni másokat. Csakis arra koncentrálnak, hogy jóléti juttatások osztogatására használják az Istennek adott felajánlásokat, azért, hogy az emberek kegyeibe férközzenek és megőrizték a saját hírnevüket és státuszukat. Szégyentelen tékozlók, nem igaz? Ha felfedezik az efféle hamis vezetőket, képes vajon bárki is időben leleplezni és megállítani őket? Senki sem állt fel, hogy megállítsa őket. Ha a Fennvaló nem jött volna rá és nem parancsolt volna megálljt neki, akkor sosem ért volna véget az a gyakorlat, hogy Isten pénzét felhasználva biztosítottak javakat az embereknek. Azok a szegény emberek egyre nagyobbra nyitják a markukat, és mindig többet akarnak. Telhetetlenek; bármennyit adsz is, sosem elég. Akik őszintén hisznek Istenben, hátra tudják hagyni a családjukat és a karrierjüket, hogy a megmenekülés érdekében a kötelességüket végezzék, és még ha nehézségekkel szembesülnek is az életben, módot találnak rá, hogy maguk oldják meg azokat, anélkül hogy állandóan Isten házához követelnének dolgokat. Önállóan megoldják, amit tudnak, amit pedig nem képesek megoldani, azzal kapcsolatban imádkoznak Istenhez és a hitükre hagyatkozva szereznek tapasztalatot. Akik folyton Istennél könyörögnek dolgokért, azt várva, hogy Isten háza biztosítsa számukra a megélhetési költségeket és eltartsa őket, teljességgel híján vannak a józan észnek! Semmilyen kötelességet nem

akarnak végezni, de mégis élvezni szeretnék az életet, és nem tudnak mást tenni, mint kinyújtani a kezüket, hogy Isten házából követeljenek dolgokat – de hiába, sosem elég nekik. Hát nem koldusok ezek? A hamis vezetők pedig – ezek a gyengeelméjűek – egyre csak osztogatták a javakat és nem hagyták abba; folyamatosan az emberek kedvében akartak járni, hogy elnyerjék a hálájukat, sőt, még azt is gondolták, hogy az efféle cselekedetek Istent dicsőítik. Ezek azok a cselekedetek, amelyekben a hamis vezetők a legnagyobb gyönyörűségüket lelik. Van-e hát bárki is, aki képes azonosítani ezeket a problémákat, aki át tudja látni ezeknek a problémáknak a lényegét? A legtöbb vezető szemet huny felettük, ezt gondolván: „Akárhogy is, nem rám lett bízva az evangéliumi munka, akkor hát miért törődnék ezekkel a dolgokkal? Nem az én pénzemet költik. Amíg az én zsebemben lévő pénzhez senki sem nyúl, addig minden rendben. Annak adtok, akinek akartok; mi köze ennek hozzám? Amúgy sem az én tárcámban végezné az a pénz.” Sok ilyen felelőtlen ember van körülöttünk, de hányan tudják vajon fenntartani Isten házában a munkáját?

A tengerentúlon jelenleg mindenütt folyamatban van az evangelizációs munka. Egyes országokban több ember van, aki el tudja fogadni az igazságot, míg mások lakossága kevesebb képességgel bír, minek eredményeképpen kevesebben tudják elfogadni az igazságot. Egyes országokban nincs vallásszabadság, erős ellenállást mutatnak az igaz úttal és Isten munkájával szemben, és nem sokan tudják elfogadni az igazságot. Azonkívül némely országok lakossága túlságosan elmaradott és olyan szegényes képességű, hogy nem képesek megérteni az igazságot, bárhogyan legyen is közölve, és úgy tűnik, hogy az ottani emberek nem érnek fel az igazsághoz. Ilyen helyeken nem kell hirdetni az evangéliumot. Az evangéliumot hirdetőik azonban nem látják a probléma lényegét; nem azoknak prédikálnak, akik el tudják fogadni az igazságot, hanem inkább a nehéz esetek kereséséhez ragaszkodnak, miközben az egyszerűbbeket figyelmen kívül hagyják. Nem azokon a helyeken prédikálnak, ahol már terjed az evangelizációs munka és ahol könnyű prédikálni, inkább ragaszkodnak hozzá, hogy azokon a szegény és elmaradott helyeken hirdessék az evangéliumot, a legrosszabb képességű embercsoportoknak prédikálva, akik nem tudják felfogni az igazságot, valamint azoknak az etnikai csoportoknak, akik a legsúlyosabb vallási elképzelésekkel bírnak és akik a legerősebb ellenállást tanúsítják Istennel szemben. Hát nem eltérés ez? Vegyük például a judaizmust és néhány mélyen meggyökeresedett faji vallást, amelyek ellenségnek tekintik a kereszténységet, sőt üldözik is azt. Az efféle országok és etnikai csoportok esetében egyszerűen nem kell hirdetni az evangéliumot. Miért nem? Azért nem, mert hiábavaló a prédikálás. Még ha minden emberi erőforrást, pénzügyi erőforrást és anyagi erőforrást be is vetsz, három, öt, vagy akár tíz év is eltelhet anélkül, hogy bármilyen jelentős eredményt látnál. Mit lehet tenni ennek a helyzetnek a fényében? Először is, ha valakinek nincs jobb ötlete, megpróbálhatja; de ha világosan látja a körülményeket – azt, hogy nem feltétlenül hoz végül jó eredményt, ha nagy árat fizetve hirdeti nekik az evangéliumot –, akkor másik ösvényt kell választania, olyan

ösvényt, amely eredményre vihet. Nem olyasvalami ez, amit át kellene látniuk a vezetőknek és a dolgozóknak? (De igen.) A hamis vezetők azonban nem értik ezt. Amikor arról van szó, hogy a tengerentúlon hol kellene elkezdni az evangélium hirdetését, némelyek ezt mondják: „Kezdjük Izráellel! Mivel Izráel volt Isten munkája első két szakaszának az alapja, ott kell hirdetni. Nem számít, mennyire nehéz, kitartóan kell nekik prédikálnunk.” Csakhogy már régóta prédikálnak, és még mindig nincsenek jelentős eredmények, ami csalódáshoz vezet. Mit kell ekkor tenniük a vezetőknek? Egy képességgel és teherrel bíró vezető ezt mondaná: „Alapelv nélkül hirdetjük az evangéliumot; nem tudjuk, hogyan haladjunk az árral, hanem csak a képzelődéseink alapján nézzük a dolgokat – ez akkora naivitás a részünkről! Nem számítottunk arra, hogy ezek az emberek ostobák, makacsok és abszurdak lesznek. Azt gondoltuk, hogy mivel évezredek óta hisznek Istenben, nekik kell elsőként hallaniuk Isten evangéliumát, de rosszul gondoltuk; túlságosan abszurdak! Isten valójában már lemondott róluk addigra, amikor a megváltás munkáját végezte. Hiábavaló erőfeszítés lenne a részünkről, ha most visszamennénk és prédikálnánk nekik; hasztalan fáradozás és ostoba cselekedet volna. Félreértettük Isten szándékait. Isten nem munkálkodik ezen a dolgon, akkor mi, emberek, miképpen tehetnénk? Adtunk neki egy esélyt, de akárhogy is prédikálunk, nem fogadják el az igaz utat. Egyelőre fel kell adnunk, félre kell tennünk őket, és nem kell rájuk figyelmet fordítanunk. Ha vannak olyanok, akik hajlandóak keresni, akkor szívesen látjuk őket és tanúskodni fogunk nekik Isten munkájáról. Ha senki sincs, aki keresne, akkor szükségtelen proaktív módon keresnünk őket.” Hát nem ez az evangéliumhirdetés egyik alapelve? (De igen.) Akkor vajon egy hamis vezető be tudja tartani az alapelveket? (Nem.) A hamis vezetők szegényes képességűek és nem képesek átlátni a dolog lényegét; azt fogják mondani: „Isten azt mondta, hogy az izráeliták az Ő választott népe. Soha semmikor nem mondhatunk le róluk. Nekik kell az elsőeknek lenniük; nekik kell először prédikálnunk, mielőtt más országokban lévő embereknek prédikálnánk. Micsoda hatalmas dicsőség lenne, ha elterjedne Izráelben Isten munkája! Isten Izráelből hozott dicsőséget Keletre, nekünk pedig vissza kell vinnünk azt a dicsőséget Keletről Izráelbe, hadd lássák meg, hogy Isten visszatért!” Ez nem csupán szlogen? Összhangban van ez a tényekkel? Ezt mondanák azok, akiknek nincs lelki megértésük. Mi van azokkal a hamis vezetőkkel, akik nem végeznek valódi munkát? Ügyet sem vetnek ezekre a dolgokra. Az evangéliumot hirdető embereket régóta nyugtalanítja már ez a dolog, ott vergődnek aközött, hogy feladják vagy folytassák-e a prédikálást, és nem biztosak benne, hogy miként gyakoroljanak. A hamis vezetők egyáltalán nem veszik észre, hogy ez probléma. Amikor látják, hogy ezek az emberek bosszankodnak azon, hogy nincs ösvényük, ezt mondják: „Miért kellene aggódni? Nálunk van az igazság, és van tapasztalati tanúságtételünk; prédikáljatok csak nekik!” Valaki ezt mondja: „Nem érted: ezeknek az embereknek valóban nehéz prédikálni!” Amikor jelentős problémák merülnek fel a munkában, amelyeket a vezetőknek meg kell oldaniuk, a vezetők még mindig csak szlogeneket szajkóznak és üres szavakat szólnak. Vajon ez a vezetőktől

elvárt viselkedés? Amikor megkérdezik tőlük, hogy kell-e prédikálni az evangélium efféle lehetséges befogadóinak, ezt mondják: „Mindenkinek prédikálni kell, különösen az izráelitáknak; nekik mindenképpen prédikálni kell.” Hallotok-e bármiféle problémát ezekkel a szavakkal? Vajon tudják, hogy ez egy eltérés, egy hiba az evangelizációs munkában, amelyet kezelniük kell? Ezek a semmirekellők nem tudják ezt, és még mindig hangzatos szavakat szajkóznak és szlogeneket hangoztatnak; ők aztán csakugyan haszontalan söpredékek! Mégis azt gondolják magukról, hogy furfangosak, hogy van képességük és okosak. Még csak észre sem veszik, hogy ilyen nagy hiba és eltérés jelent meg a munkában; neki tudnak látni egyáltalán a megoldásának? Ez még kevésbé valószínű. Az evangélium hirdetői mind betegre aggódják magukat; az evangelizációs munka befolyásolva van, akadályozva lett és nem tud gördülékenyen előrehaladni, a hamis vezetőknek pedig meglepő módon fogalmuk sincs a munkában történő eltérésről. Amikor problémákkal vagy eltérésekkel találkoznak a munkában, az emberek többségét ez gyakran nem érdekli, nem veszik észre, és továbbra is makacsul és nemtörődöm hanyagsággal kitartanak a helytelen megközelítésben. Ha a vezetők és a dolgozók sem értik meg és fogják fel haladéktalanul a helyzetet, akkor mire a probléma súlyossá válik és a munka haladására is kihat, és a legtöbb ember fel tudja azt ismerni, a vezetők és a dolgozók meghökkennek. Az okozza ezt, hogy a vezetők és a dolgozók elhanyagolják a felelősségüket. Hogyan kerülhetik hát el az ilyen súlyos következményeket? A vezetőknek és a dolgozóknak rendszeresen ellenőrizniük kell a munkát, és haladéktalanul meg kell érteniük a munka aktuális állását és előrehaladását. Ha azt találják, hogy nem elég magas szintű a munka hatékonysága, meg kell nézniük, hogy melyik részben vannak hibák és problémák, és el kell gondolkodniuk: „Ezek az emberek jelenleg elfoglaltnak tűnnek, de miért nem tapasztalható nyilvánvaló hatékonyság? Vegyük például az evangelizációs csapat munkáját: olyan sokan hirdetik az evangéliumot és tesznek bizonyosságot minden nap – azok mellett, akik együttműködnek ezen a munkán –, akkor hát miért nem nyernek meg sok embert minden hónapban? Melyik résszel van probléma? Ki okozza a problémát? Hogyan jött létre ez az eltérés? Mikor kezdődött? Mindegyik csoporthoz el kell mennem, hogy megtudjam, ki mit csinál most éppen, hogy vannak az evangélium jelenlegi lehetséges befogadói, és helyes-e az evangéliumhirdetés iránya – ezt mind meg kell tudnom.” Konzultálással, beszélgetéssel és megbeszéléssel fokozatosan láthatóvá válnak a munkán belüli eltérések és hibák. Ha egyszer fel lett ismerve egy probléma, akkor nem lehet annyiban hagyni; meg kell oldani. Miféle vezetők képesek tehát észrevenni a munkában megjelenő problémákat, eltéréseket és hibákat? Ezeknek a vezetőknek terhet kell viselniük, szorgalmasnak kell lenniük és a konkrét munka valamennyi részletében részt kell venniük; nyomon kell követniük, meg kell érteniük és fel kell fogniuk minden részt; meg kell állapítaniuk, hogy ki mit csinál, hogy melyik feladat elvégzésére milyen számú ember megfelelő, hogy kik a felügyelők, hogy milyen ezeknek az embereknek a képessége, hogy jól végzik-e a munkájukat vagy sem, hogy milyen a hatékonyságuk, hogy miként halad a munka, és így tovább,

és így tovább – e dolgok mindegyikét meg kell állapítaniuk. Azonkívül az a legkritikusabb része az evangelizációs munkának, hogy az evangéliumhirdetők birtokában vannak-e az igazságnak vagy sem, hogy képesek-e világosan beszélni a látomásokkal kapcsolatos igazságokról az emberek elképzeléseinek és problémáinak megoldása végett, hogy képesek-e biztosítani azt, aminek az evangélium lehetséges befogadói híján vannak, azért, hogy alaposan meggyőzzék őket, és hogy képesek-e társalgó stílust felvenni, miközben az igazságról beszélnek, hogy az evangélium lehetséges befogadói többet hallhassanak Isten hangjából. Ha például az evangélium egyik lehetséges befogadója az Isten megtestesülésének jelentőségével kapcsolatos igazságokról akar tanulni, de egy bizonyos evangéliumhirdető folyton Isten munkájának jelentőségéről beszél, és arról, hogy mik a vallásos elképzelések, az vajon nem probléma? Ha valaki arról szeretne csupán tanulni, hogy miként menthető meg, és hogy mi foglaltatik benne Istennek az emberiség megmentésére vonatkozó irányítási tervében, akkor vajon nem az Isten munkája három szakaszára vonatkozó látomásigazságokról időszerű beszélni? (De igen.) Ám ez az evangéliumhirdető egyre csak Isten fenyítéséről és ítéletéről, valamint annak az Isten általi leleplezéséről beszél, miszerint az arrogancia, a csalárdság és az elvetemültség az emberek romlott beállítottságai közé tartozik, és más efféle témákról. A másik fél még el sem fogadta Isten munkáját, az evangéliumhirdető máris elkezd a fenyítésről és az ítéletről beszélni neki, leleplezve a romlott beállítottságait. Ez tisztóan fog hatni az illetőre, nem kapja meg, amit akar, a megoldandó problémái pedig megoldatlanul maradnak; elveszíti az érdeklődését és nem lesz hajlandó tovább kutatni. Hát nem az evangéliumhirdetővel van itt baj? Az evangéliumhirdető nem érti az igazságot vagy híján van a lelki megértésnek, és így egyáltalán nincs tudatában annak, hogy mire van szüksége a másiknak, nem sikerül a lényegre térnie, amikor beszél, hosszasan fecseg, és egyáltalán nem oldja meg az evangélium lehetséges befogadójának a problémáit – hogyan nyerhetne meg embereket azzal, hogy ily módon hirdeti az evangéliumot?

A hamis vezetők semmilyen problémát nem vesznek figyelembe, amelybe a munkájuk során beleütköznek. Nem számít, milyen problémák merülnek fel az evangelizációs munkában, és nem számít, hogy gonosz emberek mennyire zavarják meg ezt a munkát és vannak rá hatással, ők ügyet sem vetnek egyikre sem, mintha semmi köze nem lenne hozzájuk. A hamis vezetők zavaros fejűek a munkájukban; függetlenül attól, hogy egy bizonyos illetőnek vannak-e eredményei, vagy betartja-e az igazságalapelveket a kötelessége terén, ők sem felügyeletet, sem átvilágítást nem biztosítanak, hagyva, hogy szabadon cselekedjenek az emberek, bármik legyenek is a következmények. Emiatt aztán sohasem lesznek megoldva az evangelizációs munkában megjelenő eltérések és hibák, és végül kimondhatatlanul sok, az igaz utat kereső embert elszalasztanak, és nem lehet őket mielőbb Isten elé hozni. Némelyek ezt mondják, miután az utolsó napokban elfogadják Isten munkáját: „Valójában három évvel ezelőtt hirdette nekem valaki az evangéliumot. Nem arról volt szó, hogy ne akartam volna elfogadni, vagy hogy

negatív propagandában hittem volna; egyszerűen csak nagyon felelőtlen volt az illető, aki prédikált nekem. Nem tudott felelni az általam feltett kérdésekre, és nem beszélt világosan, amikor az igazságot kerestem, hanem csak haszontalan szavakat szólt. Így nem tehettem mást, mint hogy csalódottan távoztam.” Három évvel később, miután online kutatást végeztek, majd a testvérekkel együtt kerestek és beszélgettek ezek az emberek, egyenként eloszlatják a szívükben lévő összes elképzelést és zavart, teljes mértékben megerősítve és elfogadva, hogy Isten az, aki megjelent és munkát végez. Ekkor tehát a saját keresésük és kutatásuk révén fogadják el Isten munkáját. Ha az evangéliumot hirdető személy képes lett volna három évvel korábban világosan beszélni az igazságról és eloszlatni az elképzeléseiket és a kérdéseiket, akkor ők három évvel hamarabb elfogadták volna. Mennyi életben való növekedés lett késleltetve ez alatt a három év alatt! Ezt a felelősség elhanyagolásának kell tekinteni az evangéliumhirdetők részéről, és ez közvetlen kapcsolatban áll azzal, hogy nem értik az igazságot. Egyes evangéliumi munkások egyszerűen nem összpontosítanak arra, hogy felvértezzék magukat az igazsággal, és csak doktrínák hangoztatására képesek, anélkül hogy az emberek elképzeléseit vagy tényleges problémáit is meg tudnák oldani. Ennek eredményeképpen sok ember nem fogadja el időben az evangéliumot, amikor hallja, ami több évvel késlelteti az életben való növekedésüket. El kell mondani, hogy ezért az evangelizációs munkával megbízott vezetők a felelősek, a nem megfelelő útmutatásuk és az elégtelen felügyeletük miatt. Ha igazán lenne teher a vezetőkön és a dolgozókon, és ha képesek lennének egy kicsit több szenvedést elviselni, többet gyakorolni az igazság közlését, és egy kicsit több hűséget tanúsítani, világosan beszélve az igazság valamennyi aspektusáról, hogy azok az evangéliumi munkások képesek legyenek beszélni az igazságról az emberek elképzeléseinek és kétségeinek az eloszlatása végett, akkor egyre jobb eredményei lennének az evangélium hirdetésének. Így azok közül, akik az igaz utat kutatják, többen tudnák korábban elfogadni Isten munkáját és hamarabb visszatérni Isten elé azért, hogy elfogadják az Ő üdvösségét. A gyülekezet munkája egyszerűen azért akadozik, mert a hamis vezetők súlyosan elhanyagolják a felelősségeiket, nem végeznek valós munkát, illetve nem követik nyomon és nem felügyelik a munkát, és képtelenek beszélni az igazságról, hogy megoldják a problémákat. Természetesen ez azért is van, mert ezek a hamis vezetők elmerülnek a státusz előnyeiben, egyáltalán nem törekednek az igazságra, nem hajlandóak nyomon követni, felügyelni és irányítani az evangélium terjesztésének munkáját – aminek következtében a munka lassan halad, és sok, ember okozta eltérést, abszurditást és meggondolatlan hibát nem sikerül azonnal korrigálni vagy megoldani, ami súlyosan befolyásolja az evangélium terjesztésének hatékonyságát. Csak akkor javítják ki ezeket a problémákat, amikor a Fennvaló felfedezi azokat, és azt mondja a vezetőknek és a dolgozóknak, hogy meg kell oldaniuk. Akárcsak a vakok, ezek a hamis vezetők képtelenek felfedezni a problémákat, és egyáltalán nincsenek alapelvek abban, ahogyan cselekszenek, sőt képtelenek felismerni saját hibáikat, és csak akkor ismerik be a tévedéseiket, ha a

Fennvaló megmetszi őket. Nos, kinek áll módjában, hogy felelősséget vállaljon az ilyen hamis vezetők által okozott veszteségekért? Még ha el is távolítják őket a pozíciójukból, hogyan lehet az általuk okozott kárt jóvátenni? Ezért amikor kiderül, hogy olyan hamis vezetők vannak, akik képtelenek valós munkát végezni, azonnal el kell őket bocsátani. Egyes gyülekezetekben az evangéliumi munka különösen lassan halad, és ez egyszerűen azért van, mert a hamis vezetők nem végeznek valós munkát, valamint túl sok esetben előfordul, hogy hanyagok és hibákat követnek el.

A hamis vezetők által végzett munka minden különböző elemében valójában számos probléma, eltérés és hiba van, amelyeket meg kell oldaniuk, ki kell javítaniuk és orvosolniuk kell. Mivel azonban ezekből a hamis vezetők közül hiányzik a teherérzet, és csupán elmerülnek a státuszuk előnyeiben, anélkül, hogy bármi valós munkát végeznének, végül csak elfuserálják a munkát. Egyes gyülekezetekben az emberek nem egységesek a gondolkodásukban, mindenki gyanakszik, óvakodik a másiktól és aláássa a másikat, miközben attól félnek, hogy Isten háza kirekeszti őket. Ilyen helyzetekkel szembesülve a hamis vezetők nem tesznek lépéseket, hogy megoldják azokat, nem végeznek semmilyen valós, konkrét munkát. A gyülekezeti munka leáll, de a hamis vezetőket ez mégsem zaklatja fel a legkevésbé sem, és még mindig azt hiszik, hogy ők maguk rengeteg munkát végeztek és nem késleltették a gyülekezet munkáját. Az efféle hamis vezetők alapvetően képtelenek az élettől való ellátás munkájának elvégzésére, és tényleges problémákat sem tudnak az igazság szerint megoldani. Mindössze némi, a Fennvaló által kifejezetten rájuk bízott és meghatározott, általános ügyekkel kapcsolatos munkát hajtanak végre, mintha egyedül a Fennvaló számára végeznék a munkájukat. Ami a gyülekezet alapvető munkáját illeti, amelyet a Fennvaló mindig is követelménnyé tett – amilyen az élettől való ellátás munkája és az emberek művelésének munkája – vagy bizonyos, a Fennvaló utasítása szerinti különleges feladatok: nem tudják, hogyan végezzék el, és nem tudják elvégezni. Csupán továbbadják másoknak ezeket a feladatokat, azután pedig elvégzettnek tekintik a munkát. Pontosan annyit csinálnak, amennyire utasítja őket a Fennvaló, és csak akkor cselekszenek egy kicsit, amikor noszogatva vannak; máskülönben inaktívak és felületesek – ezek hamis vezetők. Ki a hamis vezető? Dióhéjban: olyasvalaki, aki nem végez valódi munkát, aki nem végzi el a munkáját vezetőként, a kritikus és alapvető munkában súlyos felelősségmulasztást tanúsít, és nem cselekszik – ez egy hamis vezető. A hamis vezetők mindössze felületes, általános ügyekkel foglalják el magukat, amit tévesen valódi munka végzésének hisznek, ám ami a vezetői munkájukat és az Isten háza által rájuk bízott kritikus munkát illeti, valójában semmit sem végeznek el jól belőle. Ezenkívül gyakran merülnek fel olyan problémák a gyülekezet különböző munkaelemeiben, amelyek megoldást követelnek a vezető részéről, ők azonban nem tudják megoldani azokat, gyakran elkerülő hozzáállást tanúsítanak, a testvérek pedig nem találják a vezetőt, amikor meg akarnak oldani egy problémát. Ha sikerül megtalálniuk a vezetőt, a vezető azzal a kifogással tér ki előlük, hogy túlságosan lefoglalja őt a munka, és háritó hozzáállást tanúsítva

megkéri a testvéreket, hogy olvassák egyedül Isten szavait, és keressék önállóan az igazságot a problémáik megoldása végett. Ez végül nagyon sok megoldatlan probléma felhalmozódásához vezet, ezzel pedig minden munkaelem előrehaladását megállítja, és a gyülekezeti munka leállítását idézi elő. Ez annak a következménye, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát. A hamis vezetők sohasem komolyak és szorgalmasak a főbb felelősségeik tekintetében, és az igazságot sem keresik a különféle problémák megoldása végett. Ez azt jelenti, hogy a hamis vezetők egész biztosan képtelenek valódi munkavégzésre és bármilyen probléma megoldására. A hamis vezetők a szavak és doktrínák hirdetésében, a szlogenek hangoztatásában és mások megintésében jeleskednek, és csakis arra összpontosítanak, hogy az általános ügyekkel kapcsolatos munkával foglalatossádjának. Ami a gyülekezet alapvető, Isten háza által rájuk bízott munkáját illeti, például az élettől való ellátást és az igazság közlését a problémák megoldása végett, nem tudják, hogyan kell ezeket végezni, nem képzik magukat, hogy megtanulják, és semmilyen tényleges problémát nem tudnak megoldani – ezek hamis vezetők.

Amikor arra kérnek néhány hamis vezetőt, hogy adjanak útmutatást a szöveg alapú munkára, például forgatókönyvek írására, tapasztalati tanúságtételről szóló cikkek írására és más konkrét feladatokra vonatkozóan, ők azt gondolják, hogy mivel ez útmutatás csupán, semmilyen konkrét munkát nem kell végezniük, így inkább csak lézengenek. „Mondd csak, Zeng, hogy halad a cikked?” – kérdezik. „Már majdnem megvagyok vele.” „Vannak-e nehézségeid annak a forgatókönyvnek a megírásával, Lí?” „Igen, vannak. Tudnál segíteni a megoldásukban?” „Beszéljétek meg ezt együtt, magatok között! Imádkozzatok többet!” Ezek a hamis vezetők nem csupán útmutatást és támogatást nem adnak a testvéreknek, hanem arra sem összpontosítanak, hogy a saját munkájukat jól végezzék el; folyton csak kószálnak, valamint laza és kényelmes életet élnek. A felszínen úgy tűnik, hogy ellenőrzik a munkát, de ténylegesen semmilyen problémát nem oldanak meg – ők valójában aktatologatók! A nem hívó világ némely országában élő hozzáértő hivatalnokok éppúgy romlott emberek, de még ők is messze felülmúlják ezeket a hamis vezetőket, akikből hiányzik az a felelősségérzet, amely ezekben a hivatalnokokban megvan. A világjárvány kitörését követően például az országok világszerte elkezdtek megelőző intézkedéseket bevezetni. Ezeknek az országoknak a többsége végső soron egyöntetűen hatékonynak találta Tajvan megelőzést célzó erőfeszítéseit, ami azt jelezte, hogy a tajvani kormányhivatalnokok a lehető legmagasabb színvonalon és legaprólékosabban hajtották végre a világjárványra történő reagálással kapcsolatos feladatokat. A szekuláris világ egyik országától, a romlott emberiség körében élő hivatalnokoktól és politikusoktól igazán elismerésre méltó, hogy a legmagasabb színvonalon és ennyire aprólékosan végezzenek el egy feladatot. Sok európai hivatalnok hajlandó volt ellátogatni Tajvanba és tanulni Tajvantól; ebből a szempontból a tajvani kormányhivatalnokok messze felülmúlták más nemzetek kormányhivatalnokait. Az, hogy a hivatalnokaik többsége képes volt konkrét munkát

végezni és beletenni a szívét abba, hogy eleget tegyen a felelősségeinek, önmagában is bizonyítja, hogy ezek a hivatalnokok megfelelő színvonalúak voltak. Egyes vezetők és dolgozók a gyülekezetben mindig felületesek, amikor a kötelességeiket végzik, és bárhogy metszik is meg őket, hatástalan. Úgy veszem észre, hogy ezeknek a vezetőknek és dolgozóknak a jelleme még azoknak a nem hívó világból való hivatalnokoknak a jellemével sem ér fel, akik tudnak tényleges munkát végezni. A legtöbbjük azt állítja, hogy hisz Istenben és törekszik az igazságra, valójában azonban nem hajlandóak árat fizetni. Olyan sok igazsággal ellátják őket, mégis ilyen a hozzáállásuk a kötelességük végzéséhez. Az eredmény az, hogy mindannyian hamis vezetőkké válnak, akik messze alulmaradnak, ha a kiváló kormányhivatalnokokhoz hasonlítjuk őket. Valójában nem magasak az emberekkel szemben támasztott követelményeim; nem követelem meg tőlük túl sok igazság megértését, sem azt, hogy túl magas szintű képességük legyen. A minimális mérce az, hogy lelkiismeretesen cselekedjenek és tegyenek eleget a felelősségeiknek. Ha mást nem is teszel, akkor legalább a mindennapi kenyeredre és az Istentől kapott megbízatásodra legyél méltó; ez elegendő. Isten munkája azonban egész idáig el lett végezve, és vajon sokan tudnak lelkiismeretesen cselekedni? Azt látom, hogy a demokratikus országokban bizonyos hivatalnokok őszintén beszélnek és cselekednek. Nem túloznak, és nem hangoztatnak magasztos elméleteket, a beszédük különösen szigorú és hiteles, és sok valódi dolgot el tudnak intézni. Valójában a munkájuk igen jó, hűen tükrözi az integritásukat és az emberi mivoltukat. Ha megnézzük most a gyülekezeten belüli vezetők és dolgozók többségét, ők rutinszerűen cselekszenek és felületesek a munkájukban, nem értek el nagyon jó eredményeket, és nem tettek maradéktalanul eleget a felelősségeiknek. Miután vezetőkké válnak, vallásos hivatalnokok lesznek belőlük, magas lovon ülnek és parancsokat osztogatnak, valamint aktatologatókká válnak. Csupán arra összpontosítanak, hogy elmerüljenek a státuszuk előnyeiben, és szeretik, ha mindenki őket követi, és körülöttük forog. Ritkán foglalkoznak mélyen a gyülekezet alapzatával valódi problémák megoldása végett. A szívükben egyre inkább eltávolodnak Istentől. Az efféle hamis vezetők és hamis dolgozók teljes mértékben javíthatatlanok! Olyan fáradságosan beszélek az igazságról, de ezek a vezetők és dolgozók nem fogadják be, makacsul ragaszkodnak a téves elgondolásaikhoz, és nem érinti meg őket. Mindig felületes a kötelességeikhez való hozzáállásuk, és a legkevésbé sem áll szándékukban megtérni. Látom, hogy ezek az emberek lelkiismeret nélkül valók, józan ész nélkül valók, és egyáltalán nem emberek! Azután így töprengek: Vajon szükséges még ismételten beszélni ezekről az igazságokról az efféle embereknek? Szükséges, hogy ennyire konkrét legyen a közlésem? Szükséges elviselnem ezt a szenvedést? Feleslegesek vajon ezek a szavak? Némi gondolkodás után úgy döntök, hogy még mindig beszélnem kell, mivel, noha azokra semmilyen hatással nem lesznek ezek a szavak, akik a legcsekélyebb lelkiismeretnek vagy józan észnek is híján vannak, azok számára viszont hasznosak, akik, habár kissé alacsonyabb szintű a képességük, el tudják fogadni az igazságot és őszintén tudják végezni a kötelességeiket. A hamis

vezetők nem végeznek valódi munkát és nem tesznek eleget a felelősségeiknek, ám azok, akik törekednek az igazságra, le fogják vonni a tanulságokat, inspirációt nyernek és gyakorlási útra találnak ezekből a szavakból és dolgokból. Az életbe való belépés nem annyira könnyű; ha nincs, aki támogassa és ellássa az embereket, ha nincs, aki elemeire bontsa és megvilágítsa számukra az igazság minden egyes aspektusát, akkor az emberek nagyon gyengék, és gyakran találják magukat reménytelen és zavarodott állapotban, valamint a negativitás és passzivitás állapotában. Éppen ezért, amikor látom ezeket a hamis vezetőket, sokszor elmegy a kedvem attól, hogy beszéljek nekik. Amikor azonban arra gondolok, hogy milyen szenvedést viseltek el és milyen árakat fizettek azok, akik őszintén hisznek Istenben és akik hűségesen végzik a kötelességeiket, meggondolom Magam. Nem más okból, mint ezért: Még ha csak 30-50 – vagy legkevesebb 8-10 – ember is őszintén fel tudja áldozni magát és hűséges tud lenni a kötelességei végzésében, és hajlandó odafigyelni és alávetni magát, akkor már érdemes elmondani ezeket a szavakat. Arra nem lenne Bennem motiváció, hogy olyanokhoz szóljak és beszéljek, akiknek nincs lelkiismeretük és józan eszük; kimerítőnek és meddőnek érzem a társalgást ezekkel az emberekkel. A többségetek nem törekszik az igazságra és nem fizet árat a kötelességei terén – nincs rajtatok teher, nincs bennetek hűség, mindössze rutinszerűen cselekedtek, és vonakodva tesztetek dolgokat, annak reményében, hogy áldásokat nyertek. Valójában meg nem érdemelt kegy a számotokra ezeknek a szavaknak a meghallgatása. Azokon élősködtök, akik őszintén végzik a kötelességeiket, akik igazán árat fizetnek, akikben van hűség, akiken van teher, és akik hajlandóak gyakorolni az igazságot. Nekik vannak szánva ezek a szavak, ti pedig meg nem érdemelt kegyben részesültök azzal, hogy halljátok őket. Ebből a szempontból nézve – vagyis, hogy a többségetek hozzáállása a kötelességei terén a rutinszerű cselekvés, mindennemű komolyság nélkül – ti nem vagytok méltók arra, hogy halljátok ezeket a szavakat. Miért vagytok méltatlanok? Azért, mert még ha figyelték is, mindhiába az egész; nem számítt, mennyi minden hangzik el vagy milyen részletességgel, ti csak rutinból hallgatjátok meg, nem gyakoroljátok ezeket a szavakat, bármennyit értetek is meg belőlük, miután meghallgattátok őket. Kikhez kellene szólni ezeket a szavakat? Kik méltók arra, hogy hallják őket? Csakis azok érdemlik meg a meghallgatásukat, akik hajlandóak árat fizetni, akik képesek őszintén feláldozni magukat, és akik hűségesek a kötelességeikhez és a megbízatásukhoz. Miért mondom azt, hogy ők megérdemlik a meghallgatásukat? Azért, mert ha a meghallgatásukat követően megértene egy kevés igazságot, képesek azt a gyakorlatba ültetni, és gyakorolják, amit értenek; nem minden hájjal megkentek és nem lazálnak; őszinte és vágyakozó hozzáállással kezelik az igazságot és Isten követelményeit, képesek szeretni és elfogadni az igazságot. Így aztán rájuk hatással lesznek és náluk eredményt érnek el ezek a szavak, miután meghallgatták őket.

2021. február 13.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (5.)

A legutóbbi összejegyzetben a vezetők és dolgozók felelősségeinek ötödik tételéről beszélgettünk. Az ötödik tételről folytatott beszélgetésünk során a hamis vezetők néhány megnyilvánulását és cselekedetét boncolgattuk, és befejeztük a beszélgetésünket erről a tételről. Most a vezetők és dolgozók felelősségeinek hatodik és hetedik tételéről fogunk beszélgetni. Mi ennek a két tételnek a konkrét tartalma? (Hatodik tétel: Mindenféle alkalmas tehetség támogatása és művelése, hogy minden igazságra törekvő a lehető leghamarabb lehetőséget kapjon a képzésre és az igazságvalóságba való belépésre. Hetedik tétel: A különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján történő beosztása és felhasználása úgy, hogy mindegyikük a lehető legjobban hasznosuljon.) Boncolgassuk hát a hamis vezetők különféle cselekedeteit és megnyilvánulásait e két tétel tekintetében! Ez a két tétel ugyanabba a kategóriába tartozik, amely a különféle emberek gyülekezet által történő előléptetését, művelését és használatát érinti. Beszéljünk először Isten házában a mindenféle tehetséges emberek előléptetésével és művelésével kapcsolatos alapelveiről! Ezáltal nem váltok vajon alapvetően képessé néhány olyan alapelv megértésére, amelyeket be kellene tartaniuk a vezetőknek és a dolgozóknak, amikor ezt a munkát végzik? Talán ezt gondoljátok: „Vezetőkként és dolgozókként gyakran kerülünk kapcsolatba ezekkel a kérdésekkel, ismerős már számunkra ez a munka, és van benne némi tapasztalatunk, úgyhogy még ha semmi többet nem is mondanál róla, akkor is világos lenne a számunkra, és nem szükséges, hogy erről konkrétan még tovább beszélj.” Nincs tehát szükség az erről való beszélgetésre? (Szükségünk van rá, hogy beszélj róla. Még mindig nem fogjuk fel az erre vonatkozó alapelveket, és még mindig nem tudjuk, miként ismerjünk fel bizonyos tehetséges embereket.) A vezetők és dolgozók többsége még mindig nagyon össze van zavarodva azzal kapcsolatban, hogy miként végezze ezt a munkát, még csak tapogatóznak vele kapcsolatban, és nem tudják felfogni a pontos alapelveket, ezért még mindig szükség van rá, hogy a részletekről beszéljünk.

Hatodik tétel: Mindenféle alkalmas tehetség támogatása és művelése, hogy minden igazságra törekvő a lehető leghamarabb lehetőséget kapjon a képzésre és az igazságvalóságba való belépésre

Annak jelentősége, hogy Isten háza mindenféle tehetséges embert támogat és művel

Miért léptet elő és művel Isten háza mindenféle tehetséges embert? A természettudománnyal, oktatással és irodalommal való foglalkozás végett történik talán a mindenféle tehetséges emberek előléptetése? Isten választottai közül már mindenkinek tudnia kellene, hogy amikor Isten háza különféle típusú tehetséges embereket léptet elő és művel, akkor az nem valamiféle csúcstechnológiás termék előállítás, nem egy csoda

megalkotása vagy az emberi fejlődés történetének kutatása céljából, és még kevésbé azért történik, hogy bármiféle terveket alkossanak az emberiség jövőjére vonatkozóan. Akkor hát miért léptet elő és művel Isten háza mindenféle tehetséges embert? Értitek ezt vagy sem? (A királyság evangéliumának terjesztése végett.) A királyság evangéliumának terjesztése végett – ez az egyik ok. Mi van még? (Azért, hogy mindenkinek legyen lehetősége képezni magát, aki törekszik az igazságra.) Így van, ez a válasz igen észszerű és rátapint a lényegre. Azért van ez így, hogy még több igazságra törekvő embernek legyen lehetősége képezni magát, és mielőbb belépni az igazságvalóságba. Mindkét válasz helyes és pontos, amelyet az imént adtak. A mindenféle tehetséges emberek Isten háza által történő előléptetése és művelése egyfelől a királyság evangéliumának terjesztésével és Isten munkájával, másfelől pedig az egyéni törekvésekkel és belépéssel áll összefüggésben. Ez a két mindenen átívelő aspektus. Konkrétan fogalmazva: mi a jelentősége annak, hogy Isten háza mindenféle tehetséges embert előléptet és művel? Konkrétan milyen munkát végeznek a gyülekezetben ezek az emberek, akik előléptetésben és művelésben részesülnek? Amikor Isten háza csoportvezetővé, felügyelővé vagy gyülekezetvezetővé, esetleg dolgozóvá léptet elő és művel valakit, azzal vajon hivatalnokká válik az illető? (Nem.) Isten háza azért léptet elő és művel embereket, hogy felelősek lehessenek konkrét projektekért vagy munkákért a gyülekezet munkájának különböző elemein belül, amilyen például az evangelizációs munka, a szövegalapú munka, a filmgyártó munka, az öntözés munkája, valamint bizonyos általános ügyek, és így tovább. Hogyan végzik hát el ezeket a konkrét munkákat? Úgy, hogy Isten követelményeinek, az Isten szavában foglalt igazságalapelveknek, valamint Isten háza munkarendjeinek megfelelően felvállalják a gyülekezeti munka különféle elemeit, és ezáltal Isten követelményei szerint végzik a kötelességüket, és az igazságalapelvekkel összhangban cselekszenek. Ha azt a tényt nézzük, hogy ezeket az embereket munkavállalás céljából léptetik elő és művelik, nem egy hivatalos cím vagy státusz birtoklása teszi képessé őket arra, hogy jól végezzék a munkájukat, hanem egy bizonyos képességnek kell, hogy a birtokában legyenek ahhoz, hogy fel tudjanak vállalni egy konkrét munkát, vagyis hogy fel tudják vállalni azt, aminek a megtételét Isten rájuk bízta, avagy más szóval, egy felelősséggel járó kötelességet és kötelezettséget. Ez a konkrét jelentősége és meghatározása a különféle típusú tehetséges emberek előléptetésének és művelésének, amint azt a vezetők és dolgozók felelősségeinek hatodik tételénél említettem. Isten házában az tehát a célja az emberek előléptetésével és művelésével, hogy mindenféle tehetséges embert kiműveljen arra, hogy a gyülekezeti munka különféle elemeit jól, Isten követelményeinek és Isten háza munkarendjeinek megfelelően végezzék, vagyis hogy képessé tegye ezeket az embereket a gyülekezet különféle konkrét feladatainak a felvállalására. Ugyanakkor azért is műveli és képezi Isten háza ezeket az embereket, hogy megtanulják, miként elmélkedjenek Isten szavain, beszélgessenek az igazságról és cselekedjenek az alapelvek szerint, elvezetve őket az igazság gyakorlására, az Isten szavai szerinti

életre és az igazságvalóságba való belépésre, valamint képessé téve őket arra, hogy igazi tapasztalataik és bizonyágtételeik lehessenek, minekutána képesek lesznek másokat is vezetni, öntözni és ellátni, illetve jól végezni a gyülekezeti munka különböző elemeit, ezzel egyidejűleg pedig arra is képessé tehetők Isten választottai, hogy alávéssék magukat Istennek, Isten mellett tanúskodjanak és teljesítsék az evangélium prédikálásának kötelességét. A különféle tehetséges emberek előléptetésének és művelésének eljárása egyfelől vezetni hivatott az embereket Isten szavainak a gyakorlása és megtapasztalása, önmaguk megismerése, a romlott beállítottságaik levetkőzése, valamint az igazságvalóságba való belépés terén, másfelől pedig az a célja, hogy a vezetők és dolgozók a hűséggel és alávetettséggel kapcsolatos saját gyakorlati tapasztalataikat használva vezessék és műveljék az embereket a kötelességeik teljesítésében és az Isten mellett szóló, hangos bizonyágtételben. Ez a két fő gyakorlási út létezik a különféle tehetséges emberek művelését illetően. Ez a konkrét munka foglaltatik benne a különféle tehetséges emberek előléptetésében és művelésében, és egyben ez az előléptetésük és művelésük igazi jelentősége is.

Az Isten háza által támogatott és művelt különféle tehetséges emberekre vonatkozó előírt kritériumok

I. Vezetőkre, dolgozókra és a különböző munkaelemek felügyelőire vonatkozó előírt kritériumok

Kikre utal „a gyülekezet által előléptetett és művelt különféle tehetséges emberek” fogalma? Mely körök tartoznak bele? Először is az olyan típusú emberek, akik a különféle munkaelemek felügyelői lehetnek. Melyek a különféle munkaelemek felügyelőitől megkövetelt normák? Három fő norma létezik. Először is, képesnek kell lenniük az igazság felfogására. Csakis azok a jó képességű emberek, akik képesek az igazságot tisztán, torzulások nélkül felfogni és következtetéseket levonni. A jó képességű embereknek minimum lelki megértéssel kell rendelkezniük, és tudniuk kell önállóan enni és inni Isten szavait. Isten szavainak evése is ivása közben képesnek kell lenniük önállóan elfogadni Isten szavainak ítéletét, fenyítését és metszését, valamint keresni az igazságot a saját elképzeléseik és képzelődéseik, valamint a saját akaratuk hamisításai, illetve a saját romlott beállítottságaik eloszlatása végett – ha teljesítik ezt a normát, az azt jelenti, hogy tudják, miként tapasztalják meg Isten munkáját, ez pedig a jó képesség egyik megnyilvánulása. Másodszor, terhet kell viselniük a gyülekezet munkájáért. Azok az emberek, akik valóban terhet viselnek, nem csupán lelkesedéssel, hanem igazi élettapasztalattal is rendelkeznek, értenek néhány igazságot, és át tudnak látni néhány problémát. Látják, hogy sok nehézség és probléma vár megoldásra a gyülekezeti munkában és Isten választott népe körében. Látják ezt a szemükkel, és aggódnak miatta a szívükben – ezt jelenti terhet viselni a gyülekezet munkájáért. Ha valaki mindössze jó képességű, és képes az igazság felfogására, de közben lusta, testi kényelmek után

sóvárog, nem hajlandó valódi munkát végezni, és csak egy kevés munkát végez, amikor a Fennvaló határidőt szab a munka befejezésére, és amikor nem tudja büntetlenül megúszni, hogy nem végezte el, akkor az az illető nem visel terhet. A terhet nem viselő emberek olyan emberek, akik nem törekednek az igazságra, igazságérzet nélküli emberek, és semmirekellők, akik egész álló nap csak tömik magukat, miközben semmiről nem gondolkodnak el komolyan. Harmadszor, munkaképességgel is rendelkezniük kell. Mit jelent a „munkaképesség”? Egyszerűen fogalmazva azt jelenti, hogy nem csupán kiadni tudják a munkát és utasításokat osztogatni az embereknek, hanem a problémák azonosítására és megoldására is képesek – ezt jelenti, amikor valaki „munkaképes”. Azonkívül szervezőkészségre is szükségük van. A szervezőkészséggel bíró emberek különösen jól értenek ahhoz, hogy miként hozzák össze az embereket, szervezzék meg és rendezzék el a munkát, valamint oldjanak meg problémákat, és a munkák elrendezése, illetve a problémák megoldása közben alaposan meg tudják győzni és engedelmességre tudják bírni az embereket – ezt jelenti, ha van szervezőkészsége valakinek. Azok, akik igazán rendelkeznek munkaképességgel, képesek az Isten háza által rendelt konkrét munkák elvégzésére, és ezt gyorsan és határozottan, mindennemű hanyagság nélkül tudják megtenni, azonkívül jól el tudják végezni a különféle munkákat. Ez Isten házában a vezetők és dolgozók művelésére vonatkozó három normája. Ha valaki teljesíti ezt a három normát, az kivételes, tehetséges egyén, aki azonnal előléptetendő, művelendő és képzendő, majd miután egy ideig gyakorolt, elvállalhatja a munkát. Aki rendelkezik képességgel, terhet visel és munkaképes, annak nincs szüksége arra, hogy folyton aggódjanak miatta, hogy felügyeljék és noszogassák őt az emberek a munkájában. Helyette proaktív, tudja, hogy mely munkákat mikor kell elvégezni, hogy mely munkákat kell megvizsgálni és felügyelni, és hogy mely munkákat kell alaposan ellenőrizni vagy közelről figyelemmel kísérni. Az ilyen emberek nagyon is tisztában vannak ezekkel a dolgokkal. Viszonylag megbízhatóak, és lehet számítani rájuk a munkájukban, és semmilyen nagyobb probléma nem történik. Még ha fel is merülnek problémák, ezek jelentéktelen ügyek lesznek csupán, amelyek nincsenek kihatással a dolgok összességére, Istennek pedig nem kell aggódnia az általuk végzett munka miatt. Csak azok rendelkeznek igazán munkaképességgel, akik valóban meg tudnak állni a saját lábukon a munkájuk terén. Azok, akik nem tudnak megállni a saját lábukon, és akikért mindig aggódniuk kell másoknak, akiken rajtuk kell, hogy tartsák a szemüket, és akiket felügyelniük kell másoknak, sőt, még a kezüket is fogniuk kell, és meg kell tanítaniuk nekik, hogy mit tegyenek, azok olyan típusú emberek, akik rendkívül gyenge képességűek. A hétköznapi képességű emberek által végzett munka egyértelműen hétköznapi eredménnyel jár, és ezek az emberek arra szorúlnak, hogy mások rajtuk tartsák a szemüket és felügyeljék őket, mielőtt bármit is tenni tudnának. Ezzel szemben a jó képességű emberek meg tudnak állni a saját lábukon, miután egy ideig képezték őket, és valahányszor utasítást ad nekik a Fennvaló egy feladatra vonatkozóan, valamint beszél nekik bizonyos alapelvekről, fel tudják fogni az alapelveket, képesek azoknak

megfelelően végrehajtani a munkát, és alapjában véve túl nagy elhajlások és hibák nélkül a helyes úton járni és elérni azokat az eredményeket, amelyeket el kell érniük – ezt jelenti, amikor van munkaképessége valakinek. Amikor például Isten háza felszólítja a gyülekezetet a megtisztulásra és az antikrisztusok és gonosz emberek azonosítására és a gyülekezetből való kirekesztésére, akkor az olyan típusú emberek, akiknek van munkaképességük, alapvetően nem hajlanak el e feladat végrehajtása közben. Miután megjelenik egy antikrisztus, legalább fél évbe telik a felfedése és kitakarítása. Ez idő alatt a munkaképességgel bíró emberek képesek azonosítani az illetőt, az antikrisztus megnyilvánulásainak boncolgatása végett az igazságról beszélgetni, valamint segíteni a testvéreknek abban, hogy fel tudják ismerni az antikrisztust és ne legyenek félrevezetve, képessé téve őket ezáltal arra, hogy fel tudjanak kelni és közösen le tudják leplezni és ki tudják rekeszteni az antikrisztust. Amikor antikrisztusok vagy gonosz emberek jelennek meg a munkaképességgel bíró emberek munkájának hatókörében, a testvérek többsége alapvetően nem lesz félrevezetve vagy befolyásolva. Csak néhány zavaros fejű ember, illetve a nagyon gyenge képességűek lesznek félrevezetve, ez pedig normális jelenség. A jó képességű és munkaképességgel bíró emberek el tudják érni ezeket az eredményeket a munkájukban, és az ilyen emberek birtokában vannak az igazságvalóságnak, illetve vezetőként és dolgozóként megfelelő színvonalúak.

A különféle tehetséges embertípusok között, melyeket az imént említettem, az első típusba azok tartoznak, akik a különböző munkaelemek felügyelői lehetnek. Az első követelmény velük szemben az, hogy meglegyen bennük a tehetség és a képesség az igazság felfogására. Ez a minimumkövetelmény. A második követelmény az, hogy hordozzanak terhet – ez elengedhetetlen. Egyesek az átlagembereknél gyorsabban felfogják az igazságot, van lelki megértésük és jó képességűek, van bennük munkaképesség, és miután egy ideig gyakoroltak, tökéletesen meg tudnak állni a saját lábukon. Van azonban ezekkel az emberekkel egy súlyos probléma – nem hordoznak terhet. Szeretnek enni, inni, szórakozni és csavarogni. Nagyon érdeklik őket ezek a dolgok, de ha valamely olyan konkrét munka elvégzésére kérik meg őket, amelyhez nehézséget kell elszenvedniük és árat kell fizetniük, valamint egy kissé meg kell fékezniük magukat, akkor kedvüket veszítik és azt állítják, hogy valami bajuk vagy nyavalyájuk van, és hogy minden ízükben kényelmetlenül érzik magukat. Féktelenek és fegyelmetlenek, nemtörődömök, makacsok és léhák. Akkor esznek, alszanak és szórakoznak, amikor épp akarnak, és csak akkor végeznek némi munkát, amikor úgy tartja kedvük. Ha egy kissé nehéz vagy fárasztó a munka, akkor érdeklődésüket veszítik és nem akarják többé a kötelességüket végezni. Ez vajon teherviselés? (Nem.) A lusta és testi kényelem után sóvárgó emberek nem azok, akiket elő kell léptetni és művelni kell. Olyan emberek is vannak, akiknek a képessége több mint megfelelő egy munkához, azonban sajnos egyszerűen nem hordoznak terhet, nem szeretnek felelősséget vállalni, nem szeretik a gondokat és nem szeretnek aggódni. Nem látják meg az elvégzendő munkát, és még ha látják is, nem akarnak foglalkozni vele. Az efféle emberek jelöltek

lehetnek vajon az előléptetésre és a művelésre? Egyáltalán nem; az embereknek terhet kell hordozniuk ahhoz, hogy előléptessék és műveljék őket. A teherviselés a felelősségérzet meglétéként is leírható. A felelősségérzet meglétének inkább az emberi mivoltához van köze; a teherviselés azon mércék egyikére utal, amelyeket Isten háza az emberek mérésére használ. Azok, akik terhet hordoznak, miközben még két másik dolog – az igazság felfogására való tehetség és képesség, valamint a munkaképesség – birtokában is vannak, azok a fajta emberek, akik előléptethetők és művelhetők, és ilyen típusú emberek lehetnek a különböző munkaelemek felügyelői. Ezek az emberek előléptetésének és művelésének szükséges mércéi ahhoz, hogy különféle felügyelők legyenek, az előléptetésre és a művelésre pedig azok az emberek a jelöltek, akik megfelelnek ezeknek a mércéknek.

II. A különleges tehetséggel vagy adottságokkal rendelkező, különböző szakmákban tehetséges emberekre vonatkozó előírt kritériumok

Azon típusú emberek mellett, akik a különböző munkaelemek felügyelői lehetnek, az előléptethető vagy fejleszthető emberek egy másik típusát azok alkotják, akik különleges tehetséggel vagy ajándékokkal rendelkeznek, illetve elsajátítottak valamilyen szakmai készséget. Mi az a mérce, amit Isten háza megkövetel az ilyen emberek csoportvezetővé neveléséhez? Először is nézd meg az emberi mivoltukat – amíg viszonylag szeretik a pozitív dolgokat és nem gonosz emberek, addig ez elég. Lehet, hogy egyesek megkérdezik: „Miért nem követelmény, hogy olyasvalakik legyenek, akik az igazságra törekszenek?” Azért, mert a csoportvezetők nem gyülekezetvezetők vagy dolgozók, és nem is öntözők, és túl sok lenne azt követelni tőlük, hogy megfeleljenek az igazságra való törekvés mércéjének, a legtöbbjük számára pedig elérhetetlen. Ez nem követelmény olyanoktól, akik az általános ügyek munkáját, illetve a szakmai munka konkrét tételeit végzik; ha az lenne, csak kevesen felelnének meg, így a mércét alacsonyabbra kell tenni. Amíg az emberek értik a szakmájukat, képesek vállalni a munkát, és nem követnek el gonoszságot, illetve nem okoznak zavarást, az elég. Ezeket az embereket illetően, akik jártasak bizonyos készségekben és szakmákban, valamint rendelkeznek bizonyos erősségekkel, ha Isten házában olyan munkát fognak végezni, amely bizonyos készségismeretet igényel és kapcsolódik a szakmájukhoz, amennyiben a jellemük tekintetében viszonylag jámborak és becsületesek, nem gonoszak, nem eltorzult a felfogásuk, képesek elviselni a nehézségeket és hajlandók megfizetni az árat, akkor ez elég. Az ilyen emberek csoportvezetővé válás céljából történő művelésére vonatkozó első követelmény tehát az, hogy viszonylag szeressék a pozitív dolgokat, azonkívül pedig képeseknek kell lenniük nehézséget elviselni és árat fizetni. Mi van még? (Egyenes jelleműeknek kell lenniük, és nem lehetnek gonoszak, valamint nem lehet eltorzult a felfogásuk.) Viszonylag egyenesnek kell lennie a jellemüknek, nem lehetnek gonosz emberek, és nem lehet eltorzult a felfogásuk. Némelyek esetleg megkérdezik: „Akkor hát magas szintűnek tekinthető az igazság felfogására való

képességük? Miután hallották az igazságot, rá tudnak ébredni az igazságvalóságra, és be tudnak menni az igazságvalóságba?” Nem szükséges elvárni mindezeket; elegendő annyit megkövetelni, hogy ne legyen eltorzult a felfogásuk az ilyen embereknek. Amikor olyan emberek végzik a munkájukat, akiknek nincs eltorzulva a felfogásuk, annak az az egyik előnye, hogy valószínűleg nem fognak akadályozásokat okozni vagy bármi nevetséges dolgot tenni. Isten háza sok ízben beszélt már például a színészi jelmezek színére vonatkozó alapelvekről, amelyeknek méltóságteljeseknek és illendőknek kell lenniük, valamint inkább színeseknek, mintsem drapp színűnek. Mégis vannak még mindig olyanok, akik egyszerűen nem tudják értelmezni, amit mondanak nekik, nem értik a hallottakat, és képtelenek felfogni, valamint nem képesek azonosítani azokat az alapelveket, amelyek Isten házában ezen követelményeiben rejlenek, végül pedig csupa szürke jelmezt választanak – hát nem eltorzult felfogás ez? (De igen.) Ezt jelenti, amikor eltorzult felfogása van valakinek. Mit jelent az elsősorban, amikor valaki viszonylag szereti a pozitív dolgokat? (Azt, hogy képes elfogadni az igazságot.) Így van. Azt jelenti, hogy képes elfogadni az igazsággal egyező szavakat és dolgokat, valamint képes elfogadni Isten szavait és az igazság valamennyi aspektusát, és alávetni magát azoknak. Függetlenül attól, hogy a gyakorlatba tudják-e ültetni az ilyen emberek ezeket a dolgokat, az a legkevesebb, hogy legbelül nem állhatnak ellenük, illetve nem azok nem taszíthatják őket. Az ilyen emberek jó emberek, és köznyelven azt lehet mondani róluk, hogy rendes emberek. Melyek a rendes emberek jellemzői? Taszítást, visszatetszést és utálatot éreznek a nem hívők által előszeretettel elkövetett gonosz cselekedetekkel, valamint a nem hívők által követett gonosz irányzatokkal kapcsolatban. Például, a nem hívő világ irányzatai a gonosz erőket népszerűsítik, és sok nő arra törekszik, hogy gazdag emberhez menjen feleségül vagy valakinek a szeretője legyen. Hát nem elvetemült dolog ez? Az igazságot szerető emberek különösen visszataszítónak találják ezeket a dolgokat, és némelyikük ezt mondja: „Még ha nem is találnék senkit, akihez hozzámenjek, még ha halálosan szegény lennék is, akkor sem cselekednék soha úgy, mint ezek”; más szóval lenézik és megvetik az ilyen embereket. A rendes emberek egyik jellemzője az, hogy visszataszítónak és felháborítónak tartják a gonosz irányzatokat, illetve lenézik azokat, akiket az efféle irányzatok rabul ejtettek. Ezek az emberek meglehetősen egyenesek; az Istenben való hit, a jó emberként való élet, a helyes úton járás, Isten imádata és a rossz kerülése, a gonosz irányzatok kerülése, valamint a világban fellelhető valamennyi rossz magatartás kerülése hallatán a szívük mélyén érzik, hogy ez jó dolog. Függetlenül attól, hogy képesek-e mindezek megvalósítására, és hogy milyen nagy az elhatározásuk, hogy higgyenek Istenben és a helyes úton járjanak, végül is arra vágnak a szívük mélyén, hogy a világosságban élhessenek, és hogy egy olyan helyen lehessenek, ahol az igazság uralkodik. Az efféle egyenes emberek olyan típusúak, akik meglehetősen szeretik a pozitív dolgokat. Azoknak, akiket majd előléptet és művel Isten háza, minimum az egyenes emberek jellemével és a pozitív dolgok szeretetével rendelkezniük kell. Ugyancsak ez az első elvárt norma azon típusú

tehetséges emberek előléptetését illetően is, akik szakmai készségek és erősségek birtokában vannak. A második norma az, hogy az ilyen emberek legyenek képesek nehézséget elszenvedni és árat fizetni. Ez azt jelenti, hogy amikor olyan ügyekről vagy munkáról van szó, amelyekért szenvedélyesen lelkesednek, akkor képesek félretenni a saját vágyaikat, félretenni a testi gyönyöröket vagy a kényelmes életvitelt, sőt akár a saját jövőbeni kilátásairól is lemondani. Azonkívül nem nagy ügy a számukra egy kis nehézség vagy némi fáradságérzet; ha valami értelmes dolgot tehetnek, amit helyesnek hisznek, akkor boldogan lemondanak érte a testi gyönyörökről és előnyökről – vagy legalábbis megvan bennük az elhatározás és a vágy arra, hogy így tegyenek. Némelyek ezt mondják: „Időnként az illető még mindig testi kényelmek után sóvárog: időnként sokáig akar aludni vagy jó ételeket akar enni, máskor meg bókászni vagy ögyelegni akar – legtöbbször azonban képes nehézséget elviselni és árat fizetni; arról van csak szó, hogy olykor ilyen gondolatokra vezeti a hangulata. Problémának számítana ez?” Nem számítana annak. Túl sokat kérnénk, ha azt követelnénk az illetőtől, hogy egészen tegye félre a testi gyönyöröket, kivéve sajátos körülmények esetén. Általánosságban elmondható, hogy amikor elvégzendő munkát bízol az ilyen emberekre – függetlenül attól, hogy nagy munkáról van-e szó vagy sem, vagy hogy olyasvalami-e, amit szeretnek csinálni, és az sem számít, hogy mennyire nehéz az a munka, vagy mekkora nehézséget kell elviselniük, vagy milyen árat kell fizetniük, ha rájuk bízod azt a munkát, ők garántáltan a legjobb képességük szerint fogják elvégezni, és még csak arra sem lesz szükség, hogy rajtuk tartsd a szemed, vagy felügyeld őket. Az ilyen emberek képesek nehézséget elszenvedni és árat fizetni, és ez a rendes emberek egy másik megnyilvánulása. Mit jelent az, amikor valaki képes nehézséget elszenvedni és árat fizetni? Azt jelenti, hogy alapos az illető, hogy rendkívül elszánt és gondos, és hogy bármilyen nehézség elszenvedésére és bármilyen ár megfizetésére hajlandó azért, hogy rendesen el legyenek végezve a dolgok. Amikor a dolgok elvégzésére kerül a sor, az ilyen emberek megtartják az ígéreteiket és megbízhatóak – szemben azokkal, akik falánkak és tétlenek, akik a pihenést szeretik és a munkát gyűlölik, és akik a nyereséget helyezik minden más elé. Utóbbiak megszegik az ígéreteiket, állandóan hamis szavakat szólnak, hogy megtévesszenek és hízalgéssal rászédjenek másokat, és habozás nélkül hazudoznak és hamisan esküdznek a céljaik elérése végett – Isten nem fogja megmenteni ezeket az embereket. Isten a becsületes embereket szereti. Csak a becsületes emberek tartják a szavukat és hűek a kötelességeikhez, és Isten csak azokat mentheti meg, akik képesek nehézséget elviselni és árat fizetni az Istentől kapott megbízatásuk teljesítése végett. A nehézség elviselésére és ár fizetésére való képesség a második jellemző és megnyilvánulás, amelynek birtokában kell lennie valakinek ahhoz, hogy előléptesse és művelje őt Isten háza. A harmadik norma az, hogy ne legyen eltorzult az illető felfogása. Vagyis, hogy miután meghallgatta Isten szavait, minimum tudnia kell azt, hogy mire utalnak a szavak, tudnia kell értelmezni, amit Isten mond, és a felfogása nem lehet torz vagy abszurd. Ha például a kék színről beszélsz, ne gondolja

tévesen feketének, ha pedig a szürke színről beszélsz, ne gondolja tévesen lilának. Ez az abszolút minimum. Még ha olykor eltorzult is a gondolkodása, el tudja fogadni, ha mások rámutatnak, ha pedig azt látja, hogy valaki másnak tisztább a felfogása, mint neki, akkor készségesen el tudja azt fogadni – az ilyen típusú embernek tiszta felfogása van. Negyedszer, nem szabad gonosz embernek lennie az illetőnek. Ez könnyen érthető? Az, hogy nem gonosz ember valaki, azt jelenti, hogy legalább egy dolgot megtesz, éspedig azt, hogy miután nem sikerült elérnie, amire Isten háza megkérte, vagy miután megsértette az alapelveket és rosszul csinált valamit, képes ellenállás, valamint negativitás vagy elképzelések terjesztése nélkül elfogadni és alávetni magát, amikor megmetszik. Azonkívül, bármelyik csoportban legyen is, a legtöbb emberrel jól ki tud jönni és harmonikus kapcsolatban tud lenni velük. Még ha meg is bántja valaki azzal, hogy valami kellemetlent mond, el tudja viselni anélkül, hogy számontartaná, és ha valaki piszkálja, nem fizet rosszal a rosszért, hanem helyette bölcsen megtalálja a módját, hogy elkerülje az illetőt és távol tartsa magát tőle. Noha az ilyen egyének nem érnek fel odáig, hogy becsületes emberek lennének, az minimum elmondható róluk, hogy meglehetősen jámbor emberek és nem követnek el gonoszságot, ha pedig megsérti őket valaki, nem állnak bosszút rajta, nem gyötrikk és nem nyomják el. Azonkívül, az ilyen emberek nem próbálnak meg saját királyságokat alapítani, Isten házával ellentétesen cselekedni, elképzeléseket terjeszteni Istenről, ítéletet mondani Róla, illetve bármi bomlasztót tenni vagy zavarásokat okozni. A fenti négy pont képezi az alapvető kritériumait a bizonyos erősségekkel rendelkező vagy bizonyos szakmai készségekhez értő tehetséges emberek előléptetésének és művelésének. Amennyiben teljesítik ezt a négy kritériumot, akkor alapján véve el tudnak vállalni bizonyos kötelességeket, és megfelelő módon el tudnak végezni bizonyos munkákat.

Némelyek ezt kérdezhetik: „Hogyhogy nem tartozik a tehetséges emberek előléptetéséhez és műveléséhez teljesítendő kritériumok közé az, hogy értsék az igazságot, legyenek birtokában az igazságvalóságnak, és legyenek képesek félni Istent és kerülni a rosszat? Hogyhogy nem tartozik közéjük az, hogy legyenek képesek megismerni Istent, legyenek képesek alávetni magukat Istennek, legyenek hűségesek Istenhez és olyan teremtetett lények legyenek, akik megfelelő színvonalúak? Elmaradtak ezek a dolgok?” Mondjátok meg Nekem, ha valaki érti az igazságot és belépett az igazságvalóságba, valamint képes magát alávetni Istennek, hűséges Istenhez, és istenfélő szíve van, továbbá ismeri Istent, nem áll ellen Neki, és olyan teremtetett lény, aki megfelelő színvonalú, szükséges-e őt még mindig művelni? Ha igazán elérte mindezt, azzal nem teljesült máris a művelés eredménye? (De igen.) Éppen ezért ezek a kritériumok nem szerepelnek a tehetséges emberek előléptetésére és művelésére vonatkozó követelmények között. A jelölteket olyan emberi lények közül léptetik elő és művelik, akik nem értik az igazságot, és akik telve vannak romlott beállítottságokkal, éppen ezért lehetetlen, hogy ezek az előléptetésben és művelésben részesülő jelöltek máris birtokában legyenek az igazságvalóságnak, vagy előtte már teljességgel alávéssék magukat

Istennek, arról nem is beszélve, hogy teljes mértékig hűségesek lennének Istenhez, attól pedig egész bizonyosan még távolabb vannak, hogy ismerjék Istent, és istenfélő szívük legyen. Az előléptetéshez és műveléshez mindenekelőtt azoknak a kritériumoknak kell eleget tennie mindenféle tehetséges embernek, amelyeket az imént említettünk – ezek a legreálisabbak és legkonkrétabbak. Némely hamis vezetők ezt mondják: „Itt nincsenek tehetséges emberek, akiket elő lehetne léptetni és művelni lehetne. X nem érti az igazságot, Y istenfélő szív nélkül teszi a dolgokat, V nem tudja elfogadni a metszést, Z-ben nincs hűség...” – és így tovább, egy egész seregnyi hibát felsorolnak. Mit sugallnak ezek a hamis vezetők azzal, hogy ilyeneket mondanak? Azt sugallják, mintha ezeket az embereket nem lehetne előléptetni és művelni, mert nem értik az igazságot, nem tapasztalják meg Isten munkáját, nincsenek még az igazságvalóság birtokában, és így tovább, miközben maguk a vezetők már vezetővé tudnának válni, mivel már van némi gyakorlati tapasztalatuk, és birtokában vannak az igazságvalóságnak. Avagy nem ezt akarják mondani ezek a hamis vezetők? Az ő szemükben senki sem olyan jó, mint ők maguk, és rajtuk kívül senki sem alkalmas arra, hogy vezető legyen. Ez a hamis vezetők arrogáns beállítottsága; tele vannak elképzelésekkel és képzelődésekkel azzal kapcsolatban, hogy Isten háza miként léptesse elő és művelje az embereket.

III. Az általános ügyekkel kapcsolatos munkával foglalkozó személyzetre vonatkozó előírt kritériumok

Az imént kétféle embert említettem, akiknek a művelésére összpontosít Isten háza. Az egyik embertípusba azok tartoznak, akikből vezetők és dolgozók lehetnek, a másikba pedig azok, akik különféle szakmai munkát tudnak vállalni. Van még egy további embertípus is. Nem lehet elmondani róluk, hogy valamilyen speciális erősség vagy szakmai készség birtokában lennének; nem tartozik semmilyen fejlett technológia a munkájukhoz; vagyis ezek az emberek bizonyos általános ügyekkel kapcsolatos munkát végeznek a gyülekezetben, és olyan dolgokkal foglalkoznak, amelyek kívül esnek a gyülekezet lényegi munkáján. Ők olyan típusú emberek, akik általános ügyekkel kapcsolatos munkát végeznek. Melyek Isten házában a legfőbb követelményei az ilyen emberekre vonatkozóan? A legfontosabb követelmény az, hogy képesek legyenek megvédeni Isten házában az érdekeit, ne segítsék a kívülállókat Isten házában a kárára, és ne árusítsák ki Isten házában az érdekeit azért, hogy a Sátán kegyeibe férkőzzenek. Ez minden. Akár tehetséges kommunikátorok, a társadalom krémje, akár különleges talentumuk van, meg kell tudniuk védeni Isten házában az érdekeit, amikor külső ügyeket intéznek Isten háza számára. Mik tartoznak Isten háza érdekei közé? A pénz, az anyagi javak, Isten háza és a gyülekezet jóhíre, valamint a testvérek biztonsága – ezek mindegyike nagyon fontos aspektus. Aki képes megvédeni Isten házában az érdekeit, az normális emberi mivolttal rendelkező, kellőképpen egyenes jellemű és az igazság gyakorlására hajlandó ember. Egyeseknek nincs ítélőképességük, és ezt mondják: „Van egy gonosz emberi mivoltú személy, de meg tudja védeni Isten házában

a munkáját.” Lehetséges ez? (Nem, nem az.) Hogyan tudnák megvédeni a gonosz emberek Isten házában a munkáját? Csak a saját érdekeiket tudják megvédeni. Vagyis, ha valaki igazán képes megvédeni Isten házában az érdekeit, annak bizonyosan jó jelleme és emberi mivolta van; ebben nem lehet tévedés. Ha valaki Isten házában a kárára segít kívülállóknak, amikor Isten házáért tesz dolgokat, és eladja annak érdekeit, valamint nem csupán nagy gazdasági és anyagi veszteséget okoz Isten házában, hanem Isten háza és a gyülekezet jó hírében is hatalmas kárt tesz, az vajon jó ember? Az ilyen emberek egész biztosan nem jók. Nem törődnek azzal, hogy mekkora anyagi és pénzügyi veszteséget szenved Isten háza; az számít nekik a leginkább, hogy maguknak kedvezzenek, és hogy a nem hívők kegyeibe férközzenek; nem csupán ajándékokat küldenek a nem hívőknek, hanem a tárgyalások alkalmával állandóan engedményeket is tesznek nekik – az nem jut az eszükbe, hogy Isten háza érdekeiért harcoljanak. Mégis hazudnak Isten házában, azt mondják, hogy elvégezték a munkát és megvédték Isten házában az érdekeit, miközben valójában máris veszteségeket szenvedett a gyülekezet munkája, a nem hívők pedig nagy hasznot húztak Isten házából. Ha valaki minden tekintetben képes megvédeni Isten házában az érdekeit, amikor külső dolgokat intéz, az vajon jó ember? (Igen.) És ha egy ilyesfajta ember nem képes semmilyen más munkát végezni Isten házában, és csakis az efféle, általános ügyekkel kapcsolatos munkára alkalmas, azt vajon elő kell léptetnie Isten házában? (Igen.) A munkaképességük és amellet, hogy képesek a munkájukat az Isten háza által megkövetelt alapelveknek megfelelően végezni, arra is képesek, hogy megvédik Isten házában az érdekeit, így megfelelő színvonalúak, az ilyen embereket pedig elő kell léptetni. Másfelől azonban azok, akik állandóan kárt okoznak Isten háza érdekeiben, akik állandóan potenciális fenyegetést jelentenek a testvérek biztonságára nézve, és akik állandóan negatív hatást és következményeket idéznek elő Isten háza és a gyülekezet jó hírére nézve – az ilyen embereket nem kell előléptetni vagy művelni; ha előléptetik és használják, gyorsan el kell bocsátani őket. Olyanok is vannak, akik mindig bajba kerülnek, miközben a munkájukat végzik, például mert balesetbe keverednek vezetés közben, összekuszálják az általuk intézett ügyeket, vagy olyan konfliktust idéznek elő, amely állandó panaszokhoz vezet, ha pedig bármilyen hiba adódik, nem tudják, miként orvosolják. Az ilyen emberek gyengeelméjűek, balszerencsehozók és pazarlók. Ha egy ilyen típusú emberből csoportvezető, felügyelő, vezető vagy dolgozó lesz, nem csupán gyorsan el kell bocsátani, hanem ki is kell takarítani a gyülekezetből. Azért van így, mert az ilyesfajta ember a katasztrófa garanciája és balszerencsét hoz. Amíg van egy-két ilyen ember a gyülekezetben, addig ott nem lehet békesség. Úgy tűnik, az ilyen emberekben gonosz szellemek lakoznak, vagy pestiseselek. Aki csak kapcsolatba lép velük, azt balszerencse fogja érni, úgyhogy az ilyen embert haladéktalanul ki kell gyomlálni. Ezeknek az embereknek még az arcvonásaik is egészen rosszak, telve vannak fondorlatos vagy ördögi vonásokkal, vagy pedig rettentően csúnyák, és aki csak kapcsolatban lép velük, úgy fogja érezni, mintha valami rossz dolog lenne készülőben.

Az ilyen típusú embereket el kell bocsátani és ki kell takarítani, és csak ekkor mehetnek jól a gyülekezet dolgai. A különböző emberek gyülekezeten belüli előléptetése és művelése – az alapelveknek megfelelő cselekvés végett – az alapelvek betartását, valamint az ítélőképesség gyakorlását követeli meg. A különböző típusú emberek közül, akiket előléptetnek és művelnek, ott vannak azok, akik gyülekezetvezetőként és dolgozóként szolgálnak, akik a különféle szakmákért felelnek a gyülekezetben, valamint azok is, akik általános ügyeket intéznek a gyülekezet számára. Arról is világosan beszélgettünk már, hogy milyen különböző kritériumoknak kell eleget tenniük a tehetséges emberek ezen különböző típusainak. Ha világosan látjátok a vezetők és dolgozók kiválasztására, valamint az emberek előléptetésére és művelésére vonatkozó alapelveket, akkor az egész gyülekezeti munka helyes mederbe fog terelődni.

Némelyek talán ezt kérdezik: „Miért nevezzük tehetséges embereknek ezeket az embereket, akiket előléptet és művel Isten háza?” Az általunk emlegetett tehetséges emberek fogalma az előléptetésre és művelésre jelölt emberekre utal. Más követelmények érvényesek azokra az emberekre, akik különböző kötelességeket tudnak végezni, és mivel az előléptetés és a művelés folyamatában vannak, ezért elegendő, ha az általunk imént említett kritériumoknak eleget tesznek ezek az úgynevezett tehetséges emberek. Irreális lenne azt várni tőlük, hogy máris legyenek birtokában az igazságvalóságnak, máris legyenek engedelmesek és hűségesek, és máris féljék Istent. Így hát a tehetséges emberek, akikről beszélünk, pusztán csak azok, akik birtokában vannak valamennyinek azon tulajdonságokból és integritásból, amelyekkel a normális emberi mivoltú embereknek rendelkezniük kellene, valamint az igazság megértésének képességével is – és ekként már alkalmasnak számítanak. Nem azt jelenti, hogy már megértették az igazságot és beléptek az igazságvalóságba, és azt sem jelenti, hogy már elérték az Istennek való teljes alávetettséget, miután elfogadták ítéletét és fenyítését, sem semmi effélét. A „tehetséges emberek” kifejezés természetesen nem azokra utal, akik egyetemre jártak vagy PhD fokozatot szereztek, és nem is azokra, akik kiváltságos családi háttérűek vagy magas társadalmi helyzetűek, illetve akik különleges képességekkel vagy ajándékokkal rendelkeznek – nem ezekre az emberekre utal. Mivel még előléptetés és művelés előtt állnak, némelyek azok közül, akik szakmai munkát fognak végezni, korábban talán soha nem gyakorolták vagy tanulták még azt a szakmát, de amennyiben eleget tesznek az előléptetés és a művelés kritériumainak, valamint hajlandóak megtanulni egy adott szakmát és jók annak a megtanulásában, akkor Isten háza előléptetheti és művelheti őket. Mit értek ez alatt? Nem azt értem, hogy csak akkor lehet előléptetni és művelni valakit, ha természetszerűleg kitűnő egy bizonyos szakmában, hanem inkább azt, hogy ha megvan benne a hajlandóság a tanulásra, és megvannak nála a feltételek, vagy ha egyszerűen csak birtokában van az adott szakma alapjainak, akkor előléptethető és művelhető – ez az alapelv. Itt ér véget a beszélgetésünk azokról a kritériumokról, amelyeknek eleget kell tenniük azoknak a különféle tehetséges embereknek, akiket Isten háza elő akar léptetni és művelni akar.

Isten házának céljai azzal, hogy mindenféle tehetséges embert támogat és művel

Ezek után arról fogunk beszélgetni, hogy miért lépteti elő és műveli Isten háza a különféle tehetséges embereket. Egyesek nem igazán értik ezt, és ezt gondolják: „Nem lenne elegendő az is, ha Isten háza csak úgy mindjárt előléptetné és használná a különféle tehetséges embereket? Miért szükséges egy ideig művelni és képezni őket?” Értitek ezt vagy sem? Beszéljünk először azokról a fajta emberekről, akikből vezetők és dolgozók lesznek! Miért lépteti elő és műveli Isten háza azokat, akiknek van felfogóképességük, akik terhet hordoznak a gyülekezetért, és akik munkaképesek? Azért, mert habár a képességük tekintetében alkalmasnak minősülnek és teljesítik a kritériumokat, még nem szereztek valódi tapasztalatot és nem értik az igazságot, azt pedig még kevésbé tudják, hogy miként gyakorolják az igazságot és tegyék az alapelvek szerint a dolgokat. Képezni kell őket és útmutatással kell szolgálni nekik egy darabig, és csak azután lehet hivatalosan használni őket, hogy magas szinten elsajátították a kötelességük végzésének alapelveit, illetve valódi tapasztalatuk van. Ha olyanok lennének, mint a testvérek a gyülekezetben, akik eszik és isszák Isten szavait, prédikációkat hallgatnak, élnek a gyülekezeti életet és képzést kapnak egy kötelesség végzéséből, és csak akkor léptetnék elő és művelnék őket, miután növekedett az életük, akkor túl lassú lenne a fejlődésük. Ebben az esetben hány évükbe telne, amíg alkalmassá válnak arra, hogy használja őket Isten? Nem befolyásolná ez a gyülekezeti munkát? Éppen ezért, akikben megvan a képesség az igazság felfogására, akik munkaképesek, és akiknek van teherérzetük, azokat lő kell léptetni, művelni kell és meg kell kérni őket, hogy képezzék magukat egy vezető vagy dolgozó kötelességének a végzésében, valamint terhet kell rájuk bízni. Ennek köszönhetően egyfelől ki fogják hozni a maximumot az erősségeikből, másfelől, amikor különleges helyzetekkel találkoznak, beszélgetni szükséges velük az igazságról a nehézségeik megoldása végett. Néha megmetszeni is muszáj őket, szükség esetén pedig meg is kell fegyelmezni őket, valamint számtalan megpróbáltatáson és finomításon is keresztül kell menniük, illetve sok szenvedést is el kell viselniük. Csak úgy fejlődhetnek igazán, ha keresztülmennek ilyen gyakorlati képzésen, és így érthetik meg lépésről lépésre az igazságot, sajátíthatják el az alapelveket, majd vállalhatják mielőbb a vezetők és dolgozók munkáját. A vezetők és dolgozók ily módon történő művelése és képzése jobb eredményekkel jár majd és gyorsabb lesz, ami előnyös Isten háza munkájára, és még inkább előnyös Isten választott népének az életbe való belépésére nézve, mivel a gyakorlati tapasztalattal rendelkező vezetők és dolgozók közvetlenül tudják öntözni és ellátni Isten választott népét. Amikor Isten háza vezetővé léptet elő és vezetőnek művel ki valakit, azzal egyfajta terhet helyez rá, hogy képezze magát, hagyatkozzon Istenre és törekedjen az igazság felé; csakis így fog a lehető leggyorsabban növekedni az illető érettsége. Minél nagyobb teher nehezedik valakire, annál nagyobb nyomás alá kerül, és annál inkább rá lesz kényszerítve arra,

hogy keresse az igazságot és hagyatkozzon Istenre. Végül képes lesz megfelelően végezni a munkáját és követni Isten akaratát, és így rálép majd a megmentés és tökéletesítés helyes útjára – ez a hatás érhető el azzal, amikor Isten háza előlépteti és műveli az embereket. E konkrét feladatok végzése nélkül nem tudnák, hogy minek vannak híján, nem tudnák, hogyan tegyék a dolgokat az alapelveknek megfelelően, és azt sem tudnák, hogy mit jelent az igazságvalóság birtokában lenni. A konkrét munka végzése tehát segít nekik felismerni a hiányosságaikat és meglátni, hogy az adottságaiktól eltekintve híján vannak az igazságvalóságnak; segít érzékelniük, hogy mennyire elszegényedettek és szánalmasak, ráébresztve őket arra, hogy ha nem hagyatkoznak rá Istenre és nem keresik az igazságot, akkor mindenféle munkára képtelenné válnak; ezáltal igazán megismerik önmagukat és világosan látják, hogy ha nem törekednek az igazságra és a beállítottságuk megváltozására, akkor semmiképpen nem lehetnek alkalmasak arra, hogy Isten használja őket. Ezek mindazok a hatások, amelyeket el kell érni a vezetők és dolgozók művelése és képzése során. Csakis ezen aspektusok megértése által tudnak az emberek két lábbal a földön járva az igazságra törekedni, visszafogottan viselkedni, többé garantáltan nem dicsekedni magukkal, miközben a munkájukat végzik, következetesen Istent magasztalni és Isten mellett bizonyosságot tenni a kötelességük végzése során, valamint lépésről lépésre belépni az igazságvalóságba. Amikor vezetővé léptetik elő és művelik ki az embereket, azok képessé válnak arra, hogy megtanulják felismerni a különböző emberek állapotait, valamint képzik magukat azon a téren, hogy miként keressék az igazságot a különböző emberek nehézségeinek a megoldása végett, hogyan támogassák és lássák el a különféle embereket, és miként vezessék el az embereket az igazságvalóságra. Ezzel egyidejűleg azoknak a különféle problémáknak és nehézségeknek a megoldása terén is képezniük kell magukat, amelyekkel a munkájuk során találkozhatnak, valamint meg kell tanulniuk, hogy miként különböztessék meg az antikrisztusok, gonosz emberek és álhívők különféle típusait és hogyan foglalkozzanak velük, illetőleg miként végezzék a gyülekezet megtisztításának a munkáját. Ily módon – másokhoz képest – több emberrel, eseménnyel és dologgal, valamint több, Isten által kialakított körülménnyel kapcsolatban szereznek tapasztalatot, mind többet eszik és isszák Isten szavait, és egyre több igazságvalóságba lépnek be. Ez lehetőség arra, hogy képezzék magukat, nem igaz? Minél több lehetőség van a képzésre, annál több lesz az emberek tapasztalata, annál szélesebb lesz a rálátásuk a dolgokra, és annál gyorsabban fognak növekedni. Ha azonban nem végeznek vezetőségi munkát az emberek, akkor az, amivel találkoznak és amin keresztülmennek, csupán a személyes életük és személyes tapasztalataik része lesz, amit pedig felismernek, az mindössze a személyes romlott beállítottságaik és különféle személyes állapotaik lesznek – amelyek mind csakis önmagukkal kapcsolatosak. Amint vezetőkké válnak, több emberrel, több eseménnyel és több körülménnyel találkoznak, ami arra készíteti őket, hogy gyakran járuljanak Isten elé az igazságalapelveket keresni. Számukra ezek az emberek, események és dolgok

észrevétlenül egy terhet képeznek és természetesen rendkívül kedvező körülményeket teremtenek az igazságvalóságba történő belépésükhöz, ami jó dolog. Így aztán egy képességgel bíró, terhet hordozó és munkaképes illető hétköznapi hívőként lassabban fog belépni, vezetőként vagy dolgozóként pedig gyorsabban. Mi a jó az embereknek: ha gyorsan vagy ha lassan lépnek be az igazságvalóságba? (Ha gyorsan.) Éppen ezért a képességgel bíró, terhet hordozó és munkaképes emberek esetében kivételt tesz Isten háza, és előlépteti őket, kivéve, ha nem az igazságra törekvő emberek, és ha nem igyekeznek az igazság felé, ebben az esetben ugyanis nem fogja kényszeríteni őket Isten háza. Ha valaki rendelkezik az Istenben való hit alapjával, eleget tesz az arra vonatkozó követelményeknek, hogy vezető vagy dolgozó legyen, és hajlandó törekedni az igazságra, valamint arra, hogy Isten használja őt, akkor nem kérdés, hogy Isten háza előlépteti és műveli majd, lehetőséget ad neki arra, hogy vezetővé vagy dolgozóvá képezze magát, valamint lehetővé teszi számára, hogy megtanulja, miként végezzen gyülekezeti munkát, és tanulja meg felismerni az embereket, tanuljon meg foglalkozni a gyülekezeten belüli különféle problémákkal, illetve tanuljon meg a munkarendek szerint elvégezni különféle munkákat. Ha a képzés ideje alatt el tudják fogadni az emberek az igazságot és a metszést, ha alá tudják vetni magukat Isten vezényletésének és rendelkezéseinek, ha keresni tudják az igazságot a különféle problémák megoldása végett, és meg tudják tanulni, miként bánjanak a különféle emberekkel és miként különböztessék meg a különféle embereket, illetve hogyan kezeljék őket Isten szavai szerint, akkor el tudják sajátítani a vonatkozó igazságalapelveket, megérteni az igazságot és belépni a valóságba – ezek olyan dolgok, amelyeket a hétköznapi hívők nem tudnak megtapasztalni vagy elnyerni. Ebből a szempontból tehát jó dolog vagy rossz dolog, amikor előléptet és művel valakit Isten háza? Előny a számára, vagy pedig nehézség, amelyet rákényszerítenek? Előny a számára. Persze, amikor még épp csak előléptettek valakit, nem tudja, milyen feladatokat kellene végeznie és miként végezze azokat, így kissé össze van zavarodva. Ez így normális; ki az, aki úgy született, hogy mindent meg tud csinálni? Ha mindent meg tudnál csinálni, akkor bizonyosan te lennél a legarrogánsabb és önhittebb ember, és senkinek sem engednél – ebben az esetben vajon el tudnád még fogadni az igazságot? Ha mindent meg tudnál csinálni, vajon akkor is Istenre hagyatkoznál és Rá tekintenél? Vajon akkor is keresnéd az igazságot a saját romlottságodból eredő problémák megoldása végett? Egész biztosan nem. Éppen ellenkezőleg: arrogáns lennél és beképzelt, az antikrisztusok útján járnál, harcolnál a hatalomért és a státuszért, és senkinek sem engednél, félrevezetnéd és törbe csalnád az embereket, valamint akadályoznád és megzavarnád a gyülekezet munkáját – ebben az esetben tudna vajon még használni téged Isten háza? Ha tudod, hogy sok hiányosságod van, meg kell tanulnod engedelmeskedni, alávetni magad és Isten házána követelményei szerint végezni a különböző feladatokat; ez lehetővé teszi majd számodra, hogy fokozatosan eljuss arra a pontra, ahol már megfelelő színvonalon tudod végezni a kötelességedet. Az emberek többsége azonban még egy olyan egyszerű

dologra sem képes, mint az engedelmeskedés és az alávetettség, úgyhogy nem kellene Isten házáat hibáztatniuk azért, hogy nem lépteti elő és nem műveli őket. Mivel képtelen vagy engedelmeskedni, mivel még az engedelmeskedés is meghaladja a képességeidet, akkor merészelne vajon előléptetni és művelni téged Isten háza? (Nem.) És miért nem? Túlságosan kockázatos, problémás és aggályos lenne téged használni! Ugyanis, ha valaha is használna téged Isten háza, még tán átvenné az irányítást az emberek felett és az elvetemültség útjára vezetné őket – ezért olyan kockázatos ez. Ha használna téged Isten háza, lehet, hogy vakmerő módon gáztetteket követné el és teljes zűrzavarba taszítaná a munkát, Isten házában pedig el kellene bocsátania téged, és el kellene takarítania utánad a rendetlenséget – ezért lenne túlságosan problémás. Azonkívül, ha használna téged Isten háza, nem tudná, hogyan végezd el bármelyik munkát, és egyáltalán nem lenne hatása a munkának; minden általad végzett munka során noszogatnia, felügyelnie és követnie kellene téged a Fennvalónak, Akinek minden dologba be kellene avatkoznia – akkor hát miért kellene használni téged? Túlságosan aggasztó vagy! Az ilyesfajta embert egyáltalán nem lehet használni. Még ha művelve lennél is, hiábavaló volna, sőt, sok problémát okozna és mások művelésére is kihatással lenne; nem lenne akkor vajon több a hátránya, mint az előnye? (De igen.)

Egyeseknek ilyen gondolatok születnek a fejükben és ezt mondják amiatt, hogy sosem lépteti elő, illetve használja őket Isten háza: „Miért nem vesz engem észre soha a Fennvaló? Miért nem léptet elő és művel engem soha Isten háza? Ez nem igazságos!” Nos, először is azt kellene mérlegelned, hogy képes vagy-e engedelmeskedni és hogy alá tudod-e vetni magad Isten háza rendelkezéseinek. Másodszor, azt kellene mérlegelned, hogy eleget teszel-e az ahhoz elvárt három kritériumnak, hogy Isten háza vezetőkké és dolgozókká léptesse elő és művelje ki az embereket – képes vagy-e felfogni az igazságot, hordozol-e terhet, és van-e munkaképességed? Ha teljesíted ezt a három kritériumot, akkor előbb vagy utóbb lehetőséged lesz arra, hogy előléptessenek, műveljenek és használjanak. Ahhoz, hogy előléptessen Isten háza, kérnek tőled dolgokat. És mik ezek a dolgok? Elvárják tőled, hogy Isten házában az alapelvei és követelményei szerint cselekedj; meg kell tenned, amit kérnek tőled, és pedig a kért módon – ez művel rá téged arra, hogy először tanulj meg elvszerűen cselekedni, tanuld meg keresni az igazságot és alávetni magad az igazságnak, valamint tanulj meg összehangoltan együttműködni. A művelésed ideje alatt időnként meg fog metszeni Isten háza; időnként keményen megdorgál majd téged; időnként érdeklődni fog a munkád előrehaladása felől; időnként megkérdezi tőled, hogy pontosan hogy megy a munka, és ellenőrizni fogja a munkádat; időnként pedig megvizsgálja majd, hogy mi a nézőpontod egy bizonyos dolgot illetően. Ezeknek a vizsgálatoknak nem az a céljuk, hogy megnehezítsék számodra a dolgokat, hanem hogy megértessék veled, hogy mik Isten szándékai, neked pedig milyen hozzáállással és alapelvekkel kellene rendelkezned ezekben a dolgokban. Azért teszi ezt Isten háza, hogy képezzen és gyakorlásra ösztönözzön téged. És mi a célja és rendeltetése az emberek képzésének? Képessé tenni őket az igazság

megértésére. Az igazság megértésének az a célja, hogy az emberek képesek legyenek alávetni magukat az igazságnak és az alapelvek szerint cselekedni, megmaradni a helyükön és hűségesen teljesíteni a kötelességüket, valamint, miközben a kötelességüket végzik, különböző igazságvalóságokba belépni és változásokat elérni a beállítottságuk terén. Isten háza így képezi a vezetőket és a dolgozókat. Amíg a vezetők és dolgozók értik az igazságot, addig van arra remény, hogy Isten népét is képesek legyenek elvezetni az igazság megértésére. Amennyi igazságot értenek a vezetők és a dolgozók, annyi igazságnak a megértésére van reményük azoknak az embereknek is, akiket vezetnek. Amikor a vezetők és dolgozók felfogják az igazságalapelveket a munkájukban, akkor az általuk vezetettek is felfoghatják az alapelveket és beléphetnek az igazságvalóságba a munkájukban. Éppen ezért a képzésben részesülő vezetőknek és dolgozóknak jobb képességűnek kell lenniük másoknál. Először képessé válnak az igazságalapelvek megértésére és belépnek az igazságvalóságba, azután pedig többeket elvezetnek az igazságvalóságba történő belépésre és az igazságalapelvek megértésére. Mit gondoltok erről a megközelítésről? (Azt, hogy jó.) Az ilyen emberek talán nem magasan iskolázottak, nem jó előadók, illetve nem tudnak sokat a technikáról, az aktuális ügyekről és a politikáról. Még az is lehet, hogy nem annyira profik valamilyen szakmában, de képesek megérteni az igazságot, és miután hallották Isten szavait, képesek gyakorolni és megtapasztalni azokat, továbbá képesek megtalálni az igazságalapelveket és többeket elvezetni az Isten szavainak valóságába történő belépésre és az igazságalapelvek betartására. Rájuk gondolunk, amikor azokról a tehetséges emberekről beszélünk, akiket előléptetnek és művelnek, hogy vezetőkként szolgáljanak. Elvont dolog ez? (Nem, nem az.) Némelyek talán ezt kérdezik: „Tehetséges emberekről beszélsz, akkor hát a társadalom krémje ők? Olyanoknak kell lenniük, akik korábban valamilyen vállalkozást vezettek vagy valamiféle ügyvezető igazgatók vagy vállalkozók voltak a társadalmunkban? Politikai háttérrel bíró államférfiak, üzleti tehetségek vagy művészeti és irodalmi körökben elismert talentumok? Rendkívüli adottságokkal bíró emberek ők?” Az Isten házában emlegetett tehetséges emberek mások, mint azok a tehetséges emberek, akik odakint a világban vannak. Mit értünk az általunk említett „tehetséges emberek” fogalma alatt? Azt, hogy az illető képes megérteni az igazságot, képes elvezetni az embereket az igazságvalóságba, tudja, hogyan ismerjen fel különféle embereket és oldja meg azokat a különféle állapotokat és nehézségeket, amelyekbe belekerülnek az emberek, helyes nézetei vannak és helyes hozzáállása, amikor problémákkal találkozik, illetve olyan nézetekkel és hozzáállással rendelkezik, amelyekkel az Istenben hívő és Őt követő embereknek rendelkezniük kell. Nem azokra utal, akiknek nincs lelki megértésük, nem is a képmutatókra, vagy azokra, akik magasröptű dolgokat mondanak és ékesszólón beszélnek, hanem azokra, akik birtokában vannak az igazságvalóságnak. Ezt jelenti a „tehetséges emberek” fogalma. Üres dolog ez? (Nem.) Hát nem nagyon is gyakorlatiak ezek a kritériumok, amelyet Isten háza az efféle tehetséges emberektől elvár, akiket vezetőkké és dolgozókká léptet elő

és művel ki? (De igen.) Rendkívül gyakorlatiak! Az ilyen jelöltektől nem váratik el, hogy felsőfokú egyetemi végzettséggel rendelkezzenek, de annyi képességüknek minimum lennie kell, hogy fel tudják fogni az igazságot. Némelyek talán ezt kérdezik: „Ha nem várnak el tőlük felsőfokú egyetemi végzettséget, az is rendben van, ha írástudatlanok?” Valamiféle iskolázottság nélkül nem lenne lehetséges elolvasni Isten szavait. Értetniük kell az írott szót, de nem szükséges felsőfokú egyetemi végzettséggel rendelkezniük. Azok között, akiket előléptet Isten háza, középiskolai végzettséggel, egyetemi végzettséggel és PhD fokozattal rendelkezők is vannak, vagyis nincs korlát az iskolázottság szintje tekintetében. Azonkívül, az illető társadalmi státuszára sem vonatkoznak korlátozások. A földművesektől elkezdve az értelmiségiekre és üzletemberekre át a háziasszonyokig – mindenféle ember szívesen látott. Amellett, hogy az iskolázottság szintjére és a társadalmi státuszra nem vonatkoznak korlátozások, az elvárt kritériumok mindazok, amelyekről beszéltem. Észszerű dolog ez? (Igen.) Rendkívül észszerű! Most már egy kicsit jobban értitek, hogy mit értek az „Isten háza által előléptetett és művelt tehetséges emberek” alatt? (Igen.) Azok az emberek, akik eleget tesznek az igazság felfogására való képesség, a teherhordozás és a munkaképesség kritériumának, jelölteknek tekinthetők arra, hogy előléptesse és művelje őket Isten háza. Ha teljesítik ezeket a kritériumokat, akkor alkalmasak rá. Az egyéb dolgokat, például a képzettséget, a családi hátteret, a társadalmi státuszt, a külső megjelenést stb. illetően nem olyan magasak a követelmények. Ennyit az emberek vezetőkké és dolgozókká történő előléptetéséről és műveléséről.

Az imént beszéltünk meg néhány kritériumot, amelyeknek eleget kell tenniük a képességekkel vagy szakmákkal rendelkező embereknek ahhoz, hogy előléptessék és műveljék őket, ezek pedig a következők: szeretniük kell a pozitív dolgokat, és képeseknek kell lenniük az igazság elfogadására, nem lehet eltorzult a felfogásuk, képeseknek kell lenniük hűségesen végezni a kötelességüket, valamint panaszkodás nélkül nehézségeket elszenvedni és árat fizetni, az pedig a legkevesebb, hogy nem művelhetnek gonosz dolgokat – ez a néhány követelmény elengedhetetlen, amikor ezekről az emberekről van szó. Mi tehát a cél ezeknek az embereknek az előléptetésével és művelésével? Ez is ugyanúgy azért történik, hogy valahányszor problémákkal találkozunk ezek az emberek a kötelességük teljesítése és valamely konkrét munka végzése során, képesek legyenek keresni az igazságot a problémák megoldása végett, valamint az alapelveknek megfelelően cselekedni. A belépés gyakorlása folyamán tudtukon kívül is képzik és szabályozzák őket, valamint gyakorolják a saját szándékaik elengedését, a világi emberekkel kapcsolatos helytelen és ostoba nézeteik helyesbítését, bizonyos gyermeteg gondolatok elengedését, valamint az Istenbe vetett hittel kapcsolatos előítéletek, elképzelések és képzelődések elengedését, és más hasonló dolgokat. Természetesen bárhogyan legyen is, a gyakorlásnak ez a folyamata arra hivatott képessé tenni az embereket, hogy fokozatosan megértsék az igazságot, megtanulják alávetni magukat, és megtanuljanak belépni különböző igazságvalóságokba. A tanulás folyamán

fokozatosan elsajátítják az igazságalapelveket, megtudják, hogy mit jelent Istenben hinni, mit jelent az igazságot gyakorolni, és mit jelent az ember kötelességét végezni, végezetül pedig fokozatosan megértik, hogy mit kell tenniük a kötelességük megfelelő színvonalon történő végzése érdekében, hogyan kell úgy tenniük a dolgokat, ahogyan egy hívőnek tennie kell azokat, és így tovább – ezek mind olyan dolgok, amelyekbe az emberek az előléptetésüket és művelésüket követően fokozatosan belépnek. Az emberek fokozatos belépésének folyamata a művelés folyamata, a művelés folyamata pedig valójában az a folyamat, melynek során az igazságvalóságba való belépést gyakorolják az emberek. De ha téged nem léptettek elő és nem műveltek, és ha csupán hétköznapi hívőként viselkedsz, aki eljár összejövetelekre, olvassa Isten szavait, beszélget az igazságról, vagy himnuszokat tanul, akkor azzal, hogy ily módon hiszel Istenben, nem teljesíted igazán a kötelességedet teremtett lényként, így aztán messze vagy attól, hogy úgy végezd a kötelességedet, hogy az megfelelő színvonalú legyen. Még csak azzal sem vagy tisztában, hogy mely alapelveket kellene felfognod a kötelességed végzése terén, és mindössze néhány doktrínát és szlogent tudsz hangoztatni; éppen ezért még nem léptél be az igazságvalóságba, és lassú az életbe való belépésed. Hasonlóképpen, az e szakmai feladatokkal foglalkozó emberek előléptetésének és művelésének is az a célja és a rendeltetése, hogy gyorsabban lépjenek be az igazságvalóságba, valamint jobban és pontosabban fogják fel az igazságalapelveket. Azok, akik képesek felfogni az igazságalapelveket és belépni az igazságvalóságba – ezek azok a tehetséges emberek, akiket Isten háza előléptet és művel. Mire utal az efféle tehetséges emberek fogalma? Azokat jelenti, akik – annak alapján, hogy szeretik a pozitív dolgokat, képesek nehézségeket elszenvedni és árat fizetni, nincs eltorzult felfogásuk, valamint nem gonosz emberek – elérték az igazságalapelvek megértését és beléptek az igazságvalóságba, továbbá alá tudják vetni magukat Istennek és Isten háza rendelkezéseinek, és valamennyire istenfélő szívük van. Ez a tehetséges emberek második típusa, akiről beszélek. A rájuk vonatkozó követelmények ugyancsak gyakorlatiak, kellőképpen specifikusak és nem elvontak. Elvárás tehát az efféle tehetséges emberekkel szemben, hogy a társadalom krémje legyenek, hogy rendelkezzenek a társadalomban szerzett tapasztalattal és bizonyos iskolai végzettséggel, valamint bizonyos társadalmi státusszal? (Nem.) Isten háza soha nem követeli meg az emberektől, hogy társadalmi státuszuk, hírnevük, iskolai végzettségük vagy magas szintű tudásuk legyen – ezek a dolgok sosem elvártak. Isten háza az emberek előléptetésekor és művelésekor nem a megjelenésüket, vagyis nem azt nézi, hogy mennyire csúnyák vagy vonzóak. Amellett, hogy olyan emberek nem kerülnek előléptetésre, akik úgy néznek ki, mint a nem hívők, vagy akik förtelmes vagy elvetemült megjelenésűek, a többi kritérium az, amelyeket az imént említettem – ezek nagyon gyakorlatiak. Amikor a nem hívők előléptetnek valakit, először az illető megjelenését nézik meg; a férfiaknak jóképűeknek kell lenniük, akár a hivatalnokoknak, a nőknek pedig szépeknek, akár a tündéreknek. Azonkívül az emberek iskolai végzettségét,

társadalmi státuszát, családi háttérét és leleményességét is összevetik egymással. Ha felsőfokú iskolai végzettséged van, de nem vagy leleményes, az nem lesz elegendő – akkor soha nem fognak előléptetni, és senki sem fog nagyra tartani téged. Ha van felsőfokú iskolai végzettséged és valódi tehetséged, de nem nézel ki valami jól, ha alacsony termetű vagy, és nem tudod, miként hízelegj a feljebbvalóidnak, vagy hogyan kerülj közel hozzájuk, akkor soha az életben nem fognak előléptetni és művelni, és senki sem fog felfedezni téged. Éppen ezért a nem hívőknek van egy mondásuk, amely így hangzik: „Sok a gyors ló, de kevés, aki felismeri őket.” Megállja ez a helyét Isten házában? (Nem állja meg.) Igaz hát az a mondás, miszerint „Az igazi aranynak előbb-utóbb fel kell csillannia”? Érvényes? (Nem.) Azok az emberek mondják ezt gyakran, akik cinikusak és senkinek sem engednek. Mindig ragyogni akarni – ez egy emberi ambíció. Az Isten háza által előléptetett és művelt különféle tehetséges emberek nincsenek aranyból – hétköznapi emberek csupán. Az előléptetés és művelés, amelyről beszélünk, csak egy szófordulat; valójában arra utal, amikor Isten felemel valakit. Te teremtetted lényként vajon arany vagy a Teremtő előtt? Por vagy csupán – még csak réz vagy vas sem vagy. Miért mondom, hogy por vagy, nem pedig arany? Az emberekben nincs semmi dicséretes. Némelyek ezt kérdezhetik: „Nem ellentmondásos vajon, amit mondtál? Hát nem azt mondtad, hogy ha valaki megfelel annak a kritériumnak, hogy szereti a pozitív dolgokat, akkor elő lehet léptetni?” Emberként nem kell vajon szeretned a pozitív dolgokat? Ha szeretsz néhány pozitív dolgot, attól vajon arannyá válsz? Ragyogni fogsz talán tőle? Ha szeretsz néhány pozitív dolgot, az azt jelenti vajon, hogy birtokában vagy az igazságnak? Csak annak köszönhetően ragyoghat valaki, hogy birtokában van az igazságnak. Ha nem vagy birtokában az igazságnak, hogyan lehetne azt mondani rólad, hogy ragyogsz? Az az igazság, hogy a teremtetted lény semmilyen igazságot nem ért. Az, hogy valakinek van némi emberi mivolta, valamint némi adottsága és képessége az igazság felfogására, nem jelenti azt, hogy természetesen birtokában van az igazságnak. Az emberek nincsenek az igazság birtokában, és még ha derék vagy kedves is az emberi mivoltuk, ezek a dolgok nem egyenlők az igazsággal, hanem tulajdonságok csupán, amelyeknek hozzá kell tartozniuk a normális emberi mivolthoz. Éppen ezért ne beszélj ragyogásról. Akkor hát mikor tud valaki ragyogni egy kicsit? Akkor, ha el tudja mondani Jób szavait: „Jahve adta, Jahve vette el, áldott legyen Jahve neve!” (Jób 1:21); ekkor mondható el róla, hogy egy kicsit ragyog és hogy a világosságban él. Csakis akkor ragyoghatsz egy kissé, ha képes vagy mások ellátására, támogatására és vezetésére használni a birtokodban lévő igazságvalóságot és az általad megértett igazságot, minek köszönhetően képesek lesznek eljutni Isten elé és az igazságvalóságba, alávetni magukat Istennek és imádni Istent.

Az Isten háza által művelt különféle tehetséges emberek nem rendelkeznek természetfeletti adottságokkal, hanem hétköznapi, romlott emberek csupán. Amennyiben képesek elfogadni az igazságot, engedelmeskedni és alávetni magukat, valamint van bizonyos képességük, akkor Isten háza kivételt tesz az előléptetésükkel és

művelésükkel. Amikor az emberek kivételes előléptetéséről és műveléséről beszélek, ez az Istentől való felemelésről szól – arról szól, hogy lehetőséget kapsz arra, hogy Isten elé járulj és elfogadd Isten vezetését, valamint elfogadd, hogy Isten művel és képez téged, hogy ezen időszak alatt mielőbb beléphess az igazságvalóságba és képes légy pontosan felfogni az igazságalapelveket, megfelelő színvonalon végezni a kötelességedet, valamint emberi hasonlatossággal élni. Ezt jelenti Isten házában a „tehetséges emberek” fogalma. Az ilyen emberek a legkevésbé sem nagyok vagy lenyűgözőek, mindössze értik az igazságot, és birtokában vannak az igazságvalóságnak, illetve képesek a kötelességüket lelkiismeretesen és felelősségteljesen végezni, van bennük némi őszinteség, képesek egy kis árat fizetni, és nem cselekszenek vakmerően az elképzeléseik és képzelődéseik alapján. Helyénvaló vajon, hogy Isten háza kivételt tesz, és előléptet és művel, illetve kiképez olyan embereket, akik eleget tudnak tenni ezeknek a kritériumoknak? Előnyös ez vajon az emberek számára? Ez rendkívül előnyös az emberek számára! Azok, akiket előléptetnek és művelnek, más hívőkhöz hasonlóan hisznek Istenben, olvassák Isten szavait, prédikációkat hallgatnak és végzik a kötelességüket, de más hívőkhöz képest gyorsabban növekednek és többet nyernek. Többet szeretnétek nyerni vagy csak egy keveset? (Többet.) Az emberek többségében megvan ez a vágy, ami azt jelenti, hogy szeretik a pozitív dolgokat. Szoktam néha beszélgetni egy-egy csoporttal az életbe való belépésről, és jó néhányan odajönnek, hogy meghallgassák, ami azt mutatja, hogy az emberek többségében ég a vágy az igazság után, és hajlandóak többet megérteni az igazságból, valamint az igazságvalóságba is hajlandóak belépni. Az elején beszélgettem néhány emberrel, és rendkívül fásultak voltak. Hosszú ideig beszéltem, de nem reagáltak, sőt a mosoly legcsekélyebb jelét sem mutatták. Miután egy vagy két éven át kapcsolatban voltam velük, a legtöbbjük arckifejezései természetesebbé lettek, reagáltak, és idővel valamelyest gyorsabbá váltak a reakcióik. Vagyis halott emberekből élő emberekké lettek, és megelevenedett a lelkük. Hogy sikerült ezt elérni? Ha az emberek nem értik az igazságot, akkor bármennyire szeretik is a pozitív dolgokat, vagy bármennyire okosak vagy eszesek is, akkor is csak halott emberek. Némelyek ostobán vagy tompa elméjüként kezdik, odakint a világban senki sem tartja őket sokra, és nem igazán tanultak, és nem igazán széles a látókörük. Miután azonban hinni kezdenek Istenben, sok igazságot meg tudnak érteni és sok dolgot tisztán tudnak látni, és akkor megélik az emberi lények hasonlatosságát, ezáltal pedig élő emberekké lesznek. Mit jelent az, hogy „élő emberek”? Nem arról szól, hogy élő vagy halott-e a fizikai tested, vagy hogy képes-e mozogni és lélegezni a tested, hanem hogy a lelked tudatában van-e Isten szavainak és az igazságnak, és érzékeny-e rájuk. Az élő emberek reagálnak az igazságra és Isten szavaira. Miután hallották Isten szavait, van tudatosságuk, útjuk, tervük és céljuk. A halott embereknek nincsenek ilyen megnyilvánulásaik. Ha tehát Isten háza előléptet és művel valakit, akkor az az illető viszonylag többet fog nyerni. Hogyan tudnak elegendő mértékben nyerni azok az emberek, akik nem felelnek meg ezeknek a kritériumoknak, és nem léptetik elő, illetve

művelik őket? Hogyan tudnak gyorsan belépni az igazságvalóságba? Meg kell tanulniuk gyakorolni és megtapasztalni Isten szavait, sok igazság megértésére eljutni, valamint képesnek lenni az igazság alkalmazására az emberek felismerése és a problémák megoldása céljából – akkor aztán beléphetnek az igazságvalóságba.

Némelyek ezt mondják: „Ha egyszer Isten háza a különféle tehetséges embereket lépteti elő és műveli, és számukra teszi lehetővé, hogy minél gyorsabban belépjenek az igazságvalóságba, az nem azt jelenti vajon, hogy azok az emberek, akik nem tehetségesek, nem tudnak belépni az igazságvalóságba?” Helyes ezt mondani? (Nem, helytelen.) Miután tehát beszéltem erről a témáról, az vajon fellelkesített némelyeket, miközben másokat levert és elcsüggesztett? Így kell ezt nézni: azoknak, akiket előléptettek és műveltek, nem szabad büszkéknek lenniük. Nincs semmi dicsekednivalód, ez Isten kegyelme és áldása. Amikor Isten többet ad, téged is arra kér, hogy adj többet magadból. Ha Isten háza kivételt tesz az előléptetéssel és műveléssel, az azt jelenti, hogy magasabb árat kell fizetned. Ha el tudod szenvedni ezt a nehézséget, akkor természetesen többet fogsz nyerni. Ha ezt mondod: „Nem vagyok hajlandó elszenvedni ezt a nehézséget”, akkor nem fogod elnyerni az igazságot, sem Isten áldását. Némelyek ezt mondják: „El akarom nyerni azokat a dolgokat, de szerintem nem tudom, mivel Isten háza nem fog kivételt tenni az előléptetéssel és a műveléssel. Nem teljesítem a kritériumokat.” Nem számít, ha nem teljesíted a kritériumokat. Ha törekszel az igazságra és erősen igyekszel felé, Isten nem fog igazságtalanul bánni veled. Ezek az emberek, akik előléptetésben és művelésben részesülnek, pusztán csak a képességük és a különféle állapotaik miatt léphetnek be korábban az igazságvalóságba. Azonban ez a korai belépés nem azt jelenti, hogy ők az egyedüliek, akik beléphetnek az igazságvalóságba. Azt jelenti csupán, hogy korábban nyerhetnek egy kicsit többet, és egy kicsit korábban léphetnek be az igazságvalóságba. Azok, akik nem lettek előléptetve, egy kissé lemaradnak majd mögöttük, de ez nem azt jelenti, hogy ők nem léphetnek be az igazságvalóságba. Az, hogy valaki be tud-e lépni az igazságvalóságba vagy sem, a törekvéseitől függ. Ezek az emberek, akiket előléptetnek és művelnek, gyorsabban fel tudják fogni az igazságalapelveket, és gyorsabban be tudnak lépni az igazságvalóságba a művelés folyamán, ami előnyére válik Isten háza munkájának. Éppen ezért helyénvaló előléptetni és művelni azokat az embereket, akikről úgy találják, hogy jó képességűek és szeretik az igazságot. Ha valaki képes megtalálni és anélkül előléptetni és művelni ezeket az embereket, hogy irigykedne rájuk vagy lehúzná őket, hanem inkább törődésben részesíti őket, akkor az figyelembe veszi Isten szándékait. Ezzel szemben, ha némelyek irigyek és azon aggódnak, hogy ezek az emberek jobbak náluk és felülmúlják őket, így aztán kirekesztik és lehúzzák őket, akkor az nyilvánvalóan gonosz cselekedet és olyasvalami, amit gyakran tesznek az antikrisztusok. Csak a gonosz emberek és az antikrisztusok tudják támadni és kirekeszteni a testvéreket.

Az a megértés és hozzáállás, amellyel rendelkezni kell az emberek Isten háza általi támogatásával és művelésével kapcsolatban

Az imént arról beszélgettünk, hogy Isten házában mik a céljai a különféle tehetséges emberek előléptetésével és művelésével. Bármilyen munkát végezzenek is az előléptetésre és művelésre kiválasztottak – legyen az technikai munka, hétköznapi munka vagy a gyülekezet általános ügyeinek intézése –, röviden: mind annak érdekében történik, hogy képessé tegye őket az igazságalapelvek megértésére és az igazságvalóságba való belépésre, valamint, hogy mihamarabb megfelelő színvonalon végezhessek a kötelességüket azért, hogy Isten szándékai teljesülhessenek – ezt követeli Isten az emberektől, és természetesen a gyülekezet munkájához is erre van szükség. Értitek most már, hogy mi a jelentősége annak, amikor Isten háza előlépteti és műveli a különféle tehetséges embereket? Még mindig vannak félreértések? (Nincsenek.) Némelyek ezt mondják: „Most, hogy vezetővé léptették elő ezt az illetőt, és státusza van, többé már nem hétköznapi ember.” Helyes vagy helytelen ezt mondani? (Helytelen.) Mások talán ezt mondják: „Azoknak, akik vezetőkké válnak, státuszuk van, de a csúcson mindenki magányos. Minél magasabbra törsz, annál nagyobbat zuhansz!” Helyes vagy helytelen ezt mondani? Egyértelműen helytelen. Kikre utal az a mondás, hogy „Minél magasabbra törsz, annál nagyobbat zuhansz”? Az ambíciókkal és vágyakkal bíró emberekre, az antikrisztusokra utal. Amikor az igazságra törekvő emberek válnak vezetőkké, az nem magasra törés – ilyenkor Isten kivételt tesz a felemelésükkel, és Isten áldása helyezi rájuk ezt a terhet és teszi lehetővé számukra, hogy vezetőségi munkát végezzenek. Az, hogy „Minél magasabbra törsz, annál nagyobbat zuhansz”, egy a nem hívők által levont következtetés, és annak a következményeit írja le, amikor a nem hívők a hivatalnokság terén csinálnak karriert. Azoknak a nem hívőknek nincs ítélőképességük, hogy pozitív emberekre alkalmazzák ezt a mondást, ami súlyos hiba. Mások ezt mondják: „Ő vidéken született, most pedig gyülekezetvezető lett belőle – a szerény kezdetek után felemelkedő, magasan szárnyaló főnixmadár.” Helyes vagy helytelen ezt mondani? Ezek a nem hívők ördögi szavai, amelyek nem alkalmazhatóak Isten választott népére. Isten házában Isten megáldja azokat, akik törekednek az igazságra, akik becsületesek, akik jószívűek, és akik megóvják Isten házában munkáját. Amikor ezek az emberek megértik az igazságot és némi érettséget nyernek, előbb vagy utóbb elő lesznek léptetve művelés és gyakorlás céljából, hogy azok helyére lépjenek, akik hamis vezetők és antikrisztusok. Isten házában a pozitív emberek, akik sok megpróbáltatáson és próbatételen mentek keresztül, és akik következetesen megóvták Isten házában a munkáját, olyan emberek, akik Isten elismerésében részesülnek, és nem lenne helyénvaló a nem hívők ördögi szavait használni ezeknek az embereknek a leírására. Éppen ezért azok, akik folyton a nem hívők ördögi szavait használják az Isten házában belüli dolgok leírására és a saját nézeteik kifejezésére, olyan emberek, akik nem értik az igazságot, és akiknek ostoba nézeteik vannak a dolgokról. Egyáltalán nem

változtak meg a dolgokról alkotott nézeteik, azok még mindig a nem hívők nézetei, ők pedig több éve hisznek már Istenben, de még mindig nem nyertek el semmilyen igazságot, és még mindig nem tudják Isten szavai szerint látni a dolgokat – így aztán ezek az emberek álhívők és nem hívők. Amikor valakit előléptetnek, hogy vezetőként vagy dolgozóként szolgáljon, illetve arra képeznek ki, hogy valamilyen technikai munka felügyelőjévé váljon, az nem több annál, mint hogy Isten háza terhet bíz rá. Ez megbízatás, felelősség, és természetesen egyben egy különleges kötelesség, egy különleges lehetőség, valamint egy kivételes felemelkedés is – nincs benne semmi dicséretes. Amikor valakit Isten háza előléptet és gondoz, az nem jelenti azt, hogy különleges helyzete vagy státusza van Isten házában, hogy különleges bánásmódot és kedvezményeket élvezhet. Ehelyett, miután Isten háza kivételes módon felemelte, kiváló feltételeket kap ahhoz, hogy Isten házából képzésben részesüljön, hogy gyakorolja néhány alapvető gyülekezeti munka elvégzését, Isten háza pedig magasabb mércét állít majd az illetővel szemben, ami nagyon előnyös az életbe való belépése szempontjából. Amikor Isten házában valakit előléptetnek és fejlesztenek, az azt jelenti, hogy szigorú követelményeknek vetik alá és szorosan felügyelik. Isten háza szigorúan ellenőrzi, felülvizsgálja és előmozdítja majd az általa végzett munkát, és meg fogja értetni vele az életbe való belépését, valamint figyelmet fordít rá. Ezen szempontok alapján, vajon az Isten háza által előléptetett és fejlesztett emberek különleges bánásmódot, különleges státuszt és különleges helyzetet élveznek? Egyáltalán nem, és még kevésbé élveznek bármilyen különleges tekintélyt. Ami azokat az embereket illeti, akiket előléptettek és fejlesztettek, ha úgy érzik, hogy a kötelességük valamelyest hatékony végzése eredményeként tökével rendelkeznek, és ezért stagnálnak és abbahagyják az igazságra való törekvést, akkor veszélyben lesznek, amikor próbatételekkel és megpróbáltatásokkal találkoznak. Ha az emberek érettsége túl kicsi, akkor valószínűleg nem lesznek képesek szilárdan megállni. Egyesek azt mondják: „Ha valakit vezetőnek léptetnek elő és fejlesztenek, akkor van tekintélye. Még ha nem is az elsőszülött fiúk közül való, legalább van reménye arra, hogy Isten népének tagjává váljon. Engem soha nem léptettek elő, illetve nem fejlesztettek, akkor hát nincs reményem arra, hogy Isten népéhez tartozzak?” Helytelen így gondolkodni. Ahhoz, hogy Isten népéhez tartozhass, élettapasztalattal kell rendelkezned és olyasvalakinek kell lenned, aki aláveti magát Istennek. Mindegy, hogy vezető, dolgozó vagy közönséges követő vagy-e, bárki, aki rendelkezik az igazságvalóságokkal, az Isten népéből való. Hiába vagy vezető vagy dolgozó, ha híján vagy az igazságvalóságoknak, akkor csak munkás vagy. Valójában nincs semmi különleges azokban az emberekben, akiket előléptetnek és művelnek. Egyedül abban térnek el másoktól, hogy kedvezőbb a környezetük, kedvezőbbek a lehetőségeik, és jobbak az állapotaik ahhoz, hogy az igazságalapelveket magukban foglaló, konkrét munkát végezzenek. Még ha az általad végzett munka javarészt egy konkrét foglalkozást foglal is magában, ha nincsenek igazságalapelvek, amelyek által szabályozni és ellenőrizni lehet azt, akkor az általad végzett kötelesség nem lesz összhangban az alapelvekkel, te pedig

akkor csak munkát végzel, és egész biztosan nem fogsz Isten elismerésében részesülni. Melyek Isten házának követelményei a különféle tehetséges emberekre vonatkozóan, akiket előléptet és művel? Ahhoz, hogy előléptesse és művelje őket Isten háza, legalábbis lelkiismerettel és józan ésszel bíró embereknek kell lenniük, olyan embereknek, akik el tudják fogadni az igazságot, akik hűségesen végzik a kötelességüket, és akik alá tudják vetni magukat Isten vezényléseinek és rendelkezéseinek, valamint minimum képeseknek kell lenniük elfogadni, amikor metszéssel szembesülnek, és alávetni magukat annak. Az Isten háza általi művelésen és képzésen áteső embereknek nem azt az eredményt kell elérniük, hogy hivatalnokokká vagy főnökökké tudnak válni, esetleg az élen tudnak járni, vagy hogy tanácsot adhatnak az embereknek a gondolkodásmódjukkal kapcsolatban, és persze még kevésbé azt, hogy jobb szakmai készségeik, magasabb szintű végzettségük vagy nagyobb hírnevük legyen, de nem is az, hogy egy napon lehessen említeni őket azokkal, akik a világban a szakmai készségeikről vagy politikai hőstetteikről híresek. Ehelyett az az elérendő eredmény, hogy értsék az igazságot, éljék meg Isten szavait, valamint hogy olyan emberek legyenek, akik félik Istent és kerülnek a rosszat. Miközben képzik magukat, képesek megérteni az igazságot, felfogni az igazságalapelveket, valamint jobban tudni, hogy mi is pontosan az Istenben való hit, és hogyan kövessék Istent – ez rendkívül hasznos azok számára, akik a tökéletesség elérése végett törekednek az igazságra. Ez az a hatás és norma, amelyet Isten háza el szeretne érni a különféle tehetséges emberek előléptetésével és művelésével, és egyben ez a legnagyobb aratás, amelyet az előléptetett és használt emberek learatnak.

Egyesek viszonylag felelősségteljesen végzik a kötelességüket, és elismeri őket Isten választott népe, így aztán vezetőkké vagy dolgozókká műveli ki őket a gyülekezet. Miután státuszra tettek szert, elkezdik úgy érezni, mintha kiemelkednének a tömegből, és ezt gondolják: „Miért rám esett a választása Isten házának? Talán nem azért, mert mindannyiótoknál jobb vagyok?” Nem úgy hangzik ez, mint amit egy gyerek mondana? Éretlen, nevetséges és naiv. Valójában a legkevésbé sem vagy jobb másoknál. Csupán arról van szó, hogy megfelelsz az Isten háza által történő művelés kritériumainak. Az, hogy képes vagy-e vállalni ezt a felelősséget, jól végezni ezt a kötelességet, vagy teljesíteni ezt a megbízatást, már más kérdés. Amikor vezetővé választanak meg valakit a testvérek, vagy előléptet valakit Isten háza, hogy egy bizonyos munkarészt vagy egy bizonyos kötelességet végezzen, az nem azt jelenti, hogy különleges státusza vagy pozíciója van az illetőnek, sem azt, hogy mélyebb igazságokat vagy több igazságot ért másoknál – azt pedig még kevésbé, hogy képes alávetni magát Istennek és nem fogja elárulni Őt. Természetesen nem jelenti azt sem, hogy ismeri Istent, és hogy olyasvalaki, aki féli Istent. Valójában ezek egyikét sem érte el. Az előléptetése és a művelése mindössze a szó egyszerű értelmében vett előléptetés és művelés, és nem egyenlő azzal, hogy Isten előre elrendelte és érdemesnek találta volna őt. Egyszerűen azt jelenti az előléptetése és a művelése, hogy elő lett léptetve és művelésre vár. Ennek a művelésnek a végső kimenetele pedig attól függ, hogy törekszik-e az illető az igazságra,

és hogy képes-e az igazságra való törekvés útját választani. Így aztán, amikor az egyházban valakit vezetővé léptetnek elő és művelnek, akkor azt csak a szó legegyszerűbb értelmében véve léptetik elő és művelik; ez nem azt jelenti, hogy vezetőként már megfelelő színvonalú és hozzáértő, vagy hogy máris képes vezetői munkát elvállalni és valódi munkát végezni – nem ez a helyzet. A legtöbb ember nem látja át ezeket a dolgokat, és a saját képzelődései alapján becsüli azokat, akiket előléptettek. Ez hiba. Nem számít, hány éve hisznek Istenben, vajon valóban birtokában vannak az igazságvalóságnak azok, akiket előléptettek? Nem feltétlenül. Képesek-e végrehajtani Isten házában munkarendjeit? Nem feltétlenül. Van felelősségérzetük? Hűségesek? Képesek alávetni magukat? Képesek keresni az igazságot, ha problémával szembesülnek? Mindez ismeretlen. Van-e istenfélő szíve ezeknek az embereknek? És pontosan milyen nagy az istenfélő szívük? Képesek-e arra, hogy kerüljék a saját akaratuk követését, amikor cselekednek? Képesek-e keresni Istent? Abban az időszakban, amíg vezetői munkát végeznek, képesek-e gyakran Isten elé járulni, hogy Isten szándékait keressék? Képesek-e az embereket az igazságvalóságba vezetni? Minden bizonnyal képtelenek ilyesmikre. Nem kaptak képzést, és nincs elegendő tapasztalatuk, ezért képtelenek ezekre a dolgokra. Ezért az, hogy valakit előléptetnek és művelnek, nem jelenti azt, hogy az illető már érti az igazságot, és azt sem jelenti, hogy már képes oly módon végezni a kötelességét, amely megfelelő színvonalú. Mi tehát a célja és a jelentősége annak, hogy valakit előléptetnek és művelnek? Az, hogy ezt a személyt, mint egyént, annak érdekében léptetik elő, hogy gyakoroljon, valamint, hogy különleges öntözésben és képzésben részesüljön, ezáltal lehetővé téve számára az igazságalapelveknek, valamint a különböző dolgok végzése és a különféle problémák megoldása alapelveinek, eszközeinek és módjainak, valamint annak a megértését, hogy miként kezelje azokat a különféle környezeteket és embereket, amelyekkel és akikkel Isten szándékai szerint találkozhat, és miként foglalkozzon velük, mégpedig oly módon, ami óvja Isten házában érdekeit. E pontok alapján ítélve vajon kellőképpen képesek az Isten háza által előléptetett és művelt tehetséges emberek a munkájuk elvállalására és arra, hogy jól végezzék a kötelességüket az előléptetés és a művelés időszaka alatt, vagy az előléptetést és művelést megelőzően? Természetesen nem. Így aztán elkerülhetetlen, hogy a művelés időszaka alatt metszésben, ítéletben, fenyítésben, valamint leleplezésben, sőt akár elbocsátásban is részük legyen ezeknek az embereknek; ez normális, ez a képzés és művelés. Az embereknek nem lehetnek magas elvárásaik vagy irreális követelményeik azokkal szemben, akiket előléptetnek és művelnek; ez észszerűtlen lenne, valamint igazságtalan az irányukban. Ti felügyelhetitek a munkájukat. Ha problémákat vagy az alapelveket sértő dolgokat vesztek észre a munkájuk során, akkor felvethetitek a problémát és kereshetitek az igazságot ezeknek a problémáknak a megoldása végett. Megítélhetitek, elítélhetitek, támadnotok vagy kirekeszthetitek azonban nem szabad őket, mivel még csak a művelés időszakában vannak; nem szabad olyan emberként tekintenetek rájuk, mint akik már tökéletesítve lettek, és még kevésbé

hibátlan emberekként vagy olyanokként, akik birtokában vannak az igazságvalóságnak. Hozzátk hasonlóan még csak a képzés időszakában járnak. Az a különbség, hogy ők több munkát és feladatot vállalnak, mint a hétköznapi emberek. Felelősségük és kötelességük több munkát végezni; nagyobb árat kell fizetniük, több nehézséget kell elszenvedniük, több mentális erőfeszítést kell tenniük, több problémát kell megoldaniuk, több bírálatot kell elviselniük az emberek részéről, és természetesen nagyobb erőfeszítést kell tenniük, valamint – a kötelességeiket végző hétköznapi emberekhez viszonyítva – egy kicsit kevesebbet alhatnak, egy kicsit kevesebbet élvezhetnek a jó dolgokból, és nem pletykálkodhatnak annyit. Ez bennük a különleges; ezt leszámítva ugyanolyanok, mint bárki más. Milyen céllal mondom ezt? Azért, hogy mindenki megtudja, hogy helyesen kell megközelítenie az Isten házában előléptetett és művelt, különféle típusú tehetséges embereket, hogy nem támaszthat szigorú követeléseket ezekkel az emberekkel szemben, és természetesen nem lehet irreális a róluk alkotott véleményében. Ostoba dolog túlságosan becsülni őket és felnézni rájuk; nem emberi és irreális dolog túlságosan szigorú követeléseket támasztani az irányukban. Mi tehát a velük való bánásmód legeszszerűbb módja? Az, ha hétköznapi embereknek tekintitek őket, és ha akkor, amikor ki kell kérnetek valakinek a véleményét egy problémával kapcsolatban, beszélgettek velük, tanultok egymás erősségeiből, és kiegészítitek egymást. Azonkívül mindenkinek felelőssége felügyelni a vezetőket és a dolgozókat, hogy lássák, végeznek-e valódi munkát, tudják-e problémák megoldására használni az igazságot; ezek azok a normák és alapelvek, amelyek mentén felmérhető, hogy megfelelő színvonalú-e egy vezető vagy dolgozó. Ha egy vezető vagy dolgozó képes általános problémákkal foglalkozni és azokat megoldani, akkor kompetens. Ám ha még hétköznapi problémákat sem tud kezelni és megoldani, akkor nem alkalmas arra, hogy vezető vagy dolgozó legyen, és akkor gyorsan el kell távolítani a pozíciójából. Valaki mást kell kiválasztani, Isten házában a munkája pedig nem szenvedhet késedelmet. Aki késlelteti Isten házában a munkáját, az magának és másoknak is árt, ez pedig senkinek sem jó.

Egyeseket előléptet és művel az egyház, így jó esélyük van arra, hogy képezzék magukat. Ez jó dolog. Elmondható róluk, hogy Isten felemelte és kegyelemben részesítette őket. Akkor hát hogyan kell végezniük a kötelességüket? Az első betartandó alapelv az igazság megértése – ha nem értik az igazságot, akkor keresniük kell az igazságot, és ha még azután sem értik, hogy egyedül keresik, akkor találhatnak valakit, aki érti az igazságot, hogy beszélgessenek és együtt keressenek vele, és így gyorsabban és időben meg lehet oldani a problémát. Ha arra összpontosítasz, hogy több időt tölts Isten szavainak az önálló olvasásával és azzal, hogy eltöprengj e szavakon, mert így akarsz eljutni az igazság megértéséig és a probléma megoldásáig, az túl lassú; ahogy a mondás tartja: „A lassú megoldás nem enyhíti a sürgető szükségét.” Ha gyors előrehaladást szeretnél elérni az igazságot illetően, akkor meg kell tanulnod másokkal harmóniában együttműködni, több kérdést feltenni és még inkább keresni. Csakis ekkor

fog gyorsan növekedni az életed, és csak ekkor leszel képes haladéktalanul megoldani problémákat, egyik téren sem késlekedve. Mivel még csak most léptettek elő, és még mindig próbaidős vagy, és nem érted igazán az igazságot, illetve nem vagy az igazságvalóság birtokában – mert még mindig híján vagy ennek az érettségnek –, ne gondold, hogy az előléptetésed azt jelenti, hogy az igazságvalóság birtokában vagy; nem ez a helyzet. Mindössze azért lettél kiválasztva előléptetésre és művelésre, mert magadénak érzed a munka terhét, és mert vezetői képességgel bírsz. Így kell gondolkodnod. Ha azután, hogy előléptettek, és vezető vagy dolgozó lettél, bizonygatni kezded a státuszodat, és azt hiszed, hogy az igazságra törekvő ember vagy, és hogy birtokában vagy az igazságvalóságnak – és ha függetlenül attól, hogy milyen problémáik vannak a testvéreknek, úgy teszel, mintha értenéd és mintha szellemi ember volnál –, akkor ez ostobaság a részedről és a képmutató farizeusokéval egyező viselkedés. Őszintén kell beszélned és cselekedned. Amikor nem értesz valamit, megkérdezhetsz másokat vagy keresheted a Fennvaló közlését – nincs ebben semmi szégyellnivaló. Még ha nem is kérdezel, a Fennvaló akkor is ismerni fogja az igazi érettségedet, és tudni fogja, hogy nincs meg benned az igazságvalóság. Keresni és beszélgetni – ez az, amit tenned kell; ennek az értelemnek kell ott lennie a normális emberi mivoltban, és ez az az alapelv, amelyet be kell tartaniuk a vezetőknek és a dolgozóknak. Nem olyasvalami ez, ami miatt zavarba kellene jönni. Ha azt gondolod, hogy ha már vezető vagy, akkor kínos, ha nem érted az alapelveket, illetve ha állandóan kérdéseket teszel fel másoknak vagy a Fennvalónak, és félsz, hogy mások lenéznek majd téged, emiatt pedig színjátékot kezdesz játszani és úgy teszel, mintha mindent értenél, mintha mindent tudnál, mintha munkaképes lennél, mintha bármilyen gyülekezeti munkát el tudnál végezni, és nem lenne rá szükséged, hogy bárki is emlékeztessen téged vagy beszélgessen veled, sem arra, hogy ellásson vagy támogasson téged, akkor ez veszélyes, te pedig túlságosan arrogáns és önigaz vagy, aki túlságosan híján van az észszerűségnek. Még saját magadat sem tudod felmérni – nem tesz ez vajon zavarosfejűvé téged? Az ilyen emberek valójában nem tesznek eleget az Isten háza által történő előléptetés és művelés kritériumainak, és előbb vagy utóbb el lesznek bocsátva és ki lesznek rekesztve. Így aztán minden éppen most előléptetett vezetőnek és dolgozónak tisztában kell lennie azzal, hogy nincs az igazságvalóság birtokában – rendelkeznie kell ennyi öntudattal. Nem azért vagy most vezető vagy dolgozó, mert Isten nevezett ki, hanem mert más vezetők és dolgozók léptettek elő, vagy mert Isten választott népe választott meg azzá; ez nem azt jelenti, hogy az igazságvalóság birtokában vagy és igazi érettséggel rendelkezel. Amikor ezt megérted, lesz egy kis józan eszed – az a józan ész, amellyel rendelkezniük kell a vezetőknek és a dolgozóknak. Most már érted? (Igen.) Pontosan hogyan kellene tehát dolgoznotok? Hogyan kellene gyakorlatba ültetnetek a harmonikus együttműködést? Hogyan kellene keresnetek az igazságot a problémák megoldása végett, valahányszor találkoztok velük? Ezeket a dolgokat meg kell érteni. Ha romlott beállítottságok tárulnak fel, mielőbb

keresd az igazságot és oldd meg őket! Ha nem kerülnek időben megoldásra és kihatással vannak a munkádra, az probléma. Ha nem ismerős számodra egy szakma, akkor haladéktalanul kezd el megtanulni! Mivel bizonyos kötelességekkel szakmai ismeret is együttjár, az is kihatással lesz a munkád eredményére, ha csak az igazságot érted, de semmilyen szakmai ismeretet nem fogsz fel. Az a legkevesebb, hogy fel kell fognod és meg kell értened bizonyos alapvető szakmai ismereteket, hogy azután hatékonyan követhesd nyomon és eligazíthasd az emberek munkáját. Ha csak profi vagy valamilyen szakmában, de az igazságot nem érted, akkor ugyancsak hiányosságok lesznek majd a munkádban, ezért a kötelességed megfelelő végzéséhez arra is szükséged lesz, hogy törekedj az igazságra és együttműködj az igazságot értő emberekkel. Ha profi vagy szakmai készségek terén vagy egy bizonyos tudásterületen, az még nem jelenti azt, hogy képes vagy az alapelvek szerint tenni a dolgokat, ezért alapvető fontosságú, hogy keresd a közösséget az igazságot értő emberekkel – ez egy olyan alapelv, amelyet be kell tartanod. Bármit teszel is, nem szabad színlelned. A képzés és a művelés időszakában vagy, romlott beállítottságod van, és egyáltalán nem érted az igazságot. Mondd meg Nekem, Isten tud vajon ezekről a dolgokról? (Igen.) Nem látszanál akkor ostobának, ha színlelnél? Ostoba emberek akartok lenni? (Nem, nem akarunk.) Ha nem akartok ostoba emberek lenni, akkor miféle embereknek kell lennetek? Józan ésszel bíró embereknek, olyan embereknek, akik képesek alázatosan keresni az igazságot és akik el tudják fogadni az igazságot. Ne színleljetek, ne legyetek képmutató farizeusok! Mindössze némi szakmai ismeret az, amit tudsz, nem pedig az igazságalapelvek. Meg kell találnod a módját annak, hogy megfelelően használd ki a szakmai erősségeidet, és az igazságalapelvek megértése alapján hasznosítsd az általad megszerzett tudást és tanultságot. Ez vajon nem egy alapelv? Nem a gyakorlás egyik útja? Ha megtanulod ezt tenni, akkor lesz követendő utad, és képes leszel belépni az igazságvalóságba. Bármit teszel is, ne légy makacs és ne színlelj! A makacsság és a színlelés nem racionális cselekvési mód, hanem inkább ostoba cselekvési mód. Azok az emberek, akik a romlott beállítottságaik szerint élnek, a legostobább emberek. Csakis azok a legokosabb emberek, akik keresik az igazságot és az igazságalapelvek szerint kezelik a dolgokat.

Most, e közlésnek köszönhetően, helyes megértésetek és nézetetek van-e már azzal kapcsolatban, ahogyan Isten háza előlépteti és műveli a különféle tehetséges embereket? (Igen.) Most, hogy helyes nézetetek van ezzel kapcsolatban, képesek vagytok-e helyesen hozzáállni ezekhez az emberekhez? Helyesen kell hozzáállnotok az erősségeikhez, valamint azokhoz a hiányosságokhoz és gyengeségekhez is, amelyekkel az emberi mivoltuk, munkájuk, szakmájuk és különféle egyéb aspektusok tekintetében rendelkeznek – helyesen kell megközelítenetek mindezeket a dolgokat. Azonkívül, függetlenül attól, hogy előléptetnek és kiművelnek-e benneteket vezetőkké vagy dolgozókká, vagy hogy tehetséges egyének vagytok-e különféle szakmákban, mindannyian közönségesek vagytok, mindannyiótokat megrontott a Sátán, és egyikőtök

sem érti az igazságot. Így hát egyikőtök se álcázza magát és ne rejtőzködjék, hanem tanuljatok meg inkább kitárulkozni a beszélgetésben. Ha nem értetek valamit, akkor ismerjétek el, hogy nem értitek. Ha nem tudjátok, hogyan kell megcsinálni valamit, akkor ismerjétek el, hogy nem tudjátok, hogyan kell megcsinálni. Bármilyen probléma vagy nehézség merüljön is fel, mindenkinek együtt kell beszélgetnie és keresnie az igazságot a megoldás megtalálása végett. Az igazság előtt minden ember olyan, akár egy csecsemő – minden ember szegény, szájalomra méltó és nincstelen. Az embereknek alávetetten kell megállniuk az igazság előtt, alázatos és sóvárgó szívűeknek kell lenniük, valamint keresniük kell és el kell fogadniuk az igazságot, azután pedig gyakorolniuk kell az igazságot és el kell jutniuk az Istennek való alávetettségre. Ezt téve beléphetnek Isten szavai igazságának a valóságába a kötelességeik teljesítése közben és a valós életükben. Az igazság előtt mindenki egyenlő. Azok, akiket előléptetnek és művelnek, nem sokkal jobbak másoknál. Mindenki nagyjából ugyanannyi ideje tapasztalja Isten munkáját. Azoknak, akiket még nem léptettek elő, illetve nem művelnek, ugyancsak törekedniük kell az igazságra, miközben a kötelességeiket végzik. Senki sem foszthat meg másokat az igazságra való törekvés jogától. Egyesek buzgóbban törekednek az igazságra, és van némi képességük, így előléptetik és művelik őket. Ez az Isten háza munkájával kapcsolatos szükségletek miatt van. Akkor hát miért vannak Isten házában ilyen alapelvei az emberek előléptetésére és használatára vonatkozóan? Azért, mert az emberek különböző képességűek és jelleműek, és mindenki más utat választ, ami másféle kimenetekhez vezet az emberek Istenbe vetett hite terén. Azok, akik törekednek az igazságra, megmenekülnek és a királyság embereivé válnak, míg azok, akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot, akik nem végzik hűségesen a kötelességüket, ki vannak rekesztve. Isten háza annak alapján műveli és használja az embereket, hogy azok törekednek-e az igazságra, és hogy hűségesek-e a kötelességük végzésében. Van-e különbség a különféle emberek hierarchiájában Isten házában? Egyelőre nem áll fenn hierarchia a különféle emberek pozíciója, értéke, státusza vagy helyzete tekintetében. Azon időszakban legalábbis, amikor Isten az emberek megmentésén és útbaigazításán munkálkodik, nincs különbség a különféle emberek rangja, pozíciója, értéke vagy státusza között. Egyedül a munkamegosztásban és a kötelességteljesítés szerepköreiben van különbség. Természetesen ezen időszak alatt némelyeket – kivételes jelleggel – előléptetnek és kiművelnek valamilyen különleges munkák végzésére, miközben némelyek különböző okokból nem kapnak ilyen lehetőségeket – például mert probléma van a képességükkel vagy a családi környezetükkel. De vajon azokat, akik nem kaptak ilyen lehetőségeket, nem is menti meg Isten? Nem ez a helyzet. Vajon alacsonyabb az értékük és a pozíciójuk másoknál? Nem. Az igazság előtt mindenki egyenlő, mindenkinek van lehetősége az igazságra törekedni és elnyerni azt, Isten pedig mindenkivel igazságosan és észszerűen bánik. Mely ponton vannak észrevehető különbségek az emberek pozíciója, értéke és státusza között? Amikor az útjuk végére érnek az emberek, és véget ér Isten munkája, valamint levonásra kerül a végső

következtetés az üdvösségre való törekvés során és a kötelességük végzése közben tanúsított hozzáállásaikat és nézeteiket, továbbá az Isten iránti különféle megnyilvánulásait és hozzáállásait illetően – azaz amikor elkészül a feljegyzés Isten jegyzetfüzetében –, ekkor történik majd különbségtétel az emberek értéke, pozíciója és státusza között is, mivelhogy különböző sorsuk és rendeltetési helyük lesz. Csakis ekkor lehet meglátni és hozzávetőlegesen megállapítani mindezeket a dolgokat, míg most mindenki ugyanolyan. Megértettétek? Várjátok azt a napot? Várjátok és féltek is tőle egyszerre? Várni azért várjátok, mert azon a napon végre lesz majd eredmény, és minden nehézség ellenére végre eljuttok majd addig a napig; félni pedig attól féltek, hogy esetleg nem megfelelően jártok majd az úton addig, hogy elbuktok és kudarcot vallotok útközben, és hogy a végső kimenetel nem lesz kielégítő, hogy rosszabb lesz, mint képzeltétek és elvártátok – milyen szomorú, milyen fájdalmas és milyen kiábrándító lenne ez! Ne gondolkodj ennyire előre, nem praktikus ennyire előre gondolkodni. Arra nézz először, ami a szemed előtt van, járj helyesen a lábad alatt lévő úton, végezd jól a kezed ügyébe eső munkát és teljesítsd a kötelességeket és feladatokat, amelyeket Isten rád bízott. Ez a leglényegesebb és legfontosabb. Értsd meg a kötelességed végzésére vonatkozó azon igazságot és alapelveket, amelyeket most kell megértened, és beszéljess róluk, amíg kristálytisztává nem válnak – miután az elmédben megfejtetted őket, és immár mindenben, amit teszel, világosan és pontosan tudod az alapelveket –, valamint gondoskodj arról, hogy ne sértsd meg az alapelveket, ne térj el tőlük, ne okozz akadályozásokat vagy zavarásokat, illetve ne tégy semmit, ami árt Isten háza érdekeinek – jelenleg ezek azok a dolgok, amelyekbe be kell menned. Nincs szükség arra, hogy bármi ennél távolabbi dologról beszéljünk, és arra sincs szükség, hogy ilyesmiről kérdezz vagy gondolkodj. Haszontalan ennyire előre gondolkodni – ez nem olyasvalami, amin gondolkodnod kellene. Némelyek talán kérdezik: „Miért ne gondolkodjunk róla? Annyira elhatalmasodott mostanra a katasztrófa, nem ideje hát ilyen dolgokról gondolkodni?” Ideje volna? Az a tény, hogy hatalmas a katasztrófa, vajon befolyásolja az igazságba való belépésedet? (Nem.) Annyira hatalmas lett a katasztrófa, de Én ugyan mikor tartok összejöveteleket vagy prédikálok kifejezetten a katasztrófa témájában? Soha nem összpontosítok a katasztrófa kérdésére, mindig csak az igazságról beszélek, hogy megérthessétek az igazságot, megérthessétek Isten szándékait, és így azt is érthessétek, hogy miként végezzétek jól a kötelességeket és lépjetek be az igazságvalóságba. Egyesek még azt sem értik mostanában, hogy mi az igazságvalóság, és mik a doktrínák. Mindössze ugyanazt a néhány szót és doktrínát hangoztatják és üres beszédet szólnak nap mint nap, de mégis úgy érzik, hogy beléptek az igazságvalóságba. Aggódok értük, ők viszont nem aggódnak maguk miatt. Még mindig azokon a távoli jövőbeli dolgokon gondolkodnak – nem praktikus azokon a dolgokon gondolkodni.

A különféle tehetséges emberek előléptetésének és művelésének nem az a célja, hogy aktív emberekké váljanak, és nem is azt a tervet szolgálja, hogy valamiféle tartóoszlopok legyenek a jövőben, hanem az, hogy némelyek, akik – viszonylagosan – jobban

törekednek az igazságra, és akik eleget tesznek az előléptetés és a művelés kritériumainak, lehetőséget kapjanak arra, hogy megfelelő környezetben és kedvezőbb feltételek mellett képezzék magukat. Az a legfontosabb dolog, hogy képesek legyenek megérteni Isten szavait, megérteni az igazságot és belépni az igazságvalóságba. Nem ezt kellene vajon elérniük az embereknek azáltal, hogy hisznek Istenben? Nem ezt kellene nyerniük az embereknek azáltal, hogy hisznek Istenben? Mi az a fő dolog, amelyre jelenleg törekednetek kell ahhoz, hogy belépjete az igazságvalóságba? Vannak-e terveitek vagy lépéseitek ennek a megvalósításához? Mondok nektek egy trükköt, amely egyszerű, könnyű és gyors. Egyszerűen fogalmazva, az igazságvalóságba való belépés valójában az igazság gyakorlása. Az igazság gyakorlásához először is a romlott beállítottságaival kell foglalkozni az embernek. Mi a leggyorsabb kiindulópont az ember romlott beállítottságainak a megoldásához? Számotokra az a legegyszerűbb, leggyorsabb és legproblémamentesebb módja, ha először is a felületes kötelességvégzés problémáját oldjátok meg, lépésről lépésre megoldva a romlott beállítottságaitokat. Meddig tarthat nektek ennek a megoldása? Van tervetek? Az emberek többségének nincs terve, csak az elméjükben töprengenek róla, anélkül, hogy tudnák, hivatalosan mikor kezdjenek hozzá. Tudják ugyan magukról, hogy felületesek, de egyszerűen nem látnak neki a megoldásának, és nincs semmilyen konkrét megoldásuk. Ha valaki lustán végzi a kötelességét, nem aprólékos, valamint felelőtlen, és nem veszi azt komolyan, az mind a felületesség megnyilvánulása. Az első lépés a felületesség problémájának a megoldása. A második lépés annak a problémának a megoldása, hogy a saját akarata szerint cselekszik. Ami az egyéb dolgokat illeti, például azt, ha alkalmanként nem becsületesen beszél, vagy ha csalárd és arrogáns beállítottságokat fed fel – ezekkel egyelőre ne törődjete. Hát nem praktikusabb és hatékonyabb először a felületességgel és a saját akarat szerinti cselekvéssel foglalkozni? Nem ezt a két problémát a legkönnyebb észrevenni? Nem könnyű talán megoldani ezeket? (De igen.) Te tudatában vagy annak, amikor felületes vagy? Felismered, amikor lustálkodáson gondolkodsz? Felismered, amikor azon töprengsz, hogy miként trükközhetnél, hunyhatnál szemet valami fölött vagy szolgálhatnál a magad érdekeit a trükközéssel? (Igen.) Ha felismered, akkor azt könnyű megoldani. Kezdd azoknak a problémáknak a megoldásával, amelyeket könnyen érzékelti tudsz és amelyek tudatosulnak benned. A felületes kötelességvégzés nagyon nyilvánvaló és gyakori probléma, ugyanakkor makacs is, amelyet igazán nehéz megoldani. Amikor kötelességet végez az ember, meg kell tanulnia lelkiismeretesnek, szigorúnak, aprólékosnak és felelősségteljesnek lenni, valamint szilárdan megalapozott módon végezni azt, vagyis egyik lábát mindig a másik elé letéve. Minden erejét be kell vetnie azért, hogy jól végezze azt a kötelességet, egészen addig, amíg elégedett nem lesz azzal, ahogyan elvégezte. Ha valaki nem érti az igazságot, keresse az alapelveket és cselekedjen azok, valamint Isten követelményei szerint; legyen hajlandó több erőfeszítést tenni azért, hogy jól végezze a kötelességét, és soha ne végezze azt felületes módon. Csakis akkor érezhet békét a szívében anélkül, hogy vádolná őt a

lelkiismerete, ha így gyakorol. A felületességet könnyű vajon megoldani? Amennyiben van lelkiismereted és józan eszed, meg tudod oldani. Először is imádkoznod kell Istenhez: „Istenem, most kezdem a kötelességemet. Ha felületes vagyok, arra kérek, hogy fegyelmezz engem és dorgálj meg a szívemben! Arra is kérek, hogy vezess, hogy jól végezzem a kötelességemet, és ne legyek felületes!” Gyakorolj így minden nap, és figyeld meg, meddig tart majd, amíg megoldod a felületességed problémáját, amíg alábbhagy a felületes állapotod, amíg megfogyatkoznak a hamisítások a kötelességed terén, és amíg javulni fognak a valóságos eredményeid, valamint hatékonyabbá válik a kötelességed teljesítése. Anélkül végezni a kötelességedet, hogy felületes lennél – olyasvalami ez vajon, amit önmagadra hagyatkozva el tudsz érni? Amikor felületes vagy, képes vagy azt irányítani? (Nem könnyű.) Akkor ez cseles. Ha igazán nehéz ezt irányítanotok, akkor nagy problémával álltok szemben! Akkor hát milyen dolgokat vagytok képesek anélkül végezni, hogy felületesek lennétek? Egyeseknek nagyon pontos elképzelésük van arról, hogy mit egyenek; ha egy étel nem az ízlésük szerint való, egész nap nem lesz jókedvük. Egyes nők imádnak kiöltözni és kisminkelni magukat; egyetlen hajtincs sem kerüli el a figyelmüket. Egyeseknek jó üzleti érzékük van, és fillérre pontosan kiszámolnak mindent. Ha ezzel a fajta lelkiismeretes hozzáállással cselekszel, akkor elkerülheted a felületességet. Először a felületesség problémáját oldd meg, azután pedig a saját akaratod szerinti cselekvés problémáját. Gyakori probléma, hogy a saját akaratuk szerint cselekszenek az emberek, és ezt is könnyen észlelni tudják magukban. Egy kis önvizsgálattal máris fel tudják ismerni, hogy a saját akaratuk szerint cselekszenek oly módon, ami nem felel meg az igazságalapelveknek. Azokat a problémákat, amelyeket fel tudnak ismerni az emberek, könnyű megoldani. Tűzzétek ki célul először e két probléma megoldását – az egyik a felületesség problémája, a másik pedig a saját akaratotok szerinti cselekvés. Igyekeztek egy vagy két éven belül eredményeket elérni, hogy bármit tesztek is, ne legyetek felületesek, illetve ne a saját akaratotok szerint vagy az akaratotok hamisításainak megfelelően cselekedjete. Ha megoldjátok ezt a két problémát, nem lesztek távol attól, hogy úgy végezzétek a kötelességeket, hogy az megfelelő színvonalú legyen. Ha ezeket sem tudjátok megoldani, akkor még távol vagytok attól, hogy alávéssétek magatokat Istennek, vagy hogy tekintettel legyetek az Ő szándékaira – akkor ennek még csak a felszínét sem kapargatjátok.

Az imént beszélgettünk a különféle alkalmas tehetségek előléptetésének és művelésének a kritériumairól és céljairól, valamint arról, hogy milyen megértéssel és nézettel kell rendelkezni a különféle tehetséges emberek Isten háza általi előléptetését és művelését illetően. Megint másik aspektus az a hozzáállás és megközelítés, amelyet azok iránt a különféle tehetséges emberek iránt kell tanúsítani, akiket előléptetnek és művelnek. Ezekről a kérdésekről a hatodik tételben fogunk majd beszélgetni, úgyhogy a következőkben azt tárjuk fel és boncolgassuk – kifejezetten a hatodik tétel tekintetében –, hogy a hamis vezetők miként végzik a különféle tehetséges emberek előléptetésének és művelésének a munkáját. Ez a fő tartalom, amelyről beszélgetni fogunk.

A hamis vezetők hozzáállásai és megnyilvánulásai a tehetséges emberek minden fajtájának támogatása és művelése tekintetében

A hamis vezetők nem értik az igazságot és nem keresik az igazságot. Éppen ezért amikor a különféle alkalmas tehetségek Isten házában belüli előléptetésének és művelésének a fontos munkájára kerül sor, azt is elrontják, teljesen elszúrják, és egyszerűen nem tesznek eleget Isten háza követelményeinek. Mivel nem értik a különféle alkalmas tehetségek előléptetésére és művelésére vonatkozó kritériumokat – Isten szándékairól nem is beszélve –, és a különféle alkalmas tehetségek előléptetésének és művelésének a jelentőségét sem értik, nagyon nehezen tudják úgy végezni ezt a munkát, hogy az megfelelő színvonalú és elvszerű legyen. Azok a különféle „tehetséges” emberek, akiket a hamis vezetők a munkájuk végzése közben művelnek, határozottan vegyes képet mutatnak. A hamis vezetők ahelyett, hogy alkalmas tehetségeket léptetnének elő és művelnének, olyanokat léptetnek elő, akiket semmiképpen nem szabadna abból a célból előléptetni és művelni, hogy vezetőkként vagy dolgozókként szolgáljanak, sem pedig megengedni ezeknek az embereknek, hogy a gyülekezeten élőködjenek és eltékozzák az Istennek szánt felajánlásokat. A hamis vezetők mind ilyen dolgokat tesznek, minek következtében egyesek, akik törekednek az igazságra, és akiknek van némi igazságérzetük, el lesznek tiporva és nem lesznek előléptetve és használva. Helyette semmirekellők válnak úgynevezett tehetséges emberekké ezeknek a hamis vezetőknek a szemében, őket léptetik elő és művelik. Nos, milyen megnyilvánulásaik vannak a hamis vezetőknek, amikor ezt a munkát végzik? Tegyük fel például, hogy Isten házában – a munkájából adódó szükségletek miatt – találnia kell néhány embert a külső ügyek intézésre. Nos, milyen embereket kellene keresnie? Az imént soroltam fel néhány követelményt, és pedig azt, hogy legyenek munkaképesek, legyenek képesek az Isten háza által elvárt alapelvek szerint végezni a kötelességeket, valamint legyenek képesek megóvni Isten házában az érdekeit. A hamis vezetők ismerik vajon ezeket az alapelveket? Nyilvánvalóan nem, de akkor vajon hogyan találnak embereket a külső ügyek intézésére? Ezt gondolják magukban: „Ki tud külső ügyeket intézni? Van egy nővér, aki éles eszű, gyorsak a reakciói, jól beszél és tud bánni az emberekkel. Beszéd közben körbehordozza a tekintetét, kalkulál, az átlagember pedig nem tud eligazodni rajta. Gyülekezetvezetőnek nem igazán lenne alkalmas, de a külső ügyek intézésében ragyogó lenne, úgyhogy őt fogom kiválasztani. Csak az a gond, hogy mivel egy kissé alacsony szintű a végzettsége, attól tartok, hogy a nem hívők le fogják majd nézni, úgyhogy keresek mellé valakit, aki egyetemet végzett – aki a hallgatói önkormányzat elnöke volt –, hogy együttműködjenek. Ez az illető igen okos, de viszonylag kevés tapasztalata van a társadalomban, és viszonylag keveset látott a világból, úgyhogy tanulhat majd a társától. A két ember közül az egyik alacsony végzettségű, a másik magas végzettségű, az egyiknek van tapasztalata a társadalomban, míg a másiknak semmi nincs – alkalmasak rá, hogy együttműködjenek egymással, nem igaz?” Az egyik

ékesszóló és tagoltan beszél, éles eszű és igazi társasági ember; valahányszor nem hívőkkel érintkezik, nem tudják megmondani róla, hogy hívő. A másik magasan képzett és státusza van a társadalomban; nem nézik le őt a nem hívők, amikor csak érintkezik velük. Mit gondoltok erről a két alapelvről, amelyek mentén a hamis vezetők kiválasztják az embereket? A hamis vezetők azt hiszik, hogy ha valakinek jó a beszélőkéje, éles az esze, és gyorsak a reflexei, akkor máris intézni tudja Isten házában az általános ügyeit. Megfelelő módja ez az emberek kiválasztásának? (Nem.) Miért nem megfelelő? (Az ilyen emberek gyakran elég agyafúrtak; habár el tudnak filozofálni, amikor világi dolgokban érintkeznek másokkal, és tudnak bánni az emberekkel, Isten házában az érdekeit nem feltétlenül tudják megóvni.) Így van. A legfontosabb dolog az, hogy bármilyen ügyet intéz is valaki Isten háza számára, az a legkevesebb, hogy legyen egyenes, és legyen képes megóvni Isten házában az érdekeit. Ha valaki aranyszájú és még a halottak is felkelnek a szavára, az vajon azt jelenti, hogy meg tudja óvni Isten házában az érdekeit? Ha valaki gyors észjárású, ékesszóló és tagoltan beszél, az azt jelenti, hogy meg tudja óvni Isten házában az érdekeit? (Nem, nem jelenti azt.) Még ha esküt tesznek is, hasztalan, és éppennyire értelmetlen követeléseket támasztani velük szemben, – minden bizonnyal ilyen a jellemük. A hamis vezetők azonban nem vizsgálják ki ezeket a dolgokat, hanem csak azt nézik meg, hogy kinek van tapasztalata a társadalomban, ki agyafúrt, gyors észjárású, ékesszóló és tagoltan beszélő, ki tudja, miként kell az alkalomnak megfelelően cselekedni, ki olyan, mint egy kaméleon, és ki igazi társasági ember. Azt gondolják, hogy az ilyen emberek el tudják intézni Isten házában az általános ügyeit. Nem tévedés ez? Ez tévedés az emberek kiválasztására vonatkozó alapelveket és normákat illetően. Az az igazság, hogy az ilyesfajta emberek túlságosan is aranyszájúak: bárkivel van is dolguk, akármit is mondjanak, az hazugság, és megesküdhetnek akárhányszor, nem tudnak megváltozni. Cselekedeteik során csakis a saját érdekeiket óvják, amikor pedig veszéllyel találkoznak, akkor különösképpen önmagukat védik elsősorban és mindenekelőtt, és soha még csak fontolóra sem veszik Isten házában az érdekeit. Amíg jó kapcsolatuk van a nem hívőkkel, ez elég is nekik; az cseppet sem érdekli őket, hogy Isten házában az érdekei sérülnek-e vagy sem. A testvérek biztonsága sem olyasvalami, amit fontolóra vennének, amint azzal sem foglalkoznak, hogy nem szenved-e vajon gyalázatot Isten neve; csak a saját bőrüket féltik. A hamis vezetők nem képesek átlátni az ilyesfajta embereken és azt hiszik, hogy ők a legalkalmasabbak Isten háza külső ügyeinek az intézésére. Hát nem ostobaság ez? Áruba bocsátják Isten házában az érdekeit, ám a hamis vezetők még csak nem is tudnak róla, és fontos feladatokat bíznak rájuk, valamint mindenben rájuk hagyatkoznak. Hát nem az ostobaság csúcsa ez? Vajon egyenes szándékúak az ékesszóló, tagoltan beszélő és gyors észjárású emberek? Ha nem volt még dolgod velük és nem figyelted meg őket alaposan, nem tudhatod. Ha van velük dolgod és ügyeket intézel velük, csak figyeld meg, hogy amit mondanak, összhangban van-e azzal, amit tesznek. Ezt egyetlen eseményen keresztül is le lehet tesztelni. Mondjuk például, hogy éppen nagy

rakodásban vagy. Amikor meglátja ezt az illető, nem segít. Csak amikor befejezed a munkát, akkor jön át hozzád, ezt mondva: „Hogyan tudsz ilyen fárasztó munkát egyedül elvégezni? Ha megkértél volna rá, segítettem volna neked, akármilyen elfoglalt voltam is. Kimerültnek látszol. Később főzök majd neked, neked ma nem kell.” Majd miután ezt mondta, eltűnik. Teljesen ki vagy merülve, de még főznöd is kell. Aztán amint készen vagy a főzéssel, átjön enni, sőt, még ezt is mondja: „Miért nem hívtál, amikor neki akartál látni a főzésnek? Teljesen ki vagy merülve, és mégis főzöl nekem – hát rendjén van ez így? De ha már egyszer megcsináltad, akkor megeszem. Legközelebb én főzök majd, és ha majd a jövőben bármi elvégzendő munkád akad, csak kiabálj át nekem.” Ez az egyetlen esemény is elég ahhoz, hogy átláss az ilyen embereken. Mézesmázosak, gyors észjárásúak, és tudják, mit mondanak. Tudják, miként cselekedjenek az alkalomnak megfelelően, és nem tesznek mást, csak szépen hangzó szavakat mondanak anélkül, hogy valaha is bármi valódi munkát végeznének. Megbízhatóak vajon az ilyen emberek? Ha felkéred őket Isten háza általános ügyeinek az intézésére, vajon meg tudják óvni az érdekeit? Meg tudják őrizni a gyülekezet jó hírét, és meg tudják óvni a testvérek biztonságát? (Nem.) Isten házában a tulajdonát és érdekeit tekintik vajon elsődleges prioritásuknak? Távolról sem. A hamis vezetők szeme és elméje még az ilyen könnyen felismerhető problémákat is vak észrevenni – egyszerűen nem látják őket. Helyette mindössze szavakat és doktrínákat tudnak szólni. Kit szeret Isten és kit nem szeret, ki szereti az igazságot és ki nem szereti, milyen embereknek megalapozott az Istenbe vetett hitük, és miféle embereknek nincs alapjuk, miféle emberek végzik hűségese a kötelességüket, és miféle emberek nem hűségese a kötelességük végzése terén – észszerűen és logikusan beszélnek ezekről a dolgokról, és úgy tűnik, mintha valóban értenék is azokat, ám üres beszéd és doktrína csupán az egész. Valahányszor emberek felismerésére kérik őket, vak a szemük és az elméjük; egyszerűen nem tudnak olvasni az emberekben. Akármilyen hosszan érintkeznek is az efféle emberekkel, még mindig nem tudnak átlátni rajtuk, sőt, még fontos feladatokat is bízhatnak rájuk.

Már az is visszataszító dolog, hogy a rossz embereket használják a hamis vezetők, de még ennél is visszataszítóbb cselekedetekkel tetézik ezt a gáztettet. Tegyük fel például, hogy egy hamis tanító a rossz embert használta. Az illető egyáltalán nem alkalmas arra, hogy felügyelő legyen, és nem tesz eleget Isten háza előléptetésre és művelésre vonatkozó kritériumainak. A hamis vezető azonban ennek ellenére ragaszkodik ahhoz, hogy őt használja, és soha nem ellenőrzi az illető munkáját, mert ezt hiszi: „Ne kételkedj azokban, akiket használasz, és ne ishasználd azokat, akikben kételkedsz. Mivel kiválasztottalak és előléptettetek téged, képes leszel jól elvégezni ezt a munkát, úgyhogy csak folytasd és végezd a munkát úgy, ahogy jónak látod. Bármit teszel is, támogatni fogom, és semmi értelme, hogy bárki is ellenkezzen ezzel!” Rossz embert használt, mégis hagyja, hogy mindvégig fennmaradjon a tévedése – ennyire hisz magában. A hamis vezetők mind vakok. Semmilyen problémát nem látnak meg, nem tudják megmondani, hogy mely emberek gonosz emberek vagy álhívők, és akárki akadályozza

vagy zavarja is meg a gyülekezet munkáját, egyáltalán nincsenek ennek tudatában, sőt, még fontos feladatokat is rábíznak zavaros fejű emberekre. A hamis vezetők mindenkinek nagy bizalmat szavaznak, akit csak előléptetnek, és könnyelműen bíznak rájuk fontos munkát. Ennek eredményeképpen azok elfuserálják a gyülekezet munkáját, ami súlyos kihatással van az evangélium terjedésére és árt Isten háza érdekeinek. A hamis vezetők ráadásul úgy tesznek, mintha semmit sem tudnának erről. A Fennvaló megkérdezi tőlük: „Hogyan végzi a munkáját az illető, akit előléptettél? Alkalmas ennek a munkának a végzésére? Megóvja a gyülekezet munkáját és Isten házának az érdekeit? Kritikus pillanatokban önmagát fogja védeni vagy a gyülekezet munkáját fogja megóvni?” Mire a hamis vezetők így felelnek: „Megesküdött, hogy meg fogja óvni a gyülekezet munkáját. Azonkívül 20 éve hisz már Istenben. Hogyan védhetné önmagát és bocsáthatná áruba Isten házának érdekeit? Valószínűleg meg fogja óvni Isten házának érdekeit.” A Fennvaló ezt válaszolja: „Helytálló, amit mondasz? Megvizsgáltad a munkáját?” Ezek a hamis vezetők így válaszolnak: „Nem vizsgáltam meg a munkáját, de megmondtam neki, hogy ne a saját érdekeit óvja, és hogy a gyülekezet munkáját kell megóvnia, ő pedig megígérte, hogy így fog tenni.” Mi haszna volt annak, hogy ígéretet tett neked az illető? Még egy Isten előtt tett esküt sem képes betartani. Azt gondolod, hogy csak mert ígéretet tett neked, meg lehet bízni benne? Bizonyosan képes megtenni, amit ígért? Mivel nem vizsgáltad meg a munkáját, honnan tudod, hogy olyasvalaki-e, aki megóvja Isten házának az érdekeit? Hogy vagy képes ennyire hinni önmagadban? Hát nem gazemberek az ilyen hamis vezetők? Azzal, hogy a rossz embert használják, máris óriási hibát követtek el, azután pedig tovább tetézik a hibájukat azzal, hogy soha nem érdeklődnek az illető munkája felől, nem néznek utána, nem vizsgálják meg, nem felügyelik és nem figyelik meg. Mindössze egyre csak eltűrik, hogy az illető vakmerőn cselekedjen és gáztetteket kövessen el. Így dolgoznak a hamis vezetők. Valahányszor emberhiány van valamelyik munkarésznél, a hamis vezetők könnyelműen kirendelnek rá valakit, és ezzel vége is; sosem vizsgálják meg a munkát, és nem mennek ki ténylegesen a helyszínre, hogy beszéljenek az illetővel, hogy megfigyeljék, és hogy megpróbáljanak többet megtudni róla. Bizonyos helyeken nem alkalmas arra a környezet, hogy találkozz és időt tölts azzal a személlyel, de kérdezősködnöd kell az illető munkájáról, és közvetett módon érdeklődnöd kell afelől, hogy mit csinált eddig és azt hogyan csinálta meg – megkérdezheted a testvéreket vagy valakit, aki közel áll az illetőhöz. Ez vajon nem megvalósítható? A hamis vezetők azonban még arra sem veszik a fáradságot, hogy bármiféle kérdést feltegyenek, mert ennyire magabiztosak. Csupán összejöveteleket tartanak és doktrínákat prédikálnak a munkájuk során, és amikor az összejövetelek véget értek, a munka pedig elrendezésre került, semmi egyebet nem tesznek; a továbbiakban nem követik nyomon és nem ellenőrzik, hogy képes-e valódi munkát végezni az általuk kiválasztott személy. Kezdetben nem értetted az illetőt, de a képessége és a felszínen látható megnyilvánulásai és lelkesedése alapján úgy érezted, hogy alkalmas az adott munka elvégzésére, ezért használtad őt – nincs ezzel semmi

gond, mivel senki sem tudja, hogy végül milyennek bizonyulnak az emberek. Ám az illető előléptetését követően nem kellene vajon nyomon követned és megvizsgálnod, hogy végez-e valódi munkát, hogy miként dolgozik, és hogy nem felületes, sikamlós vagy lusta-e? Pontosan ezt a munkát kellene végezned, de semmit sem végzel el belőle, és semmilyen felelősséget nem vállalsz. Hamis vezető vagy, és el kellene bocsátani és ki kellene rekeszteni téged.

A hamis vezetők súlyos hibát követnek el, és pedig azt, hogy miután előléptetnek valakit, elmagyarázzák neki a munkát, azután pedig némi doktrínát szajkóznak, néhány bátorító szóval szolgálnak, majd ezzel be is fejezték a dolgot: a konkrét feladatokat sosem kísérik utána figyelemmel, és nem vesznek részt azokban. Ha azt mondod, hogy gyenge képességű vagy és nem látsz bele az emberekbe, attól még nyomon követhetnéd és kideríthetnéd, hogy a konkrét feladatok miként mennek, és teljes mértékben kézben tarthatnád a helyzetet. A hamis vezetők azonban egyáltalán nem ellenőrzik és nem derítik ki, hogy miként megy a munka. Vegyük például a könyvnyomtatást, amely egy konkrét munka. Egy hamis vezető kijelölt valakit, hogy ő feleljen ezért a munkáért, de aztán fél év alatt egyetlen egyszer sem ellenőrizte. Ennek következtében hat hónap elteltével kiderült, hogy minden nyomtatott könyv hibás – micsoda zűrzavar! Ilyenek a hamis vezetők – egyáltalán semmilyen konkrét munkát nem végeznek. Mit kell tenned, ha egy könyv kinyomtatását intézed épp? Először is ki kell jelölnöd egy megfelelő felügyelőt, azután felügyelned és ellenőrizned kell, hogy mennyire végzi jól a munkát, és hogy nem fuserálja-e el esetleg. Felügyelned kell és nyomon kell követned a munkát, ha pedig problémákat veszel észre, közvetlenül meg kell oldanod azokat – csakis ez biztosíthatja, hogy ne merüljenek fel gondok. A hamis vezetők azonban nem ezt teszik. Azt gondolják, hogy annyi csupán a feladatuk, hogy doktrínákat szajkózzanak az embereknek, hogy doktrínákat értessenek meg velük, és mindaddig, amíg az emberek értik a doktrínákat, akkor megoldhatók a problémák. Éppen ezért arra fordítanak csak figyelmet, hogy doktrínákat szajkózzanak és szlogeneket hangoztassanak, a konkrét feladatokban pedig nem vesznek részt. Ami a hamis vezetőket illeti, azt gondolják, hogy nem az ő dolguk a konkrét feladatokban való részvétel, és hogy ez legyen az alattuk lévő emberek gondja. És akkor ők maguk mit csinálnak? Felülről vezénylik az egész helyzetet, és eredménytelen hivatalnokokká lesznek. Bármilyen munkáról legyen is szó, ők nincsenek jelen és nem vesznek részt benne. Ha azután, hogy elmondták az embereknek az alapelveket, részletes kérdésekről vagy konkrét utakról kérdezik őket, ezt mondják: „A konkrét munka a ti dolgotok, én nem értek ehhez.” Éppen ezért nem tudják, hogy az alattuk levők hogyan végzik a munkát. Ami azt illeti, hogy a felügyelő vajon hozzáértő-e és képes-e elvállalni a munkát, hogy milyen az emberi mivolta, hogy olyan ember-e, aki törekszik az igazságra, hogy felelősségteljesen végzi-e a kötelességét, hogy felületes-e, hogy ámokfutón rossz dolgokat tesz-e, vagy hogy vannak-e késedelmek a munkájában, és így tovább – a hamis vezetők nem tudnak mindezekről, hanem csak járkálnak fel és alá, mint a nem hívő világ aktatologató hivatalnokai, és semmilyen tényleges munkát nem

végeznek. A gyülekezetekben, ahol dolgoznak, a hamis vezetők nem tudnak róla, amikor egyes felügyelők miatt megakad a munka, amikor egyes felügyelők saját, független királyságokat alapítanak, vagy amikor egyes felügyelők nem ügyelnek a megfelelő kötelességeikre, hanem inkább evéssel, ivással és szórakozással töltik a napjaikat, sőt, még szemet is hunynak afelett, amikor egyes felügyelők rendkívül gyenge képességűek, eltorzult felfogásúak, és egyáltalán nem tudják elvégezni a munkát. Az ilyen hamis vezetők üres héjak csupán, mindössze névlegesen vezetők, és egyáltalán semmilyen lényegi vezetői munkát nem végeznek. A felszínen elég jó magaviseletűnek tűnnek ezek a hamis vezetők. Minden egyes munkarészre kijelölnek felügyelőket, időnként összehívják ezeket az embereket, az idejük fennmaradó részét pedig egy helyen töltik, ahol lelki áhítatokkal, imádkozással, Isten szavainak az olvasásával, prédikációk hallgatásával, himnuszok tanulásával és a saját prédikációik írásával foglalatostkodnak. Vannak hamis vezetők, akik még a szobájukat sem hagyják el egész héten. Olyan hamis vezetők is vannak, akik semmi mást nem tesznek, csak online összejöveteleket tartanak, és soha nem mennek ki a munkateret, hogy megértsék a helyzetet. A testvérek hosszú időn át nem találkoznak velük személyesen, és fogalmuk sincs arról, hogy milyen a hamis vezetők élettapasztalata vagy érettsége. A hamis vezetők az összejöveteleken mindössze néhány általános ügyet kezelnek, de azzal nem törődnek, arról nem kérdezősködnek, sőt, tudni sem akarnak, hogy konkrétan mit csinálnak az egyes felügyelők, hogy az általuk előléptetett és művelt emberek alkalmasak-e vajon az adott munkára, hogy milyen hozzáállással végzik a kötelességüket ezek az emberek, hogy figyelmesek és alaposak-e a munkájukban vagy pedig negatívak és felületesek, hogy a helyes utat követik-e, vagy hogy igaz emberek-e. Hát nem súlyos természetű ez a probléma? (De igen.)

Isten házának szüksége van tehetséges emberekre, akik értenek bizonyos szakterületekhez és vannak bizonyos készségeik, és művelni fogja ezeket az embereket azért, hogy e szakmákat megtanulva el tudjanak végezni egy kötelességet Isten házában. Miféle embereket találnak szerintetek a hamis vezetők? Összegyűjtik az összes fiataalt, aki egyetemre járt és a szüleit követve kezdett hinni Istenben, és megnézik, hogy ki beszél tagoltan, és ki szeret a figyelem középpontjában lenni, majd ezt mondják nekik: „Isten háza művelni akar benneteket; ti vagytok a tartalékos hadsereg és az új haderő.” Azután kötelesség végzését bízzák rá ezekre az emberekre. Ezek az emberek valójában soha nem végeztek még kötelességet, híján vannak a különféle tapasztalatoknak, és egyáltalán nem értik az igazságot sem. A hamis vezetők azonban favorizálják és kedvelik, így elkezdik művelni őket. Annak alapján osztják be ezeket az embereket kötelességek végzésére, aminek a megtanulására a szaktudásuk miatt alkalmasak; némelyeket szövegalapú munkára osztanak be, némelyeket filmgyártásra, másokat videók készítésére, és megint másokat arra, hogy színészek legyenek. A hamis vezetők szerint annyi elég is, ha van ezeknek az embereknek egy kötelességük, amelyet végezhetnek. A hamis vezetők nem vizsgálják, hogy ezek az emberek szeretik-e az

igazságot, vagy hogy el tudják-e fogadni az igazságot, és azt sem nézik meg, hogy mire törekednek ezek az emberek, vagy hogy mik a céljaik. Mi történik a végén? Némelyek közülük ki lesznek rekesztve. Azért, mert kicsapongóak és féktelenek, mert világi irányzatokat követnek, mert azzal töltik a napjaikat, hogy kiöltöznek és összejönnek másokkal, és mert egyáltalán semmilyen szabályt nem értenek, és nincs semmi modoruk – nyilvánvalóan álhívők és nem hívők. Nem ügyelnek a megfelelő munkavégzésre, miközben a kötelességeiket végzik, és mindent felületesen végeznek, a hamis vezetők azonban egyáltalán nem látják ezt. Hát nem vak a hamis vezetők szeme? (De igen.) Mi okozza a szemük vakságát? Nem azért van így, mert vak az értelmük? A szem vaksága és az értelem vaksága a hamis vezetők két jellemvonása. Hiába van tágra nyitva a szemük, a hamis vezetők semmit sem képesek megérteni és senkin sem tudnak keresztüllátni – vagyis vak a szemük. Senkivel és semmivel kapcsolatban nincs az értelmükben semmilyen tisztánlátás vagy nézet, és bármit látnak is, képtelenek megkülönböztetni egymástól, mi helyes és mi helytelen, valamint nincs semmilyen hozzáállásuk, nincsenek véleményeik, és nincsenek meghatározásaik – súlyos esete ez annak, amikor valakinek vak az értelme. A hamis vezetők mind olyan emberek, akik sok éve hisznek már Istenben és gyakran hallgatnak prédikációkat, akkor hát miért nem képesek felismerni azokat az álhívőket? Ez további bizonyítéka annak, hogy a hamis vezetők nagyon gyenge képességűek, hogy képtelenek felfogni az igazságot, és hogy akármennyi igazságot hallanak is, hiábavaló, nem értik azokat. Vak a szemük és az értelmük, és teljességgel képtelenek az emberek felismerésére. Hogyan lennének alkalmasak arra, hogy vezetők vagy dolgozók legyenek a gyülekezetben? Azt hiszik, hogy akik jól tudnak beszélni, azok tehetséges emberek, és hogy azok is tehetségesek, akik tudnak énekelni és táncolni; amikor olyanokat látnak, akik szemüveget hordanak, vagy akik egyetemre jártak, tehetséges embereknek hiszik őket, amikor pedig olyan embereket látnak, akiknek van társadalmi státuszuk, akik gazdagok, akik tudják, miként kell üzletelni és csalárd praktikákba bonyolódni, és akik valamiféle fontos munkát végeznek a társadalomban, a hamis vezetők azt gondolják róluk, hogy tehetségesek. Azt hiszik, hogy az ilyesfajta embereket kellene művelnie Isten házában. Nem nézik meg ezeknek az embereknek a jellemét, és azt sem, hogy van-e alapja az Istenbe vetett hitüknek, azt pedig még kevésbé nézik meg, hogy milyen hozzáállással kezelik ezek az emberek Istent és az igazságot. Mindössze az emberek társadalmi státuszát és háttérét nézik. Hát nem abszurd, hogy így tekintenek a hamis vezetők az emberekre és a dolgokra? A hamis vezetők ugyanúgy tekintenek az emberekre és a dolgokra, mint a nem hívők – ugyanolyan nézetük van a dolgokról, mint a nem hívőknek. Ez elegendő annak bizonyításához, hogy a hamis vezetők nem az igazságot szerető és értő emberek, és hogy nincs semmi tisztánlátásuk. Hát nem rendkívül sekélyesek? Igazán vakok – de még mennyire, hogy azok!

Találkoztam korábban egy hamis vezetővel, aki beszélt és nevetgélt, amikor beszélgettem vele, de amint munkáról kérdeztem, kábultan és tompán bámult a levegőbe,

és semmire sem reagált, bármit mondtam is neki. Az az ember túlságosan gyenge képességű ahhoz, hogy használni lehessen. Nem csoda, hogy semmit sem értett abból, amit mondtam neki, és nem tudta azt végrehajtani. Bármiről beszéltem is neki, egyre csak ezt hajtogatta: „Néhány nappal ezelőtt tartottam egy összejövetelt és ellenőriztem a munkát.” Mire ezt kérdeztem: „Nincs más feladatod az összejövetelek tartása mellett? Annyi elvégzendő munka van még a gyülekezetben, miért nem találsz valami egyéb tennivalót?” Azt mondta: „Hát nem az összejövetelek tartásáról szól csupán, ha vezető vagy dolgozó valaki? Nincs más tennivaló az összejövetelek tartásán kívül, nem tudom, hogyan kell bármi mást tenni!” Ebből látszik, hogy már akkor is rendeltetésszerű volt, hogy hamis vezető lesz belőle, amikor elvállalta ezt a pozíciót, és hogy semmilyen valódi munkát nem tud végezni, mert rendkívül gyenge képességű. A rendkívül gyenge képesség a szem és az elme vakságához vezet. Mit jelent a szem vaksága? Azt jelenti, hogy bármit lát is valaki, képtelen kiszűrni a konkrét problémákat, és így semmilyen célt nem szolgál a szeme. Mit jelent az elme vaksága? Azt jelenti, amikor valakiben, történjék bármi, nem tudatosul és nem sikerül megértenie a benne rejlő problémát, és nem látja, hogy hol van a probléma lényege – ezt értjük az elme vaksága alatt. Ha valakinek vak az elméje, akkor annak végleg befellegzett. A hamis vezetőknek ilyen módon vak a szemük és az elméjük. Azt mondanátok, hogy a hamis vezetők feldúltak lesznek e szavak hallatán? Ezt gondolják: „Elég nagy szemem van, Ő mégis azt mondja, hogy vak a szemem, és elég jó szándékok vannak az elmémben, Ő mégis azt mondja, hogy vak az elmém – nem valami pontos a meghatározása, nem igaz? Miért nem nevez egyszerűen hamis vezetőnek engem? Miért teszi hozzá még azt is, hogy vak a szemem és az elmém?” Ha nem így fogalmaznék, a hamis vezetők képessége alapján megítélve őket, vajon fel tudnák ismerni, hogy gyenge képességűek? (Nem, nem tudnák.) Amikor azt mondom, hogy ezeknek a hamis vezetőknek vak a szemük és az elméjük, az vajon nem tökéletes magyarázata ennek a dolognak? Tegyük fel például, hogy egy antikrisztus saját, független királyságot alapít a gyülekezetben, de a hamis vezetők ezt mondják: „Az illető nagyon rátermett. Egyetemi tanár volt, és világosan, módszeresen, rendezetten és tagoltan tud beszélni. Mi több, lámpaláza sem szokott lenni, akármilyen nagy is a hallgatóság.” Világos, mint a nap, hogy egy farizeusról beszélnek, aki saját, független királyságot alapít, de a hamis vezetők mégis dicsérik őt. Hát nem a szem vaksága ez? (De igen.) Ha valaki hamisan énekel, ám te nem hallod, az vajon tekinthető a szem vakságának? (Nem.) Ez szakmai kérdés, nem pedig képesség kérdése. A hamis vezetők azonban sok-sok igazság meghallgatása után még az antikrisztusokat sem képesek akként felismerni, amik, és nem tudják megmondani, hogy jó vagy rossz valakinek az emberi mivolta, hogy jelöltnék tekinthető-e valaki az Isten háza általi előléptetésre és művelésre, hogy álhívő-e valaki, vagy hogy őszintén hisz-e Istenben, és nem tudják megmondani, hogy hűségesen végzi-e valaki a kötelességét – akkor hát mit nyertek abból, hogy annyi éven át prédikációkat hallgattak? Semmilyen igazságot nem nyertek el, ami azt jelenti, hogy vakok és ostobák; ennyire vakok a hamis vezetők.

Azt hiszik, hogy egy vezetőnek az az elsődleges feladata, hogy prédikációkat hirdessen, és két vagy három órán át prédikáljon, valamint, hogy ha képes szavakat és doktrínákat szólni, szlogeneket hangoztatni és felserkenteni az embereket, akkor megfelelő színvonalú vezető, képes vállalni a munkát, és birtokában van az igazságvalóságnak, Isten pedig elégedett vele. Miféle logika ez? Mivel a hamis vezetők nem értik az igazságot és túlságosan gyenge képességűek, valamint vak a szemük és az értelmük, egyáltalán semmi képességük nincs arra, hogy felismerjék a különféle típusú embereket, és nem tudnak átlátni a különféle típusú embereken. Akkor hát képesek vajon észszerű módon használni a különféle embereket? (Nem.) Egyetlen stratégiájuk van csupán: azokat, akik egykor tanárok voltak, prédikálásra osztják be, azokat, akik külkereskedelemmel foglalkoznak, általános ügyek kezelésére, azokat, akik tudnak angolul, fordítóknak nevezik ki, aki pedig tagoltan tud beszélni és vastag bőr van a képén, az evangélium prédikálására; azokat, akik szégyenlősek, arra osztják be, hogy otthon írjanak tapasztalati bizonyosságtételekről szóló cikkeket, azokat, akik bátrak és szeretnek szerepelni, színészekké nevezik ki, míg azokat, akik hivatalnokok akarnak lenni, vezetőkké vagy igazgatókká. Így használják az embereket a hamis vezetők, mindenféle alapelv nélkül.

A hamis vezetők felelőssége alá tartozó munka körében gyakran előfordul, hogy némelyek, akik igazán törekednek az igazságra és eleget tesznek az előléptetés és művelés kritériumainak, vissza vannak fogva. Ezek közül némelyek az evangéliumot hirdetik, némelyeket pedig vendéglátói kötelességek végzésére jelölnek ki. A helyzet az, hogy mindannyiuknak van képességük, és értenek némely igazságokat, valamint méltók arra, hogy vezetőkként és dolgozókként műveljék őket, csak éppen nem szeretik mutogatni magukat, sem a figyelem középpontjában lenni. A hamis vezetők azonban egyáltalán nem vesznek tudomást ezekről az emberekről. Nem érintkeznek velük, nem érdeklődnek felőlük, és sohasem művelnek tehetséges embereket Isten háza számára. Folyton csak arra összpontosítanak, hogy az értük rajongókat behálózzák, és így a saját önző vágyaikat kielégítsék. Ennek eredményeképpen azok, akik igazán törekednek az igazságra, nem lesznek előléptetve és művelve, miközben azok, akik szeretnek a figyelem középpontjában lenni, akik tagoltan beszélnek, akik tudják, hogy miként hízelegjenek az embereknek, és akik odavannak a hírnévért, a nyereségért és a státuszért – ezek mind elő lesznek léptetve, és még azokat is fontos pozíciókba nevezik ki, akik hivatalnokok voltak vagy vállalatok vezérigazgatói, vagy akik vállalatirányítást tanultak odakint a társadalomban. Függetlenül attól, hogy igazi hívők-e ezek az emberek vagy sem, vagy hogy olyan emberek-e, akik törekednek az igazságra vagy sem, ezeket az embereket fogják előléptetni és használni annak a munkának a körében, amelyért a hamis vezetők felelősek. Vajon az alapelvekkel összhangban történő használata ez az embereknek? Amikor csak ilyen embereket léptetnek elő a hamis vezetők, az nem pontosan ugyanolyan, mint a nem hívő társadalom? Az idő alatt, amíg a hamis vezetők munkálkodnak, azokat nem fogják előléptetni és művelni, akik ténylegesen el tudnak végezni dolgokat a kötelességük végzése közben, akiknek van igazságérzetük, és akik

szeretik az igazságot és a pozitív dolgokat, és az ilyen emberek nehezen kapnak lehetőséget a képzésre. Ehelyett azokat jelölik ki a fontos pozíciókra, akik tagoltan beszélnek, akik imádják mutogatni magukat, és akik tudják, miként hízelegjenek az embereknek, valamint azokat, akik odavannak a hírnévért, a nyereségért és a státuszért. Ezek az emberek meglehetősen okosnak tűnnek, ám valójában egyáltalán nincs felfogóképességük, nagyon rossz képességűek, és gyenge az emberi mivoltuk, semmilyen valóságos terhet nem viselnek a kötelességüket illetően, és egyáltalán nem méltók arra, hogy műveljék őket. Mégis ők töltik be a gyülekezetben a vezetői és dolgozói pozíciókat. Ennek eredményeképpen aztán a gyülekezeti munka jelentős része nem tud simán és megfelelő módon elindulni, vagy lassan halad előre, Isten házában munkarendjeit pedig túl sokáig tart megvalósítani. Ilyen kihatással és következményekkel jár a gyülekezet munkájára nézve az, amikor a hamis vezetők helytelenül használják az embereket.

A legtöbb hamis vezető gyenge képességű. Habár tagolt beszédűnek tűnnek, egyáltalán nem képesek felfogni az igazságot – olyannyira nem, hogy nincs lelki megértésük. Vak a szemük és az értelmük, semmilyen dolgot nem képesek átlátni, és egyáltalán nem értik az igazságot, ami önmagában is halálos probléma. Van egy másik, még súlyosabb problémájuk is, mégpedig az, hogy amikor megértettek és elsajátítottak néhány szót és doktrínát, és képesek néhány szlogent hangoztatni, azt gondolják, hogy birtokában vannak az igazságvalóságnak. Így bármilyen munkát végeznek és bárkit választanak is ki arra, hogy használják az illetőt, nem keresik az igazságalapelveket és nem beszélgetnek másokkal, Isten háza munkarendjeit és alapelveit pedig még ennél is kevésbé tartják be. Nagyon magabiztosak, mindig azt hiszik, hogy helyesek az elgondolásaik, és azt teszik, amit csak szeretnének. Ezért aztán amikor valamilyen nehézséggel vagy rendkívüli körülménnyel találkoznak, tanácstalanul állnak. Azonkívül – tévesen – gyakran azt hiszik, hogy mivel sok éve dolgoznak már Isten házában, és elegendő tapasztalatuk van az ottani vezetői szolgálat terén, tudják, hogy miként működtessék és fejlesszék a gyülekezet munkáját. Úgy tűnik, mintha megértették volna ezeket a dolgokat, ám valójában egyáltalán nem tudják, hogy miként végezzenek el bármiféle munkát. Úgy végzik a gyülekezet munkáját, ahogy épp jónak látják, a saját elképzeléseiket és képzelődéseiket, a tapasztalatukat és rutinjaikat és a saját előírásaikat követve. Ez elfuserálja és káoszba taszítja a gyülekezeti munka különböző részeit, őket pedig megakadályozza abban, hogy bármiféle valódi eredményt produkáljanak. Ha van pár ember egy csoportban, akik értik az igazságot és tudnak egy kis valódi munkát végezni, akkor ők fenn tudják tartani a normalitást annak a csoportnak a munkájában. Ennek azonban egyáltalán semmi köze a hamis vezetőjükhöz. Azért lehet jól elvégezni a munkát, mert van néhány jó ember a csoportban, akik tudnak egy kis valódi munkát végezni és gondoskodni a munka folytatásáról; ez nem azt jelenti, hogy a hamis vezetőjük valóságos munkát végzett. Semmilyen munkát nem lehet anélkül elvégezni, hogy néhány ilyen jó ember lenne felelős érte. A hamis vezetők egyszerűen képtelenek elvégezni a feladatukat, és egyáltalán semmilyen funkciót nem

töltenek be. Miért fuserálnák el a hamis vezetők a gyülekezet munkáját? Az első oka az, hogy a hamis vezetők nem értik az igazságot, nem tudnak beszélgetni az igazságról problémák megoldása végett, és nem keresik a módját a problémák megoldásának, ami a problémák felgyülemléséhez vezet, és elakad miatta a gyülekezeti munka. A második az, hogy a hamis vezetők vakok, és nem képesek felismerni a tehetséges egyéneket. Nem tudnak megfelelően kiigazításokat eszközölni a csoportfelügyelő munkatársakat illetően, minek eredményeképpen egyes munkákért nem arra alkalmas személy lesz a felelős, és azok így elakadnak. A harmadik ok az, hogy a hamis vezetők túlságosan úgy viselkednek, mint a hivatalnokok. Nem felügyelik vagy igazítják el a munkát, és ahol van egy gyenge láncszem a munkában, nem vesznek részt proaktív módon a konkrét munkarészekben és nem szolgálnak útmutatással azokkal kapcsolatban. Tegyük fel például, hogy egy bizonyos munkarészt végzők közül többen is új hívők, akiknek nincs túl sok alapjuk, akik nem értik az igazságot, nem nagyon ismerik az adott munkaterületet, és nem igazán fogták még fel a munka alapelveit. A hamis vezetők nem képesek meglátni ezeket a problémákat, mivelhogy vakok. Azt hiszik, hogy amíg valaki elvégzi a munkát, minden rendben van; nem számít, hogy jól vagy rosszul lesz elvégezve. Nem tudják, hogy ha bárhol is van egy gyenge láncszem a gyülekezet munkájában, akkor annak utána kell járniuk, vizsgálatokat kell folytatniuk és eligazítással kell szolgálniuk, hogy személyesen részt kell venniük a problémák megoldásában és egészen addig támogatniuk kell a kötelességüket végzőket, amíg azok megértik az igazságot, képesek az alapelvek szerint cselekedni és rálépnek a helyes útra. Csakis ekkor nem szükséges annyira aggódniuk. A hamis vezetők nem így dolgoznak. Amikor azt látják, hogy van valaki, aki majd elvégzi a munkát, ügyet sem vetnek többé rá. Nem folytatnak vizsgálatokat, akárhogy halad is a munka. Ahol van a munkában egy gyenge láncszem vagy egy gyenge képességű felügyelő, nem szolgálnak személyesen eligazítással a munkát illetően, és ők maguk nem vesznek részt benne. Amikor pedig egy felügyelő képes felvállalni a munkát, akkor a hamis vezetők még kevésbé ellenőrzik a dolgokat vagy szolgálnak útmutatással; egyszerűen csak könnyedén veszik az egészet, és még ha problémát jelent is valaki, akkor sem kérdeznek rá – azt gondolják, hogy ez szükségtelen. A hamis vezetők semmilyen efféle konkrét munkát nem végeznek. Összefoglalva: a hamis vezetők korcsok, akik egy szemernyi valódi munkát sem végeznek. Bármilyen munkáról legyen is szó, azt hiszik, hogy ha van, aki felelős érte, és ha mindenki készen áll rá, akkor ők végeztek is és nyugodtan hátradőlhetnek. Azt hiszik, nincs más dolguk, mint időnként tartani egy-egy összejövetelt, és érdeklődni, ha probléma merül fel. Miközben így dolgoznak a hamis vezetők, még mindig azt hiszik, hogy jó munkát végeznek, és igencsak elégedettek magukkal. Ezt gondolják: „Egyik munkarésszel sincs semmi probléma. Mindenki ki van rendelve a feladatára, és a felügyelők is a helyükön vannak. Annyira jó vagyok ebben a munkában, olyan tehetséges!” Hát nem szégyentelen dolog ez? Annyira vak a szemük és az értelmük, hogy semmilyen elvégzendő feladatot nem látnak és semmilyen problémát nem tudnak felfedezni. Egyes helyeken megakadt a

munka, de ők mégis elégedettek és ezt gondolják: „A testvérek mind frissek, üdék és fiatalok. Úgy birkóznak meg a kötelességeikkel, mint akik sosem fogynak ki az energiából; egész biztosan jól el tudják végezni a munkát.” Ezek a fiatalok valójában újoncok, akik semmilyen szakmai készséghez nem értenek. Menet közben kell majd megtanulniuk a dolgokat. Nyugodtan kijelenthető róluk, hogy még semmilyen munkának nem ismerik a mikéntjét: némelyek közülük talán értenek egy keveset, de nem szakértők, nem fogják fel az alapelveket, és miután elvégeztek egy feladatot, azt többször is korrigálni kell, vagy akár gyakran újra el is kell végezni. Olyan fiatalok is vannak, akik képzetlenek, és eddig még nem volt részük metszésben. Rendkívül hitványak és lusták, és mohón vágynak a kényelemre; egy szemernyt sem fogadnak el az igazságból, ha pedig szenvednek egy keveset, szüntelenül morgolódnak. A többségük felületes, kényelemre sóvárgó korcs. Az efféle fiatalokkal mindenképp gyakran kell beszélgetni az igazságról, és még ennél is fontosabb, hogy meg legyenek metszve. Ezekre fiatalokra muszáj, hogy felügyeljen és figyeljen valaki. Lennie kell ott egy vezetőnek vagy dolgozónak, aki személyes felelősséget vállal a munkájukért, és aki személyes felügyeletet és eligazítást biztosít nekik. Csakis ekkor teremhet egy kis gyümölcsöt a munkájuk. Ha a vezető vagy dolgozó elhagyja a munkahelyet és nem ügyel a munkára, vagy nem kérdez utána, akkor ezek az emberek szétszóródnak, széthullanak, és egyáltalán semmilyen gyümölcsöt nem fog teremni a kötelességük végzése. A hamis vezetők azonban egyáltalán nem látnak bele ebbe. Mindenkit testvérnek látnak, olyan embereknek, akik engedelmesek és alávetettek, így nagy bizalmat szavaznak nekik, munkákat bíznak rájuk, azután pedig ügyet sem vetnek rájuk többé – ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy a hamis vezetőknek vak a szemük és az értelmük. A hamis vezetők egyáltalán nem értik az igazságot, nem képesek tisztán látni a dolgokat, és képtelenek bármiféle problémát is feltárni, mégis azt gondolják, hogy remekül csinálják a dolgokat. Miről gondolkodva töltik a napjaikat? Arról gondolkodnak, hogy miként cselekedjenek hivatalnokként, és hogyan élvezzék a státuszból fakadó előnyöket. A hamis vezetők – akárcsak a meggondolatlanok – a legkevésbé sem törődnek Isten szándékaival. Semmilyen valódi munkát nem végeznek, mégis azt várják, hogy megdicsérje és előléptesse őket Isten háza. Ezek aztán valóban nem ismerik a szégyent!

A hamis vezetők teljességgel haszontalanok a munkájuk végzésében, és nincs bennük semmi dicséretes. Nem tudják felfogni a dolgok összességére vonatkozó alapelveket, a konkrét munkarészekkel kapcsolatosokról nem is beszélve. Egyeseknek például erős szakmai készségeik vannak, de rendkívül szegényes az emberi mivoltuk, míg másoknak semmi problémájuk az emberi mivoltukat illetően, azonban gyenge képességűek, és gyengék a szakmai készségeik. Amikor arról van szó, hogy miként kellene észszerűen használni és kirendelni ezeket az embereket, ezekről a konkrétabb és részletesebb kérdésekről még kevesebbet tudnak a hamis vezetők. Így valahányszor megkérdezik a hamis vezetőktől, hogy találtak-e valakit, aki elég jó képességű, akit művelni lehetne, azt mondják, hogy még senkit sem találtak. A hamis vezetők

borzasztóan vakok – hogy találhatnának bárkit is? Ha megkérdezed tőlük, hogy milyen ez és ez a nővér, azt fogják mondani róla, hogy testi kényelemre sóvárog; ha megkérdezed tőlük, hogy milyen ez és ez a testvér, azt fogják mondani róla, hogy gyakran negatív; ha megkérdezed tőlük, hogy milyen valaki más, azt fogják mondani, hogy nem régóta hisz Istenben az illető, és nincs alapja. Az ő szemükben senki sem felel meg az elvárásoknak. Csak a hibákat, hiányosságokat és vétkeket nézik másokban; képtelenek azt nézni, hogy megfelel-e az illető Isten háza előléptetésre és művelésre vonatkozó alapelveinek, vagy hogy jó jelölt-e arra, hogy előléptessék és műveljék. Nem tudják megmondani, hogy ki alkalmas valóban az előléptetésre és a művelésre, hanem azokat léptetik elő nagy lelkesedéssel és gyorsasággal, akik nem felelnek meg Isten háza követelményeinek és alapelveinek. Kivétel nélkül a tehetős nőket, jómódú férfiakat és gazdag családok fiait és lányait léptetik elő a gyülekezetben, valamint azokat, akik tisztviselőként szolgáltak odakint a világban, akik tagolt beszédűek, és akik tudják, miként csaljanak és szélhámoskodjanak – minden esetben azt léptetik elő, aki odakint a világban jól ismert és megkülönböztetett, és aki szeret a figyelem középpontjában lenni. Azt hiszik, hogy csakis ezek az emberek a tehetségesek, és senki olyat nem vesznek észre és léptetnek elő, aki igazán rendelkezik felfogóképességgel, és igazán el tudja fogadni az igazságot. Egy hamis vezető nehezebben tudna egyetlen, igazán alkalmas tehetséget biztosítani Isten háza számára, mint elrepülni a Holdra. Tegyük fel például, hogy éppen szövegalapú munkához van szüksége tehetséges egyénekre Isten házában – az egyik gyülekezetben, amely egy hamis vezetőre van bízva, van egy ilyesfajta személy, de a hamis vezető nem tesz javaslatot az illetőre. Amikor megkérdezik a hamis vezetőt, hogy miért nem léptette elő és művelte azt a személyt, ezt mondja: „Az illető kétszer is paráználkodott, amíg egyetemre járt, de azóta, hogy megházasodott, nem tett ilyet. Nem tudtam, hogy előléptessem vagy sem.” Miféle kijelentés ez? Képes vagy garantálni, hogy az általad előléptetett, jómódú és hatalommal bíró emberek sosem paráználkodtak? Nem lehet, hogy ők még gyakrabban tesznek ilyet? Hogy lehet, hogy egyszerűen nem látod ezt? A hamis vezetőknek nagyon hamis a lelkeségük; azt állítják, hogy ismernek néhány alapelvet, és kifogásokat keresnek annak igazolására, hogy miért nem léptetik elő azokat, akiket elő kellene léptetni és akiket művelni kellene. Az ő szemükben mindenki alacsonyabb rendű náluk. Mi történik végül? Eddig vajon szilárdan megálltak a hamis vezetők által előléptetett „elit” és „tehetséges emberek”? Nem azt mondjuk, hogy ezek az emberek egész biztosan nem jó emberek. Elsősorban azt leplezzük itt le, hogy a hamis vezetők azt az alapelvet alkalmazzák az emberekkel való bánásmód terén, hogy emberi elképzeléseket használnak mérceként az igazság helyett, az emberek előléptetésére és művelésére vonatkozó alapelvük pedig az, hogy a saját elképzeléseik, képzelődéseik és preferenciáik, valamint teljességgel a nem hívők nézőpontja szerint járnak el ahelyett, hogy az Isten háza által elvárt normákat használnák fokmérőként. Miért képesek ezt tenni a hamis vezetők? Mivel nem értik az igazságot, sem Isten szándékait, képesek

azokat előléptetni, akik egyszerűen nem felelnek meg Isten háza követelményeinek, az ő művelésükre összpontosítanak, és engedik, hogy ők töltsenek be fontos munkaköröket Isten házában. Ilyen munkát végeznek a hamis vezetők. Nézd csak meg a körülötted lévő hamis vezetőket; talán nem így munkálkodnak, és nem így bánnak az emberekkel?

Van egy bizonyos nézet, amely gyakran feltárul a hamis vezetőknél: azt gondolják, hogy az ismerettel bírók, a státusszal rendelkezők és azok, akik tisztviselőkként szolgáltak odakint a világban, mind tehetséges emberek, és hogy az ilyen embereket kell művelnie és használnia Isten házában, miután hinni kezdték Istenben. Igen nagyra becsülik és imádják ezeket az embereket – egyenesen úgy bánnak velük, mintha a rokonaik és családtagjaik lennének. Amikor bemutatnak egy ilyen embert másoknak, gyakran beszélnek arról, hogy az illető odakint a világban valamelyik vállalat főnöke, valamelyik kormányhivatal vezetője, valamelyik újság szerkesztője vagy az állambiztonsági hivatal igazgatója volt, vagy arról, hogy mennyire gazdag az illető. A hamis vezetők különösen nagyra tartják az efféle embereket. Mit mondtok, vannak képességeik a hamis vezetőknek? Nem arról van szó, hogy hamis a lelkiességük, és nem képesek átlátni a dolgokon? A hamis vezetők azt gondolják, hogy mivel ezek az emberek tehetséges egyének voltak a társadalomban, Isten házában művelnie kell őket és fontos szerepet kell adnia nekik, amikor ide jönnek. Vajon helyes ez a nézet? Összhangban van az igazságalapelvekkel? Ha ezek az emberek egyáltalán nem szeretik az igazságot, és híján vannak a lelkiismeretnek és a józan észnek, vajon művelheti őket és adhat nekik fontos szerepet Isten háza? Nem alkalmasak a művelésre. Az a tény, hogy a nem hívők között tehetséges egyének voltak, még nem jelenti azt, hogy Isten házában is tehetséges emberek, de ezek a hamis vezetők szeretnek tisztviselők lenni és különösen imádják azokat, akik tisztviselők voltak. Valahányszor olyan embereket látnak, akik tisztviselők voltak, vagy akiknek státuszuk volt odakint a világban, hajlonganak, dörgölőznek, és roppant szolgállelkűen viselkednek irányukban, akár csak a rabszolgák az uruk előtt; mindenáron anyunak vagy apunak, vagy pedig „nővéremnek” vagy „bátyámnak” akarják hívni őket, valamint azt szeretnék, hogy vezetőkké vagy dolgozókká legyenek előléptetve ezek az emberek a gyülekezetben. Mondjátok meg Nekem, vajon olyan emberek ezek, akik törekednek az igazságra? Az, hogy van egy kis státuszuk, és hogy némi hírnévnek örvendenek odakint a világban, azt jelenti vajon, hogy alkalmasak arra, hogy vezetőként vagy dolgozóként szolgáljanak Isten házában? Ha nem értik az igazságot és telve vannak arrogáns és önhitt beállítottságokkal, méltók vajon arra, hogy vezetők vagy dolgozók legyenek Isten házában? Vajon az alapelvekkel összhangban lévő dolog csakis a státuszukra és a hírnevükre összpontosítva, és a jellemüket figyelmen kívül hagyva előléptetni embereket? Tudják vajon a hamis vezetők, hogy milyen embereket szeret Isten, hogy Ő milyen embereket léptet elő és használ? Isten házában munkarendjei újra meg újra hangsúlyozzák, hogy három norma szerint kell előléptetni és művelni az embereket: az első, hogy lennie kell emberi mivoltuknak, lelkiismeretüknek és józan eszüknek; a második, hogy olyasvalakiknek kell lenniük, akik

szeretik az igazságot és el tudják azt fogadni; a harmadik pedig, hogy rendelkezniük kell bizonyos mértékű képességgel, és munkaképeseknek kell lenniük. Csak azok képesek az előléptetésre és művelésre, és csak azok alkalmasak arra, hogy jelöltek legyenek, és hogy vezetőkké vagy dolgozókká váljanak, akik megfelelnek e három normának. Ha pusztán csak képessége és adottsága van valakinek, az egyáltalán nem elég. A jellem az első, másodsorban pedig az is elengedhetetlen, hogy el tudja fogadni az illető az igazságot – ez a két legfontosabb norma. Ha gonosz embereket léptetnek elő, akikben egyáltalán nincs szeretet az igazság iránt, az katasztrofális következményekkel fog járni, úgyhogy azokat, akik híján vannak az emberi mivoltnak, egyáltalán nem szabad előléptetni. A hamis vezetők azonban figyelmen kívül hagyják Isten házának követelményeit. Mindig arra összpontosítanak az emberek kiválasztásakor és használatakor, hogy van-e státusza az illetőnek a társadalomban, hogy milyen a háttere és a pozíciója, hogy magas szintű oktatásban részesült-e, és hogy mennyire magas a társadalmi megítélése – ezekre az aspektusokra koncentrálnak, amikor előléptetik és művelik az embereket. Vajon összhangban van ez az Isten háza által előírt alapelvekkel? Összhangban van Isten szavainak igazságával? Kik azok az emberek, akiknek státuszuk van a társadalomban? Elmondható róluk, hogy mind olyan emberek, akik mindenáron harcolnak a hatalomért és a státuszért, és hogy a Sátántól valók. Amennyiben ők gyakorolnák a hatalmat Isten házában, vajon még mindig Isten egyháza lenne Isten háza? Mi a céljuk a hamis vezetőknek azzal, hogy olyan embereket léptetnek elő vezetőkké, akik a Sátántól valók? Az, hogy így cselekszenek, vajon összhangban van Isten házának az emberek művelésére és használatára vonatkozó alapelveivel? Nem a gyülekezet munkájának égbekiáltó megzavarása és megkárosítása ez vajon? Amikor a hamis vezetők elvtelen módon léptetik elő és művelik az embereket, az okozza a legnagyobb bomlasztást és zavarást a gyülekezet munkájában, és ez az Istennek való ellenállás egyik módja.

A hamis vezetők rendkívül gyenge képességűek, és egyáltalán nem képesek felfogni az igazságot. Nem számít, hány prédikációt hallgatnak meg, vagy hogy Istennek hány szavát olvassák el, még mindig nem képesek tisztán felfogni vagy megérteni az igazságot, és akárhány éve prédikálnak doktrínákat, nem értik, amit mondanak, üres beszéd az egész, aminek se eleje, se veleje! Képesek egy kevés doktrínát megjegyezni és prédikálni, ezért azt gondolják, hogy az igazságvalóság birtokában vannak, de semminek nincs köze az igazsághoz, amit tesznek – tipikus farizeusok ők. Külsőleg úgy tűnik, hogy gyakran prédikálnak embereknek és szépen hangzó dolgokat mondanak, mintha értenék az igazságot, de amit tesznek, az ellentétes és szembemegy az igazsággal. Azt is állítják, hogy Istent szolgálják és a gyülekezet munkáját végzik, miközben valójában minden, amit tesznek, teljességgel ellenséges Istennel szemben. A hamis vezetők soha nem léptetik elő a tehetséges embereket, akik hasznosak Isten háza számára, és figyelmen kívül hagyják és szem elől tévesztik a viszonylag becsületes embereket, akik igazán törekednek az igazságra. Helyettük azokat léptetik elő és művelik, akik hízelegnek, akik minden hájjal megkentek és csalárdak, és akikben ott él

az ambíció és a vágy, hogy munkát vállaljanak a gyülekezetben. Mindennek az az eredménye, hogy amikor már egy ideje munkában állnak ezek az emberek, a gyülekezeti munka különböző elemei leállnak és gyakorlatilag a bénultság állapotába kerülnek, így pedig tönkremegy a gyülekezet munkája ezeknek a hamis vezetőknek a kezében. Hát nem megvetendő az olyan emberek, amilyenek ezek a hamis vezetők? El kellene vajon bocsátani őket? Igenis el kell bocsátani őket! A késlekedés minden egyes napja egész álló nap kihat a gyülekezet munkájára. Egyes hamis vezetők tudják magukról, hogy képtelenek valódi munkát végezni, de mégsem hajlandóak önként lemondani, és állandóan a státuszból fakadó előnyök megszállottjai, sőt, egészen odáig is elmennének, hogy ártanak a gyülekezet munkájának. Van ezekben az emberekben egy szemernyi józan ész? A hamis vezetőknek nincs felfogóképességük, sem semmilyen igazi adottságuk és valós tudásuk, nem az igazságra törekvő emberek, és a státuszból fakadó előnyök után sóvárognak – szégyentelen emberek, ezért semmiképpen nem szabad előléptetni és művelni őket. Ha azt gondolod, hogy nagyon gyenge képességű vagy, és hogy nem vagy képes megkülönböztetni a helyest a helytelentől, valamint nem vagy képes felfogni az igazságot, akkor bármit teszel is, ne merülj el az ambícióidban és vágyaidban, és ne töprengj azon, hogy miként törekedhetnél arra, hogy valamiféle tisztviselővé válj a gyülekezetben, azaz hogy gyülekezetvezető légy; vezetőnek lenni nem olyan könnyű. Ha nem vagy becsületes ember, és nincs benned szeretet az igazság iránt, akkor amint vezetővé válsz, vagy antikrisztus vagy hamis vezető leszel. Az antikrisztusok és a hamis vezetők is olyan emberek, akikből hiányzik a lelkiismeret és a józan ész, és akik képesek gonoszságot művelni és megzavarni a gyülekezet munkáját. Miközben igaz az az állítás, miszerint az antikrisztusok ördögök és Sátánok, a hamis vezetők sem jó emberek; az a legkevesebb, ami elmondható róluk, hogy pimaszul szégyentelen emberek, akikből hiányzik a lelkiismeret és a józan ész. Van-e bármi dicsőséges abban, ha hamis vezető valaki, és elbocsátják? Ez szégyenletes dolog, egy szégyenfolt, és egyáltalán nincs benne semmi dicsőséges. Ha érzed a felelősség terhét a gyülekezeti munkát illetően, és szeretnél részt venni benne, az jó; ám el kell gondolkoznod azon, hogy érted-e az igazságot, hogy képes vagy-e beszélgetni az igazságról problémák megoldása végett, hogy képes vagy-e igazán alávetni magad Isten munkájának, és hogy képes vagy-e megfelelően, a munkarendek szerint végrehajtani a gyülekezeti munkát. Ha megfelelsz ezeknek a kritériumoknak, akkor indulhatsz a választáson, hogy vezető vagy dolgozó légy. Azt akarom mondani ezzel, hogy az embereknek minimum öntudattal kell rendelkezniük. Nézd meg először, hogy képes vagy-e felismerni az embereket, hogy meg tudod-e érteni az igazságot és tudod-e elvszerűen tenni a dolgokat. Ha teljesíted ezeket a követelményeket, akkor alkalmas vagy arra, hogy vezető vagy dolgozó légy. Ha nem vagy képes felmérni magad, akkor megkérheted rá a körülötted lévőket, akik ismernek téged, vagy közel állnak hozzád. Ha mind azt mondják, hogy nincs elegendő képességed ahhoz, hogy vezető légy, és hogy már az is elég jó, ha a jelenlegi munkádat végzed, akkor gyorsan

meg kell ismerned önmagadat. Mivel gyenge képességű vagy, ne töltsd azzal az egész idődet, hogy vezető akarj lenni – csak tedd meg, amit tudsz, végezd a kötelességedet megfelelően, két lábbal a földön járva, hogy lelki békéd lehessen. Ez is jó. Ha pedig képes vagy arra, hogy vezető légy, ha igazán birtokában vagy ilyen képességnek és adottságnak, ha munkaképes vagy, és ha érzed a felelősség terhét, akkor pontosan az a fajta tehetséges ember vagy, akinek híján van Isten háza, és biztos, hogy előléptetnek és művelnek majd; de minden dologban ott van Isten időzítése. Ez a kívánság – annak kívánsága, hogy előléptessenek – nem ambíció, de meg kell lennie benned a vezetővé váláshoz szükséges képességnek, és teljesítened kell annak kritériumait. Ha gyenge képességű vagy, mégis azzal töltöd minden idődet, hogy vezető akarsz lenni, valamilyen fontos feladatot akarsz elvállalni, te akarsz felelni az egész munkáért, vagy olyasvalamit akarsz tenni, amelynek köszönhetően kitűnhetsz, akkor ezt mondom neked: ez ambíció. Az ambíció katasztrófát idézhet elő, úgyhogy óvakodj tőle! Minden emberben ott a vágy az előrehaladásra, és mindannyian hajlandóak törekedni az igazság felé, ami nem probléma. Egyeseknek van képességük, megfelelnek a vezetővé válás kritériumainak, és képesek az igazság felé törekedni, ez pedig jó dolog. Másoknak nincs képességük, így ki kell tartaniuk a saját kötelességük mellett, megfelelően, elvszerűen és Isten házában követelményei szerint végezve az éppen előttük lévő kötelességet; számukra ez jobb, biztonságosabb és realisabb.

Azoknak, akiket vezetőkké és dolgozókká választanak, vagy előléptetnek és művelnek, nem szabad vágyálmokba ringatniuk magukat, ezt érezvén: „Olyan sok ember közül engem választottak ki a testvérek, Isten háza engem léptetett elő, úgyhogy biztosan lennie kell valamilyen adottságomnak, és jobb vagyok a hétköznapi embereknél; az igazi aranyak előbb-utóbb fel kell csillannia.” Jó dolog vajon így gondolkodni? Nem egy romlott beállítottság felfedése ez? (De igen.) Ha előléptetnek és művelnek valakit, az jó dolog és jó lehetőség, de az, hogy tudsz-e járni ezen az úton, nagyban függ attól, hogy miként állsz hozzá ehhez a lehetőséghez, és hogy tudod-e azt értékelni. Isten megadta neked ezt az esélyt, ám ez nem azt jelenti, hogy valóban bármivel is jobb lennél bárki másnál; lehet, hogy egy kicsit jobb képességű vagy másoknál, vagy vannak adottságaid, de nehéz megmondani, hogy milyen az életbe való belépésed, és hogy birtokában vagy-e az igazságvalóságnak, mivel minden embernek ugyanolyan romlott beállítottságai vannak, és te is a romlott emberi faj tagja vagy. Ha fel tudod ezt ismerni, akkor képes leszel helyesen megközelíteni azt, amikor előléptet és művel téged Isten háza. Nem szabad tehetséges emberként tekintened magadra, vagy azt gondolnod, hogy birtokában vagy az igazságvalóságnak. Arról van csak szó, hogy van némi képességed, és az igazság felé is tudsz törekedni, úgyhogy képessé váltál arra, hogy képezd magad. Ez egy próbaidő, és még nem biztos, hogy igazán olyasvalaki vagy-e, aki törekszik az igazságra, vagy hogy méltó vagy-e a művelésre. Nehéz megmondani, hogy képes leszel-e szilárdan megállni azután, hogy ebben az időszakban lehetőséget kapsz arra, hogy kipróbáld magad. Lehet, hogy megtartanak majd azért, hogy tovább műveljenek, de az is lehet, hogy ki leszel

rekesztve – ez mind attól függ, hogy mennyi erőfeszítést teszel. Erről szól az emberek vezetőkké és dolgozókká történő előléptetése, és ezt meg kell értened. Értelmetlen dolog önmagadat tehetséges embernek tartani. Ha Isten háza nem léptet elő és nem művel téged, akkor semmi vagy. Ha nem törekszel az igazságra, és nem vagy hajlandó arra, hogy használjon téged Isten háza, akkor semmit sem tudsz elérni. Ha azután ezt mondd: „Isten háza nem használ engem, kimegyek a társadalomba”, akkor menj csak ki a társadalomba és próbáld meg – figyeld meg, ki léptet majd elő téged, és figyeld meg, mit vagy képes elérni. Azt akarom mondani neked ezzel, hogy helyes megértésednek és megközelítésednek kell lennie az Isten háza általi előléptetésedet és művelésedet illetően. Azok, akik szegényes vagy közepes képességűek, és akik nem képesek teljesíteni az Isten házában való előléptetéshez és műveléshez elvárt normát, azoknak mindössze a kötelességüket kell megfelelően és kitartóan teljesíteniük. Ameddig teljes szíveddel és értelmekkel végzed a kötelességedet, Isten nem fog igazságtalanul bánni veled. Éppen ezért ne küzdj az előléptetésért és művelésért, de ne is utasítsd vissza ezeket; egyszerűen csak hagyd, hadd haladjon minden a maga természetes medrében; egyfelől engedelmeskedned kell Isten háza rendelkezéseinek, másfelől pedig Istennek alávetett szíved kell, hogy legyen – ez a helyes út. Egyszerű ezt tenni? (Igen, az.) Származik abból bármi előny, ha egy gyenge képességű ember vezető lesz? Hogyan fog érezni végül ezzel kapcsolatban, amikor hamis vezetőként jellemzik és kirekesztik? Ez az lesz, amit akartatok? (Nem.) A homlokodon fogod viselni a „hamis vezető” bélyegét, és akármerre jársz, azt fogják mondani rólad, hogy „Ez az ember egykor hamis vezető volt”. Jó dolog ez vagy rossz dolog? Ez nem jó dolog, és nem valami dicsőséges. Az embereknek helyes megértéssel és hozzáállással kell rendelkezniük az előléptetés és a művelésről; az igazságot kell keresniük ezekben a kérdésekben, nem pedig a maguk akaratát követni, vagy ambíciókat és vágyakat táplálni. Ha úgy érzed, hogy jó képességű vagy, de még sosem léptetett elő téged Isten háza, és egyáltalán nem is tervezi a művelésedet, akkor ne válj frusztrálttá és ne kezdj panaszkodni, hanem csak az igazságra törekvésre és az előre haladásra összpontosíts! Ha van némi érettséged, és képes vagy valódi munkát végezni, akkor Isten választott népe magától értetődően vezetővé fog választani téged. Ha pedig úgy érzed, hogy gyenge képességű vagy, és hogy semmi esélyed az előléptetésre és a művelésre, valamint hogy lehetetlen elérned az ambícióidat, az vajon nem jó dolog? Ez meg fog óvni téged! Mivel gyenge képességű vagy, akkor ha egy csoportnyi vak és zavaros fejű emberrel találkozol, akik vezetővé választanak téged, az nem olyan lesz vajon a számodra, mintha izzó parázson kellene járnod? Képtelen vagy arra, hogy bármilyen munkát végezz, és vak a szemed és az elméd. Akadályozás minden, amit teszel; gonosz tett minden megmozdulásod. Jobban teszed, ha a jelenlegi kötelességedet jól elvégzed; akkor legalább nem fogod kellemetlen helyzetbe hozni magad, és jobb ez, mint hamis vezetőnek, valamint a színpad mögött a kritika célpontjának lenni. Emberként fel kell mérned magad, és rendelkezned kell egy kevés önismerettel; ha így teszel, képes leszel elkerülni azt, hogy a rossz útra lépj és súlyos hibákat kövess el.

Hamis vezető szeretnél lenni vagy pedig hétköznapi követő? (Hétköznapi követő.) Ha megválasztanak téged a testvérek, adj egy esélyt a dolognak; talán pontosabb a rólad alkotott képük, mint a saját, önmagaddal kapcsolatos érzéseid. Ha úgy gondolják a testvérek, hogy meg tudod csinálni, akkor adj bele mindent. Ha valóban megpróbálsz megtenni minden tőled telhetőt, de mégis kudarcot vallasz a munkában, és annyira mardossa a szíved az aggodalom, hogy nem tudsz enni és aludni miatta, és egyszerűen nem tudod, hogyan tedd megfelelően a dolgokat, akkor ne légy tovább vezető vagy dolgozó – túl nehéz ez a számodra. Ha tovább folytatod, valószínűleg hamis vezető válik belőled, úgyhogy haladéktalanul add be a felmondásod, melyben kijelented: „Mivel gyenge képességű vagyok, és nem vagyok képes valódi munkát végezni, ha továbbra is vezető maradok, akkor nemsokára egész biztosan hamis vezetőként fogom végezni, ezért inkább benyújtom a felmondásomat, és készségesen leköszönök a pozícióból.” Ez a legbölcsebb, ahogyan eljárhatsz, és a legmegfelelőbb dolog, amit tehetsz! Észszerű cselekedet, és jobb, mint betölteni a pozíciót és hamis vezetőnek lenni. Ha nagyon jól tudod, hogy gyenge képességű vagy, és hogy nem vagy képes arra, hogy vezető légy, de képtelen vagy feladni a státuszt, helyes vajon ezt mondanod magadnak: „Miért nem tudom ezt megcsinálni? Ki nyújthatna nekem némi segítséget? Milyen nagyszerű lenne, ha úgy tarthatnám meg a vezetői státuszomat, hogy közben valaki más találná ki helyettem az összes tervet és stratégiát! Most éppen nincs senki, aki alkalmas lenne arra, hogy átvegye a helyemet, úgyhogy nem tehetek mást, mint hogy vezető maradok és minden nap kiélvezem azt, hogy enyém az állás; még ha nem is tudom elvégezni a munkát, akkor is én vagyok a vezető, vezetőnek lenni pedig jobb, mint hétköznapi testvérnek. Ha Isten háza nem bocsát el engem, és nem távolítanak el a testvérek, akkor én nem fogok lemondani”? Helyénvaló ez? (Nem.) Miért nem helyénvaló? (Mert észszerűtlen; ha nem vagyok képes valódi munkát végezni, mégsem mondok le, az csak hátráltatni fogja a gyülekezet munkáját.) Ha így cselekszel, azzal hátráltatod a gyülekezet munkáját – ártasz másoknak és ártasz önmagadnak. Tudod, mit jelent vezetőnek lenni? Azt jelenti, hogy közvetlen közöd van sok ember életbe való belépéséhez, a vezetői léted pedig közvetlen kapcsolatban van azzal, hogy miként járnak az előttük lévő úton. Ha jól vezetsz és ha elvezeted őket a helyes útra, akkor képesek lesznek a helyes útra rálépni. Ha gyatrán vezetsz és árokba vezeted őket, ők pedig hozzád hasonló farizeusokká válnak, akkor nagy a te bűnöd! Miután elkövetted ezt a nagy bűnt, azzal vajon vége is a dolognak? Isten fel fogja jegyezni! Nagyon jól tudod, hogy gyenge képességű vagy, hogy hamis vezető vagy, és hogy képtelen vagy valódi munkát végezni, de mégsem ismered be a hibáidat és nem mondasz le, hanem pimaszul ragaszkodsz a pozíciódhoz, és nem adod át azt senki másnak. Ez bűn, Isten pedig számon fogja tartani. Vajon jó vagy rossz lesz számodra a jövőben az, hogy Ő számon tartja ezt? Bajban leszel! Őszintén megmondom neked az igazat: Isten minden egyes emberre vonatkozóan számon tartja ezeket a dolgokat, és minden tételt világosan lejegyez. Ha valami ennyire súlyos dolog történne az üdvösséghez

vezető utadon, az óriási hatással lenne rád! Bármit teszel is, ne járd ezen az úton, és ne légy ilyen ember!

Az előbbieken a hamis vezetők néhány olyan gyakorlatáról és megnyilvánulásáról beszélgettünk röviden, amelyeket a különböző típusú tehetséges emberek előléptetése és művelése tekintetében tanúsítanak. Összegezve: azok a fajta emberek, akik hamis vezetők, nem végeznek valódi munkát, és képtelenek valódi munkát végezni. Gyenge képességűek, vak a szemük és az értelmük, nem képesek felismerni problémákat, nem tudnak átlátni a különféle embereken, így aztán a különféle típusú tehetséges emberek előléptetésének és művelésének a fontos munkáját sem képesek felvállalni. Így aztán semmiképpen sem fogják jól végezni a gyülekezet munkáját, és sok nehézséget fognak okozni Isten választott népének az életbe való belépése terén. E tényezőket figyelembe véve világos, hogy a hamis vezetők nem alkalmasak arra, hogy gyülekezetvezetők legyenek. Vannak más hamis vezetők is, akik semmilyen konkrét munkát nem végeznek a gyülekezetben és nem tartanak kapcsolatot a konkrét munkák felügyelőivel, ezért nem tudják, hogy melyik munka elvégzésére mely tehetséges egyének képesek, hogy melyik munkára melyikük alkalmas, vagy hogy összhangban van-e az alapelvekkel a munkavégzésük. Így aztán nem képesek előléptetni és művelni a tehetséges embereket. Hogyan tudnák akkor az ilyen emberek jól végezni a gyülekezet munkáját? Annak, hogy a hamis vezetők nem tudnak valódi munkát végezni, az a fő oka, hogy gyenge képességűek; semmire nincs rálátásuk, és nem tudják, mi a valódi munka. Ez gyakori stagnáláshoz vagy bénultsághoz vezet a gyülekezet munkájában. Ezek a dolgok közvetlen kapcsolatban állnak azzal, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát. Isten háza az elmúlt néhány évben újra meg újra hangsúlyozta, hogy a gonosz embereket és az álhívőket ki kell takarítani, és hogy a hamis vezetőket és a hamis dolgozókat el kell bocsátani. Miért kell kitakarítani a különféle gonosz embereket és álhívőket? Azért, mert ezek az emberek még azután sem fogadják el egyáltalán az igazságot, hogy már évek óta hisznek Istenben, és eljutottak arra a pontra, ahol nincs többé remény a megmentésükre. És miért kell elbocsátani minden hamis vezetőt és hamis dolgozót? Azért, mert nem végeznek valódi munkát, és soha nem léptetik elő és művelik az igazságra törekvőket; helyette mindössze értelmetlen erőfeszítéseket folytatnak. Emiatt aztán káoszba és bénultságba fullad a gyülekezet munkája, a meglévő problémák továbbra is fennállnak és megoldatlanok maradnak, és Isten választott népének az életbe való belépése is lelassul. Ha elbocsátanák mindezeket a hamis vezetőket és hamis dolgozókat, és ha ki lennének takarítva mindezek a gonosz emberek és álhívők, akik megzavarják a gyülekezet munkáját, akkor a gyülekezet munkája természetesen elkezdene simán haladni, a gyülekezet élete természetesen sokkal jobbá válna, Isten választott népe pedig képes lenne normálisan enni és inni Isten szavait, valamint végezni a kötelességeit és rámenni az Istenben való hit helyes útjára. Ez az, amit Isten látni szeretne.

2021. február 27.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (6.)

Ma tovább beszélgetünk a vezetők és dolgozók felelősségeiről, valamint a hamis vezetők különféle megnyilvánulásairól. A legutóbbi összejöveten a vezetők és dolgozók felelősségeinek hatodik tételéről beszélgettünk. Mi a fő tartalma ennek a tételnek? (A hatodik tétel a következő: „Mindenféle alkalmas tehetség támogatása és művelése, hogy minden igazságra törekvő a lehető leghamarabb lehetőséget kapjon a képzésre és az igazságvalóságba való belépésre.”) A legutóbb főként Isten házának az emberek előléptetésére és művelésére vonatkozó alapelveiről, valamint arról beszélgettünk, hogy miért lépteti elő és műveli Isten háza az embereket. Azokat a problémákat is boncolgattuk, amelyek a különféle tehetséges emberek előléptetésével és művelésével kapcsolatban merülnek fel a hamis vezetőknél. Melyek tehát a hamis vezetők fő megnyilvánulásai e két tételen belül? Miért mondjuk rájuk, hogy hamis vezetők? Lényegében két aspektus van. Az egyik aspektus az, hogy a hamis vezetők nem értik a különféle emberek előléptetésére, művelésére és használatára vonatkozó alapelveket, és nem is keresik ezeket az alapelveket. Nem tudják, hogy a képesség mely aspektusainak fontos, hogy birtokában legyenek az emberek, vagy hogy mely feltételeknek fontos eleget tenni ahhoz, hogy vezető vagy dolgozó legyen valaki. Következésképpen válogatás nélkül használják fel az embereket a saját elképzeléseik és képzelődéseik alapján. Egy másik komoly probléma az, hogy miután előléptették, művelték és felhasználták ezeket az embereket, nem követik nyomon és nem ellenőrzik a munkájukat, és annak sem járnak utána, hogy mennyire mennek jól a dolgaik, hogy végeznek-e valódi munkát, hogy képesek-e teljesíteni a felelősségeiket, hogy milyen a jellemük, vagy hogy illenek-e ezekhez az emberekhez az általuk végzett kötelességek, és nem figyelnek arra, hogy az általuk előléptetett, művelt és felhasznált emberek megfelelő színvonalúak-e és összhangban vannak-e az alapelvekkel – soha nem ellenőrzik ezeket a dolgokat. A hamis vezetők azt gondolják, hogy mindössze az emberek előléptetéséről és a munka rájuk bízásáról van szó, semmi egyébről, s hogy ezzel már teljesítették is a felelősségeiket. A hamis vezetők így végzik a munkájukat, és ez a hozzáállásuk és nézőpontjuk is, miközben dolgoznak. Bizonyíthatja vajon a hamis vezetők e két megnyilvánulása azt, hogy nem teljesítik és nem is tudják teljesíteni a felelősségeiket az emberek előléptetésével, művelésével és használatával kapcsolatban? (Igen.) A hamis vezetők nem ellenőrzik a munkát és nem figyelik meg a különféle embereket, az igazság és az alapelvek tekintetében pedig még kevésbé aprólékosak – nem vetik össze a különféle emberek megnyilvánulásait és állapotait az általuk megértett igazságokkal, valamint az Isten háza által elvárt alapelvekkel; azt sem tudják felismerni, hogy a különféle emberek emberi mivolta és erősségei összhangban vannak-e Isten házában az emberek használatára vonatkozóan előírt alapelveivel. Ezen okokból eredően az emberek előléptetése és felhasználása, valamint a munka rájuk bízása terén különösen zavaros fejűek és hanyagok, és csupán rutinból cselekszenek és felületes

munkát végeznek az elképzeléseik és képzelődéseik alapján. Mivel pedig így áll a helyzet, képesek vajon eleget tenni a hamis vezetők annak a kérdésnek, hogy észszerűen és megfelelően, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján használják a különféle embereket? (Nem, nem képesek.) Egyelőre tegyük félre azt, hogy milyen a hamis vezetők képessége. Ha csak a munkához való viszonyulásukat és a munkavégzési módjaikat és módszereiket, valamint azt a tényt nézzük, hogy egyáltalán nem végeznek valódi munkát, hanem csak általános ügyeket kezelnek és egy kevés felületes munkát végeznek, amelynek köszönhetően reflektorfénybe kerülnek, továbbá azt a tényt, hogy egyáltalán nem végzik az emberek igazsággal való ellátásának a munkáját, és nem tudják, miként használják az igazságot problémák megoldására – mindez elég annak bizonyításához, hogy a hamis vezetők nem tudják a gyülekezet valódi munkáját végezni. Mindössze azon tény alapján, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát, nem lépnek szoros kapcsolatra a testvérekkel valódi problémák megoldása végett, hanem inkább meglehetősen felsőbbrendűen viselkednek és parancsokat osztogatnak, megerősíthető az állítás, miszerint képtelenek a gyülekezeti munka valamennyi aspektusát jól teljesíteni azért, hogy embereket léptessenek elő és műveljenek Isten háza számára.

Hetedik tétel: A különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján történő beosztása és felhasználása úgy, hogy mindegyikük a lehető legjobban hasznosuljon (Első rész)

Különböző típusú emberek észszerű felhasználása az emberi mivoltuk alapján

Nektek mi a megértésetek a különféle emberek kirendelésének és használatának módjával kapcsolatban? (Isten házában különböző elvart normái vannak az előléptetésben és művelésben részesülő különféle embereket illetően, és az embereket Isten házában az emberek előléptetésére vonatkozó alapelvei és normái szerint kell előléptetni és felhasználni. Ha egyes emberek alkalmasak arra, hogy vezetők és dolgozók legyenek, akkor vezetőkként, dolgozókként és felügyelőkként kell művelni őket; ha egyes embereknek szakmai erősségeik vannak egy bizonyos területen, akkor a szakmai erősségeiknek megfelelően kell rájuk osztani az általuk végzendő kötelességet, hogy észszerűen legyenek beosztva és felhasználva.) Van bárkinek bármi hozzáfűzni valója? (Egy másik dolog az emberi mivoltuk alapján felmérni az embereket. Ha valakinek viszonylag jó az emberi mivolta, szereti az igazságot, és van felfogóképessége, akkor ő egy előléptetésre és művelésre jelölt személy. Ha átlagos az emberi mivolta, de vannak erősségei és képes kötelességet végezni Isten házában, valamint szolgálatot teljesíteni, akkor az erősségei alapján az ilyen típusú személy is kirendelhető egy megfelelő kötelességre, hogy a legjobban hasznosuljon. Ha meglehetősen rossz emberi mivolttal bíró ember, aki akadályozásokat és zavarásokat okozhat, akkor több baj származna abból, ha kötelességet bíznanak rá, mint amennyi haszon, úgyhogy nem helyénvaló

kötelességvégzésre kirendelni.) Ha az emberi mivoltuk alapján teszünk különbséget az emberek között, akkor amennyiben nem gonoszok, nem okoznak akadályozásokat és zavarásokat, valamint képesek elvégezni egy kötelességet, akkor összhangban vannak Isten házában az emberek hasznosítására vonatkozó alapelveivel. A gonosz emberek és gonosz szellemek mellett egy másik nem használható típusba tartoznak azok, akik nem eléggé intelligensek, vagyis akik semmit sem végeznek el, akik semmit sem képesek megcsinálni, nem tudnak megtanulni egy szakmát, nem képesek egyszerű, átlagos ügyeket kezelni, akiknek még fizikai munkát sem sikerül elvégezniük – a nem eléggé intelligens és elégtelen emberi mivoltú embereket nem lehet hasznosítani. Kik esnek bele a nem eléggé intelligens emberek e kategóriájába? Azok, akik nem értik az emberi nyelvet, akik híján vannak a tiszta felfogásnak, akik folyton félreértik a dolgokat, helytelenül értelmezik a dolgokat, irreleváns választ adnak a kérdésekre, és akik ugyanolyanok, mint a tökfilkók vagy az értelmi fogyatékosok – ezek mind olyan emberek, akik nem eléggé intelligensek. Vannak azután rendkívül abszurd emberek is, akik mindenféle dolgot másként fognak fel, mint a normális emberek – az ő intelligenciájukkal is baj van. Vajon az is beletartozik a nem elégséges intelligencia körébe, ha semmit sem képes megtanulni valaki? (Igen.) Akkor hát aki nem képes megtanulni, hogyan írjon cikkeket, az nem számít eléggé intelligens embernek? (Nem.) Az efféle emberek nem számítanak ide. Vegyük például az éneklés és táncolás elsajátítását, a számítógépes készségek megtanulását vagy egy idegen nyelv megtanulását; ha valaki nem képes megtanulni ezeket a dolgokat, attól még nem számít nem eléggé intelligens embernek. Akkor hát milyen dolgok megtanulására való képtelenség utal arra, hogy nem eléggé intelligens valaki? Egyeseknek például van egy kis tudásuk, de nem képesek megtanulni, hogy miként rendszerezék a beszédüket, amikor másokkal csevegnek. Az ilyesfajta emberek képesek vajon normálisan beszélgetni az igazságról, imádkozni és másokkal kommunikálni, ha hisznek Istenben? (Nem, nem képesek.) Ha van egy gondolat a fejükben, vagy amikor egy adott állapotban vannak, és meg akarnak nyílni és beszélni akarnak róla embereknek, valamint keresik a megoldáshoz vezető utat, napokon át vég nélkül töprengenek, és nem tudják, hol kezdjék, vagy hogy miként fejezzék ki magukat. Amint megszólalnak, összezavarodnak és zavarosan beszélnek, láthatólag nem engedelmeskedik nekik az ajkuk, a gondolataik pedig szerteszét csaponganak. Például ezt mondd nekik: „Ma szép az idő és süt a nap.” Mire ők ezt felelik: „Tegnap esett és autóbaleset volt az úton.” Nem egy malomban örölnék azokkal, akikkel társalognak. Elmondható az ilyen emberről, hogy nem eléggé intelligens? (Igen.) Ha például fáj a feje, és megkérdezed tőle, hogy mi baja, azt fogja mondani, hogy egy kis kellemetlenséget érez a szívében. Ennek a válasznak semmi köze a kérdéshez, igaz? (Igaz.) Ez arra utal, hogy az illetőnek nagy hiányosságai vannak az intelligencia terén. Nagyon sok ilyen ember van. Tudtok példát mondani? (Egyesek folyton eltérnek a tárgytól, amikor kérdésekre válaszolnak; egyszerűen nem értik, hogy mit kérdeznek tőlük mások.) Gyakran eltérni a tárgytól beszéd közben – az ilyen ember nem eléggé intelligens. Vannak azután olyan

emberek is, akik nem tudnak különbséget tenni a bennfentesek és a kívülállók között, amikor beszélnek, és néha eladják magukat beszéd közben anélkül, hogy észrevennék – az ilyen ember sem eléggé intelligens. Egyes testvérek például nem hívő családtagokkal élnek együtt, akik ezt kérdezik tőlük: „Mit mond nektek az istenetek, mit tegyetek?” Ők ezt felelik: „Az Isten, akiben mi hiszünk, nagyon jó. Azt tanítja nekünk, hogy legyünk becsületes emberek, hogy senkinek sem szabad hazudnunk, és hogy mindenkihez őszintén kell beszélünk.” A felszínen ez úgy hangzik, mintha tanúságot tennének az Isten által végzett munka mellett, dicsőítenék Istent, és jó benyomást keltenének hallgatóikban a hívőket illetően, valamint bizalmat ébresztenének irántuk, de vajon csakugyan így van? Mit fognak mondani a nem hívők ennek hallatán? Ezt fogják mondani: „Mivel a ti istenetek arra kért benneteket, hogy legyetek becsületes emberek, mondjátok meg nekünk őszintén: mennyi pénze van a gyülekezeteteknek? Ki adakozik a legtöbbet? Ki a gyülekezetetek vezetője? Hány összejövetelre alkalmas helyetek van?” Meglepődni ezen, nem igaz? Hát nem homályos elméjük az ilyen emberek? Miért beszélsz ördögöknek és nem hívőknek arról, hogy milyen becsületes embernek lenni? Isten előtt valójában nem feltétlenül vagy ennyire becsületes. Hát nem eladod magad azzal, hogy ennyire komolyan veszed a becsületességet a nem hívők előtt? Hát nem magadnak ásol vermet és állítasz csapdát ezzel? Nem egy tökfilkó vagy? Amikor kitérsz a szíved valaki előtt vagy őszintén beszélsz vele, számításba kell vened, hogy kivel beszélsz – ha egy ördög vagy egy Sátán az illető, elmondhatod-e neki, hogy mi is valójában a helyzet? Amikor tehát ilyen emberekről van szó, gyakorolnotok kell, miként legyetek „okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok” – ez Isten tanítása az emberiségnek. A tökfilkók nem tudják ezt megtenni. Csak előírásokhoz tudnak ragaszkodni, és ilyesmiket mondanak: „Mi, hívők annyira becsületesek vagyunk, mi nem csapunk be senkit. Nézzetek magatokra ti, nem hívők: telve vagytok hazugsággal, miközben mi mindannyian őszintén beszélünk.” Miután őszintén beszéltek, az embereknek hatalmuk lesz, amelyet felhasználhatnak ellenük. Hát nem arról van itt szó, hogy nem tudnak különbséget tenni a bennfentesek és a kívülállók között? Nem az a helyzet, hogy nincs ki mind a négy kerekük? Értene néhány doktrínát, de nem tudják, miként alkalmazzák azokat. Hangoztatnak néhány jelmondatot, azután pedig igazán lelki érzik magukat, és azt gondolják, hogy értik az igazságot és birtokában vannak az igazságvalóságnak, és mindenütt felvágják, végül azonban a Sátánok és az ördögök kihasználják és ellenük fordítják ezt. Az ilyen ember nem eléggé intelligens.

Az imént a nem eléggé intelligens emberek különböző típusairól beszéltünk. Az egyikbe azok tartoznak, akik nem értik az emberi nyelvet, és akiknek nem sikerül megérteniük és felfogniuk más emberek szavainak a lényegét és kulcsfontosságú pontjait; egy másik típus a tökfilkóké, akik semmit sem képesek elvégezni, és akik, bárhol próbálják is, nem tudják felfogni az alapelveket és a kulcsfontosságú pontokat; további típust alkotnak azok, akiknek mindenről rendkívül bigott és abszurd nézeteik vannak. Megint másik típust alkotnak azok, akik semmit sem képesek megtanulni, még

csak azt sem, hogy miként beszéljenek vagy csevegjenek, illetve hogyan fejezzék ki világosan a gondolataikat és véleményeiket, hogy mások megérthessék őket; noha valamennyire tanultak, nem tudják megszerezni a fejükben a mondandójukat, sem világosan beszélni, helyes nézeteket kifejtteni vagy bármit is elvégezni. Ezek mind olyan emberek, akik nem eléggé intelligensek. Bármilyen szakmákat vagy készségeket tanuljanak is, sohasem képesek felfogni az alapelveket és a szabályokat. Még ha alkalmanként jól végeznek is egy szakmát vagy készséget, az csak a véletlen műve; ők sem tudják, hogyan sikerült jól elvégezniük. Következő alkalommal, amikor nem sikerül jól elvégezniük, ennek sem tudják az okát. Képtelenek bármit is megtanulni, vagy bármiben is profivá válni. Ha egy szakma vagy műszaki készség megtanulására kéri őket, mindegy, mennyi időt töltenek a tanulásával, csak az elméletet fogják fel. Sok éve hallgatnak már prédikációkat, de az igazságot nem értették meg. Ha arra kéri őket, hogy fogják és alakítsák alapelvekké és gyakorlási úttá ezeket a szavakat és konkrét kijelentéseket, amelyekről gyakran beszélget Isten háza, akkor sem lesznek képesek így tenni, még ha halálra dolgozzák is magukat, illetve bárhogyan tanítsák is őket. Ez azt igazolja, hogy ezek az emberek nem eléggé intelligensek. Egyesek pontosan ugyanazzal az eredménnyel végeznek valamit 50 vagy 60 évesen, mint egykor 30 évesen, anélkül, hogy bármit is fejlődtek volna. Egyetlen dolgot sem tanultak meg sikeresen az életük során. Nem töltötték tétlenül az idejüket, nagyon figyelmesek és odateszik magukat, mégsem sikerült semmit sem megtanulniuk; ez azt mutatja, hogy nem eléggé intelligensek. Annak alapján, amiről beszélgettünk, jobban kibővül azoknak a köre, akikről azt mondhatjuk, hogy nem eléggé intelligensek, igaz? Ti magatok vajon nem számítanátok nem eléggé intelligens embereknek? (De igen.) Egy kicsit igen – kisebb vagy nagyobb mértékben. Miért mondom ezt? Az emberek többsége öt éve hallgat prédikációkat, de még mindig nem érti, hogy mi az igazság, vagy hogy mik Isten szándékai; némelyek pedig 10 éve hallgatnak prédikációkat, vagy akár 20 vagy 30 éve, és még mindig nem tudják, hogy mi az igazságvalóság, illetve hogy mik a szavak és a doktrínák; doktrínákkal van tele a szájuk, és azokat kiválóan hangoztatják – ez a probléma az intelligenciájukkal kapcsolatos. Tegyük most félre egyelőre az igazság felfogását, és mondjuk csak azt, hogy a következő megnyilvánulásokat mutatják az emberek bizonyos külső dolgok és az emberi élet józan ésszel felfogható kérdései iránt: nem számít, hány éve csinálnak már valamit, ugyanaz marad a helyzetük, az állapotuk és az érzékelésük, mint amikor épp csak elkezdték megtanulni az adott dolgot, és bármilyen iránymutatást vagy tanítást kapjanak, illetve bárhogyan gyakoroljanak is, még mindig nem haladtak előre egyáltalán. Az ilyen emberek nem eléggé intelligensek.

Az emberek annak alapján történő szelektálása és felhasználása, hogy van-e emberi mivoltuk, összhangban van az alapelvekkel; mondjátok akkor meg Nekem, hogy kell-e vajon művelnünk és használnunk a gyenge emberi mivoltú, nem eléggé intelligens embereket, vagy akiken a gonosz szellemek munkálkodnak? Ez egyáltalán nem lenne jó. Az imént említett jó néhány embertípuson kívül, akik nem felelnek meg

Isten házában az emberek felhasználására vonatkozó alapelveinek, a többi ember többségében észszerűen felhasználható az emberi mivolta alapján. Ami az átlagos, sem jónak, sem rossznak nem nevezhető emberi mivoltúakat illeti, ők csak hétköznapi csapattagok lehetnek. Ami az elég jó emberi mivoltúakat illeti, akik eléggé racionálisak és van lelkiismeretük, akik szeretik a pozitív dolgokat, akik különösen egyenes jelleműek, akiknek van igazságérzetük, és akik meg tudják védeni Isten házában az érdekeit, ezeknél az embereknél a művelésükre és a felhasználásukra helyezhető a hangsúly. Az, hogy kell-e vezetőkként vagy csoportvezetőkként, vagy valamilyen fontos munka végzése céljából művelni és felhasználni őket, a képességüktől és az erősségeiktől függ. Ez a különféle emberek felhasználhatóságának az emberi mivoltuk alapján történő mérlegelése.

Különböző típusú emberek észszerű felhasználása az erősségeik alapján

Beszéljünk a továbbiakban arról, hogy miként használhatók fel a különféle emberek az erősségeik alapján. Egyeseknek a képességeik mellett szakmai készségeik is vannak, amelyekben jeleskednek. Mit értünk az „erősségek” szó alatt? (Azt, amikor valakinek van egy készsége egy szakterületen, például tud zenét szerezni, hangszeren játszani vagy képeket festeni.) Érteni a zeneelmélethez, a művészethez, vagy éppen a tánchoz és az íráshoz – ezek mind erősségek. A színjátszás és a rendezés a filmgyártással összefüggő erősségek, a fordítás nyelvi erősség, a videókészítés és a speciális effektusok használata ugyancsak konkrét területeken belüli erősségek. Amikor erősségekről beszélünk, olyan szakmai készségekre utalunk, amelyek kapcsolódnak a gyülekezet központi munkájához. Némelyeknek már van alapszintű szakértelmük, mások pedig azután tanulják ezeket a dolgokat, hogy Isten házába jöttek. Ha valakinek van alapszintű szakértelme, de az emberi mivolta nem megfelelő színvonalú, ha azok közé tartozik, akik nem eléggé intelligensek, ha gonosz ember vagy gonosz szellem, akkor nem használható fel. Ha valakinek megfelelő színvonalú az emberi mivolta, és olyan erősséggel rendelkezik, amelyre szüksége van Isten házában, akkor előléptethető, művelhető és felhasználható, illetve beosztható az erősségeihez illő vagy a birtokában lévő szakmai készségekhez kapcsolódó csoportba, és azonnal munkába állítható. Némelyeknek nincs még szakmai erősségük, de hajlandóak tanulni, és igen gyorsan felveszik a fonalat. Ha az emberi mivoltuk megfelelő színvonalú, akkor művelheti őket Isten háza és megteremtheti a tanulásuk feltételeit, valamint hasznosíthatók is az ilyen emberek. Összegezve: az emberek képessége és erősségei alapján történik a kötelességek kiosztása, és a különböző erősségekkel bíró embereket amennyire csak lehet, a saját szakterületükön belüli munkára kell kirendelni, hogy kamatoztatni tudják ezeket az erősségeket. Ha nincs többé szüksége az erősségeikre Isten házában, akkor bármire kirendelhetők a képességük és emberi mivoltuk alapján, amit el tudnak végezni; ezt nevezik az emberek észszerű felhasználásának. Ha még mindig szüksége van az

erősségeikre Isten házának, akkor meg kell engedni nekik, hogy továbbra is ezen a területen végezzék a kötelességüket, és nem helyezhetők át tetszőlegesen, kivéve, ha túl sok ember dolgozik az adott szakmában. Ez esetben a helyzettől függően csökkenthető az emberek száma, és pedig a szakmájukban legkevésbé kompetensek más kötelességekre történő átirányításával; ez az emberek észszerű felhasználása.

Van az embereknek egy bizonyos típusa, akiknek semmilyen speciális készségeik nincsenek – tudnak egy kicsit cikkeket írni, tudják tartani a dallamot, ha énekelnek, és bárminek az elvégzését meg tudják tanulni, de nem a legjobbak ezekben a dolgokban. Miben a legjobbak? Van egy kevés képességük, viszonylag van igazságérzetük, és valamelyest van szemük ahhoz, hogy miként ítélik meg és hasznosítsák az embereket. Ezen túlmenően legfőképpen szervezőkészséggel rendelkeznek. Ha feladatot vagy munkát adsz nekik, meg tudják szervezni, hogy az emberek elvégezzék azt. Ugyanakkor munkaképességgel is bírnak, vagyis, ha adsz nekik egy munkát, megvan hozzá a képességük, hogy jól elvégezzék és befejezzék. Van a fejükben egy terv, lépésekkel és struktúrával. Tudják, hogyan használják az embereket, hogyan osszák be az időt, és kit használjanak erre a feladatra. Ha megjelenik egy probléma, tudják, miként beszéljék meg mindenkivel a megoldást. Tudják, hogyan hozzák egyensúlyba és oldják meg mindezeket a dolgokat. Az ilyen emberek nem csupán munkaképességnek vannak birtokában, hanem viszonylag jól is beszélnek. Világosak és rendezettek a szavaik, és nem zavarják össze az embereket. Amikor kiadták a munkát, mindenki világosan érti és tudja, hogy kinek mit kell csinálnia; senki sem tétlen, és nincsenek tévedések a munkában. A munka részleteit is viszonylag világosan és rendezetten magyarázzák el, a különösen bonyolult kérdések esetében pedig elemzésekkel állnak elő, megbeszélik azokat, és felsorolják a részleteket, hogy mindenki értse az adott kérdést, tudja, miként végezze el a munkát, és azt is, hogy miként haladjon tovább. Ezen túlmenően arról is tudnak beszélni, hogy mely cselekvési módok lehetnek hibásak, mely munkamódszerek lesznek hatással az eredményességre, mire kell figyelniük az embereknek a munkájuk során, és így tovább. Vagyis másoknál többet gondolkodnak, mielőtt munkához látnának – részletekbe menőbb módon, reálisabban és átfogóbban gondolkodnak másoknál. Egyfelől van agyuk, másfelől pedig ékesszólóak. Az, hogy van agyuk, azt jelenti, hogy szervezett módon, lépéseket követve és terv szerint, valamint nagyon világosan teszik a dolgokat. Az, hogy ékesszólóak, azt jelenti, hogy képesek használni a nyelvet az elméjükben lévő gondolatok, tervek és számítások világos és érthető kifejezésére, valamint tudják, miként beszéljenek egyszerűen és tömören, így nem zavarják össze a hallgatóikat. Olyan nyelven fejezik ki magukat, amely különösen világos, pontos, őszinte és helyénvaló. Ezt jelenti ékesszólónak lenni. Az ilyen emberek ékesszólóak, van munkaképességük, szervezőkészségük, és ennek tetejébe még felelősségérzetük is, továbbá viszonylag az igazságérzetnek is a birtokában vannak. Nem az embereknek akarnak megfelelni, és nem is békefenntartók. Amikor azt látják, hogy gonosz emberek akadályozásokat és zavarásokat okoznak a gyülekezet munkájában, vagy tökfilkókat és

aljas embereket látnak, akik nem a megfelelő ügyeikkel foglalkoznak és minden hájjal megkent cselekszenek, akkor ők megharagszanak, elégedetlenséget éreznek, és képesek haladéktalanul megoldani és kezelni ezeket a problémákat, valamint megvédeni Isten háza munkáját és érdekeit. Felelősségérzet és igazságérzet – nem ezek talán az efféle emberek emberi mivoltának megnyilvánulásai és legfőbb tulajdonságai? (De igen.) Az ilyen emberek talán nem jók a társas érintkezésben, vagy nem igazán értenek egyetlen konkrét szakmai készséghez sem, de ha birtokában vannak az előbb ismertetett tulajdonságoknak, akkor lehet őket vezetőkként és dolgozókként művelni. Ezek a tulajdonságok egyben az erősségeik is, azaz ékesszólóak, van munkaképességük, szervezőképességük, és viszonylag igazságérzetük is. Kulcsfontosságú, hogy valakinek legyen igazságérzete. A gonosz embereknek és az antikrisztusoknak vajon van igazságérzetük? (Nem, nincsen.) Az antikrisztusok gonosz természetűek; lehetetlen, hogy legyen igazságérzetük. Egy másik kulcsfontosságú dolog, hogy az ilyen embereknek van lelki megértésük, és fel tudják fogni az igazságot; ennek a képességükhöz van köze. Az ilyen emberek erősségei alatt azokat az Általam imént említett emberi tulajdonságokat és tehetségeket, valamint a következő három normát értjük: az igazság felfogásának képességét, a gyülekezetért történő teherviselést és a munkaképességet. Az ilyen embereket lehet vezetőkként művelni; nincs ezzel probléma. Egy vezetőnek amellett, hogy van agya és képessége, az igazság felfogásának képességével, szervezőképességgel, valamint a munkáját illetően munkaképességgel is rendelkeznie kell, továbbá ékesszólónak is kell lennie. Egyes emberek nagyon jó képességűek, van lelki megértésük, de amikor eljön az ideje, hogy beszéljenek az összejöveleken, teljesen összekuszálják, amit mondani próbálnak, teljességgel híján vannak a rendszerezett beszéd képességének, és minden logikát nélkülöz, amit mondanak. Lehet vajon vezetőkként művelni az ilyen embereket? (Nem, nem lehet.) Vannak, akik nagyon kevés embernek még csak-csak tudnak beszélni; tudnak beszélgetni néhány állapotról, véleményről és az igazság felfogásáról, és képesek másokat támogatni, ellátni és segíteni, de ha több ember van jelen, nem mernek felszólalni, félnek, sőt idegességükben akár könnyekre is fakadnak. Lehet vajon művelni az ilyen embereket? Az olyan embereket, akik viszonylag gyenge és félénk emberi mivoltúak, akik hajlamosak a lámpalázra, abban az esetben lehet csoportvezetőkké vagy gyülekezetvezetőkké művelni, ha van emberi mivoltuk, vannak erősségeik, és van felfogóképességük. Először csak műveljétek és képezzétek őket; miután egy ideig tapasztaltak, bepillantást nyernek és ezáltal egy kissé bátrabbá válnak, valamint nem fognak többé félni a beszédétől, és lámpalázuk sem lesz. Összegezve: azokat, akik birtokában vannak az imént átbeszélt emberi mivolttal kapcsolatos jellemzőknek és erősségeknek, abban az esetben lehet vezetőkké művelni, ha az emberi mivoltuk megfelelő színvonalú. Amint azt a legutóbb mondtuk: ahhoz, hogy vezetőként lehessen művelni valakit, nem feltétlenül kell értenie minden igazságot, képesnek lennie alávetni magát Istennek, istenfélő szívűnek lenni, és így tovább. Nem feltétlenül szükséges teljesíteni ezeket a kritériumokat. Ha valakinek van bizonyos

képessége, van lelki megértése, és képes az igazság elfogadására, akkor előléptethető és művelhető. Hát nem ez az emberek észszerű felhasználása? (De igen.) Az a legfontosabb kritérium, hogy megfelelő színvonalú-e az illető emberi mivolta vagy sem.

Egyesek, miután meghallgatták, amit mondtam, úgy érzik, hogy már eleget tettek a vezetővé válás kritériumainak, és elő kellene léptetni őket. Ez egy félreértés a részükről, nem igaz? Ilyen egyszerű dolog vajon vezetőnek lenni? Ezt gondolják: „Igazán szisztematikus vagyok, van szervezőképességem, valamint ékesszóló vagyok, azaz még a legösszetettebb dolgokat is világosan el tudom magyarázni, akkor miért nem léptet engem elő Isten háza? Miért nem választanak vezetővé a testvérek? Hogyhogy nem veszik észre a felsővezetők, hogy tehetséges vagyok?” Ne aggódj! Ha valóban teljesíted a vezetővé vagy dolgozóvá válás kritériumait, akkor – előbb vagy utóbb – elő fognak léptetni és lehetővé teszik a számodra, hogy képezd magad. Most az számít, hogy az igazság gyakorlása és a dolgok alapelvek szerinti kezelése terén képezd komolyan magad, hogy proaktív módon segíts másoknak és hogy valóságos problémákat oldj meg Isten választott népe számára. Amikor Isten választott népe azt látja, hogy jó képességű vagy és képes vagy valódi problémákat megoldani, akkor ajánlani fognak és megválasztanak majd téged. Ha nem kezdeményezel és végzel némi valódi munkát, és csak várod a napot, amikor majd hirtelen vezetővé választ vagy kivételesen előléptet a Fennvaló, az sosem fog megtörténni. Végezned kell némi valódi munkát, hogy mindenki láthassa; amikor már mindenki meglátta az erősségeidet és érzi, hogy olyasvalaki vagy, akit előléptetni, művelni és használni kellene, akkor magától értetődően ajánlanak és megválasztanak majd. Ha jelenleg alkalmasnak érzed magad arra, hogy vezető légy, de senki sem választott meg téged, és nem léptetett elő Isten háza, az miért van? Egy dolog biztos: nem vagy még elismert a testvérek szemében. Talán az emberi mivoltod, talán a törekvésed vagy talán az erősségeid és a képességeid miatt van ez. Ha a testvérek nem ismerik el vagy nem hagyják jóvá ezen aspektusok valamelyikét, akkor sem megválasztani, sem ajánlani nem fognak téged. Folyamatosan keményen kell tehát dolgoznod, egyre törekedned kell és képezned kell magad, és amikor már igazán érted az igazságot és képes vagy az alapelvek szerint kezelni a dolgokat, akkor majd magától értetődően ajánlani fognak és megválasztanak téged az emberek; így haladnak a természetes medrűkben a dolgok, amikor megfelelőek a körülmények. Nem szükséges állandóan azt várni, hogy vezető legyen az ember, sem folyton erről gondolkodni; ez egy extravagáns vágy. Legyen hétköznapi szíved, légy az igazságra törekvő ember, légy tekintettel Isten szándékaira, valamint tanulj meg engedelmesnek és türelmesnek lenni. Nem törekedhetsz vakon arra, hogy vezető légy; ez ambíció, és nem ez a helyes út. Nem lehet állandóan ilyen ambíciód és vágyad. Még ha valóban van is képességed, várnod kell, amíg belépsz az igazságvalóságba, és csak azután válhatsz késszé arra, hogy vezetőként vagy dolgozóként szolgálj. Ha nem érted az igazságot és nem tudod, hogyan gyakorold azt, akkor még ha vezetővé vagy dolgozóvá választanak is, semmilyen valódi munkát nem leszel képes végezni, és el kell, hogy bocsássonak és ki

kell, hogy rekesszenek téged, ami gyakran megtörténik. Ha azt gondolod magadról, hogy alkalmas vagy vezetőnek, hogy megvan a vezetéshez szükséges tehetséged, képességed és emberi mivoltod, de mégsem léptetett eddig elő téged Isten háza, és nem választottak meg a testvérek, vajon miként kellene kezelned a dolgot? Van itt egy gyakorlási út, amelyet követhetsz. Alaposan ismerned kell magad. Figyeld meg, nem az áll-e a háttérben, hogy probléma van az emberi mivoltoddal, vagy hogy taszítja az embereket a romlott beállítottságod valamelyik aspektusának a feltárulása; esetleg az a gond, hogy nem vagy az igazságvalóság birtokában, hogy nem vagy meggyőző mások számára, vagy talán az, hogy nem megfelelő színvonalon végzed a kötelességedet. El kell gondolkodnod mindezekben a dolgokon és látnod kell, hogy pontosan hol van hiányosságod. Miután már gondolkodtál egy ideje és rájöttél, hogy hol van veled probléma, haladéktalanul keresned kell az igazságot annak megoldása végett, be kell lépned az igazságvalóságba és törekedned kell arra, hogy változást érh el és növekedj, hogy a körülötted lévők ennek láttán ezt mondják: „Mostanában sokkal jobb ez az illető, mint korábban volt. Stabílan dolgozik és komolyan veszi a hivatását, valamint különösen odafigyel az igazságalapelvekre. Nem tesz hevesen vagy felületesen dolgokat, és lelkiismeretesebb és felelősségteljesebb a munkája terén. Korábban szeretett időnként nagyot mondani, és állandóan fényezte magát, most azonban már sokkal visszafogottabb, és már nem basáskodik. Még ha képes is néhány dolog megtételére, nem dicsekszik vele, és amikor befejezett valamit, ismételten elgondolkodik rajta, mert fél, hogy esetleg helytelenül tett valamit. Sokkal óvatosabban és istenfélőbb szívvel cselekszik, mint azelőtt – mindenekfelett pedig tud beszélgetni az igazságról néhány probléma megoldása végett. Ez az ember csakugyan növekedett.” A körülötted lévők, akik már egy ideje érintkeznek veled, úgy találják, hogy nyilvánvaló változáson és növekedésen mentél keresztül; minden korábbinál több erőfeszítést teszel az emberi életedben, a magaviseleted és a dolgok kezelése, a munkádhoz való hozzáállásod és az igazságalapelvek kezelése terén egyaránt, valamint a beszédedben és a cselekedeteidben is szigorúbb vagy. A testvérek mind látják és megszívlelik ezt. Akkor talán képes leszel majd jelöltként indulni a következő választáson, és lesz arra reményed, hogy vezetővé válasszanak. Ha igazán el tudsz végezni néhány fontos kötelességet, el fogod nyerni Isten áldását. Ha igazán van rajtad teher és van ilyen felelősségérzeted, valamint vágyasz terhet hordozni, akkor siess és képezd magad! Koncentrálj az igazság gyakorlására és kezdj elvszerűen cselekedni! Ha van élettapasztalatod és tudsz bizonyágtevő cikkeket írni, akkor igazán növekedtél. Ha pedig tanúságot tudsz tenni Isten mellett, akkor bizonyosan elnyerheted a Szentlélek munkáját. Ha munkálkodik benned a Szentlélek, az azt jelenti, hogy Isten jóindulattal tekint rád, és mivel a Szentlélek vezet téged, hamarosan lehetőséget kapsz majd. Talán van most terhed, de nem elegendő az érettséged és túl sekélyes az élettapasztalatod, így még ha vezetővé válnál is, hajlamos lennél a bukácsolásra. Először törekedned kell az életbe való belépésre, meg kell oldanod az extravagáns vágyaidat, készséges követőnek kell lenned, és el kell

kezdened igazán alávetni magad Istennek anélkül, hogy bárminemű panasz elhagyná a szád amiatt, amit Ő vezényel vagy rendez el. Amikor ilyen érettség birtokában vagy, el fog érkezni számodra a lehetőség. Jó dolog az, hogy szeretnél nehéz terhet magadra venni, az, hogy rajtad van ez a teher. Azt mutatja, hogy proaktív szíved van, amely keresi az előrehaladás módját, és hogy tekintettel akarsz lenni Isten szándékaira és követni akarod Isten akaratát. Ez nem ambíció, hanem igazi teher; ez az igazságra törekvők felelőssége és a törekvésük tárgya. Nincsenek önző indítékaid, és nem a saját érdekedben cselekszel, hanem hogy tanúságot tégy Isten mellett és eleget tegyél Neki – ezt áldja meg Isten a leginkább, és Ő megfelelő módon rendezi majd el számodra a dolgokat. Egyelőre foglalkozz csak az életbe való belépésre törekvéssel, teljesítsd először megfelelően a kötelességedet, azután pedig írd néhány tapasztalati bizonyágtevő cikket, amelyekkel tanúságot teszel Isten mellett. Ha igazak és gyakorlatiak a tanúságtételeid, akkor az azokat olvasó emberek csodálni és kedvelni fognak majd téged, és hajlandóak lesznek majd érintkezni veled és ajánlani téged, akkor pedig elérkezik számodra a lehetőség. Éppen ezért feltétlenül fel kell vétezed magad az igazsággal még azelőtt, hogy eljönne a lehetőség. Először legyen gyakorlati tapasztalatod, azután magától értetődően lesz majd igazi bizonyágtétele; a kötelességed eredményei egyre jobbak lesznek, mígnem végül már akkor sem leszel képes elrejteni azokat, ha akarnád, a körülötted lévő testvérek pedig ajánlani fognak téged. Ez azért van, mert nem csupán Isten házában van szüksége olyan emberekre, akik az igazságvalóság birtokában vannak, hanem Isten választott népének is; mindenki szeret olyanokkal érintkezni, akiknél ott az igazságvalóság, és mindenki szeret az igazságvalóság birtokában lévő barátok társaságában lenni. Ha eddig jutsz a tapasztalás terén, és mindenki látja, hogy igazi bizonyágtétele van és elismeri, hogy birtokában vagy az igazságvalóságnak, akkor még abban az esetben sem fogod tudni elkerülni, hogy vezetővé válj, ha akarnád, a testvérek pedig ragaszkodni fognak a megválasztásodhoz. Vagy nem így van? Amikor a tékozló fiú visszafordul és visszatér Istenhez, Isten elégedettséget, boldogságot és megnyugvást érez a szívében. Ha rendelkezel az igazságvalósággal, hogy is történhetne meg, hogy ne használjon téged Isten? Ez lehetetlenség volna. Istennek az a szándéka, hogy több embert megnyerjen, akik tanúságot tudnak tenni Róla; az, hogy tökéletesítse mindazokat, akik szeretik Őt, és hogy mielőbb teljessé tegyen egy olyan embercsoportot, akik Vele egy szívűek és gondolkodásúak. Éppen ezért Isten házában mindenkinek nagyszerű kilátásai vannak, aki csak törekszik az igazságra, az Istent őszintén szeretők kilátásai pedig határtalanok. Mindenkinek meg kell értenie Isten szándékait. Ha valakin ott ez a teher, az csakugyan pozitív dolog és olyasvalami, aminek birtokában kell lenniük a lelkiismerettel és értelemmel bírónak, de nem feltétlenül lesz képes mindenki nehéz terhet magára venni. Honnan ered ez a különbözőség? Bármilyen erősségeid vagy képességeid legyenek is, és bármilyen magas legyen is az IQ-d, a törekvésed a döntő fontosságú, valamint az út, amelyen jársz. Ha megfelelő színvonalú az emberi mivoltod és van egy bizonyos képességed, de nem vagy az

igazságra törekvő ember, és ha csupán jó emberi mivoltod és némi teherérzeted van, úgy vajon jól el tudod végezni a gyülekezetvezetés munkáját? Garantálsz, hogy meg tudsz oldani problémákat az igazságot használva? Ha nem tudod ezt garantálni, akkor még mindig nem vagy kompetens a munkád terén. Még ha vezetővé választanának vagy jelölnének is ki téged, akkor is képtelen lennél elvégezni a munkát, úgyhogy akkor mi célt szolgálna ez? Habár a hiúságodat kielégítené, ártana a testvéreknek és hátráltatná a gyülekezet munkáját. Ha teljesíted a vezetővé vagy dolgozónak válás kritériumait és olyasvalaki vagy, aki törekszik az igazságra, valamint némi tapasztalati bizonyosságtétellel is rendelkezel, akkor egész biztosan képes leszel vezetői munkakörben jó munkát végezni, mivel vannak tapasztalati bizonyosságtételeid, az igazságot értő ember vagy, és képes vagy felvállalni a gyülekezetvezetői lét nehéz terhét. Az, hogy megfelelő színvonalú az emberi mivoltod, és hogy bizonyos erősségeid is vannak, mindössze az alapvető kritériumai annak, hogy Isten háza előléptessen, műveljen és használjon téged, ám az, hogy képes vagy-e jó munkát végezni vezetői munkakörben, attól függ, hogy birtokában vagy-e valódi tapasztalatnak és az igazságvalóságban való részvételnek – ez számít leginkább. Egyes emberek korrektek és törekednek az igazságra, de még csupán három-öt éve hisznek, és nincs gyakorlati tapasztalatuk. Jól el tudják vajon végezni az ilyen emberek a gyülekezet vezetőségi munkáját? Attól tartok, hogy nem lesznek kompetensek a munkájukban. Hol vannak elmaradásaik? Híján vannak a gyakorlati tapasztalatnak és nem értették még meg az igazságot. Még ha sok szót és doktrínát tudnak is szólni, az még mindig meghaladja a képességeiket, hogy az igazságot használva problémákat oldjanak meg. Éppen ezért még mindig nem kompetensek a vezetői munka terén, és tovább kell képezniük magukat ahhoz, hogy eljussanak az igazság megértéséig és az igazságvalóságba való belépésig. Vegyünk például egy olyan személyt, akinek megfelelő színvonalú az emberi mivolta és aki meglehetősen becsületes, ritkán hazudik és csal, valamint bomlasztás és zavarás okozása nélkül végzi a kötelességét, de gyenge az igazságra való törekvés terén; ki lehet vajon művelni egy ilyen személyt vezetővé vagy dolgozónak? Ez nagyon nehéz lenne. Egy olyan személy, aki eleget tesz az előléptetés, művelés és használat kritériumainak, de nem törekszik az igazságra, képes lenne vajon az igazságra törekvő emberré válni, ha vezetővé vagy dolgozónak léptetnék elő? El tudna kezdeni az igazságra törekedni? Képes lenne vajon belépni az igazságvalóságba azután, hogy egy ideje már vezetőként vagy dolgozóként dolgozik? Ez lehetetlenség volna. Nem számít, milyen kritériumoknak tesz eleget valaki, ha nem az igazságra törekvő ember, akkor semmiképpen nem lehet vezetővé vagy dolgozónak megválasztani vagy előléptetni. Ha valakinek megfelelő színvonalú az emberi mivolta és a képessége, valamint képes arra, hogy elfogadja az igazságot és keresztülmenjen néhány változáson, akkor előléptethető, művelhető és használható, minek eredményeképpen lehetőséget fog kapni arra, hogy képezze magát, belépjen az igazságvalóságba, és rálépjen az üdvösséghez és tökéletesítéshez vezető útra. Éppen ezért bárkit léptessen is elő vezetővé, dolgozónak vagy felügyelővé Isten háza, azzal nem a személyes

kívánságaid és ambícióid kielégítése, és nem is a vágyaid teljesítése a célja, hanem az, hogy képessé tegyen téged arra, hogy rálépj az üdvösség útjára és tökéletesített emberré válj.

Ami azokat illeti, akiknek nincs igazán elegendő intelligenciájuk: bennük is van hajlandóság arra, hogy jól végezzék a kötelességüket, és meg akarják védeni Isten házában az érdekeit, de híján vannak a bölcsességnek, nem tudják, miként cselekedjenek az alapelvek szerint, valamint semmit sem tudnak átlátni. Egyszer aztán valamikor kísértéssel találkoznak és beleesnek abba, minek eredményeképpen elárulják a gyülekezet érdekeit, elárulják a testvéreket, és kárt okoznak Isten háza munkájának. Hogyan kell foglalkoznunk az efféle fafejű és nem eléggé intelligens emberekkel, és miként kell bánnunk velük? Ami az ilyen fafejeket illeti, akik híján vannak a lelki megértésnek és nem elég intelligensek: az utolsó szálig el kell bocsátani és ki kell igazítani a számukra kijelölt kötelességet, és egyikük sem használható. Ha használják az ilyen embereket, bármikor bajt hozhatnak Isten háza munkájára – annyi ilyen tanulság van. Mostanában sok olyan ember van, akiknek külsőleg van némi emberi hasonlatosságuk, de semmilyen igazságvalóságról nem tudnak beszélgetni. Sok éve hisznek Istenben, és mégis ebben az állapotban maradtak. Világosan kell látni ennek a problémának a gyökerét; ez a probléma a rendkívül gyenge képességgel és a lelki megértés hiányával kapcsolatos. Az ilyen emberek nem változnak meg, bármennyi évig hisznek is Istenben, és semmilyen jelentős előrehaladást nem mutatnak, dacára az összes prédikációnak, amelyet meghallgattak. Nem lehet mást tenni, mint félreállítani őket, hogy azt a csekély mértékű szolgálatot teljesítsék, amelyre képesek. Vajon jó módja ez a velük való foglalkozásnak vagy nem az? (Igen, az.) Egyesek, akiknek nincs elegendő intelligenciájuk és nincs erejük, több évnyi olvasás után sem tudják egyáltalán megérteni Isten szavait, és annak ellenére sem sikerül megérteniük a prédikációkat, hogy több éve hallgatják már azokat. Vajon még mindig van haszna Isten szavait tartalmazó könyveket adni az ilyen embereknek? (Nem, nincsen.) Azoknak az embereknek, akiknek nincs elegendő intelligenciájuk, nem kell Isten szavait tartalmazó könyveket adni, mivel ennek megtétele hiábavaló és a pazarlással egyenlő, és a nekik esetlegesen odaadott könyveket haladéktalanul vissza kell szedni. Nem azért, hogy megfosszuk őket Isten szava olvasásának a jogától, hanem azért, mert elégtelennek bizonyul az intelligenciájuk. Még ha élnek is gyülekezeti életet az efféle emberek, az igazságot nem tudják megérteni, kötelességvégzésről nem is beszélve. Az ilyen emberek söpredékek, nem igaz? Tudnotok kellene, hogy miként kell kezelni a söpredéket. Egyesek kívülről igen jámbornak tűnnek, az intelligenciájuk azonban olyannyira gyenge, hogy még fizikai munkákat sem képesek rendesen elvégezni, és mindent tönkretesznek, amihez hozzányúlnak. Ha megkérjük őket egy munka elvégzésére, bizonyosan kárt tesznek valamiben, úgyhogy az ilyen emberek nem használhatók. Ha arra kéred őket, hogy emeljenek fel egy vödör vizet, felborítanak egy üveg olajat. Ha arra kéred őket, hogy mossanak el egy tálat, összetörnek egy tányért. Ha főzésre kéred meg őket, túl

sokat vagy túl keveset főznek, illetve túl sós vagy túl ízetlen lesz a főztjük. Beleteszik ugyan a szívüket, de bárhogyan is próbálják, nem tudják jól csinálni, és még egy fizikai munkát sem képesek jól elvégezni. Lehet vajon használni az ilyen embereket? (Nem lehet.) Ha tehát nem használhatók, akkor minek a megtételére kellene felkérni őket? Azt jelenti ez, hogy nincs megengedve nekik, hogy higgyenek Istenben, és hogy nem akarja őket Isten háza? Nem, nem ezt jelenti. Csak ne hagyd őket kötelességet végezni! Ha a normális emberi élet körébe tartozó dolgokat nem végzik el rendesen – a hétköznapi, józan ésszel felfogható dolgokat és a mindennapi élet rutinjellegű dolgait is beleértve –, vagy ha nem képesek ezeknek a dolgoknak az elvégzésére, akkor nem alkalmasak arra, hogy Isten házában kötelességet végezzenek.

Egyesek, noha nincs jó emberi mivoltuk és semmilyen speciális tehetségük, vezetőkké pedig végképp nem művelhetők ki, fizikai munkákat attól még el tudnak végezni. A csirkék és kacsák etetése, a disznók etetése és a bárányok gondozása például olyan munka, amelyet jól el tudnak végezni. Ha egyszerű munkát adsz nekik, azt jól el tudják végezni mindaddig, amíg beleteszik a szívüket, és így az ilyen emberek el tudnak végezni egy kötelességet Isten házában. Noha egyetlen, egyszerű feladatról van szó, képesek beletenni a szívüket és eleget tenni egy felelősségnek, valamint arra is képesek, hogy Isten szavai és az igazságalapelvek szerinti követeléseket támasszanak önmagukkal szemben. Nem számít, hogy nagy-e vagy kicsi a feladat, vagy hogy fontos-e a munka vagy jelentéktelen, mindent egybevetve jól el tudják végezni a rájuk bízott, egyetlen munkát. Nem csupán olyan jól tudják etetni a csirkéket, hogy azok rendesen tojnak, hanem attól is meg tudják óvni a csirkéket, hogy elragadják őket a farkasok. Ha farkasüvöltést hallanak, azonnal szólnak a felügyelőjüknek, igyekezve elkerülni minden malórt az Isten háza által rájuk bízott munka és feladat végzése közben. Ha így dolgoznak, akkor viszonylag elszántak, ez pedig úgy tekintendő, hogy képesek jól teljesíteni a felelősségüket és jól végezni egy munkát. A fennmaradó területeken – a személyes életükben, a magaviseletükben és abban, ahogyan a dolgokkal foglalkoznak – valamelyest elégtelennek bizonyulnak; nem tudják például, hogy miként érintkezzenek és csevegjenek másokkal, vagy miként beszélgessenek másokkal az állapotukról, és néha ingerlékenyek. Ez vajon problémának tekinthető? Rendben van, ha ezek miatt nem használják őket? (Nem, nincsen.) Egyesek gyengék a személyi higiénia terén; legalább tíz napig nem mosnak haját, és általában bűdösek. Mások hangosan esznek és isznak, miközben a körülöttük lévők épp pihennek, és máskor is hangosak, például amikor járnak, becsuknak egy ajtót és beszélnek – neveletlenek és nem tudják, mi az a jó modor. Hogyan kell bánni az ilyen emberekkel? Mindenkinnek megértőnek kell lennie velük, szerető szívvel segítenie és támogatnia kell őket, beszélgetnie kell velük arról, hogy mi a normális emberi mivolt, és lehetővé kell tennie számukra, hogy apránként megváltozzanak. Mivel mindannyian együtt vagytok, meg kell tanulnotok összecsiszolódni. Az ilyen emberek abban az esetben használhatók, ha képesek megfelelően végezni a munkájukat, valamint elvállalni a munkát, és semmit

sem tesznek, ami bomlasztást és zavarást okoz. Egyesek okosak, jó képességűek, és szorgalmasan dolgoznak, valamint képesek teljesíteni a felelősségeiket és jól teljesíteni a rájuk bízott munkakörökben, így művelhetők és használhatók. Mások azonban rendkívül gyenge képességűek, olyannyira, hogy még egyszerű munkákat sem tudnak jól elvégezni; a csirkék etetésével még épp, hogy csak elboldogulnak, de ha kacsákat és libákat is kell etetniük, túlterheltek lesznek és nem tudják, hogyan csinálják. Nem arról van szó, hogy ne akarnák jól csinálni, hanem arról, hogy túlságosan gyenge képességűek. Korlátolt az elméjük, csak egyetlen feladat elvégzésének a mikéntjét ismerik, ám ha még egy feladatot kapnak, azzal már nem tudnak mit kezdeni. Nem tudják, hogyan tervezzenek, így csupán összekuszálják a dolgokat. Az ilyen emberek egyszerre csak egy munka végzésére alkalmasak. Ne adj nekik több munkát, mert nem lesznek képesek felvállalni azokat. Ne gondold, hogy ha egy feladatot jól el tudnak végezni, akkor biztosan el tudnak végezni kettőt vagy hármat is; ez nem feltétlenül van így, és a képességüktől függ. Először próbáljanak meg két dolgot végezni. Ha jó képességűek és tudják vállalni, akkor beoszthatod őket így. Ha nem tudnak egyidejűleg két feladatot jól elvégezni, és elrontják, az azt jelenti, hogy ez meghaladja a képességüket, úgyhogy azonnal el kell vened tőlük a második feladatukat. Azért, mert megfigyelés és próba útján rájöttél, hogy egyszerre csak egy munka végzésére alkalmasak ahelyett, hogy több, összetett munkát végeznének, és hogy nincs meg az ehhez szükséges képességük. Némelyek viszonylag okosak és viszonylag jó képességűek, és ha egyszerre több munkát adsz nekik, jól el tudják végezni azokat. Ha például megkéred őket, hogy főzzenek ételt, etessék meg a csirkéket és gondozzák a zöldségeskertet, képesek mindennap időre elkészíteni az ételleket, miközben a szabad percekben a zöldségeskertet is gondozzák, haladéktalanul megöntözik és kigyomlálják a kertet, és időben megetetik a csirkéket. Némelyek talán azt mondják: „Ha egyszer ilyen képességűek, hadd vállaljanak gyülekezeti munkát is és hadd legyenek gyülekezetvezetők!” Rendszerben lenne ez vajon? Noha képesek némi fizikai feladatot és hétköznapi munkát vállalni, a gyülekezetvezetővé válás külön felmérést igényel; az nem olyasvalami, amit az egyszerű, külső munkáik végzése alapján fel lehet mérni. Ez azért van, mert gyülekezetvezetőnek lenni nem fizikai munka, hanem azt a vezetés alapelvei szerint kell felmérni. Ám ha az illetőnek megvan a képessége és a tehetsége ahhoz, hogy gyülekezetvezető legyen, és viszonylag jó az emberi mivolta, akkor nem lenne helyénvaló a részedről, ha külső munkát bízna rá; ezt az emberek nem megfelelő felhasználásának nevezzük. A gyülekezetvezetők legfeljebb egyetlen másik, a hétköznapi élettel kapcsolatos, részmunkaidős munkát tudnak végezni, és akkor tudnak egy kicsit többet foglalkozni azzal, amikor nem elfoglaltak – ez így nem fárasztja ki őket. A triviális, rutinjellegű dolgokból és ezekből a fizikai feladatokból annyit végezhetnek az emberek, amennyire képesek. Van bárki is, aki mindet el tudja vállalni? Van bárki is, akinek ilyen képessége van? (Nincs.) Lehet, hogy elegendő a képességük és az adottságuk, de van egy dolog, amelyből nem áll rendelkezésükre elegendő, ez

pedig az energia. Az emberek halandók, korlátozott az energiájuk, és korlátozott a munkák száma is, amelyet el tudnak vállalni. A magas energiaszintű emberek talán képesek napi tizenkét órát dolgozni, míg az átlagos energiaszintű emberek normálisan nyolc órát tudnak dolgozni, az alacsony energiaszintű emberek pedig mindössze négy-öt órát. Éppen ezért akár fizikai munkára, akár gyülekezetvezetői munkára, akár szakmai készségeket igénylő munkára használsz valakit, át kell gondolnod, hogy mire alkalmas a leginkább, és ha azután, hogy a legmegfelelőbb munkával bíztad meg az illetőt, nem tudja azt elvégezni, bízd meg valami mással. Ha nem aszerint jelölsz ki munkát a számára, hogy minek az elvégzésére alkalmas a leginkább, az hibás módja az emberek felhasználásának. Ha meg is kéri fizikai munkák elvégzésére azokat, akiknek nem lehet elsőbbséget adni az előléptetés, művelés és használat terén, a képességük és az adottságaik alapján kell őket ezekkel a munkákkal megbízni. Ha azzal egyidejűleg, hogy a rájuk bízott egyetlen munkát jól elvégzik, más munkákat is képesek még elvégezni, akkor meg lehet kérni őket, hogy részmunkaidőben néhány fizikai munkát is végezzenek el mindaddig, amíg az nincs kihatással a fő munkájukra. Egyesek erős fizikumúak, és három munkát is el tudnak végezni egymás után; miután befejeztek egy munkát, még mindig van tartalék energiájuk, és az idő nagyrésztében ráérnek. A hamis vezetők azonban vakok, és nem tudják, hogyan osszák ki a munkát, és nem jöttek még rá, hogy ez probléma, így csak egyetlen munka elvégzésével bízzák meg ezeket az embereket, ami hiba.

Az imént a nem elegendő intelligenciával rendelkező emberekről beszéltem, akiknek nincsenek speciális készségeik, és csupán fizikai igénybevételre alkalmasak. Vannak olyan emberek is, akiknek valami bajuk van, és még fizikai igénybevételre is alkalmatlanok; megfájdul a fejük, a hasuk vagy a hátuk, valahányszor olyasvalamit csinálnak, ami akár csak egy kicsit is igénybe veszi őket fizikailag. Hogyan kell kötelességeket bízni az ilyen emberekre, ha alkalmasak arra, hogy kötelességet végezzenek? Különböző aspektusokat kell megnézni annak megállapításához, hogy milyen kötelességek végzésére alkalmasak Isten házában, például az egészségi állapotukat, valamint az emberi mivoltukat és a képességüket. Ha olyan rossz az egészségük, hogy semmilyen munkát nem tudnak elvégezni, és szünetet kell tartaniuk, miután egy ideig dolgoztak, továbbá arra is szükségük van, hogy valaki ügyeljen rájuk, ha egyedül nem tudnak megfelelően elvégezni egy kötelességet és ki kell jelölni valakit, aki figyel rájuk, akkor az egyáltalán nem éri meg. Az ilyen emberek nem alkalmasak arra, hogy kötelességet végezzenek, úgyhogy engedd, hogy hazamenjenek és meggyógyuljanak. Bármit teszel is, senkit ne használj, akinek annyira komoly betegsége van, hogy egy szellő is ledöntené a lábáról. Ha nem túl rossz az egészségük, és arról van szó csupán, hogy hasfájást kapnak, ha rossz dolgot esznek, vagy fejfájást kapnak, ha túl sokat használják az agyukat, így aztán három-négy órával rövidebb ideig képesek dolgozni, mint egy normális ember, vagy a felét tudják csak elvégezni egy normális ember munkájának, az ilyen emberek attól még használhatók, amennyiben a többi kritériumnak eleget tesznek. Hacsak ők maguk nem

hozzák fel a dolgot és nem mondják ezt: „Túl rossz az egészségem ahhoz, hogy elviseljem ezt a nehézséget. Haza akarok menni meggyógyulni. Amikor meggyógyultam, visszajövök majd és elvégzem a kötelességemet”, akkor haladéktalanul egyezze bele, és ne próbálj tanáccsal szolgálni nekik a gondolkodásmódjukat illetően; hiába teszel így, nem lesz semmi hatása. Van egy mondás, amely így hangzik: „Amit kelletlenül tesz meg az ember, annak nem lesz kielégítő az eredménye”; mindenkinek másmilyen a hite, az elhatározása és a törekvései. Némelyek esetleg azt kérdezik: „Nem arról van szó csupán, hogy néha nincsenek valami jó formában és kevés az energiájuk? Akkor is előfordulhat, hogy az emberek nem érzik magukat jó formában, ha rossz dolgokat ettek, de néhány nap elteltével rendbejönnek; szükséges vajon, hogy hazamenjenek és meggyógyuljanak? Nem múlik el vajon a fejfájásuk és a szédülésük egy átaludt éjszaka után is? Nem tudnak vajon azután már normálisan dolgozni? Hát ilyen nagy ügy ez?” Lehet, hogy a számokra nem nagy ügy, de egyesek különböznek másoktól abban a tekintetben, hogy mennyire tartják becsben a testüket, és némelyeknek csakugyan vannak egészségügyi problémáik. Ilyen esetben, ha engedélyt kérnek, hogy hazamenjenek pihenni és meggyógyulni, akkor a gyülekezetnek gyorsan bele kell ebbe egyeznie, nem szabad követeléseket támasztania velük szemben, nem szabad megnehezítenie a dolgukat, és különösen nem szabad megpróbálnia tanáccsal szolgálni számukra a gondolkodásmódjukat illetően. Egyes hamis vezetők egyfolytában hatni próbálnak az ilyen emberekre, ezt mondván: „Nézd, hová jutott mostanra Isten munkája! Egyre nagyobbak a katasztrófák, megjelent a négy vérszínű hold, és olyan széleskörben elterjedt a járvány, hogy a nem hívők sehogy sem tudják túlélni! Isten házában vagy, végzed a kötelességeidet és élvezed Isten kegyelmét – nem leszel kitéve veszélynek, és igazságot és életet is nyerhetsz – micsoda nagy áldás ez! A te apró gondod semmiség. Fölébe kell kerekedned és imádkoznod kell Istenhez. Isten egész biztosan meg fog gyógyítani téged. Csak olvasd Isten szavait, tanulj meg még néhány himnusz, és természetesen javulni fog a bajod, ha nem azon jár az eszed. Hát nem ezt mondják Isten szavai: »Betegségben élni annyit jelent, mint betegnek lenni«? Most éppen betegségben élsz. Ha egyfolytában azon gondolkodsz, hogy beteg vagy, akkor súlyossá fog válni a betegség. Ha nem gondolkodsz rajta, akkor el fog tűnni a bajod, nem igaz? Így növekedni fogsz a hitben, és nem akarsz majd hazamenni pihenni. Azt, hogy haza akarsz menni pihenni, a testi kényelem utáni sóvárgásnak nevezik.” Ne próbálj tanáccsal szolgálni számukra a gondolkodásmódjukat illetően, mert ostobaság ezt tenni. Még egy kicsiny, átmeneti kényelmetlenségben sem tudnak kitartani és csak haza akarnak menni pihenni, és még egy apró nehézségen sem tudnak felülkerekedni, ami azt bizonyítja, hogy nem végzik komolyan a kötelességüket. Az a valós helyzet, hogy az ilyen embereknek egyáltalán nem áll szándékukban hosszú távon végezni a kötelességüket, a legkevésbé sem végzik azt komolyan, nem hajlandók árat fizetni, és most végre lehetőséget és kifogást találtak arra, hogy teljes mértékben szabadságot adják magukat. Örvendeznek a szívükben, hogy ilyen okosak, és hogy pont jókor jött ez a

betegség. Úgyhogy bármit teszel is, ne ösztönözd őket maradásra. Mindenkit gyűlölni fognak, aki maradásra próbálja ösztönözni őket, és mindenkit meg fognak átkozni, aki tanáccsal próbál szolgálni számukra a gondolkodásmódjukat illetően. Érted ezt, ugye? Persze vannak egyesek, akik tényleg betegek, hosszú ideje azok, és félnek, hogy ha még tovább így maradnak, veszélyben lesz az életük. Nem akarnak semmilyen gondot okozni Isten házában, sem mások kötelességvégzésére hatással lenni. Úgy érzik, hogy ha egyszer cserbenhagyja őket az egészségük, akkor a testvérek gondviselésére kell majd hagyatkozniuk, és rosszul érzik magukat amiatt, hogy Isten házában kelljen gondoskodnia róluk, így bölcsen magukhoz ragadják a kezdeményezést és elbocsátást kérnek. Hogyan kell kezelni ezt a helyzetet? Ezt is csak úgy, hogy minden további nélkül hagyod őket hazamenni és pihenni. Isten háza nem fél a gondoktól, csak egyszerűen nem akar az akaratuk ellenére ráerőltetni dolgokat az emberekre. Azonkívül minden embernek vannak személyes és valódi nehézségei. A hústestben élő emberek mind megbetegszenek, és a test betegségei valóságosan létező problémát jelentenek – a tényeket tiszteletben tartjuk. Egyesek valóban képtelenek elvégezni a kötelességeiket, mivel komoly betegségük van, és ha szükségük van arra, hogy Isten háza gondoskodjon a kényelmükről, vagy hogy a testvérek gyógymódokat biztosítsanak számukra, vagy a kezeléssel kapcsolatos javaslatokkal szolgáljanak nekik, akkor Isten háza boldogan fogja biztosítani ezeket a dolgokat. Ha nem akarnak kényelmetlenséget okozni Isten házában és rendelkeznek az ahhoz szükséges pénzzel, eszközökkel és anyagiakkal, hogy elmenjenek és kezeltessék a betegségüket, az is rendben van. Összefoglalva: ha az egészségük nem teszi lehetővé, hogy tovább végezzék a kötelességeiket Isten házában, vagy hogy tovább művelje őket Isten háza, akkor jogosan nyújthatnak be kérvényt, Isten háza pedig azonnal jóvá fogja hagyni. Senkinek sem szabad tanácsokkal szolgálnia a számukra a gondolkodásmódjukat illetően, mivel ez nem lenne helyénvaló és híján lenne az észszerűségnek. Ezek az ilyen emberek vonatkozásában hozott intézkedések.

Hogyan kell bánni néhány különleges embertípussal

I. Hogyan kell bánni azokkal, akik nem törődnek a megfelelő munkájukkal

Egyeseknek tűrhető emberi mivoltuk van, erősségekkel és éles elmével rendelkeznek, normálisan beszélnek, általában nagyon optimisták, és nagyon proaktívan végzik a kötelességüket, de van egy hibájuk, és pedig az, hogy nagyon szentimentálisak. Miközben Istent követik és végzik a kötelességüket a gyülekezetben, állandóan hiányolják a családjukat és a rokonaikat, vagy folyton azon gondolkodnak, hogy milyen lenne finom ételt enniük odahaza a szülővárosukban, és fáj nekik, hogy nem tehetik meg, ami azután kihat a kötelességük végzésére. Van egy másik fajta személy is, aki szeret egy helyen, egyedül, a saját magánszférájában élni. Amikor az ilyen emberek együtt vannak a testvérekkel, úgy érzik, hogy túl gyors a munkatempó, és hogy nincs privát életterük.

Állandóan nyomás alatt, valamint mindig korlátozva és kényelmetlenül érzik magukat, miközben együtt élnek a testvérekkel. Mindig azt akarják tenni, ami a kedvükre való, és szabadok akarnak lenni, hogy elmerülhessenek az élvezetekben. Senki mással nem akarják együtt végezni a kötelességüket, és folyton a hazatérésen gondolkodnak. Mindig kellemetlennek találják az Isten házában való kötelességvégzést. Habár a testvérekkel könnyű kijönni, és senki sem zsarnokoskodik velük Isten házában, némi nehézséget okoz a számukra a munkára és pihenésre vonatkozó napirend betartása: miután reggel mindenki felkelt, ők tovább akarnak aludni, de szégyellnék magukat miatta, és amikor mindenki más már pihen éjszaka, ők nem akarnak lefeküdni, és mindig olyasvalamit akarnak csinálni, ami érdekli őket. Néha nagyon szeretnének valamilyen konkrét dolgot enni, de az nem áll rendelkezésre az étkezdében, és túlságosan szégyellenék kérni. Néha sétálni akarnak egyet, de senki más nem kér ilyet, úgyhogy ők sem merik megengedni ezt maguknak. Folyton óvatosak és elővigyázatosak, és félnek attól, hogy kinevetik, lenézik vagy gyerekesnek nevezik őket. Ha nem végzik jól a kötelességüket, végül néha megmetszik őket. Úgy érzik, mintha mindennap tűkön ülnének, mintha vékony jégen táncolnának, és igen boldogtalanok. Ezt gondolják: „Emlékszem, hogy amikor otthon voltam, én voltam a család kisbabája, szabad és korlátok nélküli, akár egy kis angyal. Milyen boldog is voltam! Hogy lehet, hogy most, amikor a kötelességemet végzem Isten házában, nyom nélkül eltűnt a korábbi énem? Nem tehetem többé azt, amit csak akarok, mint egykoron” – így aztán nem akarnak ilyen életet élni. Ezt azonban nem merik megemlíteni a vezetőjüknek, és folyton továbbadják ezeket a gondolatokat a körülöttük lévőknek – mindig honvágyuk van, és éjjelente titokban sírnak az ágyban. Mit kell tenni az ilyen emberekkel? Bárkinek, akinek tudomása van a dologról, haladéktalanul jelentenie kell, a vezetőnek azonnal meg kell állapítania, hogy igaz-e a jelentés vagy sem, és ha igaz, akkor meg lehet engedni az illetőnek, hogy hazatérjen. Ezek az emberek élvezik Isten házában az ételt, italt és vendéglátást, de még mindig nem hajlandóak a kötelességüket végezni és folyton rosszkedvűek, mivel szomorúnak és boldogtalanoknak érzik magukat, úgyhogy mielőbb bocsásd útjukra őket. Az efféle embereknél nem arról van szó, hogy csak átmenetileg rosszkedvűek, de majd elmúlik, amint átgondolják a dolgokat – nem így áll náluk a helyzet. Egyeseknek az a szubjektív akaratuk, hogy állhatatosan végezzék a kötelességüket, és noha hiányolják az otthonukat, tudják, hogy miféle probléma ez, és képesek keresni az igazságot és megoldani ezt. Ezeket az embereket nem szükséges elengedni vagy aggódni miattuk. Most arról a helyzetről beszélünk, amikor 30-as éveikben járó emberek még mindig úgy viselkednek, mint a gyerekek, soha nem nőnek fel és mindig ingatagok maradnak. Csak azt teszik meg, amire megkérik őket, és amikor nincs semmi tennivalójuk, akkor a szórakozáson és irreleváns témákról való csevegésen gondolkodnak, és soha nem akarnak törődni a megfelelő munkájukkal. A nem hívők azt szokták mondani, hogy 30 éves korukra megállapodnak. Megállapodni azt jelenti, hogy az ember a megfelelő munkájával törődik, képes munkát vállalni és gondoskodni magáról, tudja, hogyan foglalkozzon a

maga dolgával, kevesebb időt tölt szórakozással és nem késlelteti a megfelelő munkája elvégzését. Mit jelent az, hogy valaki „gyermekként viselkedik”? Azt jelenti, hogy képtelen bármilyen megfelelő munkát elvállalni, folyton hagyni akarja, hogy elkalandozzanak a gondolatai és egyre csak sétálna, bolyongana, bohóckodna, nassolna, színdarabokat nézne, irreleváns dolgokról csevegne, játékokat játszana, valamint furcsa történetek és szokatlan történetek után kutatna az interneten. Azt jelenti, amikor valakinek sosem akarózik összejövelekre járnia, mindig aludni akar, valahányszor összejövetelet tartanak, mindjárt aludni akar, amint álmosnak érzi magát, és azonnal enni akar, amint éhséget érez, valamint akaratos és nem törődik a megfelelő munkájával. Az efféle emberekről nem lehet azt mondani, hogy rossz emberi mivoltuk lenne, csak arról van szó, hogy sosem nőnek fel és mindig éretlenek maradnak. Ilyenek 30 évesen, és ilyenek még 40 évesen is; képtelenek a változásra. Ha távozásra kérnek engedélyt, és nem akarják többé a kötelességüket végezni, azt hogyan kell kezelni? Isten háza nem marasztalja őket. Rögtön válaszolnod kell nekik – hagyd csak azonnal elmenni őket és visszatérni a nem hívők közé, és mondd meg nekik, hogy egyáltalán ne mondják azt, hogy hisznek Istenben. Képesek vajon elnyerni az igazságot olyan emberek, akik nem törődnek a megfelelő munkájukkal? Ha azt várod tőlük, hogy érettebbé váljanak az emberi mivoltukban és kezdjenek el törődni a rendes munkájukkal oly módon, hogy kötelességet végeznek Isten házában, hogy legyenek képesek egy fontos munkaelemet felvállalni, azután pedig megérteni és gyakorolni az igazságot, és emberi hasonlatosságot megélni – nos, erre egyáltalán ne számíts. Bármelyik csoportban találni fogsz ilyen embereket. A nem hívőknek van egy becenevük az ilyen emberek számára: „nagyra nőtt csecsemők”. Az ilyen emberek a 60 éves kort is elérhetik anélkül, hogy valaha is törődtek volna a rendes munkájukkal. Nem helyénvaló módon beszélnek és kezelik a dolgokat, mindig nevetgélnek, viccelődnek és ugrabugrálnak, semmit sem végeznek komolyan, és feltett szándékukban áll jól érezni magukat. Isten háza nem tudja hasznát venni az ilyen embereknek.

Szerintetek rosszak ezek a „nagyra nőtt csecsemők”? Gonosz emberek vajon? (Nem.) Némelyikük nem gonosz ember; meglehetősen egyszerűek és nem rosszak. Némelyikük igen jószívű és hajlandó segíteni másoknak. De mindannyiuknak van egy hibája: akaratosak, szórakozáskedvelők, és nem törődnek a rendes munkájukkal. Tegyük fel például, hogy egy nő, miután férjhez megy, semmilyen házimunkát nem tanul meg elvégezni. Akkor főz csak ételt, amikor boldog, de ha boldogtalan, akkor nem – folyton rá kell beszélni. Ha valaki el akar végeztetni vele valamit, egyezkednie kell vele és felügyelnie kell őt. Szeret mindig szépen felöltözni, hogy elmehessen vásárolni, ruhákat és kozmetikumokat venni és szépségszaki kezeléseket végeztetni. Amikor hazatér, egyetlen házimunkát sem végez el, és csak kártyázni meg madzsongozni akar. Ha megkérdezed tőle, hogy mennyibe kerül egy kiló káposzta, nem tudja; ha megkérdezed, hogy mit fog enni másnap, azt sem tudja; ha pedig megkéred, hogy főzzön valamit, elrontja az egészséget. Mihez ért hát a legjobban? Az olyan dolgokhoz ért a legjobban, mint

például hogy melyik étterem szolgálja fel a legjobb ételt, melyik üzletben tartják a legdivatosabb ruhákat, és melyik üzlet árul megfizethető és hatékony kozmetikumokat, de más dolgokat nem ért és nem tanul meg – például, hogy miként töltse a napjait, vagy hogy mely készségekre van szükség a normális emberi életben. Vajon azért nem tanulja meg ezeket a dolgokat, mert nincs elegendő képessége? Nem, nem azért. Azokból a dolgokból ítélve, amelyekhez jól ért, igenis van képessége, de nem törődik a megfelelő munkájával. Amíg van elkölthető pénze, addig el fog járni éttermekbe enni és sminktermékeket meg ruhákat vásárolni. Ha hiány van otthon lábasokból és serpenyőkből, és megkérlik, hogy vegyen néhányat, ezt fogja mondani: „Finom étel kapható odakint, minek kéne mindezeket megvennem?” Ha tönkremegy otthon a porszívó, és arra kéri, hogy eggyel kevesebb ruhadarab vásárlásával spóroljon új porszívóra, ezt fogja mondani: „Ha majd a jövőben pénzt keresek, egyszerűen csak fel fogok venni egy házvezetőnőt, hogy takarítsa ő a házat, így nem szükséges porszívót venni.” Ha éppen nem játszik vagy madzsongozik, akkor általában trendi ruhákat vásárol, és sosem takarítja a házat. Ilyen az, amikor valaki nem törődik a megfelelő munkájával, igaz? Vannak aztán némely férfiak, akik, amint keresnek némi pénzt, autót vesznek belőle vagy szerencsejátékon elverik. Ha tönkremegy otthon valami, nem javítják meg. Nem megfelelő módon töltik a napjaikat. Sem a hűtőszekrény, sem a mosógép nem működik az otthonukban, a csatornák eldugultak, a tető beázik, amikor esik, és ők nagyon hosszú időn át nem javítják meg ezeket a dolgokat. Mit gondoltok az efféle férfiakra? Nem törődnek a rendes munkájukkal. Legyenek bár férfiak vagy nők, Isten háza nem tudja használni az olyan típusú embereket, akik túlságosan akaratosak és nem törődnek a megfelelő munkájukkal.

Egyesek szülőként sem törődnek a megfelelő munkájuk elvégzésével, és nem viselik megfelelően gondját a gyermekeiknek. Emiatt aztán a gyerekeik végül leforrázzák magukat forró vízzel vagy ütésekkel és horzsolásokat szenvednek; egyes gyerekek betörik az orrukat, mások megégetik a feneküket a kályhánál, megint mások a torkukat forrázzák le, miután forró vizet isznak. Bármit csinálnak is az ilyen emberek, semmire sem ügyelnek, és képtelenek arra, hogy bármit is megfelelően elvégezzenek. Nem törődnek a rendes munkájukkal, bolondoznak, akaratosak és szórakozáskedvelők, és képtelenek felvállalni azokat a felelősségeket, amelyeket hordoznia kellene egy embernek. Szülőként nem képesek teljesíteni a felelősségeiket, és figyelmetlenek. Képesek tehát az ilyen emberek felvállalni azokat a felelősségeket, amelyeket a normális embereknek hordozniuk kell, amikor kötelességet végeznek Isten házában? Egyáltalán nem. Azokat az embereket, akik nem törődnek a rendes munkájukkal, nem lehet használni. Ha azt mondják, hogy nem akarják többé végezni a kötelességüket, és azt kéri, hogy hadd térjenek haza, azonnal engedd csak őket elmenni. Senkinél sem szabad erőltetni vagy szorgalmazni a maradást, mivel a természetükkel kapcsolatos ez a probléma, nem pedig alkalmi, ideiglenes megnyilvánulás. Ezek az emberek telve voltak téveszmékkel, amikor Isten házába jöttek a kötelességüket végezni; azt gondolták, hogy olyan lesz egy kötelességet végezni és Istent követni, mintha az Édenkertbe jönnének, mintha a

Kánaán jó földjén lennének. Csodálatos életet képzeltek el, amelyben egész álló nap csodás dolgokat lehet enni és inni, ahol szabadság van, és nincs semmilyen korlát, és ahol egyáltalán nincs semmi elvégzendő munka. Gondtalan, laza életet akartak élni, de kiderült róla, hogy teljesen más, mint amit elképzeltek. Ezek az emberek eleget tapasztaltak, és úgy érzik, hogy unalmas és egyhangú itt, ezért távozni akarnak, úgyhogy engedjétek őket haladéktalanul elmenni; Isten háza nem marasztalja ezeket az embereket. Isten háza nem erőlteti az embereket, és nektek sem szabad ezt tennetek; ez az igazság gyakorlása és az alapelveknek megfelelő cselekvés. Olyan dolgokat kell tenned, amelyek összhangban vannak az igazságalapelvekkel, olyan embernek kell lenned, aki érti Isten szándékait és aki bölcs – ne légy zavaros fejű ember, illetve olyan se légy, aki válogatás nélkül az embereknek akar megfelelni. Így kezeld az olyasfajta embereket, akik nem törődnek a rendes munkájukkal – tekinthető ez vajon szeretetlenségnek vagy annak, hogy nem adsz esélyt az embereknek a megtérésre? (Nem tekinthető annak.) Isten mindenkivel igazságos, és Isten házában jogában áll előléptetni, művelni és használni téged. Ha nem vagy hajlandó a kötelességedet végezni és azt kéred, hogy elhagyhasd a gyülekezetet, az a szabad döntésed, így hát a gyülekezetnek bele kell egyeznie a kérésedbe, és egyáltalán nem fog kényszeríteni téged. Ez összhangban van az erkölcsösséggel, összhangban az emberi mivolttal, és persze különösen összhangban van az igazságalapelvekkel. Ez egy nagyon helyénvaló eljárás! Ha van bárki, aki egy darabig végzi a kötelességét, de fárasztónak és nehéznek találja, valamint nem szívesen végzi azt tovább, ennek következtében pedig fel akarja adni a kötelességét és fel akar hagyni az Istenben való hittel, az ilyen esetre konkrét választ adok ma neked, éspedig a következőt: Isten háza bele fog egyezni ebbe, és soha nem fog maradásra kényszeríteni téged, illetve nem fogja megnehezíteni számodra a dolgokat. Nincs ebben semmi dilemma, és nem kell zavarban érezned magad, sem úgy, mintha elvesztetted volna a hiteledet. Isten háza számára ez még sokkal kevésbé jelent gondot, és követeléseket sem támaszt veled szemben Isten háza. Sőt mi több: ha el akarsz menni, akkor nem fog kárhoztatni téged Isten háza, sem az utadba állni, mert ezt az utat választottad, és Isten háza nem tehet mást, mint hogy eleget tesz a követeléseidnek. Vajon helyénvaló eljárás ez? (Igen.)

Az imént felsoroltam több olyan helyzetet, amikor az emberek nem törődnek a rendes munkájukkal. Isten háza nem fogja erőltetni a dolgot ezeknél az embereknél; ha nem hajlandóak végezni a kötelességüket, vagy valamilyen személyes nehézségük van, és azt kérik, hogy ne végezzenek többé kötelességet, akkor Isten háza bele fog egyezni. Nem fogja használni őket tovább, és nem hagyja, hogy kötelességet végezzenek. Így történik az efféle emberek kezelése, és ez egy teljességgel helyénvaló eljárás.

II. Hogyan kell bánni a Júdásokkal

Vannak egyesek, akik rendkívül bátortalanok, és valahányszor azt hallják, hogy egy testvért letartóztattak, borzasztóan félni kezdenek attól, hogy őket is letartóztatják.

Világos, hogy ha csakugyan letartóztatják őket, fennáll a veszélye, hogy eladják a gyülekezetet. Hogyan kell kezelni az ilyen embereket? Alkalmasak vajon ezek az emberek fontos kötelességek végzésére? (Nem azok.) Egyesek talán ezt mondják: „Ki tudja garantálni, hogy ők maguk nem válnak majd Júdássá?” Senki sem tudja garantálni, hogy ők maguk sosem válnak majd Júdássá, ha esetleg megkínózzák őket. Miért nem használ tehát Isten háza gyáva embereket, akikből Júdasok lehetnek? Azért nem, mert azokat az embereket, akik nyilvánvalóan gyávák, bármikor letartóztathatják, és bármikor árulásra vetemedhetnek; ha fontos kötelesség végzésére használnak efféle embereket, akkor rendkívül nagy a valószínűsége annak, hogy rossz irányt vegyenek a dolgok. Ez egy olyan alapelv, amelyet meg kell érteni, amikor a kontinentális Kína veszélyes környezetében választanak ki és használnak embereket. Van itt egy speciális körülmény, éspedig az, hogy némely embereket súlyos, elhúzódó kínzásnak vetettek alá, amely veszélyeztette az életüket, végül pedig tényleg nem tudták azt többé elviselni, így gyengeségből Júdasokká lettek és elárultak néhány jelentéktelen dolgot. Senki sem tud átlátni az ilyen embereken, és ezek az emberek még mindig használhatók. De vannak azután olyan emberek is, akik már azelőtt készítettek kiutat maguknak, hogy letartóztatták volna őket. Hosszasan és erősen eltöprengtek azon, hogy miként biztosítsák az azonnali szabadon bocsátásukat, miután letartóztatják őket, anélkül, hogy bármiféle kínzáson kellene átesniük – először is, hogy elkerüljék a kínzást, másodszor, hogy elkerüljék az ítéletet, harmadszor pedig, hogy elkerüljék a bebörtönzést. Így gondolkodnak. Nincs meg bennük az az elhatározás, hogy inkább szenvednek vagy börtönbe mennek, mintsem Júdássá legyenek. Talán anélkül követnek el árulást, hogy egyáltalán megkínóznák őket, akkor hát lehet azt mondani rájuk, hogy már a letartóztatásuk és a bebörtönzésük előtt is Júdasok? (Igen.) Ezek a valódi Júdasok. A gyülekezet vajon meri használni az efféle embereket? (Nem.) Ha észrevehetőek, akkor semmiképpen sem szabad művelni és használni őket. Hogyan nyilvánulnak meg általában ezek az emberek? Rendkívül bátortalanok. Amint rosszul alakul valami, az első adandó alkalommal kibújnak a felelősségeik alól, és valahányszor csak a legkisebb kockázattal is találkoznak, feladják a kötelességüket és odébbállnak. Valahányszor azt hallják, hogy veszélyessé vált a környezet, biztonságos búvóhelyet keresnek; senki sem tud rájuk találni, és ők senkivel sem tartanak kapcsolatot. Meghúzni magukat – ez az a munka, amelyet kivételesen jól végeznek. Nem törődnek azzal, hogy milyen nehézségek tapasztalhatók a gyülekezeti munkában, és bárminemű kritikus fontosságú munkát képesek félretenni; fontosabbnak tekintik a saját biztonságukat, mint bármi mást. Azonkívül, a nehézséggel szembesülve rábírnak másokat, hogy bújjanak elő és vállaljanak kockázatokat, valahányszor felmerül valami, miközben ők óvják magukat. Nem számít, mennyi veszélynek tesznek ki másokat, úgy érzik, hogy a saját biztonságuk érdekében érdemes és helyénvaló ezt tenni. Amikor pedig veszéllyel szembesülnek, nem jönnek sietve Isten elé, hogy imádkozzanak, és az esetlegesen veszélyben lévő testvérek vagy gyülekezeti vagyontárgyak áthelyezéséről sem rendelkeznek sietve.

Inkább azon törik először a fejüket, hogy ők miként tudnának elmenekülni, elrejtőzni, és hogyan tudnák kiszabadítani magukat a veszélyből. Még menekülési tervet is kidolgoztak maguknak – hogy kit adjanak el először, ha tényleg letartóztatják őket, hogyan kerüljék el a kínzást, hogyan kerüljék el, hogy börtönbüntetést szabjanak ki rájuk, és hogyan kerüljék el a nyomorúságot. Akárhányszor valamiféle nyomorúsággal találkoznak, halálra rémülnek, és nincs egy szemernyi hitük sem. Hát nem veszélyesek az ilyen emberek? Ha veszélyes munka vállalására kérik őket, vég nélkül zúgolódnak miatta, megrémülnek, egyre csak azon gondolkodnak, hogy el kellene futniuk, és nem hajlandók vállalni a munkát. Az effajta emberek már azelőtt jelét adják annak, hogy Júdások, mielőtt letartóztatnák őket. Ha valóban letartóztatják őket, száz százalékgig biztos, hogy el fogják adni a gyülekezetet. Miközben a kötelességüket végzik Isten házában, minden dologban igazán proaktívak, ami anélkül állítja őket rivaldafénybe, hogy kockáztatnak lennének kitéve; ha azonban kockázatvállalásra kerülne sor, visszakoznak, és ha valami kockázatos dolog megtételére kéred őket, nem fogják megtenni; egyszerűen nem vállalják a felelősséget. Amint veszélyről hallanak valahol, például arról, hogy a nagy vörös sárkány letartóztatásokat hajt végre, vagy hogy egyes hívőket elfogtak, nem járnak többé összejövetelekre, megszakítják a kapcsolatot a testvérekkel, és senki sem tudja megtalálni őket. Amikor pedig elülnek a pletykák, és megint rendben van minden, újra felbukkannak. Megbízhatóak vajon az efféle emberek? Tudnak kötelességet végezni Isten házában? (Nem.) Miért nem tudnak? Még csak elhatározás vagy vágy sincs bennük az iránt, hogy ne legyenek Júdásokká; egyszerűen csak gyávák, anyámasszony katonái, és semmirekellők. Van egy nyilvánvaló tulajdonságuk az effajta embereknek, és pedig az, hogy bármilyen erősségekkel és képességekkel rendelkezzenek is, ha használja őket Isten háza, soha nem fogják teljes szívvel odaszánni magukat arra, hogy megvédjék Isten házábanak érdekeit. Vajon azért nem védik meg Isten házábanak érdekeit, mert képtelenek rá, hogy így tegyenek? Nem ez a helyzet; még ha meg is van bennük ez a képesség, akkor sem fogják megvédeni Isten házábanak az érdekeit. Tipikus Júdások. Valahányszor nem hívőkkel akad dolguk a kötelességük végzése során, harmonikus kapcsolatot tartanak fenn velük, és tesznek róla, hogy a nem hívők nagyra tartsák, tiszteljék és becsüljék őket. No és milyen áron nyerik el mindezt? Azon az áron, hogy eladják Isten házábanak az érdekeit a saját személyes dicsőségükért és érdekeikért cserébe. Az efféle ember már azelőtt is különösen gyáva, hogy letartóztatnák, miután pedig letartóztatják, száz százalékgig bizonyos, hogy árulásra vetemedik. Isten háza egyáltalán nem használhatja az ilyen embereket – ezeket a Júdásokat –, és mielőbb ki kell rekesztenie őket.

Azok a fajta emberek, akik Júdások, külsőleg nem tűnnek ugyan gonoszoknak, valójában azonban rendkívül alacsony szintű integritással és ördögi jellemmel bíró emberek. Nem számít, mennyit hallgatnak prédikációkat vagy mennyit olvassák Isten szavait, egyszerűen nem tudják megérteni az igazságot, és azt sem érzik, hogy ha ártanak Isten háza érdekeinek, az a legszégényletesebb, legelvetemültebb és legrosszindulatúbb

dolog. Amikor olyan dolgokról van szó, amelyek révén észrevehetik őket, hajlandóak odatenni magukat, de ha olyan dolgokról van szó, amelyek kockázatosak vagy nehezen kezelhetők, akkor hagyják, hogy inkább mások vállalják azokat és birkózzanak meg velük. Miféle emberek ezek? Hát nem rendkívül alacsony szintű integritással bíró emberek? Némelyek vásárolnak dolgokat Isten háza számára, és miközben így tesznek, figyelembe kellene venniük Isten házának érdekeit, valamint igazságosnak és észszerűnek kellene lenniük. Azok a fajta emberek azonban, akik Júdasok, nem csupán nem védik meg Isten házának érdekeit, hanem éppen ellenkezőleg: Isten házának kárán segítik a nem hívőket, minden adandó alkalommal kielégítik a nem hívők követeléseit, és inkább azt akarják, hogy sérüljenek Isten házának érdekei, ha ez segít nekik abban, hogy elnyerjék a nem hívők jóindulatát. Erre mondják azt, hogy abba a kézbe harap valaki, amelyik eteti, és ez erénytelenség! Hát nem megvetendő emberi mivolt az ilyen? Ez nem sokkal jobb, mint amikor Júdas eladta az Urat és a barátait. Valahányszor Isten háza megbízza őket valaminek a megtételével, ők soha nem veszik figyelembe Isten házának érdekeit. Amikor megkérik őket, hogy vásároljanak valamit, soha nem néznek körül és nem vetik össze egymással a különböző eladók által kínált árakat, minőséget és eladás utáni szolgáltatásokat, azután pedig nem mérlegelik gondosan a lehetőségeket, és nem végzik el a megfelelő ellenőrzést, nehogy becsapják őket, illetve hogy megtakarítsanak egy kis pénzt Isten házának, valamint megvédjék Isten házának érdekeit – ők soha nem tesznek ilyet. Ha egy testvér felveti, hogy jobb lenne körülnézni, ezt mondják: „Felesleges körülnézni; azt mondja az eladó, hogy az ő árujuk a legjobb.” „Akkor hát tárgyalhatsz velük az árról?” – kérdezi erre tőlük a testvér, mire így felelnek: „Minek kellene tárgyalni az árról? Már megmondták nekem, hogy mennyi az ár, és ha alkudozni kezdenék velük, az roppant kínos volna, és úgy látszana, mintha nem lenne pénzünk. Isten háza tehetős, nem igaz?” Nem számít, mennyibe kerül valami, vagy hogy milyen a minősége – amíg ők megfelelőnek ítélik, addig biztosan találnak valakit, aki azonnal megveszi, azt pedig kritizálják, megróják, sőt, el is ítélik majd, aki késlekedik a vásárlással. Senki nem meri a szemükbe mondani, hogy „nem”, és senki sem mer semmiféle véleménynyel előállni. Akár nagy üzletet bonyolítanak le éppen, akár kis ügyet intéznek Isten háza számára, mik az alapelveik? „Isten házának csak ki kell fizetnie a pénzt, és semmi köze hozzám, hogy sérülnek-e Isten házának az érdekei. Én így szoktam intézni a dolgokat; jó kapcsolatot kell kialakítanom a nem hívőkkel. Bármit mondjanak is a nem hívők, az úgy helyes, és én aszerint fogok cselekedni. Nem Isten házának a követelményei szerint fogom intézni a dolgokat. Ha használni akarsz engem, akkor használj; ha nem akarsz használni engem, akkor ne használj – rajtad múlik. Én már csak ilyen vagyok!” Hát nem ördögi természet ez? Az ilyen emberek nem hívők és álhívők. Használhatók vajon arra, hogy ügyeket intézzenek Isten háza számára? Az efféle emberek rendelkeznek némi iskolázottsággal, erősségekkel és némely külső képességekkel, valamint jól beszélnek és el tudnak intézni bizonyos ügyeket. De bármilyen ügyeket intézzenek is Isten háza számára, óhatatlanul vakmerőn és

akaratosan fogják azokat intézni, kárt okozva Isten háza érdekeinek. Azonkívül következetesen becsapják Isten házát és eltitkolják a dolgok valódi állását, miután pedig elrontották a dolgokat, Isten házában kerítenie kell valakit, aki rendet rak utánuk. Ez tipikus példa arra, amikor valaki összejátszik a kívülállókkal, hogy eladja Isten házában az érdekeit. Miben különbözik ez attól, amikor Júdás eladta az Urat és a barátait? Amikor efféle embereket használnak egy kötelesség elvégzésére, ők nem csak hogy nem végeznek szolgálatot Isten háza számára, hanem pazarlóknak és balszerencsehozóknak is bizonyulnak. Még csak arra sem alkalmasak, hogy szolgálattelvők legyenek; az a szintizta és egyszerű igazság, hogy degeneráltak! Az efféle emberek egyenesen a Sátán szolgálói és a nagy vörös sárkány ivadékai, és ha egyszer felfedeznek, azonnal ki kell takarítani és ki kell rekeszteni őket. Istenben hívőként és Isten házában tagjaként még csak azt a felelősségüket sem tudják teljesíteni, hogy megvédjék Isten házában érdekeit; vajon ettől még van lelkiismeretük és józan eszük? Még egy házőrző kutyánál is rosszabbak!

Azoknak a fajta embereknek, akik Júdások, nincs a homlokukra tapasztva a „Júdás” szó, a cselekedeteik és a viselkedésük azonban pontosan ugyanolyan természetű, mint Júdásé volt, és az efféle embereket sosem szabad használni. Mit akarok mondani azzal, hogy „sosem szabad használni” őket? Azt, hogy soha, de soha nem szabad fontos ügyeket bízni rájuk. Ha valami triviális dologról van szó, amely nincs kihatással Isten házában érdekeire, az átmeneti felhasználásuk rendben van, de az ilyen típusú emberek semmiképpen sem felelnek meg Isten házában az emberek használatára vonatkozó alapelveinek, mivel született Júdások, és eredendően rosszak. Röviden: ezek az emberek veszélyes természetűek, és egyáltalán nem szabad használni őket. Minél tovább használsz az efféle embereket, annál kényelmetlenebbül fogod érezni magad, és annál több utóhatása lesz ennek a jövőben. Éppen ezért, ha már tisztán látod, hogy olyan emberek, akik Júdások, akkor egyáltalán nem szabad használnod őket – ez mind igaz. Helyénvaló vajon így cselekedni az irányukban? Némelyek esetleg azt mondják: „Szeretet nélküli dolog így cselekedni az irányukban. Eddig nem adtak el senkit; hogy lehetnek akkor Júdások?” Meg kell vajon várnunk, amíg eladnak valakit? Júdás hogyan nyilvánult meg? Voltak arra utaló jelek, hogy el akarja adni az Urat? (Igen, pénzt lopott az Úr Jézus pénzes erszényéből.) Azok az emberek, akik rendre eladják Isten házában érdekeit, ugyanolyan természetűek, mint Júdás volt, aki pénzt lopott a pénzes erszényből. Amikor letartóztatják az efféle embereket, ők árulásra vetemednek és mindent kiadnak a Sátánnak, amit csak tudnak, semmit vissza nem tartva. Az ilyen emberekben Júdás lényege van. Világosan fel lett már tárva és le lett leplezve a lényegük; ha ennek ellenére mégis használsz őket, azzal vajon nem te magad keresed a bajt? Nem szándékosan ártasz vajon ezzel Isten házában? Némelyek nyíltan ezt mondják: „Ha bárki is megmetsz engem, vagy bármi olyat tesz, ami árt az érdekeimnek, vagy tönkretesz azt a jó dolgot, amelyben itt most részem van, megnézheti majd magát!” Ebben az esetben különösen igaz, hogy az ilyen emberekben Júdás lényege van; ez

nagyon is nyilvánvaló. Ők maguk mondják másoknak saját magukról, hogy Júdások, úgyszólván az ilyen emberek semmiképpen nem használhatók.

III. Hogyan kell bánni az egyház barátaival

Van az embereknek egy másik fajtája is, akik sem jónak, sem rossznak nem tekinthetők, és akik csak névlegesen hívők. Ha megkéréd őket, hogy alkalmanként csináljanak meg valamit, meg tudják csinálni, de nem fogják proaktívan végezni a kötelességüket, ha nem intézed el nekik. Amikor ráérnek, eljárnak összejövetelekre, de nem tudni, hogy a saját szabadidejükben vajon eszik és isszák-e Isten szavait, tanulnak-e himnuszokat vagy imádkoznak-e. Ugyanakkor viszonylag barátságosan viszonyulnak Isten házához és a gyülekezetéhez. Mit jelent az, hogy viszonylag barátságosan? Azt jelenti, hogy ha megkérjük őket valamire a testvérek, beleegyeznek, hogy megcsinálják; a hívői közösséghez való tartozás kedvéért segíthetnek néhány dolog elvégzésében, a képességeik határain belül. Ha azonban nagy erőfeszítésre vagy valamiféle ár megfizetésére kéri őket, azt egyáltalán nem fogják megtenni. Ha egy testvér valamilyen nehézségben van és segítségre szorul, például arra, hogy valaki alkalmanként segítsen neki vigyázni a házra, ételt főzni vagy olykor néhány kisebb házimunkába besegíteni – vagy ha az illető tud egy idegen nyelven, és segíteni tud a testvéreknek levelek elolvasásában –, az efféle dolgokban képesek segíteni és viszonylag barátságosak. Általában elég jól kijönnek másokkal és nem tartják számon a szívességeket, de nem járnak el rendszeresen összejövetelekre és nem kéri, hogy kötelességet végezzenek, fontos vagy akár veszélyes munka elvállalásáról nem is beszélve. Ha arra kéred őket, hogy végezzenek el egy veszélyes feladatot, minden bizonnyal el fognak utasítani, ezt mondván: „Azért hiszek istenben, hogy békét keressek, hogy végezhetnék akkor ilyen veszélyes feladatokat? Talán nem magamnak keresném ezzel a bajt? Ezt semmiképp nem tudom megtenni!” Ha azonban valami apróságra kéri meg őket a testvérek vagy a gyülekezet, épp úgy tudnak segíteni és jelképes erőfeszítéseket tenni, mint egy barát. Az erőfeszítés és a segítségnyújtás ezen formája nem nevezhető kötelességvégezésnek, sem az igazságalapelvek szerinti cselekvésnek, az igazság gyakorlásának pedig még kevésbé; arról van csak szó ilyenkor, hogy ezeknek az embereknek kedvező benyomásuk van az Istenben hívőkről, és meglehetősen barátságosak az irányukban, valamint képesek segítő kezet nyújtani, ha valakinek segítségre van szüksége. Mi az elnevezése az ilyen embereknek? Isten háza a gyülekezet barátainak hívja őket. Hogyan kell bánni az olyan emberekkel, akik a gyülekezet barátai? Ha rendelkeznek képességgel és bizonyos erősségekkel, valamint tudnak segíteni a gyülekezetnek néhány külső dolog intézésében, akkor ők szolgálattevők és a gyülekezet barátai. Azért van így, mert az efféle emberek nem számítanak Istenben hívőknek, és nem ismeri el őket Isten háza. Ha pedig nem ismeri el őket Isten háza, akkor Isten vajon elismerheti őket hívőkként? (Nem.) Éppen ezért soha, de soha ne kérd arra az ilyen embereket, hogy álljanak be azok sorába, akik teljes időben végeznek kötelességet. Vannak, akik

ezt mondják: „Némelyeknek kicsiny a hitük, és csak a gyülekezet barátai akarnak lenni, amikor épp csak elkezdenek hinni. Nem sok mindent értenek az Istenben való hittel kapcsolatban, akkor hát hogy lehetnek hajlandóak kötelességet végezni? Hogy lehetnek hajlandóak teljes szívükből feláldozni magukat?” Nem azokról az emberekről beszélünk, akik úgy három-öt hónapja vagy maximum egy éve hisznek Istenben, hanem azokról, akik névlegesen már több mint három éve, vagy akár öt-tíz éve hisznek Istenben. Nem számít, hogy az ajkukkal mennyire ismerik el az ilyen emberek azt, hogy Isten az egyedül igaz Isten, és hogy a Mindenható Isten Egyháza az igaz egyház – ez nem bizonyítja azt, hogy igaz hívők volnának. Az ilyen embereket a különféle megnyilvánulásaik és annak alapján, amilyen módon hisznek, a gyülekezet barátainak nevezzük. Ne bánj velük testvéreként – ők nem testvérek. Ne engedd az ilyen embereknek, hogy csatlakozzanak a teljes idejű kötelességet végző gyülekezethez, és ne hagyd, hogy beálljanak azok sorába, akik teljes időben végeznek kötelességet; Isten háza nem használ efféle embereket. Némelyek talán ezt mondják: „Te előítélettel vagy az ilyen emberek iránt? Habár kívülről langymelegnek tűnhetnek, belül valójában nagyon is buzgók.” A komoly hívők esetében lehetetlen, hogy öt vagy tíz éve higgyenek Istenben és még mindig langymelegek legyenek; az ilyen embereknek már a viselkedése is teljes mértékben felfedi, hogy álhívők, hogy Isten szavain kívül eső emberek és nem hívők. Ha mégis testvéreknek nevezed őket és még mindig azt mondd, hogy igazságtalanul bánnak velük, akkor az elképzelésed és az érzéseid beszélnek belőled.

Hogyan kell bánnunk az olyan emberekkel, akik a gyülekezet barátai? Melegszívűek, és hajlandóak segíteni egy kevés dolog intézésében. Ha szükség van rájuk, egy kevés dolog elintézésére lehetőséget adhatsz nekik. Ha meg tudnak csinálni valamit, hadd csinálják meg. Ami azokat a dolgokat illeti, amelyeket nem tudnak jól megcsinálni vagy akár el is rontanak: ilyen feladatokat bizonyosan ne hagyj rájuk, nehogy gond legyen belőle – nem engedheted, hogy a jószándékuk miatt kényszerítve érezd magad. Ők nem értik az igazságot és nem értik az alapelveket sem. Ha vannak olyan külső dolgok, amelyeket kezelni tudnak, engedd, hogy nekilássanak, de azt soha ne engedd meg, hogy a gyülekezet munkájára kihatással lévő, lényeges dolgokat intézzenek – ebben az esetben vissza kell utasítani a jószándékukat és a lelkes segítségüket. Amikor ilyen személyekkel találkozol, csak felületes ügyleteid legyenek velük, és állj meg ennyinél; ne vedd komolyan őket. Miért nem szabad komolyan vened őket? Azért nem, mert ők a gyülekezet barátai csupán, és egyáltalán nem testvérek. Megfelelnek vajon az efféle emberek Isten házában az emberek használatára vonatkozó alapelveinek? (Nem felelnek meg.) Éppen ezért, ha egy ilyen személy nem vesz részt összejöveteleken, nem hallgat prédikációkat, vagy nem végez kötelességet, akkor nem szükséges meghívni őt. Ha nem eszi és issza Isten szavait és nem imádkozik, ha nem keresi az igazságalapelveket, amikor csak éri valami, és ha nem hajlandó kapcsolatba lépni a testvérekkel, akkor nem szükséges támogatni vagy segíteni őt. Három szóban: ne figyelj rá! Ne vedd komolyan az olyan embereket, akik a gyülekezet barátai és álhívők, és ne

figyelj rájuk! Nem szükséges foglalkozni velük és nem szükséges érdeklődni felőlük. Miért nem kell érdeklődni felőlük? Mi értelme olyan emberek felől érdeklődni, akiknek semmi közük hozzád? Felesleges, nem igaz? Figyelmet akartok fordítani az ilyen emberekre? Talán szerettek buzgólkodni, akartok másokkal foglalkozni, s ezen tűnődtek: „Hogy lehetnek most? Házasok vagy sem? Rendben vannak? Miféle munkát végeznek jelenleg?” Akárhogy vannak is, annak semmi köze hozzád. Mi értelme foglalkoznod ezzel? Egyáltalán ne figyelj rájuk, és megjegyzéseket se tégy rájuk. Egyesek szeretnek megjegyzéseket tenni, például efféléket: „Látod? Nem hisznek rendesen Istenben, mindennap csüggesztő és kimerítő életet élnek, és állandóan nagyon fáradtnak és kimerültnek látszanak.” Vagy: „Látod? Nem hisznek rendesen Istenben, így aztán nincs békességük, és már megint valami rossz történt a családjukban.” Ez mind értelmetlen és szükségtelen. Nem a te dolgod, hogy miként élnek az életüket, vagy hogy miként járnak az útjukon. Ne is említsd őket; te nem ugyanazon az úton jársz, mint ők. Te komolyan feláldozod magad Istenért és teljes időben végzed a kötelességedet, te csak az igazság elnyerésére és az üdvösség elérésére akarsz törekedni, és bármit mond is Isten, minden tőled telhetőt meg akarsz tenni azért, hogy eleget tégy Neki; azoknak az embereknek a szívében nincsenek ott ezek a dolgok. Amikor gonosz tendenciákat látsz, felháborodást és undort érzel miattuk, valamint azt, hogy nincs boldogság e világon élve, és hogy csak azáltal lehetsz boldogságra, ha hiszel Istenben; ők ezzel szemben a szöges ellentéteid: ez azt bizonyítja, hogy nem ugyanazon az úton járnak, mint te. Isten házában az az alapelve az ilyen emberek kezelésére vonatkozóan, hogy ha hajlandóak segíteni, akkor lehetőséget adhat rá nekik Isten háza, amennyiben nem merülhetnek fel esetleges utóhatások. Ha egyáltalán nem tudja mire használni őket Isten háza, ők pedig még mindig hajlandóak segíteni, akkor a legjobb udvariasan visszautasítani őket – ne okozz gondot magadnak. A hívők mindennap beszélgetnek az igazságról és elfogadják a metszést, de még mindig tehetnek felületesen dolgokat; akkor a gyülekezet barátai képesek vajon megfelelően kezelni dolgokat mindennemű ellenszolgáltatás nélkül? (Nem képesek.) Mondjátok meg Nekem, ezzel vajon rosszat feltételezünk az emberekről? Vajon túlzottan negatív fényben szemléljük őket? (Nem.) Csak a tények alapján beszélünk, az emberek lényege alapján beszélünk. Ne legyetek tudatlanok, ne legyetek buták, és ne tegyetek semmi ostobaságot. A hívőknek még mindig keresztül kell menniük metszéseken, ítéleteken és fenyítésekben, súlyos fegyelmezésen, fenyítésen és leleplezésen, mielőtt a kötelességvégzésük apránként egyre inkább megfelelné Isten szándékának. Az, aki a gyülekezet barátja vagy nem hívő, egyáltalán nem fogadja el az igazságot, és másra sem gondol a saját érdekein kívül; akkor hát mi jó származhat abból, ha ügyeket intéz Isten háza vagy a testvérek számára? Ez egyáltalán nem is jöhet szóba. Egyszerűen helyénvaló dolog nem fordítani figyelmet az ilyen emberekre, nem igaz? (De igen.) Mit jelent „nem fordítani figyelmet rájuk”? Azt jelenti, hogy Isten háza nem tekinti őket hívőknek. Hihetnek Istenben, ahogy nekik tetszik, de Isten háza munkájának és ügyeinek az égvilágon semmi köze nincs hozzájuk. Hajlandóak segíteni, nekünk

azonban mérlegelnünk kell a dolgokat, és fel kell mérnünk, hogy alkalmasak-e az adott dolog megtételére, ha pedig nem alkalmasak rá, akkor nem adhatjuk meg nekik ezt a lehetőséget. Mondjátok meg Nekem, ez vajon az alapelvekkel összhangban történő cselekvés? Megvan hozzá a jogunk, hogy így bánjunk az efféle emberekkel? Nagyon is megvan!

IV. Hogyan kell bánni azokkal az emberekkel, akiket elbocsátottak

Vannak másfajta emberek is, és pedig azok, akiket elbocsátottak. Velük hogyan kell bánnunk? Akár azért bocsátják el ezeket az embereket, mert nem képesek valódi munkát végezni és a hamis vezetők közé sorolhatók, akár azért, mert az antikrisztusok útját követik és az olyan fajta emberek közé sorolhatók, akik antikrisztusok, más munkára szükséges beosztani ezeket az embereket, és észszerű módon szükséges kirendelni őket. Ha olyan antikrisztusok, akik már sok gonoszságot műveltek, akkor természetesen ki kell zárni őket; ha nem műveltek még sok gonoszságot, de antikrisztusi lényegük van és antikrisztusként jellemezhetők, akkor amennyiben még mindig képesek bomlasztás és zavarás okozása nélkül valamilyen csekély szolgálatot végezni, nem szükséges kizárni őket – végezzenek csak továbbra is szolgálatot, és adjatok nekik esélyt a megtérésre. Azon hamis vezetőket, akik el lettek bocsátva, valamilyen más munkára rendeljétek ki az erősségeik, valamint annak alapján, hogy mely kötelességek elvégzésére alkalmasak, de gyülekezetvezetőként nem szolgálhatnak többé; azon vezetőket és dolgozókat, akik azért lettek elbocsátva, mert rendkívül gyenge képességűek és képtelenek bármiféle munkát végezni, ugyancsak az erősségeik, valamint annak alapján rendeljétek ki más munkára, hogy mely kötelességek végzésére alkalmasak, de nem léptethetők elő többé vezetővé vagy dolgozóvá. Miért nem? Azért nem, mert már ki lettek próbálva. Fel lettek fedve, és már világosan látható, hogy az ilyen emberek képessége és a munkaképessége alkalmatlanná teszi őket arra, hogy vezetők legyenek. Ha vezetőnek alkalmatlanok, akkor vajon más kötelességeket sem képesek elvégezni? Ez nem feltétlenül van így. A gyenge képességük alkalmatlanná teszi őket arra, hogy vezetők legyenek, de más kötelességeket végezhetnek. Az ilyen emberek az elbocsátásukat követően végezhetik azt, aminek a végzésére alkalmasak. Nem kell megfosztani őket attól a joguktól, hogy kötelességet végezzenek; ha a jövőben növekszik az érettségük, újra használni lehet őket. Egyeseket azért bocsátanak el, mert fiatalok és nincs élettapasztalatuk, valamint munkatapasztalatnak is híján vannak, így nem képesek elvállalni a munkát, és végül elbocsátják őket. Van némi mozgástér az efféle emberek elbocsátása terén. Ha megfelelő színvonalú az emberi mivoltuk és elegendő képességgel rendelkeznek, akkor a lefokozásukat követően lehet még használni őket, vagy beoszthatók valamilyen másik, számukra megfelelő munkára. Ha már tisztán értik az igazságot, és szereztek némi ismeretet és tapasztalatot a gyülekezet munkáját illetően, akkor az ilyen emberek a képességük alapján még mindig előléptethetők és művelhetők. Ha az emberi mivoltuk megfelelő színvonalú, de rendkívül

gyenge képességűek, akkor semmi érték nem rejlik a művelésükben, és egyáltalán nem lehet művelni vagy megtartani őket.

Azok között, akik el lettek bocsátva, két fajta ember van, akiket egyáltalán nem lehet újra előléptetni és művelni: egyfelől az antikrisztusok, másfelől pedig azok, akik túl gyenge képességűek. Vannak azután olyanok is, akik nem számítanak antikrisztusoknak, hanem csupán szegényes emberi mivoltúak, önzők és csalárdak, némelyek pedig lusták közülük, testi kényelemre sóvárognak, és képtelenek nehézséget elviselni. Még ha rendkívül jó képességűek is az efféle emberek, akkor sem lehet ismét előléptetni őket. Ha van egy kevés képességük, akkor hadd tegyék, amire képesek, feltéve, hogy megfelelő intézkedések történtek arra vonatkozóan; röviden: ne léptesd elő őket vezetővé vagy dolgozóvá. A vezetőknek és dolgozóknak azon túl, hogy van képességük és hogy munkaképesek, érteniük kell az igazságot, terhet kell viselniük a gyülekezetért, képesnek kell lenniük arra, hogy keményen dolgozzanak és elviseljék a szenvedést, valamint szorgalmasnak kell lenniük, és nem lehetnek lusták. Ennek tetejébe még viszonylag becsületesnek és egyenes jelleműnek is kell lenniük. Egyáltalán nem választhatsz ki olyan embereket, akik csalárdak. Azok, akik túlságosan elvetemültek és csalárdak, folyton cselt szőnek a testvérek, a feljebbvalóik és Isten háza ellen. Azzal töltik a napjaikat, hogy egyre csak fondorlatos gondolatokon törik a fejüket. Amikor ilyesvalakivel van dolgod, mindig ki kell találnod, hogy mit is gondol igazán, egyre csak tudakozódnod kell azzal kapcsolatban, hogy pontosan mit is csinált mostanában, és állandóan rajta kell tartanod a szemed. Az ilyen embereket túlságosan kimerítő és túlságosan aggasztó lenne használni. Ha egy ilyen személyt előléptetnek, hogy kötelességeket végezzen, még ha ért is egy kevés doktrínát, akkor sem fogja gyakorolni, és az általa elvégzett minden apró munkáért juttatásokat és előnyöket vár majd. Ilyen embereket használni túlságosan aggasztó és túl sok gondot jelent, ezért ilyen emberek nem léptethetők elő. Éppen ezért, ami az antikrisztusokat, a mérhetetlenül gyenge képességű, a rossz emberi mivoltú, a lusta, a testi kényelemre sóvárgó és nehézségeket elviselni nem tudó, valamint a rendkívül elvetemült és csalárd embereket illeti: az ilyesfajta embereket ne léptesd elő másodszor is, miután a használatukat követően egyszer már le lettek leplezve és el lettek bocsátva; ne használd őket újra helytelenül, miután már átláttak rajtuk. Némelyek talán ezt mondják: „Ez az illető korábban antikrisztusként lett jellemezve. Észrevettük, hogy egy ideje már jól teljesít, képes normálisan érintkezni a testvérekkel, és nem korlátoz többé másokat. Elő lehet akkor léptetni?” Ne siess ennyire! Amint előlépteted az illetőt és státuszt kap, fel fog tárulni az antikrisztusi természete. Mások talán azt mondják: „Ez az illető korábban rendkívül gyenge képességű volt; amikor arra kérték, hogy felügyelje két ember munkáját, nem tudta, hogyan osszon ki feladatokat, és ha két dolog történt egyidejűleg, nem tudta, hogyan rendezze azokat észszerűen. Most, hogy egy kicsit idősebb, jobb lesz már ezekben a dolgokban, nem igaz?” Megállja vajon a helyét ez az állítás? (Nem állja meg.) Amikor két dolog történik egyidejűleg, az illető összezavarodik és nem tudja, hogyan

kezelje őket. Senkit és semmit nem tud átlátni. Annyira gyenge képességű, hogy nincs munkaképessége és felfogóképessége. Az ilyen embert egyáltalán nem lehet újra vezetővé előléptetni. Ez nem életkor kérdése. A gyenge képességű emberek akkor is csak gyenge képességűek maradnak, amikor nyolcvan évesek lesznek. Nem úgy van, amint azt az emberek elképzelik, hogy ahogy idősödik és több tapasztalatot szerez az ember, már mindent meg tud érteni – ez nem így van. Mindössze lesz némi élettapasztalata, de az élettapasztalat nem egyenlő a képességgel. Nem számít, mennyi dolgot tapasztal vagy hány leckét tanul meg valaki, ez nem jelenti azt, hogy javulni fog a képessége.

Megváltozhat vajon az olyan ember, akinek túlságosan önző, túlságosan csalárd és túlságosan elvetemült az emberi mivolta, és aki telve van agyafúrt cselszövésekkel és csak önmagára gondol? Ezen okok miatt lett elbocsátva; eltelt azóta tíz év, és sok prédikációt meghallgatott – akkor vajon többé már nem önző, nem elvetemült és nem csalárd az emberi mivolta? Hadd mondjam el neked: az efféle ember nem fog megváltozni, újabb 20 év elteltével is ugyanaz marad. Éppen ezért, ha 20 év múlva ismét találkozol vele és megkérdezed, hogy még mindig önző és csalárd-e, akkor még ő maga is be fogja ismerni ezt. Miért nem változnak meg a gyenge emberi mivoltú emberek? Meg tudnak vajon változni? Ha feltesszük, hogy meg tudnának változni, vajon milyen alapon és milyen feltételekkel történne ez meg? Képeseknek kell lenniük az igazság elfogadására. A gyenge emberi mivoltú emberek nem fogadják el az igazságot, és legbelül megvetik, utálják, kigúnyolják és ellenségesen szemlélik a pozitív dolgokat – egyszerűen nem tudnak megváltozni. Úgyhogy akárhány év telt is el, ne léptesd elő őket, mert képtelenek a változásra. Lehetséges, hogy mire eltelik 20 év, megtanulják majd, hogy miként legyenek még inkább minden hájjal megkentek, és még jobban tudnak majd szépen hangzó és másokat megtévesztő dolgokat mondani. Ám ha érintkezel ezekkel az emberekkel és megfigyeled a cselekedeteiket, egy tényt fogsz felfedezni: azt, hogy egyáltalán nem változtak meg. Úgy véled, hogy miután oly sok év eltelt, olyan sok prédikációt meghallgattak, és olyan hosszú időn át végeztek kötelességeket Isten házában, bizonyosan megváltoztak – de tévedsz! Nem fognak megváltozni. Miért? Annyi prédikációt meghallgattak és olyan sokat olvastak már Isten szavaiból, de egyetlen mondatot sem fogadnak el vagy gyakorolnak belőle, így aztán a legkevesbé sem változtak meg – lehetetlen megváltozniuk. Amikor leleplezik és elbocsátják az ilyen embereket, nem lehet újra használni őket, és ha mégis így teszel, azzal ártasz Isten házában, valamint a testvéreknek. Ha nem vagy bizonyos efelől, figyeld csak meg, hogyan cselekednek, és nézd meg, kinek az érdekeit védik, amikor olyan dolgokkal találkoznak, amelyek esetében a saját érdekeik összeütközésbe kerülnek Isten házában az érdekeivel; egyáltalán nem fogják feláldozni a saját érdekeiket, és nem tesznek meg mindent Isten háza érdekeinek a védelméért. Ebből a szempontból nézve nem megbízhatóak, és nem érdemlik meg, hogy Isten háza előléptesse és használja őket. Ezért vannak arra rendelve az efféle emberek, hogy ne használják őket. Vajon

megváltozhatnak még az olyan emberek, akik nem fogadják el az igazságot? Ez nem lehetséges, ez csak hiú ábránd!

Ami a lusta, testi kényelemre sóvárgó és a legcsekélyebb nehézséget eltérni sem képes embereket illeti: ők még kevésbé képesek a változásra. Vezetőként töltött idejük alatt semmilyen nehézséget nem szenvednek el, még azokat a nehézségeket sem viselik el, amelyet a hétköznapi testvérek képesek elviselni. Csak gépiesen cselekszenek, miközben a kötelességüket végzik – összejöveteleket tartanak és doktrínákat prédikálnak, azután pedig aludni mennek és csak magukkal törődnek. Ha akár csak egy kicsit is későn kerülnek ágyba, reggel még akkor is mélyen fognak aludni, amikor a testvérek már kelnek. Nem hajlandóak akár csak egy kicsit is elfáradni, egy kicsit is elfoglaltnak lenni vagy akár csak egy kevéske nehézséget is elviselni. Semmilyen árat nem fizetnek, és semmilyen valódi munkát nem végeznek. Akárhová mennek is, amint finom ételt és italt látnak, annyira megörik, hogy minden másról elfeledkeznek, és sehová sem mennek, hanem ott maradnak enni, inni és jól érezni magukat, és semmiféle munkát nem végeznek. Nem figyelnek oda, amikor megmetszi őket a Fennvaló, és a testvérektől sem fogadnak el figyelmeztetéseket és leleplezést. Úgy döntöttek, hogy a lehető legkényelmesebben fognak élni, anélkül, hogy bármilyen árat fizetnének, hogy teljesítenék a felelősségeiket, vagy hogy elvégeznék a kötelességüket, így semmirekellőkké lettek. Képesek vajon megváltozni az efféle emberek? Az ilyen emberek túlságosan lusták, és testi kényelemre sóvárognak; nem tudnak megváltozni. Ilyenek most, és ilyenek lesznek a jövőben is. Némelyek talán azt mondják: „Az az illető megváltozott; egy ideje már sok erőfeszítést fektet a munkájába.” Ne siess ennyire! Ha előléptetted vezetővé az efféléket, vissza fognak esni és olyanok lesznek, mint régen – ők már csak ilyenek. Pont olyanok, mint a szerencsejátékos, aki, amikor elfogy a pénze, tovább játszik, még ha kölcsön is kell kérnie, még ha el is kell adnia a házát, vagy akár a feleségét és a gyerekeit is. Ha az utóbbi időben nem játszott, az talán azért van, mert bezárt a kaszinó, és nincs hol játszania, vagy mert az összes szerencsejátékos haverját elkapták, és nem tud többé kivel játszani, vagy mert mindenét eladta, amit csak tudott, és nem maradt pénze, amit eljátszhatna. Amint pénzhez jut, újra elkezd játszani, és nem lesz képes kiszállni belőle – ő már csak ilyen. Hasonlóképpen képtelenek a változásra azok is, akik lusták és testi kényelemre sóvárognak. Amint valamilyen státuszt nyernek, azonnal felveszik újra az eredeti formájukat, és megmutatják a valódi arcukat. Amikor nincs státuszuk, senki sem tartja nagyra és senki sem szolgálja ki őket, és ha semmit sem csinálnak, akkor ki kell takarítani őket, a gyülekezet ugyanis nem támogat tétlen embereket, nincs más választásuk, mint vonakodva megcsinálni ezt-azt. Ők nem úgy teszik a dolgukat, mint a többiek. Mások proaktívan cselekszenek, ők viszont passzívan. Habár külsőleg nincs különbség, a lényegét illetően van. Mások, amikor státuszuk van, azt teszik, amit tenniük kell, és képesek a felelősségeiket teljesíteni; amikor ezeknek az embereknek lesz státuszuk, megragadják az alkalmat, hogy kiélvezzék a státuszukból fakadó előnyöket és semmilyen munkát ne végezzenek, ezáltal pedig lelepleződik a lusta és kényelemre

sóvárgó természetlénységük. Éppen ezért az efféle emberek semmilyen körülmények között nem fognak megváltozni, és az ilyen embereket, ha le lettek leplezve és el lettek bocsátva, soha többé nem szabad újra előléptetni és használni – ez az alapelv.

Amikor különböző helyzetben lévő emberekről van szó, ezek az előléptetésükre és használatukra vonatkozó alapelvek. A minimum norma az, hogy legyenek képesek erőfeszítést tenni és szolgálatot végezni Isten házában anélkül, hogy zavarást okoznának; máskülönben nem végezhetnek kötelességet Isten házában. Ha még ennek a minimum normának sem tudnak eleget tenni, akkor bármilyen emberi mivolttal és erősségekkel rendelkezzenek is, nem alkalmasak arra, hogy kötelességet végezzenek, és az ilyen embereket ki kell rekeszteni a kötelességet végzők soraiból. Ha valakinek rosszindulatú és egy antikrisztusával egyező az emberi mivolta, akkor amint bebizonyosodik róla, hogy antikrisztus, Isten háza soha többé nem fogja használni, előléptetni vagy művelni őt. Némelyek talán megkérdezik: „Az rendben van, ha engedjük őket szolgálatot végezni?” Ez a helyzettől függ. Ha a szolgálatvégzésük negatív khatással lehet és hátrányos következményekkel járhat Isten házára nézve, akkor még szolgálatvégzésre sem fog lehetőséget adni nekik Isten háza. Ha az illető tudja magáról, hogy gonosz ember vagy antikrisztus, aki ki lett zárva, de hajlandó szolgálatot végezni, és úgy teszi a dolgokat, ahogyan azt a gyülekezet elrendezi a számára, és képes magát jól viselve szolgálatot végezni anélkül, hogy ártana Isten háza érdekei bármelyikének, akkor ebben az esetben meg lehet tartani őt. Ha még szolgálatot végezni sem képes rendesen és több kár származik a szolgálatából, mint amennyi jó, akkor még szolgálatvégzésre sem lesz lehetősége, és még ha végez is szolgálatot, Isten háza akkor sem fogja használni őt, mivel még a szolgálatvégzésre sem alkalmas, illetve a szolgálatvégzés kritériumait sem teljesíti. Az ilyen embereknek tehát nem szabad visszajönniük – menjenek csak, ahová akarnak. Némelyek talán azt mondják: „Ha nem használ engem Isten háza, akkor magam fogom prédikálni az evangéliumot, és átadom majd Isten házának azokat az embereket, akiket az evangélium prédikálásával megnyerek.” Rendben lenne ez vajon? (Igen.) Némelyek talán ezt mondják: „Ha még szolgálatvégzésre se használnád az illetőt, akkor milyen alapon kellene átadnia Neked azokat az embereket, akiket az evangélium prédikálásával megnyer? Milyen alapon kellene a Te javadra prédikálnia az evangéliumot?” Isten háza különböző aspektusok miatt nem használja az ilyen embereket. Az egyik az, hogy nem felelnek meg Isten házának az emberek használatára vonatkozó alapelveinek. Egy másik, hogy Isten háza nem meri használni az efféle embereket, mivel amint használják őket, nem lesz vége a bajoknak. Mi hát a magyarázat arra, hogy hajlandóak prédikálni az evangéliumot? Isten az, aki mellett tanúságot tesznek, miközben az evangéliumot prédikálják, illetve Isten szavai és Isten munkája miatt képesek embereket megnyerni. Habár ezen emberek megnyerése a prédikálásukon keresztül történik, ez semmiképpen sem tudható be az ő érdemüknek. Legfeljebb csak az emberi felelősségeiket teljesítették vele. Függetlenül attól, hogy antikrisztus vagy-e vagy gonosz ember, vagy hogy kitakarítottak vagy kizártak-e, az emberi felelősségeid

teljesítése olyasvalami, amit végezned kell. Miért mondom, hogy olyasvalami, amit végezned kell? Tömegigazságot kaptál Istentől, és ez is Isten szívének vére. Isten háza oly sok éven át öntözött téged és gondoskodott rólad, de Isten követel-e tőled bármit is? Nem. A különféle könyvek, amelyeket Isten háza kioszt, mind ingyenesek, senkinek sem kell egy fillért sem költenie rájuk. Hasonlóképp ingyenes az örök élet igaz útja és az életnek szavai, amelyeket Isten az embereknek adományoz, és Isten házában a prédikációit és közléseit is mind ingyen hallgathatják az emberek. Így akár hétköznapi személy vagy, akár egy speciális csapat tagja, olyan sok igazságot kaptál ingyenesen Istentől, hogy minden bizalommal rendjén való, hogy terjeszd Isten szavait és Isten evangéliumát az embereknek, és behozd az embereket Isten jelenlétébe, nem igaz? Minden igazságot Isten adományozott az emberiségnek; kinek lenne módjában visszafizetni ezt a nagy szeretetet? Isten kegyelme, Isten szavai és Isten élete felbecsülhetetlenek, és senki emberfiának nem áll módjában visszafizetni őket! Ennyire becses volna az ember élete? Olyan értékes talán, mint az igazság? Éppen ezért senkinek nem áll módjában visszafizetni Isten szeretetét és kegyelmét, és ebbe azok is beletartoznak, akiket kitakarított, kizárt és kirekesztett a gyülekezet – ők sem kivételek. Ha van némi lelkiismereted, józan eszed és emberi mivoltod, akkor nem számít, hogyan bánik veled Isten háza, neked teljesítened kell azt a kötelezettségedet, hogy terjeszted Isten szavait és tanúságot teszel az Ő munkája mellett. Ez az emberek megkerülhetetlen felelőssége. Éppen ezért nem számít, hogy hány embernek prédikálsz Isten szavait és az Ő evangéliumát, vagy hogy hány embert nyersz meg, nem illet miatta dicséret. Isten olyan sok igazságot kimondott, és te mégsem hallgatod meg, illetve fogadod el őket. Egy kis szolgálatot végezni és prédikálni az evangéliumot másoknak – bizonyára ez az, amit tenned kell, nem igaz? Tekintve, hogy ma idáig jutottál, nem kellene vajon bűnbánatot tartanod? Nem kellene keresned a lehetőségét, hogy viszonzd Isten szeretetét? De még mennyire, hogy kellene! Isten házában vannak adminisztratív rendeletei, az emberek kitakarítása, kizárása és kiiktatása pedig olyan dolgok, amelyek az adminisztratív rendeletek szerint és Isten követelményei szerint történnek – ezeket a dolgokat helyes megtenni. Némelyek talán azt mondják: „Elég kínos olyanokat a gyülekezetbe fogadni, akik kitakarított vagy kizárt emberek evangéliumhirdetésén keresztül lettek megnyerve.” Ez valóban az emberek által végzendő kötelesség, és nincs semmi, ami miatt kínosan kellene érezned magad. Az emberek mindannyian teremtetett lények. Még ha ki is takarítottak vagy ki is zártak, gonosz emberként vagy antikrisztusként el is ítélték téged, esetleg a kirekesztés célpontja lettél, nem vagy attól még mindig teremtetett lény? Ha kitakarítottak, attól még vajon Isten nem továbbra is az Istened? Egy csapásra semmivé lettek talán azok a szavak, amelyeket Isten szólt hozzád, és azok a dolgok, amelyekkel ellátott? Nem léteznek többé? De igenis léteznek; arról van csak szó, hogy te nem tartottad becsben őket. Minden megtért ember – akárki térítette is meg – teremtetett lény, és alá kell vetnie magát a Teremtőnek. Éppen ezért, ha ezek az emberek, akik ki lettek takarítva vagy zárva, hajlandóak prédikálni az evangéliumot, nem fogjuk korlátozni

őket; de bárhogya prédikáljanak is, Isten házána az emberek használatára vonatkozó alapelvei és Isten házána adminisztratív rendeletei változhatatlanok maradnak, és ez soha de soha nem lesz másként.

E különféle elbocsátott emberek közül a többség valószínűleg nem fog igazán bűnbánatot tartani, és nem szabad ismét használni őket. Csak azok előléptetésének és használatának van helye, akik esetében azért került sor elbocsátásra vagy a számukra kijelölt kötelességek kiigazítására, mert nem volt munkatapasztalatuk, és így átmenetileg nem voltak képesek végezni a munkájukat. Az efféle emberek elegendő képességgel rendelkeznek és nincs jelentős probléma az emberi mivoltukkal, hanem csak kisebb hiányosságaik, hibáik vagy a családjuktól örökölt rossz szokásaik vannak – ezek egyike sem nagy probléma. Ha Isten házána szüksége van rájuk, a megfelelő időben előléptethetők és ismét használhatók; ez észszerű, mivel nem gonosz emberek, és nem fognak antikrisztusokká válni. Megfelelő a képességük, csak nem dolgoztak még régóta, és nem volt tapasztalatuk, ezért nem volt kompetenciájuk a munka elvégzéséhez, ami nem egy súlyos probléma. Ha ezen okokból lettek elbocsátva, akkor van hova fejlődniük a jövőben, és meg tudnak változni. Ha valaki munkaképes, van képessége, és megfelelő színvonalú az emberi mivolta, akkor az idő alatt, amíg tapasztalja Isten munkáját és végzi a kötelességét, az ilyen ember fokozatosan megváltozik, változik az emberi mivolta, növekszik az életbe való belépés terén, lesz néhány ennek megfelelő változás a beállítottságában, és lesz nála némi előrelépés az igazság megértése terén. Az ilyen emberek a környezettől, az általuk végzett kötelességektől és a személyes elhatározásuktól függően különböző mértékben fognak megváltozni és növekedni, így elmondható, hogy az ilyen emberek előléptethetők és használhatók. Általánosságban ezek a korábban elbocsátott különféle emberek ismételt előléptetésére és használatára vonatkozó alapelvek.

A vezetők és dolgozók felelősségeinek hetedik tétele a következő: „A különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján történő beosztása és felhasználása úgy, hogy mindegyikük a lehető legjobban hasznosuljon.” Az iménti közlésben már világosan elmagyaráztam, mit is jelent úgy elhelyezni az embereket, hogy a lehető legjobban hasznosuljanak. Ha a legcsekélyebb érték is rejlik valakinek a művelésében, és amennyiben megfelelő színvonalú az illető emberi mivolta, akkor Isten háza lehetőséget fog adni neki. Amíg valaki törekszik az igazságra és szereti a pozitív dolgokat, addig Isten háza nem fog lemondani róla, és kirekeszteni sem fogja olyan könnyen. Amíg az emberi mivoltod és a képességed megfelel azoknak a normáknak, amelyekről az imént beszéltem, addig bizonyosan helyet biztosít neked Isten háza arra, hogy kötelességet végezz, és egészen biztos, hogy észszerűen használ majd téged, valamint elegendő teret biztosít ahhoz, hogy kamatoztasd a képességedet. Röviden: ha rendelkezel erősségekkel és szakértelemmel egy bizonyos szakmában, amelyre szükség van a gyülekezet munkájához, akkor Isten háza bizonyosan engedni fogja, hogy megfelelő kötelességet végezz. Ha azonban nincs benned elhatározás vagy akarat, és nem akarsz felfelé törekedni, akkor csak tedd meg, amit tudsz, végezz

valamilyen, a képességeiden belül eső kötelességet és semmi többet ne tégy. Ha van benned elhatározás, és ezt mondd: „Több igazságot akarok megérteni és elnyerni, mielőbb rá akarok lépni az üdvösséghez vezető útra, és be akarok lépni az igazságvalóságba. Hajlandó vagyok tekintettel lenni Isten terhére, hajlandó vagyok nehéz terhet viselni Isten házában, másoknál több nehézséget elszenvedni, több erőfeszítést tenni és több mindent feladni”, és ha minden tekintetben megfelelő vagy, de még mindig nem ajánl téged senki, akkor magadat is előterjesztheted. Hát nem észszerű ez? Összefoglalva: ezek Isten házában mindazon alapelvei, amelyek a különféle emberek használatára vonatkoznak, a céljuk pedig nem több, és nem kevesebb, mint képessé tenni az embereket az igazságvalóságba történő belépésre. Melyek az igazságvalóságba való belépés megnyilvánulásai? Az, hogy az ember érti az igazságot, érti az igazságalapelveket a különféle munkaelemek végzése közben, valamint képes a megfelelő igazságokat gyakorolni, amikor különféle emberekkel, eseményekkel és dolgokkal találkozik a mindennapi életben ahelyett, hogy zavarodott és tanácstalan lenne, amikor éri valami – ez a cél. Ha pedig ez lett célul kitűzve, akkor efelé kell törekednetek!

Itt a vége a vezetők és dolgozók felelősségeinek hetedik tételéről folytatott beszélgetésünknek. Némelyek talán azt mondják: „Nem fejezted még be a beszélgetést, nem leplezted még le a hamis vezetőket e tétel tekintetében.” Azt felelném erre, hogy szükségtelen leleplezni őket. Egyfelől, a hamis vezetők gyenge képességűek és nem képesek valódi munkát végezni; másfelől, híján vannak a lelkiismeretnek és a józan észnek, nem hordoznak terhet, egyáltalán nem teszik bele a szívüket a munkájukba, és még néhány egyszerű dolgot sem tudnak jól elvégezni. Valahányszor összetett vagy az igazságalapelvekkel kapcsolatos problémával találkoznak, egyáltalán nem tudják felismerni, és még kevésbé tudnak a probléma lényegéig ellátni. Így aztán szükségtelen leleplezni őket. Még ha le is lennének leplezve, nem fogadnák el, és hiábavaló beszéd lenne az egész. Mi több: ha az általuk megtett dolgokról beszélnénk, az émelyítő volna, és belül minden ember megharagudna miatta. Hiba volt az emberek használatakor ilyen fontos munkát bízni ezekre a hamis vezetőkre. Már attól is semmirekellőnek érzik magukat, hogy nem képesek elvégezni a munkájukat, a leleplezésük és boncolgatásuk esetén pedig még meggyötörtebben fogják érezni magukat. Hagyjátok hát, hogy amennyire csak tudják, hadd állítsák összevetésbe önmagukat és vizsgálják meg a saját problémáikat ezek a hamis vezetők. Ha rá tudsz jönni a saját problémáidra, akkor nézd meg, hogy képes vagy-e javítani a dolgokon a jövőben; ha nem tudsz rájuk jönni, akkor tovább kell vizsgálódnod, és a körülötted lévőket is megkérheted, hogy segítsenek neked elemezni és megoldani a dolgot. Ha beszélgettek már veled mások, te pedig beletetted a szívedet, de még mindig nem tudsz rájönni a saját problémáidra, és még mindig nem tudod, hogy miként ismerd fel, illetve hogyan oldd meg őket, akkor igazán hamis vezető vagy, és ki kell téged rekeszteni.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (7.)

Hetedik tétel: A különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján történő beosztása és felhasználása úgy, hogy mindegyikük a lehető legjobban hasznosuljon (Második rész)

Az utolsó beszélgetés során a vezetők és a dolgozók hetedik feladatát beszéltük meg: „A különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján történő beosztása és felhasználása úgy, hogy mindegyikük a lehető legjobban hasznosuljon.” Főként három aspektusáról beszélgettünk ennek a feladatnak. Melyik ez a három aspektus? (Az egyik a különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk alapján történő felhasználása; a másik a különböző típusú emberek észszerű, az erősségeik alapján történő felhasználása; a harmadik pedig az, hogy miként kell kezelni és felhasználni néhány különleges embertípust.) Alapvetően ez a három aspektus. E három aspektust végignézve, vajon olyan alapelve van Isten házában az emberek felhasználására vonatkozóan, melynek köszönhetően minden ember a lehető legjobban hasznosul? (Igen.) Pontos ez az alapelv? Igazságos az emberekhez? (Igazságos.) Ami a sérült intelligenciájú tökfejeket illeti: képtelenek bármit is megcsinálni, és még csak egy kevés kötelességet sem tudnak végezni. Ha feladatot bízol rájuk – legyen az szakmai, technikai vagy munkavégzés jellegű –, nem tudják befejezni. Az ilyen emberek egyáltalán nem használhatók, még csak szolgálattevésre sem. Ezt lehet elmondani az intelligencia tekintetében. Az emberi mivolt tekintetében pedig azt, hogy akik rossz emberi mivoltúak vagy gonosz emberek, azok hiába tudnak némi munkát vagy némi kötelességet végezni, túlságosan gonosz az emberi mivoltuk, és ezért zavarásokat és akadályozásokat fognak okozni a kötelességük végzése során, ami pedig több veszteséghez vezet, mint amennyi nyereséghez, és így képtelenek bármit is jól csinálni. Az ilyen emberek nem alkalmasak arra, hogy kötelességet végezzenek, és egyáltalán nem lehet használni őket. Ha vannak emberek, akik birtokában vannak bizonyos erősségeknek, akkor amíg az Isten háza munkájára vonatkozó valamennyi feltételnek eleget tesznek – annak alapján, hogy megfelelő színvonalú emberi mivoltuk van –, addig észszerűen beoszthatók és felhasználhatók. A legutóbb arról is beszélgettünk, hogy miként kell kezelni és felhasználni az emberek néhány különleges típusát. Az első típusba azok az emberek tartoznak, akik olyanok, mint Júdás, vagyis akik különösen gyávák. A különleges gyávaságukból ítélve, amint elfogja őket a nagy vörös sárkány, 100% az esély arra, hogy Júdássá váljanak; ha fontos munkát bízunk rájuk, mindent elárulnak, amint történik valami. Hát nem veszélyes alakok ezek? Van egy olyan embertípus is, amely az álhívőkhöz hasonló – őket a gyülekezet barátainak nevezzük. Ezek az emberek, úgy tűnik, elhiszik a szívükben, hogy van valamilyen Öreg az égben, de nem tudják, hogy valóban létezik-e Isten, hogy hol van Isten, vagy hogy csakugyan elvégezte-e Isten az Ő új munkáját, és gyakran kétségbe vonják Isten létezését. Nem

hisznek igazán Istenben és nem követik Őt igazán. Éppen ezért az ilyen embereket nem lehet használni, és alkalmatlanok arra, hogy kötelességet végezzenek Isten házában. Még akik igazán hisznek, azok sem feltétlenül tudják megfelelő színvonalon végezni a kötelességüket, egy álhívőről, a gyülekezet barátjáról nem is beszélve! Egy másik embertípusba tartoznak azok, akiket elbocsátottak; ez a csoport is több részre osztható.

A vezetők és a dolgozók hetedik feladatáról szóló legutóbbi beszélgetés tartalma alapvetően ezt a három fő pontot fedte le: az egyik a különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk alapján történő felhasználása; a másik a különböző típusú emberek észszerű, az erősségeik alapján történő felhasználása; a harmadik pedig az, hogy miként kell kezelni és felhasználni néhány különleges embertípust. Erről a három fő pontról beszélgettünk a hetedik feladat körében megemlített többféle szempont alapján, és valamennyi alapelvről világosan beszéltünk. Némelyek ezt mondják: „Noha világosan beszéltünk az alapelvekről, néhány konkrét dolog és különleges körülmény vonatkozásában még mindig nem tudjuk, hogy miként alkalmazzuk ezeket az alapelveket, hogyan bánjunk az emberekkel, vagy hogyan léptessünk elő és használjunk embereket; a legtöbbször még mindig tanácstalanok vagyunk.” Létezik ilyen probléma? (Igen.) Hogyan kellene megoldani ezt a problémát? Az emberek előléptetése és felhasználása során Isten háza munkájának a szükségleteit kell először fontolóra venni. A második megfontolandó dolog az, hogy vajon előnyösebb-e Isten háza munkájára nézve egy adott személy felhasználása, mint amennyire káros, avagy fordítva. Ha valakinek hibás az emberi mivolta, de a felhasználása előnyösebb Isten háza munkája számára, mint amennyire káros, akkor az ilyen személyt átmenetileg fel lehet használni, amíg valaki jobbat nem sikerül találni. Ha több kár származik az illető felhasználásából, mint amennyi jó, ha nagyobb veszteséggel jár, mint amennyi előnnyel, és csak a gyülekezet munkájának elkontárkodásához és elfuserálásához vezet, akkor azt az illetőt egyáltalán nem lehet felhasználni. Az előnyök és hátrányok mérlegelésének ezt az alapelvét kell először felfogni azokban a helyzetekben, ahol nincsenek megfelelő jelöltek, és egyben ez az alapelv vonatkozik az emberek átmeneti felhasználására is. Mit kell tenni, amikor nem sikerül megfelelő jelöltet találni, és amikor nem világos, hogy ki lehetne viszonylag jobb, amikor nem nyilvánvaló, hogy ki alkalmas teljes mértékben egy feladatra, és mindenki átlagosnak tűnik? Az egyetlen opció, hogy találni kell két olyan embert, akiknek viszonylag van lelki megértésük, vagyis akik tisztán felfogják az igazságot, és ezek egymással együttműködve végezzék el a munkát. Miközben a kötelességeiket végzik, még inkább beszélni kell nekik az igazságról, valamint meg kell figyelni és érteni a helyzetüket; ezáltal meghatározható lesz, hogy ki a viszonylag jobb képességű, ami pedig megkönnyíti a megfelelő jelölt megtalálását. Akárkit rendelnek is ki kötelességvégzésre, annak a képessége, erősségei és jelleme alapján kell történnie; ez alapvető fontosságú. Ha valaki nem tudja átlátni ezeket az aspektusokat, és nem érti, hogy milyen erősségei vannak az illetőnek, akkor először egy egyszerű kötelességet vagy valamiféle kétékezi munkát kell rábízni, esetleg arra kell kirendelni, hogy kutasson

fel lehetséges célszemélyeket, akiknek prédikálni lehet az evangéliumot. A próbaidő leteltét követően utólagos vizsgálattal és további megfigyeléssel pontosan felmérhető lesz a helyzete, és könnyebben meg lehet határozni, hogy mi a legmegfelelőbb kötelesség az illető számára. Ha túlságosan gyenge képességű, és híján van az erősségeknek, akkor elegendő lesz valamilyen fizikai munkát rábízni. A vezetőknek és a dolgozóknak különböző forrásokból meg kell ismerniük a fontos munkák felügyelőit, az evangelizációs igazgatókat, minden csapatvezetőt, a filmgyártó csapatok igazgatóit, és így tovább, és még intenzívebben kell megfigyelniük és megvizsgálniuk ezeket az embereket, mielőtt biztosak lehetnének felőlük. Csak azáltal biztosíthatják a kirendelések helyénvaló voltát és azt, hogy az emberek hatékonyak legyenek a kötelességeik terén, ha ily módon eljárva, körültekintően bíznak rájuk kötelességeiket. Egyesek ezt mondják: „Még a nem hívők is azt mondják, hogy »Ne kételkedj azokban, akiket alkalmazol, és ne is alkalmazd azokat, akikben kételkedsz.« Isten háza hogy lehet ennyire bizalmatlan? Ők mindannyian hívők; mennyire lehetnek rosszak? Hát nem jó emberek mindannyian? Miért kell megértenie, felügyelnie és megfigyelnie őket Isten házában?” Érvényesek vajon ezek a szavak? Problémásak? (Igen.) Összhangban van vajon az alapelvekkel valakinek a megértése, mélyreható megfigyelése és a vele való közeli érintkezés? Teljes mértékig összhangban van az alapelvekkel. Mely alapelvekkel van összhangban? (A vezetők és dolgozók feladatainak negyedik tételével: „Figyelemmel kísérni a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a körülményeit, és haladéktalanul kiigazítani a számukra kijelölt kötelességeket vagy szükség esetén elbocsátani őket a nem megfelelő emberek használatával okozott károk megelőzése vagy enyhítése, valamint a munka hatékonyságának és gördülékeny előrehaladásának a garantálása végett.”) Ez jó hivatkozási pont, de milyen tényleges okból kell ezt tenni? Azért, mert az embereknek romlott beállítottságaik vannak. Habár kötelességet sokan végeznek ma, az igazságra csak néhányan törekednek. Nagyon kevesen törekednek az igazságra és lépnek be a valóságba, miközben a kötelességüket végzik; a legtöbben még mindig alapelvek nélkül teszik a dolgokat, még mindig nem olyan emberek, akik igazán alávetnék magukat Istennek; csupán azt állítják, hogy szeretik az igazságot, hogy készek keresni az igazságot és törekedni az igazságra, de még mindig nem tudni, hogy meddig tart ki az elhatározásuk. Az igazságra nem törekvő emberek hajlamosak bárhol és bármikor felfedni romlott beállítottságaikat. Híján vannak minden felelősségérzetnek a kötelességüket illetően, gyakran felületesek, kényük-kedvük szerint cselekednek, és még a metszést is képtelenek elfogadni. Amint negatívvá válnak és elgyengülnek, hajlamosak elhagyni a munkájukat – ez sokszor megtörténik, mi sem gyakoribb ennél; így viselkednek mind, akik nem törekednek az igazságra. Ezért aztán azok, akik még nem nyerték el az igazságot, nem megbízhatóak és nem szavahihetőek. Mit jelent az, hogy nem szavahihetőek? Azt jelenti, hogy amikor nehézségekkel vagy kedvezőtlen fordulatokkal találkoznak, hajlamosak elbukni, valamint negatívvá válni és elgyengülni. Vajon szavahihető az, aki gyakran negatív és gyenge? Egész biztosan

nem. Ám az igazságot értő emberek mások. Azoknak az embereknek, akik igazán értik az igazságot, bizonyosan istenfélő és Istennek alávetett szívük van, és csak az istenfélő szívű emberek szavahihetőek; akinek nincs istenfélő szíve, az nem szavahihető. Hogyan kell közeledni az istenfélő szív nélküli emberekhez? Természetesen szeretetteljes segítségben és támogatásban kell részesíteni őket. Többször kell őket ellenőrizni, miközben a kötelességüket végzik, és több segítséget és utasítást kell adni nekik; csakis így garantálható, hogy hatékonyan végezzék a kötelességüket. És mi ennek a célja? Az a fő cél, hogy fenn legyen tartva Isten házában a munkája. Másodikként következik ezután a problémák haladéktalan azonosítása, a haladéktalan ellátás, támogatás vagy metszés biztosítása a részükre, az elhajlásaik helyreigazítása, valamint a hibáik és hiányosságai kipótlása. Ez előnyös az emberek számára; ebben nincs semmi rosszindulatú. Az emberek felügyelése, megfigyelése és megértésükre való igyekezet – ez mind annak az elősegítését szolgálja, hogy rálépjenek az Istenben való hit helyes ösvényére, hogy képesek legyenek Isten kérése és az alapelvek szerint végezni a kötelességüket, valamint hogy többé ne okozzanak zavarásokat vagy akadályozásokat, és ne végezzenek hiábavaló munkát. Ennek a célja teljességgel arról szól, hogy felelősséget tanúsíts az irányukban és Isten házában a munkája iránt; nincs benne semmi rosszindulat. Tegyük fel, hogy ezt mondja valaki: „Akkor ezen alapelvek szerint bánik Isten háza az emberekkel, ezeket az eszközöket használja. Mostantól óvatosságnak kell lennem. Nincs biztonságérzet Isten házában. Mindig van valaki, aki figyel téged; nehéz a kötelességedet végezni!” Helyes ez a kijelentés? Miféle emberek mondanának ilyesmit? (Az álhívők.) Az álhívők, az abszurd emberek és azok, akiknek nincs lelki megértésük – ők hajlamosak zavaros képtelenségeket beszélni az igazság megértése nélkül. Mi itt a probléma? Hát nem olyan szavak ezek, amelyek megítélik és elítélik a gyülekezet munkáját? Az igazság és a pozitív dolgok meg- és elítélése is ez egyben. Azok az emberek, akik képesek ilyen szavakat szólani, egyértelműen zavaros fejű emberek, akik nem értik az igazságot; álhívők mind, akik nem szeretik az igazságot.

Isten háza felügyeli és megfigyeli, illetve megpróbálja megérteni azokat, akik kötelességet végeznek. El tudjátok fogadni Isten házában ezt az alapelvét? (Igen.) Csodálatos dolog, ha el tudod fogadni, amikor Isten háza felügyel, megfigyel, illetve megpróbál megérteni téged. Ez segítségedre van a kötelességed teljesítésében, abban, hogy képes légy megfelelő színvonalon végezni a kötelességedet, és meg tudj felelni Isten szándékainak. A javadra válik és segít neked, és nincs egyáltalán semmi hátulütője. Ha megértetted az erre vonatkozó alapelveket, akkor nem kellene többé semmilyen ellenállást vagy védekező hozzáállást tanúsítanod azzal szemben, amikor a vezetők, dolgozók és Isten választott népe felügyel téged, igaz? Lehet, hogy valaki időnként megpróbál megérteni téged, megfigyel téged, valamint felügyeli a munkádat, de ezt nem szabad magadra vened. Miért mondom ezt? Azért, mert a most neked adott feladatok, illetve az általad végzett kötelesség, illetve bármely munka, amelyet végzel, nem valakinek a magánügye vagy személyes feladata; Isten házában a munkáját érintik,

és Isten munkájának egy adott részével kapcsolatosak. Éppen ezért, amikor valaki egy kis időt tölt azzal, hogy felügyel vagy megfigyel téged, illetve megpróbál mélyen megérteni, megpróbál nyíltan beszélgetni veled és megtudni, hogy milyen állapotban voltál ez idő alatt, és néha még akkor is, amikor a hozzáállásuk egy kicsit keményebb, és amikor egy kissé megmetszenek, megfegyelmезnek és megdorgálnak téged, ez azért van, mert lelkiismeretesen és felelősen állnak Isten házában munkájához. Nem kellene, hogy bármilyen negatív gondolataid vagy érzelmeid legyenek ezzel kapcsolatban. Mit jelent, ha el tudod fogadni, hogy mások felügyelnek, megfigyelnek és megpróbálnak megérteni? Azt, hogy a szívedben elfogadod Isten átvizsgálását. Ha nem fogadod el, hogy az emberek felügyelnek, megfigyelnek és megpróbálnak megérteni téged – ha ellenszegülsz mindezeknek – képes vagy elfogadni Isten átvizsgálását? Isten átvizsgálása részletesebb, mélyrehatóbb és pontosabb, mint amikor emberek próbálnak megérteni téged; Isten követelményei konkrétabbak, szigorúbbak és mélyrehatóbbak ennél. Ha nem tudod elfogadni, hogy Isten választott népe felügyeljen, akkor állításaid, hogy el tudod fogadni Isten átvizsgálását, vajon nem üres szavak? Ahhoz, hogy képes legyél elfogadni Isten átvizsgálását és ellenőrzését, először is képesnek kell lenned elfogadni, hogy Isten háza, a vezetők és a dolgozók vagy a testvérek felügyeljenek. Egyesek ezt mondják: „Nekem emberi jogaim vannak, szabadságom van, és a magam módján dolgozom. Hát nem fojtogató úgy élni, hogy mindig felügyelik és ellenőrzik az embert, akármit csinál? Hol vannak az emberi jogaim? Hol a szabadságom?” Helyes ez a kijelentés? Vajon igazságnak tekinthetők az emberi jogok és a szabadság? Nem tekinthetők igazságnak. Az emberi jogok és a szabadság pusztán az emberi társadalomban számítanak az emberekkel való bánásmód viszonylag civilizált és haladó módjának, Isten házában azonban Isten szava és az igazság áll mindenek felett – ezek nem említhetők egy napon az „emberi jogokkal” és a „szabadsággal”. Éppen ezért bármi történik is Isten házában, az nem a nem hívő világ magasröptű elméletein vagy tudásán alapul, hanem Isten szaván és az igazságon. Így hát, amikor azt mondják némelyek, hogy emberi jogokat és szabadságot akarnak, az összhangban van az alapelvekkel? (Nincsen.) Igen világos, hogy nincs összhangban a köteleességvégzés alapelveivel. Te Isten házában vagy, egy teremtetett lény köteleességét végzed, nem pedig a társadalomban dolgozol, hogy pénzt keress. Így nincs szükség arra, hogy bárki is kiálljon érted, hogy megvédje az emberi jogaidat; szükségtelenek az efféle dolgok. Vajon van tisztánlátása a legtöbb embernek az emberi jogokat és szabadságot illetően? Ezek az emberi gondolatok és nézőpontok körébe tartoznak, és nem említhetők egy napon az igazsággal; az efféle elgondolások nem állják meg a helyüket Isten házában. Ha egy vezető felügyeli a munkádat, az jó dolog. Miért? Azért, mert az azt jelenti, hogy felelősséget vállal a gyülekezet munkájáért; ez a kötelessége, a felelőssége. Ha valaki képes eleget tenni ennek a felelősségnek, az azt bizonyítja, hogy kompetens vezető, hogy jó vezető. Ha teljes szabadságot és emberi jogokat kapnál, és azt tehetnéd, amit csak akarsz, követhetnéd a vágyaidat, és teljes szabadságot és demokráciát élveznél, a vezető pedig – bármit tettél és bárhogy tetted

is – nem törődne vele, nem felügyelné, soha nem kérdezne ki téged, nem ellenőrizné a munkádat, nem szólalna fel, ha problémát talál, és csak hízelegne neked, vagy tárgyalna veled, akkor az vajon jó vezető lenne? Nyilvánvalóan nem. Az ilyen vezető árt neked. Szemet huny gonosz cselekedeteid fölött, megengedi, hogy szembemenj az alapelvekkel és úgy tégy, ahogy akarsz – a tüzes verem felé terelget téged. Ez nem egy felelős és megfelelő színvonalú vezető. Ha azonban egy vezető képes rendszeresen felügyelni téged, felismerni a problémákat a munkádban és haladéktalanul emlékeztetni vagy megdorgálni és leleplezni téged, valamint kellő időben kiigazítani és segíteni neked a kötelességed végzése terén felmerülő helytelen törekvéseiddel és eltéréseiddel kapcsolatban, majd a felügyelete, dorgálása, ellátása és segítsége mellett megváltozik a kötelességedhez való helytelen hozzáállásod, képes vagy elvetni egyes abszurd nézeteidet, fokozatosan csökkennek a hevességből fakadó saját gondolataid és dolgaidd, és képes vagy nyugodtan elfogadni a helyes és az igazságalapelvekkel összhangban lévő kijelentéseket és nézeteket, az nem előnyös vajon a számodra? Bizony óriási előnyei vannak!

Isten háza felügyeletet, megfigyelést és megértést alkalmazva bánik a vezetőivel és a dolgozóival. Mi az alapja az emberekkel történő ilyen bánásmódnak? Miért kell így bánni az emberekkel? Nem olyan módszer és megközelítés ez, amely az ember kötelessége iránti hűség, komolyság és felelősségteljeség alapelvéből következik? (De igen.) Ha egy vezető soha nem felügyeli, figyeli meg vagy érti meg mélyen azokat az embereket, akikért a kötelességvégzése keretében felel, az vajon a kötelességéhez hűséges vezetőnek tekinthető? Nyilvánvalóan nem. A te munkádat ellenőrizték valaha a vezetőid, dolgozóid és felügyelőid? Érdeklődtek valaha a munkád előrehaladása felől? Megoldottak a munkád során felmerülő problémákat? Helyreigazítottak bármiféle nyilvánvaló hibát vagy elhajlást a munkádban? Felajánlottak segítséget, ellátást, támogatást vagy metszést az emberi mivoltod különböző megnyilvánulásait és feltárulásait, valamint az életbe való belépésre történő törekvéseidet illetően? Ha egy vezető nemcsak hogy soha nem szolgál útmutatással a hétköznapi kötelességeket végzők számára, hanem közlést, segítséget és támogatást sem nyújt soha a jelentős munkával foglalkozóknak – a felügyelésről, megfigyelésről vagy mély megértésről nem is beszélve –, akkor ezen megnyilvánulások és cselekedetek hiányában tekinthető vajon olyan vezetőnek az illető, aki konkrét munkát végez? Vajon megfelelő színvonalú vezető az ilyen? (Nem.) Némelyek ezt mondják: „A mi vezetőnk mindössze hetente kétszer tart nekünk összejövetelt, beszélget egy kicsit Isten szavairól, aztán olvas néhány közlést a Fennvalótól, és néha a személyes, tapasztalati megértéséről is beszélget, de még soha nem ajánlott fel semmilyen tanácsot, ellátást vagy segítséget sem a különféle állapotainkkal, sem azokkal a nehézségekkel kapcsolatban, amelyekkel a kötelességeink végzése vagy az életbe való belépés során találkozunk.” Mit gondolsz erről a vezetőről? (Azt, hogy nem megfelelő színvonalú, hogy hamis vezető.) Ha egy vezető nem törődik a saját munkájával, sem az alatta levő emberek különféle állapotaival, és nem tesz eleget a

kötelességeinek, akkor vezetőként nem megfelelő színvonalú. Nem felügyel, nem figyel meg és nem ért meg senkit. Minden alkalommal így zajlik a vele folytatott beszélgetés: „Hogy van most ez és ez az illető?” „Épp most figyelem meg őt.” „Mióta figyeled? Jól ismered őt?” „Úgy egy-két éve figyelem. Még mindig nem ismerem őt igazán.” „És mi van amazzal az emberrel?” „Még mindig nem látok túl világosan vele kapcsolatban, de képes nehézséget elviselni a kötelességvégzése során, elszánt és hajlandó feláldozni magát Istenért.” „Ez mind felületes dolog. Mi van az igazságra való törekvésével?” „Arról is meg kellene tudnom valamit? Nos, akkor majd utánanézek.” Nem tudni, hogy meddig kell még várnod az eredményekre, miután azt mondja, hogy majd utánanézik; ez bizonytalan. Az ilyen hamis vezető nem megbízható a munkájában.

A ti gyülekezetvezetőitek és felügyelőitek felelősségteljesen állnak hozzá a munkátokhoz? Igazán felfogják és megértik a munkával kapcsolatos állapotaitokat? Megfelelően foglalkoztak a munkának ezzel az aspektusával? (Nem.) Egyikük sem foglalkozott megfelelően ezzel az aspektussal; egyikük sem jutott el odáig, hogy hűséges lenne a kötelességéhez, és komolyan és felelősségteljesen állna a munkához. Akkor hát, vajon könnyű ezt elérni? Vagy nehéz elérni? Ez nem nehéz. Ha csakugyan van egy bizonyos mértékű képességed, ha igazán fel tudod fogni a feladatkörödbe tartozó szakmai készségeket, és ha nem vagy kívülálló a szakmád terén, akkor egyetlen mondatot kell csak betartanod, és máris hűséges tudsz lenni a kötelességedhez. Hogy melyik ez a mondat? Az, hogy: „Tedd bele a szívedet!” Ha beleteszed a szívedet a dolgokba és beleteszed az emberekbe is, akkor hűséges és felelősségteljes tudsz majd lenni a kötelességed terén. Vajon könnyű gyakorolni ezt a mondatot? Hogyan kell ezt gyakorlatba ültetni? Nem azt jelenti, hogy a fülét használva hall, és nem is azt, hogy az értelmét használva gondolkodik az ember – azt jelenti, hogy a szívét használja. Ha valaki igazán tudja használni a szívét, akkor, ha látja a szemével, amint egy másik ember tesz valamit, egy bizonyos módon cselekszik, vagy valahogyan reagál valamire, vagy ha hallja a fülével mások véleményeit vagy érveit, akkor, ha a szívét használva fontolja meg és gondolja át ezeket a dolgokat, néhány elgondolás, nézet és viszonyulás fog felmerülni az elméjében. Ezen elgondolások, nézetek és viszonyulások mély, konkrét és helyes megértésre juttatják el őt az adott személyt vagy dolgot illetően, és ezzel egyidejűleg megfelelő és helyes ítéletekhez és alapelvekhez is vezetnek. Csak az jelenti azt, hogy egy illető hűséges a kötelességéhez, ha megvannak nála a szív használatának ezek a megnyilvánulásai. Ám ha nem teszed bele a szívedet a dolgokba, ha nincs meg ehhez a szíved, akkor bármit látsz is, nem reagál rá a szemed, és bármit hallasz is, nem reagál rá a füled. Sosem figyel meg a szemed az embereket, az eseményeket és a dolgokat; nem figyel meg az információkat, amelyekkel találkozol. Nem fogod felismerni a szívedben a különféle hangokat és érveket, amelyeket hallasz, nem leszel képes felismerni az általad hallott információkat. Hasonló ez ahhoz, mint amikor vak valaki, hiába van nyitva a szeme. Amikor valakinek vak a szíve, akkor vak a szeme is. Mi vezet hát el a dolgok szemmel történő megfigyelésétől és a füllel történő információszerzéstől

az elképzelések, nézetek és viszonyulások kialakulásához? Az egész azon múlik, hogy beleteszed-e a szíved a dolgokba, és hogy keresed-e az igazságot. Ha beleteszed a szíved a dolgokba, akkor valahányszor információhoz jutsz – akár látás, akár hallás útján –, képes leszel nézeteket kialakítani és mély megértést nyerni az adott személyről vagy dologról. Ám ha nem teszed bele a szíved a dolgokba, akkor bármennyi információhoz juss is, az nem lesz hasznos; ha nem teszed bele a szíved az adott dolog felismerésébe vagy átlátásába, akkor semmit sem fogsz nyerni, akkor értéktelenné és haszontalanná leszel. Kire utal a „haszontalan” jelző? Olyasvalakire utal, aki nem teszi bele a szívét a kötelessége végzésébe – van szeme és füle, de semmi hasznuk. Akinek nincs szíve, az nem lesz hűséges a kötelességéhez, és a munkája irányában sem fog komoly és felelősségteljes hozzáállást elérni.

Isten háza minden szinten felügyeletet gyakorol a vezetők és a dolgozók felett, miközben megfigyeli és mélyen megérti őket, éspedig a gyülekezeti munka fejlesztésének céljával, valamint azért, hogy a lehető leggyorsabban ráterelje Isten választott népét az Istenben való hit helyes útjára. Éppen ezért alapvető fontosságú a vezetők és a dolgozók felügyelete és megfigyelése, és azt muszáj így gyakorolni. Ha az Isten választott népe által gyakorolt felügyelet során kiderül, hogy egyes vezetők és dolgozók nem végeznek valóságos munkát, majd haladéktalanul foglalkoznak velük és kezelik őket, akkor ez javára válik a gyülekezeti munka előrehaladásának. Isten választott népének felelőssége a vezetők és a dolgozók felügyelete, és ennek teljesítése maximálisan összhangban van Isten szándékaival. Mivel a vezetőknek és a dolgozóknak romlott beállítottságaik vannak, ha nem felügyelnék őket, az nem csupán rájuk nézve lenne hátrányos, hanem a gyülekezeti munkára is közvetlen hatással lenne. Milyen körülmények között nincs szükségük többé a vezetőknek és a dolgozóknak Isten választott népe felügyeletére? Akkor, ha a vezetők és a dolgozók teljes mértékben értik az igazságot, bemennek az igazságvalóságba, valamint elvszerűen cselekszenek, s ily módon Istentől tökéletesített és használt emberekké válnak. Ilyen esetekben szükségtelenné válik az Isten választott népe által végzett felügyelet, és Isten háza a továbbiakban nem fogja hangsúlyozni ezt a dolgot. Garantálható-e azonban, hogy az, akit már tökéletesített Isten, teljességgel mentes a hibáktól és az elhajlásoktól? Nem feltétlenül. Ennélfogva tehát még mindig szükség van arra, hogy Isten vizsgálatot folytasson, ahogyan arra is, hogy az igazságot értők felügyeletet gyakoroljanak; ez a gyakorlat teljességgel megegyezik Isten szándékaival. Mivel minden embernek romlott beállítottságai vannak, csakis felügyeleten keresztül készíthetők arra a vezetők és a dolgozók, hogy vállaljanak felelősséget a munkájukért és legyenek hűségesek a kötelességeikhez. Felügyelet nélkül a vezetők és a dolgozók többsége szándékosan gondatlanul cselekedne és felületes magatartást tanúsítana – ez egy objektív tény. Ha vezető vagy dolgozó vagy, és a téged körülvevő testvérek gyakran felügyelnek és megfigyelnek téged, igyekezve megérteni, hogy olyasvalaki vagy-e, aki törekszik az igazságra, akkor ez jó dolog a számodra. Ha problémát fedeznek fel nálad, te pedig képes vagy azt mielőbb megoldani, az az igazságra való

törekvésed és az életbe való belépésed javára válik. Ha azt veszik észre, hogy gonoszságot követsz el, hogy titokban számtalan gonosz magatartásformát tanúsítasz, és hogy határozottan nem vagy az igazságra törekvő ember, akkor le fognak leplezni és el fognak bocsátani a pozíciódból, ezzel eltávolítanak valakit, aki csapás Isten választottaira nézve, te pedig elkerülheted, hogy súlyosabb büntetésben részesülj: az ilyen felügyelet mindenki számára előnyös. A vezetőknek és a dolgozóknak ezért helyesen kell reagálniuk arra, amikor Isten választottai felügyelik őket. Ha olyasvalaki vagy, aki féli Istent és kerüli a rosszat, akkor érezni fogod, hogy szükséged van arra, hogy Isten választottai felügyeljenek téged, sőt mi több, hogy a segítségükre is szükséged van. Ha gonosz ember vagy, és rossz a lelkiismereted, akkor félni fogsz attól, hogy felügyeljenek, és megpróbálsz majd elkerülni; ez óhatatlan. Éppen ezért nincs kétség afelől, hogy mindenkinek, aki csak ellene áll annak és idegenkedik attól, hogy Isten választottai felügyeljék őt, van valami rejtegetni valója, és határozottan nem becsületes ember; senki sem fél jobban a felügyelettől, mint a csalárd emberek. Milyen hozzáállást kell tehát magukévá tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak az Isten választottai által folytatott felügyelettel kapcsolatban? Negativitást, óvatosságot, ellenállást és neheztelést, vagy engedelmességet Isten vezénylesei és intézkedései iránt, esetleg alázatos elfogadást? (Alázatos elfogadást.) Mire utal az, hogy „alázatos elfogadás”? Azt jelenti, amikor az ember mindent elfogad Istentől, keresi az igazságot, magáévá teszi a helyes hozzáállást, és nem heves. Ha valaki valóban észrevesz nálad egy problémát és rámutat arra, segítve neked ezzel a felismerésében és megértésében, támogatva téged e probléma megoldásában, akkor az az illető felelősségteljesen viszonyul hozzád, és Isten házának munkája, valamint Isten választottainak az életbe való belépése irányában is felelősségteljes; így helyes cselekedni, és ez tökéletesen természetes és indokolt. Ha vannak olyanok, akik a Sátántól és rossz szándékból eredőnek tartják a gyülekezet által folytatott felügyeletet, akkor azok ördögök és Sátánok. Ilyen ördögi természettel biztosan nem fogják elfogadni Isten vizsgálatát. Ha valaki igazán szereti az igazságot, akkor annak helyes megértése lesz az Isten választottai által végzett felügyelettel kapcsolatban, képes lesz úgy tekinteni rá, mint ami szeretetből történik, mint ami Istentől való, és képes lesz elfogadni azt Istentől. Egész biztosan nem lesz heves, és nem cselekszik hirtelen felindulásból, ellenállás, óvatosság vagy gyanakvás pedig még kevésbé fog megjelenni a szívében. Ez a leghelyesebb hozzáállás, amellyel az Isten választottai által végzett felügyelet megközelíthető: Fogadj el Istentől minden számodra hasznos szót, cselekedetet, felügyeletet, megfigyelést vagy helyreigazítást – még a metszést is –, ne légy heves! A heveség a gonosztól, a Sátántól ered, nem pedig Istentől, és nem így kell hozzáállniuk az embereknek az igazsághoz.

Ennyit kellett még hozzáfűznünk és átbeszélünk a vezetők és a dolgozók hetedik feladatával kapcsolatban. Azt jelenti hát ez, hogy teljes mértékben át lett beszélve a feladatok témája, és semmi konkrét tartalom nincsen, amit hozzá lehetne fűzni? Nem, minden feladat sokkal több konkrét és részletes tartalmat foglal még magában. Én az

átfogó alapelvekről beszéltem; a többi, vagyis, hogy miként kell megvalósítani a konkrét részleteket, illetve hogyan kell gyakorolni és alkalmazni ezeket az alapelveket, attól függ, hogy ti magatok miként vonódtok be tapasztaláson keresztül. Ha még mindig nem tudjátok átlátni ezeket az alapelveket, vagy nem tudjátok, hogyan alkalmazzátok őket, akkor keressetek és beszélgetsetek együtt. Ha a közös beszélgetés még mindig nem vezet eredményre, akkor kérdezősködjetek a nálatok feljebbvalóknál. Röviden: legyen bár szó bármilyen típusú emberrel való foglalkozásról, vagy annak eldöntéséről, hogy ki legyen előléptetve és használva, mindennek meg kell felelnie az alapelveknek. Bizonyos tehetséges egyének előzetesen előléptethetők és használhatók a gyülekezeti munka szükségletei szerint olyan helyzetekben, amelyeket senki sem tud teljesen átlátni vagy megérteni – a lényeg az, hogy ne szenvedjen késedelmet a munka, sem az emberek művelése. Némelyek ezt kérdezik: „Mi van, ha ezek az emberek felforgatják a gyülekezeti munkát, miután használták őket? Ki lesz a felelős?” Amikor használsz valakit, az olyan vajon, mintha lakatlan szigetre helyeznéd az illetőt, ahol senki sehogyan sem tud kapcsolatba lépni vele? Hát nem úgy van valójában, hogy sokan mások is ott vannak körülöttük konkrét feladatokat végezve? Vannak módok mindezen dolgoknak a megoldására; éspedig a felügyelésükön, a megfigyelésükön és a megértésükön, ha pedig a körülmények engedik, akkor a közeli kapcsolaton keresztül. Mit foglal magába pontosan a közeli kapcsolat? A velük való közös munkálkodást foglalja magába; a munka folyamata egyben a megértésük folyamata. Avagy nem fogod talán fokozatosan megérteni az illetőt az ilyesfajta kapcsolaton keresztül? Ha van lehetőséged kapcsolat teremtésére, de nem élsz vele, hanem mindössze felhívod telefonon az adott személyt, hogy feltégy neki néhány kérdést, és aztán annyiban hagyod a dolgot, akkor lehetetlen lesz megértened őt. Akikkel tudsz, azokkal kapcsolatba kell kerülnöd a problémák megoldása végett. Éppen ezért a vezetők és a dolgozók nem lehetnek lusták a munkájukban. Ha tehát meg akarsz figyelni és meg akarsz érteni valakit, azt hogyan teheted meg? (Úgy, hogy kapcsolatot teremtek vele.) Ugye? A lényeg, hogy tedd bele a szíved! Az információ, amelyet az elmétekben őriztek, ahhoz hasonlítható, mint amikor egy majom kukoricát szed – leszed egy csövet, majd elejti, ahogy a másik után nyúl, így végül egyetlen cső marad csak nála, vagyis hiábavaló lesz minden erőfeszítése. Miután meghallgattatok egy prédikációt, a végén nem emlékeztek arra, hogy miről is szólt korábban a beszélgetés; mi ennek az oka? (Nem tesszük bele a szívünket.) Általában nem koncentráltok az igazság gyakorlására, így a szívetek sem koncentrálnak ezekre a dolgokra. Semmiféle belépésetek nincs azzal kapcsolatban, hogy miként kell megérteni az igazságot és belépni a valóságba, hogyan kell megismernetek magatokat, és hogyan kell átlátni a különféle emberek, események és dolgok lényegét az igazsággal; így aztán semmi alapjuk nincs a szívetekben ezeknek a dolgoknak. Ami az igazságvalóságba való belépést magukban foglaló dolgokat illeti, mindig zavarodottságot éreztek. Még mindig minden héten eljártok összejöveletekre, hogy prédikációkat hallgassatok. Ha nem hallgattok prédikációkat, nem halványul és tűnik el vajon apránként a szívetekben az a

kicsiny Istenbe vetett hit? Ez egy veszélyes jel! Bele tudjátok tenni a szíveteket vagy nem? Minden részletet elmondtam nektek; ha megvan hozzá a szívetek, akkor képesek lesztek így tenni. Ha nincs meg hozzá a szívetek, akkor bárhogy beszélek is, nem fogjátok megérteni. Ez minden, amiről e témával kapcsolatban beszélgetünk.

Nyolcadik tétel: A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése (Első rész)

A vezetőknek és a dolgozóknak haladéktalanul azonosítaniuk kell és meg kell oldaniuk a nehézségeket

Ma a vezetők és dolgozók nyolcadik felelősségéről fogunk beszélgetni: „A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése.” Fel fogjuk tárni a hamis vezetők különféle megnyilvánulásait e felelősség vonatkozásában. A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése – ez vajon nem része a vezetők és dolgozók munkájának és kötelességeinek? (De igen.) A vezetők és dolgozók óhatatlanul szembesülni fognak néhány bonyolult problémával a munkájuk során, vagy találkozni fognak a gyülekezeti munka körét meghaladó nehézségekkel, esetleg különleges esetekkel, amelyek nem foglalják magukban az igazságalapelveket, és nem fogják tudni, hogy miként kezeljék ezeket a helyzeteket. Vagy pedig, mivel szegényes képességűek, és ezért nem képesek pontosan felfogni az alapelveket, óhatatlanul találkozni fognak néhány nehezen megoldható zavarral és nehézséggel. Ezek a zavarok és nehézségek a személyi állomány felhasználásának kérdéseivel, munkával kapcsolatos kérdésekkel, a külső környezetből eredő problémákkal, az emberek életbe való belépését érintő kérdésekkel, gonosz emberek által okozott bomlasztásokkal és zavarásokkal, valamint az emberek kitakarításának vagy kirekesztésének a kérdéseivel, stb. kapcsolatosak lehetnek. Isten házában konkrét követelményei és előírásai vannak, vagy pedig szóbeli utasítások léteznek mindezekre a problémákra vonatkozóan. Ezen konkrét előírásokon túlmenően óhatatlanul adódnak olyan különleges esetek is, amelyekről még nem történt említés. Ami ezeket a különleges eseteket illeti, egyes vezetők képesek azokat az Isten háza által előírt alapelvek betartásával kezelni, amilyen például Isten háza érdekeinek a védelme, a testvérek biztonságának garantálása, és a gyülekezeti munka zökkenőmentes működésének a fenntartása – és ráadásul nagyon jól csinálják –, míg más vezetőknek ez nem sikerül. Mit kell tenni az olyan problémák esetében, amelyeket nem lehet kezelni? Némely vezetők és dolgozók zavaros módon dolgoznak, nem képesek azonosítani a problémákat, de még ha erre képesek is, megoldani nem tudják azokat. Csak elevickélnek valahogy anélkül, hogy megoldásokért folyamodnának a Fennvalóhoz, és egyszerűen csak ezt mondják a testvéreknek: „Oldjátok meg ti magatok, hagyatkozzatok Istenre és keressetek Nála megoldásokat”, és azzal elintéztnek tekintik az egészet. Bármennyi probléma tornyosul is fel, ők maguk nem tudják azokat megoldani, mégsem jelentik

felfelé, és nem keresik a megoldás módját, talán mert attól tartanak, hogy a Fennvaló át fog látni rajtuk, ők pedig elveszítik a tekintélyüket. Olyan vezetők és dolgozók is vannak, akik soha nem jelentik a problémákat a Fennvalónak, és nem tudom, hogy miért nem. A felfelé történő jelentés nem feltétlenül azt jelenti, hogy közvetlenül a Fennvalónak jelent valaki; először természetesen lehet a kerület vagy régió vezetőinek is jelenteni. Ha pedig ők nem tudják megoldani az ügyet, akkor megkérheted a vezetőket és dolgozókat, hogy tegyenek jelentést közvetlenül a Fennvalónak. Ha megkérsz egy vezetőt vagy dolgozót, hogy jelentsen egy ügyet a Fennvalónak és tisztázza a helyzetet, vajon megteheti az illető, hogy egyszerűen eltussolja és figyelmen kívül hagyja a dolgot? Ritka az ilyen ember. Még ha csakugyan vannak is ilyen vezetők, akkor is tisztázhatod a dolgot a többi vezetővel és dolgozóval, hogy leleplezd azt, aki eltussolja és nem jelenti az ügyet. Ha a többi vezető és dolgozó sem jelenti az ügyet, akkor van még egy utolsó lehetőség: írhat sz közvetlenül Isten házában honlapjára, hogy továbbítsák az üzenetedet a Fennvalónak, így biztosítva, hogy az ügy jelentve legyen a Fennvalónak. Azért van így, mert a Fennvaló korábban többször is foglalkozott már efféle levelekkel, majd azt követően közvetlenül bízott meg vezetőket és dolgozókat, hogy kezeljék az ügyet. Valójában több jelentési útvonal is rendelkezésre áll egy ügy felfelé történő jelentéséhez; könnyen gyakorolható, csak attól függ, hogy az illető igazán meg akarja-e oldani a problémát. Még ha nem is bízol meg egy bizonyos vezetőben vagy dolgozóban, abban akkor is hinned kell, hogy Isten igazságos, és hogy a Fennvaló az igazságalapelvek szerint munkálkodik. Ha nincs valóságos hited Istenben, és nem hiszed el, hogy Isten házában az igazság uralkodik, akkor semmit sem tudsz megvalósítani. Sok ember nem érti az igazságot; nem hiszik el, hogy az igazság uralkodik Isten házában, és nincs istenfélő szívük. Folyton azt gondolják, hogy a világi tisztviselők mind fedezik egymást, és hogy Isten háza is biztos ugyanolyan. Nem hiszik el, hogy Isten az igazság és az igazságosság. Éppen ezért egy ilyen embert álhívőnek lehet nevezni. Az emberek kisebbsége azonban képes a tényleges problémák jelentésére. Az efféle embereket olyan embereknek lehet nevezni, akik megvédik Isten házában érdekeit; ők felelősségteljes emberek. Némely vezetők és dolgozók nem csak, hogy nem oldják meg az általuk felismert súlyos problémákat, hanem felfelé sem jelentik azokat. Akkor kezdik csak érzékelni az ügy súlyosságát, amikor a Fennvaló kivizsgálja azt. Ez késlelteti a dolgokat. Éppen ezért akár hétköznapi testvér, akár vezető vagy dolgozó vagy, ha bármikor is olyan problémával találkozol, amelyet nem tudsz megoldani, és amely a munka nagyobb alapelveire vonatkozik, időben jelentened kell felfelé és megoldást kell keresned. Ha zavarokkal vagy nehézségekkel találkozol, de nem oldod meg azokat, valamely munka nem tud majd előrehaladni, hanem félre kell majd tenni és le kell állítani. Ez kihatással lesz a gyülekezeti munka előrehaladására. Éppen ezért, amikor ilyen problémák merülnek fel, amelyek közvetlen hatással lehetnek a munka előrehaladására, akkor időben fel kell tární és meg kell oldani őket. Ha egy problémát nem könnyű megoldani, találnod kell az igazságot értő embereket, valamint az adott területen szakértelemmel bírót, majd le

kell ülnöd velük és közösen kell kivizsgálnotok és megoldanotok a problémát. Az efféle problémákkal nem lehet késlekedni! Minden egyes nap, ameddig késlekedsz a megoldásukkal, egy napnyi késedelmet jelent a munka előrehaladása terén. Ez nem csupán egyetlen személy ügyeit hátráltatja; a gyülekezet munkájára, valamint arra is kihatással van, hogy Isten választottai miként végzik a kötelességeiket. Éppen ezért, amikor efféle zavarral vagy nehézséggel találkozol, azt haladéktalanul meg kell oldani, nem lehet késleltetni. Ha valóban nem tudod megoldani, akkor gyorsan jelentsd a Fennvalónak. Ő majd jön és közvetlenül megoldja, vagy útbaigazít téged. Ha egy vezető vagy dolgozó nem képes efféle problémákat kezelni, és rátelepszik a problémára ahelyett, hogy jelentené azt a Fennvalónak és megoldást keresne nála, akkor azok a vezetők vakok, agyhalottak és hasznavehetetlenek. El kell bocsátani és távolítani őket a pozíciójukból. Ha nem távolítják el őket a pozíciójukból, a gyülekezet munkája nem fog tudni előrehaladni; tönkremegy a kezükben. Éppen ezért ezzel azonnal foglalkozni kell.

A filmgyártó munka is fontos eleme Isten háza munkájának. A filmgyártó csapatok gyakran találkoznak olyan problémával, amikor mindenki vitatkozik a forgatókönyvön. Például a rendező úgy gondolja, hogy a forgatókönyv különbözik vagy eltér a való élettől, és valószínűtlennek hatna, ha filmre vinnék, ezért változtatni akar rajta. A forgatókönyvíró ugyanakkor határozottan más véleményen van, és úgy gondolja, hogy a forgatókönyv életszerűen lett megírva, és követeli a rendezőtől, hogy annak megfelelően forgasson. A színészeknek is megvannak a maguk ellenvetései, és sem a forgatókönyvíróval, sem a rendezővel nem értenek egyet. Az egyik színész ezt mondja: „Ha a rendező ragaszkodik hozzá, hogy így legyen leforgatva, akkor én nem fogok szerepelni benne!” A forgatókönyvíró ezt mondja: „Ha a rendező változtat a forgatókönyvön, akkor ti mindannyian felelősök lesztek azért, ha bármiféle probléma felmerül!” A rendező ezt mondja: „Ha úgy kell leforgatnom a filmet, ahogy azt a forgatókönyv diktálja, és hibák történnek, Isten háza engem fog felelősségre vonni. Ha azt akarod, hogy én forgassak, akkor annak a saját gondolataim alapján kell történnie; ha nem, akkor nem csinálom!” No már most, mindhárom fél patthelyzetben van, nem igaz? Nyilvánvalóan nem tud előrehaladni a munka. Hát nem zavar támadt ezzel? Akkor hát kinek van valójában igaza? Mindannyiuknak megvannak a saját elméletei, a saját érvei, és senki sem hajlandó kompromisszumot kötni. Amikor a három fél ilyen patthelyzetbe kerül, mi az, ami kárt szenved? (Isten házának a munkája.) Isten házának a munkája akadályoztatva van és kárt szenved. Éreztetek már nyugtalanságot és aggodalmat, amikor ilyen helyzettel néztetek szembe? Ha nem, az azt bizonyítja, hogy nem igazán tettétek bele a szíveteket. Amikor ilyen zavarok és zsákutcák merülnek fel, egyesek annyira nyugtalanok lesznek, hogy enni és aludni sem tudnak, és ezt gondolják: „Mit kellene tenni? Az ilyesfajta vitatkozás és hajthatatlanság sehová sem vezet. Hát nincs ez kihatással a forgatás előrehaladására? Máris több napnyi késedelmet okozott és nem lehet tovább halasztani. Hogyan tudjuk megoldani ezt a problémát annak biztosítása végett, hogy gördülékenyen menjen a forgatás, és ne szenvedjen

késedelmet a munka? Kihez kellene fordulnunk, hogy megoldjuk ezt a problémát?” Ha van szíved, akkor a vezetőknél kell megoldásokat keresned, és ha a vezetők sem tudják megoldani, akkor gyorsan jelentened kell a Fennvalónak. Ha igazán tekintettel vagy Isten szándékaira, akkor minden tőled telhetőt meg kell tenned a probléma minél gyorsabb megoldása érdekében; ez a legfontosabb dolog. És ha nem aggódsz? Talán így morfondírozol magadban: „Ők tévednek. Én ragaszkodni fogok a nézőpontomhoz – kétlem, hogy bármit is tudnának csinálni velem. Eszem, aztán szunyókálok egy kicsit, amúgy sincs délután semmi tennivaló.” Elnehezülnek a lábaid, kóvályog a fejed, erőtlenné lesz a szíved, te pedig ellankadsz. Van egy halom nehézség, de te figyelmetlen és lomha vagy, úgyhogy nincs mód a probléma megoldására. Miért nincs? Azért nincs, mert hiányzik belőled a megoldásához szükséges lendület és vágy, így aztán semmilyen megoldás nem jut az eszedbe. Ezt gondolod magadban: „Nem gyakori dolog, hogy nehézségek merülnek fel és leáll a munka. Kihasznlom ezt a lehetőséget, hogy pihenjek néhány napot és egy kicsit lazítsak. Miért legyek állandóan olyan fáradt? Ha most szünetet tartok, senkinek sem lehet egy szava sem miatta. Végére is, nem lazállok és nem vagyok felelőtlen a munkámat illetően. Felelősségteljes akarok lenni, de itt van az útban ez a nehézség – ki fogja megoldani? Hogy tudunk forgatni anélkül, hogy ezt megoldanánk? Ha olyan nehézségek vannak, amelyek miatt nem tudunk forgatni, nem kellene egyszerűen szünetet tartanunk?” Amikor ilyen jelentős probléma van előtted, milyen következményekkel fog járni, ha nem lesz időben megoldva? Ha egymás után merülnek fel a problémák, és egyiket sem lehet megoldani, vajon folytatódni tud a munka? Ez mérhetetlen késedelmeket fog okozni. Csak előre haladhat a munka, hátrafelé nem, úgyhogy tudván, hogy ez a probléma nehézségeket támaszt, nem szabad tovább halogatnod; gyorsan meg kell oldanod. Ha ez a probléma már meg van oldva, sietve oldd meg a következőt is, amint felmerül, igyekezz nem vesztegetni az időt, hogy a munka gördülékenyen haladhasson és a tervezett időben befejeződhessen. Ez hogy hangzik? (Jól.) Azok, akiknek van szívük, ilyen hozzáállással néznek szembe a zavarokkal és nehézségekkel. Nem pazarolják az idejüket, nem keresnek kifogásokat maguknak, és nem sóvárognak testi kényelemre. Azok ugyanakkor, akiknek nincs szívük, ki fogják használni a kibúvókat; kifogásokkal állnak elő és alkalmat keresnek arra, hogy szünetet tartsanak, mindent kényelmes tempóban, sürgősségérzet és nyugalanság nélkül végeznek, s közben hiányzik belőlük mindennemű elhatározás arra vonatkozóan, hogy szenvedést viseljenek el vagy árat fizessenek. És akkor mi történik végül? Mindenki sok napon át tartó patthelyzetben találja magát, amikor zavarral vagy nehézséggel szembesül. Sem a rendezők, sem a színészek, sem a forgatókönyvírók nem jelentik az ügyet. A vezetők eközben vakok és képtelenek elismerni, hogy problémáról van szó; még ha fel is ismerik, hogy probléma áll fenn, de nem tudják maguk megoldani, nem jelentik felfelé. Mire szintről-szintre jelentve lesz a Fennvalónak, tíz nap vagy akár egy fél hónap is eltelik. Mi történt ez alatt a tíz nap vagy fél hónap alatt? Végezte bárki is a kötelességeit? Nem, csak evéssel, ivással és szórakozással múltatták

az idejüket! Hát nem csak potyáznak ilyenkor? Mindazon felügyelők, akik nem tudnak haladéktalanul megoldást keresni a zavarokra és nehézségekre, amelyekkel a munkában találkoznak, pusztán csak potyáznak, céltalanul tengetve a napjaikat. Az ilyen emberek röviden „semmittevőkként” ismeretesek. Hogy miért „semmittevők”? Azért, mert ezek az emberek nem komoly, felelősségteljes, szigorú és pozitív hozzáállással közelítik meg a kötelességeiket, hanem inkább felületesek, negatívak és lazsálnak, és csak abban reménykednek, hogy hátha felmerül valamilyen nehézség vagy patthelyzet, nekik pedig így lesz kifogásuk arra, hogy lehúzzák a rolót és abbahagyják a munkát.

A vezetőknek és dolgozóknak nem csupán haladéktalanul meg kell oldaniuk azokat a zavarokat és nehézségeket, amelyekkel a munkában találkoznak, hanem haladéktalanul meg is kell keresniük és azonosítaniuk is kell ezeket a problémákat. Miért kell ezt megtenni? Csupán egyetlen célból: Isten munkájának és Isten háza munkájának a megóvása céljából, ezzel biztosítva, hogy minden munkaelem gördülékenyen haladjon és sikeresen befejezésre kerüljön a munka normális ütemtervén belül. Milyen problémákat kell megoldani annak biztosítása végett, hogy gördülékenyen haladjon előre a munka? Először is lényeges, hogy alaposan el legyen távolítva minden buktató és akadály, amely megzavarja a gyülekezet munkáját, így megakadályozva, hogy az álhívők és gonosz emberek gondot okozzanak. Azonkívül útmutatással is kell szolgálni az egyes munkaelemek felügyelői és a testvérek számára, hogy megértsék az igazságot és gyakorlási utat találjanak, hogy megtanuljanak harmonikusan együttműködni és egymást felügyelni. Csakis így garantálható a munka elvégzése. Függetlenül attól, hogy milyen nehézségekkel és zavarokkal szembesülnek a vezetők és a felügyelők, ha nem tudják azokat megoldani, akkor gyorsan jelenteniük kell a problémákat a Fennvalónak és megoldásokat kell keresniük. Bármilyen munkát végezzenek is a vezetők és felügyelők, előtérbe kell helyezniük a problémák megoldását, és egyaránt foglalkozniuk kell a technikai problémákkal, a munkával kapcsolatos elvi problémákkal, valamint azokkal a különféle nehézségekkel is, amelyekkel az életbe való belépésüket illetően találkoznak az emberek. Ha nem tudsz zavarokat és nehézségeket megoldani, nem leszel képes jól végezni a munkádat. Éppen ezért, amikor szokatlan nehézségekkel vagy zavarokkal találkozol, amelyeket nem tudsz megoldani, haladéktalanul jelentened kell őket a Fennvalónak. Ne pazarold az időt, mivel három-öt nap késedelem veszteségeket okozhat a munkában, ha pedig fél-egy hónapig késik a munka, akkor túlságosan nagyok lesznek a veszteségek. Azonkívül, bármilyen problémáról van is szó, az igazságalapelvek alapján kell foglalkozni vele. Bármilyen történjék is, soha ne használj világi ügyletekre vonatkozó emberi filozófiákat a problémák megoldására. Ne csinálj a súlyos problémákból kicsiket, majd a kicsikből semmiségeket, és ne is annyit tegyél csupán, hogy megszidod az ügyekben érintett mindkét felet, majd megnyugtatom őket valami kedvességgel, mindig a velük való egyezkedéshez és a nekik való hízeltetéshez folyamodva, mivel félsz eskalálni a problémákat. Ez oda vezet, hogy nem lesznek alapszinten megoldva a problémák, ami elhúzódo gondokat eredményez. Ez vajon nem

a dolgok pusztaság elsimítására való igyekeztetés egy módja? Ha úgy érzed, hogy minden emberi megoldást kimerítettél egy probléma esetében, és azt valóban nem lehet megoldani, te pedig egyáltalán nem találsz meg a technikai kérdésekre vonatkozó alapelveket a munkában, akkor gyorsan jelentened kell ezeket a problémákat a Fennvalónak, és várakozás vagy halogatás nélkül keresned kell a megoldásokat. Minden olyan problémát, amelyet nem lehet megoldani, haladéktalanul jelenteni kell a Fennvalónak megoldás keresése végett. Hogy hangzik szerinted ez az alapelv? (Jól.)

Vajon gyakran kerülnek patthelyzetbe a filmgyártó és forgatókönyvíró csapatok a forgatással kapcsolatos problémák miatt? Mindegyiknek megvan a maga érvelése, és nem képesek egyetértésre jutni, folyton szócsatákba bonyolódnak egymással. Meg tudják-e oldani a vezetők ezeket a problémákat, amikor azok felmerülnek? (Néha meg tudják.) Ti találkoztatok már valaha olyan helyzettel, ahol egy vezető beszélgetés útján megoldott néhány problémát, és a megoldás tökéletesen észszerűnek és elméletileg helytállónak hangzott, ti azonban még mindig nem voltatok biztosak afelől, hogy igazodik-e Isten házának követelményeihez vagy az igazságalapelvekhez? (Igen.) Hogyan kezeltétek az ilyen helyzeteket? (Néha a Fennvalónál kerestük a megoldást.) Ez a helyes megközelítés. Voltatok már valaha olyan helyzetben, amikor úgy döntöttetek, hogy nem érdeklődtök a Fennvaló testvérnél egy problémával kapcsolatban, mert láttátok, hogy elég elfoglalt, ti pedig azt gondoltátok, hogy amíg elméletileg helyes a dolog, addig rendben van, majd úgy döntöttetek, hogy elkezdtétek a forgatást, függetlenül attól, hogy megfelel-e az igazságnak? (Súlyos problémáink voltak ezzel a múltban. Oda vezetett, hogy újból meg kellett csinálnunk dolgokat, valamint bomlasztásokat és zavarásokat okozott a munkában.) Ez súlyos helyzet! Sok olyan probléma, amelyekkel a filmgyártó csapatok találkoznak, végsősoron valójában a forgatókönyvíró csapat felelőssége. Ha például két és fél órányi zagyva elbeszélés lesz egy filmből, azért elsősorban a forgatókönyvírók a felelősek. De mi a helyzet a rendezők felelősségével? Ha zagyva a forgatókönyv, azt vajon észre kellene tudniuk venni a rendezőknek? Elméletileg igen. A rendezők azonban ettől még képesek hónapokat eltölteni és jelentős munkaerőt, anyagi forrást és pénzt felhasználni azért, hogy ilyen körülmények között is elvégezzék a forgatást. Miféle probléma ez? Rendezőként mi a felelősségetek? Amikor kézhez kaptok egy forgatókönyvet, ezt kellene gondolnotok: „Ez a forgatókönyv túl hosszú és tartalmában igen gazdag, de nincs veleje, nincs témája; lélektelen az egész felépítése. Ezt a forgatókönyvet nem lehet filmre vinni; vissza kell küldeni a forgatókönyvíróknak, hogy módosítsák.” Képesek vagytok ezt megtenni? Küldtetek már vissza valaha is forgatókönyvet? (Nem.) Azért nem, mert nem látjátok a problémákat, vagy mert nem meritek visszaküldeni? Esetleg attól tartotok, hogy valaki megítél majd benneteket, mondván: „Odaadták neked ezt a befejezett forgatókönyvet, te pedig egyetlen szóval elvetetted és visszaküldted – rettentően arrogáns vagy, nem gondolod?” Pontosan mitől féltek hát? Látjátok a problémát, akkor miért nem külditek vissza a forgatókönyvet az íróknak? (Nem kezeljük felelősségteljesen a filmgyártó munkánkat.) A filmgyártó

csapatok esetében a gyülekezetvezetők mellett a rendezőknek is felügyelőkként kell eljárniuk, vagyis ők azok, akik döntéseket hoznak, és akiké az utolsó szó. Mivel te vagy a rendező, teljes felelősséget kellene vállalnod ezért a dologért, és attól a pillanattól fogva megfelelően át kellene nézned a forgatókönyvet, hogy kézhez kaptad azt. Mondjuk, hogy kézhez kapsz egy forgatókönyvet, és ahogy elejétől a végéig átnézed, elég jónak találod a tartalmát. Van veleje és témája, a cselekmény egy fő történetkörül forog, és úgy tűnik, hogy semmilyen komoly baj nincs a forgatókönyv egészével – jónak és leforgatásra érdemesnek látszik, így hát el lehet fogadni. Ha azonban terjengős a forgatókönyv, ha bármiféle fókusz vagy kiemelt téma nélkül beszéli el egy ember történetét az elejétől a végéig, és nem világos, hogy mit is akar kifejezni, hogy mit akar elérni a nézőknél, vagy hogy mi a központi gondolata és lelki értelme – ha alapvetően egy zagyva elbeszélés és zavaros forgatókönyv csupán –, akkor vajon elfogadható ez a forgatókönyv? Mit kell tenniük a rendezőknek ilyen helyzetben? Vissza kell küldeniük a forgatókönyvet és javaslatokat kell tenniük arra, hogy miként módosítsák a forgatókönyvírók. A forgatókönyvíró csapat tagjai ellenkezhetnek, mondván: „Ez nem igazságos! Kik ők, hogy felülbírálják az általunk írt forgatókönyvet? Miért ők dönthetnek? Isten házában igazságosan és észszerűen kellene bánnia az emberekkel!” Mit kell tenni ekkor? Ha a rendezők problémákat ismernek fel a forgatókönyvben, nem szabad elsietniük a döntést, hanem először meg kell beszélniük a dolgot a gyülekezetvezetőkkel és a filmgyártó csapat tagjaival. Ha a korábbi években szerzett filmgyártó tapasztalata és a forgatókönyvekhez való hozzáértése alapján mindenki egyhangúlag úgy ítéli meg, hogy az adott forgatókönyv nem megfelelő színvonalú, és úgy gondolja, hogy ha filmre vinnék, az nem csupán késleltetné a filmgyártó munkát, hanem a felhasznált emberi, anyagi és pénzügyi erőforrások teljes elpazarlása is lenne, és senki sem tud ilyen felelősséget vállalni, akkor azt a forgatókönyvet vissza kell küldeni. Zagyva forgatókönyvet egyáltalán nem szabad filmre vinni; ez egy alapelv. Ha mindenki ugyanúgy érez a forgatókönyvvel kapcsolatban, a forgatókönyvíróknak feltétel nélkül el kell azt fogadniuk, és módosítaniuk kell a forgatókönyvet a filmgyártó csapat javaslatainak megfelelően. Ha még mindig vannak véleménykülönbségek, a két oldal tagjai és vezetői megvitathatják azokat, hogy lássák, kinek az érvei felelnek meg az igazságalapelveknek. Ha továbbra is patthelyzet áll fenn, és nem sikerül konklúzióra jutni, akkor kell a végső megoldáshoz folyamodni, amely a vezetők és dolgozók ma tárgyalt nyolcadik felelőssége: „A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése.” A holtpontra jutott és megoldhatatlan ügyeket nevezzük zavaroknak és nehézségeknek. Mindegyik oldal helytállónak gondolja a maga érvelését, és senki sem képes döntést hozni. Az ilyen oda-vissza érveléstől egyre zavarosabb lesz a probléma, mindenkinek a megértését elhomályosítva a probléma részleteit, valamint azt illetően, hogy melyik irányba kellene elindulni. A vezetőknek és dolgozóknak ezen a ponton fel kell vállalniuk a munka során felmerülő problémák és zavarok haladéktalan jelentésével és a megoldások keresésével kapcsolatos felelősségüket, azok haladéktalan megoldására törekedve, hogy ne

gátolhassák meg a munka előrehaladását, és még inkább azért, hogy ne tudjanak még tovább gyűlemleni. Nem munkavégzés vajon ezeknek a problémáknak a haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése? Vajon nem komoly és felelősségteljes hozzáállást tanúsít ezzel az ember a munkához? Nem beleteszi ezzel a szívét a kötelessége végzésébe? Vajon nem hűségese jár el ilyenkor? (De igen.) Ilyen az, ha valaki hű a kötelességéhez.

A munkáért felelős vezetőknek és dolgozóknak a munkában felmerülő bármely problémát haladéktalanul kell észlelniük és megoldaniuk, mivel csakis így biztosítható a munka zavartalan előrehaladása. Azok a vezetők és dolgozók, akik nem képesek megoldani a problémákat, mind híján vannak az igazságvalóságnak, és hamis vezetők és dolgozók. Bárki, aki felismer problémákat, de nem oldja meg, hanem inkább kikerüli vagy elkendőzi azokat, az egy értéktelen semmirekellő, aki csak szabotálja a munkát. A vitás kérdéseket beszélgetés és megvitatás útján kell megoldani. Ha ezek nem hozzák meg a megfelelő eredményeket, hanem csak még zavarosabbá válik tőlük minden, akkor az első számú vezetőnek személyesen kell kézbe vennie az ügy kezelését: haladéktalanul javasolnia kell megoldásokat és módszereket, miközben azt is haladéktalanul megfigyeli, megérti és megítéli, hogy miként alakul a helyzet kimenetele. Amikor elhúzódnak a viták valamilyen probléma kapcsán, és nem sikerül döntésre jutni, akkor gyorsan jelenteni kell az ügyet a Fennvalónak a megoldás keresése végett, nem pedig csupán megpróbálni elsimítani a dolgokat, várni vagy halogatni, és még kevésbé figyelmen kívül hagyni a problémát. A jelenlegi vezetőitek és dolgozóitok így végzik a munkát? Haladéktalanul kellene ellenőrizniük és előmozdítaniuk a munka előrehaladását, ugyanakkor pedig azonosítaniuk kellene a különböző konfliktusokat, amelyek a munkában felmerülnek, miközben a különféle kisebb problémákat sem hagyják figyelmen kívül. Amikor jelentős problémák kerülnek azonosításra, a legfőbb vezetőknek és dolgozóknak jelen kell lenniük, hogy részt vehessenek a megoldásukban, és pontosan megérthessék a részleteket, a probléma felmerülésének okát, valamint az érintettek nézőpontjait, s így pontosan felfoghassák, hogy mi is történik valójában. Ezzel egyidejűleg részt kell venniük e problémák megbeszélésében, megtárgyalásában, sőt megvitatásában is. Ez szükséges; a részvétel létfontosságú, mivel segít a munkában felmerülő problémákkal kapcsolatos ítélethozatalban, valamint a megoldásukban. Ha csak részvétel nélkül hallgatod meg a dolgokat, ha mindig a partvonalon állsz összekulcsolt karral, és úgy teszel, mint aki csak beült egy tanórára, azt gondolva, hogy bármilyen probléma merüljön is fel a munkában, az nem a te bajod, és ha nincs konkrét nézeted vagy hozzáállásod az adott dolgot illetően, akkor te nyilvánvalóan hamis vezető vagy. Amikor bekapcsolódsz, részletesen tudni fogod, hogy pontosan mely problémák merültek fel a munkában, mi okozta őket, ki a felelős, hol van a kulcsprobléma, és hogy az vajon az emberek elképzelései és képzelődései vagy pedig technikai és szakmai hiányosság miatt állt elő – ezt mindet tisztázni kell ahhoz, hogy pártatlanul lehessen kezelni és megoldani a problémákat. Amikor részt veszel ebben a munkában, és rájössz,

hogy nem ember alkotta problémákról van szó, és nem is szándékosan okozta őket valaki, mégis nehéznek találod, hogy rámutass a probléma lényegére, és nem tudod, miként oldd meg, miközben régóta vitatkozik már róla a két fél, vagy amikor mindenki odaszentelte a szívét és az erőfeszítéseit egy problémának, de mégsem tudják megoldani, és nem képesek megtalálni az alapelveket vagy az irányt, emiatt pedig leáll a munka, és attól is tartanak, hogy a folytatás további hibákat, bomlasztásokat és negatív következményeket okozna, akkor mit kell tenned? A vezetőknek és dolgozóknak elsősorban nem az a dolguk, hogy mindenkivel megbeszéljék az ellenintézkedéseket vagy megoldásokat, hanem hogy mielőbb jelentsék a problémát a Fennvalónak. A vezetőknek és dolgozóknak összegezniük és rögzíteniük kell a munkában felmerülő problémákat, valamint haladéktalanul jelenteniük kell azokat a Fennvalónak, anélkül, hogy halogatnának, várnának vagy a szerencsére hagyatkozó gondolkodásmódot tanúsítanának, azt gondolván, hogy ha alszanak egyet a dologra, akkor majd inspirációt vagy hirtelen tisztánlátást nyernek – ami ritka esemény, és valószínűleg nem fog megtörténni. A legjobb megoldás tehát az, ha minél gyorsabban jelented a problémát a Fennvalónak és megoldást keresel, biztosítva, hogy a probléma haladéktalanul és minél gyorsabban meg legyen oldva; ez igazi munkavégzés.

Olyan zavarok és nehézségek, amelyekkel a vezetők és a dolgozók gyakran találkoznak a munkájukban

I. Zavarok

Foglaljuk most össze az imént megbeszélte tartalom alapján, hogy pontosan mit kell érteni „zavarok” és „nehézségek” alatt. Nem ugyanaz a kettő. Először a „zavar” fogalmát fogom elmagyarázni. Zavar az, amikor nem látsz át valamilyen dolgot; nem tudod, hogyan ítéld meg vagy láss tisztán valamit úgy, hogy az az alapelveknek megfelelő vagy pontos legyen. Még ha valamennyire át is tudod látni, bizonytalan vagy afelől, hogy vajon helytálló-e a nézeted, nem tudod, hogy miként kezeld vagy oldd meg a dolgot, és nehezen jutsz konklúzióra vele kapcsolatban. Röviden: nem vagy biztos felőle, és nem vagy képes döntést hozni. Ha még csak egy kevéske igazságot sem értesz, és senki más nem oldja meg a problémát, akkor az megoldhatatlanná válik. Hát nem nehéz kihívással szembesül ilyenkor az ember? Amikor ilyen problémákkal állnak szemben vezetők és dolgozók, jelenteniük kell azokat a Fennvalónak, és a Fennvalóhoz kell fordulniuk a problémák minél gyorsabb megoldása végett. Gyakran szoktatok zavarokkal szembesülni? (Igen.) Ha rendszeresen szembesültök zavarokkal, az már önmagában véve is probléma. Mondjuk, hogy szembesülsz egy problémával, és nem tudod, hogyan kell helyénvaló módon kezelni azt. Valaki javasol egy megoldást, amelyet észszerűnek találsz, miközben egy másik személy egy másik megoldást javasol, amely szintén észszerűnek tűnik a számodra, és ha nem látod tisztán, hogy melyik megoldás a helyénvalóbb, ha mindenki más véleményen van, és senki sem fogja fel a probléma

fő okát vagy lényegét, akkor egész biztosan hibák fognak csúszni a probléma megoldásába. A probléma megoldásához tehát elengedhetetlen és fontos a fő okának és lényegének a meghatározása. Ha a vezetők és dolgozók nem látnak tisztán, ha nem fogják fel a probléma lényegét, és nem tudnak eljutni a helyes konklúzióra, akkor haladéktalanul jelenteniük kell a problémát a Fennvalónak és nála kell keresniük a megoldást; ez szükségszerű, nem pedig a dolgok túlreagálása. A megoldatlan problémák súlyos következményekhez vezethetnek és kihatással lehetnek a gyülekezet munkájára – ezt alaposan meg kell érteni. Ha telve vagy aggodalommal, ha mindig attól tartasz, hogy a Fennvaló esetleg átlátja az igazi helyzetedet, vagy kiigazíthatja a számodra kijelölt kötelességet vagy elbocsáthat téged, ha átlátja, hogy nem vagy képes valódi munkát végezni, ezért aztán nem mered jelenteni a problémát, az könnyen késleltetheti a dolgokat. Ha olyan zavarokkal találkozol, amelyeket nem tudsz egyedül megoldani, de mégsem jelented azokat a Fennvalónak, amikor ez súlyos következményekhez vezet, a Fennvaló pedig számonkéri rajtad, akkor nagy bajban leszel. Avagy nem csupán magadat hibáztathatod ilyenkor? Amikor ilyen zavarokkal szembesülnek a vezetők és dolgozók, ha nem felelősségteljesek, és mindössze néhány doktrínát mondanak el és néhány előírást alkalmaznak a probléma felületes elintézése végett, akkor megoldatlan marad a probléma és sehová sem mozdulnak a dolgok, a munka pedig nem tud előrehaladni. Pontosan ez történik akkor, amikor megoldatlanul maradnak a zavarok; ez meglehetősen könnyen okoz késedelmeket.

Amikor zavarok merülnek fel, némely vezetők és dolgozók képesek érzékelni, hogy probléma történt, míg más vezetők és dolgozók képtelenek észlelni a problémát – az utóbbi csoportba tartozók rendkívül szegényes képességűek, tompák és nehéz felfogásúak; nincs bennük érzékenység semmilyen probléma iránt. Akármilyen nagy is az előálló zavar, ők tompaságot és nehéz felfogást tanúsítanak; figyelmen kívül hagyják és megpróbálják kikerülni a problémát – ilyen az, amikor a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát. Azok a vezetők és dolgozók, akik birtokában vannak bizonyos mértékű képességnek és munkaképességnek, fel tudják ismerni, amikor ilyen helyzetek merülnek fel: „Ez egy probléma. Feljegyzéseket kell készítenem róla. A Fennvaló soha nem említett korábban ilyesfajta problémát, és most találkozunk vele először, akkor hát melyek pontosan az ilyen típusú helyzetek kezelésére vonatkozó alapelvek? Hogyan kellene megoldani ezt a konkrét problémát? Úgy tűnik, mintha lenne néhány intuitív gondolatom, de homályosak, és van valamiféle álláspontom az efféle dolgokat illetően, de az nem elegendő, ha mindössze hozzáállása van az embernek; létfontosságú keresni az igazságot a probléma megoldása végett. Elő kell hoznunk ezt az ügyet, hogy együtt megbeszélhesse és megvitathassa mindenki.” Ha még azután sem tudják, hogy miként folytassák, miután lement a megbeszélés és megvitatás egy köre, és nincs konkrét gyakorlati tervük a probléma megoldására, a zavar pedig továbbra is fennáll, akkor a Fennvalóhoz kell folyamodniuk megoldásért. Ezen a ponton a vezetők és dolgozók felelőssége lejegyezni, hogy mely pontokon merül fel zavar a problémával kapcsolatban,

hogy amikor eljön az ideje, világosan el tudják magyarázni, hogy pontosan milyen probléma áll a zavar hátterében, és hogy pontosan milyen megoldást keresnek. Ezt kell tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak.

II. Nehézségek

A. Mik a nehézségek

Ezek után nézzük meg a „nehézségek” kifejezést. Ami a szavak szó szerinti jelentését illeti, a nehézségek súlyosabbak, mint a zavarok. Mire utalnak hát pontosan a nehézségek? Magyarázza meg valaki! (Isten, nekünk az a megértésünk, hogy a nehézségek azok a tényleges problémák, amelyekkel találkozik az ember, amelyeket már próbált megoldani, de még mindig nem tudja megoldani; ezek számítanak nehézségeknek.) (Hogy még valamit hozzátegyek: néha nagyon bonyolult problémákkal is lehet találkozni, amelyekkel azelőtt még soha nem találkozott az ember, és amelyeket illetően mindenki híján van a tapasztalatnak, mindenki teljesen tanácstalan, és senkinek nincs semmi véleménye vagy elgondolása – ezek az igen nagy kihívást jelentő problémák egyik típusát képezik.) A nagy kihívást jelentő problémákat nevezzük nehézségeknek, igaz? A nehézségek legegyszerűbb, legközvetlenebb magyarázata az, hogy olyan problémák, amelyek ténylegesen léteznek. Például egy illető képességét, szakmai készségeit, testi betegségeit, valamint a környezettel és idővel kapcsolatos problémákat, és így tovább – ezeket a ténylegesen létező problémákat nevezzük nehézségeknek. A vezetők és dolgozók nyolcadik felelőssége azonban, amelyről most beszélgetünk, az, hogy haladéktalanul jelentsék a munkában felmerülő zavarokat és nehézségeket, valamint keressék azok megoldását. Az itt említett nehézségek nem azok a tág értelemben vett, ténylegesen létező problémák, hanem azok a különösen bonyolult problémák, amelyekkel a munkában találkozik az ember, és amelyeket nem lehet kezelni. Miféle problémák ezek? Külső ügyek, amelyek nincsenek különösebb kapcsolatban az igazságalapelvekkel. Habár ezek a problémák nem foglalják magukban az igazságalapelveket, bonyolultabbak az általános problémáknál. Milyen értelemben bonyolultabbak? Például jogszabályi és kormányzati előírásokkal függenek össze, vagy némelyek biztonságát érintik a gyülekezeten belül, és így tovább. Ezek mind olyan nehézségek, amelyekkel a vezetők és a dolgozók a munkájukban találkoznak. Akkor például, amikor a tengeren túl hisz valaki Istenben, bármely országban lakjon is, minden gyülekezeti munkának és a testvérek lakókörnyezetének is meg kell felelnie a helyi kormányzati előírásoknak, ehhez pedig érteni kell a helyi törvényeket és szabályzatokat. Ezekkel a dolgokkal együttjár a külvilággal való érintkezés és a külső ügyekkel való foglalkozás; ezek viszonylag összetettebbek a gyülekezeti személyi állományt érintő belső ügyekhez képest. Miben rejlik az összetettség? Ez nem olyan egyszerű, mint pusztán megmondani az embereknek a gyülekezetben, hogy vessék alá magukat Istennek, legyenek engedelmesek, gyakorolják az igazságot, végezzék hűségesen a kötelességüket, valamint értsék meg az igazságot és az alapelvek szerint kezeljék

a dolgokat – ha ezeket elmondja valaki, az önmagában nem fogja megoldani a problémákat. Ehelyett – egyebek mellett – az ország törvényei, szabályzatai és előírásai, valamint a helyi szokások és gyakorlatok valamennyi aspektusának a megértését követeli. Sok tényező tartozik bele ezekbe a külső ügyekbe, és gyakran merülnek fel váratlan problémák vagy olyanok, amelyeket a gyülekezet alapelveivel nehéz kezelni, ezeknek a problémáknak a felmerülése pedig nehézségeket jelent. Ha például némelyek felületesen végzik a kötelességeiket a gyülekezeten belül, ezeket a problémákat meg lehet oldani az igazságközlésével, metszéssel, vagy segítségnyújtással és támogatással. A gyülekezeten kívül azonban használhatod-e vajon ezeket az alapelveket és módszereket a dolgok kezelésére? Megoldhatók-e az efféle problémák ilyen megközelítéssel? (Nem.) Akkor hát mit kell tenni? Bölcs módszereket kell alkalmazni az efféle problémák kezelésére és lereagálására. Isten háza az ilyen külső ügyekkel való foglalkozás során is lefektetett bizonyos alapelveket, de bárhogyan vannak is ezek megmagyarázva, attól még gyakran felmerülnek mindenféle nehézségek. Mivel ez a világ, ez a társadalom és ez az emberiség túlságosan sötét és túlságosan bonyolult, valamint a nagy vörös sárkány gonosz erői által okozott zavarás miatt adódni fognak váratlan és további nehézségek, amikor ezekkel a külső ügyekkel foglalkozik valaki. Amikor felmerülnek ezek a nehézségek, megoldhatja vajon a problémát, ha mindössze egyetlen egyszerű alapelvet kaptok, amely így hangzik: „Csak vessétek alá magatokat Isten elrendeléseinek; mindent Isten vezényel, úgyhogy ne is vegyetek tudomást a problémáról!”? (Nem.) Ha nem oldható meg a probléma, akkor zavarást, zaklatást és kárt szenved az a környezet, amelyben a kötelességeiket végzik a testvérek, és amelyikben élnek. Nem vezet ez vajon nehézségek felmerüléséhez? Akkor hát mit kell tenni? Kezelhető ez hevésséggel? Nyilvánvalóan nem. Némelyek ezt mondják: „Meg tudjuk akkor vajon oldani jogi eszközökkel?” Sok dolgot nem lehet a törvény segítségével megoldani. Azokon a helyeken például megoldhatja vajon a törvény a problémákat, ahol a nagy vörös sárkány okvetetlenkedik és beavatkozik a dolgokba? Ott semmi hatása a törvénynek. Az emberi hatalom sok helyen felülmúlja a törvényt, úgyhogy ne számítsatok arra, hogy a törvényre hagyatkozva megoldhatjátok a problémákat. Az emberi módszerek alkalmazása és a hevesség sem megfelelő a megoldásukra. Mit kell tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak ilyen helyzetekben? Azok vajon meg tudják oldani ezeket a problémákat, amikor felmerülnek, akik csak szavakat és doktrínákat tudnak hangoztatni? Hát nem rendkívül bonyolult problémák ezek? Szerinted az működne és megoldást jelentene, ha megbíznának egy ügyvédet és bíróságra vinnék az ügyet? Értik az ilyen emberek az igazságot? Ezen a világon nincs helye az érvelésnek; még egy jogkövető országban sem mindig a törvény szerint járnak el a bírák, hanem inkább annak alapján alakítják az ítéletüket, hogy ki az érintett, és nem méltányosak. Ezen a világon, bárhol is legyenek, mindenütt az erőre és a hatalomra hagyatkozva támogatják meg a beszédüket az emberek. No és nekünk, akik hiszünk Istenben, mire kell hagyatkoznunk? Nekünk Isten szavainak, az igazságnak megfelelően kell bánnunk az emberekkel és kezelnünk a dolgokat. De

lehetséges vajon, hogy minden simán menjen számunkra a világon, ha Isten szavaira és az igazságra hagyatkozunk? Nem lehetséges; ehhez bölcsességre van szükség. Éppen ezért, amikor ilyen problémákkal szembesülnek a vezetők és dolgozók, és ha különösen jelentősnek érzik az ügyet, és attól tartanak, hogy talán nem fogják azt helyénvaló módon kezelni, ezzel pedig bajt hoznak Isten házára, és nem kívánatos hatásokat és következményeket idéznek elő, akkor számukra nehézségeket jelentenek az ilyen problémák. Amikor olyan problémákkal állnak szemben, amelyeket nem tudnak megoldani, haladéktalanul jelenteniük kell azokat a Fennvalónak, és megfelelő módszereket kell keresniük a problémák megoldására; ezt kell tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak.

B. A helyes nézőpontok és hozzáállások, amelyekkel rendelkeznie kell az embernek, amikor nehézségekkel találkozik

Amit itt el kell nektek magyaráznom, az nem csupán a vezetőknek és a dolgozóknak szól, hanem minden jelenlévőnek – egy rendkívül fontos alapelv. Bárhol is van az a hely, ahol a gyülekezet munkáját végzitek, a kötelességeiteket teszitek vagy az evangéliumot prédikáljátok, mindig lesznek háborgó vizek. Még Isten saját munkája is tele van nehézségekkel – észrevettétek már mindannyian ezt a ténytet? Habár a konkrétumokat talán nem tudjátok vagy nem értitek világosan, a körülményeknek összességében véve mind tudatában vagytok. Isten evangéliumi munkájának a terjesztése nem sétahajózás, és mindannyiőtoknak fel kell készülnötök erre mentálisan, illetve fel kell, hogy ismerjétek ezt. Ez a megállapított tény itt van lefektetve; akkor hát milyen hozzáállást kell a magunkévá tennünk ezekhez a dolgokhoz, hogy az a legmegfelelőbb, legészszerűbb és leghelyénvalóbb legyen? Helyes az, ha bátortalan és félénk valaki belül? (Nem.) Ha bátortalan és félénknek lenni nem helyes, akkor az vajon helyes, ha olyan hozzáállásod és nézőpontod van, hogy égen-földön senkitől sem félsz, az egész világ ellensége vagy, a végsőig ellenállsz az egész világnak és szembemész az árral? (Nem.) Vajon ez a normális emberi mivolt racionalitása vagy pedig hevesesség? Ezek a helytelen nézőpontok mind hevesiséget tükröznek, nem pedig valódi hitet. Akkor hát milyen nézőpontok és hozzáállások a helyénvalók? Hadd soroljak fel nektek néhányat. Ez az első nézőpont, amellyel rendelkezniük kell az embereknek: Akár a tengerentúlon vannak, akár Kínában, az ősidőktől mostanáig az az egész emberiség lehető legigazabb ügye, ha teljes szívvel feláldozzák magukat Istenért és végzik a kötelességeiket. A kötelességvégzésünk nem titkos, hanem nyílt, egyenes dolog, mivel amit most végzünk, az az emberiség legigazabb ügye. Mire utal az „igaz” szó? Az igazságra, Isten akaratára, a Teremtő intézkedéseire és megbízatásaira utal; teljességgel meghaladja az emberi erkölcsöt, etikát és törvényeket, és egy olyan ügy, amely a Teremtő vezetése és gondviselése alatt valósul meg. Nem ez vajon a leghelyesebb nézőpont? Ez a nézőpont egyfelől egy valóban létező tény, másfelől pedig a leghelyesebb elismerése annak a kötelességnek, amelyet az ember végez. Ez a második nézőpont, amellyel rendelkezniük kell az embereknek: Isten minden dolog és minden esemény fölött szuverén. Minden – a

világ urait és a világon lévő minden hatalmat, vallást, szervezetet és nemzetiséget beleértve – Isten kezének az uralma és irányítása alatt áll, és senki sem maga szabja meg a sorsát. Mi sem vagyunk kivételek; a mi sorsunk is Isten kezének az uralma és irányítása alatt áll, és senki sem változtathatja meg azt, hogy hová, melyik irányba tartunk és hogy hol maradunk, ahogyan a jövőnket és a rendeltetési helyünket sem változtathatja meg senki. Ahogy a Biblia is mondja: „Olyan Jahve kezében a király szíve, mint a patak vize: arra vezeti, amerre akarja” (Példabeszédek 21:1). Akkor mennyivel inkább így van ez a magunkfajta jelentéktelen emberek sorsával! Azon ország uralkodójának uralma és rendszere, ahol élünk, valamint ennek az országnak az életkörülményei – legyenek bár fenyegetőek, ellenségesek vagy barátságosak irányunkban – mind Isten szuverenitása alatt állnak, nekünk pedig semmi miatt nem kell aggódnunk vagy nyugtalankodnunk. Ez az a nézőpont és az a tudatosság, amellyel rendelkezniük kell az embereknek, valamint ez az az igazság, amelynek birtokában kell lenniük, és amelyet meg kell érteniük. Ez pedig a harmadik nézőpont, amely természetesen szintén nagyon fontos: Bárhol, bármelyik országban éljünk és bármilyen adottságokkal vagy képességgel rendelkezünk is, egy vagyunk csupán a jelentéktelen teremtetett lények tömegéből. Az egyetlen felelősség és kötelesség, amelyet teljesítenünk kell, az az, hogy alávetjük magunkat a Teremtő szuverenitásának, intézkedéseinek és vezényleseinek; nincsen semmi más, ez ilyen egyszerű. Még ha jelenleg szabad országban és szabad környezetben élünk is, ha Isten egy napon egy ellenséges erőt támaszt, hogy üldözzön bennünket és ártsen nekünk, akkor sem lehet semmi panaszunk. Miért nem lehet semmi panaszunk? Azért nem, mert régóta fel lettünk készítve; az a kötelezettségünk, felelősségünk és kötelességünk, hogy mindennek alávetjük magunkat, amit Isten tesz, mindennek, amit Isten vezényel. Ez vajon az igazságnak való alávetettség? Ez az a hozzáállás, amellyel rendelkezniük kell az embereknek? (Igen.) Ha egy napon az egész emberiség és a teljes környezet ellenünk fordul, mi pedig a halállal nézünk szembe, lehet vajon panaszunk? (Nem lehet.) Némelyek ezt mondják: „Hát nem azért vezetett bennünket a tengerentúlra Isten, hogy ne kelljen többé elszenvetnünk a Sátán kegyetlen üldözését? Nem azért történt így, hogy szabadon végezhezzük a kötelességeinket, és a szabadság levegőjét szívhassuk magunkba? Akkor miért akarja Isten még mindig, hogy a halállal nézzünk szembe?” Ezek a szavak helytelenek. Az Isten vezényleseinek és intézkedéseinek való alávetettség egy hozzáállás, az a hozzáállás, amelyet Isten irányában, Isten szuverenitása irányában tanúsítaniuk kell az embereknek. Ez az a hozzáállás, amellyel egy teremtetett lénynek rendelkeznie kell.

Van egy másik legfontosabb pont is, amelyet fel kell ismerniük az embereknek: habár a tengerentúlon viszonylagos stabilitás és szabadság van, attól még mindig nehéz elkerülni a nagy vörös sárkány gyakori zaklatását. A nagy vörös sárkány zaklatásával szembesülve némelyek így aggódnak: „A nagy vörös sárkánynak túlságosan nagy hatalma van. Világszerte le tud fizetni fontos embereket, hogy szolgáltatást nyújtsanak neki, hogy az ő nevében munkálkodjanak. Így még ha a tengerentúlról menekülünk is, akkor

is veszélyben vagyunk, még mindig közvetlen veszély fenyeget bennünket! Mit tehetünk?” Valahányszor ilyen híreket hallani, egyesek aggódni kezdenek és megrémülnek, kompromisszumot akarnak kötni, el akarnak menekülni, és nem tudják, hová rejtőzzenek. Amikor ez történik, némelyek így gondolkodnak: „Olyan óriási a világ, és még sincs benne hely a számomra! A nagy vörös sárkány hatalma alatt üldöztetést szenvedek tőle, de miért van az, hogy még a felségterületén kívül is zaklat? Túláságosan nagy hatalma van a nagy vörös sárkánynak; miért van az, hogy bárhol képes rám találni, még ha a világ végére menekülök is?” Az emberek akarva-akaratlanul is megrémülnek, és bizonytalanok afelől, hogy mit tegyenek. Ez vajon annak a megnyilvánulása, hogy hite van az embernek? Mi itt a probléma? (Az Istenbe vetett hit hiánya.) Egyszerűen csak az Istenbe vetett hit hiánya? A szívetek mélyén kevesebbnek érzitek magatokat másoknál? Egy kissé titkoljátok, mintha csak tolvajok lennétek, hogy hisztek Mindenható Istenben és hogy a kötelességeket végzitek a gyülekezetben? Valamelyest alacsonyabb rendűnek érzitek magatokat azoknál, akik a vallásos világban vannak? „Nézd meg a hatalmukat; hivatalos lelkészeik és államilag elismert, hatalmas katedrálisaik vannak, olyan fényűző az egész! Különböző országokban vannak kórusaik és vállalkozásaik. De nézz csak meg bennünket, minket folyton piszkálnak, kirekesztéssel szembesülünk, akárhová megyünk – miért különbözünk tőlük? Mi miért nem vállalhatjuk nyíltan a hitünket, akárhová megyünk is? Miért kell ilyen nyomorultan élnünk? És főleg, ott az a sok negatív propaganda az interneten. Más egyházaknak miért nem kell ezt elviselniük, miért mindig nekünk kell elszenvednünk ezeket a dolgokat? Más Istenben hívő emberek nyíltan hirdetik a kereszténységben való hitüket, akármerre mennek, de mi, Mindenható Isten hívei nem merünk nyíltan beszélni, mert attól tartunk, hogy rossz emberek feljelentenek bennünket, és akkor le leszünk tartóztatva.” Nemrégiben hallottam, hogy valaki, aki kormányhivatalnoknak állította magát, feltett pár kérdést néhány testvérnek. Azok, látva, hogy egy hivatalnok kérdezgeti őket, megrémültek és mindent elmondtak, amit tudtak, és mindenre válaszoltak, amit csak megkérdezett tőlük. Mi volt a probléma azzal, hogy így cselekedtek? Te Istenben hívő ember vagy – miért kellene hivatalnokoktól félned? Ha semmi törvénytelen dolgot nem tettél, akkor nem kell félned. Ha nálad az igazság, miért félnél ördögöktől és a Sátántól? Azt gondolod talán, hogy Istenben hinni nem a helyes út? Úgy érzed, hogy valami törvénybe ütköző dolgot tettél? Ha nem, akkor miért félsz annyira egy hivatalnoktól? Hát nem ostobák és tudatlanok az ilyen emberek? Némelyek szenvedtek, mivel erőteljesen vadásztak rájuk és üldözték őket a kontinentális Kínában; miután átjöttek a tengerentúlra, vajon büntudatot éreznek amiatt, hogy hisznek Istenben? Éreznek-e szégyent, mivel üldözi őket a nagy vörös sárkány? Szégyellik magukat az őseik előtt és megszégyenülve érzik, mivel a tengerentúlra kényszerültek menekülni, hogy ott higgyenek Istenben és végezzék a kötelességüket? Azt látják, hogy a sátáni rezsim és a vallásos világ ellenségesen bánik Istennel és az egyházzal, és kisebbségnek érzik magukat, talán még annál is gyalázatosabbnak, mintha bűncselekményt követtek volna el? Nektek vannak ilyen érzéseitek? (Nincsenek.)

Látszólag talán rázzátok a fejeteket, nem akarván ilyen gondolatokat és érzéseket táplálni magatokban, de amikor tényleges helyzetekkel szembesül az ember, akkor a mentalitása, a viselkedésmódjai és a tudattalan cselekedetei óhatatlanul leleplezik a szíve legmélyebb, legrejtettebb aspektusait. Mi történik itt? Ha benned nincsenek meg ezek, akkor miért félsz? Aki nem szegte meg a törvényt, fél-e a rendőröktől? Fél a bírótól? Nem. Csak azok félnek igazán a rendőröktől, akik megszegték a törvényt, és csak a kínaiak félnek tőlük igazán, akik már hozzászórtak a rendőri elnyomáshoz, mivel a Kínai Kommunista Párt rendőrsége nem ismer törvényt és azt tesz, amit akar. Éppen ezért, amikor kínai emberek először érkeznek meg a tengerentúlra, a rendőrök pusztán látványától is félni kezdenek. Ez annak az eredménye, hogy megrémisztette őket a nagy vörös sárkány uralma; olyasvalami ez, ami a tudatalattijukban táruul fel. A nyugati országokban legális a státuszod, van jogod az ott tartózkodásra, nem sértettél meg semmilyen törvényt, a kormányt sem támadtad meg, és nem követtél el semmilyen bűncselekményt. Akármennyi vitát szítson is a hited a vallásos világban, egy tény bizonyos marad: a hited jogi védelmet élvez, törvényes és szabadon gyakorolható, és ez egy téged jogszerűen megillető emberi jog. Semmiféle törvényt nem szegtél meg, úgyhogy miként reagálnál, ha valaki rendőrnek állítaná magát és faggatni kezdene, mondván: „Te Mindenható Istenben hiszel? Mutasd a személyi igazolványodat! Honnan érkezted? Hány éves vagy? Hány éve vagy hívő? Hol laksz? Mondd meg a címedet!” Mit felelnél az első kérdésre, azaz, hogy „Te a Mindenható Istenben hiszel?”? (Azt, hogy igen.) Miért mondanád, hogy „igen”? Tényen alapul ez? Vagy állampolgári kötelességed, hogy igennel felelj, ha kérdeznek? Esetleg Isten utasított arra, hogy igennel válaszolj? Milyen alapon teszel így? Ami a második dolgot illeti, megmutatnád-e a személyi igazolványodat, ha arra kérnének? (Nem.) És mi a helyzet a harmadik kérdéssel, vagyis azzal, hogy „Hol laksz? Írd le a címed!”? Leírnád? (Nem.) A negyedik kérdés a következő: „Hány éve hiszel Istenben? Ki ismertette meg veled a hitet? Miért hiszel? Hány éve vagy külföldön?” Válaszolnál ezekre? (Nem.) Az ötödik kérdés: „Milyen kötelességet végzel itt? Ki a vezetőd?” Erre reagálnál? (Nem.) Miért nem? (Nem vagyok köteles elmondani nekik.) Az első kérdéshez visszatérve: ha megkérdeznének titeket, hogy hisztek-e Mindenható Istenben, mindannyian egyöntetűen „igen”-nel felelnétek. Helyes dolog így válaszolni? (Nem.) Miért helytelen? (Azért, mert a hit személyes szabadság. A rendőrségnek nincs hatalma beleavatkozni. Így hát jogomban áll nem mondani meg nekik.) No és miért nem mondanád meg nekik? (Azért nem, mert először azt kell tisztáznom, hogy miért faggatnak, hogy milyen minőségben teszik ezt, és hogy vajon törvényes-e vagy sem, hogy kikérdeznek. Ha nem világos a céljuk és a kilétük, nem vagyok köteles felelni a kérdéseikre.) Ez a kijelentés helyes. Először mind azt mondtátok, hogy „igen”-nel felelnétek, de ahogy tovább kérdeztelek benneteket, érezni kezdtétek, hogy valami nincs rendjén, éreztétek, hogy helytelen a válaszotok. Azonosítottátok, hogy hol a probléma? A következő megértéseiteknek kell lennie ezt a dolgot illetően: nem sértettünk meg semmilyen törvényt azzal, hogy hiszünk Istenben,

nem vagyunk bűnözők, vannak emberi jogaink és szabadságunk. Nem hallgathat vagy kérdezhet ki bennünket bárki csak úgy, tetszése szerint. Nem arról van szó, hogy bárki tegyen is fel nekünk kérdéseket, őszintén kell válaszolnunk; nem vagyunk kötelesek így tenni. Helyesek ezek a szavak? (Igen.) Bárkiről legyen is szó, jogellenes, hogy csak úgy önkényesen kihallgasson bennünket; értenünk kell a törvényt és meg kell tanulnunk, hogy miként védjük meg vele magunkat. Ez az a bölcsesség, amellyel Isten választott népének rendelkeznie kell. Mit kell tehát tenned, ha a jövőben efféle helyzettel találkozol? Ha valaki megkérdezi tőled, hogy hiszel-e Mindenható Istenben, hogyan válaszolnál, hogyan kezelnéd? Először is ezt kell mondanod: „Ki vagy te? Milyen jogon kérdezed ezt tőlem? Ismerlek téged?” Ha azt mondja, hogy valamelyik kormányhivatal alkalmazottja, akkor meg kell kérned, hogy mutassa meg a személyi okmányait. Ha nem mutatja meg a személyi okmányait, ezt mondd: „Nincs jogod hozzá, hogy beszélj velem, én pedig nem vagyok köteles válaszolni neked. Sok kormányzati dolgozó van; talán mindegyiküknek válaszolnom kellene? A kormány kijelölt embereket bizonyos feladatok kezelésére – ezzel a dologgal vajon tényleg te vagy megbízva? Még ha így is van, nem szegtem meg a törvényt, akkor hát miért kellene válaszolnom neked? Miért kellene mindent elmondanom neked? Ha úgy gondolod, hogy valami rosszat tettem és megszegtem a törvényt, bemutatthatod a bizonyítékokat. De ha azt akarod, hogy válaszoljak a kérdéseidre, menj és beszélj az ügyvéddel! Nem vagyok köteles válaszolni neked, neked pedig nincs jogod kérdezni!” Miféle válaszáadás ez? Méltóságot sugall? (Igen.) No és mit mutatott a ti válaszotok? Az méltóságot sugallott? (Nem.) Ha valaki úgy válaszol, ahogyan ti, az a törvény ismeretének hiányáról tanúskodik. Egyszerűen mindenre feleltek, amit mások kérdeznek tőletek, és mi történik végül? Júdássá lesztek. Vakmerőn tudtok válaszolni, aminek a következő az oka: a nagy vörös sárkány országában élő emberekbe azt sulykolták bele és úgy mosták át az agyukat, hogy azt gondolják, az Istenben hívők tudatlanok, alacsonyabb osztálybeliek és az állam üldözi őket, valamint hogy emberi jogok vagy méltóság nélkül kellene élniük ebben az országban; így aztán a hívők alacsonyabb státuszba minősítik le magukat. Miután nyugati országokba jönnek, nem értik az olyan dolgokat, mint például, hogy mik azok az emberi jogok, hogy mi a méltóság, vagy hogy melyek egy állampolgár kötelezettségei. Amikor tehát megkérdezi tőled valaki, hogy hiszel-e Istenben, félelemből sietve beismered, mindent elmondasz neki, amit tudsz, és semmi érettséget nem tanúsítasz. Ki okozta mindezt? A nagy vörös sárkány sulykolása és uralma okozta. A kontinentális Kínában mindenki tudatalattijának a mélyén ott van az az elgondolás, hogy ha hiszel Istenben, akkor a legalacsonyabb státuszt foglalod el ebben a társadalomban az emberiség körében, és el leszel választva a társadalomtól és az emberiségtől. Így ezek az emberek híján vannak a méltóságnak, az emberi jogoknak és az önmaguk megvédéséhez szükséges tudatosságnak; ostobák, tudatlanok, nincs rálátásuk a dolgokra, és hagyják, hogy mások kedvük szerint piszkálják és manipulálják őket. Ez a ti gondolkodásmódotok. Messze nem álltok szilárdan az Isten mellett szóló bizonyágtételekben, bármelyik pillanatban kiárúsíjátok Őt, és ezzel bármelyik

pillanatban Júdássá lesztek. Hogyan tudtok hát méltósággal cselekedni? Hogyan kell szembenéznetek egy idegennel, aki kérdéseket tesz fel nektek? Először is, kérdezzétek meg tőle, hogy kicsoda, majd kérjétek meg, hogy mutassa meg a személyi okmányait. Ez a megfelelő jogi eljárás. A nyugati országokban a rendőrök és más kormányzati dolgozók először mindig megmutatják a személyi okmányukat, amikor a kormány képviselőjében felveszik a kapcsolatot a lakossággal. Miután az irataik alapján igazolták a személyazonosságukat, eldöntheted, hogy miként reagálj a kérdéseikre, vagy mit kezdj a veled szemben támasztott követeléseikkel. Ebben a dologban természetesen határozottan van lehetőséged választani, teljes mértékben rendelkezel autonómiával, nem egy báb vagy. Noha kínai vagy és Mindenható Isten Egyházának tagja, egyúttal annak az országnak a törvényes és elismert tagja is vagy, ahol laksz. Ne felejtsd el, hogy autonóm személy vagy; nem valamely ország rabszolgája vagy rabja, hanem olyasvalaki, aki élvezheti annak az országnak a törvényeit, emberi jogait és a rendszereit.

Az Általam közölt tartalom alapján, hogyan kell szembenéznetek a hirtelen felmerülő körülményekkel és a váratlan eseményekkel? Ez a negyedik pont, amelyről beszélni fogunk: ne legyetek félénkek! Némelyek ezt kérdezik: „Ha nem félénk valaki, az annyit jelent, hogy egyszerűen csak ostobán, merész módon cselekszik?” Nem. Az, hogy nem félénk valaki, azt jelenti, hogy semmilyen hatalomtól nem fél, mivel nem vagyunk bűnözők, nem vagyunk rabszolgák; Isten méltóságteljes választott népe vagyunk, a Teremtő szuverenitása alatt élő, méltóságteljes emberi lények. Ami a hozzáállásodat illeti ehhez a kérdéshez: elsősorban és mindenekelőtt ne légy félénk; azonkívül aktívan tartsd fenn a kötelességedet és azt a környezetet, amelyben a kötelességedet végzed, továbbá proaktív hozzáállással szállj szembe a különféle körülményekkel és a különféle hatalmak kijelentéseivel, cselekedeteivel és egyéb dolgaival, amelyek célba vesznek bennünket. Aktívan szembenézni velük és nem félénkné lenni – mit gondolsz erről a hozzáállásról? (Azt, hogy jó.) Aki így él, méltóságteljesen, emberként él; nem méltatlanul él, csak hogy elboldoguljon valahogy. Azért jövünk a tengerentúlra, hogy a kötelességünket végezzük, nem pedig azért, hogy megtöltsük a hasunkat vagy megélhetést teremtsünk magunknak; semmilyen törvényt nem szegtünk meg, semmilyen országnak nem okoztunk gondot, és az is bizonyos, hogy egyetlen országnak sem vagyunk a rabszolgái. A teremtetett lények kötelességét végezzük Isten házában; eltartjuk saját magunkat, nem támaszkodunk másokra; ez teljességgel legális.

Az imént megvitatott négy pont közül mindegyik kritikus fontosságú. Mi volt az első pont? (Akár a tengerentúlon vannak, akár Kínában, az ősidőktől mostanáig az az egész emberiség lehető legigazabb ügye, ha teljes szívvel feláldozzák magukat Istenért és végzik a kötelességeiket. A kötelességvégzésünk nem titkos, hanem nyílt és egyenes dolog, mivel amit most végzünk, az az emberiség legigazabb ügye.) És a második? (Isten minden dolog és minden esemény fölött szuverén. Minden – beleértve a világ urait és a világon lévő minden hatalmat – Isten kezének az uralma és irányítása alatt áll, és senki sem maga szabja meg a sorsát. Mi sem vagyunk kivételek; a mi sorsunk is Isten

kezének az uralma és irányítása alatt áll, és senki sem változtatja meg azt, hogy hová, s melyik irányba tartunk és hogy hol maradunk. Az, hogy milyen a lakóhelyünk szerinti ország uralkodójának az uralma és rendszere, hogy milyenek az életkörülmények ebben az országban – legyenek bár fenyegetőek, ellenségesek vagy barátságosak irányunkban – ez mind Isten szuverenitása alatt áll, és semmi miatt nem kell aggódnunk vagy nyugtalankodnunk.) A harmadik pont? (Bárhon is vagyunk, és bármilyen adottságokkal vagy képességgel rendelkezünk is, egy vagyunk csupán a jelentéktelen teremtetett lények tömegéből. Az egyetlen felelősség és kötelesség, amelyet teljesítenünk kell, az, hogy alávetjük magunkat a Teremtő szuverenitásának, intézkedéseinek és vezényléseinek. Még ha jelenleg egy szabad országban és szabad környezetben élünk is, ha Isten támaszt egy napon egy ellenséges erőt, hogy üldözzön bennünket és ártsen nekünk, akkor sem lehet semmi panaszkodásunk. Azért van így, mert az a kötelezettségünk, felelősségünk és kötelességünk, hogy mindennek alávetjük magunkat, amit Isten tesz, mindennek, amit Isten vezényel.) A negyedik pont az, hogy aktívan, féltékenység nélkül kell szembenézni minden külső emberrel, eseménnyel és dologgal. Ez a négy pont jelenti azokat a hozzáállásokat és megértéseket, amelyekkel mindenkinek rendelkeznie kell, aki a kötelességét végzi; és egyben ezek azok az igazságok is, amelyeket mindenkinek meg kell értenie, aki a kötelességét végzi. Habár ez a négy pont nem igazán kapcsolódik a vezetők és dolgozók nyolcadik kötelességéhez, amelyről ma beszélgetünk, mivel most a munkában felmerülő nehézségekről van szó, ettől még érintenünk kell ezeket a témákat; ez nem hiába történik.

C. Alapelvek, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak gyakorolniuk kell, amikor nehézségekkel találkoznak

Egyes vezetők és dolgozók meglehetősen nehezen kezelhető problémákkal találkoznak a külső ügyek terén, és végül tanácsstalanná válnak, nem képesek ellátni a probléma gyökeréig, és azt sem tudják, hogy miként közelítsék meg. Egyszerűen figyelmen kívül hagyják, ez pedig az ügy késedelmét eredményezi. Milyen probléma ez? Az, amikor a hamis vezetők nem képesek munkát végezni és csak késedelmeket okoznak. A hamis vezetőkből hiányzik a normális emberi józan ész; ha egyszer nem tudják kezelni a problémákat, miért nem jelentik azokat a Fennvalónak? Ha jelentesz egy problémát a Fennvalónak, együtt tudunk szembenézni vele, és végül meg lesz oldva a probléma. Vannak dolgok, amelyeket nem tudtok átlátni; Én segítek nektek az elemzésükben. Amíg nem szegjük meg a törvényt vagy a kormányzati előírásokat, addig egyetlen probléma sem legyőzhetetlenül nagy. Az igazságalapelveket érintő problémákat mi magunk oldjuk meg; a törvényt érintő problémák esetén jogi tanácsért folyamodhatunk és a törvény által biztosított eszközökkel oldhatjuk meg azokat. Bármely gonosz erők zavarják és szabotálják Isten házának a munkáját, jegyezz meg egy dolgot: amíg nem szegjük meg a törvényt vagy sértjük meg a kormányzati előírásokat, addig senki semmit nem tehet ellenünk. Ez azért van, mert a legtöbb tengerentúli ország

demokratikus és törvények által szabályozott; még ha törvényellenesen cselekszenek is a gonosz erők, a leleplezéstől és a jogi szankcióktól is tartanak. Ez tény. Bárhogyan zavarja és szabotálja is a nagy vörös sárkány sötét keze Isten házában a munkáját, bárhogy zaklatja is a normális életünket, vagy bármennyire le is fizet valakit, hogy az rossz dolgokat tegyen, nekünk fotókat és hiteles videófelvevételeket kell készítenünk, komolyan kell vennünk a pontos nyilvántartást, és világosan le kell írunk, hogy kik, hol és mikor vettek részt ilyesmiben. Amikor megéri rá az idő, jogi eszközökkel fogjuk megoldani a problémát, és nem kell tőle félnünk. Annak ellenére, hogy mennyire őrlt a nagy vörös sárkány elnyomása, nem félünk tőle, mivel Isten a támaszunk, és Isten egy napon csapásokat küld majd az elpusztítására; Isten közvetlenül fogja megtorolni rajta, nekünk pedig semmit sem kell tennünk. Ti néha nem tudtok átlátni néhány dolgon; ebben az esetben gyorsan jelentenetek kell azt felfelé, akkor pedig a Fennvaló utat mutat majd nektek, s ily módon a nagy problémákból kicsik, a kicsikből pedig megoldott problémák lesznek. Valójában sok probléma esetében nem tudjátok, hogy miként elemezzétek őket, és nem láttok el a lényegükig, valamint jelentősnek és súlyosnak gondoltok egy helyzetet, de miután a Fennvaló elemezte azt, rájöttök, hogy alapvetően semmiség; nem olyasmi, amiktől félni kellene, és nem jelentős dolog – csak tegyetek magatokévá egy ráhagyó megközelítést, és egy idő után magától megoldódik a probléma. A gonosz erők zavarásai nem tudnak nagy port kavarni; nagyon félnek a nyilvános lelepleződéstől, így nem merik átlépni a határokat. Ha egy maroknyi pojáca át meri lépni a határokat, azt meg tudjuk oldani törvényes módon, jogi lépésekkel. Olyasvalami ez, amit minden vezetőnek és dolgozónak át kell látnia. Bármilyen helyzettel találkoz is, semmiképpen sem szabad zavarosan vagy ostobán cselekedned. Ha nem tudsz átlátni egy helyzeten vagy kezelni azt, haladéktalanul jelentsd felfelé és hagyd, hogy a Fennvaló tanácsal és stratégiákkal lásson el téged. Az egyetlen igazi félelem az, hogy a hamis vezetők nem tudják átlátni a problémákat vagy kezelni azokat, de mégsem jelentik azokat a Fennvalónak, és nem tájékoztatják azokról a Fennvalót; megvárják, amíg eskalálódik a helyzet és késlelteti a munkát, és csak azután jelentik felfelé, ily módon pedig nagy valószínűséggel elszalasztják a legjobb alkalmat a probléma kezelésére. Olyan ez, mint amikor valaki, akinek rákja van, nem vizsgálta ki vagy nem kezelteti azt időben, hanem csak akkor megy el kórházi kezelésre, amikor már kései stádiumú a rákja, akkorra azonban már túl késő, és csak a halált várhatja. Ily módon a hamis vezetők késleltetik a legnagyobb valószínűséggel a dolgokat a munkájukban. A hamis vezetők értelmileg sérültek, gazemberek, akik nem felelősségteljesek, és Isten házában a munkáját sem támogatják. Miért mondhatjuk azt, hogy a hamis vezetők söpredékek, a végzet hírnökei, és a józan észnek teljességgel híján lévő idióták? Ez az oka. Minden hamis vezető, aki annyira szegényes képességű, hogy még külső dolgokat sem tud kezelni, haladéktalanul el kell bocsátani és ki kell rekeszteni, és soha többé nem szabad használni, nehogy további késedelmet szenvedjen Isten házában a munkája. A hamis vezetők munkája a leginkább akadályozó. Amikor felmerül egy probléma,

az gyakran megoldható lenne azáltal, ha mindenkivel időben egyeztetve lenne; az csak az egyetlen aggály, hogy a megbízott hamis vezető értelmileg sérült, hogy nem képes maga megoldani a problémát, de mégsem beszéli meg a döntéshozó csoporttal, és a Fennvalónak sem jelenti, valamint hanyag hozzáállást tanúsít, elkendőzve és eltussolva a problémát – ez az, ami a leginkább késlelteti a dolgokat. Ha az ügy késedelmet szenved és megváltoznak a körülmények, az a probléma kezelése terén a kezdeményezőkézség elvesztéséhez vezethet, ez pedig egy passzív helyzethez. Mit bizonyít ez? Bizonyos dolgokat nem lehet késleltetni, hanem haladéktalanul, az első adandó alkalommal foglalkozni kell velük. A hamis vezetők azonban nincsenek ennek tudatában, így rendkívül szegényes képességű egyéneknek egyáltalán nem szabadna vezetniük. A hamis vezetők nem tudnak egyebet, mint néhány szót és doktrínát hangoztatni, és semmilyen valódi problémát nem tudnak megoldani; csak ártanak az embereknek, vagy késedelmeket okoznak. A gyülekezet munkája csak akkor haladhat normálisan előre, ha ezeket a hamis vezetőket elbocsátják, és olyanokat választanak vezetőkké és dolgozókká, akiknek van teher- és felelősségérzetük. Bármilyen problémákkal állj is szemben, amíg keresni tudod az igazságot, addig van mód a megoldásukra. A nagy vörös sárkány által okozott külső problémák és zavarások szükség esetén jogi eszközökkel megoldhatók; ez nem nagy ügy. Amíg nem szegjük meg a törvényt vagy nem sértjük meg a kormányzati előírásokat, addig senki semmit nem tehet ellenünk, e bizonyosság birtokában pedig sem a Sátán, sem az ördögök zavarásaitól nem kell félnünk.

Nos, a hamis vezetők kérdését muszáj boncolgatni és megérteni. Ez létfontosságú ahhoz, hogy jól legyen elvégezve a gyülekezet munkája! Beszélgessünk most arról, hogy amikor olyan problémákkal szembesülnek a hamis vezetők, amelyeket egyedül nem tudnak megoldani, miért nem jelentik azokat mégsem a Fennvalónak. Hogyan tekintsünk erre? Mindannyian elemezhetitek ezt, ami pedig az előnyötökre válhat. Az, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát, önmagában is súlyos probléma, de van itt egy még súlyosabb ügy: amikor a gyülekezet gonosz emberek és antikrisztusok okozta zavarásokkal találkozik, a hamis vezetők nem csupán nem kezelik azt; ami még ennél is rosszabb, az az, hogy nem is jelentik a Fennvalónak, s ezáltal hagyják, hogy a gonosz emberek és antikrisztusok zavarják a gyülekezetet – egyszerűen csak a partvonal mellől figyelnek, és senkit sem sértenek meg. Nem számít, hogy milyen mértékig van megzavarva a gyülekezet munkája, a hamis vezetők nem törődnek ezzel. Mi itt a probléma? Talán ennyire híján vannak az erkölcsnek az efféle hamis vezetők? Ez a tény önmagában is elég az ilyen hamis vezetők kizárásához. Amikor a hamis vezetők engedik, hogy a gonosz emberek és antikrisztusok szabadon zavarhassák a gyülekezetet, az egyenértékű azzal, mintha átadnák a gyülekezetet és Isten választott népét ezeknek a gonosz embereknek és antikrisztusoknak, pajzsként szolgálva a gonosz emberek és antikrisztusok számára. Ez hatalmas veszteséget okoz a gyülekezet munkájának! Önmagában ezen a ponton nem az a kérdés, hogy el kell-e bocsátani a hamis vezetőket, hanem hogy ki kell-e takarítani őket. Melyik a súlyosabb természetű

dolog: amikor a hamis vezetők nem végeznek tényleges munkát, vagy amikor a hamis vezetők hagyják, hogy gonosz emberek és antikrisztusok zavarják a gyülekezetet? Az, hogy nem végeznek tényleges munkát, kihatással lehet Isten választott népének az életbe való belépésére és a gyülekezeti munka előrehaladására; már ez is jelentős dolgokban okoz késedelmeket. Amikor viszont a hamis vezetők megengedik, hogy gonosz emberek és antikrisztusok önkényesen zavarják a gyülekezetet, anélkül, hogy megoldást keresnének vagy jelentenék azt a Fennvalónak, az elképzelhetetlen következményekkel jár. Az a minimum, hogy a gonosz emberek és antikrisztusok teljes káoszba és rendetlenségbe taszítják a gyülekezeti életet, ráadásul pedig el lesz fuserálva és megbénul a gyülekezet munkája. Ez vajon nem hat ki közvetlenül az evangéliumi munka terjedésére? Csakugyan súlyosak a következmények! Éppen ezért, ha a hamis vezetők elkövetik ezt a hibát, akkor ki kell őket zárni. A problémák Fennvalónak történő jelentéséről sok vezetőnek és dolgozónak folyton eltérő elgondolása és elképzelése van. Némelyek ezt mondják: „Lehet, hogy az sem oldja meg a problémákat, ha jelentjük őket a Fennvalónak.” Ez abszurd beszéd! Mit értetek az alatt, hogy „lehet, hogy az sem oldja meg” őket? Csak mert te nem tudod megoldani, még nem jelenti azt, hogy a Fennvaló sem tudja. Ha a Fennvaló ad eléd egy utat, akkor alapvetően ténylegesen meg van oldva a probléma; ha a Fennvaló nem biztosít utat a számodra, akkor nem is lesz utad. Még ezt az apróságot sem tudod átlátni; rendkívül arrogáns és önigaz vagy! Ezt is mondják némelyek: „Amikor nehézségekkel vagy problémákkal találkozunk, először néhány napig gondolkodnunk kell, és csak akkor kell jelentenünk, ha valóban nem találunk megoldást.” Úgy hangozhat, mintha azoknak, akik ezt mondják, lenne némi józan eszük, de vajon ezek a töprengéssel töltött napok nem fognak valószínűleg késedelmeket okozni? Biztos lehetsz-e abban, hogy néhány napnyi töprengés megoldja majd a problémát? Tudod-e garantálni, hogy nem fog további késedelmet okozni? Mások ezt mondják: „Ha azonnal jelentünk egy problémát, nem fogja vajon azt gondolni a Fennvaló, hogy még ezt az apróságot sem tudjuk átlátni? Nem fognak vajon ostobának és tudatlannak nevezni, valamint megmetszeni bennünket?” Tévednek, amikor ezt mondják – akár jelented a problémát, akár nem, a képességed minősége máris nyilvánvaló; a Fennvaló mindent tud. Azt hiszed, hogy nagyra fog tartani téged a Fennvaló, ha nem jelentesz valamilyen problémát? Ha jelented a problémát, és az nem késleltetett jelentős dolgokat, akkor Isten háza nem fogja számonkérni rajtad. Ám ha nem jelented, és az késedelmekhez vezet, akkor közvetlenül felelősségre leszel vonva, azonnal el leszel bocsátva, és soha többé nem fognak használni téged. Isten választott népe is tudatlannak, ostobának, gyengeelméjűnek és mentálisan tébolyodottnak fog látni téged; gyűlölni fognak és örökre megvetnek majd. Azok, akik állandóan attól félnek, hogy a Fennvaló megmetszi és lenézi őket a problémák jelentése miatt, szegényes képességűek és ők a legostobábbak; el kell bocsátani és soha többé nem szabad használni őket. Hát nem végtelenül szégyentelen dolog, amikor ennyire szegényes képességű valaki, és mégis meg akarja őrizni a jó hírt? Mondjátok meg

Nekem, hát nem megvetendők a hamis vezetők, akik nem csupán gyenge minőségben végzik a munkájukat, hanem még hátráltatnak is jelentős dolgokat? El kell bocsátani őket? (Igen.) Ha nagyobb problémával szembesülnek és haladéktalanul jelenteni tudják azt anélkül, hogy késedelmeket vagy súlyos következményeket okoznának, akkor hogyan kell tekinteni az ilyen vezetőkre? Az a minimum, hogy józan ésszel bíró embereknek tekintendők, és képesek a gyülekezet munkájának fenntartására. Továbbra is használni kell vajon az ilyen vezetőket? Igen. Csak az értelmileg leginkább fogyatékos vezetők tartózkodnának a problémák jelentésétől, attól félve, hogy meg lesznek metszve. Vajon a jövőben attól még használhatók az ilyen vezetők? Úgy gondolom, hogy nem használhatók többé, mert túl sok késedelmet okoz a használatuk. Mostanra már mindannyian képesek kell, hogy legyenek az efféle problémák átlátására, igaz? Amikor olyan problémákkal találkoztok, amelyeket nem tudtok kezelni, gyorsan jelentsétek azokat és beszéljétek a döntéshozó csoporttal a megoldások megtalálása végett. Ha a döntéshozó csoport nem tudja kezelni a problémákat, azonnal jelentsétek őket a Fennvalónak; ne aggódjatok emiatt vagy amiatt; az a legfontosabb, hogy haladéktalanul meg tudjátok oldani a problémát. Az imént említett példa minden gyülekezetben meggesik; fel fognak merülni ezek a nehézségek és problémák. A gyülekezet néhány belső nehézségével összevetve ezek a külső problémák súlyosabb következményekkel járnak. Ezért aztán a külső problémák okozta nehézség valamivel nagyobb a gyülekezet belső problémáinak nehézségénél. Ha külső problémákkal szembesültök, gyorsan oldjátok meg őket egyeztetéssel, vagy jelentsétek őket a Fennvalónak; ez létfontosságú. Csak az ilyen módon való gyakorlás biztosíthatja a gyülekezeti munka normális előrehaladását és garantálhatja, hogy ne legyen akadályozva a királyság evangéliumának terjedése. Ez minden, amit a gyülekezet külső problémáinak kezelésére vonatkozó alapelveket illetően meg kell beszélünk.

Minden gyülekezetben vannak szegényes képességű emberek, és ők mindig nehézségekkel találkoznak a kötelességeik végzése során, nem képesek megtalálni a gyakorlás alapelveit, akárhogy közlik is velük az igazságot, hanem csak vakon alkalmazzák az előírásokat, mindennemű valódi hatékonyság nélkül. Ilyen esetekben ki kell igazítani az ezen emberek számára kijelölt kötelességeket. A kötelességek átruházása a személyzet áthelyezését jelenti. Például van egy illető, akire rábíztak egy fontos munkát, de problémák vannak a munkájával, amelyeket nem lehet megoldani, akárhogy beszélgetsz is vele. Nem látod át a probléma lényegét és azt sem, hogy vajon használható-e még az illető, és a megfigyelés, valamint a további beszélgetés sem hoz semmilyen eredményt. Noha ez az illető nem okoz túl sok késedelmet a munkában, a kritikus problémák soha nem lesznek megoldva, ettől pedig folyton némi nyugtalanságot érzel. Mit kell tenned, amikor ezzel szembesülsz? Ez egy kritikus probléma. Ha te magad nem tudod megoldani, a vezetők és dolgozók gyűlése elé kell vinned, hogy megbeszéljétek, boncolgassátok és elemezzétek. Ha végül sikerül megegyezésre jutni, akkor meg lesz oldva a probléma. Ha az ily módon való gyakorlás nem oldja meg a

problémát, ha az tovább húzódik, okozhat-e késedelmet jelentős dolgokban? Ha igen, akkor jelentsd a Fennvalónak, és keress megoldást mielőbb. Röviden: bármilyen zavarokkal vagy nehézségekkel találkozol is a munkádban, amennyiben az kihatással lehet Isten választott népének kötelességvégzésére, vagy akadályozhatja a gyülekezeti munka normális előrehaladását, akkor haladéktalanul meg kell oldani a problémákat. Ha egyedül nem tudsz megoldani egy problémát, akkor keress meg néhány embert, akik értik az igazságot, amellyel az megoldható. Ha még ez sem működik, akkor muszáj előállnod a problémával és jelentened azt a Fennvalónak a megoldás megkeresése végett. Ez a vezetők és dolgozók felelőssége és kötelessége. Miután problémákat vagy nehézségeket fedeztek fel, a vezetőknek és dolgozóknak komolyan kell venniük, bármilyen nehézséggel vagy zavarral találkoznak is, és nem elég csupán véletlenszerűen szavakat és doktrínákat prédikálniuk, szlogeneket hangoztatva azért, hogy feltűzeljék a testvéreket, vagy megmetszve őket, majd azt gondolva, hogy el van intézve a dolog. Némely felszínes probléma időnként talán attól is megoldódik, ha szavakat és doktrínákat szól az ember, de a gyökérproblémákat ez végül nem képes megoldani. A gyökérproblémákat, a romlott beállítottságokat, valamint az emberek elképzeléseit és képzelődéseit érintő problémákat az Isten szavain alapuló igazságról folytatott beszélgetéssel kell megoldani. Ott vannak azután az emberek egyéni nehézségei, a körülményekkel kapcsolatos problémák és a kötelességek végzéséhez szükséges szaktudással kapcsolatos problémák is; e gyakorlati problémák mind megoldást követelnek a vezetők és a dolgozók részéről. E problémák közül minden olyan zavart és nehézséget, amelyet a vezetők és dolgozók nem tudnak megoldani, vagy a vezetők és dolgozók gyűlése elé lehet vinni boncolgatás, elemzés és megoldás céljából, vagy közvetlenül jelenthetők a Fennvalónak, a megoldás érdekében az igazság keresése végett. Ezt nevezik valódi munkavégzésnek, és csak az ily módon történő valódi munkavégzésre való kiképzés által növekedhet valakinek az érettsége és végezheti valaki jól a kötelességeit. A vezetők és dolgozók, amennyiben van felelősségérzetük, bárhol és bármikor azonosítani fognak problémákat; mindennap vannak problémák, amelyeket meg kell oldaniuk. Az imént említettem például egy esetet, amikor valaki megkérdezi, hogy hiszel-e Mindenható Istenben, és ti mind tanácstalanok voltatok. Először mindenki azt állította, hogy igennel válaszolna, később azonban azt mondták némelyek, hogy nem ez a helyes válasz, mások pedig azt mondták, hogy ők nem tudják; volt mindenféle válasz. Végül a vezetők és dolgozók is összezavarodtak, ezt gondolván: „Ha nemet mondanánk arra, hogy hiszünk-e Mindenható Istenben, az Isten mások előtt történő megtagadása volna, akkor pedig Isten nem ismerne el bennünket – de milyen következményekkel járna vajon, ha igent mondanánk arra, hogy hiszünk-e Mindenható Istenben? Mindkét választás helytelennek látszik.” A vezetők és dolgozók nem tudták, hogyan oldják meg ezt, és nem tudtak döntést hozni; így aztán, amikor ismét ilyen helyzetekkel találkoznak majd a testvérek, még mindig nem lesz helyes nézőpontjuk és hozzáállásuk, a probléma pedig megoldatlan marad, ami azt jelenti, hogy a vezetők és

dolgozók nem teljesítették a felelősségeiket – elmulasztották elvégezni a felelősségeiket. Ha valaki elmulasztja a felelősségei elvégzését, az adottság- és képességbeli probléma, de amikor ilyen problémák merülnek fel, mit kell tenned, ha tudod, hogy nem lettek még megoldva? Nem szabad figyelmen kívül hagynod őket vagy eltussolni az ügyet, hogy hadd üljön el, hagyva, hogy mindenki szabadon cselekedhessen és úgy tehessen, ahogy éppen érez. Ehelyett jelentened kell a Fennvalónak, az ilyen helyzetekben alkalmazandó helyénvaló intézkedéseket és gyakorlási utat keresve. Végül mindenkivel meg kell értetni, hogy melyek Isten szándékai ezekben a helyzetekben, mely alapelveket kell betartaniuk az embereknek, és mely hozzáállásokat és álláspontokat kell a magukévá tenniük. Akkor, ha a jövőben ismét ilyen helyzetekkel találkoznak, érteni fogják az igazságalapelveket és lesz gyakorlási útjuk. Ily módon a vezetők és dolgozók teljesítik a felelősségeiket. Akkor hát kezdetben miért mondtátok mindannyian azt, hogy igennel válaszoltátok, ha megkérdeznék tőletek, hogy hisztek-e Mindenható Istenben? Megvan az oka: a vezetők és dolgozók sosem beszélgettek még veletek arról, hogy miként kell megoldani az efféle problémákat. Apróságoknak tekintik ezeket, amelyeket illetően mindenkinek megvan a maga felfogása, és mindenki úgy foghatja fel, ahogy neki tetszik, és úgy gyakorolhat, ahogy jónak látja. Így aztán, amikor feltettem nektek ezt a kérdést, mindenféle válaszok elhangzottak. No és mostanra egyetértésre jutottatok ebben a kérdésben? Mit kell tenned, ha valaki megkérdezi tőled, hogy hiszel-e Mindenható Istenben? Először is, kérdezd meg tőle, hogy kicsoda. Másodszor, kérd, hogy mutassa meg az igazolványait. Ha egyéb személyes információt kér tőled, ne válaszolj. Még ha mutat is igazolványokat, akkor se mondd el neki, mert ez a magánügyed. Hány éve hiszel Istenben, ki prédikálta neked az evangéliumot, hol végezted eddig a kötelességeidet, mennyire erős a hited, hogyan választod meg a jövőbeni utadat, hogyan törekszel az igazságra és hogyan nyered el azt – ezek a dolgok mind túlságosan drágák a számunkra ahhoz, hogy csak úgy könnyedén elmondjuk egy idegennek. Semmi joga ahhoz, hogy ilyen fontos információkról érdeklődjön. Ha a vezetők és dolgozók nem tudják megoldani ezeket a problémákat, akkor haladéktalanul jelenteniük kell azokat a Fennvalónak megoldások keresése végett és meg kell kérdezniük, hogy miként lehet helyénvaló módon válaszolni. A Fennvaló nem fog kigúnyolni téged; legfeljebb csak azt fogja mondani, hogy igen ostoba vagy. Ettől függetlenül, ha meg tudod oldani a problémát, az a legjobb eredmény.

Ma elsősorban arról beszélgettünk a vezetők és dolgozók nyolcadik felelősségét illetően – amely a munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és megoldásuk keresése –, hogy mi minősül zavarnak és nehézségnek, valamint, hogy a vezetőknek és dolgozóknak miként kell kezelniük és megoldaniuk ezeket a problémákat, amikor szembesülnek velük, és hogyan kell hozzáállni ezekhez a dolgokhoz. Azt a részt, hogy milyen megnyilvánulásaik vannak a hamis vezetőknek, amikor ezekkel a problémákkal találkoznak, a következő beszélgetésünkben fogjuk tárgyalni.

2021. március 27.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (8.)

Nyolcadik tétel: A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése (Második rész)

A legutóbb a vezetők és dolgozók felelősségeinek nyolcadik tételéről beszéltünk: „A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése.” Habár a nyolcadik tétel mindössze egy sornyi hosszúságú, és alapvetően csak egy dolgot követel meg a vezetőktől és dolgozóktól a felelősségeik tekintetében, amely nagyon egyszerű, egy összejövetelt azzal töltöttünk, hogy erről a témáról beszéltünk. Ennek a témának konkrétan mely aspektusairól beszéltünk a legutóbb? Melyek a vezetők és a dolgozók fő felelősségei, amelyeket ez a tétel érint? (Az, hogy össze kell gyűlniük és beszélgetniük kell, amikor zavarokkal és nehézségekkel találkoznak, valamint haladéktalanul keresniük kell a megoldásuk módját, illetve jelenteniük kell őket a Fennvalónak, ha beszélgetés útján nem tudnak tisztánlátást nyerni velük kapcsolatban.) A vezetők és dolgozók ezen tétel által érintett fő felelősségei: a munkában való részvétel, valamint a valódi munka különböző elemeiben történő elmerülés azért, hogy az illető felfedezhesse és időben megoldhassa azokat a különféle problémákat, amelyekkel a munkában találkozik. Ha különféle módszerek kipróbálása után továbbra sem lehet teljességgel megoldani a problémákat, és azok még mindig fennállnak, és zavarokká és nehézségekké válnak, akkor a vezetőknek és dolgozóknak nem szabad hagyniuk felgyülemelni azokat a zavarokat és nehézségeket, sem félretenniük és figyelmen kívül hagyniuk őket, hanem helyette haladéktalanul ki kell gondolniuk egy módot a megoldásukra. A megoldásuk legjobb módja természetesen a testvérekkel, valamint a különböző szinten lévő vezetőkkel és dolgozókkal annak érdekében folytatott keresés és beszélgetés, hogy eljussanak e problémák megoldására. Ha nem lehet megoldani a problémákat, akkor a vezetőknek és dolgozóknak nem szabad megpróbálniuk kis dolgoknak láttatni a nagy dolgokat, majd úgy feltüntetni azokat a kis dolgokat, mintha nem is lenne velük probléma, sem pedig egyszerűen félretenni és figyelmen kívül hagyni őket, hanem helyette haladéktalanul jelenteniük kell azokat a Fennvalónak, és megoldásokat kell keresniük a Fennvalónál, hogy meg lehessen oldani őket. Ily módon a munka gördülékenyen, nehézségek nélkül és akadálytalanul fog előrehaladni.

A vezetőknek és a dolgozóknak haladéktalanul jelenteniük kell és meg kell oldaniuk a munkában felmerülő nehézségeket

I. A „haladéktalan” jelentése

A vezetők és a dolgozók felelősségeinek nyolcadik tétele a munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentését említi – ez nagyon fontos. Ha ma felfedezésre kerül egy probléma, de nyolc-tíz napig, vagy akár hat hónapig vagy egy

évig is késik annak a problémának a megoldása, azt vajon „haladéktalannak” lehet nevezni? (Nem, nem lehet.) Akkor hát mit jelent az, hogy „haladéktalan”? (Azt jelenti, hogy azonnal, rögtön, és abban a pillanatban kezelik a problémát.) Nem szigorú ez kissé? Ha idővel kapcsolatos kifejezéseket használunk az elmagyarázására, a „haladéktalan” jelző a probléma azonnali, rögtön és most mindjárt történő megoldását jelenti, ám ha e szavak szó szerinti jelentését nézzük, nem könnyű ezt elérniük az embereknek, és nem is reális. Hogyan kell tehát definiálnunk a „haladéktalan” szót ahhoz, hogy az precíz legyen? Ha nem nagy a probléma, de attól még akadályt jelent a munka számára, és megoldható néhány órán belül, akkor meg kell oldani néhány órán belül – ezt haladéktalannak lehet tekinteni? (Igen.) Tegyük fel, hogy kissé bonyolult és nehéz a probléma, és két-három napon belül lehet megoldani, ám az emberek erőfeszítéseket tesznek az igazság keresése végett, jobban utánanéznak az információknak, és törekszenek arra, hogy egyetlen nap alatt megoldják a problémát – nem lenne ez előnyösebb a munka szempontjából? Mondjuk, hogy van egy probléma, amelyet nem lehet most mindjárt átlátni, és vizsgálatot, valamint kutatást igényel, ami beletelik némi időbe. Ennek a konkrét problémának a megoldása legfeljebb három napba fog kerülni. Ha tovább tart három napnál, akkor felmerül a gyanú, hogy szándékosan késleltetik a megoldását, és ez időpazarlást jelent. Így hát a problémát három napon belül jelenteni kell, megoldást kell keresni rá, és meg kell oldani. Ezt jelenti a „haladéktalan”. Ha a probléma megoldása szintről szintre történő kommunikációt és vizsgálatot, valamint szintről szintre történő információgyűjtést igényel és így tovább – ha nagyon összetettek a különféle folyamatok –, még akkor sem szabadna egy hónapig elhúzódnia. Mondjuk, hogy egy héten belül megoldható a probléma, amennyiben a vezetők és a dolgozók iparkodnak, gyorsabban dolgoznak, valamint kiválasztanak és használnak néhány megfelelő embert; akkor ebben a helyzetben azt jelenti a „haladéktalan”, hogy egy hétre korlátozzák a probléma megoldását. Egy hétnél több időt tölteni a probléma megoldásával nem helyénvaló – az nem haladéktalan. Ez az időkorlát vonatkozik az ilyen viszonylag összetett problémák kezelésére. Min alapul ez az időkeret? Az adott probléma nagysága és nehézségi szintje alapján kerül meghatározásra. A legtöbb dolog azonban – így például a szakmai készségekkel vagy azzal kapcsolatos problémák, hogy nem világosak az alapelvek az emberek számára – néhány mondattal megoldható; milyen hosszú időre kell korlátozni e problémák megoldását ahhoz, hogy az „haladéktalan”-nak számítsa? Ha a probléma nagysága és nehézségi szintje alapján definiáljuk a „haladéktalan” fogalmát, akkor a legtöbb probléma fél napnál kevesebb idő alatt megoldható, kis részüknek legfeljebb egy hetet igényel a megoldása; ha új probléma merül fel, akkor az egy másik ügy. Éppen ezért, ha úgy definiáljuk a „haladéktalan” fogalmát, hogy az azonnal, rögtön, és most mindjárt történik, akkor ez a szavak szó szerinti jelentése alapján szigorú követelménynek tűnik az emberekkel szemben, ám az időkorlátot nézve a problémák többsége legfeljebb fél vagy egy nap alatt megoldható, amennyiben haladéktalanul jelentik őket és keresik a megoldásukat az emberek. Ez

vajon nehéznek tekinthető az idő tekintetében? (Nem.) Mivel pedig nem nehéz az idő tekintetében, a vezetők és dolgozók által könnyen teljesíthető követelménynek kell lennie annak, hogy haladéktalanul jelentsék a munkában felmerülő zavarokat és nehézségeket, és keressék a megoldásukat, és ezeknek a zavaroknak és nehézségeknek nem kellene folyamatosan jelen lenniük és megoldatlanul maradniuk, hosszú távon pedig még kevésbé szabad hagyni őket felgyülemelni a munkában. Most már mindannyiúnak ismernetek kell a „haladéktalan” időbeli fogalmát – arról szól ez a kérdés, hogy a vezetőknek és dolgozóknak miként kell felmérniük az időkereteket azoknak a zavaroknak és nehézségeknek a kezelése során, amelyekkel a munkában találkoznak. Röviden: a „haladéktalan” legpontosabb definíciója a lehető leggyorsabb cselekvés – vagyis, ha fél napon belül megtörténhet egy probléma jelentése, megoldásának keresése és megoldása, akkor így kell lennie, ha pedig egy napon belül oldható meg, akkor így kell lennie –, valamint az arra való törekvés, hogy az ember ne okozzon késedelmeket, és ne engedje, hogy bármi befolyásolja a munkát. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége. Amikor a munkában problémákkal találkoznak és problémákat ismernek fel, a vezetőknek és dolgozóknak haladéktalanul beszélniük kell róluk és meg kell oldaniuk őket. Ha nem tudják őket megoldani, akkor mielőbb jelenteniük kell őket és keresniük kell a megoldásukat a Fennvalónál ahelyett, hogy félretennék, figyelmen kívül hagynák és ne vennék komolyan őket. Amikor problémák merülnek fel, a vezetőknek és dolgozóknak haladéktalanul meg kell oldaniuk azokat ahelyett, hogy vonakodnának, várakoznának, vagy másokra hagyatkoznának – a vezetőknek és dolgozóknak nem szabad ezeket a megnyilvánulásokat tanúsítaniuk.

II. A nem haladéktalan problémamegoldás következményei

A problémák megoldásának fő alapelve az, hogy haladéktalanul kell megtenni. Miért kell haladéktalanul megtenni? Ha sok probléma merül fel, és azután nem lehet őket haladéktalanul megoldani, akkor egyfelől az emberek megrekednek egy zavart állapotban, és nem tudják, hogyan cselekedjenek, másfelől pedig, ha egy helytelen módszer alapján haladnak folyamatosan előre, később pedig újra el kell végezni és helyre kell hozni az általuk elvégzett munkát, az milyen következményekkel fog járni? Rengeteg munkaerő, pénzügyi erőforrás és anyagi erőforrás lesz elpazarolva és felemésztve – ez veszteség. Ha problémák merülnek fel a munkában, a vezetők és dolgozók pedig vakok és képtelenek haladéktalanul felismerni és megoldani ezeket a problémákat, akkor sok ember fog helytelen módszer alapján tovább dolgozni. Mire aztán az emberek felfedezik ezeket a problémákat, és meg akarják oldani és helyre akarják hozni őket, ezek a problémák addigra már veszteségeket okoznak a gyülekezeti munkának. Akkor hát nem el lett pazarolva mindaz a munkaerő, pénzügyi erőforrás és anyagi erőforrás? Van-e kapcsolat az efféle veszteségek okozása és aközött, hogy a vezetők és dolgozók nem oldják meg haladéktalanul a problémákat? (Igen.) Ha a vezetők és dolgozók képesek a munkát nyomon követni, felügyelni, megvizsgálni és arra

vonatkozóan utasításokat adni, akkor teljes mértékben képesek lesznek haladéktalanul felfedezni és megoldani a problémákat. Ha a vezetők és dolgozók felületesek, és nem követik nyomon, felügyelik és vizsgálják meg a munkát, illetve nem adnak arra vonatkozóan utasításokat, ha nagyon passzívak e tekintetben, és megvárják, míg olyan sok probléma nem lesz, hogy teljesen kicsúsznak a kezükből a dolgok, mielőtt még a megoldásukra vagy arra gondolnának, hogy jelentsék őket a Fennvalónak és megoldásokat keressenek a Fennvalónál, akkor az ilyen vezetők és dolgozók eleget tettek vajon a felelősségeiknek? (Nem.) Ez a felelősség súlyos elmulasztása; az ilyen vezetők és dolgozók nem csak hogy nem oldották meg a problémákat, hanem helyette még veszteségeket is okoztak Isten háza munkaerejének és anyagi erőforrásainak, valamint óriási akadályt gördítettek a gyülekezeti munka elé. A vezetők és dolgozók felelősségmulasztása, gondatlansága, érzéketlensége és tompa elméjűsége miatt, és mivel nem képesek haladéktalanul felfedezni és megoldani a munkában felmerülő sok problémát, sőt, arra sem képesek, hogy haladéktalanul jelentsék azokat a Fennvalónak és megoldásokat keressenek a Fennvalónál, sok feladatot ismételtelen el kell végezni, majd miután ismételtelen elvégzésre kerültek, még több probléma merül fel az alapelvek megtalálására való képtelenség miatt. Amikor így mennek tovább a dolgok, az nagyban késlelteti a munka befejezésének napját, és egy olyan munkát, amelynek egy hónapig kellett volna tartania, három hónapba kerül elvégezni, egy olyat pedig, amelynek három hónapig kellett volna tartania, nyolc-kilenc hónapba telik befejezni – ez közvetlen kapcsolatban áll azzal, hogy a vezetők és dolgozók nem végeznek valódi munkát. Mivel a vezetők és dolgozók nem vállalnak felelősséget a munkájukért – azaz nem képesek haladéktalanul megtalálni és helyrehozni a problémákat, amikor azok felmerülnek –, folyamatosan lesznek különféle munkaelemek, amelyek nem járnak eredménnyel, és bénult állapotban maradnak. És ki a felelős közvetlenül ezért a problémáért? (A vezetők és a dolgozók.) Éppen ezért nagyon fontos, hogy a vezetők és dolgozók valódi munkát végezzenek, és az is nagyon fontos, hogy felfedezzék a problémákat, miközben valódi munkát végeznek. A vezetők és a dolgozók néha felfedezik a problémákat, de nem tudják, miként oldják meg őket, ugyanakkor képesek haladéktalanul jelenteni azokat a Fennvalónak, és megoldásokat keresni rájuk a Fennvalónál, ami még fontosabb. Sok vezető és dolgozó ezt gondolja: „Mi a magunk módján dolgozunk. A Fennvalónak csak az alapelveket kell elmondania nekünk, a maradék valódi munkát pedig elvégezzük majd mi magunk. Ha bármilyen nehézséggel találkozunk, elég csak itt lent a mi szintünkön beszélgetnünk és közösen imádkoznunk.” Ami a problémamegoldás erősségét vagy azt illeti, hogy alaposak vagy hatékonyak-e a megoldásaik: ők egységesen nem törődnek ezekkel a dolgokkal, és egyáltalán nem is kérdezősködnek felőlük. Ez az a fajta felelőtlen hozzáállás, amelyet munka közben tanúsítanak, ez pedig végső soron azt jelenti, hogy semmilyen munkaelem nem tud gördülékenyen haladni a gyülekezetben, és mind súlyos problémákat tartalmaz, amelyek nem kerülnek megoldásra. Ezzel a következménnyel jár, ha a vezetők és dolgozók szegényes képességűek, vagy pedig ha nem vállalnak felelősséget és nem végeznek valódi munkát.

A hamis vezetők néhány fajtájának boncolgatása a nyolcadik felelősségi kör alapján

I. Álspirituális hamis vezetők

A legutóbb arról beszéltünk, hogy mik a zavarok és a nehézségek, valamint definiáltunk bizonyos problémákat, amelyeket haladéktalanul jelenteni kell, és amelyekre haladéktalanul megoldásokat kell keresni. A problémáknak alapvetően két fő típusuk van. Az egyik típust azok a munkában felmerülő problémák jelentik, amelyek felől bizonytalanok vagy amelyeket nem tudnak átlátni az emberek. Ezen problémák esetében nagyon nehéznek találják az emberek az alapelvek felfogását. Habár doktrinális értelemben talán értik az alapelveket, nem tudják, miként gyakorolják vagy alkalmazzák őket. Ezek a zavarokkal kapcsolatos problémák. A másik típusba azok a valódi nehézségek és problémák tartoznak, amelyeket nem tudnak hogyan megoldani az emberek. Ez a típus valamivel súlyosabb a zavarokhoz képest, és ezek olyan problémák, amelyeket a vezetőknek és dolgozóknak szintén jelenteniük kell, és amelyekre megoldásokat kell keresniük. A legutóbb főként arról beszélgettünk, hogy a vezetők és dolgozók felelőssége jelenteni azokat a problémákat, amelyekkel a munkában találkoznak, valamint keresni a megoldásukat, és pozitív szempontból beszéltünk bizonyos dolgokról, amelyeket a vezetőknek és dolgozóknak meg kell tenniük, és amelyekre oda kell figyelniük. Ma azt fogjuk boncolgatni, hogy milyen megnyilvánulásaik vannak a hamis vezetőknek a nyolcadik tétel tekintetében, és hogy vajon végzik-e a vezetők által végzendő munkát, és eleget tesznek-e azoknak a felelősségeknek, amelyeknek a vezetőknek eleget kell tenniük. Ami azoknak a problémáknak a megoldását illeti, amelyekkel a munka során találkoznak, a hamis vezetők természetesen nem kompetensek e tekintetben; nem végzik a munkának ezt az aspektusát, és nem tesznek eleget ennek a felelősségnek. Van egy típusú hamis vezető, aki egy elképzelést táplál magában, miközben dolgozik, ezt gondolván: „Nem foglalkozom azokkal a formalitásokkal, amikor dolgozom, és nem is figyelek olyan dolgokra, amilyen a tudás, a tanulás, a készségek vagy a dogma. Arra figyelek csupán, hogy világosan közöljem Isten szavainak igazságát az összejöveteleken, és ez elég. Minden héten tartok két összejövetetelt kis csoportoknak, minden második héten tartok egy összejövetetelt a vezetőknek és dolgozóknak, és minden hónapban tartok egy nagy összejövetetelt az összes testvérnek. Elég, ha jól megszervezem mindezeket az összejöveteleket.” Ez a munkavégzésük alapja és módszere. Az ilyen típusú vezetők és dolgozók folyamatosan képzik magukat a prédikálás terén, és sok energiát fektetnek abba, hogy felvértezzék magukat szavakkal és doktrínákkal – vázlatokat, tartalmat, példákat és igazságokat készítenek elő minden egyes összejövételre, hogy azokról beszéljenek, valamint terveket is készítenek az emberek bizonyos állapotainak és problémáinak a megoldására. Azt gondolják, hogy vezetőként és dolgozóként mindössze jól kell prédikálniuk, és azzal eleget tettek a felelősségeiknek. Azt gondolják, hogy nem kell foglalkozniuk más dolgokkal, például azzal, hogy helyénvalóan van-e hirdetve az

evangélium, vagy sem, hogy miként történik a gyülekezeti munkatársak kijelölése, vagy hogy kompetensek és megfelelő színvonalúak-e a különféle szakmai munkát végző munkatársak – azt hiszik, hogy elég, ha egyszerűen csak hagyják, hogy a felügyelők kezeljék ezeket a dolgokat. Éppen ezért nem számít, hogy hová mennek az ilyen típusú emberek, az összejövetelekre és a prédikációk elmondására koncentrálnak, és akármilyen összejövetelet tartsanak is, mindig elmondanak egy prédikációt. Kívülről úgy tűnik, hogy Isten szavainak az olvasásában és a himnuszéneklés tanulásában vezetik az embereket, és alkalmanként beszélnek a munkáról. Az ilyen típusú ember tud azokról a problémákról, amelyekről gyakran zajlik beszélgetés, például, hogy Isten mely szavaival kell összevetni azokat a problémákat, amelyekkel a különféle emberek találkoznak, valamint hogy miért érzik magukat gyengének az emberek, és mely állapotok merültek fel bennük, továbbá, hogy Isten mely szavainak igazságairól kell beszélni ezeknek a dolgoknak a megoldása végett. Összegezve: a prédikációik és közléseik az igazság és a gyakorlás sok aspektusát érintik; némelyek a metszéssel kapcsolatosak, némelyek a megpróbáltatásokkal és a finomítással, némelyek Isten szavainak imádkozva történő olvasásával, némelyek az ítélet és a fenyítés megtapasztalásának mikéntjével, és így tovább – tudnak egy kicsit beszélgetni az igazság különféle aspektusairól. Amikor új hívőkkel találkoznak, új hívőknek szóló prédikációkat mondanak, amikor pedig olyan emberekkel találkoznak, akik sok éve hisznek már Istenben, elmondhatnak néhány prédikációt az életbe való belépésről. Ám amikor valamilyen szakmai készséget magában foglaló munkára kerül sor, soha nem érdeklődnek a munka felől és nem tanulmányoznak azzal kapcsolatos dolgokat, még kevésbé követnek nyomon bármiféle munkaelemet, és nem vesznek részt vagy merülnek el abban a problémák megoldása végett. Az ő meglátásuk szerint a prédikációk elmondásával, Isten szavainak olvasásával és a himnuszok tanulásával munkát végeznek, és ezek a vezetők és dolgozók felelősségei; ezen kívül minden egyéb munka lényegtelen, más emberek dolga, hozzájuk semmi köze, és amíg jól tudnak prédikációkat mondani, addig nyugodtan pihenhetnek. Mit jelent az, hogy „nyugodtan pihenhetnek”? Azt jelenti, hogy az összejövétel befejezése egyenlő a munkájuk befejezésével, és amikor eljön a pihenés ideje, pihennek. Akármilyen problémák merülnek is fel a gyülekezeti munkában, figyelmen kívül hagyják azokat, és amikor keresik őket az emberek egy probléma megoldása végett, nagyon nehéz őket megtalálni. Bármennyire sűrűvé is válik a munka, nem hagyhatják ki a délutáni szundikálást, és elmerülnek a kényelemben, miközben mások képesek szenvedést kiállni és árat fizetni. Ezt gondolják: „Befejeztem a prédikálást, vége az összejövetelemnek, és mindent elmondtam, amit el kellett mondanom nektek. Mit akartok még, mit mondjak? Az én munkám el van végezve. A többi a ti dolgotok. Elmondtam nektek Isten szavait, úgyhogy cselekedjétek csak az alapelvek szerint. Ami az esetlegesen felmerülő problémákat illeti: az a ti dolgotok, semmi közöm hozzá. Menjétek Isten elé ti magatok, és imádkozzatok, gyűljétek össze és beszélgetsetek a problémák megoldása végett! Ne gyertek, és ne

keresetek engem!” Amikor véget ér egy összejövétel, soha nem hallgatnak meg kérdéseket, soha nem akarnak problémákat megoldani, és még kevésbé képesek valaha is felfedezni egy problémát. Az összejövétel után úgy gondolják, hogy végeztek a munkájukkal, és rendszeres időközönként alszanak, esznek és kikapcsolódnak. Hát nem hamis vezetők ők, akik egyáltalán nem végeznek valódi munkát? (De igen.)

Vannak olyan esetek, amikor egy vezető vagy dolgozó fél éve van már a pozíciójában, és a hozzá közel állókat leszámítva, akik rendszeresen látják, a testvérek többsége nem láthatja őt. Gyakran csak online prédikációkat hallanak tőlük, ám amikor van egy probléma, a vezető vagy dolgozó nem oldja meg azt. Néhány testvér olyan nehézséggel találkozik a kötelességében, amit nem tud megoldani, és annyira nyugtalan lesz, hogy nem tud megülni a helyén, amikor pedig keresni kezdi a vezetőjét, sehol sem találja. Végezhet vajon jó munkát az efféle vezető? A testvéreknek fogalmuk sincs arról, hogy mivel foglalja el magát ennyire a vezetőjük mindennap, felhalmozódik egy nagy adag probléma és nehézség, és nem tudják, mikor jön majd a vezetőjük, hogy megoldja őket. Mindenki sóvárogva várja, hogy a vezető jöjjön és segítsen, de akármeddig várnak is, a vezető sosem mutatkozik. Az efféle vezetők és dolgozók igen megfoghatatlanok, és nagyon jól tudnak rejtőzködni! Nagyon jól mondanak prédikációkat, és miután elmondtak egy prédikációt, szépen felöltöznek és nem végeznek munkát, hanem elmennek és elrejtőznek valahol, ahol elmerülhetnek a kényelemben. És mindennek ellenére továbbra is azt gondolják, hogy nagyon jól és megfelelően dolgoznak. Azt gondolják, hogy ők nem lazálnak, hogy elmondták a prédikációikat, megtartották az összejöveteleiket, elmondtak mindent, amit el kellett mondaniuk, és elmagyaráztak mindent, amit el kellett magyarázniuk. Soha nem akarnak mély kapcsolatba kerülni a testvérekkel azért, hogy nyomon kövessék a munkát és részt vegyenek abban, valamint hogy segítsenek nekik az ellenőrzés elvégzésével, illetve a problémák haladéktalan kezelésében és megoldásában. Ha olyan problémával találkoznak, amelyet nem tudnak megoldani, jelenteni sem tudják azt a Fennvalónak, sem megoldást keresni rá a Fennvalónál. Magukban sem tűnődnek el így: „Vajon be tudják tartani a testvérek az alapelveket, miután a közlésben hallották azokat? És amikor majd ismét nehézségekkel és zavarokkal találkoznak a munkában, képesek lesznek-e ragaszkodni az igazsághoz és az alapelvek szerint kezelni a dolgokat? Továbbá ki játszik pozitív szerepet a munkában? És mely emberek játszanak negatív szerepet? Vannak-e vajon olyanok, akik bomlasztásokat és zavarásokat okoznak, vagy olyanok, akik tönkreteszik a dolgokat, esetleg abszurd emberek, akik folyton rossz ötletekkel állnak elő? Hogyan haladt a munka az utóbbi időben?” Egységesen jellemző rájuk, hogy nem törődnek az efféle kérdésekkel, és nem érdeklődnek felőlük. A felszínen úgy tűnik, mintha munkát végeznének az ilyen emberek – prédikációkat mondanak, összejöveteleket tartanak, prédikációtervezeteket és vázlatokat készítenek, sőt, munkabeszámolókat is írnak. Némely vezetők az élettapasztalataikról is gyakran írnak prédikációkat; három vagy öt napon át végig a szobájukban maradnak és írnak, sőt, arra is szükségük van, hogy valaki

külön vizet töltsön és ételt vigyen nekik, és senki más nem láthatja őket. Ha azt mondom, hogy nem végeznek valódi munkát, megsértve érzik magukat: „Hogyhogy nem végzek valódi munkát? Együtt élek a testvérekkel, és folyton összejöveteleket tartok és prédikációkat mondok. Addig prédikálok, amíg csontszáraz nem lesz a szám, azonfelül néha sokáig fenn is maradok.” Kívülről úgy tűnik, mintha igazán elfoglaltak lennének, és nem tétlenkednének – sok prédikációt mondanak el, és rengeteg erőfeszítést tesznek a beszéd és az írás érdekében, rendszeresen közvetítenek üzeneteket és leveleket, valamint a Fennvaló által elvárt alapelveket, azonkívül komolyan és türelmesen beszélgetnek és emelnek ki tartalmakat az összejöveteleken – csakugyan sokat beszélnek, de soha nem vesznek részt konkrét munkában, soha nem követik nyomon a munkát, és soha nem néznek szembe semmilyen problémával a testvérekkel együtt. Ha megkérdezed őket, hogy miként halad ez és ez a munkaelem, vagy hogy milyen eredményei vannak a munkának, nem tudják, és előbb meg kell kérdezniük valakit. Ha megkérdezed tőlük, hogy meg lettek-e oldva a múltkori problémák, azt mondják, hogy tartottak egy összejövetelt, és beszéltek az alapelvekről. Tegyük fel, hogy ezután ezt kérdezed tőlük: „Igazán megértették a testvérek, miután az igazságalapelvekről beszéltél? Még mindig lehetséges, hogy tévútra térjenek? Kinek van közülük viszonylag jobb megértése az alapelvekről, ki profibb a szakmai készségek terén, és ki az, aki jobb képességű és művelésre érdemes?” E kérdések egyikére sem ismerik a választ; egyikről sem tudnak semmit. Valahányszor megkérdezed őket a munka állapotáról, ezt mondják: „Beszéltem az alapelvekről, az imént fejeztem be egy összejövétel tartását, és épp most metszettem meg őket. Kifejezték az elkötelezettségüket, és elszántak arra, hogy jól fogják végezni ezt a munkát.” Ám amikor az kerül szóba, hogy miként halad az ezt követő munka, fogalmuk sincs róla. Vajon megfelelő színvonalú vezetőknek és dolgozóknak lehet tekinteni őket? (Nem.) Az ilyen típusú vezető és dolgozó úgy dolgozik, hogy egyszerűen csak felolvassa Isten szavait és prédikál néhány szót és doktrínát az embereknek, de semmi figyelmet nem fordít a valódi problémák megoldására, és még inkább fél jelenteni azokat a Fennvalónak, valamint megoldásokat keresni a Fennvalónál – nagyon tart attól, hogy a Fennvaló rájön majd, hogy mi is a tényleges helyzete. Mi az efféle cselekedetek természete? Miféle emberek az ilyenek a lényegüket tekintve? Hogy pontosan fogalmazzunk, az efféle emberek szabványos farizeusok. A farizeusok megnyilvánulásai a következők: méltóságteljes külső cselekedeteket végeznek, elegánsan beszélnek és viselkednek, a Bibliára alapozzák minden szavukat és tettüket, amikor pedig emberekkel találkoznak és beszélnek, a Bibliából idéznek szavakat, és a Biblia rengeteg sorát vissza tudják mondani emlékezetből. A hamis vezetők pontosan olyanok, mint a farizeusok – kívülről nem találni hibát bennük, és különösen lelkinak látszanak. A külső beszédükből, cselekedeteikből és viselkedésükből semmilyen problémát nem venni észre bennük, de sokat mégsem képesek megoldani a gyülekezeti munkában fennálló problémákból. Mit jelent tehát ez, hogy „lelki”? Szigorúan véve álspirituálist jelent. Az efféle álspirituális emberek minden nap nagyon elfoglalják

magukat, ingáznak a kis és nagy csoportok között, és amerre csak járnak, Isten szavait prédikálják. Kívülről úgy tűnik, mintha mindenki másnál jobban szeretnék Isten szavait, mintha mindenki másnál több erőfeszítést tennének Isten szavaival kapcsolatban, mintha mindenki másnál járatosabbak lennének Isten szavai terén, és Isten szavainak bármely alapvető szakaszáról fejből meg tudják mondani, hogy hányadik oldalon található. Ha problémával találkozik valaki, megadják neki Isten szavai egy odaillő szakaszának az oldalszámát, és azt mondják neki, hogy menjen és olvassa el. Kívülről úgy tűnik, mintha mindenben Isten szavait tekintenék a kritériumuknak, mintha Isten szavai mellett tennének tanúságot, amikor dolgok történnek velük, és látszólag nincs velük semmi probléma. Ám ha közelebbről megnézed az általuk végzett munkát, képesek vajon problémákat felfedezni és megoldani, miközben ezeket a szavakat és doktrínákat prédikálják? Ha az igazságról való beszélgetésen keresztül olyan problémára találnak, amely addig még nem lett felfedezve egy munkaelemen belül, és ha megoldanak problémákat, amelyeket mások nem tudtak, akkor ez azt bizonyítja, hogy értik Isten szavait és világosan beszélnek az igazságról. Az álspirituális emberek a szöges ellentétei ennek. Az emlékezetükbe vésik Isten szavait és mindenütt prédikálják őket, az elméjük és a szívéjük pedig telve van Isten szavaival. Nem számít azonban, hogy nagy vagy kis probléma merül fel a munkában, nem képesek azt meglátni vagy felfedezni. Attól félnek a legjobban az összejövedeleik végén, hogy valaki felvet egy valódi problémát és annak megoldására kéri őket; ezért állnak odébb azonnal, amikor vége az összejövedeleiknek, ezt gondolván: „Ha valaki feltesz nekem egy kérdést, én pedig nem tudok rá válaszolni, az rettentő kínos és kényelmetlen lesz!” Ez a valódi érettségük és a tényleges állapotuk.

Gondolkodjatok el azon, hogy a körülöttetek lévő vezetők és dolgozók melyike jó abban, hogy a problémák megoldása végett beszéljen az igazságról, és ki képes közülük érintkezni a testvérekkel és velük együtt elindítani a munkát a kötelességeik végzése során – ezek a vezetők és dolgozók képesek eleget tenni a felelősségeiknek. Gondolkodjatok el azon, hogy a körülöttetek lévő vezetők és dolgozók melyike jó a problémák felismerésében és megoldásában, és összpontosít leginkább a valódi munkavégzésre, és éri el a legtöbb eredményt a munkájában – ezek a vezetők és dolgozók hűséges emberek, akik nagyon felelősségteljesek és megfontoltak. Ezzel szemben ha egy vezető kitűnő a szavak és doktrínák prédikálásában, és logikus és rendszerezett módon prédikál, központi mondanivalóval és tartalommal, valamint strukturált módon, az emberek pedig lelkesednek a prédikációiért, ő mégis folyton kerüli a testvéreket, és mindig attól tart, hogy a testvérek kérdéseket tesznek majd fel, és nem meri a testvérekkel együtt megoldani és kezelni a problémákat, akkor az a vezető álspirituális és hamis vezető. Miféle emberek a körülöttetek lévő vezetők és felügyelők? Amellett, hogy összejövedelekre járnak és prédikációkat tartanak, rendszerint nyomon követik-e a munkát és részt vesznek-e benne, képesek-e gyakran felismerni és megoldani problémákat a munkában, vagy egyszerűen csak eltűnnek, miután megjelentek az

összejöveleteken? Az álspirituális hamis vezetők mindig attól félnek, hogy nem lesz mit prédikálniuk, és hogy nem lesz mit mondaniuk, amikor találkoznak a testvérekkel, ezért a szobájukban gyakorolják Isten szavainak a memorizálását és azt, hogy miként prédikáljanak. Úgy hiszik, hogy prédikálni olyasvalami, ami megtanulható és ami memorizálással elérhető, akárcsak a tudás megszerzése vagy az egyetemre járás, és hogy a fáradságot nem ismerő, kíméletlen tanulás szellemiségét kell megtestesíteniük. Hát nem eltorzult az a felfogás, amit e hamis vezetők rejtenek magukban? (De igen.) Az efféle emberek magas lóról prédikálnak doktrínákat, és irreleváns dolgokkal foglalatostkodnak, azután pedig azt gondolják, hogy vezetői munkát végeznek. Soha nem mennek ki a munkaterepre a munkát irányítani vagy problémákat megoldani, hanem helyette gyakran a szobáikban ülnek „elvonulva, hogy az önművelésre koncentráljanak”, Isten szavaival felvértézve magukat – szükséges ez? Milyen körülmények között megengedhető, hogy a vezetők és dolgozók átmenetileg félretegyék a gyülekezeti munkát és a testvéreket, és felvértézzék magukat az igazsággal? Akkor, amikor nincs annyi munka, és amikor minden probléma meg lett oldva, amelyet meg kell oldani, amikor minden figyelmet igénylő dolog és minden alapelv el lett magyarázva, amikor a testvéreknek nincsenek kérdéseik és nehézségeik, és senki sem okoz bomlasztásokat és zavarásokat, a munka pedig gördülékenyen tud haladni, és nincs több akadály: a vezetők és dolgozók ilyenkor olvashatják Isten szavait és felvértézhetik magukat az igazsággal – egyedül ez a valódi munkavégzés. A hamis vezetők nem így dolgoznak; folyton arra összpontosítanak, hogy reflektorfénybe állítsák magukat, és csak azért végeznek némi igen szembetűnő, mások számára látható munkát, hogy felvágjanak. Ha valami új világosságra lelnek, miközben Isten szavait olvassák vagy egy prédikációt hallgatnak, úgy érzik, hogy nyertek valamit, hogy birtokában vannak az igazságvalóságnak, és aztán sietve keresik a lehetőséget, hogy elmondjanak másoknak egy prédikációt. Szisztematikus, logikus és jól rendszerezett módon, központi mondanivalóval és tartalommal, és olyan módon prédikálják a doktrínákat, amely erőteljesebb és mélyebb, mint egy híresség beszéde vagy egy akadémiai előadás, és igen elégedettek ezzel. Mégis így töprengenek magukban: „Mit fogok prédikálni legközelebb, miután befejezem ezt a prédikációt? Nincs semmi másom.” Így aztán elszietnek és megint „elvonulnak, hogy az önművelésre koncentráljanak”, mély doktrínákat keresve. Soha nem látni őket a gyülekezeti munka terepén, és amikor az embereknek nehézségeik vannak és a megoldásukra várnak, ezeket a hamis vezetőket sehol sem találni. A hamis vezetők vajon nem érznek lelkipurdalást és félelmet? Nem tudnak valóságos problémákat megoldani, de mégis hangzatos prédikációkat akarnak mondani, hogy felvágjanak. Ezek az emberek holtak a szégyenérzet számára.

Minden hamis vezető tud szavakat és doktrínákat prédikálni, mindannyian álspirituális emberek, semmilyen valódi munkát nem tudnak végezni, és bár sok éve hisznek Istenben, nem értik az igazságot – azt lehet mondani, hogy nincs lelki megértésük. Azt gondolják, gyülekezetvezetőnek lenni azt jelenti, hogy mindössze néhány szót és doktrínát kell

prédikálniuk, szlogeneket kell hangoztatniuk, és egy kicsit meg kell magyarázniuk Isten szavait, és akkor majd megértik az igazságot az emberek. Nem tudják, mit jelent munkát végezni, nem tudják, hogy pontosan mik a vezetők és dolgozók felelősségei, és nem tudják, hogy pontosan miért választ valakit vezetővé vagy dolgozóvá Isten háza, vagy hogy pontosan milyen problémákat hivatott ez megoldani. Így aztán bárhogy beszél is arról Isten háza, hogy a vezetőknek és dolgozóknak muszáj nyomon követniük, megvizsgálniuk és felügyelniük a munkát, hogy haladéktalanul fel kell fedezniük és meg kell oldaniuk a problémákat a munkában és így tovább, semmit sem fognak fel ebből, és nem értik ezt. Nem képesek elérni és teljesíteni Isten házában a vezetőkre és dolgozókra vonatkozó követelményeit, és nem tudják megérteni a kötelességek végzésében foglalt szakmai készségekkel kapcsolatos problémákat, sem a felügyelők kiválasztására vonatkozó alapelv kérdését és így tovább, és még ha tudnak is ezekről a problémákról, akkor sem képesek kezelni azokat. Éppen ezért az efféle hamis vezetők vezetősége alatt nem lehet megoldani a gyülekezeti munkában felmerülő mindenféle problémákat. Nem csupán azok a szakmai készségekkel kapcsolatos problémák maradnak megoldatlanul huzamos időn keresztül, amelyekkel a kötelességei végzése során találkozik Isten választott népe, hanem olyan nehézségek is, amelyek Isten választott népének az életbe való belépése terén merülnek fel, és amikor némely vezetők és dolgozók vagy a különböző munkaelemek felügyelői nem képesek valódi munkát végezni, nem kerülnek haladéktalanul elbocsátásra, illetve a számukra kijelölt kötelességek nem kerülnek haladéktalanul kiigazításra, és így tovább. E problémák egyike sem lesz haladéktalanul megoldva, és ebből következően folyamatosan csökken a gyülekezetben a különféle munkaelemek határfoka, a munka hatékonysága pedig egyre gyengébb lesz. Ami a munkatársakat illeti, azokból, akiknek van valamennyi adottságuk és jók a beszédben, vezetők és dolgozók lesznek, miközben azokat, akik szeretik az igazságot, akik bele tudnak temetkezni a kemény munkába és fáradhatatlanul, panasz nélkül dolgoznak, nem léptetik elő és nem művelik, és munkásokként bánnak velük, a különféle technikai munkatársakat pedig, akiknek vannak bizonyos erősségeik, nem használják észszerűen. Azonkívül némelyek, akik őszintén végzik a kötelességüket, nem kapnak ellátást az élethez, így negativitásba és gyengeségbe süllyednek. Mi több, bármennyi gonoszságot műveljenek is az antikrisztusok és a gonosz emberek, a hamis vezetők mintha nem is látnák ezt. Ha valaki leleplez egy gonosz embert vagy egy antikrisztust, a hamis vezetők még azt is mondják neki, hogy szeretettel kellene bánnia az illetővel és esélyt kellene adnia neki a bűnbánatra. Miközben így tesznek, megengedik, hogy a gonosz emberek és antikrisztusok gonoszságot műveljenek és zavarásokat okozzanak a gyülekezetben, ez pedig hosszú késedelmekhez vezet ezeknek a gonosz embereknek, álhívőknek és antikrisztusoknak a kitakarítása vagy kizárása terén, és azok továbbra is gonoszságokat művelhetnek a gyülekezetben és folytathatják a gyülekezet munkájának megzavarását. A hamis vezetők e problémák egyikét sem képesek kezelni és megoldani; nem képesek igazságosan bánni az emberekkel, sem észszerű módon szervezni a munkát, hanem

helyette meggondolatlanul cselekszenek, és csak némi haszontalan munkát végeznek, minek eredményeképpen rendetlenségbe és káoszba taszítják a gyülekezet munkáját. Bárhogyan beszél is az igazságról és bárhogyan hangsúlyozza is Isten háza azokat az alapelveket, amelyeket be kellene tartani, amikor a gyülekezet munkáját végzi valaki – korlátozva azokat, akiket korlátozni kell és kitakarítva azokat, akiket ki kell takarítani a különféle gonosztevők és álhívők közül, valamint előléptetve és művelve a jó képességekkel és felfogóképességgel bíró embereket, valamint azokat az embereket, akik képesek az igazságra törekedni, akiket elő kell léptetni és akiket művelni kell –, noha számtalanszor beszélnek ezekről a dolgokról, a hamis vezetők nem értik és nem fogják fel ezt, és egyre csak az álspirituális nézeteikhez és „szeretetteljes” megközelítéseikhez ragaszkodnak. A hamis vezetők azt hiszik, hogy az ő buzgó és türelmes utasításuk alatt minden embertípus rendezett módon, zűrzavar nélkül látja el a maga szerepét, hogy mindenkinek igen sok hite van, mindenki hajlandó a kötelességeit végezni, és nem fél attól, hogy börtönbe kerül és veszéllyel néz szembe, és hogy minden emberben ott az elhatározás a szenvedés elviselésére, és senki nem hajlandó júdásnak lenni. Azt hiszik, hogy ha jó légkör van a gyülekezeti életben, az azt jelenti, hogy ők jó munkát végeztek. Függetlenül attól, hogy gonosz emberek okoznak-e zavarásokat vagy álhívők terjesztenek-e eretnekségeket és téveszméket a gyülekezetben, nem tartják problémáknak ezeket a dolgokat, és nem érzik szükségét, hogy megoldják őket. Amikor valaki, akire munkát bízta, meggondolatlanul cselekszik a saját akarata szerint, és megzavarja az evangelizációs munkát, még inkább vakok a hamis vezetők. Ezt mondják: „Elmagyaráztam a munka azon alapelveit, amelyeket el kell magyaráznom, és újra meg újra elmondtam nekik, hogy mit csináljanak. Ha felmerül bármilyen probléma, ahhoz nekem semmi közöm.” Nem tudják azonban, hogy igaz ember-e az illető, nem foglalkoznak ezzel, és nem tudják, hogy elérhet-e pozitív eredményeket, vagy hogy milyen következményekkel jár majd az, amit akkor mondtak, amikor elmagyarázták és megmondták annak az illetőnek, hogy mit tegyen. Amikor összejövotelt tartanak a hamis vezetők, mindig szavak és doktrínák végtelen áradatát szólnak, de kiderül, hogy semmilyen problémát nem képesek megoldani. Ennek ellenére még mindig azt hiszik, hogy nagyszerű munkát végeznek, még mindig elégedettek magukkal és csodálatosnak gondolják magukat. Az általuk szólt szavak és doktrínák valójában csak azokat a zavaros, ostoba és buta embereket tudják felületesen kezelni, akik tudatlanok és szegényes képességűek. Ezek az emberek összezavarodnak, miután meghallják ezeket a szavakat, és azt hiszik, hogy amit a hamis vezetők mondtak, az úgy igaz, és semmi sem téves belőle. A hamis vezetők csak ezeknek a zavarodott embereknek tudnak eleget tenni, valódi problémák megoldására pedig alapvetően képtelenek. Természetesen a szakmai készségekkel és tudással kapcsolatos problémákkal még kevésbé képesek foglalkozni a hamis vezetők – teljesen tehetetlenek, amikor ezekről a dolgokról van szó. Vegyük például Isten házában szövegalapú munkáját. Ez az a munka, amely a legtöbb fejfájást okozza a hamis vezetőknek. Nem tudják pontosan

beazonosítani, hogy mely emberek rendelkeznek lelki megértéssel, jó képességgel, és alkalmasak arra, hogy szövegalapú munkát végezzenek, és mindenkit jó képességű és lelki megértéssel bíró embernek tekintenek, aki szemüveges és magasan képzett, így aztán rájuk bízzák a munkát, ezt mondva nekik: „Ti mind tehetségesek vagytok a szövegalapú munka végzése terén. Én nem értek ehhez a munkához, úgyhogy a ti vállatokon nyugszik az egész. Isten háza semmi mást nem követel tőletek, csak azt, hogy használjátok az erősségeiteket, semmit ne tartsatok vissza, és járuljatok hozzá a munkához mindennel, amit tanultatok. Tudnotok kell hálásnak lenni és köszönetet mondani Istennek azért, hogy felemelt benneteket.” Miután a hamis vezetők egy csomó hatástalan és felületes szót mondtak, úgy érzik, hogy el lett rendezve a munka, és hogy mindent megtettek, amit meg kell tenniük. Nem tudják, hogy azok az emberek, akiket kirendeltek ennek a munkának az elvégzésére, alkalmasak-e, vagy sem, és azt sem tudják, hogy milyen hiányosságaik vannak ezeknek az embereknek a szakmai tudás tekintetében, vagy hogy miként kellene kipótolniuk azokat. Nem tudják, hogyan szemléljék és ismerjék fel az embereket, nem értik a szakmai problémákat, és az írással kapcsolatos tudást sem értik – teljességgel tudatlanok e dolgok tekintetében. Azt mondják, hogy nem értik és nem fogják fel ezeket a dolgokat, de a szívükben ezt gondolják: „Nem csak egy kicsit vagytok képzettebbek és csak egy kicsit tudtok többet nálam? Noha ebben a munkában nem tudlak irányítani benneteket, spirituálisabb vagyok nálatok, jobban tudok prédikálni, és jobban értem Isten szavait, mint ti. Én vagyok az, aki vezetek benneteket, én vagyok a felettesetek. Nekem kell felügyelnem titeket, nektek pedig azt kell tennetek, amit én mondok.” A hamis vezetők felsőbbrendűnek tartják magukat, mégsem tudnak semmilyen érdemleges javaslattal előállni semmilyen, a szakmai képességekkel kapcsolatos munkát illetően, és útmutatással sem képesek szolgálni. Legfeljebb a személyzetet tudják jól megszervezni; az azt követő munkából semmit nem tudnak elvégezni. Nem próbálnak szakmai tudásra szert tenni, és nem követik nyomon a munkát. Minden hamis vezető álspirituális; nem tudnak mást tenni, mint néhány szót és doktrínát prédikálni, és akkor azt gondolják, hogy értik az igazságot, és állandóan felvágznak Isten választott népe előtt. Minden összejöveten több órán át prédikálnak, de kiderül, hogy egyáltalán semmilyen problémát nem tudnak megoldani. Teljességgel tudatlanok, amikor szakmai tudással kapcsolatos problémák merülnek fel az emberek kötelességei terén; nyilvánvalóan laikusok, de spirituális embereknek tettetik magukat, akik a szakemberek munkáját irányítják – hogy végezhetik így jól a munkát? Az, hogy a hamis vezetők nem próbálnak meg szakmai tudást elsajátítani és nem képesek semmilyen valódi munkát végezni, már önmagában is undorral tölti el az embereket, és ennek tetejébe még spirituális embereknek is tettetik magukat és hivatkoznak a spirituális szavaikkal, ami azt mutatja, hogy nagyon híján vannak a józan észnek! Ez nem különbözik a farizeusoktól. A farizeusok akkor voltak a leginkább híján a józan észnek, amikor Isten megvetette őket, de ők egyáltalán nem voltak ennek tudatában, hanem még mindig elég jónak és igen spirituálisnak tartották magukat. A

hamis vezetők ennyire híján vannak az öntudatnak; egyértelmű, hogy semmilyen valódi munkát nem tudnak végezni, és mégis spirituális embereknek tettetik magukat, így képmutató farizeusokká válnak. Pontosan ők azok, akiket Isten visszautasít és kirekeszt.

Mi a fő jellemzője azoknak a hamis vezetőknek, akik spirituális embereknek adják ki magukat? Az, hogy jók a prédikálásban. Ezek a „prédikációk” nem igazi prédikációk. Nem olyan prédikációk, amelyek az igazságról beszélnek, és nem is olyan prédikációk, amelyekben ott az igazságvalóság. Ehelyett szavakból és doktrínákból álló prédikációk; álspirituális prédikációk, a farizeusok prédikációi. A hamis vezetők nagyon jók abban, hogy keményen dolgozzanak az Isten szavaiban foglalt szavakon és kifejezéseken, különleges figyelmet szentelnek a szavak és doktrínák prédikálásának, mégsem keresik soha az igazságot Isten szavaiban, és soha nem gondolkodnak el azon, hogy miként kellene belépniük az igazságvalóságba. Megelégszenek azzal, hogy mindössze szavakat és doktrínákat tudnak prédikálni; miután világosan és logikusan prédikálták a doktrínát, azt gondolják, hogy ez elég jó, és hogy birtokában vannak az igazságvalóságnak, hogy odaállhatnak mások elé és fölényeskedhetnek, és hogy a magas pozíciójukból kioktathatják az embereket. A felszínen úgy tűnik, hogy az igazsággal kapcsolatos dolgokat mondanak és tesznek, látszólag nem okoznak bomlasztásokat és zavarásokat, és látszólag téves mondásokat sem támogatnak, és téves gyakorlatokra sem buzdítanak. Van azonban egy probléma, mégpedig az, hogy semmilyen valódi munkát nem tudnak felvállalni, és a legkisebb felelősségüknek sem tudnak eleget tenni, ami végül oda vezet, hogy semmilyen problémát nem képesek felfedezni a munkában. Úgy dolgoznak, ahogy egy vak ember tapogatózik az útján. Mindig az érzéseikre és a képzelődéseikre hagyatkoznak, hogy vakon alkalmazzák az ügyekre vonatkozó előírásokat, teljességgel képtelenek világosan látni a problémák lényegét, és mégis ostobaságokat hordanak össze róluk – egyáltalán nem tudnak valódi problémákat megoldani. Ha egy hamis vezető igazán értené az igazságot, természetesen képes lenne felfedezni a problémákat és keresni az igazságot a megoldásuk végett. A hamis vezetők azonban egyértelműen nem értik az igazságot, mégis spirituális embereknek tettetik magukat, azt gondolva magukról, hogy képesek a gyülekezet munkáját végezni, és gátlástalanul élvezni merészelik a státuszukból fakadó előnyöket. Hát nem visszataszító ez? Azt hiszik, hogy van egy valódi készségük – hogy tudnak prédikálni. Ugyanakkor egyszerűen képtelenek valódi munkát végezni. A hamis vezetők által ismert és prédikált szavak és doktrínák nem tudnak segíteni nekik abban, hogy jól végezzék a munkájukat, vagy hogy fel tudják fedezni a problémákat a munkában, abban pedig még kevésbé, hogy meg tudják oldani mindazokat a problémákat, amelyekkel szembesülnek. Miután már dolgoznak egy ideje, semmilyen tapasztalati bizonyosságtételről nem képesek beszélni. Megfelelő színvonalú vajon egy ilyen vezető vagy dolgozó? Elég nyilvánvaló, hogy nem az. És hogyan kell kezelni azokat a hamis vezetőket, akik nem megfelelő színvonalúak? Nem csak hogy el kell bocsátani és ki kell rekeszteni őket, hanem ha nem tartanak bűnbánatot, akkor, amikor választásra kerül sor, meg sem lehet újra választani őket arra,

hogy vezetőként vagy dolgozóként szolgáljanak. Ha valaki egy korábban kirekesztett hamis vezetőt vagy hamis dolgozót választ meg, azzal tudatosan megzavarja és megkárosítja a gyülekezet munkáját, és ez azt mutatja, hogy a szavazó annak a hamis vezetőnek az imádója és követője, nem pedig olyasvalaki, aki igazán hisz Istenben. Megválasztottatok már valaha is álspirituális hamis vezetőt? (Igen.) Felteszem, hogy jó néhányat megválasztottatok közülük. Azt gondoljátok, hogy aki sok éve hisz már Istenben, aki sokat olvasott Isten szavaiból, aki sok prédikációt hallott, aki rengeteg tapasztalattal rendelkezik a prédikálás és a munka terén, aki órákon át képes egyhuzamban prédikálni, az biztosan képes munkát végezni. Majd miután vezetővé választjátok az ilyen embereket, felfedeztek egy súlyos problémát: a testvérek soha nem látják, és sosem tudják megtalálni őket, amikor probléma adódik. Senki sem tudja, hol rejtőznek, pedig rejtőznek valahol, és nem hagyják, hogy bárki is megzavarja őket. Ez probléma. Folyton bújócskáznak, amikor kritikus pillanatok adódnak a munkában, és a testvérek soha nem találják őket, amikor szükség lenne rájuk egy probléma megoldásához – hát nem elhanyagolják a megfelelő kötelességeiket? Egyesek miért nem mernek szembenézni a testvérekkel, miután vezetők lettek? Miért nem lehet megtalálni őket sehol? Pontosan mivel vannak elfoglalva? Miért nem oldanak meg valódi problémákat? Bármivel foglalatossodjanak is, ebben biztosak lehetnek: ha egy darabig nem végeznek valódi munkát, akkor hamis vezetők, és gyorsan el kell bocsátani őket, és valaki mást kell megválasztani. A jövőben megválasztanátok egy ilyesfajta hamis vezetőt? (Nem.) Miért nem? Szerintetek milyen következménnyel jár, ha egy vak embert választotok meg vezetőökké? Az illető maga is vak, elvezethet vajon másokat a helyes útra? Pontosan úgy van, ahogyan Isten szavai mondják a Bibliában: „Ha pedig vak vezet világtalant, mind a ketten gödörbe esnek” (Máté 15:14). A vak ember irány és cél nélkül jár; hogy tudna másokat vezetni? Ha valaki egy vak embert választ vezetőjévé, akkor az még inkább vak. Van egy mondás a nem hívők között: „Vak vezet világtalant.” Aki megválaszt egy hamis vezetőt, hogy gyülekezetvezetőként szolgáljon, az olyan, mint amikor vak vezet világtalant. Ez egy abszurdum, nem igaz? Mindenki, aki hamis vezetőre adja a szavazatát, vak ember, aki a vakokat választja meg, és egyikük sem érti az igazságot.

Amikor némelyek álspirituális embert választanak meg vezetőnek, nagyon boldognak érzik magukat, ezt gondolván: „Van immár egy nagyszerű vezetőnk. A mi vezetőnk igazán jó a prédikálásban. Nagyon logikus és strukturált módon prédikál, és sok értelme van a prédikációinak.” Egyesek, akik híján vannak a tisztánlátásnak, könnyekig hatódnak, szoros kötődést éreznek ehhez a vezetőhöz, és még a kötelességeiket végezni sem akarnak elmenni. Elég világosan megértik a dolgokat, amikor közlést hallgatnak, de amikor problémákat fedeznek fel a kötelességük végzése során, nem tudják, hogyan oldják meg azokat, és zavarodottságot éreznek, ezt gondolván: „Amikor a vezető közlését hallgatom, úgy tűnik, hogy mindent értek; hogy lehetséges akkor, hogy nem tudom megoldani a nehézségeket, amelyekkel a munkámban találkozom?” Mi itt a probléma? Mindaz, amit az efféle hamis vezetők prédikálnak, az nem más, mint szavak és doktrínák,

üres frázisok, szlogenek és ostobaságok. Amit prédikálnak, az nem oldja meg a valódi problémáidat; megtévesztettek téged. Illúziókkal táplálnak, mondanak néhány szlogent, hogy tévesen megoldottnak hidd a problémákat, miközben valójában nem a problémáidra vonatkozó igazságalapelvekről beszélnek. Hogyan lehet problémákat megoldani, ha így beszélgetnek? Az általuk prédikált doktrínáknak semmi közük a valódi problémákhoz; ők egyszerűen csak elkerülik minden probléma lényegét, és üresen beszélnek elméletekről. Ők csak szavakat és doktrínákat, valamint spirituális elméleteket prédikálnak. Fogalmuk sincs róla, hogy mi az igazságvalóság, és amikor problémák merülnek fel, összezavarodnak. Az általuk elmondott prédikációk nem tudnak valódi problémákat megoldani, nem mások csupán, mint egyfajta elmélet, egyfajta tudás és doktrína. Az ilyesfajta hamis vezető úgy prédikálja Isten szavait és az igazságot, mintha azok afféle szavak, doktrínák és szlogenek lennének. Minden valódi problémát kerülnek, és csak üres és nem gyakorlati szavakat prédikálnak. És mi történik végül? Bármennyi ideig prédikálnak is, legfeljebb annyi hatása lesz a prédikációiknak, hogy bátorítják és buzdítják az embereket, egy kicsit jobban fellelkesítik őket, és adnak nekik egy kis energialöketet, de semmilyen más problémát nem tudnak megoldani. Az igazság nem különül el a valóságtól, hanem inkább össze van kapcsolva a valósággal és mindenféle ténylegesen létező problémával. Most már akkor képesek lesztek felismerni az álspirituális hamis vezetőket, amikor legközelebb találkoztok velük? Ha nem, akkor amikor vezetővé akartok választani valakit, először oldassatok meg velük néhány problémát. Ha az alapelveknek megfelelően oldják meg azokat, és ha elég jó eredményeket érnek el és az igazságvalóságot használva megoldják a problémákat, akkor szavazhattok rájuk; ha kerülik a problémák lényegét és a valóságos helyzetet, nem beszélnek róluk, és nem tudnak mást tenni, mint semmitmondóan doktrínát prédikálni, szlogeneket kiabálni, valamint előírásokhoz ragaszkodni, akkor nem szavazhattok rájuk. Miért nem szavazhattok ezekre az emberekre? (Azért nem, mert nem képesek valóságos problémákat megoldani.) És miféle emberek nem képesek valóságos problémákat megoldani? Az olyan emberek, akik csak szavakat és doktrínákat tudnak prédikálni – ők képmutató, álspirituális farizeusok. Nincs meg bennük az igazság megértéséhez szükséges képesség, semmi képességük arra, hogy problémákat oldjanak meg; nem tudnak problémákat megoldani, így ha vezetővé választjátok őket, akkor egész biztosan hamis vezetők lesznek belőlük. Nem képesek vezetői munkát végezni, sem vezetői kötelességeket teljesíteni. Nem ártanátok nekik akkor azzal, ha rájuk szavaznátok? Egyesek ezt mondják: „Hogyan ártanánk nekik ezzel? Jó szándékkal szavazunk rájuk. Van némi képességük, és ha megválasztjuk őket, akkor lesz valaki, aki felelősséget tud vállalni a munkáért, nem igaz?” Természetesen az jó, ha van valaki, aki vállalja a felelősséget, ám az efféle emberek nem képesek felelősséget vállalni. Nem tudnak mást tenni, mint semmitmondóan elméletekről beszélni, nem veszik figyelembe a valódi helyzetet, és nem jelentenek segítséget, amikor problémák megoldásáról van szó, úgyhogy azzal, hogy rájuk szavaztok, nem alkalmat adtok vajon nekik arra, hogy

gonoszsgot műveljenek? Nem arra kényszerítitek őket, hogy egy hamis vezető útján járjanak? Éppen ezért nem szabad ilyen embereket vezetőkké választanotok.

Képesek vagytok felismerni, hogy a körülöttetek lévő emberek közül – akikkel gyakran kerültök kapcsolatba, és akiket elég jól ismertek – ki az, aki csak arra képes, hogy semmitmondóan doktrínákról beszéljen, és nem képes valódi problémákat megoldani? Ki az, aki mindig magasröptű elméleteket prédikál és újszerű és egyedi terveket javasol, amelyekről korábban még soha senki nem hallott, de összezavarodik és megnémul, ha arról kérdezik, hogy miként kell a konkrét működési terveket és a konkrét részleteket gyakorolni és megvalósítani? Amit az ilyen emberek mondanak, az nagyon üres és teljesen valószínűtlen, nem áll kapcsolatban és nem egyezik a valódi helyzettel, a tényleges körülményekkel, az emberek által ténylegesen elérhető dolgokkal, az emberek érettségével, valamint a szakmai készségeik szintjével sem. Még inkább jellemző, hogy amit mondanak, az nem áll összhangban Isten háza követelményeivel; egyszerűen képtelenségeket beszélnek, elmerülnek a képzeletben, és csak impulzívan mondják azt, ami éppen eszükbe jut. Azt gondolják, hogy semmiért sem kell felelősséget vállalniuk, amit mondanak, még akkor sem, ha dicsekszenek és hengegnek. Ezzel a hozzáállással fejezik ki a nézeteiket és terjesztik elő az elgondolásaikat – hát nem álszpirituális emberek ők? (De igen.) Egyesek azt hiszik, hogy amúgy sem veszi komolyan senki a dicsekvést, a hengegést és a hangzatos elgondolásokat, és megmutatják, hogy milyen rátermettek. Azt gondolják, hogy ha elrontanak valamit, akkor nem szükséges felelősséget vállalniuk érte, ha pedig jól csinálnak valamit, akkor mindenki nagyra fogja tartani őket, így azt mondanak, amit csak akarnak, és mindent nagyon könnyűnek állítanak be. Sok elgondolásuk van, de egyik sem párosul konkrét gyakorlati tervvel, és nem valósítható meg megfelelően. Semmilyen általuk propagált nézetet nem vesznek komolyan, legyen az tiszta vagy eltorzult. Ma mondanak valamit, holnap meg valami mást, és noha a nézetek, elméletek és alapok, amelyekről beszélnek, mind nagyon magasröptűek, mind üresek, és nem gyakorlatiasak. Alkalmanként beszélnek olyan tervről, amely nem üres és nem eltorzult, de amikor megkérdezik tőlük, hogy konkrétan hogyan kell végrehajtani a tervet, nem tudják megmondani. Amikor szlogeneket hangoztatnak, jól csengő szavakat szólnak és nézeteket fejeznek ki, nagyon lelkesek és proaktívak, ám amikor konkrét munkavégzésre és konkrét tervek megvalósítására kerül sor, nyomtalanul eltűnnek, elrejtőznek, és nincsenek többé nézeteik. Lehetnek vajon vezetők az ilyen emberek? (Nem.) Akkor hát milyen következményekkel fog járni, ha vezetők lesznek az ilyen emberekből? Nem fognak vajon maguknak és másoknak is ártani? Késedelmeket fognak okozni a gyülekezeti munkában, azonkívül pedig nagy kárt fognak okozni maguknak. A doktrínák, amelyeket prédikálnak, korlátozott dolgok csupán, és amikor befejezték a prédikálásukat, nincs semmi más mondandójuk, így mindig el kell rejtőzniük, és „el kell vonulniuk, hogy az önművelésre koncentráljanak”. Vajon ez nem nehezíti meg számukra a dolgokat? Amint vezetővé válnak, úgy fogják érezni, mintha egy hatalmas kőszikla nehezedne rájuk; mindennap kimerültnek fogják

érezni magukat, és azt fogják érezni, hogy nagy nyomás nehezedik rájuk – mi értelme így szenvedniük? Nincs meg az ahhoz szükséges képességük, hogy vezetők legyenek, és amikor problémákkal találkoznak, csak véletlenszerűen alkalmazzák az előírásokat a képzelődéseik szerint, és nem tudnak valódi problémákat megoldani – az ilyen emberek nem lehetnek vezetők. Nem képesek valódi munkát végezni, így hamis vezetők lesznek, és továbbra is meglehetősen nagyszerűnek fogják gondolni magukat, még akkor is, amikor késedelmeket okoznak a testvérek életbe való belépése terén. Ha fel tudnátok ismerni és fel tudnátok fogni ezeknek az álspirituális embereknek a képességét és jellemét, akkor is megszavaznátok, hogy vezetők legyenek? Ha te magad ilyesfajta ember vagy, és valaki rád akarna szavazni, mit tennél? (Lenne némi önismeretem, és kijelenteném, hogy nem vagyok alkalmas vezetőnek.) És ha ezután a kijelentésed után még mindig azt gondolja mindenki, hogy jó vagy, és ragaszkodnak hozzá, hogy rád szavazzanak, akkor mit kell tenned? Ezt mondd nekik: „Nem tudok vezetői munkát végezni, nem tudom vállalni ezt a munkát. A felszínen úgy tűnik, mintha lenne némi képességem, és olykor van néhány jó ötletem és szolgálók egy kis világossággal, de a legtöbbször csak szavakat és doktrínákat prédikálok. Én valóban nem lehetek vezető vagy dolgozó. Semmivel sem vagyok jobb nálatok. Bármit tesztek is, kérlek, ne szavazzatok rám! Még ha én kapom is a legtöbb szavazatot, akkor sem lehetek vezető. Nem árthatok senkinek! Szolgáltam már korábban vezetőként, és minden alkalommal kudarcot vallottam és elbocsátottak. Valahányszor elbocsátottak, az mindig azért volt, mert szegényes volt a képességem, híján voltam a munkaképességnek, és nem tudtam valódi munkát végezni. Nem tudtam egyebet tenni, mint szavakat és doktrínákat prédikálni, emellett pedig egy felelősségnek sem voltam képes eleget tenni azok közül, amelyeknek a vezetőknek eleget kell tenniük. Hamis vezető voltam.” Ilyen az, amikor valakinek van önismerete, és nem csupán mond néhány szót arról, hogy nem alkalmas vezetőnek, majd annyiban hagyja a dolgot. Némelyek ezt gondolják: „Olyan sok éve végzem már a kötelességemet ebben a csoportban, és mindenképpen vezető beosztású munkatársnak kell tekinteni engem. Még ha hozzájárulást soha nem is tettem, keményen dolgoztam; hogy lehet akkor, hogy senki sem ismerte fel az erősségeimet? Én is vezetőnek való vagyok. Gyakran állok elő olyan gondolatokkal, elgondolásokkal és javaslatokkal, amelyek elég értékesek, és amelyek használhatók a gyakorlatban. Akár elfogadják őket a vezetők, akár nem, én mindenképpen egy hozzáállással, elgondolásokkal és nézetekkel bíró személy vagyok. Miért nem szavaz rám senki?” Ha így gondolkozol, akkor így értékelheted magad: A gondolataid, elgondolásaid és javaslataid vajon csak kijelentések, vagy pedig valóban használhatók a gyakorlatban? Képes vagy felfedezni és megoldani a munkában felmerülő mindenféle nehézségeket? Használhatók-e a gondolataid és elgondolásaid? Képes vagy-e felvállalni a munkát? Ha a gondolataid és nézeteid megmaradnak a szavak és doktrínák szintjén, ha egyszerűen nem használhatók a gyakorlatban, és ami még fontosabb: ha egyszerűen nincsenek összhangban Isten háza munkára vonatkozó alapelveivel, akkor pontosan milyen a

képességed? Ha vezetővé választanak, eleget tudsz-e tenni a vezetők és a dolgozók felelősségeinek? Ambícióból akarsz vezető lenni, vagy teherérettől vezérelve? Ha igazán van munkaképességed, és képes vagy problémákat megoldani; ha akkor, amikor látod, hogy bizonyos vezetők és dolgozók nagyon gyengén végzik a munkát és semmilyen problémát nem képesek megoldani, ez nyugtalanít téged, és javaslatokat teszel nekik, ám ők nem hallgatnak meg, és nem képesek problémákat megoldani, de mégsem jelentik azokat a Fennvalónak, te pedig aggodalmat és nyugtalanságot érzel Isten házában a munkájáért; továbbá ha elviselhetetlenül felzaklat, amikor azt látod, hogy hamis vezetők késedelmeket okoznak a gyülekezet munkájában – mindez azt mutatja, hogy van teherérzeted. Ám ha mindenki elismerését meg akarod szerezni, ha nagyobb közönséget akarsz, és azt akarod, hogy több ember hallgasson a prédikálásodra és a kioktató beszédedre, csak mert van néhány elgondolásod, és ha ki akarsz tűnni a tömegből, akkor ez nem teherérzet – ez ambíció. Az ambiciózus emberek csak szavakat és doktrínákat tudnak prédikálni, és az elgondolásaik is mind üres szavak és doktrínák csupán. Amikor az ilyen emberekből vezetők lesznek, egész biztosan hamis vezetők válnak belőlük, ha pedig ők gonosz emberek, akkor antikrisztusok. Ha az elgondolásaid megmaradnak az üres szavak szintjén, akkor, ha egyszer vezető leszel, egész biztosan ugyanolyan leszel, mint minden álspirituális hamis vezető. Mindig „el kell vonulnod, hogy az önművelésre koncentrálj”, máskülönben úgy fogod érezni, hogy válságba kerültél, és nem lesz miről prédikálnod. Ha pont ugyanolyan vagy, mint ők, és miközben magas lóról prédikálsz, képtelen vagy a munkában felmerülő bármilyen problémát felfedezni, és természetesen arra is képtelen vagy, hogy bármilyen problémát megoldj, akkor egész biztosan hamis vezető vagy. És mi történik végül a hamis vezetőkkel? Elbocsátják őket a pozíciójukból, mivel nem képesek valódi munkát végezni – bizonyos, hogy ezen az úton fognak járni.

Sokan vannak, akik mindig méltatlankodnak és tettekre készek a szívükben, és valahányszor eljön a vezető- vagy felügyelőválasztás ideje, mindig azt akarják, hogy őket válasszák meg. Egyesek azt gondolják, hogy ők hisznek a legtöbb éve Istenben, ők viselték el a legtöbb nehézséget, ők végzik a legrégebb óta és a legnagyobb hűséggel a kötelességüket, és ők a leginkább jogosultak arra, hogy vezetők legyenek, ezért azt akarják, hogy őket válasszák meg a többiek. Mire leszel képes, ha megválasztanak a többiek? Képes leszel-e elkerülni, hogy elnyerd a „hamis vezető” titulust? Képes leszel eleget tenni a vezetők és a dolgozók felelősségeinek? Ezek mind valódi problémák, de senki sem veszi fontolóra az efféle dolgokat. Ezek közül az emberek közül némelyek elegendő képességgel rendelkeznek. Tudják keresni az igazságot, amikor problémák adódnak a kötelességük terén, és amikor értik az igazságot és képesek az alapelvek szerint kezelni a dolgokat, akkor megfelelő színvonalúak lehetnek. Amennyiben ezek az emberek értik az igazságot, szeretik az igazságot, tudnak az igazságra törekedni, azonkívül pedig viszonylag jó emberi mivoltuk van, akkor semmi problémájuk nem lesz azzal, hogy megfelelő színvonalú vezetőkké és dolgozókká legyenek – ez nem lesz

nagyon nehéz számukra. Némelyek folyton panaszkodnak, hogy nehéz munkát végeznek, nem hajlandók erőfeszítést tenni vagy megfizetni az árat, amikor az igazságról van szó, és zúgolódnak, amikor megmetszik őket. Lehetnek vajon megfelelő színvonalú vezetők és dolgozók az ilyen emberek? Egyszerűen rossz a szándékuk és a hozzáállásuk, nem az igazságra törekvő emberek, és bármit követel is tőlük Isten, negatív hozzáállást tanúsítanak. Az efféle emberek nem érdemlik meg, hogy vezetők és dolgozók legyenek. Semmi teherérzet nincs a szívükben, és bármilyen világosan és érthetően legyenek is megfogalmazva Isten házának munkarendjei, ők akkor sem hajlandóak keményen dolgozni azért, hogy jól végezzék a munkát. Valójában nem nehéz jól végezni a munkát. Miért nem nehéz? Először is, Isten házának konkrét munkarendjei vannak a gyülekezet valamennyi munkájához, a Fennvaló pedig konkrét kikötéseket szabott meg arra vonatkozóan, úgyhogy semmilyen munkaelem tekintetében nem kell innovatívnak lennetek, vagy önállóan elvégeznetek azt. A Fennvaló adott nektek egy hatáskört és egy irányt, valamint alapelveket és minimumkövetelményeket is adott nektek; nem a levegőben vagdalkoztok, és nem irány nélkül végzitek a munkátokat. Másodszor, bármelyik munkaelem esetében úgy van, hogy nem számít, ki a felügyelő, vagy hogy a tengerentúlra vagy belföldre összpontosul-e a munka, a legelsődlegesebb dolog az, hogy a Legfőbb testvér konkrét módon nyomon követi, irányítja, felügyeli, vizsgálja és világítja át a munkát, és gyakran érdeklődik felőle. Mennyire specifikusak ezek a tevékenységek? A Legfőbb testvér személyesen vesz részt és végez ellenőrzést minden forgatókönyv, minden film, minden program, minden himnusz, stb. esetében. Én is bekapcsolódom néhány munkába, és általános útmutatást és keretet adok nektek. Harmadszor, a munka minden olyan aspektusa esetében, amely magában foglalja az igazságalapelveket, a Fennvaló az igazságalapelvekről is gyakran beszél nektek, és eligazítja a munkátokat; meg is metsz benneteket a Fennvaló, elvégzi az átvilágítást nálatok, és a torzulásaitokat is mindenkor kiigazítja. Negyedszer, a fő munkatársakat és az adminisztratív munkát illetően a Fennvaló személyesen segít nektek az átvilágítás elvégzésével és döntéshozatallal. Az a helyzet, hogy bármilyen munkát végeztek is, nem önállóan végzitek el; mindent a Fennvaló rendez el, vezet, irányít és világít át. Akkor mi az, amit ti csináltok? Ti csak élvezitek az előre elkészített dolgokat – olyan áldottak vagytok! Semmi felől nem szükséges aggódnotok; mindössze annyit kell tennetek, hogy nekigyürkőztök a munkának. Ez a munka esik rátok. Fizettetek valaha is további árat? (Nem.) A Fennvaló már elvégezte ezt az egész fő és fontos munkát; éppen ezért az általatok végzett munka egésze nagyon könnyű, és egyáltalán nincsenek nagy nehézségek. Ha ilyen körülmények között az emberek még mindig nem végzik jól a munkájukat, az megbocsáthatatlan, és azt bizonyítja, hogy egyszerűen nem teszik bele a szívüket és az erőfeszítésüket a munkájukba, sem abba, hogy eleget tegyenek a felelősségeiknek. Némelyek ezt kérdezik: „Ki nem hibázik soha, amikor munkát végez? Hát nem lehetnek problémáik az embereknek?” Nem kell tökéletes értékelést elérned a munkádban; csak annyi az elvárás, hogy „megfelelt” minősítést kapj, és akkor az úgy

tekintendő, hogy eleget tettél a vezetők és dolgozók felelősségeinek. Nagyon megterhelő ez? (Nem.) A Fennvaló útmutatása és átvilágítása alapján könnyű „megfelelt” minősítést kapni; azon múlik csak, hogy az emberek őszintén törekszenek-e az igazságra. Ha semmilyen erőfeszítést nem tesznek az igazságot illetően, és mindig felületesek akarnak lenni, valamint ha megelégszenek csupán a rutinszerű munkavégzéssel, valamint azzal, hogy nem tesznek semmi rosszat, nem okoznak semmilyen zavarást vagy bomlasztást, és semmi sem bántja a lelkiismeretüket, akkor nem érhetnek el „megfelelő” minősítést. A legtöbb vezető és dolgozó ezzel a fajta hozzáállással dolgozik; végeznek egy kis munkát, de nem akarják kimeríteni magukat, megelégszenek a közepszerűséggel, azt illetően pedig, hogy milyen eredményekkel jár a munkájuk, azt gondolják, hogy ez Isten dolga, és hogy semmi közük hozzá. Elfogadható ez a hozzáállás? Ha ilyen hozzáállásod van, akkor nagyon korlátozott az a munka, amit el tudsz végezni, és nem teszel bele minden tőled telhetőt, ami azt mutatja, hogy vagy nem vagy képes valódi munkát végezni, vagy nem végzel valódi munkát, és így hamis vezetőként kell jellemezni téged – ez teljességgel helytálló, és nem igazságtalan. Némelyek folyton ezt mondják: „Túl magasak a követelményeid velünk szemben. Ha nem végezzük el ezt a munkát, akkor hamis vezetők vagyunk, ha pedig nem felelünk meg annak a követelménynek, akkor is hamis vezetők vagyunk. Minek nézel Te bennünket? Nem vagyunk robotok, nem vagyunk tökéletesek. Hétköznapi emberek vagyunk csak, halandók csupán. Azt mondod nekünk, hogy legyünk hétköznapi emberek, átlagos emberek, akkor hát miért vannak ilyen magas követelményeid velünk, vezetőkkel szemben?” Valójában nem magasak a veletek szemben támasztott követelményeim. Csupán azt kérem tőletek, hogy tegyetek eleget azoknak a felelősségeknek, amelyeknek egy emberi lénynek eleget kell tennie. Olyasvalami ez, amit vezetőként és dolgozóként meg kell tenned, muszáj megtenned, és el tudsz érni. Ám ha nem dolgozol keményen azért, hogy az igazságra törekedj, és ha folyton félsz a nehézségek elszenvedésétől és mindig kényelemre áhítozol, akkor bármilyen érveid vagy kifogásaid legyenek is, biztosan hamis vezető leszel. Olyan ez, mint azok a dolgok, amelyeket a normális emberi mivoltú embereknek el kell érniük, és amelyekre a felnőtteknek maguknak kell ügyelniük, például, hogy mikor keljen fel reggel egy felnőtt, hányszor étkezzen és hány órát dolgozzon egy nap, és hogy mikor mossa ki a szennyesét – neked magadnak kell kezelned ezeket a dolgokat, és nem szükséges bárki mást megkérdezned ezekről. Ha mindenről másokat kérdezel meg és semmit sem értesz, az nem azt jelenti vajon, hogy nincs elég intelligenciád, és hogy együgyű vagy? Nem azt jelenti, hogy nem vagy képes gondot viselni magadról? Lehetnek vajon vezetők az ilyen emberek? Hát nem hamis vezetők ezek? Az ilyen embereket el kell bocsátani. Az ilyen emberek még mindig ragaszkodni akarnak a pozíciójukhoz és nem akarnak visszalépni, hanem továbbra is vezetők akarnak lenni! Némely hamis vezetők az elbocsátásukat követően úgy érzik, hogy igazságtalanság érte őket, és egyre csak sírnak emiatt. Addig sírnak, amíg teljesen fel nem dagad a szemük. Miért sírnak? Nem tudják magukról, hogy mifélek is ők. Amikor azt mondom, hogy nem magasak az

emberekkel szemben támasztott követelményeim, akkor arra gondolok, hogy annak a megtételére kérlek, amit el tudsz érni; ki lett már kövezve számodra az út, és meg lett határozva a hatókör, és meg lettek hozva a döntések, neked pedig csak cselekedned kell. Olyan ez, mint az evés: elő lettek készítve számodra a gabonafélék, zöldségek, mindenféle fűszerek, az edények és a tűzhely is, neked pedig nem kell mást tenned, mint megtanulnod főzni; ez az, amit egy felnőttnek meg kell tennie és el kell érnie. Ha nem tudod ezt elérni, akkor együgyű vagy, és nem lehet a normális felnőttek intelligenciatartományába sorolni. Egyes vezetők nem képesek elvégezni ezt a valódi munkát, így el kell bocsátani őket. Akkor hát hogyan definiálhatjuk és határozhatjuk meg, hogy valaki képes-e ennek a fajta munkának az elvégzésére? Ha birtokában vagy egy felnőtt intelligenciájának és képességének, és birtokában vagy annak a lelkiismeretességnek és felelősségérzetnek, amelynek egy felnőtt ember a birtokában kell, hogy legyen, akkor el kell tudnod végezni ezt a fajta munkát. Ha nem tudod elvégezni vagy nem végzed el, akkor hamis vezető vagy. Ezt így lehet és így helyes meghatározni. Ez nem a kárhoztatása vagy megítélése egy embernek, akkor hát szigorú-e? A tények mind ismertek, és ez egyáltalán nem szigorú.

II. Gyenge képességű hamis vezetők

Az imént arról beszélgettünk, hogy milyen megnyilvánulásai vannak a hamis vezetők egy típusának a munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése terén, továbbá, hogy az ilyen emberek miért nem képesek eleget tenni a vezetők és dolgozók felelősségeinek. Az efféle emberek álspirituálisak; mivel nem tudják felfedezni a munkában felmerülő zavarokat és nehézségeket, nem képesek eleget tenni ennek a felelősségnek. Ez az egyik embertípus. Van egy másik embertípus is: ők ugyanolyanok, mint azok az álspirituális emberek – ők sem képesek felfedezni a munkában jelen lévő problémákat, és ezért nem képesek arra sem, hogy haladéktalanul jelentsék azokat a Fennvalónak, és megoldásokat keressenek a Fennvalónál. Az ilyen emberek is el vannak foglalva a munkával, egész nap tétlenkedés nélkül foglalatosskodnak. El vannak foglalva a prédikálással, a különböző helyeken lévő testvérek látogatásával, a munkára vonatkozó előkészületekkel, sőt, még azzal is, hogy mindenféle dolgokat vásárolnak a gyülekezeti munkához. Ha megbetegszik valaki, segítenek neki orvost találni; ha valakinek nehézségei vannak otthon, pénzügyi segítség intézésével segítenek neki; ha rossz állapotban van valaki, a kezdeményezést magukhoz ragadva támogatják és aktívan segítik megoldani a problémáit. Röviden: folyton el vannak foglalva valamilyen általános ügyekkel kapcsolatos munkával. A gyülekezet valódi munkájával, az evangéliumi munkával és a gyülekezeti életben felmerülő nehézségekkel szemben közömbösek. Mindennap kifárasztják magukat az ide-oda futkosással, és folyamatosan elfoglalják magukat a gyülekezet ügyeinek, valamint a testvérek magánügyeinek a kezelésével és megoldásával. Azt gondolják, hogy vezetőként ezeket a feladatokat kell végezniük, de sosem ismerik fel, hogy mi is egy vezető lényeges munkája,

és bármilyen keményen dolgoznak, akkor sem találják meg a gyülekezetben fennálló valódi és kritikus problémákat. Így aztán amikor zavarások és akadályok merülnek fel a gyülekezeti életben, és amikor Isten választott népe nehézségekkel találkozik az életbe való belépés terén, akkor ezek a vezetők nem képesek haladéktalanul megoldani ezeket a dolgokat. Noha szorgalmasan dolgoznak és egyetlen napon sem tétlenkednek, ugyan mit tudnak elérni azzal, hogy ennyire elfoglaltak? Sok probléma van a gyülekezetben, de ők nem képesek felfedezni őket. Kívülről úgy tűnik, hogy szorgalmasok, lelkiismeretesek és nem tétlenek, de egyik probléma a másik után merül fel a munkában, ők pedig egyre csak a lyukak befoltozásával, mindenféle „összetett és nehéz problémák” megoldásával és azzal vannak elfoglalva, hogy mindenféle gonosz emberekkel és a gyülekezetben megjelenő zavarásokat és bomlasztásokat okozó emberekkel foglalkoznak. Ilyen munkával foglalják el magukat, de mégsem képesek felismerni még a legalapvetőbb problémákat sem. Nem képesek világosan felismerni, hogy mi a jó emberi mivolt és mi a rossz emberi mivolt, hogy mi a jó képesség és mi a rossz képesség, hogy mit jelent valóságos tehetség és tudás birtokában lenni, és mit jelent adottságokkal rendelkezni. Azt sem tudják átlátni, hogy Isten háza miféle embereket művel és miféleket rekeszt ki, hogy mely emberek törekednek az igazságra és melyek nem, hogy mely emberek végzik készségesen a kötelességüket, és melyek nem végzik a kötelességüket, mely embereket lehet Isten népévé tökéletesíteni, és mely emberek munkások és így tovább. Azokat kezelik a művelés fő célszemélyeiként, akik nagyokat tudnak mondani és üres elméleteket tudnak hangoztatni, de valódi munkát nem tudnak végezni, és úgy rendezik, hogy ők végezzenek fontos munkákat, illetve rájuk bízák azokat, miközben a tiszta felfogással, képességgel és az igazság megértésének képességével rendelkezők előléptetését és művelését késleltetik, csak azért, mert azok nem hisznek még nagyon régóta Istenben, vagy arrogáns beállítottságot fedtek fel. Gyakran merülnek fel a gyülekezetben efféle problémák, és ez kihatással van a gyülekezeti munka előrehaladására. Ezek az igazi problémák, ám az ilyen típusú vezető nem képes meglátni és felfedezni őket, sőt a legkevésbé sincs ezek tudatában. Amikor gonosz emberek zavarásokat és bomlasztásokat okoznak, nekik lehetőséget ad arra, hogy megfigyelésen menjenek keresztül és elgondolkodjanak magukon, miközben amikor mások, akik nem gonosz emberek, alkalmanként elkövetnek néhány kis hibát, mivel fiatalok, tudatlanok, és alapelvek nélkül cselekszenek – olyan hibákat, amelyek nem alapelvekkel kapcsolatos problémák –, az ilyen típusú vezető megbocsáthatatlan bűnökként kezeli ezeket a hibákat, és hazaküldi ezeket az embereket. Az ilyen típusú vezető mindennap elfoglaltan dolgozik, és – kívülről nézve – úgy tűnik, mintha sok energiát fektetne be és sokat áldozna az idejéből, de akárhogy dolgozik is, senki nem részesül belőle igazi élet-ellátásban. Bármilyen problémái és nehézségei legyenek is Isten választott népének, az ilyen típusú hamis vezető nem képes azokat az igazságról történő beszélgetéssel megoldani, és csak annyit tud tenni, hogy szerető szívvel biztatja őket, valamint szavakat és doktrínákat prédikál, hogy bátorítsa Isten választott népét.

Éppen ezért az ilyen emberek vezetése alatt Isten választott népe nem részesül élet-ellátásban, hanem csak lelkesedésből hisznek Istenben és végzik a kötelességeiket, és nem érnek el életbe való belépést – meddig tudják ezt így folytatni? Ennek eredményeképpen némelyek gyakran negatívak és gyengék, és folyton az után sóvárognak, hogy elérkezzen Isten napja, a látomások pedig egyre kevésbé lesznek világosak a számukra, amikor pedig problémákkal találkoznak, elképzeléseik és félreértéseik lesznek Istennel kapcsolatban, sőt, némelyek még kételkedni is kezdenek Istenben, és óvatossá válnak Vele szemben. Amikor a hamis vezetők ezekkel a problémákkal találkoznak, teljességgel képtelenek megoldani és csak kikerülik őket. Soha nem olvassák Isten szavait és nem imádkoznak Istenhez Isten választott népével az igazság keresése és problémák megoldása végett – soha nem végzik ezt a munkát. Mindössze néhány általános ügyekkel kapcsolatos munkával és bizonyos külső dolgokkal foglalják el magukat mindennap – olyan dolgokkal, amelyeknek semmi közük az életbe való belépéshez, sem az igazsághoz. Azt gondolják, hogy ha elfoglaltan tevékenykednek, az azt jelenti, hogy a kötelességüket végzik, és eleget tesznek a felelősségeiknek, valamint hogy akkor biztosan nem lehetnek hamis vezetők. Valójában az, hogy ezekkel az általános ügyekkel foglalatossá válnak, egyáltalán nem segít a testvéreknek előrehaladni az életben, és még kevésbé teszi lehetővé Isten választott népe számára az igazságvalóságba történő belépést. Mondjátok meg Nekem, nincs vajon probléma az ilyen típusú hamis vezetők képességével? Semmit sem képesek átlátni, és azt gondolják, hogy ha elfoglaltan tevékenykednek, akkor minden probléma csak úgy eltűnik és közvetetten megoldódik majd. Hát nem rettentő zavaros fejűek ezek az emberek? Hát nem nagyon szegényes képességűek? Semmit sem tudnak átlátni, semmilyen valódi munkát nem tudnak végezni, ettől pedig valódi hamis vezetőkké és hamis dolgozókká lesznek. Olyan dolog ez, amelyet a lehető legkönnyebb tisztán látni.

A hamis vezetők és hamis dolgozók mindenütt jelen vannak ma a gyülekezetekben. Csupán a lelkesedésükre hagyatkozva dolgoznak, és egyáltalán nincs megértésük az igazságról. Nem tudják, hogy mi egy vezető vagy dolgozó munkája, és arra sem képesek, hogy beszéljenek az igazságról a problémák megoldása végett – az egész napot azzal töltik csak, hogy vakon foglalatossá válnak valamilyen általános ügyekkel kapcsolatos munkával. Mondjuk például, hogy a gyülekezetnek meg kell vennie egy dolgot. Ez nem nagy feladat; csak el kell intézni, hogy valaki, aki ért az adott területhez, elmenjen és megvásárolja. Egy hamis vezető azonban félt attól, hogy túl sok pénz lesz elkölve, ezért úgy intézte, hogy valaki elmenjen több helyre is, és vegye meg a legolcsóbbat. Ennek az lett az eredménye, hogy egy olcsó terméket vettek meg, amely mindössze néhány napi használat után tönkrement, és egy másikat kellett vásárolni. Így nemcsak hogy nem spóroltak, hanem éppen ellenkezőleg: végül többet költöttek. Elvszerű módja ez a feladat kezelésének? Nem szükséges híres márkát venni vásárláskor, viszont úgy helyénvaló, hogy legalább megfelelő minőségű és használható dolog kerüljön megvásárlásra. A hamis vezetők sokat aggódnak az általános ügyekkel

kapcsolatos munka miatt, és nincs is ezzel semmi baj. Ugyanakkor Isten házában a kritikus fontosságú munkáját nem veszik komolyan, ez pedig nagy hiba; azt jelenti, hogy nem végeznek lényeges munkát. Az olyan munkaelemek, mint az evangéliumi munka, a filmgyártó munka, a szövegalapú munka, a tapasztalati bizonyágtételek videós munkája, valamint a vezető és dolgozó személyzetet érintő változtatások munkája mind kritikus fontosságú, és a hamis vezetők mégsem tartják ezeket fontosnak, hanem félreteszik és figyelmen kívül hagyják ezeket a munkaelemeket. Elégtelen képességűek, és nem tudják, hogyan végezzék el a munkát, de megtanulni sem próbálják, hanem helyette ezt gondolják: „Amíg valaki meg van bízva ezzel a munkával, addig minden rendben. Bizonyára nincs szükség még rám is, nem igaz? Én a fontos munkákat kezelem. Ezek apróságok csupán, amelyekkel nem nekem kell bajlódnom. Miután elmondtam nekik az alapelveket, én elvégeztem a munkámat.” A hamis vezetők kívülről nagyon elfoglaltnak tűnnek, de amikor megnézed, hogy milyen dolgokkal foglalatosskodiknak, egyik sem kritikus fontosságú eleme a gyülekezeti munkának, egyik sem olyan munkaelem, amely élet-ellátást biztosítana az embereknek, és egyik sem olyan munkaelem, amelyen belül problémák megoldására kerülne sor az igazság használatával. Azok a dolgok, amelyekkel elfoglalják magukat, semmiféle értékkel nem bírnak, és ezek a hamis vezetők egyszerűen csak vakon foglalatosskodiknak. Nem tudják, hogy milyen munkákat kell végezniük a vezetőknek és dolgozóknak ahhoz, hogy összhangban legyenek Isten szándékaival; csupán a lelkesedésükre hagyatkozva foglalkoznak bizonyos feladatokkal, amelyeket élvezettel végeznek. Részletekbe menően kérdezősködnek a gyülekezeti munkához nem kapcsolódó triviális dolgokról, például arról, hogy milyen ruhát hordanak a testvérek, hogy milyen a hajviseletük, hogy miként érintkeznek másokkal, és hogy hogyan beszélnek és viselkednek. Azt gondolják, hogy ettől barátságosak és megközelíthetőek lesznek, és hogy az emberek valós életében felmerülő problémák megoldása olyasvalami, amit meg kell tennie egy vezetőnek, és amivel a normális emberi mivoltának rendelkeznie kell. Ugyanakkor az evangéliumi munkának, a filmgyártó munkának, az énekes munkának, a szövegalapú munkának, az adminisztratív munkának, az új hívők öntözési munkájának, a gyülekezetalapítás munkájának, az emberek előléptetési és művelési munkájának, stb. kritikus fontosságú munkáját mégsem veszik komolyan. Semmiben nem vesznek részt ebből a munkából, és nem kísérik figyelemmel; olyan, mintha semmi közük nem lenne ehhez a munkához. Ezek a hamis vezetők nem oldják meg a gyülekezetben felgyülemelő sok problémát, nem bocsátják el a hamis vezetőket, akiket el kellene bocsátaniuk, nem korlátozzák és kezelik a gonosz embereket, akik gonoszságot művelnek, és rossz dolgokat cselekedve átokfutást rendeznek, valamint nem beszélnek az igazságról annak a problémának a megoldása végett, hogy egyesek felületesek, féktelenek és fegyelmetlenek, illetve ímmel-ámmal végzik a kötelességeiket. Milyen probléma ez? Nem keresik az igazságot ezeknek a tényleges problémáknak a megoldása végett – olyan emberek ők vajon, akik valódi munkát végeznek? Az általuk végzett jelentéktelen és irreleváns feladatokat életbevágónak és fontosnak érzik a

szívükben. Ezekkel az értéktelen dolgokkal foglalják el magukat egész nap, abban a hitben, hogy eleget tesznek a felelősségeiknek és hűségesek, de egyetlen alapvető munkaelemet sem végeznek el, amelyet rájuk bízott Isten – hát nem hamis vezetők az ilyenek? Épp olyanok, mint a társadalomban a járási hivatalok vezetői – egyszerűen csak helyi fontoskodó emberek –, akkor vajon még mindig Isten házában a vezetői és dolgozói? Ők valódi hamis vezetők és hamis dolgozók. Miért jellemezhetők hamis vezetőkként és hamis dolgozókként ezek az emberek? (Azért, mert túl szegényes képességűek, nem tudnak valódi munkát végezni, és nem tudnak mást tenni, mint néhány triviális ügyet kezelni.) Ez a konkrét ok. Ezeknek az embereknek túl szegényes a képességük; nem számít, hány prédikációt hallgatnak meg, hány munkarendet olvasnak el, hány éven át végzik a kötelességüket Isten házában, vagy hány évig vezetők, soha nem tudják, hogy mit is csinálnak éppen, hogy helyes vagy helytelen, amit csinálnak, vagy hogy eleget tesznek-e azoknak a felelősségeknek, amelyeknek eleget kell tenniük. Aszerint, ahogy ők a vezetők és dolgozók megnevezését és titulását definiálják, addig minden rendben, amíg elfoglaltak. Ahogy a szamar hajtja a malomkövet, úgy húzzák ők is egyre az igát, amíg mozdulni sem tudnak többé, és ezt tekintik annak, hogy eleget tesznek a felelősségeiknek. Nem számít, hogy melyik irányba húzzák az igát, és az sem, hogy helyénvaló energiát fektetnek-e bele a húzásba, szerintük a felelősségeiknek tesznek ezzel eleget. Sok problémát nem képesek átlátni, és nem próbálják megoldani őket, nem jelentik azokat a Fennvalónak, és megoldásokat sem keresnek a Fennvalónál. Függetlenül attól, hogy hány éven át dolgoznak, vagy hogy hány éven át vannak kapcsolatban az emberekkel, még csak azt sem tudják, hogy egy illető megnyilvánulásai egy – a hitben sekélyen megalapozott, és az igazságot nem értő – új hívő, vagy pedig egy álhívő megnyilvánulásai-e, és azt sem tudják, hogy miként kellene tisztán látniuk és jellemezniük az illetőt. Amikor két ember közül mindkettő negatív állapotban van, nem tudják, hogy melyiküket érdemes művelni, és melyiküket nem; amikor két ember valamelyest felületesen végzi a kötelességét, nem tudják megmondani, hogy melyikük igazságra törekvő ember, és melyikük munkás, hogy melyikük képes belépni az igazságvalóságba, és melyiküknek nincs igazságvalósága. Nem tudják, hogy mely emberek fogják esetlegesen az antikrisztusok útját követni, ha egyszer vezetőkké lesznek, még akkor sem, ha évek óta kapcsolatban vannak már ezekkel az emberekkel. Nem számít, hogy hány értelmetlen gyakorlatban vesznek részt, vagy hány haszontalan munkát végeznek el, vagy hány probléma veszi körül őket, nincsenek tudatában, és nem ismerik fel ezeket a dolgokat. Mivel az ilyen emberek szegényes képességűek, zavaros gondolkodásúak és képtelenek a munkavégzésre, nagyon nehezen tudnak egy vezető vagy dolgozó felelősségeinek eleget tenni. Ezek a vezetők és dolgozók azon kívül, hogy néhány általános ügyekkel kapcsolatos, egyszerű munkát el tudnak végezni, semminek az elvégzésére nem képesek, ami a gyülekezet lényeges munkájával kapcsolatos, és semmilyen valódi problémát nem képesek meglátni vagy megoldani a munkában. Méltó lehet a művelésre egy efféle vezető, akinek

ilyesfajta képessége van? Még csak azt sem tudják, hogy mik azok a zavarok és nehézségek, és még kevésbé tudják az alapelvek szerint kezelni azokat. Még ha nagyon gyakoriak is azok a problémák, amelyekkel a gyülekezeti munkában találkozunk, akkor sem tudják összefoglalni és osztályozni őket, és azt sem tudják, hogy miként beszéljessenek az igazságról a megoldásuk végett – az ilyen típusú hamis vezetők egységesen képtelenek kezelni vagy megoldani ezeket a gyülekezetben gyakran felmerülő problémákat. Nem az a legnagyobb gond velük, hogy nem hajlandóak árat fizetni, vagy hogy félnek attól, hogy elfoglaltak legyenek és fáradtnak érezzék magukat, hanem inkább az, hogy szegényes képességűek, homályos elméjük, és nem képesek a gyülekezet fontos munkáját és valódi munkáját végezni. Ehelyett mindössze néhány általános ügyekkel kapcsolatos munkát végeznek, vagy irreleváns dolgokkal foglalkoznak szívesen, azután pedig el akarják játszani a vezetők és dolgozók szerepét – hát nem túlságosan nagy ambíciókkal és vágyakkal bíró, zavaros fejű emberek ők? A szegényes képességű emberek egységesen képtelenek a gyülekezet lényegi munkáját végezni, amely az igazságalapelveket magában foglaló munka vagy komplikált szakmai munka, mint például az evangélium terjesztése, a gyülekezetben lévő új hívők öntözésének munkája, a filmgyártó munka, a szövegalapú munka, és a különböző szintű vezetőket és dolgozókat érintő, személyzeti munka. Miért képtelenek ezt a munkát végezni? Azért, mert túl szegényes képességűek, és nem tudják felfogni az alapelveket; egyetemlegesen nem tudják teljesíteni mindezt a munkát, és képtelenek megtanulni a mikéntjét. Mondjuk például, hogy adnak öt embert egy ilyen vezetőnek, és arra kéri, hogy ossza ki a munkát ennek az öt embernek a képzettségük szintje, a képességük, az erősségeik és a jellemük alapján. Könnyű vajon elvégezni ezt a feladatot? Van ennek bármi köze a vezetők és dolgozók képességéhez? (Igen.) Az átlagos képességű vezetők és dolgozók viszonylag helyesen fogják kiosztani a munkát, miután eltöltöttek némi időt az öt ember megfigyelésével, megismerésével, és a velük történő érintkezéssel. A szegényes képességű vezetők és dolgozók azt fogják gondolni, hogy túl sok az öt ember; amikor túl sok ember van, összezavarodnak, és nem tudják, hogyan osszák ki nekik a munkát, és még ha ki is osztják nekik a munkát, nem fogják tudni a szívükben, hogy helyénvaló módon teszik-e azt, vagy sem. Ez történik a munkatársak tekintetében. Amikor ügyek kezelésére kerül sor, például ha két vagy három ügyet kell egyidejűleg kezelniük, nem fogják tudni, hogy miként ítélik meg és lássák tisztán a kapcsolatot ezen ügyek között, és azt sem lesznek képesek mérlegelni, hogy melyik problémát kellene elsőként megoldaniuk, és melyik probléma oldható meg utána anélkül, hogy késedelmeket okoznának. Ezzel azt akarom mondani, hogy nem tudják, hogyan mérlegeljék az érveket és az ellenérveket, nem tudják, hogyan rangsorolják a feladatokat fontossági és sürgősségi sorrendben, és nem tudják, hogyan oldjanak meg problémákat. Mivel azonban vezetők és dolgozók, még ha nem is értenek valamit, úgy kell tenniük, mintha értenék, még ha nem is fognak fel valamit, úgy kell tenniük, mintha felfognák, és semmit sem tehetnek azonkívül, hogy kitartanak, és prédikálnak néhány

doktrínát, hogy átvészeli a helyzetet, és mondanak néhány kellemesen csengő szót, majd sietve rövidre zárlják a dolgokat. Tökéletesen tisztában vannak azzal, hogy helytálló-e, amit mondanak, vagy sem, hogy összhangban van-e az alapelvekkel, vagy sem, hogy meg tud-e oldani problémáikat, vagy sem, de csak át akarják vészeli a helyzetet. Nagyon jól tudják, hogy nem lesznek képesek megoldani a problémákat azzal, amit tesznek, de akkor sem jelentik a problémákat a Fennvalónak, így végül késedelmeket okoznak a munkában, és el lesznek bocsátva. Mondjátok meg Nekem, hát nem bolondok ezek az emberek? Amikor egyes vezetők és dolgozók problémákat jelentenek, felidéznek az összes régi, jelentéktelen eseményt, amelyek egészen mostanáig történtek, majd miután egy csomó mindent elmondtak, még mindig segítened kell nekik annak elemzésében és megítélésében, hogy mely problémák is állnak fenn. Még csak azt sem értik, hogy miként vessenek fel egy problémát, és órákon át tudnak beszélni anélkül, hogy világosan megmagyaráznák, mi is egy probléma magva és lényege. Amit mondanak, az mind felszínes dolgokkal kapcsolatos csupán, és csak egy csomó képtelenség! Hát nem arról van itt szó, hogy túl szegényes képességűek, és nincs ki mind a négy kerekük? Vajon a képességgel bíró emberek hajlandóak meghallgatni ezeket a dolgokat? Akihez beszélnek, azt akarja csupán tudni, hogy mi az aktuális helyzete és hogy milyen megnyilvánulásai vannak az illetőnek, akiről jelentenek, és hogy mely állapotot illetően vannak összezavarodva, és melyiket nem képesek megoldani. Ezek az emberek mégis folyton arról beszélnek, hogy milyen munkát végzett az illető a múltban, és nem beszélnek a jelenlegi helyzetéről, valamint azt sem mondják el, hogy nekik maguknak milyen zavarai és problémái vannak. Egy csomó mindent mondanak, és senki sem tudja megmondani pontosan, hogy miről is beszélnek. Még ha kérdést akarnak is feltenni, akkor sem tudják, hol kezdjék, nem tudják, hogyan fejezzék ki olyan módon, amely hatékony lehet, és amelynek köszönhetően megérthetik azokat az emberek – még csak arra sem képesek, hogy rendszerezzék a beszédüket. Hát nem annak a megnyilvánulása ez, hogy rendkívül szegényes képességgel bírnak? Némely hamis vezetők szegényes képességűek, és amikor jelentenek egy problémát, egy rakás értelmetlen és érthetetlen dolgot mondanak, majd ezt gondolják: „Elegendően sok információval láttalak el, ugye? Még az összes múltbeli és jelenlegi dolgot is elmondtam neked erről a problémáról, úgyhogy most már meg tudod mondani, hogy milyen kérdést akarok feltenni, nem igaz?” Bármit kérdezel is tőlük és bárhogy irányítod is őket, nem tudják, mit mondjanak, és sosem tudják megmondani, hogy mi a probléma kulcspontja. Nem arról van szó, hogy híjával lennének a szavaknak, amelyekkel kifejezhetik magukat, vagy hogy túl alacsony szintű végzettségük lenne, hanem inkább arról, hogy szegényes képességűek és agyatlanok, ezért nem tudják, miként fejezzék ki ezeket a dolgokat; zavaros fejűek, és nem tudják olyan világosan kifejezni magukat, hogy mások megértsék őket. Van némi teherérzetük, és az idő múlásával tudatára ébrednek bizonyos problémáknak, de nem tudják, miként fejezzék ki őket, és nem képesek felfogni, hogy mi a problémák lényege, összefoglalni pedig még kevésbé tudják a

problémákat. Tudnak vajon munkát végezni a szegényes képességű emberek? Eleget tudnak tenni a vezetők és a dolgozók felelősségeinek? Nem, nem tudnak. Még ha időt és lehetőségeket adsz is nekik, és lehetővé is teszed a számukra a problémák jelentését és leírását, akkor sem tudják ezt megtenni; akkor hát folytathatsz-e még beszélgetést az ilyen emberekkel? Lehet-e őket ennek ellenére használni? (Nem.) Miért nem lehet használni őket? Még csak világosan beszélni sem tudnak, és az emberi lények azon minimális ösztöne sincs meg bennük, hogy a gondolataik, elgondolásaik és hozzáállásaik kifejezésére használják a nyelvet; milyen munkát tudnak akkor elvégezni? Lehet, hogy van valamilyen erősségük, őszinte lelkesedésük, egy kevés felelősségérzetük és egy meglehetősen egyenes szívük, ám túl szegényes képességűek, semmit sem tudnak megtanulni, akárhogy tanítod is őket, és még ha meg is tanítod nekik, hogy miként beszéljenek, nem lesznek képesek megragadni az értelmét, úgyhogy ingerült és dühös leszel. Amikor beszélnek, mindent összekevernek, te pedig összezavarodsz; semmit sem tudnak világosan elmondani, és egyszerűen csak egy rakás értelmetlenség, amit mondanak. Az a legsajnálatosabb dolog velük kapcsolatban, hogy nem értik az emberi nyelvet, de mégis folyamatosan vakon cselekszenek, továbbra is hozzáértőnek gondolják magukat, és dacolnak, amikor megmetszed őket. Hogyan tudnák jól végezni a vezetőségi munkát? Amikor egy vezető vagy dolgozó annyira szegényes képességű, hogy nem képes a nyelvet használva kifejezni magát, attól még a munkában lehet kompetens? (Nem.) És mit jelez az, ha valaki nem kompetens a munkájában? Azt jelzi, hogy nem képes haladéktalanul felfedezni azokat a nehézségeket és problémákat, amelyekkel a munkában találkozik, és természetesen azt is jelzi, hogy bármilyen problémák merüljenek is fel a munkában, sosem képes azokat haladéktalanul megoldani, sem pedig haladéktalanul jelenteni őket a Fennvalónak, és megoldásokat keresni a Fennvalónál – ez túl nehéz a számára, és képtelen megtenni. Amikor efféle emberekről van szó, akik szegényes képességűek, számukra rendkívül nehéz ez a munka; ez olyan, mint arra kényszeríteni egy halat, hogy a szárazföldön éljen, vagy egy disznót arra, hogy repüljön – nagyon megterhelő a számukra ezt a munkát végezni.

Némelyek ezt mondják: „Sajnálom azokat az embereket. Annyit sürgőldönek mindenféle feladatokat intézve, és végül hamis vezetőkként jellemzik őket a szegényes képességük miatt. Azt jelenti ez, hogy hiába volt mindaz a szenvedés, amelyet elviseltek? Nem igazságtalan bánásmód ez az emberekkel szemben?” A hamis vezetők elbocsátása Isten választott népéért és a gyülekezet munkájáért való felelősségvállalást jelent, hogyan lehetne akkor igazságtalan bánásmód az emberekkel szemben? Ha feltétlenül hagyni akarod, hogy a hamis vezetők megmaradhassanak a vezetői szerepükben, ezzel nem ártasz vajon Isten választott népének? Azt akarod mondani, hogy ha ártasz Isten választott népének, az nem igazságtalan bánásmód az emberekkel szemben? Amikor Isten háza elbocsát egy hamis vezetőt, akkor nem ítéli el azt a hamis vezetőt, és a pokolba sem küldi le, hanem helyette esélyt ad neki arra, hogy üdvösséget nyerjen. Üdvösséget nyerhet vajon, ha továbbra is hamis vezető marad? Mi lesz a végső

sorsa? Miért nem így gondolkozol erről a kérdésről? Egyébként mi a célja az Istenben való hitnek? Biztosan az az egyetlen előre vivő út, ha vezető valaki? Nem lehet más kötelességeket végezni, ha nem vezető valaki? Nincs útjuk a túléléshez azoknak, akik nem vezetők, és akik szegényes képességűek? (Nem, ez nem igaz.) Mi hát akkor a gyakorlás útja? Most az ilyen típusú, szegényes képességű hamis vezetők megnyilvánulásait és a bennük meglévő problémákat boncolgatjuk; nem ítéljük el vagy átkozzuk meg, hanem csak boncolgatjuk őket. Azzal a céllal boncolgatjuk őket, hogy az ilyen típusú ember pontosan megismerje és betájolja magát, hogy megismerje a maga nagyságát, és hogy pontosan értse, mik is a vezetők és a dolgozók, hogy milyen munkát kell végezniük a vezetőknek és dolgozóknak, azután pedig összevesse önmagával ezeket a dolgokat, hogy lássa, alkalmas-e arra, hogy vezető vagy dolgozó legyen. Ha igazán nagyon szegényes képességű vagy, annyira szegényes, hogy nem vagy képes kifejezni magad verbálisan, vagy nem vagy képes kifejezni a gondolataidat és a nézeteidet, és nem vagy képes problémákat felfedezni, akkor nem vagy alkalmas arra, hogy vezető vagy dolgozó légy, nem vagy kompetens egy vezető vagy dolgozó kötelességét végezni, és nem vagy képes egy vezető vagy dolgozó munkáját végezni. Mivel pedig szegényes képességű vagy, rendelkezned kell ezzel a fajta önismerettel. Némelyek ezt mondják: „Szegényes a képességem – na és akkor mi van? Jó emberi mivoltom van, úgyhogy vezetőnek kell lennem.” Ez vajon az alapelv? Mások ezt mondják: „Amellett, hogy jó emberi mivoltom van, szenvedést elviselni és árat fizetni is hajlandó vagyok, tudok prédikálni, van alapja a hitemnek, és zártak már börtönbe az Istenbe vetett hitem miatt. Nem biztosítanak vajon tőkét ezek a dolgok ahhoz, hogy vezető vagy dolgozó legyek?” Vajon az az igazság, hogy az embernek tőkével kell rendelkeznie ahhoz, hogy vezető vagy dolgozó legyen? (Nem.) Most a vezetők és dolgozók felelősségeiről beszélgetünk, ezen a témán belül pedig a képesség kérdéséről beszélünk. Ha szegényes képességű vagy és nem vagy képes eleget tenni ezeknek a felelősségeknek, akkor ezzel az önismerettel kell bírnod: „Nincs meg ez a képességem, és nem lehetek vezető vagy dolgozó. Bármilyen tőkém van is, semmi haszna.” Azt mondd, hogy jó emberi mivoltod van, hogy megbízható vagy, hogy megvan benned az elhatározás a szenvedés elviselésére, és hogy hajlandó vagy árat fizetni – akkor hát igazságtalanul bánt-e veled Isten háza? Azért használja így az embereket Isten háza, hogy mindenkit a legjobban felhasználjon, rá szabja a szerepeket minden egyes emberre, és ezt pont megfelelően teszi. Ha jó emberi mivoltod van, de szegényes a képességed, akkor jól kell végezned a kötelességedet teljes szíveddel és erőddel; ebben nem az a helyzet áll fenn, hogy vezetőnek vagy dolgozónak kell lenned ahhoz, hogy Isten elismerjen téged. Még ha hajlandó is vagy fáradozni, de nem vagy képes úgy fáradozni, ahogyan egy vezetőnek kell, és nem vagy birtokában annak a képességnek, amelyre szükség lenne ahhoz, hogy vezető légy, és híján vagy ennek a képességnek, akkor mit tehetsz? Ne kényszerítsd magad, és ne nehezítsd meg a dolgodat; ha 25 kilót tudsz cipelni, akkor cipelj 25 kilót! Ne akarj felválni azzal, hogy feszegeted a határaidat

és ezt mondod: „25 kiló nem elég. Ennél is többet akarok cipelni. 50 kilót akarok cipelni. Hajlandó vagyok megtenni, ha bele is halok a kimerültségbe!” Nem vagy képes arra, hogy vezető vagy dolgozó légy, de ha egyre csak feszegeted a határaidat azért, hogy felvágj, akkor, még ha nem is merülsz ki, késedelmeket fogsz okozni a gyülekezet munkájában, kihatással leszel a munka előrehaladására és hatékonyságára, és sok ember életben való előmenetelét hátráltatni fogod – nem engedheted meg magadnak egy ilyen felelősség felvállalását. Mivel nincs megfelelő képességed, ha van önismereted, akkor proaktív módon fel kell ajánlanod a lemondásodat, és valaki olyat kell vezetőnek vagy dolgozónak jelölnöd, aki jó képességű, aki szereti az igazságot, és aki felelősségteljesebb nálad. Ez lenne az értelmes cselekedet, és csak így lehetnél olyasvalaki, akinek valóban van emberi mivolta és józan esze, illetve aki valóban érti és gyakorolja az igazságot. Ha lemondasz a pozícióról, mivel nem vagy képes elvégezni a vezetői munkát, azután pedig választasz egy hozzád illő kötelességet és felajánlod a hűségedet, hogy Isten elismerhessen téged, akkor rendkívül okos ember vagy. Folyton ezt gondolod: „Szegényes képességű vagyok ugyan, de jó emberi mivoltom van, hajlandó vagyok fáradozni, szenvedést elviselni és árat fizetni, elszánt vagyok, mindannyiótoknál nagyobb ellenállóképességgel végzek mindent, széles látókörű vagyok, és nem félek a metszéstől és a próbától. Habár egy kicsit szegényes a képességem, attól még lehetek vezető.” Az, ha szegényes valakinek a képessége, nem probléma. Ez nem kárhoztatni hivatott téged, hanem csak osztályozni és tisztán megértetni veled, hogy pontosan mit tudsz megtenni, és milyen kötelességre vagy alkalmas. A jelen probléma viszont az, hogy szegényes a képességed, és nem vagy képes arra, hogy vezető vagy dolgozó légy. Habár vezetőnek vagy dolgozónak választottak, nem vagy képes jól végezni ezt a munkát, és nem tudsz mást csinálni, mint elrontani azt. Ha jó emberi mivoltod van, ha van lelkiismereted és józan eszed, és ha hajlandó vagy fáradozni és árat fizetni, akkor lesz olyan munka, amelynek az elvégzésére alkalmas vagy, és olyan kötelesség, amelyet végezned kell, Isten háza pedig észszerűen intézkedéseket hoz majd veled kapcsolatban. Az, hogy nem engedik meg, hogy vezető légy, Isten háza előírásain és alapelvein nyugszik. Ugyanakkor Isten háza egyáltalán nem fogja megtagadni tőled a kötelességvégzés jogát a szegényes képességed miatt, sem az ahhoz való jogodat, hogy higgy Istenben, és kövesd Őt. Hát nem helyénvaló ez? (De igen.) Szükséges-e, hogy részletesebben beszéljünk erről a témáról? Egyes szegényes képességű emberek így gondolkoznak ennek hallatán: „Ne beszélgessünk erről többet! Túlságosan szégyellem magam ahhoz, hogy bárkivel is szembenézzek. Tudom, hogy szegényes képességű vagyok, és hogy nem leszek többé gyülekezetvezető vagy dolgozó. Csak egy csapatvezető vagy felügyelő leszek, vagy pedig kétkezi munkákat fogok végezni, főzést vagy takarítást. Bármilyen megfelel. Panasz nélkül fogom elviselni a pozíciómmal járó nehézségeket, alávetem magam Isten háza intézkedéseinek, és alávetem magam Isten vezényleseinek. Isten kegyelméből vagyok szegényes képességű, és ebben Isten jó szándékai vannak. Minden helyes, amit Isten tesz.” Ha így tudod látni a dolgokat, az jó,

és azt jelenti, hogy van némi önismereted. Nem fogok hosszasan beszélni erről a témáról. Összegezve: ezeket a szegényes képességű embereket illetően csak azért boncolgatjuk a problémát és tárjuk fel a tények igazságát, hogy többeknek legyen helyes hozzáállásuk és nézőpontjuk velük kapcsolatban, és hogy ezek az emberek helyes hozzáállással és nézőponttal rendelkezzenek a saját szegényes képességük kérdéséről, azután pedig képesek legyenek helyesen betájolni magukat, hozzájuk illő pozíciót és kötelességet találni, ily módon pedig észszerűen lehessen hasznosítani és kiaknázni az áldozatvállalásban tanúsított állhatatosságukat, valamint a szenvedés elviselésére vonatkozó elhatározásukat. Ez nincs kihatással arra, ahogyan az igazságot megérted és gyakorlod, sem pedig arra, hogy milyen kép alakul ki rólad Isten házában.

III. Lusta és kényelembe merülő hamis vezetők

Az imént a hamis vezetők két típusáról beszéltünk. Van a hamis vezetőknek egy másik típusa is, amelyikről gyakran beszéltünk, amikor „a vezetők és a dolgozók felelősségének” témájáról beszéltünk. Az ilyen típusú hamis vezetők rendelkeznek némi képességgel, nem nehéz felfogásúak, vannak módjaik, módszereik és terveik a problémák megoldására a munkájuk terén, és amikor valamilyen munkát kapnak, az elvárthoz közeli színvonalon képesek azt megvalósítani. A munka során felmerülő bármilyen problémát fel tudnak fedezni, és némelyiket meg is tudják oldani; amikor hallják a problémákat, amelyeket egyes emberek jelentenek, vagy megfigyelik némelyek viselkedését, megnyilvánulásait, beszédét és cselekedeteit, reagálnak rájuk a szívükben, és megvan a maguk véleménye és hozzáállása. Természetesen ha ezek az emberek törekednek az igazságra és van teherérzetük, akkor ezek a problémák mind megoldhatók. Az olyan típusú emberek felelősségi körébe tartozó munkák során azonban, akikről ma beszélünk, a problémák váratlanul megoldatlanok maradnak. Miért van ez? Azért, mert ezek az emberek nem végeznek valódi munkát. Szeretik a lazaságot és gyűlölik a kemény munkát, csupán felületes erőfeszítéseket tesznek a felszínen, szeretnek tétlenkedni és élvezni a státusból fakadó előnyöket, szeretnek parancsolgatni az embereknek, és mindössze jártatják egy kicsit a szájukat, és tesznek néhány javaslatot, s ezzel elvégzettnek tekintik a munkájukat. Semmit sem viselnek a szívükön a gyülekezet valódi munkájából, sem az Isten által rájuk bízott kritikus fontosságú munkákból – nincs meg ez a teherérzetük, és még ha újra meg újra hangsúlyozza is ezeket a dolgokat Isten háza, akkor sem viselik azokat a szívükön. Például nem akarnak beavatkozni Isten házában a filmgyártó és szövegíró munkájába, sem tudakozódní felőlük, és azt sem akarják megvizsgálni, hogy miként haladnak ezek a fajta munkák, és hogy milyen eredményeket érnek el. Mindössze közvetett módon tudakozódnak valamelyest, és ha már tudják, hogy az emberek el vannak foglalva ezzel a munkával és végzik ezt a munkát, nem törődnek vele tovább. Még ha tökéletesen jól tudják is, hogy problémák vannak a munkában, akkor sem akarnak beszélgetni róluk, és megoldani őket, és nem is tudakozódnak afelől, valamint meg sem vizsgálják, hogy

miként végzik az emberek a kötelességeiket. Miért nem tudakozódnak, és miért nem vizsgálják meg ezeket a dolgokat? Azt gondolják, hogy ha megvizsgálják őket, akkor sok problémát kell majd megoldaniuk, ez pedig túlságosan aggasztó lesz. Túlságosan kimerítő lesz az élet, ha állandóan problémákat kell megoldaniuk! Ha túlságosan aggódnak, nem fog többé ízleni nekik az étel, és nem tudnak majd jól aludni, testileg fáradtnak fogják érezni magukat, és akkor nyomorúságos lesz az élet. Ezért van az, hogy amikor látnak egy problémát, kikerülik és figyelmen kívül hagyják, ha tehetik. Mi a probléma az ilyen típusú emberekkel? (Túlságosan lusták.) Mondjátok meg Nekem, kiknek van súlyos problémájuk: a lusta embereknek vagy a gyenge képességű embereknek? (A lusta embereknek.) Miért van súlyos problémájuk a lusta embereknek? (A gyenge képességű emberek nem lehetnek vezetők vagy dolgozók, de valamennyire hatékonyak lehetnek, amikor a képességeik körébe eső kötelességet végeznek. A lusták ezzel szemben semmit sem tudnak elvégezni; még ha vannak is képességeik, az mit sem ér.) A lusta emberek semmit sem tudnak csinálni. Két szóval összefoglalva: hasznavehetetlen emberek; teljességgel haszontalanok. Nem számít, mennyire jó képessége van a lusta embereknek, az nem egyéb, mint pusztán kirakat; még ha jó képességűek is, semmi haszna. Túlságosan lusták – tudják, hogy mit kellene tenniük, de nem teszik, és még ha tudják is, hogy probléma valami, nem keresik az igazságot a megoldása végett, és noha tudják, hogy milyen nehézségeket kellene elszenvedniük azért, hogy hatékony legyen a munka, mégsem hajlandóak ilyen érdemleges szenvedést elviselni – így aztán nem nyerhetnek el semmilyen igazságot, és nem végezhetnek valóságos munkát. Nem szeretnék elviselni azokat a nehézségeket, amelyeket viselniük kellene az embereknek; csak a kényelemben való elmerülést, az örömteli idők és a szabadidő élvezetét, valamint a szabad és nyugodt élet élvezetét ismerik. Hát nem hasznavehetetlenek? Azok az emberek, akik nem tudnak nehézséget elviselni, nem érdemlik meg az életet. Akik folyton csak parazitaként akarnak élni, lelkiismeret és józan ész nélkül valók; vadállatok, és az ilyen emberek még munkavégzésre is alkalmatlanok. Mivel nem tudnak nehézséget elviselni, még ha végeznek is munkát, nem képesek jól végezni azt, és ha el szeretnék nyerni az igazságot, erre még kevesebb remény van. Az, aki nem tud szenvedni és nem szereti az igazságot, hasznavehetetlen ember; még munkavégzésre sem alkalmas. Vadállat, és szemernyi emberi mivolt sincs benne. Az ilyen embereket ki kell iktatni; csakis ez felel meg Isten szándékainak.

Némelyek mezőgazdasági munkáért felelnek, és különösen szorgalmasok; van egy terv a fejükben, és tudják, hogy melyik évszakban melyik munkát kell elvégezni. Amikor eljön az ideje a mezők felszántásának, kimennek minden egyes földterületre, és megnézik azt. Összevetik azt, amit az egyes földterületekre ültetni terveztek az adott földterület tényleges állapotával, és megnézik, hogy megfelelő-e a tervük, és összhangban van-e a tényleges helyzettel. Azonkívül azt is megnézik, hogy mennyire nedves vagy száraz a talaj az adott évben, hogy milyen trágyára van szükség, és hogy mit lenne megfelelő ültetni. Miután megnézték ezt és immár van fogalmuk ezekről a

dolgokról, azonnal utánakérdeznek, hogy neveltek-e palántákat, és hány palántát neveltek, majd elmennek az üvegházba, hogy ott is szétnézzenek, és lássák, hogy a palántákat nevelő személy megbízható-e, vagy pedig tönkreteszi a palántákat. Ha egy ember nem elég ennek a munkának az elvégzésére, megbíznak egy másikat, hogy működjének együtt, s ők ketten felügyelik egymást. A lusta emberek vajon megteszik ezt? Nem, nem teszik meg. Ha senki sem felügyeli és noszogatja őket, ők maguk egyáltalán nem fognak kimenni a terepre; ha Isten háza nem kérdezősködik egy munka előrehaladásáról, akkor ők egyáltalán nem kezdeményezik az adott munka valóságos helyzetének a vizsgálatát. A szegényes képességű emberekkel az a helyzet, hogy bármit csinálnak is, azt mindig ők maguk csinálják, de képtelenek megkülönböztetni a sürgős és fontos dolgokat azoktól, amelyek nem azok, és egyszerűen csak vakon cselekszenek. Ezzel szemben ezek a lusta emberek elég okosak, és bármit csináljanak is, csak a szájukat szeretik jártatni és szeretnek másokat a munka elvégzésére utasíttatni; ők maguk soha semmit nem csinálnak, és nem is képesek valódi munkát végezni. Ezt gondolják: „Csak fel kell hívnom valakit, vagy el kell küldenem egy üzenetet és feltennem néhány kérdést, és azzal el is végeztem a munkám, és meg van oldva az ügy. Ezzel rengeteg gondot megspórolok magamnak! Nézd meg, micsoda vezetői képességem van! Mindössze néhány szóval be tudom fejezni a munkát – ezzel a felelősségeimnek is eleget teszek, nem igaz? Nem hanyagolom el a felelősségeimet. Ha megkérdez a Fennvaló ezekről a dolgokról, igen folyékonyan tudok válaszolni és világos magyarázatot tudok adni Neki. Mi értelme kimenni a munkaterületre és szemrevételezni azt? Akkor nehézségeket és szenvedést kellene elviselnem, és lebarnulna a bőröm attól, hogy a napon vagyok. Semmi szükség az efféle formalitások elvégzésére. Ha meg tudok spórolni magamnak némi gondot, akkor ezt fogom tenni. Semmi szükség arra, hogy ennyire megnehezítsem magamnak a dolgokat.” Hát nem igen „okos” az ilyen ember? Amikor az ilyen típusú emberek munkálkodnak, különös rátermettséggel spórolják le a munkát a céljaik elérése végett, illetve találják meg a rövidebb utat, és megvannak a maguk módjai és módszerei. Ők maguk semmit sem csinálnak, és részt sem vesznek semmiben. Mindössze telefonálhatnak, hogy kérdéseket tegyenek fel, felületesen végzik a dolgukat, és amint leteszik a telefont, máris lefekszenek, vagy vesznek egy masszázst, és átadják magukat a testnek. Az ilyesfajta emberek valóban tudják, hogy miként kell „munkát végezni”, valóban tudják, hogy miként találjanak lehetőségeket a tétlenségre, és valóban tudják, hogy miként kell felületesen dolgozni és rászédni az embereket! Mi haszna annak, hogy van az a kevéske képességük? Ugyanolyanok, mint azok a hivatalnokok a Kommunista Párt nemzetében, akik a munkahelyükre beérve csak teázgatnak és újságot olvasnak, és már azelőtt azon kezdenek gondolkodni, hogy mit fognak enni és hová mennek majd szórakozni, hogy vége lenne az aznapi munkának – nekik aztán csakugyan jó életük van. Az ilyen típusú hamis vezetők is ezt az alapelvet követik a munkájukban; semmi nehézséget nem szenvednek, semmi kimerültséget nem viselnek el, és mégis úgy cselekszenek mint egy

hivatalnok, és élvezik a státuszból fakadó előnyöket, a testvérek többsége pedig nem képes meglátni, hogy ez egy probléma. Így dolgoznak az efféle hamis vezetők, valódi munkát nem végeznek, és nem mennek ki terepre, hogy nyomon kövessék és szemrevételezzék a munkát, akkor vajon fel tudják fedezni a munkával kapcsolatos problémákat? (Nem.) Az álspirituális hamis vezetők és a szegényes képességű hamis vezetők annak ellenére vakok, hogy a szemük tágra van nyitva, és nem képesek meglátni a problémákat; akkor hát mi a helyzet az ilyesfajta haszontalan emberekkel? Ezt mondják: „Nem veszek részt valódi munkában, és nem megyek ki terepre, hogy az ott dolgozó emberek közé elegyedjek, úgyhogy, ha problémák merülnek fel, nem mondhatod, hogy vak vagyok, noha tágra van nyitva a szemem. Nem voltam kint terepen és nem láttam a problémákat, akkor hát mi közöm hozzá, ha problémák merülnek fel? Eredj, és keresd meg azokat, akik érintettek!” Hát nem igen ravaszok ezek a fickók? Azt gondolják, hogy csak annyit kell tenniük, hogy parancsokat osztogatnak, és megfelelően elrendezik az embereket, ennyi az egész, és akkor eleget tettek a felelősségeiknek, ők pedig pimasz módon élvezhetik a szabadidejüket és a szórakozás idejét. Nem számít, milyen problémák vannak odalent, nem tudakozódnak, hanem csak sietve kezelik a problémát, ha valaki jelenti azt a Fennvalónak. Másra sem koncentrálnak egész nap, mint arra, hogy élvezzék a státuszból fakadó előnyöket, lazán sétálgassanak mindenütt fel és alá, és a munka ellenőrzését színleljék, de valójában soha sehová nem mennek el, ahol valóban van probléma, és soha nem ellenőriznek kritikus fontosságú munkát – hát nem épp olyanok, mint amikor a Kommunista Párt hivatalnokai folyton csak felszínes erőfeszítéseket tesznek és csak olyan munkát végeznek el, amitől jó színben tűnnek fel? Hangzatos ígéreteket tesznek a nekik adott munka elvégzésére, de nem követik nyomon és nem felügyelik azt, és még ha ki is mennek terepre, mindössze a formalitásokon haladnak végig. Ők maguk egyáltalán nem végzik el a munkát, és problémákat sem oldanak meg maguk. Ezt gondolják: „Szükségtelen szenvednem és árat fizetnem ezeknek a dolgoknak az elvégzéséért. Elég, ha van ott valaki, aki elvégzi őket. Amúgy sem keresek semmi pénzt, úgyhogy jó az úgy, ha csak eltengődöm valahogy.” Vajon el tudják végezni jól a munkájukat, ha ilyen a gondolkodásmódjuk? Van egy kis terv a fejükben, és ezt gondolják: „Csak annyit fogok dolgozni, amennyi ételt enni kapok, és felületesen fogok végigcsinálni minden napot.” Konkrét munkát azonban sosem végeznek, és soha nem látni őket terepen. Hol vannak hát? Jól elvannak egy szép és biztonságos helyen, ahol jókat ehetnek, ihatnak és alhatnak, úgy élnek, akár egy kiskirály – rendszeresen zuhanyoznak, rendszeresen masszázst vesznek, rendszeresen váltanak ruhát –, és egyáltalán semmi szenvedést nem viselnek. Sosem gondolkodnak el azon, hogy milyen valódi munkát tudnak végezni, hogy milyen valódi problémákat tudnak megoldani, hogy mivel járultak hozzá Isten házához a munkájához, és hogy mitől alkalmasak arra, hogy élvezhessék mindezeket a szép dolgokat – soha semmit nem fontolnak meg ezek közül. Miféle alakok hát ezek az emberek? Ezeknek a nyomorultaknak nincs semmi öntudatuk, szégyentelen alakok, és nem érdemlik meg, hogy gyülekezetvezetők és dolgozók legyenek.

A hamis vezetők egyike sem végez soha valódi munkát. Úgy tesznek, mintha a vezető szerepük valami hivatalos pozíció lenne, élvezik a státusz előnyeit, és az általuk elvégzendő kötelességet, valamint az általuk vezetőként végzendő munkát teherként, nyűgként kezelik. A szívükben csordultig teli vannak ellenállással a gyülekezet munkája iránt: amikor arra kérik őket, hogy felügyeljék a munkát, és derítsék ki, milyen problémák vannak benne, amelyeket nyomon kell követni és meg kell oldani, akkor tele vannak vonakodással. A vezetőknek és a dolgozóknak ezt a munkát kell végezniük, ez a feladatuk. De nem csinálod és nem vagy hajlandó csinálni, akkor mégis miért akarsz még mindig vezető, illetve dolgozó lenni? Azért végzed a kötelességedet, hogy figyelembe vedd Isten szándékait, vagy azért, hogy tisztviselő legyél, és élvezd a státusz előnyeit? Ha csak azért lettél vezető, hogy valamilyen hivatalos pozíciót tudj betölteni, az vajon nem szégyentelen némiképp? Az efféle emberek jelleme a legalantasabb, nincs méltóságuk, és szégyentelenek. Ha testi kényelmet szeretnél élvezni, akkor siess vissza a világba, és versengj, vedd el erővel, valamint ragadd meg, amit csak tudsz, és ebbe senki nem fog beavatkozni. Isten háza Isten választottjainak a helye, hogy végezzék a kötelességeiket és imádják Őt; olyan hely, ahol az emberek az igazságra törekednek, és elnyerik az üdvösséget. Nem olyan hely, ahol bárki átadná magát a testi kényelemnek, még kevésbé olyan hely, ahol az emberek fejedelemként élnének. A hamis vezetők semmi szégyent nem ismernek, holtak a szégyenérzet számára, és nincs józan eszük. Bármilyen konkrét munkát bíznak is rájuk, nem veszik komolyan, és megfélemlenkednek róla; habár szóban nagyon jól reagálnak, semmi valódi dolgot nem tesznek. Hát nem erkölcstelen dolog ez? Nemcsak hogy nem végeznek valódi munkát, hanem még egyedüli hatalmat is akarnak – a saját kezükben akarják tartani a hatalmat az anyagiak, a személyzet és minden egyéb dolog felett, és el akarják érni, hogy mindennap jelentsenek nekik az emberek. Valójában nagyon szorgalmasok, amikor ezekről a dolgokról van szó. Amikor elérkezik az ideje, hogy jelentsenek a munkáról a Fennvalónak, maguknak tulajdonítják a testvérek által végzett összes munka eredményeit, így a Fennvaló tévesen azt hiszi, hogy nagyszerű munkát végeztek, amikor valójában mindent mások csináltak. Hány ember lett megnyerve az evangélium prédikálásán keresztül, mely emberek lettek előléptetve és részesülnek művelésben, mely emberek lettek elbocsátva a pozíciójukból, mely emberek lettek kitakarítva és így tovább – e konkrét feladatok egyikét sem ők maguk végezték, de mégis van képük jelenteni ezeket. Hát nem holtak ezek az emberek a szégyenérzet számára? Hát nem becsapás, amit művelnek? Az ilyen emberek annyira csalárdak és agyafúrtak! Okosnak gondolják magukat – holott valójában arról van szó, hogy a saját okos trükkjeik áldozatául esnek, végül pedig saját maguknak köszönhetően felfedtetnek és ki lesznek rekesztve. Nem számít, egyesek milyen munkát végeznek, vagy mely kötelességet tesznek, nem kompetensek benne, nem tudják felvállalni a terhet, és képtelenek eleget tenni azoknak a kötelezettségeknek és felelősségeknek, amelyeket egy embernek teljesítenie kellene. Hát nem söpredékek? Vajon még mindig méltók arra, hogy

emberinek nevezzék őket? Az együgyűek, mentálisan inkompetensek és a testi fogyatékosságtól szenvedők kivételével van-e olyan élő személy, akinek ne kellene végeznie a kötelességeit, és eleget tennie a felelősségeinek? Az efféle személy azonban mindig simlis, és lazsal, nem akar eleget tenni a felelősségeinek; ez arra mutat, hogy nem akar megfelelő emberi lény lenni. Isten megadta neki a lehetőséget, hogy emberi lény legyen, képességet és tehetséget adott neki, ő azonban nem tudja használni ezeket a kötelessége végzésében. Nem csinál semmit, hanem minden alkalommal élvezkedni akar. Hát alkalmas az ilyen személy arra, hogy emberi lénynek nevezzük? Mindegy, milyen munkát kap – legyen az fontos vagy hétköznapi, bonyolult vagy egyszerű –, mindig felületes, minden hájjal megkent, és lazsal. Amikor problémák merülnek fel, próbálja másokra hárítani a felelősséget; nem vállalva a felelősséget, de mégis folytatni akarja az élőködő életét. Hát nem haszontalan söpredék? A társadalomban kinek nem kell önmagára hagyatkoznia a megélhetésért? Ha az ember felnőtté lesz, gondoskodnia kell magáról. A szülei eleget tettek a felelősségüknek. Még ha támogatni akarnák is a szülei, akkor is nyugtalanítaná. Fel kellene tudnia ismerni, hogy a szülei befejezték a nevelésének a küldetését, és észre kellene vennie, hogy testileg ép felnőttként képesnek kell lennie az önálló életre. Egy felnőttnek nem kellene vajon legalább ennyi józan ésszel bírnia? Ha valakiben valóban van józan ész, semmiképpen nem tudná tovább szipolyozni a szüleit; félne, hogy mások kinevetik, hogy megszégyenül. Van tehát józan ész abban, aki szereti a gondtalanságot és utálja a munkát? (Nincs.) Folyton akar valamit a semmiért; soha nem akar semmilyen felelősségnek eleget tenni, és azt kívánja, hogy a sült galamb a szájába repüljön; mindig napi három teljes étkezést akar, hogy valaki felszolgálja neki, és finom ételeket és italokat fogyaszthasson, anélkül, hogy a legcsekélyebb munkát végezné. Hát nem egy élőködő gondolkodásmódja ez? És vajon van az élőködő embereknek lelkiismerete és józan esze? Van bennük integritás és méltóság? Egyáltalán nincs. Mind potyázó semmirekellők, csupa vadállat, lelkiismeret és józan ész nélkül. Egyik sem alkalmas arra, hogy Isten házában maradjon.

Tegyük fel, hogy a gyülekezet egy feladatot szervez számodra, és te azt mondd: „Akár olyan munka ez, amely lehetővé teszi, hogy figyelmet kapjak, akár nem – mivel nekem adták, jól elvégzem majd, és vállalom ezt a felelősséget. Ha vendéglátásra rendelnek ki, mindent megteszek azért, hogy jól csináljam; jól gondoskodom a testvérekről, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy mindenki biztonságát garantáljam. Ha arra rendelnek ki, hogy prédikáljam az evangéliumot, felszerelkezem az igazsággal, szeretettel prédikálom az evangéliumot, és teljesítem a kötelességemet. Ha idegen nyelv tanulására rendelnek ki, teljes szívvvel tanulmányozom azt, és keményen dolgozom rajta, és igyekszem a lehető leggyorsabban jól megtanulni, egy-két év alatt, hogy tanúskodhassak Istenről a külföldieknek. Ha arra kérnek, hogy tanúságtételi cikkeket írjak, lelkiismeretesen képzem magam erre, és az igazságalapelvekkel összhangban szemlélem a dolgokat, valamint tanulok a nyelvről. Habár lehet, hogy nem tudok szép

szövegű cikkeket írni, arra legalább képes leszek, hogy világosan közöljem a tapasztalati tanúságtételemet, hogy érthetően beszéljek az igazságról, és igaz tanúságot tegyek Isten mellett úgy, hogy az emberek épüljenek a cikkeim olvasásából, és az a javukra váljon. Bármilyen feladattal is bíz meg a gyülekezet, teljes szívemmel és erőmmel fel fogom vállalni azt. Ha van valami, amit nem értek, vagy probléma merül fel, imádkozom Istenhez, keresem az igazságot, az igazságalapelvekkel összhangban oldom meg a problémákat, és jól végzem a munkát. Bármi is legyen a kötelességem, mindenemet beleadom, hogy jól végezzem, és eleget tegyek Istennek. Bármit is érhetek el, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy magamra vállaljam a felelősséget, amelyet hordoznom kell, és legalábbis nem fogok szembemenni a lelkiismeretemmel és a józan eszemmel, nem leszek felületes, nem leszek minden hájjal megkent, és nem lazszálok, illetve nem mások munkájának a gyümölcsét élvezem. Semmit sem teszek, ami elmarad a lelkiismeret normájától.” Ez a magatartás minimális normája, és az, aki így végzi a kötelességét, lelkiismeretes és értelmes személynek minősülhet. Legalább a lelkiismereted legyen tiszta a kötelességed végzése során, és legalább legyél méltó a napi háromszori étkezésedre, és ne legyél ingyenélő. Erre mondják azt, hogy van felelősségérzeted. Akár jó, akár gyenge a képességed, és akár érted az igazságot, akár nem, mindenképpen ezzel a hozzáállással kell rendelkezned: „Mivel ezt a feladatot rám bízta, komolyan kell vennem; törődnöm kell vele, valamint teljes szívemet és erőmet bele kell adnom, hogy jól végezzem. Ami azt illeti, hogy tökéletesen el tudom-e végezni, nem vállalhatok garanciát, a hozzáállásom azonban az, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, hogy jól végezzem, és biztosan nem leszek felületes vele kapcsolatban. Ha probléma merül fel a munkában, felelősséget kell vállalnom, és gondoskodnom kell róla, hogy levonjam a tanulságot és jól végezzem a kötelességemet.” Ez a helyes hozzáállás. Nektek ilyen a hozzáállásotok? Egyesek azt mondják: „A rám bízott munkát nem kell feltétlenül jól végeznem. Csupán csak megteszem, amit tudok, és a végeredmény olyan lesz, amilyen lesz. Nem kell annyira kifárasztanom magam, illetve szoronganom, ha valamit rosszul csinállok, és nem kell annyi stresszt vállalnom. Mi értelme annak, hogy úgy kifárasztam magam? Elvégre folyton dolgozom, és nem vagyok ingyenélő.” A kötelességhez való effajta hozzáállás felelőtlen. „Ha van kedvem dolgozni, akkor dolgozom valamit. Egyszerűen megteszem majd, amit tudok, és a végeredmény olyan lesz, amilyen lesz. Nem kell ezt annyira komolyan venni.” Az ilyen emberek nem viszonyulnak felelősségteljesen a kötelességükhöz, és nincs bennük felelősségérzet. Ti miféle emberek vagytok? Ha az első fajta emberek vagytok, akkor van józan eszetek és emberi mivoltotok. Ha a második fajta emberek vagytok, akkor nem különböztök azoktól a hamis vezetőktől, akiket az imént boncolgattam. Csak semmittevással töltitek a napjaitokat. „Kerülöm a fáradságot és a nehézségeket, csupán csak jól érzem magam. Még ha egy napon el is bocsátanak, akkor sem veszítek semmit. Legalább néhány napig élveztem a státusz előnyeit, ez nem jelent veszteséget számomra. Ha engem választanak vezetőnek, akkor így fogok viselkedni.” Mi a véleményetek az ilyen ember gondolkodásmódjáról? Az

ilyen emberek álhívők, akik a legkevésbé sem törekednek az igazságra. Ha valóban van felelősségérzeted, akkor az azt jelzi, hogy van lelkiismereted és józan eszed. Nem számít, hogy milyen nagy vagy kicsi a feladat, nem számít, hogy ki bízta rád ezt a feladatot, akár Isten háza bízta rád, akár egy gyülekezeti vezető vagy dolgozó, a hozzáállásodnak ilyennek kell lennie: „Ha ezt a kötelességet rám bízta, ez Isten felmagasztalása és kegyelme. Az igazságalapelvek szerint jól kell végeznem. Bár átlagos képességű vagyok, hajlandó vagyok vállalni ezt a felelősséget, és mindent megteszek, hogy jól végezzem. Ha silány munkát végzek, akkor vállalom kell érte a felelősséget, ha pedig jó munkát végzek, az nem az én érdemem. Ezt kell tennem.” Vajon miért mondom azt, hogy elvi kérdés, hogyan bánik valaki a kötelességével? Ha valóban van felelősségérzeted és felelősségteljes ember vagy, akkor képes leszel a válladra venni a gyülekezeti munkát, és jól végezni a kötelességet, amit végezned kell. Ha nem veszed komolyan a kötelességedet, akkor az Istenbe vetett hitről alkotott nézeted helytelen, valamint problematikus az Istenhez és a kötelességedhez való hozzáállásod. Az a nézeted a kötelességed végzésével kapcsolatban, hogy felületesen végzed, és csak úgy átvészeled valahogy, és akár olyasvalamiről van szó, amit hajlandó vagy megtenni, akár olyasvalamiről, amit nem, illetve akár jó vagy benne, akár nem, mindig ezzel a mindössze átvészelné akaró hozzáállással viszonyulsz hozzá, így hát nem vagy alkalmas arra, hogy vezető vagy dolgozó légy, és nem érdemled meg, hogy gyülekezeti munkát végezz. Mi több, nyersen fogalmazva elmondható, hogy a magadfajta emberek semmirekellők, arra vannak rendelve, hogy semmit se érjenek el, és egyszerűen csak hasznavehetetlen emberek. Milyen emberek hasznavehetetlenek? A zavarodott fejű emberek, az olyanok, akik eltékozzák a napjaikat. Az efféle emberek semmiért sem vállalnak felelősséget, amit tesznek, és nem is veszik komolyan azt; mindent összezavarnak. Ügyet sem vetnek a szavaidra, bárhogyan is beszélsz az igazságról. Ezt gondolják: „Ha akarom, így eleveckélek. Mondj, amit akarsz! Mindenesetre most teszem a kötelességemet, és van mit ennem, ez elég jó. Legalább nem kell koldusnak lennem. Ha egy napon majd nem lesz mit ennem, akkor elgondolkodom rajta. A Menny mindig hagy kiutat az ember számára. Azt mondod, nincs lelkiismeretem és józan eszem, valamint, hogy zavarodott fejű vagyok – és akkor mi van? Nem szegtem meg a törvényt. Legfeljebb van egy kis jellembeli hiányosságom, de ez számomra nem veszteség. Amíg van mit ennem, addig rendben van.” Mit gondolsz erről a nézőpontról? Azt mondom neked: az ehhez hasonló zavarodott fejű embereknek, akik tétlenül töltik a napjaikat, mind az a sorsuk, hogy kirekesztik őket, és semmiféleképp nem érhetik el az üdvösséget. Akik már több éve hisznek Istenben, de még sosem fogadtak el semmit az igazságból, valamint nincs tapasztalati tanúságtételük, mind ki lesznek rekesztve. Egyikük sem fogja túlélni. A söpredék és semmirekellő emberek mind ingyenélők, és elrendeltetett, hogy ki legyenek rekesztve. Ha némely vezetők és dolgozók csupán ingyenélők, őket annál inkább el kell bocsátani és ki kell rekeszteni. Az efféle zavarosfejű emberek továbbra is vezetők és dolgozók akarnak lenni, de méltatlanok rá! Semmilyen

valódi munkát nem végeznek, mégis vezetők akarnak lenni. Nekik aztán igazán nincs szégyenérzetük!

Némely vezetők és dolgozók ezt mondják, miután elbocsátják őket a pozíciójukból: „Nagyszerű, hogy nem vagyok vezető vagy dolgozó. Nem kell annyit aggódnom, sem annyit vesződnöm. Csodálatos dolog hétköznapi testvérnek lenni. Miért vesződnék ezzel? Nem arra van a képességem, hogy csak kimerítsem magam.” Valaki más ezt kérdezi tőlük: „Mit fogsz csinálni most, hogy nem vagy vezető vagy dolgozó?” Mire ők így felelnek: „Bármit szívesen csinálok, amíg az nem túl fárasztó, és nem kerül sok erőfeszítésbe – olyasvalami lenne jó, amihez körbe kell járkálni és nézelődni, vagy ülni kell és beszélni vagy a monitort nézni, és amit nem kell késő estig végezni, valamint testi szenvedéssel sem jár.” Miféle beszéd ez? Ha azt veszed észre, hogy az általad választott vezető vagy dolgozó egy ilyen alak, mit fogsz érezni a szívedben? Nem erős megbánást talán? (De igen.) Lesznek hát bármilyen gondolataid ezzel kapcsolatban? Ezt fogod mondani: „Eredetileg úgy láttam, hogy van egy kis képességed, és elő akartalak léptetni és művelni akartalak, valamint esélyt akartam adni neked, hogy még több igazságot megérthess. Sosem képzeltem volna, hogy a semminél is kevesebb vagy. Már bánom, hogy annak idején emberszámba vettelek. Sosem képzeltem volna, hogy végül is nem vagy az. Még egy disznóval vagy egy kutyával sem érsz fel; söpredék vagy. Nem érdemled meg, hogy ezt az emberi bőrt viseld, és nem érdemled meg, hogy ember légy!” Kellemetlenül hangoznak ezek a szavak? (Nem.) Nektek nem hangoznak kellemetlenül, de az efféle söpredéknek vajon nem hangoznak nagyon is kellemetlenül? (De igen.) Van szíve az efféle söpredéknek? (Nincs.) Akkor meg tudják vajon mondani, hogy jó vagy rossz dolgokat mond róluk valaki? Amikor szív nélkül való emberek találkoznak bármilyen dologgal, nem változtatnak azon a hozzáállásukon, hogy csak úgy tétlenül tengessék a napjaikat. Azt gondolják, hogy ez így nagyszerű mindaddig, amíg nekik hasznuk és előnyük származik belőle, és amíg ők kényelmesen érzik magukat. Úgyhogy nem számít, mit mond bárki más, nem érdekli őket. Ez az ő híres mondásuk: „Nem számít, mit mondasz, nem számít, hogyan látsz vagy értékelsz engem, vagy hogy miként osztályozol vagy kezelsz, nem érdekel!” Hát nem söpredékek csupán ezek az emberek? Bármit mondasz is, nincs bennük semmi érzés, és nem szívlelik meg. Miért nem szívlelik meg? Léhűtők csupán, és nincs szívük. A szív nélküli embereknek nincs méltóságuk és integritásuk, semmivel nem törődnek, amit mondasz, és bármilyen szigorúan beszélsz is hozzájuk, nem fognak szűrő érzést érezni a szívük táján. Csak a méltósággal, integritással és józan ésszel bíró emberek fognak fájdalmat érezni és azt, mintha szíven szúrták volna őket, amikor ilyen szavakat hallanak. Ezt fogják mondani: „Alantas módon viselkedtem, lenéznek miatta az emberek, és elveszítettem a méltóságomat, úgyhogy többé nem fogok így cselekedni. Vissza akarom nyerni a méltóságomat, és nem akarom, hogy lenézzenek az emberek. Igyekezni fogok visszaszerezni a becsületemet, és bármibe kerüljön is, mindent megteszek azért, hogy méltósággal éljek és eleget tegyek Istennek.” Lesznek érzéseik az olyan szavak

hallatán, amelyek sértik a méltóságukat, és egy fájó pontjukra, gyenge pontjukra tapintanak rá – ezeknek az embereknek van szívük. Amikor azok, akiknek vannak érzéseik, és akiknek van méltóságuk, helytálló kijelentéseket hallanak és pozitív dolgokat látnak, valamint különbséget tesznek a helyes és a helytelen dolgok között, akkor megvan bennük az elhatározás, hogy megváltozzanak, mivel van méltóságuk, és nem akarják, hogy mások lenézzék őket. Azoknak a léhűtőknek és hasznavehetetlen embereknek nincs méltóságuk, így bármit mondasz is nekik, bármennyire helytállóak, pontosak, az igazsággal összhangban lévők, illetve bármennyire pozitív dolgok is a kijelentéseid, nem lesznek hatással ezekre az emberekre, és a legkevésbé sem hatják meg őket. Egy méltóság nélküli emberben egyáltalán semmilyen érzés sincs semmilyen pozitív dologgal, ítélettel vagy leleplezéssel kapcsolatban, és nincs meg a helyes hozzáállása sem ahhoz, hogy miféle életutat válasszon. Ezért van az, hogy bármit mondasz is neki, bárhogyan leplezed is le vagy bárhogyan jellemzed is őt, egyáltalán nem hajlandó elfogadni, és nem érdekli őt. Használ tehát bármit is, ha az igazságot prédikálsz és ha prédikációkat tartasz az ilyen embereknek? Van bármi haszna a megmetszésüknek? Van bármi haszna annak, ha megítéled és megfenyíted őket? Nincs! Az ilyen emberek egyszerűen haszontalanok. Csak úgy tengetik a napjaikat, és a fenevadak kategóriájába tartoznak – egész pontosan fogalmazva: nem emberek. Nem érdemlik meg, hogy hallják Isten szavait. Ha ezek a semmirekellők, ezek a paraziták gyülekezetvezetők lesznek, fel tudják vajon fedezni a gyülekezetben jelenlévő problémákat? Meg tudnak oldani problémákat? Biztosan nem. Ha Isten választott népe felvet egy problémát, meg tudják azt oldani? Biztosan nem tudják megoldani azt sem. Képtelenek bármiféle problémát megoldani, akkor hát hogyan tudnának vezetői munkát végezni? Ez elképzelhetetlen lenne! Vezetőként és dolgozóként legalább arra képesnek kell lenniük az embereknek, hogy megoldják a gyülekezeti munkában jelenlévő problémákat, valamint azokat a problémákat, amelyek Isten választott népének az életbe való belépésével kapcsolatban fennállnak. Ha egy ideig képzésben részesülnek és szereznek némi tapasztalatot, azonkívül tudnak néhány igazságról beszélni és valamilyen tapasztalati tanúságtételről beszélni, akkor fokozatosan kompetenssé válhatnak a vezetői munka terén. Ha egyáltalán nem képesek problémákat felfedezni és megoldani, akkor semmiképpen nem végezhetnek vezetői munkát; akkor hamis vezetők, és el kell bocsátani őket, valamint új vezetőket kell választani.

Azoknak, akik vezetőkként szolgálnak, legalább egy keveset érteniük kell az igazságból, és kell, hogy legyenek gyakorlati tapasztalataik. Ha egyáltalán nincsenek tapasztalataik, akkor bizonyosan nem értenek semmit az igazságból. Némelyek, akik vezetőkként szolgálnak, jók a szavak és doktrínák prédikálásában, és el tudják nyerni az emberek többségének elismerését és dicséretét. Habár a hamis vezetők látszólag meg tudják válaszolni a kérdéseket, az igazságalapelveket nem képesek közölni. Minden, amit prédikálnak, üres elmélet, és egyáltalán nincs benne semmi gyakorlati. A prédikálásukat hallgatva úgy érzik az emberek, hogy az egyezik a saját ízlésükkel, és

akiknek nincs ítélőképességük, igencsak helyeslik. Csakhogy később még mindig nincs gyakorlási útjuk, és nem találják a gyakorlás alapelveit. Lehet ezt akkor úgy tekinteni, hogy megoldottak bármiféle problémát? Hát nem felületes viselkedés ez a részükről? Ha valaki így próbál problémákat megoldani, az vajon valódi munkavégzésnek tekinthető? A hamis vezetők nem végeznek valódi munkát, azt viszont tudják, hogy miként viselkedjenek hivatalnokként. Mi az első dolguk, miután vezetővé lesznek? Az, hogy megvásárolják az emberek kegyét. Ezt a hozzáállást veszik fel: „Az új tisztviselők buzgón imponálnak”: először tesznek pár dolgot, amivel elnyerik az emberek kegyét, és kezelnek néhány olyan dolgot, amely mindenkinek javít a mindennapi jólétén. Először megpróbálnak jó benyomást kelteni az emberekben, megmutatni mindenkinek, hogy összhangban vannak a tömegekkel, hogy azután mindenki dicsérje őket, és ezt mondja: „Ez a vezető úgy viselkedik irányunkban, mint egy szülő!” Azután hivatalosan is átveszik az irányítást. Úgy érzik, hogy népszerűek és támogatást élveznek, a pozíciójuk pedig be van biztosítva; ezután elkezdik élvezni a státuszból fakadó előnyöket, mintha azok jogosan megilletnék őket. Ezek a mottóik: „Az élet arról szól, hogy jókat együnk, és szépen öltözködjünk”, „Rövid az élet, élvezd, amíg tudod”, „Idd meg ma a mai nap borát, és ne aggódj a holnap miatt holnapig.” Minden napot úgy élveznek, ahogy van, szórakoznak, amíg csak tudnak, és nem gondolnak a jövőre, és még kevésbé veszik fontolóra, hogy milyen felelősségeket kell teljesítenie és milyen kötelességeknek kell eleget tennie egy vezetőnek. A látszat kedvéért a megszokott módon prédikálnak néhány szót és doktrínát, és végrehajtanak néhány feladatot, de semmilyen valódi munkát nem végeznek. Nem hozzák felszínre a valódi problémákat a gyülekezetben és nem oldják meg azokat teljesen, akkor hát mi értelme van annak, hogy ilyen felületes feladatokat végeznek? Nem megtévesztő ez? Rá lehet bízni fontos feladatokat egy ilyesfajta hamis vezetőre? Vajon összhangban van Isten házának a vezetők és dolgozók kiválasztására vonatkozó alapelveivel és feltételeivel? (Nem, nincs.) Ezeknek az embereknek nincs semmi lelkiismeretük és józan eszük, híján vannak mindennemű felelősségérzetnek, mégis szeretnének valamilyen hivatalos pozíciót betölteni, vezetők lenni a gyülekezetben – miért ilyen szégyentelenek? Vannak egyesek, akiknek van felelősségérzetük, mégsem lehetnek vezetők, ha szegényes a képességük – a hasznavehetetlen emberekről nem is szólva, akiknek egyáltalán nincs felelősségérzetük; ők még kevésbé alkalmasak arra, hogy vezetők legyenek. Mennyire lusták az ilyen falánk és tétlen hamis vezetők? Még ha fel is fedeznek egy problémát, és tudják, hogy ez egy probléma, akkor sem veszik komolyan, és ügyet sem vetnek rá. Annyira felelőtlenek! Noha jó a beszélőkéjük, és látszólag van némi képességük, nem tudják megoldani a gyülekezeti munkában felmerülő különféle problémákat, minek következtében megreked a munka; egyre jobban felhalmozódnak a problémák, de ezek a vezetők nem foglalkoznak velük, és mindenáron el akarnak végezni néhány felületes feladatot a szokásos módon. És mi a végeredmény? Vajon nem rontják és nem fuserálják el a gyülekezeti munkát? Nem okoznak káoszt és az egység hiányát a gyülekezetben? Ez

elkerülhetetlenül ide vezet. Ebben a helyzetben jelentést fognak vajon tenni a hamis vezetők a Fennvalónak? Biztosan nem. Ha a gyülekezetben valaki jelenteni akarja a hamis vezetők problémáit a Fennvalónak, azok vajon bele fognak egyezni ebbe? Egész biztosan elnyomják és akadályozzák majd az illetőt, és senkinek sem fogják megengedni, hogy jelentsen egy problémát a Fennvalónak, és mindenkit korlátoznak, elnyomnak és elszigetelnek, aki ilyet tesz. Mondjátok meg Nekem, hát nem nagyon megvetendők ezek a hamis vezetők? Akármennyit ártottak is a gyülekezet munkájának, nem fogják lehetővé tenni, hogy tudjon róla a Fennvaló, azt pedig még kevésbé, hogy megoldja. Nem törődnek mással, csak a státuszukból fakadó előnyökben való elmerüléssel és a saját hiúságuk és büszkeségük megóvásával – az ilyen emberek teljes mértékben megvetendők és szégyentelenek! Hát nem teljességgel lelkiismeret és emberi mivolt híján valók? Amikor a Fennvaló a munkáról érdeklődik, ők határozottan azt mondják, hogy nincsenek problémák, kitérnek a Fennvaló elől, és lerázzák Őt – ezzel vajon nem megtevesztik a Fennvalót, és nem elrejtik a dolgokat azoktól, akik alattuk vannak? Egyre több probléma gyülemlik fel a gyülekezeti munkával kapcsolatban, és a hamis vezetők nem tudják azokat maguk megoldani, mégsem jelentik ezeket a problémákat a Fennvalónak. Ilyen körülmények között úgy tesznek, mintha nem lenne semmi baj; ugyanúgy elmerülnek a kényelemben, egész nap semmittevőn elüldögélnek és naphosszat tétlenkednek, és közben egyáltalán nem fogja el őket a nyugtalanság. Amikor pedig lelepleződnek a problémák, és a Fennvaló vizsgálódni kezd, még mindig ezt mondják: „Én kirendeltem embereket ennek a munkának az elvégzésére. Én eleget tettem a felelősségeimnek. Ha nincs jól elvégezve a munka, akkor az mások hibája. Mi közöm hozzá?” Ezzel a néhány szóval teljes mértékben lerázzák magukról a felelősséget. Olyan, mintha egyáltalán nem lennének felelősek ezért a dologért. Nemcsak hogy nem gondolkodnak el magukon, hanem még igazolva és megnyugodva is érzik magukat, ezt mondván: „Akárhogy is, én nem tétlenkedtem a kötelességemben; én nem vagyok ingyenélő. Ha a Fennvaló nem bocsát el engem, akkor továbbra is vezetőként fogok szolgálni. Ha benyújtanám a felmondásomat, azzal nem árulnám el Istent? Nem tanúsítanék ezzel hűtlenséget a kötelességem iránt?” Ha megmetszed őket, sok érveléssel elő tudnak állni, hogy megcáfoljanak téged. Nem fogják azt mondani, hogy felelősek ezért a dologért, nem fogják megmondani, hogy mik a felelősségeik, és nem fognak elgondolkodni azon, hogy milyen természetű dolog az, hogy nem oldják meg a problémákat, és nem végeznek valódi munkát. Hát nem szörnyen gyűlöletesek az ilyen emberek? Megakasztják a gyülekezet munkáját, és nagyon hosszú időn át ártanak Isten választott népének anélkül, hogy egy szemernyi megbánást is éreznének a szívükben – vajon így is emberek még? Még mindig van egy szemernyi lelkiismeretük vagy józan eszük? Némelyek ezt mondják: „Az efféle embereket nem kellene vezetőkké választani.” Elméletileg így van, de valóban van néhány ilyen ember a megválasztott vezetők és dolgozók között; ez tény. Mindez azért történik, mert Isten választott népe híján van a tisztánlátásnak, és azért is, mert a legtöbben az emberek kedvében akarnak

járni, így ebből következően hamis vezetőket és hamis dolgozókat választanak meg. Éppen ezért gyülekezeti választások előtt még többet kell beszélgetni a vezetők és dolgozók megválasztásának alapelveiről, ahogyan a hamis vezetők és hamis dolgozók felismerésének alapelveiről is; ez biztosítani fogja, hogy többen adják le az alapelvekkel összhangban a szavazatukat. Csakis ezáltal származhatnak jó eredmények a gyülekezeti választásokból.

Mondjátok meg Nekem, az efféle megvetendő és szégyentelen semmirekellők képesek jól végezni a gyülekezeti munkát vezetőkként és dolgozókként? Meg tudják-e oldani a gyülekezetben jelen lévő problémákat vagy azokat a nehézségeket, amelyekkel Isten választott népe találkozik? (Nem.) Mit kell tehát tennetek, amikor ilyen hamis vezetőkkel találkoztok? Tegyük fel, hogy ezt mondja valaki: „Szegényes képességűek vagyunk és nincs ítélőképességünk, úgyhogy semmit sem tehetünk, ha hamis vezetővel találkozunk.” Helyes ez az állítás? Bizonyára nem mindenki szegényes képességű és ítélőképesség nélkül való a gyülekezetben, nem igaz? Lennie kell legalább néhány embernek, akik viszonylag értik az igazságot. Ha tehát valaki talál egy hamis vezetőt, aki nem képes valódi munkát végezni, sem problémákat megoldani, akkor beszélgetniük kell azokkal, akik értik az igazságot, és meg kell kérniük őket arra, hogy használják az ítélőképességüket és hozzanak ítéletet. Helyénvaló ez? (Igen, az.) Miért helyénvaló? Milyen következményekkel fog járni, ha egy gyülekezetvezető nem képes valódi munkát végezni? Kik lesznek az áldozatok? Vajon nem Isten választott népe a gyülekezeten belül? Ha egy hamis vezető három vagy öt éven át irányítja a gyülekezetet, akkor az hány ember esetében lesz kihatással az igazság megértésére és a valóságba történő belépésre? Hány ember esetében fogja késleltetni Isten üdvösségének az elnyerését? Gondolni is rossz ezekre a következményekre. Amikor tehát egy hamis vezetőről kiderül, hogy nem végez valódi munkát és képtelen bármilyen problémát megoldani, az Isten választott népének minden egyes tagja számára jelentős dolog, és haladéktalanul le kell leplezniük és jelenteniük kell azt a hamis vezetőt annak elkerülése érdekében, hogy késedelmeket okozhasson a munkában. A gyülekezetvezetők Isten választott népének ártanak azzal, hogy nem végeznek valódi munkát. Ha Isten választott népéből senki sem leplezi le vagy jelenti őket, és mindannyian közönyösen állnak ehhez, akkor nincs remény az adott gyülekezet számára. Tegyük fel, hogy folyton efféle, a felelősségvállalást kerülő gondolatokat tápláltok a szívetekben: „Akárhogy is van, te vagy a vezető. Nem tudsz valódi munkát végezni, de mégsem jelentetted a problémákat a Fennvalónak – ha ez késlelteti a gyülekezet munkáját, a Fennvaló téged von majd felelősségre. Mi közünk nekünk ehhez? Minek aggódnánk miatta? Nem mi vagyunk ezzel megbízva. Téged terhel ez a felelősség.” Ha folyton ezt az elképzelést tápláljátok a szívetekben, nem fogja ez vajon késleltetni a dolgokat? Nem lesz kihatással az igazságra való törekvésekre, a valóságba való belépésekre, és arra, hogy elnyerjétek Isten üdvösségét? Ha a gyülekezetben senki sem vállal felelősséget, akkor nehéz megmondani, hogy vajon ez a gyülekezet képes-e bizonyosságot tenni Isten mellett

és részesülni Isten áldásaiban, azt pedig még nehezebb megmondani, hogy hány ember fog üdvösséget nyerni ebben a gyülekezetben. Ha ebben a gyülekezetben mindenki így gondolkodik és ezt a nézetet vallja, akkor egyáltalán nincs semmi remény e gyülekezet számára. Nem ez a probléma áll fenn jelenleg a filmgyártó csapatoknál? A vezetőitek némelyike nem kezeli és nem is jelenti a problémákat – ők hamis vezetők. Képesek vagytok ezt meglátni? Ezek a vezetők nem oldanak meg problémákat a számotokra – nem jöttetek még rá, hogy ez probléma? Tényleg örültök ennek? „A vezetőnk nem jelenti ezt a problémát, és ezt a problémát nem lehet megoldani, úgyhogy ez jó alkalom arra, hogy megpihenjünk. Ez nagyszerű! Azonkívül a Fennvaló nem kérdezett rá személyesen erre a dologra mostanában, úgyhogy jelentenünk sem szükséges a problémát. Miért ne próbálnánk meg egy kis szabadidőt biztosítani magunknak? Muszáj ilyen gyorsan felvennünk és időben leforgatnunk a filmet? Nagyszerűen haladunk! Mi van akkor, ha nem vagyunk még készen a forgatással? El leszünk talán ítélve érte?” Ez a hozzáállásotok? Azt gondoljátok, hogy nem olyan szigorú Isten háza munkájának az ütemterve, úgyhogy a végtelenségig elhúzhatjátok, és hogy amíg nem kérdez rá a Fennvaló a dologra vagy nem vizsgálja meg, addig szükségtelen aggódnotok vagy bármiféle nyomást éreznetek, és elég, ha megoldjátok azokat a problémákat, amelyeket meg tudtok oldani, amit pedig nem, azt hagyhatjátok elsikkadni? Ez a nézőpontotok? (Nem.) Miért nem jelentitek hát a problémákat, ha egyszer vannak? Arról lenne szó, hogy ezek a hamis vezetők az irányításuk alatt tartanak benneteket, vagy talán bódító varázsitalt itattak veletek, amitől zavartak és beszédképtelenek lettetek? Mi itt a probléma? Amikor problémák vannak jelen, tudtok róluk? Ha azt mondjátok, hogy nem tudtok róluk, akkor hazudtok; ha tudtok róluk, de nem jelentitek őket, akkor nemtörődömök és súlyosan hanyagok vagytok a felelősségeitekben, és semminemű hűséget nem tanúsítotok a kötelességetek iránt. Még ha a világban dolgozol is, hogy pénzt keress, akkor is méltónak kell lenned a csekélyke béredre. Arról nem is beszélve, hogy Isten házában az eledelét eszed; az üdvösségre törekszel, miközben a kötelességedet teljesíted, és ezáltal a saját rendeltetési helyedhez kövezed ki az utat, és arra készülsz. Nem Isten házáért teszed ezt, és nem is bármely emberért, és még kevésbé Érttem – önmagadért teszed. Finoman fogalmazva: azért végzik a kötelességüket az emberek, hogy üdvösséget nyerjenek, ám ha pontosan akarunk fogalmazni, önmagukért teszik, hogy áldásokat nyerjenek, és jó rendeltetési helyük legyen. Világosan meg kell értened ezt a dolgot; ne légy bolond! Nem más emberekért vagy a szüleidért végzed a kötelességedet, és nem is azért, hogy dicsőséget szerezz az őseidnek vagy megbecsülést a családot nevének – önmagadért teszed. Isten teremtett téged, és amióta megteremtette a világot, előre elrendelte, hogy megszüless majd az utolsó napokban. Behozott az Ő házába, megengedte, hogy meghalld a hangját, megengedte, hogy minden nap edd és idd a szavait, és ellátást kapj az életre, valamint esélyt adott neked arra, hogy végezhess a kötelességedet Isten házában. Teremtett lényként ez a legjobb esélyed, és egyben az egyetlen esélyed az üdvösség elnyerésére. Ha a kötelességed teljesítése közben

eljátszod ezt az esélyt, akkor nem számít, hogy büntetésben részesülsz-e vagy hogy sírsz és a fogadat csikorgatod-e, amikor végül utolérnek a csapások – mindez a te műved lesz, és meg fogod érdemelni! Ez a te saját hibád lesz. Nincs rá szükség, hogy mások vállalják magukra a felelősségeidet, és arra sincs szükség, hogy te vállald el mások felelősségeit. Egyedül te vállalhatsz felelősséget az útért, amelyen jársz, és mindenért, amit ma teszel, és csakis te viselheted a végső következményeket. Én annyit tehetek, hogy megértetem veletek azokat a dolgokat, amelyeket el kell beszélnem és mondanom nektek, és hogy kikövezem számotokra az utat, hogy ráléphessetek az üdvösség útjára. Mindent világosan elmagyaráztam, úgyhogy rajtatok áll, hogy konkrétan miként cselekedtek. Én nem foglalkozom a ti dolgotokkal; csak a Rám eső munkát végzem el, és ennél több munkát nem végzek. Nem tény talán, hogy a saját rendeltetési helyetek érdekében végzitek a kötelességeiteket? Nem ostobaság, ha ezt mondod: „Olyan sok probléma van, de a vezetőm nem jelenti azokat, úgyhogy én sem fogom jelteni őket”? Nem számító viselkedés ez? Mi a felelősséged, amikor problémát látsz? Az a felelősséged, hogy mindenkit összehívj, és hogy lecsendesedve keressetek és beszéljetek a problémával kapcsolatban, hogy meglássátok, melyik területen merült fel a probléma, és megtaláljátok annak gyökérokát. Ha némi beszélgetést követően megtaláljátok a gyökérokot, de ti magatok nem vagytok képesek megoldani a problémát, akkor azonnal jelentenetek kell azt a Fennvalónak. Kinek kell jelentenie? Neked kell jelentkezned és ezt mondanod: „Majd én jelentem! Ha ez nem működik, akkor választhatunk néhány képviselőt és jelenthetjük közösen.” Némelyek ezt kérdezik: „Nincs talán vezetőnk?” Mire ezt feleled: „Ő nem vezető! Egyáltalán nem tesz eleget egy emberi lény felelősségeinek. Emberbőrbe bújt fenevad csupán, akit ki kell rúgni és el kell bocsátani! Ő nem jelenti a problémát, úgyhogy nekünk magunknak kell jelentenünk – ez a mi felelősségünk. Csak azután fog emberi lényekként kezelni bennünket Isten, miután eleget tettünk a felelősségeinknek. Ha pontosan tudjuk, hogy mik a felelősségeink, de nem teszünk eleget nekik, akkor nem érdemeljük meg, hogy emberek legyünk, és akkor semmiképpen nem fog akként tekinteni ránk Isten.” Ha Isten nem tekint rád emberként, az vajon mit sugall, minek tekint akkor téged? Azt sugallja, hogy disznónak vagy kutyának tekint. És vajon még akkor is megmentene téged Isten? Ki van zárva. Ha tehát végül nem lesz jó rendeltetési helyed, azt nem te okoztad saját magadnak? És akkor vajon nem a semmiért végezted a kötelességedet? Rajtad múlik, hogy milyen utat választasz, és rajtad múlik az is, hogy jársz-e rajta. Akármilyen utat választasz, és akármelyek is a végső következmények: te viseled a felelősséget; senki sem fog felelősséget vállalni az útért, amelyen jársz, sem az abból eredő következményekért.

Ha vezetőkként és dolgozókként figyelmen kívül hagyjátok a kötelességek végrehajtása során előforduló problémákat, sőt, még különféle ürügyeket és kifogásokat is kerestek, hogy kibújjatok a felelősség alól, és nem oldotok meg bizonyos problémákat, amelyeket képesek lennétek megoldani, valamint nem jelentitek a Fennvalónak azokat a problémákat, amelyeket nem vagytok képesek megoldani, mintha azokhoz semmi

közötök nem lenne, az vajon nem a felelősségetek elhanyagolása? Okos dolog vagy ostobaság így kezelni a gyülekezet munkáját? (Ostobaság.) Hát nem minden hájjal megkentek az efféle vezetők és dolgozók? Nincsenek híján mindennemű felelősségérzetnek? Amikor problémákkal találkoznak, figyelmen kívül hagyják azokat – hát nem meggondolatlan emberek? Hát nem ravasz emberek? A ravasz emberek mindenkinél ostobábbak. Becsületes embernek kell lenned, felelősségérzettel kell bírnod, amikor problémákkal szembesülsz, és minden lehetséges módszert meg kell próbálnod, és a megoldásuk érdekében keresned kell az igazságot. Egyáltalán nem lehetsz ravasz ember. Ha csak az foglalkoztat, hogy miként bújj ki a felelősség alól és mosd a kezeidet, amikor problémák merülnek fel, ezért a viselkedésért még a nem hívők körében is el lennél ítélve, nemhogy Isten házában! Isten minden bizonnyal elítéli és elátkozza ezt a viselkedést, Isten választott népe pedig utálja és elutasítja. Isten a becsületes embereket kedveli, a csalárd és minden hájjal megkent embereket pedig utálja. Ha ravasz ember vagy és minden hájjal megkent módon cselekszel, nem fog vajon utálni téged Isten? Hagyja majd vajon Isten háza, hogy csak úgy megúszd? Előbb vagy utóbb számon leszel kérve. Isten a becsületes embereket kedveli, a ravasz embereket pedig nem kedveli. Mindenkinek világosan meg kell ezt értenie, senki sem lehet többé zavaros fejű, és nem tehet ostobaságokat. Az átmeneti tudatlanság megbocsátható, de ha valaki egyáltalán nem fogadja el az igazságot, akkor az illető túlságosan csökönyös. A becsületes emberek képesek felelősséget vállalni. Nem a saját nyereségeiket és veszteségeiket mérlegelik; csak Isten házában a munkáját és érdekeit védik. Kedves és becsületes szívük van, amely olyan, akár egy tiszta vízzel teli tál, amelynek azonnal le lehet látni az aljára. A cselekedeteiket is átláthatóság jellemzi. A csalárd ember mindig minden hájjal megkent módon cselekszik, folyton színlelésre vetemedik, takargatja és rejtegeti a dolgokat, és hihetetlenül pontosan álcázza magát. Senki nem képes átlátni az ilyesfajta emberen. Az emberek nem láthatják át a belső gondolataidat, Isten azonban át tudja vizsgálni a szíved legmélyén rejlő dolgokat. Ha azt látja Isten, hogy nem vagy becsületes, hogy minden hájjal megkent vagy, hogy soha nem fogadod el az igazságot, folyton csalárdságra vetemedsz Ellene, és soha nem adod át Neki a szívedet, akkor Ő nem kedvel téged. Ő utál és elhagy téged. Miféle emberek mindazok, akik jól boldogulnak a nem hívők között, és azok, akik mézesmázosak, és gyors észjárásúak? Világos ez számotokra? Mi a lényegük? Azt lehet mondani, hogy mindannyian rendkívül kifürkészhetetlenek, mindannyian szerfelett csalárdak és ravaszok, igazi ördögök és Sátánok. Meg tudná menteni Isten az ilyen embereket? Isten semmit sem utál jobban, mint az ördögöket – a csalárd és ravasz embereket, és Ő egész biztosan nem fogja megmenteni az ilyen embereket. Semmiképpen sem szabad ilyesfajta embereknek lennetek. Vannak, akik mindig figyelmesek és éberek, amikor beszélnek, akik simulékonyak, dörzsöltek és az alkalomhoz illő szerepet játszanak, miközben különböző ügyekkel foglalkoznak – mondom neked, Isten az ilyen embereket utálja a legjobban, az ilyen emberek menthetetlenek. Mindazokat illetően, akik a csalárd

és ravasz emberek kategóriájába tartoznak, akármilyen szépen hangozzanak is a szavaik, azok egytől egyig megtévesztő, ördögi szavak. Minél szebben hangoznak a szavaik, ezek az emberek annál inkább ördögök és Sátánok. Pontosan ezek azok a fajta emberek, akiket a leginkább utál Isten. Ez teljes mértékben így van. Mit mondtok: vajon a csalárd emberek, azok az emberek, akik gyakran hazudnak és mézesmázosak, el tudják nyerni a Szentlélek munkáját? Megnyerhetik a Szentlélek megvilágosodását és megvilágítását? Egyáltalán nem. Hogyan viszonyul Isten a csalárd és ravasz emberekhez? Visszautasítja őket, félreteszi őket, és nem törődik velük, az állatokkal azonos osztályba sorolja őket. Az ilyenek Isten szemében csupán emberi bőrbe bújtak, és a lényegüket tekintve ördögök és Sátánok, két lábon járó hullák, és Isten egyáltalán nem fogja megmenteni őket. Milyen állapotban vannak tehát most ezek az emberek? Sötétség van a szívükben, híján vannak az igaz hitnek, és bármi történik is velük, soha nem lesznek megvilágosítva vagy megvilágítva. Amikor csapásokkal és nyomorúságokkal szembesülnek, Istenhez imádkoznak, de Isten nincs velük, nekik pedig nincs semmijük, amire igazán támaszkodhatnának a szívükben. Megpróbálnak egy jó kis színjátékot bemutatni, hogy áldásokat nyerjenek, de nem tudnak uralkodni magukon, mivel híján vannak a lelkiismeretnek és a józan észnek. Akkor sem tudnának jó emberek lenni, ha akarnának; még ha fel is akarnának hagyni a rossz dolgok művelésével, akkor sem lennének képesek uralkodni magukon; nem működne a dolog. Képesek lesznek vajon megismerni magukat, miután elküldték és kirekesztették őket? Habár tudni fogják, hogy megérdemelték ezt, senkinek sem fogják beismerni, és még ha úgy is tűnik, hogy képesek egy kis kötelességet végezni, akkor is minden hájjal megkent módon fognak cselekedni, és semmilyen világos eredménnyel nem jár majd a munkájuk. Mit mondotok hát, vajon képesek igazán bűnbánatot tartani ezek az emberek? Egyáltalán nem. Azért nem, mert nincs lelkiismeretük és józan eszük, és nem szeretik az igazságot. Isten nem menti meg az efféle ravasz és gonosz embereket. Milyen remény van az efféle emberek számára az Istenben való hitben? A hitük már eleve jelentőségét veszítette, és bizonyos, hogy semmit sem fognak nyerni belőle. Ha az emberek nem törekszenek az igazságra, miközben Istenben hisznek, akkor bármennyi éven át higgyenek is, semmi hatása nem lesz; még ha egészen végig hisznek is, akkor sem fognak nyerni semmit. Az embereknek el kell nyerniük az igazságot ahhoz, hogy Istent elnyerhessék. Csakis akkor fogják elnyerni az igazságot és Isten üdvösségét, ha megértik az igazságot, gyakorolják az igazságot, és belépnek az igazságvalóságba; csakis ekkor nyerhetik el Isten elismerését és áldásait, és egyedül ez jelenti azt, hogy elnyerték Istent. Ha az emberek el akarják nyerni az igazságot, akkor első lépésként meg kell tanulniuk eleget tenni a felelősségeiknek, vagyis jól kell végezniük a kötelességüket – ez a legalapvetőbb dolog. Az embereknek egyáltalán nem szabad hamis vezetőktől tanulniuk, akik csak szavakat és doktrínákat prédikálnak, és nem végeznek valódi munkát, semmilyen cselekedetükért nem vállalnak felelősséget, mindent felszínesen végeznek, végül pedig ki lesznek rekesztve. Az ember kötelességének végzése nem jelentéktelen ügy; az emberek a

kötelességük végzése közben lesznek a leginkább felfedve, Isten pedig annak alapján határozza meg az emberek kimenetelét, hogy mennyire következetes a teljesítményük, miközben a kötelességüket végzik. Mit jelez, amikor valaki nem jól végzi a kötelességét? Azt jelzi, hogy nem fogadja el az igazságot, vagy nem tart igazán bűnbánatot, Isten pedig kirekeszti őt. Az mit mutat, amikor elbocsátják a hamis vezetőket és a hamis dolgozókat? Ez Isten házának a hozzáállása az efféle emberekhez, és természetesen Istennek az efféle emberekhez való hozzáállását is mutatja. Mi tehát Isten hozzáállása az efféle hasznavehetetlen emberekhez? Isten visszautasítja, kárhoztatja és kirekeszti őket. Még mindig el akartok hát merülni a státusból fakadó előnyökben és hamis vezetők akartok lenni?

Mi a legfájdalmasabb és legnyugtalanítóbb dolog, amely azután történhet az emberekkel, hogy hinni kezdenek Istenben? A legnagyobb dolog nem más, mint amikor megtudják, hogy ki lettek takarítva vagy zárva, és hogy Isten felfedte és kirekesztette őket – ez a legfájdalmasabb és legszomorúbb dolog, és senki sem akarja, hogy ez történjen vele, miután hinni kezd Istenben. Akkor hát hogyan kerülhetik el az emberek, hogy ez történjen velük? Az a legkevesebb, hogy a lelkiismeretüknek megfelelően kell cselekedniük, vagyis először is meg kell tanulniuk, hogy miként tehetnek eleget a felelősségeiknek, egyáltalán nem szabad felületesnek lenniük, és nem hátráltathatják azt, amit Isten rájuk bízott. Mivel ember vagy, meg kell fontolnod, hogy mik is egy ember felelősségei. Azok a felelősségek, amelyeket a nem hívők a legtöbbre értékelnek, például, hogy légy hűséges gyermek, gondoskodj a szüleidről, és szerezz nevet a családnak, említésre sem érdemesek. Ezek mind üres és valódi értelmet nélkülöző dolgok. Mi a legminimálisabb felelősség, amelynek eleget kell tennie egy embernek? A legreálisabb dolog az, hogy most miként végzed jól a kötelességedet. Ha megelégedsz azzal, hogy csak úgy felületesen letudod a munkát, azzal nem teszel eleget a felelősségednek, és ha csak szavakat és doktrínákat mondasz, azzal sem teszel eleget a felelősségednek. Egyedül azzal teszel eleget a felelősségednek, ha az igazságot gyakorlod, és ha alapelv szerint teszed a dolgokat. Csakis akkor lesz elmondható, hogy igazán eleget tettél a felelősségednek, ha hatásosan gyakoroltad az igazságot, és az az emberek javára vált. Bármilyen kötelességet végzel is, akkor fogsz csak igazán eleget tenni a felelősségednek, ha kitartasz amellett, hogy minden dologban az igazságalapelvek szerint cselekszel. Aki az emberi cselekvésmód szerint, felületesen letudja a munkát, az felületes; csak az tekinthető a kötelességed megfelelő végzésének, és annak, hogy eleget teszel a felelősségednek, ha ragaszkodsz az igazságalapelvekhez. És amikor eleget teszel a felelősségednek, az vajon nem a hűség megnyilvánulása? Ez a kötelességed hűséges végzésének a megnyilvánulása. Isten csakis akkor fog jóindulattal tekinteni rád és elismerni téged, ha ezzel a felelősségérzettel, ezzel az elhatározással és vággyal, valamint a hűségnek ezzel a megnyilvánulásával viszonyulsz a kötelességedhez. Ha még csak ez a felelősségérzet sincs meg benned, akkor Isten semmittevőként és tökfilkóként fog bánni veled, és meg fog vetni téged. Emberi

szemszögből nézve ez azt jelenti, hogy nem tisztel, nem vesz komolyan, és lenéz téged. Olyan ez, mint amikor egy ideje kapcsolatban vagy már valakivel, és azt látod, hogy hóbotos, nem gyakorlati dolgokról beszél, egyre csak irreális dolgokat mondogat, és észreveszed, hogy szeret hencegni és nagyot mondani, és hogy nem megbízható – tisztelnéd az ilyen embert? Rá mernél bízni bármiféle feladatot? Megeshet, hogy ilyen vagy olyan okból kifolyólag késleltetné a rá bízott feladatot, ezért inkább semmit sem mernél rábízni egy efféle emberre. Szíved mélyéből megvetnéd az illetőt, és bánnád, hogy valaha is kapcsolatban álltál vele. Szerencsésnek éreznéd magad amiatt, hogy semmivel sem bíztad meg, és azt gondolnád, hogy ha így tettél volna, azt életed egész hátralévő részében bántad volna. Mondjuk, hogy érintkezésbe kerülsz valakivel, és ahogy beszélgetsz és kapcsolatban vagy vele, azt látod, hogy nem csupán jó emberi mivolttal rendelkezik, hanem felelősségérzettel is, és amikor feladattal bízod meg, még ha csak futólag mondasz is neki valamit, ő az elméjébe vési, és azon gondolkodik, hogy miként kezelhetné úgy a feladatot, hogy azzal elégedett légy, ha pedig nem kezeli jól a feladatot, amelyet rábízál, akkor utána szégyenkezni fog, amikor találkozik veled – ilyen egy felelősségérzettel bíró ember. Ha valaki mond nekik vagy rájuk bíz valamit – legyen az egy vezető, egy dolgozó, vagy a Fennvaló –, a felelősségérzettel bíró emberek mindig ezt gondolják: „Nos, mivel ilyen sokra tart engem, muszáj jól kezelnem ezt a dolgot, és nem hagyhatom cserben őt.” Te nem lennél nyugodt, ha ilyen, lelkiismerettel és józan ésszel bíró emberekre bízhatnál rá egy feladatot? Nyilvánvalóan azokra az emberekre bízatsz feladatot, akikre jóindulattal és bizalommal tekintesz. Különösen akkor fogod megbízhatónak gondolni őket, ha már több feladatot elintézték neked, és mindet nagyon lelkiismeretesen végezték el, és maradéktalanul eleget tettek a követelményeidnek. Ekkor igazán becsülni fogod és nagyra tartod majd őket a szívedben. Az emberek készségesen érintkeznek az ilyen típusú emberekkel, Istenről nem is beszélve. Szerintetek Isten hajlandó lenne olyasvalakire bízni a gyülekezeti munkát és azt a kötelességet, amelyet köteles elvégezni az ember, aki nem megbízható? (Nem, nem lenne rá hajlandó.) Amikor Isten megbíz valakit a gyülekezeti munka valamelyik elemével, vajon mi Isten elvárása vele szemben? Először is, Isten azt reméli, hogy szorgalmas és felelősségteljes lesz az illető, hogy nagy dolognak fogja tekinteni az adott munkát, és hogy ennek megfelelően kezeli és jól végzi majd el azt. Másodszor azt reméli Isten, hogy bizalomra méltó ember az illető, hogy bármennyi idő telik is el, és bárhogyan változzanak is a körülmények, a felelősségérzete nem inog meg, és az integritása kiállja a próbát. Ha megbízható az illető, Isten nyugodt lesz felőle, és a továbbiakban nem fogja felügyelni vagy nyomon követni az adott dolgot. Azért nem, mert a szívében bízik abban az emberben, az pedig bizonyosan elvégzi a neki adott feladatot anélkül, hogy bármi balul sülne el. Nem ezt reméli vajon Isten, amikor feladatot bíz valakire? (De igen.) Ha pedig egyszer megérted Isten szándékát, akkor tudnod kell a szívedben, hogy miként cselekedj annak érdekében, hogy eleget tégy Isten követelményeinek, jóindulatra találj Isten szemében és kiérdemeld Isten bizalmát. Ha képes vagy világosan látni a saját

megnyilvánulásaidat és viselkedésedet, valamint azt a hozzáállást, amellyel a kötelességedet megközelíted, ha van önismereted és tudod, hogy mi vagy, akkor nem észszerűtlen vajon a részedről azt követelni, hogy Isten jóindulattal tekintsen rád, hogy mutasson kegyelmet irántad vagy hogy különleges bánásmódban részesítsen téged? (De igen.) Még te is nagyon keveset gondolsz magadról, még te is lenézed magad, és mégis azt követeled, hogy Isten jóindulattal tekintsen rád – ennek semmi értelme. Ezért aztán ha azt akarod, hogy Isten jóindulattal tekintsen rád, akkor legalább más emberek szemében megbízhatóvá kell válnod. Ha azt akarod, hogy mások megbízzanak benned, jóindulattal tekintsenek rád és nagyra tartsanak téged, akkor az a minimum, hogy légy méltóságteljes, legyen felelősségérzeted, tartsd magad a szavadhoz, és légy megbízható. Ezenkívül szorgalmassá, felelősségteljessé és hűségessé kell válnod Isten előtt – ezzel akkor alapvetően teljesíted majd Isten veled szemben támasztott követelményeit. Akkor lesz arra reményed, hogy elnyerd Isten elismerését, nem igaz? (De igen, lesz.) Nehéz ezt elérni? (Nem.) Még az emberek is megbízható személlyel akarnak érintkezni, és ilyen embert akarnak találni a feladatok kezelésére; akkor túlzás vajon, hogy Isten azt kéri, hogy végezzék jól a kötelességeiket az emberek, és hogy ezt a kis követelményt támasztja velük szemben? (Nem, nem túlzás.) Ez egyáltalán nem túlzás. Ez nem megnehezíteni hivatott az emberek dolgát, hanem nagyon is helyes. Arról van csupán szó, hogy az embereknek nincs ehhez szívük, nem töprengenek el Isten gondolatain, és nem mérik fel Isten szándékait. Nem tudnak mást tenni, mint állandóan követeléseket támasztani Istennel szemben, ezt mondván: „Meg kell áldanod engem! Kegyelmet kell mutatnod irántam! Vezetned kell engem!” És te mit teszel? Képes vagy-e igazán, a lelkiismeretednek és a józan eszednek megfelelően teljesíteni a kötelességedet? Tudsz-e igazán szorgalmas, felelősségteljes és hűséges lenni? Ez az abszolút minimum feltétel, amelynek eleget kell tenned ahhoz, hogy Isten jóindulattal tekintsen rád. Hát nem ebbe az irányba kellene keményen dolgozva haladniuk az embereknek? Mivel hiszel Istenben, törekedned kell az igazság és Isten követelményei felé – ebbe az irányba kellene keményen dolgozva haladniuk az embereknek. Az embereknek a megfelelő irányba kell haladniuk. Ekkor nem üres módon fogják keresni többé, hogy miként tegyenek eleget Istennek.

A hamis vezetőknek van bármi fogalmuk a szívükben arról, hogy miként tehetnek eleget Istennek, miközben hisznek Benne? Van bármiféle álláspontjuk? Nyilvánvalóan nincs. Csak az a hozzáállásuk, hogy valahogy át akarnak evickélni a világon, és Istent is ugyanígy kezelik – hihetetlenül tisztéletlenül és megvetően. Ez a fajta hozzáállás súlyos szégyent hoz Istenre és káromolja Őt, Isten pedig gyűlöli ezt. Isten adta nekik az életet és mindent, amijük van, de ők mégis lenézően és megvetéssel viszonyulnak mindenhez, amit Isten adott nekik, Istennek az életükre vonatkozó minden rendelkezéséhez, Isten megbízatásához és munkájához, valamint a saját kötelességeikhez is. Mit jelent a „megvetés”? Azt jelenti, hogy csak át akarnak evickélni a napokon, és semmit sem vesznek komolyan. Isten végtelenül gyűlöli ezt a hozzáállásukat, és ezért nem fogja

egyáltalán megmenteni az ilyen embereket. Mit kell itt megértenetek? Azt, hogy nem szabad ilyen embereknek lennetek. Függetlenül attól, hogy vezető vagy-e, vagy sem, vagy hogy van-e benned ambíció és vágy arra, hogy vezető légy, vagy nincs, először azt kell megtanulnod, hogy miként viseld magad, és egyáltalán nem lehetsz tétlenkedő, semmirekellő vagy hitvány ember. A magaviseletedben egyenes hozzáállást, méltóságteljeséget és felelősségérzetet kell tanúsítanod – ez az abszolút minimum. Az emberek csakis ezen az alapon állva felelhetnek meg Isten követelményeinek és teljesíthetik az Ő megbízatását. Ha még ezzel a csekély kis alappal sem rendelkezel, akkor nincs miről beszélni.

2021. április 3.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (9.)

Két kritérium annak megítélésére, hogy a vezetők és a dolgozók megfelelnek-e a színvonalnak

Mostanra a vezetők és a dolgozók felelősségei közül összesen nyolcra beszéltünk, és e nyolc felelősséggel kapcsolatosan a hamis vezetők különböző megnyilvánulásait boncolgattuk. Miután ilyen módon elemeztük őket, rendelkeztek már némi tisztánlátással a hamis vezetőkkel illetően? Ha vezető vagy, képes vagy elkerülni azt, hogy részt vegyél a hamis vezetők e gyakorlataiban? Képes vagy lelkiismeretesen munkát végezni és eleget tenni a vezetők és a dolgozók felelősségeinek azon felelősségek alapján, amelyekről beszéltünk? A vezetők és a dolgozók felelősségeiről folytatott beszélgetésünk révén mostanra tudnotok kell a szívetekben, hogyan kellene a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük a munkájukat, milyen részleteket érint e munka végzése, hogyan kellene megvalósítaniuk a munkát, és miként kellene gyakorolniuk azt, hogy a színvonalnak megfelelő vezetők és dolgozók legyenek. Ha egy ember képessége megfelelő, ha rendelkezik bizonyos fokú munkaképességgel, és terhet is visel, akkor képesnek kell lennie arra, hogy ne mutassa a hamis vezetők ezen megnyilvánulásait. Ha azonban egy ember rendelkezik képességgel, és bizonyos fokú munkaképességnek is birtokában van, de nem visel terhet, képes-e arra, hogy olyan vezető legyen, aki megfelelő színvonalú, és eleget tesz a vezetők és a dolgozók felelősségeinek? (Nem.) Elég nehéz ezt megtennie. Tegyük fel, hogy egy vezető terhet visel és emberi mivolta nem szegényes, csak éppen nem tudja, hogyan végezze a munkáját. Nem számít, hogyan beszélnek vele, még mindig nem tudja, hogyan valósítsa meg a konkrét munkát, és vegyen részt benne, és nem képes megtalálni az alapelveket vagy az irányt. Azt sem tudja, hogyan nyújtson útmutatást konkrét szakmák vagy munka tekintetében. Amikor problémák merülnek fel, nem képes megtalálni azok lényegét, és nem tudja, hogyan oldja meg azokat. Következésképpen mindig igen passzív és lassú, bármilyen munkát végez vagy bármilyen problémát kezel. Eleget tud tenni egy ilyen ember a vezetők és a dolgozók felelősségeinek? (Nem tud.) Milyen jellegű probléma ez? Jóllehet az ilyen ember igen lelkes, terhet visel, és el akarja végezni a munkáját, azonban a képessége túl gyenge, nem rendelkezik munkaképességgel, és nem képes a munkát elvállalni, vagy konkrét munkát végezni, vagy konkrét problémákat megoldani; amikor részt vesz bármilyen munkában, csak felületesen végzi azt, valamint igen lassú az észjárása, eltompult és passzív. Ennek az az eredménye, hogy sok probléma felmerül, de az illető mégsem képes elkezdni dolgozni rajtuk, nem tudja, miből erednek ezek a problémák, azt pedig még kevésbé tudja, hogyan beszéljen róluk és miként oldja meg őket, és még arra is képtelen, hogy a problémákat a Fennvalónak jelentse, és Hozzá forduljon. Ezért nem képes eleget tenni a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, és még ha ki is választják őt, hogy vezető legyen, nem jó vezető – ő egy hamis vezető.

Most, hogy a vezetők és a dolgozók nyolc felelősségéről már beszéltünk, meg tudjátok-e fogalmazni a hamis vezető alapvető definícióját? Hogyan kell megítélni, hogy egy vezető eleget tesz-e a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, vagy pedig ő egy hamis vezető? A legalapvetőbb szinten azt kell megvizsgálni, hogy képes-e valódi munkát végezni, és hogy rendelkezik-e ezzel a képességgel, vagy sem. Ezt követően azt kell megnézni, hogy rendelkezik-e a teherrel ahhoz, hogy jól végezze ezt a munkát. Hagyd figyelmen kívül, hogy milyen szépen hangzó dolgokat mond, és hogy látszólag mennyire érti a doktrínákat, és hagyd figyelmen kívül, hogy mennyire tehetséges, és milyen adottságokkal rendelkezik a külső ügyek kezelésekor – ezek a dolgok nem fontosak. A legfontosabb az, hogy képes-e megfelelően végrehajtani a gyülekezet munkájának legalapvetőbb tételeit, képes-e problémákat megoldani az igazság felhasználásával, és hogy be tudja-e vezetni az embereket az igazságvalóságba. Ez a legalapvetőbb és leglényegesebb munka. Ha nem képes arra, hogy a valódi munka ezen tételeit elvégezze, akkor nem számít, milyen jó képességű vagy milyen tehetséges, vagy hogy mennyire tudja elviselni a nehézséget és megfizetni az árat, attól még ő egy hamis vezető. Egyesek azt mondják: „Felejtsd el, hogy most nem végez valódi munkát! Jó képességű és tehetséges ember. Ha képzi magát egy ideig, biztosan képes lesz valódi munkát végezni. Különben sem tett semmi rosszat, nem tett gonoszságot, és akadályozásokat vagy zavarásokat sem okozott – hogyan mondhatod azt róla, hogy hamis vezető?” Miként magyarázhatjuk meg ezt? Nem számít, milyen tehetséges vagy, milyen szintű képességgel és végzettséggel rendelkezel, hány szlogent tudsz kiabálni, vagy hány szót és doktrínát ismersz; függetlenül attól, hogy mennyire elfoglalt, illetve mennyire kimerült vagy egy adott napon, vagy milyen messzire utaztál, hány gyülekezetet látogattál meg, vagy mennyi kockázatot vállalsz, és mennyi szenvedést viselsz el – ezek egyike sem számít. Az számít, hogy a munkarendek alapján végzed-e a munkádat, hogy azokat a munkarendeket pontosan valósítod-e meg; hogy a vezetőséged alatt részt veszel-e minden konkrét munkában, amelyért felelős vagy, és hány valós problémát oldottál meg ténylegesen; hogy hány ember értette meg az igazságalapelveket a vezetésed és útmutatásod révén, és mennyire haladt előre és fejlődött a gyülekezet munkája – az számít, hogy elérted-e ezeket az eredményeket vagy sem. Függetlenül attól, hogy milyen konkrét munkában veszel részt, az számít, hogy következetesen nyomon követed-e és irányítod-e a munkát, ahelyett, hogy nagyzólan viselkednél és parancsokat osztogatnál. Ezenkívül az is számít, hogy van-e életbe való belépésed a kötelességed végzése közben, hogy képes vagy-e az alapelvek szerint kezelni az ügyeket, hogy rendelkezel-e bizonyágtétellel az igazság gyakorlatba ültetéséről, és hogy képes vagy-e kezelni és megoldani azokat a valós problémákat, amelyekkel Isten választott népe szembesül. Ezek és más hasonló dolgok mind annak megítélésére szolgáló kritériumok, hogy egy vezető vagy dolgozó eleget tett-e a felelősségeinek, vagy sem. Mondanátok-e azt, hogy ezek a kritériumok gyakorlatiasak? És azt, hogy méltányosak az emberekkel szemben? (Igen.) Mindenkivel szemben méltányosak. Nem

számít a végzettséged szintje, hogy fiatal vagy idős vagy-e, hogy hány éve hiszel Istenben, nem számít a rangidősséged, vagy hogy Isten szavából mennyit olvastál, ezek egyike sem fontos. Az számít, hogy milyen jól végzed a gyülekezeti munkát, miután vezetőnek választottak, hogy mennyire vagy hatékony és eredményes a munkádban, és hogy a munka minden tétele szervezett és hatékony módon halad-e előre, és nem szenved-e késedelmet. Ezek a fő dolgok, amelyek értékelésre kerülnek annak vizsgálatakor, hogy egy vezető vagy dolgozó eleget tett-e a felelősségeinek, vagy sem.

Az imént folytatott beszélgetésünk révén most már valamennyire világos megértésre és tudásra tettetek szert a vezetők és a dolgozók felelősségeivel kapcsolatban, és a hamis vezető definíciójával és lényegével kapcsolatban is pontos állásfoglalással rendelkeztek. Annak megítélésére, hogy valaki hamis vezető-e, a legalapvetőbb kritérium annak vizsgálata, hogy az illető képes-e valódi munka végzésére, majd azt kell megvizsgálni, hogy ténylegesen végez-e valódi munkát. Ez a két fő kritérium: az egyik annak a kérdése, hogy az illető képes-e, a másik pedig annak a kérdése, hogy hajlandó-e. Fel tudjátok idézni ezeket a dolgokat? Egyesek azt mondják: „Nem vagyok vezető, miért kellene hát emlékezni ezekre a dolgokra?” Helyes ez a megjegyzés? (Nem.) Miért helytelen? Ezen igazságok megértésén keresztül az emberek egyrészt meg tudják ismerni önmagukat, másrészt képesek lesznek tisztán látni másokat – ezek azok az igazságok, amelyeket az embereknek meg kell érteniük, és amelyekkel rendelkezniük kell, ha pedig nem értik meg, az nem lesz elfogadható. Először is fel kell mérned, hogy rendelkez-e azzal a képességgel és tehetséggel, hogy a vezetők és a dolgozók felelősségei szerint vezető legyél. Ha nem rendelkezel ezekkel a dolgokkal, akkor ne akarj tovább vezető lenni. Ha nem rendelkezel azzal a képességgel, hogy vezető legyél, de mégis az akarsz lenni, akkor azt ambíciónak nevezzük; amint vezetővé válsz, nem leszel képes valódi munkát végezni, és elkerülhetetlenül hamis vezetővé válsz. Egyesek ezt mondják: „Jó képességgel rendelkezem; mindenki közül kiemelkedem. Gyakran támad néhány jó ötletem, és néhány okos és jó javaslatom is van. Mindenhez van érzékem, amit csinálok, és viszonylag széleskörű tudással, éleslátással és tapasztalattal rendelkezem. Nem azt jelenti-e mindez, hogy lehetek vezető?” Azt is fel kell mérned magadban, hogy van-e felelősségérzeted, és viselsz-e terhet. Ha csak véleményeid vannak a dolgokról, és csak vágysz rá, hogy megtegyél dolgokat, valamint mindig magasra törő ambíciókkal rendelkezel, de nem vagy képes véghez vinni azokat, nem tudod, hogyan tegyél erőfeszítést és fizess meg az árat, és nem vagy hajlandó semmilyen árat fizetni – ha mindig azt akarod, hogy az agyad és a szíved kipihent állapotban legyen, ha szeretsz tétlenkedni és korlátoktól mentes lenni, szereted a kényelmes életet, és nem szeretsz aggódni vagy elfoglalt lenni, és félsz a kimerültségtől meg a nehézségtől – akkor te nem vagy alkalmas arra, hogy vezető legyél, és nem leszel képes vezetői munkát vállalni vagy végezni.

Az imént összefoglaltuk azt a két kritériumot, amelyek alapján megítélhető, hogy egy vezető megfelelő színvonalú-e: képes-e valódi munkát végezni, és végez-e valódi

munkát. Ha az emberek e két kritériumot megértik, akkor teljesen világosan látniuk kell, hogy képesek-e vezetőknek lenni, valamint hogy képesek-e a gyülekezeti munkát jól végezni, a felelősségeiknek teljesen eleget tenni, és a vezetővé válásukat követően megfelelő színvonalú vezetőknek lenni. Azokat kérdezem, akik jelenleg vezetőként vagy dolgozóként szolgálnak, rendelkeztek-e most már néhány úttal és néhány alapelvvel arra vonatkozóan, hogy miként mérjétek fel azt, hogy végeztetek-e valamennyi valódi munkát, és eleget tettetek-e a vezetők és a dolgozók felelősségeinek? Azáltal, hogy beszéltünk a vezetők és a dolgozók ezen nyolc felelősségéről, képesnek kell lennetek arra, hogy felmérjétek, milyen megnyilvánulásokat tanúsítanak a hamis vezetők, és összefoglaljátok, pontosan hogyan kell a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük a munkájukat, és azt is fel kell tudnotok mérni, hogy a munkátokban milyen hiányosságaitok vannak, miben nem vagytok megfelelőek vagy eléggé konkrétak, és hogy mostantól miként kell végeznetek a munkát – legalább ezekkel a meglátásokkal rendelkeznetek kell. Ha nincsenek következtetéseitek vagy meglátásaitok arra vonatkozóan, hogy miként legyetek vezetők vagy dolgozók, vagy miként tegyetek eleget a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, akkor ez azt jelenti, hogy a képességetek nem ér fel a feladathoz. Ezenkívül, ha teljesen össze vagytok zavarodva azzal kapcsolatban, hogy miként ismerjétek fel a hamis vezetőket, akkor ez még inkább azt mutatja, hogy gyenge a képességetek. Van egy különleges körülmény is: Vannak néhányan, akikben ezen közléseknek a meghallgatása ellenére sincs meg az elhatározás, hogy az igazságra törekedjenek, vagy hogy eleget tegyenek a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, akik egyszerűen nem veszik a dolgot komolyan, illetve nem szívlelik meg azt. Azt gondolják: „Nem törődöm azzal, hogy ki hamis vezető. Mindenesetre, ha vezetővé válnék, egyszerűen csak megtenném azt, amit a Fennvaló mond, hogy tegyek meg. Nem kellene annyi erőfeszítést tennem, sem annyi gondolatot áldoznom rá.” Amikor prédikációkat hallgatnak, mechanikusan cselekszenek, és elűtik az időt, és valamennyire tudják, hogy konkrétan miről szól a prédikáció, de túlzottan lusták ahhoz, hogy összefoglalják az igazságokat és Isten emberre vonatkozó követelményeit, amelyekről éppen beszélnek, és nem hajlandóak megszívlelni ezeket a dolgokat. Azt gondolják: „Túl sok kényelmetlenséggel jár ezeknek a dolgoknak a felismerése. Mindenesetre, én csak egy dolgot követelek meg magamtól, ami pedig az, hogy ne tegyek gonoszságot, ne okozzak akadályozásokat és zavarokat, és ne tűnjek ki a tömegből, és ez elég. Ez annyira egyszerű! Ez nagyszerű módja az életnek; nem támasztok magas követelményeket magammal szemben.” Ez az egyetlen nézőpontjuk, nem számít, hogyan hallgatják a prédikációkat, és senki sem tudja megváltoztatni őket; nem számít, hogyan beszélsz az igazságról, milyen módszert használsz a beszélgetéshez, vagy hogy miről beszélsz, nem tudod megérinteni a szívüket; nem foglalkoznak azzal, hogy odafigyelnek-e ezekre a szavakra, vagy sem, számukra ez nem sokat számít. Az ilyen típusú ember átevickél az életen, és semmit sem vesz komolyan. Nem szólva arról, hogy a vezetők és a dolgozók felelősségei közül nyolcra beszéltünk – még ha mindről is beszélünk, akkor sem fogják megérteni, és nem

lesznek képesek összefoglalni semmilyen alapelvet vagy utat. Az ilyen emberek nem szeretik a pozitív dolgokat, azok nem érdeklik őket, és képtelenek bármennyi energiát összeszedni magukban, amikor az igazságról vagy bármilyen pozitív dologról van szó, ehelyett bizonyos érdeklődést mutatnak az evés, az ivás és az élvezetek keresése iránt. Azzal, hogy a vezetők és dolgozók felelősségei közül nyolcra beszéltünk, egyrészt összefoglaltuk a vezetők és a dolgozók bizonyos felelősségeit, valamint azt, hogy vezetőként vagy dolgozóként miként kell munkát végezni és a felelőségeknek eleget tenni; másrészt összefoglaltuk a hamis vezetők által tanúsított bizonyos konkrét megnyilvánulásokat. Az imént két alapvető alapelvet, két kritériumot foglaltunk össze a hamis vezetők felismerésére vonatkozóan: az egyik az, hogy az illető képes-e valódi munka végzésére, a másik pedig az, hogy ténylegesen végez-e valódi munkát, miután megértette az igazságalapelveket. A mai napig e két kritérium használata a legegyszerűbb és legmegfelelőbb módszer annak felmérésére, hogy valaki hamis vezető-e, vagy sem.

Kilencedik tétel: Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlése, kiadása és megvalósítása annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzése és nyomon követése (Első rész)

A munkarendek meghatározása és konkrét tételei

A mai napon a vezetők és a dolgozók kilencedik felelősségéről fogunk beszélni: „Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlése, kiadása és megvalósítása annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzése és nyomon követése.” Ha ezt a felelősséget egységében kezeljük, mit kell a vezetőknek és a dolgozóknak megvalósítaniuk? (Isten házában különböző munkarendjeit.) E felelősség középpontjában az áll, hogy miként kell megvalósítani Isten házában különböző munkarendjeit – a vezetők és a dolgozók számára ez a legfontosabb munka. Függetlenül attól, hogy milyen szintű vezető vagy dolgozó valaki, vezetőként vagy dolgozóként mindig találkozni fog a munkarendekkel, ahogy a munkarendek megvalósításának konkrét munkájával is. A különböző munkarendek megvalósítása minden vezető és dolgozó munkájának a szempontjából lényeges, és ez rendkívül fontos, nagyon konkrét és igen alapvető munka. Ezt a pontot tekintve először nem arról kell-e konkrétan beszélni, hogy mik azok a munkarendek? (De igen.) Mik tehát azok a munkarendek? Mi a munkarendek alkalmazási területe és meghatározása? Egyesek ezt mondják: „A munkarendek alkalmazási területe nem csak a gyülekezet munkájával kapcsolatos bizonyos feladatokat és tartalmat fed le? És a munkarendek nem csak e feladatok és tartalom megszervezését és kiadását jelentik?” Mit gondoltok erről a magyarázatról? Nem mind csupán szavak és doktrínák? (De igen, azok.) És mit jelent az, hogy „szavak és doktrínák”? Azt jelenti, hogy noha e magyarázat egyetlen szava sem hangzik tévesnek, mégsem érted meg, miután hallottad; ugyanolyan,

mintha egyáltalán nem magyarázták volna el. Először is határozzuk meg a munkarendeket egy írásos leírás formájában annak érdekében, hogy az embereknek alapvető fogalmuk legyen róla, hogy megértsék és tudják, mik is pontosan azok a munkarendek. A munkarendek az Isten háza által a munka egy konkrét tétele vonatkozásában készített konkrét tervek és követelmények; ezeket a vezetőknek és a dolgozóknak közölniük kell és meg kell valósítaniuk, és egyúttal ezek azok a követelmények, feladatok és módszerek is, amelyeket a gyülekezet minden tagja számára kiadnak a munka egy konkrét tételének vonatkozásában – ez a munkarendek definíciója. És milyen tételeket fednek le a munkarendek? Mindenki ismeri a „tételek” főnevet, de nem kellene, hogy legyen valami konkrét tartalom, amelyet e tételek alkalmazási területe lefed? (De igen.) Milyen tartalomról tudtok? (Van az evangelizációs munka, és van a filmgyártó munka.) Ez két tétel. (Vannak még a gyülekezeti élettel és a gyülekezet adminisztratív szervezeteinek a létrehozásával kapcsolatos bizonyos követelmények.) Milyen más munka van még? (Van a gyülekezet tisztogatási, valamint a gyülekezet irányítási rendszereivel kapcsolatos bizonyos munka.) A munkarendek konkrét tartalma a következő: első tétel, a gyülekezet adminisztratív munkája. Ez a munka legnagyobb tétele, és ha az adminisztratív munkát nem jól végzik, akkor egyáltalán nem lesz gyülekezeti munka. Második tétel, a személyzeti munka. Ez a munka egy nagy tétele. Harmadik tétel, az evangelizációs munka. Ez is a munka egy nagy tétele. Negyedik tétel, a különféle szakmunkák. E munka alkalmazási köre kissé nagy, és magában foglalja a filmgyártó, a szövegalapú munkát, a fordítást, a zenét, a videóképzést, a művészetet és így tovább. Ötödik tétel, a gyülekezeti élet. Hatodik tétel, a vagyonkezelés. Hetedik tétel, a tisztító munka. Nyolcadik tétel, a külső ügyek. Kilencedik tétel, a gyülekezet jóléte. Például, hogyan oldja meg a gyülekezet a testvérek otthonában felmerülő nehézségeket, és mit tesz a gyülekezet ezekkel kapcsolatban, továbbá a testvérek meglátogatása a börtönben, és hogy miként gondoskodnak a családjaikról és így tovább – mindez a gyülekezet jóléte alá tartozik. Tizedik tétel, a vészhelyzeti tervek. A gyülekezet olykor bizonyos vészhelyzeti intézkedéseket fog kiadni. Például amikor megjelent a pandémia, a gyülekezet egy megfelelő elkülönítési rendszert alkalmazott. Az ezekhez hasonló tervek mind a vészhelyzeti munka alá tartoznak. A munkarendek alapvetően ezt a tíz tételt foglalják magukban. Bármilyen más kisebb tételt vagy különleges körülményt ez a tíz tétel tartalmaz – a gyülekezeti munka alapvetően ezt a tíz fő tételt foglalja magában. Alapvetően ezek tartoznak az Isten háza által kiadott különböző munkarendek körébe, igaz? (Igen.) Most, hogy ez a tíz tétel megerősítésre került, mindannyiútoknak értenie kell valamennyire Isten házában munkarendjeit, és tudnia kell, hogy ezek a munka legfőbb tételei Isten házában. Ez azon követelmények köre, amelyekkel Isten háza a vezetők és a dolgozók felelősségeivel kapcsolatosan rendelkezik. Ez azt vonja maga után, hogy vezetőként vagy dolgozóként a munkád köre és az általad teljesítendő felelősségek nem választhatók el ezektől a munkarendekben tartalmazott tételektől – mindezek a tételek szükségesek. A munka e

tételein kívül, azok közül a dolgok közül, amelyeket hajlandó vagy megtenni, tegyél egy kicsit bármiből, amit jól tudsz végezni, Isten házában pedig nincsenek további követelményei a kötelességed végzésével kapcsolatosan. Ezért, mialatt a munkádat végzed, el kell gondolkodnod arról, hogyan hajtsd végre a munka ezen tételeit, mit követelnek meg Isten házában munkarendjei, milyen konkrét munkát kell végezned, hogyan valósítsd azt meg, hogy a megvalósítás jól történik-e, milyen a jelenlegi előrehaladás, nyomon követhető-e a munkát, van-e a munkának olyan tétele, amely nem jól lett elvégezve, vagy amelyben eltérések és hibák vannak, és hogy mindenki, aki a munkának abban a tételében részt vesz, valóban végez-e munkát – ezeken a dolgokon mindig gondolkodnod kell. Most, hogy megértetted a munkarendekben foglalt munka konkrét tételeit, szükség van-e arra, hogy egyszerű magyarázatot adjak minden egyes tételre? Vagy talán azt gondoljátok: „A munka ezen tételeivel oly sok éve kapcsolatban vagyunk, és mindet értjük; nincs szükség arra, hogy ismét elmagyarázzák őket – beszélj inkább valami fontos dologról! Ez a téma nem olyan fontos, nem számít, hogy tudunk-e róla vagy sem, és nem akarunk erről hallani.” Szükséges-e ezt a témát tovább magyarázni? (Igen.) Mivel szükséges, beszéljünk róla egyszerűen. Ki fogok választani néhány tételt, amelyet viszonylag kevésbé ismertek, amelyek nem annyira konkrétak, amelyek egy kissé elvontak, és azokról fogok beszélni.

I. Adminisztratív munka

Kezdjük a beszélgetést az első tétellel, az adminisztratív munkával. Az adminisztratív munka fogalma viszonylag absztrakt és nem kellően konkrét, és sokan nem értik azt. Különösen azok, akik csupán rövid ideje hisznek Istenben, nem igazán tudnak a gyülekezet létrehozásáról és adminisztratív munkájáról, és nem tudják, mi az az adminisztráció. Ez az adminisztráció nem ugyanaz, mint az Isten által kiadott adminisztratív rendeletek. Ez az adminisztratív munka főként Isten házában a gyülekezetek létrehozásával kapcsolatos munkájára vonatkozó speciális előírásokat foglalja magában. És mi ezeknek a speciális előírásoknak a tartalma? Az előírások tartalmazzák a gyülekezetek felosztásának módját, az egyes gyülekezetekhez tartozó emberek számát, a gyülekezetek elnevezésének módját és így tovább. A munkarendek előírják, hogy a gyülekezetek a természetes földrajzi környezetük szerint kerüljenek felosztásra, és hogy az egymáshoz viszonylag közel lakó 30-50 ember minősüljön egy gyülekezetnek. Tegyük fel például, hogy az A terület három vagy négy falut foglal magában; ha ezekben a falvakban 50 hívő van, akkor őket egy gyülekezetnek lehet minősíteni. Saját időpontjaik és helyszíneik lesznek az összejövetelek megtartására, lesznek gyülekezetvezetők és diakónusai, valamint konkrét elvégzendő gyülekezeti munka is lesz, és mindezeket ez a gyülekezet fogja együtt irányítani. Ez a gyülekezetek felosztására és a gyülekezeti tagok számára vonatkozó előírás. Ugyanakkor, attól függően, hogy melyik körzetben helyezkedik el, ez a gyülekezet az adott körzet felelőssége alá fog tartozni, és az a körzet lesz felelős az érintett gyülekezetben folyó munka valamennyi különböző részletéért, mint például az

ottani gyülekezeti életért, a vezetők és diakónusok megfelelőségéért, az Isten szavait tartalmazó könyvek szétosztásáért, a különböző munkarendek megvalósításáért, a Fennvaló követelményeinek közléséért és így tovább. Isten háza konkrét munkarendekkel rendelkezik az olyan dolgok tekintetében, mint az egy körzetet képező gyülekezetek száma és az egy régiót alkotó körzetek száma, ahogy arra vonatkozóan is, hogy a régiók felelősek a körzetekért és a körzetek felelősek a gyülekezetekért, amelyek adminisztratív egységek. Egyszerűen fogalmazva ezt adminisztratív munkának nevezik, és ez a vezetők és a dolgozók felelősségeinek a körébe tartozik. Melyek tehát a felelősségek, amelyeknek a vezetők és a dolgozók kötelesek eleget tenni? A gyülekezeteket a természetes földrajzi környezet és a helyszín alapján, a munkarendeknek megfelelően kell felosztaniuk. Ha egy gyülekezetben az emberek száma az idő múlásával egyre nő, akkor a gyülekezetet az emberek száma és a földrajzi környezet alapján ismét fel kell osztani. Ha például egy gyülekezet 50-ről 80 főre növekszik, akkor azt két gyülekezetre kell felosztani; ha e két gyülekezet összességében 80-ról 150 főre növekszik, akkor három gyülekezetre kell őket felosztani. Ha egy gyülekezet 70, 80 vagy 100 főre növekszik, és még nem osztották fel két gyülekezetre, ez nem azt mutatja-e, hogy ebben a gyülekezetben a vezetők és a dolgozók nem értik Isten házának adminisztratív munkáját? (De igen.) Ilyenkor a vezetőknek és a dolgozóknak el kell olvasniuk az e tárgyat érintő munkarendeket – a gyülekezetnek a munkarendekre vonatkozó kézikönyve konkrét előírásokat tartalmaz. Ha egy gyülekezetet két új gyülekezetre osztanak, akkor mindegyik gyülekezetnek meg kell választania a szükséges vezetőket és dolgozókat, mint a gyülekezetvezetőket, a diakónusokat és így tovább. Mit kell hát a vezetőknek és a dolgozóknak tenniük? Tudniuk kell és fel kell fogniuk a gyülekezetben lévő emberek számát, és a gyülekezet létrehozásának az állapotát. Ez a gyülekezet adminisztratív munkája, és ez a munka legnagyobb tétele. Bárhol, ahol Isten választott népe jelen van, ott lennie kell egy gyülekezetnek, és amint létrejön a gyülekezet, a vezetőknek és a dolgozóknak felelősséget kell vállalniuk az adott gyülekezet munkájának minden aspektusáért, mint például az Isten szavait tartalmazó könyvek szétosztása, a gyülekezeti tagok irányítása, a munkarendek megvalósítása annak érdekében, hogy tudják, mi a munkarendek tartalma. Az adminisztratív munka főként a gyülekezetek létrehozását, valamint a gyülekezetek adminisztratív szervezeteinek és személyzetének a létrehozását foglalja magában – ezek mind konkrét feladatok az adminisztratív munkán belül. Általában mely emberek találkoznak többet a munka e tételével? Új hívő gyülekezetek, evangelizációs csapatok, valamint a regionális vezetők, a körzeti vezetők és a gyülekezetvezetők azokon a területeken, ahol az evangélium terjesztése folyik, mindannyian többet találkoznak e munkával. Az adminisztratív munka ezenkívül egy különleges feladatot is tartalmaz, amely a gyülekezetek szétválasztása teljes munkaidős gyülekezetekké, részmunkaidős gyülekezetekké, általános gyülekezetekké és B csoportokká, és ez egy másik feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük. A vezetőknek és a dolgozóknak érteniük kell, hogyan kell a gyülekezeteket szétválasztaniuk, a

gyülekezetek szétválasztásának alapelve pedig az emberek különböző gyülekezetekbe történő felosztása az általuk végzett különböző kötelességek alapján, hogy azok az emberek, akik kötelességet végeznek, szétválasztásra kerüljenek azoktól, akik nem végeznek, és akik a kötelességüket teljes munkaidőben végzik, azoktól, akik kötelességüket részmunkaidőben végzik – ez egy másik konkrét és különleges adminisztratív feladat.

II. Személyzeti munka

Második tétel, személyzeti munka. Ez a tétel a vezetők és a dolgozók minden szintjén a megválasztásukról, kinevezésükről és elbocsátásukról szól. A munkarendek konkrét előírásokat biztosítanak a választási rendszerek vonatkozásában, hogy miféle embereket válasszanak meg vezetőknek és dolgozóknak, valamint a választásokkal kapcsolatos módszerek és konkrét követelmények tekintetében. Léteznek még bizonyos különleges körülmények, például, hogy mit kell tenni, ha a testvérek épphogy csak találkoztak egymással és nem ismerik egymást túl jól, és így nem tudnak választás útján megfelelő vezetőket és dolgozókat kiválasztani. Ebben az esetben lehet előléptetni és kijelölni embereket, ellenőrizve, hogy ki alkalmas viszonylag arra, hogy vezető legyen, majd beszélgetés és egyszerű ellenőrzések végrehajtása révén többet megtudni róluk, amelyet követően ki lehet nevezni őket. Továbbá amikor a Fennvaló intézkedik egy nagy projektről, vagy kinevez felügyelőnek több embert, ez egy rendkívüli munkarend. Létezik egy másik különleges körülmény is, ez pedig az, amikor valaki jelentést ír a Fennvalónak, amelyben leírja, hogy ez vagy az a vezető nem végez valódi munkát, és az antikrisztus útján jár, a Fennvaló pedig ennek az ellenőrzését követően munkarendet ad ki a jelentett vezető elbocsátására a pozíciójából. Ez egy másik olyan munkarend, amely a személyzeti munkával kapcsolatos. Röviden, a személyzettel kapcsolatos munka magában foglalja a vezetők és a dolgozók megválasztását, kinevezését és elbocsátását a gyülekezet minden szintjén. A munka e tétele viszonylag egyszerű, és könnyű megérteni.

III. Evangelizációs munka

Harmadik tétel, evangelizációs munka. Az evangelizációs munka a konkrét szakmai munka első nagy tétele az adminisztratív munka és a személyzeti munka után Isten házában. Isten háza egymás után sok munkarendet készített e munkaelemre vonatkozóan, konkrét munkarendet készítve az evangélium potenciális befogadói, az evangélium hirdetésének földrajzi kiterjedése, valamint azon módok és eszközök tekintetében, amelyekkel az evangéliumot hirdetni kell. Isten házában ugyanakkor a munkarendekben konkrét megállapításai is vannak az Isten szavait tartalmazó és az evangélium prédikálásához szükséges minden különböző könyv, film, videó és varietéműsor vonatkozásában, sőt még az evangélium lehetséges befogadóinak különféle elképzeléseit és az általuk gyakran feltett kérdéseket illetően is vannak megállapításai. Egyes megállapítások talán nincsenek kifejezetten írásba foglalva,

azonban sok közülük megjelenik a verbális és szóbeli közlésekben. Az evangelizációs munka mindig halad és folytatódik, és ahogy ez a munka halad, Isten háza konkrét munkarendeket és kikötéseket dolgozott ki azon problémák tekintetében, amelyek folyamatosan felmerülnek, és amelyekkel folyamatosan szembesülnek az emberek, valamint egyes konkrét követelményeket és feladatokat is kiadott az evangéliumi munkások, evangéliumi diakónusok és az evangelizációs munka felügyelői számára. Bár ebben a későbbi szakaszban Isten háza nem mond sokat az evangelizációs munkára vonatkozó elrendelésekről, az igazság ezen aspektusáról igen gyakran beszélnek a gyülekezetben. Különösen azután, hogy az evangélium a tengerentúlon is terjedni kezdett, Isten háza konkrét munkarendeket készített a különböző nyelvekre történő fordítási munka vonatkozásában. A különböző nyelveket ismerő fordítók és evangéliumi munkások minden tőlük telhetőt megtesznek az efféle munkában történő együttműködés érdekében, és Isten háza sok ilyen humán erőforrást fektetett be az evangelizációs munkában való együttműködésbe, ez pedig összhangban van Isten házának munkarendjeivel. Röviden összefoglalva, a Fennvaló mindig személyesen nyújt útmutatást, tesz fel kérdéseket, követi nyomon és felügyeli az evangélium terjesztésének munkáját. Melyek tehát a felelősségek, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak a munka ezen tételével kapcsolatosan teljesíteniük kell? Az, hogy az evangelizációs munkának felügyelője van, nem jelenti azt, hogy a vezetők és a dolgozók teljes mértékben azt tehetik, amit akarnak, hogy nem kell törődniük a munkával, nem kell érdeklődniük arról, és hogy azt egyszerűen figyelmen kívül hagyhatják, azt gondolva, hogy: „Hadd alakuljon magától a munka. Egyébként sincs semmi közöm hozzá. Én a gyülekezeti életért és a különféle szakmai munkákért vagyok felelős. Nem az én dolgom, ha problémák vannak az evangelizációs munkával.” Ez rendben van így? (Nincs.) Ez a felelősségek elhanyagolása. Isten házána­k valamennyi munkája közül a legfontosabb munkaelem, amelyre a vezetőknek és a dolgozóknak összpontosítaniuk kell, az az evangelizációs munka. Lehet, hogy nem tettek közvetlenül felelőssé a munka ezen tételéért, de érdeklődnöd kell arról, hogy az mennyire fejlődik és mi a haladásának az állapota – nyomon kell követned, tudnod kell róla, és közben kell tartanod ezeket a dolgokat. Különösen a személyzet bizonyos fontos tagjai tekintetében, mint például az evangéliumot hirdetők és az evangelizációs csapatokban az öntözők, valamint az evangelizációs munka felügyelői, mindig naprakésznek kell lenned a helyzetüket illetően, és ha a személyzet ezen tagjaival kapcsolatosan problémák merülnek fel, azonnal meg kell oldanod őket – nem szabad mosnod kezeidet, miután ezt a munkát kiosztották számodra. Ezenkívül rendszeresen ellenőrizned és irányítanod kell az evangéliumot prédikáló minden személyt, aki részt vesz az evangélium terjesztésének a munkájában, beleértve a gyülekezetben lévőket és az evangéliumot online terjesztő, első vonalbeli hirdetőket, valamint az egyes csapatokban az öntözőket. Isten házána­k a munkarendjei már régóta megkövetelik, hogy az evangéliumot prédikáló összes személy és öntöző speciális képzésen vegyen részt. Mit jelent a speciális

képzés? Azt jelenti, hogy biztosítani kell, hogy az evangéliumot prédikálók és az öntözők világos megértéssel rendelkezzenek a víziók igazságairól, és hogy képesek legyenek ezeket a dolgokat világosan elmagyarázni. Ha a víziók igazságainak bármely aspektusa nem teljesen világos a számukra, akkor arról gyakran beszélni kell, és minél részletesebb az evangéliumot prédikálók és az öntözők megértése, annál jobb. Isten háza rendelkezik munkarendekkel erre vonatkozóan, igaz? (Igaz.) Az evangélium terjesztésének munkája egy konkrét és bonyolult munkaelem, amely sok különálló feladatot foglal magában. Biztosítani kell, hogy minden feladatot jól végezzenek el és azt szorosan nyomon kövessék; ez Isten megbízatása. Minden feladatot jól kell végezni, és biztosítani kell, hogy az egyes feladatok eredményei folyamatosan javuljanak – csak ez van összhangban Isten szándékaival. Minden másféle szakmai munka, mint például a filmgyártás, a szövegalapú munka, a zene, a művészet és a fordítás, az evangelizációs munka támogatására és segítésére létezik, és az evangelizációs munka minden munka első vonalbeli munkája. Ezért azoknak, akik a különféle kötelességeket végzik, jól kell végezniük a saját munkájukat, és el kell érniük az Isten által megkövetelt eredményeket. Ilyen módon részük lesz az evangélium terjesztésének munkájában. Ez azért van, mert ez az összes másféle szakmai munka azért létezik, hogy az evangélium terjesztését szolgálja, és mindezen munkának a középpontjában az evangélium terjesztésének munkája kell, hogy álljon, és ehhez szüntelen utánpótlást kell biztosítani. Manapság az összes anyag, film és a különféle videók, amelyek az evangélium prédikálásához szükségesek, Isten választott népe közül sokak színpadok mögött zajló erőfeszítésével jönnek létre. Minden, amit ezek az emberek a színpadok mögött tesznek, erőteljes támogatást biztosít az evangélium terjesztésének a munkájához. A múltban Isten házában nem voltak különféle filmalkotásai, nem volt sok dala, és a tapasztalati tanúságtételről sem volt túlságosan sok videója. Isten háza csak arra támaszkodott, hogy az evangéliumi munkások folyamatosan beszélgetéseket tartottak. Az evangéliumi munkások addig beszéltek, amíg a szájuk ki nem száradt, és nem feltétlenül láttak bármilyen jelentős eredményt, és nehéz volt akár egyetlen embert is megnyerni. Miután a gyülekezet különféle videókat gyártott, az evangelizációs csapatok munkája viszonylag könnyűvé vált, a korábbinál sokkal könnyebb lett, a munka hatékonysága pedig megnövekedett. Egyesek makacsok és konzervatív gondolkodásúak, és amikor az evangéliumot prédikálod nekik, nem számít, hogyan beszélsz az igazságról, az nem működik, és ők fenntartják az elképzeléseiket, és nem hajlandók elfogadni az igazságot – mit teszel ilyenkor? Megnézetsz velük egy vagy két filmet az evangéliumi tanúságtételről, és az elképzeléseik átalakulnak, és jó érzés kezdi eltölteni őket az igaz útról. Amikor újra eljönnek keresni, már nem lesznek szívükben nagy gátak és akadályok, és amikor ismét az igazságról beszélsz velük, könnyedén el tudják fogadni azt. Ezért van az, hogy az eredmények valóban nyilvánvalóak, amikor megmutatod az Isten háza által gyártott filmeket az evangélium potenciális befogadóinak, vagy Isten szavait olvasod nekik, vagy megmutatod a tapasztalati tanúságtételről szóló videókat – ez

sokkal hatékonyabb, mintha bármennyi szót mondanál nekik. Nem számít, ki keresi és vizsgálja az igaz utat, először nézz meg néhány filmet vele, majd olvass vele többet Isten szavaiból, ilyen módon előkészítve az utat számára. Ezt követően beszélj vele az igazságról, hogy eloszlass az elképzeléseit. Ettől sokkal simábban fognak menni a dolgok. Manapság azok, akik az igaz utat vizsgálják, már sok Isten háza által gyártott filmet és tanúságtételi videót megnéztek az interneten, és különösen sokat olvastak Isten szavaiból; mielőtt eljönnek keresni és vizsgálódni, már jó érzésük van az igaz útról, és alapvetően már felismerték, hogy az az igaz út. Felfedeztetek bármit ebben? Ezek a filmek, ezek az Isten szavainak előadásáról készült videók, ezek a tapasztalati tanúságtételről szóló videók, énekes videók és a többi, amelyeket Isten háza gyárt, annyira hatékonyak az Istenről való bizonyágtételben! Nem szükséges annyi lélegzetet pazarolni az evangélium potenciális befogadóival való beszélgetésre és vitára; miután megnézték ezeket a videókat, képesek elfogadni az igaz utat. Ez sok időt megtakarít az evangéliumot prédikálók számára, és megmutatja, mennyire erőteljes az evangélium prédikálásának minden háttértámogatása! Oly bőségesek az evangélium prédikálására szolgáló különféle erőforrások! Az evangélium potenciális befogadói közül sokan megdöbbennek, amikor felmennek az Internetre, hogy megvizsgálják Isten munkáját, mivel annyira sok minden található Isten házában honlapján és oly bőséges a tartalom! Bővelkedik Isten szavaiban, bőségesen tartalmaz mindenféle filmet és videót, és bőségesen megtalálható minden, amire a tapasztalati tanúságtételekkel kapcsolatosan szükség lehet. Ez valóban a Szentlélek munkájának és útmutatásának eredménye! Mindez valóban Isten munkájából ered. Nem számít, hogy a nagy vörös sárkány és a vallásos világ milyen alaptalan szóbeszédet terjeszt és hogyan mocskolódik, mindez hiába. Mindenesetre az Isten háza munkájának minden tétele által elért eredményeket és learatott gyümölcsöket mindenki világosan láthatja, és ezek Isten szavai által megvalósított tények.

A királyság evangéliuma terjesztésének munkája során Isten háza munkájának minden tétele rendkívül módszeresen van megszervezve és rendezett módon halad. Az evangélium terjesztésének munkája kritikus, hosszú távú és fáradságos munkatétel. Így hát azoknak, akik vállalják az evangelizációs munkát, nem számít, hogy felügyelők vagy hétköznapi evangéliumi munkások, a szívükben meg kell erősíteniük e munka fontosságát. Bár ti az evangélium élvonalában dolgoztok és a kötelességeiteket végzitek, mögöttetek, vagyis a színfalak mögött sok testvér végez különféle háttérmunkát, és ők az az erő, amely az evangélium terjesztésének munkáját támogatja. Mit értek ez alatt? Isten háza minden munkájának az evangélium terjesztése áll a középpontjában, az Isten választott népének minden tagja által végzett kötelességek pedig az evangélium terjesztését szolgálják. Minden testvér, aki egy kötelességet végez, részese az evangelizációs munkának, és a munka minden tétele szorosan és közvetlenül kapcsolódik az evangelizációs munkához. Röviden szólva, minden munkaelem, magát az evangelizációs munkát is beleértve, egy kötelesség, amelyet jól kell végezni, hogy Isten munkájáról bizonyágot tegyen az

ember, bármely munkaelem szorosan kapcsolódik a legfontosabb munkához, ami az Istenről való bizonyágtétel. Ez teljesen pontos. Isten háza ezért az evangélium terjesztésének munkáját az összes munkaelemet tartalmazó lista tetejére helyezi, és Isten háza munkájának különféle elemei közül ez az első számú – ez teljesen helyénvaló. Ez egy jelentős, fáradságos és hosszú távú munkaelem, és Isten választott népe minden egyes tagjának, minden egyes embernek, aki Istent követi, kitartással, türelemmel és elegendő hittel kell rendelkeznie ahhoz, hogy felkészüljön arra, hogy jól végezze ezt a munkát, és hogy megvívja ezt a hosszú csatát. Akár 10, 20 vagy 30 évig tartasz ki, Istenhez mindig hűségesnek kell lenned, az életedet és az életed teljes hosszát az evangélium terjesztése munkájának kell szentelned, és mindvégig hűségesnek kell lenned Istenhez. Ez egy fontos felelősség, amelyet minden embernek kötelessége vállalni, aki Istent követi, ez mindenki kötelessége, és ez az a megbízatás is, amelyet Isten mindenkire rábíz.

E közlésem révén van-e lelkesedés mindannyiótok szívében, és elkezdtétek-e már fontosnak tartani az evangelizációs munkát? Egyesek korábban azt mondták: „Nem értek semmilyen műszaki szakmához, nem tudok előadni és nem lehetek színész, nem rendelkezem szilárd alappal, ha szavakat kell használni, így cikket sem tudok írni, nem értek a zenéhez és még kevesebbet tudok a művészetről. Azért helyeztek az evangelizációs csapathoz, mert semmiben sem vagyok jó. Az evangelizációs csapatok vajon nem egy elfeledett hátsó polccal egyenértékűek Isten házában? És mivel egy elfeledett hátsó polcra kerültem, van még bármilyen reményem az üdvösség elérésére?” Így van ez vajon? Ha valóban így értelmezed ezt a helyzetet, akkor félreértetted Istent: az evangélium prédikálása minden egyes ember kötelező feladata. Ha semmiben nem vagy jó és semmilyen műszaki szakmához nem értesz, és csak az evangéliumot tudod prédikálni, akkor arra leszel rendelve, hogy egy evangelizációs csapatban végezd a kötelességedet. Ez az utolsó esélyed, és ez azért történik, hogy biztosan ne kallódj el, mint egy darabka anyag, és hogy amennyire lehet, hasznos lehessél, hogy emberi lényként a lehető legnagyobb mértékben teljesíthesd a feladatodat. Semmiben sem vagy jó, lassú felfogású vagy mindenben, amit csinálsz, de képes vagy jól végezni az evangélium prédikálásának kötelességét, és még ha arra is kérnek, hogy kutass fel az evangéliumot befogadó embereket, képes vagy ezt praktikus módon megtenni, és képes vagy átadni az evangéliumot prédikálóknak az evangélium lehetséges befogadóit, akiket találsz. Ugyanakkor fokozatosan megtanulhatod, hogyan prédikálj Isten szavairól, Isten munkájáról és Isten szándékairól, és hogyan hozd az embereket Isten elé. Hát nem ez a kötelességed? Mások némi eredményt érnek el szövegalapú munka, filmgyártó munka és másféle munkák végzésével, te azonban nem tudod, hogyan végezd ezeket a dolgokat, és nincs különleges tehetséged vagy adottságaid, az erődet mégis az evangelizációs munkának szenteled, mindenedet beleadod és jól végzed a kötelességedet, és vállalod az Isten által adott megbízatásodat, vajon ezek nem jó cselekedetek? Ezek is jó cselekedetek, és Isten emlékezni fog rájuk. Ez beteljesíti a következő szavakat: Az

emberek által végzett kötelességek között nincs különbség nemesség vagy alantasság tekintetében; csak az számít, hogy hűséges vagy-e a kötelességedben, és hogy azt a megfelelő színvonalon végzed-e. Isten mindenkit méltányosan és egyenlően kezel; mivel semmit sem tudsz megcsinálni, az evangélium prédikálására kérnek fel téged – ezt azért teszik, hogy lehetőség legyen az utolsó lehetséges feladatod elvégzésére olyan körülmények között, amikor semmi más kötelességet nem vagy képes vállalni. Ezen keresztül egy lehetőséget kapsz és a remény egy szikráját; nem vagy megfosztva a jogtól, hogy a kötelességedet végezd. Istennek még mindig van egy megbízatása számodra, és Ő nem elfogult veled szemben. Így hát azokat, akiket evangelizációs csapatokhoz rendelnek, nem elfeledett hátsó polcra küldenek, és nem is hagyják el őket, hanem ők egy másik helyen végzik a kötelességüket. Az evangelizációs munka munkarendjeiről szóló közlés alapján most már helyesen tekintetek az evangelizációs munkára, és nincsenek már azzal kapcsolatos félreértéseitek? (Igen.) Önélégültnek fogjátok-e érezni magatokat miatta? Nem számít, hogy az emberek milyen kötelességet végeznek, Isten rájuk vonatkozó követelményei nem változnak: Isten a hűségüket és az őszinteségüket akarja. Ha azt mondod: „Kerülöm a feltűnést, nem leszek önélégült, csak megteszem, amire Isten megkér”, de nem vagy hűséges és nem vagy őszinte, az nem fog működni. Nem számít, miként fogod fel az evangelizációs munkát, mindenesetre, ha hűségre és őszinteségre teszel szert, akkor a kötelességed végzése megfelelő színvonalú lesz. Nem számít, milyen jónak tekinted az evangélium prédikálásának kötelességét, vagy hogy milyen pozitívan állsz hozzá, ha nem vagy képes elviselni a nehézséget, nincs kitartásod és nincs hűséged, az sem fog működni. Ezért nem számít, hogy hova helyeznek téged, hogy mikor vagy éppen milyen helyen vagy, hogy milyen emberekkel kerülsz kapcsolatba és milyen kötelességet végzel. Isten mindig látni fog téged, és átvizsgálja a szíved legmélyét. Ne gondold, hogy csak mert egy evangelizációs csapat tagja vagy, Isten nem figyel rád, vagy hogy Isten nem lát téged, így hát megtehetsz mindent, amit csak akarsz. És ne gondold, hogy ha egy evangelizációs csapatba helyeznek téged, már nem reménykedhetsz a megmentésben, és ne közelíts hozzá negatívan emiatt. Mindkét gondolkodásmód helytelen. Nem számít, hogy hova helyeznek, vagy milyen kötelesség végzésére rendelnek téged, ez az, amit tenned kell, mégpedig szorgalmasan és felelősségteljesen. Isten rád vonatkozó követelményei nem változnak, és így az Isten elrendeléseinek való alávetettségednek sem szabad változnia. Az evangéliumi munkások státusza ugyanaz, mint a más kötelességeket végzőké; az ember értékét nem az általa végzett kötelességgel mérik, hanem inkább azzal, hogy az igazságra törekszik-e és rendelkezik-e az igazságvalósággal. Ez minden, amit az evangelizációs munkáról, erről a hatalmas és konkrét munkaelemről közölni fogok.

IV. Különféle szakmunkák

Negyedik tétel, különféle szakmunkák. Ez magában foglalja a filmgyártást, a szövegalapú munkát, a zenét, a művészetet, a fordítást és így tovább. Egyesek azt

mondják: „Mi, jelmezkészítők, szintén részt veszünk a filmgyártási munkában. A jelmezkészítés egyfajta munkának számít?” A jelmezkészítés a filmgyártási és a zenei jellegű munkák közé tartozik; ez egyfajta támogató munka, amely az ilyen jellegű munkákkal működik együtt. Isten háza minden szakaszban konkrét munkarendekkel rendelkezik az ilyen jellegű szakmunkákra vonatkozó konkrét követelményeket illetően. Néhányat írásban közölnek, néhányat pedig szóban közölnek az összejöveleteken a beszélgetés során. A közlés módjától függetlenül a vezetőknek és a dolgozóknak vállalniuk kell a felelősséget értük, fel kell jegyezniük az Isten háza által ezen munkaelem vonatkozásában kiadott konkrét követelményeket, és e feljegyzéseket rendezniük kell, majd konkrétan beszélniük kell róluk és részt kell venniük a konkrét megvalósításukban. Ez is a munka egy nagy tétele, és az evangelizációs munkát követő második konkrét munkaelem. E konkrét munkaelem tekintetében Isten háza a különféle szakmákban foglalkoztatott személyzet egészétől megköveteli, hogy folyamatosan tanulmányozzák a kötelességeikhez kapcsolódó szakmai ismereteket, és keressenek információkat annak megállapítására, hogy mely dolgok hasznosak Isten háza munkájának a számára. Isten háza ugyanakkor folyamatosan beszél az igazságalapelvekről és konkrét terveket biztosít a különféle szakmunkák tekintetében. Néha az ilyenfajta munkákról egyszerre beszélnek a felügyelőknek és a csapattagoknak, néha pedig egyedül az adott munkaelemért felelős vezetőknek, dolgozóknak és felügyelőknek beszélnek róluk. Függetlenül attól, hogy írásban vagy az összejöveleteken közlik őket, illetve beszélnek róluk, mindenesetre az efféle munkákat folyamatosan fejlesztik és szabványosítják, és az evangelizációs munka igényeinek megfelelően folyamatosan konkrét munkarendek készülnek. Tegyük fel például, hogy Isten háza filmet gyárt egy viszonylag új témáról, és a filmet igencsak professzionális módon forgatják. Miután a filmet feltöltötték a világhálóra, meglehetősen magas a rákattintások aránya. Egy ehhez hasonló helyzetben Isten háza a visszajelzések és az evangelizációs munka igényei alapján konkrét követelményeket hoz létre az ilyen típusú munkára vonatkozóan. Röviden, ezt a munkaelemet rendszeresen összefoglalják és fejlesztik, és az folyamatosan növekedik is.

A különféle szakmunkák tekintetében Isten házának elrendelése megkövetelik, hogy az emberek többet tanuljanak, valamint hogy tanárokat és különféle erőforrásokat és tananyagokat találjanak, hogy azokból tanuljanak. Vegyük például az éneklést; tanárt találni, akitől tanulni lehet, és felkérni az énektanításra szintén egy konkrét munkarend. Miután ezt az elrendelést hallották, a vezetőknek és a dolgozóknak találniuk kell egy erre a munkára alkalmas tanárt a Fennvaló követelményeinek megfelelően, és fel kell kérniük őt arra, hogy oktassa az énekeseinket, segítve őket abban, hogy megtanulják a megfelelő ének-zenei ismereteket és az éneklés helyes módját, és természetesen klasszikus műveket is találni kell, amelyekből tanulni lehet. A zeneszerzéssel és a karékkal kapcsolatos szakmai ismereteket folyamatosan tanulni kell, és Isten házának munkarendjei mindig megkövetelik az emberektől, hogy folyamatosan tanulmányozzák a kötelességeikkel kapcsolatos szakmai ismereteket, illetve megtanulják egyes fejlett és

gyakorlati módszerek használatát, és így tovább. Nem úgy van, hogy egyszer kiadják ezeket a munkarendeket és követelményeket, és ezzel vége is az ügynek, hanem a vezetőktől és a dolgozóktól megkövetelik, hogy gyakran beszéljenek ezekről a munkarendekről, nyújtsanak útmutatást a szakmukával foglalkozóknak, lehetővé téve számukra a folyamatos tanulást, és arra törekedve, hogy a szakmunka minden fajtája folyamatosan és hatékonyan fejlődjön és mélyüljön, és ne rekedjen meg. Egyesek azt gondolják: „A munkarendeket a mai napon adták ki nekünk, ezért csak ebben a hónapban kell gyakorolnunk őket, és ezzel a dolognak vége is. Ha a Fennvaló semmit sem mond róla a jövőben, akkor talán nem kell folytatni a gyakorlásukat.” Valóban ez a helyzet? (Nem.) A vezetőknek és a dolgozóknak egyáltalán nem szabad így gondolkodniuk, hanem időről időre érdeklődniük kell és fel kell tenniük a kérdést: „Hogy mennek a szakmával kapcsolatos tanulmányaid? Szembesülsz bármilyen nehézséggel? Van bármi, ami ellentmondásban van az alapelvekkel vagy ellentétes azokkal? Ki teljesített a legjobban a tanulmányai során, ki a legképzettebb, és ki sajátította el a leggyorsabban a tanultakat? Miután tanulmányoztad ezeket az elméleteket, a tanultak közül melyek azok a dolgok, amelyek a véleményed szerint alkalmasak arra, hogy Isten házában a munkájához használják őket?” A vezetőknek és a dolgozóknak ezenkívül olyan kérdéseket is fel kell tenniük azoknak, akik az evangelizációs csapatban idegen nyelveket tanulnak, hogy: „Hány éve tanulod ezt az idegen nyelvet? Hogy halad a tanulás az utóbbi időben? Naponta hány társalgásban tudsz részt venni? Képes vagy általános spirituális kifejezések lefordítására? Tudod használni ezt az idegen nyelvet az evangélium prédikálásával kapcsolatos ezen igazságok közlésére? Mi megy jobban jelenleg, a beszéd vagy az írás? Szükséged van tanárra, hogy segítsen neked tanulni? Van bárki más, aki alkalmasabb az idegen nyelvek tanulására és ügyesebb benne? Nőtt az ilyen típusú személyzet száma? Van aki úgy érzi, hogy egy nyelv megtanulása túlságosan fáradságos és nehéz, ezért már nem akarja azt megtanulni, feladja félúton, és egy másik kötelességre akar váltani?” Ezekről az ilyenfajta munkával kapcsolatos konkrét ügyekről időről időre érdeklődni kell, és felügyelni kell őket. Mivel a Fennvaló konkrét munkarendeket készített, a felügyelőknek mindvégig felelősséget kell vállalniuk ezekért a konkrét feladatokért. Ne várj passzívan arra, hogy a Fennvaló érdeklődjön; ha a Fennvaló hat hónapig vagy egy évig egyáltalán nem érdeklődik, neked akkor is minden munkát jól kell végezned, a legjobb tudásod szerint, és mindenkor készen kell állnod, hogy fogadd a Fennvaló ellenőrzését és irányítását – ez a helyes gondolkodásmód. Ez azért van, mert a munkarendeket kiadták és közölték, te pedig annak felügyelőjeként felelős vagy a munka nyomon követéséért, és ezért teljesítened kell a felelősségeidet. Ha azonban nem vagy képes a felelősségeid teljesítésére, akkor egy semmirekellő vagy, és téged el kell bocsátani és ki kell iktatni. A vezetőknek és a dolgozóknak ezért gyakran elmélkedniük és beszélniük kell ezekről a Fennvalótól érkezett konkrét munkarendekről vagy közlésekről, majd meg kell valósítaniuk azokat és a munkát nyomon kell követniük a helyzetnek megfelelően. Meg kell nézniük, hogy milyenfajta munkákat hagytak

figyelman kívül az utóbbi időben és nem ellenőriztek már hosszú ideje, és melyek azok, amelyekben ők személyesen nem nagyon jók, és amelyekről az utóbbi időben nem kérdeztek, és amelyek aktuális állapotát következőképpen nem ismerik, majd pedig utána kell nézniük azoknak. Ezenkívül, ami a különféle szakmunkákat illeti, Isten házában van egy másik konkrét elrendelése: megköveteli, hogy folyamatosan keresni, művelni és támogatni kell a megfelelő tehetséges egyéneket. Mit kell tehát a vezetőknek és a dolgozóknak tenniük, amikor kézhez veszik ezt a munkarendet? Oda kell figyelniük arra, hogy van-e valaki, aki alkalmas az efféle munka végzésére. Ha néhányan alkalmasak az ilyen munkára, de a műszaki szakmáról nem sok fogalmuk van, akkor gyorsan művelni kell őket, és intézkedni kell arról, hogy azt megtanulhassák és gyakorolhassák. Röviden összefoglalva, a különféle szakmunkák is fontos munkaelemet képeznek. Ez a munka nagyon sok részből áll, és az alkalmazási területe is hatalmas, Isten háza pedig sok konkrét munkarendet készített erre vonatkozóan. Ami ehhez a munkaelemhez szükséges, az a folyamatos tanulás, összefoglalás és elmélyítés, és a megfelelő alapelveket is meg kell találni a folyamatos szabványosítás elvégzéséhez. Ezenkívül, az ezen kötelességek végzésére alkalmas tehetséges személyeket folyamatosan művelni kell. Ez a különféle szakmunkák e nagy munkaelemére vonatkozó munkarend, amit könnyű megérteni is.

V. Gyülekezeti élet

Ötödik tétel, gyülekezeti élet. Isten háza konkrét rendelkezéseket és kikötéseket tett a gyülekezeti élet során evett és ivott tartalomra, a gyülekezeti élet formájára, valamint a gyülekezeti életet élők létszámára vonatkozóan. Isten háza különleges körülmények és helyzetek esetére is rendelkezik megfelelő munkarendekkel az összejövetelek formájára és a gyülekezeti élet tartalmára vonatkozóan. Az ilyen jellegű munkarendeket túlnyomórészt írásos formában adják ki. A különböző országokban az újonnan érkezők gyülekezeti életére vonatkozó munkarendek – összejöveteleik formája és gyakorisága, valamint az összejöveteleken evett és ivott tartalom stb. – néhány különleges körülménytől eltekintve alapvetően megegyeznek a kínai nemzetiségűek gyülekezeti életére vonatkozó munkarendekkel. A gyülekezeti életre vonatkozó munkarendek hatókörét az imént nagyjából ismertettem – ez magában foglalja mind Isten szavainak tartalmát, amelyeket megessznek és megisznak, illetve az igazságról való beszélgetés tartalmát az összejöveteleken az elmúlt időszakban, valamint a közösség formáját az összejöveteleken. Például, hogy egyetlen személy nem dominálhat a közlésben az összejöveteleken, hogy mennyi a maximális idő, ameddig minden egyes személy beszélhet, hogyan kell bánni azokkal az emberekkel és kezelni őket, akik terjedősen beszélnek és nem érthetően fejezik ki magukat, és így tovább – mindezekről a gyülekezeti élethez és az összejövetelekhez kapcsolódó konkrét dolgokról konkrét kijelentések találhatók a munkarendekben. A vezetők és dolgozók egyrészt felelősek ezeknek a munkarendeknek a kiadásáért és közléséért, másrészt felelősek azért, hogy

világosan beszéljessenek róluk a testvérekkel, lehetővé téve a gyülekezet minden tagjának, hogy megértse és elfogadja őket, ami után már csak szigorúan végre kell hajtaniuk és be kell tartaniuk azokat. Különösen azokat kell korlátozni, akik gyakran eltérnek a tárgytól, zavart okoznak, szavakat és doktrínákat mondanak, és szlogeneket kiabálnak, amikor az összejöveteleken beszélnek, a munkarendekben pedig konkrét kikötések vannak az ilyen jellegű különleges körülményekre vonatkozóan. A gyülekezeti életre vonatkozó munkarendek főként az összejövetelekkel kapcsolatos különféle dolgokra vonatkoznak, nem bonyolultak, nagyon egyszerűek, és nem számít, milyen kötelességet végez valaki, csak be kell tartania az ezekben a munkarendekben foglalt alapelveket. Például az evangéliumi csoportoknak az összejöveteleken csak be kell tartaniuk a gyülekezeti életre vonatkozó munkarendekben foglalt alapelveket – nincs bennük semmi különös. Más csoportok csak más munkát végeznek, mint a többi ember, minden ugyanaz, amikor olyan dolgokról van szó, mint az összejövetelek, az igazságról való közlés, Isten szavainak imádságos olvasása és a személyes tapasztalatokról való beszélgetés – ez a hatókör nincs túllépve. Csak Isten házának jelenlegi, a gyülekezeti élet során evett és ivott tartalomra, a közösség formájára és az összejövetelek formájára vonatkozó kikötései szerint kell gyakorolniuk. Ha a feltételek megengedik, az emberek személyesen is összegyűlhetnek, egyébként online is tarthatnak összejöveteleket. Ennek egy nagyon egyszerű, világosan körülhatárolt ügynek kell lennie. Néhány gyülekezeti tag különböző kontinenseken és országokban van szétszóródva, néhányan Európában, néhányan pedig a Közel-Keleten; ilyen helyzetben online összejövetelekre van szükség. A helyi gyülekezetek döntenek el, mikor tartanak összejöveteleket és milyen gyakran; Isten háza nem tesz konkrét kikötéseket ebben az ügyben, és nem is avatkozik bele. Miért nem avatkozik bele ebbe az ügybe Isten háza? Néhány ember a gyülekezetben nem teljes munkaidőben végzi a kötelességeit; van munkahelyük és családjuk, egyéni körülményeik különbözőek, ráadásul a különböző országok időzónái is eltérőek, ezért meg kell engedni nekik, hogy maguk döntsenek arról, hetente hányszor gyűlnek össze, és mikor vannak az egyes összejövetelek. Isten háza nem tesz konkrét kikötéseket ebben a tekintetben, hanem csak egy alapelvet biztosít. Isten háza megszabta a hatókörét annak, hogy az új hívők milyen gyakran gyűljenek össze hetente, és különbség van abban, hogy hetente hányszor gyűlnek össze azok, akik végzik a kötelességüket, és azok, akik nem. Van olyan munkarend, amely megköveteli az új hívőktől, hogy hetente hétszer gyűljenek össze? (Nincs.) Tehát mi alapján dől el, hogy az új hívők hetente hányszor gyűljenek össze? (Az új hívők idejétől függ.) Hetente legfeljebb kétszer vagy háromszor, de legalább egyszer összejönni teljesen megfelelő. Egyesek azt mondják: „A mi környékünkön az emberek nagyon tétlenek a mezőgazdasági holtszezonban, ezért mindenki minden nap össze akar gyűlni – még napi kétszeri összejövetel is jó lenne nekünk. Nagyon szeretnénk összejönni.” Az új hívők szíve tele van lelkesedéssel, és mindig több igazságot akarnak megérteni. Ha a családi körülményeik megengedik, akkor jó dolog, ha több összejövetelt kérnek, amíg

az nem befolyásolja a mindennapi életüket. Azt, hogy hetente konkrétan hányszor gyűljenek össze az emberek az egyes területeken, Isten választott népének családi és munkahelyi helyzete alapján kell meghatározni – Isten háza nem tesz konkrét kikötéseket ebben az ügyben. Azok Isten választott népéből, akiknek megvannak ehhez a feltételeik, többször is összegyűlhetnek, és akkor több igazságot fognak megérteni, és gyorsabban érnek el növekedést az életben. Ez jó dolog. Azonban azok, akiknek nincsenek meg a megfelelő feltételeik, nem alkalmasak az ilyen módon történő összejövetelre, és nekik jó az, ha hetente legalább egy vagy két összejövetelen részt vesznek. Az, hogy a különböző területek gyülekezetei hetente hányszor tartanak összejöveteleket, Isten választott népének döntésére van bízva, és ebbe senki sem avatkozhat bele. A legfontosabb dolog az, hogy az összejöveteleket azért tartják, hogy az emberek megértsék az igazságot, és nem bármi más okból. Ezért azt, hogy egy gyülekezet hányszor tart összejöveteleket, a konkrét körülmények alapján döntenek el. Ha Isten választott népe hetente egy további összejövetelen is részt tud venni, az előnyösebb az életben való növekedésük szempontjából. Ha vannak olyan emberek, akik nem törekszenek az igazságra és nem akarnak több összejövetelen részt venni, akkor ezt nem szabad rájuk erőltetni. Különösen a fizetett dolgozók esetében, akik kicsit elfoglaltabbak és nincs idejük több összejövetelen részt venni, nem szabad ezt megkövetelni tőlük. Függetlenül attól, hogy az emberek abban a helyzetben vannak-e, hogy részt vegyenek az összejöveteleken, vagy hogy hányszor gyűlnek össze, Isten háza nem avatkozik bele, és nem vezet be korlátozásokat. Ez azért van, mert az egyes hívők körülményei és hátterei mind különbözőek, ezért nem szabad őket semmilyen kényszer alá helyezni. Ami a gyülekezeti élet során evett és ivott tartalmat illeti, Isten házában megvannak az azokra vonatkozó kikötései a munkarendjeiben, és a gyülekezet minden szintű vezetőjének, valamint a testvéreknek világosan meg kell érteniük ezeket. A vezetőknek és a dolgozóknak pontosan meg kell érteniük, milyen konkrét feladatok és ügyek végrehajtását követelik meg a Fennvaló munkarendjei, és a testvéreknek is felügyelniük kell a vezetőket és dolgozókat, hogy lássák, végzik-e ezt a munkát. Ami a gyülekezeti élet során evett és ivott tartalmat, valamint az összejövetellekkel kapcsolatos, megértendő és követendő munkarendeket illeti, a vezetőknek és a dolgozóknak konszenzusra kell jutniuk Isten választott népével – a változatok abszolút nem megengedettek. A gyülekezeti élet munkájára vonatkozó munkarendek nagyon egyszerűek, az emberek könnyen megértik őket, és nem elvontak.

VI. Vagyonkezelés

Hatodik tétel, vagyonkezelés. Bár a vagyonkezelési munka nem jár olyan gyakran kiadott munkarendekkel, mint az evangéliumi munka vagy a különféle szakmai munkák, Isten házában mégis vannak konkrét munkarendjei erre vonatkozóan. Mit foglal magában a vagyonkezelés? Magában foglalja, hogyan tárolják a vagyontárgyakat, hol tárolják őket, kik kezelik őket, és hogyan osztják el, kezelik és adják át őket amikor

veszély vagy kedvezőtlen környezetek merülnek fel, valamint más ilyen különleges körülmények között. A munkarendek valójában tartalmazzanak kikötéseket mindezekre a dolgokra vonatkozóan, és amikor erről a munkaelemről van szó, a vezetőknek és dolgozóknak nem szabad megvárniuk, amíg a Fennvaló közvetlenül utasításokat ad vagy munkarendeket ad ki, és csak akkor kezdeniük el passzívan kezelni a vagyontárgyakat. Ha nincsenek azonnali munkarendek, amelyek megkövetelik, hogy konkrét módon kezeljék a vagyontárgyakat, és különleges körülmények között, amikor nem tudod, hogyan kezeljék a vagyontárgyakat, és nem tudsz időben választ kapni a Fennvalótól, mit kell tenned? A biztonság az első számú prioritás, és a te felelősséged megvédeni Isten házában a vagyont. Ami az Isten szavainak Isten háza által nyomtatott könyveit, valamint a különféle gépeket, élelmiszereket, pénzt és egyéb ilyen vagyontárgyakat illeti, a vezetőknek és dolgozóknak mindet biztonságos helyen kell tartaniuk Isten házában rendelkezései szerint, és nem szabad hagyniuk, hogy ezek a dolgok nedvesek, penészesek vagy rovarok által megrágottak legyenek, még kevésbé szabad megengedniük, hogy gonosz emberek vagy a nagy vörös sárkány lefoglalja őket. Továbbá, amellett, hogy jól kezelik Isten háza ezen vagyontárgyait, a vezetőknek és a dolgozóknak szigorú titoktartást is fenn kell tartaniuk; azokat az embereket, akiknek nincs köztük ezekhez az ügyekhez, egységesen távol kell tartaniuk attól, hogy tudjanak róluk, azoknak pedig, akik tudnak róluk, szűkszavúnak kell lenniük, és nem szabad tapintatlanul beszélniük. Isten házában konkrét munkarendjei vannak erre a munkaelemre vonatkozóan, és nem helyénvaló némelyiket írásban kiadni vagy felfedni. Ha a vezetők és dolgozók jobb módokat és módszereket találnak ki a vagyonkezelés végzésére, akkor természetesen, miközben ragaszkodnak ahhoz az alapelvhez, hogy jól kezeljék és védjék Isten házában a vagyont, hogy megvédjék azt minden veszteségtől, megvitathatják az ügyet más vezetőkkel és dolgozókkal, és önállóan döntést hozhatnak. Ez egy különleges munkaelem, és azoknak, akik nem szűkszavúak, akikből hiányzik a felelősségérzet, akiknek helytelen indítékaik vannak, akik éppen csak elkezdtek hinni és nincs alapjuk a hitükben, és azoknak, akik mindig mohón szemeznek Isten házában a vagyonával, egységesen nem szabad tudniuk róla. Ezeket a dolgokat nem lehet kifejezetten kimondani Isten háza munkarendjeiben, de a vezetőknek és dolgozóknak, valamint a megbízható őrzőknek nem kellene tudatában lenniük ennek? (De igen.) Van itt egy különleges körülmény. Tegyük fel, hogy egy újonnan választott vezető csak három éve hisz Istenben, jó a képessége, nagyon lelkes, és a felszínen úgy tűnik, hogy rendben van, mégsem tudni, milyen a jelleme, hogyan tekint a vagyontárgyra, vagy hogy mohó-e vagy sem. Ezek a dolgok ismeretlenek és bizonytalanok, és a testvérek, akik régóta hisznek Istenben, nem ismerik jól ezt a személyt, nem ismerik őt teljesen. Mit kell tenni ilyen helyzetben? Amikor eljön az ideje, hogy átadják neki a munkát, az összes többi munkát átadják – a vagyonkezelési munkát át kell-e adni neki? (Nem.) Miért nem? A vezetők és a dolgozók fő munkája nem csak a vagyonkezelés; a vagyon csak egy része a munkájuknak. Ha valóban van egy megfelelő

személy, aki kezeli a vagyontárgyakat, ez az újonnan választott vezető pedig nem megbízható, akkor rendben van, ha egyelőre nem adják át neki ezt a munkát, mivel továbbra sem tudni, hogy sokáig fog-e hinni Istenben, vagy hogy képes-e szilárdan megállni. A múltban valakit éppen megválasztottak gyülekezeti vezetőnek, és miután elfoglalta posztját, az első dolga az volt, hogy elkérte Isten választott népétől a bankszámlaszámokat és jelszavakat azokhoz a számlákhoz, ahol a felajánlásokat tartották. Megkérdezte, kinél vannak ezek a bankszámlaszámok és jelszavak, és sürgette őket, hogy azonnal adják át neki ezt a munkát. Ebben a helyzetben át kellene adni neki ezt a munkát? Semmilyen más munka miatt nem aggódott vagy zavartatta magát, de különösen komolyan és aggódva foglalkozott ezzel az üggyel – megbízható személy volt ő? Nem szabad azt gondolni, hogy valaki megbízható, mert vezető vagy dolgozó. Valójában csak azok az őrzők megbízhatóak, akiket valóban az alapelvek szerint választanak ki – ők képesek letenni az életüket, hogy megvédjék Isten házának vagyonát. Az ilyen emberek a legmegbízhatóbbak. Tehát minden vezető és dolgozó képes erre? Nem feltétlenül. A múltban egy területi vezetőt elkapott a nagy vörös sárkány, ő pedig elárulta a gyülekezet összes vagyonát, ami hatalmas mennyiségű vagyontárgy elvesztéséhez vezetett. Ha nem tudta volna, hol vannak a gyülekezet vagyontárgyai, akkor még abban az esetben sem tudta volna ezt felfedni, ha halálra verik, és akkor Isten házána vágyona nem szenvedett volna veszteségeket, ugye? Ez a pénz végül pontosan azért került a nagy vörös sárkány kezébe, mert ő túl sokat tudott és mindent kifecsegett, amikor nem tudta elviselni a kínzást és a szörnyű veréseket. Ha nem engedték volna meg neki, hogy tudja, hol vannak ezek a vagyontárgyak, és ha az, aki őrizte őket, megbízható lett volna, vajon szenvedett volna veszteségeket Isten házána vágya, és erőszakkal lefoglalta volna azt a nagy vörös sárkány? Nem, nem így lett volna. Ez komoly lecke. Ezért a legfontosabb pont ennek a munkának az elrendezésében az, hogy a biztonság az első, a veszteségeket abszolút minimumon kell tartani, a munkát pedig olyan módon kell elvégezni, ami biztonságos. Találj valakit, aki hűséget mutat Isten háza vagyonának kezelésében, hogy kezelje azt – ez a legmegbízhatóbb cselekvési mód. Bár ez a személy mást nem tud csinálni, hűséges lesz, és biztosan képes lesz a pénz őrzésére, ezért helyes dolog ezt a személyt használni a vagyon őrzésére. Mivel ez a munkaelem egyfeladatos munka, az erre vonatkozó rendelkezések nagyon egyszerűek: találd meg a megfelelő embereket a vagyon őrzésére, és találj egy biztonságos helyet annak tárolására. Továbbá, Isten házána vágya munkarendjeiben konkrét kikötések vannak Isten háza vagyonának elosztására és költésére vonatkozóan is; a pénzt szükséges kiadásokra lehet költeni, de feleslegességre nem. Van még egy dolog, mégpedig az, hogy szigorú szabályozási rendszer vonatkozik a vagyontárgyakkal kapcsolatos kiadásokra, és Isten házána vágya konkrét kikötései vannak érvényben a különféle folyamatokra és eljárásokra, amelyek több személy aláírását igénylik, és így tovább. Van kezelés, van őrzés, van költés, és van könyvelés is – mindezekre konkrét munkarendek vannak.

VII. Tisztító munka

Hetedik tétel, tisztító munka. Isten háza erre a munkafeladatra vonatkozóan is folyamatosan konkrét munkarendeket hoz létre. A munkarendek egyrészt Isten háza munkájának szükségletei alapján készülnek, másrészt pedig a különböző embertípusok osztályozása és meghatározása szerint, valamint az alapján, hogy az egyes emberek a felfedetésük utáni megnyilvánulásaiknak megfelelően besorolásra kerülnek a saját fajtájuk szerint. Isten házában vannak alapelvei mindenféle antikrisztus, gonosz ember és álhívő kezelésére; némelyeket eltakarítanak a kötelességet végzők soraiból, némelyeket eltávolítanak a teljes munkaidős gyülekezetekből és részmunkaidős gyülekezetekbe vagy átlagos gyülekezetekbe küldenek, némelyeket eltávolítanak az átlagos gyülekezetekből és B csoportokba küldenek, és vannak, akiket közvetlenül kitakarítanak, illetve kizárnak. Isten háza ismételten munkarendeket hoz létre a gyülekezet megtisztításának munkájára, és konkrét munkarendjei vannak a különböző embertípusokra vonatkozóan is, akik megfelelnek a megtisztítás feltételeinek. Az emberek kötelességvégzéshez való hozzáállása és a kötelességeik végzése során elkövetett vétkeik, valamint a különféle emberekben feltáruló romlott lényeg alapján Isten háza végül konkrét terveket készít ezeknek az embereknek a kezelésére. Ezért a különféle gonosz emberek, álhívők és antikrisztusok kezelése Isten háza által teljesen Isten szavai és az igazságalapelvek szerint történik, és teljesen összhangban van Isten szándékaival. Ezekre a munkarendekre vonatkozóan egyrészt szükséges beszélni az igazságalapelvekről, hogy az emberek megértsék azokat és megtanulják, hogyan kell felismerni a különböző embertípusokat, másrészt pedig ki kell adni ezeket a munkarendeket a gyülekezeteknek, hogy beszélgethessenek róluk és megvalósíthassák azokat. Mindenesetre a gyülekezet megtisztításának munkáját a lehető leghamarabb meg kell valósítani, és abszolút soha nem szabad megszakítani. Folytatódnia kell, amíg már egyáltalán nincsenek gonosz emberek a gyülekezetben. Nem arról van szó, hogy a vezetőknek és a dolgozóknak csak egy ideig kell végezniük a tisztító munkát, miután a Fennvaló kiad egy munkarendet, amely elrendeli a gyülekezet megtisztítását, és ha e megtisztítást követően egy idő után újra felfedezik, hogy gonosz emberek okoznak zavart, de a Fennvaló nem készített erről munkarendet, akkor a vezetőknek és dolgozóknak nem kell törődniük ezekkel a gonosz emberekkel vagy eltávolítani őket – az egyszerűen nem lenne elegendő. A gyülekezet tisztító munkáját továbbra is rendezett módon kell végezni; amíg vannak emberek, akiket ki kell takarítani vagy ki kell zárni, addig a tisztító munkát folytatni kell. Ne várj passzívan arra, hogy a Fennvaló utasításokat adjon, vagy hogy a felsőbb szintű vezetők közöljék azokat veled, és ne várj passzívan arra, hogy több testvér jelentsen valakit. Amint Isten választott népe leleplez és jelent valakit, a vezetőknek és a dolgozóknak hozzá kell fogniuk az ügy kivizsgálásához és kezeléséhez. Ha a vezetők és a dolgozók visszatartják a feljelentő levelet és nem kezelik az ügyet, akkor ki kell vizsgálni és kezelni kell őket, ha pedig

kiderül, hogy egy gonosz embert védelmeznek, akkor őket is ki kell takarítani a gyülekezetből a gonosz emberrel együtt. Bármely olyan vezető vagy dolgozó, aki nem végzi a gyülekezet megtisztításának munkáját, hamis vezető, illetve dolgozó, és azonnal el kell bocsátani. Ha még gonosz embereket is védelmez és oltalmaz, akkor antikrisztusként jellemezhető, és kitakarítható, illetve kizárható a gyülekezetből. Ezek a konkrét kikötések, amelyeket Isten háza tett a gyülekezet megtisztításának munkájára vonatkozóan. A gyülekezet megtisztításának munkája sürgős prioritás, és mély jelentőséggel bír. Mondjátok meg Nekem, a gyülekezet megtisztítása vajon nem azért történik, hogy megtisztítsa a gyülekezetet? Ha a gyülekezet megtisztult – vagyis ha nincsenek benne zavart okozó gonosz emberek, és nincsenek a tagjai közé keveredett álhívők –, akkor igaz gyülekezet lesz, és a gyülekezeti életben is a legjobb eredményeket fogja látni. Nem lenne ez egy újabb nagy lépés Krisztus királyságának megvalósulása felé? Egy ilyen tiszta gyülekezet lenne a legelőnyösebb a királyság evangéliumának terjesztése szempontjából, mivel mindenki birtokolná az igazság valóságát, mindenki képes lenne tanúságot tenni Istenről és Isten népeként teljessé válni, és nem lennének többé zavart okozó gonosz emberek. Természetesen egy ilyen gyülekezet lenne a legáldottabb. Ezért a gyülekezet megtisztítása a legjelentősegteljesebb munkaelem, és teljesen azért történik, hogy békésebbé tegyék azt a környezetet, amelyben Isten választott népe végzi kötelességeit, és hogy mentes legyen a gonosz emberek zavarásaitól. Továbbá, Isten háza nem támogat naplopókat és semmirekellőket, és nem támogat élősködőket, akik elmerülnek a kényelemben és jóllaknak a kenyerekből. Mindazokat, akik egyáltalán nem végeznek kötelességeket, akik zavarják és befolyásolják a kötelességüket végző más embereket, és mindazokat, akik felelőtlen megjegyzéseket tesznek, kotnyeleskednek, és nem a megfelelő munkájukkal törődnek a gyülekezetben, szintén ki kell takarítani. Mostanra mindenféle ember teljesen felfedezett, a gyülekezet tisztító munkája elengedhetetlen, és alaposan és jól kell elvégezni. Mindezek a felfedett gonosz emberek, antikrisztusok, álhívők, semmirekellők és élősködők azok, akiket Isten megvet, és ők menthetetlenek. Ha a gyülekezet nem vállalkozna a tisztító munkára, akkor ez hatással lenne az evangélium terjesztésének munkájára. Ezért a gyülekezet megtisztításának munkája fontos munkafeladat, amelyet jelenleg sürgősen el kell jól végezni. Csak azok a vezetők és dolgozók, akik jól tudják végezni a gyülekezet megtisztításának munkáját, érdemesek a művelésre, és továbbra is lehetnek vezetők és dolgozók. Minden olyan vezető, illetve dolgozó, aki akadályozza a gyülekezet megtisztításának munkáját, botránykő és akadály, Isten választott népének pedig le kell lepleznie és jelentenie kell őket. A vezetőknek és a dolgozóknak minden szinten először alaposan ki kell takarítaniuk és meg kell oldaniuk mindezeket a botrányköveket és akadályokat a gyülekezeti munkában – ez összhangban van Isten szándékaival. Csak ez segíti elő a gyülekezeti munka különféle elemeinek zökkenőmentes előrehaladását és azt, hogy a gyülekezet végrehajtsa Isten akaratát, hogy Isten minden dicsőséget elnyerhessen.

VIII. Külső ügyek

Nyolcadik tétel, külső ügyek. A külső ügyek munkája nem nagy munkafeladat, de nem is kicsi, és Isten háza munkarendjeiben több alapelv is található a külső ügyekre vonatkozóan. Az egyik a helyi törvények és konkrét helyi szabályozások megismerése. Vagyis, bármit is tesz a gyülekezet egy adott helyen, először meg kell ismerned a helyi törvényeket – ez az egyik alapelv. Egy másik alapelv az, hogy amikor olyan külső ügyekkel kapcsolatos problémákkal találkozol, amelyeket nem értesz vagy nem világosak számodra, konzultálnod kell egy jogással és az illetékes jogi szakemberekkel, és nem szabad egyedül tájékozatlan ítéleteket hoznod; konkrét terveket kell készítened az ügyek kezelésére a különböző országok eltérő nemzeti körülményeinek megfelelően. Tehát hogyan jönnek létre ezek a tervek? A jogász mondandója alapján kell eljárnod, és hagynod kell, hogy ő hozza meg a döntéseket – ne hozz önkényes ítéleteket vagy döntéseket egyedül. Minden országban mások a nemzeti körülmények, az irányelvek, a törvények és a szabályozások, ezért ne cselekedj a képzeleted alapján. Például tegyük fel, hogy Kínában látsz valakit, akit kirabolnak az utcán. A kínai törvények kimondják, hogy bármely járókelő, aki ezt tanúsítja, bátran közbeléphet, először elfoghatja a tolvajt, majd átadhatja a rendőrségnek. Ha ezt teszed, hétköznapi hős leszel, nem kell viselned semmilyen jogi felelősséget, és dicséretet kellene kapnod. Ez a nemzeti helyzet és rendszer Kínában, és ez egyfajta hagyományos kultúra Kínában – a kínaiak ezt a kellemesen hangzó „hagyományos erény” névvel illetik. Azonban a Nyugaton, különösen az olyan országokban, mint az Egyesült Államok és Kanada, ha látod, hogy egy tolvaj valamit lop, és azonnal elfogod, majd megvárod, amíg a rendőrség megérkezik, hogy letartóztassa, akkor az rossz, törvényt szegsz. Ez azért van, mert te csak egy átlagpolgár vagy, nem pedig rendészeti tisztviselő, és nincs jogod senkit letartóztatni; csak a rendőrségnek van joga valakit letartóztatni. Amikor látod, hogy egy tolvaj valamit lop, jelentheted a rendőrségnek, de nem tartóztathatod le a tolvajt saját kezűleg. Ha véletlenszerűen letartóztatsz egy tolvajt, akkor törvénytelenül cselekszel – ez a törvény nyugaton. Nem helyénvaló a kínai emberek „hagyományos erényét” gyakorolni nyugaton; a nyugatnak megvannak a saját törvényei. Ha egy nyugati országban látsz valakit elesni az utcán, mit ír elő a törvény? Oda kell menned és meg kell kérdezned: „Jól vagy? Szükséged van segítségre?” Ha az illető azt mondja, hogy nincs szüksége segítségre, akkor elmehetsz. Ha látsz valakit elesni, de nem kérdezed meg, hogy jól van-e, vagy nem nézed meg, és csak továbbmész, akkor törvényt szegsz. Ha Kínában találkozol ilyen helyzettel, az lehet, hogy átverés, és semmi sem történik veled, ha figyelmen kívül hagyod. Ha megkérdezed: „Jól vagy? Szükséged van segítségre?”, az problémás lehet számodra, az illető átverhet téged, és akkor elfelejtethed, hogy valaha is jó életed lesz újra. Mit mondanak nektek ezek a dolgok? Az oktatás különböző országokban és különböző fajok között teljesen más, ahogy a társadalmi környezetek és társadalmi rendszerek is, és természetesen a törvények és szabályozások is. Ami a külső ügyek

munkáját illeti, egyrészt az e munkát végző embereknek pontosan meg kell érteniük a gyülekezeti munkával kapcsolatos törvényeket, szabályozásokat és rendelkezéseket, másrészt pedig elő kell terjeszteniük néhány általános ismeretet az életről vagy jogi rendelkezést is, amelyeket a testvéreknek tudniuk kell. Ezért Isten házában vannak munkarendjei erre a munkaelemre vonatkozóan, amelyek megkövetelik azoktól, akik ezt végzik, hogy bármit is tesznek, mindig először konzultáljanak az illetékes törvényekről és kormányzati szabályozásokról. Különösen, amikor nehezen megoldható kérdésekkel találkozunk, konzultálniuk kell egy jogással, és nem szabad vakon meghozniuk a saját ítéleteiket, vagy a kínai emberek gondolkodása és logikája szerint megoldásokat megfogalmazniuk – ez ostoba és tudatlan cselekvési mód. Miután megértetted ezeket a dolgokat, akkor tudnod kell a külső ügyek munkájának jelentőségét, azt, hogy milyen eredményeket kell elérnie, valamint azt, hogy mennyire szükséges Isten házában ezeket a munkarendeket elkészítenie. Ennek a munkaelemnek a hatóköre nem túl nagy, ezért a legtöbb esetben elegendő, ha csak az ebben a munkában részt vevő személyzet érti meg világosan annak munkarendjeit. Ha ez olyasmi, amit a testvéreknek tudniuk kell, akkor segíts nekik megérteni és elsajátítani azt. A külső ügyek munkája is nagyon fontos, mert nem jó, ha a testvérek nem értik azokat a törvényeket és szabályozásokat, amelyek a külföldön való életükre és munkájukra vonatkoznak. Isten házában konkrét munkarendjei vannak arra vonatkozóan, hogy mi az elvárt ebben a tekintetben, és csak a munkarendek alapján kell ezt megvalósítani. Ha különleges körülmények merülnek fel, Isten háza létrehoz néhány vészhelyzeti megoldást. Ha egy munka a külső ügyek munkájához kapcsolódik, konzultálnod kell a külső ügyekkel foglalkozó személyzettel, és meg kell nézned, milyen konkrét rendelkezései vannak Isten házában a munkával kapcsolatban, ne támaszkodj vakon a képzeletedre és ne cselekedj tájékozatlanul. Az ilyen cselekvés hajlamos bajt okozni, és a következmények elképzelhetetlenek lesznek. A külső ügyek munkája szintén egyfeladatos munka, nem bonyolult, és a legtöbb konkrét munkaügyet megtalálhatod a munkarendekben. Amikor az emberek először kezdenek külső ügyekkel foglalkozni külföldön, az kissé bonyolultnak tűnhet, de miután egy ideig csinálják, mintákat és módszereket találnak, és már nem tűnik olyan bonyolultnak. Eleinte a kínai embereket, akik a tengerentúlra mentek, feljelentették szemetelésért, azért, mert túl későn feküdtek le éjjel, túl korán keltek reggel, zavarták az embereket a kutyaik ugatásával, ruhákat teregettek az erkélyen, és helytelenül parkoltak – sok mindenért feljelentették őket. Végül sokszor feljelentették őket, a rendőrség mindig kopogtatott az ajtajukon, hogy útmutatást adjon nekik, és csak hosszú idő elteltével jöttek rá, hogy külföldön vannak, nem pedig Kínában. Apránként éberré váltak, némi jogtudatosságra tettek szert, és megértettek néhány szabályt az élettel, munkával, autóvezetéssel és egyébekkel kapcsolatban. Amikor a kínai emberek először mentek a tengerentúlra, csak néhány alapvető viselkedési szabályt értettek, és nem rendelkeztek józan ész szerinti tudással a legtöbb jogi ügyről; olyanok voltak, mint a vadállatok, mindenféle jogtudatosság nélkül. Néhány

év után némi tudásra tettek szert és megértettek néhány szabályt, mintha házasították volna őket, és egy kicsit fejlődtek.

IX. A gyülekezet jóléte

Kilencedik tétel, a gyülekezet jóléte. Isten háza korábban már készített munkarendeket a gyülekezeti jóléttel kapcsolatban, és ha azok, akik teljes időben végzik kötelességeiket, vagy családjaik segítségre szorulnak a mindennapi megélhetéshez, a gyülekezeti vezetőknek orvosolniuk kell ezt a problémát. E munkarendekben megtalálhatók a konkrét megvalósítási tervek és alapelvek, Isten háza pedig konkrét kijelentéseket és előírásokat adott. Ami azokat a testvéreket illeti, akiket Istenbe vetett hitük miatt bebörtönöztek, ezáltal nehézséget okozva családjuk mindennapi életében; azokat a szülőket, akik hosszú ideig otthonuktól távol végzik kötelességeiket, és nincs, aki vigyázzon a gyermekeikre; valamint azokat a beteg testvéreket, akik sok éven át végezték kötelességeiket, a gyülekezetnek segítséget és megoldást kell nyújtania ezekre és más hasonló nehézségekre. Ehhez a munkaelemhez kapcsolódik egy különleges körülmény, mégpedig az, amikor bizonyos családok megfelelnek a feltételeknek, hogy az otthonukban vendégül lássanak testvéreket, de nincs jövedelemforrásuk – hogyan kell tehát kezelni a testvérek vendéglátásával kapcsolatos kiadásait? Ez a gyülekezeti jóléti munka körébe tartozik. Erre vonatkozó előírások megtalálhatók a munkarendekben, vagy a vezetők és dolgozók a helyi helyzetnek megfelelően észszerűen eloszthatják a gyülekezeti erőforrásokat a vendéglátási munka elvégzése érdekében – a gyülekezetnek mindezekre konkrét előírásai vannak. Ha e konkrét előírások hatályán kívül eső különleges körülmények merülnek fel, akkor a vezetők és dolgozók megbeszélhetik és megvitathatják az ügyet, és az adott helység normális életszínvonalának megfelelően konkrét, észszerű intézkedéseket hozhatnak. Bár ez nem nagyszabású munkaelem, és nem is nagyon fontos feladat, ez olyan munka, amely a vezetők és dolgozók felelősségi körébe tartozik, és nem szabad figyelmen kívül hagyni. Ha nincs senki, akinek támogatásra lenne szüksége a mindennapi megélhetéshez vagy anyagi segítségre, akkor a vezetőknek és dolgozóknak nem kell külön erőfeszítéseket tenniük, hogy ilyen embereket találjanak. Ha vannak ilyen emberek, akkor a vezetőknek és dolgozóknak nem szabad elkerülniük őket, és még kevésbé szabad figyelmen kívül hagyni őket, tétlenül állni, vagy úgy tenni, mintha nem látnák őket. Az alapelvek szerint kell cselekedniük – ez a felelősségük.

X. Vészhelyzeti tervek

Tizedik tétel, vészhelyzeti tervek. A vészhelyzeti tervek azokra a különleges problémákra vonatkoznak, amelyek Isten házában bármely munkaterületén felmerülnek. Függetlenül attól, hogy sürgősen megoldandó problémák jelennek-e meg az evangelizációs munkában, az adminisztratív munkában vagy a szakmai munkában, vagy hogy antikrisztusokat vagy hamis vezetőket érintő esetet kezelnek-e, vagy valamilyen különleges helyzetet ismernek-e fel, amelyben emberek lettek félrevezetve,

mindezek a vészhelyzeti tervek kategóriájába tartoznak. Például, ha valaki bomlasztásokat és zavarásokat okoz, vagy ha egy antikrisztus önkényesen és diktatórikusan viselkedik, és a saját királyságát próbálja létrehozni és így tovább, amint Isten háza felfedezi, hogy érdemes egy munkarendet létrehozni e helyzetek egyikére vonatkozó konkrét tervezéssel, akkor erről írásbeli közleményt fog kiadni. A vészhelyzeti tervek a gyülekezetben akkoriban előforduló bizonyos vészhelyzeteken alapulnak, a Fennvaló pedig a körülmények súlyosságának megfelelően konkrét munkarendeket hoz létre, majd kiadja és közli azokat. A konkrét terv kapcsolódhat bármely olyan munkaelemhez, amelyet a vezetőknek és dolgozóknak el kell végezniük, amennyiben azt a Fennvaló rendelte el, és a Fennvaló megköveteli a vezetőktől és dolgozóktól annak megvalósítását, akkor a vezetőknek és dolgozóknak a Fennvaló munkarendjeivel összhangban kell azt kiadniuk és megvalósítaniuk. Nem szabad könnyelműen kezelniük ezeket a munkarendeket. Amikor a Fennvaló ilyen munkarendeket készít, azok nem másodrangúak semmilyen adminisztratív munkához vagy konkrét szakmai munkához képest. Bár ezek a munkarendek csak ideiglenesek, a vezetőknek és dolgozóknak mégis úgy kell kiadniuk, közölniük, megvalósítaniuk és nyomon követniük őket, mint a hivatalos munkarendeket, később pedig be kell számolniuk és jelentést kell tenniük a Fennvalónak – ez a vezetők és dolgozók felelőssége. A vészhelyzeti tervek nem bármely konkrét munkaelemre irányulnak, vagyis a Fennvaló bármikor kijelölhet egy feladatot, támaszthat egy követelményt, vagy adhat egy munkarendet minden terület különböző szintű vezetőinek, és a vezetőknek és dolgozóknak nem szabad figyelmen kívül hagyniuk ezt a fajta munkát. Mivel ezek munkarendek, és az összes különböző szintű vezetőnek és minden területnek kiadják őket, olyan munkáról van szó, amely a vezetők és dolgozók felelősségi körébe tartozik. A vezetőknek és dolgozóknak nem szabad tétlenül nézniük, vagy a munka hatókörét, illetve azt tekintve osztályozniuk a munkát, hogy az rájuk tartozó munka-e vagy sem, vagy a Fennvaló munkarendjeinek hangnemét és sürgősségét latolgatva eldönteniük, hogy időben megvalósítsák-e azokat. Ilyen dolgoknak nem szabad megtörténniük, hanem a vezetőknek és dolgozóknak úgy kell elvégezniük a munkát, mintha az hivatalos munka lenne, és fontos feladatként és megbízatásként kell azt teljesíteniük – ez a vezetők és dolgozók felelőssége. Különleges körülmények között vannak vészhelyzeti tervek, és ez olyan munka, amelyet különleges kontextusokban végeznek. Amikor bizonyos konkrét és különleges dolgok történnek, a Fennvaló ezeket a kontextusokat és eseményeket felhasználva fogja elérni, hogy a vezetők és dolgozók vagy a testvérek kihasználják ezt a lehetőséget, hogy gyakorlatiasabban tudják felismerni az embereket és dolgokat az igazság felhasználásával, hogy megtanulják, hogyan lássanak át az embereken és dolgokon, és nagyobb megértésre tegyenek szert az igazságról. Ennek az a célja, hogy képessé tegye az embereket a hamis vezetők és az antikrisztusok felismerésére. Ezenkívül azért történik, hogy a testvéreknek csendes, megfelelő és zavartalan környezetük legyen a gyülekezeti életükhöz. Másrészt azért történik, hogy az emberek időben megtanulhassanak különféle leckéket, és képzésben

részesülhessenek; miután egyszer ilyen módon képzésben részesültek, az emberek óriási előrelépést fognak tenni az életükben. Ez egy módja annak, ahogy a Fennvaló minden szintű vezetőt és dolgozót kiképez, valamint a testvéreket, különösen azokat a testvéreket, akik az igazságra törekednek. Nincs ebben rosszindulat, a Fennvaló nem gyötri az embereket, és nem csinál nagy ügyet a semmiből. Bár ezek vészhelyzeti tervek, amelyek ideiglenes munkarendek, mégis jelentősek és értékesek, és remélem, hogy minden szintű vezető és dolgozó, valamint a testvérek meg tudják ezt érteni, és helyesen tudnak hozzáállni.

A munkarendek összesen 10 tételét soroltuk fel, és most alapvetően befejeztem e 10 tétel közlését. Nem beszéltem róluk túl részletesen, de amit közöltem, az elegendő ahhoz, hogy képessé tegyen titeket megérteni és felfogni, hogy pontosan mik is a munkarendek, és milyen konkrét munkát végez Isten háza. Másrészt képessé váltatok megérteni, hogy pontosan mit is tesz Isten a gyülekezetben és azok között, akiket Ő ezeken a konkrét tételeken keresztül kiválasztott. Isten házának munkája nem egy vállalkozással, politikával vagy emberi jogokkal való foglalkozás, és nem is bármilyen kereskedelmi tevékenységben való részvétel; azok a munkaelemek, amelyeket Isten háza végez, a munkarendekben található. Így tehát egyes uralkodó pártok és társadalmi intézmények mindig nyomon követik, kutatják és vizsgálják, mi folyik a Mindenható Isten Egyháza körül, és talán ennek a vizsgálatnak a révén – Isten háza videóinak és weboldalainak megtekintésével – meggyőződtek róla, hogy a Mindenható Isten Egyháza igaz hit, és nem vesz részt semmilyen ország politikai tevékenységeiben. A Mindenható Isten Egyháza sok éven át szenvedte a KKP őrző elnyomását és támadásait, mégis továbbra is hirdeti az evangéliumot, és tanúságot tesz Istenről, és feltöltötte Isten szavait, az igazságot és mindenféle bizonyágtételi videót az internetre, óriási és számos előnyt hozva ezzel az emberi társadalomnak, és teljes mértékben alátámasztva, hogy Isten az utolsó napokban folyamatosan kifejezi az igazságot és megmenti az emberiséget. Csak kutatnak és kutatnak, és milyen eredményre jutnak a kutatásaikkal? Hát nem válnak borzasztóan csalódottá? Még azon is töprengtek, milyen fogást találhatnának, hogy a „szekta” címkét ragasszák az egyházunkra, valamint párt- és államellenesnek bélyegezzék az egyházat. De most látják, hogy ezt nem tehetik meg – az egyház által az évek során kiadott munkarendek alapján nincs módjuk ezeket a címkéket az egyházra ragasztani, és minden kutatásuk hiábavaló volt. Ez éppen olyan, mint amikor a zsidók annak idején az Úr Jézust tanulmányozták. Az írástudók, farizeusok és a magas rangú kormánytisztviselők tanulmányozták, amit az Úr Jézus mondott és tett, és azt találták, hogy semmi, amit tett, nem volt törvényellenes vagy politikai jellegű, hogy minden, amit az Úr Jézus mondott és tett, helyes volt, az igazság volt, és teljes mértékben megfelelt az Írásoknak, és végül csalódtak. A vallásos világ most azt látja, hogy Isten háza egyre több filmet és tapasztalati tanúságtétel-videót készít, Isten szavainak könyvei és felolvasásai pedig különösen szaporodnak, és vajon mit gondolnak erről? Ha nem látják, hogy mindezek a dolgok Istentől származnak, akkor

valóban hihetetlenül ostobák! Ami Istentől származik, annak virágoznia kell – ez a Szentlélek munkájának eredménye, és ezt senki sem tudja elrejtteni. Isten szavai mostanra az egész világon elterjedtek, és az Általa kifejezett igazságok az egész emberiség elé vannak tárva; Isten megjelenése és munkája erőteljesen áramlik előre, egyetlen nemzet vagy erő sem tud ellenszegülni neki. A nagy vörös sárkány már teljesen megszégyenült és vereséget szenvedett! Bármennyire is elítéli a vallásos világ Isten munkáját, nem tud ellenállni neki, végül pedig annak hömpölygő árja elkerülhetetlenül kiiktatja és elsodorja őket.

Befejeztem a munkarendek tételeiről való közlést. Amiről beszéltem, az vajon nem mind az Isten háza által végzett munka? Ez az a munka, amit látsz a szemeddel, hallasz a füleddel, és amit személyesen megtapasztalsz és felismersz – nincs ebben semmi bizalmas. A nagy vörös sárkánynak megvan az egyház összes munkarendje az elmúlt évekből – a birtokában lévő munkarendek számosak és átfogóak. Mindennap tanulmányozza őket, és csak tanulmányozza és tanulmányozza őket, míg végül erre a következtetésre jut: „Ha ezek az emberek folyamatosan így terjesztik Isten szavait és tesznek tanúságot Isten munkájáról, az szörnyű lesz! Mindezeket az embereket ki kell irtani, és még akkor sem szabad megkímélni őket, ha külföldre menekülnek.” Látod, az ördögök nem olyanok, mint a hétköznapi romlott emberek – ők egészen a keserű végkifejletig ellenszegülnek Istennek. Ha a hétköznapi romlott emberek látják az egyház bizonyágtételeit, képesek megérteni azokat, észszerűnek tartják őket, és nem fognak semmilyen üldözést folytatni. A Sátán és az ördögök azonban nem ilyenek. Amikor látják, hogy Istent követed és tanúságot teszel Istenről, gyűlölnék téged, meg akarnak ölni téged, és nem engedik meg, hogy élj. Ha nem teszed, amit mondanak és nem imádod őket, akkor soha nem fognak békén hagyni, és nem hagynak élni téged. Bárhová mész is, mindhalálig vadászni fognak rád; még ha a világ végére mész, akkor sem fognak elengedni. Így cselekszik a nagy vörös sárkány. Ez a Sátán elvetemültsége, és ez különbözik a hétköznapi romlott emberektől. Ezzel tisztában kell lenned.

Miként kell pontosan közölni és megvalósítani a munkarendeket

I. Miként kell közölni a munkarendeket

A munkarendeknek ez a 10 tétele jelenti az Isten által az egyházban és Isten választott népe között végzett összes különböző munka körét és tartalmát. E munka tartalmának és körének megértése segíti Isten választott népét abban, hogy felügyelje a vezetőket és dolgozókat e munka jó elvégzésében. Másrészt elsősorban abban segíti a vezetőket és dolgozókat, hogy megértsék és felfogják felelősségeik körét, az általuk elvégzendő munkát és a felelősségeket, melyeknek eleget kell tenniük, valamint hogy pontos definícióval rendelkezzenek a „vezetők és dolgozók” címről. Melyek a vezetők és dolgozók felelősségei? Milyen hasonlatosságot kell megélniük? Olyanoknak kell lenniük, mint amilyenek egy állami kormány tisztviselői? (Nem.) A „vezetők és dolgozók” nem

hivatalos pozíció vagy cím. A vezetők és dolgozók által végzett kötelességekből kell megérteni, hogy mik a vezetők és dolgozók, valamint abból a megbízatásból, amelyet Isten rájuk bíz, és azokból a mércékből, amelyeket Ő megkövetel tőlük. Így az ember viszonylag konkrét megértésre jut a „vezetők és dolgozók” megnevezésről, és világosabbá válik számára a vezetők és dolgozók definíciója. Melyek azok a felelősségek, amelyeket a vezetőknek és dolgozóknak minimálisan teljesíteniük kell? Pontosán kell közölniük, kiadniuk és megvalósítaniuk minden munkarendet Isten házában követelményeivel összhangban, amint azt a kilencedik tétel említi. Függetlenül attól, hogy a munkarend melyik aspektusra vonatkozik, amennyiben azt a vezetők és dolgozók közlik, nekik az a dolguk, hogy késedelem és megállás nélkül közöljék a munkarendet a gyülekezetekkel, miután teljesen pontos megértésre jutottak róla. Ami azokat illeti, akikkel a munkarendeket közlik, ha Isten háza megköveteli, hogy a munkarendeket minden szintű vezetővel és dolgozóval közöljék, beleértve a prédikátorok, gyülekezetvezetők és gyülekezeti diakónusok szintjén lévő személyeket is, akkor azokat egészen az ezen a szinten lévő személyekig kell közölni, és ennyi; ha a munkarendeket minden testvérrel közölni kell, akkor azokat minden testvérrel közölni kell Isten háza követelményeinek szigorú betartásával. Ha a környezet miatt nem megfelelő a munkarendeket írásos formában közölni, és ez biztonsági kockázatokat vagy még nagyobb bajokat okozna, akkor a munkarendek fontos és fő tartalmát pontosan, szóban kell közölni minden egyes személlyel. Hogyan kell tehát ezt megtenni ahhoz, hogy a munkarendeket közölnék tekinthessük? Ha a munkarendeket írásban közlik, meg kell győződni arról, hogy mindenki megkapta őket, mindenki tud róluk, és mindenki komolyan veszi őket; ha szóban közlik őket, akkor miután közölték, ismételten meg kell kérdezni az embereket, hogy világosan értik-e őket, és emlékeznek-e rájuk, és akár arra is meg lehet kérni őket, hogy ismételjék el a munkarendeket – csak így tekinthetők a munkarendek valóban közölni. Ha az emberek képesek visszamondani és világosan kijelenteni, melyek Isten házában megkövetelt alapelvei, és mi a konkrét tartalom, az bizonyítja, hogy a munkarendek már bekerültek az elméjükbe közlés által, emlékeznek rájuk, és világosan értik őket. Csak ekkor tekinthetők a munkarendek valóban közölni. Ha a körülmények, a környezet és más hasonló tényezők mind megfelelőek a munkarendek írásbeli közlésére, akkor azokat feltétlenül írásban kell közölni; ha a környezet miatt nem lehet írásban közölni őket, és ehelyett szóban kell közölni, akkor meg kell győződni arról, hogy a szóban közölt tartalom megegyezik a munkarendekkel, hogy nem torzították el őket, nem adtak hozzájuk személyes értelmezést, és az eredeti szöveget adják tovább – csak így tekinthetők a munkarendek valóban és pontosan közölni. A munkarendeket teljes mértékben a konkrét megfogalmazásuk szerint kell közölni; nem szabad felelőtlen módon vagy az emberek személyes értelmezéseinek és képzelődéseinek alapuló torzított vagy abszurd interpretációkkal közölni őket. Ami a pontos közlést illeti, az embereknek meg kell érteniük a munkarendek közlésének szigorúsági szintjét; vagyis a közlésüknek pontosnak kell lennie. Vannak, akik azt mondják: „Precízen kell közölnünk őket?” Nem,

erre nincs szükség. A precizitás az eszközökre vonatkozó követelmény; ha az emberek csak pontosan tudják közölni őket, már az is elég jó. Például, ami a gyülekezeti életet illeti, Isten házának munkarendjei megkövetelik Isten választott népétől, hogy Istennek az Isten megismeréséről szóló szavait egyék és igyák – könnyű ezt közölni? (Igen.) A munkarendek egy keretet adnak az embereknek, ők pedig elolvashatják Istennek mindezen releváns szavait. Azonban ha valaki félreértelmezi a munkarendeket, hozzáadva személyes értelmezését, elképzeléseit és képzelődéseit, és további szavakat közöl, az nem azt jelenti vajon, hogy eltért a munkarendektől? Pontosán közli-e a munkarendeket? (Nem.) A saját hozzáadásaival közli a munkarendeket – ez tiszta ostobaság. A Fennvalótól származó minden egyes munkarendet többször át kell olvasni, és tisztában kell lenni annak helyes jelentésével, e munkarend kiadásának jelentőségével és azzal, hogy milyen eredményeket kívánnak elérni vele, majd ki kell találni a Fennvaló által elrendelt konkrét munkaelemek gyakorlásának helyes módját, elkerülve a hibák elkövetését. A munkarend közlése, miután ezeket a dolgokat megbeszélték és megértették, teljesen pontos lesz. Először is a lelkipásztori területek vezetőitől és dolgozóitól kell eljuttatni a munkarendeket minden más szintű vezetőhöz és dolgozóhoz, akik aztán végül továbbküldik azokat minden gyülekezet minden csoportjának felügyelőjéhez. Ezután többször beszélni kell Isten házának munkarendjeiről az összejöveleken, hogy Isten választott népe mind megértse őket és tudja, hogyan kell őket a gyakorlatba ültetni – csak akkor tekinthetők közöltnek, ha ezt a hatást elérték. A munkarendeket az Isten háza által megkövetelt módszer és hatókör szerint kell közölni. Természetesen a közölt tartalomnak pontosnak és hibátlanak kell lennie. A vezetőknek és dolgozóknak nem szabad könnyelműen félreértelmezniük őket és hozzáadniuk a saját ötleteiket – ez nem pontos közlés, és ez azt jelenti, hogy nem tesznek eleget vezetői és dolgozói felelősségeiknek. Így kell érteni a munkarendek pontos közlését és megvalósítását.

Mit tegyenek a vezetők és dolgozók, ha még mindig nem biztosak abban, hogyan közöljék pontosan a munkarendeket? Van erre egy nagyon egyszerű és könnyű módszer. Miután a vezetők és dolgozók megkapják a munkarendeket, először beszéljék meg azokat a többi vezetővel és dolgozóval, nézzék meg, hány konkrét tételt követel meg a Fennvaló ezekhez a munkarendekhez, és sorolják fel őket egyenként. Ezután e munkarendek alapján vegyék figyelembe a helyi gyülekezet tényleges helyzetét, például az evangelizációs munka körülményeit, a különféle szakmunkákat és a gyülekezeti életet, valamint a különböző emberek képességét és családi körülményeit és így tovább, mindezeket integrálva, hogy lássák, hogyan kell ezeket a munkaelemeket megvalósítani. A beszélgetés révén minden vezetőnek és dolgozónak azonos és pontos megértésre kell jutnia a munkarendekről, és megfelelő módszerekkel kell rendelkezniük azok közlésére – csak így közölhetők pontosan a munkarendek. Ha egy vezető vagy dolgozó megkapja a munkarendeket, és anélkül, hogy tudná, mit tartalmaznak konkrétan, vakon összehívja a testvéreket, és kiadja és közli azokat, az helyénvaló? Ennek az az

eredménye, hogy egy-két hónappal a munkarendek közlése után kiderül, hogy minden gyülekezetben eltérően lettek megvalósítva, és csak amikor a vezető vagy dolgozó alaposan megnézi a munkarendeket, akkor jön rá, hogy a munkarendeket eltérésekkel közlötték. Ha az a vezető vagy dolgozó annak idején lelkiismeretesen elolvasta volna a munkarendeket és beszélgetett volna róluk, akkor minden rendben lett volna, de mivel átmenetileg lusta és felületes volt, sok hibát és eltérést okozott a gyülekezeti munkában, és utólag ezeket ki kell javítania. Ez egy teljesen felesleges plusz lépést és időpocsékolást jelent. Jobb lett volna, ha közvetlenül és világosan megbeszélte volna a munkarendeket, majd egyenként közölte és megvalósította volna azokat. Hát nem hiba az, ha a munkát nem végzik jól? (De igen.) Ezért vannak lépései a munkarendek pontos közlésének. A vezetőknek és dolgozóknak először valódi felfogással és pontos megértéssel kell rendelkezniük a munkarendek konkrét tartalmáról, majd konkrét megvalósítási tervekkel, megvalósítási módszerekkel és célszemélyekkel kell rendelkezniük a megvalósításához – csak így közölhetők pontosan a munkarendek. Helyénvaló-e, ha a vezetők és dolgozók vakon adják ki és közlik a munkarendeket, amikor csak hiányos megértésük van róluk, csak úgy tűnik, hogy értik őket, homályosak és tisztázatlanok számukra, vagy egyszerűen nem értik a bennük foglalt konkrét követelményeket és tartalmat? (Nem.) Képesek-e az ilyen vezetők és dolgozók jól végezni a munkát? Nyilvánvalóan nem. Tehát olyan helyzetekben, amikor a testvérek nem tudják, melyek a munkarendekben foglalt konkrét megkövetelt normák és alapelvek, vagy hogy pontosan miként kell azokat kivitelezni, a vezetőknek és dolgozóknak már pontos megértéssel kell rendelkezniük a munkarendekről, valamint konkrét tervekkel és lépésekkel azok megvalósítására – csak így tudják a vezetők és dolgozók kivitelezni az első lépést, vagyis a munkarendek közlését. Miután a munkarendeket közlötték, és a testvérek mind pontosan értik a munkarendek tartalmát, és némi ismerettel rendelkeznek annak jelentőségéről, értékéről és mércéiről, hogy Isten háza e munkát végzi, akkor a vezetőknek és dolgozóknak azonnal beszélniük kell róla, hogy hogyan osszák be az embereket és a konkrét munkaelemeket, valamint az arra vonatkozó konkrét tervről, hogy ki valósítsa meg és végezze el ezt a munkát – ezek a munkavégzés lépései. Mit gondoltok a munka ilyen módon történő nyomon követéséről? A munka szoros nyomon követésének tekinthető ez? A munka azonnali nyomon követése ez? (Igen.)

II. Miként kell megvalósítani a munkarendeket

Nem arról van szó, hogy miután a vezetők és a dolgozók megkapnak egy munkarendet, csupán közölniük és kiadniuk kell azt, és ezzel vége is. Vajon a munkarend megvalósítottnak tekinthető, amint Isten választott népe minden gyülekezetben tudomást szerez annak kiadásáról? Ez nem egy munkarend valódi végrehajtása vagy megvalósítása, nem a felelősségeik teljesítése, és nem is az a norma, amelyet Isten végső soron megkövetel. Egy munkarend közlése és kiadása nem a cél – annak megvalósítása a cél. Hogyan kell tehát konkrétan megvalósítani a munkarendeket? A

vezetőknek és a dolgozóknak össze kell hívniuk az összes érintett felügyelőt és testvért, és meg kell beszélniük velük, hogyan kell elvégezni a munkát, ugyanakkor ki kell választaniuk egy fő felügyelőt és csapattagokat a munka elvégzésére. Az első dolog, amit a vezetőknek és a dolgozóknak tenniük kell a munka megvalósítása során, az a közös megbeszélés – annak megbeszélése, hogyan kell a munkát az alapelvekkel összhangban és Isten házában e munkarendjéhez alkalmazkodva végezni, és hogyan kell úgy végezni, hogy az azt jelentse, Isten házában e munkarendje megvalósult, és végre lett hajtva. A megbeszélés során a testvéreknek, valamint a vezetőknek és a dolgozóknak különféle terveket kell javasolniuk, és végül ki kell választaniuk azt a módot, módszert és lépéseket, amelyek a legmegfelelőbbek és leginkább összhangban állnak az alapelvekkel, eldöntve, mit kell először és mit kell később tenni, hogy a munka rendezett módon haladhasson. Ha ezt elméletben megértették, amikor az embereknek már nincsenek nehézségeik vagy képzelődéseik, amikor nem érznek semmi ellenállást ezzel a munkával szemben, és meg tudják érteni Isten háza e munkarendjének jelentését és célját, a munka még mindig nem tekinthető megvalósítottnak. Azt is el kell dönteni, ki a legalkalmasabb és legképzettebb erre a munkára, ki tudja vállalni ennek a munkának a felelősségét, és kinek van képessége ennek a munkának az elvégzésére. Ki kell választani azokat az embereket, akik ezt a munkát elvállalják, meg kell határozni a megvalósítási tervet és a befejezési határidőt, valamint elő kell készíteni és világosan meg kell szabni a munka elvégzéséhez szükséges forrásokat, anyagokat és egyéb efféle dolgokat – csak ekkor tekinthető a munka megvalósítottnak. Természetesen a megvalósítás előtt konkrét kommunikációt és megbeszéléseket is kell folytatni az ezért a munkáért felelős személyekkel egyénileg, megkérdezve, hogy végezték-e már ezt a munkát, és mik a nézeteik és gondolataik róla. Ha olyan terveket és gondolatokat vetnek fel, amelyek összhangban állnak az alapelvekkel, akkor ezeket el lehet fogadni. Ezenkívül minden munka megvalósítása során figyelmet kell fordítani arra is, hogy felfedezzük, valójában hány probléma létezik – ezt a lépést nem szabad elhanyagolni. A problémák felfedezése után módot kell találni a problémák időben történő megoldására, és csak az összes létező probléma alapos megoldása után valósul meg ténylegesen a munkarend. Továbbá nem kell-e azt is keresnetek, hogyan végezzétek ezt a munkát oly módon, amely megfelel Isten háza megkövetelt alapelveinek? Ezenkívül az, hogy Isten házában van-e bármilyen időbeli követelménye erre a munkára vonatkozóan, milyen időkereten belül kell azt elvégezni, vannak-e konkrét előírások a szakmai készségek tekintetében és így tovább, mind olyan témák, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell beszélniük az érintett felügyelőkkel. Ez a megvalósítás. A megvalósítás ugyanis nem merül ki a szóbeli közlésben vagy az elméletben, hanem magában foglalja az adott munka tényleges előrehaladását, valamint bizonyos konkrét megoldandó problémákat és nehézségeket is. Ezek mind olyan szempontok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak figyelembe kell venniük, amikor a munkarendet a felügyelőkkel együtt megvalósítják. Vagyis mielőtt ezt a konkrét munkát elvégeznék, a

vezetőknek és a dolgozóknak ilyen jellegű közlést, elemzést és eszmecserét kell folytatniuk a felügyelőkkel – ez a megvalósítás. Ez a megvalósítás a vezetők és a dolgozók felelőssége, és ezt kell a vezetőknek és a dolgozóknak elérniük. Ily módon gyakorolni annyi, mint valódi munkát végezni. Tegyük fel, hogy egy vezető ezt mondja: „Jelenleg én sem tudom, hogyan kell ezt a munkát elvégezni. Mindenesetre átadtam neked. A munkarendet is közöltem veled, és kiadtam neked, és minden kapcsolódó dologról tájékoztattalak téged. Ami azt illeti, hogy tudod-e, vagy sem, hogyan csináld, jól vagy rosszul csinálod-e, és mennyi ideig tart, az mind rajtad múlik. Ezeknek a dolgoknak semmi közük hozzám. Ennyi munka elvégzésével eleget tettem a felelősségemnek.” Ezt kellene mondaniuk a vezetőknek és a dolgozóknak? (Nem.) Ha egy vezető ezt mondja, miféle ember ő? Hamis vezető. Amikor a Fennvalónak követelményei vannak, és a munkarendek szerint kell munkát végezni, ez a fajta ember teljesen másra tolja azt, mondván: „Te csináld, én nem tudom, hogyan kell. Te úgyis mindent értesz. Te szakértő vagy, én laikus.” Ez egy „híres mondás”, amelyet a hamis vezetők gyakran mondanak; találnak egy kifogást, majd eliszkolnak.

Összefoglalva, a hamis vezetők felelőtlenek a munkájukban. Függetlenül attól, hogy képességük erős vagy gyenge, illetve hogy alkalmasak-e a munkára, a lényeg az, hogy nem figyelmesek, nem teszik bele a szívüket, és mindig felületesen járnak el. Ezek a felelőtlenység megnyilvánulásai. Tegyük fel, hogy egy vezető vagy dolgozó némileg híján van a képességnek és a tapasztalat mélységének, de figyelmesen tud dolgozni, és szívét-lelkét beleadja a munkájába. Bár a munkájában elért eredményei nem túl kimagaslóak, legalább felelősségteljes személy, teljes szívét beleadja a munkájába, és minden tőle telhetőt megtesz. Csak azért nem végzi jól a munkát, mert némileg híján van a képességnek, és kicsi az érettsége. Ha miután egy ideig képzi magát, teljes mértékben alkalmassá válik a munkájára, akkor az ilyen vezetőt továbbra is művelni kell. Ha egy vezetőnek egy szemernyi lelkiismerete vagy józan esze sincs, és csak a pozíciójához ragaszkodik, miközben átadja magát a státusz előnyeinek, de egyáltalán nem végez valódi munkát, akkor ő egy hamisítatlan hamis vezető, és azonnal el kell bocsátani, és soha többé nem szabad megengedni, hogy előléptessék vagy alkalmazzák. Egy igazi vezető, egy felelősségteljes vezető mindent belead a munkájába – elméjét annak szenteli, mindenféle módot talál Isten megbízatásának teljesítésére, és a lehető legnagyobb erőfeszítést teszi – ily módon eleget tesz a felelősségének. Miközben megvalósítják Isten házában munkarendjeit, a felelősségteljes vezetők meg is figyelik és nyomon is követik a megvalósítás állását. Váratlan helyzet esetén képesek válaszlépéseket és megoldásokat alkalmazni, ahelyett, hogy eliszkolnának, és mosnák kezeiket az ügyben. A munka ilyen módon történő megvalósítását nevezik felelősségteljes viselkedésnek. Amikor egy munkarendet kiadnak, a vezetőknek és a dolgozóknak azt a munkát kell a jelenleg legfontosabbnak tekinteniük és kézbe venniük; személyesen kell nyomon követniük, az elejétől a végéig felelősnek kell lenniük érte, és csak akkor engedhetik el a munkát, ha az már a helyes vágányon halad, és minden

csoport vezetője tudja, hogyan kell azt végezni. De miután elengedték, a vezetőknek és a dolgozóknak továbbra is tisztában kell lenniük a munka állapotával, és időről időre ellenőrizniük kell azt; csak így biztosítható, hogy a munka jól legyen elvégezve. Az, hogy a vezetők és a dolgozók nem hagyják el a posztjukat, kitartanak az elejétől a végéig, és a munkát a helyes vágányra terelik – ezt nevezik valódi munkavégzésnek. Ez idő alatt a vezetőknek és a dolgozóknak más munkaelemek előrehaladásával is törődniük kell, és azokat is figyelemmel kell kísérniük. Nem számít, milyen nehézségek vagy problémák merülnek fel a munkában, a vezetőknek és a dolgozóknak gyorsan a munka helyszínére kell sietniük, hogy irányítást és megoldást nyújtsanak. A fő vezetőnek ragaszkodnia kell a legkritikusabb munkához, ugyanakkor szükséges, hogy nyomon kövesse, megértse, ellenőrizze és felügyelje a gyülekezet egyéb munkáit, és biztosítsa, hogy mindezek rendben haladjanak. Ami a legkritikusabb munkát illeti, a fő vezetőnek személyesen a helyszínen kell dolgoznia, és irányítania ezt a munkát, és különösen a munka kritikus szakaszaiban semmiképpen sem hagyhatja el a munka helyszínét. Ha egy személy nem elegendő, egy másik személyt kell bevonni, hogy együttműködjön vele, és irányítsa a munkát – ez azt jelenti, hogy minden erőfeszítést megtesznek és közös céllal egyesülnek a kritikus munka megfelelő elvégzése érdekében. Mivel Isten házában minden szakaszban és időszakban van egy legkritikusabb munkája, ha a fő vezető nem végzi jól a kritikus munkát, akkor probléma van a képességével, és el kell bocsátani. A fő vezetőnek kell felelnie a legkritikusabb munkáért, míg más vezetők ugyanezt teszik a szokásos munkával; a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell tanulniuk fontossági és sürgősségi sorrendbe állítani a munkát, valamint mérlegelni az előnyöket és hátrányokat. Ha a vezetők és a dolgozók el tudják sajátítani ezeket az alapelveket, akkor megfelelő színvonalú vezetők és dolgozók.

Az Isten házában lévő vezetők és dolgozók többsége fiatal, kezdők, és munkavégzésre képzik őket, ezért a legfontosabb számukra az, hogy megtanulják elsajátítani az alapelveket. Egyesek talán azt mondják: „Nem túl magasak-e Isten házában követelményei a vezetőkkel és dolgozókkal szemben?” Valójában egyáltalán nem. Hogyan lehet magas követelmény az, hogy az emberek elsajátítsák az alapelveket? Hogyan tudja valaki jól végezni a gyülekezeti munkát, ha nem tudja elsajátítani az alapelveket? Hogyan lehet valaki vezető vagy dolgozó, ha alapelvek nélkül intézi az ügyeket? Az alapelvek elsajátítása a vezetőkkel és dolgozókkal szembeni követelmény, nem a hétköznapi emberekkel szembeni; ha valaki nem tudja elsajátítani az alapelveket, akkor nem lesz képes jól végezni a munkát. Akiknek túlságosan hiányos a képességük, nem felelnek meg az alapelveknek, Isten háza nem fogja őket művelni, és arra sem alkalmasak, hogy vezetők legyenek. Vannak, akik mindig úgy érzik, hogy nehéz vezetőnek lenni, és ennek két oka van: az egyik az, hogy egyáltalán nem értik az igazságot, és nem képesek az igazságot felhasználni a problémák megoldására; a másik ok az, hogy hiányos a képességük, nem tudják, mit jelent munkát végezni, nem tudják világosan elmagyarázni a munka gyakorlásának alapelveit és útját, és még a doktrínákat

sem tudják világosan elmondani. Az ilyen emberek nem alkalmasak arra, hogy vezetők legyenek. Tegyük fel, hogy valakinek túl gyenge a képessége, nem tudja, hogyan kell munkát végezni, és egyáltalán nem hatékony a kötelessége végzésében – vagyis több napig tart neki egy olyan munka elvégzése, amelynek egy napig kellene tartania, és hat hónapig egy olyan munkáé, amelynek egy hónapig kellene tartania – az ilyen emberek haszontalanok, semmirekellők. Akiknek túl gyenge a képességük, egyetlen kötelességet sem tudnak jól elvégezni. Igazságos és észszerű Részemről, hogy ezeket a követelményeket támasztom az emberekkel szemben, és ezek olyan dolgok, amelyeket a vezetők és dolgozók el tudnak érni. Vannak, akik úgy érzik, hogy Isten házának követelményei túl magasak – ez azt mutatja, hogy túl gyenge a képességük, hogy nem alkalmasak vezetőknek és dolgozónak, és hogy vállalniuk kell a felelősséget, és le kell mondaniuk. Te nem vagy alkalmas arra, hogy vállald egy vezető vagy dolgozó felelősségét, és nem vagy alkalmas arra, hogy az legyél, így még ha vezető is vagy, hamis vezető vagy. Ha egyetlen munkát sem tudsz jól elvégezni, hogyan tudnál egyszerre más munkával is foglalkozni? Méltóak-e arra a túlságosan gyenge képességű emberek, hogy vezetők és dolgozók legyenek? Ha még egy őrkutyával sem érnek fel, akkor nem méltóak arra, hogy embernek nevezzék őket. Amikor egy kutya őrzi a házat, nemcsak az előkertet, a hátsó udvart és a veteményeskertet őrzi, hanem még a ház csirkéit, libáit és juhait is képes őrzeni. Abban a pillanatban, amikor idegent észlel közeledni, ugatni kezd – senkit sem enged be az udvarra, és tudja, hogy figyelmeztetnie kell a gazdáját az idegen közeledtére. Még egy kutya elméje sem egyszerű. Ha valakinek túl gyenge a képessége, és még egy kutyához sem hasonlítható, nem haszontalan-e az ilyen ember? Vannak, akik szeretik a tétlenséget és utálják a munkát, falánkak és lusták, és ingyen akarnak élni Isten házában anélkül, hogy ők maguk bármit is tennének – nem élősködők-e ők? Azzal, hogy megköveteli a vezetőktől és dolgozóktól, hogy alapelvekkel kezeljék az ügyeket, Isten háza arra neveli és képzi őket, hogy képesek legyenek az igazságot gyakorolni és a valóságba lépni kötelességeik teljesítése során. Vannak vezetők és dolgozók, akik képesek az igazságra törekedni és alávetni magukat Isten háza rendelkezéseinek – ezek az emberek mind Isten által megáldottak. Azokat, akik szeretik a tétlenséget és utálják a munkát, és akik nem tesznek semmi valódit, ki kell iktatni. Mindazokat a haszontalan embereket, akik a kényelmet áhítják, akik félnek a nehézségtől és a fáradtságtól, akik mindig panaszkodnak a nehézségekre és bajokra, és egyáltalán nem tudják elviselni a nehézséget, ki kell iktatni – egyetlenegy sem maradhat! Ha a vezetők és dolgozók munkájuk megkezdésekor különféle nehézségekkel találkoznak, meg kell keresniük a probléma forrását, majd ki kell tisztítaniuk azokat az akadályozó és észszerűtlen bajkeverőket – azokat a botlásköveket és akadályokat. Amikor a megmaradtak mind olyan emberek, akik képesek elfogadni az igazságot, engedelmeskedni és alávetni magukat, sokkal könnyebb lesz vezetni őket. Amikor a vezetők és dolgozók dolgoznak, először világosan kell beszélniük az igazságról, hogy az embereknek legyen útjuk előre, miután meghallgatták őket. Nem szabad doktrínákat hangoztatniuk,

jelszavakat kiabálniuk, és még kevésbé arra kényszeríteniük az embereket, hogy figyeljenek rájuk, engedelmeskedjenek nekik, és gyakoroljanak. Ha a vezetők és dolgozók világosan beszélnek az igazságról, akkor a legtöbb ember hajlandó lesz azt a gyakorlatba ültetni. Aggasztó, ha a vezetők és dolgozók nem magyarázzák el a dolgokat világosan és érthetően, mégis megkövetelik a testvérektől a gyakorlást, a testvérek pedig nem tudják, hogyan gyakoroljanak, és nem találják a gyakorlás útját – ez hatással lesz a munka eredményére. Amíg a vezetők és dolgozók képesek érthetően elmagyarázni a minden egyes konkrét munka során érintett igazságalapelveket és világosan beszélni róluk, addig a legtöbb ember megértő és ésszerű lesz, és hajlandó lesz tenni a dolgát. Mindenki hajlandó meghallgatni valakit, ha amit mond, az helyes, összhangban van az igazsággal, és hasznos a gyülekezeti munka és a testvérek életbe való belépése szempontjából. Azonban van olyan helyzet, amikor egyes vezetők és dolgozók csak szavakat és doktrínákat beszélnek, és amikor valaki megkérdezi tőlük a gyakorlás konkrét útját, nem tudják elmagyarázni, és ehelyett nagyívű doktrínákat mondanak és szlogeneket kiabálnak, majd útjukra bocsátják az illetőt. Az illető nincs meggyőződve, és azt gondolja: „Arra kérsz, hogy ültessem ezt a gyakorlatba, de te nem magyaráztad el világosan – hogyan tudnám akkor gyakorolni? Nincs utam, amit követhetnék! Azért kérdeztelek téged, mert nem értem, de kiderül, hogy te sem érted, és csak doktrínákat tudsz beszélni és jelmondatokat kiabálni. Nem vagy jobb nálam. Miért engedelmeskednék neked? Az igazságnak engedelmeskedem, nem neked, aki doktrínákat beszélsz és szlogeneket kiabálsz!” Ilyen helyzet előfordul. Ha a vezetők és dolgozók el tudják kerülni azt, hogy üres doktrínákat mondjanak, igazat szólnak, és világosan közlik a gyakorlás alapelveit és útját, akkor a legtöbb ember képes lesz engedelmeskedni. Ezért a gyülekezet munkája valójában könnyen elvégezhető; amíg a vezetők és dolgozók komolyan meg tudják valósítani a munkarendeket, kitartanak a munkahelyükön, és részt vesznek a konkrét munkában, addig feltétlenül képesek lesznek jól végezni a munkát. Ami aggasztó, az az, ha a vezetők, dolgozók és felügyelők felelőtlenek, és felsőbbrendűen viselkednek, csak doktrínákat tudnak beszélni és jelmondatokat kiabálni, és nem vesznek részt konkrét helyszíni munkában – akkor biztosan problémák lesznek a munkában. Ez azért van, mert az alattuk lévők nem látnak át az ilyen dolgokon, szükségük van valakire, aki megmutatja nekik az utat, szükségük van egy tartóoszlopra, szükségük van valakire, aki személyesen vezeti őket, és megmondja nekik, mit tegyenek, szükségük van valakire, aki felügyeletet biztosít és ellenőrzéseket végez, különben a munka nem valósul meg. Ha arra számítasz, hogy státuszodból kiindulva megteheted, hogy csak kiabálsz néhány doktrínát és jelmondatot, az alattad lévők pedig cselekedni fognak és azt teszik, amit te mondasz, álmodozz csak. Az alsóbb szinten lévők olyanok, mint a gépek: ha senki sem aktiválja őket, nem fognak cselekedni. Ha azok, akik vezetőként és dolgozóként szolgálnak, még ezt sem látják át, akkor túlságosan hiányos a rálátásuk! Amikor a hamis vezetők dolgoznak, semmin sem látnak át. Nem tudják, melyik munka kritikus és melyik általános ügyekkel kapcsolatos munka, és nem képesek rangsorolni a

feladatokat fontosság és sürgősség szerint. Bármit is tesznek, nincsenek alapelveik, nem tudják világosan elmagyarázni a gyakorlás útját, és csak doktrínákat beszélnek és szlogeneket kiabálnak, csupán néhány gyakorlatiatlan dolgot mondván. Következésképpen egyáltalán nem képesek semmilyen munkát végezni, és csak kiiktatni lehet őket. A vezetőknek és dolgozóknak tudniuk kell, hogyan szervezzék és valósítsák meg a munkát, és tudniuk kell, hogyan ellenőrizzék és irányítsák a munkát, valamint oldják meg személyesen a felmerülő problémákat. Csak az ilyen vezetők és dolgozók képesek valódi munkát végezni és teljesen meggyőzni az embereket. Ha egy vezető nem tudja irányítani a munkát, vagy felfedezni és megoldani a problémákat, ha csak arra képes, hogy folyamatosan kiiktasson és metsszen másokat, és másokat hibáztat, amikor ő maga rontja el a dolgokat, akkor ez egy alkalmatlan vezető. Az ilyen vezető haszontalan ember, hamis vezető, és ki kell iktatni. Ha te nem tudod, hogyan végezz el egy konkrét munkát, akkor legalább találnod kell két megfelelő embert, akik asszisztenseidként járnak el, hogy segítsenek neked jól elvégezni ezt a konkrét munkát, és először legalább a zavarást okozó akadályozó embereket kezelned kell és ki kell tisztítanod. Nem teremti-e ez kedvező feltételeket a munka jó elvégzéséhez? Ha, amikor olyan embereket találsz, akik képesek valami valódit tenni, azonnal előlépteted őket, és ha azonnal kezeled és kitakarítod azokat, akik zavarásokat és bomlasztásokat okoznak, akkor sokkal kevesebb nehézség lesz, amikor te folytatod ezt a munkát. Azok a vezetők, akiknek túlságosan hiányos a képességük, nem képesek így dolgozni. Félnék megsérteni az embereket, és amikor látják, hogy egy gonosz ember folyamatosan zavarásokat és bomlasztásokat okoz, nem kezelik őt. Azt sem tudják megmondani, ki képes valami valódit tenni, és nem tudják, ki alkalmas arra, hogy előléptessék a munka vezetésére. Az ilyen vezetők vakok, és nem képesek elvégezni a munkájukat. Ha a vezetők és dolgozók nem értik az igazságot és a szakmai készségeket, nem fogják jól végezni a munkájukat, ezért a vezetőknek és dolgozóknak gyakran kell képezniük magukat a valódi munkavégzésre. Amíg elsajátítják az alapelveket, tudják, hogyan rangsorolják a feladatokat fontosság és sürgősség szerint, és tudják, hogyan mérlegelik az előnyöket és hátrányokat, addig jól tudják végezni a munkájukat, és megfelelő színvonalú vezetőkké és dolgozókká válnak.

Most, hogy beszéltem a munkarendek Isten házának követelményeivel összhangban történő pontos közlésének, kiadásának és megvalósításának e tartalmáról, ti, vezetők és dolgozók, rendelkeztek-e már némi alapvető megértéssel arról, hogyan közelítsétek meg és valósítsátok meg a munkarendeket? És rendelkeztek-e már némi konkrét megértéssel azokról a felelősségekről és kötelezettségekről, amelyeket a munkarendek megvalósításakor teljesítenetek kell? (Igen.) Most, hogy rendelkeztek ezzel a konkrét megértéssel, meg kell fontolnotok, mit kell tennetek, és milyen mértékben vagytok képesek azt megtenni, és akkor képesnek kell lennetek megítélni, hogy rendelkeztek-e a képességgel ahhoz, hogy vezetők vagy dolgozók legyetek, és hogy alkalmasak vagytok-e a vezetői munkára. Ami bizonyos gyenge képességű és valódi munkát nem végző vezetőket és dolgozókat illet – vagyis azokat, akiket hamis vezetőknek nevezünk –,

miután megértették a vezetők és dolgozók kilencedik felelősségének konkrét tartalmát, mit kellene tenniük? Vannak, akik azt mondják: „Korábban nem igazán értettem a vezetők és dolgozók felelősségeit, és miután vezető lettem, csak az elképzeléseimre és képzelgéseimre támaszkodtam, hogy végezzek némi látszatomunkát, és azt gondoltam, hogy mivel lelkes vagyok és hajlandó vagyok elviselni a szenvedést, valószínűleg megfelelő színvonalú vezető vagyok. Szinte elnémulok a döbbenettől, ahogy hallgatom Istent ilyen módon beszélni. Kiderül, hogy hamis vezető vagyok, túl gyenge a képességem, és nem tudok valódi munkát végezni. Még Isten házában egyetlen konkrét munkarendjét sem vagyok képes megvalósítani. Korábban azt hittem, hogy ha többször elolvasok egy munkarendet, mindenkinek továbbadom, majd sürgetem és felügyelem az alattam lévőket, amíg dolgoznak rajta, az azt jelenti, hogy megvalósítom azt a munkarendet. Egy idő után felfedeztem, hogy a munka nem lett jól elvégezve, és sok konkrét feladatot figyelmen kívül hagytak, és csak ekkor jöttem rá, hogy a képességem valóban hiányos, és nem vagyok vezetőnek való.” Mit kellene tehát egy ilyen embernek tennie? Rendben lenne, ha feladná a munkáját? (Nem.) Akkor van-e mód ennek a problémának a megoldására? Vagy ez a probléma megoldhatatlan? (Nem, nem megoldhatatlan. Azoknak az embereknek igyekezniük kell jobban teljesíteni Isten követelményeivel összhangban.) Ez egy pozitív és aktív nézőpont; ez egy nagyon jó nézőpont. Igyekezniük kell jobban teljesíteni Isten követelményeivel összhangban, hinniük kell és Istenre támaszkodniuk, és nem szabad negatívvá válniuk, vagy feladniuk a munkájukat – ez az egyik megoldás. Jó megoldás ez? (Igen.) De ez az egyetlen megoldás? (Nem, nem az. Ha túl gyenge a képességük, és valóban nem tudnak semmilyen tényleges munkát végezni, akkor vállalhatják ezért a felelősséget, és lemondhatnak a pozíciójukról.) Ez a második megoldás. Ha már korábban próbálták, és úgy érzik, nem tudnak vezetői munkát végezni – vagyis ha ez nagyon megerőltető és fáradságos számukra, és nagyon aggódnak miatta, és nem tudnak jól aludni, és mindennap úgy érzik, mintha egy nagy hegy nehezedne rájuk, hogy nem tudják felemelni a fejüket vagy levegőt venni, és még azt is érzik, hogy nehezek a lábaik, amikor járnak –, és miután meghallgatták ezeket a konkrét követelményeket, még inkább úgy érzik, hogy túl gyenge a képességük, és egyszerűen nem tudják elvégezni a munkát, mit kellene tenniük? Van valami, amit tehetnek, mégpedig az, hogy azonnal lemondanak. Ha nem tudnak valódi munkát végezni, akkor nem szabad hatással lenniük Isten házában munkájára – ezzel a józan ésszel kell rendelkezniük. Nem szabad vakon túlfeszíteniük a határaikat, ragaszkodniuk ahhoz, hogy olyasmit próbáljanak megtenni, ami meghaladja a képességeiket, vagy ostobaságokat cselekedniük. Csak azok rendelkeznek józan ésszel, akik tartózkodnak ezektől a dolgoktól. Az észszerű embereknek van önismeretük; tisztában vannak a saját képességükkel, és ismerik a saját hiányosságaikat. Az emberek csak akkor tudják pontosan megérteni, hogy mire képesek, mire nem, és mire a legalkalmasabbak, ha világosan ismerik a saját mértéküket. Miért kell az embereknek ismerniük a saját képességüket? Ez segít nekik megállapítani, milyen kötelességet

kellene végezniük, és abban is segít nekik, hogy jól végezzék azt a kötelességet. Ha már megvizsgáltad magad, és láttad, hogy csak ennyi képességed van, és tudod, hogy nem tudsz vezetői munkát végezni, akkor nincs szükség arra, hogy újra megvizsgáld magad és újra bebizonyítsd. Azonnal le kell mondanod – ne ragaszkodj a pozíciódhoz, és ne utasítsd el a lemondást; ne befolyásolj másokat, és ne okozz fennakadásokat másoknak, miközben nem vagy képes konkrét munkát végezni. A lemondás vajon nem egy előre vezető út? Ez a két út áll előtted, és választhatsz egyet; nem vagy előre vezető út nélkül, és nem csak egyetlen út van. Gyakorlatias és pontos ítéleteket hozhatsz a tényleges helyzetről az önmagadról való megértésed, valamint a körülötted lévő, téged ismerő testvérek rólad alkotott értékelései alapján, majd meghozhatod a helyes döntést. Isten háza nem fogja megnehezíteni a dolgokat a számodra. Mit gondolsz erről? (Ez jó.) Vannak, akik azt mondják: „Újra meg akarom próbálni, és igyekezni fogok jobban teljesíteni. Azt hiszem, képes vagyok rá. Csak nem fordítottam túl nagy figyelmet az igazságra való törekvésre azokban az években, és miután vezető lettem, még mindig nem tudtam, hogyan keressem az igazságot, és zavaros módon dolgoztam. Korábban azt hittem, hogy gyülekezeti vezetőnek lenni nagyon könnyű, hogy mindössze annyiból áll, hogy megszervezem az embereket az összejövetelekre, élen járok az igazságról való beszélgetésben, időben megoldom a felmerülő problémákat, és azonnal megvalósítok minden, a Fennvalótól érkező intézkedést, és ennyi. Soha nem képzeltem, hogy miután egy ideig vezető leszek, felfedezem majd, hogy annyi probléma van, amit nem tudok megoldani, hogy amikor a Fennvaló a munkáról kérdez, nem tudom, hogyan válaszoljak, és hogy amikor Isten választott népe közül némelyek valós problémákat vetnek fel, nem tudok választ adni. Ezekben az években, amióta a testvérek hisznek Istenben, mindannyian gyakran olvasták Isten szavait, és hallgattak prédikációkat. Bizonyára mindannyian értenek néhány igazságot, és rendelkeznek némi tisztánlátással. Az igazságvalóság nélkül valóban nem tudom őket öntözni és ellátni.” Most már világos, hogy nem olyan egyszerű Isten házában bármilyen konkrét munkát jól elvégezni. Egyrészt az embereknek rendelkezniük kell képességgel, másrészt terhet kell viselniük, valamint meg kell érteniük az igazságot – mindezek feltétlenül szükségesek. Az nem elfogadható, ha valaki nem törekszik az igazságra, vagy hiányos a képessége, és az sem elfogadható, ha valakinek hiányos az emberi mivolta, és nem visel terhet. A konkrét munka konkrét megközelítést igényel, és ez nem olyan egyszerű dolog. Vannak azonban, akik továbbra sincsenek meggyőződve. Még mindig újra meg akarják próbálni, és újabb esélyt kérnek – kapjanak-e az ilyen emberek újabb esélyt? Ha munkaképességük és képességük is átlagos, de képesek elvégezni néhány konkrét munkát, és nem felületesek, hanem a problémák megoldására összpontosítanak, hogy eredményeket érjenek el a munkájukban, és képesek engedelmeskedni és alávetni magukat minden, a Fennvaló által hozott intézkedésnek, és alapvetően Isten házában munkarendjei és megkövetelt alapelvei szerint valósítják meg a munkát, és bár korábban nem végezték jól a munkájukat, mert fiatalok voltak, nem értették az igazságot, és sekélyes alapokkal

rendelkeztek, akkor ők igaz emberek. Akkor újabb esélyt kell kapniuk, és tovább kell képezniük magukat – ne bocsássátok el őket vakon. Nem olyan könnyű vezetőnek vagy dolgozónak lenni, és vezetőt vagy dolgozót választani sem olyan könnyű. Most a legtöbb vezető és dolgozó rendelkezik némi megértéssel a felelősségeiről, és legalább valamivel jobbak lesznek a munkájukban, mint korábban – ez tény.

Most, hogy befejeztem a közlést a vezetők és dolgozók kilencedik felelősségére – vagyis Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlésére, kiadására és megvalósítására annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtására, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzésére és nyomon követésére – vonatkozó igazságalapelvekről, a szívetek mind ragyog, és van utatok a gyakorlásra. Most nemcsak képesek vagytok jól végezni a kötelességeket és van belépések az életbe, hanem rendelkeznetek kell némi ismerettel vagy tisztánlátással is a vezetőkről és dolgozókról, és az a minimum, hogy világosságra és megértésre kellett jutnotok azokkal a felelősségekkel kapcsolatban, amelyeket a vezetőknek és dolgozóknak teljesíteniük kell, valamint azzal a munkával kapcsolatban, amelyet el kell végezniük. Röviden, annak tudása, hogy a vezetők és dolgozók végeznek-e valódi munkát, vagy sem, hasznos és előnyös Isten választott népe közül minden egyes ember számára, és így a vezetők és dolgozók felelősségeiről alkotott megértésük többé nem lesz üres, hanem konkrétabbá válik.

2021. április 10.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (10.)

Kilencedik tétel: Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlése, kiadása és megvalósítása annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzése és nyomon követése (Második rész)

Útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása a munkarendek megvalósításához, valamint a megvalósítás állapotának ellenőrzése és nyomon követése

Ma folytatjuk a beszélgetést a vezetők és dolgozók felelősségének kilencedik tételéről: „Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlése, kiadása és megvalósítása annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzése és nyomon követése.” Legutóbb főként a munkarendek különböző tartalmairól és konkrét tételeiről beszéltünk, amelyeket az embereknek meg kell érteniük, valamint a vezetők és dolgozók legalapvetőbb felelősségeiről, amelyek a munkarendek közlése, kiadása és megvalósítása. Ma kifejezetten arról fogunk beszélgetni, hogyan kell a vezetőknek és a dolgozóknak útmutatást, felügyeletet és ösztönzést biztosítaniuk, és hogyan kell ellenőrizniük és nyomon követniük a munkarendek megvalósításának állapotát, miután azokat kiadták. Hogyan kell a vezetőknek és a dolgozóknak kezelniük a munkarendeket, és hogyan kell pontosan megvalósítaniuk és végrehajtaniuk a munkarendeket a Fennvaló követelményeinek és a lépéseknek megfelelően, miután megértették a munkarendek jelentőségét – ezek olyan igazságalapelvek, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak a közlésen keresztül meg kell érteniük, és ezen alapelveket meg kell ragadniuk ahhoz, hogy jól végezzék a gyülekezeti munka különféle tételeit. A vezetőknek és a dolgozóknak tudniuk kell, hogy Isten házának alapvető követelménye az ebben a szerepben szolgálókkal szemben főként az, hogy a különféle munkarendek köré összpontosítva végezzék munkájukat. Nem azért van, hogy a saját személyes vállalkozásukkal foglalkozzanak, vagy a saját vágyaik szerint cselekedjenek, és bizonyosan nem azért, hogy magukban ügyetlenkedjenek bármelyik munkában, amit végeznek. Természetesen az sem a cél, hogy feltaláljanak vagy alkossanak valamit. Ehelyett az a cél, hogy konkrétan és részletesen dolgozzanak Isten házának munkarendjei alapján. Hogyan kell a munkát konkrétan elvégezni? Milyen részletekkel jár ez? A válasz ezekre a kérdésekre a kilencedik felelősségkövetelményeiben található: Isten háza különféle munkarendjeinek közlése, kiadása és megvalósítása mellett a vezetőknek és a dolgozóknak útmutatást, felügyeletet és ösztönzést is kell biztosítaniuk, valamint ellenőrizniük és nyomon kell követniük a megvalósítás állapotát. Ezek a konkrét gyakorlati utak a vezetők és a dolgozók számára a munkarendek megvalósításához. Ezután egyenként fogjuk ezeket megvitatni.

A munkarendek kiadása után a vezetőknek és a dolgozóknak először el kell gondolkodniuk és beszélniük kell az abban előterjesztett különféle követelményekről és alapelvekről. Ezután utakat és gyakorlati terveket kell találniuk a munka konkrét megvalósításához. Először is tudniuk kell, mit követelnek meg a munkarendek, milyen konkrét munkát kell elvégezni, és mik az érintett alapelvek, valamint azt, hogy a munkarendek mely emberekre és a munka melyik aspektusára vonatkoznak. Ezt kell a vezetőknek és a dolgozóknak először megtenniük, miután megkapták a munkarendeket. Nem szabad csak felületesen átfutniuk a munkarendeket, majd hangosan felolvasni azokat mindenkinek, vagy továbbadni őket és mindenkit értesíteni a munkáról, és kész. Ez csupán a munkarendek közlése és kiadása; ez nem a megvalósításuk. A megvalósítás első konkrét feladata az, hogy a vezetők és a dolgozók megismerjék a munkarendek konkrét tartalmát, Isten követelményeit és céljait a gyülekezeti munka e részeire vonatkozóan, valamint e munka elvégzésének jelentőségét, majd konkrét végrehajtási és megvalósítási terveket dolgozzanak ki. Ez az első lépés. Könnyű elérni az első lépést? (Igen.) Amíg meg tudod érteni az írott szavakat és az emberi beszédet, az első lépésnek könnyen elérhetőnek kell lennie. Természetesen az első lépés teljesítése azt is megköveteli, hogy a vezetők és a dolgozók komoly, őszinte, felelősségteljes és aprólékos hozzáállással viszonyuljanak a munkához ahelyett, hogy zavarodottak, felületesek lennének, vagy csak a formaság kedvéért csinálnák. Akár említésre kerültek már korábban a munkarendek, akár nem, akár könnyű, akár némileg nehéz elérni az emberek számára, akár hajlandóak az emberek elvégezni, akár nem, a vezetőknek és a dolgozóknak semmi esetre sem szabad felületes hozzáállást tanúsítaniuk a gyülekezeti munkával szemben, pusztán néhány doktrínát hangoztatva, szlogeneket kiabálva, vagy felszínes erőfeszítéseket téve, hogy felületesen kezeljék azt. Milyen hozzáállással kell rendelkezniük az embereknek? Először is komoly, őszinte, felelősségteljes és aprólékos hozzáállással kell rendelkezniük. Vajon ennek a hozzáállásnak a birtoklása azt jelenti, hogy valaki jól tudja megvalósítani a munkarendek konkrét tételeit? Nem, ez csak az a hozzáállás, amellyel az embernek rendelkeznie kell bármilyen munka végzésekor; ez nem helyettesítheti a konkrét feladatok tényleges megvalósítását. Miután rendelkeznek ezzel a hozzáállással, és értik a munkarendek konkrét tartalmát, követelményeit és alapelveit is, a vezetők és a dolgozók számára a következő lépés az, hogy miként valósítják meg a munkarendek konkrét feladatait. Mit kell először megtenni? Megfelelően el kell végezniük az előkészítő munkát; ez nagyon fontos. Először is össze kell gyűjteniük a vezetőket, dolgozókat és felügyelőket, hogy beszélgessenek e feladatok konkrét gyakorlati alapelveiről. Ezután konkrét rendelkezéseket és terveket kell kidolgozniuk. Ugyanakkor ki kell kérniük Isten választott népének javaslatait vagy ötleteit ezekre a tervekhez vonatkozóan. Ezután mindenkinek együtt kell keresnie és beszélgetnie, amíg a munkarendekben előterjesztett összes követelmény és alapelv érthetővé és világossá nem válik, és mindenki tudja, hogyan kell megvalósítani ezeket a munkarendeket és gyakorolni – ekkor a munkarendek megvalósításának kezdeti

lépése befejezettnek tekinthető. Tehát, miután mindenki tudja, hogyan kell megvalósítani a munkarendeket, ez azt jelenti, hogy a munkarendek megvalósításának feladata befejeződött? Nem, nem azt jelenti. Néhány részletes kérdés és különleges helyzet nincs megemlítve a munkarendekben, de ezek olyan problémák, amelyeket ténylegesen meg kell oldani. A munkarendekről szóló közlés során a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell tárniuk ezeket a különleges helyzeteket, ezeket a megoldandó kérdéseket, és keresniük kell az igazságot, hogy alaposan megoldják őket, és ugyanakkor konkrét megvalósítási terveket is ki kell dolgozniuk rájuk. Így, amikor a vezetők és a dolgozók minden szinten megvalósítják a munkarendeket, tudni fogják, mely alapelveket kell követniük és mely problémákat kell megoldaniuk. Ez az a minimális megértés és hozzáállás, amellyel a vezetőknek és a dolgozóknak rendelkezniük kell a munkarendekkel szemben. Ez a feladat tekinthető a kiindulópontnak ahhoz, hogy a vezetők és a dolgozók megtanulják, hogyan végezzék a gyülekezeti munkát. Keresés, közlés, útmutatás és rendelkezések meghozatala révén megtanulnak az igazságalapelvek szerint kezelni és intézni néhány tényleges nehézséget és különleges helyzetet. Csak ekkor tudják igazán megvalósítani a munkarendeket.

I. Útmutatás nyújtása

Egy feladatra vonatkozó kezdeti útmutatás nyújtása során – a különleges helyzetekre felajánlott konkrét megvalósítási tervek mellett – az átlagos képességű és viszonylag szegényes munkaképességű vezetőknek és dolgozóknak konkrétabb és részletesebb útmutatást kell adni. Bár ezek az emberek a doktrína tekintetében talán értik a feladatra vonatkozó alapelveket és konkrét megvalósítási terveket, mégsem tudják azt, hogy miként kell a gyakorlatba ültetni őket, amikor a tényleges megvalósításra kerül sor. Miként kell bánni azzal a kevés vezetővel és dolgozóval, akik szegényes képességűek és híján vannak a munkaképességnek? Egyesek azt mondják: „Ha egy gyenge képességű ember nem tudja elvégezni a munkát, miért ne keresnénk valakit jobb képességgel, hogy a helyébe lépjen?” Itt rejlik a nehézség: egyes gyülekezetek nem találnak senki jobbat. Azokban a gyülekezetekben mindenki nagyjából ugyanannyi éve hisz Istenben, és nagyjából azonos az érettsége tekintetében; különösen igaz, hogy mindenki képessége és munkaképessége átlagos. Ahhoz, hogy jobbat találj, más gyülekezetekből kellene embereket áthelyezned, de ezt nem túl kényelmes megtenni ott, és nincsenek igazán megfelelő jelöltek. Csak viszonylag megfelelő jelölteket tudsz kiválasztani a helyi gyülekezetből. Ha a munkájuk nem felel meg a megkövetelt színvonalnak, mit kell tenni ilyen helyzetekben? Konkrétan meg kell mondanod nekik, hogyan végezzék a munkát, és hogyan valósítsák meg. Meg kell mondanod nekik, kit kell kinevezni erre a feladatra és felelőssé tenni érte, és mely embereket kell kiválasztani, hogy együttműködjenek benne. Magyarázd el nekik mindezeket a részleteket, és hagyd, hogy végrehajtsák. Miért így kell ezt megtenni? Mert a helyi gyülekezet tagjainak általában csak nagyon sekélyes tapasztalatuk van, és nincs munkaképességük, ami lehetetlenné teszi a

megfelelő vezetők és dolgozók kiválasztását. Csak így dolgozva lehet megvalósítani a munkarendeket. Ha nem így dolgozol és ugyanúgy kezeled ezeket az embereket, mint más vezetőket és dolgozókat, ha csak a konkrét alapelveket és terveket mondd el nekik, és nem teszel különbséget, akkor a munkarendek nem fognak megvalósulni. Ha nem figyelsz erre, az vajon nem a felelősség elhanyagolása? (De igen.) Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége. Egyes vezetők és dolgozók azt mondják: „Mások tudják, hogyan kell megvalósítani a munkarendeket és gyakorolni; ez az ember miért nem? Ha nem tudja, nem foglalkozom vele. Ez nem az én felelősségem. Mindenesetre én megtettem, ami tőlem telt.” Megállja-e a helyét ez az érvelés? (Nem.) Például, tegyük fel, hogy egy anyának három gyermeke van, és az egyikük gyenge, mindig megbetegszik, és nem akar enni. Ha az anya megengedi ennek a gyermeknek, hogy ne egyen, az a gyermek talán nem él túl sokáig. Mit kellene tennie? Anyaként különös gondot kell fordítania erre a gyenge gyermekre. Tegyük fel, hogy az anya azt mondja: „Már az is elég jó, hogy egyenlően bánok a gyermekeimmel. Én szültem ezt a gyermeket, és ételt készítettem neki. Teljesítettem a felelősségemet. Nem érdekel, hogy eszik-e vagy sem. Ha nem eszik, hadd legyen éhes, és amikor már elég éhes lesz, enni fog.” Mit gondoltok egy ilyen anyáról? (Felelőtlen.) Vannak ilyen anyák? Csak egy buta nő vagy egy mostohaanya lenne ilyen. Ha ő a vér szerinti anya és nem buta, soha nem bánná így a saját gyermekével, igaz? (Igaz.) Ha egy gyermek gyenge, mindig megbetegszik, és nem szeret enni, az anyjának több gondot és erőfeszítést kell fordítania rá. Meg kell találnia a módját, hogy a gyermek egyen, azt kell főznie, amit a gyermek enni akar, különleges ételeket készítve neki, és amikor a gyermek nem akar enni, rá kell beszélnie. Amikor a gyermek tizenhét-tizenkilenc éves lesz, és a teste egészséges lesz, mint egy normális felnőtté, az anya megnyugodhat és hátrébb léphet, és többé nem kell különös gondot fordítania erre a gyermekre. Ha egy anya képes így bánni egy különleges körülmények között lévő gyermekkel és teljesíteni a felelősségét, akkor mi a helyzet egy vezetővel vagy egy dolgozóval? Ha még egy anya szeretete sincs meg benned a testvérek iránt, akkor egyszerűen felelőtlen vagy. Teljesítened kell a szükséges feladatokat; figyelembe kell venned azokat a gyülekezeteket, ahol viszonylag gyenge és viszonylag szegényes munkaképességgel bíró emberek irányítanak. A vezetőknek és a dolgozóknak különleges figyelmet kell szentelniük ezeknek a dolgoknak és különleges útmutatást kell nyújtaniuk ezekben. Mire vonatkozik a különleges útmutatás? Az igazság közlése mellett konkrétabb és részletesebb irányítást és segítséget is kell nyújtanod, ami a kommunikáció tekintetében több erőfeszítést igényel. Ha elmagyarázod nekik a munkát és ők még mindig nem értik, és nem tudják, miként kell azt megvalósítani, vagy még ha a doktrína tekintetében értik is, és úgy tűnik, tudják, miként kell megvalósítani, de továbbra is bizonytalan vagy és aggódsz egy kicsit amiatt, hogy miként zajlik majd a tényleges megvalósítás, akkor mit kell tenned? Személyesen kell mélyen behatolnod a helyi gyülekezetbe, hogy útmutatást nyújts nekik és velük együtt valósítsd meg a feladatot. Miközben a munkarend követelményei szerint elvégzendő feladatokat illető

konkrét intézkedéseket megteszed, mondd el nekik az alapelveket, mint például azt, hogy mit kell elsőként, majd azután elvégezni, és hogyan kell megfelelően elosztani az embereket – szervezd meg rendesen mindezeket a dolgokat. Ez gyakorlatilag annyit tesz, hogy útmutatást nyújtasz nekik a munkájukban, szemben azzal, hogy csak szlogeneket kiabálsz, illetve véletlenszerű parancsokat osztogatsz és kioktatod őket néhány doktrínával, majd elvégzettnek tekinted a munkádat – ez nem konkrét munka végzésének a megnyilvánulása, szlogeneket kiabálni és dirigálni az embereknek pedig nem a vezetők és a dolgozók feladata. A vezető vagy a dolgozó csak akkor távozhat, amikor a helyi gyülekezetvezetők vagy felügyelők vállalni tudják a munkát, a munka pedig a helyes útra lépett, és alapvetően nincsenek lényeges problémák. Ez az első konkrét feladat, amely említésre kerül a vezetőknek és a dolgozóknak a munkarend megvalósítását illető kilencedik felelősségében – az útmutatás nyújtása. Nos, pontosan miként kell útmutatást nyújtani? A vezetőknek és a dolgozóknak először a munkarendről való elmélkedést és beszélgetést kell gyakorolniuk, tájékozódniuk kell a munkarend különféle konkrét követelményeiről és át kell látniuk azokat, valamint meg kell érteniük és fel kell fogniuk az alapelveket a munkarenden belül. Ezután beszélniük kell a minden szinten lévő vezetőkkel és dolgozókkal a munkarend megvalósítását illető konkrét tervekről. Emellett konkrét megvalósítási terveket kell biztosítaniuk a különleges helyzetekre vonatkozóan, végül pedig részletesebb és konkrétabb segítséget és irányítást kell nyújtaniuk a viszonylag gyenge és viszonylag szegényes képességgel bíró vezetőknek és dolgozóknak. Ha egyes vezetők és dolgozók teljességgel képtelenek a feladat megvalósítására, ilyen helyzetekben mi a teendő? A felsőbb szintű vezetőknek és dolgozóknak mélyen be kell hatolniuk a gyülekezetbe, és személyesen kell részt venniük a feladatban, az igazság közlése révén megoldva az aktuális problémákat, és megtanítani nekik annak módját, hogy miként kell a munkát végezni és miként kell megvalósítani a munkát az alapelvekkel összhangban. Ezek a lépések világosan ki lettek fejtve szavakkal, de könnyű-e megvalósítani őket? Járnak-e nehézségekkel? Egyesek talán azt mondják: „Egyszerűnek hangzik abból, amit mondasz, de a megvalósítása nem olyan könnyű. Néha a munkarendek nagyon bonyolultak, és senki sem tudja, hogyan valósítsa meg őket!” Néhány vezető és dolgozó számára már az első feladat is – a munkarendek konkrét követelményeiről való beszélgetés és útmutatás nyújtása gyakorlatiasan – meglehetősen fáradságos. Azt mondják: „Soha nem végeztem ilyen konkrét feladatokat, ezért nem tudom, hogyan beszélgessek és nyújtsak útmutatást róluk. Csak kövessék a munkarendek pontos szavait – miről kellene beszélgetni? Nem csak formáság ez?” Nem tudják, hogyan beszélgessenek, csak szlogeneket tudnak kiabálni: „Ezt a munkát jól kell megvalósítanunk! Ez Isten követelménye velünk szemben. Mindenképpen helyt kell állnunk, teljesítenünk kell Isten követelményeit, és nem okozhatunk csalódást Isten velünk szemben támasztott elvárásait illetően. Ami a dolog hogyanját illeti, azt találjátok ki magatok.” Mi a probléma azokkal az emberekkel, akik ilyeneket mondanak? Tudják-e végezni a munkát? Van-e munkaképességük? Gyenge-e a képességük? (Igen, az.)

Nem számít, mi történik, legyen az nagy vagy kis dolog, imádkoznod kell Istenhez és kérdezned kell Tőle, valamint gondosan és alaposan kell gondolkodnod és mérlegelned, mielőtt ítéletet hozol. Ha egy személy nem rendelkezik normális gondolkodással, még életbevágóbb, hogy imádkozzon Istenhez, Isten segítségét kérve, és többet kérdezzen azoktól, akik értik az igazságot. Továbbá, a gyülekezeti munka fontos ügyeit és a kötelességek végzése során felmerülő fontos ügyeket meg kell beszélned és meg kell vitatnod az érintett személlyel, hogy konszenzusra jussatok, és végül konkrét és megvalósítható gyakorlati tervet dolgozzatok ki. Ennek a tervnek gondos mérlegelésen és konzultáción alapuló konszenzusnak kell lennie, és meg kell állnia a helyét bármilyen szintű vezetők és dolgozók előtt. Azok, akik képesek olyan konkrét gyakorlati terveket kidolgozni, amelyek megállják a helyüket, normális gondolkodásúnak tekintendők. Ha valakinek a gondolataiban nincs semmi konkrét, amikor problémákkal szembesül, ha nem jut eszébe semmilyen konkrét gyakorlati alapelv, és csak egyszerű elméleti szlogeneket használ a problémakezelési alapelvek helyettesítésére, vajon jól tudja-e végezni a munkáját? Van-e az ilyen embernek gondolkodási képessége és képessége a dolgok végiggondolására? (Nincs.) Milyen ember az, akinek nincs gondolkodási képessége? (Gyenge képességű ember.) Ezt jelenti gyenge képességű embernek lenni. Vegyünk egy példát. Tegyük fel, hogy a tengerentúlon élsz, és egy nap hirtelen kapsz egy bírósági idézést. Ez elég váratlan és hirtelen, nemde? Először is, nem tettél semmi törvénytelen. Másodszor, nem indítottál pert, és nem hallottál arról sem, hogy bárki bármivel vádolna. Úgy kapod meg az idézést, hogy egyáltalán nem ismered az azt övező körülményeket. Mi az első érzés, amit egy átlagember érezne, amikor ilyen helyzettel szembesül? Ha jogi ügyekbe keveredik, az némi pánikot, aggodalmat és rettegést okozna; úgy érezné, hogy váratlanul érte a dolog, és nem igazán lenne kedve enni. Legyen az ember fontos vagy sem, bátor vagy félénk, felnőtt vagy kiskorú, senki sem akar ilyen helyzetbe kerülni, mert ez nem jó dolog. Ezzel a helyzettel szembesülve az emberek kétféleképpen reagálnak. Az első típusú ember így gondolkodik: „Nem tettem semmi törvénytelen, és nem sértettem meg semmilyen kormányzati előírást sem. Mitől kellene félnem? Ez egy jogállam, ahol minden bizonyítékokon alapul. Mivel nem tettem semmi rosszat, nem lesz bizonyítékuk ellenem, még ha vádat is emelnek. Nincs mitől félnem. Mit tehet egy idézés? A becsületes embernek nem kell félnie a vádaktól. Ügyvédet fogadok, hogy megvédjen; nem lesz semmi probléma.” Miután ezt végiggondolta, nem érez nyomást a szívében, és a dolog nincs hatással a mindennapi életére. Ez az egyik típusú ember reakciója. Most nézzük meg a második típusú ember reakcióját. Miután megkapta az idézést, így gondolkodik: „Nem szegtem meg semmilyen törvényt, és nem követtem el semmilyen bűncselekményt sem, szóval miről lehet szó? Lehet, hogy azért van, mert hiszek Istenben? Istenben hinni nem törvénytelen. Lehetséges, hogy valaki szándékosan hamis vádat koholt ellenem és feljelentett? Ez tűnik valószínűbbnek. De lehet, hogy valami más? Egyeztetnem kell egy ügyvéddel, és meg kell kérnem, hogy menjen el a bíróságra, hogy kiderítse, miért kaptam az idézést, és ki a felperes. A végére

kell járnom ennek, mielőtt ellenintézkedésről döntök. Ha az ügyvéd azt mondja, hogy ez összefüggésben van az Istenbe vetett hitemmel, akkor gyorsan embereket kell találnom, hogy ellenintézkedést dolgozzunk ki, és sietnem kell elrejtetni minden könyvet vagy egyéb, a hitemmel kapcsolatos dolgot, hogy megakadályozzam, hogy az ellenségem találjon valamit, amit felhasználhat ellenem.” Ezeket a kezdeti gondolatokat követően, bár nem vont le semmilyen végleges következtetést vagy pontos ítéletet az idézés kézhezvételével kapcsolatban, már világos elképzelése van a konkrét gyakorlati tervről: mit kell tenni az A-terv szerint, mit a B-terv szerint, és ha mindkettő megvalósíthatatlan, mit kell tennie ezután. Minden lépést alaposan és gondosan megfontol; először lecsillapítja az elméjét és gyorsan imádkozik a szívében, majd miután megnyugtatta magát, azonnal hozzáfog az ügy kezeléséhez. Egy napon belül kitalálja mindezeket a dolgokat, és tudja, hogyan tovább. Függetlenül attól, hogy mi lesz az ügy végső kimenetele, először nézzük meg ezt a két embertípust. Melyiknek van képessége a problémák végiggondolására? Melyiknek van képessége? (A második embernek.) Nyilvánvalóan a második embernek van képessége. Önmagában az, ha valakinek van bátorsága és elszántsága, amikor egy helyzettel találkozik, nem egyenlő azzal, hogy van képessége. Az embernek képesnek kell lennie gondolkodni, tisztánlátással kell rendelkezni, és képesnek kell lennie a problémák kezelésére. A gondolkodás folyamatában képesnek kell lennie konkrét ítéleteket hozni és konkrét cselekvési terveket kidolgozni. Csak az ilyen embernek van képessége. Lehet, hogy a felszínen nagyon félénknek tűnik, még kis ügyekben is óvatosan és körültekintően jár el, és a kis ügyeket jelentősnek tekinti. Azonban az a módszer és mód, ahogyan a problémákat kezeli, bizonyítja, hogy ez az ember rendelkezik gondolkodási képességgel, valamint képességgel a problémák végiggondolására és kezelésére. Ezzel szemben az első típusú ember nagyon bátor és nem fél semmitől. Amikor egy helyzettel találkozik, egyszerűen gondolkodik: „Nem tettem semmi rosszat. Bármilyen történjék is, mindig lesz egy rátermettebb ember, aki helyrehozza. Mitől kellene félnem?” Gondtalan és könnyű életet él, de nem ostobán bátor és buta egy kissé? Ez a típusú ember hangosan kiabál szlogeneket, és amit mond, az nem helytelen, de mi hiányzik belőle? (Nincs normális gondolkodása, és hiányzik belőle a képesség a problémák végiggondolására.) Hol nyilvánul meg a normális gondolkodásának a hiánya? Amikor egy helyzettel találkozik, legyen az valami hirtelen történt dolog, vagy olyasvalami, amiről már tudott, nem tudja végiggondolni vagy ítéletet hozni, így természetesen nem lesz terve a probléma kezelésére vagy képessége a megoldására. Ez nagyon nyilvánvaló. Kívülről ez a típusú ember ékesszólónak tűnik, képes felmondani a doktrínákat, és a morált is tudja emelni; úgy tűnik, megvan a képessége a vezetésre. Azonban, amikor problémákkal szembesül, nem látja át a problémák lényegét, és nem tud beszélni az igazságról, hogy megoldja őket. Csak néhány szót és doktrínát tud mondani, és szlogeneket kiabálni. A felszínen ravasznak tűnik, de amikor problémákkal találkozik, nem tudja elemezni vagy megítélni a problémák okait, sem felmérni a súlyos következményeket, amelyek akkor következnek

be, ha a problémák tovább fejlődnek. Nem tudja megszerezni ezeket a dolgokat az elméjében, nem is beszélve a problémák megoldásáról. Egy ilyen ember ékesszólónak tűnik, de valójában gyenge képességű, és nem tud valódi munkát végezni. Hasonlóképpen, ha a vezetők és a dolgozók, miután megkaptak egy munkarendet, csak szó szerint tudják azt elolvasni és megmagyarázni, és bár kiadják a munkarendet és beszélnek annak kulcsfontosságú pontjairól az összejöveteleken, nem tudják, hogyan hozzanak konkrét rendelkezéseket és nyújtsanak konkrét útmutatást a munkarend konkrét követelményeire, alapelveire, figyelmet igénylő ügyeire, különleges helyzeteire stb. vonatkozóan, és nincsenek terveik, nincsenek ötleteik, és nincs képességük a problémák megoldására, akkor gyenge képességűek. A munkarendek megvalósításakor az első feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük – az útmutatás nyújtása –, nem könnyű és nem egyszerű. Ez az első feladat próbára teszi, hogy egy vezető vagy dolgozó rendelkezik-e azzal a képességgel és munkaképességgel, amellyel rendelkeznie kell. Ha a vezetők és a dolgozók nem rendelkeznek ezzel a képességgel és munkaképességgel, akkor nem lesznek képesek konkrét útmutatást nyújtani a munkarendekhez, sem pedig megvalósítani azokat.

II. Felügyelet és ösztönzés nyújtása

Most pedig beszéljünk a „felügyelet” feladatáról. Szó szerinti jelentése alapján a felügyelet ellenőrzést jelent: annak ellenőrzését, hogy mely gyülekezetek valósították meg a munkarendet és melyek nem, mi a megvalósítás állapota, mely vezetők és dolgozók végeznek valódi munkát és melyek nem, valamint hogy van-e olyan vezető vagy dolgozó, aki csupán kiadja a munkarendet, anélkül, hogy részt venne az adott feladatokban. A felügyelet egy konkrét feladat. Amellett, hogy felügyelik a munkarend megvalósítását – hogy megvalósították-e, mi a megvalósítás sebessége, a megvalósítás minősége és az elért eredmények –, a magasabb szintű vezetőknek és dolgozóknak azt is ellenőrizniük kell, hogy a vezetők és a dolgozók szigorúan követik-e a munkarendet. Egyes vezetők és dolgozók látszólag azt mondják, hogy hajlandóak követni a munkarendet, de miután egy bizonyos környezettel szembesülnek, félnek, hogy letartóztatják őket, és csak a bujkálásra koncentrálnak, régen az agyuk hátsó részébe száműzve a munkarendet; a testvérek problémái megoldatlanul maradnak, és nem tudják, hogy mit ír elő a munkarend, vagy mik a gyakorlás alapelvei. Ez azt mutatja, hogy a munkarend egyáltalán nem valósították meg. Más vezetőknek és dolgozóknak véleményük, elképzelésük és ellenállásuk van a munkarend egyes követelményeivel szemben. Amikor a megvalósításra kerül sor, eltérnek a munkarend valódi jelentésétől, a saját elképzeléseik szerint teszik a dolgokat, csak a látszat kedvéért cselekszenek és elsiklanak a dolgok felett, csak hogy túlessenek rajta, vagy a saját útjukat járják, és úgy teszik a dolgokat, ahogyan nekik tetszik. Mindezek a helyzetek felügyeletet igényelnek a magasabb szintű vezetők és dolgozók részéről. A felügyelet célja, hogy a munkarend által megkövetelt konkrét feladatokat jobban, eltérés nélkül és az alapelveknek

megfelelően valósítsák meg. A felügyelet végzése közben a magasabb szintű vezetőknek és dolgozóknak nagy hangsúlyt kell fektetniük annak felismerésére, ha valaki nem végez valódi munkát, felelőtlen és lassú a munkarend megvalósításában; ha valaki ellenálló hangulatot tanúsít a munkarenddel kapcsolatban, és nem hajlandó megvalósítani azt, vagy szelektíven valósítja meg, vagy egyszerűen egyáltalán nem követi a munkarendet, és ehelyett csak a saját vállalkozását viszi; ha valaki visszatartja a munkarendet, és csak a saját elképzelései szerint közli azt, nem hagyva, hogy Isten választott népe megismerje a munkarend valódi jelentését és konkrét követelményeit – csak ezen problémák felügyeletével és ellenőrzésével tudhatják meg a magasabb szintű vezetők, hogy mi is történik valójában. Ha a magasabb szintű vezetők nem végeznek felügyeletet és ellenőrzést, felismerhetők-e ezek a problémák? (Nem.) Nem ismerhetők fel. Ezért a vezetőknek és a dolgozóknak nemcsak közölniük kell a munkarendet és szintenként útmutatást kell nyújtaniuk, hanem szintenként felügyelniük is kell a munkát a munkarend megvalósítása során. A regionális vezetőknek felügyelniük kell a kerületi vezetők munkáját, a kerületi vezetőknek a gyülekezetvezetők munkáját, a gyülekezetvezetőknek pedig az egyes csoportok munkáját. A felügyeletet szintenként kell végezni. Mi a felügyelet célja? Annak elősegítése, hogy a munkarend tartalmát pontosan, a konkrét követelményeknek megfelelően valósítsák meg. Ezért a felügyelet feladata nagyon fontos. A felügyelet végzésekor, ha a környezet megengedi, a vezetőknek és a dolgozóknak el kell menniük a gyülekezetekbe, hogy kapcsolatba lépjenek azokkal, akik a tényleges munkát végzik. Kérdéseket kell feltenniük, figyelniük és érdeklődniük kell, meg kell ismerniük és fel kell fogniuk a munka megvalósításával kapcsolatos helyzetet. Ugyanakkor tájékozódniuk kell arról is, hogy a testvéreknek milyen nehézségeik és gondolataik vannak ezzel a munkával kapcsolatban, és hogy megértették-e ennek a munkának az alapelveit. Ezek mind konkrét feladatok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük. A vezetőknek és a dolgozóknak különösen azoknak a munkáját kell felügyelniük és irányítaniuk, akik viszonylag gyenge képességűek és emberi mivoltúak, akik valamelyest felelőtlenek, hűtlenek és viszonylag lazák a munkájukban. Hogyan kell végezni a felügyeletet és az irányítást? Tegyük fel, hogy ezt mondod: „Siess! A Fennvaló várja a munkajelentésünket. Ennek a munkának határideje van; ne húzd az időt!” Működne ez az ösztönzési mód? Az ösztönzés csupán annyit jelent, hogy egy kicsit noszogatjuk őket, és ennyi? Mi a jobb módja az ösztönzésnek? Amikor dolgoztok, a feladataitok közé tartozik az ösztönzés is? (Igen. Ha látom, hogy egyes feladatokat nem végeznek el azonnal, megpróbálom megérteni, hogy miért nem teszik, és nyomon követem a munkájukat.) Ha olyasvalakit látsz, aki nem tudja, hogyan kell végezni a munkát, konkrét útmutatást és segítséget kell nyújtani neki, és irányítani kell őt. Ha azt látod, hogy valaki laza, meg kell metszened. Ha tudja, hogyan kell végezni a munkát, de túl lusta hozzá, lassú és halogat, és elmerül a testi kényelemben, akkor szükség szerint meg kell metszeni őt. Ha a metszés nem oldja meg a problémát, és a hozzáállása nem változik, mit kell tenni? (Nem szabad hagyni, hogy

végezze ezt a munkát.) Először adj neki figyelmeztetést: „Ez a munka nagyon fontos. Ha továbbra is ilyen hozzáállással kezeled, a kötelességedet elveszít, és másnak adják. Ha te nem vagy hajlandó megtenni, majd megteszi valaki más. Nem vagy hűséges a kötelességedhez; nem vagy alkalmas erre a munkára. Ha nem vagy alkalmas erre a feladatra, és nem bírod a fizikai nehézségeket, Isten háza helyettesíthet téged valaki mással, és te magad is benyújthatod a lemondásodat. Ha nem mondasz le, és továbbra is hajlandó vagy végezni, akkor végezd jól, és végezd Isten háza követelményeinek és alapelveinek megfelelően. Ha ezt nem tudod elérni, és ismételten késlelteted a haladást, ha veszteségeket okozol a munkának, akkor Isten háza foglalkozni fog veled. Ha nem tudod jól végezni ezt a kötelességet, akkor sajnos távoznod kell!” Ha a figyelmeztetés után hajlandó bűnbánatot tartani, meg lehet tartani őt. De ha ismételt figyelmeztetések után sem változik a hozzáállása, és a megbánás leghalványabb jelét sem mutatja, mit kell tenni? Azonnal el kell bocsátani őt – nem oldja ez meg a problémát? Nem arról van szó, hogy apró hibákat vagy kisebb problémákat rójunk fel az embereknek, amikor látjuk, hogy kiben vannak meg ezek; inkább arról, hogy lehetőséget adunk az embereknek. Ha hajlandóak bűnbánatot tartani és megváltoznak, sokkal jobbak válnak, mint korábban, akkor tartsuk meg őket, ha egyáltalán lehetséges. Ha az ismételt lehetőségek, az igazságról való beszélgetés, a metszés és a figyelmeztetés nem működnek, és senki segítsége sem hatékony, akkor ez nem egy átlagos probléma: az illető emberi mivolta túl gyenge, és egyáltalán nem fogadja el az igazságot. Ebben az esetben nem alkalmas erre a kötelességre, és el kell küldeni. Nem alkalmas kötelesség végzésére. Így kell kezelni ezt az ügyet.

A gyülekezeti munka felügyeletekor a vezetőknek és a dolgozóknak nemcsak jártasnak kell lenniük a különböző problémák felismerésében, hanem különös figyelmet kell fordítaniuk néhány olyan gyülekezetvezetőre is, akikkel kapcsolatban nyugtalanok, vagy akiket megbízhatatlannak találnak. Ezeket az embereket hosszabb ideig kell felügyelni és nyomon követni; nem lehet csupán alkalmanként érdeklődni náluk a helyzetről, vagy néhány szóval elintézni az ügyet és befejezettnek tekinteni. Néha szükséges a helyszínen tartózkodni a munkájuk felügyelete érdekében. Mi a célja a helyszíni tartózkodásnak? Az, hogy gyorsabban fedezd fel és oldd meg a problémákat, és hogy a munka jól legyen elvégezve. Néha nem tudod rögtön felfedezni a problémákat, amint megérkezel a munka helyszínére. Ehelyett a részletes megértés, a munka ellenőrzése és a gondos megfigyelés révén kerülnek egyes problémák fokozatosan felszínre és válnak felfedezhetővé. A helyszíni tartózkodás a felügyelet végzése érdekében nem az emberek figyelését vagy őrzését jelenti. Mit jelent a felügyelet? A felügyelet ellenőrzést és iránymutatás nyújtását foglalja magában. Azt jelenti, hogy konkrétan, részletesen érdeklődsz a munkáról, megismered és felfogod a munka előrehaladását és a munka gyenge láncszemeit, megérted, ki felelősségteljes a munkájában és ki nem, valamint ki képes elvégezni a munkát és ki nem, és így tovább. A felügyelet néha tanácskozást, a helyzet megértését és az arról való érdeklődést igényli.

Néha szemtől szembeni kikérdezést vagy közvetlen ellenőrzést kíván. Természetesen gyakrabban jár együtt a felelősökkel való közvetlen beszélgetéssel, a munka megvalósításáról, a felmerült nehézségekről, problémákról stb. való érdeklődéssel. A felügyelet végzése közben felfedezheted, hogy kik azok, akik csak külsőleg erőltetik meg magukat a munkájukban és csupán felszínesen végzik a dolgokat, kik azok, akik nem tudják, hogyan valósítsanak meg konkrét feladatokat, kik azok, akik tudják, hogyan kell megvalósítani őket, de nem végzik el a valódi munkát, és más hasonló problémákat. Ha ezeket a felfedezett problémákat időben meg lehet oldani, az a legjobb. Mi a felügyelet célja? Hogy jobban megvalósítsd a munkarendet, hogy lásd, megfelelő-e az általad elrendezett munka, vannak-e figyelmetlenségek vagy olyan dolgok, amiket nem vettél fontolóra, vannak-e olyan területek, amelyek nincsenek összhangban az alapelvekkel, vannak-e eltorzult szempontok vagy hibás területek, és így tovább – ezek a problémák mind felfedezhetők a felügyelet végzésének folyamata során. De ha otthon maradsz és nem végzed el ezt a konkrét munkát, felfedezheted-e ezeket a problémákat? (Nem.) Sok problémáról a helyszínen kell érdeklődni, megfigyelni és megérteni őket, hogy megismerd és felfogd azokat. A felügyelet végzésekor ösztönözni kell azokat, akik a munkájukban felelőtlenek és hanyagok, megtévesztik a feletteseiket és eltitkolnak dolgokat az alattuk lévőkhöz, valamint felületesek és lassúak. Épp most tárgyaltunk meg néhány lépést arra vonatkozóan, hogyan kell őket ösztönözni: iránymutatást nyújthatsz nekik, beszélgethetsz velük, megmetszheted, figyelmeztetheted és elbocsáthatod őket. Könnyű végrehajtani ezeket a lépéseket? (Igen.)

III. Ellenőrzés és nyomon követés

Miután a vezetők és a dolgozók ösztönözték a munkát, a következő lépés a munka ellenőrzése. Mi a munka ellenőrzésének szokásos célja? A munka ellenőrzése annyit tesz, mint megállapítani, hogy milyen előrehaladást értek el az elrendezett feladatok, azonosítani minden olyan problémát, amelyet sürgősen meg kell oldani, és végső soron biztosítani, hogy a munka teljesen jól legyen elvégezve. Miután a munkát elrendezték, több szempontot is ellenőrizni kell: milyen szakaszba jutott az ezutáni munka, befejeződött-e, mennyire hatékony, mik az eredmények, azonosítottak-e konkrét problémákat, vannak-e nehézségek, vannak-e olyan területek, amelyek nem felelnek meg az alapelveknek, és így tovább. Az általad elrendezett munka ellenőrzése szintén konkrét és szükséges feladat. Némely vezetők és dolgozók gyakran elkövetnek egy hibát: azt hiszik, hogy miután elrendezték a munkát, a feladatuk véget ért. Úgy vélik: „A feladatom befejeződött, a felelősségemnek eleget tettem. Mindenesetre elmondtam nektek, hogyan kell csinálni. Tudjátok, mit kell tenni, és beleegyeztek, hogy megteszitek. Nem kell aggódnom a dolgok további menete miatt; csak számoljatok be nekem, ha végeztetek.” A munka megtervezése és elrendezése után úgy vélik, hogy a feladatuk befejeződött, és minden rendben van. Nem követik nyomon és nem ellenőrzik a munkát. Ami azt illeti, hogy az általuk a feladat felelőssévé kinevezett személy alkalmas-e, milyen

a legtöbb ember állapota, vannak-e problémák vagy nehézségek, bíznak-e abban, hogy jól végzik a gyülekezeti munkát, vannak-e eltorzult vagy helytelen szempontok, vagy megsértik-e a Fennvalótól kapott munkarendet – ezekről nem szereznek tudomást, nem ellenőrzik és nem követik nyomon. A munka elrendezése után egyszerűen befejezettnek tekintik a feladatukat; ez nem konkrét munkavégzés. Mit kell ellenőrizni a munkában? A fő ellenőrizendő dolgok: a megvalósítási terv összhangban van-e a munkarendekkel, sérti-e a munkarendek alapelveit és követelményeit, valamint vannak-e olyan emberek, akik bomlasztanak és zavart okoznak, vakon bajt kevernek, vagy fellengzős szavakat hangoztatnak a munka során. Természetesen a munka ellenőrzése közben azt is ellenőrzöd, hogy voltak-e hibák a saját munkarend-megvalósításodban. Mások munkájának ellenőrzése valójában a saját munkád ellenőrzése is.

Beszélgetés a munkarendek megvalósításának módjáról egy példán keresztül

Ami azt illeti, hogy miként kell megvalósítani a Fennvalótól kapott munkarendeket, vegyünk egy konkrét példát. Például tegyük fel, hogy a munkarend azt követeli meg az emberektől, hogy tapasztalati bizonyágtételi cikkeket írjanak. Ez egy konkrét feladat, amely sokféle szempontot érint, és hosszú távú, folyamatos feladat, nem pedig ideiglenes munkarend. Miután tehát ezt a munkarendet kiadták, mit kell először tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak? A vezetők és dolgozók kilencedik felelősségi köre szerint, amely útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtását, valamint a munkarendek megvalósulási állapotának ellenőrzését és nyomon követését írja elő számukra, az első dolog, amit a vezetőknek és a dolgozóknak tenniük kell, az az, hogy beszélgetnek a csoportvezetőkkel és felügyelőkkel arról, hogyan kell ezt a feladatot konkrétan, megfelelően és úgy végrehajtani, hogy az eredményeket hozzon, biztosítva, hogy mindenki rendelkezzen követendő úttal és alapelvekkel ehhez a munkához. Csak ilyen mértékű beszélgetéssel lehet jól elvégezni a munkát. Először győződj meg arról, hogy mindenki érti a Fennvaló által a bizonyágtételi cikkek írására vonatkozóan megkövetelt normákat és azt, hogy milyen bizonyágtételi cikkekre van szükség. Először határozd meg e cikkek konkrét tartalmát, alapelveit és hatókörét, és gondoskodj arról, hogy minden vezető és dolgozó tisztában legyen ezzel. Ezenkívül nyújts konkrét közlést és útmutatást a cikkek hosszáról, formátumáról, témájáról és nyelvi stílusáról – például tudasd velük, hogy a cikkeket lehet elbeszélés, napló, személyes beszámoló, prózavers stb. formájában írni. Ugye ez az útmutatás nyújtása? (Igen.) Az útmutatás nyújtását követően mindenki ismerni fogja a megírandó bizonyágtételi cikkek konkrét fogalmát és meghatározását. Ezt követően állapítsd meg, kinek van meg a képessége és tapasztalata tapasztalati bizonyágtételi cikkek írásához, és ki az, aki híján van a mély tapasztalatnak, és csak átlagos bizonyágtételi cikkek írásában tud gyakorlatot szerezni. A gyülekezetvezetőknek pontosan tisztában kell lenniük ezekkel a helyzetekkel. Miután a cikkek elkészültek, tekintsd át őket, hogy ellenőrizd, hitelesek és építőek-e. Ha

megfelelő színvonalúak, mintacikkekként használhatók azoknak a testvéreknek, akik még nem írtak, illetve nem tudják, hogyan írjanak cikkeket, hogy elolvassák és referenciaként használják ezeket. Ha bárkinek van tapasztalata, és hajlandó bizonyágtételi cikkeket írni, az alapelveket és követelményeket kell követnie, meg kell osztania szívének tartalmát, és gyakorlatias szavakat kell szólnia, hogy azok építsék az olvasókat. Ha egyesek nem jók a cikkírásban, és csak egyszerű beszámolót tudnak írni az eseményekről, mit kell tenni velük? Még ha a cikkeik nem is felelnek meg a mércéknek, akkor is gyakorolniuk kell. Cikkeket kell írniuk valódi megértésükről és értékelésükről, amelyet Isten szavainak megtapasztalásából nyertek. E cikkek szerkesztése és áttekintése után, ha a tartalom megfelel a bizonyágtételi cikkek mércéinek, akkor az ilyen cikkek érvényesek. Tekintet nélkül a cikk stílusára és tekintet nélkül a formájára – hogy elbeszélésként, vagy éppen naplóként íródott –, amíg az olvasók számára hasznos és építő, addig megírható. Vannak olyan alacsony iskolai végzettségű emberek is, akik rendelkeznek némi tapasztalati bizonyossággal, de nem tudják, hogyan írjanak bizonyágtételi cikkeket. Mi a teendő ilyen esetekben? Elmesélhetik szóban a tapasztalataikat, és valaki műveltebb segíthet nekik rögzíteni a tapasztalataikat, majd pontosan kifejezni azokat az illető valódi gondolatai szerint, és megfelelő színvonalú bizonyágtételi cikké szerkesztheti. Az ilyen cikkek is érvényesek. E munka megkezdéséhez először beszélni kell arról, hogy mi a bizonyágtételi cikk és mi a formátuma. Ezután konkrét követelményeket és intézkedéseket kell hozni a különböző iskolai végzettségű, különböző korcsoportokba tartozó, valamint eltérő tapasztalatokkal és érettséggel rendelkező emberek számára. Először a tapasztalatokkal rendelkezőkkel íráss néhány cikket. Eközben azonosíts olyan személyeket a gyülekezetben, akik alkalmasak arra, hogy útmutatást nyújtsanak a testvéreknek a cikkírásban, és akik alkalmasak a cikkek szerkesztésére és lektorálására, hogy elvégezzék ezeket a konkrét feladatokat. Ez adja meg a kezdeti elrendezését ennek a munkának. Vajon ha így rendezzük el a dolgokat, az azt jelenti, hogy a munka ezzel teljes mértékben megvalósult, és magára hagyhatjuk? Nem, ez csupán konkrét irányítást, segítséget és megvalósítási terveket biztosít a munkarend követelményei alapján. Mit kell ezután tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak? Felügyelniük kell a munkát. Kell-e, hogy ennek a felügyeletnek legyen célpontja? A felügyelet nem véletlenszerű ellenőrzés; kell, hogy legyen elsődleges célpontja. Világosan kell értened, kit kell felügyelni, és melyik munkafázis igényel felügyeletet. Például ha egy bizonyos nővér gyülekezetvezető, aki általában nem komoly a munkájában, szeret dicsekedni, nagyra törő, ámde alkalmatlan, hajlamos megtéveszteni a feletteseit és eltitkolni dolgokat az alatta lévőktől, különösen kellemesen hangzó módon beszél, és hajlamos felületes lenni a munkájában, akkor elengedhetetlen, hogy felügyeljék őt a munkájában. Nem bízatsz meg benne teljesen. Az első lépés tehát az, hogy ellenőrzöd a munkáját, és megnézed, hogyan halad a munkarendek megvalósításával. Ez csak az emberek önkényes módon való felügyelete? (Nem.) Ez a munka érdekében szükséges, mert ez a munka túl fontos, és azoknak, akik ezt a fajta munkát végzik, megbízhatónak kell

lenniük. Ha nem végeznek konkrét feladatokat, és nem megbízhatóak, akkor ha vakon bízol bennük, az késlelteti a gyülekezet munkáját, és te is hanyag leszel a felelősségedben. Ilyen emberek esetében nem befolyásolhat az, hogy milyen szépen hangzanak a szavaik, vagy milyen erősen nyilvánítják ki elkötelezettségüket; valójában csak jól beszélnek, de a színfalak mögött semmi lényegeset nem tesznek. Pontosan az ilyen emberek a felügyelet célpontjai. A felügyelet révén figyeld meg, hogy megtértek-e. Ha nem, azonnal bocsásd el őket, és ne vesztegess rájuk több energiát. Valójában a legtöbb vezető és dolgozó esetében gyakorolnod kell a nyomon követést, a felügyeletet és iránymutatást. Azok esetében, akik valódi munkát tudnak végezni és van felelősségérzetük, ha olyan munkáról van szó, amit ismernek, nincs szükség felügyeletre. Új vagy fontos munka esetén azonban a nyomon követés, a felügyelet és az irányítás továbbra is szükséges. Mondhatni, hogy a munka ilyen módon történő felügyelete és nyomon követése a vezetők és a dolgozók feladata. A nyomon követés, a felügyelet és az iránymutatás nem a bizalmatlanságról szól, hanem a munka zökkenőmentes előrehaladásának biztosításáról. Mivel az embereknek különféle hiányosságai vannak, és ezenfelül különféle romlott beállítottságaik is, az efféle gyakorlás nélkül lehetetlen garantálni, hogy a munka jól legyen elvégezve. Azoknak, akiket épp most léptettek elő a munkára, még több nyomon követésre, felügyeletre és irányításra van szükségük. Ez egy konkrét feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük. Ha nem gyakorolod a nyomon követést, a felügyeletet és az iránymutatást, sok feladatot nem lehet jól elvégezni, és egyes munkák akár félre is sikerülhetnek, vagy leállhatnak. Ez egy túlságosan is gyakori jelenség. Különösen azok a vezetők és dolgozók igényelnek még több felügyeletet, akik nem törekszenek az igazságra. Mások esetében a munkát egészen megbízhatóan meg lehet valósítani, az ilyen embereknel azonban bizonytalan, hogy a munka megvalósítható-e, vagy milyen jól fogják megvalósítani, az pedig, hogy a munkarend szerint fogják-e megvalósítani, még nehezebben megmondható. Az ilyen emberek nem túl megbízhatóak a munkájukban. Ha bízol bennük anélkül, hogy felügyelnéd a munkájukat, az lényegében felületesség és felelőtlenség a munkával szemben. Az ilyen embereket nyomon kell követned és felügyelned kell, és részt kell vened a gyülekezetük munkájában. Ha nem hajlandók beengedni téged, vagy nem fogadnak szívesen, mit tegyél? Mondhatod azt, hogy „egyszerűen lenyelem a büszkeségemet, és akkor is megyek”. Helyesek ezek a szavak? (Nem.) Ez nem az ő személyes területük; ez egy gyülekezet, és a te felelősségi körödbe tartozik. Nem azért maradsz sokáig a házukban, hogy élösködj; te egy gyülekezetbe mész dolgozni. Ez nem arról szól, hogy lenyeled a büszkeségedet. Bár ő vezető, Isten választott népe nem az övé. Mivel felelőtlen és hűtlen a munkájában, ezért nyomon kell követned és felügyelned kell a munkáját. Szóval mit kell tenned, amikor odamész? Először kérdezd meg tőle, kinek van a gyülekezetben élettapasztalata, és ki tud tapasztalati bizonyágtételi cikkeket írni, ki összpontosít viszonylag jobban az igazságra való törekvésre, ki összpontosít viszonylag jobban a naplók és a lelki áhítatos jegyzetek írására, ki

összpontosít a tapasztalatainak megosztására az összejöveteleken, és kinek van a legtöbb tapasztalati bizonyossága. Először hadd mutassa be ezeket az embereket. Ha több testvért is bemutat, mondván, hogy ők azok, akik viszonylag nagyobb hangsúlyt fektetnek Isten szavainak olvasására, rendelkeznek a Szentlélek megvilágosításával és megvilágításával, gyakran írnak lelki áhítatos jegyzeteket, a helyzetekkel való találkozáskor az igazság gyakorlására összpontosítanak, és gyakran osztanak meg tapasztalati bizonyosságokat, amelyeket mások szívesen hallgatnak, akkor találkozz ezekkel a testvérekkel és beszélj velük. Ezenkívül biztosan vannak olyanok a gyülekezetben, akik alacsony iskolai végzettségűek és nem tudnak cikkeket írni, de van gyakorlati tapasztalatuk. Ezeknek az embereknek útmutatásra és képzésre van szükségük, és megbízhatasz olyanokat, akik tudnak cikkeket írni, hogy segítsenek nekik egy ideig. Ugyanakkor válassz ki egy személyt, aki felelős az Isten választott népe tapasztalati bizonyágtételi cikkeinek írásával kapcsolatos konkrét munka megvalósításáért. Ez a személy lesz felelős a beérkezett cikkek összegyűjtéséért, szerkesztéséért, áttekintéséért, majd leadásáért. És mit tegyen a gyülekezetvezető? Felügyelje és kövesse nyomon ezeket a feladatokat. Vannak, akik azt mondhatják: „Ha egyszer van gyülekezetvezető, miért kellene kijelölnünk valakit felelősnek? Nem felesleges ez?” Felesleges? (Nem.) Miért nem? Azért, mert ez a gyülekezetvezető nem végez valódi munkát és túlságosan megbízhatatlan, ezért kell kiválasztanod egy másik személyt, aki kifejezetten felelős ezért a munkáért. Ha a gyülekezetvezető megbízható lenne, képes lenne folyamatosan végezni a munkát, miután megkapta a munkarendet, és neked nem kellene így felügyelned őt. A felelős személy kiválasztása nem a gyülekezetvezető mellőzéséről szól, hanem a jobb munkavégzési eredmények eléréséről. Ha nem választod ki ezt a személyt, a munka megghiúsulhat, és bizonytalanná válhat, hogy mikor fejeződik be, illetve hoz-e eredményeket.

A vezetők és a dolgozók gyülekezeti munkában való részvételének célja az, hogy Isten választott népét Isten munkájának gyakorlati megtapasztalására vezessék. Nemcsak a saját kötelességüket kell jól végezniük, hanem Isten választott népét is segíteniük és vezetniük kell, hogy a gyülekezet minden munkáját a munkarendek által megkövetelt normák szerint végezzék. Csak az ilyen vezetők és dolgozók vannak összhangban Isten szándékaival. De ha te nem veszel részt konkrétan a munkában, és nem gyakorolod a valódi munkát nem végző vezetők és dolgozók felügyeletét, akkor ezeknek a gyülekezeti feladatoknak az eredményei semmivé válhatnak, mert a hamis vezetők tönkreteszik azokat. Ha te világosan érted egy bizonyos gyülekezet helyzetét, és a szívedben tudod, hogy ennek a gyülekezetnek a vezetői felelőtlenek, de nem követed nyomon és nem adsz időben utasítást, az nem felelősségmulasztás? Ennél a fajta munkánál, ha konkrétan nyomon követted és részt vettél benne, és beosztottad a felügyelőt és az embereket is a munka elvégzésére, akkor azonnal távozhatsz-e? (Nem.) A legjobb egy ideig nyomon követni. A nyomon követés során egyrészt ösztönözheted a gyülekezetvezetőket és útmutatást adhatsz nekik, hogy aktívan dolgozzanak ezen a

feladaton. Továbbá pontos megértést nyerhetsz az általad beosztott emberek munkájának helyzetéről, és ugyanakkor bármikor időben helyreigazítást és segítséget nyújthatsz a felmerülő problémáikhoz. Ha túl korán távozol, majd amikor problémák merülnek fel, visszatérsz, hogy kezeld és megoldd azokat, az késleltetni fogja a munkát. Összefoglalva, ennél a konkrét munkánál amellett, hogy részt veszel a személyzet és a felügyelő beosztásában, legjobb, ha egy ideig nyomon is követed, hogy lásd, milyen problémák merülnek fel a munkájuk során. Egyrészt felügyeld, hogy a gyülekezetvezetők eleget tesznek-e a felelősségüknek; másrészt nézd meg, hogyan végzi a személyzet a munkát. Mivel a legtöbb ember még nem végzett ilyen munkát, és az esetlegesen felmerülő problémák ismeretlenek, az ebben a munkában való részvétel során folyamatosan ismeretlen problémákat fogsz felfedezni. Természetesen a legjobb, ha ezekre időben megoldásokat is nyújtasz. A helyszínen maradni, felügyelni és nyomon követni – ezek a legjobb gyakorlatok. Ne csak felületesen és tessék-lássék végezd a dolgot, és ne tekintsd ezzel elintézettnak. Ez egy különleges helyzetre vonatkozóan elvégzett munka, amely némi segítséget és útmutatást nyújt. A problémák megoldása után egy ideig kövesd nyomon a munkájukat. Látnod, hogy már íródott néhány cikk, és sokféle cikk létezik, amelyek különféle problémákkal foglalkoznak és különböző témákat fednek le – egyesek a KKP általi üldöztetés tapasztalatairól szólnak, mások a családi üldöztetés tapasztalatairól, megint mások arról, hogy az emberek miként értik meg az általuk feltárt romlott beállítottságokat, vagy hogyan oldódnak meg a különféle romlott állapotok, amelyeket az emberek a kötelességük végzése közben mutatnak, és így tovább. Ezeket a biztonságtételi cikkeket jóváhagyás és videókká alakítás előtt mind át kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy teljes mértékben megfeleljenek a tényeknek és valóban építsék az embereket. Amikor a munka eléri ezt a szintet, már látni fogod az eredményeket. Ez azt bizonyítja, hogy előzetesen szólva az általad e munkára beosztott személyzet és felügyelő viszonylag alkalmasak. Ezután, ha egyedül is be tudják fejezni ezt a munkát, akkor helyénvaló, ha visszavonulsz. Vajon az így dolgozó vezetők és dolgozók is részesülnek épülésben? Ez vajon kifizetődőbb, mint egész nap csak elméletekről fecsegni és időt pazarolni? (Igen.) Ennek a fajta munkának nagy jutalma van. Egyrészt megtanulsz tényleges problémákat megoldani. Másrészt eleget teszel a vezetők és dolgozók felelősségeinek. Továbbá az igazságról alkotott megértésed nem áll meg a szavak és doktrínák szintjén, hanem többet alkalmazod az igazságot a való életben. Ily módon az emberek gyakorlati tapasztalatot szereznek, és az igazságról alkotott megértésük konkrétabbá és gyakorlatiasabbá válik.

Miután egy gyülekezet kísérleti munkaprojektjéhez eddig a pontig útmutatást nyújtottál, és kezdeti eredményeket sikerült elérni, milyen munkát végezzenek ezután a vezetők és a dolgozók? Befejeződött a munkád, amint egy kísérleti projekt lezárult? Van még több munkád? Még annyi munka van! Miután ennek a gyülekezetnek a munkájához útmutatást nyújtottál, nézd meg, melyik másik gyülekezet munkája szorul célzott útmutatásra, majd menj abba a gyülekezetbe, és nyújts a továbbiakban is útmutatást.

Mivel te már rendelkezel némi munkatapasztalattal, és felfogtál néhány igazságalapelveket, sokkal könnyebb lesz újra útmutatást nyújtó munkát végezned. Természetesen a korábban megvitatott munkalépések szerint először ellenőrizned kell, hogy a kiválasztott személyzet megfelelő színvonalú-e, hogy alkalmasak-e erre a munkára, és hogy a képességük, emberi mivoltuk, műveltségi szintjük, az igazságra való törekvésük mértéke, a kötelességükhöz való hozzáállásuk és az igazságra vonatkozó megértésük, többek között, viszonylag ideális-e, és hogy viszonylag elsőrangú egyének-e. Egy felügyeleti és munka-ellenőrzési időszak révén lehetőséged lesz felfedezni, hogy egyes vezetők és dolgozók vagy felügyelők nem megfelelő színvonalúak. Például egyeseknek gyenge a képességük, és nem tudják elvégezni a munkát. Másoknak eltorzult a felfogása, helytelenek a nézőpontjaik, hiányzik belőlük a normális gondolkodás, és nincs lelki megértésük. Csak tudományos ismereteik alapján tudnak cikkeket lektorálni, de tudatlanok a konkrét lelki kifejezések helyénvalóságát és Isten szavai idézésének helyénvalóságát illetően; egyáltalán nem képesek átlátni ezeken a dolgokon, ami azt mutatja, hogy nem volt célravezető kiválasztani őket, és haladéktalanul le kell cserélni őket. Megint másokat pedig felügyelőnek választanak, és bár tudnak némi munkát végezni, jobb eredményeket érnek el, ha maguk írnak cikkeket. Amikor felkérjük őket, hogy felügyelőként szolgáljanak, nincs idejük írni, amikor elfoglaltakká válnak a munkájukkal, és nem végzik túl jól a felügyelői munkát. Nem jártasak az útmutatás nyújtásában, a munka ellenőrzésében vagy a problémák helyreigazításában, de jobbak egyetlen, konkrét feladat elvégzésében. Tehát egy ilyen egyén felügyelőnek való kiválasztása nem helyénvaló, és másik jelöltet kell választani. Ezért, amikor a vezetők és a dolgozók egy konkrét feladatot ellenőriznek és követnek nyomon, nem elég csak kérdéseket feltenni és érdeklődni, hogy kiderítsék, a felügyelő érti-e az alapelveket. Meg kell figyelned azt is, hogy pontosan milyen az illető emberi mivolta, és hogy a képessége, felfogóképessége és érettsége alkalmas-e ennek a kötelességnek a végzésére. Ha az ellenőrzés során kiderül, hogy a személyzet egyes tagjai nem megfelelő színvonalúak, időben kiigazításokat kell tenni. Ez az, amit a munka ellenőrzése magában foglal.

A bizonyoságtételi cikkek írása munkájának megvalósításához a vezetőknek és a dolgozóknak nemcsak azt kell ellenőrizniük, hogy a munka felügyelője alkalmas-e, hanem meg kell tanulniuk a cikkeket is ellenőrizni, valamint néhány utasítást és némi szűrést kell biztosítaniuk a cikkírás munkájához. A konkrétan és gyakorlatiasan megírt cikkek példaként használhatók. Azokat a cikkeket, amelyek üresen és nem gyakorlatiasan íródtak, amelyek értéktelenek és nem építőek az emberek számára, közvetlenül ki kell iktatni. Így a testvérek tudni fogják, mely cikktípusok értékesek és melyek nem, és a jövőben nem fognak értéktelen cikkeket írni, elkerülve ezzel az energia- és időpazarlást. Így módon a munkád értékes lesz. Amikor a munkát ellenőrzöd, ellenőrizned kell az általuk írt mindenféle tapasztalati bizonyoságtételi cikket, hogy lásd, keveredtek-e bele hamisítások vagy valótlanosságok, és hogy a cikkek építő jellegűek-e vagy sem. Először ezeket a dolgokat kell kiszűrned. Amikor kiszűröd, ugye, hogy tanulsz is közben? (Igen.)

Ahogy tanulsz, egyre jobban fogod végezni ezt a munkát. Tegyük fel, hogy nem ellenőrzöd, nem veszed komolyan a dolgokat, felelőtlen vagy, és csak tessék-lássék végzed a dolgot, csak arra törekedve, hogy a munka elkészüljön, majd jelentetted a feletteseidnek, hogy kész van, így gondolkodva: „Mindenesetre a gyülekezetünkben sokan tudnak biztonságtételi cikkeket írni. Miután befejezték az írást, mindet benyújtom. Kit érdekel, hogy megfelelő színvonalúak-e vagy sem? Amíg a felsőbb szintű vezetők tudják, hogy sok munkát végeztem, megvalósítottam a munkarendeket és elfoglalt voltam, az elég!” Felelős hozzáállás ez? (Nem.) Ez felelőtlenység. Ha felelősséget vállalsz, először a saját oldaladon kell szűrni a dolgokat. Minden általad benyújtott cikknek megfelelő színvonalúnak kell lennie; bárki, aki olvassa, mondja azt, hogy építő jellegű, és legyen hajlandó elolvasni. Csak ez jelenti a vezetők és dolgozók felelősségének teljesítését. A munka ellenőrzése nem arról szól, hogy valaki tessék-lássék végzi a dolgát, szlogeneket kiabál, doktrínákat hirdet vagy önkényesen kioktat embereket – hanem a munka hatékonyságának és eredményeinek ellenőrzéséről, annak ellenőrzéséről, hogy az általad végzett munka megfelelő színvonalú-e, eléri-e a munkarendek megvalósításának eredményeit, megfelel-e Isten követelményeinek, mely területek megfelelő színvonalúak és melyek nem – ezeket a dolgokat kell ellenőrizni. Ez konkrét munka végzését foglalja magában, és összefügg az emberek képességével, azzal, hogy van-e lelki megértésük, mennyi igazságot értenek, mennyi igazságvalósággal rendelkeznek, és milyen képességük van a dolgok szemlélésére. Ha tudod, hogyan kell ellenőrizni a munkát, és miközben ellenőrzöd a munkát, fel tudod fedezni a problémákat, fel tudod fogni a problémák lényegét, rá tudsz tapintani a problémák lényegére és meg tudod oldani a problémákat, mielőtt pedig leadod a biztonságtételi cikkeket, az alapelvek szerint megszűröd őket, garantálva, hogy az általad benyújtott cikkek mind megfelelő színvonalúak és építőek azok számára, akik olvassák őket, akkor vezetőként vagy dolgozóként megfelelő színvonalú vagy, és megfelelően végeztetted a munkádat.

A legtöbb ember el tudja végezni az útmutatás, felügyelet és ösztönzés munkáját. Amikor azonban ellenőrzésre és szűrésre van szükség, az próbára teszi a vezetők és a dolgozók képességét és azt, hogy rendelkeznek-e az igazságvalósággal. Egyesek tudnak útmutatást nyújtani, felügyelni a munkát, megmetszeni vagy elbocsátani és kezelni az alkalmatlan személyzetet, de nem tudják, hogyan értékeljék az általuk elrendezett munka hatékonyságát és eredményeit, hogy az igazodik-e a munkarendekhez, és hogyan oldják meg, ha nem. A legtöbb vezető és dolgozó legfeljebb útmutatást, felügyeletet és ösztönzést tud nyújtani, ám amikor a munka ellenőrzésére kerül sor, nem tudják, mit tegyenek, nincsenek alapelveik, és tanácstalanok. Azt gondolják: „A munkarendek meg lettek valósítva, mit kell hát ellenőrizni? Mindenki dolgozik, senki sem tétlenkedik, azokkal az emberekkel, akik bomlasztanak és zavarokat okoznak, foglalkoztak, és azokat, akiket el kellett bocsátani vagy ki kellett takarítani, ennek megfelelően kezelték. Mit kell még ellenőrizni?” Egyszerűen tájékozatlanok. A munka ellenőrzése szűrést igényel. Mit jelent a szűrés? Azt jelenti, hogy következtetést kell levonnod. Például a tapasztalati

bizonyoságtételi cikkírás munkájának felügyelője hoz neked egy cikket, mondván, hogy az írásmódja egészen jó, a nyelvezete gördülékeny, és mind a nyelvi stílus, mind a cikk témája jó. Úgy érzi azonban, hogy mintha híján lenne a gyakorlati tartalomnak és nem lenne képes építeni az embereket, hogy ki kellene egészíteni és javítani kellene rajta, de maga nem látja át ezt az ügyet, ezért megkér téged, hogy vess rá egy pillantást. Mit jelent az, hogy arra kér téged, hogy vess rá egy pillantást? Azt jelenti, hogy szüksége van rá, hogy te megszűröd. Az, hogy hogyan szűröd meg és hogy jól szűröd-e meg, próbára teszi a te tényleges érettségedet. Mit jelent a tényleges érettség? Azt jelenti, hogy érted-e az igazságalapelveket. Ha a felügyelő nem érti a bizonyoságtételi cikkek írásának alapelveit, nem tudja felmérni, hogy egy cikk gyakorlatias és őszinte-e, és nem tudja, hogyan hozzon ítéletet, és te ugyanígy képtelen vagy ítéletet vagy döntést hozni, ez egy dolgot bizonyít: a te képességed nagyjából megegyezik az övével, és képtelen vagy szűrni a cikkeket. Nem így van? Az általad értett igazság nagyjából megegyezik az övével, és nem látod át azokat a problémákat, amelyeket ő sem lát át – ez problémát jelez. Ha átlátod azokat a problémákat, amelyeket ő nem lát át, és az ellenőrzés során fel tudsz fedezni olyan problémákat, amelyeket ő nem tud, az azt bizonyítja, hogy tudsz cikkeket szűrni. Például ő a legtöbb cikket megfelelő színvonalúnak és jelentős problémáktól mentesnek tartja, de te az ellenőrzés és a szűrés révén találsz egy kis részt, amely nem megfelelő színvonalú. Te boncolgatáson és beszélgetésen keresztül elmagyarázod az ezekben a cikkeken található problémákat; mindenki egyetért azzal, hogy a szempontjaid ésszerűek, igazodnak az alapelvekhez, és nem szórszálhasogatásról, hanem tényleg valós problémákról van szó, és hogy ezeket ki kell javítani. Egyes cikkek üresek és híján vannak a gyakorlati tapasztalati megértésnek; egyes cikkeken van gyakorlati tapasztalati megértés, de nincsenek elég konkrétan kifejezve; egyes cikkek helytelenül idézik Isten szavait, nem Isten szavainak megfelelőbb passzusait választva, ami rosszabb eredményekhez vezet; egyes cikkek helytelen nézőpontokat tartalmaznak, eltorzult felfogással, és hiányzik belőlük az igazság megértéséről szóló közlés, így az olvasókat nem építik, és könnyen negativitást és félreértéseket kelthetnek bennük; és így tovább. Te képes vagy észlelni és átlátni mindezeket a problémákat. A közléseden keresztül segítesz nekik felfogni az alapelveket, lehetővé téve azok számára, akiknek van tapasztalatuk, hogy hiteles tapasztalati bizonyoságtételeket írjanak. Kiválasztod azokat a cikkeket, amelyek építőek és értékesek az emberek számára, mint megfelelő színvonalú tapasztalati bizonyoságtételeket, hogy amikor Isten választott népe olvassa őket, épüljön általuk. Eközben azokat a cikkeket, amelyekből hiányzik a valódi tapasztalati megértés, vagy amelyek eltorzult felfogást tartalmaznak, kiiktatod. Ha ezt teszed, nem szűrsz? Ha rendelkezel az ügyek ilyen érzékelésének és a munka elvégzésének képességével, nem elegendő a képességed? Nem teszel eleget a vezetőik és dolgozók felelősségeinek? (De igen.) Ha ők úgy gondolják, hogy a legtöbb cikk elfogadható, és hozzád viszik őket szűrésre, és te is úgy gondolsz, hogy a legtöbb jó, miközben valójában némelyikük problémás és további

válogatást, szöveggondozást és problémakorrekciót igényel, de te nem látod át őket – amikor leadod azokat a Fennvalónak, és a Fennvaló úgy találja, hogy egyes cikkek nem megfelelő színvonalúak, és kiiktatja őket – nem azt jelenti ez, hogy nem szűrtél megfelelően? A munka ellenőrzése egyrészt próbára teszi a vezetők és a dolgozók képességét, másrészt pedig az igazságról alkotott megértésük mértékét. Egyesek azért nem tudnak szűrni, mert a képességük gyenge és ezért ez megakadályozza őket ebben, nem értik az igazságot ezen a területen, és nem látják át a problémákat. Az ellenőrzéseik csak rutinszerűek, nem tudják, mit ellenőrizzenek. Egyeseknek elegendő a képességük, de mivel az igazságról alkotott megértésük sekélyes, észre tudják venni a problémákat, nem tudják azonban, hogyan oldják meg őket. Ezeknek az embereknek még van hová fejlődniük. Ha azonban az emberek még a problémákat sem tudják észrevenni, akkor nincs módjuk a fejlődésre.

A tapasztalati bizonyágtételi cikkírás munkájának megvalósítása magában foglal egy fontos ellenőrzési lépést, amely attól függ, hogy a vezetők és a dolgozók rendelkeznek-e az igazságvalósággal. Amellett, hogy ellenőrzöd a viszonylag rosszabb képességű és viszonylag gyenge vezetőket és dolgozókat, meg kell kérdezned és meg kell értened az átlagos képességűeket is. Ha a környezet nem megfelelő, küldhetsz valakit, hogy érdeklődjön és megértse a helyzetet, és részletes feljegyzéseket készítsen. Ha a környezet megengedi, a legjobb személyesen elmenni és kapcsolatba lépni ennek a munkának a felügyelőjével; tegyél fel kérdéseket, érdeklődj, értsd meg ennek a munkának a konkrét helyzetét, és nézd meg, milyen minőségben valósul meg a munka. Összefoglalva, amint kiadják a tapasztalati bizonyágtételi cikkek írására vonatkozó munkarendet, az nem olyasmi, amit egy-két hónap alatt le lehet zárni. Ez nem ideiglenes feladat, hanem hosszú távú munka. Nem szabad, hogy a vezetők és a dolgozók csupán az első egy-két hónapban nyújtsanak útmutatást, felügyeletet, ösztönzést és ellenőrzést a munkarend kiadása után, és ezzel elintézettnek tekintsék a dolgot. Ehelyett folyamatosan, hosszú távon nyomon kell követniük ezt a munkát. A gyengébb gyülekezetvezetőkhez el kell menniük és személyes útmutatást kell nyújtaniuk. Azoknak a gyülekezetvezetőknek, akik önállóan meg tudják valósítani a munkarendeket, szintén gyakorolniuk kell a rendszeres ellenőrzéseket, hogy megértsék a munka előrehaladását és megoldják a felmerülő problémákat. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége. Ezért egy dolog biztos a munkát végző vezetőkkel és dolgozókkal kapcsolatban: soha nincs idejük tétlenkedni. Néhány vezető és dolgozó mindig azt gondolja: „A munkarendeket kiadták, és beszéltem arról, hogyan kell megvalósítani. Befejeztem a munkámat, nincs más dolgom. Tehát elvégzek néhány megfelelő házimunkát, például segítek a főzésben és a vendéglátásban, vagy veszek néhány napi szükségleti cikket, amiben a testvérek hiányt szenvednek.” A munkarendek kiadása után tétlenné válnak, és úgy érzik, befejezték a munkájukat, és nincs több dolguk. Ez azt mutatja, hogy nem tudják, hogyan kell végezni a munkát, vagy hogyan kell konkrét feladatokat kézbe venni. Valójában, amint Isten házának különféle munkarendjeit kiadják, amíg a Fennvaló nem szólít fel a leállításra, a munkának

folytatódnia kell, és nem állítható le félúton. Itt van például a tapasztalati bizonyágtételi cikkek írásának munkája – a Fennvaló felszólított ennek leállítására? Volt bármilyen értesítés arról, hogy ezt a munkát le kell állítani? (Nem.) Tehát hogyan kell a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük ezt a munkát? Ne csak rövid életű lelkesedés motiváljon téged. Amikor a munkarendet először kiadják, nagyon lelkes, kezdeményező vagy, és alig várod, hogy végrehajtsd ezt a munkát. Egy idő után azonban, ha a Fennvaló nem ösztönöz, nem ad ki új utasításokat, vagy nem ad további irányelveket ehhez a munkarendhez, azt gondolhatod, hogy mivel a Fennvaló nem rendezett el semmi újat, figyelmen kívül hagyhatod ezt a munkát. Ez nem elfogadható; ez felelősségmulasztás. Nem számít, mennyi ideje valósul meg ez a munka, és függetlenül attól, hogy a Fennvaló ez idő alatt érdeklődött-e, ösztönzött-e vagy hangsúlyozta-e ezt a munkát, amíg ezt a munkát rád van bízva, vállalnod és folyamatosan végezned kell, jól kell végrehajtanod. Mit jelent a „folyamatosan”? Azt jelenti, hogy amíg a Fennvaló nem szólít fel a leállításra, a vezetőknek és a dolgozóknak megszakítás nélküli és folyamatos útmutatást, felügyeletet, ösztönzést, ellenőrzést és nyomon követést kell nyújtaniuk ebben a munkában. Hacsak le nem mondasz vagy el nem bocsátanak, amíg pozícióban vagy, ezt a munkát vezetőként vagy dolgozóként jól kell végezned. Ez egy olyan feladat is, amelyet folyamatosan meg kell valósítanod és nyomon kell követned. Hogyan kell ezt gyakorolni? Minden alkalommal, amikor meglátogatsz egy gyülekezetet, meg kell kérdezned a helyi vezetőket és ennek a munkának a felügyelőjét: „Hogy haladtak a bizonyágtételi cikkek ebben az időszakban? Vannak-e jó, viszonylag megindító bizonyágtételi cikkek? Vannak-e különleges tapasztalatokról szóló cikkek?” Ha azt mondják, hogy vannak, át kell nézned ezeket a cikkeket. Ha valóban gyakorlati tapasztalatokat tartalmaznak és valóban építik az embereket, gyorsan be kell küldeni őket. Minden alkalommal, amikor meglátogatsz egy gyülekezetet, először erről az ügrről kell kérdezned. Ez egy konkrét feladat, amelyet meg kell valósítanod, egy kötelezettség, amely alól nem bújhatsz ki – ez a te felelősséged. Függetlenül attól, hogy a Fennvaló ösztönöz-e vagy érdeklődik-e erről az ügrről, ez a feladat beletartozik abba, amit tenned kell. Ha a testvérek elfoglaltak a kötelességeik végzésével, és nincs idejük bizonyágtételi cikkeket írni, ösztönözned kell őket, mondván: „A jó bizonyágtételi cikkek írása nagyon előnyös Isten választott népének életbe való belépése szempontjából, és ez egy fontos kötelesség is.” Néhány vezető azonban azt mondja: „A testvérek úgy érzik, hogy minden tapasztalatukat leírták, és nincs több írnivalójuk.” Helyes ez a kijelentés? Valójában sok részletes tapasztalatot nem vesznek észre az emberek, és figyelmen kívül hagyják őket. Csak amikor mások által írt tapasztalati bizonyágtételeket olvasnak, jut eszükbe, hogy nekik is voltak hasonló tapasztalataik. Ezért a tapasztalati bizonyágtételi cikkek írása gondos átgondolást és elmélkedést igényel. Sok olyan tapasztalati megértés van, amelyet érdemes leírni. Az, hogy nincs idő írni, érvényes ok? Ez egy olyan kötelesség, amelyet az embereknek el kell végezniük. Nem számít, mennyire elfoglaltak, időt kell szakítaniuk az írásra. Ha nem tudnak bizonyágtételi cikkeket írni, diktálják le valaki

másnak, aki elvégzi a szöveggondozást, így jó cikket hozva létre. Ily módon a te ösztönzésed és utasításaid révén egy újabb jó tapasztalati bizonyágtételi cikk születik. Tudod, hány embert építhet ez a cikk? Hány ember kaphat segítséget és húzhat hasznot belőle? Ha nem felügyeled, ha nem adsz utasításokat, és a helyi gyülekezetvezetők sem hajlandóak terhet vállalni, azt gondolva, hogy a testvérek minden tapasztalati bizonyágtételüket leírták már, és nincs több írni való cikk, akkor ez a jó tapasztalati bizonyágtételi cikk nem fog létrejönni. Néha, amikor meglátogatsz egy gyülekezetet, néhány testvér beszélget veled, és valaki azt mondja: „Mindenféle nehézséget elszenvedtem az életemben. Miután Istenben kezdtem hinni, sokat üldöztek is. Minden lépésnél Isten vezetett engem. Láttam Isten csodálatos cselekedeteit, és rájöttem, hogy mindent Isten rendel el, és hogy Isten valóban mindenek felett szuverenitást gyakorol – ez teljesen igaz!” Miután elmondja neked a tapasztalatait, megkérdezed, hogy leírta-e cikként, és erre azt mondja: „Nem, alacsony az iskolai végzettségem, és nem tudok írni. Emellett mások azt mondják, hogy ez a tapasztalat nem értékes.” „Hogy lehetne egy ilyen csodálatos tapasztalat érték nélküli?” – mondod neki. „Tapasztalatod minden lépése után mélyen érezted Isten szuverenitását, Isten vezetését és Isten elrendelését. Milyen tapasztalat lehetne értékesebb ennél? Az ilyen tapasztalatokat le kell írni, és nem szabad kihagyni.” Aztán gyorsan elintézed, hogy műveltebb testvérek segítsenek neki a szöveggondozásban. Három napon belül egy jó, sőt kiváló bizonyágtételi cikk íródik, majd tapasztalati bizonyágtételi videó készül belőle. Mindenki, aki megnézi, azt mondja: „A főszereplő tapasztalata fantasztikus! Nagyon építő nézni! Valóban megmutatja, hogy Isten mindenek felett szuverén – pontosan így van! Ez most még nagyobb mértékben megerősítést nyert, és megnőtt az Istenbe vetett hitünk.” Mások azt mondják: „Ez a tapasztalati bizonyágtételi cikk nagyon gyakorlatiasan van megírva és nagyon megindító. Még jobb lenne, ha filmet készítenének belőle!” Sok testvér alig várja, hogy gyorsan film készüljön belőle. Tehát, mivel a vezetők és a dolgozók felelősséggel és hűséggel kezelték a gyülekezet munkáját, egy hétköznapi beszélgetés jó cikkhez és jó filmanyaghoz vezethetett. Ez a legjobb bizonyágtétel és a legjobb téma az Isten szuverenitásáról és elrendeléséről való bizonyágtételhez. Az ilyen történetek oly sok ember hitét növelhetik, és sokakat építhetnek is! Mit gondolsz az így munkálkodó vezetőkről és dolgozókról? Munkájukban nem ragaszkodnak semmilyen formasághoz. Bárhová mennek, kérdeznek, érdeklődnek, és kapcsolatba lépnek a testvérekkel, közéjük vegyülnek anélkül, hogy fennhéjásznának. Nemcsak terhet hajlandóak vállalni a szívükben, hanem erős felelősségérzettel is rendelkeznek. Ezt következetesen téve természetesen eredményeket érnek el. Ugye, hogy Isten meg fogja ezt jegyezni? Ezek jó cselekedetek, nemde? Mondd, megerősítő elvégezni ezt a kis munkát? Szenvedést igényel? Kardhegyen táncot vagy tűztengerbe ugrást követel? Nem. Nem nehéz. Csak szívvel-lélekkel kell csinálni. Ezzel a munkával a szívedben, bárhová mész, kérdezel és érdeklődsz: „Hogy halad a munka? Voltak-e jó bizonyágtételi cikkek ebben az időszakban? Ami azokat a testvéreket illeti, akiknek vannak tapasztalataik, de még nem

írtak cikkeket, tudjátok-e, hogyan vezessétek őket tapasztalataik elbeszélésére? Tudjátok, hogyan segítsétek őket az önkifejezésben, és hogyan nyújtsatok útmutatást nekik azok leírására?” Bárhová mész, mindig erről az ügyről kell beszélned, ezzel a munkával kapcsolatos dolgokat kell tenned, és ezzel a munkával kapcsolatos szavakat kell mondanod. Nem teszi-e ez a gyakorlat a vezetők és a dolgozók munkáját bőségesebbé? Lehet-e olyan helyzet, hogy tétlen vagy, és nincs munkád? (Nem.) Az így dolgozó vezetők és dolgozók belefáradhatnak-e vagy belehalhatnak-e a kimerültségbe? (Nem.) Nem fognak belefáradni és belehalni a kimerültségbe, a munkának eredménye lesz, és Isten megjegyzi azt. Ha így dolgozol, sokan épülnek majd, és a testvérek úgy fogják érezni, hogy a tapasztalati bizonyágtételi cikkek írása értékes és jelentőségteljes. Korábban azt hitték, hogy a tapasztalataiknak nincs értékük, de a te útmutatásod révén megértették, hogyan kell tapasztalati bizonyágtételi cikkeket írni. Ez az ő életbe való belépésüket is elősegíti. Csak akkor teszel eleget a vezetők és dolgozók felelősségének, ha így dolgozol.

Annak megbeszélése révén, hogy a vezetőknek és dolgozóknak hogyan kell ellenőrizniük a munkát, megtanultátok-e, hogyan kell ellenőrizni a munkát? A munka ellenőrzése nem a hibák kereséséről vagy a szörszálhasogatásról szól, hanem inkább annak megtekintéséről, hogy hogyan végezték el a munkát, hogy megszervezték-e, van-e valaki, aki felelős a munkáért, hogyan halad a munka, milyen a haladás, zökkenőmentesen megy-e, a munka az alapelvek szerint történik-e, hoz-e eredményeket, és így tovább. Ugyanakkor meg kell figyelnetek, felül kell vizsgálnotok és értékelnetek kell a munka hatékonyságát, majd ebből kiindulva jobb és megfelelőbb módszereket kell találnotok a munka megvalósítására. Egy munkarend esetében, mint például a tapasztalati bizonyágtételi cikkek írásának elrendezése, mindaddig, amíg a Fennvaló nem rendeli el annak leállítását, ezt a munkát folyamatosan nyomon kell követni és meg kell valósítani, és ez hasznos Isten választott népének az életbe való belépése szempontjából. Ha egyesek úgy érzik, hogy már elegendő tapasztalati bizonyágtétel van, és Isten választott népe nem tudja mindet elolvasni, akkor le lehet állítani ezt a munkát? Nem lehet leállítani. Minél több tapasztalati bizonyágtétel van, annál jobb; minél több van, annál bőségesebbek lesznek – ez az, ami a legjobban segíti Isten választott népét abban, hogy belépjen az igazságvalóságba. Egyes új hívők e tapasztalati bizonyágtételek elolvasása után tudni fogják, hogyan tapasztalják meg Isten munkáját. Miután keresztülmentek egy tapasztalati időszakon és eredményeket értek el, természetesen képesek lesznek tapasztalati bizonyágtételi cikkeket írni. Egyes sekélyesebb tapasztalatokkal rendelkező emberek is épülhetnek azáltal, hogy elolvassák azokat a viszonylag mélyebb tapasztalati bizonyágtételeket, és mélyebb tapasztalatokat érhetnek el, valamint jobb bizonyágtételi cikkeket írhatnak. Ezek a bizonyágtételek hasznára válnak mind a vallásos embereknek, mind Isten választott népének Isten házában. Ezért a tapasztalati bizonyágtételi cikkek írásának munkája soha nem állhat le. A vezetőknek és dolgozóknak folyamatosan nyomon kell követniük ezt a munkát, és semmilyen okból vagy ürüggyel nem szabad leállítaniuk azt. Ez fontos munkaelem a gyülekezetben. A

vezetőknek és a dolgozóknak élen kell járniuk a tapasztalati bizonyágtételi cikkek írásában. Ez a gyakorlat fedi fel legjobban, hogy rendelkeznek-e az igazságvalósággal. Ha nem tudnak tapasztalati bizonyágtételi cikkeket írni, akkor nem megfelelő színvonalú vezetők, illetve dolgozók, és nem tudnak valódi munkát végezni; el kell őket bocsátani és ki kell őket iktatni. Miután jól elvégezték ezt a munkát, a vezetőknek és dolgozóknak folyamatosan fel kell keresniük a különböző gyülekezeteket, hogy érdeklődjenek a munka előrehaladásáról. Kérdéseket tehetnek fel és tájékozódhatnak a munkáról: „A gyülekezetekben az a néhány testvér, aki viszonylag komolyan törekszik, mind rendelkezik tapasztalatokkal – tudnának-e írni néhány bizonyágtételi cikket?” Meg kell kérdezniük azokat is, akik éppen csak elfogadták az igaz utat, hogy hogyan vizsgálták meg és hogyan jutottak el annak elfogadására, és hogy le tudják-e írni ezzel kapcsolatos benyomásaikat. A vezetőknek és a dolgozóknak nemcsak folyamatosan érdeklődniük és tájékozódniuk kell erről a munkáról, nemcsak nyomon követniük és megvalósítaniuk kell ezt a munkát, hanem ellenőrizniük is kell, hogy mennyire halad jól a megvalósítás: „Ebben az időszakban megszerveztétek-e, hogy végezzék ezt a munkát? Hány tapasztalati bizonyágtételi cikket írtak? Hány megfelelő színvonalú van köztük? Mekkora a megfelelő színvonalú cikkek aránya?” A felügyelő így válaszol: „A legutóbbi beszélgetés után már írtak néhány tapasztalati bizonyágtételi cikket a gyülekezetünkben, és néhány megfelelő színvonalú cikket be is nyújtottak. Folyamatosan végezzük ezt a munkát.” Ez rendben van; ez azt jelenti, hogy megfelelően végezték ezt a feladatot. Ezt szem előtt tartva, van-e közvetlen kapcsolat aközött, hogy egy gyülekezet képes valódi tapasztalati bizonyágtételi cikkeket létrehozni, és a vezetők, valamint a dolgozók szerepe között? Egyrészt folyamatosan beszélned kell a munka ezen aspektusáról; másrészt példát kell mutatnod, folyamatosan érdeklődnöd kell a munka felől, valamint részt kell venned benne és nyomon kell követned azt. Miután egy ideig nyomon követted, majd elhagytad ezt a gyülekezetet, később vissza kell térned, hogy ellenőrizd a megvalósítást. Nem ezt kellene tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak? Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége.

Isten házában minden egyes kiadott munkarendjét komolyan kell kezelniük és komolyan meg kell valósítaniuk a vezetőknek és a dolgozóknak. Gyakran kell használnod a munkarendeket arra, hogy összehasonlítsd és ellenőrizd az összes elvégzett munkádat. Meg kell vizsgálnod és el kell gondolkodnod azon is, hogy ebben az időszakban mely feladatokat nem végeztél jól, vagy nem valósítottad meg megfelelően. Minden olyan feladatot, amelyet a munkarendek kijelöltek és megköveteltek, de te elhanyagoltad, gyorsan pótolnod kell és érdeklődnöd kell felőle. Ha egy konkrét feladattal vagy elfoglalt, és nem tudsz elszabadulni, megbízhatasz másokat a rosszul elvégzett munka ellenőrzésével és nyomon követésével. Ne csak parancsokat adj ki, és ne gondold, hogy a feladat a munka kiosztása és megszervezése után befejeződött, és te tétlenül félreállhatsz. Vezetőként a munka egészéért felelős vagy, nem csupán egy feladatért. Ha úgy látod, hogy egy adott feladat különösen fontos, felügyelheted azt a feladatot,

azonban időt kell szakítanod arra is, hogy ellenőrizz, irányíts és nyomon kövess más feladatokat is. Ha megelégszel csupán annyival, hogy jól elvégezz egy feladatot, majd befejezettnek tekinted a dolgokat, a többi feladatot pedig másokra bízod anélkül, hogy törődnél azokkal vagy érdeklődnél felőlük, az felelőtlen viselkedés és a felelősség elhanyagolása. Ha vezető vagy, függetlenül attól, hogy hány feladatért vagy felelős, a te felelősséged, hogy folyamatosan kérdéseket tegyél fel és érdeklődj róluk, egyidejűleg ellenőrizve is azokat, és azonnal megoldva a felmerülő problémákat. Ez a te feladatod. Így tehát, akár regionális vezető, akár kerületi vezető, akár gyülekezetvezető, vagy bármilyen csapatvezető, illetve felügyelő vagy, ha már megismerted a felelősségi körödet, gyakran meg kell vizsgálnod, hogy valódi munkát végzel-e, hogy eleget tettél-e azoknak a felelősségeknek, amelyeknek egy vezetőnek, illetve dolgozónak eleget kell tennie, valamint azt, hogy a rád bízott számos feladat közül melyeket nem végeztél el, melyeket nem akarsz elvégezni, melyek hoztak rossz eredményeket, és melyek alapelveit nem sikerült felfognod. Ezek mind olyan dolgok, amelyeket gyakran meg kell vizsgálnod. Ugyanakkor meg kell tanulnod beszélgetni más emberekkel és kérdéseket tenni fel nekik, és meg kell tanulnod, hogyan azonosíts egy tervet, az alapelveket és a gyakorlás útját Isten szavaiban és a munkarendekben. Bármilyen munkarenddel kapcsolatban, legyen szó akár adminisztrációról, személyzeti vagy gyülekezeti életről, illetve bármilyen szakmai munkáról, ha az a vezetők és a dolgozók felelősségét érinti, akkor az olyan felelősség, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük, valamint a vezetők és a dolgozók felelősségének körébe tartozik – ezek azok a feladatok, amelyekkel foglalkoznod kell. Természetesen a prioritásokat a helyzetnek megfelelően kell meghatározni; semmilyen munka nem maradhat el. Néhány vezető és dolgozó azt mondja: „Nincs három fejem és hat karom. Olyan sok feladat van a munkarendben; egyáltalán nem boldogulok, ha mindegyiket rám bízják.” Ha vannak olyan feladatok, amelyekben nem tudsz személyesen részt venni, akkor gondoskodtál-e arról, hogy valaki más elvégezze ezeket? Miután ezt elrendezted, nyomon követtél-e és érdeklődtél-e? Ellenőrizted-e a munkáját? Arra ugye volt időd, hogy érdeklődj és ellenőrzést végezz? Biztosan volt! Egyes vezetők és dolgozók ezt mondják: „Egyszerre csak egy munkafeladatot tudok elvégezni. Ha arra kérsz, hogy ellenőrzést végezzek, egyszerre csak egy feladatot tudok ellenőrizni; ennél több feladat ellenőrzése kivitelezhetetlen.” Ha ez a helyzet, akkor semmirekellő vagy, a képességed rendkívül gyenge, nincs munkaképességed, alkalmatlan vagy vezetőnek vagy dolgozónak, és le kellene köszönnöd. Végezz csak valami hozzád illő munkát – ne okozz késedelmet a gyülekezet munkájában és Isten választott népének életnövekedésében azért, mert a képességed túl gyenge ahhoz, hogy munkát végezz; ha nincs ennyi józan eszed, akkor önző és hitvány vagy. Ha átlagos képességű vagy, de képes vagy figyelembe venni Isten szándékait, hajlandó vagy a képzésre, és bizonytalan vagy afelől, hogy jól tudod-e végezni a munkát, akkor keresned kell néhány jó képességű embert, akik együttműködnek veled a munkában. Ez jó megközelítés, és észszerűségnek számít. Ha túl gyenge a képességed,

és valóban képtelen vagy vállalni ezt a munkát, ám ennek ellenére továbbra is el akarod foglalni ezt a pozíciót és élvezni annak előnyeit, akkor önző és aljas ember vagy. A vezetőknek és dolgozóknak lelkiismerettel és józan ésszel kell rendelkezniük – ez rendkívül fontos. Akiben még ez az emberi mivolt sincs meg, az egyáltalán nem lehet sem vezető, sem dolgozó, és még ha végez is némi munkát, hamis vezető lesz, aki csak kárt okoz Isten választott népének és veszélyezteti a gyülekezet munkáját. A vezetőknek és dolgozóknak figyelembe kell venniük Isten szándékait; egyáltalán nem szabad diktatórikusnak lenniük és mindent magukra vállalniuk, hogy aztán végül egyetlen munkát se végezzenek jól, és késleltessék a gyülekezet összes munkáját, valamint Isten választott népének életbe való belépését. Nem lenne ez nagy véték? Ezért a túl gyenge képességű emberek egyáltalán nem lehetnek vezetők és dolgozók. Azok, akikből hiányzik az istenfélő szív, és akik nem tudják figyelembe venni Isten szándékait, még kevésbé lehetnek vezetők és dolgozók; semmilyen feladattal nem bízhatók meg. Vezetőként és dolgozóként fontos az öntudat. Ha nem tudsz valódi munkát végezni, de mégis mindent magadra akarsz vállalni, és szereted élvezni a státusz előnyeit, akkor ez pontosan a hamis vezető meghatározása, és el kellene téged bocsátani és ki kellene iktatni.

Miután beszélgettünk arról, hogy a vezetőknek és dolgozóknak milyen felelősségeknek kell eleget tenniük Isten háza munkarendjeivel kapcsolatban, van-e most utatok arra, hogy a vezetőknek és dolgozóknak hogyan kell kezelniük és megvalósítaniuk a munkarendeket? (Igen.) Vannak-e nehézségek? A vezetők és a dolgozók felelősségi körébe tartozó különféle feladatok közül, amelyekről beszéltünk, egyesek talán csak egy vagy két szempontra összpontosítanak, míg mások talán még egy vagy két szempontot sem tudnak teljesíteni. Azok a vezetők és dolgozók, akik a munkának egy vagy két aspektusára tudnak összpontosítani, ha elegendő képességgel rendelkeznek, és meg tudják tanulni a munka egyéb aspektusainak nyomon követését is, akkor alapvetően megfelelő színvonalúak. Ha azonban csak a doktrínák prédikálásának és az összejövetelek tartásának szintjén maradnak, de nem tudnak konkrét munkát végezni, és amikor felkérik őket, hogy vegyenek részt konkrét feladatok ellenőrzésében és nyomon követésében, aggódni kezdenek, nincsenek terveik, lépéseik vagy követendő útjaik, nem tudják, mit tegyenek, az gyenge képességre utal. Képesek-e gyenge képességű emberek megvalósítani a munkarendeket? (Nem.) Az ilyen vezetők és dolgozók nem megfelelő színvonalúak. Hogyan kell bánnotok az ilyen vezetőkkel és dolgozókkal? Mondjátok meg nekik: „A munkarendeket kiadták, és világosan értjük, milyen feladatokat kell elvégezni és milyen alapelveket kell betartani, de te nem tudod, mit tegyél, és nincs követendő utad. És mégis van képed közösséget vállalni velünk és prédikációkat tartani nekünk. Azonnal le kellene mondanod! Nem vagy alkalmas arra, hogy vezető vagy dolgozó légy, nem tudsz eleget tenni ennek a felelősségnek. Gyorsan add át valaki hozzáértőnek! Ne kiabálj itt szlogeneket, senki sem akarja hallgatni!” Megfelelő módja ez a helyzet kezelésének? (Igen.) Ha nem tudod elvégezni a munkát, mi értelme vakon szlogeneket kiabálni? Mindenki el tudja olvasni a munkarendekben

lévő szavakat; mindenki tud doktrínákat mondani – minden azon múlik, hogy ténylegesen hogyan csinálod. Ha nem tudod megcsinálni, akkor nem vagy alkalmas arra, hogy vezető vagy dolgozó légy. Egyetlen feladat sem olyan egyszerű, mint hogy egy meg egy az kettő. Minden feladat megköveteli a vezetőktől és a dolgozóktól, hogy a konkrét helyzet alapján az alapelvek keretein belül konkrét megvalósítási terveket dolgozzanak ki. Ugyanakkor tudniuk kell felügyelni, ellenőrizni és nyomon követni, amíg a munkát megfelelően meg nem valósítják, teljes mértékben megfelelően a munkarendek követelményeinek, gyümölcsöt hozva és eredményeket produkálva. Csak akkor tettek eleget a vezetők és a dolgozók felelősségeinek; csak akkor megfelelő színvonalú vezetők és dolgozók.

A hamis vezetők munkarendeket illető hozzáállása és megnyilvánulásai

Az előbbieken arról beszélgettünk, hogy a munkarendekkel kapcsolatban mik a vezetők és dolgozók felelősségei. Most arról fogunk beszélgetni, hogy milyen megnyilvánulásai vannak a hamis vezetőknek. Azok közül a hamis vezetők közül, akikkel ti találkoztatok, kinek milyen a hozzáállása a munkarendekhez? Milyen cselekedeteket és megnyilvánulásokat mutatnak? A hamis vezetők általában megértik a munkarendek szavaiból, hogy mit kell tenni, mik a Fennvaló konkrét követelményei, és mik a konkrét munkaprojektek, de ezt csak doktrinális szinten értik meg. Még mindig nem értik és nem látják át alaposan a munkarendek megvalósításának konkrét alapelveit, normáit és gyakorlási útjait. Miután megkapták a munkarendeket, ők is csak a formaságokat teljesítik, beszélgetnek arról, hogyan kell elvégezni a munkát, és hogyan kell kiadni és megvalósítani a munkarendeket. Azonban bármennyit is beszélgetnek, az csak a munkarendek szó szerinti, doktrinális megértése. Ami pedig azt illeti, hogy hogyan kell konkrétan megvalósítani a munkarendeket, és milyen eredményeket lehet elérni, valamint hogy milyen hatékony lesz a megvalósítás, ha bizonyos embereket választanak ki a munka elvégzésére, vagy egy bizonyos tervet választanak megvalósításra, vagy hogy teljesülnek-e a munkarendek által megkövetelt célok és eredmények – ezekről a szempontokról nincs tudomásuk és nem is világosak számukra. Amikor a hamis vezetők munkarendeket valósítanak meg, általában csak egy összejövotelt tartanak, hogy néhány szót és doktrínát prédikáljanak, kiosztják a munkát, megemlítenek néhányat Isten követelményei közül, majd mindenkitől elvárják, hogy kifejezze elszántságát. Ezt tekintik munkájuk végzésének. Úgy vélik, hogy amennyiben kiosztották a munkát, kineveztek valakit felelősnek, és megemlítették azokat az eredményeket, amelyeket Isten háza megkövetel, eleget tettek a felelősségüknek. Ezután teljesen nyugodtnak érzik magukat, mintha a munka el lenne végezve. Fogalmuk sincs arról, hogy mikor kell ellenőrizni a munkát, milyen problémák és nehézségek merülhetnek fel a munkában, és mely problémákat tudnak és melyeket nem tudnak megoldani az alattuk lévők. Azt sem tudják, mely fontos feladatokat kell nyomon követni és útmutatással ellátni. Például olyan fontos lépések, mint a felügyelet, az ösztönzés és az ellenőrzés, soha nem jutnak

eszükbé a hamis vezetőknek. A kissé jobb hamis vezetők, akiknek viszonylag van némi lelkiismeretük, és nem akarnak ingyen enni, úgy vélik, hogy kellene némi munkát végezniük. Meglátogatják a gyülekezetet, és megkérdezik a testvéreket, hogy van-e valamilyen problémájuk. Valaki azt mondja nekik: „Mi, testvérek gyakran vitatkozunk, amikor együtt vagyunk. Ha eltér a véleményünk, vég nélkül vitatkozunk, és forrófejűséget mutatunk.” A hamis vezetők azt mondják: „Ezt könnyű megoldani”, majd összejövotelt tartanak, ahol így beszélnek: „Az embereknek meg kell tanulniuk a türelmességet és a hosszútűrést; az embereknek meg kell tanulniuk alázatosnak lenni, nem pedig arrogánsnak, és meg kell tanulniuk az alávetettséget. Ez Isten szándéka. Aki romlott beállítottságot fed fel, annak el kell gondolkodnia önmagán és el kell fogadnia a metszést, nem pedig romlott beállítottsága szerint élnie.” Miután minderről a doktrínáról beszéltek, azt mondják: „A fennmaradó kérdéseket ti magatok is kezelhetitek. Én nem vagyok túl jártas a technikai kérdésekben. Mindenesetre megtartottam ezt az összejövotelt nektek; csak végezzétek a munkát, ahogy jónak látjátok. A kulcsfontosságú és lényeges dolog az, hogy hűségesek legyetek kötelességeitek végzésében, és ne ragaszkodjatok saját elgondolásaitokhoz.” Miután meghallgatták, az emberek elgondolkodnak, és ezt mondják: „A problémánk nemcsak a romlottság, a forrófejűség és az önző vágyak feltárása, hanem az is, hogy bizonytalanok vagyunk és nem világos számunkra néhány technikai kérdés, és nem tudjuk, hogyan cselekedjünk az alapelvekkel összhangban. Ez a probléma nem oldódott meg!” A hamis vezetők így válaszolnak: „Olvassatok többet Isten szavaiból. Amint a romlott beállítottságok, amelyeket felfedtek, feloldódnak, ezek a kérdések is megoldódnak.” Az a munka, amelyhez a hamis vezetők leginkább értenek, a doktrínák szajkózása és a jelszavak kiabálása. Nem számítanak a munkában gyakran felmerülő problémákra. Amikor valaki felvet egy kérdést, csak egyetlen megoldásuk van, ami az, hogy néhány szóval és doktrínával magyarázatot adnak, majd némi buzdítást vagy tanácsot kínálnak, és ezzel elintézettnek tekintik a dolgot. Nem tudnak semmilyen konkrét tervvel előállni, és nem tudnak helyes útmutatást és segítséget nyújtani. Nem egyszerű és könnyű a hamis vezetők munkája? Bárhová mennek, csak prédikálnak, elsősorban doktrínák hangoztatására és jelszavak kiabálására összpontosítva. Ez a helyzet meglehetősen gyakori a vezetők és dolgozók körében, nem igaz? Képtelenek konkrét munkát megvalósítani, és nem tudják, hogyan kell a kiadott munkarendeket végrehajtani, megvalósítani, illetve nyomon követni. Nem tudják, mik a munkaköri felelősségeik, illetve milyen feladatokat kellene ellátniuk. Amikor konkrét munkavégzésre kérik őket, csak jelszavakat kiabálnak. Amikor valaki felvet egy problémát, azt lehetőségként használják fel a prédikálás megkezdésére. Ha olyan kulcsfontosságú probléma merül fel, amelyet nem tudnak megoldani, a metszéshez és a feddéshez folyamodnak. Nincsenek más megoldásaik, és egyáltalán nem képesek megoldani a munkában felmerülő problémákat és eltéréseket. Ez a hamis vezetők egyik fő jellemzője. Vannak olyan hamis vezetők is, akiket arra kérnek, hogy valósítsanak meg egy munkarendet, és ellenőrizzék, milyen nehézségek merülnek fel a munka elvégzése

során – ha meg tudják oldani a nehézségeket, akkor ezt haladéktalanul meg kell tenniük; ha nem, akkor összegyűjthetnek néhány kérdést és felfelé fordulhatnak segítségért, és a Fennvaló megoldja azokat. Ehhez képest az történik, hogy amikor kimennek a helyszínre, hogy részt vegyenek ebben a munkában, egész napra összehívják az embereket gyűlésekre, és azon kívül, hogy felfedezik, kinek kivel van konfliktusa, ki kivel vitatkozik mindig, kinek nem túl jó az emberi mivolta, kinek torz a felfogása, ki az, aki arrogáns és mindig ragaszkodik a saját elképzeléseihez, ki falánk és lusta, ki hasonlít az álhívókhöz, és kik a gonosz emberek, nem tudnak azonosítani semmilyen problémát vagy nehézséget, amely a munka megvalósítása során felmerül, és nem is látják ezeket a kérdéseket. Gondoljátok, hogy az ilyen vezetők és dolgozók el tudják végezni a munkájukat? (Nem.) Hol rejlik a probléma? (A képességük túl gyenge, nincs tisztánlátási képességük, és nem tudják azonosítani a problémákat.) Hány ilyen vezető van körülöttetek? A ti vezetőitek képesek azonosítani a problémákat? Ha kiadnak egy munkarendet, a vezetők és dolgozók pedig csak jelszavakat kiabálnak és prédikálnak anélkül, hogy konkrét terveik vagy lépéseik lennének a munkarend megvalósítására, és nem tudják, hogyan végezzék el a munkát, akkor a munka nem valósítható meg. Gyakorlatilag meghiúsul. Az, hogy egy munkarendet mennyire jól valósítanak meg a gyűlekezetben, és milyen hatékony, azon múlik, hogy a vezetők és a dolgozók képesek-e valódi munkát végezni. Ha a vezetőknek és a dolgozóknak jó a képességük, munkaképességük és hűségük, akkor a munkarendet jól fogják megvalósítani. Ha a vezetőknek és a dolgozóknak gyenge a képességük, zavarodottak és nincs munkaképességük, akkor függetlenül attól, hogy a gyűlekezetben van-e valaki tehetséges a munka területén, vagy mennyire hajlandóak a testvérek tenni a saját dolgukat, a munkarendet nem lehet megvalósítani, nem is beszélve arról, hogy bármilyen eredményt elérnének.

A hamis vezetők munkája arra korlátozódik, amit az emberek a felszínen látnak. Még amikor megvalósítanak is munkarendeket, az is csak formáság, bármilyen utólagos nyomon követés vagy ellenőrzés nélkül. Munkájuk megmarad a látszattervékenység szintjén; nincs mögötte valódi erő, és nem ér el semmilyen eredményt. Például a tapasztalati bizonyágtételi cikkek írásának munkájával kapcsolatban, miután egy hamis vezető megkapja ezt a munkarendet, összehívja az embereket beszélgetésre, és foglalkozik a munkarenddel kapcsolatos különféle kérdéseikkel, amelyeket nem értenek. Miután befejezte a doktrína prédikálását, és az emberek látszólag megértették, a hamis vezető ezt gondolja: „A munkát kiosztották, tehát mit kellene tennem? Mivel Isten háza tapasztalati bizonyágtételi cikkek írását követeli meg, nekem is írnom kell. Ha nem írok, nem lesznek az emberek rossz véleményével rólam mint vezetőről?” Otthon azon töpreng, hogy mit írjon, és egy nap elteltével még mindig nem írt semmit. Ezt gondolja: „Egy cikk megírása elég nagy kihívás. Általában úgy érzem, vannak tapasztalataim, de miért tűnnek el, amikor elkezdek írni? Hová lettek azok a tapasztalatok? Nem, vannak tapasztalataim, csak az írásmód okoz gondot. Túl sokat jártam emberek közé és érintkeztem másokkal, ami elvonja a figyelmemet, és megnehezíti a koncentrációt. Nem

beszélgethetek a munkáról és nem vitathatom meg azt mindig az emberekkel; különben az elmém folyamatosan elkalandozik, és nem fogom tudni megírni a cikket. Szükségem van egy kis csendes időre, hogy alaposan átgondoljam, hogyan írjam meg rendesen, mielőtt írhatnék.” A cikkírást tette fő feladatává, a vezető, illetve dolgozó által végzendő munkát pedig mellékeladatként kezeli. Egész nap otthon ír cikkeket, nem fordít figyelmet a munka megvalósítására, és nem tájékozódik arról, illetve nem fogja fel, hogy a különböző gyülekezetekben hány ember tud cikket írni, vagy hogy vannak-e megfelelő emberek a munka irányítására és szűrésére – ezekről fogalma sincs. Eltelik egy hónap, és nemcsak hogy ő maga nem írt cikket, de azt sem tudja, hogyan halad ez a munka a gyülekezetben. Mi itt a probléma? A munkarend kiadása után néhány gyenge képességű gyülekezeti vezető nem tudja, hogyan végezzen valódi munkát. Ehhez az egyénhez hasonlóan ők is csak néhány szót és doktrínát prédikálnak, szlogeneket kiabálnak, és ennyi. Az, hogy a testvérek hajlandóak-e írni vagy sem, nem számít nekik; a vezetők nem ösztönzik őket és nem nyújtanak nekik útmutatást, még kevésbé javítják ki őket. És a hamis vezető nem törődik az ilyen vezetőkkel és dolgozókkal. Egyes testvérek egyfajta cikket írnak, mások másfajta, de nincs senki, aki szűrné, hogy amit írnak, az gyakorlatias-e és megfelel-e az alapelveknek. A testvérek nem értik az alapelveket, és nem tudják, kitől kérdezzenek; egyszerűen csak írnak, mert azt mondták nekik, engedelmeskednek Isten háza elrendezéseinek. Vannak olyanok is, akiknek vannak tapasztalataik, de hiányzik a műveltségük; ezeknek az embereknek senki sem segít a cikkeik szerkesztésében, és senki sem intézkedik ebben az ügyben. Mindenféle probléma felmerül, és hol vannak a vezetők és a dolgozók? Mit csinálnak? „Elvonultságban” cikkeket írnak! A hamis vezetők nem tudják, mivel kellene elfoglalniuk magukat, vagy milyen feladatokat kellene elvégezniük. A munkarendeket a gyülekezetben sokféleképpen valósítják meg, különböző megközelítéseket alkalmazva, és ők egyáltalán nem érdeklődnek felőle. Amikor a testvérek különféle problémákkal találkoznak kötelességeik végzése közben, és jelentik nekik ezeket a problémákat, ők nem oldják meg azokat. Ennek eredményeként sok probléma és nehézség halmozódik fel, és mindenféle tapasztalati bizonyágtételi cikk is összegyűlik anélkül, hogy bárki szerkesztené, felülvizsgálná vagy szűrné őket. A hamis vezetők mégsem követik nyomon és nem ellenőrzik ezeket a kérdéseket, a testvérek pedig nem találják őket, amikor problémáik vannak. A hamis vezetők nem ismerik fel, hogy ez a munka az ő felelősségük, és hogy nekik kellene nyomon követniük ezt a munkát. Hát nem hulladékok ők? (De.)

Az, hogy egy vezető vagy dolgozó hogyan valósítja meg a munkát, valamint munkájának hatékonysága és eredményei megmutatják, hogy megfelelő színvonalú-e. Ez egyúttal próbára teszi az emberi mivoltát, képességét és munkaképességét, valamint azt, hogy van-e teherérzete. Amikor a hamis vezetők munkarendet kapnak, azt elvégzettnek is tekintik, miután beszéltek róla. Nem vesznek részt a megvalósításában, nem felügyelik, nem ösztönzik, nem ellenőrzik, és nem is követik nyomon. Nem értik, hogy ezek a feladatok azok, amelyeket nekik kellene végezniük; nem értik, hogy ezek a

feladatok az ő felelősségük vezetőként és dolgozóként. Úgy vélik, hogy vezetőnek vagy dolgozónak lenni csupán annyit tesz, hogy képesnek kell lenni prédikálni. Hát nem tökfek? Lehetnek tökfek megfelelő színvonalúak vezetőként és dolgozóként? (Nem.) Nem lehetnek megfelelő színvonalúak vezetőként és dolgozóként, mégis azt hiszik, hogy elég jók, és úgy vélik, hogy el tudják végezni a munkát. Nincs nekik elgurulva a gyógyszerük? Még egy olyan egyszerű feladatot sem tudnak megvalósítani, mint a tapasztalati bizonyágtételi cikkek írása. Ez az egyik legkönnyebb feladat – csak mozgósítani kell azokat, akiknek jó a képességük és élettapasztalatuk, hogy bizonyágtételi cikkeket írjanak, majd nyomon kell őket követni és iránymutatást kell nekik adni. Néhány vezetőnek és dolgozónak átlagos a képessége és alacsony az iskolai végzettsége, és nem jók a szövegalapú munkában, de ki tudnak jelölni megfelelő embereket felelősnek. Így még mindig tudnak némi valódi munkát végezni. Ha még azt sem tudják, milyen embereket jelöljenek ki felelősnek és szűrés végzésére, akkor nem tudják elvégezni a munkát, és hamis vezetők. Vannak, akik azt mondják: „Egy hamis vezető talán nem képes szövegalapú munkát végezni gyenge képessége és alacsony iskolázottsága miatt, de más munkát el kellene tudnia végezni.” Megállja ez az állítás a helyét? (Nem.) Miért nem állja meg? (A tapasztalati bizonyágtételi cikkek írásának munkája egyszerű. Ha nem tudja világosan elmagyarázni vagy megvalósítani a munkát, akkor bizonyosan nem tud más feladatokat sem kezelni. Nem tudja, hogyan kell elvégezni vagy nyomon követni a munkát.) Ez azt mutatja, hogy a képessége túl gyenge. Tökfej. Azt hiszi, hogy vezetőnek vagy dolgozónak lenni olyan, mint a nagy vörös sárkány tisztviselőjének lenni: amennyiben megtanul hízelegni, nagyokat mondani, jelszavakat kiabálni és csalásban részt venni, megtévesztve a feletteseit és eltitkolva dolgokat az alatta lévők elől, akkor meg tudja vetni a lábát és állami fizetést tehet zsebre. Nem érti, hogy a vezetői, illetve dolgozói lét legfontosabb aspektusa a valódi munka végzésének megtanulása. Nagyon egyszerűnek képzei a vezetők és a dolgozók munkáját. Ennek eredményeként nem végez valódi munkát, és hamis vezetővé válik.

Milyen egyéb konkrét megnyilvánulásai vannak a hamis vezetőknek? Át tudják-e látni és fel tudják-e fogni a hamis vezetők a munkarendekben megkövetelt alapelveket és mércéket? (Nem.) Miért nem tudják? Nem látják át, mik ennek a munkának az alapelvei, és nem tudják azt alaposan átvilágítani. Amikor a munka konkrét megvalósítása során különleges helyzetek adódnak, nem tudják, hogyan oldják meg azokat. Amikor a testvérek megkérdezik tőlük, mit tegyenek egy ilyen helyzetben, összezavarodnak: „Ez nincs megemlítve a munkarendben, honnan tudnám, hogyan kezeljem?” Ha nem tudod, hogyan tudod akkor megvalósítani ezt a munkát? Még csak nem is tudod, mégis másokat kérsz meg a megvalósítására – ez vajon reális? Észszerű? Amikor a hamis vezetők és a hamis dolgozók munkarendeket valósítanak meg, egyfelől fogalmuk sincs a munkarendek megvalósításának lépéseiről és terveiről. Másfelől, amikor problémák merülnek fel, nem tudnak a munkarendek által megkövetelt alapelvek szerint átvilágítást végezni. Ezért, amikor a munkarend megvalósítása során számtalan, mindenféle

probléma merül fel, teljesen képtelenek azokat megoldani. Mivel a korai szakaszokban a hamis vezetők nem tudják azonosítani, illetve előre látni a problémákat, és nem tudnak előre közösséget vállalni, a későbbi szakaszokban pedig, amikor problémák merülnek fel, nem tudják azokat megoldani, hanem csak üresen prédikálnak doktrínákat és mereven alkalmaznak szabályokat, a problémák újra és újra felbukkannak és fennmaradnak, egyes munkák megvalósítása késedelmet szenved, más munkákat pedig nem valósítanak meg kellő mértékben. Például, ami Isten házában az emberek kitakarítására és kizárására vonatkozó munkarendjét illeti, amikor a hamis vezetők ezt a munkát végzik, csak a nyilvánvalóan gonosz embereket, antikrisztusokat és gonosz szellemeket takarítják ki, akik bomlasztanak és zavart keltenek, valamint azokat az álhívőket, akiket a testvérek mind visszataszítónak és utálatosnak találnak. Azonban vannak még olyanok, akiket ki kellene takarítani, nevezetesen a rejtőzködő, alattomos, ravasz gonosz emberek és antikrisztusok. A testvérek nem látnak át rajtuk, és a hamis vezetők sem. Valójában Isten házában munkarendjei szerint ezek az emberek már elérték a kitakarítás szintjét. Azonban, mivel a hamis vezetők nem látnak át rajtuk, még mindig jó embereknek tartják őket, sőt előléptetik, művelik és fontos munkára használják őket, lehetővé téve számukra, hogy hatalmat birtokoljanak és fontos munkahelyeket foglaljanak el a gyülekezetben. Vajon akkor megvalósítható-e Isten házában az emberek kitakarítására és kizárására vonatkozó munkarendje? Mélyrehatóan meg lehet-e oldani a különféle problémákat? Normálisan tud-e haladni az evangélium terjesztésének munkája? Világos, hogy Isten házában munkarendjei nem valósíthatók meg mélyrehatóan, és sok fontos munka nem végezhető el jól. Mivel a hamis vezetők által használt emberek egyáltalán nem rendelkeznek igazságvalósággal, és akár gonosztetteket is elkövethetnek, ez megakadályozza a gyülekezeti munka különféle elemeinek megfelelő elvégzését. A hamis vezetők ezeket a gonosz embereket használják, hagyják, hogy fontos kötelességeket végezzenek és fontos munkát vállaljanak a gyülekezetben, sőt, még azt is megengedik ezeknek a gonosz embereknek, hogy felajánlásokat kezeljenek. Vajon ez akadályozni és zavarni fogja a gyülekezet munkáját? Veszteséget okoz-e Isten felajánlásainak? (Igen.) Ez nagyon súlyos következmény. Mivel a hamis vezetők nem látnak át ezeken az embereken, képtelenek kiszűrni őket, és hagyják, hogy ezek a gonosz emberek fontos munkákat vállaljanak, a munka teljesen kudarcba fullad. Kötelességeik végzése során ezek a gonosz emberek mindig felületesen cselekszenek, megtévesztik a feletteseiket és eltitkolnak dolgokat az alattuk lévők előtt, és nem végeznek valódi munkát; szándékos meggondolatlansággal cselekszenek, félrevezetik az embereket és mindenféle gonosztettet követnek el. A hamis vezetők azonban nem látnak át rajtuk, és mire észreveszik a problémákat, már nagy csapás következett be. Például a honani lelkipásztori területen néhány gonosz ember, aki vezető lett, különféle aljas eszközöket használt az Istennek tett felajánlások ellopására; hatalmas összegeket loptak el, és ezeket az összegeket soha nem sikerült visszaszerezni. Van ennek köze ahhoz, hogy a vezetők és a dolgozók rossz embereket választottak és használtak? (Igen.) A

munkarendek szerint, ha valaki nem tudja átlátni a kiválasztott embereket, először egyszerűbb munkára lehet beosztani őket, majd nyomon lehet követni a munkájukat és egy ideig megfigyelni őket. Azokat az embereket, akiket nem lehet átlátni, egyáltalán nem szabad semmilyen fontos munkára beosztani, különösen, ha az kockázattal jár. Csak hosszú távú megfigyelés és lényegük átlátása után szabad döntéseket hozni arról, hogyan kell bánni velük és kezelni őket. A hamis vezetők nem a munkarendek szerint dolgoznak, és nem tudják felfogni az alapelveket; még kevésbé látnak át az embereken, és rossz embereket használnak. Ez veszteséget okoz mind a gyülekezeti munkának, mind az Istennek tett felajánlásoknak. Ilyen bajt okoznak a hamis vezetők. Az antikrisztusok szándékosan gonosz embereket használnak, míg a hamis vezetők zavaros fejűek, képtelenek átlátni az embereken, és az általuk azonosított problémák lényegét sem értik meg. Csakis az érzéseik alapján használnak és osztanak be embereket. A hamis vezetők által beosztott emberek többsége alkalmatlan; veszteséget okoznak a gyülekezet munkájának, és a következmények azonosak azokkal, amelyeket az antikrisztusok okoznak, akik szándékosan használnak gonosz embereket. A hamis vezetők, akiknek gyenge a képességük és képtelenek munkát végezni, szintén meglehetősen súlyos következményeket hoznak magukkal, nem igaz? (Igen.) Tehát ne gondold, hogy csak az antikrisztusok sértik meg a munkarendeket; a hamis vezetők is megsérthetik a munkarendeket. Még ha nem is szándékos, a dolog természete végső soron akkor is a munkarendek megsértése. A hamis vezetők, mivel nem értik az igazságalapelveket, és nem képesek átlátni az embereken és az ügyeken, végül megsértik a munkarendeket, és képtelenek valódi munkát végezni. Ez késlelteti a gyülekezet munkáját, és árt Isten választott népének. Cselekedeteik természete és következményei ugyanazok, mint az antikrisztusok munkavégzéséé, szintén veszteséget okoznak a gyülekezet munkájának és ártanak a testvérek életbe való belépésének.

A hamis vezetők, amikor munkát végeznek és munkarendeket valósítanak meg, csupán a látszat kedvéért teszik a dolgukat, és teljes zűrzavart okoznak. Meglehetősen önelégültek, soha nem keresnek válaszokat és nem beszélgetnek, ostobán azt gondolva, hogy jó képességűek; mernek cselekedni és ékesen tudnak szólni. Mivel a testvérek megválasztják őket, vagy Isten háza ideiglenesen előlépteti és műveli őket, azt gondolják, hogy vezetőként megfelelő színvonalúak, és képesek eleget tenni felelősségeiknek. Mit sem tudnak arról, hogy valójában senkik, és semmiféle vezetői, illetve dolgozói felelősségnek nem tudnak eleget tenni. Nem tudják felmérni saját hiányosságaikat; csak szégyentelenül mernek cselekedni. Ennek eredményeként, miután különböző munkarendek kerülnek kiadásra, egyiket sem tudják a Fennvaló által megkövetelt módon megvalósítani. Minden általuk kezelt munkarend teljes felfordulásba és káoszba torkollik. Az adminisztratív munka megvalósítása gyenge; nincsenek tisztában azzal, hogy hány új hívőt nyertek az evangélium hirdetése által, hogyan kell gyülekezeteket alapítani, vezetőket és diakónusokat választani, és hogyan kell gyülekezeti életet folytatni. Ami azt illeti, hogy ki a leghatékonyabb az evangelizációs

munka irányításában, ki tesz a leghatékonyabban bizonyosságot, ki a legalkalmasabb a gyülekezet öntözésére, mely csapatvezetők számára kijelölt kötelességeket kell kiigazítani vagy elbocsátani őket felelőtlenségük miatt, és hogyan kell megoldani a munka bizonyos területein felmerülő problémákat – a hamis vezetők mindezekkel a konkrét feladatokkal nincsenek tisztában, és munkájukat teljes zűrzavar jellemzi. A gyülekezetben a magasabb szintű szakértelmet igénylő különféle szakmai feladatokat illetően a hamis vezetők szintén teljes felfordulást okoznak. Fogalmuk sincs, hogyan kell ezeket a feladatokat konkrétan végrehajtani. Még ha érdeklődni is akarnának felőlük, nem tudják, hogyan tegyék. Meg akarják kérdezni a Fennvalót, hogyan kezdjenek hozzá ezekhez a feladatokhoz, de még azt sem tudják, hogyan fogalmazzák meg a kérdéseiket. Ennek eredményeként a munka nem végezhető el. Még a munkarendek által megkövetelt egyszerű vagyongazdálkodási feladatot – megfelelő emberek kijelölését a vagyon őrzésére és elosztására, valamint különféle rendszerek létrehozását – sem tudják a hamis vezetők kezelni. Teljes felfordulást okoznak benne. A hamis vezetők fejében minden általuk kezelt feladattal kapcsolatban teljes zűrzavar van. Amikor megkérdezik tőlük, hogy megvalósították-e a munkarendet, büszkék és magabiztosan azt mondják: „Igen, megtettem. Mindenkinek van egy példánya a munkarendekből, és mindenki tudja, milyen munkát követel meg Isten háza.” Ha megkérdezed tőlük, hogyan csinálták, hogy magyarázzák el a munkafolyamatok konkrét lépéseit, hogy mely feladatokat végezték el viszonylag rosszul, mely feladatokat végezték el gördülékenyebben, hogy minden feladatot megfelelően elvégeztek-e, mely feladatok igényelnek folyamatos nyomon követést és ellenőrzést, és hogy találtak-e problémákat az ellenőrzés után – mindezeknek nincsenek tudatában. Egyes hamis vezetők, mióta vezetőkké váltak, még azt sem tudják, milyen feladatokat kell elvégezniük, vagy mi a felelősségi körük. Hát nem még aggasztóbb ez? Fennáll-e jelenleg ez a probléma különböző mértékben a legtöbb vezetőnél és dolgozónál? (Igen.)

A kritérium annak vizsgálatához, hogy a vezetők és a dolgozók megfelelnek-e a színvonalnak

Mai közlésünk nyomán világosabban látjátok-e a vezetők, a dolgozók és a felügyelők által betöltendő felelősségeket? Jobban el tudjátok-e képzelni az elmétekben? Pontosabb-e a megértések a vezetők és a dolgozók szerepéről? (Igen.) Egyrészt a vezetők és a dolgozók szereztek némi megértést arról, mely feladatokat kell elvégezniük; másrészt mindenki más most már rendelkezik néhány támponttal arra vonatkozóan, hogyan lehet felismerni, hogy egy vezető vagy dolgozó megfelelő színvonalú-e. A vezetők és a dolgozók kilencedik felelősségének követelményei szerint a legtöbb vezető és dolgozó megfelelő színvonalú-e? (Nem.) Akkor hát mely vezetők és dolgozók érhetik el a megfelelő színvonalat, és melyek nem? Akiknek a képessége megfelelő színvonalú, van némi gyakorlati tapasztalatuk, bizonyos elvek szerint kezelik a dolgokat, és terhet éreznek a gyülekezeti munkát illetően, azok egy képzési időszak után képesek a

megfelelő színvonalat elérni vezetőként és dolgozóként. Azonban akiknek gyenge a képességük és nincs felfogóképességük, akik nem tudják felfogni az alapelveket, bármennyi igazságot közölnek is velük, azok nem érhetik el a megfelelő színvonalat vezetőként és dolgozóként, és csak kiiktatni lehet őket. Ezért, ha olyan vezetővé vagy dolgozóvá akarsz válni, aki megfelelő színvonalú, és azt akarod, hogy mások vezetőnek vagy dolgozónak válasszanak, először fel kell mérned, hogy elegendő-e a képességed. Hogyan tudod ezt értékelni? Annak alapján, hogy képes vagy-e megvalósítani a munkarendeket. Vegyél elő egy friss munkarendet, olvasd át, és teszteld magad, hogy megvannak-e a megvalósításához szükséges lépéseid és terveid. Ha vannak ötleteid és terveid, és tudod, hogyan kell megvalósítani, akkor becsületbeli kötelességednek kell tekintened a munka elvállalását, amikor a testvérek téged választanak. Ha azonban a munkarend elolvasása után üres a fejed, egyáltalán nem látod át, ki lenne a legalkalmasabb a munka vezetésére, és még kevésbé látod át, hogyan kell konkrétan megvalósítani a gyülekezeti munka különféle elemeit, és azt sem tudod, hogyan kell beszélgetni, felügyelni, ellenőrizni és nyomon követni, valamint nincsenek a fejedben megvalósítási lépések vagy tervek, de néhány testvér tévesen azt gondolja, hogy nagyon tehetséges vagy és alkalmas vagy vezetőnek vagy dolgozónak, milyen hozzáállást kellene tanúsítanod? Ezt kellene mondanod: „Köszönöm a dicséretet, de valójában nincs sok tehetségem. Nincs meg bennem, ami ehhez kell – rosszul ítéltetek meg. Ha engem választotok vezetőnek, az késleltetni fogja a gyülekezet munkáját. Ismerem a saját érettségemet; még azt sem tudom, hogy egy egyszerű munkarendet hogyan kell megvalósítani – fogalmam sincs, hol kezdjem, és nincsenek támpontjaim. Az igazság megértése nélkül a gyülekezet munkáját nem lehet jól végezni. Még ha a Fennvaló kinevezne, akkor sem lennék képes rá. Valóban nem erre a szerepre termettem.” Mit gondoltok erről a fajta beismerésről? Ez a megközelítés észszerűséget mutat; akik ezt mondják, sokkal észszerűbbek, mint a hamis vezetők. A hamis vezetők soha nem tudnának ennyi észszerűséggel szólni. A hamis vezetők így gondolkodnak: „Engem választottak, tehát nekem kell lennem a vezetőnek. Miért ne lennék? Tehetséges vagyok, tehát megérdemlem. Az, hogy nem tudok munkarendeket megvalósítani, talán probléma? Ki születik úgy, hogy tudja, hogyan kell csinálni? Nem olyasmi ez, amit meg lehet tanulni? Amíg prédikálni tudok, az elég. Van lelki megértésem, ismerem és értem Isten szavait, képes vagyok beszélni, és meg tudom találni a gyakorlás útját Isten szavaiban. Ügyesen oldom meg az emberek romlott beállítottságait és különféle állapotait. Isten háza munkarendjeinek megvalósítása nem nagy ügy. Csupán adminisztratív irányítási munka, nem igaz? Korábban tanultam adminisztratív irányítást, így Isten házában ez a kis munkája nem jelent nekem problémát!” Hát nincs veszélyben az ilyen ember? (De igen.) Hol rejlik a veszély? Átlátjátok ezt az ügyet? (Nem tudja elvégezni a munkát, és akadályozni és zavarni fogja Isten házában munkáját, amivel nemcsak önmagának és a testvéreknek árt, hanem Isten házában munkáját is késlelteti.) Csak kárról van szó? Ehhez vezet ez végül? Ha csak ennyiről lenne szó, az még orvosolható lenne. A kulcsfontosságú probléma az,

hogy ha egy hamis vezető hosszú ideig a szerepében marad, akkor az antikrisztusok útját fogja követni, és végül antikrisztussá válik. Azt hiszed, hogy ilyen egyszerű vezetőnek vagy dolgozónak lenni? A státusszal kísértés jár, a kísértéssel pedig veszély. Mi ez a veszély? Az antikrisztusok útja követésének lehetősége. A legrosszabb következménye annak, ha valaki az antikrisztusok útját követi, az, hogy antikrisztussá válik.

Egyesek azt mondják: „Néhány hamis vezető csak valamelyest gyenge képességű, de az emberi mivoltuk nem rossz. Követhetik ők az antikrisztusok útját?” Ki mondta, hogy ha valakinek nem rossz az emberi mivolta, az azt jelenti, hogy nem fogja az antikrisztusok útját követni? Mennyire kell rossznak lenniük ahhoz, hogy antikrisztusnak tekintsék őket? Átlátod ezt? Ha egy hamis vezető hosszú ideig a szerepében marad, már elindult az antikrisztusok útján. Van különbség az antikrisztusok útjának követése és az antikrisztussá válás között? (Nincs.) Gondoljatok vissza: milyen utat követnek a hamis vezetők? A hamis vezetők nem végeznek konkrét munkát, és nem is képesek konkrét munkát végezni, mégis magas pozíciókban akarnak állni, hogy másokat kioktassanak, és elérjék, hogy az emberek hallgassanak rájuk és engedelmeskedjenek nekik. Ez az antikrisztusok útjának követése? Mi a következménye annak, ha valaki az antikrisztusok útját követi? (Természetesen antikrisztussá válik.) Bár a hamis vezetők eredendően nem antikrisztusok vagy gonosz emberek, de ha hosszú ideig követik az antikrisztusok útját anélkül, hogy felügyelnék őket, vagy bárki jelentené és elbocsátaná őket, megragadhatják-e a hatalmat és létrehozhatnak-e független királyságokat? (Igen.) Akkorra nem váltak-e már antikrisztusokká? Tehát látjátok, nem veszélyes-e a hamis vezető szerepe? (De igen.) Hamis vezetőnek lenni már önmagában is nagyon veszélyes. Bár jelenleg a hamis vezetőket boncolgatjuk, és nem érintjük az antikrisztusokat, e kettő lényege között kapcsolat van. Valójában a hamis vezetők az antikrisztusok útját követik. Ennek az útnak a követése természetesen oda vezet, hogy antikrisztusokká váljanak, amit a természetlénységük határoz meg. Ezen a ponton már nem szükséges az emberi mivoltuk lényegét vizsgálni; egyedül az útjuk dönti el, hogy antikrisztusok-e. Gondoljatok azokra a hamis vezetőkre, akiket elbocsátottak. Ha nem bocsátották volna el őket időben, akkor – a lényegüket a hivatali idejük alatti viselkedésük és megnyilvánulásaik alapján megítélve – végül az antikrisztusok útját követték volna? Antikrisztusokká váltak volna? Valójában néhány ember már mutatta ennek jeleit, és Isten háza volt az, amely azonnal elbocsátotta őket. Ha nem bocsátották volna el őket, elkezdtek volna a gyülekezetből élni és félrevezetni az embereket. Elkezdtek volna magas pozíciókban lévő tisztviselőkként vagy urakként viselkedni, parancsolgatni az embereknek és utasításokat adni, elérve, hogy mások úgy engedelmeskedjenek nekik, mintha Isten lennének. Még azt is állították volna, hogy Isten tökéletesítette őket, és hogy ők Isten által használt emberek. Hát nem aggasztó ez? Akkor hogyan tekintsük és jellemezzük az ilyen hamis vezetők állapotait és megnyilvánulásait? Előzetesen jellemezhetők képmutatókként, a gyülekezetből élőként, farizeusokként. És mi történik, ha ez továbbfejlődik? Bár a hamis vezetők talán nem olyan ádázak vagy elvetemültek,

mint az antikrisztusok, és bár a felszínen képesnek tűnhetnek a nehézségek elviselésére és a kemény munkára, minden lépésnél segítve másokat, és képesnek tűnhetnek türelmesnek és toleránsnak lenni az emberekkel, éppúgy, mint a farizeusok, akik bejárták a tengert és a szárazföldet, hogy prédikáljanak és dolgozzanak, végül is mit számít ez? Ha egyetlen feladatot sem tudnak megvalósítani, miben különböznek cselekedeteik és viselkedésük a farizeusokéitól? Tetteik együttműködésben vannak-e Isten munkájával, vagy szembeszállnak Isten munkájával és zavarják? Világos, hogy ellenállnak Isten munkájának, és akadályozzák a gyülekezeti munka különféle elemeinek normális előrehaladását. Nem ugyanolyan ez, mint a farizeusok és a vallásos világ pásztorainak és véneinek viselkedése? A hamis vezetők épp olyanok, mint ők. Akkor hogyan jellemezzük őket? Mi fog történni, ha a hamis vezetők továbbra is így működnek? Nemcsak hogy nem fogják megvalósítani Isten házának munkarendjeit, hanem el is kezdik majd ezeket az intézkedéseket elítélni, kritizálni, megítélni, kárhozatni és más hasonlókat tenni velük – antikrisztusi viselkedésformák egész sora fog megjelenni. Nemcsak hogy nem valósítják meg a munkarendeket, hanem különféle kifogásokat is találnak, hogy ellenálljanak és akadályozzák azok megvalósítását. Ez nem együttműködés Isten munkájával, hanem Isten háza munkájának akadályozása és megzavarása. Ez az, amikor saját elképzeléseiket és képzelődéseiket, valamint az Isten háza által nekik adott hatalmat és státuszt használják arra, hogy akadályozzák Isten háza munkarendjeinek megvalósítását. Hát nem ez a probléma lényege? (De igen.) A hamis vezetők nem végeznek valódi munkát, és nem tudják megvalósítani a Fennvaló által elrendelt különféle feladatokat, mégis ragaszkodnak a státuszukhoz, hogy prédikáljanak az embereknek, úgy érezve, hogy ők Isten választott népének fejei, kapitányai. Ez már antikrisztusokká teszi őket – valódi antikrisztusokká. Pontos jellemzése ez az ilyen embereknek? Rendkívül pontos, hiba nélküli! Ez nem logikai következtetés, hanem a lényegükön alapuló jellemzés. Akik nem képesek megvalósítani Isten házának munkarendjeit, azok hamis vezetők, és akik nem valósítják meg Isten házának munkarendjeit, azok szintén hamis vezetők. Mielőtt feltárulna, hogy ők farizeusok, hamis vezetőkként jellemezhetők. Azonban attól a pillanattól kezdve, hogy farizeusokká válnak és a gyülekezetből élnek, a „múltbeli érdemeikre” támaszkodnak, és pozíciókat foglalnak el anélkül, hogy munkarendeket valósítanának meg vagy konkrét feladatokat végeznének, Isten háza munkájának buktatóivá válva, az ilyen embereket antikrisztusokként kell jellemezni. Hogyan határozzátok meg, hogy valaki hamis vezető vagy antikrisztus? A hamis vezető az alapján jellemezhető, hogy képes-e munkarendeket megvalósítani és valódi munkát végezni. Akik nem valósítanak meg munkarendeket és nem végeznek valódi munkát, azok hamis vezetők. Ha azonban tudják magukról, hogy nem tudnak valódi munkát végezni, és nem tudják megvalósítani a Fennvaló munkarendjeit, mégis ragaszkodnak a státuszukhoz, hogy prédikáljanak és jelszavakat kiabáljanak az emberek szívének megnyerése érdekében, figyelmen kívül hagyják Isten házának munkarendjeit, és elvárják Isten házatól – tekintettel arra, hogy sok éve hisznek Istenben és sok éven át

szenvedtek a gyülekezet munkájáért –, hogy megtartsa őket, hogy a gyülekezetből élhessenek és Isten házáat idősek otthonaként használhassák ki, továbbra is félrevezetve a testvéreket, sőt, még a diskurzus alakításának és a döntéshozatalnak a hatalmára is törekedve, akkor az ilyen emberek antikrisztusok. Így határozzátok meg, hogy valaki hamis vezető vagy antikrisztus. Világos ez a jellemzési alapelv és mérce? (Igen.)

A vezetők és dolgozók kilencedik felelőssége elsősorban a munkarendekkel kapcsolatos. Az, hogy egy vezető vagy dolgozó megvalósítja-e a munkarendeket, annak a mércéje, hogy megfelelő színvonalú-e. A legpontosabb módszer aszerint ítélni meg a vezetők és dolgozók igaz vagy hamis voltát, hogy a gyülekezeti munkát a munkarendek szerint végzik-e. Teljesen igazságos a munkarendekhez való hozzáállásuk alapján ismerni fel és boncolgatni a hamis vezetőket, valamint eszerint dönten el, hogy hamis vezetők-e vagy antikrisztusok. A vezetők és a dolgozók annak alapján való értékelése, hogy miként valósítják meg a munkarendeket, képesek-e megvalósítani a munkarendeket, valamint hogy megvalósításuk hatékony és alapos-e, igazságos és észszerű minden vezető és dolgozó esetében. Ennek nem az a célja, hogy bárkinek szándékosan nehézséget okozzon. Fel tudjátok-e ismerni, hogy egyes hamis vezetők nem valósítják meg a munkarendeket, és végül antikrisztusokká válnak? Megállja-e a helyét ez az állítás? (Igen.) Miért állja meg a helyét? (Mert a hamis vezetők nem valósítják meg a munkarendeket, és pozícióikat azért foglalják el, hogy saját független királyságokat hozzanak létre. Ez azt jelenti, hogy már elindultak az antikrisztusok útján.) Ez a jelenség – mi a probléma lényege? A munkarendek meg nem valósítása Istennek való ellenállás és Vele való szembeszegülés. Mit jelent Istennel szembeszegülni? Akik az antikrisztusok útját követik, azok szembeszegülnek Istennel, közvetlen ellentétben állnak Vele. Ha valaki csupán hamis vezető, egyszerűen nem tudja, hogyan kell elvégezni a munkát vagy megvalósítani a munkarendeket; nem szándékosan áll ellen Istennek. Azonban az antikrisztusok tulajdonságai természetüknél fogva sokkal súlyosabbak, mint a hamis vezetőkéi. Néhány hamis vezető már régóta az antikrisztusok útját követi. Ezek az egyének azzal kezdik, hogy nem végeznek valódi munkát, és nem valósítják meg a munkarendeket. Miután hosszú ideig vezetők voltak, és képesek néhány szót és doktrínát prédikálni, úgy érzik, hogy pozíciójuk biztos, van tőkéjük, és tekintélyt szereztek az emberek között. Ezután mernek elkezdni bármit megtenni, amit akarnak, és szembeszegülni Istennel. Mindig túlbecsülik magukat, azt hiszik, hogy tekintélyt szereztek a testvérek között, hogy szavaiknak súlya van, és ezért mindenben, amit tesznek, abszolút véleményformáló erővel és döntéshozatali tekintéllyel kellene rendelkezniük. Azt gondolják, az embereknek hallgatniuk kell rájuk; az embereknek – ahogy Isten házának is – menteniük kellene az ő presztízszüket, ha kínos helyzetbe kerülnek valami közben, vagy elvétik a szavakat. Isten házának egyeztetnie kellene velük minden felmerülő kérdésben, és részesítenie kellene őket a jó dolgokból, valamint jobb juttatásokat és nagyobb dicséretet kellene kapniuk, mint másoknak. Azt gondolják, Istennek is másképp kellene tekintenie rájuk. Tekintettel ezekre az általuk vélt előnyökre és felsőbbrendűségekre,

úgy vélik, Isten háza nem metszheti meg őket könnyen, nem leplezheti le romlott beállítottságukat mások előtt, és még kevésbé bocsáthatja el őket anélkül, hogy figyelembe venné az érzéseiket. Az ilyen emberek veszélyben vannak. A „múltbeli érdemeikre” támaszkodnak. Farizeusok, és már antikrisztusokká váltak. Nem a természetlénységük határozza ezt meg? Ha valaki az igazságra törekszik és rendelkezik az igazságvalósággal, támasztana-e ilyen észszerűtlen követeléseket Isten házával és Istennel szemben? (Nem.) Van egyfajta ember, aki miután hosszú ideig munkálkodott, úgy érzi, státuszt és tőkét szerzett, és így ilyen gondolatok és ilyen felsőbbrendűségi érzés alakul ki benne. Milyen ember ez? Olyan, akinek antikrisztusi a lényege. Mivel nem törekszik az igazságra és az antikrisztusok útját követi, arrogáns és önelégült, mindenféle észszerűtlen követelést támaszt Istennel és Isten házával szemben. A „múltbeli érdemeire” támaszkodik, a gyülekezetből él, ragaszkodik a státuszához, és végül antikrisztussá válik. Ez egy tipikus antikrisztus. Vannak ilyen emberek a gyülekezetben? Bárki, aki büszke arra, hogy szellemi ember, ilyen típusú. Nyilvánvalóan értéktelenek, és nem tudnak semmilyen konkrét munkát végezni, mégis szellemi embernek tartják magukat; olyan embereknek tartják magukat, akiket Isten jó szemmel néz, és akik az Ő tökéletesítésének célpontjai. Azt hiszik, ők Isten szeretett fiai, a győztesek. Milyen utat követnek az ilyen emberek? Olyan emberek ők, akik az igazságra törekszenek? Olyan emberek ők, akik alávetik magukat az igazságnak? Olyan emberek ők, akik alávetik magukat Isten vezényleseinek és elrendezéseinek? Egyáltalán nem, száz százalékig nem. Ők olyan emberek, akik státuszra, hírnévre és áldásokra törekszenek, és az antikrisztusok útján járnak. Amikor az ilyen emberek hosszú ideig pozíciót töltenek be, hosszú ideig hamis vezetőkként szolgálnak, elkerülhetetlenül antikrisztusokká válnak. Az antikrisztusok akadályozzák Isten házának munkáját. Képtelenek a munkarendek szerint munkálkodni, és képtelenek Isten akaratát követni vagy Isten követelményei szerint cselekedni; még kevésbé képesek feladni státuszukat, hírnevüket és érdekeiket, hogy a gyülekezet munkáját végezzék, mert ők antikrisztusok.

A vezetők és a dolgozók kilencedik felelősségéről szóló közlés elsősorban a munkarendek megvalósításáról szól. Az, hogy egy vezető vagy dolgozó megfelelő színvonalú-e és eleget tesz-e felelősségének, elsősorban attól függ, hogyan valósítja meg a munkarendeket, és ezen megvalósítások eredményeitől. Természetesen ezt a mércét használják a hamis vezetők és az általuk követett utak leleplezésére is, valamint azokra a következményekre, amelyeket Isten házának munkájára és Isten választott népének életbe való belépésére nézve magukkal hoznak. Mindezek a megállapítások, ítéletek és végső jellemzések a hamis vezetők munkarend-megvalósításán alapulnak. A munkarendek megvalósítása elsődleges feladat, ezért annak, hogy egy vezető vagy egy dolgozó megfelelő színvonalú-e, a munkarendek megvalósítása alapján való megállapítása nagyon is valószerű és rendkívül alapvető. Továbbá minden vezetőt és dolgozót ehhez a mércéhez mérni tökéletesen észszerű és igazságos, mindenféle tisztátalanság nélkül.

2021. április 24.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (11.)

A legutóbbi összejegyzésben a vezetők és a dolgozók felelősségének kilencedik tételéről beszélgettünk: „Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlése, kiadása és megvalósítása annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzése és nyomon követése.” Beszélgettünk azokról a felelőségekről, amelyeknek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük, és a munkáról, amit el kell végezniük, valamint a hamis vezetők néhány viselkedésformáját is boncolgattuk. Bár nem beszéltünk annak részleteiről, hogy a vezetőknek és a dolgozóknak hogyan kell végrehajtaniuk minden egyes munkarendet, viszont beszéltünk a munkarendek végrehajtásának alapelveiről, valamint arról, hogy mit kell tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak. A kilencedik tételről való beszélgetésünkön keresztül kaptatok-e konkrétabb, pontosabb meghatározást arról a munkáról, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük kell? Most már tisztában vagytok-e azzal, hogy mi az a munka, amit a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük kell? A legfontosabb számukra az, hogy a munkát Isten követelményei és az Ő házában munkarendje szerint hajtsák végre. Alapvetően erről van szó. Most már minden világos. Hogy egy vezetőnek vagy dolgozónak milyen munkát kell végeznie Isten házában, és hogy mi a felelőssége, azt a kilencedik tételben egészen konkrétan kellett volna közölni. Az alapvetően minden részletre kiterjed. A felelősségi körök behatárolt, és az is világosan ki van fejtve, hogy milyen munkát kell végezniük, illetve hogyan kell azt végezniük. Ha most, hogy ez világosan ki van fejtve, valaki még mindig nem tudja, hogyan kell konkrét munkát végeznie, az az ő problémája, mégpedig, hogy gyenge képességű. Ő olyan fajta hamis vezető, aki nem képes munkát végezni. Van egy másik fajta hamis vezető, aki csak a saját elképzelései és képzelődései szerint szervezi a munkát, és véletlenszerűen használja az embereket, ami ahhoz vezet, hogy sok dudás lesz egy csárdában. Nemcsak hogy nem végzi el jól a munkát – teljesen összezavarja azt, és nem hagyja előrehaladni. A hamis vezetők soha nem fogják végrehajtani a munkarendet, még kevésbé fognak valós munkát végezni. Csak azt a munkát végzik, amihez kedvük van, és csak az általános ügyekkel kapcsolatos munkára összpontosítanak; amikor dolgoznak, csak ahhoz értenek, hogyan osztogassanak parancsokat, illetve kiabáljanak üres jelmondatokat és doktrínákat. Soha nem követik nyomon a munkát, és az sem érdekli őket, hogy az eredményes volt-e. Ez a hamis vezetők egyik fajtája. Egyszóval, valaki akár nem tud valós munkát végezni, akár nem végez valós munkát vezetőként – bármilyenek is legyenek a körülmények –, ha nem tud eleget tenni a vezetők és a dolgozók felelősségének, illetve nem tudja végezni Isten megbízatásának munkáját, és ha nem sikerül végrehajtania az Isten háza által elrendelt különböző részmunkákat, akkor hamis vezető.

Nos, a vezetők és a dolgozók kilenc felelősségéről folytatott beszélgetésünk, valamint a hamis vezetők különböző megnyilvánulási módjainak leleplezése révén nyertetek-e némi alapvető ismeretet és megértést arról, hogy hogyan tegyetek eleget a

vezetők és a dolgozók felelősségének? (Igen.) Akkor hát könnyen elvégezhetőnek látjátok Isten házának munkáját? Magasak-e az emberrel szemben támasztott követelmények? Túlzottak-e? (Nem magasak; ezek mind olyan követelmények, amelyeknek meg tudunk felelni.) Vannak olyan vezetők és dolgozók, akik azt mondják: „Túl sok részmunka és munkatípus van, amit Isten háza megkövetel tőlünk. Minél magasabb beosztásban van egy vezető, annál szélesebb a munkaköre, és annál több részmunkáért felelős. Jól végezni azt a munkát, és látni, hogy az a Fennvaló követelményei szerint valósul meg – meghalnánk a kimerültségtől, nem igaz?” Esett-e össze bárki is a kimerültségtől, mert minden konkrét munkát jól végzett, mert minden részmunkát ott hajtott végre, ahol annak lennie kell? (Nem.) Megbetegedett-e bárki is a kimerültségtől? Van bárki is, aki annyira elfoglalt, hogy nincs ideje enni vagy aludni? (Nincs.) Lehet, hogy egyesek azt mondják: „Hogy érted azt, hogy nincs? Igenis vannak, akik kimerülnek a gyülekezeti munkában, mert hosszú ideig nem tudnak rendszeresen étkezni, vagy szabályozott módon dolgozni és szünetet tartani, kiegyensúlyozott mértékű munkával és pihenéssel. Odajutnak, hogy megbetegednek a kimerültségtől.” Hallottatok már ilyen helyzetről? (Nem.) Van-e olyan érzése valakinek, hogy miután meghallgatta a kilencedik tételt, és látta az Isten házában végzett különböző részmunkák konkrét tartalmát, valamint Isten házában a vezetőkre és a dolgozókra vonatkozó, e konkrét munka végzéséhez szükséges kötelező normáit, félelem és rettegés töltötte el? Érezte-e úgy, hogy „Nem könnyű vezetőnek vagy dolgozónak lenni. Egészséges test, jó képesség, nyílt természetű szív, valamint emberfeletti energia és erő hiányában ki tudná jól végezni a munkát?” Volt már valakinek ilyen gondolata? Megalapozott ez? (Nem.) Mitől lesz megalapozatlan? Először is, amikor a vezetők és a dolgozók Isten házában munkáját végzik, függetlenül attól, hogy milyen rangúak, és hogy a felelősségük széles körű-e vagy csak egyetlen részmunkára terjed ki, legalább az elsődleges munkájukat, legfeljebb egy vagy két további részmunkával együtt jól kell, hogy végezzék. Még ha széles körű munkával bízzák is meg őket, ez nem jelenti azt, hogy széles körű nyomon követést, illetve irányítást kell biztosítaniuk. Arra kell összpontosítaniuk, hogy átvegyék a legfontosabb munkák irányítását, illetve egyidejűleg foglalkozzanak bizonyos részmunkák gyenge pontjaival. Lehet, hogy egyesek tele vannak energiával, erős a felelősségérzetük és jó képességgel rendelkeznek, képesek széles skálájú, sokrétű munkát végezni, a fő munkájuk azonban elsősorban csak egy-két részmunkából áll. Más munkával kapcsolatban csak érdeklődniük, kérdezősködniük kell, meg kell próbálniuk megérteni azt, és csak azokat a problémákat kell megoldaniuk, amelyeket felfedeznek. Ez az egyik része. Másrészt, még ha egyidejűleg több részmunkával foglalkoznak, akkor is csak az elsődleges felügyelőkre kell támaszkodniuk, hogy elvégezzék ezeket a részmunkákat. Mindössze annyit tesznek, hogy felügyelik a különböző részmunkákat, ellenőrzik és irányítják azokat; a fő munka, amelyet maguknak kell elvégezniük, még mindig egyetlen részmunka. És vajon kimerülne az ember egyetlen részmunka végzésében? (Nem.) Ha az illető megfelelő képességű, és az elméje rugalmas, akkor észszerűen fogja intézni

a munkát az időbeosztás és a hatékonyság szempontjából. Nem egy szervezetlen összevisszaságban lesz, ahol nincs előrehaladás. Nem tűnik majd nagyon elfoglaltnak – egy meghatározott napirend szerint fog dolgozni –, a munka viszont hatékony lesz, és jó eredményekkel fog járni. Ez egy képességgel rendelkező ember, aki tudja, hogyan kell észszerűen beosztani a munkaerőt és az időt. A képesség nélküli vagy gyenge képességű emberek, bármilyen munkát is végeznek, zűrzavarosak. Mindennap meglehetősen elfoglaltak, de hogy mi foglalja le őket, azt ők maguk sem tudják biztosan megmondani. Nincs napirendjük, fogalmuk sincs az időről; elég korán kelnek és elég későn fekszenek le; nem tudnak rendszeres időközönként étkezni – de a munka hatékonyságát tekintve nem is végeznek valós munkát. Ez nem egy túlságosan gyenge képesség esete? (De igen.) Az ilyen emberek látszólag mindennap pihenés nélkül sűrögnek-forognak, a munka lényegét azonban nem tudják megragadni, azt sem tudják megkülönböztetni, hogy mi a sürgős és mi az, ami várhat, és a problémamegoldásban sem hatékonyak. Ez lelassítja a munkát. Majd' szétrobban a szívük a szorongástól, és kifehéyesedik a szájuk. De még az ilyen esetekben sem esnek össze a kimerültségtől. A gyenge képességű emberek napi nyolc óránál többet is dolgozhatnak, a munkájuk hatékonysága mégis sokkal gyengébb, mint a jó képességű embereké. Úgyhogy elfoglaltak kell, hogy legyenek, nemde? Annak kellene lenniük – nem tudnak eredményt elérni, még akkor sem, ha elfoglaltak; ha nem lennének elfoglaltak, megbénulna a munka. Olyasvalaki ez, aki annyira gyenge képességű, hogy nem alkalmas arra, hogy értsen a munkához, illetve képtelen elvállalni azt. Továbbá Isten házában munkája sok részmunkát foglal magába, a személyzeti és időbeli követelmények pedig egy kissé szigorúak. A legtöbb ember esetében, amikor kicsit elfoglaltabb, az azért van, hogy kiválóságra és jó eredményekre törekedjen, mivel Isten házában munkája különbözik a nem hívő világ vállalkozásainak és gyárainak munkájától. Azok gazdasági hasznot követelnek, míg mi a munka eredményeit hangsúlyozzuk. De mivel a legtöbb ember gyenge képességű, elvtelen és rendkívül alacsony hatékonyságú a munkájában, több időbe telik, mire eredményt ér el. Nincsenek-e most többségeiteknek negatív gondolatai a vezetők és a dolgozók felelősségéről? Egyvalami biztos: a vezetők és a dolgozók nem fognak összeroskadni a kimerültségtől, ha Isten házában követelményei szerint dolgoznak. Ezeken a külső, objektív tényezőkön kívül még van valami, amiben biztosak lehettek: ha egy embernek van terhe és van bizonyos képessége – és ne hagyjátok figyelmen kívül a tényt, hogy ott van a Szentlélek munkája –, akkor bizonyos problémákkal kapcsolatban, amelyeket nem tud elképzelni vagy előre látni, és bizonyos dolgokkal kapcsolatban, amelyekben még nem ment keresztül, és amelyekről nincs tapasztalata, a Szentlélek állandóan emlékeztetni fogja, bármikor megvilágosítva és segítve őt. A gyülekezet munkája nem teljes mértékben az emberi erőn, energián és az elvégzendő terheken múlik – egy részének a Szentlélek munkájára és vezetésére kell támaszkodnia, ahogyan azt a legtöbb ember megtapasztalta. Tehát akárhogyan is nézi az ember, a felelősségének való eleget tevés olyasmi, amit egy vezetőnek vagy

dolgozónak el kellene érnie. Ez nem egy többletkövetelmény velük szemben. Amikor a nem hívók a világban dolgoznak, azt a személyes képességük alapján teszik. Isten házában kötelességet végezni más: az ember nem csak a képességére alapozva teszi azt – az igazságalapelvek megértésére is támaszkodnia kell, ha eredményeket akar elérni. Olykor kölcsönösen segítenie is kell másokon, és harmonikusan együtt kell működniük, ha jól akarják végezni a kötelességét. Lehet, hogy egyesek azt kérdezik: „Az Isten házában való munka megköveteli-e tőlünk, hogy »hajoljunk bele a feladatba, és törekedjünk arra, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk halálunk napjáig«? »A tavasz selyemhernyói addig szőnek, míg meg nem halnak« – azt kell elérnünk? Isten háza csak akkor végez velünk, amikor már a halálunkon vagyunk a kimerültségtől?” Ezt követeli meg Isten az embertől? (Nem.) A vezetők és a dolgozók felelősségével kapcsolatos követelményekről szóló beszélgetésünk célja csupán az, hogy tisztánlátást és megértést nyújtson az embereknek arról, hogy miként működjenek együtt Isten munkájával az Általa megkövetelt igazságalapelvek és munkamódszerek szerint, hogy az Ő munkája rendezett, hatékony módon haladhasson előre, és hogy az Ő munkája és szavai képesek legyenek jobb eredményeket elérni az Ő választott népében. Ennek egyik aspektusa a munka kifejtéséről és terjesztéséről szól; a másik pedig arról, hogy Isten munkája és szavai elérjék azt a hatást, amelyet az Őt követőkön el kell érniük. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége, és ez az, amit a munkájuk során el kell érniük.

Tizedik tétel: Isten háza különböző anyagi javainak (könyvek, különböző felszerelések, gabona és így tovább.) megfelelő védelme és észszerű elosztása, valamint rendszeres ellenőrzések, karbantartás és javítás végzése a károk és a pazarlás minimalizálása érdekében; továbbá annak megakadályozása, hogy gonosz emberek birtokba vegyék ezeket

Ma tovább fogunk lépni, hogy a vezetők és a dolgozók felelősségének tizedik tételéről beszéljünk: „Isten háza különböző anyagi javainak (könyvek, különböző felszerelések, gabona és így tovább.) megfelelő védelme és észszerű elosztása, valamint rendszeres ellenőrzések, karbantartás és javítás végzése a károk és a pazarlás minimalizálása érdekében; továbbá annak megakadályozása, hogy gonosz emberek birtokba vegyék ezeket.” A kilencedik tétel egy viszonylag átfogó követelmény a vezetőkkel és a dolgozókkal szemben. A tizedik tétel a munka egy másik jelentős fejezete, amely a vezetők és a dolgozók felelősségére vonatkozó újabb konkrét követelményt tartalmaz. A munkának ez a része olyan javakat érint, amelyek Isten házához tartoznak, melyeknek egy részét a kötelességeiket teljes munkaidőben végző emberek létszükségleteinek kielégítésére vásárolják, másik részük pedig olyan felszerelések, anyagok stb., amelyeket az evangélium terjesztésének munkájához vásárolnak. Vannak még Isten szavait tartalmazó könyvek és néhány olyan dolog, amely a testvérek életbe való belépésével kapcsolatos, és amelyeket Isten házában kell megőriznie. Ezek olyan javak, amelyek az emberek Istenbe vetett hitével kapcsolatosak. Összesen három kategória van: az

élethez szükséges javak, a munkához szükséges javak és az Istenbe vetett hithez szükséges javak. Akár Isten háza vásárolja ezeket a javakat, akár a testvérek ajánlják fel, amint azok Isten házában birtokába kerülnek, az anyagi javak vezetői és dolgozói általi kezelésének és elosztásának kérdéséhez fognak kapcsolódni. Bár ez a munka kívülről nézve nem tűnik olyan fontosnak a gyülekezeti élethez, az adminisztratív munkához, illetve a szakmai munkához viszonyítva, és nem olyasmiről, amit napirendre kell tűzni, mégis fontos munka, amit a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük. Isten házában különböző javai hozzátartoznak a kötelességeket végző személyzet munkájához, életéhez, tanulmányaihoz és minden ilyesmihez, ezért azok védelme és észszerű elosztása nagyon fontos, és nem szabad figyelmen kívül hagyni.

Megfelelő védelem

Vezetőként és dolgozóként a gyülekezet adminisztratív munkájának jó elvégzésénél és a gyülekezeti élet jobbításánál is központibb helyet foglal el az evangéliumterjesztési munka, valamint a hozzá kapcsolódó különböző munkák jó elvégzése. Ezenkívül Isten házában különböző anyagi javait is megfelelően kell kezelni. Ezeket a javakat jól meg kell védeni; ne hagyjátok, hogy megpenészedjenek, vagy rovarok lepjék el őket, és ne engedjétek, hogy az emberek úgy vegyék birtokba őket, mintha a magántulajdonuk lenne. Isten házában konkrét követelményei és lépései is vannak arra vonatkozóan, hogy a vezetőknek és a dolgozóknak hogyan kell jól végezniük ezt a munkát. Azzal kell kezdeniük, hogy ellenőrzik, hogy az ezeket a javakat kezelő személyzet megfelelő-e, felelős emberek-e, és hogy tudják-e, miként kell kezelni azokat, valamint képesek-e szorgalmasan eleget tenni a felelősségüknek – hogy ezek a javak biztonságban lesznek-e a kezükben. Például a gabona tárolásakor nedves-e az a hely, ahol az esős évszakban tartják, amikor párás az időjárás és sok az eső? Azok az emberek, akik ezt irányítják, időben ellenőrzik-e? Ha a gabona nedves lesz, kiviszik-e száradni? Olyan lelkiismeretesen kezelik-e ezeket a dolgokat, mintha a sajátjaik lennének? Van-e ilyen emberi mivoltuk? Van-e bennük ilyen hűség? Azzal kell kezdeniük, hogy ellenőrzik azokat az embereket, akik ezeket a dolgokat kezelik, hogy lássák, milyen az emberi mivoltuk, van-e lelkiismeretük és erényesek-e. Ha úgy tűnik, hogy egy embernek jó az emberi mivolta és jószívű, és a többség jó véleményekkel van róla, de te még nem tudod, hogy alkalmas-e Isten háza javainak kezelésére, akkor mit tegyél? Nyomon kell követned, ellenőrizned és felügyelned kell a dolgokat. Egy kis idő elteltével utána kell kérdezned a dolgozóknak, hogy lásd, a gondnok eleget tett-e a felelősségének. A gabona esetében például a legnagyobb gondot a nedvesség jelenti. A gondnoknak ellenőriznie kell, hogy a magtárban van-e nedvesség, hogy a gabonában előfordulhatnak-e rovarok, és keresnie kell valakit, aki ért az ilyen dolgokhoz, hogy tanácsot kérjen tőle, és megértse, hogy milyen praktikák biztosíthatják, hogy a gabona ne legyen nedves és ne penészedjen meg, illetve ne lepjék el a rovarok. Miután elraktározták a gabonát, ellenőrizze gyakran a magtárat, illetve nyissa ki az ablakokat, hogy szellőzzön. Igazából így tenne eleget a

felelősségének. Ha a gondnok kezdeményezi ezeknek a dolgoknak az elvégzését anélkül, hogy sürgetni vagy emlékeztetni kellene, akkor megbízható, ami megnyugtató. Mi a helyzet azokkal az emberekkel, akik a különböző típusú felszereléseket védik – alkalmasak-e a munkára? Még nem tudod; őket is ellenőrizned kell. Hogyan védik a legtöbb felszerelést – az elektronikát, a bútorokat, a létesítményeket stb. –, ha azokat rendszerint nem használják? Vajon vigyáz rájuk a gondnok, és karbantartja őket? Ellenőrzi-e rendszeresen az elektronikát, bekapcsolja és beindítja-e? Ha körbeérdeklődsz, megtudhatod, hogy ezeknek a dolgoknak a gondnoka rendszeresen teszi ezt. Lehet, hogy ezek a dolgok csak ott állnak használatlanul, de nincs rajtuk por, ami azt jelenti, hogy valaki gyakran jön, hogy vigyázzon rájuk – látni fogod, hogy a gondnokuk jó, hogy eleget tesz a felelősségének. Ezután megnyugodhatsz. Vannak Isten szavait tartalmazó könyvek is. Mindegyikhez nehéz hozzájutni, ráadásul az Isten szavait tartalmazó könyvek minden Istenben hívő számára fontosabbak, mint bármi más – fontosabbak, mint a gabona, az elektronika vagy bármely más hasonló javak. Tehát ezekkel a dolgokkal kapcsolatban annál inkább kell találnod egy alkalmas embert, aki kezeli őket, valamint egy alkalmas helyet a tárolásukra. Megfelelő szellőzésre, felügyeletre és ellenőrzésre is szükség van – nem lehet hagyni, hogy a könyvek nyirkosak vagy nedvesek legyenek, illetve hogy az egerek megrágnák őket. Ezekre a dolgokra mind oda kell figyelni. Nos, megfelelőek-e a munkára az ilyen javakat kezelő emberek? Ezt is gyakran kell ellenőrizni. Ha a gondnokok lusták, hanyagok és figyelmetlenek, egyes javak károsodni fognak, ha nem a nedvesség és a penész, akkor a rovarok miatt. Ezek mind a vezetők és a dolgozók hanyag ellenőrzése és felügyelete által okozott veszteségek. Ha a gondnokok megfelelően gondoskodnak ezekről a javakról, akkor a vezetők és a dolgozók ezen felelőssége teljesül. Függetlenül attól, hogy ezek a javak nagyok vagy kicsik, és hogy gyakran használják-e őket vagy sem, mindaddig, amíg Isten házában vannak, el kell intézni, hogy valaki kezelje őket. A javaknak biztonságban kell lenniük, függetlenül attól, hogy milyen fajtájúak és hol tárolják őket, és biztosítani kell, hogy semmi bajuk ne essen. Ezt jelenti hűségesség és felelősségteljesnek lenni. Mit kell tenni, ha a dolgokat kezelő személyről kiderül, hogy nem megfelelő? Azonnal ki kell igazítani a számára kijelölt kötelességet, és találni kell valakit a helyére. Vannak például olyanok, akik semmittevők, akik enni szeretnek, de dolgozni nem, és semmilyen felelősséget nem vállalnak. Hanyagul bánnak a gyülekezet dolgaival, mintha köztulajdon lenne, azt gondolva, hogy amíg azok nem vesznek el, addig rendben van. Nem érdekli őket és nem is kérdezősködnék arról, hogy ezek a dolgok penészesek vagy bogarasak-e, illetve hogy valamelyik megrongálódott-e. Valahányszor megkérdezed őket, azt mondják, hogy ellenőrizték őket, és minden rendben van. Valójában már régóta nem voltak ellenőrizni a dolgokat. Aztán eljön a nap, amikor valaki hirtelen felfedezi, hogy a gabona megpenészedett, és néhány felszerelés huzalait megrágták az egerek, sőt még az Isten szavait tartalmazó könyvek is annyira átnedvesedtek, hogy elmosódott és homályos lett bennük az írás. Vajon nem túl késő csak ekkor fedezni fel ezeket a

dolgokat? (De igen, a kár már megtörtént.) Ez a nem megfelelő kezelés eredménye. Hát nem alkalmatlan-e akkor az azokat kezelő személy? Hát nem silány az emberi mivolta, és nem erkölcstelen? (De igen.) A nem hívők erkölcstelennek neveznék az ilyen embereket; mit mondunk mi? Hogy ennek az embernek rossz az emberi mivolta, hogy nem hűséges. Még ennek a kis felelősségnek sem tud eleget tenni; még azt sem tudja elvégezni, amit valaki, aki csak egy kicsit is fáradozik, akinek csak egy kis lelkiismerete és emberi mivolta van, megtehetne. Vajon még mindig Istenben hívő? Még a nem hívők is azt a nézetet vallják, hogy „tégy meg mindent, hogy hűségesen kezeld mindazt, amit mások rád bízta” – ez az ember még a nem hívők minimális erkölcsi normájának sem felel meg, így nyilvánvalóan alkalmatlan arra, hogy a javakat kezelő személyzet tagjaként szolgáljon. Az alkalmatlan emberekkel azonnal foglalkozni kell, és megfelelő embereket kell találni a helyükre. Ha nem bízol meg a javakat kezelő személyzetben, és nincs időd arra, hogy te magad ellenőrizd a dolgokat, vagy valamilyen, körülményekből adódó okból nem tudod nyomon követni és ellenőrizni a dolgokat, akkor ebben az esetben mi a teendő? Megkérheted a dolgokat kezelő személyt, hogy írjon garancialevelet arra vonatkozóan, hogy ha az általa kezelt javakban kár keletkezik, azt ő fizeti ki, illetve hajlandó bármilyen büntetést elfogadni Isten házáért. Ezt az adminisztratív rendszer szerint kell megoldani. Ha egy vezető vagy dolgozó képes a munkáját ilyen szinten végezni, akkor eleget tesz a felelősségének.

Isten házának bármely anyagi java, legyen az nagy vagy kicsi, drága vagy olcsó, akár hasznos a számodra, akár nem, a te felelősséged, ha neked kell kezelned azt. Ez a munka a vezetők és a dolgozók felelősségi körébe tartozik, ezért találnod kell egy alkalmas személyt és egy alkalmas helyet arra, hogy megfelelően védve legyen. Ne hagyd, hogy Isten házának javai megsérüljenek. Például az Isten szavait tartalmazó könyvek védelme esetében – ha egy vezető vagy dolgozó gondoskodott a megfelelő személyzetről, akkor is időről időre utána kell kérdeznie: „Sok könyv volt kiadva mostanában, de ne legyetek figyelmetlenek, még ha kevesebb is maradt belőlük. A könyvek tárolásakor a legfontosabb, hogy ne hagyjátok, hogy átnedvesedjenek, vagy a nap károsítsa őket, illetve ne hagyjátok, hogy összenyomódjanak és deformálódjanak.” Időről időre érdeklődni és kérdezősködni kell. Ha új könyvek érkeztek, meg kell kérdeznie, hogy mennyire vannak védve; elférnek-e mind az eredeti helyen, és ha nem, találtak-e számukra másik helyet, és milyen az a hely, biztonságos és száraz-e; jól vannak-e tárolva a könyvek; és ha az egerek aggodalomra adnak okot, szükséges-e macskát tartani. A vezetőknek és a dolgozóknak meg kell tenniük mindezeket a dolgokat, és felelősséggel tartoznak értük. Ez a munka egy kissé jelentéktelennek tűnhet, de ez is egyike azoknak a feladatoknak, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak rendszeresen el kell végezniük. Ne becsüld alá – komolyan kell venni. Lehet, hogy ezek a dolgok köztulajdonban vannak, és nem képezik magánszemély tulajdonát, de jól meg kell védeni őket; függetlenül attól, hogy a jövőben hasznodra lesznek-e, és függetlenül attól, hogy használatra a tied-e, a te felelősséged jól megvédeni őket, ez rád hárul, és nem szabad

semmilyen okot vagy kifogást keresned arra, hogy ezt elhárítsd, és ne törődj vele. Amennyiben valami a te felelősséged, neked kell irányítanod, neked kell elvégezned a munkát. Mindezzel kapcsolatban neked kell kérdezősködnöd és megpróbálnod megérteni a dolgokat, illetve személyesen részt vened benne. Ha van időd elmenni a helyszínre, hogy saját magad nézd meg, az természetesen jobb lenne. Ha azonban a körülmények és a feltételek ezt nem teszik lehetővé, vagy ha túlságosan el vagy foglalva a munkáddal, akkor is időben kérdezősködnöd és érdeklődnöd kell utána, hogy Isten házában javai semmilyen módon ne sérüljenek meg, illetve ne vesszenek kárba. Ha ezt megteszed, az azt jelenti, hogy eleget tettél a vezetők és a dolgozók felelősségének.

Ésszerű elosztás

Isten házában anyagi javai esetében a védelmükön kívül van még egy fontos munka: azok ésszerű elosztása. Mindezek a javak az emberek használatára szolgálnak – ezek mind hasznos dolgok –, így a fő cél a védelmükkel az, hogy ésszerűen lehessen használni őket. Mielőtt ezek a javak ésszerű használatba kerülnének, a vezetők és a dolgozók feladata, hogy ésszerűen osszák el őket. Mi az ésszerű elosztás? Isten házában alapelvei és szabályai vannak arra vonatkozóan, hogy kinek kell ezeket a javakat használatra adni. Akár a testvérek ajánlják fel, akár Isten háza vásárolja meg ezeket a javakat, a fő céljuk nem az, hogy segítyezésre vagy jótékonyági munkára adományként halmozzák fel őket; hanem hogy használja azokat minden testvér, aki teljes munkaidőben végzi a kötelességeit. Tehát az, hogy hogyan kell elosztani őket – milyen alapelvek vonatkoznak az elosztásukra – egy másik felelősség, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük Isten háza különböző anyagi javainak kezelése során. Említettük itt az ésszerű elosztást; ebben az esetben az „ésszerűség” Isten háza által megkövetelt alapelv.

I. Az Isten szavait tartalmazó könyvek ésszerű elosztása

Az Isten szavait tartalmazó könyvekkel fogjuk kezdeni. Minden alkalommal, amikor új könyveket adnak ki, Isten házában az alapelvek tekintetében követelményei és szabályai vannak arra vonatkozóan, hogy kiknek kell kiadni ezeket a könyveket. A gyülekezetben vannak olyanok, akik olvassák Isten szavait, és olyanok, akik nem, vannak olyanok, akik szeretik az igazságot, és olyanok, akik nem, és vannak olyanok, akik kötelességeket végeznek, és olyanok, akik nem – különbséget kell tenni az ilyen típusú emberek között. A tankönyvek kategóriájába tartozik néhány speciális könyv is – nyelvtankönyvek, szótárak és más ilyen jellegű segédkönyvek. Mindezeket szigorúan az alapelveknek megfelelően kell kiosztani. Azoknak kell odaadni, akiknek szükségük van rájuk, és nem azoknak, akiknek nincs. Aztán vannak olyan segédkönyvek, amelyeket viszonylag kis példányszámban nyomtatnak – ha ezeket kiadják valakinek, mit követelnek meg az illetőtől? Elolvashatod őket, de ne rongáld meg; ne hagyd őket szanaszét, és ne tépj ki belőlük lapot önkényesen. Amikor pedig befejezted az olvasást, vissza kell tenni

őket az eredeti helyükre. Az Istenben való hitről szóló könyveket a vezetőknek és a dolgozóknak szigorúan Isten házának munkarendjével összhangban kell kiosztaniuk, és hagyniuk kell, hogy Isten választott népe is megértse az alapelveket, és azok szerint cselekedjen.

II. A különféle felszerelések észszerű elosztása

A következőkben a különféle felszerelések elosztási módja következik. Ez egy viszonylag lényeges feladat. A különféle felszerelések elosztása némileg szigorúbb. Az ilyen felszerelések közé tartozik az elektronika, valamint a különböző szakmákhoz szükséges eszközök. Amikor a vezetők és a dolgozók ezeket kiosztják, arra vonatkozóan is kell, hogy legyenek alapelvek. Azoknak, akiknek kiadják, olyan embereknek kell lenniük, akik képesek jártassággal kezelni, és helyesen, észszerűen használni az ilyen felszereléseket. Ha valaki kezdő, vagy egyszerűen nem tudja, hogyan kell használni azt, akkor nem szabad kiadni neki. Ez különösen igaz a jó minőségű, csúcskategóriás elektronikai eszközökre, mint például a csúcskategóriás kamerák és a drágább számítógépek, valamint a hangrögzítő- és fényképezési felszerelések, vagy a videós utómunkálatokhoz szükséges felszerelések – a károk megelőzése érdekében az ilyen felszereléseket még kevésbé szabad kiadni ilyen személynek. A vezetőknek és a dolgozóknak biztosítaniuk kell, hogy azok, akik ilyen felszereléseket használnak, egyrészt képesek legyenek megbecsülni a berendezést, másrészt pedig képesek legyenek helyesen használni és karbantartani azt. Például van olyan gép, amelynek a rá vonatkozó előírások szerint két óra használat után tíz percig pihennie kell, hogy lehűljön. Ha nem hűl le, az károsítja a gépet, és lerövidíti annak hasznos élettartamát. Azok, akik megbecsülik a gépet, szigorúan a karbantartására vonatkozó óvintézkedéseknek megfelelően fogják használni; saját maguktól követni fogják azokat, anélkül, hogy erre utasítanád őket, és még szigorúbbak és pontosabbak lesznek, ha még biztatod is őket. Az ilyen emberek alkalmasak a gépek használatára; alkalmasak a csúcskategóriás dolgok használatára, mert meg tudják becsülni a gépeket, és komolyan veszik a karbantartásukra és javításukra vonatkozó óvintézkedéseket. Az ilyen emberek, akik képesek megbecsülni a gépeket és normálisan használni azokat, a legalkalmasabbak a kiváló minőségű gépek elosztására és kiosztására. A vezetőknek és a dolgozóknak e tekintetben megfelelő átvilágítást kell végezniük. Ha van egy csúcskategóriás számítógép, és azt bárkinek kiadják használatra, aki csak jelentkezik, és jelzi, hogy szüksége van rá, akkor vajon helyes-e itt az alapelv? (Nem.) Mi a baj vele? A vezetőknek és a dolgozóknak az ilyen javakat egyrészt a munkával megbízott személy szakmai kompetenciája alapján kell kiosztaniuk és elosztaniuk, másrészt pedig az alapján, hogy az adott személy mennyire tartja becsben a gépeket, van-e emberi mivolta, értékeli-e a gépeket, amikor használja őket. Ha az illető nem tudja, hogyan kell gondoskodni a gépekről, illetve nem jártas a szakmai ismeretekben, és csak kíváncsiságból akar játszani a géppel, akkor korlátozni kell, és meg kell tiltani, hogy használja azt. Nem alkalmas arra, hogy kiváló minőségű

gépeket használjon és gondjukat viselje. A hétköznapi feladatokat végzőknek elég az, ha hétköznapi gépeket adnak. Akik értenek egy szakmához, jó az emberi mivoltuk, és tudják, hogyan kell használni, karbantartani és megbecsülni a gépeket, azok használhatnak magasabb minőségű dolgokat, mert jártasak a szakmában, és képesek a kiváló minőségű gépeket használni. Ha egy zavaros fejű vagy durva embernek valami kiváló minőségű gépet adsz, hogy használja, akkor csupán néhány nap alatt tönkre fogja tenni azt. Mások nem fogják tudni használni, és nem lesz könnyű megjavítani. Ez nemcsak a gyülekezet munkáját akadályozza, hanem Isten házában egy anyagi javát is elpazarolja. Mi következik ebből? Hogy az ilyen emberek nem alkalmasak arra, hogy jó gépeket használjanak. A jó gépeket azoknak kell használatba adni, akiknek van emberi mivoltuk, akik értenek a szakmájukhoz. Akik nem értenek egy szakmához, és akiknek silány az emberi mivoltuk, azoknak elég jó az, ha hétköznapi dolgokat használnak. Ésszerű-e a dolgoknak ez a fajta elosztása? (Igen.)

A különböző emberek különbözőképpen bánnak mindenféle anyagi javakkal. Vannak, akik vesznek egy csúcskategóriás számítógépet, és az két év használat után még mindig újnak tűnik; a képernyőn soha nem látszik egy ujlenyomat sem, és a billentyűzet mindig olyan tiszta, egy porszem sincs rajta. Az asztal is szép és rendezett, a számítógépen tárolt adatok pedig szervezettek és áttekinthetőek. Ha valaki azt mondja nekik, hogy nem tesz jót a képernyőnek, ha huzamosabb ideig használják, rögtön megkérdezik, hogyan lehet a legjobban védeni a képernyőt – amelyik módszer a legjobb, azt követik. Ha valaki azt mondja nekik, hogy a számítógépnek huzamosabb használat után pihennie kell, hogy rosszabbul fog működni, ha túlmelegszik, ami befolyásolja a gép élettartamát, akkor, amikor észreveszik, hogy több mint két órája használják a számítógépet, azonnal leállítják, hogy hagyják lehűlni. Ha lassan hűl le, mert az időjárás túl meleg, beállítanak egy ventilátort, hogy fújja. Olyan különleges gondoskodással bánnak a géppel, mintha a gyermekük lenne. Különösen figyelmesek és óvatosak, amikor a táskájába teszik, amikor pedig az asztalra helyezik, le kell tisztítaniuk annak a felületét, és megfelelően kell elhelyezniük a gépet. Hát nem ez az egyik erősségük? (De igen.) Az ilyen emberek nemcsak hogy maguk megbecsülik a gépeket – nehezen viselik el azt, ha látják, hogy mások tönkreteszik és megrongálják a gépeket. Az ilyen emberek alkalmasak arra, hogy jó gépeket használjanak. Vannak olyan pénzes emberek is, akik csúcskategóriás számítógépeket vásárolnak, amelyeket egyáltalán nem becsülnek meg, miután hazavitték őket. Bármennyi por is telepszik rájuk, nem tisztítják meg, és eléggé összekoszolják őket. Mások két évig használnak egy gépet, és még mindig újnak tűnik; ezek az emberek két hónapig használják, és úgy néz ki, mintha tíz évet használták volna. Szólj nekik, hogy a gépeket karban kell tartani, és azt fogják mondani: „Mi értelme karbantartani azt a dolgot? A gépek szolgálatot végeznek az embereknek, az emberek szolgálatában állnak. Ha tönkremennek, csak vegyél egy újat!” Következésképpen a gép a nem megfelelő használat miatt kevesebb mint hat hónap alatt tönkremegy. Mit gondolsz ezekről az emberekről? Alkalmasak-e arra, hogy kiváló minőségű gépeket

használganak? (Nem.) Bármilyen szép számítógépeket vásárolnak is, nem gondolnak arra, hogy megbecsüljék, hanem hajigálják és hanyagul helyezik el azokat. Némelyikük megkarcolódik, némelyiküket víz rongálja meg, némelyek a földre esnek és összetörnek. Nagyon durván használják őket. Valami hiányzik az ilyen emberek emberi mivoltából. Hajlandóak vagytok-e jó gépeket kiosztani az ilyen emberek használatára? (Nem.) Vannak, akik szemüveget hordanak, és a lencsék mindig nagyon tisztára vannak törölve, míg másoknak a lencséi piszkosak, koszosak, ujjlenyomatok és hasonlóak vannak rajtuk. Hogyan tudják egyáltalán használni így? Azok, akik vigyáznának a szemüvegükre, különösen odafigyelnek, amikor leteszik azt; semmiképpen sem hagyják, hogy a lencsék hozzáérjenek az asztallaphoz vagy bármilyen tárgyhoz, és azt sem hagyják, hogy a lencsék megkarcolódjanak, vagy bármilyen horzsolás keletkezzen rajtuk. Különösen a rövidlátók számára nagyon fontos a szemüveg – hogyan fogod használni, ha megkarcolod a lencsét? Vannak, akik durván bánnak a szemüvegükkel, és a lencsék már rövid viselés után is homályosak. Semmit sem látnak tisztán, amikor viselik – jobban járnának, ha nem lenne rajtuk. Mégis úgy gondolják, hogy rendben van, ha továbbra is úgy hordják, ahogy van, mintha édes mindegy volna. Ez zavarba hoz Engem. Vajon nem az a céljuk a szemüveg viselésével, hogy tisztábban lássanak? Mit látnak tisztán, ha a lencséje csupa kopás? Hát nem durva emberek ezek? Valóban durvák! A túlságosan durva emberek emberi mivoltából hiányzik valami – nem tudják, hogyan kell vigyázni a dolgokra, még kevésbé gondolnak arra, hogy megbecsüljék azokat.

Vajon mi a vezetők és a dolgozók felelőssége, amikor Isten házában fontos felszereléseiről és eszközeiről van szó? Az ilyen felszerelések elosztásakor azokat megfelelő embereknek kell adniuk. Akik ilyen fontos, kiváló minőségű felszereléseket használnak, azoknak feltétlenül olyanoknak kell lenniük, akik tudják, hogyan kell megbecsülni a dolgokat. Becsülni fogják, vigyázni fognak rá, és karbantartják; ha az ő birtokukban van, biztos lehetsz abban, hogy soha nem fogják szándékosan vagy saját maguk által okozott tényezők következtében tönkretenni vagy megrongálni, hacsak nem egy pillanatnyi figyelmetlenség vagy az általános ismeretek valamely elemének hiánya miatt. Az ilyen emberek használhatják ezt a felszerelést; kiváló minőségű, jó felszerelést lehet számukra kiosztani. Azoknak, akik természetüknél fogva durván bánnak a dolgokkal, elég, ha csak hétköznapi tárgyakat adnak használatra. Továbbá az ilyen felszerelések és szerszámok gondnokai felelősek azért is, hogy nyilvántartást vezessenek azok használatáról: ki mit vitt el, és mennyi ideig használta azt, illetve melyik tárgy az, amelyet kizárólagosan csak egyvalaki használhat, kinek kell az értékének megfelelően kártérítést fizetnie, ha megrongálódik. Mindkét félnek alá kell írnia ezeket, hogy a dolgok mindenki számára tisztességesek és észszerűek legyenek. A gépekre és felszerelésekre jól kell vigyázni, akár rövid, akár hosszú távú a használatuk; a felhasználónak meg kell tanulnia helyesen használni őket, és ha meghibásodnak, azonnal meg kell javítani azokat. Minél pedánsabban végzik ezt a munkát, annál jobb. Ha olyan helyzet áll elő, amikor a Sátán rendszere embereket tartóztat le, akkor a

vezetők és a dolgozók legfontosabb felelőssége az, hogy a pontos felszereléseket és eszközöket megbízható, becsületes embereknek osszák ki. Miután eljuttatták, adniuk kell néhány tanácsot az illetőnek, mondván: „Ezek Isten házából származó dolgok, a kötelességed végzésére használd őket. Nem arra valók, hogy játsszál velük. Észszerűen kell használnod őket, és jól kell vigyáznod rájuk. Ne tegyél kárt bennük. Mivel ezek a felszerelések és eszközök szükségesek a kötelesség végrehajtásához, ha megrongálódnak, az értéküknek megfelelő kártérítést kell fizetni. Ha a munka a megrongálódott felszerelések miatt késik, az már komolyabb természetű probléma, ami azt jelenti, hogy valamilyen zavar és rombolás történt. Tudnod kell tehát, hogy a kötelességek végzése során hogyan használj helyesen mindenféle felszerelést és eszközt – semmiképpen sem szabad kárt tenned Isten házában tulajdonában. Ne feledkezz meg ezekről az alapelvekről: észszerű használat, rendszeres ellenőrzés, javítás és karbantartás – ha valami meghibásodik, azonnal jelentsd, és kérj javítást!” Ahhoz, hogy ezt a munkát jól végezzék, a vezetőknek és a dolgozóknak egyrészt ismerniük kell az elosztás és a használat alapelveit, másrészt pedig tudatniuk kell a felhasználókkal, hogy hogyan végezzék a karbantartást és a fenntartást, ha pedig meghibásodás történik, hogyan végezzék a javítást stb. Ez alapismeret, amelyet az embereknek meg kell érteniük és birtokolniuk kell, amikor mindenféle felszerelésről és eszközről való gondoskodásról és azok használatáról van szó.

A vezetőknek és a dolgozóknak észszerűen kell elosztaniuk Isten házában különböző felszereléseit. Ha például egy dolgozónak szüksége van egy viszonylag széleskörű funkciókkal rendelkező számítógépre, akkor ki kell osztanod neki egyet. Ha azt mondja, hogy egy nem elég, akkor meg kell kérdezned, hogy miért nem elég, és utána kell járnod, hogy lásd, tényszerű-e, amit mond. Ne csak igazodj az igényléséhez, és adj neki annyi számítógépet, amennyit kér, kettőt adva, ha azt mondja, hogy egy nem elég, hármat adva, ha azt mondja, hogy kettő nem elég. Hát nem úgy osztogatnád akkor a számítógépeket, mintha azok játékok lennének? Nem lenne ez meggondolatlanság? Először meg kell vizsgálnod a helyzetet, és Isten házában alapelvei szerint kell döntést hoznod. Semmiképpen sem szabad önkényesen jóváhagynod mindenféle kérelmet, ha egyesek a kötelesség végzésének ürügyén csak nyakra-főre kérelmeket nyújtanak be. Továbbá előfordulhat, hogy néhány fontos munkát végző embernek kiválóbb minőségű számítógépre van szüksége, de a személyi számítógépe alacsonyabb konfigurációjú. A vezetőknek és a dolgozóknak ezt is azonnal meg kell vizsgálniuk, és észszerűen kell elosztaniuk a felszereléseket. A számítógépekkel való ellátásról az adott személy munkájának jellege és a számítógép kategóriájával szemben támasztott követelmények alapján kell döntenie. Ha valaki csak egy átlagos vezető vagy dolgozó, és nem foglalkozik számítástechnikai vagy videokészítési munkával, és csak olyanokra használja a számítógépet, mint internetezés, információk keresése és híváskezdeményezés, illetve nincs sok igénye a számítógép műszaki jellemzőit illetően, akkor elég lesz neki egy átlagos számítógép. Vannak idősebb emberek, akik csak olyan egyszerű műveleteket

tudnak elvégezni, mint a gépelés, az internetezés és a híváskezdeményezés, de amint vezetővé vagy dolgozóvá válnak, igencsak csúcskategóriás számítógépet kapnak. Észszerű ez? Nem törekednek-e különleges kiváltságokra? Nem élvezik-e a státusz előnyeit? (De igen.) Mire kell használni ezt a fajta csúcskategóriás, kiváló minőségű felszerelést? A megfelelő dolgozó személyzetnek és szakmai személyzetnek kell használatba adni. Nem egy személy státuszának kell megfeleltetni. Egyes vezetők és dolgozók tévesen azt hiszik, hogy kiváltságos használati jogot kellene élvezniük Isten házában különböző tárgyai felett. Vajon ez egy szabály Isten házában? Nem. Egyesek, amint vezetőkké és dolgozókká válnak, hamarosan kiváló minőségű számítógépeket, mobiltelefonokat és fejhallgatókat kapnak, mindenféle kiváló minőségű felszereléssel látják el őket. Vajon mi ennek a következménye? Tényleg a munkában elérendő jó eredmények érdekében történik ez? Vajon nem testi élvezetekre vágnak ezek az emberek? Egyáltalán, mire használsz kiváló minőségű számítógépeket? Nem csupán online összejöveteleket tartasz, és szavakat meg doktrínákat prédikálsz? Tudod, hogyan kell videókat feltölteni, illetve képes vagy videókat készíteni? Tudod, hogyan kell fenntartani a hálózati biztonságot, vagy tudsz weboldalt létrehozni? Értesz ezekhez a szakmákhoz? Ha nem, akkor minek kell neked valami kiváló minőségű számítógép? Hát nem undorító ez? (De igen.) Ha saját pénzzel rendelkezel, senkit sem érdekel, hogy hány számítógépet vásárolsz belőle, és senki sem fog beleszólni, bármilyen kiváló minőségűek is legyenek. Most arról beszélünk, hogyan kell Isten házában anyagi javait észszerűen elosztani. Mit jelent az, hogy „észszerűen”? Amikor a vezetők és a dolgozók Isten házában ezt a kiváló minőségű felszerelést használják, az „észszerű” használatnak számít? (Nem.) Nem értenek a szakmához, és nem tudják, hogyan kell bármit is csinálni. Vajon az, hogy kiváló minőségű számítógéppel rendelkeznek, őket is kiváló minőségűvé teszi? Miért hivalkodnak? Isten házában nincs olyan szabálya, amely a vezetők és a dolgozók számára kiváltságos jogot biztosítana az anyagi javak használatára és elosztására; nincs ilyen különleges kiváltságuk, és ez nem észszerű alapelv Isten háza számára a javak elosztásában – egyáltalán nem észszerű. Ha valaki olyan helyzetben van, hogy megveheti ezeket a dolgokat saját maga, akkor megteheti; ha nincs olyan helyzetben, és szüksége van arra, hogy Isten háza ossza ki számára, akkor elég, ha átlagos dolgokat használ. Ez tisztességes és észszerű. Azok, akik valóban tudják, hogyan kell használni ezt a kiváló minőségű felszerelést, azok ilyen munkában részt vevő szakemberek, ezért Isten házában ilyen felszerelést kell kiosztania nekik. Ez néhány olyan alapelv, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell érteniük és fel kell fogniuk Isten háza anyagi javainak elosztásával kapcsolatban. Ezen alapelvek szerint ellenőrizd le újra, hogy észszerűtlenül vannak-e elosztva valahol ezek a dolgok. Ha igen, akkor siess és javítsd ki. Egyesek, miután vezetővé vagy dolgozóvá válnak, látják, hogy Isten házában senki sem hízeleg nekik, hogy senki sem ad nekik kiváló minőségű dolgokat, és hogy még mindig a saját, régi ruháikat hordják, még mindig a saját, nagyon hétköznapi kis számítógépüket használják, és hogy Isten háza nem adott nekik egy jót. Ezért elmennek a pénzügyi

csapathoz, és számítógép vásárlását kérelmezik. Észszerű ez? (Nem.) Azt mondják: „Ha nem adjátok ki nekem, nem fogom végezni a kötelességemet – keresni fogom az alkalmat, hogy isten házáat rávegyem arra, hogy egy kiválóbb minőségű, újabb modellű, gyorsabb számítógépet vásároljon nekem!” Nagyon bátrak – nincs olyan, amit ne mernének megtenni. Miután ezek az emberek vezetővé válnak, Isten házáat a sajátjukként kezelik, azt gondolva: „Isten házának pénze az enyém is – úgy fogom elkölteni, ahogy nekem tetszik!” Ez olyasvalami, amire az antikrisztusok képesek.

III. A különféle napi ellátmányok és ételek észszerű elosztása

Most már túl vagyunk a különböző anyagi javak és felszerelések észszerű elosztásáról szóló beszélgetésen. A következőkben a mindennapi élethez szükséges dolgokról fogunk beszélgetni, mint például a gabonafélékről, a zöldségekről és szárított ételekről, valamint a főzéshez szükséges hozzávalókról, különböző kiegészítő ételekről és így tovább. Ezeket a dolgokat nemcsak hogy észszerűen kell védelmezni, hanem észszerűen kell elosztani is. Nos, hogyan kell ezeket a különböző dolgokat észszerűen elosztani? Isten házának normái vannak az ételeire vonatkozóan, és azoknak, akik ezeket a dolgokat kezelik, észszerűen kell elosztaniuk őket, szigorúan betartva ezeket a normákat. Nem adhatnak a jó ételekből többet a hozzájuk közel állóknak. Például, ha valami finom, jó minőségű rizst szereznek be, vagy ha valamilyen gyümölcsöt vagy húst csak alkalmanként vásárolnak, és abból többet adsz ki annak, akivel jóban vagy, illetve az összes jót neki adod ki, a rosszat pedig másoknak küldöd – ez vajon észszerű elosztásnak számít? (Nem.) Akkor hogyan mérhető itt az „észszerűség”? A dolgok elosztásának milyen módja tekinthető észszerűnek? Az egyenlő elosztás, amely megfelel az alapelveknek és a kötelező normáknak, amelyeket Isten háza az ételekre vonatkozóan meghatározott, annyi ételt kiadva, amennyit ki kell adni. Ha úgy érzed, hogy közel állsz valakihez, nekiadhatod a saját adagodat. Ne légy nagylelkű mások dolgaival, és ne használd Isten házának anyagi javait arra, hogy nagylelkűséget mutass mások felé; ha nagylelkű akarsz lenni, tedd azt a saját dolgaiddal. A nagylelkűség nem alapelv Isten házában – Isten házának alapelve az észszerű elosztás. A mindennapi létszükségletet és a különböző élelmiszereket az Isten háza által meghatározott normáknak megfelelően kell elosztani, nem pedig válogatás nélkül. Természetesen a vezetők és a dolgozók felügyelhetik és megnézhetik, hogy az ilyen javak elosztásáért felelős embereknek helyén van-e a szívük, észszerű-e az elosztásuk, az elosztás Isten házának alapelveivel összhangban történik-e, az emberek többsége hogyan számol be róla, van-e bármi panaszuk, és mindenkiről gondoskodnak-e. Mi a teendő, ha a javak időnként szűkösek? Rendszerben van-e, ha a vezetők és a dolgozók megtartják őket, hogy saját maguk fogyasszák el? Egyesek talán azt mondják: „A vezetőknek és a dolgozóknak a legmagasabb a státuszuk és a presztízszük, és általában ők azok, akik a legtöbbet beszélnek hozzánk, amitől kiszárad a szájuk. Ha van valami finomság, hagyjuk meg nekik, hogy ők egyék meg.” Rendszerben van-e így elosztani a dolgokat? (Nincs; a

dolgokat meg kell hagyni azoknak, akiknek valóban szükségük van rájuk.) Ha egyes, viszonylag drága egészségügyi termékekből kevés van, hogyan kellene elosztani őket? Azoknak kellene kiosztani, akik sok éven át feláldozták magukat Istenért és adakoztak. Ezek az emberek a koruk miatt rossz egészségi állapotban vannak, de azért még mindig lelkiismeretesen végzik a kötelességeiket, és a testvérek számára nagymértékben hasznosak voltak. Szükségük van arra, hogy kicsit karbantartsák és ápolják a testüket, és az a helyes, hogy ők fogyaszthassák és használhassák az ilyen egészségügyi termékeket. Senkinek sem kellene harcolnia a szűkös ellátmányokért. A vezetőknek és a dolgozóknak így kell elosztaniuk ezeket a dolgokat. Észszerű ez? (Igen.) Akkor az emberek többségének lenne-e kifogása az ilyen elosztás ellen? Van olyan, aki azt mondja: „Lehet, hogy nem vagyok annyira öreg, de rengeteg munkám van – több mint nyolc órát dolgozom nap mint nap. Lehet, hogy a munkám nem túl hatékony, és lehet, hogy nem végzem olyan sok éve, de néha az egészségem sem olyan jó. Miért nem törődik velem senki? Amikor jó dolgok vannak, sosem én vagyok soron, hogy megkapjam azokat, de amikor munka van, mindig engem keresnek meg”? Kell-e adni az ilyen embernek egy adagot? Ha már volt mersze kérni, hagyjatok neki valamit – észszerű ez? Beleegyeznének? (Nem.) Ha Én lennék, beleegyeznék. Miért kell ennyire aggódni az ilyesmit miatt? Az emberek nem az élvezetért élik az életüket; nem azért élnek, hogy egyenek, igyanak és mulatozzanak. Miért kell ilyen dolgokért harcolni? Ha valaki tényleg harcolni akar értük, és a körülményei valamennyire megfelelőek, akkor hadd élvezze egy kicsit ezeket a dolgokat. Ő valamilyen különleges szívességgel részesült, de téged nem ért veszteség emiatt; nem kell ennyire idegeskedni. Nos, tegyük fel, hogy valaki azt kérdezi: „Miért nem adsz nekem is? Az én egészségem sem rózsás; ha tényleg valami jót ehetnék, akkor jobb egészségi állapotomban több munkát tudnék végezni, és többet tudnék fáradozni Isten házáért, a munkám pedig hatékonyabb lenne.” Ha már ezt a kérést megfogalmazta, ne hozd zavarba azzal, hogy elutasítod, osszál ki neki néhányat. Másoknak nem kéne ennyire izgatniuk magukat emiatt – légy egy kicsit nagylelkűbb. Vajon ezek nélkül a dolgok nélkül az életed nem ugyanúgy folytatódna-e, mint eddig? Amit Isten ad az embereknek, az nem szűkös, hanem nagylelkű és bőséges – nem kell harcolni a dolgokért. Ha van valamilyen különleges dolog, és senki sem érzi úgy, hogy szüksége van rá, vagy élveznie kellene azt, akkor annak az embernek kell odaadni, hogy elfogyassza, akit a többség végső soron a legmegfelelőbbnek tart. Hangsúlyozzuk az emberi mivoltot és a dolgok észszerű elosztását. Aki ezeket a dolgokat megkapja, annak el kell fogadnia őket Istentől, és meg kell köszönnie Neki a kegyelmét. Másoknak nem kell harcolniuk azokért. Ha megteszed, akkor oktan vagy, szándékosan bajt okozol, és túlléped a határt. Így kell kezelni az ilyen különleges körülményeket. A különleges és a hétköznapi körülményekre egyaránt vannak alapelvek; ezeket nem szabad megkülönböztetés nélkül kezelni, még kevésbé az emberi kapcsolatok követelményei alapján. Ha ezek a dolgok észszerűen vannak elosztva, a vezetők és a dolgozók eleget tettek a felelősségüknek.

A napi ellátmányok és ételek elosztásakor a vezetőknek és a dolgozóknak is a valós helyzetek, a valós létszám és a valós szükségletek alapján kell eljárniuk, hogy igazán észszerű módon osszák el azokat, azzal a céllal, hogy ne hagyják, hogy pazarlás történjen vagy veszteségek keletkezzenek. Ez egy olyan felelősség, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük. Olykor, amikor nincs megértésük a konkrét körülményekről, előfordulhat, hogy bizonyos dolgokat egy alapvető alapelv szerint osztanak el, és utólag, a többiek visszajelzése és a későbbi ellenőrzés során értesülnek arról, hogy az elosztás nem volt észszerű, hogy egy kissé előíráshoz kötött volt. Ez esetben legközelebb javítaniuk kell, hogy elkerüljék a probléma megismétlődését, valamint mérsékeljék a pazarlást és a veszteséget. Így tesznek eleget a felelősségüknek. Természetesen a kár és a pazarlás elkerülése érdekében egyrészt több konzultációt kell tartaniuk a dolgok elosztásakor; szigorúan be kell tartaniuk az alapelveket is. Ez elengedhetetlen. Ne osszanak ki dolgokat válogatás nélkül, úgy, hogy nem adnak azoknak, akiknek valóban szükségük van rájuk, nem adnak azoknak, akik őszintén végzik a kötelességüket, akik birtokában vannak az igazságvalóságnak, hanem épp azoknak a hízelműeknek adnak, akiknek nincs lelki megértésük. Az alapelvekkel összhangban lévő cselekedet ez? (Nem.) Hát nem felelőtlen meggondolatlanság? Ha az ember nem az alapelvek szerint cselekszik, akkor nem tesz eleget a felelősségeinek. Mire vonatkozik az, hogy eleget tesz a felelősségeinek? Nem arra, hogy végigmegy a formásokon és betartja az előírásokat, és nem egy meghatározott lépéssorozat megtételével tesz eleget – hanem valóban szigorúan az Isten háza által megkövetelt alapelvek szerint cselekszik, miközben azt is biztosítja, hogy Isten házában egyetlen javát se érje pazarlás vagy kár. Ezt jelenti az, hogy valóban eleget teszel a felelősségednek. Például, ha öt embernek tojást adsz ki, mindegyiküknek egyet kell adnod naponta, és tíznaponta add ki, így pontosan ötvenet kell küldened. Egyrészt azért kell így kiadnod, mert ez kis mennyiség, és könnyű vigyázni rá; továbbá ez pontosan az a megfelelő mennyiség, amit megessznek. Nagyon is helyes így, az Isten háza által megkövetelt normák és előírások szerint gyakorolni – ez az alapelvek szerinti cselekvés. Ha egy vezető vagy egy dolgozó, félve a bonyodalomtól, egyszerre száz napra való tojást adna ki nekik – ötszáz tojást –, az helyénvaló lenne? Mondd csak, ötven tojást könnyebb szállítani és megóvni, vagy ötszázat? (Ötvenet.) Egy kisebb mennyiséget könnyebb szállítani és megóvni. Vannak, akik száz napra valót küldenek, és ennek következtében néhány összetörik útközben, néhány pedig akkor, amikor a rendeltetési helyre viszik őket. Egy kis törés a másik után, így egy adag károsodik. Ehhez hozzáadódik még az, hogy amikor az emberek látják, hogy sok tojás van kiadva, akkor csak úgy elpazarolják őket, és így a következő szállítmány napjáig nem lesz mit enniük. Nos, ha ezek a tojások összetörnek és károsodnak, nem a vezetők és a dolgozók hanyagsága okozza azt? (De igen.) Ha kérnek még, adhatsz-e nekik? Az alapelvek szerint a kijelölt időpont előtt nem adhatsz nekik többet, de ők megsértődnek, ha nincs mit enniük. Mit lehet itt tenni? Ez észszerű elosztást kíván. Ezeknek a dolgoknak az elosztásakor a vezetőknek és a

dolgozóknak feltétlenül be kell tartaniuk az észszerű elosztás alapelvét és az Isten háza által megkövetelt normát, idejében és rendszeresen adva ki azokat. Ezenkívül azonnal fel kell ismerniük, hogy volt-e pazarlás, voltak-e újbóli kérelmek vagy kérések olyan dolgokra, amelyekből a pazarlás miatt kevés van, és volt-e pazarlás olyan kiadott dolgokkal, amelyeket nem szerettek az emberek. A húsokat és a zöldségeket például egyaránt kiadják, a legtöbb ember pedig a húst részesíti előnyben, így lehet, hogy azt négy-öt nap alatt elfogyasztja, a zöldségek pedig megmaradnak. A zöldségek nem állnak el jól; némelyikük egy idő után megromlik és megrohad, így elfogynak, mielőtt a következő adagot kiadnák. Lehet, hogy valaki ezután újra jelentkezik, és még kér. Ilyen esetben kell-e adni még? Észszerű-e adni még neki? (Nem.) Mások sunyi módon felfalják a húst és a tojást, és megeszik az összes olyan zöldséget, amit szeretnek, miközben mindenféle okot és kifogást hoznak fel, hogy ne egyék meg azt, amit nem szeretnek. Ha a zöldségek megsárgulnak és megromlanak, azt mondják, hogy ehetetlenek, és végül a disznókkal és a tyúkokkal etetik meg, vagy egyszerűen kidobják azokat, majd kérnek még. Amikor a vezetők és a dolgozók ilyen esettel találkoznak, hogyan kezeljék azt? Ha azt mondják, hogy „legközelebb többet adok majd nektek, ha úgy látom, hogy nem elég – többet fogok juttatni nektek, mivelhogy sokat esztek”, akkor megfelelő módja-e ez a helyzet kezelésének? Hát nem vak? (De igen.) Hogy lehet, hogy vakok? (Nem értik meg, hogy mi történik valójában: A fő ok, amiért az általuk kiadott élelmiszer nem volt elég, az, hogy elpazarolták.) Elhamarkodottan következtetéseket vonnak le anélkül, hogy megértenék, mi is történik valójában. A legtöbb helyen van elegendő ennivaló, amelyet Isten házábanak előírásai szerint adnak ki. Miért csak azon az egy helyen nem elegendő soha? Vajon ez nem igényel különleges kivizsgálást? El kell menniük a helyszínre, körülnézni és részletesen érdeklődniük kell a helyzetről, hogy lássák, mi történik. Végül a kivizsgálásuk és megértésük révén rájönnek, hogy az ottani szakács rossz és erkölcstelen, aki az embereknek szánt ételt a tyúkokkal etette meg, szándékosan elpazarolva Isten házábanak ételét. Elég válogatós abban, hogy mit eszik, és csak finom ételeket szeret enni. Nem eszi meg a zöldséget, ha nincs hús, ha pedig van, akkor még a tofut sem eszi meg. Ha tojást kap, minden étkezéskor azt eszik. Kizárólag ízletes ételeket választ ki, és nem eszik meg semmilyen közönséges zöldséget, az sem érdekli őt, ha azok megromlanak. A megértésből kiderült, hogy a szakács rossz ember – akkor következő alkalommal, amikor a dolgokat kiadják, vajon megnövelt juttatást kellene kapnia? (Nem.) Nem csupán arról van szó, hogy nem kell többet adni neki? Hogyan kell kezelni ezt a problémát, ha már ráakadtak? Azonnal váltsd le őt; cseréld ki olyasvalakire, akinek van egy kis emberi mivolta, hogy elvállalja a kötelességet. Fedezd fel és oldd meg azonnal a problémát, és iktasd ki az ilyen gonosz embereket, az ilyen rohadt almákat. Lehet, hogy egyesek azt kérdezik: „Mivel többé már nem fog főzni, az rendben lenne, ha ő etetné a tyúkokat?” (Nem.) Ha ő eteti a tyúkokat, a tyúkok nem tojnak; ha ő eteti a disznókat, a disznók soványak lesznek. Nem lesz jó, ha bármit is ő etet. Az ilyen embereket el kell küldeni – alkalmatlanok arra, hogy kötelességet végezzenek

Isten házában. Ha bármilyen más probléma merül fel Isten háza anyagi javainak elosztása során, azt is azonnal meg kell oldani. Mi a célja e problémák megoldásának? Az, hogy mérséklődjön az Isten házában anyagi javaiban keletkezett pazarlás és romlás. Egyesek talán azt kérdezik: „Ahhoz, hogy megoldjuk ezeket a problémákat, a konyhát kell megvizsgálni. Nem Te mondtad, hogy a vezetőknek és a dolgozóknak nem szabad bemenniük a konyhába? Most miért szabad nekik bemenni?” Ez két különböző dolog. Nem azt mondtam, hogy nem szabad bemenniük – az annak boncolgatása volt, hogy a vezetők és a dolgozók nem tudják, hogyan kell dolgozni, és tétlenül lézengenek és sétálgatnak, elmerülve a státusz előnyeiben, és folyton a konyhába mennek, hogy finomságokat egyenek. Jelen esetben azért mennek a konyhába, hogy problémákat oldjanak meg, nem pedig azért, hogy finomságokat egyenek. Menj, amikor menned kell, és ne menj, amikor nem kell menned. A vezetőknek és a dolgozóknak sok munkájuk van, és ez az egyik feladatuk, amelynek sajátos problémáit csak akkor ismerhetik meg, ha behatolnak a konyha mélyére, és megértést nyernek a részletekről. Ha egy szakácsról kiderül, hogy nem megfelelő, azonnal el kell bocsátani, és megfelelő valakivel kell helyettesíteni. Ez biztosítja, hogy az Isten háza által kiadott dolgok ne vesszenek kárba és ne romoljanak el. Akárhogyan is fogalmazok, a vezetőkkel és a dolgozókkal szemben az a követelmény, hogy tegyenek eleget a felelősségüknek – ha a tiéd az, hogy aggódj miatta és tegyél, akkor feltétlenül aggódnod kell és tenned kell érte. Meg kell figyelned a szemekkel, és a füleddel figyelmesen hallgatnod kell, hogy mit mondanak a különböző emberek – és persze a szíved mélyén meg kell tanulnod, hogy mindenféléről legyen véleményed, gondolatod és felismerésed; egy másik fontos dolog az, hogy megszívleld azokat az alapelveket, amelyeknek betartását Isten háza megköveteli, és soha ne térj el azoktól. Bármilyen munkát is végzel, először meg kell értened, hogy mik azok az alapelvek és szabályok, amelyeket Isten háza megkövetel; mielőtt munkához látnál, még egy párszor fel kell tenned magadnak az alábbiakhoz hasonló kérdéseket: Tisztában vagyok-e az Isten háza által megkövetelt alapelvekkel? Hogyan kell ezt csinálni, ha Isten házában alapelvei szerint kell csinálni? Hogyan kell azt az alapelvek szerint csinálni különleges körülmények között? Hogyan kell azt kezelni hétköznapi körülmények között? Feltétlenül több ilyen és hasonló kérdést kell feltenned magadnak, mielőtt munkához látnál, és többet kell imádkoznod Isten előtt. Ennek egy része önvizsgálat, a másik része pedig Isten átvizsgálásának elfogadása. Ez segít a vezetőknek és a dolgozóknak abban, hogy kevesebb hibát kövessenek el és kevésbé térjenek el munkájuk során, csökkentve Isten háza anyagi javainak pazarlását, és csökkentve az Ő házában okozott veszteségeket. Ami még fontosabb, az az, hogy ezáltal a vezetők és a dolgozók fenntartják a felelősségüket és eleget tesznek annak. Ez az, amit a vezetőknek és a dolgozóknak valóban tenniük kellene. Ez a vezetőkkel és a dolgozókkal szembeni követelmény. Isten háza különféle anyagi javainak védelme és elosztása nem bonyolult feladat. Egyrészt arról van szó, hogy a vezetők és a dolgozók maguk is ismerjék az alapelveket; másrészt pedig arról, hogy a vezetőknek és a

dolgozóknak többet kell beszélniük ezekről az alapelvekről a különféle anyagi javak kezeléséért felelős embereknek, jobban nyomon kell követniük a dolgokat, meg kell próbálniuk jobban megérteni a dolgokat, és jobban meg kell vizsgálniuk a gazdálkodás helyzetét, mindeközben többet kell beszélgetniük az Isten háza különféle anyagi javainak elosztásáért felelős felügyelőkkel, hogy azok alaposabban felfogják ezeket az alapelveket. Természetesen a vezetőknek és a dolgozóknak is folyamatosan érdeklődniük és kérdezősködniük kell arról, hogy ezek az emberek hogyan osztják el és adják ki a javakat, és hogy vannak-e különleges körülmények – például, hogy a felügyelők az Isten háza által megkövetelt alapelvek szerint osztják-e el a javakat a különböző évszakokban, különböző időpontokban, valamint olyan esetekben is, amikor a különböző típusú embereknek más-más igényeik vannak. Ennek célja az, hogy Isten házában különböző javai hatékonyan láthassák el a funkciójukat, és a lehető legnagyobb mértékben észszerűen legyenek használva, valamint a lehető legjobb gondoskodással, a lehető legjobb karbantartással legyenek védelmezve. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége.

Isten háza anyagi javainak jó kezelése Isten választott népe egészének a felelőssége

Miután megértettétek a vezetők és a dolgozók felelősségeit, megértettétek-e azokat az alapelveket is, amelyeket minden egyes testvérnek fel kell fognia azt illetően, ahogyan Isten házában különféle anyagi javaival bánik? Talán nem vagytok vezetők és dolgozók, de a felügyeleti felelősségnek akkor is eleget kell tennetek. Ez Isten választott népének joga. Továbbá Isten házában különféle anyagi javaival – a könyvekkel és mindenféle eszközökkel; a napi ételekkel, italokkal és tárgyakkal; és így tovább – mindenkinek szeretettel és gondoskodással kell bánnia. Emellett mindenkinek rendszeres ellenőrzéseket, javításokat és karbantartást kell végeznie az általa használt különféle dolgokon, illetve észszerűen kell használnia azokat – ne hagyj, hogy a te birtokodban megsérüljenek és kárba vesszenek, illetve ne dobd ki őket válogatás nélkül. Vannak, akik azt mondják: „Ez a dolog amúgy sem az enyém. Nem az én pénzből vettem. Isten háza adta ki nekem – ez köztulajdon. Nem kell törődnöm azzal, hogy mikor van karbantartva és javítva, illetve hol van tárolva. Nem vihetem folyton magammal, mintha kisajátítottam volna.” Észszerű gondolkodás ez? Nem nagyon önző és emberi mivolt nélküli? (De igen.) Milyen alapelveket kell tehát betartani Isten háza anyagi javainak használatakor? Ha valamit a te használatodra osztottak ki, akkor a te feladatod, hogy megjavítsd és vigyázz rá, amíg te használod azt. Teljes mértékben felelős vagy; bárki más ösztönzése vagy felügyelete nélkül úgy kell kezelned, becsben tartanod és megóvnod, mintha az a te személyes tulajdonod lenne. Ezt jelenti az, hogy emberi mivoltod van. Bármilyen állapotban is volt a dolog, amikor kiadták neked, ha már nem szabad használnod, vagy végeztél vele, tökéletesen sértetlenül és eredeti állapotában kell visszaadnod annak, aki azt őrzi. Ezt nevezik józan észnek; ez olyasvalami, aminek az emberi mivoltban meg kell lennie. Azt mondod, hogy hiszel Istenben, hogy

lelkiismerettel és józan ésszel rendelkez, hogy szereted az igazságot, törekszel rá, és aláveted magad annak, de ha még azzal a legminimálisabb emberi mivolttal sem rendelkez, amivel az anyagi javakkal való bánásmódhoz rendelkezned kellene, akkor hogyan beszélhetsz egyáltalán az igazság szeretetéről vagy annak gyakorlásáról? Nem túl üres ez egy kissé? Ha még annak a felelősségnek sem tudsz eleget tenni, aminek az anyagi javak kezelése során eleget kellene tenned, az azt jelenti, hogy nem jó az emberi mivoltod – „hiányzik az emberi mivoltod”, ahogyan ezt mondani szokták. Továbbá, akárhogy is használsz a saját javaidat, akár durván, akár pedánsan bánysz velük, az a te jogod. Senki sem fog beleszólni. Isten házában azonban alapelvei vannak a javai használatára vonatkozóan. Ezek az alapelvek mind a lelkiismereten és a józan észen alapulnak, és bár nem emelkedhetnek az igazság magaslatára, de legalább megfelelnek az emberi mivolt normáinak. Ha még ennek az emberi mivoltra vonatkozó normának sem tudsz megfelelni, ha még az Isten háza által neked kiadott eszközöket és ellátmányokat sem tudod helyesen kezelni és használni, akkor probléma az, hogy képes vagy-e megérteni az igazságot és belépni az igazságvalóságba – ez megkérdőjeleződik. Tehát, amikor arról van szó, hogy miként bánysz ezekkel a javakkal, jogod van használni azokat, és természetesen felelősséggel is tartozol a javításukért, karbantartásukért és azért, hogy vigyázzál rájuk. Komolyan kell vened ezeket a javakat. Ha te, akárcsak a nem hívők, azt mondd: „Úgysem az enyém. Nem én vettem a saját pénzemből. Ha egy köztulajdonban lévő dolog elromlik, akkor elromlik – csak vegyünk egy újat, vagy legrosszabb esetben javítsuk meg. Ez mégsem olyan, mintha engem ért volna veszteség.” Ha így gondolkodsz, az baj – veszélyben vagy. Nem rendelkez egyenes jellemmel, és a szíved nincs a helyén. Ha a saját dolgaiddal takarékosan használsz, de Isten házában dolgaival úgy bánysz, mintha azok jelentéktelenek lennének, nem törődsz azzal, hogy megbecsüld őket – nem olyasvalaki vagy-e, akinek nincs helyén a szíve? Vajon szereti Isten azokat, akiknek nincs helyén a szíve? (Nem.) Mondd csak, Isten átvizsgálja-e azokat, akiknek nincs helyén a szíve? (Igen, átvizsgálja.) Isten egyaránt átvizsgálja azokat, akiknek helyén van a szíve, és azokat is, akiknek nincs. Ha elfogadod Isten átvizsgálását, mi a teendő, ha rájössz, hogy így gondolkodsz? Nem törődsz vele? Ellenőrizetlenül hagyod? Nem érdekel? „Hogy én mit gondolok, az az én dolgom. Ki vagy te, hogy beleavatkozz ebbe? Ha megengeded, hogy használjak valamit, akkor jogom van használni – és semmi esetre sem lesz baj, hacsak össze nem töröm a gépet. Miért támasztasz ilyen magas és ilyen sok követelést?” Vajon jó gondolkodásmód ez? (Nem.) Ez az „emberi mivolt hiánya”. Ha ilyen gondolataid vannak, el kell fogadnod Isten átvizsgálását, és azt kell mondanod: „Istenem, romlott beállítottságom van, és szegényes az emberi mivoltom. Eddig azt hittem, hogy eléggé nemes és becsületes vagyok, hogy van méltóságom; nem gondoltam volna, hogy ez a kis dolog felfedne engem. Önző vágyaim vannak; nincs helyén a szívem; saját kis céljaim vannak. Hajlandó vagyok elfogadni a Te átvizsgálásodat és a Te fegyelmezésedet, és hajlandó vagyok megváltozni.” Imádkoznod kell, és bűnbánatot kell tartanod Isten előtt, és

hagynod kell, hogy Ő átvizsgáljon téged. Hogyan kellene megváltoznod, ha elfogadtad az Ő átvizsgálását? Azt mondd majd: „Erkölcstelen volt úgy gondolkodni, ahogyan egykor gondolkodtam – ez a nem hívők, az álhívők gondolkodásmódja. Többé nem gondolkodhatok így. Nem szabad ezen az úton járnom. Én Istenben hívő vagyok; emberi mivolttal és méltósággal rendelkező embernek kell lennem, Istennek tetsző dolgokat kell tennem. Mostantól változtatnom kell azon, ahogyan az eszközöket és a gépeket használom. Hagynom kell őket pihenni, amikor pihenniük kell, szükség szerint meg kell javítanom, és szükség szerint karban kell tartanom őket. Gyakran kell tisztítanom őket, és rendszeresen ellenőriznem kell a különböző alkatrészeit, hogy biztosítsam a normális használatukat. Ha pedig végeztem velük, azonnal megtakarítom majd őket, és visszaviszem megőrzésre, nehogy illetéktelenek babráljanak velük.” Ezután majd különösen óvatos és figyelmes leszel, amikor a jövőben újra gépeket használsz. Szemléletmódod folyamatosan változni fog, a módszereid pedig javulni fognak, a korábbi önző, aljas gondolataidtól és cselekedeteidől a felelősségérzet, a dolgokról való gondoskodás és a felelősségvállalás felé fordulva. A gondolkodásmódodban bekövetkező változás a kezdete annak, hogy valóban megváltozz. Akkor lesz változás a szokásaidban, amikor a gondolkodásmódodat és a gondolataidat átülteted a gyakorlatodba. Amikor ez eléri azt a szintet, hogy Isten látja, hogy valóban megváltozol és bűnbánatot tartasz; ezek a fordulatok és változások, amelyeket végrehajtasz, valóban elfogadhatóak lesznek Isten számára. Ez az igazság gyakorlása. Mi a legalapvetőbb dolog, amivel valakinek rendelkeznie kell az igazság gyakorlásához? A lelkiismeret és a józan ész, amellyel az embereknek rendelkezniük kellene. És egy önző, aljas embernek van-e lelkiismerete és józan esze? (Nincs.) Lehet, hogy doktrínaként tudod, hogy Isten házának tárgyait nem hagyhatod szanaszét, nem rongálhatod meg, és nem pazarolhatod el, nem bánhatsz felelőtlenül velük – de milyen a hozzáállásod a szívedben és a gondolataidban? „Mi értelme törődni ezekkel a dolgokkal? Még csak nem is az enyéme.” Ez a gondolkodásmód fogja irányítani a viselkedésedet, és vajon az általad ismert doktrínának lesz-e bármi haszna akkor? Nem – az csak egy doktrína lesz, amely egyáltalán nem segít. Csak akkor kezd majd megváltozni a viselkedésed és a gyakorlati cselekedeteid, ha a gondolkodás- és szemléletmódod irányt vált, és valóban megváltoztál, valamint bűnbánatot tartottál Isten előtt. Ekkor kezd emberi mivoltot ölteni az, amit megélsz; ekkor kezdesz el belépni az igazságvalóságba. Egy ilyen apróság felfedi az ember emberi mivoltát, valamint azt, hogy az illető valóban szereti-e az igazságot.

Isten háza különféle anyagi javainak kezelése olyan felelősség, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak kell eleget tenniük, és Isten választott népe minden egyes tagjának együttesen kell felügyelnie, segítenie és a lehető legjobban együttműködni. Ez mindenki felelőssége. Isten választott népének példaként kell szolgálnia. Magukkal kell kezdeniük – csak ha ők maguk jó munkát végeznek, akkor alkalmasak arra, hogy másokat felügyeljenek, és hogy értékeljék, hogy amit mások tesznek, az megfelelő-e és összhangban van-e az alapelvekkel. Ez a kérdés mindenkit érint, ez az apró

dolog felfedi az emberek emberi mivoltát, valamint az igazsághoz való hozzáállásukat is. A vezetőknek és a dolgozóknak jól és rendkívül erélyesen, Isten házának alapelvei szerint kell végezniük ezt a munkát, illetve minden egyszerű testvérnek is szigorral és elővigyázatosan kell kezelnie ezt a kérdést. Gyakran meg kell vizsgálnod magad, meg kell vizsgálnod, hogy vannak-e problémák az emberi mivoltodban és a gondolkodásodban, és hogy milyen a hozzáállásod. Ha rájössz, hogy gond van a hozzáállásoddal és a gondolkodásmódoddal, azonnal imádkoznod kell, és meg kell változnod – amikor pedig Isten házának javait kezeled, illetve használod, törekedned kell egyrészt arra, hogy ne vádoljon a lelkiismereted, és ne legyenek hiányosságaid Isten előtt, másrészt pedig arra, hogy mások csodálják és elismerjék, amit teszel, és azt mondják, hogy van emberi mivoltod, ami mindenki számára látható. A legfontosabb, hogy az emberek tartsák be az alapelveket, amikor ezt teszik. Ez az a kötelezettség, amelynek az embereknek eleget kell tenniük, amit Isten háza minden tagjának el kell érnie. Ez nem csak a vezetők és a dolgozók felelőssége.

Most már többé-kevésbé tisztában vagy-e a vezetők és a dolgozók felelősségének tizedik tételével? Miután megértették az alapelveket, az embereknek figyelmesebbnek és pedánsabbnak kell lenniük e munka elvégzésében, és többet kell fáradozniuk érte, nem szabad lustálkodniuk – így alapvetően képesek lesznek csökkenteni Isten háza anyagi javainak károsodását és pazarlását, és megakadályozhatják, hogy azok gonosz emberek birtokába kerüljenek. Ennek megvalósíthatónak kell lennie. Miért mondom, hogy ezt könnyű megvalósítani? Ezek olyan dolgok, amelyek mindenkinek érinthetik a mindennapi otthoni életét. A saját otthonod javainak kezelésére könnyű odafigyelni, tehát ha úgy vigyázol Isten házának javaira, mintha a sajátjaid lennének, az Ő házának követelményei szerint, észszerűen osztod el őket, valamint eléred, hogy csökkentsd a kárt és a pazarlást, és nem engeded, hogy gonosz emberek birtokba vegyék azokat, akkor eleget teszel a vezetők és a dolgozók felelősségének. Ez a munka a természetéből adódóan általános ügyekkel kapcsolatos feladatnak tűnik. Miért nevezzük ezt általános ügyekkel kapcsolatos feladatnak? Mert magába foglalja az anyagi javak kezelését. Ha jól kezeled és osztod el őket, akkor eleget teszel a felelősségednek. Ennek a munkának az alapelve is elég egyszerű – csak egyetlen alapelvről van szó, és nem tartalmaz bonyolult igazságokat. Amennyiben az ember terhet visel és jók a szándékai, képes jól végezni ezt a munkát anélkül, hogy túl sok igazságot kellene megértenie, és anélkül, hogy túl sok igazságot kellene közölni vele. Tehát ez a munka egyetlen feladat, és pedig egy általános ügyekkel kapcsolatos feladat. Olyan munka, amelyet a vezetők és a dolgozók könnyen elvégezhetnek. Amennyiben egy kicsit szorgalmasabb vagy, több kérdést teszel fel, többet érdeklődsz, többet foglalkozol magaddal és jók a szándékaid, akkor képes vagy azt elvégezni. Egyáltalán nem bonyolult. Befejeztük a vezetők és a dolgozók felelősségének tizedik tételéről való beszélgetésünket. Ez ilyen egyszerű.

A hamis vezetők Isten házának anyagi javait illető hozzáállása és megnyilvánulásai

Most, hogy megértettétek a vezetők és a dolgozók felelősségét, ezzel kapcsolatban, a továbbiakban azt fogjuk boncolgatni, hogy milyen megnyilvánulásokat mutatnak a hamis vezetők, amikor ezt a munkát végzik, és mit tesznek, ami miatt hamis vezetőként jellemezhetők. Először is, ha hamis vezetők végzik ezt a munkát, azok nem képesek megfelelően védelmezni a különböző javakat. A védelem a fontos munka első eleme, amikor mindenféle anyagi javakról van szó. A hamis vezetők mindenben zűrzavarosak, amit csak tesznek; amellet, hogy az igazság és az azzal kapcsolatos különböző alapelvek tekintetében is egy mocsárban vergődnek, hasonlóképpen zűrzavarosak, amikor Isten háza különböző anyagi javainak védelméről van szó. Nem tudják, hogy milyen embereket keressenek a kezelésükhöz, illetve hogy milyen módon kellene védelmezni azokat. Nincsenek pontos céljaik, sem konkrét terveik, még kevésbé részletes lépéseik, hogy elvégezzék ezt a munkát. Ha van valaki, aki hajlandó venni a fáradságot, akkor ezeket a javakat meg lehet védeni; ha nincs, akkor a hamis vezető hagyja ezeket a javakat hanyagul félrerakni. Nem talál megfelelő embert a védelmükre, sem megfelelő helyet a tárolásukra, és még kevésbé beszél a védelmükre vonatkozó konkrét alapelvekről. Ugyanakkor nem intézkedik ezen anyagi javak későbbi elhelyezéséről, javításáról és karbantartásáról sem. Egyes hamis vezetők még azt sem tudják, hogy Isten házában milyen javai vannak – nem törődnek azokkal, és nem érdeklődnek utánuk. Mondjuk például, hogy Isten háza új, Isten szavait tartalmazó könyveket nyomtatott. Hány könyv maradt meg a kiosztás után, ki intézi a könyvek tárolását, hogyan tárolják, és a megfelelő helyen tárolják-e őket – a hamis vezető semmit sem fog tudni ezekről a dolgokról, és nem is fog érdeklődni vagy kérdezősködni róluk. Vajon miért nem kérdezősködik? Azt gondolja, hogy Isten háza anyagi javainak védelme jelentéktelen dolog, hogy ő vezető, olyasvalaki, aki fontos dolgokat tesz, aki kizárólag csak prédikál. Egyáltalán nem törődik ezekkel a „jelentéktelen dolgokkal”, hanem átadja azokat olyan embereknek, akik nem értenek semmihez, és nem érdekli őket, hogy jól vagy rosszul csinálják-e. Tehát egyáltalán nem veszi komolyan az Isten háza anyagi javainak védelmével kapcsolatos munkát. Ez az egyik ok. A másik az, hogy egyes hamis vezetők zavaros fejűek – az elméjük kusza. Nincs normális gondolkodásuk és tudatosságuk a javak védelméről, valamint nincs eljárás módjuk vagy módszerük arra, hogy hogyan védelmezzék Isten házában javait. Így nem tudják, hogy ezek közül a dolgok közül hány sérült meg, és azt sem tudják, hogy vannak-e olyan esetek, amikor pazarlás történt. Amikor gonosz emberek elvesznek bizonyos dolgokat, a hamis vezető azt mondja: „Hagyjuk csak – úgyis minden Isten kezében van.” Néhány fontos dolgot egyesek anélkül használnak, hogy bárki is jóváhagyta volna; ezek az emberek elveszik ezeket a dolgokat, így mások nem tudják használni a munkájukban, és senki sem meri elkérni őket. A hamis vezető azt mondja: „Nem nagy ügy. Csak vegyél egy újat. Ők vették

el azt a dolgot, hadd használják ők először. Ez csak egy dolog – mindegy, hogy ki használja. Ha nem használják észszerűen, az csak rájuk és Istenre tartozik. Nincs szükség arra, hogy beleszóljunk.” Nézzétek, hogyan hirdetnek egy „nagyszerű doktrínát”, hogy „kezeljék” a problémát, a nagy problémákat kicsivé, a kicsiket pedig semmiséggé változtatva. A hamis vezetők nem tesznek eleget egyik felelősségüknek sem, amikor Isten háza különböző javainak védelméről van szó. Nem törődnek vele, nem érdeklődnek utána, és nem oldanak meg, illetve nem kezelnek semmilyen problémát. Még ha a Fennvaló utána is néz a munkájuknak, csak kitérően beszélnek, hogy elhessegetessék, és ennyi.

Néhány testvér felszerelést, ruhát és gyógyszert vásárol Isten házábanak használatára, és amikor a hamis vezető meglátja azokat, átválogatja őket, és a jó ruhákat, cipőket és táskákat elveszi magának, másoknak pedig csak a maradékot engedi elvenni, amire neki magának nincs szüksége. Amikor az általa vezetett tökfejek ezt látják, azt mondják: „A vezetőnk kiválasztotta, amit akart – most rajtunk a sor. Ha végeztünk, a megmaradt értéktelen cuccokat odadobjuk az alattunk lévő testvéreknek.” Akinek a kezébe kerülnek ezek a dolgok, annak a tulajdonai lesznek, a maradékot pedig, ami senkinek sem tetszik, félredobják, és senki sem őrzi azt. És így Isten háza különböző anyagi javainak elvileg megvan a helyük, ahol védelmezik őket, de valójában egyáltalán nem védelmezik – ezek a helyek szemétdombok, nincs senki, aki kezelné őket. Csak úgy ledobják a dolgokat egy helyre, és hagyják, hogy felhalmozódjanak. Vannak ott ruhák, cipők és zoknik, gyógyszerek és elektronikai eszközök, valamint használati tárgyak és konyhai felszerelések is – összevisszaság, mindenféle kacat van benne, sőt, még az embereknek és a kutyáknak szánt ételek is összekeverednek. Ha megkérdezed, hogy ki kezeli ezeket a dolgokat, és hogy szétválogatja-e őket; vagy vannak-e utasítások azokra vonatkozóan, és hogyan kell védelmezni azokat; vagy, ha Isten házábanak munkájához nincs szükség ezekre a dolgokra, a testvéreknek szükségük van-e rájuk – senki sem tudja a választ. Teljesen normális, ha a testvérek nem tudják, de a vezetőknek és a dolgozóknak sincs válaszuk egyik kérdésre sem – végképp kibújnak a felelősség alól ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, és vagy azt mondják, „Nem tudom”, vagy azt, hogy „Valaki gondoskodik róla”, ezzel elhajtván téged és becsapva Isten házát. Ennek eredményeként ezek a problémák megoldatlanok maradnak. Ugye, nem bonyolult a vezetőknek és a dolgozóknak megfelelő embert találni Isten háza különféle anyagi javainak kezelésére? A hamis vezetők még azt az egyszerű munkát sem végzik el, hogy keressenek egy hűséges embert, aki megfelelően védelmezi ezeket a dolgokat, hogy pontos nyilvántartást vezessen és rendben tartsa azokat. Akkor mit csinálnak? Ha a testvérek ruhákat vagy napi használati cikkeket ajánlanak fel Isten házábanak, és a hamis vezetők meglátják ezeket a dolgokat, úgy hemzsegetnek körülöttük, mint egy farkas éhes farkas, akik közösen falják fel a húst. Újra meg újra felpróbálják a nekik tetsző ruhákat, és vég nélkül válogatnak maguknak. Amikor Isten háza különböző fontos és drága gépeket és felszereléseket vásárol, akkor rohannak, hogy először kiválasszák a jókat maguknak. Miért választják ki a jókat? Úgy gondolják, hogy vezetőként vagy dolgozóként kiváltságos használati joguk van Isten

házának javai felett. Bármit is adjon ki Isten háza, mindig a legjobb dolgokat választják ki először. Így bánnak Isten házában javaival. Vajon ez munkavégzés? Nem a hamis vezetők megnyilvánulása ez? Ha olyan dolgokról van szó, amelyeknek lejáratí ideje van – például élelmiszerek és gyógyszerek –, a hamis vezetők egyszerűen nem törődnek velük. Nem keresnek megfelelő személyzetet a kezelésükhöz, és nem is mondják el a személyzetnek, hogy „Néhány dolognak szavatossági ideje van, ezért azonnal készítenek róluk nyilvántartást. Igyekezzenek elosztani azokat a testvéreknek még a lejáratí idejük előtt, hogy észszerűen használják fel – ne várjátok meg, amíg lejárnak; ne hagyjátok, hogy kárba vesszenek.” A hamis vezetők soha nem teszik meg ezeket a dolgokat. Ha valami lejár, egyszerűen csak kidobják. Amikor a vezetők és a dolgozók munkát végeznek Isten házában, akkor tulajdonképpen Isten házában sáfárai kell, hogy legyenek. Az első dolog, amit meg kell tenniük, az, hogy Isten házában javait észszerűen jól védelmezzék, szigorúan őrizve azokat, és e tekintetben megfelelő ellenőrzést végezve. Ez is egy alapvető eleme Isten háza munkájának, a hamis vezetők azonban még egy ilyen alapvető munkát sem képesek elvégezni. Vajon zavarodottak, gyenge képességűek és ostobák – vagy nincs a helyén a szívük? Ha ostobák és zavarodottak, hogyan tudják a jó dolgokat kiválasztani maguknak? Miért nem válnak meg a saját dolgaiktól, és miért nem adják csak úgy oda másoknak? A saját dolgaikat miért nem teszik tönkre vagy rongálják meg? És miért ilyen a hozzáállásuk Isten házában dolgaihoz? Nyilvánvaló, hogy hiányzik belőlük az erkölcs, és a szívük sincs a helyén. Amint a vezetők és a dolgozók státuszhoz jutnak, és Isten háza munkájának szélesebb körével kerülnek kapcsolatba, kiváltságos hozzáférést kapnak Isten házában különböző anyagi javaihoz és közvagyonához, és ők a legtájékozottabbak is ezekről a dolgokról. És mégis figyelmen kívül hagyják azokat, nem védelmezik megfelelően, bárkinek hagyják, hogy használja és elvegye őket, bárkinek, aki csak hajlandó rá, hagyják, hogy törődjön azokkal. Ha pedig valaki nem hajlandó törődni és felelőtlen, nem foglalkoznak vele, és még ha meg is tudják, hogy valakinek problémája van, akkor sem oldják meg. Ezek hamis vezetők. Ezen a ponton arra a következtetésre jutottunk, hogy a hamis vezetőknek, azon kívül, hogy gyenge képességűek és nem viselnek terhet, a szívük sincs a helyén, és a jellemük is gyenge. Mivel ezek a vezetők gyenge képességűek és nincs felfogóképességük, érthető, hogy rossz munkát végeznek az igazságot és az életbe való belépést érintő munkában. És mivel gyenge képességűek és nincs munkaképességük, az, hogy rossz munkát végeznek az ügyintézésrel járó munkájukban, szintén tolerálható. De az, hogy még Isten háza különféle javainak kezelését érintő munkára sem képesek – ami a legminimálisabb, legegyszerűbb munka –, még világosabban mutat valamit. Egyes hamis vezetők esetében a probléma nem olyan egyszerű, minthogy gyenge képességűek és nem viselnek terhet, hanem még különösen gyenge jelleműek és silány emberi mivoltúak is. A vezetők és a dolgozók tizedik felelősségéről szóló beszélgetésünkön keresztül a hamis vezetők egy másik megnyilvánulása is feltárult: nemcsak hogy gyenge képességűek, nem viselnek terhet, és átadják magukat a testi

kényelemnek – a jellemük is gyenge, és a szívük sincs a helyén. Nem érdeklik őket azok a dolgok, amelyek nem az övéik – még csak nem is védelmezik azokat. Isten házának sáfárává tettek téged, és te mégis beleharapsz a kézbe, amelyik etet, és nem védelmezed Isten házának érdekeit, miközben abból élsz; csak úgy félredobod Isten házának dolgait, mintha azok kívülállóké lennének, és nem védelmezed őket, és azt gondolod, hogy nem nagy ügy. Ez nem a felelősségeidnek való eleget tevés elmulasztása – ez az emberi mivoltoddal kapcsolatos probléma, ez az erkölcs nagyfokú hiánya! Ha rosszul védelmezik azokat a dolgokat, amelyeket védelmezniük kellene, vagy ha nem védelmezik őket, az azt jelzi, hogy a hamis vezetőknek nincs emberi mivoltuk, és hogy a szívük sincs a helyén. Még Isten házának javait sem tudják jól védelmezni, így ha nekik kellene elosztaniuk azokat, vajon tudnák-e észszerűen tenni azt? Még inkább elmaradnak abban, hogy az alapelvek szerint cselekedjenek. Látják, hogy Isten házának dolgait könnyelműen eldobják, megrongálják és elpazarolják, nincs ott senki megfelelő, aki kezelné őket, és a szívük mélyén nagyon is jól tudják, hogy ez nem helyes – de mégsem foglalkoznak vele. Ilyen, ha az embernek nincs helyén a szíve. Vajon azok a söpredékek, akiknek nincs helyén a szívük, képesek-e észszerűen elosztani Isten házának különféle anyagi javait? Erre még kevésbé képesek – ha nekik kell elosztaniuk azokat, akkor még erkölcstelenebb dolgokat fognak tenni.

Az egyik tanyasi gyülekezetben, ahol kutyákat tartanak, a kutyatartásért felelős személy nagyon sokat foglalkozik az újszülött kölykökkel. Attól tartott, hogy a kölykök nem kapják meg a szükséges táplálékot, ezért biotojást igényelt a kutyák számára. Az ottani hamis vezető egyből aláírta a kérést; nem gondolt arra, hogy milyen kevés a biotojás. Még az embereknek sem elég, akkor miért adnának a kutyáknak? Hát nem abszurd módja ez az ügy kezelésének? Milyen természetű a hamis vezetőnek ez a viselkedése? Hogyan lehet jellemezni? Hát nem abszurd ennek a hamis vezetőnek ez a gyakorlata? Ez a hamis vezető valahányszor kinyitja a száját, egyfolytában az emberek ízlésének megfelelő doktrínákat hangoztat, de valójában egyáltalán nem érti az igazságalapelveket, így amikor valami történik, akkor emberi képzelődések, preferenciák és szubjektív kívánságok szerint közelíti meg és kezeli azt – végül pedig olyan undorító dolgot tesz, mint a biotojás etetése a kutyákkal. Lehet-e észszerűnek tekinteni Isten háza javainak e hamis vezető általi ilyen elosztását? (Nem.) Miért nem tud észszerű elosztást megvalósítani? Látszólag úgy tűnik, hogy a hamis vezető még ebbe a nagyon apró ügybe is beleavatkozott, foglalkozott vele és nyomon követte, és hogy bőséges oka és alapja volt arra, hogy támogassa ezt a kérelmet – de vajon az alapelvekkel összhangban cselekedett? Az Isten háza által megkövetelt alapelvek szerint cselekedett-e? Nem. Tehát, ha a cselekedete természetét nézzük, akkor ez jó vagy gonosz cselekedet? Eleget tesz-e a felelősségének vagy mulasztást követ el? Ez mulasztás – ez alapelv nélküli, meggondolatlan rossz cselekedet! Ezen ügy tükrében milyennek látod e hamis vezető emberi mivoltának lényegét? Vajon nem eltorzult felfogás és az előírások vak alkalmazása ez? Amit minden egyes lélegzetvétellel

kimond, az helyes doktrína, és úgy hangzik, mintha egyetlen helytelen mondat sem lenne benne, valójában mégis eltorzult. Az ilyen emberek hamisan spirituálisak és eltorzult a felfogásuk – söpredékek, akiknek nincs lelki megértésük. Az imént említettük, hogy a hamis vezetők emberi mivolta abban áll, hogy gyenge jelleműek, és nincs helyén a szívük. Amikor eljön az idő, hogy Isten házában javait elosszák, nincsenek alapelveik, és vakon osztják el azokat, ami felfedi, hogy a hamis vezetők felfogása eltorzult, vakon alkalmazzák az előírásokat, és a cselekedeteikben nincsenek alapelvek – csak vakon és véletlenszerűen cselekszenek. A hamis vezetők kívülről olyan jóindulatúnak és kedvesnek tűnnek, pedig ez valójában hamis jóindulat és hamis kedvesség. Amikor például egy nőtény kutyának kölykei születtek, a kutyatartó azt mondta, hogy oda kell adniuk a kutyáknak az embereknek szánt új takarót. Akkor valaki azt mondta: „Kár lenne új takarót adni a kutyáknak – jobb lenne, ha inkább a testvéreknek adnánk azt, és a lecserélt régi takarót adnánk az állatoknak.” Mit szóltok ehhez a javaslatához? Az új dolgokat az embereknek, a régi dolgokat pedig az állatoknak elosztani nagyon is észszerű. Ez az alapelv; ez az észszerű elosztás. Hogyan kezelik a hamis vezetők az ilyen dolgokat, amikor szembesülnek velük? Miután ezt meghallotta, az ottani hamis vezető elgondolkodott: „Az állatok soha nem használhatnak új dolgokat. Mindig régi, koszos dolgokat használnak. Mi emberek mindig új dolgokat használhatunk. Isten szavai azt mondták, hogy néha még annyira sem vagyunk jók, mint a disznók vagy a kutyák. Ne harcoljatok tehát a disznókkal és a kutyákkal a dolgok felett. Ez az emberi mivolt hiánya.” Így aztán az új takarót végül ezeknek az állatoknak adták. Az ottani emberek talán nem veszítettek azzal, hogy régi takarót használtak, de az, ahogyan ezt a dolgot kezelték, nagyon jól szemlélteti a problémát. Milyen szerepet játszott ebben az ügyben a hamis vezető? Szerintetek a normális emberek képesek lennének ilyesmire? (Nem.) Akkor miféle emberek engednék meg, hogy a dolgok idáig fajuljanak, miközben ezzel az üggyel foglalkoznak? (Az abszurd típusúak, akik híján vannak a normális ember józan eszének, illetve gondolkodásmódjának.) Ezek mind helyes válaszok – ezek az emberek semmit sem érnek. Ha a normális emberek ilyesmivel szembesülnek, tudják, hogyan kezeljék azt észszerűen, az eltorzult felfogású, hamisan spirituális hamis vezetők azonban nem tudják, hogyan kezeljék. Úgy tűnik, hogy az ő kezelési módjuknak is van alapja, és úgy tűnik, hogy az összhangban is van Isten házában alapelveivel, valamint hogy bőséges, észszerű érvekkel van alátámasztva – mégis, ennek hallatán az emberek úgy távoznak, hogy nem tudják, nevéssenek-e vagy sírjanak, annyira groteszk. Hogy lehet, hogy még egy ilyen egyszerű, nyilvánvaló logikát sem képesek megérteni? Hogy jutottak oda, hogy ilyen eltorzult módon kezelik ezt? Ez visszataszító. Ha rájuk bízátok, hogy sáfárokként működjenek, akkor a kutyák fognak majd egeret, a macskák őrzik a házat, a disznók pedig az ágyban lesznek – minden zavaros lesz. Képesek-e a hamis vezetők észszerűen elosztani Isten házában különféle anyagi javait? (Nem.) Ők másfélék, abszurd típusú, zavaros emberek. Eltekintve azoktól a hamis vezetőktől, akiknek különösen eltorzult a felfogásuk és nincs helyén a szívük, a hamis vezetők

többsége, még ha rendelkezik is némi képességgel, és a felfogása sincs eltorzulva, akkor is rendetlenül és összevissza végzi ezt a fajta munkát. Még a legminimálisabb felelősségeknek sem tudnak eleget tenni, amelyeknek eleget kellene tenniük. Ezért amikor erről a munkáról kérdezed őket, mindig ugyanaz a válaszuk: „X. Y. foglalkozik vele. X. Y. tudja. Ha valamilyen kérdésed van, akkor meg kell kérdeznem X. Y.-t.” És ez az utolsó, amit hallasz róla. Ez az a megnyilvánulás, amit a hamis vezetők tanúsítanak, amikor ezt a munkát végzik.

Amikor Isten háza különböző anyagi javai elosztásának munkájáról van szó, a hamis vezetők nem csak arra képtelenek, hogy az Isten háza által megkövetelt alapelvek szerint tegyék azt, hanem hagyják, hogy sok személyes érzésük, preferenciájuk és vágyuk, valamint személyes megértésük is belekeveredjen abba. Összevisszasággá és zűrzavarrá teszik ezt a munkát, egyáltalán nem lehet itt alapelvekről beszélni. Amikor tehát egy hamis vezető kezeli Isten házában különböző javait, gyakran előfordul, hogy olyan körülmények között, amikor senki sem tudja, mi történik, a dolgok megrongálódnak, ok nélkül kárba vesznek vagy eltűnnek, és a számok nem stimmelnek. Más javakat egyesek saját személyes használatra vesznek el anélkül, hogy azt nyilvántartanak vagy bejelentenek. A hamis vezetők még egy ilyen egyszerű, általános ügyekkel kapcsolatos munkát sem képesek jól irányítani. Összezavarják ezt a munkát, mégis nyugodtak, mert azt hiszik, hogy sokat dolgoztak. A hamis vezetők soha nem végzik el Isten háza különböző anyagi javainak rendszeres ellenőrzését, karbantartását és fenntartását; szívük mélyén egy cseppet sem törődnek ezekkel a javakkal. Tegyük fel, hogy megkérdezed tőlük: „Van valaki, aki gondoskodik ezeknek a felszereléseknek a karbantartásáról és fenntartásáról? A javításuk során előfordult-e pazarlás a pótalkatrészek beszerzésekor? Vagy olyan, hogy valaki túlköltekezett vagy átverték? Vontak már felelősségre valakit ilyen esetek után? Megbírságotak vagy figyelmeztettek valakit?” A hamis vezetők nem fognak tudni minderről, és nem is érdekli őket. Hogy a pénzt jogtalanul költötték-e el, amikor Isten házában dolgokat vásároltak, hogy a vásárlás után megbíztak-e valakit, hogy kezelje ezeket a dolgokat, hogy a megvásárolt dolgok megfelelőek-e, és hogy hatékonyan használhatók-e, ha pedig nem, visszavitték-e vagy kicserélték-e őket a megadott határidőn belül – mindezekről nem tudnak. Olyan bolondok – nem tudnak semmit. A hamis vezetők csak azon gondolkodnak, hogy miként hirdessenek doktrínákat az összejöveteleken, hogy az emberek nagyra tartsák őket; amikor a javak kezelésének konkrét ügyéről van szó, nem munkaképesek, és nincs semmiféle hozzáállásuk ehhez a kérdéshez. Nem tudják, hogy ezt a munkát nekik kellene végezniük, és azt sem tudják, hogyan kell végezniük. A hamis vezetők azt a nézetet vallják Isten házában javaival kapcsolatban, hogy azok mindenkié, tehát bárki, aki használni szeretne valamit, az megteheti, és bárki, akinek szüksége van valamire, az elveheti vagy elkérheti a vezetőktől – hogy ez mindenki joga, és hogy Isten házában javai nem lehetnek senki irányítása vagy ellenőrzése alatt. Ezért nem érdekli őket, ha valaki elront vagy elveszít egy gépet, és ha valaki jelentkezik, hogy vásároljon valamit,

az sem érdekli őket, hogy az drága vagy olcsó. Az az igazság, hogy Isten házának szabályai vannak ezekre a dolgokra vonatkozóan. Mindaddig, amíg a vezetők és a dolgozók eleget tesznek felelősségeiknek, és Isten házának alapelvei szerinti megfelelő ellenőrzést végeznek, minden ilyen veszteség és pazarlás elkerülhető. A hamis vezetők azonban még ezt a legegyszerűbb munkát sem végzik el, amely megakadályozhatja a veszteségeket. Hát nem ingyen eszik Isten házának ételét? Nem ingyenélők? Nem a hamis vezetők „hamisságának” konkrét megnyilvánulása ez? Ha találkoznátok egy ilyen vezetővel, hogyan bánnátok vele? (Elbocsátanánk őt.) Csak elbocsátanátok, és ennyi? Nem kellene egy-két dologra megtanítanotok őt? „Azt a gépet odatették, megázott, és napokig nem ellenőrizte senki. Nem lehet tudni, hogy működik-e még, vagy a kábeleket megrágták-e az egerek. Miért nem foglalkozol ezekkel a dolgokkal? Az általam használt számítógép elromlott, és meg kell javítani. Ha nem javítják meg, az késleltetni fogja a munkát. Már annyiszor bejelentettem neked – miért nem figyeltél oda? Mivel foglalatostokodsz egész nap vakon, mint egy levágott fejű tyúk? Ha a munka elvégzésében egy ilyen vezetőre számítanak, mint te, akkor minden munka késni fog, minden gép és az anyagi javak is tönkremennek a kezéd között. Nem viseled gondját Isten háza különféle javainak, és nem is irányítod azokat. Alkalmatlan vagy arra, hogy vezető legyél – siess és lépj le!” Vajon rendben van így kioktatni őt? (Igen.) Mivel rendelkezik egy olyan ember, aki ki meri oktatni a vezetőket és a dolgozókat? Először is bátornak kell lennie, és igazságérzettel kell rendelkeznie. Egyesek talán azt mondják: „Én nem merném kioktatni a vezetőket és a dolgozókat. Ők tiszték, én pedig csak katona vagyok, az én rangom sokkal alacsonyabb, mint az övék. Ők birtokában vannak az igazságnak, és tudnak prédikálni. Én nem értek semmihez, és nem vagyok abban a helyzetben, hogy kioktassam őket.” Hát nem egy gazember logikája ez? (De igen.) Akkor hogyan oktatnátok ki az ilyen vezetőt? „Ha el tudod végezni ezt a munkát, akkor próbálj meg minden tőled telhetőt megtenni érte, és végezd azt Isten háza alapelveivel összhangban. Bármit is rendelsz el számunkra, mi engedelmeskedni fogunk annak. De ha nem teszel meg minden tőled telhetőt, hogy ezt a munkát elvégezd, ha nem Isten házának alapelvei szerint végzed, akkor soha nem fogunk rád hallgatni! Továbbá, ha nem végzel semmilyen valódi munkát, jogunkban áll eltávolítani téged a tisztségedből és eltakarítani téged! Ha ártani akarsz valakinek, akkor árts magadnak – ne próbálj meg mindannyiunknak ártani.” Mernétek-e őt így kioktatni? (Igen.) Most ezt mondjátok, de tényleg megtennétek-e, ha eljön az ideje, hogy megtegyétek? Általában nem mertek szabadon beszélni az igazságalapelveket és a fontos ügyeket érintő dolgokról, mert attól tartotok, hogy a rálátás és a világos beszéd hiánya azt jelentheti, hogy csak ítéltetek a vezetők és a dolgozók felett, és zavart okoztok. De képesnek kell lennetek arra, hogy rálátásotok legyen az anyagi javak kezelésének kérdésére; tisztánlátást kell tanulnotok ebben a kérdésben, és meg kell értenetek az alapelveit.

A filmgyártó csapatban volt egy ember, aki a ruhákért felelt. Féktelenül viselkedett, és mindig alattomosan elsikkasztotta Isten házának javait. Amikor elhagyta a filmgyártó

csapatot, magával vitt néhány dolgot, a számlák későbbi ellenőrzése során pedig kiderült, hogy az általa átvett pénzek közül sok nem stimmel. Ráadásul, bár nem dolgozott, volt pénze, és rengeteg csúcskategóriás dolgot is vásárolt. Amíg a filmgyártó csapatban volt, sokan hízelegtek neki, és mindannyian jó viszonyba akartak kerülni vele, hogy ha ruhára van szükségük, csak kérniük kelljen, ő pedig adjon nekik. Ha valaki rossz viszonyban volt vele, még azt a ruhát sem adta oda neki, amit kapnia kellett volna. Vajon milyen probléma ez? Az irányítói személyizzettel kapcsolatos probléma. Egyrészt, hogy ő maga tulajdonította el ezeket a dolgokat; másrészt pedig az, hogy nem az alapelveknek megfelelően osztotta el Isten házának javait, hanem az érzései, a saját akarata és a kapcsolatai szerint. Az alapelveknek megfelelően ezt az embert el kellett volna takarítani. Ez egy nyilvánvaló probléma volt. A hamis vezető nemcsak hogy nem tett így, hanem jó embernek vélte, és elintézte, hogy máshová menjen, hogy ott végezze a kötelességét. Nem súlyosbította ez a hibát? Mit gondoltok, hogyan végezte ezt a munkát? Vajon az összhangban volt az alapelvekkel? Eleget tett ez a vezető azoknak a felelősségeknek, amelyeknek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük? (Nem.) Egy pillanatra félretéve azt, hogy a vezető milyen előnyökre tehetett szert azzal, hogy így bánt ezzel az emberrel – csak abból ítélve, ahogyan az ügyet kezelte, mi volt ennek a természete? Érzések alapján védett egy gonosz embert, és nem Isten házának alapelvei szerint bánt vele. Tehát, összekapcsolva ezt a vezető és a dolgozók felelősségének tizedik tételével, milyen hibát követ el ez a fajta vezető és dolgozó Isten házának különböző anyagi javaival való bánásmódja során? Eleget tett ez a vezető a felelősségének? Vajon Isten háza javainak megóvása volt az alap arra, ahogyan ezt az ügyet kezelte? Egyáltalán nem. Nem vette komolyan Isten házának javait, sőt szemet hunyt, és hagyta, hogy a gonosz ember önkényesen tönkretegye vagy elvegye ezeket a javakat. Vajon így kezelné-e, ha a saját dolgai rongálódnának meg, vagy kerülnének mások birtokába? Nem – akkor bosszúálláson és kártérítésen gondolkodna. Akkor miért nem így kezelte Isten házának javait? Még azt is mondta: „Elvihet néhány dolgot, ha akar – nem visz el olyan sokat. Egy kicsit elsikkaszthatja ezeket a dolgokat, ha szeretné – ki ne vágyna erre valamelyest? Mit számít az a kis mennyiség, amit elsikkaszt? Nem mintha mások kevesebbet kapnának.” Miféle hozzáállás ez? Ilyen hozzáállással kell a vezetőknek és a dolgozóknak Isten házának javaihoz viszonyulniuk? (Nem.) Hát nem abba a kézbe harapnak, amelyik enni ad nekik? És végül milyen logikával álltak elő? „Hagyjuk, hogy elsikkassza azokat a dolgokat – nincs szükség arra, hogy ezeket a számlákat rendezzük vele. Mit számít az a kis pénz és azok a jelentéktelen javak? Az antikrisztusok ennél sokkal többet sikkasztanak el. Ezeknek a javaknak az elsikkasztása csak rá és Istenre tartozik – az ő dolga, hogy hogyan fog elszámolni Isten előtt, amikor eljön az idő. Nekünk ehhez semmi közünk.” Milyen gondolatok és érzések kavarnak bennetek, miután hallottátok, hogy egy vezető ilyet mond? Bárki, akinek van egy kis igazságérzete, némi lelkiismereti tudatossága, sírva fakadna e szavak hallatán, megszakadna a szíve és csalódott lenne, még akkor is, ha csak egy egyszerű követő,

arról nem is beszélve, ha vezető vagy dolgozó! Az ilyen fajta hamis vezetők oly sokat élveznek Isten kegyelméből és oltalmából, és oly sok igazságát élvezik, mégis ilyen hidegvérrel viszonyulnak az Ő házának javaihoz. Vajon rendelkeznek emberi mivolttal? Alkalmasak-e arra, hogy vezetők vagy dolgozók legyenek? (Nem.) Ha egyszer egy ilyen embert elbocsátottak, alkalmas-e arra, hogy a jövőben vezető vagy dolgozó legyen? (Nem – az emberi mivolta silány.) Hogyan nyilvánul meg a silány emberi mivolta? (Úgy, hogy nem védelmezi Isten házának érdekeit.) Mi az a konkrét cselekedet, amelyben nem támogatja Isten házának érdekeit? Mi a lényege ennek a konkrét megnyilvánulásnak? Az ilyen embereknek nincs helyén a szívük, és alantas a jellemük; nagyon szépen beszélnek, de semmi valósat nem tesznek. Az ilyen emberek semmiképpen sem lehetnek vezetők és dolgozók. Akiknek nincs helyén a szívük, azok nem szeretik az igazságot, hanem a saját hasznukra törnek; akiknek nincs helyén a szívük, azok egyáltalán nem törődnek Isten választott népével, és egyáltalán nem támogatják a gyülekezet munkáját, illetve Isten házának érdekeit.

Az első alapvető dolog, amit a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell tenniük, az, hogy megfelelően őrkdjenek Isten házának különböző anyagi javai felett, hogy megfelelően végezzék az átvilágítást és őr álljanak Isten háza felett, ne hagyják, hogy a javak bármelyike is megsérüljön, kárba vesszen, vagy gonosz emberek birtokába kerüljön. Ez a minimum, amit meg kell tenniük. Ha egyszer vezetővé vagy dolgozóvá választanak, Isten háza a sáfárának tekint. A vezetői osztályhoz tartozol, és az általad vállalt feladat nehezebb, mint másoké. Óriási a felelősséged. Ezért minden hozzáállásod, minden cselekedeted, a problémák kezelésére irányuló minden terved és minden problémamegoldási módszered érinti Isten házának érdekeit. Ha még csak figyelembe sem veszed Isten házának érdekeit, illetve nem is veszed a szívedre, akkor alkalmatlan vagy arra, hogy az Ő házának sáfára legyél. Miféle ember az ilyen? Miért nem alkalmas arra, hogy Isten házának sáfára legyen? A hamis vezetők között vannak olyanok, akik nem csupán gyenge képességűek – a fő problémájuk az, hogy nem viselnek terhet; nem tudják, hogyan kell dolgozni, de nem is keresik az igazságot, és még azoknak a minimális felelősségeknek is képtelenek eleget tenni, amelyeknek egy sáfárnak eleget kellene tennie. Nincs lelkiismeretük és józan eszük. Ez azért van, mert nincs helyén a szívük, alantas jelleműek, önzőek és aljasak; egyáltalán nem támogatják a gyülekezet munkáját, hanem gyakran károsítják és elárulják a gyülekezet érdekeit, az emberek kegyét hajhászva és a másokkal való kapcsolataikat fenntartva, a gyülekezet érdekeinek sérelme árán. Hagyják, hogy Isten házának anyagi javai megrongálódjanak, kárba vesszenek, elveszenek, vagy akár a gonosz emberek birtokába kerüljenek, egyáltalán nem törődnek ezzel, és a legkevésbé sem éreznek emiatt lekötöttséget vagy bűntudatot. Tehát, amikor a vezetők és a dolgozók kiválasztására kerül sor, az emberi mivolt szempontjából nézve mi a legalapvetőbb dolog, amivel rendelkezniük kell? Lelkiismerettel és igazságérzettel kell rendelkezniük, az indítékaiknak pedig megfelelőeknek kell lenniük. Először is az emberi mivoltuknak át kell mennie a próbán. Nem számít, hogy

mennyi a munkaképességük, vagy milyen képességűek, az ilyen emberek akkor lesznek megfelelő színvonalú sáfárok, ha felügyelőként szolgálnak. Legalábbis képesek lesznek Isten házának érdekeit és a testvérek közös érdekeit támogatni. Semmiképpen sem fogják elárulni a testvérek érdekeit, sem pedig Isten házának érdekeit. Amikor Isten házának érdekeit és a testvérek érdekeit kár vagy sérülés fenyegeti, akkor előre gondolnak rá, és elsőként lépnek elő, hogy védelmezzék azokat, még akkor is, ha ez a saját biztonságukat érinti, vagy ha ezért meg kell fizetniük az árat és szenvedniük kell. Ezek mind olyan dolgok, amelyeket a lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező emberek képesek megtenni. Egyes hamis vezetők és dolgozók, amikor veszélyes körülményekkel szembesülnek, rohannak, hogy biztonságos helyet keressenek, ahová elbújhatnak, de Isten házának fontos dolgaival – az Isten szavait tartalmazó könyvekkel, mobiltelefonokkal, számítógépekkel és így tovább – nem törődnek velük, és nem is érdeklődnek felőlük. Ha aggódnának amiatt, hogy a letartóztatásuk milyen hatással lenne a gyülekezet munkájának összképére, akkor elküldhetnének másokat, hogy foglalkozzanak ezekkel a dolgokkal – ezek a hamis vezetők azonban csak rejtőzködnek a saját biztonságuk érdekében. Halálra vannak rémülve, és a saját biztonságukat védve nem teszik meg, amit meg tudnak tenni. Ezért sokszor előfordul, hogy amikor veszélyes helyzetek adódnak, a hamis vezetők hanyagsága, tétlensége és felelőtlensége miatt a nagy vörös sárkány kifosztja és elragadja Isten házának különböző javait és az Istennek szánt adományokat, ami súlyos veszteségekhez vezet. Amikor a gyülekezetben éppen ilyen helyzetek adódnak, a vezetők és a dolgozók első gondolata az kell, hogy legyen, hogy Isten házának felszereléseit és anyagi javait megfelelő helyre tegyék, megfelelő embereknek adják át kezelésre; semmiképpen sem szabad megengedni, hogy a nagy vörös sárkány elragadja azokat. A hamis vezetők azonban soha nem gondolnak ilyesmire; soha nem Isten házának érdekeit, hanem a saját biztonságukat helyezik előtérbe. Az, hogy a hamis vezetők nem végeznek valós munkát, gyakran okoz veszteségeket vagy károkat Isten háza különböző fontos javainak. Hát nem súlyos felelősségmulasztás ez a hamis vezetők részéről? (De igen.)

A vezetők és a dolgozók felelősségének tizedik tételét tekintve, mi a hamis vezetők fő megnyilvánulása, amelyet leleplezünk? A hamis vezetők hozzáállása Isten házának anyagi javaihoz a közömbösség és a semmibe vevés; nem az alapelvek szerint járnak el, hanem ötletszerűen, saját képzelődéseik és preferenciáik alapján osztják el ezeket a dolgokat. Irányításuk során Isten házának javai gyakran kisebb-nagyobb mértékben sérülnek és kárba vesznek, ami veszteségeket okoz Isten házának munkájában. Ez a hamis vezetők fő megnyilvánulása. A hamis vezetők még ezzel az egyetlen, legegyszerűbb, általános ügyekkel kapcsolatos munkával sem képesek megbirkózni; még ezt sem tudják elvégezni, illetve jól elvégezni – akkor vajon mire képesek? Amikor tehát ilyen embereket láttok vezetőként tevékenykedni, ellenőrizhetitek és felügyelhetitek a munkájukat. Ha elrontják ezt az egyetlen, általános ügyekkel kapcsolatos munkát úgy, hogy még azt sem teszik meg, amit megtehetnek, és nem keresnek más alkalmas embert, aki

elvégezze azt, ha nekik nincs rá idejük, akkor az ilyen vezetőket azonnal el kell bocsátani és el kell távolítani a tisztségükből. Isten háza soha nem fogja használni őket. Helyénvaló ez? (Igen.) Vajon miért? Akinek nincs helyén a szíve, akinek a felfogása eltorzult, és aki csak az érzései, önző, alantas ambíciói és vágyai szerint cselekszik, az nem megbízható. Milyen munkát képes jól végezni egy megbízhatatlan ember? Milyen kötelességet képes jól végezni? Vajon képes hűségesen végezni egy kötelességet? (Nem.)

A vezetők és a dolgozók felelősségének tizedik tételéről folytatott mai beszélgetésen keresztül nem fektettem-e le világosan egy másik olyan alapelvet és normát, amelyet a vezetőktől és a dolgozóktól megkövetelnek? Itt nem a képességről és nem is a munkaképességről van szó, hanem az emberi mivoltról. Figyeljétek meg azokat az embereket, akik vezetőként és dolgozóként szolgálnak, vagy azokat, akiket a gyülekezet művel, és nézzétek meg, hogy vannak-e közöttük olyanok, akiknek silány az emberi mivolta, akiknek nincs helyén a szíve, akiknek az emberi mivolta olyan, mint a tizedik tételben boncolgatott hamis vezetőké. Ha valóban találtok ilyen vezetőket és dolgozókat, el kell bocsátanotok őket, és nem szabad megfélemlennotok arról, hogy soha ne válasszatok ilyen embereket vezetőnek, és soha ne műveljétek ilyen embereket, hogy vezetők és dolgozók legyenek. Ha valaki nem érti meg az ilyen emberek emberi mivoltának minőségét, és megválasztja őket, azonnal jelentsétek. Ne adjatok esélyt arra, hogy vezetők és dolgozók legyenek. Ezek az emberek nem azért lesznek vezetők és dolgozók, hogy valós munkát végezzenek, hanem azért, hogy tönkretegyék a gyülekezet munkáját. Ha vezetők lesznek, akkor Isten házában különböző anyagi javai csak tönkremennek annak következtében. Akartok-e ilyen következményt látni? (Nem.) Akkor hogyan kellene bánnotok az ilyen emberekkel? Ha jelenleg is vezetőként szolgálnak, jelentsétek őket, és távolítsátok el a tisztségükből. Ha nem szolgálnak vezetőként, ha még nem választották meg őket, akkor mondjátok el mindenkinek: „Ez az ember nem megfelelő. Bármit is tesztel, ne válasszátok meg őt; az kárára lenne a gyülekezetnek.” Ha pedig az embereket becsapták és félrevezették, hogy megválasszák őt, akkor azonnal tájékoztatnod kell mindenkit: „Ma valami rosszat tettünk. Egy olyan embert választottunk meg vezetőnknek, akinek silány az emberi mivolta, akinek nincs helyén a szíve. Most, hogy ezt megtettük, Isten házában érdekei veszteségeket és károkat szenvednek majd. Azonnal el kell távolítanunk őt a tisztségéből, hogy Isten házában érdekei és különböző javai ne sérüljenek. Nem szabad hagynunk, hogy a cselszövése sikerrel járjon.” Vajon helyes ezt tenni? (Igen.)

Akiket vezetőknak és dolgozóknak választanak, azoknak képességgel és munkaképességgel kell rendelkezniük; most már az emberi mivoltuk minőségével kapcsolatban is vannak követelmények. Mit szóltok, vajon nem az a helyzet, hogy az emberek többsége nem felel meg a vezetői és dolgozói kritériumoknak? E három közül melyik a legfontosabb? (Az emberi mivolt.) És másodsorban? (A munkaképesség.) Azután? (Az, hogy rendelkeznek-e képességgel vagy sem.) Ez a sorrend meglehetősen pontos. Amikor a jövőben vezetőket választotok, e sorrend szerint mérjétek fel őket.

Egyesek azt mondják: „Van egy probléma ezzel a sorrenddel. Tegyük fel, hogy az emberi mivolt az első, és vannak olyanok, akiknek jó az emberi mivoltuk, de meglehetősen gyenge képességűek, és ha őket választjuk vezetőkné, akkor nem lesznek képesek valós munkát végezni – még mindig rendben van, hogy csak az emberek emberi mivoltát vegyük figyelembe?” Az emberek emberi mivolta a legfontosabb, és ez az első, amit meg kell vizsgálnotok, de nem ez az egyetlen dolog, amit figyelembe kell venni, amikor vezetőket és dolgozókat választotok. Ha az illető emberi mivolta megfelelő színvonalú, akkor a következő lépés a munkaképesség vizsgálata. Ha nincs munkaképessége, és nem tud valós munkát végezni, akkor kérhetek tőle olyan munkát, amely nem túlságosan megterhelő a képességeihez mérten. Ha jó az emberi mivolta, és képes vállalni a munkát, illetve mindent megtesz, hogy jól végezze azt, valamint megbízható ember, és Isten házában nem kell aggódnia amiatt, hogy használja őt, valamint a testvérek többsége számára építő, szolgálatkész és hasznos, akkor megfelelő színvonalú. Ha gyenge képességű, és nincs munkaképessége, vagy ha csak átlagos a munkaképessége, akkor néhány egyszerű munkát vagy egyetlen munkát végeztessetek vele. Ha jó képességű és erős munkaképességgel rendelkezik, akkor elvégezhet néhány fontos munkát vagy több különböző munkát is. Még az ilyen jellegű intézkedésekkel sem tudtok megbirkózni? Ha silány az emberi mivolta, és nincs helyén a szíve, akkor bármilyen nagyszerű is a munkaképessége, vajon képes lesz-e jól végezni a munkát? (Nem.) Ha egy céget vagy néhány alkalmazottat irányítana, ez talán nem lenne probléma – de milyen gondok merülnének fel, ha arra kérnék, hogy Isten házában különféle anyagi javaival gazdálkodjon? Először is, egyáltalán nem gazdálkodna ezekkel a javakkal, és nem kezelné a dolgokat az Isten háza által megkövetelt alapelvek szerint. Nincs helyén a szíve, nem szereti az igazságot, és a szívében csak ármánykodás, elvetemült eszmék és gondolatok vannak, így valahányszor cselekszik, azt a saját preferenciái szerint, és a saját érdekei alapján teszi, nem az igazságalapelvek, sem pedig a méltányosság alapján. Csak azt veszi figyelembe, hogy mit veszíthet vagy nyerhet, és nem gondol az Isten háza által megkövetelt alapelvekre – és így arra van ítélve, hogy kudarcot valljon a vezetői és a dolgozói munkában. Mi határozza meg ezt? Az emberi mivoltának minősége határozza meg, nem pedig a munkaképessége. Amikor tehát azt mérlegelitek, hogy valaki nemes-e vagy alantas, és hogy megfelel-e Isten házában a vezetők és dolgozók kiválasztására vonatkozó normáinak, először nézzétek meg az emberi mivoltát. Ha az emberi mivolta megbízható és megfelelő színvonalú, akkor a következő szempont, hogy rendelkezik-e munkaképességgel és visel-e terhet; ezután vizsgáljátok meg az egyéb szempontokat.

Ez a vezetők és dolgozók felelősségének tizedik tétele. Többé-kevésbé ez az, amit a tizedik tétel a hamis vezetők különböző megnyilvánulásaival kapcsolatban boncolgat. Abból a hozzáállásból és azokból a megnyilvánulásokból, ahogyan a hamis vezetők Isten házában anyagi javait kezelik, látható, hogy legtöbbjüknek nincs lelkiismerete és

józan esze, hogy túlságosan silány az emberi mivoltuk, és nem vállalnak felelősséget – azt lehet mondani, hogy nincs helyén a szívük. Hát nem rendelkezünk most egy újabb bizonyítékkal, amely alapján megállapítható, hogy valaki hamis vezető-e? Egyes hamis vezetők nem tudnak munkát végezni, mert gyenge képességűek, és mert vakok és nincs rálátásuk a dolgokra. Egyesek nem végeznek tényleges munkát, mert nincs helyén a szívük, és kizárólag a saját hasznukra törekednek – nem támogatják Isten házának érdekeit, és nem érdekli őket, hogy Isten választott népe él-e vagy hal-e. A lehető leggyorsabban el kell bocsátani és ki kell rekeszteni mindenféle hamis vezetőt, nehogy késleltessék Isten házának munkáját és kárt okozzanak az Ő választott népének.

2021. május 1.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (12.)

A legutóbbi összejeövetelünkön a vezetők és a dolgozók felelősségeinek tizedik tételéről beszélgettünk: „Isten háza különböző anyagi javainak (könyvek, különböző felszerelések, gabona és így tovább.) megfelelő védelme és észszerű elosztása, valamint rendszeres ellenőrzések, karbantartás és javítás végzése a károk és a pazarlás minimalizálása érdekében; továbbá annak megakadályozása, hogy gonosz emberek birtokba vegyék ezeket.” A tizedik tételről szóló beszélgetés a vezetők és a dolgozók által elvégzendő munkáról, valamint Isten házában különböző anyagi javait illetően teljesítendő felelősségeiről szólt, és ezzel egyidejűleg összehasonlítás útján leleplezte a hamis vezetők különféle megnyilvánulásait. Ha a vezetők és a dolgozók Isten házában minden egyes munkaelemében eleget tesznek azoknak a felelősségeknek, amelyeknek eleget kell tenniük és eleget tudnak tenni, akkor megfelelő színvonalú vezetők és dolgozók; ha nem tesznek eleget a felelősségeiknek és semmilyen valódi munkát nem végeznek, akkor elég nyilvánvaló, hogy hamis vezetők. A tizedik tételt tekintve a hamis vezetők természetesen nem végeznek remek munkát Isten háza különböző anyagi javai védelmének és észszerű elosztásának feladatában – nem védelmezik jól ezeket a javakat, sőt akár egyáltalán nem védelmezik őket, és a hamis vezetők összekuszálják az elosztásukat. Az is lehet, hogy egyáltalán nem veszik komolyan ezt a munkát. Bár ez általános ügyekhez tartozó munka, akkor is olyan felelősség, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük, és olyan munka, amelyet el kell végezniük. Függetlenül attól, hogy maguk végzik-e el a munkát, vagy alkalmas embereket szerveznek az elvégzésére, és felügyeletet, vizsgálatot, nyomon követést és más hasonlókat is lefolytatnak, ez a munka mindenesetre elválaszthatatlan a vezetők és a dolgozók felelősségeitől – közvetlen összefüggésben állnak egymással. Ezért amikor erről a munkáról van szó, ha a vezetők és a dolgozók nem védelmezik megfelelően és nem észszerűen osztják el Isten házában különböző anyagi javait, akkor nem tesznek eleget a felelősségeiknek, és nem végzik jól a munkájukat. Ez a hamis vezetők egyik megnyilvánulása. A legutóbbi összejeövetelünkön folytattunk egy egyszerű leleplezést és boncolgatást azokról a megnyilvánulásokról, amelyeket a hamis vezetők tanúsítanak ennek az általános ügyekhez tartozó munkaelemnek a kezelése során, és felhoztunk néhány példát. Ha valaki hamis vezető, akkor egyáltalán nem tett eleget a felelősségeinek ebben a munkában, az általa végzett munka pedig nem megfelelő színvonalú. Ez azért van, mert a hamis vezetők sosem fektetnek erőfeszítést a tényleges munkába – ha egyszer elrendezték, túl is vannak rajta, és sosem követik nyomon a munkát, illetve nem vesznek részt benne. Egy másik fő ok az, hogy a hamis vezetők egyetlen általuk végzett munka alapelveit sem értik. Még ha nem is tétlenkednek a munkájukban, amit tesznek, az nem összeegyeztethető az Isten háza által megkövetelt alapelvekkel és szabályokkal, sőt, akár teljességgel összeegyeztethetetlen az alapelvekkel. Mit jelent az, hogy összeegyeztethetetlen az alapelvekkel? Arra céloz, hogy gondatlanul

cselekednek, vadul cselekednek a képzelődéseik, az akaratuk, az érzéseik és más hasonlók alapján. Tehát akárhogy is áll a helyzet, a hamis vezetőknek két elsődleges megnyilvánulása van, amikor a vezetők és a dolgozók felelősségeinek eme tételéről van szó: az első az, hogy nem végeznek tényleges munkát, a második pedig az, hogy nem tudják felfogni az alapelveket, ezért nem tudnak tényleges munkát végezni. Ezek az alapvető megnyilvánulások. A legutóbbi összeövetelünkön arról beszélgettünk és azt lepleztük le, hogy miként nyilvánul meg a hamis vezetők emberi mivolta abban, ahogyan ezt a fajta általános ügyekhez tartozó munkát kezelik. A hamis vezetők még ebben az egyszerű, egyetlen munkában sem képesek eleget tenni a felelősségeiknek. Megvan a képességük e munka elvégzéséhez, ám nem végzik el. Ez az efféle emberek jellemével és emberi mivoltával áll összefüggésben. Mi a gond az emberi mivoltukkal? A szívük nincs a helyén, a jellemük pedig alantas. Lényegében befejeztük a vezetők és a dolgozók felelősségeiről, az általános alapelvekről és a hamis vezetők különféle megnyilvánulásairól szóló beszélgetésünket a tizedik tételhez tartozóan. Ma a vezetők és a dolgozók felelősségeinek tizenegyedik tételéről szóló beszélgetéssel folytatjuk.

Tizenegyedik tétel: Megbízható embereket válassz, akiknek az emberi mivolta megfelel a színvonalnak, különösen a felajánlások rendszerezett nyilvántartásba vételének, egyeztetésének és védelmének feladatára; rendszeresen tekintsd át és ellenőrizd a bevételeket és a kiadásokat annak érdekében, hogy a pazarlás vagy tékozlás esetei, valamint az indokolatlan kiadások azonnal beazonosíthatók legyenek – vess véget az ilyen dolgoknak és követelj észszerű kárpótlást; emellett minden eszközzel akadályozd meg, hogy a felajánlások gonosz emberek kezébe kerüljenek és ők birtokukba vegyék azokat

Mik a felajánlások

A vezetők és a dolgozók felelősségeinek tizenegyedik tételében foglalt tartalom a következő: „Megbízható emberek választása, akiknek az emberi mivolta megfelel a színvonalnak, különösen a felajánlások rendszerezett nyilvántartásba vételének, egyeztetésének és védelmének feladatára; a bevételek és kiadások rendszeres áttekintése és ellenőrzése, annak érdekében, hogy a pazarlás vagy tékozlás esetei, valamint az indokolatlan kiadások azonnal beazonosíthatók legyenek – az ilyen dolgok véget vetése és észszerű kárpótlás megkövetelése; emellett minden eszközzel meg kell akadályozni, hogy a felajánlások gonosz emberek kezébe kerüljenek és ők birtokukba vegyék azokat.” Mik a vezetők és a dolgozók felelősségei ebben a munkában? Mi a fő elvégzendő munkájuk? (A felajánlások megfelelő védelme.) A tizedik tétel Isten háza különböző anyagi javainak védelméről és észszerű elosztásáról szólt; ez a felajánlások megfelelő védelméről szól. Isten házában különböző anyagi javai és a felajánlásai valamelyest hasonlóak – de ugyanazok vajon? (Nem.) Mi a különbség? (A felajánlások

főleg pénzre vonatkoznak.) A pénz az egyik aspektusa. Jellegüket tekintve miben különböznek Isten házában különböző anyagi javai és a felajánlások? Felajánlások az Isten szavait tartalmazó könyvek? Felajánlások a munkához használt különböző gépek? Felajánlások az Isten háza által vásárolt különféle napi szükségletek? (Nem.) Akkor ezek micsodák? Isten házában az Isten szavait tartalmazó összes könyv, valamint az Isten háza munkájához szükséges, Isten választott népe által felajánlott pénzből vásárolt összes különféle eszköz, többek között különféle termékek, például fényképezőgépek, hangrögzítő eszközök, számítógépek és mobiltelefonok – mindezek Isten házában anyagi javai. Ezeken felül az asztalok, székek, padok, élelmiszerek és más hasonló napi szükségletek szintén Isten házában anyagi javai. Ezen javak némelyikét a testvérek vásárolják, másokat pedig Isten háza vásárol a felajánlásokból; ezek mind Isten háza anyagi javainak minősülnek. A legutóbbi összejövételünkön beszélgettünk erről a témáról. Most azzal folytatjuk, hogy megnézzünk valami fontosat, amiről a tizenegyedik tétel alatt fogunk beszélni: a felajánlásokat. Pontosan mik a felajánlások? Hogy van meghatározva a felajánlások köre? Mielőtt a vezetők és a dolgozók felelősségeiről beszélünk, tisztáznunk kell azt a kérdést, hogy mik a felajánlások. Bár a múltban a legtöbb ember hitt Jézusban és több éven át elfogadta a munka ezen szakaszát, a felajánlásokról alkotott fogalmuk homályos marad. Nincsenek tisztában azzal, hogy valójában mik a felajánlások. Egyesek azt fogják mondani, hogy a felajánlások az Istennek felajánlott pénz és anyagi javak, míg mások azt mondják majd, hogy a felajánlások főként pénzre vonatkoznak. Melyik állítás pontos? (Amennyiben valamit felajánlanak Istennek, függetlenül attól, hogy az pénz vagy bármilyen termék, nagy vagy kicsi, az felajánlás.) Ez egy viszonylag pontos összegzés. Most, hogy a felajánlások köre és határai világosak, határozzuk meg helytállóan, hogy pontosan mik is a felajánlások, hogy mindenki tisztában lehessen a fogalommal.

A felajánlások tárgyában a Biblia feljegyezi, hogy Isten eredetileg arra kérte az embert, hogy a tizedet ajánlja fel Istennek – ez felajánlás. Akár nagy, akár kicsi volt a felajánlott összeg, és függetlenül a felajánlott dologtól – legyen az pénz vagy anyagi javak –, amennyiben az egy illető bevételeinek felajánlandó tizedét képezte, biztosan felajánlás volt. Isten ezt kérte az embertől, az Istenben hívőknek ezt kellett felajánlaniuk Istennek. Ez a tized a felajánlások egyik aspektusa. Egyesek megkérdezik: „Ez az egy tized csak pénzre vonatkozik?” Nem feltétlenül. Ha például valaki tíz hektárnyi gabonát arat, akkor a gabona mennyiségétől függetlenül egy hektárnyi gabonát végül fel kell ajánlani Istennek – ez az a tized, amelyet az embereknek fel kell ajánlaniuk. A „tized” fogalma tehát nemcsak pénzre vonatkozik – nem csupán azt jelenti, hogy ha valaki keres ezer jüant, akkor százat fel kell ajánlania Istennek, hanem minden olyasmire vonatkozik, amihez az emberek hozzájutnak, ami sokkal többet takar, beleértve az anyagi dolgokat és a pénzt. A Biblia erről beszél. Manapság persze Isten háza nem tartja magát ilyen szigorúan a Bibliához, azt követelve, hogy az emberek minden általuk szerzett dolog tizedét adják oda. Itt csupán a „tized” fogalmáról és meghatározásáról beszélek és azt

terjesztem, hogy az emberek tudják, hogy a tized a felajánlások egy aspektusa. Nem szólítom fel az embereket, hogy ajánljanak fel egy tizedet; az, hogy az emberek mennyit ajánlanak fel, a személyes felfogásuktól és hajlandóságuktól függ, Isten házában pedig nincsenek további követelményei ezzel a dologgal kapcsolatosan.

A felajánlások másik aspektusát azok a dolgok jelentik, amelyeket az emberek felajánlanak Istennek. Tágabb értelemben ez persze magában foglalja a tizedet is; konkrétan pedig a tizedtől eltekintve bármi a felajánlások kategóriájába tartozik, amit az emberek felajánlanak Istennek. Nagy kört ölelnek fel az Istennek felajánlott dolgok, ilyen például az ételmezt, az eszközök, a napi szükségletek, az egészségmegőrző kiegészítők, valamint a tehenek, bárányok és más hasonlóak, amiket az ótestamentumi időkben felajánlottak az oltáron. Ezek mind felajánlások. Az, hogy valami felajánlás-e, a felajánló szándékától függ; ha a felajánló azt mondja, hogy ezt a dolgot Istennek ajánlja, akkor az attól függetlenül, hogy közvetlenül Istennek adja-e vagy megőrzésre elhelyezik Isten házában, a felajánlások közé tartozik, és az emberek önkényesen nem érinthetik. Például ha valaki vásárol egy csúcskategóriás számítógépet és felajánlja Istennek, az felajánlássá válik; ha valaki egy autót vesz Istennek, az felajánlássá válik; ha valaki vásárol két üveg egészségmegőrző kiegészítőt és felajánlja Istennek, akkor azokból az üvegekből felajánlások lesznek. Nincs konkrét, határozott definíciója annak, hogy melyek az Istennek felajánlott anyagi javak. Összegezve: ez egy igen tág kör – azokat a dolgokat jelenti, amelyeket az Őt követők felajánlanak Istennek. Egyesek talán ezt kérdik: „Isten most megtestesült a földön, a Neki felajánlott dolgok pedig az Ővéi – de mi lenne akkor, ha nem lenne a földön? Amikor Isten a mennyben van, akkor a Neki felajánlott dolgok vajon nem felajánlások?” Helytálló ez? (Nem.) Ez nem azon alapszik, hogy Isten a megtestesülés egy időszakában van-e. Mindenesetre, amíg valakit felajánlanak Istennek, az felajánlás. Mások talán így szólnak: „Oly sok mindent ajánlanak fel Istennek. Tudja őket hasznosítani? Tudja használni az összeset?” (Ennek semmi köze az emberhez.) Ez egy helytálló és találó megfogalmazás. Ezeket a dolgokat emberek ajánlják fel Istennek; annak, hogy Ő miként használja őket és hogy fel tudja-e használni az összeset, valamint, hogy miként osztja el és kezeli őket, semmi köze az emberhez. Nem kell bosszankodnod vagy aggódnod emiatt. Röviden: amint valaki felajánl valamit Istennek, az a dolog a felajánlások körébe tartozik. Istené, és egyetlen emberhez sincs semmi köze. Egyesek talán azt mondják: „Az, ahogyan ezt Te mondd, úgy hangzik, mintha Isten erőszakkal követelné a dolog tulajdonjogát.” Ez történik? (Nem.) Az a dolog Istené, ezért felajánlásnak nevezzük. Az emberek nem nyúlhatnak hozzá, illetve nem oszthatják el tetszés szerint. Egyesek talán megkérdezik: „Hát nem pazarlás ez?” Még ha az is, nem a te dolgod. Mások talán a következőt mondják: „Amikor Isten a mennyben van és nem testet ölt meg, nem tudja élvezni, illetve hasznosítani az emberek által Neki felajánlott dolgokat. Akkor mi a teendő?” Ez könnyedén megoldható: ott van Isten háza és a gyülekezet, hogy az alapelvekkel összhangban kezelje ezeket a dolgokat; neked nem szükséges emiatt bosszankodnod vagy aggódnod. Összefoglalva:

függetlenül attól, hogy miként kezelnek egy dolgot, amint az a felajánlások kategóriájába esik, amint felajánlásnak minősül, annak semmi köze az emberhez. És mivel a dolog Istené, az emberek nem tehetnek vele azt, amit akarnak – ha így tesznek, annak következményei lesznek. Az Ótestamentum korában az őszi aratás idején az emberek mindenféle dolgokat ajánlottak fel az oltárokon. Egyesek gabonát, gyümölcsöket és különféle egyéb terményeket ajánlottak fel, míg mások tehenet és bárányt. Isten élvezte ezeket? Eszik ilyesmiket? (Nem.) Honnan tudod, hogy nem? Láttad? Ez a te elképzelésed. Azt mondd, Isten nem eszi meg ezeket – nos, hogy éreznéd magad attól, ha beleharapna? Ez ellentétes lenne az elképzeléseiddel és a képzelgéseiddel? Vajon nem hiszik azt egyesek, hogy mivel Isten nem eszi meg, illetve nem élvezi ezeket a dolgokat, nem kell felajánlani őket? Hogy lehettek ilyen biztosak ebben? Azért mondjátok, hogy „Isten nem eszi meg őket”, mert azt hiszitek, hogy Ő szellemi test és nem tud enni, vagy mert azt hiszitek, hogy Isten identitása Isten, nem hús-vér test és nem halandó, és nem kellene efféle dolgokat élveznie? Vajon szégyenletes az, ha Isten élvezi az emberektől kapott felajánlásokat? (Nem.) Vajon akkor az emberek elképzeléseivel nem egyeztethető össze, vagy pedig Isten identitásával nem egyeztethető össze? Pontosan melyik? (Az embereknek nem kellene ezt megtárgyalniuk.) Így van – ez nem olyasmi, amivel az embereknek foglalkozniuk kellene. Nem neked kell eldöntened, hogy Istennek élveznie kell őket, avagy nem kell élveznie őket. Azt tedd, amit tenned kell: teljesítsd a kötelességedet, és tégy eleget a felelősségeidnek és a kötelezettségeidnek – ez elég lesz. Ezzel bevégezted a feladatodat. Az, hogy miként kezeli majd Isten ezeket a dolgokat, az Ő dolga. Nem kritika tárgya, hogy Isten megosztja-e őket az emberekkel vagy hagyja megromlani, illetve, hogy élvez-e egy keveset belőlük vagy vet-e egy pillantást rájuk, ami a jogában áll. Istennek megvan a szabadsága, amikor arról van szó, hogy miként kezeli ezeket a dolgokat. Ez nem olyasmi, amivel az embereknek foglalkozniuk kell, és nem is olyasmi, amiről ítéletet kellene alkotniuk. Az embereknek nem szabad önkényesen képzelődniük ezekről a dolgokról, még kevésbé szabad önkényesen ítélniük felettük vagy ítéletet mondaniuk róluk. Most már értitek? Hogyan kellene kezelnie Istennek az emberektől kapott felajánlásokat? (Úgy fogja kezelni őket, ahogyan csak akarja.) Így van. Azoknak, akik ezt így értelmezik, normális józan eszük van. Isten úgy fogja kezelni ezeket a dolgokat, ahogyan Ő akarja. Lehet, hogy rájuk pillant, vagy lehet, egyszerűen rájuk sem néz, illetve egyáltalán nem vesz róluk tudomást. Csak azzal foglalkozzatok, hogy felajánlásokat tegyetek, amikor eljön az ideje, és tegyetek felajánlásokat, amikor szeretnétek, Isten követelményei szerint, és eleget téve az ember felelősségének. Azzal ne törődjete, hogy Isten miként kezeli ezeket a dolgokat és miként bánik velük. Röviden: elég az, ha a tetteitek Isten követelményeinek tartományán belüliek, megfelelnek a lelkiismeret mércéjének, valamint megfelelnek az emberiség kötelességének, kötelezettségének és felelősségének. Az, hogy Isten miként kezeli ezeket a javakat és hogyan bánik velük, a saját ügye, az embereknek pedig egyáltalán nem szabad ítéletet hozniuk vagy ítéletet mondaniuk erről. Mindössze pár másodperc alatt nagy hibát

köveztetek el. Megkérdeztem tőletek, hogy élvezi-e vagy megeszi-e Isten ezeket a dolgokat, ti pedig azt mondtátok, hogy nem eszi meg és nem élvezi őket. Mi volt a hibátok? (Az, hogy ítélkeztünk Isten felett.) Elhamarkodott behatárolás és elhamarkodott ítélkezés volt, ez pedig azt bizonyítja, hogy az embereknek belül még mindig követeléseik vannak Istennel szemben. Számukra helytelen az, ha Isten élvezi ezeket a dolgokat, és helytelen az, ha nem teszi. Ha élvezi, ezt mondják: „Te szellemi test vagy, nem hús-vér, halandó. Miért élveznéd ezeket a dolgokat? Ez oly elképzelhetetlen!” Ha pedig Isten nem törődik ezekkel a dolgokkal, az emberek majd a következőt mondják: „Fáradtságosan munkálkodtunk, hogy felajánljuk Neked a szívünket, Te pedig még csak egy pillantást sem vetted az általunk felajánlott javakra. Törödsz Te egyáltalán velünk?” Az embereknek itt is van mondanivalójuk. Ez a józan ész hiánya. Összegezve: milyen hozzáállással kellene kezelniük az embereknek ezt a dolgot? (Az emberek ajánlják fel Istennek, amit kell, azt illetően pedig egyáltalán ne legyenek elképzeléseik és képzelődéseik, és ne is ítélkezzenek afelett, hogy miként kezeli majd Isten ezeket a dolgokat.) Igen – az embereknek ezzel a józan ésszel kellene rendelkezniük. Ennek az Istennek felajánlott javakhoz van köze, amelyek szintén a felajánlások egyik aspektusát képviselik. Az Istennek felajánlott anyagi javak dolgok széles körét foglalják magukban. Ez azért van, mert az emberek anyagi világban élnek, és a pénz, az arany, az ezüst és az ékszerek mellett sok más dolog van, amit elég jónak és értékesnek tartanak, és amikor egyesek Istenre vagy Isten szeretetére gondolnak, hajlandóak felajánlani Istennek azt, amit drágának és értékesnek tartanak. Amikor ezeket a dolgokat felajánlják Istennek, azok a felajánlások körébe tartoznak; felajánlásokká válnak. Azzal egyidejűleg pedig, amint felajánlásokká válnak, Istentől függ majd, hogy miként kezeli őket – az emberek ezután nem érinthetik őket, nem emberek irányítása alá tartoznak és nem az emberek tulajdonában vannak. Ha egyszer valamit felajánlottál Istennek, az Istené, nem rajtad áll, hogy kezeld, és többé nem avatkozatsz ebbe a dologba. Függetlenül attól, hogy Isten miként kezeli azt a dolgot vagy hogyan bánik vele, annak semmi köze az emberhez. Az Istennek felajánlott anyagi javak szintén a felajánlások egyik aspektusát képezik. Egyesek megkérdik: „Csak pénz, drága arany és ezüst ékszerek lehetnek felajánlások? Tegyük fel, hogy valaki egy pár cipőt, egy pár zoknit vagy egy pár talpbetétet ajánlott fel Istennek – ezek felajánlásoknak számítanak?” Ha a felajánlások definíciója szerint vesszük, nem számít, milyen nagy vagy kicsi, illetve milyen drága vagy olcsó valami – legyen akár egy toll vagy egy darab papír – amennyiben felajánlották Istennek, az felajánlás.

Van a felajánlásoknak egy másik aspektusa is: az Isten házának és a gyülekezetnek felajánlott anyagi javak. Ezek a dolgok is a felajánlások közé tartoznak. Miket foglalnak magukban ezek az anyagi javak? Tegyük fel például, hogy valaki vett egy autót, és miután vezette egy darabig, úgy érezte, hogy kicsit már elöregedett, és aztán vett egy újat, a régit pedig felajánlotta Isten házának, hogy Isten háza használhassa azt a munkájában. Ez az autó ezután Isten házáé. Az Isten házához tartozó dolgokat a felajánlások közé kell sorolni – ez így van. Természetesen nem csupán a készülékek és

az eszközök olyan dolgok, amelyeket felajánlanak a gyülekezetnek és Isten házának, néhány más dolog is van; ez a kör elég nagy. Egyesek így szólnak: „Az a tized, amit az emberek felajánlanak mindabból, amihez hozzájutnak, felajánlás, ahogyan az Istennek felajánlott pénz és anyagi javak is; nincs kifogásunk azzal szemben, hogy ezeket a dolgokat a felajánlások közé soroljuk be, ebben nincs semmi megkérdőjelezhető. De miért tartoznak a felajánlások csoportjába a gyülekezetnek és Isten házának felajánlott anyagi javak is? Ennek nincs sok értelme.” Mondjátok meg Nekem, van értelme annak, hogy a felajánlások közé soroljuk őket? (Igen.) És miért mondjátok ezt? (A gyülekezet csak azért létezik, mert Isten létezik, és ezért bármi, amit felajánlanak a gyülekezetnek, szintén felajánlás.) Jól mondjátok. A gyülekezet és Isten háza Istenhez tartozik, és csak azért léteznek, mert Isten létezik; csak azért van olyan hely, ahol a testvérek gyülekezhetnek és lakhatnak, mert a gyülekezet létezik, valamint a testvérek összes problémáját valahol csak meg kell oldani, és a testvéreknek csak azért van igazi otthona, mert ott van Isten háza. Mindez csak Isten létezésének alapzatán létezik. Az emberek nem azért ajánlanak fel dolgokat a gyülekezetnek és Isten házának, mert az emberek a gyülekezetben hisznek Istenben és mert Isten házának tagjai – nem ez a helytálló ok. Az emberek Isten miatt ajánlanak fel dolgokat a gyülekezetnek és Isten házának. Milyen vonzata van ennek? Ki ajánlana fel könnyelműen dolgokat a gyülekezetnek, ha nem Isten miatt tenné? Isten nélkül a gyülekezet nem létezne. Ha az embereknek vannak olyan dolgaik, amelyekre nincs szükségük vagy amelyek feleslegesek számukra, kidobhatják őket vagy hagyhatják, hogy kihasználatlanul maradjanak; egyes cikkeket el is adhatnak. Mindezeket a módszereket fel lehetne használni ezeknek a dolgoknak a rendezésére, nem igaz? Akkor miért nem így kezelik őket az emberek – miért ajánlják fel inkább a gyülekezetnek? Nem Isten miatt? (De igen.) Az emberek pontosan azért ajánlanak fel dolgokat a gyülekezetnek, mert Isten létezik. Ezért mindent, amit felajánlanak a gyülekezetnek vagy Isten házának, a felajánlások közé kell sorolni. Egyesek így szólnak: „Felajánlom ezt a dolgomat a gyülekezetnek.” Ha ezt a dolgot a gyülekezetnek ajánlja fel, az azzal egyenértékű, hogy Istennek ajánlja fel, a gyülekezet és Isten háza pedig teljes felhatalmazással rendelkezik az efféle dolgok kezelésére. Amikor felajánlasz valamit a gyülekezetnek, az minden kapcsolatát elveszíti veled. Isten háza és a gyülekezet észszerűen fogja elosztani, használni és kezelni ezeket az anyagi javakat az Isten háza által megszabott alapelvek szerint. Nos, honnan származnak ezek az alapelvek? Istentől. Az e dolgok felhasználására vonatkozó alapelv lényegében az, hogy ezeket Isten irányítási tervéhez és Isten evangéliumi munkájának terjesztéséhez kell használni. Nem egy egyén, még kevésbé egy embercsoport kizárólagos használatára szolgálnak, hanem az evangélium terjesztésének munkájára és Isten házának különféle munkaelemeihez kell felhasználni őket. Ezért senkinek sem kiváltsága, hogy használja ezeket a dolgokat; a használatukra és az elosztásukra vonatkozó egyetlen alapelv és alap az, hogy ennek az Isten háza által megkövetelt alapelvekkel összhangban kell történnie. Ez észszerű és helyénvaló.

Ez a felajánlások meghatározásának három része, amelyek mindegyike a felajánlások egyik aspektusának definíciója, valamint a körük egyik aspektusa. Most már mindannyian tisztában vagytok azzal, hogy mik a felajánlások, ugye? (Igen.) Korábban voltak néhányan, akik ezt mondták: „Ez a dolog nem pénz, aki pedig felajánlotta, nem mondta, hogy Istené. Csak annyit mondott, hogy felajánlja. Akkor nem lehet Isten házának használatára, Istennek pedig még kevésbé adható oda.” Így aztán nem vették nyilvántartásba, és titokban használták a dolgot, ahogy nekik tetszett. Észszerű ez? (Nem.) Már önmagában az észszerűtlen, amit mondtak; és a következőt is mondták: „A gyülekezetnek és az Isten házának tett felajánlások közös tulajdon – bárki használhatja őket” – ami nyilvánvalóan észszerűtlen. Pontosan azért van az, hogy néhány aljas gazember, valamint egyes mohó szívű és helytelen vágyakkal rendelkező emberek kihasználják a helyzetet és arra gondolnak, hogy elragadják ezeket a dolgokat, mert a legtöbbször számára homályos és nem világos a felajánlások definíciója és fogalma. Most, hogy tisztában vagytok a felajánlások pontos definíciójával és fogalmával, fel fogjátok ismerni, amikor a jövőben ilyen eseményekkel és emberekkel találkoztok.

A vezetők és dolgozók felelősségei a felajánlások védelme tekintetében

I. A felajánlások megfelelő védelme

A következőkben azzal folytatjuk, hogy megnézzük, pontosan milyen felelősségeknek kell a vezetőknek és a dolgozóknak eleget tenniük, amikor a felajánlások védelméről van szó. Ami a felajánlásokat illeti, a vezetőknek és a dolgozóknak először meg kell érteniük, mik a felajánlások. Ha az emberek felajánlják a bevételük tizedét, az felajánlás; amikor egyértelműen állítják, hogy pénzt vagy termékeket ajánlanak fel Istennek, azok felajánlások; amikor egyértelműen állítják, hogy felajánlanak egy terméket a gyülekezetnek és Isten házának, az felajánlás. Ha egyszer megértették a felajánlások meghatározását és fogalmát, a vezetőknek és a dolgozóknak világos felfogásuk kell legyen az emberek által tett felajánlásokról és kezelniük kell azokat, valamint megfelelő ellenőrzést kell gyakorolniuk e tekintetben. Először is megbízható embereket kell találniuk, akiknek az emberi mivolta megfelelő színvonalú, hogy gondnokként tevékenykedjenek, hogy rendszerszerű nyilvántartást vezessenek a felajánlásokról és védelmezzék azokat. Ez az első feladat a vezetők és a dolgozók által végzendő munkában. A felajánlások e gondnokai lehetnek átlagos képességűek és alkalmatlanok arra, hogy vezetők vagy dolgozók legyenek, ám legyenek megbízhatóak és semmit se sikkasszanak el, amíg a birtokukban van, a felajánlások ne tűnjenek el, illetve ne keveredjenek össze, és védelmezzék megfelelően őket. A munkarendekben vannak erre vonatkozó szabályok. Ennek csak egy megbízható, megfelelő színvonalú emberi mivolttal bíró személy felel meg. Amikor gyenge emberi mivoltú emberek látnak valami szépet, sóvárognak utána, és folyton keresik a lehetőséget, hogy megszerezzék maguknak. Bármilyen történik, folyton azt keresik, hogy hasznot húzzanak. Ilyen emberek nem használhatók. Annak, akinek

az emberi mivolta megfelelő színvonalú, legalább becsületes embernek kell lennie, olyasvalakinek, akiben megbíznak az emberek. Ha azt a feladatot kapja, hogy védelmezze a felajánlásokat vagy kezelje a gyülekezet vagyont, akkor azt jól, aprólékosan, szorgalmasan és nagy gonddal fogja tenni. Istenfélő szíve van és nem fogja hűtlenül kezelni, kölcsönadni ezeket a dolgokat és így tovább. Röviden: ha az ő kezébe adod a felajánlásokat, biztos lehetsz benne, hogy egy fillér sem fog eltűnni és egyetlen termék sem veszik el. Ilyen embert kell találni. Továbbá Isten házában van egy olyan szabálya, miszerint nem csupán egyetlen ilyen embert kell találni; kettő-három a legjobb – némelyikük a nyilvántartást vezeti, némelyek pedig a védelemről gondoskodnak. Ha megtalálták ezeket az embereket, osztályozni kell a felajánlásokat, és rendszerszerű nyilvántartást kell készíteni arról, hogy ki melyik osztályba tartozó dolgokat védelmezi és mennyit védelmez. Vajon azzal véget ért a történet, ha megtalálták a megfelelő embereket, a dolgokat pedig védelmezik és kategóriákba sorolják? (Nem.) Akkor mi a következő lépés? Három-öt havonta ellenőrizni kell a bevételek és a kiadások számláit, hogy lássák, helytállóak-e – vagyis, hogy a nyilvántartást vezető pontos volt-e a nyilvántartásban, hogy kihagytak-e valamit a nyilvántartásba vételkor, hogy a teljes összeg egyezik-e a bevételek és a kiadások elszámolásával, és így tovább. Az ilyen számviteli munkát aprólékosan kell végezni. Az efféle munkában nem nagyon jártas vezetőknek és dolgozóknak gondoskodniuk kell valakiről, aki viszonylag hozzáértő ahhoz, hogy elvégezze, majd rendszeres felülvizsgálatot kell tartaniuk és meg kell hallgatniuk az illető beszámolóit. Összefoglalva: ők maguk akár értik a számviteli munkát és az átfogó tervezést, akár nem, nem hagyhatják felügyelet nélkül a felajánlások védelmezésének munkáját, és nem is mellőzhetik azt, valamint nem tehetik meg, hogy egyszerűen nem érdeklődnek utána. Ehelyett rendszeres felülvizsgálatot kell végezniük, megkérdezve, hogy az ellenőrzött számlák hogy állnak és egyeznek-e, majd szűrőpróbaszerűen ellenőrizve egyes költségnyilvántartásokat, hogy lássák, milyen a kiadások közelmúltbeli helyzete, volt-e pazarlás, milyen állapotban van a könyvelés, valamint hogy a bevételek illeszkednek-e a kiadásokhoz. A vezetőknek és a dolgozóknak szilárdan kézben kell tartaniuk mindezeket a körülményeket. Ez a felajánlások védelméhez tartozó egyik feladat. Mondanátok, hogy könnyű ez a feladat? Van benne bizonyos fokú kihívás? Egyes vezetők és dolgozók azt mondják: „Én nem kedvelem a számokat; megfájdul a fejem, amikor meglátom őket.” Nos akkor találj egy alkalmas személyt, aki segít neked az ellenőrzésben és felülvizsgálatban; kérd meg, hogy segítsen neked ellenőrizni ezeket a dolgokat. Lehet, hogy te nem kedveled ezt a munkát vagy nem értesz hozzá, ám ha tudod, miként használd az embereket és helyesen teszed azt, akkor attól még jól fogod tudni végezni ezt a munkát. Használj megfelelő embereket az elvégzésére, és akkor megteheted, hogy csak meghallgatod a beszámolóikat. Ez is működik. Tartsd magad a következő alapelvhez: rendszeresen ellenőrizd és egyeztesd az összes védelmezett vagyontárgyat az adott munkáért felelős személlyel, majd tégy fel pár kérdést a fontos kiadásokról – ezt meg tudod valósítani? (Igen.) Miért kell a vezetőknek

és a dolgozóknak ezt a munkát végezniük? Azért, mert ez a felajánlások védelme – ez a te felelősséged.

Az emberek által Istennek tett felajánlások arra valók, hogy Isten élvezze őket, de használja vajon őket? Szüksége van Istennek erre a pénzre és ezekre az árucikkekre? Nem az evangéliumi munka terjesztését szolgálják vajon ezek az Istennek tett felajánlások? Nem Isten háza munkájának összes költségére szánják őket? Mivel Isten házában munkájához kapcsolódnak, a felajánlások kezelése és elköltése egyaránt magában foglalja a vezetők és a dolgozók felelősségeit. Bárki is ajánlja fel ezt a pénzt, illetve bárhonnán is származnak ezek az árucikkek, amíg Isten házához tartoznak, jól kell kezelned őket és nyomon kell követned ezt a munkát, ellenőrizned kell és törődnöd kell vele. Ha az Istennek tett felajánlásokat nem lehet megfelelően elkölteni Isten evangéliumi munkájának terjesztéséhez, hanem könnyelműen eltékozzolják és elpazarolják őket, sőt akár gonosz emberek elragadják vagy birtokba veszik őket, az helyénvaló? Nem a felelősség elhanyagolása az a vezetők és a dolgozók részéről? (De az.) Ez a felelősség elhanyagolása a részükről. A vezetőknek és a dolgozóknak tehát el kell végezniük ezt a munkát. Ez rájuk hárul. A vezetők és a dolgozók felelőssége a felajánlások jó kezelése, lehetővé téve, hogy helyesen használják fel azokat az evangéliumi munka terjesztésében és bármilyen, Isten irányításával kapcsolatos munkában, és ezt nem szabad szem elől téveszteni. A testvéreknek fáradságosan sikerül megtakarítaniuk egy kis pénzt, hogy felajánlják Istennek. Tegyük fel, hogy amiatt, mert a vezetők és a dolgozók hanyagok és nemtörődömök a kötelességükben, ez a pénz gonosz emberek kezére kerül – gonosz emberek gondatlanul eltékozzolják és elpazarolják, sőt akár rá is teszik a kezüket. A vezetőknek és a dolgozóknak emiatt nincs elegendő pénzük az utazási költségekre vagy a megélhetési költségekre, és még akkor sincs elegendő pénz, amikor az Isten szavait tartalmazó könyvek nyomtatásáról, illetve a szükséges készülékek és eszközök megvásárlásáról van szó. Hát nem a munka késleltetése ez? Amikor a testvérek által felajánlott pénz gonosz emberek birtokába kerül ahelyett, hogy megfelelően használnák fel, Isten házában munkájára pedig pénzt kell költeni, ám nincs elég, akkor nem akadályozták vajon a munkát? A vezetők és a dolgozók nem mulasztottak el vajon eleget tenni a felelősségüknek? (De igen.) Mivel a vezetők és a dolgozók elmulasztottak eleget tenni a felelősségüknek és nem kezelték jól a felajánlásokat, valamint nem voltak jó sáfárok, illetve nem szívből tettek eleget a felelősségüknek erre a munkára vonatkozóan, a felajánlásokat veszteségek érték és bizonyos gyülekezeti munka a bénultság állapotába merült, illetve egy időre megállt. Hát nem nagy felelősséget viselnek ezért a vezetők és a dolgozók? Ez gonzság. Lehet, hogy nem ragadtad el, nem tékozzol, illetve nem pazaroltad el ezeket a felajánlásokat, és lehet, hogy nem tetted zsebre őket, ám ez a helyzet a gondatlanságod és a felelősséged elhanyagolása miatt állt elő. Hát nem kellene felelősséget vállalnod ezért? (De igen.) Ez egy igen nagy felelősség, amelyet viselni kell!

II. A számlák ellenőrzése

Amellett, hogy a különféle munkával kapcsolatos intézkedéseket megfelelően megvalósítják és képesek közölni az igazságot a problémák megoldása érdekében, a vezetőknek és a dolgozóknak jól kell védelmezniük a felajánlásokat. Alkalmas embereket kell találniuk Isten házának követelményei szerint, rendszerszerűen kell kezelniük a felajánlásokat, valamint időről időre ellenőrizniük kell a számlákat. Egyesek megkérdezik: „Hogyan ellenőrizhetem őket, amikor a körülmények nem engedik?” „A körülmények nem engedik” – ok ez arra, hogy ne ellenőrizték a számlákat? Akkor is ellenőrizheted őket, amikor a körülmények nem engedik; ha magad nem mehatsz, akkor megbízható, alkalmas személyt kell küldened, hogy elvégezze a felülvizsgálatot és megnézze, hogy a gondnok megfelelő módon védelmezi-e a felajánlásokat, hogy van-e bármilyen eltérés a számlákban, hogy a gondnok megbízható-e, hogy milyen állapotban van mostanában, valamint, hogy negatív-e, érzett-e félelmet, amikor bizonyos helyzetekkel szembesült, és hogy fennáll-e az árulás lehetősége. Tegyük fel, hogy azt hallod, hogy a családja szűkölködik a pénzben – lehetséges-e, hogy esetleg hűtlenül kezeli a felajánlásokat? Beszélgetés és a helyzet kivizsgálása révén láthatod, hogy a gondnok elég megbízható, hogy tudja, hogy nem szabad hozzányúlani a felajánlásokhoz, és hogy bármennyire pénzsűkében van is a családja, nem tette rá a kezét a felajánlásokra. Egy hosszú megfigyelési időszakon keresztül bebizonyosodhat az, hogy a gondnok teljességgel megbízható. Továbbá ellenőrizni kell, hogy veszélyes-e annak a háznak a környéke, ahol a felajánlásokat tartják, hogy letartóztatott-e ott testvéreket a nagy vörös sárkány, hogy a felajánlások gondnoka szembesült-e bármilyen veszéllyel, hogy arra alkalmas helyen tárolják-e a felajánlásokat, valamint, hogy át kell-e helyezni őket vagy sem. A gondnokok otthonának környezetét és körülményeit gyakran át kell vizsgálni, hogy bármikor megfelelően lehessen reagálni és megfelelő terveket lehessen készíteni. Ennek végzése során időről időre érdeklődj arról is, hogy mely csapatok szereztek be új eszközöket a közelmúltban és hogy miként jutottak hozzá ezekhez az eszközökhöz. Ha vásárolták őket, meg kell kérdezned, hogy valaki felülvizsgálta-e a pályázatokat és aláírta-e őket, mielőtt megvásárolták azokat, hogy magas áron vagy észszerű piaci áron vásárolták-e őket, hogy költöttek-e szükségtelenül pénzt és így tovább. Tegyük fel, hogy a számlák ellenőrzése és felülvizsgálata során nem találnak problémákat a könyvvitellel, ám kiderül, hogy bizonyos vásárlók gyakran szertelen módon eltékozzák a felajánlásokat. Bármilyen drága is valami, megveszik; sőt, amikor igen jól tudják, hogy le fognak árazni egy terméket, hogy csökkenni fog az ára, nem várnak, hanem azonnal megveszik azt, valamint a jó dolgokat, a csúcskategóriás dolgokat, a legújabb modelleket vásárolják meg. Ezek a vásárlók alapelvek nélkül és szertelen módon költik a pénzt, és úgy költik a felajánlásokat arra, hogy dolgokat vásároljanak Isten házában, mintha az ellenségük számára tevékenykednének. Sosem vásárolnak praktikus dolgokat az alapelvekkel összhangban, hanem egyszerűen keresnek egy boltot és rögtön megvesznek dolgokat, az áruktól és a

minőségüktől függetlenül. Amint visszahozzák ezeket az árucikkeket, azok néhány napi használat után elromlanak, és ezek a vásárlók nem javíttatják meg őket, ha elromlanak – újakat vásárolnak. Abban az esetben, ha a számlák ellenőrzése és a pénzügyi kiadások felülvizsgálata során kiderül, hogy egyesek súlyosan eltékoztak és pazarolták a felajánlásokat, miként kell kezelni ezt? Fegyelmező figyelmeztetésben kell részesíteni ezeket az embereket vagy kártérítésre kell kötelezni őket? Természetesen mindkettő szükséges. Ha kiderül, hogy a szívük nincs a helyén, hogy egyszerűen nem hívók, álhívók, hogy ördögök, akkor a probléma nem oldható meg csupán azzal, hogy fegyelmező figyelmeztetésben részesülnek vagy megmetszik őket. Bárhogyan is közlik az igazságot, ők nem fogják elfogadni; bárhogyan is metszik meg őket, nem fogják komolyan venni. Ha kártérítés fizetésére kérik őket, megteszik, ám a jövőben ugyanúgy viselkednek majd, és nem fognak megváltozni. Biztosan nem fognak Isten házának követelményeivel összhangban cselekedni, hanem akaratos, gondatlan és elvtelen módon cselekednek majd. Miként kell kezelni az ilyen embert? Használható-e a továbbiakban? Nem szabadna; ha használják őt, akkor a vezetők és a dolgozók nagy tökfek – egyszerűen túl ostobák! Ha ilyen álhívókat fedeznek fel, akkor azokat azonnal el kell bocsátani, ki kell iktatni és el kell takarítani a gyülekezetből. Még csak arra sem alkalmasak, hogy szolgálatot tegyenek – alkalmatlanok erre!

Amikor a vezetők és a dolgozók a számlákat és a kiadásokat ellenőrzik, lehet, hogy nem csupán tékozlás és pazarlás eseteire vagy néhány észszerőtlen költségre bukkannak – úgy is találhatják, hogy azok között, akik ezt a munkát végzik, egyesek gyenge jelleműek, alantasak és önzőek, és veszteségeket okoztak a gyülekezeti munkának. Hogyan kellene intézned, ha efféle helyzetre bukkansz? Könnyű elintézni: azon nyomban kezelned kell és meg kell oldanod – bocsásd el azokat az embereket, majd válassz alkalmas embereket a munka elvégzésére. Az alkalmas emberek olyanokat jelentenek, akiknek az emberi mivolta megfelelő színvonalú, akiknek van lelkiismerete és józan esze, és akik képesek Isten házána alapelveivel összhangban kezelni a dolgokat. Amikor Isten háza számára vásárolnak, gazdaságos dolgokat fognak venni, amelyek viszonylag praktikusak és tartósak is, nélkülözhetetlen dolgokat. Nem feltétlenül arra hajlanak, hogy olcsó dolgokat vásároljanak, ám annak sem érzik szükségét, hogy a legdrágább dolgokat vegyék meg; a hasonló termékek csoportján belül azokat fogják választani, amelyek elég jó értékeléseket kaptak és jó hírük van, valamint megfelelő az áruk, és persze ha hosszabb a jótállási idejük, az még jobb. Ilyen embert kell találnod arra, hogy vásároljon Isten házána. Legyen helyén a szíve és legyen tekintettel Isten házára a cselekedeteiben, és gondolja át a dolgokat; valamint kezelje a dolgokat Isten házána követelményei szerint, cselekedjen és viselkedjen jólnevelt módon, félreérthetőség nélkül és világosan. Ha találtál ilyen embert, intéztess el vele néhány dolgot Isten háza számára és figyeld meg őt. Ha viszonylag alkalmasnak tűnik, használhatod. Azzal azonban még nincs vége a történetnek, ha ezt megszervezted – a továbbiakban találkoznod kell vele, beszélgetned kell vele és ellenőrizned kell a

munkáját. Egyesek megkérdezik: „Ez azért van, mert nem szabad megbízni benne?” Nem teljesen a bizalom hiánya miatt van – még ha meg is lehet bízni benne, néha akkor is szükségesek az ellenőrzések. És mit kell ellenőrizni? Nézd meg, hogy voltak-e eltérések a gyakorlatában olyan helyzetekben, amikor nem értette meg az alapelveket, illetve, hogy rejteget-e eltorzult felfogást. Az átvilágítás elvégzésével segíteni kell őt. Tegyük fel például, hogy van a piacon egy igen népszerű termék, ő azonban nem tudja, hogy Isten háza hasznát veszi-e, és aggódik, hogy ha nem veszi meg most, lehet, a jövőben nem lehet majd többé kapni. Tőled kérdezi, hogy miként kezelje ezt. Ha nem tudod, akkor el kell küldened, hogy kérdezzen meg egy olyan embert, aki az adott szakmunkával foglalkozik. Az a szakember majd elmondja, hogy a termék egy újdonság, aminek legtöbbször nem veszik hasznát, és hogy nem szükséges pénzt költeni rá. A szakember véleményére hivatkozva eldől, hogy nem szükséges megvásárolni a terméket, hogy a megvásárlása pazarlás lenne, és ha nem vennék meg most, az nem jelentene veszteséget. A vezetőknek és a dolgozóknak eddig terjedően kell végezniük a munkájukat. Nem számít, hogy egy dolog mennyire fontos vagy jelentéktelen, ha látják, eszükbe jut, vagy tudomást szereznek róla, akkor egységesen nyomon kell követniük és meg kell vizsgálniuk azt, ezt pedig az előírt módon, Isten házának követelményeivel összhangban kell megtenniük. Ezt jelenti az, hogy az ember eleget tesz a felelősségének.

Egyesek gyakran igénylik bizonyos termékek beszerzését, arra kérve Isten házáat, hogy vegye meg ezeket a termékeket, alapos felülvizsgálat és ellenőrzés révén pedig rendszerint kiderül, hogy öt kért dolog közül csak egyet kell megvenni, a másik négy dolog megvásárlása pedig nem szükséges. Mi a teendő ilyen esetekben? Szigorúan meg kell vizsgálni és fontolóra kell venni az általuk igényelt termékeket, nem szabad sietve megvenni azokat. Nem szabad megvenni őket csak azért, mert azok az emberek azt mondják, hogy a munka megkívánja – nem szabad hagyni, hogy azok az emberek önkényesen, tetszés szerint igényeljenek dolgokat azzal az ürüggyel, hogy azok a munkájukhoz kellenek. Függetlenül attól, hogy ezek az emberek milyen álcát öltenek, és függetlenül a sürgetésüktől, a vezetőknek és a dolgozóknak, illetve a felajánlások kezelésével megbízott embereknek mindenképp állhatatosnak kell lenniük a szívükben. Lelkiismeretesen meg kell vizsgálniuk és ellenőrizniük kell ezeket a dolgokat; a legkisebb hiba sem fordulhat elő. A vezetőknek meg kell vizsgálniuk azokat a dolgokat, amelyeket mindenképp meg kell vásárolni, és zöld utat kell adniuk nekik, ha pedig nem kötelező megvenni őket, akkor meg kell tagadni őket, nem pedig jóváhagyni. Ha a vezetők és a dolgozók aprólékosan, konkrétan és mélyrehatóan végzik ezt a munkát, az csökkenteni fogja a felajánlások eltérőzlésének és pazarlásának eseteit, és persze még inkább csökkenteni fogja az észszerőtlen kiadásokat. Ennek a munkának a végzése nem csupán abból áll, hogy alaposan megnézik, melyek a könyvelésben nyilvántartott bevételek és kiadások, mik a számok. Ez másodlagos. A legfontosabb szempont az, hogy a helyén legyen a szíved, és hogy minden kiadást és minden tételt úgy kezelj,

mintha a saját bankszámládon szereplő tétel lenne. Akkor majd részletesen megnézed őket, és képes leszel emlékezni rájuk, és képes leszel megérteni őket – ha pedig van valami eltérés vagy hiba, meg fogod tudni mondani. Ha úgy tekintesz rájuk, mint valaki más számláira vagy közszámlákra, akkor biztosan nem lesz szemed és eszed hozzá, képtelen leszel bármilyen problémát felfedezni. Egyesek megtakarítanak egy kis pénzt a bankban, és minden hónapban olvassák a kivonatukat, megnézik a kamatot, majd ellenőrzik a számlát – ellenőrzik, hogy mennyit költenek az egyes hónapokban, hányszor vesznek ki pénzt és mennyit helyeznek letétbe. Minden egyes tételt nyilvántartanak a fejükben, minden számot úgy ismernek, mint a saját címüket, és tisztában vannak ezekkel a fejükben. Ha valahol probléma merül fel, egy pillantással kiszúrák, és a legkisebb hibát sem tévesztik szem elől. Az emberek a saját pénzüikkel oly gondosak tudnak lenni, de vajon az Istennek szóló felajánlások iránt is ugyanezt a figyelmet tanúsítják? Véleményem szerint az emberek 99,9%-a nem teszi, ezért amikor az Istennek szóló felajánlásokat átadják az embereknek, hogy védelmezzék azokat, gyakoriak a tékozlás és a pazarlás esetei, valamint a különféle ésszerűtlen kiadások, ám mégsem érzi senki, hogy ez gond lenne, és azok az emberek sem éreznek soha lelkiismeret-furdalást, akik ezért a munkáért felelősek. Arról nem is beszélve, hogy elveszítenek száz jüant – még ha ezer, tízezer jüant veszítenek, akkor sem éreznek szemrehányást, adósságot vagy vádat a szívükben. Miért ennyire zavarodottak az emberek, amikor erről a dologról van szó? Nem azt jelzi ez, hogy a legtöbb ember szíve nincs a megfelelő helyen? Hogy lehet az, hogy annyira tisztában vagy vele, hogy mennyi megtakarított pénzed van a bankban? Amikor Isten házának pénzét ideiglenesen a te számládon helyezik el, hogy megőrizd, nem veszed komolyan, illetve nem törődsz vele. Miféle mentalitás ez? Még akkor sem vagy hűséges, amikor az Istennek szóló felajánlások védelmezéséről van szó; akkor hát még mindig hiszel Istenben? Az emberek hozzáállása a felajánlásokhoz az Istenhez való hozzáállásuk bizonyítéka – a felajánlásokhoz való hozzáállásuk igen beszédes. Az emberek közömbösek a felajánlásokkal illetően és nem foglalkoznak velük. Nem keseríti el őket, ha a felajánlások elvesznek; nem vállalnak felelősséget és nem törődnek velük. Hát nem ugyanígy viszonyulnak Istenhez is? (De igen.) Van, aki a következőt mondja? „Az Istennek szóló felajánlások az Övéi. Amíg én nem kívánom meg azokat vagy nem teszem rájuk a kezem, minden rendben van. Aki elbitorolja őket, azt megbüntetik – ez az ő ügye és megérdemli. Nekem semmi közöm ehhez. Nem kötelességem, hogy foglalkozzam vele.” Helyes ez a megnyilatkozás? Nyilvánvalóan nem. Akkor hol romlik el a dolog? (A szíve nincs a helyén; nem védelmezi Isten házának munkáját és nem óvja a felajánlásokat.) Miféle emberi mivolta van az ilyen embernek? (Önző és alantas. A saját dolgaival igen sokat törődik és nagyon jól óvja azokat, az Istennek szóló felajánlásokkal azonban nem foglalkozik és nem érdeklődik utánuk. Az efféle emberek emberi mivolta oly alacsony minőségű.) Mindenekelőtt önző és alantas. Hát nem hidegvérűek az efféle emberek? Önzőek és alantasak, hidegvérűek és híján vannak az emberi érzésnek. Szerethetik az ilyen emberek Istent? Alá tudják vetni magukat Neki?

Lehet istenfélő szívük? (Nem.) Akkor az ilyen emberek minek követik Istent? (Azért, hogy áldásokat nyerjenek.) Hát nem szégyentelenség ez? Az, hogy valaki miként kezeli az Istennek szóló felajánlásokat, igen jól felfedi a természetét. Az emberek valójában semmit sem képesek megtenni Istenért. Még ha képesek is végezni egy kis kötelességet, az igen korlátozott. Ha még az Istent illető felajánlásokkal sem tudsz helyesen bánni, illetve nem tudod jól védelmezni azokat, ha efféle szemléletet és hozzáállást táplálsz, akkor nem olyasvalaki vagy, aki igen híján van az emberi mivoltnak? Nem hamis az, amikor azt mondd, hogy szereted Istent? Nem megtévesztő? Annyira megtévesztő! Az efféle emberben egyáltalán nincs emberi mivolt – Isten vajon megmentene egy ilyen söpredéket?

III. Mindenféle kiadás nyomon követése, átvizsgálása és ellenőrzése, szigorú átvilágítás végzése

Ahhoz, hogy a vezetők és a dolgozók jó sáfárai legyenek Isten házában, az első munka, amelyet jól kell végezniük, az a felajánlások megfelelő kezelése. A felajánlások megfelelő védelmén túl szigorú átvilágítást is kell végezniük a felajánlások kiadásai tekintetében. Mit jelent a szigorú átvilágítás végzése? Elsősorban azt jelenti, hogy teljesen megszüntetik az észszerőtlen kiadásokat, valamint azon igyekeznek, hogy a felajánlások összes felhasználását észszerűvé és hatékonyá tegyék a felajánlások eltérő használata vagy pazarlása helyett. Pazarlás vagy tékozlás eseteinek felfedezése esetén a vezetőknek és a dolgozóknak nem csupán azonnal véget kell vetniük ezeknek, hanem el is kell számoltatniuk velük, valamint meg kell találniuk a munka elvégzésére alkalmas embereket. A vezetőknek és a dolgozóknak pontosan tudniuk kell, hogy hová kerülnek az egyes kiadások, illetve, hogy mire szánják az egyes kiadásokat az irányítási körükön belül – szigorúan felül kell vizsgálniuk ezeket a dolgokat. Például ha egy szobából hiányzik a ventilátor, meg kell adniuk annak paramétereit, hogy ki vegye meg, mennyit költsenek rá, és lehetőleg milyen funkciói legyenek. Egyes vezetők és dolgozók azt mondják: „Elfoglaltak vagyunk, nem tudunk időt szakítani arra, hogy elmenjünk megvenni.” Nem arra kérnek, hogy menj és vedd meg magad. Egy jó embert, egy ügyes embert kell szerezned, aki elintézi ezt a feladatot. Ne egy tökféjjel vagy egy rossz emberrel vetesd meg, akinek nincs helyén a szíve. A normális emberi mivolttal bíró emberek tudják, hogy megfelelő funkciókkal rendelkező és megfelelő árú termékeket kell vásárolniuk – a többletfunkciók haszontalanok és jóval többbe kerülnek. Az élvhajászok, akiknek nincs helyén a szívük, ezzel szemben nem praktikus dolgokat vásárolnak, amelyek különféle funkciók összevisszaságát kínálják, ami több pénzbe kerül. A vevőknek legyen józan eszük; érteniük kell az alapelveket. A megvásárolt termékek legyenek praktikusak, anélkül, hogy sokba kerülnének, és mindenki tartsa megfelelőnek őket. Ha egy felelőtlen személlyel intéztetted ezt a vásárlást, aki szereti válogatás nélkül költeni és tékozolni a pénzt, csak magas árat fog fizetni egy csúcskategóriás légkondicionálóért, tízszer annyit, mint amennyibe egy ventilátor megvétele kerülne. Azt hiszi, hogy bár egy kicsit

többe kerül, az embereknek kell elsőbbséget élvezniük – ez a légkondicionáló nem csupán megszűri a levegőt, hanem a páratartalmat és a hőmérsékletet is tudja szabályozni, valamint különféle időzítőkkel és beállításokkal rendelkezik. Hát nem pazarlás ez? Ez pazarlás és tékozlás. Az illető szórakozni akar, és az izgalom kedvéért költi a pénzt, azért, hogy felvágjon, nem pedig azért, hogy praktikus dolgokat vegyen. Az ilyen embereknek nincs helyén a szívük. Ha maguknak vásárolnak, megtalálják a módját, hogy spóroljanak, leárazott termékeket keresnek és megpróbálnak alkudozni. Ott spórolnak, ahol tudnak – minél olcsóbb, annál jobb. Amikor azonban Isten háza számára vásárolnak, nem számít, mennyi pénzt költenek el, nem érdekli őket. Még arra sem veszik a fáradságot, hogy megnézzék az olcsó dolgokat; csakis drága, csúcsminőségű, csúcstechnológiás dolgokat akarnak venni. Ez azt jelenti, hogy nincs helyén a szívük. Használhatók az olyan emberek, akiknek nincs helyén a szívük? (Nem.) Amikor Isten háza számára intéznek feladatokat, azok, akiknek nincs helyén a szívük, csak képtelen és értéktelen dolgokat tesznek. Nem a megfelelő dolgokra költik a pénzt; csak elpazarolják és eltékozzolják a felajánlásokat, és minden egyes kiadásuk ésszerűtlen.

Más emberek gondolkodásmódját az ínség határozza meg, és azt hiszik, a legolcsóbb dolgokat kell megvenniük, amikor Isten háza számára vásárolnak; minél olcsóbb, annál jobb. Azt hiszik, ez spórolás Isten házának pénzével, ezért kizárólag elavult, leértékelt dolgokat vásárolnak. Ennek eredményeképp a legolcsóbb gépeket veszik meg, amelyek selejtesek. Ezek a gépek azonnal elromlanak, amint használatba veszik őket, nem lehet megjavítani őket és használhatatlanok. Aztán másikat kell venni, ami megfelelő minőségű, és amit normálisan lehet használni, így pedig egy újabb összeg kerül elköltségre. Hát nem ostobaság ez? Az efféle embereket fösvénynek kell hívni, és az ínség határozza meg a gondolkodásmódjukat. Folyton spórolni akarnak Isten házának pénzével, és mi származik az összes filléreskedésükből és spórolásukból? Pazarlás, a pénz eltékozlása lesz belőle. Még mentegetik is magukat: „Nem direkt tettem. Jó szándékkal voltam – csak megpróbáltam spórolni Isten házának pénzével – nem akartam válogatás nélkül pénzt költeni.” Jó az bármire, hogy nem akarják ezt tenni? A helyzet az, hogy válogatás nélkül költik a pénzt, igenis veszteséget okoznak, ez pedig pénzt és munkaerőt emészt fel. Az efféle emberek sem használhatók – tökfek, nem elég hozzáértők. Röviden: azokat, akiknek nincs helyén a szívük, sem a tökfeket, nem szabad arra használni, hogy Isten házának vásároljanak. Azokat kell használni, akik hozzáértő emberek, akiknek van bizonyos tapasztalatuk a vásárlásban és van bizonyos képességük, valamint mindent torzítás nélkül szemlélnek. Bármit is vásárolnak, annak praktikusnak, az árának pedig méltányosnak kell lennie, és ha el is romlik, könnyen meg lehessen javítani és könnyen lehessen alkatrészeket vásárolni hozzá. Ez ésszerű. Miután egyesek vásárolnak valamit, látják, hogy egy hónapig vissza lehet vinni és sietnek, hogy kipróbálják, és egy hónapon belül eredményre jutnak. Ha egy kicsit hibás és nem működik jól, azonnal visszaviszik és választanak valami mást, csökkentve a veszteséget. Ezeknek az embereknek viszonylag jó az emberi mivoltuk. Az emberi

mivolt híján lévő emberek vesznek valamit és félredobják. Nem próbálják ki, hogy lássák, van-e bármi baja vagy tartós-e, és azt sem nézik meg, meddig tart a jóállás, illetve meddig kell visszavinniük – ezek egyikével sem törődnek. Amikor egy napon hirtelen érdekelni kezdi őket az adott termék, előveszik és kipróbálják, és csak akkor jönnek rá, hogy nem működik. Ellenőrzik a blokkot és látják, hogy lejárt a határidő, amíg visszavihetik, és a terméket már nem lehet visszavinni. Aztán így szólnak: „Akkor vegyünk egy másikat.” Hát nem pazarlás ez? „Vegyünk egy másikat” – ezzel a mondattal Isten házának újabb pénzösszeget kell kifizetnie. Egy másik vásárlásának igénylése a felszínen úgy tűnik, mintha a gyülekezet munkájának érdekében történne és észszerű kiadás lenne, pedig valójában az áll az egész mögött, hogy a kötelességük elmulasztása miatt nem ellenőrizték azonnal a terméket, miután megvásárolták. Egy összeget elpazaroltak, egy másikat pedig kifizettek a felajánlások összegéből, az új terméket illetően pedig még mindig nincs senki, aki vigyázna rá, így azt is csak rövid ideig használják, mielőtt tönkremegy. Meglepő, hogy nincs senki, aki felügyelje ezeket a dolgokat, senki, aki kezelje a felmerülő problémákat – mit csinálnak a vezetők és a dolgozók? Ami ezt a munkát illeti, teljesen elhanyagolták a kötelességüket – nem végezték el a felügyelet, az ellenőrzés és az átvilágítás feladatát, így aztán a felajánlásokat ily módon eltékozzák és elpazarolják. Ha a vásárlók felelősségteljes emberek, azonnal visszavisznek egy általuk megvásárolt terméket, amikor látják, hogy az nem praktikus. Ez csökkenti a veszteséget és a pazarlást. Ha felelőtlen emberek, akiknek nincs helyén a szívük, selejtes dolgokat fognak vásárolni, így pazarolva a felajánlásokat. Nos, pontosan kinek is kell tulajdonítani ezt a pénzvesztést? Vajon a vevő, a vezetők és a dolgozók nem mindannyian viselik ezért a felelősséget? Ha a vezetők és a dolgozók lelkiismeretesen, konkrétan és gondosan kezelték volna ezt a dolgot, vajon nem fedezték volna fel ezeket a problémákat? Nem korrigálták volna ezeket a hibákat? (De igen.) Ha a vezetők és a dolgozók gyakran elmennek a különböző helyeken található gyülekezetekbe, hogy ellenőrizzék a felajánlások költségének állását, képesek lesznek felfedezni a problémákat és megszüntetni az efféle tékozlást és pazarlást. Ha a vezetők és a dolgozók lusták és felelőtlenek, ismételten fel fognak merülni az észszerőtlen kiadások, valamint a tékozlás és a pazarlás ezen esetei – tovább szaporodnak majd. Mi okozza ezt a szaporodást? Nincs valami köze ahhoz, hogy a vezetők és a dolgozók nem végeznek valódi munkát, hanem inkább mások fölé helyezik magukat és eredménytelen hivatalnokokként viselkednek? (De van.) Az ilyen vezetőknek és dolgozóknak nincs lelkiismeretük, illetve józan eszük, és nincs emberi mivoltuk. Mivel a gyülekezet által elköltött összes pénz Isten házáé, és az összes Istennek tett felajánlás, ők pedig azt hiszik, semmi köze hozzájuk, se nem törődnek vele, se nem kérdezősködnek róla, és legyintenek rá. A legtöbb ember azt hiszi, hogy Isten házának pénzét el kell költeni, hogy bármilyen módon el lehet költeni, hogy ameddig nem tesz zsebre vagy nem sikkasztják el, addig nem számít, ha pazarolják, csupán arról van szó, hogy az emberek tapasztalatot szereznek és szélesítik a látókörüket. A

vezetők és a dolgozók egyszerűen szemet hunynak fölötte: „Bárki elköltheti azt a pénzt, ahogyan csak akarja, és megvehet, amit csak akar. Nem számít, mennyit pazarolnak el – aki elpazarolja a pénzt, az a felelős érte, a jövőben majd megtorlással és büntetéssel néz szembe – nekem ehhez semmi közöm. Elvégre nem én költöm és nem is az én pénzemet költik.” Vajon nem ugyanezt a nézetet és hozzáállást vallják a nem hívők is a közpénzek elköltésével kapcsolatosan? Épp mintha az ellenségük pénzét költenék. Amikor nem hívők dolgoznak egy gyárban, ha a vezetőség laza, a közös dolgokat mindig ellopják, és az emberek hazaviszik vagy nemtörődöm módon tönkreteszik, ha pedig elromlik valami, a gyárat kéri meg, hogy vegyen újat. Amikor a gyár számára vásárolnak, kizárólag jó, drága dolgokat vesznek. Akárhogy is, a pénzt önkényesen, és mindenféle felső határ nélkül költik el. Amennyiben az Istenben hívők is így gondolkodnak a felajánlásokról, megmenthetők vajon? Fog Isten munkálkodni egy ilyen embercsoporton? (Nem.) Ha az emberek így viszonyulnak az Istennek tett felajánlásokhoz, akkor anélkül is tudnod kell, milyen hozzáállást tanúsít Isten az ilyen emberek irányában, hogy Én elmondanám neked.

Annak legközvetlenebb módja, ahogyan egy ember Istenhez való hozzáállása megnyilvánul, a felajánlásokhoz való hozzáállásában látszik. Bárhogyan is viszonyulsz a felajánlásokhoz, úgy viszonyulsz Istenhez. Ha úgy kezeled a felajánlásokat, ahogyan a saját bankszámlád tételeit – aprólékosan, körültekintően, óvatosan, szigorúan, felelősségteljesen és figyelmesen –, akkor többé-kevésbé ugyanez az Istenhez való hozzáállásod is. Ha úgy állsz a felajánlásokhoz, ahogyan a köztulajdonhoz, a piaci zöldségekhez – alkalmyszerűen megveszel egy keveset abból, amire szükséged van, és rá sem nézel az általad nem szeretett zöldségekre, fittyet hányva rájuk, bárhol is halmozták fel őket, nem törődve azzal, ha valaki elviszi és használja őket, úgy téve, mintha nem látnád, amikor a földre esnek és valaki rájuk lép, azt hiszed, hogy neked ehhez semmi közöd – akkor ez bajt jelez számodra. Felelős ember vagy te, ha ily módon viszonyulsz a felajánlásokhoz? Egy hozzád hasonló ember tud jól kötelességet végezni? Nyilvánvaló, hogy milyen az emberi mivoltod. Tömören: a felajánlások kezelésének munkájában – azon túl, hogy jól védelmezik őket – a vezetők és a dolgozók fő felelőssége az, hogy nyomon kell követniük a rákövetkező munkát – a legfontosabb, hogy rendszeresen ellenőrizniük kell a számlákat, valamint nyomon kell követniük, meg kell vizsgálniuk és ellenőrizniük kell mindenféle kiadást, és szigorú átvilágítást kell végezniük. Teljes mértékben meg kell szüntetniük az észszerűtlen kiadásokat, mielőtt azok tékozlást és pazarlást eredményeznek; ha pedig az észszerűtlen kiadások már ezekhez vezettek, számon kell kérniük a felelős személyeket, figyelmeztetésben kell részesíteniük őket és kártérítést kell fizettetniük velük. Ha még ezt a munkát sem tudod jól végezni, siess és mondj le – ne foglald egy vezető vagy dolgozó helyét, mert nem tudod elvégezni a munkáját. Ha még ezt a munkát sem tudod a kezébe venni és nem tudod jól csinálni, akkor miféle munkát tudsz végezni? Mondd meg Nekem módszeresen: hány feladat van összesen, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak a

felajánlások tekintetében végezniük kell? (Az első a felajánlások védelmezése. A második a számlák ellenőrzése. A harmadik a mindenféle kiadás nyomon követése, átvizsgálása és ellenőrzése, és szigorú átvilágítás végzése; meg kell szüntetni az észszerőtlen kiadásokat, és bárki is okozza a tékozlást vagy a pazarlást, felelősségre kell vonni az illetőt és kártérítést kell fizettetni vele.) Könnyű ezek szerint a lépések szerint dolgozni? (Igen.) Ez egy világosan körülhatárolt munkamódszer. Ha még egy ilyen egyszerű munkát sem tudsz elvégezni, akkor mi az, amit vezetőként vagy dolgozóként – Isten házának sáfáraként csinálni tudsz? Minduntalan vannak példák arra, hogy pazarolják és tékozlják a felajánlásokat, és ha vezetőként vagy dolgozóként nincs tudomásod erről és egyáltalán nem érzed rosszul magad emiatt, akkor Isten ott van egyáltalán a szívedben – van ott egyáltalán hely a Számára? Kérdéses. Azt mondom, hogy nagy az Istent szerető szíved és hogy igenis istenfélő a szíved, mégis, amikor ily módon tékozlják és pazarolják a Neki tett felajánlásokat, valahogy nem vagy tudatában ennek és egyáltalán nem érzed rosszul magad emiatt – nem kérdőjelezi ez meg az Isten iránti szeretetedet és az istenfélelmedet? (De igen.) Már a hited is kérdéses, nemhogy az Isten iránti szereteted és az istenfélelmed. Az Isten iránti szereteted és az istenfélelmed nem áll meg – nem tartható! A felajánlások jó védelmezése a vezetők és a dolgozók által teljesítendő kötelezettség és az ő kikerülhetetlen felelősségük. Ha a felajánlásokat nem jól védelmezik, az a felelősség elhanyagolása a részükről – azt lehet mondani, hogy mindazok, akik gyatrán védelmezik a felajánlásokat, azok hamis vezetők és hamis dolgozók.

IV. Azonnali tájékozódás a felajánlások hollétéről, valamint azok őrzőinek különböző körülményeiről

A felajánlások kiadásai állásának ellenőrzésén és az észszerőtlen kiadások problémájának megoldásán túl a vezetőknek és a dolgozóknak van még egy igen fontos feladata: azonnal tájékozódniuk kell a felajánlások hollétéről, valamint azok őrzőinek különböző körülményeiről. Ennek az a célja, hogy a gonosz embereket, a gyanús terveket szövögető és a sóvárgó szívű embereket visszatartsák attól, hogy a mulasztásokat kihasználják arra, hogy rátegyék a kezüket a felajánlásokra. Egyesek látják, hogy Isten házában oly sok mindene van, és hogy némelyik dologra senki sem vigyáz, illetve nem tartja nyilván, és így folyton azon gondolkodnak, hogy mikor fogják ezeket a dolgokat a saját magánvagyonukká tenni és a saját használatukba venni. Mindenütt vannak ilyen emberek. Egyesek látszólag nem használnak ki másokat és nincs bennük nagy vágyakozás anyagi dolgok vagy pénz után, de ez amiatt van, mert a helyzet és a feltételek nem megfelelőek – ha a felajánlásokat tényleg az ő kezükbe adnák, hogy őrizzék azokat, akkor egykönnyen rájuk tennék a kezüket. Egyesek megkérdezik: „De hisz azelőtt olyan jó ember volt: nem volt kapzsi és rendben volt a jelleme – akkor miért fedte fel csupán az, hogy néhány felajánlást a kezébe adtak?” Ez abból fakad, hogy nem töltöttél sok időt ezekkel az emberekkel, nem jutottál mély

megértésre velük kapcsolatosan, nem láttad át a természetlénységüket. Ha idejekorán rájöttél volna, hogy ilyen emberről van szó, a felajánlások megmenekültek volna attól a szerencsétlenségtől, hogy gonosz emberek birtokába kerüljenek. Ezért annak megelőzése érdekében, hogy a felajánlások gonosz emberek kezére kerüljenek, a vezetőknek van egy másik, még fontosabb feladata: azonnal tájékozódniuk kell a felajánlások hollétéről, valamint azok őrzőinek különböző körülményeiről. Tegyük fel, hogy valakinek van néhány száz vagy néhány ezer jüan a birtokában, amit kezel. Ha van némi lelkiismerete, nem fogja elsikkasztani – ha azonban több tíz- vagy százezerről lenne szó, a legtöbb emberben nem lehetne megbízni, veszélyes lenne, a szívük pedig azután esetleg megváltozna. Miként változna meg esetleg a szívük? Pár száz vagy ezer jüan valószínűleg nem ingatja meg egy ember szívét, tíz- vagy százezrek esetén azonban könnyen meginoghat a szíve. „Több élet során sem tudtam volna ennyit összehozni, most pedig a kezemben van – mennyivel jobban állnék, ha az enyém lenne!” Így töpreng: „Nem érzem bűnösnek magam ezek miatt a gondolatok miatt – nos van egyáltalán isten vagy nincs? Hol van isten? Nem az a helyzet, hogy senki sem tudja, hogy ilyen gondolataim vannak? Senki sem tudja, és én nem érzem magam bűnösnek vagy rossznak – ez vajon azt jelenti, hogy nincs isten? Akkor, ha elveszem magamnak ezt a pénzt, nem fogok büntetéssel vagy megtorlással szembesülni? Nem lesznek következmények?” Nem a változás folyamatában van ennek az embernek a szíve? Nincsenek veszélyben a felajánlások a kezében? (De igen.) Ezenkívül egyesek, akik felajánlásokat kezelnek, egészen jók, van alapjuk az Istenbe vetett hitükben és hűségese a cselekedeteikben, és még ha néhány tíz- vagy százezer jüan védelmezését bízzák is rájuk, képesek lesznek jól csinálni, és biztosan nem fogják elsikkasztani. A családjukban azonban van néhány nem hívő, és amikor ezek az emberek pénzt látnak, a szemük bevörösödik, mint amikor egy farkas a prédáját kémleli. Felejtsd el a tíz- vagy százezreket – ezer jüant is a zsebükbe tömnének, ha látnák. Nem érdekli őket, hogy kié; azt hiszik, hogy azé, aki zsebre tudja tenni, aki először megkaparintja. Ha ilyen gonosz farkasok vannak a felajánlásokat védelmező személy körül, akkor vajon nem áll fenn annak veszélye, hogy bárhol, bármikor eltulajdonítják a felajánlásokat? Megtörténhet ilyen helyzet? (Megtörténhet.) Nem veszélyes vajon, ha a vezetők és a dolgozók gondatlanok és nincs felelősségérzetük, és mégcsak észre sem veszik, illetve nem kérdezősködnek és nem vizsgálódnak, amikor a felajánlások ilyen veszélyes helyzetben vannak? Bárhol, bármikor történhet valami baj. Van egy másféle helyzet is: egyes őrzők pénzt és különféle tárgyakat is őriznek az otthonukban, és testvéreket, valamint vezetőket és dolgozókat is vendégül látnak ott. Ez átmenetileg viszonylag biztonságos lehet, de helyénvaló vajon hosszú távon ott őrizni a felajánlásokat? (Nem.) Még ha az azokat őrző személy alkalmas is, a környezet és a feltételek egyáltalán nem azok. Vagy az általuk vendégül látott embereket kell elmozdítani, vagy a felajánlásokat kell elvinni. Ha a vezetők és a dolgozók sem nem vizsgálják meg ezt a munkát, sem a vele kapcsolatos felelősségüknek nem tesznek eleget, bárhol, bármikor balul sülni el valami; a

felajánlásokat veszteség érheti és bárhol, bármikor gonosz démonok kezére kerülhetnek. Van egy másfajta helyzet is: egyes gyülekezetek ellenséges környezetben találhatók, amelyekben gyakran letartóztatnak embereket, és emiatt nagy az esély rá, hogy elárulják a házak lokációit, ahol a felajánlásokat őrzik, és a nagy vörös sárkány razziát tart és átkutatja őket – gonosz démonok bármikor zsákmányul ejthetik a felajánlásokat. Megfelelőek ezek a helyek a felajánlások tárolására? (Nem.) Nos mi a teendő, ha már oda helyezték őket? Azonnal mozdítsátok el őket. Egyes vezetők és dolgozók nem tesznek eleget a felelősségüknek és nem végeznek valódi munkát. Nem képesek előre látni ezeket a dolgokat, illetve gondolni rájuk, nem tudnak róluk, és csak akkor gondolkodnak arra, hogy „akkor kellett volna visszavinnünk őket” és éreznek némi ehhez hasonló kis megbánást, amikor valami balul sül el és a gonosz démonok megkaparintják a felajánlásokat. Ha azonban nem történik semmi baj, további tíz év is eltelhet, és akkor sem mozdítják el a felajánlásokat. Képtelenek meglátni, milyen súlyos következmények állhatnak elő emiatt a probléma miatt, és nem képesek fontosság és sürgősség alapján rangsorolni a dolgokat. A vezetőknek és a dolgozóknak világosan kellene érteniük ezt a helyzetet, amikor találkoznak vele: „Az egyik hely, ahol a felajánlásokat tárolják, nem megfelelő. A környezet túlságosan veszélyes, és elég sok testvért letartóztattak, követtek, vagy helyeztek megfigyelés alá a közelben. Ki kell találnunk, miként juttassuk ki onnan a felajánlásokat. Jobb lépés lenne egy viszonylag biztonságos helyre vinni őket, mint ott hagyni, ahol vannak és megvárni, amíg megkaparintják őket.” Amikor épp előállt egy helyzet és előre látják, hogy a felajánlások veszélyben vannak, azonnal át kell helyezniük őket, megakadályozandó, hogy a nagy vörös sárkány, a gonosz ördög birtokba vegye és elpusztítsa azokat. Ez az egyetlen módja annak, hogy gondoskodjanak a felajánlások biztonságáról, valamint elkerüljék az esetleges buktatókat vagy baklövéseket. Ezt a munkát a vezetőknek és a dolgozóknak kell elvégezniük. Amint a veszély legcsekélyebb jele mutatkozik, amint valakit letartóztatnak, amint egy helyzet áll elő, a vezetőknek és a dolgozóknak az kell legyen az első gondolata, hogy vajon a felajánlások biztonságban vannak-e, hogy esetleg gonosz emberek kezére kerülhetnek-e vagy azok birtokukba vehetik-e őket, vagy hogy gonosz démonok megkaparintathatják-e azokat, és hogy érte-e bármilyen veszteség a felajánlásokat. Azonnal intézkedéseket kell tenniük a felajánlások védelme érdekében. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége. Egyes vezetők és dolgozók talán azt mondják: „Kockázatvállalást igényel a részünkről, hogy megtegyük ezeket a dolgokat. Megtehetjük azt, hogy nem tesszük meg őket? Nem arról van szó, hogy az emberek az első számú prioritásunk, ami azt jelenti, hogy nem a felajánlásokat kell az első helyre tenni, hanem az embereket kell az első helyre tenni?” Mit gondoltok a kérdésükről? Van ezeknek az embereknek emberi mivoltuk? (Nincs.) A felajánlások jó védelmezése, jó kezelése és jó felügyelete – ezek azok a felelősségek, amelyeknek egy jó sáfárnak eleget kell tennie. Komolyabbra fordítva, még ha az életedet kell is feláldoznod, megéri, és ezt kell tenned. Ez a te felelősséged. Az emberek folyton azt kiabálják: „Istenért meghalni méltó halál.” Valóban hajlandóak az emberek meghalni

Istenért? Most nem arra kérnek, hogy halj meg Istenért; csak egy kis kockázatot kell vállalnod, hogy biztonságosan megvédd a felajánlásokat. Hajlandó vagy megtenni ezt? Boldogan azt kellene mondanod: „Az vagyok!” Miért? Mivel ez Isten megbízatása és követelménye az emberrel szemben, a te kikerülhetetlen felelősséged, és nem szabad megpróbálnod kibújni alóla. Mivel azt állítod, hogy meghalnál Istenért, miért nem tudsz egy kevés árat fizetni és egy kis kockázatot vállalni a felajánlások védelmezéséért? Hát nem ezt kellene tenned? Ha nem teszel semmi valóságosat, ám folyton azt kiabálsz, hogy meghalnál Istenért, vajon nem üresek ezek a szavak? A vezetőknek és a dolgozóknak tisztán kellene érteniük a felajánlások védelmét illető munkát, és vállalniuk kellene ezt a felelősséget. Nem szabad kitérniük előle vagy kikerülniük, és nem szabad kibújniuk a felelősségük alól. Mivel vezető vagy dolgozó vagy, ez a munka egy olyan feladat, amely rád hárul. Ez fontos munka – hajlandó vagy elvégezni, még ha némi kockázatot vállalsz is, még ha az életed forog is kockán? Meg kellene tenned? (Igen.) Hajlandónak kell lenned elvégezni; nem szabad megtagadnod ezt a felelősséget. Ez Isten követelménye az emberrel szemben és az a megbízatás, amelyet az embernek ad. Isten elmondta neked a minimális követelményét és megbízatását – ha még arra sem vagy hajlandó, hogy végrehajtsd, akkor minek a megtételére vagy képes?

A vezetőknek és dolgozóknak a lehető legalaposabban és legkonkrétabban kell végezniük a felajánlások védelmezésének és költségének munkáját. Nem szabad hanyagnak lenniük azt illetően, és még kevésbé szabad úgy kezelniük, mintha valaki más dolga lenne, és megtagadniuk a felelősséget. A vezetőknek és a dolgozóknak személyesen kell átvilágítást végezniük, részt venniük és érdeklődniük ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, sőt személyesen kell kezelniük őket, megakadályozandó, hogy gonosz emberek és gyenge emberi mivoltú emberek kihasználják a mulasztásokat és pusztítást okozzanak. Minél aprólékosabban végzed ezt a munkát, a gonosz és a rossz embereknek annál kevesebb lehetőségük lesz a mulasztások kihasználására; minél részletesebb a tájékozódásod és minél szigorúbb az irányításod, annál kevesebb lesz az észszerűtlen kiadások, a tékozlás és a pazarlás esete. Egyesek ezt kérdezik: „Ezt azért csináljuk, hogy pénzt takarítsunk meg Isten háza számára? Isten háza szűkölködik az anyagiakban? Ha igen, akkor felajánlok még valamennyit.” Erről van szó? (Nem.) Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége, Isten követelménye az emberrel szemben, és olyan alapelv, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak be kell tartaniuk e munka végzésében. Istenben hívőként, olyan emberként, aki magára vette a sáfár szerepét Isten házában, felelősséggel és szigorú átvilágítás végzésével kell hozzáállnod a felajánlásokhoz; ellenkező esetben nem vagy alkalmas arra, hogy ezt a munkát végezd. Ha hétköznapi hívő lennél, akiből hiányzik a felelősségérzet és nem törekszik az igazságra, akkor nem követelnék meg tőled e dolgoknak a végzését. Te vezető vagy dolgozó vagy; ha nincs meg benned ez a felelősségérzet, nem vagy alkalmas arra, hogy az légy, és még ha akként szolgálsz is, felelőtlen hamis vezető vagy hamis dolgozó vagy, és előbb-utóbb ki fognak iktatni. Mindazok, akiből teljességgel hiányzik a

felelősségérzet, olyan emberek, akik egyáltalán nem védelmezik Isten házának munkáját – a lelkiismeret és a józan ész legapróbb foszlánya is hiányzik belőlük. Az ilyen emberek hogyan végezhetnének kötelességeket? Mind meggondolatlan szemetek – azonnal hagyják el Isten házát és térjenek vissza abba a világba, ahová tartoznak!

Ha nem beszélgetnénk így a felajánlásokkal kapcsolatos általános ismeretekről, valamint a felajánlások védelmezéséhez tartozó igazságokról és az emberek által gyakorlandó alapelvekről, vajon tisztában lennétek ezekkel a dolgokkal? (Nem.) Amikor az emberek nincsenek tisztában a pontos alapelvekkel, eleget tehetnek a felelősségük egy részének? Eleget tettek a felelősségüknek? Vajon a legtöbb ember nem a következő sekélyes elméletből és alapelvekből indul ki: „Én legalább nem áhítozom az Istennek tett felajánlásokra, nem sikkasztom és nem tulajdonítom el őket, illetve jól vigyázok rájuk és nem engedem, hogy az emberek önkényesen költsék őket – ez elegendő?” Az igazság gyakorlása ez? Az ember felelősségének való eleget tevés ez? (Nem.) Ha a legtöbb ember ismerete nem terjed tovább ennél a normánál, akkor ez a téma tényleg megbeszélést érdemel. Ezen a beszélgetésen keresztül most már egy kicsit többet felfogtok és értetek abból, hogy miként kell védelmezni a felajánlásokat, valamint abból a hozzáállásból és ismeretből, amellyel a védelmezésüket illetően rendelkeznetek kell? (Igen.) Itt befejezzük a beszélgetésünket a felajánlásokat érintő igazságokról, valamint a felajánlásokkal való bánásmódra és a kezelésükre vonatkozó alapelvekről.

A hamis vezetők felajánlásokat illető hozzáállásai és megnyilvánulásai

I. A felajánlások közös tulajdonként történő kezelése

A következőkben a hamis vezetők egyszerű leleplezését és boncolgatását végezzük el a vezetők és a dolgozók felelősségeinek tizenegyedik tétele tekintetében. Megnézzük, milyen megnyilvánulásaik vannak a hamis vezetőknek a felajánlásokhoz való hozzáállásukban, valamint abban, ahogyan a felajánlásokat védelmezik és kezelik. Az első megnyilvánulás az, hogy a hamis vezetők közül hiányzik a felajánlásokra vonatkozó pontos tudás. Ezt hiszik: „A felajánlásokat névlegesen istennek, ám valójában a gyülekezetnek teszik. Nem tudjuk, isten hol van, és egyébként sem tud ilyen sok dolgot felhasználni. Ezeket a felajánlásokat csak névlegesen teszik istennek; valójában a gyülekezetnek és isten házának teszik, és nem kifejezetten egy adott személynek ajánlják fel őket. A gyülekezet és isten háza az összes oda tartozó embert szimbolizálja, ebből pedig az következik, hogy a felajánlások mindenkié, ami pedig mindenkié, az közös tulajdon. A felajánlások tehát közös tulajdon, ami az összes testvére.” Helytálló ez a felfogás? Nyilvánvalóan nem. Nincs vajon gond azoknak az embereknek az emberi mivoltával, akik ilyen felfogással bírnak? Nem olyan emberek vajon, akik sóvárognak a felajánlásokra? Amikor a felajánlásokról van szó, azok az emberek alkalmazzák ezt a módszert és ezt a nézetet, akiknek a szíve sóvárgó, és arra vágyanak, hogy megkaparintsák a felajánlásokat. Nyilvánvaló, hogy szemmel tartják a felajánlásokat és

szeretnék a saját élvezetükre kisajátítani őket. Miféle teremtmények ezek? Nem Júdással egyívésszerűek? Ez a fajta vezető vagy dolgozó tehát a gyülekezet közös tulajdonának tekinti az Istennek tett felajánlásokat. A szívében efféle hozzáállást dédelget – nem védelmezi buzgón a felajánlásokat, illetve nem kezeli azokat józan ésszel és felelősségteljesen, hanem tetszés szerint, szemtelenül és teljesen zabolátlan módon használja a felajánlásokat, alapelvek hiányában. Bárkinek megengedi, hogy használja őket, és bárki, akinek a „hivatalos beosztása” előkelőbb, akinek a státusza magasabb, aki tekintélyt élvez a testvérek között, elsőbbséget kap a birtoklást és a használatot illetően. Ugyanolyan ez, mint a vállalatoknál és a gyáraknál a társadalomban, ahol a céges autók és a jó, csúcsminőségű dolgok a vezetők, a gyárigazgatók és az elnökök használatára szolgálnak. Azt hiszi, hogy az Istennek tett felajánlásokkal is így kell lennie, hogy aki vezető vagy dolgozó, annak elsőbbsége van Isten háza csúcsminőségű dolgainak élvezetében, az Istennek tett felajánlások élvezetében. Ezért mindazok, akik a vezetői vagy a dolgozói létüket ürügyként használják, hogy csúcsminőségű számítógépeket és mobiltelefonokat vásároljanak, valamint mindazok a vezetők és dolgozók, akik maguknak veszik el a felajánlásokat, azt hiszik, hogy a felajánlások közös tulajdon, és hogy tetszésük szerint használhatják és tékozzhatnak a felajánlásokat. Amikor egyes testvérek arany és ezüst ékszereket, táskákat, ruhát és cipőt ajánlanak fel, nem határozzák meg, hogy Istennek ajánlják fel azokat, így aztán egyes hamis vezetők a következőt hiszik: „Mivel nem határozták meg, hogy Istennek ajánlják fel ezeket a tárgyakat, a gyülekezet használatára kell lenniük. Amit a gyülekezetnek adnak, az közös tulajdon, a vezetőknek és a dolgozóknak pedig elsőbbségük kell legyen a közös tulajdon élvezetében.” Így aztán magától értetődően magukhoz veszik ezeket a dolgokat. Azokat a dolgokat, amelyek megmaradtak, miután ők kiválogatták őket, bárki használhatja, aki akarja, és bárki elveheti, aki akarja – mindenki osztozik rajtuk. Ezek a vezetők és dolgozók ezt a vagyon megosztásának nevezik; őket követve az emberek jót ehetnek és ihatnak, és igazán jól érezhetik magukat. Mindenki boldog, és így szólnak: „Hála Istennek – élvezhetnénk vajon ezeket a dolgokat, ha nem hinnénk benne? Ezek felajánlások, és nem vagyunk méltóak arra, hogy élvezzük őket!” Azt mondják, nem méltóak, mégis megmarkolják ezeket a dolgokat és nem engedik el őket. Az efféle vezetők és dolgozók nem csupán megkaparintják a felajánlásokat és felosztják őket, valamint személyesen élvezik őket anélkül, hogy bárki jóváhagyását kérnék – miközben ezt teszik, egyöntetűen nem fordítanak figyelmet a felajánlások kezelésére, költésére és felhasználására, sem alkalmas embereket nem választanak, hogy kezeljék és nyilvántartsák őket, és még kevésbé ellenőrzik a számlákat, illetve vizsgálják felül szigorúan a kiadások állását. A hamis vezetők közömbössége a felajánlások kezelése iránt káoszhoz vezet, egyes felajánlások pedig elvesznek és eltékozzanak. Ami a leginkább kitűnik a hamis vezetők munkájából, az az, hogy mindenki tetszése szerint cselekszik. Amit bármelyik csapat felügyelője mond, az megvalósul, amikor pedig valamelyik csapatnak vásárolnia kell valamit, maguk dönthetnek erről anélkül, hogy

kérelmet kellene benyújtaniuk jóváhagyásra. Amennyiben a munkához van szükség valamire, megvehetik anélkül, hogy aggódnának, mennyibe kerül, hogy hasznát tudják-e venni, illetve hogy szükséges-e vagy sem – ugyanis a felajánlásokat költik, nem pedig valaki pénzét. A hamis vezetők nem felügyelik ezt, illetve nem végeznek átvilágítást, az alapelvekről pedig még kevésbé beszélnek. Amikor vásároltak valamit, a hamis vezetők egyöntetűen nem törődnek azzal, hogy van-e valaki, aki őrzi, hogy valami elromolhat-e benne, vagy hogy megéri-e az elköltött pénz. Miért nem törődnek ezekkel a dolgokkal? Azért, mert nem az övék a pénz – úgy vélik, hogy bárki elköltheti, mivel akárhogy is van, nem az ő pénzük az, amit költenek. A felajánlások kezelésének minden aspektusa terén káosz van. Mennyire kaotikus ez? Ugyanaz a helyzet, mint a szocialista országok nagy, állami tulajdonú gyáraiban, ahol mindenki egyenlő részt kap, függetlenül attól, hogy mennyi munkát végez. Mindenki hazavisz dolgokat, a gyár ennivalóját eszi és a gyár pénzét keresi, és elsikkasztja a gyár dolgait. Teljes káosz. A hamis vezetők nem hoznak a kiadásokra vonatkozó szabályokat semmilyen eszköz vagy felszerelés beszerzése során. Isten háza hoz szabályokat, ők azonban nem vizsgálják szigorúan felül, nem ellenőrzik, nem követik nyomon, illetve nem vizsgálják a kiadásokat. Ebből a munkából semmit nem végeznek el. A hamis vezetők munkája teljesen kaotikus, semmiben nincs rend és mindenütt hiányosságok vannak. A gonosz emberek és azok, akiknek nincs helyén a szívük, minduntalan kihasználhatják a mulasztásokat és hasznot húzhatnak. Ezek az emberek gond nélkül eltékozzák és pazarolják az Istennek tett felajánlásokat, mégsem büntetik meg vagy szankcionálják őket semmilyen módon – még csak figyelmeztetést sem kapnak. Miféle vezetők és dolgozók ezek? Nem beleharapnak a kézbe, amely eteti őket? Vajon sáfárai ők Isten házának? Ők Isten házának tolvaj árulói!

Miként kell ezekre a vezetőkre és dolgozókra tekinteni, akik nem vállalnak felelősséget, amikor a felajánlások védelmezéséről van szó? Nem alantas jelleműek és nem nélkülözik a lelkiismeretet és a józan észet? Ezek a hamis vezetők Isten háza tulajdonának tekintik a testvérek által Istennek és a gyülekezetnek felajánlott dolgokat, és azt mondják, hogy ezeket csoportosan a testvéreknek kell kezelniük. Így aztán amikor problémákra derül fény és a Fennvaló számonkéri az embereket, minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy megvédjék magukat, és nem ismerik el, mennyire súlyos természetű az, hogy ellopták és megkaparintották az Istennek tett felajánlásokat, miután vezetővé váltak és státuszt szereztek. Nem alantas jellemű emberek ezek? Egyszerűen szégyentelenek! Nem tudják, hogy a testvérek miért ajánlanak fel pénzt és tárgyakat, és azt sem, hogy kinek ajánlják fel ezeket. Ha nem lenne Isten, ki ajánlana fel könnyelműen olyasmit, amit szeret? Olyan egyszerű logika ez, ezek az úgynevezett „vezetők” mégsem tudják, illetve nem értik. Van ezeknek a hamis vezetőknek egy kedvenc mondásuk: „Isten házának felajánlásai.” Nincs szükség ennek a kifejezésnek a helyesbítésére? Mi lenne a helyes kifejezés? „Felajánlások” vagy „Isten felajánlásai”. Ha hozzáteszel egy birtokost, akkor azt kell hozzátenned, hogy „Isten” – a felajánlások egyedül Istent illetik. Ha nem teszel hozzá birtokost, egyszerűen csak „felajánlások” – az embereknek akkor

is tudniuk kell, hogy a felajánlások tulajdonosa a Teremtő, Isten, nem pedig ember. Az ember nem méltó a felajánlások birtoklására, és még a papok sem mondhatják, hogy a felajánlások az övéik – Isten engedélyével élvezhetik a felajánlásokat, ám azok nem őket illetik. A „felajánlások” birtokosa sosem lesz egy személy – az csak Isten lehet, és senki más. Akkor eléggé nyilvánvaló, hogy a hamis vezetők által gyakran említett „Isten házának felajánlásai” kifejezés téves és helyesbítésre szorul. Semmiféle olyan mondás nem kellene legyen, hogy „Isten házának felajánlásai” vagy a „gyülekezet felajánlásai”. Olyan emberek is vannak, akik ráadásul azt mondják, hogy „a mi felajánlásaink” és „a mi Istenünk házának felajánlásai”. Mindezek a kifejezések helytelenek. A felajánlásokat a teremtett emberiség teszi Istennek; azok, akik követik Istent. Egyedül Istené a kizárólagos jog, hogy a tulajdonosuk, a felhasználójuk és az élvezőjük legyen. A felajánlások nem közös tulajdon; nem az embert illetik, még kevésbé a gyülekezetet és Isten házát, hanem Istent illetik. Isten engedi meg a gyülekezetnek és Isten házának ezek használatát – ez az Ő megbízatása. Ezért minden olyan kifejezés, hogy „Isten házának felajánlásai”, a „gyülekezet felajánlásai” és „a mi felajánlásaink” pontatlan, sőt mi több, hátsó szándékkal rendelkező emberek kifejezései, az a céljuk, hogy félrevezessék az embereket és érzéketlenné tegyék őket, sőt, hogy téves útmutatást adjanak az embereknek. Ezek az emberek a gyülekezetet vagy Isten házát, illetve az összes testvért illető közös tulajdonhoz sorolják a felajánlásokat. Ez az egész problémás és téves, és helyesbítést igényel. Egyfajta hamis vezető megnyilvánulása ez. Az efféle emberek közös tulajdonnak tekintik a felajánlásokat és kedvük szerint használják őket; vagy vezetőként azt hiszik, joguk van elosztani ezeket a dolgokat, így aztán az általuk kedvelt embereknek, vagy pedig mindenkinek egyenlően osztják ki ezeket. Miféle forgatókönyvet próbálnak létrehozni? Olyat, ahol mindenki egyenlő, ahol mindenki élvezheti Isten kegyelmét, ahol mindenki osztozik. Azzal szeretnék megvásárolni az emberek kegyeit, hogy bőkezűek Isten házának erőforrásaival. Hát nem undorító? Aljas, szégyentelen viselkedés ez! Miként kell az ilyen embereket jellemezni? Az ilyen hamis vezetők sóvárognak a felajánlásokra, és hogy megakadályozzák az embereket abban, hogy felügyeljék, leleplezzék és felismerjék őket, az általuk nem használt maradványokat kiosztják a testvéreknek, megvásárolva a kegyeiket és egy olyan forgatókönyvet megvalósítva, ahol mindenki egyenlő, és mindenki számára lehetővé téve, hogy hasznat húzzon a velük való társulásból, hogy aztán senki se leplezze le őket. Boldogok lennétek azzal, ha efféle vezetővel találkoznátok, aki lehetővé tenné számotokra, hogy bizonyos előnyökhöz jussatok, és akivel élvezhetnétek valamennyi „közös tulajdont” – ha lenne ilyen jogotok és ily módon kihasználnátok ezt? Képesek lennétek visszautasítani? (Képesek lennének.) Ha sóvárok vagytok, nincs istenfélő szívetek és nem tartotok Istentől, akkor nem lesztek képesek. Akiben van némi tisztesség, némi józan ész és némi istenfélő szív, az vissza fogja utasítani, és fel is fog állni, hogy szemrehányást tegyen annak a vezetőnek, megmetssze, leállítsa őt, mondván: „Az első dolog, amit vezetőként tenned kellene, az, hogy jól kezeled a felajánlásokat, nem sikkasztod el

azokat, még kevésbé döntesz felhatalmazás nélkül arról, hogy a saját akaratod szerint szétszétod azokat mindenkinek. Ehhez nincs jogod; ez nem Isten megbízatása számodra. A felajánlások Istent illetik, hogy használja őket, és alapelvek vonatkoznak arra, ahogyan a gyülekezet használja őket – senki sem mondja ki felettük az utolsó szót. Lehet, hogy vezető vagy, de nincs ilyen előjogod. Isten nem ajándékozott meg vele. Nincs jogod ahhoz, hogy Isten dolgait használd – Isten ezzel a munkával nem bízott meg. Úgyhogy igyekezz, és vedd le a testvérek által Istennek felajánlott arany és ezüst ékszereket, és vedd le a ruhákat, amelyeket Neki ajánlottak fel. Siess, és fizess kártérítést azokért a dolgokért, amelyeket megettél, és nem kellett volna. Ha még ember vagy és van némi szégyenérzeted, tedd meg ezt azonnal. Továbbá, bárkinek is küldted el ezeket a felajánlásokat, hogy a kegyeit keresd, illetve bárkinek engedted, hogy megkaparintsa és élvezze ezeket, azonnal szerezd vissza ezeket a felajánlásokat. Ha nem teszed, az összes testvért értesíteni fogjuk, és Júdásként fogunk bánni veled!” Meg mernétek tenni ezt? (Igen.) Amikor a felajánlásokról van szó, mindenkinek megvan ez a felelőssége, és ezzel a lelkiismerettel és ezzel a fajta hozzáállással kell kezelnie azokat. Persze az abbéli kötelezettsége is megvan, hogy felügyelje, mások miként bánnak a felajánlásokkal, hogy jól védelmezik-e őket, valamint az alapelvek szerint kezelik-e őket. Ne gondold, hogy neked ehhez semmi közöd és aztán ne legyél felelőtlen, mondván: „Akárhogy is, én nem vagyok vezető vagy dolgozó, ez nem az én felelősségem. Még ha fel is fedezem, nem kell törődnöm vele vagy bármit mondanom róla – ez a vezetők és a dolgozók dolga. Aki önkényesen költi a pénzt és elsikkasztja a felajánlásokat, az Júdás, Isten pedig majd megbünteti, amikor eljön az ideje. Bárki is okoz egy következményt, ő a felelős érte. Nekem nem kell ezzel foglalkoznom. Mi hasznom származna abból, ha meggondolatlanul beszélnék róla?” Hogyan vélekedsz erről a fajta emberről? (Nincs lelkiismerete.) Ha felfedezed, hogy egyes olyan területeken, amelyeket a vezetők és a dolgozók nem vizsgálnak, vannak a felajánlásokat tékozló és megkaparintó emberek, akkor személyesen kell figyelmeztetésben részesítened az érintett embereket, és azonnal jelentened is kell ezt a vezetőknek és a dolgozóknak. Azt kell mondanod: „A csapatunk főnöke és a vezetőnk gyakran elveszik a felajánlásokat maguknak. Emellett önkényesen költik a felajánlásokat, nem beszélnek meg másokkal, és csak maguk döntenek arról, hogy megvesznek ezt vagy azt. A kiadásaik többsége nem igazodik az alapelvekhez. Isten háza tudja kezelni ezt?” Isten választott népének feladata az, hogy jelentsen és tájékoztasson az általuk talált problémákról. Az eddigi beszélgetésünk egyfajta hamis vezető megnyilvánulásáról – abbéli hozzáállásáról szólt, hogy közös tulajdonként kezeli a felajánlásokat.

II. Nem törődni a felajánlásokat érintő kiadásokkal és nem kérdezni róluk

A hamis vezetők másik megnyilvánulása a felajánlások védelmezését illetően az, hogy nem tudják, miként kezeljék a felajánlásokat. Csak azt tudják, hogy nem szabad hozzányúlni a felajánlásokhoz, hogy nem szabad önkényesen eltulajdonítani vagy

elsikkasztani őket, hogy azok megszenteltek, szentként elkülönítettek, és hogy az embernek nem lehetnek helytelen gondolatai róluk. Amikor azonban arról van szó, hogy pontosan miként kezeljék jól a felajánlásokat, hogyan legyenek jó sáfárok a védelmezésükben, akkor nincs útjuk, nincsenek alapelveik, nincsenek konkrét terveik vagy lépéseik ehhez a munkához. Az afféle ügyekben tehát, amilyen a felajánlások nyilvántartása, egyeztetése és védelmezése, valamint a bevételek és a kiadások elszámolásának ellenőrzése és a költségek ellenőrzése, ezek a hamis vezetők meglehetősen passzívak. Amikor valaki jóváhagyás céljából benyújt valamit, aláírják. Amikor valaki visszatérítést igényel, megadják neki. Amikor valaki pénzért folyamodik valamilyen célból, átadják neki. Nem tudják, hogy hol őrzik a különféle gépeket és berendezéseket. Azt sem tudják, hogy a gondnokuk alkalmas személy-e, sem azt, hogy miként állapítsák meg ezt; képtelenek átlátni az emberek szívében és átlátni az emberek lényegén. Így, bár vannak nyilvántartások az összes kimenő felajánlásról, amelyek ezeknek az embereknek az irányítása alá tartoznak, ha megnézzük a kiadások részleteit ezekben az elszámolásokban, sok kiadás észszerűtlen és szükségtelen – sokuk túlzó és pazarló. Ezeknek a vezetőknek és dolgozóknak az aláírása alatt elvesznek a felajánlások. Látszólag úgy tűnik, hogy konkrét munkát végeznek, valójában azonban egyáltalán nincsenek alapelvek abban, amit csinálnak. Nem végeznek átvilágítást – ímmel-ámmal cselekednek, szabályokat és előírásokat tartanak be, semmi több. Ez egyáltalán nem felel meg a felajánlások kezelésére vonatkozó mércéknek, az alapelveinek pedig még kevésbé. Ezért abban az időszakban, amikor hamis vezetők dolgoznak, túl sok az észszerűtlen kiadás. Hogyan keletkeznek ezek az észszerűtlen kiadások, ha van valaki, aki felügyeli és kezeli a dolgokat? Azért van ez, mert ezek a vezetők és dolgozók nem vállalnak felelősséget a munkájukban. Ímmel-ámmal cselekednek és felületes módon foglalkoznak a dolgokkal, és nem az alapelvek szerint cselekednek. Nem sértenek meg másokat, talpnyalókként viselkednek, és nem végeznek megfelelő átvilágítást. Talán egyetlen igazán felelősségteljes személy sincs a felajánlásokat kezelők között, senki, aki valóban el tudja végezni az átvilágítást. A hamis vezetők nem törődnek azzal, hogy a felajánlásokat védelmező emberek alkalmasak-e, vagy hogy azoknak az embereknek a gyülekezeteiben vannak-e veszélyes helyzetek. Ameddig ők maguk biztonságban vannak, addig számukra minden rendben. Amikor veszély merül fel, az első dolog, amire gondolnak az, hogy hová futhatnak, és hogy vajon a saját pénzükön nem ütnék-e rajta, viszont a felajánlások hollétét, illetve azt, hogy azok veszélyben vannak-e, se nem vizsgálják, se nem kérdezik róla. Pár hónappal vagy akár fél évvel az incidenst követően a lelkiismeretük miatt előfordulhat, hogy kérdeznak, és amikor megtudják, hogy néhány felajánlás a nagy vörös sárkány birtokába került, hogy néhányat gonosz emberek eltékoztak, néhánynak a holléte pedig ismeretlen, akkor egy darabig rosszul érzik majd magukat – imádkoznak egy kicsit, elismerik a hibájukat és ezzel kész is. Miféle teremtmények ezek az emberek? Hát nincs probléma azzal, hogy így dolgoznak? Hogyan fog Isten bánni egy olyan emberrel, aki ilyen

hozzáállást tanúsít a felajánlásokkal szemben? Igaz hívőnek fogja tekinteni? (Nem.) Akkor minek fogja tekinteni? (Nem hívőnek.) Amikor Isten nem hívőnek tekint valakit, az illető megérzi? A lelkében zsibbadttá és nehéz felfogásúvá válik, és amikor cselekszik, nincs benne Isten megvilágosítása és útmutatása, sem világosság. Amikor dolgok történnek vele, nincs ott Isten, aki oltalmazza, és gyakran negatív és gyenge, sötétségben él. Bár gyakran hallgat prédikációkat, a munkájában tud szenvedni és árat fizetni, egyszerűen semmit nem halad előre, és szánsalmasan fest. Ezek az ő „eredményei”. Hát nem még nehezebb ezt elviselni, mint a büntetést? Mondd meg Nekem, ha ez az eredménye valaki Istenbe vetett hitének, az öröme és ünneplésre, vagy bánatra és siránkozásra ad okot? Az Én véleményem szerint ez nem jó jel.

A hamis vezetők sosem veszik komolyan a felajánlások kezelésének munkáját. Bár azt mondják: „az embereknek nem szabad hozzányúlniuk az Istennek tett felajánlásokhoz; az Istennek tett felajánlásokat senki sem sikkaszthatja el és nem szabad rossz emberek kezére kerülniük”, és igen jól hangoztatják ezeket a szlogeneket, a szavaik pedig nagyon is erkölcsösnek és tisztességesnek hangoznak, de nem viselkednek emberként. Bár ők nem sikkasztanak el felajánlásokat és nincsenek helytelen gondolataik velük kapcsolatban, sem arra irányuló szándékuk, hogy megkaparintsák őket, néhányan közülük pedig még csak nem is használják Isten házának pénzét, illetve nem nyúlnak az Istennek tett felajánlásokhoz az esetleges kiadásaik fedezésére, hanem a saját pénzüket költik, vezetőként és dolgozóként egyáltalán nem végeznek valódi munkát, amikor a felajánlások kezeléséről van szó. Még olyan egyszerű dolgokat sem tesznek meg, mint hogy a felajánlásokat érintő kiadások állásáról kérdezősködjének, vagy átvilágítsák a felajánlásokat érintő kiadásokat. Ezek nyilvánvalóan hamis vezetők. Így viszonyulnak a felajánlásokhoz: „Én nem költöm őket és nem sikkasztom el őket, és azzal sem foglalkozom, hogy mások miként költik el őket, illetve mások elsikkasztják-e őket.” Ezeknek a hamis vezetőknek azt mondom, hogy ez a lagymatag hozzáállásuk igen bajos. Az embereknek azt kell tenniük, hogy nem költik és nem sikkasztják el őket, vezetőként és dolgozóként azonban még inkább azt kell tenned, hogy jól kezeled a felajánlásokat, neked pedig mégsem sikerült megtenned ezt. Ezt a felelősség elmulasztásának nevezik. Ez egy hamis vezető megnyilvánulása. Lehet, hogy egy fillért sem költöttél, illetve egyetlen felajánlást sem sikkasztottál el, ám mivel nem végzel tényleges munkát és semmilyen különleges irányító munkát nem végzel a felajánlásokra vonatkozóan, hamis vezetőként jellemeznek, ez pedig indokolt és észszerű. Egyes vezetők egyáltalán soha nem vesznek el, illetve nem használnak fel felajánlásokat – még ha az összes többi vezető és dolgozó használja is azokat, ők nem teszik, amikor pedig Isten háza elrendezi, hogy adjanak nekik valamit, ők visszautasítják. Egészen tisztának és sóvárgástól mentesnek tűnnek, amikor azonban rájuk bízják a felajánlások kezelését, egyáltalán nem végeznek semmilyen konkrét munkát. Nem számít, ki költi a felajánlásokat, alá fogják írni – egyáltalán nem kérdezősködnék és többet egyetlen szót sem ejtenek róla. Bár ezek az emberek egyetlen fillért sem sikkasztanak el a felajánlásokból, az irányításuk alatt

gonosz emberek birtokába kerülnek a felajánlások, és a felelőtlenségük, valamint a felelősségük elmulasztása miatt bárki eltékozolhatja és pazarolhatja a felajánlásokat. Ez a tékozlás és pazarlás nem áll vajon összefüggésben a rossz gazdálkodásukkal? Nem a felelősségük elmulasztása okozza? (De igen.) Nincs részük ezeknek az embereknek a gáztetteiben? Nem viselnek felelősséget értük? Ez nagy felelősség, és nem bújhatnak ki alóla! Csak a saját álláspontjukhoz ragaszkodnak: „Akárhogy is, nem sikkasztom el az Istennek tett felajánlásokat, nem is szeretném, illetve nem is tervezem. Bárki is költi el az Istennek tett felajánlásokat, én nem költöm; bárki is veszi el és használja őket, én nem; bárki is élvezi őket, én nem. Nekem ez a hozzáállásom a felajánlásokhoz – te azt teszel, amit csak akarsz!” Vannak ilyen emberek? (Igen.) Az antikrisztusok csúcsminőségű ruhákra, luxustermékekre, sőt autókra költik a felajánlásokat. Mondjátok meg Nekem, érzékelné tudja vajon ezt a problémát egy efféle hamis vezető? Ő maga nem sikkasztja el a felajánlásokat, ilyen a hozzáállása, nos akkor nem hiszi úgy, hogy rossz elsikkasztani őket? (De igen.) Akkor miért nem vesz tudomást róla, és miért nem vet véget ennek, amikor az antikrisztusok ilyen hatalmas gonoszságot tesznek? Miért nem veszi komolyan? (Nem akar sértődést.) Ez nem gáztett? (De az.) Azt jelenti, hogy nem tesz eleget annak a felelősségnek, amelynek egy sáfár eleget kell tennie. Ha az irányításod alatt a felajánlások gonosz emberek birtokába kerülnek, ha eltékozzák, pazarolják és észszerőtlen módon költik őket, ha így elfolynak, és te mégsem végzel semmilyen munkát, sőt egy szót sem szólsz, az nem a felelősség elmulasztása vajon? Nem egy hamis vezető megnyilvánulása ez? Ha nem mondd ki, amit kellene, nem végzed a munkát, amit kellene, nem teszel eleget a felelősségnek, amelynek kellene, és bár minden doktrínát értesz, egyszerűen nem végzel tényleges munkát, akkor egyértelműen hamis vezető vagy. A következőt hiszed: „Akárhogy is, én nem sikkasztom el a felajánlásokat; ha mások megteszik, az az ő dolguk.” Hát akkor nem vagy hamis vezető? Az, hogy nem sikkasztod el a felajánlásokat, a személyes ügyed, de vajon jól védelmezted a felajánlásokat? Eleget tettél a felelősségednek a felajánlásokkal kapcsolatban? Ha nem, akkor hamis vezető vagy. Ne keress kifogásokat, mondván: „Akárhogy is, én nem sikkasztom el a felajánlásokat, úgyhogy nem vagyok hamis vezető!” A felajánlások el nem sikkasztása nem minősül olyan mércének, amelyhez egy vezető vagy dolgozó megfelelő színvonalát méri; a valódi mércéje annak, hogy megfelelő színvonalú-e, az, hogy eleget tesz-e a felelősségének, végrehajtja-e azt, amit egy embernek meg kell tennie, valamint teljesíti-e azt a kötelezettséget, amelyet egy embernek teljesítenie kell az Isten által rábízott dolgokban – ez a legfontosabb. Mi tehát a kötelezettséged és a felelősséged a felajánlások kezelésében? Mindet végrehajtottad? Teljesen világos, hogy nem. Csak ímmel-ámmal cselekszel; félsz megsérteni az embereket, attól azonban nem félsz, hogy megsérted Istent. Semmibe veszed a felajánlásokat, mert attól tartasz, hogy megsérted az embereket, hogy tönkreteszed a szemükben rólad kialakult jó képet – ha ilyen megnyilvánulásod van, akkor minden bizonnyal hamis vezető vagy. Ez nem egy címke rád aggatása. Mindenki láthatja a feltárt tényeket: még a kötelezettségedet sem

tudod teljesíteni és a felelősségednek sem tudsz eleget tenni – oly önző vagy! A saját dolgaiddat, a személyes tulajdonodat igen jól, lelkiismeretesen és körültekintően kezeled. Nem hagyod, hogy ezek a dolgok ki legyenek téve az elemeknek; nem engeded, hogy bárki elragadja őket, és nem hagyod, hogy bárki kihasználjon téged. A felajánlásokkal kapcsolatosan azonban egyáltalán nincs felelősségérzeted – még a tizedét sem viseled annak a felelősségnek, amit akkor viselsz, amikor a saját dolgaidd kezeléséről van szó. Hogyan tekinthetnek téged jó sáfárnak? Hogyan tekinthetnek téged vezetőnek vagy dolgozónak? Nyilvánvalóan hamis vezető vagy. Ez az egyik fajta hamis vezető megnyilvánulása.

III. Észszerű kiadások korlátozása

Van egy másféle hamis vezető is, és az is meglehetősen utálatos. Miután az ilyen emberek vezetők lesznek, látják, hogy a felajánlásokat védelmező személy szertelenül és nagyon pazarló módon költi a pénzt, ezért elbocsátják. Azután olyan embert szeretnének találni, aki képes az alapos tervezésre és a körültekintő költségvetésre, aki valóban fogához veri a garast és aki tudja, miként kell gazdaságosan vezetni egy otthont. Azt hiszik, ő az a fajta ember, aki jó sáfár lenne, és kiderül, hogy senkit sem tartanak alkalmasnak, végül pedig ők maguk védelmezik a felajánlásokat. Amikor a testvérek azt mondják, hogy az evangélium hirdetéséhez nyomtatni kell pár példányt az Isten szavait tartalmazó könyvekből, ezek a vezetők nem engedélyezik ezt, mert szerintük a könyvnyomtatás elég sokba kerül; nem érdekli őket, hogy sürgősen szükség van rá a munkához – számukra addig van minden rendben, amíg pénzt takarítanak meg. Egyszerűen nem tudják, hogy az Istennek tett felajánlások felhasználása hol igazodna leginkább az Ő szándékaihoz; csak annyit tudnak, hogy védeniük kell az Istennek tett felajánlásokat és nem szabad engedniük, hogy bárki hozzájuk nyúljon. Nem költik el, amit el kellene – tényleg „jól” végzik az átvilágítást, bizony! Hogyan haladhat így előre a munka? Vannak ezeknek a vezetőknek alapelveik a cselekedeteikben? (Nincsenek.) Nem engedik az elvégzendő munka elvégzését, nem engedik a nyomtatandó könyvek kinyomtatását, illetve nem engedik az elköltendő pénz elköltését – semmilyen észszerű kiadást nem engedélyeznek. Gazdálkodás ez? (Nem.) Mi ez? Az alapelvek megértésének hiánya. Azok az emberek, akik nem értik az alapelveket, nem tudják, miként kezeljék a felajánlásokat a munkájuk során. Azt hiszik, hogy örködniük kell a pénz felett és nem szabad hagyniuk, hogy az egyetlen fillérrel is megfogyatkozzon, és hogy bármilyen kiadásról is van szó, nem szabad hozzányúlni a pénzhez. Összhangban van ez Isten szándékaival? (Nincs.) A dolgok alapelvek nélküli szabályozása és az alapelvek nélküli átvilágítás végzése nem gazdálkodás. A féktelen költés, a pazarlás és a tékozlás nem gazdálkodás, ám az sem gazdálkodás, ha átvilágítás miatt egyetlen fillért sem engednek elkölteni és korlátozzák az észszerű kiadásokat. Az alapelvekkel sem áll összhangban. Mivel egyesek nem értik a felajánlások felhasználásának, elosztásának és kezelésének alapelveit, mindenféle komédia kerekedik és mindenféle káosz áll elő. Ezek a vezetők

kívülről igen felelősségteljesnek és elkötelezettnek tűnnek, de milyen munkát végeznek? (Elvek nélkül.) És mivel a munka elvek nélküli, az evangelizációs munka akadályokba és korlátokba ütközik a területükön, a felajánlások felhasználását illető túlságosan szigorú átvilágításuk miatt pedig bizonyos szakmai munka is korlátozott. Látszólag igen lelkiismeretesnek és felelősségteljesnek tűnnek abban, ahogyan a felajánlásokat védelmezik. Valójában azonban – mivel nincs lelki megértésük és csak az elképzeléseik és képzelődéseik alapján cselekszenek, és még Isten háza számára is átvilágítást végeznek azzal az ürüggyel, hogy a gyülekezet érdekében takarékosak – anélkül, hogy egyáltalán tudnának róla, súlyos hatást gyakorolnak a gyülekezeti munka különféle elemeinek előrehaladására. Jellemezhetők hamis vezetőként az ilyen emberek? (Igen.) Ez hamis vezetőnek minősíti őket. Bizonyos mértékig máris zavarásokat és megszakításokat okoztak az evangéliumi munkában és a gyülekezet munkájában. Ezeket a zavarásokat és megszakításokat az idézi elő, hogy nem értik az alapelveket, valamint az, hogy a saját preferenciáik és elképzeléseik alapján vakmerően dolgoznak, és nem keresik az igazságalapelveket, illetve nem beszélnek meg dolgokat és nem működnek együtt másokkal. Amikor náluk vannak a felajánlások, nem pazarolják és nem tékozzák el azokat, ám nem tudják észszerűen, az alapelvek szerint használni a felajánlásokat, és csak amiatt, hogy megóvják, nem engedik felhasználni azokat, ennek következtében pedig az evangélium terjesztésének munkája késlekedik, és ez kihatással lesz Isten háza munkájának normális működésére. E megnyilvánulás alapján tehát egyáltalán nem túlzó hamis vezetőként jellemezni őket. Miért jellemzik hamis vezetőként az ilyen embereket is? Nem tudják, miként kell munkát végezni, a felajánlások kezelésének mikéntjéről és a kezelésük módjairól alkotott felfogásuk pedig annyira eltorzult – más munkát képesek vajon jól végezni? Biztosan nem. Nincs ezeknek az embereknek gond a felfogásával? (De van.) A felfogásuk eltorzult, előírásokhoz tartják magukat, színlelnek és álspirituálisak. Nincsenek tekintettel Isten házána munkájára és nem cselekszenek az alapelvek szerint – nem tudnak ráatalálni a cselekvés alapelveire, és csak a saját kicsinyes okosságuk és a saját akaratuk szerint járnak el és előírásokhoz tartják magukat. Ezért eredményez zavarásokat és megszakításokat a munkájuk. Buta és esetlen módon dolgoznak – undorító. Az ilyen emberek nyilvánvalóan hamis vezetők. Van bárki, aki ezt mondja: „Olyan jól védelmezem a felajánlásokat, olyan odafigyeléssel végzem ezt a munkát, mégis hamis vezetőként jellemeznek. Akkor többé nem fogom kezelni őket! Aki költeni akarja, költheti; aki használni akarja, használhatja; aki el akarja venni őket, elveheti”? Van bárki, aki így gondolkodik? Nos, akkor mi céllal leplezzük le a különféle hamis vezetők különböző állapotait és megnyilvánulásait? (Azért, hogy az emberek felfogják az alapelveket, és elkerüljék azt, hogy a hamis vezetők útján járjanak.) Így van. Azért, hogy az emberek felfogják az alapelveket, hogy képesek legyenek jól végezni a munkájukat és az alapelvek szerint eleget tenni a felelősségüknek, hogy ne képzelődésekből és elképzelésekből induljanak ki, ne legyen bennük emberi akarat és hevesség, ne engedjék, hogy egy általuk elképzelt elmélet az igazságalapelvek helyébe

lépjen, ne tegyenek úgy, mintha spirituálisak lennének, és az általuk spiritualitásnak hitt dolgokat ne használják az alapelvek hamisítványaként vagy helyettesítőjeként. Igenis léteznek ilyen emberek a vezetők és a dolgozók között, és érdemes figyelmeztetésnek venni őket.

IV. A felajánlások elkobzása és élvezete

Van egy másik fajta hamis vezető is, és az ő munkája még inkább zűrös, amikor a felajánlások kezeléséről van szó. Azt hiszi, hogy vezetőként vagy dolgozóként a szeme nem szegeződhet mindig a felajánlásokra, illetve nem lehet mindig olyan figyelmes, amikor a felajánlásokról van szó. Azt hiszi, csak jól kell végeznie a gyülekezet adminisztratív munkáját, és jól kell végeznie a gyülekezeti élet, valamint Isten választott népe életbe való belépésének munkáját, emellett pedig gondoskodnia kell arról, hogy jól végezzék el a különféle szakmai munkákat. Azt hiszi, hogy a felajánlások pénz és Isten által a gyülekezet számára biztosított pénz és tárgyak, és hogy ez a pénz és ezek a tárgyak azért vannak, hogy kielégítsék a vezetők és a dolgozók igényeit az életükben és a munkájukban. Ebből az következik, hogy a felajánlások a vezetők és a dolgozók számára készülnek, és hogy ha egyszer valakit vezetővé vagy dolgozóvá választanak, Isten megengedi neki, hogy élvezze ezeket a felajánlásokat, a vezetők és a dolgozók pedig elsőbbséget élveznek az elosztásukban, az élvezetükben és a költségükben – így ha valakiből vezető vagy dolgozó lesz, akkor a felajánlások urává, a felajánlások kezelőjévé és tulajdonosává válik. Amikor efféle emberek felajánlásokkal kerülnek kapcsolatba a munkájukban, nem veszik nyilvántartásba, nem egyeztetik és nem védelmezik azokat, sem a bejövő és kimenő felajánlások elszámolását nem ellenőrzik, a kiadásai és az elosztásuk állapotát pedig még kevésbé vizsgálják. Ehelyett annak néznek utána és azt értik meg, hogy milyen felajánlások vannak, és hogy vannak-e olyanok, amelyeket a vezetők és a dolgozók élvezhetnek. Ezek a vezetők és dolgozók ekképpen állnak a felajánlásokhoz. Nézetük szerint a felajánlásokat nem kell nyilvántartani, egyeztetni, védelmezni, illetve a bevételeiket és a kiadásait, valamint a kiadásai állapotát nem kell vizsgálni – ezeknek a dolgoknak semmi közük hozzájuk – nekik csak ki kell osztaniuk a felajánlásokat a vezetőknek és a dolgozóknak, elsőbbséget nyújtva számukra, amikor a felajánlások élvezetéről van szó. Nézetük szerint az az alapelv, amit a vezetők és a dolgozók mondanak – az ő döntésük, hogy miként költik és osztják el a felajánlásokat. Azt hiszik, hogy az, hogy valakit vezetőnek vagy dolgozónak választanak, azt jelenti, hogy már tökéletessé tették, és hogy egy paphoz hasonlóan kiváltságában áll, hogy élvezze a felajánlásokat, valamint kimondja az utolsó szót, joga van a használathoz és joga van az elosztáshoz, amikor a felajánlásokról van szó. Egyes gyülekezetekben, mielőtt a megfelelő személyzet nyilvántartásba vehetné, egyeztethetné és raktárba helyezhetné a testvérek által felajánlott dolgokat, a vezetők és a dolgozók már átnézték, átrostálták és megszűrték azokat, és megtartják mindazt, amit használni tudnak, megesszik mindazt, amit tudnak, felvesznek mindent, amit viselni tudnak, mindazt

pedig, amire nincs szükségük, közvetlenül elosztják azok között, akiknek szükségük van rá, így dirigálva Isten helyett. Ez az ő alapelvük. Mi folyik itt? Valóban papnak gondolják magukat? Nem a józan ész rendkívüli hiánya ez? (De az.) Vannak más vezetők és dolgozók, akik látják, hogy az egyik családban hiányzik két szék, hogy egy másikban hiányzik egy tűzhely, és hogy valakinek gyenge az egészsége és egészségmegőrző kiegészítőket kell szednie, és aztán Isten házának pénzét használják, hogy megvegyék mindezeket a dolgokat. Az összes felajánlás elosztása, fogyasztása, elköltése és felhasználási joga ezeket a vezetőket és dolgozókat illeti – van ennek értelme? Nem az okozza ezt a megközelítést, hogy valami baj van a felfogásukkal? Milyen alapon dirigálnak? Van a vezetőknek és a dolgozóknak joguk ahhoz, hogy irányítást gyakoroljanak a felajánlások felett? (Nincs.) Az a dolguk, hogy gazdálkodjanak a felajánlásokkal, nem pedig az, hogy irányítást gyakoroljanak felettük és használják őket. Nem áll kiváltságukban, hogy élvezzék őket. A vezetők és a dolgozók papokkal egyenrangúak? Olyan emberekkel, akiket tökéletessé tettek? Tulajdonosai a felajánlásoknak? (Nem.) Akkor miért döntenek úgy, hogy arra használják a felajánlásokat, hogy engedély nélkül vásároljanak dolgokat ennek és annak a családnak – miért van joguk ehhez? Ki adta nekik ezt a jogot? A munkarendek vajon előírják a következőt: „miután elfoglalják a helyüket, az első dolog, amit a vezetőknek és a dolgozóknak tenniük kell, az, hogy teljes irányítást gyakorolnak Isten házának pénzügyei felett”? (Nem.) Akkor a vezetők és a dolgozók egy része miért hiszi ezt? Mi itt a probléma? Mi folyik ott, amikor egy testvér drága ruhát ajánl fel, és van egy vezető vagy dolgozó, aki másnap viseli azt? Miért kerülnek egy egyén kezére a testvérek által tett felajánlások? Az „egyén” itt nem mást jelent, mint a vezetőt vagy a dolgozót. Nem csupán a felajánlásokat nem sikerül jól kezelnie, hanem élen jár abban, hogy megkaparintsa és személyesen élvezze azokat. Mi itt a probléma? Ha annak fényében tekintünk erre a vezetőre vagy dolgozóra, hogy nem végez tényleges munkát, amikor a felajánlások kezeléséről van szó, akkor hamis vezetőként jellemezhető – ha azonban abból a szempontból nézzük, hogy megkaparintja és személyesen élvezi a felajánlásokat, akkor száz százalékosan antikrisztusként jellemezhető. Nos, józan módon pontosan hogyan jellemezhető a szóban forgó személy? (Antikrisztusként.) Hamis vezető és antikrisztus is. A felajánlások kezelése során a hamis vezetők átnézik az összes felajánlást, és embereket bíznak meg a kezelésükkel. Mielőtt azonban ezt megtennék, egy részüket megkaparintják maguknak, egy másik rész elosztásáról pedig engedély nélkül döntenek. Ami a megmaradt dolgokat illeti – amelyek nekik nem kellenek, vagy amelyeket nem ismernek fel, ám nem szeretnének elajándékozni – ezeket a dolgokat egyelőre félreteszik. Amikor arról van szó, hogy hol vannak ezek a felajánlások, hogy van-e alkalmas személy, aki őrizze őket, hogy rendszeresen ellenőrizni kell-e, hogy valaki ellopja-e vagy megkaparintja-e azokat, a hamis vezetők egyöntetűen nem foglalkoznak ezekkel a dolgokkal. Az alapelvük a következő: „Én már rátettem a kezem azokra a dolgokra, amelyeket élveznem kell és amelyekre szükségem van. Aki el akarja venni a megmaradt dolgokat, amelyekre nincs szükségem, elveheti;

aki kezelni akarja őket, kezelheti. Azéi, aki először megragadja őket – az hasznosítja, akinek a kezébe kerülnek.” Miféle alapelv és logika ez? Az efféle emberek egyszerűen ördögök és fenevadak!

Egy hamis vezető egyszer azt mondta, hogy elég sok dolog van a raktárban, és én megkérdeztem, hogy nyilvántartásba vette-e őket. Így szólt: „Azt sem tudom, némelyikük micsoda, úgyhogy nincs rá mód, hogy nyilvántartásba vegyem őket.” Így szóltam: „Ez képtelenség. Hogyhogy nem volt módod nyilvántartásba venni? Lenniük kellene róluk feljegyzéseknek abból az időből, amikor idehozták őket!” „Az elég rég volt, nem lehet tudni.” Miféle beszéd ez? Felelősséget vállal az illető? (Nem.) „Van néhány ruha – nézzük, melyik testvérnek van szüksége rájuk és utaljuk ki nekik a ruhákat” – mondtam. „Némelyik kiment a divatból. Senkit sem érdekel.” Azt mondtam: „Utaljuk ki azt, amire szükségük van a testvéreknek, amire pedig nincs, azt kezeljük megfélelően.” Nem hajtotta végre. Lelkiismeretes és gondos volt? Amikor egy munka elvégzésére kéri, folyamatosan panaszkodik, negatív dolgokat mond és nehézségekre mutat rá. Amiről nem szól, az az, hogy jól fogja kezelni ezeket a dolgokat, az alapelvek szerint. Egyáltalán nem áll szándékában alávetni magát. Bármilyen követelményt is támaszt valaki vele szemben, folyamatosan a nehézségekről beszél, mintha azzal, hogy így folytatja, belé tudná fojtani a szót az illetőbe, és akkor ő győz és fölénybe kerül, és aztán készen lesz a munkájával. Miféle teremtmény ez az ember? Nem azért tettek vezetővé vagy dolgozóvá, hogy bajt okozhass vagy hogy rámutathass a nehézségekre és a problémákra, hanem azért, hogy megoldd a problémákat és kezelj a nehézségeket. Ha valóban hozzáértő vagy a munkában, akkor – miután felvetted a problémákat és a nehézségeket, a továbbiakban arról kellene beszélned, hogy miként kezelnéd és oldanád meg azokat az alapelvek szerint. A hamis vezetők csak szlogeneket tudnak kiabálni, doktrínát tudnak hirdetni, nagyot tudnak mondani, valamint objektív indokokról és kifogásokról tudnak beszélni – egyáltalán nincs valódi munkaképességük, a felajánlások kezelését illetően pedig hasonlóképp képtelenek az alapelvek szerint cselekedni, illetve eleget tenni a kötelességüknek. Ilyen gyengeelméjűek és alkalmatlanok, mégis úgy érzik, hogy most, hogy vezetők vagy dolgozók, kiváltságaik vannak és státuszuk van, megkülönböztetett identitással rendelkeznek, valamint ők a felajánlások tulajdonosai és használói. Az efféle hamis vezető csak azt tudja, miként élvezze a felajánlások költségének kiváltságát – nem látja és nem tudja felfedezni a felajánlások költségének észszerűtlen, válogatás nélküli eseteit, és akár az is lehet, hogy látja, mégsem tesz semmit a kezelésük érdekében. Miért van ez? Azért, mert csak a vezetői vagy a dolgozói mivolttal járó felsőbbrendűségi érzést tudja élvezni – egyáltalán nem érti Isten vezetőikkel és dolgozókkal szemben támasztott követelményeit, illetve az Isten háza munkájának végzésére vonatkozó alapelveket. Ezek csak semmirekellők, csak szemetek és egyszerűen csak gyengeelméjűek. Hát nem undorító, hogy ilyen zavaros fejű emberek még mindig élvezni szeretnék a státusz előnyeit? Mit értettetek meg az efféle hamis vezetőt illető leleplezésünkből? Amint egy ilyen ember vezetővé vagy dolgozóvá válik,

terveket akar szőni a felajánlásokkal kapcsolatban, a szeme pedig a felajánlásokra szegeződik. Az ember egyetlen pillantásból megmondhatja, hogy régóta ácsingózik arra, hogy örülsen költse a pénzt és eltékozzolja a felajánlásokat. Most végre megvan az esélye; önkényesen költheti a pénzt ily módon és tetszése szerint használhatja az Istennek tett felajánlást, olyan dolgokat élvezve, amelyekért nem dolgozott meg. Így teljességgel lelepleződik a kapzsi valója. A múltban és a jelenben láttatok-e, illetve láttok-e ilyen embereket a vezetők és a dolgozók között? Folyton félremagyarázzák a vezetők és a dolgozók felelősségeit és meghatározását, és amint vezető vagy dolgozó lesz belőlük, Isten háza urainak tekintik magukat, a papok soraiba sorolják magukat, és előkelő személynek gondolják magukat. Nem gyengeelméjű ez egy kicsit? Arról van szó, hogy ha egyszer valakiből vezető vagy dolgozó lesz, nem romlott ember többé? Arról van szó, hogy azonnal megszentelt személlyé válik? Ha egyszer vezető lesz belőle, többé nem tudja, hogy kicsoda, és azt hiszi, neki kell élveznie az áldásokat – hát nem gyengeelméjűek az ilyen emberek? Az efféle emberek határozottan gyengeelméjűek, nincs meg bennük a normális emberi mivolthoz tartozó józan ész. Még akkor sem tudják, melyek a vezetők és a dolgozók kötelességei és felelősségei, miután így beszélgettünk. Biztosan vannak ilyen vezetők és dolgozók, és az ilyen emberek megnyilvánulásai elég nyilvánvalóak és feltűnőek.

Alapvetően ezek a különféle hamis vezetők megnyilvánulásai a felajánlások védelmezése tekintetében. Akiknek súlyosabb problémáik vannak, azok nem a hamis vezetők csoportjába tartoznak – ők antikrisztusok. Ezért jól meg kell értenetek ezt a kört. Ha valaki hamis vezető, akkor az – ő nem jellemezhető antikrisztusként. Az antikrisztusok emberi mivolt, tettek, megnyilvánulások és lényeg tekintetében sokkal ocsmányabbak a hamis vezetőknél. A legtöbb hamis vezető szegényes képességű, gyengeelméjű, hiányzik belőle a munkaképesség, eltorzult a felfogóképessége és nincs lelki megértése, a jelleme alantas, önző és aljas, a szíve pedig nincs a helyén. Emiatt nem képes valódi munkát végezni és nem is végez valódi munkát a felajánlások védelme tekintetében, ez pedig hatást gyakorol a felajánlások észszerű kezelésére és megfelelő védelmezésére. Amiatt, mert a hamis vezetők hanyagok a felelősségeikben, nem végeznek valódi munkát és nem cselekszenek az alapelvek és Isten házának követelményei szerint, a felajánlások egy része még gonosz emberek kezére is kerül – ez a fajta probléma is elég gyakran felmerül. A hamis vezetők különféle megnyilvánulásai a felajánlások védelmezésében alapvetően a következőképpen lelepleződnek le: alantas a jellemük, önzőek és aljasak, eltorzult a felfogóképességük, híján vannak a munkaképességnek, szegényes a képességük, egyáltalán nem keresik az igazságalapelveket, valamint ostoba és gyengeelméjű emberekhez hasonlatosak. Egyesek talán ezt kérdezik: „Az Általad leleplezett összes többi megnyilvánulást elismerjük, ha azonban ostobák és gyengeelméjűek, hogyan válhattak vezetővé?” Elismeritek, hogy egyes vezetők és dolgozók ostobák és gyengeelméjűek? Léteznek ilyen emberek? Egyesek talán a következőt mondják: „Túl kevésre tartasz minket. Mindannyian modern

emberek vagyunk, főiskolát vagy középiskolát végzettek – ami ezt a társadalmat és az emberiséget illeti, kiváló felismerőképességünk van. Hogyan választhatnánk gyengeelméjű embert a vezetőnknek? Ez nem történhet meg!” Mi ebben a lehetetlen? A legtöbben közületek gyengeelméjűek és megfelelő intelligenciájuk sincs, úgyhogy igen könnyedén választotok vezetőnek egy gyengeelméjű embert. Miért mondom, hogy a többségetek gyengeelméjű? Azért, mert a legtöbben közületek – függetlenül attól, hogy mennyit tapasztaltatok – képtelenek átlátni a dolgok lényegét és képtelenek felfogni az alapelveket. Éveken át ki tudtok tartani abban, hogy csak előírásokat tartotok be, változatlanul ugyanazt a megközelítést választjátok, és képtelenek maradtok arra, hogy felfogjátok az alapelveket, bárhogyan is közlik veletek az igazságot. Mi itt a probléma? Túl szegényes a képességetek. Nem tudjátok átlátni a problémák lényegét, illetve gyökerét, és képtelenek vagytok rátalálni a dolgok alakulásának mintázatára, még kevésbé vagytok képesek követni azokat az alapelveket, amelyeknek birtokában kellene lennetek a dolgok végzésében – ezt gyengeelméjűségnek hívják. Mennyi időbe telik, amíg mindannyian felfogjátok a kötelességeitekkel kapcsolatos dolgokra vonatkozó alapelveket? Vannak, akik több éve szövegalapú munkát végeznek, ám az általuk írt cikkek és írások még most is mind üres szavak, még mindig nem képesek felfogni az alapelveket és nem tudják, mi a valóság, vagy hogy miként mondjanak valami valóságosat. Ez azt jelenti, hogy túl szegényes a képességük és túl alacsony az intelligenciájuk. Az általatok birtokolt intelligenciával vajon nem egykönnyen választanátok-e gyengeelméjű személyt vezetőnek? És nemcsak megválasztanátok, hanem a szívetek is rajta csüngene. Ha el kellene bocsátani, nem akarnád, hogy ez megtörténjen. Két évvel később, amikor már átláttál rajta és megértést szerezteél, akkor lennél képes felismerni, hogy az illető hamis vezető, ám akkoriban mondhattak neked bármit, nem engedted volna, hogy elbocsássák. Hát nem vagy te még nála is gyengeelméjűbb? Miért mondom azt, hogy egyes vezetők és dolgozók elégtelen intelligenciával bírnak? Azért, mert csak a legegyszerűbb munka elvégzésének módját ismerik. Amikor kissé összetettebb munkáról van szó, nem tudják, hogyan csinálják meg, amikor egy kis nehézséggel találkoznak, nem tudják, hogyan kezeljék, amikor pedig kapnak még egy plusz feladatot, nem tudják, mit kezdjenek magukkal. Nem az intelligenciájukkal van gond? Vajon nem ti választotok ilyen vezetőket? És csodálattal borultok le előttük: „Hisz Istenben, anélkül, hogy romantikus partnert keresne, és több mint húsz éve feláldozza magát Istenért. Bizony megvan benne az elhatározás, hogy szenvedjen, és valóban komolyan veszi a munkáját.” „De vajon érti-e az alapelveket a munkájában?” „Ki, ha ő nem?” Aztán pedig az ellenőrzéskor kiderül, hogy a munkája teljes káosz – semennyit nem képes végrehajtani a munkából. Elmondják neki a munkájára vonatkozó alapelveket, ő azonban sosem tudja, hogyan végezze el. Csupán állandóan kérdez, és nem tudja, mit tegyen, hacsak nem mondják meg neki egyenesen. Ha elmondják neki az alapelveket, az ugyanaz, mintha semmit nem mondanának; még ha egyesével fel is sorolják az alapelveket, akkor sem tudja, miként hajtsa végre a munkát. Vannak ilyen vezetők? Bárhogyan is mondják el nekik az alapelveket, nem értik

meg azokat, és képtelenek végrehajtani a munkát. Beszélgessek velük vagy igazítsátok el őket több alkalommal ugyanazokról a szavakról vagy dologról, és mégsem fogják megérteni, a probléma pedig a későbbiekben is teljesen megoldatlan marad – akkor is azt fogják kérdezni, hogy mit tegyenek, és ha egyetlen sor is kimarad, az nem járja. Hát nem gyengeelméjűek? Hát nem gyengeelméjű vezetők ezek, akiket ti választottatok? (De azok.) Nem tagadhatjátok, ugye? Egyértelműen vannak ilyen vezetők.

A hamis vezetők különféle megnyilvánulásai, amelyekről ma beszélgettünk, főként a felajánlások kezelésének munkájával kapcsolatosak. A hamis vezetők különféle megnyilvánulásainak leleplezésén keresztül az embereknek tudniuk kell, hogy a felajánlások kezelése fontos feladat a vezetők és a dolgozók számára, és hogy nem szabad figyelmen kívül hagyniuk. Bár az általános ügyeket érintő munka ezen eleme különbözik a többi munkától, mégis összefügg Isten háza egyéb munkájának normális működésével. A felajánlások kezelése tehát nagyon fontos, létfontosságú feladat. Milyen tekintetben fontos? A felajánlások kezelésének munkáján belül védelmezett dolgok Istenéi – hogy egy kissé helytelenül fogalmazzunk, ezek a dolgok Isten személyes tulajdonát képezik, tehát a vezetőknek és a dolgozóknak annál inkább odaadónak, lelkiismeretesnek és szorgalmasnak kell lenniük e munka tekintetében. Ha a jellege szempontjából nézzük ezt a munkát, nem hiszem, hogy túlzás lenne az adminisztratív munkák közé sorolni. Annak oka, amiért az adminisztratív munkák csoportjába soroljuk, az, hogy ennek a munkának a végzése az emberek Istennel és az Ő vagyonával szembeni hozzáállásával kapcsolatos. Ezért szükséges, hogy az embereknek helyes legyen a hozzáállása és felfogják a helyes alapelveket ennek a munkának a végzésében. Annak oka, amiért az adminisztratív munkák csoportjába soroljuk, az, hogy a vezetőkkel és a dolgozókkal megértessük, hogy ennek a feladatnak az elvégzése nagyon fontos, és hogy ez a munka egy igen súlyos megbízatás és egy nagyon nehéz teher. Az, hogy megértessük velük, hogy nem szabad úgy közelíteniük hozzá, mintha szokásos általános ügyekkel kapcsolatos munka lenne – hogy pontos, mély ismeretük kell legyen ennek a munkának a jelentőségéről, majd odaadón, lelkiismeretesen és szorgalmasan kell hozzáállniuk. Az emberek lehetnek figyelmetlenek másokkal szemben – még ha előfordulnak is hibák, az nem nagy probléma. Én azonban arra buzdítom az embereket, hogy ne legyenek zavarodottak, ne legyenek felületeseek, és ne csak a szájuk járjon abban, ahogyan Istennel bánnak. Jól végezni a felajánlásokkal való gazdálkodás munkáját fontos megbízatás Istentől a vezetők és a dolgozók számára.

2021. május 8.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (13.)

A legutóbbi összejevetelünk beszélgetése a vezetők és a dolgozók tizenegyedik felelősségi köréről szólt. Arról a felelősségről beszélgettünk, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük, illetve arról a munkáról, amelyet végezniük kell a felajánlások védelmét illetően. Milyen munkát kell végezniük a vezetőknek és a dolgozóknak a felajánlások védelmét illetően? (Az első feladat a védelmük. A második a számlák ellenőrzése. A harmadik annak nyomon követése, megvizsgálása és ellenőrzése, hogy a különböző kiadások igazodnak-e az alapelvekhez. Szigorú átvilágítást kell végezni, és szigorúan korlátozni kell az indokolatlan kiadásokat. A legjobb megelőzni a pazarlást és a tékozlást még azok megjelenése előtt. Ha már megjelentek, el kell számoltatni a felelősöket. Nem csupán figyelmeztetést kell kiadni, hanem kártérítést is követelni kell.) Alapvetően ezek azok. A fő dolog a felajánlások védelme, majd a számlák ellenőrzése, és azt követően a kiadások nyomon követése és ellenőrzése, valamint a helyes felhasználásuk és elköltésük. Miután befejeztük a beszélgetésünket a tizenegyedik felelősségi körrel, az embereknek most pontos megértésük és ismeretük van a felajánlásokról, és most már azt a munkát is ismerik, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük kell a felajánlások védelmében, ahogyan azt is, hogy a hamis vezetők miként végzik ezt a munkát, és milyen konkrét viselkedésformáik vannak ebben a tevékenységben. Akár a vezetők és dolgozók felelősségeiről vagy a hamis vezetők különféle viselkedési formáiról szól a beszélgetésünk, és akár a pozitívumokról, akár a negatívumok leleplezéséről szóló beszélgetés, a fő célja annak megértetése az emberekkel, hogy miként kell megfelelően végezni a felajánlások védelmének munkáját, és miként kell kiküszöbölni az észszerűtlen gyakorlatokat a felajánlások védelméből, költéséből és elosztásából. Isten választott népének egésze – akár vezetők, illetve dolgozók, akár sem – eleget kell tegyen a felajánlások védelme terén fennálló felelősségének. Nos, mi ez a felelősség? Az, hogy felügyel és haladéktalanul jelenti az észlelt problémákat, nevezetesen ellátja a felügyelet és a jelentés feladatát. Ne gondoljátok, hogy „a felajánlások védelme a vezetők és a dolgozók felelőssége, és hozzánk, hétköznapi hívőkhöz nincs semmi köze”. Ez a nézet helytelen. Mivel az emberek megértették ezeket az igazságokat, eleget kell tenniük a felelősségüknek. Ami a vakfoltokat, a nem könnyen azonosítható helyeket, illetve azokat a problémákat illeti, amelyeket a vezetők és a dolgozók képtelenek felismerni – ha valaki a felajánlások védelmében, elosztásában és felhasználásában az észszerűtlenség problémáit vagy az alapelvek megsértését tapasztalja, azonnal jelentenie kell ezeket a vezetőknek és a dolgozóknak, hogy gondoskodjanak a felajánlások észszerű védelméről, észszerű felhasználásáról és észszerű elosztásáról. Ez Isten választott népe minden egyes tagjának felelőssége.

Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Első rész)

Most, hogy a tizenegyedik felelősségi körről szóló beszélgetés befejeződött, a vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségi köréről szóló beszélgetéssel folytatjuk: „Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.” Mi ennek a felelősségi körnek az elsődleges tartalma? Elsősorban arról szól, hogy a vezetőktől és a dolgozóktól megkövetelik, hogy foglalkozzanak a gyülekezet normális rendjét akadályozó, megzavaró és károsító különféle problémákkal, valamint különböző emberekkel, eseményekkel és dolgokkal a gyülekezetben. Mit kell először megérteniük a vezetőknek és a dolgozóknak ahhoz, hogy hatékonyan foglalkozzanak ezekkel a problémákkal és megoldják azokat, eleget tegyenek a felelősségüknek, és jól végezzék ezt a munkát? Ez a felelősség „az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása”; ez a munka erre terjed ki. Céllal és hatáskörrel együtt világossá válik, hogy mely kérdések igényelnek megoldást, valamint, hogy mely munka és felelősségek felvállalását várják el a vezetőktől és a dolgozóktól. Mi a vezetőkkel és a dolgozókkal szemben támasztott elsődleges követelmény a tizenkettedik felelősségi körön belül? Az, hogy leállítsák és korlátozzák az akadályozásokat és zavarásokat okozó különféle embereket, eseményeket és dolgokat, és megfordítsák a dolgokat, miközben közlik az igazságot, hogy Isten választott népe tisztánlátást fejlesszen ki ezeken keresztül, és tanuljon belőlük. Milyen előfeltételeknek kell teljesülniük, hogy ezt megtehessék? Ha látsz különféle embereket, eseményeket és dolgokat, amelyek akadályozzák, megzavarják és károsítják a gyülekezet normális rendjét, mégis úgy gondolod, hogy ezek nem problémák, akkor baj van. Ez azt jelzi, hogy nem látod át a probléma lényegét, vagyis nem érted, milyen kárt okozhat a gyülekezet munkájának a gyülekezeti élet akadályozása és megzavarása, illetve, hogy az milyen következményekkel és hatással lehet Isten választott népének életbe való belépésére. Vajon az ilyen vezetők és dolgozók így is jól tudják végezni a gyülekezeti munkát? Meg tudják oldani a problémákat és meg tudják fordítani a dolgokat? (Nem.) Akkor mi itt a kulcskérdés, amiről beszélni kell? Az, hogy a vezetők és a dolgozók csak akkor tudják átlátni a különféle problémák lényegét és hatékonyan megoldani a különböző aktuális problémákat, ha először megértik az igazságalapelveket. Ahhoz, hogy jól végezzék a gyülekezeti munkát, a vezetőknek és a dolgozóknak előbb tudniuk kell, hogy

általában milyen problémák merülnek fel a gyülekezeti munkában. Ezután pontosan meg kell érteniük, fel kell ismerniük és meg kell ítélniük a felmerülő problémák természetét, azt, hogy azok hatással vannak-e a gyülekezeti munkára és a gyülekezeti élet normális rendjére, valamint, hogy olyan természetűek-e, hogy akadályozzák és megzavarják a gyülekezeti munkát. Ez egy nagyon fontos kérdés, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak elsőként meg kell érteniük. Csak miután ezt megértették, akkor lehet eredményesen megoldani ezeket a problémákat, illetve akkor válnak képessé arra, hogy „leállítsák és korlátozzák őket és megváltoztassák a dolgokat” a tizenkettedik felelősségi körben említettek szerint. Összegezve: egy probléma megoldása előtt előbb meg kell értened, hogy miben rejlik a probléma, hogy milyen állapotok és helyzetek érintettek abban, mi a probléma természete, mennyire súlyos, hogyan kell azt boncolgatni és tisztán látni, valamint miként kell helyesen gyakorolni. Elsőként ezt kell megérteniük a vezetőknek és a dolgozóknak. Mivel a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell érteniük ezeket a dolgokat, beszéljünk több aspektusból konkrétan róluk, hogy mind a vezetők és a dolgozók, mind Isten választott népe megérthesse, miként nézzenek szembe ezekkel a problémákkal a felmerülésükkor, miként hozzák őket összefüggésbe Isten szavaival, és miként használják fel az igazságalapelveket a megoldásukra. Ily módon – amikor a vezetők és a dolgozók olyan nehézségekkel találkoznak, amelyeket nem tudnak megoldani – Isten választott népének egésze együtt nézhet szembe velük és keresheti az igazságot a megoldás érdekében, amikor pedig a gyülekezeti munkát akadályozó és megzavaró problémákkal találkoznak, mindenki felállhat, hogy leállítsa és korlátozza ezeket. Ugyanakkor – ami a negatív embereket és dolgokat illeti – nyilvános boncolgatást, felismerést és jellemzést végezhetnek, ezzel lehetővé téve ezeknek a problémáknak a leállítását, korlátozását és gyökeres felszámolását. Nos, akkor beszéljünk a legjellemzőbb problémákkal kezdve!

A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok

Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró problémák azonosításához mely területekkel kell kezdeniük a vezetőknek és a dolgozóknak? Azzal kell kezdeniük, hogy megvizsgálják a gyülekezeti életet, hogy felfedezzék ezeket a problémákat. Mindannyian tudtok egy keveset arról, hogy jellemzően mely problémák merülnek fel a gyülekezeti életben, amelyek olyan természetűek, hogy akadályozást és zavarást okoznak? Akárhány ember is van a gyülekezetben, biztosan többen vannak, akik akadályozzák és megzavarják a gyülekezeti munkát. Milyen akadályozó és zavaró cselekedetek jutottak a tudomásotokra? (Az összejöveleteken az állandó eltérés a témától az igazság közlése közben, anélkül, hogy az alapvető kérdések köré összpontosítanak.) (Továbbá a szavak és doktrínák szokásos hangoztatása.) Eltérés a témától az igazság közlése közben. Amikor például mások arról beszélnek, hogy az ember miként legyen hűséges a kötelessége végzése során, ők arról beszélnek,

hogy miként kell jól gondoskodni a férjükről (vagy a feleségükről) és a gyermekeikről. Amikor mások arról beszélnek, hogy a kötelesség végzésében tanúsított hűség azt jelenti, hogy az ember eleget tesz Istennek és aláveti magát Neki, ők arról beszélnek, hogy a kötelesség végzésében tanúsított hűség azt jelenti, hogy az ember áldásokat nyer a családjának és a szeretteinek. Hát nem a témától való eltérés ez? (De igen.) Ha nem szakítod őket félbe, a végtelenségig folytatják. Ha korlátozod őket, mérgesek lesznek és zavarukban dühbe gurulnak, ezzel még egyet tovább lépve a rossz viselkedésükben. Ez a probléma tehát természeténél fogva az akadályozás és a zavarás szintjén van, ami nagyon súlyos. Bár a témától való eltérés az igazság közlése közben gyakori probléma, objektíven szólva akadályozhatja és megzavarhatja a gyülekezet életét. Ez az első probléma. A másodikat, „a szavak és doktrínák hangoztatását” tekintve az, hogy ez akadályozásnak és zavarásnak minősül-e, az eset súlyosságától függ. Egyesek azért hangoztatnak szavakat és doktrínákat, mert híján vannak az igazságvalóságnak; amint kinyitják a szájukat, azok csak szavak és doktrínák, üres elméletek csupán. A szándékuk azonban nem az, hogy félrevezessenek másokat és elnyerjék a megbecsülést. Korlátozásokkal és visszatartással öntudatra fognak ébredni, és később kevesebb szót és doktrínát mondanak majd, és nem akadályozzák többé a testvérek életbe való belépését. Ez nem számít akadályozásnak és zavarásnak. Azok azonban, akik szándékosan mondanak szavakat és doktrínákat mások félrevezetésének szándékával, olyankor is így tesznek, amikor nagyon is jól tudják, hogy az, amit mondanak, szavak és doktrínák. Ezzel az a céljuk, hogy elnyerjék mások megbecsülését; a maguk oldalára akarják állítani az embereket, félre akarják vezetni őket és státuszt akarnak szerezni. Ez igen súlyos természetű. Természetét tekintve különbözik attól, amikor valaki csak szavak és doktrínák szólására képes azért, mert nem érti az igazságot. Az efféle viselkedés akadályozást és zavarást jelent. A gyülekezeti életben akadályozásokat és zavarásokat okozó különféle emberek, események és dolgok általánosak. Nem csak a szavak és doktrínák hangoztatása vagy a témától való eltérés problémái vannak. Melyek vannak még? (Klikkek alakítása, a viszály magjainak elvetése és mások pozitivitásának letörése.) (Ott van még a negativitás árasztása, valamint a bajkeverés, és az emberek tartós zavarása.) (Amikor egyeseknek elképzelései vannak Isten házában munkarendjéről, terjesztik ezeket az elképzeléseket és kieresztik a negativitásukat, minek következtében másokban is elképzelések támadnak a munkarendről.) Ezek a dolgok igenis akadályozásoknak és zavarásoknak minősülnek. A klikkek alakítása egyik, a viszály magjainak elvetése a másik, az emberek gyötrésével és támadásával, elképzelések terjesztésével, a negativitás árasztásával, alaptalan szóbeszéd terjesztésével és a státuszért való versengéssel együtt – ezek mindegyike akadályozás és zavarás. Természetüket illetően ezek a problémák sokkal komolyabbak, mint a témától való eltérés az igazság közlése közben. Van egy olyan probléma is, amely a választásokkal kapcsolatos. Milyen, a választások során felmerülő problémafélék tartoznak az akadályozáshoz és a zavarás okozásához? Ott van például a szavazatok

manipulálása – előnyök ígérete annak érdekében, hogy valaki szavazatokat biztosítson magának. Ez egy választás alábasásának egyik módja. És rejtett akciók – az emberek elméjének megdolgozása a színpalak mögött, hogy az ember a maga oldalára állítsa, félrevezesse és rávegye őket arra, hogy rá szavazzanak. Ezek mind a választások során felmerülő problémák. Vajon ezek akadályozásokat és zavarásokat jelentenek? (Igen.) Ezeket a problémákat együttesen a választási alapelvek megsértésének nevezzük. További probléma az otthoni dolgokról szóló fecsegés, a személyes kapcsolatok építése és a személyes ügyek intézése. Lehet, hogy valaki ezekért jön az összejövetelekre – nem azért, hogy megértse az igazságot vagy Isten szavait közölje, hanem azért, hogy személyes ügyeket intézzon. Súlyos vajon egy ilyen probléma? (Igen.) Ez is felér az akadályozás és a zavarás okozásával.

Most foglaljuk össze a gyülekezeti életben felmerülő akadályozás és zavarás különféle problémáit: Először: gyakori eltérés a témától az igazság közlése közben; másodszor: szavak és doktrínák szólása az emberek félrevezetése és a megbecsülésük elnyerése érdekében; harmadszor: otthoni dolgokról szóló fecsegés, személyes kapcsolatok építése és személyes ügyek intézése; negyedszer: klikkek alakítása; ötödször: a státuszért való versengés; hatodszor: a viszály magjainak elvetése; hetedszer: az emberek támadása és gyötrése; nyolcadszor: elképzelések terjesztése; kilencedszer: negativitás árasztása; tizedszer: alaptalan szóbeszéd terjesztése, és tizenegyszer: a választási alapelvek megsértése. Összesen tizenegy. Ez a tizenegy megnyilvánulás jelenti az akadályozás és zavarás azon problémáit, amelyek gyakran felmerülnek a gyülekezeti életben. Ha a gyülekezeti élet élése közben felmerülnek ezek a problémák, a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell állniuk, és le kell állítaniuk, korlátozniuk kell ezeket, és nem szabad hagyniuk, hogy ellenőrizetlenül kibontakozzanak. Ha a vezetők és a dolgozók képtelenek korlátozni ezeket, akkor az összes testvérnek össze kell jönnie, hogy korlátozzák ezeket. Ha az érintett személy emberi mivolta nem gonosz és nem szándékosan okoz akadályozásokat és zavarásokat, hanem egyszerűen csak híján van az igazság megértésének, akkor az igazság közlése révén lehet segíteni és támogatni őt. Ha az akadályozásokat és zavarásokat okozó személy gonosz, és az eset kisebb jelentőségű, akkor közösség és leleplezés révén le kell állítani és korlátozni kell az akadályozásait és a zavarásait. Ha hajlandó bűnbánatot tartani és többé nem beszélni, illetve cselekedni oly módon, ami akadályozásokat és zavarásokat okoz, hajlandó arra, hogy a gyülekezet legjelentéktelenebb tagja legyen, képes kötelességtudóan hallgatni és engedelmeskedni, és bármit is rendez el a gyülekezet, megteszi azt, elfogadva a testvérek által szabott korlátozásokat, akkor átmenetileg a gyülekezetben maradhat. Ha azonban nem fogadja el, hanem ellenkezik és ellenségessé válik a többséggel szemben, akkor a második lépést kell megtenni – ki kell takarítani őt. Helyénvaló ez a megközelítés? (Igen.)

I. Gyakori eltérés a témától az igazság közlése közben

Most azokról a gyülekezeti életben megjelenő különféle emberekről, eseményekről és dolgokról fogunk beszélgetni, amelyek természetüknél fogva akadályozásokat és zavarásokat jelentenek. Közülük az első a gyakori eltérés a témától az igazság közlése közben. Miként kell meghatározni a témától való eltérést az igazság közlése közben? Miként érzékelhetjük világosan a közlés azon szavait, amelyek eltértek a témától? Ti gyakran eltértek a témától az igazságról szóló beszédetek során? (Igen.) Milyen messzire kell elmennie ennek a problémának ahhoz, hogy természetét tekintve akadályozásnak és zavarásnak számítsen? Ha az igazság közlése közbeni témától való eltérés minden egyes esetét akadályozásként és zavarásként jellemeznénk, vajon az emberek a jövőben nem félnének beszélni vagy közösséget vállalni a gyülekezeti életben? Ha pedig az emberek félnek közösséget vállalni, az nem azt jelenti vajon, hogy nem fogták fel világosan a problémát? (De igen.) Nos tehát, ha pontosan meghatározzuk, hogy a témától való eltérés milyen fajtája jelent akadályt és zavarást az igazság közlése közben, a legtöbb ember meg fog szabadulni a korlátaitól. Látva, hogy még a szokásos beszélgetés közben is eltértek a témától, az igazság közlése közben ez még gyakrabban előfordul. Ezért szükséges, hogy nagyon világosan beszéljünk erről, megakadályozandó, hogy korlátozva legyetek. Ne engedjétek, hogy abbéli félelmetek, hogy eltértek a témától, valamint akadályozást és zavarást jelentetek, visszatartson titeket a beszédőtől és arra késztesen, hogy ne merjete közösséget vállalni akkor sem, ha van tudásotok; vagy ha mégis akartok beszélni, arra kényszerítsen, hogy előbb fontolóra vegyéték a következőt: „A témához kapcsolódik vajon az, amit mondani akarok? Eltér a témától? Mielőtt beszélnék, meg kell fogalmaznom és fel kell vázolnom a gondolataimat, majd ragaszkodnom kell a vázlatomhoz, hogy semmiképp ne térjek el a témától. Ha eltérek a témától, az senkinek nem válik a hasznára, és elvesztegeti az összejövetel drága idejét, befolyásolva a testvérek igazságról szóló megértését. Ha pedig ez súlyos, az még akadályozhatja és zavarhatja is a gyülekezeti életet.” Hogyan tekintsünk hát a témától való eltérés kérdésére? Először azt kell fontolóra vennünk, hogy a témától való eltérés hasznos-e a testvérek számára, majd pedig azt kell világosan látnunk, hogy a témától való eltérés milyen következményekkel jár a gyülekezeti életre. Ily módon világosan láthatjuk, hogy a témától való eltérés nem kis horderejű kérdés; súlyos esetekben akár akadályozást és zavarást is jelenthet a gyülekezeti életre és a gyülekezet munkájára nézve. Tegyük fel, hogy valamilyen témában Isten szavainak egy passzusát keresed, hogy a tudásodról és a felfogásodról beszélj; vagy tegyük fel, hogy valamilyen témában az általad szerzett tudásról, az általad megértett igazságokról, valamint Isten szándékairól beszélsz, amelyeket valamely tapasztalásodból értettél meg; vagy tegyük fel azt, hogy egy adott témáról szóló közlésed egy kicsit terjengős és nem túl világosan fejezed ki magad azzal kapcsolatban, többször ismételve magad – eltérsz vajon a témától ezekben a helyzetekben? Ezek egyike sem számít a témától való eltérésnek. Nos, akkor mi a

témától való eltérés? A témától való eltérés az, amikor az, amit mondasz, kevéssé vagy egyáltalán nem kapcsolódik a közlés témájához, amikor az csak külsődleges dolgokról szóló hablatyolás, és egyáltalán nem építő az emberek számára. Ez teljes eltérés a témától. Most vitassuk meg azt, hogy mit jelent akadályozást és zavarást okozni. Abban az esetben, ha valaki eltér a témától az igazság közlése közben, milyen szavak és viselkedésformák jelentenek akadályozásokat és zavarásokat? Mi itt a probléma lényege? Természeténél fogva miként jelent akadályozást és zavarást a témától való eltérés? Hát nem érdemes erről beszélni? Miután beszélgettünk róla, vajon meg fogjátok érteni, hogy mit jelent a témától való eltérés? (Igen.) Akkor adjatok válaszokat a kérdésre. (Amikor valaki közlése olyan témáról szól, amelynek semmi köze az igazsághoz – például üres csevegés és az otthoni dolgokról szóló beszéd, valamint az emberek szívét zavaró társadalmi irányzatokat magukban foglaló dolgok megvitatása, ami akadályozza az embereket abban, hogy elcsendesedjenek Isten előtt és elmélkedjenek az Ő szavain – ez a közlés eltér a témától.) Ez hány fő szempontra vonatkozik? (Az egyik az, hogy a téma nem kapcsolódik az igazsághoz.) Ez egy igen fontos szempont: nem kapcsolódik az igazsághoz. Egy szempont az üres csevegés és az otthoni dolgokról szóló fecsegés. Egy másik a hagyományos kultúráról, az emberi erkölcsi gondolkodásról, valamint az emberek által nemesnek tartott dolgokról szóló beszéd, mintha ezek jelentenék az igazságot. Ez a torzult felfogás problémája; mindezek a dolgok nem kapcsolódnak az igazsághoz. Isten szavai például ezt mondják: „A fiatalokból ne hiányozzanak a törekvések.” Valaki ezt mondja: „a hősök ősidők óta fiatal korukban tűnnek fel”, vagy „az ambíció nem korhoz kötött”. Vagy amikor arról beszélsz, hogy miként kell félni Istent, ők ezt mondják: „feletted egy méternyire van egy isten”; „amikor az ember cselekszik, a Menny figyel”; „ha tiszta a lelkiismereted, nem kell félned, hogy szellemek kopogtatnak az ajtódon”; vagy „az ember szívének a jóság felé kell hajlania”. Hát nem a témától való eltérés ez? Nem arról van szó, hogy ezek a szavak nem kapcsolódnak az igazsághoz? Mik ezek a szavak? (Sátáni filozófiák.) Sátáni filozófiák és egyúttal egy bizonyos etnikai csoport hagyományos kultúrája. A témától való eltérés első megnyilvánulása az, amikor a tárgyalt téma nem kapcsolódik az igazsághoz; az, amikor valaki olyan filozófiákról és elméletekről beszél, amelyeket a nem hívők tartanak helyesnek és magasztosnak, és erőszakkal összekapcsolja ezeket az igazsággal. Ez eltérés a témától. A téma nem kapcsolódik az igazsághoz – ennek a megnyilvánulásnak könnyen érthetőnek kellene lennie. A második megnyilvánulás az, amikor a tárgyalt téma megzavarja az emberek elméjét. Amikor nem az igazságot közlik az összejöveten, hanem tudásról, tudományosságról, filozófiáról és törvényről, illetve társadalmi jelenségekről és különféle összetett emberi kapcsolatokról beszélnek, az megzavarja az emberek elméjét. Ez olyankor van, amikor valaki úgy beszél olyan kérdésekről, amelyekben alapvetően nincs benne az igazság és egyáltalán semmi közük nincs hozzá, mintha azok a dolgok jelentenék az igazságot. Ez zavart kelt mások elméjében, és amint hallgatják, a gondolkodásuk az igazság közlésétől külsődleges dolgok felé irányul. Miként viselkednek aztán ezek az emberek? A tudásra és a

tudományra kezdenek összpontosítani. Az emberek elméjének megzavarása a természeténél fogva komoly dolog. A harmadik megnyilvánulás az, amikor a megbeszéltek miatt az emberek félreértik Istent, ez pedig a víziókról alkotott tiszta kép hiányát eredményezi. Egyesek maguk sincsenek nagyon tisztában az igazsággal, mégis úgy akarnak tenni, mintha világosan látnának és értenének. Így amikor az igazságot közlik, a mondandójuk közé vetnek néhány mélyreható doktrínát, belekeverve az általuk hallott és megértett vallási doktrínákat, valamint alaptalanul és szertelenül beszélnek. Miután meghallgatják őket, az emberek elveszítik a tisztánlátásukat a víziókról; nem tudják, hogy az illető milyen igazságot akart megvitatni. Minél többet hallgatják, annál zavarodottabbakká válnak, az Istenbe vetett hitük pedig annál inkább halványul, sőt, akár félreértések is kialakulhatnak bennük Istennel kapcsolatban. Nemcsak az történik, hogy az emberek úgy távoznak erről a beszédről, hogy nem értik meg az igazságot, hanem az elméjük is összezavarodik. Ez negatív hatással jár. Ez származik abból, ha valaki eltér a témától.

A témától való eltérés az igazság közlése közben többféle módon nyilvánul meg, és ezek mindegyike természeténél fogva az emberek életbe való belépésének a megzavarását jelenti. Amikor az emberek ilyen közlést hallanak, nem csupán az igazság világos megértésének és a gyakorlás útjának vannak híján, hanem az elméjük zavarodottá válik, az igazság egyre homályosabbá válik számukra, valamint félreértelmezések és téves megértések is kialakulnak bennük. Ilyen hatása és kedvezőtlen következménye van az emberekre nézve a témától való eltérésnek az igazság közlése közben. Természetét tekintve mindhárom megnyilvánulás elég komoly. Az első például az, hogy „a tárgyalt téma nem kapcsolódik az igazsághoz”. Olyan dolgokat mondani, amelyek helyesnek tűnnek, ám nem azok, és sántítani dolgokat, például emberi tudást, filozófiát, elméleteket, hagyományos kultúrát és nevezetes alakok híres mondásait behozni a gyülekezetbe prédikálás és elemzés céljából, az igazság közlésének lehetőségét az emberek félrevezetésére használni zavarást jelent számukra. Ez igen súlyos természetű. Ha egy tisztán látó ember ilyen közlést hallana, ezt mondaná: „Nem helyes, amit mondasz; az nem az igazság. Amiről te beszélsz, az a morális viselkedés, és olyan szólások, amelyeket a nem hívők tartanak jónak. Ezek a nem hívők tanai arra vonatkozóan, hogy miként viselkedjenek és kezeljék a világot, amelyek alapvetően nem kapcsolódnak az igazsághoz.” Egyesekből azonban hiányzik a tisztánlátás, és amikor meghallják ezeket a téveszméket, még egyet is értenek velük, és úgy tartják magukat hozzá, mintha az igazság lenne. Ha a vezetők és a dolgozók ilyenkor nem állítják le és nem korlátozzák ezt, ha nem beszélnek róla és nem boncolgatják, hogy az emberek tisztánlátást nyerjenek, akkor Isten választott népének egy részét félrevezethetik. Melyek a félrevezetés következményei? Azt fogják hinni, hogy a nem hívő világ híres emberei által prédikált dolgok – amelyeket az emberek helyesnek, jónak és mélyrehatónak vélnék, például a közmondások, valamint a híres emberek aforizmái és elméletei a viselkedésről – mind helyesek, és hogy azok az igazság, épp úgy, ahogyan Isten szavai. Hát nem félrevezették

őket? A felszínen úgy tűnik, mintha az igazságot közölnék, a mondanivalójuk azonban valójában emberi elgondolásokkal és a Sátán egyes félrevezető filozófiáival keveredik, ez pedig nyilvánvalóan az emberek megzavarását jelenti. Ha valaki félrevezeti az embereket azzal, hogy a Sátán filozófiáját és az emberi tudást az igazságként sózza rá másokra, akkor a vezetőknek és a dolgozóknak le kell leplezniük és boncolgatniuk kell az ügyet, hogy a testvérek tisztánlátása növekedjen, és megértsék, hogy valójában mi az igazság. A vezetőknek és a dolgozóknak ezt a munkát kell végezniük. A második megnyilvánulás „az emberek elméjének megzavarása”. Egyesek folyton megragadják a lehetőséget az igazság közlésére, hogy olyan dolgokról beszéljenek, amelyek helyesnek tűnnek, ám nem azok, az emberi tudást, a tudományt, az adottságokat és a tehetséget magasztalva. Erkölcsei normákról, hagyományos kultúráról és hasonlókról is beszélnek. Pozitív dolgokként, az igazságként sózzák rá másokra ezeket a Sátántól származó dolgokat, ami arra a tévhitre vezeti az embereket, hogy ezek mellett kell kiállni, ezeket kell terjeszteni és dicsőíteni a gyülekezetben, mindenkinek ezekhez kell tartania magát; a téveszmék és az eretnekségek szaporodását okozza, amelyek az emberek elméjében helyesnek tűnnek, ám nem azok; valamint összezavarja az emberek elméjét és azok emiatt úgy érzik, hogy sodródnak, nem tudva, hogy valójában mi az igazság, illetve miként gyakoroljanak helyesen amikor problémákkal szembesülnek, avagy melyik a helyes út. Ez sötétségbe taszítja a szívüket. Ez a következménye az eretnekségek és a téveszmék terjesztésének az emberek félrevezetése végett. Ami a harmadik megnyilvánulást illeti, arról nem fogunk részletesen beszélni. Összefoglalva: a témától eltérő beszélgetések némelyike többek között tudást, némelyik emberi elképzeléseket, némelyik pedig erkölcsileg jó viselkedésformákat foglal magában. Ugyanakkor ezek egyike sem kapcsolódik az igazsághoz – mind ellentétes vele. Amikor tehát ezek a problémák felmerülnek, a vezetőknek és a dolgozóknak le kell állítaniuk és korlátozniuk kell őket. Ha valakinek a beszédét meghallgatva az emberek szívéből nemcsak a világosság hiányzik az igazságról, hanem zavartak is, az egykor világos elméjük zavarodott, és nem tudják, miként gyakoroljanak megfelelően, akkor az ilyen ember beszédét le kell állítani és korlátozni kell. Egyesek például a következőket mondják a normális emberi mivoltot illető igazságokról szóló beszédükben: „Amit Isten a normális emberi mivoltban a legjobban kedvel, az a nehézség elviselésére való képesség, az, hogy az ember nem áhítozik a testi élvezetre és a kényelemre, hogy lemond az ízletes ételekről, hogy nem élvezi, amit az embernek élveznie kell, illetve amit Isten elkészített, hogy képes fellázadni ezek ellen a testi vágyak ellen, hogy megfékezi a hús-vér test összes vágyát, hogy legyőzi a testét és nem enged utat a hús-vér testnek. Amikor tehát éjszaka aludni akarsz, fel kell lázadnod a hús-vér test ellen. Ha nem tudsz, akkor meg kell találnod a módját, hogy megfékezd. Minél nagyobb az akaratod, hogy fellázadj a hús-vér test ellen, és minél inkább lázadsz a hús-vér test ellen, bizonyíthatóan annál több benned az igazság gyakorlásának megnyilvánulása, és annál nagyobb az Isten iránti hűséged. Azt hiszem, hogy a normális emberi mivolt lehangsúlyosabb megnyilvánulása – és az,

amelyet a leginkább szorgalmazni kell – az ember testének legyőzése, lázadás a hús-vér test vágyai ellen, a testi kényelem nem kívánása, valamint mértékletesség az anyagi örömekben. Minél mértékletesebb vagy, annál nagyobb áldásokat fogsz felhalmozni a menny királyságában.” Hát nem hangoznak igen pozitívan ezek a szavak? Van bennük hiba? Emberi logikával, tanokkal és elképzelésekkel mérve ezek a szavak bármelyik vallásos vagy társadalmi csoportban megállnák a helyüket; mindenki feltartott hüvelykujjal fejezné ki a jóváhagyását, és azt mondaná, hogy helyes, amit az illető mond, hogy a hite jó és tiszta. Nincsenek vajon olyan emberek a gyülekezetben, akik szintén elhinnék ezt? Emberi elképzelésekkel mérve ez az összes szó helyes – mi helyes bennük? Egyesek talán azt mondják: „Isten igenis kedveli az ilyen embereket. Ő is ilyen mértékletes módon él.” Hát nem emberi elképzelés ez? Az emberek ezt a fajta elképzelést dédelgetik magukban, így, ha valaki tényleg efféle beszédet mond, akkor az vajon nem épp megfelel a többség elképzeléseinek? (De igen.) Ha az emberek magukévá teszik az efféle elképzelést, vajon nem egyetértenek az illető nézőpontjával? Ha pedig egyetértettél az illető nézőpontjával és elfogadtad azt, akkor vajon a cselekedeteivel nem értesz egyet? Nem fogod megpróbálni utánózni őt? Amikor pedig sikerül, akkor nem lesz vajon rögzített az általad követett út és a gyakorlásod útja? Mit jelent az, hogy rögzített? Azt jelenti, hogy eltökélted, hogy ily módon fogsz cselekedni és gyakorolni. Mivel a szívedben azt hiszed, hogy Isten az ilyen embereket szereti, és tetszik neki, ha ily módon cselekszel, hogy csak ezt cselekedve lehetsz olyan valaki, akit Isten elfogad, olyan, aki beléphet a menny királyságába és áldott lehet a mennyben, olyan, akinek jó rendeltetési helye van, ezért úgy határozol, hogy így fogsz cselekedni. Amikor elhatározod ezt, nem zavarta-e már meg és nem vezette-e már félre az elmédet ez a fajta gondolat és nézőpont? Ez tény; ez a következmény. Az elméd zavarodott, és még csak észre sem veszed. Van itt egy másik probléma is: amikor az elméd lebénul, és ilyen gondolatok és nézőpontok zavarják meg, akkor nem veszíted vajon el a tisztánlátásodat Isten szándékaira és követelményeire vonatkozóan? Nem alakulnak ki benned félreértések Istennel kapcsolatosan, és nem távolodsz el Tőle? Nem azt jelzi ez vajon, hogy nem látsz tisztán a víziókat illetően? Alaposan gondold át: amikor az emberek által helyesnek tartott, ám téves gondolat vagy nézőpont félrevezet téged, akkor az elméd vajon nem lesz zavart? A víziók vajon akkor is egyértelműek lehetnek a szívedben? (Nem.) Nos, pontos vagy egy félreértés vajon az Istenre vonatkozó ismereted? Nyilvánvalóan félreértés. Az igazság tehát valóban az, amit értesz, és amit helyesnek vélsz? Nem, nem az – ellentmond Isten szavainak, az igazságnak, szembehelyezkedik velük. Ezért ez a fajta eltérés a témától az igazság közlése közben bizony valóban az emberek elméjének a megzavarását jelenti. Tekintve, hogy ez a témától való eltérés ily nagy megzavarását jelenti az emberek elméjének, lehet-e azt mondani, hogy akadályt jelent Isten munkájára nézve? Az embereket elképzelésekbe és a Sátán filozófiájába és logikájába vezeti, nem húzza-e el tehát az embereket Isten jelenlététől? Ha az emberek félreértik Istent, ha nem értik a szándékait és nem tudnak

az Ő szándékaival és követelményeivel összhangban gyakorolni, hanem a Sátán logikája és emberi elképzelések szerint gyakorolnak, akkor vajon közelebb vannak Istenhez vagy távolabb vannak Tőle? (Távolabb vannak Tőle.) Távolabb vannak Tőle. Akkor nem kellene-e korlátozni az efféle téma közlését az összejövetelek során? (De igen.) A témától való efféle eltérés a természetéből adódóan az emberek megzavarása, ezért bizony korlátozni kell. Ha nem állítják le és nem korlátozzák, számos zavarodott ember lesz, aki gyenge képességű és tompa – különösen a lelki megértés nélkül valók –, aki azt a személyt utánozza és követi, aki eltér a témától. A vezetőknek és a dolgozóknak ekkor kell azonnal felállniuk, hogy leállítsák. Nem szabad hagyniuk, hogy az illető folytassa a témától való eltérést; nem szabad hagyniuk, hogy a közlése témája több embert félrevezessen, és több ember elméjét megzavarja. Ez az a felelősség, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük, a funkció, amelyet be kell tölteniük.

Ami a közösségünket illeti az igazság közlése közbeni témától való eltérés témájában – erről ennyit. A következőkben azt fogjuk összefoglalni, hogy mennyire kell az embernek eltérnie a témától az igazságról szóló beszéde során, és milyen témákról kell beszélnie ahhoz, hogy annak természete akadályozásnak és zavarásnak minősüljön. A témától való eltérés egyes fajtái nyilvánvalóak: amikor valaki teljesen eltér a témától, amikor üres csevegésbe bocsátkozik vagy otthoni ügyeket vitat meg, azt könnyű felismerni. Amikor például mindenki arról beszél, hogy miként végezze a kötelességét, lehet, hogy valaki a „dicső” múltjáról beszél, felhossa az általa tett jó cselekedeteket, illetve azt, hogy miként segített a testvéreknek és így tovább. Senki sem akarja ezt hallgatni, és minél többet hallják, annál inkább idegenkedni kezdenek tőle, míg végül figyelmen kívül hagyják az illetőt. Az illető azután kínosnak találja ezt. Amennyiben a többség felismeri ezt az illetőt, nem fogja tudni folytatni. Nem kell sokat érteni az igazságból ahhoz, hogy az ember képes legyen felismerni a témától való eltérésnek ezt a változatát. Az üres csevegés, az otthoni dolgokról szóló fecsegés, az önmagasztalás, a magamutogatás és a beszéd témájának kihasználása arra, hogy az ember a saját „dicső” múltjáról beszéljen – a témától való eltérésnek ezt a fajtáját könnyű felismerni. Ez alapvetően nem jelent sok zavarást, mert a legtöbb embert taszítják az efféle dolgok és nem hajlandóak hallgatni őket, valamint tudják, hogy az illető felvág, és nem az igazságot közli, hogy eltért a témától. Lehet, hogy a csoport nem próbálja meg rögtön zavarba hozni, amint beszélni kezd, ám amint hosszabban folytatja, taszítani kezdi az embereket, és nem hajlandóak tovább hallgatni, és úgy érzik, hogy inkább jobb lenne egyedül olvasniuk Isten szavait. Ha az illető folytatná, felállnának és távoznának. Amikor az illető látja, hogy a dolgok fordulatot vettek, valamint, hogy kínos helyzetbe hozza magát, nem fog tovább beszélni. A témától való eltérés mely fajtája gyakorolt már kedvezőtlen hatást az emberekre, ám az emberek még mindig nem látják át, hogy az valami negatív dolog, hanem a témától eltérő tartalmat az igazságnak tartják, és elszántan hallgatják? A témától való effajta eltérés zavarást jelenthet az emberek

számára, és az embernek fel kell ismernie az ilyen eseteket. Mondjatok egy példát az effajta eltérésre a témától! (Amikor valaki nem gondolkodik el önmagán miután megmetstették, hanem a beszédében csak az ügy helyességére és helytelenségére koncentrál, az mindenki elméjét összezavarja. Ez nemcsak azt eredményezi, hogy az emberek képtelenek tisztánlátásra szert tenni, hanem azt is, hogy az emberek úgy érzik, hogy az illető által mondottak igazodnak az igazsághoz, és hogy helyesek. Ezáltal mindenki mellé áll.) Azzal az ürüggyel, hogy arról beszél, miként kell elfogadni a metszést, önmagát védi és igazolja, elhitetve az emberekkel, hogy igazságtalanul metstették meg őt, rávéve az embereket, hogy mellé álljanak és együtt érezzenek vele, valamint arra készítetve az embereket, hogy csodálják abbéli képességét, hogy ilyen körülmények között képes alávetni magát és elfogadni a metszést. Ez félrevezeti az embereket; ez a témától való eltérés szándékos, megfontolt esete, ami miatt a hallgatóság nem csupán nem lesz képes alávetni magát, amikor metsséssel szembesül, és nem lesz képes elfogadni a metszést, valamint elgondolkodni önmagán és megismerni önmagát, hanem védekezni fog a metsséssel szemben, és ellenáll neki. Az efféle közlés nem segít az embereknek megérteni a metsszés jelentőségét, azt, hogy miként vegyenek fel helyes hozzáállást, amikor metsszéssel szembesülnek, hogyan fogadják el azt, és miként gyakoroljanak. Ehelyett arra készíteti az embereket, hogy másképp kezeljék a metsszést, olyan módon, amely nem az igazság gyakorlása és nem az igazságalapelvekkel összhangban történő cselekvés, hanem amely sunyibbá teszi az embereket. Az ilyen közlés az emberek félrevezetését szolgálja. A témától való eltérés az igazság közlése közben az egyik fajta probléma, amely a gyülekezeti életben felmerül. Amennyiben ez a fajta probléma eléri az akadályozás és a zavarás szintjét, a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell lépniük, hogy leállítsák és korlátozzák azt, beszélniük kell róla és boncolgatniuk kell azt, hogy a többség növekedjen a tisztánlátásban, tanuljon a tapasztalatból, és levonja a tanulságot.

II. Szavak és doktrínák hangoztatása az emberek félrevezetése és a megbecsülésük elnyerése érdekében

A gyülekezeti életben akadályozásokat és zavarásokat okozó emberek, események és dolgok második megnyilvánulása az, amikor az emberek szavakat és doktrínákat hangoztatnak az emberek félrevezetése és a megbecsülésük elnyerése érdekében. Általában a legtöbb ember szólhat néhány szót és doktrínát. A legtöbb ember megtette ezt. Annak a jellegzetes előfordulását, hogy valaki szavakat és doktrínákat hangoztat, úgy kell tekintenünk, mint annak eredményét, hogy az illető érettsége kicsi, és nem érti az igazságot. Amíg nem vesz el túl sok időt, nem szántsándékkal csinálja ezt, nem sajátítja ki a beszélgetést, nem követel elnézést mindenkitől, hogy kedvére beszéljen, nem követeli meg mindenkitől, hogy meghallgassa őt, valamint nem vezet félre másokat és nem próbálja meg elnyerni a megbecsülésüket, addig az nem jelent akadályozást vagy zavarást. Mivel a legtöbb ember híján van az igazságvalóságnak, a szavak és

doktrínák hangoztatása igen gyakori jelenség. Ha valaki valamelyest nem megfelelően beszél, az megbocsátható; meg lehet bocsátani és nem kell túl komolyan venni. Van azonban egy kivétel, amikor is a szavakat és doktrínákat hangoztató személy előre megfontolt. Mit tesz előre megfontoltan? Nem a szavakat és a doktrínákat szólja előre megfontoltan, mivel az igazságvalóságnak is híján van. A tettei – mint például szavak és doktrínák hangoztatása, szlogenek kiabálása és elméletekről szóló beszéd – ugyanazok, mint mindenki máséi. Van azonban egy különbség: amikor szavakat és doktrínákat hangoztat, mindig azt akarja, hogy mások megbecsüljék őt, valamint a vezetőkhöz és a dolgozókhöz és az igazságra törekvőkhöz akarja hasonlítani magát. Ami még észszerűtlenebb: bármit is mond vagy bárhogyan mondja is, a célja az, hogy a maga oldalára állítsa az embereket, hogy félrevezesse az emberek szívét – mindezt pedig annak érdekében, hogy megbecsüljék őt. Mi a célja a megbecsülés keresésének? Arra vágyik, hogy státusza és tekintélye legyen az emberek szívében, hogy kiemelkedő egyén vagy vezető legyen a tömegben, hogy rendkívüli vagy szokatlan emberré, hogy különleges alakká váljon, olyasvalakivé, akinek a szavai tekintélyt hordoznak. Ez a helyzet más, mint annak a jellegzetes esetei, amikor az emberek szavakat és doktrínákat hangoztatnak, és akadályozást és zavarást jelent. Mi választja el ezeket az embereket azoktól, akik az általában látott módon hangoztatnak szavakat és doktrínákat? Az állandó vágyuk arra, hogy beszéljenek; ha bármilyen lehetőséget kapnak, beszélni fognak. Ha összejövetel van vagy összegyűlik egy csoportnyi ember – amennyiben van közönségük – beszélni fognak, különösen erős a vágyuk erre. A céljuk a beszéddel nem az, hogy megosszák a testvérekkel a benső gondolataikat, azt, amit nyertek, a tapasztalataikat, a megértésüket vagy a meglátásaikat, elősegítendő az igazság megértését, illetve a gyakorlására szolgáló utat. Ehelyett az a céljuk, hogy a doktrínák hangoztatásának lehetőségét önmaguk mutogatására használják fel, hogy mások tudtára adják, milyen műveltek is, hogy megmutassák, van eszük, tudásuk és tanultságuk, és az átlagember felett állnak. Azt akarják, hogy tehetséges egyénekként, ne csak hétköznapi emberként ismerjék őket. Azért akarják ezt, hogy minden ügyben mindenki hozzájuk forduljon és velük tanácskozzon. Bármilyen gyülekezeti probléma vagy nehézség esetén, amellyel a testvérek szembesülnek, azt akarják, hogy ők legyenek az elsők, akire a többiek gondolnak; azt akarják, hogy a többiek semmit se tudjanak tenni nélkülük, hogy semmilyen dologgal ne merjenek foglalkozni nélkülük, és mindenki az ő parancsukra várjon. Erre a hatásra vágynak. A szavak és a doktrínák hangoztatásával az a céljuk, hogy törbe csalják és irányítsák az embereket. A szavak és doktrínák hangoztatása számukra csupán egy módszer, egy megközelítés; nem azért hangoztatnak szavakat és doktrínákat, mert nem értik az igazságot, hanem azt akarják elérni ezzel, hogy az emberek szívéből csodálják őket, felnézzenek rájuk, sőt még féljenek is tőlük, és a korlátozásuk és irányításuk alá kerüljenek. A szavak és doktrínák efféle hangoztatása ezért akadályozást és zavarást jelent. A gyülekezeti életben korlátozni kell az ilyen egyéneket, valamint a szavak és doktrínák hangoztatásának e viselkedésformáját is le

kell állítani, és nem szabad hagyni, hogy ellenőrizetlenül folytatódjon. Egyesek talán ezt mondják: „Az ilyen embereket korlátozni kell; akkor vajon még mindig lehetőséget kell adni nekik arra, hogy beszéljenek?” A méltányosság szempontjából kaphatnak lehetőséget a beszédre, ám amint visszatérnek a régi kérkedő módszereikhez abbéli ambíciójukkal, hogy ismét kitörjenek, azonnal meg kell szakítani őket, elérendő, hogy tisztán gondolkodjanak és nyugodtak legyenek. Mi a teendő, ha gyakran így kérkednek, az ambíciójuk még mindig gyakran megmutatkozik, és nehéz megfékezni a vágyaikat? Rögtön korlátozni kell őket, és meg kell akadályozni, hogy beszéljenek. Ha senki sem akarja hallgatni őket, amikor beszélnek, valamint a hangnemük és a viselkedésük, a tekintetük és a gesztusaik mindenki számára visszataszítóak ahhoz, hogy hallják és nézzék, akkor az súlyos probléma. Eléri azt a pontot, ahol mindenki idegenkedik. Nem kellene hát levonulniuk a színpadról ezeknek az embereknek, akik az ellenpont szerepét játsszák a gyülekezetben? Ideje, hogy a szerepük eltávozzon. Nem azt jelenti ez vajon, hogy befejezték a szolgálatuk végzését? Mi a teendő, amikor a legutolsó szolgálatukat is elvégezték? El kell takarítani őket. Amint beszélni kezdenek, ugyanazt a régi nótát fújják, amit a korlátozás nem tud megállítani. Mindenkinek elege van abból, hogy hallgassa őket. Nyilvánvalóvá válik a förtelmes arcuk, a Sátán arca, egy gonosz ördög arca. Miféle emberek ezek? Antikrisztusok. Ha túl korán takarítják el őket, a legtöbb ember elképzeléseket táplál majd, és nem lesz szívből meggyőződve, s ezt mondja: „Isten házából hiányzik a szeretet, kitakarított valakit anélkül, hogy egy ideig megfigyelte volna, és nem hagyott neki lehetőséget a megbánásra. Csupán pár szót mondott, ami kívülállóktól származik, felfedett egy kis romlott beállítottságot, és egy kicsit arrogáns volt, a szándékai azonban nem voltak rosszak. Nem igazságos így bánni vele.” Amikor azonban a többség képes felismerni és átlátni a gonosz emberek lényegét, akkor vajon helyénvaló megengedni az ilyen gonosz embereknek, hogy folytassák a meggondolatlan gáztetteiket, az akadályozásukat és a zavarásukat a gyülekezetben? (Nem.) Ez az összes testvérrel szemben igazságtalan. Ilyen esetekben a kitakarításuk megoldja a problémát. Miután elvégezték a legutolsó szolgálatukat és a többség tisztán látja őket, a legtöbb embernek nem lesz kifogása, amikor azután kitakarítod őket – nem fognak panaszkodni, illetve nem fogják félreérteni Istent. Ha még mindig vannak olyanok, akik a védelmükbe veszik őket, mondhatod ezt: „Az illető sok gonoszságot követett el a gyülekezetben. Antikrisztusként jellemezték és kitakarították őt. Te pedig mégis ennyire együtt érzel vele; még mindig arra a kedvességre gondolsz, amelyet irántad tanúsított, és a védelmére kelsz. Túlságosan érzélgős vagy, és teljességgel híján vagy az alapelveknek. Mi ennek a következménye? Kapsz tőle egy kis segítséget, és nem tudod elfelejteni; bármit mond, őszintén engedelmeskedsz, és mindig törleszteni kívánsz neki. Most kitakarították. El akarod kísérni? Ha azt akarod, hogy téged is kitakarítsanak, hát legyen.” Megfelelő módja ez a helyzet kezelésének? Ezen a ponton az. Ha ilyen emberek következetesen szavakat és doktrínákat hangoztatnak mások félrevezetése érdekében, és oly elviselhetetlenül zavarják az embereket, hogy azok nem akarnak többé összejövelekre

járni, az vajon nem azért van, mert a vezetők és a dolgozók tompák és nehéz felfogásúak, nem látnak tisztán, és képtelenek arra, hogy időben elbánjanak ezekkel az emberekkel? Ez a munkájuk végzésére való képtelenség, egy kudarc abban, hogy eleget tegyenek a felelősségeiknek.

Mostanára a legtöbb embernek van bizonyos fokú tisztánlátása azokat az antikrisztusokat illetően, akik szavakat és doktrínákat hangoztatnak. Hacsak nem bujkálnak, amint megjelennek a színen – elég konkrétan teljesítve különféle módokon –, és a különféle megnyilvánulásaik elegendőek az emberek számára ahhoz, hogy antikrisztusokként azonosítsák őket, akkor nem szabad tovább késlekedni vagy habozni. Azonnal korlátozni kell és el kell szigetelni őket. Ha a szolgálatuknak nincs többé értéke, akkor azon nyomban ki kell takarítani őket. Könnyű felismerni az ilyen képmutató antikrisztusokat, akik szavakat és doktrínákat hangoztatnak, mivel az ilyen emberek nyilvánvalóan antikrisztusok. Csupán arról van szó, hogy ez a fajta antikrisztus folyton félre akarja vezetni az embereket kihasználva a szavak és doktrínák hangoztatásának lehetőségét a hatalomgyakorlásra irányuló célja elérésére. Ez az egyik módja annak, ahogyan az antikrisztusok megnyilvánulnak, és ezt könnyű felismerni. Korábban már eleget tárgyaltuk ezt a témát, így itt most nem fogjuk kibontani. Összefoglalva: a vezetőknek és a dolgozóknak alaposan oda kell figyelniük ezekre az emberekre, azonnal és pontosan meg kell érteniük és fel kell fogniuk a lépéseiket, gondolataikat és nézőpontjaikat, valamint a terveiket és a cselekedeteiket, valamint az általuk terjesztett téves megjegyzéseket, és ennek megfelelően haladéktalanul intézkedniük kell velük kapcsolatban. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége. Tehát az a legkevesebb, hogy a vezetőknek és a dolgozóknak lelkiileg élénknek és szellemileg alaposnak kell lenniük ebben a feladatban, és nem lehetnek zsibbadtak és tompák. Ha egy antikrisztus az összejövetel során sok embert félrevezet azzal, hogy szavakat és doktrínákat hangoztat, és a gyülekezetvezetők mégsem ismerik fel az antikrisztusi mivoltát, és nem tudják azonnal leleplezni őt és elbánni vele, az azt jelenti, hogy nem tesznek eleget a felelősségüknek. Ha az antikrisztusok már sok embert félrevezettek, és azok értelmetlennek találják az összejöveteleket, ha nem hallhatják az antikrisztusokat, amint szavakat és doktrínákat hangoztatnak ott, így aztán nem hajlandóak összejövetelekre járni, sőt még arra sem hajlandóak, hogy egyék is ilyák Isten szavait és prédikációkat hallgassanak, hanem inkább az antikrisztusok prédikálását hallgatják – ha a gyülekezetvezetők csupán azt követően ismerik fel a helyzet súlyosságát, valamint kezdenek intézkedéseket tenni és kezdik megfordítani a dolgokat, hogy az antikrisztusok ily mértékig félrevezették és irányították az embereket, az jelentős késedelmeket okozna! Isten választott népe közül sokak életbe való belépése szenvedne az ilyen hamis vezetők zsibbadtsága és bárgyúsága miatt. Amikor az antikrisztusokat boncolgatják, felismerik és kitakarítják, lehetséges, hogy egyeseket félrevezettek, és követik őket. Akár olyanok is lehetnek, akik ezt mondják: „Ha kitakarítod őket, nem fogunk többé hinni Istenben. Ha elküldöd őket, mi is mind megyünk!” Ezen a ponton teljesen világossá válik,

hogy a gyülekezetvezetők semmilyen tényleges munkát nem végeznek, ami súlyos mulasztást jelent a felelősségük teljesítésében.

Az első dolog, amit a gyülekezeti életben a vezetőknek és a dolgozóknak tenniük kell az, hogy felfogják a különböző egyének állapotát. Interakciók révén alaposan meg kell figyelniük és meg kell érteniük, hogy a gyülekezet egyes tagjai milyen utat választottak, és milyen a beállítottságuk lényege, valamint gyorsan és pontosan fel kell fedezniük és azonosítaniuk kell, hogy ki járja az antikrisztusok útját, és kinek van antikrisztusi lényege. Ezután ezekre az egyénekre kell összpontosítaniuk, alaposan oda kell figyelniük rájuk, és haladéktalanul meg kell érteniük és fel kell fogniuk az általuk terjesztett nézőpontokat és állításokat, valamint azt, hogy éppen milyen tetteket készülnek végrehajtani. Amikor félre akarják vezetni, valamint törbe akarják csalni és irányítani akarják az embereket, a vezetőknek és a dolgozóknak gyorsan fel kell állniuk, hogy megállítsák őket, ahelyett, hogy passzívan várakoznának. Ha addig vársz, amíg Isten felfedi őket, vagy amíg félrevezetik a testvéreket, vagy a testvérek az antikrisztusok leleplezése előtt megértik és felismerik őket, az már késleltetné a dolgokat. Az antikrisztusokkal szembeni védekezésben ezért a vezetőknek és a dolgozóknak kell kezdeményezniük, hogy ők csapjanak le először, és előre felkészüljenek. Az első lépés azok támogatása és művelése, akik viszonylag feddhetetlenek, és törekedni tudnak az igazságra; vagyis azok megfelelő öntözése és ellátása, akik vezető szerepet vállalnak a különböző munkafeladatokban, valamint a kiművelésük, hogy oszlopok legyenek a gyülekezetben. A gyülekezeti munka különböző feladatai csak így haladhatnak zökkenőmentesen és akadálytalanul, és így terjedhet tovább az evangelizációs munka. Függetlenül attól, hogy miről van szó, ha egy munkának nincs jó vezetője, akkor igen nehéz lesz megvalósítani. Az antikrisztusok Istennel szembeni dacának fő megnyilvánulása az, hogy félrevezetik Isten választott népét, hogy őket kövessék, hogy minden munkafeladatot akadályozzanak és megzavarjanak Isten házában. Az első dolog, amit az antikrisztusok egy gyülekezetben tenni szándékoznak, az, hogy ártsanak azoknak, akiknek van igazságérzetük, és azoknak, akik vezető szerepet vállalnak a különböző munkafeladatokban. A maguk oldalára állítják azokat, akiket félrevezethetnek és irányíthatnak, valamint befeketítik, csapdába csalják és megbuktatják azokat, akiket nem tudnak félrevezetni és irányítani, majd végül kitakarítják őket. Ez kikövezi az utat az antikrisztusok számára a gyülekezet irányításához. Először megbuktatják azt a kevés kulcsfontosságú egyént, aki törekedni tud az igazságra; a maradék többségét pedig azok képezik, akik arra mennek, amerre a szél fúj. Ezután sokkal könnyebb lesz számukra, hogy kifejezetten a vezetőkkel és a dolgozókkal foglalkozzanak. Az igazságra törekvők együttműködése és segítsége nélkül a vezetők és a dolgozók lényegében egyedül, segítség nélkül küzdenek. Te a világosban vagy, míg az antikrisztusok a sötétben leسلkednek, készen arra, hogy bármelyik pillanatban alattomos támadásokat intézzenek, befeketítsenek, csapdába csaljanak és rágalmazzanak, a földre terítve téged, hogy ne tudj felállni. Azután az antikrisztusok találnak embereket, akik beléd rúgnak, míg a földön fekszel, teljes csüggedtségben és

kétségbeesésben hagyva téged. Ezért aztán igen nehéz alaposan megoldani az antikrisztusok problémáját, ha az igazságra törekvők nem egyesítik az erőiket velük szemben. Amit a vezetőknek és a dolgozóknak a gyülekezeti életben elsőként tenniük kell, az a gyülekezet normális rendjének a fenntartása. Az antikrisztusok útját járó gonosz emberek jelenléte mellett nem fognak jó eredmények születni a gyülekezeti életből, az nem kerül egykönnyen a helyes útra, és a legtöbb ember gyakran zavart lesz, és befolyás alá kerül. Ezért a gyülekezeti élet tekintetében a vezetők és a dolgozók által vállalandó első és legfontosabb feladat a gonosz emberek, az antikrisztusok és az antikrisztusok útját járók felfedezése, megértése, felfogása és megjelölése. A gyülekezeti élet normális rendje csak ezeknek az embereknek a korlátozásával és kitakarításával tartható fenn. Ha nem korlátozzák őket és megengedik nekik, hogy szándékos gondatlansággal cselekedjenek és zavarásokat okozzanak, a gyülekezeti munka különböző feladatai holtpontra fognak jutni. Mivel a legtöbb emberből hiányzik a tisztánlátás irányukban, és nem látják át a lényegüket, sőt, a különféle téves gondolataik és nézőpontjaik még meg is zavarják és félre is vezetik őket, Isten választott népe számára nehéz a helyes útra térni és belépni az igazságvalóságba a gyülekezeti életben. Ha a gyülekezeti élet ez időszak alatt igen normális, Isten választott népe nyereséghez jut és előrehalad Isten szavainak evésében és ivásában, valamint az igazság közlésében, végül pedig lesz valamiféle belépésük az életbe, és övük lesz egy kevés az igazságvalóságból, ám azután a szavakat és doktrínákat hangoztató antikrisztusok félrevezetik és megzavarják őket, akkor nem csupán elveszítik azt a kevéske tiszta felfogást és valódi megértést, amelyet épp csak elnyertek, hanem sok megtévesztő eretnekséget és téveszmét is befogadnak – ismét gyorsan zavarodottá válnak, mint az evezősök, akiket az áramlat abban a pillanatban visszalök, amint abbahagyják az evezést, ami nagyon problémás dolog. Az emberek nem könnyen veszik észre az élet növekedését; évekbe telhet, mire egy kis fejlődést látnak, amely kivételesen lassú. Az emberek nehezen szerzik meg azt a kis érettséget, amellyel rendelkeznek – nem könnyű azt elnyerni. Az antikrisztusok félrevezetése és zavarása révén elvesz az a kevés tiszta felfogás, amellyel az emberek rendelkeznek. Ami még súlyosabb, az az, hogy a Sátán és az antikrisztusok általi megzavarást követően az emberek teli vannak sok sátáni filozófiával, a Sátán mesterkedéseivel és trükkjeivel, valamint a Sátán által beléjük ültetett méreggel. Ezek a dolgok nemcsak azt nem engedik meg az embereknek, hogy megismerjék Istent és alá vessék magukat Neki, hanem épp ellenkezőleg: arra készítetik az embereket, hogy elképzelések és félreértések alakuljanak ki bennük Istennel kapcsolatosan, és eltávolodjanak Tőle, ami még súlyosabbá teszi az emberek romlott beállítottságait, és további lehetőséget biztosít nekik Isten elárulására. Ennek igen súlyosak a következményei. Mondjátok meg Nekem, ilyen súlyos következményekkel szembenézve szükséges vajon leállítani és korlátozni azokat, akik szavakkal és doktrínákkal félrevezetik az embereket? Hát nem fontos feladat ez, amelyet a gyülekezetvezetőknek vállalniuk kell? (De igen.) A gonosz emberek és az álhívők korlátozása ezért fontos feladat a gyülekezet

számára. Egyesek ezt mondják: „Bennem nincs tisztánlátás. Nem tudom, hogyan kell csinálni.” Ami azt illeti, amennyiben megvan benned a hajlandóság, körültekintően figyelsz és mindig megvizsgálod az emberek szándékait és indítékait, fokozatosan szert fogsz tenni tisztánlátásra. Ezeknek az álhívőknek és gonosz embereknek, amint megmutatják magukat, megvannak a saját szándékaik és indítékaik, amelyek mindegyike arra irányul, hogy az emberek felnézzenek rájuk, és bálványozzák őket, valamint hallgassanak az általuk elmondottakra. Ha érzékelti tudod a szándékaikat és az indítékaikat, az már némi tisztánlátást jelent. Ha bizonytalan vagy, beszélhetsz pár olyan emberrel erről a dologról, akik viszonylag értik az igazságot. A beszélgetés során egyrészt a mindenki által megértett igazság és a felismert különböző tényyszerű bizonyítékok révén elhatározásra juthatsz. Másrészt Isten megvilágosításán és útmutatásán, valamint a közösség során Isten által adott világosságon keresztül megerősítést kaphatsz az ügyben, ami igazolja, hogy a szóban forgó személy valóban antikrisztus-e, illetve, hogy valóban olyasvalaki-e, akit korlátozni kell. Ha mindenki megerősítést kap és egyhangúlag egyetért a közösségen keresztül, és azt mondja, hogy az illető valóban antikrisztus, akit korlátozni kell – miután megegyezésre jutottak a testvérekkel, és mindenki közös álláspontra kerül –, a vezetők és a dolgozók számára a következő lépés, hogy gyorsan kezeljék és kitakarítsák ezt a személyt az igazságalapelvekkel összhangban. Ez az alapelv. Amint az emberek megértik ezt az alapelvet, tényleges munkát kell végezniük, ami azt jelenti, hogy eleget tesznek a felelősségüknek, és hűségesek. Az alapelvek megértése nem arra szolgál, hogy prédikáld őket vagy megtöltsd velük a fejed, hanem arra, hogy alkalmazd őket a kötelességedhez tartozó tényleges munkában. A tényleges munkában az alapelvek megértése lehetővé teszi számodra, hogy jobban és alaposabban eleget tegyél a felelősségeidnek és a kötelezettségeidnek. Így aztán ez is része a vezetők és dolgozók munkájának. A gyülekezeti élet normális rendjének fenntartása, illetve annak érdekében, hogy a testvérek normálisan élhessék a gyülekezeti életet és az Isten által megkövetelt összes igazságba beléphessenek, a vezetőknek és a dolgozóknak elsőként kell felállniuk, hogy leállítsák és korlátozzák őket, amikor a szavakat és doktrínákat hangoztató antikrisztusok megjelennek. Ami a szavakat és doktrínákat hangoztató antikrisztusokat illeti, nem arról van szó, hogy azért kell korlátozni őket, csak mert mondtak egy pár helytelen dolgot. Ha a hosszú távú megfigyelés vagy a többség visszajelzése, valamint a konkrét megnyilvánulásaik elegendőek annak megállapításához, hogy valóban az antikrisztusok fajtájából valók, akkor a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell lépniük, hogy leállítsák és korlátozzák őket, és nem szabad engedniük, hogy továbbra is ellenőrzés nélkül maradjanak. Ha engednek nekik, az egyenlő azzal, mintha hagynák, hogy ördögök, Sátánok, mocskos démonok és gonosz szellemek átokfutást rendezzenek a gyülekezetben, ami azt jelenti, hogy az efféle vezetők és dolgozók hanyagolják a felelősségüket, és lényegében a Sátánnak dolgoznak. A gyülekezeti életben előforduló akadályozásokkal és zavarásokkal kapcsolatos második típusú problémáról szóló beszélgetés most befejeződik.

III. Otthoni dolgokról szóló fecsegés, személyes kapcsolatok építése és személyes ügyek intézése

Most beszéljünk a harmadik kérdésről: az otthoni dolgokról szóló fecsegésről, a személyes kapcsolatok építéséről és személyes ügyek intézéséről. Ezeknek a harmadik kérdésben foglalt problémáknak – amelyekkel a beszélgetésünkben foglalkoznunk kell – nyilvánvalóan nem szabadna előfordulniuk a gyülekezeti életben. A gyülekezeti élet élése során az emberek azért jönnek, hogy egyék és igyák Isten szavait, osztozzanak Isten szavaiban, közöljék az igazságot, és közöljék a személyes tapasztalati tanúságtételeiket, miközben Isten szándékait és az igazság megértését is keresik. Nos, akkor vajon le kell állítani és korlátozni kell az otthoni dolgokról szóló fecsegéshez, a személyes kapcsolatok építéséhez és a személyes ügyek intézéséhez hasonló problémákat a gyülekezeti életben? (Igen.) Egyesek ezt kérdezik: „Nincs az rendben, hogy üdvözljük egymást? Ha két ember viszonylag közel áll egymáshoz és már megismerkedtek, és a gyülekezeti élet során találkoznak és csevegnek egy kicsit, az vajon otthoni dolgokról szóló fecsegés? Ezt is korlátozni kell?” Vajon az efféle problémákra vonatkozik a harmadik kérdés? (Nem.) Nyilvánvalóan nem. Ha még az egyszerű, udvarias üdvözléseket is korlátozni kellene, akkor az emberek a jövőben félnének megszólalni, amikor találkoznak. Lehetséges, hogy a harmadik kérdés – az otthoni dolgokról szóló fecsegés, a személyes kapcsolatok építése és személyes ügyek intézése – csak ebből a három kifejezésből áll, az általuk képviselt problémák azonban nem az egyszerű, udvarias üdvözlések vagy csevegések. Ezek olyan gonosz cselekedetek, amelyek akadályozhatják és megzavarhatják a gyülekezeti életet, és kárt okozhatnak benne. Mivel akadályozásokat és zavarásokat jelentenek, érdemes beszélni róluk. Miről kell beszélni? Arról, hogy éppenséggel mely problémák, az emberek által mondott mely szavak, az általuk tett mely dolgok, valamint az emberek mely beszéde, viselkedésformái és magatartása érheti el azt a szintet, hogy akadályozza és megzavarja a gyülekezeti munkát. Vitassunk meg néhány konkrét példát, hogy lássuk, vajon komolyak-e ezek a problémák, jelentenek-e akadályozásokat és zavarásokat, valamint le kell-e állítani és korlátozni kell-e őket.

Egyesek gyakran beszélnek csip-csup családi ügyekről, valamint a saját elképzeléseikről és elgondolásaikról a gyülekezeti életben, mintha azok lennének a megbeszélendő fő témák. Egy nő így szól: „A társadalom most oly sötét; olyan fárasztó dolog a nem hívőkkel érintkezni és közöttük élni. A nem hívők bármire képesek; ez igazán elviselhetetlen!” Aztán néhány testvér ezt mondja: „Mi hiszünk Istenben; bármilyen helyzettel nézünk is szembe, képesnek kell lennünk tisztánlátást gyakorolni, valamint keresni az igazságot és a gyakorlás útjait. Ha így élsz, nem fogod kimerülni érezni magad.” A nő mégis így szól: „Isten ígéje az igazság, ám nem csodaszer. Aggódtam, hogy a férjemnek viszonya van, és igaznak bizonyult – talált valakit, aki fiatalabb és szebb nálam. Most miként éljem a napjaimat?” Miközben így fecseg,

szomorúan sírni kezd. Az, hogy így beszél, némelyekben bánatot ébreszt. Néhányan, akik hasonló helyzetben vannak, azonnal remekül kijönnek vele, és ott rögtön csevegni kezdenek. Egy kétórás összejövetel során a nő részletesen megtárgyalja, hogy miként veszekedtek a férjével, miután annak viszonya lett, hogyan próbálta kitalálni a közös vagyonuk áthelyezésének módjait, hogyan tanácskozott az ügyvéddel, hogy elkerülje a válást követő veszteségek elszenvedését és így tovább. Olyan téma ez, amit a gyülekezeti életben kell megvitatni? (Nem.) Ha a családi ügyeid nincsenek rendben és elvonják a figyelmedet az összejöveteleken való részvételtől, jobb, ha nem jössz. A gyülekezeti összejövetel helyszíne nem az a hely, ahol kiszellőztetheted a személyes panaszaidat, és nem is arra szolgál, hogy otthoni dolgokról fecsegi. Ha nehézségekkel nézel szembe otthon, és nem akarsz, hogy ezek a problémák összezavarjanak, korlátozzanak vagy szorongassanak, valamint keresni akarsz az igazságot Isten szándékának megértése érdekében és el akarsz engedni mindezeket, akkor röviden elmondhatod a problémáidat az összejövetel során, hogy a testvérek az igazság közlésével segíteni tudjanak neked. Ez segíthet abban, hogy megértsd Isten szándékát, és megerősödj, hogy ezek a problémák ne korlátozzanak, hogy kilépj a negativitásból és a gyengeségből, valamint a helyes és a neked legmegfelelőbb utat válaszd. Ez az, amiről beszélned kellene. Ha azonban behozod otthonról ezeket az irritáló csip-csup dolgokat a gyülekezeti életbe, hogy megszabadulj tőlük, és ezekről prédikálj, és zavarában a legtöbb ember nem állít le és nem szakít félbe, hanem csupán összeszedi a türelmét, és arra kényszeríti magát, hogy hallgasson, amint ezekről az irritáló csip-csup dolgokról beszélsz, az vajon helyénvaló? A szeretet kinyilvánítása ez? Tolerancia és türelem? Ez a viselkedésed máris zavarásokat okozott a gyülekezeti életben. Ki szenved tőle? Isten választott népe. Különösen a kontinentális Kína környezetében, ahol nem könnyű összejönni és a hívőknek mindenfelé bujkálniuk kell, sőt, előre be kell ütemezniük a dolgokat – helyénvaló az, ha valaki mindezeket az irritáló családi ügyeket kipakolja az összejövetel helyén, hogy mindenki hallja és hozzászóljon? A legtöbb ember azért jön összejövetelekre, hogy megértse az igazságot és Isten szándékait, nem pedig azért, hogy ezeket az irritáló csip-csup dolgokat hallja, nem azért, hogy azt hallgassa, amint otthoni dolgokról fecsegsz. Egyesek ezt kérdezik: „Nincs senki más, akihez közel állnék, mi hát a baj azzal, ha a testvérekkel beszélgetek róluk?” Beszélhetsz róluk, ám fontos az időzítés. Beszélhetsz róluk az összejövetelek idején kívül, amennyiben a másik fél hajlandó meghallgatni; ez a te szabadságod, és Isten háza nem fog korlátozni. Az a hely és idő azonban, amelyet most választasz ahhoz, hogy efféle dolgokról beszélj, nem a megfelelő. Ez a gyülekezeti életben van, az összejövetel ideje során, a családi ügyekről szóló végtelen fecsegésed pedig állandóan megzavarja a testvéreket, és határt kell szabni neki. Hát nem szabály ez? De ez bizony szabály. Elfogadhatatlan az, ha valaki nem érti a szabályokat, és oda vezethet, hogy az ember észszerőtlenül cselekszik, és zavar másokat. A zavarásokat okozó viselkedéseket, beszédet és magatartást korlátozni kell; ez a vezetők és a dolgozók felelőssége,

valamint az összes testvér felelőssége. Egyeseknek általában kevés közlendőjük van az összejöveteleken, amikor azonban problémák adódnak a családi életükben, másokra terhelik ezeket az irritáló csip-csup dolgokat, hogy hallgassák meg őket. Kötelező másoknak meghallgatniuk? Kötelesek megítélni számodra, mi a helyes és a helytelen? Nincsenek ilyen kötelezettségeik. Ezek a dolgok a te személyes ügyeid, és saját magadnak kell kezelned őket; nem szabad a személyes ügyeidről beszélned az összejövétel ideje alatt. Ez ellenkezik a szabályokkal, és irracionális, az efféle viselkedést pedig korlátozni kell.

Egyesek gyermekei egyetemre mennek, ők pedig aggódni kezdenek a gyermekeik kilátásai miatt, kapcsolatokat keresnek számukra, állandóan ezen töprengve: „A családjukban nincs egyetlen kormányzati tisztviselő sem; miféle munkát fog hát találni a fiam az egyetem elvégzése után? Mi lesz a jövőjével? Képes lesz eltartani engem idős koromban? Meg kell találnom a módját, hogy jó munkahelyet biztosítsak számára, miután megszerezte a diplomát.” Amikor összejövetelekre járnak, ezt mondják: „A fiam nagyon engedelmes. Nem csupán az Istenbe vetett hitemet támogatja, hanem az egyetem elvégzése után ő is hinni akar. Ugyanakkor az van, hogy még ha hiszünk is Istenben, akkor is meg kell élnünk, nem igaz? Nem tudom, milyen munkát tud majd találni a diplomaszerezést követően. Mely munkákat fizetik most jól meg? Ez vagy az a nővér, úgy hallottam, hogy a férjed igazgató. Van rá valamilyen módja, hogy kisegítsen? A fiam művelt, világot látott, nálam jobb képességű, jól bánik a számítógépekkel; a jövőben végezhet kötelességeket Isten házában. Most azonban először az álláskeresés ügyét kell megoldani; kemény lesz számára, ha nem talál majd munkát.” Minden alkalommal felhozzák ezeket a dolgokat, amikor az összejövetelekre jönnek, és vég nélkül folyik a beszéd. Nézelődnek, hogy kik azok, akik esetleg együttéreznek velük, majd igyekeznek kapcsolatot építeni ezekkel az emberekkel. Az összejövetelek során megpróbálnak közel férközni hozzájuk, a kedvükre tesznek, sőt, még ajándékokat is adnak – időnként finom ételt hoznak vagy apróságokat vásárolnak nekik. Hát nem személyes kapcsolatok építése és az alapok lerakása ez? Mi a célja az alapok lerakásának? Az, hogy az ember a személyes ügyei intézésére, a saját céljai elérésére használjon másokat. Az összejövetelek során az ilyenek nem hajlandóak meghallgatni a testvéreket, amint megosztják a tapasztalati tanúságtételeiket, figyelmen kívül hagynak minden olyan munkát, amelyet Isten háza elrendez számukra, és nem hajlandóak meghallgatni azokat a testvéreket, akik próbálnak segíteni és tanácsot adni nekik az állapotukkal kapcsolatosan. Csak azt illetően lelkesednek különösképp, hogy a fiuk munkát találjon, és vég nélkül beszélnek erről. Nemcsak minden olyan emberrel beszélnek, akivel találkoznak, hanem az összejövetelek során is. Röviden: különösképp figyelnek erre a dologra, és sok erőfeszítést tesznek bele. Minden összejövételkor el kell rabolniuk némi időt a testvérektől, hogy erről a kérdésről beszéljenek. Még a saját tapasztalataik közlése során sem felejtik el megemlíteni, és addig beszélnek, amíg mindenki türelmetlenné nem válik és fel nem háborodik, miközben a legtöbb ember

túlságosan kínosan érzi magát ahhoz, hogy leállítsa őket. A vezetők és a dolgozók ezen a ponton eleget kell tegyenek a felelősségüknek, és korlátozniuk kell őket, mondván: „Mindenki tisztában van a helyzetteddel. Ha bármelyik testvér hajlandó segíteni, az a ti személyes viszonyotok. Ha a többiek nem hajlandók segíteni, nem szabad kényszeríteni őket. A testvéreknek nem kötelessége és nem feladata az, hogy segítsenek munkát találni a fiadnak; ez a te személyes ügyed, és nem szabad elvennie azoknak a testvéreknek a drága idejét, akik eszik és isszák Isten szavait, és az igazságról beszélgetnek. Ne zavarj meg másokat Isten szavainak evésében és ivásában azzal, hogy a saját személyes ügyeidről beszélsz! Az összejövetelt követően azzal beszélsz, akivel csak akarsz, attól kérsz segítséget, akitől csak akarsz, az összejövetel idejét azonban ne használd arra, hogy erről beszélsz! Személyes ügyek intézésére használni az összejövetel idejét ésszerűtlen és szégyenteljes; a gyülekezeti élet megzavarásának megnyilvánulása. Ennek a dolognak itt véget kell vetni.” Ezt kellene tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak.

Az összejövetel során egyes idősebb hölgyek úgy találják, hogy a fiatal nővérek a vendéglátó családokban csinosak, becsületesek, valamint őszintén hisznek Istenben és törekednek az igazságra, ezért megkedvelik őket, és azt akarják, hogy ezek a fiatal nővérek a menyek legyenek. Nem csupán állandóan felhozzák ezt az összejövetel alkalmával, hanem apró szívességeket tesznek a fiatal nővéreknek, és különös gondot fordítanak rájuk minden alkalommal, amikor eljönnek az összejövetelre. Még ha a fiatal nővérek nem is értenek egyet, ők kitartóan nyaggatják, zaklatják és nem engedik el őket. Miféle emberek ezek? Nem gyenge jelleműek? Mivel mindannyian nővérek a hitben, a legtöbben csak Isten szándékait és az Ő szavait tudják elmondani, hogy megoldják ezeket a problémákat. Egyesek azonban híján vannak a lelkiismeretnek, a józan észnek és az öntudatnak, óriási személyes vágyakkal rendelkeznek, és a legkisebb szégyenérzet nélkül meg akarják valósítani mindenféle önző vágyukat. Így aztán egyesek áldozattá válnak, és kínosan érzik magukat az összejövetel során. Hát nem okoz ez zavarásokat mások számára? Mit kellene ilyen helyzetekben tenni? A gyülekezetvezetőknek fel kell lépniük, hogy korlátozzák és kiiktassák az efféle dolgokat a gyülekezeti életből és a testvérek köréből. Egyesek továbbá mindenféle hangulatot behoznak az összejövetelre – a fiuk hálátlan, a menyük folyton a szülei házába visz dolgokat, anyós és menyé közötti konfliktusok... Minden összejövetelen ezekről az irritáló csip-csup dolgokról beszélnek, így vezetve be a panaszait: „Minden igaz, amit Isten mond; az emberiség most oly romlott! Nézzétek csak meg a fiamat és a menyemet, híján vannak a lelkiismeretnek és a józan észnek – ez az emberi mivolt hiánya, amelyről Isten beszél, még az állatoknál is rosszabbak. Még a bárányok is tudják, hogy amikor szopnak, le kell térdelniük, az én fiam azonban, mihelyst felesége van, elfelejti az anyját!” Minden alkalommal, amikor összejövetelre mennek, kifejezésre juttatják ezeket a panaszokat. Olyan emberek is vannak, akik az összejövetel látogatása alkalmával a vállalati ügyeikről beszélnek – ki teljesít jól a munkában és kap több bónuszt; ki fognak előléptetni a következő hónapban, miközben nekik nincs reményük; ki öltözködik a

legjobban és vásárolja a legtöbb márkás terméket; ki ment feleségül gazdag férjhez... Azok, akik hosszabb ideje hisznek Istenben, és van némi alapjuk, nem akarnak efféle beszédet hallgatni, és az taszítja őket. Egyes új hívők – akik még nem teremtettek alapot, illetve nem alakult ki bennük érdeklődés Isten szavai iránt – azonban ösztönzőnek találják az efféle témákat, és azt hiszik, hogy találtak egy helyet, ahol cseveghetnek és személyes kapcsolatokat építhetnek. Az összejövetelek során összevissza beszélgetnek, és a két ember fokozatosan rokonszenvesnek találja egymást és kapcsolatot alakít ki, bizalmas viszonyt formálva. Az összejövétel helye ügyletek helyszínévé lett, olyan helyé, ahol az emberek üres fecsegésbe bocsátkozhatnak, személyes kapcsolatokat építhetnek, üzleti ügyeket intézhetnek és kereskedelmi tevékenységet folytathatnak. A vezetőknek és a dolgozóknak ezeket a problémákat kell azonnal felismerniük és leállítaniuk.

Egyesek azzal a céllal járnak összejövetelekre, hogy jó munkát találjanak maguknak, egyesek azért, hogy segítsék a férjük előléptetését, mások azért, hogy jó munkát találjanak a gyermekeiknek, néhányan pedig azért, hogy leárazott termékeket vásároljanak. Mások azért jönnek, hogy találjanak egy jó főorvost a beteg családtagjuknak, anélkül, hogy túl sok ajándékot kellene adniuk. Röviden: ezek az álhívők, akik nem törekednek az igazságra és hátsó szándékaik vannak, a gyülekezeti összejövetelek idejét tartják a legjobb alkalomnak arra, hogy személyes kapcsolatokat építsenek és személyes ügyeket intézzenek. Isten szavainak közlése, illetve ezen elvetemült világ és e romlott emberiség lényegének megismerése látszatát keltve gyakran hozzák fel a saját nehézségeiket és az általuk megvitatni kívánt dolgokat, míg végül apránként leleplezik rejtett önző indítékaikat, és az általuk elintézni kívánt személyes ügyeket. Leleplezik a saját szándékaikat, és azt a tévhitet keltik másokban, hogy nehézségekkel néznek szembe, azt sugallva, hogy mindenkinek feltétel nélkül és viszonzást nem várva szeretetet kellene tanúsítania irántuk, és segítenie kellene őket. Az Istenbe vetett hit zászlaját lengetik, hogy kihasználják a különböző kiskapukat, az összejövetelek helyszínén keresik azokat, akikkel barátságot akarnak kötni, és azokat, akik elintézhetnek nekik dolgokat. Egyesek, akik bennfentes áron kívánnak autót vásárolni, körbenéznek valaki után a testvérek között, aki autókereskedésben dolgozik, vagy akinek kapcsolata van egy autókereskedés tulajdonosával. Amint azonosították a célpontjukat, közel férköznek, összemelegednek vele, és kapcsolatokat építenek. Ha az illető szereti olvasni Isten szavait, gyakran meglátogatják az otthonában, hogy együtt olvassák Isten szavait, az összejöveteleken pedig mellé ülnek, és elérhetőségeket cserélnek. Ezután támadásba lendülnek, eltökélve, hogy nem adják fel, amíg el nem érik a céljukat. Ezek mind olyan problémák, amelyek gyakran felmerülnek a gyülekezetben és az emberek között. Ha ezek a problémák az összejövetelek helyszínén és az összejövetelek ideje alatt merülnek fel, akkor gyakorlatilag akadályozásokat és zavarásokat fognak okozni a gyülekezeti életben, hatást gyakorolva a gyülekezeti életre. Ha egy gyülekezetben hosszú időn át nincs gyülekezeti élet, akkor az a gyülekezet társadalmi csoporttá, ügyletek

lebonyolításának színterévé, személyes kapcsolatok építésének, hátsó ajtókon keresztüli szívességkeresések és személyes ügyek intézésének a helyszínévé válik. Megváltozik a hely természete, ennek pedig mik a következményei? Az a legkevesebb, hogy ennek következtében elveszik a gyülekezeti élet, ami azt jelenti, hogy elveszik az az értékes idő, amelyet a testvérekkel együtt Isten szavainak imádkozva olvasásával és az igazság megértésével töltenek. Sőt, és ami még fontosabb, ez oda vezet, hogy elveszik a Szentlélek értékes lehetősége arra, hogy munkálkodjon, hogy megvilágosítsa az embereket az igazság megértése érdekében. Ez mind kárára van az emberek életbe való belépésének. Ezért Isten választott népének java és életbe való belépése érdekében, valamint a mindenki életéért való felelősségvállalás érdekében az ilyen egyéneket le kell állítani és korlátozni kell; a vezetőknek és a dolgozóknak ezt a munkát kell elvégezniük. Természetesen ha a hétköznapi testvérek átlátnak az ilyen embereken és a tetteiken, akkor nekik is fel kell lépniük, hogy elutasítsák őket, és nemet mondanak nekik. Különösen akkor, ha valaki az összejövetelek idejét foglalja le arra, hogy efféle dolgokról beszéljen és ezeket intézze a gyülekezeti élet megélése során – ami a legfontosabb idő az emberek számára –, a testvéreknek jogukban áll figyelmen kívül hagyni őket, sőt mi több, jogukban áll leállítani és visszautasítani az efféle dolgokat. Helyes így tenni? (Igen.) Egyesek azt gondolják, hogy azzal, hogy Isten háza így tesz, az emberi szívélyesség hiányáról tesz tanúságot. Vajon az emberi szívélyesség normális emberi mivolt? Az emberi szívélyesség megfelel az igazságnak? Ha van benned emberi szívélyesség és az összejövetel idejét a saját személyes ügyeidre foglald le, sőt, a legtöbb embert ráveszed arra, hogy elkísérjen és támogasson, elérve abbéli célokat, hogy a személyes ügyeidet intézd, és megzavarva Isten választott népének normális rendjét, akik Isten szavait olvassák és az igazságról beszélgetnek, valamint azt okozva számukra, hogy elveszítsék ezt az értékes időt, az vajon méltányos velük szemben? Megfelel ez vajon annak, hogy valakiben van emberi szívélyesség? Ez a legembertelenebb és legerkölcstelenebb megközelítés, és az embereknek fel kell lépniük, és el kell ítélniük ezt. Ha a vezetők és a dolgozók eredménytelen balekok, haszontalanok és képtelenek azonnal leállítani és korlátozni az efféle viselkedéseket, nem végezve valódi munkát, akkor az igazságérzettel rendelkező testvéreknek össze kell fogniuk, megelőzendő, hogy efféle viselkedés és ilyen légkör terjedjen a gyülekezetben. Ha nem akarod elveszíteni az Isten szavainak olvasására és az igazság közlésére fordított értékes időt, nem akarod, hogy megzavarják az életbe való belépésedet és az veszteséget szenvedjen tönkretéve az üdvösségre való esélyedet, akkor fel kell lépned, hogy visszautasítsd, leállítsd és korlátozd ezeket az eseteket. Az, ha így teszel, helyénvaló, és igazodik Isten szándékaihoz. Néhányan közületek szégyenkeznek így tenni; lehet, hogy te szégyenkezel, az elvetemült emberek azonban nem. Nekik van merszük lefoglalni az összejöveteled értékes idejét: azt az időt, amikor a Szentlélek munkálkodik, és Isten megvilágosít téged. Ha kínosnak érzed, hogy visszautasítsd őket, akkor megérdemled, hogy elveszítsd az életed! Ha hajlandó vagy

szeretetet tanúsítani a Sátánok, ördögök és álhívők iránt, segítséget kínálva nekik, feláldozva önmagad másokért és semmibe véve az alapelveket, akkor kit hibáztathatsz vajon az életed elvesztéséért? Ezért a személyes kapcsolatok építésének és a személyes ügyek intézésének minden esetét teljességgel ki kell törölni a gyülekezeti életből. Ha valaki kitart a maga módja mellett és ragaszkodik ahhoz, hogy otthoni dolgokról fecseljen, üres csevegésbe bocsátkozva, személyes ügyeket intézzon, illetve állást és romantikus partnereket keressen mások számára az összejövetelek ideje alatt, ily módon különféle ürügyeket találva, hogy eltöltse ezt az időt, miként kell vajon kezelni az ilyen embert? Először is, le kell állítani; ha továbbra sem figyel oda, akkor el kell szigetelni és korlátozásokat kell bevezetni. Ha a színfalak mögött folytatja a zavarások okozását, és mindenkivel összeemelegedik, akivel csak tud, és mindenütt zaklatja a testvérek normális életét, akkor ki kell takarítani, és nem szabad testvérnek tekinteni. Nem alkalmas arra, hogy gyülekezeti életet éljen, és nem méltó rá, hogy összejöveteleken vegyen részt. Az ilyen embereket korlátozni kell és el kell utasítani. Természetesen ez a munka is egy fontos feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak minden szinten el kell végezniük. Amikor ilyen dolgok és helyzetek adódnak, a vezetőknek és a dolgozóknak kell elsőként fellépniük, és leállítaniuk őket. Miként kell leállítanod őket? Ezt kell mondanod nekik: „Tudsz róla, hogy ez a viselkedésed már akadályozásokat és zavarásokat okozott a gyülekezeti életben? Ez olyasmi, amit az összes testvér visszataszítónak talál és utál, és Isten is elítéli. Le kell állnod ezzel a viselkedéssel. Ha nem hallgatsz a meggyőzésre és kitartasz amellett, hogy a saját utadat járd, akkor véget fogunk vetni a gyülekezeti életednek, elveszünk az Isten szavait tartalmazó könyveidet, és a gyülekezet nem fog többé elismerni téged!” Persze vannak olyan emberek, akik a kis érettségük és az igazság megértésének hiánya miatt időnként esetleg otthoni dolgokról csevegnek, kapcsolatot építenek valakivel, vagy valamilyen kisebb ügyet intéznek, és a helyzet nem túl komoly. Ez rendben van? (Igen.) Olyan körülmények között, amelyek nem okoznak mindenkinek zavarást, elfogadható, ha a testvérek kisegítik egymást, és egy kis szeretetet tanúsítanak egymás iránt. De miről is beszélünk mi? Arról, amikor az efféle viselkedések és tettek már akadályozták és megzavarták a gyülekezeti életet; ilyen esetekben az érintetteket le kell állítani és korlátozni kell. Nem engedhetjük meg nekik, hogy folytassák a gyülekezeti élet akadályozását és zavarását. Ezeknek a lépéseknek a megtétele hasznos a testvérek életbe való belépése számára. Egyesek hasonló viselkedést mutatnak, a helyzet azonban nem súlyos, és nem jelent akadályozásokat és zavarásokat; pusztán normális érintkezésekről van szó a testvérek között, akik segítik egymást, és normálisan tudakozódnak, vagy olyan általános ismeretekről érdeklődnek, amelyeket az egyik nem ért. Ameddig ez nem foglalja le az összejövetelek idejét, és amennyiben mindkét fél beleegyezik és készséges, anélkül, hogy kényszerítenék egymást, és a normális emberi mivolt körébe tartozó interakcióról van szó, akkor ez megengedhető, és a gyülekezet nem fogja korlátozni. Van azonban még egy dolog: ha valakinek az oktalan beszéde és tettei a gyülekezeti életben zaklatják vagy zavarják a

testvéreket, és némelyek undorodnak ettől és kifejezték a tiltakozásukat, akkor a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell lépniük a probléma megoldása érdekében. Vagy ha a többiek már jelentettek valakit, azt állítva, hogy az illető az összejövétel idejében nem Isten szavait közli, hanem otthoni dolgokról fecseg és személyes kapcsolatokat épít, az összejövétel helyét a személyes kapcsolatok építésének és a személyes ügyek intézésének színtereként kezeli, szívességeket kér másoktól és kihasználja, akit csak tud; valamint azt állítva, hogy az illető gyenge jellem, önző, megvetendő és hitvány, és nem törekszik az igazságra, hanem mindenütt előnyöket keres, különféle lehetőségeket kutatva a saját haszna érdekében, akkor az ilyen embert el kell szigetelni.

Egyes egyének kihasználják a vagyonos és befolyásos testvérek némelyikét, hogy saját maguknak dolgokat intéztessenek velük, és ha nem teljesítik a kérésüket, gyakran megítélik őket a hátuk mögött, azt állítva, hogy ezekből az emberekből hiányzik a szeretet, és nem igaz hívők, sőt, még jelenteni is akarják őket. Találkoztatok már ilyen egyénnel? Hát nem kellene foglalkozni az ilyen emberekkel? Mi a teendő, ha az ember ilyen helyzetekkel kerül szembe? A vezetőknek és a dolgozóknak közbe kell lépniük, hogy megoldják a problémát, az alapelvek szerint eljárva, biztosítandó, hogy ne zavarják a testvéreket. Helytelen az, ha valaki megtagadja, hogy megtegyen valamit értük? A segítségnyújtás megtagadása vajon azzal egyenlő, hogy az ember nem gyakorolja az igazságot, illetve nem szereti Istent? (Nem.) Az illető saját szabadsága az, hogy segít-e valakinek; joga van választani. Isten háza nem szabja meg, hogy a gyülekezeti életben belül a testvéreknek segíteniük kell egymást a családi nehézségek megoldásában. A gyülekezeti élet nem a családi problémák megoldásának helye, hanem egy gyülekezőhely Isten szavainak evéséhez és ivásához, és az életben való növekedéshez. Egyesek a saját problémáik megoldására használják a gyülekezeti életet – milyen következményekkel járhat ez? Nem befolyásolja ez Isten választott népét abban, hogy egyék és igyák Isten szavát, és felvértezzék magukat az igazsággal? Az ember személyes életének problémáit meg lehet oldani négy szemközt a testvérekkel; nem szükséges azokat behozni a gyülekezeti életbe megoldás céljából. Mindenkinek tudnia kell, milyen következményei lesznek annak, ha a személyes ügyek intézése akadályozza Isten választott népének gyülekezeti életét. Amint a vezetők és a dolgozók ilyen ügyekre derítenek fényt, közbe kell lépniük, hogy megoldják őket. Meg kell óvniuk azokat a gyülekezetben, akik normálisan tudják végezni a kötelességeiket, meg kell óvniuk azokat, akik igazán törekednek az igazságra, korlátozniuk kell a gonosz embereket, és meg kell akadályozniuk őket a céljaik elérésében. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége. Egyértelmű különbséget kell tenni azt illetően, hogy miként kezelendőek a harmadik kérdés normális esetei, hogy mely megnyilvánulások súlyos természetűek, illetve jelentenek súlyos körülményt, és mely típusok és megnyilvánulások jelentenek akadályozásokat és zavarásokat. Amint egyértelműen megkülönböztetik egy körülmény súlyosságát, a természetének megfelelően kell kezelni azt. Olyasmi ez, amit a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell érteniük, valamint olyasmi, amit mindenkinek fel kell fognia.

IV. Klikkek alakítása

A gyülekezeti élet akadályozásának és megzavarásának negyedik megnyilvánulása a klikkek alakítása, ami nagyon súlyos természetű. Milyen viselkedésformák jelentik klikkek alakítását? Ha két Istenben hívő ember hasonló ideje hívő, hasonló korú, hasonló a családi helyzete, érdeklődése, személyisége és így tovább, és jól kijön egymással, gyakran ülnek együtt az összejövetelek során és közelről ismerik egymást, az vajon klikk alakításának számít? (Nem.) Ez a normális emberek közötti érintkezés általános jelensége, ami semmiféle zavarást nem jelent másokra nézve; ezért nem tekintjük klikkek alakításának. Akkor mire utal az itt említett klikkek alakítása? Öt gyülekező testvér között például hárman városi munkások, ketten pedig vidéki gazdálkodók. A három városi munkás gyakran van együtt, arról beszél, hogy az élet a városban jobb, vidéken pedig, ahol az emberek híján vannak az oktatásnak, a széles látókörnek és az illemnek, rosszabb. Lenézik a vidéki embereket, folyton lekezelően beszélnek a két vidéki emberrel, akik azután sértve érzik magukat és szembe akarnak helyezkedni velük, mondván, hogy a városi emberek kicsinyesek, és minden részletet számígtatnak, miközben a vidéki emberek nagyvonalúak. Az összejövetelek során úgy tűnik, hogy sosem értenek egyet, ami gyakran felesleges viszályokhoz és vitákhoz vezet. Vajon harmonikusan kijön egymással ez az öt ember? Egyesülnek Isten szavában? Összeférnek egymással? (Nem.) Amikor a városi emberek folyton azt mondják, hogy „mi, városi népek”, a vidéki emberek pedig mindig azt mondják, hogy „mi, vidéki népek”, mit csinálnak vajon? (Klikkeket alakítanak.) Ez a negyedik kérdés, amelyről beszélgetni fogunk: a klikkek alakítása. Ez a klikkeskedő viselkedés csoportok és frakciók alakítását jelenti. Különböző bandák, frakciók és más, régiók, gazdasági feltételeken és társadalmi osztályon, valamint eltérő nézőpontokon alapuló körök alakítása klikkek alakítását jelenti. Attól függetlenül, hogy ki vezeti ezeket a klikkeket, a különböző bandák és frakciók alakítása, valamint összeférhetetlen bandák alakítása mind a klikkek alakításának jelensége a gyülekezeten belül. Egyes helyeken egy egész nagycsalád hisz Istenben, és két eltérő vezetéknévű embertől eltekintve a többiek a saját családjukhoz tartoznak egy összejövetel helyszínén. Ez a család azután frakciót vagy bandát alkot, és kívülállóvá teszi a két eltérő vezetéknévű embert. Függetlenül attól, hogy a családban ki néz szembe valamilyen problémával vagy kit metszenek meg, ha egy valaki a sérelmének ad hangot, a többiek csatlakoznak, hogy visszhangozzák az érzést. Ha bárki az alapelvekkel szemben cselekszik, a többiek fedezik őt, és leplezik a tetteit, megtiltva, hogy bárki leleplezze őket; az ügy legcsekélyebb említése sem elfogadható, nemhogy a metszés. Mi itt a probléma? Felismeritek? Amikor ezek a családtagok összegyűlnek, olyan, mintha mind ugyanazt a nótát fújnák és egy hullámhosszon lennének, megnézve, hogy merről fúj a szél, és fülelve a célzásokra, mielőtt beszélnének. Ha a főkolomposuk egy bizonyos álláspontra helyezkedik, mindenki más követi őt, a többiek pedig nem merik provokálni, illetve nem mernek hangot adni az ellenvetésüknek. Ennek a jelenségnek az előfordulása a

gyülekezeti életben nem jelent vajon akadályozásokat és zavarásokat a gyülekezet normális rendjére nézve? Ennek a bandának a tagjai mondják meg, hogy Isten szavainak mely passzusait egyék és igyák az összejövetelek során, és mindenkinek hallgatnia kell; még a gyülekezetvezetőknek is tiszteletben kell tartaniuk őket, és nem tiltakozhatnak. Ők nyilatkoznak arról, kit válasszanak vezetőnek és dolgozónak, a gyülekezetvezetőknek pedig az ő véleményüket kell a legfontosabbnak tekinteniük, és nem szabad félvállról venniük. Ezzel egyidejűleg folyamatosan toborozzák a „tehetségeket”, a csoportjukba gyűjtve azokat, akik hallgatni fognak rájuk, azokat, akikben bízhatnak, valamint azokat, akik a hasznukra válnak, hogy felhasználják őket a csoport céljaira, folyamatosan bővítve a befolyásukat. Ez a klikk arra törekszik, hogy irányítsa a gyülekezeti életet; a főkolomposuk irányítani akarja a gyülekezetet. Ennek a csoportnak jelentős az ereje; összefognak, hogy tevékenykedjenek a gyülekezeten belül. Bármilyen is történik a gyülekezetben, benne akarnak lenni. A többieknek olvasniuk kell a kifejezéseikben, mielőtt beszélnek vagy bármit intéznek, egészen oly mértékig, hogy az evésre és ivásra szánt minden egyes összejövétel tartalmának az ő intézkedéseikhez és kívánságaikhoz kell igazodnia. Még ha a gyülekezetvezetők akarnak is csinálni valamit, először ki kell kérniük a véleményüket, és meg kell hallgatniuk az elgondolásaikat. A testvérek többségét ők irányítják, és a gyülekezeti munka számos ügye is az ő irányításuk alatt áll. Ezek a klikkek alakító emberek komolyan akadályozzák és zavarják a gyülekezeti életet és a gyülekezet munkáját. Komoly ez az ügy? Korlátozni kellene az efféle cselekvéseket? Kell foglalkozni velük? Ezeknek a klikkeknek a főkolomposait korlátozni kell és ki kell takarítani, illetve ki kell közöszíteni, míg azokkal a zavarodott egyénnel, akik vakon követik őket, előbb el kell beszélgetni, és segíteni kell nekik. Ha nem tartanak bűnbánatot, illetve nem váltanak irányt, akkor korlátozni kell őket. Semmiféle udvariasságot ne tanúsítsatok irántuk!

Könnyen érthető, hogy mit jelent a klikkek alakítása? Ha valaki felvet egy kérdést, és többen visszhangozzák a véleményét, az klikkek alakításának számít? (Nem.) Ha egyes testvérek, akik viszonylag nagyobb teherrel és igazságérzettel rendelkeznek, arra hívnak fel másokat, hogy csatlakozzanak hozzájuk egy fontos feladat elvégzésében, vagy, ha annak érdekében, hogy eredményeket érjenek el egy összejövetelel és képesek legyenek megérteni az igazságot és Isten szándékait egy jelentős témában, mindenkit vezetnek a beszélgetésben és mindenki az ő gondolatmenetüket követi Isten szavainak közlésében és imádkozva olvasásában, az vajon klikkek alakításának számít? (Nem.) Milyen emberek hajlamosak klikkeket alakítani a gyülekezetben? Milyen viselkedés jelenti klikkek alakítását? (Több ember fedezi egymást, és elnéző egymással szemben, illetve féltékenykedik és viszályba bocsátkozik, ami mind akadályozza és megzavarja a gyülekezet munkáját – ez klikkek alakítása.) Ez egy aspektus. Mi itt a lényeg? A kölcsönös fedezés és engedékenységi akadályozásokhoz és zavarásokhoz vezet; tudván, hogy valaminek a megtétele helytelen és nem felel meg az igazságalapelveknek, mégis szándékosan eltitkolják azt, kifinomult érveket megfogalmazva és az igazságot nem

elmondva, inkább kárt okozva a gyülekezet munkájának és Isten háza érdekeinek, csak azért, hogy valaki tekintélyét és státuszát megóvják, és fedezve azokat, akik gonoszságot tesznek, valamint akadályozásokat és zavarásokat okoznak annak árán, hogy elárulják Isten házának érdekeit – ez klikkek alakítása. Egy másik forgatókönyvben az emberek arra való felbujtása és csábítása szerepel, hogy együttesen szembeszálljanak Isten házának intézkedéseivel. Ennek súlyos a természete, és ez is Isten munkája, valamint a gyülekezet normális rendje akadályozásának és zavarásának egy formája. Mi a fő célja a klikkek alakításának? A célja a gyülekezet és Isten választott népének irányítása.

Van a klikkek alakításának egy olyan fajtája is, amely hízélgéssel igyekszik megnyerni a különböző típusú egyéneket. A felszínen úgy tűnik, mintha az efféle bandákban mindenki szabadon beszélhetne és kifejezhetné a saját véleményét. A végeredményt tekintve azonban látható, hogy ezek valójában azt követik, amit egy ember mond – ez az ember a szélkakasuk. Nos, hogyan állít ez az ember másokat a maga oldalára? Látja, hogy kit tud oda csalogatni és kit lehet könnyen átcsábítani, és apró szívességeket tesz neki, egy kis szerető segítséget ajánlva számára. Azután információkat gyűjt róla, kideríti, hogy mit kedvel, miként szeret beszélni, milyen a személyisége, és mik a hobbijai. Ezzel egyidejűleg gyakran egyetért vele a beszélgetésben, hogy megnyerje a szívét, majd végül fokozatosan apránként „hat rá”, arra készítve, hogy tudtán kívül belépjen a klikkjébe, és csatlakozzon a soraihoz. Általánosságban szólva az emberek megnyerése érdekében bevetett hízélgés igen finom módszer, teli van „emberi melegséggel”, és nagyon hatékony. Ha például valaki rendszeresen szeretetet tanúsít a másik iránt, egyetért vele a beszélgetésben, valamint megértést és türelmet tanúsít vele szemben, akkor az illető öntudatlanul kedvező benyomást fog kialakítani róla, és közeledik hozzá, majd beépül az erőibe. Milyen helyzetekben lépnek fel az efféle bandák és frakciók? Amint valamelyik elvakult követőjüket leleplezik, sértve érzi magát, illetve amint egy frakcióján kívüli valami vagy valaki megzavarja vagy rombolja az érdekeit, státuszát vagy tekintélyét, az efféle ember ki fog állni, hogy szót emeljen mellette, harcolva az érdekeiért és a jogaiért – ez azt jelenti, hogy klikket alakítanak. A klikkek alakításának két nyilvánvaló fajtája az emberek fedezése és a kényeztetésük, valamint az együttes ellenállás. A hízélgés révén történő klikk-alakítás ugyanakkor nem tűnik oly erőszakosnak, mint az imént említett két típus, és az efféle klikkek tagjai általában észrevétlenül maradnak a gyülekezetben. Amikor azonban eljön az ideje, hogy az emberek döntsenek, világosan állást foglaljanak, az efféle frakciók egyértelműen láthatóvá válnak. Ha például egy frakció főkolomposa azt mondja, hogy egy bizonyos gyülekezetvezetőnek van képessége, a követői azonnal egy csomó példát sorolnak arra, hogy ez a képesség miként mutatkozik meg az adott vezetőben. Ha a frakció főkolomposa azt mondja, hogy a gyülekezetvezető híján van a munkaképességnek, gyenge képességű, és rossz az emberi mivolta, a többi tag követni fogja, és arról beszél, hogy az a gyülekezetvezető mennyire nem hozzáértő, hogy képtelen közölni az igazságot, hogy szavakat és doktrínákat hangoztat, és azt fogják mondani, hogy helyette mindenkinek a megfelelő embert kell választania. Ez egyfajta

láthatatlan klikk. Bár nem lépnek fel nyilvánosan, hogy megragadják a hatalmat és irányítsák az embereket a gyülekezetben, az ilyen frakciókban és bandákban van egy láthatatlan erő, amely irányítja a gyülekezeti életet és a gyülekezet rendjét. Ez a klikkek alakításának félelmetesebb, rejtett formája. A klikkek alakításának korábban említett két könnyen felismerhető helyzete mellett – amelyek olyan problémák, amelyeket a gyülekezetvezetőknek meg kell oldaniuk – a klikkek alakításának e rejtett fajtája egy olyan probléma, amelyet a gyülekezetvezetőknek még inkább meg kell oldaniuk, és amelyet el kell rendezniük. Miként tegyék meg ezt? Beszélgetésen keresztül közvetlenül az efféle banda főkolomposát kell megszólítaniuk. Miért kell először a főkolompossal való beszélgetésre összpontosítani? A felszínen úgy tűnik, hogy senki sem irányítja az ilyen klikk tagjait, valójában azonban mélyen legbelül mind tudják, hogy kinek engedelmeskednek, és engedelmeskedni szeretnének az illetőnek. Ezért azzal kell foglalkozni és azt kell megszólítani, akit bálványoznak és aki irányítja őket, és közölni kell velük az igazságot, hogy megértsék a tetteik természetét. Bár lehet, hogy a főkolompos nem szállt szembe nyíltan Isten házával, illetve nem zúgolódott a vezetők ellen, ellenőrzést gyakorol ezeknek az embereknek a szólásjoga, a gondolatai, a nézőpontjai és az általuk követett út felett. Ő egy rejtett antikrisztus. Az ilyen egyéneket azonosítani kell, majd tisztán kell látni, és boncolgatni kell. Ha nem tartanak bűnbánatot, akkor korlátozni kell és el kell szigetelni őket. Azután a klikk minden egyes tagját illetően vizsgálatot kell folytatni, hogy kiderüljön, ki hasonló fajta közöttük. Először válogassátok ki ezeket az egyéneket, majd ezután beszéljete a zavarodottakkal, akik félénkek, gyávák, és félre lettek vezetve. Ha képesek bűnbánatot tartani és feladni az antikrisztus követését, a gyülekezetben maradhatnak; ha nem, akkor el kell szigetelni őket. Ez helyénvaló megközelítés? (Igen.) Létezik ez a jelenség a gyülekezetben belül? Meg kell oldani az efféle problémát? (Meg kell oldani.) Miért kell megoldani? Mióta Isten háza terjeszteni kezdte az evangéliumot, az antikrisztusok erői mindenütt jelen vannak a gyülekezeti életben belül, és Isten választott népe közül sokakat különböző mértékben befolyásolnak, korlátoznak, illetve irányítanak ezek az erők. Amikor ezek az emberek beszélnek vagy cselekednek, nincsenek a szabadság és a felszabadultság állapotában, hanem megingatják, befolyásolják, irányítják és fogságban tartják őket egyes egyének gondolatai és nézőpontjai. Ezek az emberek kényszert éreznek arra, hogy bizonyos módokon beszéljenek és cselekedjenek; ha nem így tesznek, aggódnak és tartanak a felmerülő következmények viselésétől. Hát nem volt ez hatással a gyülekezeti életre, és nem zavarta meg azt? A normális gyülekezeti élet megnyilvánulása ez? (Nem.) Ez a fajta gyülekezeti élet nem a normális rend szerinti, hanem gonosz emberek irányítják. Amíg gonosz emberek hatalmat birtokolnak a gyülekezetben, addig ott nem Isten szava, illetve nem az igazság uralkodik. El fogják nyomni az igazságot értő vezetőket, dolgozókat és testvéreket. Az ilyen gyülekezetet az antikrisztusok erői irányítják. Ez is annak problémája és jelensége, hogy Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozzák és megzavarják, amit a vezetőknek és a dolgozóknak kezelniük kell és

meg kell oldaniuk. Egyesek, akik egy antikrisztus bandájának tagjai, attól tartanak, hogy elveszítik a bandájuk bizalmát, elveszítik a támogatóikat, a barátait, szükség idején nem lesz segítségük és így tovább, ezért minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy a bandában maradjanak. Hát nem komoly ez a helyzet? Nem kellene megoldani? (De igen.) Amikor ilyesfajta helyzet áll elő a gyülekezetben, a legtöbb ember érzékeli vajon? A legtöbb ember felismeri vajon? Egyeseket irányít valaki, anélkül, hogy rájönnének, folyton követniük kell az illető gondolatait és nézőpontjait, állításait és tetteit, a tanításait, és félnek nemet mondani, félnek szembeszállni az illetővel, sőt, még hazug módon egyetértően bólogatniuk és mosolyogniuk is kell, amikor az illető beszél, nehogy megsértsék őt. Léteznek ilyen helyzetek? Milyen problémát kell itt megoldani? A gyülekezetvezetőknek meg kell szólítaniuk és kezelniük kell azt az antikrisztus főkolompot, aki képes arra, hogy félrevezessen és irányítson másokat. Elsőként közölniük kell az igazságot, az emberek többségének lehetőséget adva arra, hogy felismerjék ezt az antikrisztust, majd maguk kell korlátozzák az antikrisztust. Ha az antikrisztus nem tart bűnbánatot, azonnal ki kell őt takarítani, megakadályozandó, hogy folytassa a gyülekezet normális rendjének megzavarását.

Összegezve, a normális gyülekezeti életben a testvéreknek képesnek kell lenniük szabadon és korlátozás nélkül beszélgetniük Isten szavairól, valamint a saját személyes meglátásaikról, megértésükről, tapasztalataikról és nehézségeikről. Természetesen ahhoz is joguk kell legyen, hogy javaslatot tegyenek a vezetők és dolgozók alapelveket megsértő bármely tettere vonatkozóan, valamint kritizálják és leleplezzék azt, miközben ahhoz is joguk van, hogy segítséget nyújtsanak és tanácsot adjanak. Mindennek szabadnak kell lennie, és mindezeknek az aspektusoknak normálisnak kell lenniük; nem szabad, hogy bárki is irányítsa őket, ami oda vezetne, hogy Isten választott népe korlátok közé szorul – az nem lenne normális gyülekezeti élet. Isten házában vannak követelményei, szabályai és alapelvei arra vonatkozóan, hogy a testvérek miként beszéljenek, cselekedjenek és viseljék magukat, valamint hogyan alakítsanak ki normális emberi kapcsolatokat a gyülekezeti életben és így tovább, és ezeket a dolgokat nem egy egyén határozza meg. Amikor a testvérek valamit tesznek, egyetlen ember kifejezését sem kell ellenőrizniük, egyetlen ember parancsait sem kell követniük, és senki sem kell, hogy korlátozza őket. Senkinek sem szabad szélkakasként vagy kormányosként szolgálnia; az egyetlen dolog, amely irányt mutathat, Isten szava, az igazság. Ezért az, amihez Isten választott népének tartania kell magát, Isten szava, az igazság, valamint az igazság közlésének alapelvei az összejöveteleken. Ha folyton korlátoz egy másik ember, mindig tőle veszed az irányt, és nem mersz tovább beszélni, amikor a rosszalló tekintetét, vagy azt látod, amint a homlokát ráncolja, ha az illető mindig korlátoz, miközben Isten szavairól és a személyes tapasztalati megértésedről beszélsz, mindig korlátozva érzed magad, és képtelen vagy az igazságalapelvek szerint cselekedni, valamint ha az illető szavai, tekintete, arckifejezése, hangneme és a beszédében foglalt burkolt fenyegetések állandóan gúzsba kötnék téged, akkor a

szóban forgó személy által vezetett klikk irányít téged. Ez problémás; ez nem gyülekezeti élet, hanem egy antikrisztus által uralt frakció élete. Amikor efféle problémáról van szó, a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell lépniük a megoldása érdekében, és a testvéreknek is kötelessége és joga megvédeni a gyülekezet normális rendjét. Azokat, akik akadályozzák és zavarják a gyülekezeti életet – különösen azokat, akik klikkeket alakítanak, és irányítani akarják a gyülekezetet – le kell állítani, le kell leplezni és boncolgatni kell, mindenki számára lehetővé téve, hogy tisztánlátást nyerjen és átlássa a probléma lényegét, nevezetesen egy független királyság alapítására tett kísérletet. A gyülekezet semmilyen okból nem engedélyezi klikkek alakítását és a gyülekezet megosztását. Bandákra oszlás például társadalmi identitás és státusz, szomszédság, területek vagy vallási felekezet szerint, vagy bandákra oszlás műveltségi szint, vagyon, faj és bőrszín és a többi alapján – ez mind ellenkezik az igazságalapelvekkel, és nem szabad előfordulnia a gyülekezetben. Bármilyen ürügyet használnak is fel az emberek efféle hierarchiákba, rangokba, frakciókba és klikkekbe osztására, az akadályozni és zavarni fogja a gyülekezet munkáját és a gyülekezeti élet normális rendjét, és ez olyan probléma, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak azonnal meg kell oldaniuk. Röviden: függetlenül az emberek klikkekre, frakciókra vagy bandákra oszlásának okaitól, amennyiben bizonyos erőt gyűjtöttek, valamint zavarást jelentenek a gyülekezet munkájára és a gyülekezeti élet rendjére nézve, le kell állítani és korlátozni kell őket. Ha nem lehet eltántorítani ezeket a klikkeknek a tagjait, ezek a gonosztevők elszigetelhetők és kitakaríthatók. Ezeknek a problémáknak a kezelése szintén a vezetők és a dolgozók által végzendő munka és feladatok részét képezi. Nos, mit szükséges itt megérteni? Azt, hogy amikor egyesek erőket formáltak a gyülekezetben, és képesek harcolni és szembeszállni a gyülekezetvezetőkkel, a gyülekezet munkájával és Isten szavaival, valamint képesek megzavarni és rombolni a gyülekezeti élet normális rendjét, akkor az efféle viselkedésformákat, megnyilvánulásokat és helyzeteket azonnal korlátozni és kezelni kell. Amikor klikkek alakításáról van szó, nem teszünk különbséget az érintett emberek száma alapján. Ha két ember jól kijön egymással és semmiféle zavarást nem okoznak a gyülekezetnek, nem szükséges beavatkozni. Ha azonban egyszer csak zavarásokat kezdenek okozni és erőt formálnak a gyülekezet irányítása érdekében, akkor ezeket az egyéneket le kell állítani és korlátozni kell. Ha nem tartanak bűnbánatot, azonnal ki kell takarítani, illetve ki kell közösfíteni őket. Ez az alapelv.

2021. május 22.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (14.)

Mióta beszélgetünk a vezetők és a dolgozók felelősségeiről? (Négy és fél hónapja.) Miután ily hosszú ideje beszélünk erről, most valamelyest világosabban értitek a vezetők és a dolgozók által végzendő konkrét munkát? (Igen, valamelyest világosabban értjük.) Világosabbnak kellene lennie, mint korábban. A közlésem oly konkrét és világos, hogy ha valaki még most sem érti, az azt jelenti, hogy szellemileg korlátolt, nem igaz? (De igaz.) Ha most ránézünk, úgy gondoljátok, hogy könnyű jó vezetőnek vagy dolgozónak lenni? (Nem könnyű.) Milyen tulajdonságokra van szükség? (Az embernek a vezetők és a dolgozók számára szükséges képességgel és emberi mivolttal, valamint az igazságvalósággal és felelősségérzettel is rendelkeznie kell.) Az illetőnek legalább lelkiismerettel, józan ésszel és hűséggel, ezt követően pedig képességgel és munkaképességgel kell bírnia. Egy ember akkor lehet jó vezető vagy dolgozó és tehet eleget a felelősségeinek, ha mindezek a tulajdonságok megvannak benne.

Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Második rész)

A legutóbbi összejegyzetben a vezetők és dolgozók felelősségeinek tizenkettedik tételéről beszéltünk: „az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük”. E tételen belül először elsősorban arról beszélgettünk, hogy milyen emberek, események és dolgok akadályozzák és zavarják meg Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét. Ha a vezetők és a dolgozók meg akarják állítani és korlátozni akarják a különféle embereket, eseményeket és dolgokat, amelyek akadályozásokat és zavarásokat okoznak a gyülekezeten belül, és jól akarják végezni ezt a munkát, először tudniuk kell és rá kell jönniük arra, hogy mely emberek, események és dolgok akadályozzák és zavarják Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét. Ezután össze kell vetniük ezeket a tényleges gyülekezeti munkában és gyülekezeti életben részt vevő emberekkel, eseményekkel és dolgokkal, majd különféle feladatokat kell végrehajtaniuk, mint például megállítani és korlátozni őket. Ez a vezetőkkel és a dolgozókkal szemben támasztott követelmény. A legutóbbi összejegyzetünkön egyes, a gyülekezet munkáját és a gyülekezeti életet akadályozó és megzavaró különféle emberekről, eseményekről és dolgokról beszélgettünk, és azokkal kezdtük, amelyek a gyülekezeti élettel kapcsolatosak. Azokat az embereket, eseményeket és dolgokat is

osztályokba soroltuk a gyülekezeti életben, amelyek természetüknél fogva akadályozásokat és zavarásokat okoznak benne. Összesen hány probléma volt? (Tizenegy. Az első: gyakori eltérés a témától az igazság közlése közben; a második: szavak és doktrínák hangoztatása az emberek félrevezetése és a megbecsülésük elnyerése érdekében; a harmadik: otthoni dolgokról szóló fecsegés, személyes kapcsolatok építése és személyes ügyek intézése; a negyedik: klikkek alakítása; az ötödik: a státuszért való versengés; a hatodik: a viszály magjainak elvetése; a hetedik: emberek támadása és gyötrése; a nyolcadik: elképzelések terjesztése; a kilencedik: negativitás árasztása; a tizedik: alaptalan szóbeszéd terjesztése és a tizenegyedik: a választási alapelvek megsértése.) A hatodik probléma a viszály magjainak elvetése, amelynek az a természete, hogy akadályozásokat és zavarásokat okoz benne, más gonosz tettekkel összevetve azonban ez egy apró probléma. Váltsunk át a „helytelen kapcsolatok kialakítására”, ennek a természete pedig komolyabb, mint a viszály magjainak elvetése. A hetedik probléma az emberek támadása és gyötrése. Váltsuk át ezt arra, hogy „kölcsonös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvétel” – ez vajon nem komolyabb természetű, és nem konkrétabb és találóbb? (De igen.) A kölcsönös támadások és a szóbeli összetűzések gyakran előforduló problématípusok a gyülekezeti életben, amelyek összefüggésben állnak az akadályozásokkal és a zavarásokkal. Ha efféleképp módosítjuk ezt a két problémát, az találóbbá és közelebbivé teszi azokat a gyülekezeti életben belül felmerülő problémákhoz. A tizenegyedik probléma a választási alapelvek megsértése. Váltsuk át ezt „a választások manipulálására és akadályozására”. Ez csupán a megfogalmazás tekintetében jelent változást; a természete ugyanaz marad, csupán arról van szó, hogy fokozódik – ez most inkább az akadályozások és a zavarások okozásának természetére vonatkozik.

A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok

V. A státuszért való versengés

Legutóbb a negyedik problémáig – a klikkek alakításáig – jutottunk a beszélgetésben. Ezúttal továbblépünk, és az ötödik problémáról, a státuszért való versengésről fogunk beszélgetni. A státuszért való versengés olyan probléma, amely gyakran felmerül a gyülekezeti életben, ez olyasvalami, ami nem ritka jelenség. Vajon milyen állapotok, viselkedésmódok és megnyilvánulások tartoznak a státuszért való versengés gyakorlatához? A státuszért való versengés milyen megnyilvánulásai tartoznak Isten munkája és a gyülekezet normális rendje akadályozásának és megzavarásának problémájához? Függetlenül attól, hogy melyik témáról vagy kategóriáról beszélgetünk, annak ahhoz kell kapcsolódnia, ami a tizenkettedik tételben hangzik el a következőről: „a különböző emberek, események és dolgok, amelyek akadályozzák és megzavarják Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét”. El kell érnie az akadályozás és a megzavarás szintjét,

és ilyen természetűnek kell lennie – csak akkor érdemes beszélgetni róla és boncolgatni. Vajon a státuszért való versengés milyen megnyilvánulásai kapcsolódnak Isten háza munkájának akadályozása és megzavarása természetéhez? A leggyakoribb az, hogy az emberek a gyülekezeti vezetőkkel versengenek a státuszért, ami főként abban nyilvánul meg, hogy megragadnak bizonyos, a vezetőkkel és az ő hibáikkal kapcsolatos dolgokat, hogy befeketítsék és elítéljék őket, valamint céltudatosan leleplezik a romlottságuk feltárulásait, az emberi mivoltuk és képességük gyengeségeit és hiányosságait, különösen, ha olyan eltévelyedésekről és hibákról van szó, amelyeket a munkájukban vagy az emberekkel való bánás során követtek el. Ez a leggyakrabban látható és legszembeötlőbb megnyilvánulása a gyülekezeti vezetőkkel a státuszért való versengésnek. Továbbá ezeket az embereket nem érdekli, hogy a gyülekezeti vezetők mennyire jól végzik a munkájukat, hogy az alapelvek szerint cselekszenek-e, vagy sem, illetve vannak-e problémák az emberi mivoltukkal, vagy sem, egyszerűen csak dacosak ezekkel a vezetőkkel szemben. Vajon miért dacosak? Mert ők is gyülekezeti vezetők akarnak lenni – ez az ő ambíciójuk, vágyuk, és ezért dacosak. Függetlenül attól, hogy a gyülekezeti vezetők hogyan dolgoznak, illetve kezelik a problémákat, ezek az emberek mindig megragadják a velük kapcsolatos dolgokat, megítélik és elítélik őket, sőt, még odáig is elmennek, hogy felfűjják a dolgokat, elferdítik a tényeket, és a lehető legnagyobb mértékben eltúlozzák a dolgokat. Nem használják azokat a mércéket, amelyeket Isten háza megkövetel a vezetőtől és a dolgozótól, hogy felmérjék, vajon ezek a vezetők az alapelvek szerint cselekszenek-e, hogy igaz emberek-e, hogy törekednek-e az igazságra, és hogy van-e lelkiismeretük és józan eszük. Nem ezen alapelvek szerint értékelik a vezetőket. Ehelyett a saját szándékaik és céljaik alapján folyamatosan piszkálódnak és vádakat koholnak, olyasmiket keresnek, amiket felhozhatnak a vezetők vagy a dolgozók ellen, a hátuk mögött pletykákat terjesztenek arról, hogy olyan dolgokat tesznek, amelyek nincsenek összhangban az igazsággal, illetve leleplezik a hiányosságaikat. Mondhatják például azt, hogy: „Ez meg ez a vezető egyszer hibázott, a Fennvaló pedig megmetszette, és egyikőtök sem tudott róla. Látjátok, milyen jól tud színészkedni!” Nem veszik figyelembe azt és nem törődnek azzal, hogy ez a vezető vagy dolgozó Isten háza számára a művelés célpontja-e, vagy hogy vezetőként vagy dolgozóként megfelelő színvonalú-e, csak továbbra is megítélik, kiforgatják a tényeket, és kicsinyes dolgokat követnek el ellene a háta mögött. És vajon mi célból teszik ezeket a dolgokat? Hogy a státuszért versengjenek, nem igaz? Mindennek, amit mondanak és tesznek, egy célja van. Nem a gyülekezet munkáját veszik figyelembe, a vezetőket és a dolgozókat pedig nem Isten szavai és az igazság alapján értékelik, még kevésbé Isten házában munkarendje vagy Isten által az embertől megkövetelt alapelvek alapján, hanem a saját szándékaik és céljaik szerint. Megcáfolnak mindent, amit a vezetők vagy a dolgozók mondanak, majd felkínálják a saját „meglátásaikat”. Függetlenül attól, hogy a vezetők és a dolgozók által mondottak közül mennyi áll összhangban az igazsággal, a legkevésbé sem fogadják el azt. Bármilyen is mondanak a vezetők és a dolgozók, visszautasítják, és

előadják a saját eltérő véleményüket. Különösen akkor még elégedettebbek, és hiszik azt, hogy megtalálták a lehetőségüket, amikor egy vezető vagy egy dolgozó megnyílik, és felfedi önmagát, valamint az önismeretéről beszél. Milyen lehetőséget? Annak lehetőségét, hogy becsméreljék ezt a vezetőt vagy dolgozót, hogy mindenki tudtára adják, hogy ez a vezető vagy dolgozó gyenge képességű, hogy el tud gyengülni, hogy ő is romlott ember, hogy ő is gyakran hibázik abban, amit tesz, és hogy ő sem jobb senki másnál. Ez a lehetőségük arra, hogy találjanak valamit, amit felróhatnak az adott vezetőnek vagy dolgozónak, az alkalmuk arra, hogy mindenkit az adott vezető vagy dolgozó elítélésére, megbuktatására és elmozdítására buzdítsanak. Mindezen viselkedések és cselekedetek ösztönzője pedig nem más, mint a státuszért való versengés. Ha követik a választási alapelveket, valamint az emberek művelésének és használatának alapelveit Isten házában, normális körülmények között soha nem választanak ilyen egyéneket vezetőnek vagy dolgozónak. Ez olyasmi, amit átláttak és világosan megértettek, ezért minden eszközt bevetnek, hogy támadják és elítélik a vezetőket és a dolgozókat. Bárkiből is lesz vezető vagy dolgozó, ők egyszerűen dacolnak vele, valamint folyton piszkálják őt, és felelőtlen, kritikus megjegyzéseket tesznek rá. Még ha semmi baj sincs ezeknek a vezetőknek és dolgozónak a tetteivel vagy a szavaival, mindig sikerül valami hibát találniuk bennük – az általuk kiszemelt problémák valójában nem alapvető problémák, hanem csupán triviális kérdések. Akkor miért rágódnak ezeken a triviális kérdéseken? Miért képesek ilyen nyíltan megítélni és elítélni vezetőket és dolgozókat efféle dolgok miatt? Csupán egyetlen céljuk van: az pedig a hatalomért és a státuszért való versengés. Bárhogyan is beszél Isten háza a hamis vezetők és az antikrisztusok különféle megnyilvánulásairól, önmagukkal soha nem hozzák összefüggésbe ezeket a megnyilvánulásokat, hanem kizárólag a vezetőkhez és a dolgozókhoz kötik őket minden szinten. Amint egyezésre találnak, erre gondolnak: „Most van bizonyítékom; végre találtam valamit, amit ütkártyaként használhatok velük szemben, és van egy jó lehetőségem.” Ezután még féktelenebbé válnak a leleplezésben, az ítélezésben, a kritikus értékelésben, és mindannak az elítélésében, amit ezek a vezetők és dolgozók tesznek. Az általuk felvetett kérdések némelyike a felszínen egy kicsit problémásnak tűnhet, amikor azonban az alapelvekkel mérik össze őket, nem jelentősek. Akkor miért hozzák fel ezeket? Semmi másért, mint hogy leleplezzék a vezetőket és a dolgozókat, azzal a céllal, hogy elítélik és legyőzzék őket. Ha a vezetőket és a dolgozókat negativitásba taszítják, azok irgalomért könyörögnek és meghajolnak előttük, ha a testvérek azt látják, hogy ezek a vezetők mindig negatívak és gyengék, és hogy gyakran hibáznak, amikor cselekednek, és többé nem választják vezetőnek őket, ha a testvérek többé nem hallgatnak olyan figyelmesen, amikor ezek a vezetők közlik az igazságot, és ha az emberek már nem működnek együtt oly aktívan és buzgón, amikor ezek a vezetők munkát valósítanak meg, akkor a státuszért versengők örülni fognak, és kihasználható lehetőségük lesz. Ezt a forgatókönyvet kívánják a leginkább látni, és ez az, aminek a megtörténésében a leginkább reménykednek. Mi a céljuk mindezzel? Nem az, hogy

segítsenek az embereknek megérteni az igazságot és felismerni a hamis vezetőket és az antikrisztusokat, és nem is az, hogy Isten elé vezessék az embereket. Ehelyett az a céljuk, hogy legyőzzék és megbuktassák a vezetőket és a dolgozókat, hogy mindenki őket lássa a legalkalmasabb jelöltnek a vezetői szolgálatra. Ezen a ponton elérik a céljukat, és csak meg kell várniuk, amíg a testvérek vezetőnek jelölik őket. Vannak ilyen emberek a gyülekezetben? Milyenek a beállítottságaik? Ezeknek az egyéneknek ádáz beállítottságuk van, egyáltalán nem szeretik az igazságot, és nem is gyakorolják azt; csak a hatalom birtoklására vágynak. Mi a helyzet azokkal, akik értenek valamennyit az igazságból és van némi tisztánlátásuk – vajon hajlandóak lennének megengedni, hogy ilyen emberek hatalmat birtokoljanak? Hajlandóak lennének a hatalmuknak behódolni? (Nem.) Miért nem? Ha a legtöbb ember világosan látná az ilyen egyének természetlénységét, vajon akkor is vezetőnek választanák őket? (Nem.) Nem tennék, kivéve, ha mind csak most találkoztak, és nem nagyon ismerik egymást. Amint azonban megismerik egymást és világosan látják, hogy mely egyének gyenge képességűek és kik zavarosak, kik gonosz emberek ádáz és csalárd beállítottsággal, kik versengenek mohón a státuszért és járják az antikrisztusok útját, kik tudnak törekedni az igazságra és teszik hűségesen a kötelességeiket és így tovább; amint felfogják a különféle emberek természetlénységét és fajtáit, akkor a vezetők választása viszonylag pontos és az alapelvekkel összhangban álló lesz.

Vajon a legtöbb ember inkább olyasvalakit választana meg vezetőnek, aki folyton státuszért verseng, vagy olyasvalakit választana, akinek a képessége és munkaképessége viszonylag átlagos, ám aki szorgalmas és állhatatos? Amikor nem világos, hogy e két egyén jelleme milyen, milyen a természetlénységük, illetve, hogy milyen úton járnak, vajon a legtöbb ember melyiket választaná inkább vezetőnek? (A másodikat: azt, aki állhatatos.) A legtöbb ember a másodikat választaná. A folyton státuszért versengők megnyilvánulásai az emberi mivoltuk és a lényegük bizonyítékai. A legtöbb ember vajon nem látja át és nem ismeri fel a megnyilvánulásait? Az emberek ezt mondják majd: „Ez az ember mindig megnehezíti a gyülekezetvezető dolgát; az ambíciói a gyülekezetvezetői státusz megszerzésére irányulnak, az illető helyébe akar lépni vezetőként. Amióta csak gyülekezetvezetőnek választották az illetőt, mindig őt vette célkeresztbe, és nem tetszett neki. Folyton visszabeszél neki, és bármit tesz, hibát talál benne, belekapaszkodik, amibe csak tud, és a háta mögött ítélkezik is felette, és leleplezi a hiányosságait. Különösen az összejövetelek során vagy amikor a munkáról beszél – ha egy pillanatig nem egyértelműen fejezi ki magát –, ő félbeszakítja, nagy türelmetlenséget tanúsítva. Még meg is veti őt, gúnyolja, csúfolja és kineveti; minden lépésnél megnehezíti a dolgát, és kínos helyzetekbe hozza őt.” Miután mindenki előtt lelepleződnek ezek a viselkedésformák, vajon nem lesz a legtöbb ember képes tisztán látni ezt az illetőt? (De igen.) Akkor elősegíti ez vajon, hogy megragadja a vezetői pozíciót? Biztosan nem. Vajon okosak vagy ostobák ezek a státuszért versengő emberek? Nyilvánvalóan idióták, bolondok. Van itt egy másik komoly probléma: ezek az egyének ördögök, a természetük

pedig megváltoztathatatlan! A hatalom és a státusz utáni vágyuk irányíthatatlan, olyannyira, hogy elveszítik az érzékeiket, ami nem olyasmi, ami a normális emberi mivolt sajátja. Ez a vágy meghaladja a normális emberi mivolt racionalitásának és lelkiismeretének határait, és eléri a gátlástalanság szintjét. Ezek az emberek így fognak cselekedni, időtől, helytől, illetve kontextustól függetlenül, anélkül, hogy figyelembe vennék a következményeket, a tetteik hatásáról nem is beszélve. Ezek a státuszért versengők legjellemzőbb megnyilvánulásai és megközelítései. Amikor csak összejövetelre vagy a munkáról szóló beszélgetésre kerül sor, amint mindenki összejön, ezek az egyének idegesítő legyekhez hasonlóan zavarásokat okoznak, tönkretéve a gyülekezeti életet, és az igazság közlésének normális rendjét. Ezeknek a viselkedéseknek és megközelítéseknek az a természete, hogy akadályozásokat és zavarásokat okozzanak bennük. Hát nem kellene az ilyen egyéneket korlátozni? Súlyos esetekben vajon nem kellene kitakarítani vagy kiközösíteni őket? (De igen.) Néha pusztán a gyülekezet vezetőinek erejére hagyatkozni a gonosz emberek korlátozásában egy kissé erőtlen, elszigetelt erőfeszítés lehet – vajon az nem lesz-e hatékonyabb, ha a testvérek, miután világosan látták a gonosz emberek okozta akadályozások és zavarások súlyosságát és alaposan felismerték a lényegüket, egyesülni tudnak a gyülekezet vezetőivel az ilyen gonosz egyének megállításában és korlátozásában? (De igen.) Ha valaki azt mondja, hogy „A gonosz emberek korlátozása a vezetők és a dolgozók felelőssége, semmi köze hozzánk, hétköznapi hívőkhöz. Mi nem fogunk ezzel bajlódni! A gonosz emberek a gyülekezetvezetőkkel versengenek a státuszért; azokkal versengenek a státuszért, akiknek van. Nekünk nincs státuszunk; tőlünk semmit sem próbálnak meg elvenni. Mindenesetre, ránk nincs hatással. Hadd versengjenek kedvük szerint. Ha a gyülekezetvezetők képesek rá, akkor korlátozzák őket; ha nem, akkor hagyják békén őket. Mi köze ennek hozzánk?” Jó ez a nézőpont? (Nem.) Miért nem jó? (Nem tartja fenn a gyülekezet normális rendjét.) Találóbban fogalmazva mire utal a gyülekezet normális rendje? Nem a normális gyülekezeti életre utal? (De igen.) Ez magában foglalja a normális és rendes gyülekezeti életet – magában foglalja Isten szavainak rendes evését és ivását, ami azt jelenti, hogy az emberek imádkozva olvashatják és közölhetik Isten szavát, és megoszthatnak személyes tapasztalatokat, egy olyan gyülekezeti életben, ahol a Szentlélek munkálkodik, Isten jelen van, Isten útmutatást ad, és ezzel egyidejűleg megvilágosítást és útmutatást kaphatnak a Szentlélektől, és világosságot nyerhetnek. Isten választott népének ezt kell élveznie a gyülekezeti életben. Ha egyes emberek tönkreteszik ezt a normális rendet, akkor azokat az alapelvek szerint meg kell állítani és korlátozni kell, és nem szabad megtérni őket. Ez nem csupán a vezetők és a dolgozók felelőssége és kötelezettsége, hanem mindazok felelőssége és kötelezettsége is, akik értik az igazságot, és van tisztánlátásuk. A legjobb persze az lenne, ha a gyülekezet vezetői élen járnának ebben a munkában, és beszélnének a testvérekkel ezen egyének cselekedeteinek természetéről, arról, hogy a megnyilvánulásaik alapján miféle emberek ezek az egyének, valamint, hogy a testvéreknek miként kellene felismerniük és átlátniuk ezeket az egyéneket. Ha nem

korlátozzák ezeket a gonosz embereket, azok zavarják, félrevezetik és rászedik az összes testvért, és végül a gyülekezetvezetők szigetelődnek el ezek helyett a gonosz emberek helyett, akkor ez a gyülekezet megbénul és elkerülhetetlenül káoszba süllyed. Ilyen körülmények között vajon folytatódhat normális gyülekezeti élet? Ha nem folytatódhat, akkor vajon továbbra is gyümölcsözőek lesznek a gyülekezet összejövetelei? Isten választott népe így is nyer majd valamit az ilyen összejövetelekből? Ha Isten választott népe semmit sem nyer belőlük, akkor Isten vajon megáldja vagy utálja az ilyen összejöveteleket? Persze, hogy Isten utálja ezeket. A Szentlélek munkája és Isten áldása nélküli összejöveteleket nem lehet többé gyülekezeti életnek tekinteni, hanem inkább egy társadalmi csoport találkozóivá válnak. Szereti bárki a rendetlen gyülekezeti életet? Építő jellegű vagy hasznos az bárki számára? (Nem.) Ha ez idő alatt egyik összejövetelből sem nyertél semmit az életbe való belépésedre vonatkozóan, akkor ennek az időnek semmi értéke, illetve értelme nem volt számodra; elvesztegetted ezt az időt. Nem azt jelenti ez vajon, hogy az életbe való belépésed veszteséget szenvedett? (De igen.) Ha egy összejövetel során gonosz emberek versengenek a státuszért, és vitatkoznak és veszekednek egy gyülekezetvezetővel, az emberek pedig ennek következtében végül nyugtalanok lesznek, és ezáltal az egész összejövetelre rossz légkör telepszik, és megtelik a Sátán elvetemült energiájával, és ha – afféle témák megvitatása mellett, mint hogy kinek van igaza és ki téved – senki sem járul Isten elé, hogy imádkozzon és az igazságot keresse, és senki sem cselekszik az alapelvek szerint, akkor egy ilyenfajta összejövetel után vajon növekszik vagy fogyatkozik majd az Istenbe vetett hited? Amikor az igazságról van szó, vajon többet megértettél és nyertél, vagy az elmédet viták dúlják fel, anélkül, hogy egyáltalán bármit is nyertél volna? Néha talán arra gondolsz: „Nem értem, miért hisznek az emberek Istenben. Mi értelme az Istenben való hitnek? Hogy viselkedhetnek így ezek az emberek? Még mindig istenhívők vajon?” A Sátánok, a gonosz ördögök okozta egyetlen zavarás miatt az emberek szíve zaklatottá válik és felkavarodik; úgy érzik, hogy az Istenben való hit értelmetlen, és nem ismerik az Istenben való hit értékét, az elméjük pedig szétszórt lesz. Ha az ilyen ügyek tekintetében mindenki éber, és különösen érzékeny és éles eszű tud lenni, ahelyett, hogy tompa és lassú lenne, akkor, amikor a gonosz emberek gyakran mondanak vagy tesznek dolgokat a gyülekezeti életben a státuszért való versengés érdekében, a legtöbb ember gyorsan ráébred majd, hogy van ott egy megoldandó probléma. Képesek lesznek gyorsan felismerni, hogy ki manipulálja ezeket a helyzeteket, és milyen a beállítottság-lényege, gyorsan ráébrednek majd a probléma komolyságára, és képesek lesznek rövid időn belül megállítani és korlátozni a gonoszokat, eltakarítva őket a gyülekezetből, és megakadályozva őket abban, hogy továbbra is zavarják és korlátozzák az embereket a gyülekezeten belül. Hát nem lenne ez jótékony és építő a legtöbb ember számára? (De igen.)

Hogyan fogjátok kezelni, ha olyan helyzetekkel találkoztok, ahol gonosz emberek versengenek a státuszért? Mi a többség nézete? (Le fogjuk állítani ezt a viselkedést.)

Csak leállítani? Hogyan fogjátok leállítani? Vajon megtiltjátok nekik, hogy beszéljenek, vagy azt mondjátok: „Nem tetszik nekünk, amit mondasz, úgyhogy beszélj kevesebbet a jövőbeli összejövedeleken!” Működni fog ez? Hallgatnak majd rád? (Nem.) Akkor mit kellene tenned? Alaposan le kell leplezned és boncolgatnod kell a szándékaikat, az ösztönzőiket és a természetlénységüket Isten szava szerint, hogy a testvérek felismerhessék az ilyen embereket, és ügyelhessenek rájuk és a cselekedeteik természetére, ahelyett, hogy embereknek megfelelni akarók lennének, és csak arra várnának, hogy a gyülekezet vezetői és dolgozói leleplezzék a gonosz embereket, mielőtt állást foglalasz és ezt mondd: „Többé nem kellene őket az összejövedelekre engedni.” Jó vajon embereknek megfelelni akarónak lenni? (Nem, nem az.) Amikor ilyen helyzetekkel találkozol, az emberek többsége vajon nem inkább kitér az ilyen ügyek elől és távol tartja magát tőlük ahelyett, hogy összeütközésbe kerüljön ezekkel a gonosz emberekkel, elkerülendő, hogy megsértse őket, és később kellemetlen legyen érintkeznie velük? A legtöbb ember vajon nem azt az alapelvet követi a világi ügyekben, hogy az emberek kedvében járjon? (De igen.) Nos, akkor az gond. Tegyük fel, hogy a gyülekezetben az emberek nyolcvan százaléka embereknek megfelelni akaró, amikor pedig azt látják, hogy ilyen gonosz emberek a státuszért, a fölényért és a vezetői pozíciókért versengenek a gyülekezeti életben, senki sem áll fel, hogy megállítsa és korlátozza őket, és a többség az alábbi véleményen van: „Nem kell keresni a bajt. Nem engedhetem meg magamnak, hogy provokáljam őket, nem tehetem hát azt, hogy egyszerűen kerülöm őket? Egyszerűen távol tartom magam tőlük, és kész. Hadd versengjenek, amikor eljön az idő, Isten majd megbünteti őket. Mi köze ennek hozzám?!” Vajon gyümölcsöző lehet a gyülekezeti élet ilyen körülmények között is? A legtöbb ember lusta és függő; amint a gyülekezet vezetőit megválasztják, úgy vélik, hogy ők végeztek a munkájukkal, és csak arra várnak, hogy a gyülekezet vezetői csináljanak mindent. Ha megkérdezed tőlük, hogy szétosztották-e az Isten szavait tartalmazó könyveket a gyülekezetükben, hogy voltak-e akadályok és zavarások a gyülekezeti életben, illetve, hogy van-e bárki, aki folyton szavakat és doktrínákat szajkóz vagy verseng a státuszért a vezetőkkel, ezt mondják: „A gyülekezet vezetői mindent tudnak ezekről a dolgokról. Én nem tudok róluk, és nem kell ezekkel bajlódnom. A vezetők majd gondoskodnak róluk, ha eljön az ideje.” Maguk nem foglalkoznak semmivel, és nem érdeklődnek semmi iránt, semmiről sem tájékozódnak, nem is ismerik egyikét sem azoknak a gyülekezeti életben részt vevő embereknek, eseményeknek és dolgoknak, amelyeket ismerniük kellene, és nem is törődnek velük. Amikor arról van szó, hogy mit mondanak és tesznek ezek a gyülekezetben megjelenő gonosz emberek, amikor a státuszért versengenek, valamint arról, hogy milyen zavarásokat és hatásokat okoznak a gyülekezeti életben, ők teljesen közömbösek ezzel szemben, és nem érdeklődnek e dolgok iránt, illetve nem kérdeznek róluk. Miután az egésznek vége, és megkérdezed tőlük, hogy nyertek-e bármiféle tisztánlátást, hogy képesek-e felismerni a gonosz embereket és a gonosz emberek megnyilvánulásait, ezenfelül semmit sem tudnak mondani: „Kérdezd meg a gyülekezet vezetőit; ők mindent

tudnak.” Hát nem szolgál az ilyen ember? Szolga, gyáva és haszontalan, és hitvány létet él meg. Azok a helyzetek, amelyekben gonosz emberek státuszért versengenek, tisztánlátást, kezelést és megoldást igényelnek. Ez nem kizárólag a gyülekezetvezetők felelőssége; Isten választott népe mind osztozik ebben a felelősségben. A legtöbb vezető egy kicsivel több igazságot ért az átlagembernél, figyelmes ezekre a problémákra, valamint meglátja ezen emberek cselekedeteinek céljait és lényegét. Ezzel egyidejűleg a legtöbb embernek a gyakorlatban is le kellene vonnia a tanulságokat és növelnie kellene a tisztánlátását, valamint egyetértésben össze kellene fognia azokkal a gyülekezetben, akiknek van igazságérzetük, valamint értik az igazságot és törekednek rá, hogy megfelelő intézkedéseket tegyenek ezek ellen a gyülekezeti életet zavaró és akadályozó gonosz egyének ellen. El kellene szigetelniük, illetve ki kellene takarítaniuk őket ahelyett, hogy tétlenül állnának és csupán némi közlést hallgatnának; szélesíteniük kellene egy kicsit a látókörüket és lennie kellene némi tudatosságnak a szívükben a dologgal kapcsolatban, amikor szembekerülnek ezekkel a problémákkal, majd ezután kellene elintézettnek tekinteniük a dolgukat. Ez azért van, mert a gyülekezeti élet nem olyasvalami, ami csak a gyülekezetvezetőket érinti, a jó gyülekezeti élet megélése és a gyülekezeti élet normális rendjének fenntartása pedig nem csupán a gyülekezetvezetők felelőssége – arra a közös erőfeszítésre van szükség, hogy mindenki kiálljon a fenntartásáért.

A státuszért versengő emberek – az ötödik problémában említett típus – gyakran jelennek meg a gyülekezeti életben. A legnyilvánvalóbb megnyilvánulásuk az, hogy versengenek a státuszért a gyülekezetvezetőkkel, amit az követ, hogy versengenek a státuszért a testvérek között azokkal, akik jó képességűek és viszonylag tisztán felfogják az igazságot, azokkal, akiknek van lelki megértésük, valamint azokkal, akik értik az igazságalapelveket – gyakorta kihívást intézve ezekhez az egyénekhez. Ezek az emberek gyakran közölnek tiszta megértéseket és világosságot a gyülekezeti életben, megosztanak olyan személyes tapasztalatokat, amelyek értékesek, és gyakorlati megértést közvetítenek – ez nagyban segíti és építi a testvéreket. Miután az ő közlésüket hallották, a testvéreknek van útjuk, tudják, hogyan gyakorolják és tapasztalják meg Isten szavát, és miként oldják meg a saját problémáikat. Igen hálásak Isten útmutatásáért, ugyanakkor pedig csodálják és becsülik azokat, akik tisztán felfogják az igazságot, és akiknek vannak gyakorlati tapasztalataik. Így hajlamosak arra, hogy nagyra tartsák ezeket az egyéneket, és közelebb kerüljenek hozzájuk. Ezeknek az Istennek tetsző pozitív dolgoknak a megjelenése a gyülekezeti életben az, amit a státuszért versengők a legkevésbé akarnak látni. Amikor csak azt látják, hogy valaki gyakorlati tapasztalatokat közöl, nyugtalanok és féltékenyek, és különösen kellemetlenné válnak. A kellemetlenkedésükben a dac, a megvetés és az elégedetlenség viselkedésformáit mutatják, gyakran számígtatva a szívükben, hogy miként állítsák be ostobának azokat, akiknek vannak gyakorlati tapasztalataik, és értik az igazságot, valamint, hogy miként láttassák meg a testvérekkel a hibáikat és a hiányosságaikat, hogy többé ne tartsák nagyra őket, és ne kerüljenek közel hozzájuk. Ezért azok, akik a státuszért

versengenek, kénytelenek bizonyos dolgokat mondani és bizonyos tetteket végrehajtani. Támadják és kizárják azokat, akik tapasztalati tanúságtételeket osztanak meg, és azokat, akik gyakori közlése az igazságról gondoskodik a testvérek életbe való belépéséről, és segíti azt. Gyakran kihasználják a pozitív jellemek gyenge pontjait és leleplezik a hiányosságait, azzal a céllal, hogy Isten választott népét eltávolítsák mindazoktól, akik gyakran közlik az igazságot, és osztanak meg tapasztalati tanúságtételeket. Összefoglalva, a státuszért versengők negatív jellemek, akik beszivárognak a gyülekezetbe, és a Sátán szolgálóinak szerepét játsszák.

Egy nővér, aki hibákat követett el az intim kapcsolataiban, mielőtt hinni kezdett volna Istenben, miután hívő lett, bűnbánatot tartott, és soha többé nem vétett ilyen hibákat. A múltbéli vétkei miatt kiváltképp büntudata volt, és ezért megnyílt, és beszélgetett a testvérekkel. Mi a célja és az alapelve a megnyílásnak és a beszélgetésnek? A kölcsönös megértés előmozdítása és a belső gátak felszámolása a testvérek között. Miután megérti az igazságot, a legtöbb testvér meg tud nyílni, és beszélni tud a saját maga romlottságának és múltbéli vétkeinek megnyilatkozásairól, miközben hálát és dicséretet is kifejez Isten üdvösségeért. Helyénvaló az efféle megnyílás és közlés? (Igen.) Az igazság megértését követően a legtöbb testvér képes ily módon megnyílni és beszélgetni; ez vajon gondot jelent? (Nem.) Nagyon is rendjén van az, hogy mielőtt hinni kezdtek Istenben, az emberek hibákat követtek el az intim kapcsolataik terén vagy más tekintetben. Egyesek tudnak beszélni ezekről a hibákról, míg egyesek rejtőzködnek, és álcázzák magukat, és nem számít, mások miként gyakorolják a megnyílást és önmaguk feltárását, ők maguk semmit sem szólnak. Azt hiszik, hogy ezek a hibák csontvázak a szekrényükben, amelyekről senki sem tudhat, nehogy elveszítsék a hírnevüket, a tekintélyüket és a pozíciójukat. Egyesek azonban máshogyan fogják fel a dolgokat; úgy hiszik, hogy mivel hinni kezdtek Istenben és elfogadták Isten üdvösségét, meg kell nyílniuk és most beszélniük kell a múltbeli gáztetteikről és az általuk járt tévutakról, és boncolás alá kell vetniük azokat, valamint, hogy ezek csupán olyan dolgok, amelyeket a Sátán által megrontott emberekként tapasztaltak meg. Most képesek megnyílni, felfedni magukat és beszélni. Akár a múlt összegzéséről, akár a lezárásáról van szó, az a tény, hogy ezek az emberek meg tudják tenni ezt, azt bizonyítja, hogy a következő módon viszonyulnak az igazság gyakorlásához: hajlandóak gyakorolni az igazságot, és megvan bennük az elhatározás, hogy gyakorolják azt. Az, hogy valaki pontosan miként gyakorol, a megértésétől és az elhatározásától függ. A megnyílás és önmagunk felfedése ugyanakkor bizonyosan nem hiba, és még kevésbé bűn. Nem szabad azt ütőkártyaként használni valakivel szemben, és még kevésbé szabad olyan bizonyítékká válnia, amit egy másik ember arra használ fel, hogy támadja őt. Az emberek többsége képes helyesen kezelni ezt a dolgot, nevezetesen a róla alkotott felfogása tiszta, és összhangban áll az igazságalapelvekkel. A gonosz egyének azonban a helytelen szándékokat dédelgetik; ahhoz ragaszkodnak, hogy belekapaszkodjanak dolgokba az emberekkel kapcsolatosan, hogy nevetség tárgyává tegyék őket, játszadozzanak velük, és megítélik őket. Az ilyen

gonosz cselekedetek elég nyilvánvalóak. Azoknak, akik képesek felfedni magukat, megnyílni, valamint beszélni a romlottságukról és az általuk választott tévutakról, olyan szívük van, amely éhezi és szomjazza az igazságosságot abban, ahogy megközelítik az igazságot és Isten szavait. Következésképp amint Isten szavait olvassák, öntudatlanul szert tesznek bizonyos gyakorlati megértésre és meglátásokra. Ezek a gyakorlati megértések és meglátások segítenek nekik megtalálni az utat a gyakorláshoz az életükben előforduló nehézségekkel és számtalan helyzettel szembesülve, elvezetve az igazság valódi tapasztalati megértéséhez. Ezeknek a valódi tapasztalati megértéseknek a közlése építő és hasznos mások számára; a testvérek csodálattal és tisztelettel fognak felnézni ezekre az egyénekre, mondván: „A gyakorlati tapasztalataid igazán csodálatosak. Miután hallottam róluk, mélyen együtt tudok érezni. Látom, hogy a gyakorlásod útja helyes, és Isten által megáldott. Én is hajlandó vagyok elengedni a saját elképzeléseimet és előítéleteimet, és eldobni a terheimet; egyszerű módon akarom gyakorolni az igazságot, és hozzád hasonlóan meg akarom kapni Isten megvilágosítását és útmutatását. Ez az út a helyes.” Hát nem teljesen normálisak ezek a megnyilvánulások? Vajon nem nagyon is helyes, hogy ilyen kapcsolat alakuljon ki a testvérek között? Ez egy olyan típusú emberek közötti kapcsolat, amely eltér attól, amely olyanok között áll fenn, akik nem hisznek Istenben; ez olyan, amelyet Isten elismer, és amelyet látni kíván. A gyülekezeti élet csak akkor lehet normális, ha ilyen normális kapcsolat van a testvérek között. Ugyanakkor mindig lesznek olyan gonosz emberek, illetve rossz szándékkal lévők, akik felkelnek, hogy támadják, becsméreljék és kizárják azokat, akiknek van gyakorlati tapasztalata, akik szomjaznak és éheznek az igazságot, és akik csodálják és becsülik a tapasztalattal bíró embereket. Miért támadják ezeket az egyéneket? A céljuk nem más, mint hogy egy bizonyos státuszért versengjenek a gyülekezeten belül. Mivel nem szeretik az igazságot és nem is törekednek rá, hamis tapasztalatokat kiigyalva igazságra törekvőknek álcázzák magukat, hogy mindenkit félrevezessenek, és elnyerjék a nagybecsülésüket. Ez a Sátán módszereinek használata az emberek félrevezetésére és irányítására, hogy elérjék az általuk kívánt státuszt és hatalmat. Gyakran előfordulnak efféle esetek mindenütt a gyülekezetekben, és mindenki számára láthatóak. Ha úgy találjátok, hogy egyes testvérek rendelkeznek az igazságvalóság egy részével, Isten szavainak valódi tapasztalati megértéséről tudnak beszélni az összejövetel során és sokak dicséretét elnyerték, mégis egyesek valamilyen okból kifolyólag támadják őket, bosszút állnak rajtuk és szenvedésbe taszítják őket, akkor ébernek kell lennetek, és fel kell ismernetek, milyen emberek folytatják ezt a viselkedést. Miért támadják és zárják ki gyakran azokat, akik az igazságra törekednek? Mi folyik itt valójában? Ez határozottan problémát jelez.

A gyülekezeti életben kiemelt figyelmet kell fordítani azokra, akik gyakran hibát találnak a vezetőkben és a dolgozóknak. Emellett egyesek gyakran gúnyolják, csúfolják és támadják azokat, akik viszonylag törekednek az igazságra, és sóvárognak Isten szavai után. Ezeket a negatív jellemeket is szoros megfigyelés alatt kell tartani, és oda kell figyelni arra, hogy mi lesz a következő lépésük. Ha valaki a gyülekezeti életben való

részvétel során minden ok nélkül képes leleplezni a gyülekezetvezetők hiányosságait, illetve támadni olyan egyéneket, akikben megvan az igazságvalóság, a mögött biztosan van egy probléma és egy ok; biztosan nem indokolatlanul történik. A testvéreknek komolyan oda kell figyelniük az ilyen egyénekre, mivel ez nem kis ügy. Időnként, miután az ember épp egy gyakorlati tapasztalatról szóló tanúságtételt hallott, és a szívében megtelik örömmel, vagy épp nyert egy kis világosságot és megértést, mégis pár, gonosz emberek által mondott félrevezető szóval zavarba lehet hozni, hogy így elveszítsen mindent, amit épp nyert. Épp amikor az ember elkezd egy kis hitet építeni, gonosz emberek megzavarják, és visszaesik az eredeti állapotába; épp amikor kezd egy kicsit szomjazni az igazságra és Isten szavára, egy kis elszántsággal együtt, hogy gyakorolja az igazságot, a gonosz emberek megzavarják, elcsügged, és elveszíti a motivációját, majd gyorsan ott akarja hagyni ezt a konfliktusokkal teli helyet. Komolyak ezek a következmények? Nagyon komolyak. Tehát, ha van valaki a gyülekezetben, aki folyton vitákat kezdeményez valamivel kapcsolatban, ami nem felel meg a kívánságainak, vitatkozik azon, hogy kinek van igaza, vitatja, hogy mi helyes és mi helytelen, sőt még azon is verseng, hogy ki felsőbb-, illetve alsóbbrendű, akkor az ilyen egyénekre oda kell figyelni. Nézzétek meg, milyen szerepet játszanak a gyülekezetben, milyen következményeket hívnak életre, ezen keresztül pedig átláthatjátok, hogy milyen a természetlénységük.

A gyülekezetben a státuszért való versengésnek van másik megnyilvánulása is, amely a gyülekezeti élet és a gyülekezet munkájának akadályozásával és zavarásával jár. Időnként például, amikor a testvérek egy problémáról beszélgetnek, mindenki közlésében van valamennyi világosság; minél többet beszélgetnek, az igazságalapelvek annál világosabbá és átláthatóbbá válnak, a gyakorláshoz vezető út pedig gyorsan érthető lesz. Ugyanakkor valaki hirtelen előállhat egy „ragyogó ötlettel”, egy javaslatával, megakasztva a beszélgetés folyását, és másfelé terelve a témát, és ezzel a fő tárgy megbeszélése befejezetlen marad. A felszínen nem tűnik úgy, mintha zavarást okozna, még kevésbé úgy, hogy korlátoz másokat az igazság közlésében, ám nem az alkalmas időt választotta e téma felvetésére. Azzal, hogy egy kritikus pillanatban – amikor épp közlik az igazságot egy probléma megoldása érdekében – új kérdést bocsát megbeszélésre és megvitatásra, elvágja az előző kérdést, mielőtt azt teljesen megoldották volna. Hát nem a feladat félúton történő otthagynak ez? Nem késlelteti ez a probléma megoldását? Nemcsak hogy a problémát nem rendezték, hanem az emberek igazságról szóló megértése is késlekedik. Józan ésszel bíró emberek hajlamosak ezt tenni? Túl messze megyünk, ha azt mondjuk, hogy az efféle dolgok akadályozzák és megzavarják a gyülekezeti életet? Szerintem egyáltalán nem. Így megzavarni egy összejövételt, amikor ott épp az igazságról beszélgetnek egy probléma megoldása érdekében – hát nem a gyülekezeti élet szándékos akadályozása és megzavarása ez? Ha valaki mindig kotnyeleskedik a kritikus pillanatokban, amikor épp közlik az igazságot egy probléma megoldása érdekében, ha folyton megpróbálja félbeszakítani a dolgokat, akkor az nem a józan ész hiányának a problémája; ez az összejövetel szándékos megzavarása,

miközben egy probléma megoldása érdekében közlik az igazságot, ez egyértelműen a gyülekezeti élet akadályozásának és megzavarásának gázta – csak antikrisztusok és gonosz emberek tesznek ilyet, csak olyanok tesznek ilyet, akik gyűlölik az igazságot. A kontextustól vagy a körülményektől függetlenül az efféle embereknek mindig elő kell állniuk a „ragyogó ötleteikkel”, azt akarják, hogy folyton rájuk figyeljenek, hogy a figyelem középpontjában álljanak. Nem számít, mennyire lényeges és fontos az emberek által megbeszélte téma, folyton bele kell ütniük az orrukát, hogy eltereljék az emberek figyelmét, és hangzatos ötleteket szajkózzanak, amivel egyedinek akarnak tűnni. Miféle trükkkel próbálkoznak? Nem a státuszért versengenek? Irányítani akarják a helyzetet. Nem akarják, hogy az emberek jobban értsék és tisztábban lássák az igazságot; ami őket a leginkább érdekli, az az, hogy mindenki rájuk figyeljen, rájuk hallgasson, és nekik engedelmeskedjen, mindenki úgy tegyen, ahogyan ők mondják. Ez nyilvánvalóan a státuszért folyó versengés. Egyes emberek esetében – bármilyen munkát végeznek is –, amikor arra kéred őket, hogy valami megvalósításával kapcsolatban konkrét ötletekről és tervekről beszéljenek, valamint részletezzék a végrehajtásuk konkrét lépéseit, azok semmivel sem tudnak előrukkolni. Hangzatos ötleteket szajkózni, eredetinek tűnni, valamint valami újszerűt és kápráztatót tenni azonban szeretnek. Bármilyen helyzetről legyen is épp szó, amint egy újszerű ötlet megfogant bennük, úgy találják azt, mintha ihletettek lennének, elhamarkodottan ajánlják másoknak, hogy fogadják el azt és értsenek egyet vele, alapos átgondolás nélkül. Amikor azonban végül arra kérik őket, hogy a gyakorlás konkrét útjairól beszéljenek, elakad a szavuk. Híján vannak a hozzáértésnek, ám mégis kérkedni akarnak, folyton láttatni törekedve magukat. Nem hajlandóak a másodhegedűst játszani; nem akarnak csupán egy másik hétköznapi követő lenni. Folyton attól tartanak, hogy a többiek le fogják nézni őket, és folyton hangsúlyozni akarják a fontosságukat. Ezért mindig hangzatos ötleteket szajkóznak, hogy láttassák magukat. Mi a baj azzal, hogy folyton ezt csinálják? Amikor támad egy ötletük, megfontolás nélkül vagy még az ötlet megérése előtt vakon jónak és gyakorlásra érdemesnek tartják azt. Amikor elhamarkodottan előadják ezt az ötletet, a többiek nem értik, és természetesen feltesznek pár kérdést. Képtelenek válaszolni, de továbbra is ragaszkodnak ahhoz, hogy az ő véleményük a helyes, és hogy mindenkinek el kell fogadnia. Miféle beállítottság ez? Milyen következményekkel jár majd a saját nézeteikhez való alaptalan ragaszkodásuk? Előnyös a gyülekezet munkája számára, vagy megzavarja azt? Hasznos vagy ártalmas Isten választott népe számára? Mindenféle felelősségérzet nélkül képesek ezt mondani – mi a céljuk? Csakis az, hogy hangsúlyozzák a fontosságukat. Attól tartanak, hogy a többiek nem fogják tudni, hogy ilyen „ragyogó ötleteik” vannak, nem fogják tudni, hogy van képességük, intelligenciájuk és tehetségük; erre az elismerésre törekednek, hogy az emberek többsége nagyra tartsa őket. Végül mi történik? Elhamarkodottan javaslatokat tesznek, a többiek pedig eleinte azt hiszik, hogy vannak bizonyos képességeik, van valami valódi bennük. Amint azonban telik az idő, nyilvánvalóvá válik, hogy csak tökfilkók, a valódi tudás és készség híján vannak, és

mégis mindig azt akarják, hogy övék legyen az utolsó szó. Ez a státuszért való versengés. Valódi képesség nélkül is ők akarnak dirigálni, folyton hangzatos ötleteket szajkóznak anélkül, hogy bármilyen konkrét tervvel előállnának, és nincs konkrét útjuk a gyakorláshoz. Milyen következményekkel járna, ha valóban ilyen embereket bíznának meg feladatokkal? Biztosan késésekhez vezetne. Miért igyekeznek folyton, hogy versengjenek a státuszért, hogy hatalmuk legyen, amikor semmit sem tudnak elérni? Egyszerű tökfilkók, akiknek hiányzik egy kereke; elegánsabban fogalmazva: teljesen hiányzik belőlük a józan ész. A nem hívők között túl sok az ilyen ember – csak a szájuk jár, és nem tesznek semmit. A legtöbb ember némileg fel tudja ismerni az ilyen személyiséget. Ha valaki folyton hangzatos ötleteket szajkóz és újtónak akar tűnni, az ember legyen óvatos, hogy ne csapják be őt. Ha valóban van valaki, akinek éleslátó ötletei vannak, és aki konkrét tervet is be tud mutatni, az csak akkor elfogadható, ha meg lehet valósítani; ha csupán hangzatos ötleteket szajkóz konkrét tervek bemutatása nélkül, akkor az ember kezelje óvatosan. Beszélgetni kell annak eldöntése céljából, hogy van-e járható út az ötletei számára, vagy nincs. Ha a többség úgy érzi, hogy az ötlete megvalósítható és van gyakorlati útja, akkor egy ideig ki kell próbálni, hogy lássák az eredményeket, mielőtt döntést hoznak.

Az igazság bármely aspektusáról is beszélget, illetve bármilyen problémát old is meg a gyülekezet, mindenféle ember meg fogja mutatni magát. A hosszú időn át tartó együttműködést követően az ember láthatja, hogy ki szereti igazán, és ki tudja elfogadni az igazságot, és kik azok, akik akadályoznak és zavarnak, és nem látják el a megfelelő feladatokat. Azt hiszitek, hogy azok, akik szeretnek hangzatos ötleteket szajkózni és újdonsült ötletekkel előállni, el tudják fogadni az igazságot, és az Istenbe vetett hit helyes útjára tudnak lépni? Szerintem nem könnyű ezt megtenniük. Milyen szerepet játszanak ezek az emberek a gyülekezeti életben? Milyen következményekkel jár az, hogy gyakran szajkóznak hangzatos ötleteket, és nem foglalkoznak a megfelelő feladatokkal? Ahogyan a legtöbb ember láthatja, ez akadályozza és zavarja a gyülekezeti életet, és ha ez folytatódik, az késleltetni fogja Isten választott népét az igazságra való törekvésben és a valóságba való belépésben. Bár nem feltétlenül gonosz emberek azok, akik szeretnek hangzatos ötleteket szajkózni, a tetteik következményei igen hátrányosak Isten választott népének életbe való belépésére nézve, a tetteik pedig ezzel egyidejűleg késleltetik és befolyásolják is a gyülekezet munkáját. Akkor hogyan kell ezt a problémát megoldani? Miként kell megfelelően kezelni azokat az embereket, akik szeretnek hangzatos ötleteket szajkózni és újdonságokkal előállni? Ez az első módszer: ha szeretnek hangzatos ötleteket szajkózni és folyton van véleményük, akkor hadd beszéljenek előbb, majd utána gyakoroljatok tisztánlátást. Bárkiről is van szó, mindenki szabadon beszélhet, és kifejezheti a véleményét; ezt senkinek sem szabad korlátoznia. Bárkinek, akinek valóban vannak ötletei és bölcs meglátásai, meg kell engedni, hogy felszólaljon és világossá tegye azt, hogy mindenki láthassa, majd beszélgetni kell róla, és meg kell vitatni, hogy lássák, helyes-e, megfelel-e az igazságalapelveknek, és van-e

benne olyan rész, amely alkalmazható. Ha érdemes tanulni belőle és lehet belőle egy kis előnyt meríteni, akkor jó; ha a beszélgetést és a megvitatást követően úgy határoznak, hogy nincs értéke annak, amit mond, és nem tanácsos, akkor le kell mondani róla. Így gyakorolva mindenki növekedni fog a tisztánlátásban; amikor valami felmerül, mindannyian tudni fogják, miként gondolkodjanak el ezen a kérdésen, és jobban fogják érteni a különféle embereket. Az efféle gyakorlás hasznos Isten választott népe számára, és nem fogja megzavarni a gyülekezet munkáját; ez a gyakorlásnak egy helyes módja. A második módszer ez: amikor nincs értéke annak, ami elhangzik, és akkor sem jár előnnyel, ha beszélgetnek róla és megvitatják, akkor az efféle javaslatokat egyenesen el kell vetni, és semmiféle megbeszélésre, illetve megvitatásra nincs szükség. Ha valaki állandóan efféle értéktelen kérdéseket és „ragyogó ötleteket” vet fel, és emiatt Isten választott népének elege lesz és nem hajlandó hallgatni őt, vajon az ilyen személyt nem kell korlátozni? A legjobb lenne azt tanácsolni neki, hogy mutasson több józan észre, hogy tartózkodjon afféle dolgok mondásától, amiket nem szabad mondani, elkerülendő, hogy hatást gyakoroljon másokra. Ha az illető híján van a józan észnek, és ragaszkodik hozzá, hogy így módon folytassa, zavarást okozva a gyülekezeti életnek és különösképp bosszússá téve mindenkit, egészen odáig, hogy feldühíti őket, akkor az egy gonosz ember, aki zavarja a gyülekezeti életet. Isten házában a gyülekezet megtisztítására vonatkozó alapelvei szerint kell kezelni – ki kell takarítani a gyülekezetből; ez a helyénvaló. Mondjátok meg Nekem, miféle ember azok többsége, akik szeretnek hangzatos ötleteket szajkózni? Olyanok ők, akik az igazságra törekednek? Őszintén feláldozzák magukat Istenért? Biztosan nem. Akkor milyen céllal és szándékkal okoznak ilyen zavarásokat a gyülekezeti életben? Ez tisztánlátást igényel. Ha valaki már kellően érti az efféle embereket, és tudja, hogy híján vannak az intellektusnak, a képességnek és a józan észnek – hogy egyszerűen tököfirkók –, az a kezelésük legmegfelelőbb módja, amikor hangot adnak a „ragyogó ötleteiknek”, hogy leállítják, korlátozzák és elhallgattatják őket. Ha kitartanak amellett, hogy beszéljenek, hogy zavarásokat okozzanak a gyülekezeti életben, akkor ki kell takarítani őket a gyülekezetből, a további bajt megelőzendő. Egyesek megkérdezik: „Hát nem az üdvösségre való esélyük tönkretétele ez?” Helytelen ezt mondani. Megmenthet vajon Isten ilyen embereket? El tudják vajon fogadni az igazságot az efféle beállítottsággal rendelkező emberek? Elérhetik az üdvösséget anélkül, hogy egyáltalán elfogadnák az igazságot? Hát nem a végletekig ostoba és tudatlan az, hogy az ember még ezeket a dolgokat sem képes átlátni? Ettől függetlenül azok, akik gyakran megzavarják a gyülekezeti életet, gonosz emberek, és Isten nem menti meg őket. A gyülekezetben tartani olyasvalakit, akit Isten nem ment meg, vajon nem szándékos károkozás Isten választott népének? Valóban szeretettel teli az olyan ember, aki sajnálja az efféle gonosz embereket? Szerintem nem; az ő szeretete hamis. Az igazság az, hogy ártani szándékozik Isten választott népének. Isten választottjainak ezért ébernek kell lenniük azokat illetően, akik védelmezik a gonosz embereket, hogy az ördögi beszédük nehogyan félrevezesse őket. Azok, akik szeretnek hangzatos ötleteket

szajkózni – bár nem tűnnek gonosz embereknek, és nem követnek el nyilvánvaló gátlásokat –, akadályozásokat okozhatnak a gyülekezeti életben azzal, hogy folyton a hangzatos ötleteiket szajkózzák; az a legkevesebb, hogy ezek az emberek zavarodottak. Mit gondoltok: meg lehet menteni a zavarodott embereket? Biztosan nem. Ha a zavarodott emberek állandóan zavarják a gyülekezeti életet, őket is ki kell takarítani a gyülekezetből. A zavarodott emberek nem fogadják el az igazságot, megrögzötten nem tartanak bűnbánatot, a végük pedig ugyanaz, mint a gonosz embereké. Akár gonoszok, akár zavarodottak, ha gyakran akadályozzák és megzavarják a gyülekezeti életet, nem fogadják meg a tanácsot és irányíthatatlanul beszélnek, mint egy megállni képtelen lerobbant autó, az nem az abnormális ész jele vajon? Mi lenne a következménye annak, ha az efféle zavarodott emberek hosszú távon továbbra is ily módon zavarnák a gyülekezetet? Továbbá tudnak vajon valódi bűnbánatot tartani? Isten megmenti vajon az efféle abnormális eszű zavarodott embereket? Miután alaposan megértették ezeket a kérdéseket, világos lesz, hogy miként kell megfelelően kezelni az efféle egyéneket. A zavarodott emberek biztosan nem szeretik az igazságot, és az igazság számukra elérhetetlen. A zavarodott emberek képtelenek érteni az emberi nyelvet; mondhatni, hogy a zavarodott emberek híján vannak a normális emberi mivoltnak, és félig bolondok – valójában egyszerűen haszontalanok. Tudnak vajon jól szolgálatot végezni a zavarodott emberek? Határozottan elmondható, hogy még arra sem képesek, hogy oly módon végezzenek szolgálatot, ami megfelelő színvonalú, mivel az értelmük nem egészséges; olyan emberek ők, akik sem a fülét, sem a farkát nem értik a dolgoknak. Ha valaki szeretetet kíván tanúsítani a zavarodott emberek iránt, hadd támogassa a zavarodott embereket. Isten háza úgy áll a zavarodott emberekhez, hogy ki kell takarítani őket. Mindenkit korlátozni kell, aki egyáltalán nem fogadja el az igazságot, aki nem végzi őszintén a kötelességét, mindig felületes módon végzi azt, amennyiben gyakran okoz zavarásokat a gyülekezeti életben. Ha közülük egyesek lelkiismeretfurdalást éreznek és hajlandóak bűnbánatot tartani, akkor kapjanak lehetőséget. Ideiglenesen a gyülekezetben kell tartani azokat, akiknek a lényegét nem lehet átlátni, lehetővé téve Isten választott népe számára, hogy felügyelje és megfigyelje őket, valamint növekedjen a tisztánlátásban. Ha vannak olyanok, akik következetesen akadályoznak és zavarnak, valamint a metszés ellenére megrögzötten továbbra sem tartanak bűnbánatot, és folytatják a hírnévért és a nyereségért folyó versengést, a pozitív jellemek támadását és kizárását – különösen azok támadását, akik törekednek az igazságra és tapasztalati tanúságtételeket tudnak megosztani, valamint azokét, akik őszintén feláldozzák magukat Istenért, és végzik a kötelességeiket –, akkor ezek az egyének gonosz emberek és antikrisztusok, álhívők. Az ilyen emberek esetében nem csupán a leállításukról és a korlátozásukról van szó; azonnal ki kell takarítani őket a gyülekezetből, a jövőbeli bajok megelőzése érdekében. A gyakorlás efféle módja teljességgel összhangban áll Isten szándékaival.

Többé-kevésbé ezek a státuszért folyó versengés különféle megnyilvánulásai, a jelentéktelenebbektől a súlyosakig. A jelentéktelen megnyilvánulások főként a vezetők

és a dolgozók durva szavakkal történő gúnyolását, a szórszálhasogatást, valamint a vezetők és a dolgozók proaktivitásának támadását jelentik, azzal a céllal, hogy rombolják és hiteltelenné tegyék őket. A legsúlyosabb megnyilvánulások a vezetőkkel és a dolgozókkal való közvetlen, nyílt szembehelyezkedés, olyan dolgok keresése, amelyek felhasználhatók ellenük, valamint a megítélésük, az elítélésük, a támadásuk és a kizárásuk, majd az elszigetelésük, és rákényszerítésük arra, hogy beismerjék a hibájukat és lemondjanak azért, hogy ők megkaparintsák a státuszukat. Ezek a gyülekezeti életben előforduló akadályozások és zavarások legsúlyosabb problémái. Azok, akik nyíltan zúgolódnak a vezetők és a dolgozók ellen, és versengenek velük a státuszért, azok, akik akadályozzák és zavarják a gyülekezet munkáját és ellenállnak Istennek, gonosz emberek és antikrisztusok, és nem csupán le kell állítani és korlátozni kell őket, hanem – ha súlyos a helyzet és ki kell takarítani, illetve ki kell közösiíteni őket, akkor az alapelvek szerint kell elbánni velük. A státuszért való versengésnek van egy másik megnyilvánulása is: azoknak az embereknek a kizárása és támadása, akik jobban törekednek az igazságra a gyülekezetben. Mivel az igazságra törekvő emberek tiszta felfogással rendelkeznek, valamint van tapasztalásuk és valódi ismeretük Isten szavairól, és gyakran közlik az igazságot a problémák megoldása érdekében a testvérek között, és ezzel építik Isten választott népét, valamint fokozatosan tekintélyre tesznek szert a gyülekezetben, ezért a gonosz emberek és antikrisztusok irigylik őket, és dacolnak velük, valamint kizárják és támadják őket. Minden, az igazságra törekvő emberek támadásával és kizárásával járó viselkedés közvetlen akadályozást és zavarást jelent a gyülekezeti életre nézve. Lehetséges, hogy egyesek nem közvetlenül a gyülekezetvezetőket veszik célba, ám különös ellenszenvvel és megvetéssel viseltetnek a gyülekezetben azok iránt, akik értik az igazságot, és akiknek vannak gyakorlati tapasztalataik. Az ilyen embereket ki is zárják és elnyomják, gyakran gúnyolják és csúfolják őket, sőt, még csapdákat is állítanak nekik, és mesterkednek ellenük és így tovább. Bár természetüket és körülményeiket tekintve az efféle problémák kevésbé súlyosak, mint a gyülekezetvezetőkkel való versengés a státuszért, ezek is akadályozásokat és zavarásokat jelentenek a gyülekezeti életre nézve, és le kell állítani és korlátozni kell őket. Ha a testvérek többsége érintett a gyülekezetben, és gyakran taszítják negativitásba és gyengeségbe őket – amennyiben a problémák efféle következményekhez vezetnek, akkor azok akadályozásoknak és zavarásoknak minősülnek. Az akadályozásokat és zavarásokat okozó gonosz embereket nem csupán korlátozni kell, hanem egy B csoportba kell küldeni őket elszigetelés és elgondolkodás céljából, vagy ki kell takarítani őket. Azok, akik olyan tevékenységekben vesznek részt, amelyek jellegüknél fogva akadályozásokat és zavarásokat okoznak, olyan emberek, akik megrögzötten gonoszságot követnek el. A velük való bánásmód tekintetében különbséget kell tenni a gonosz emberek között, akik gyakran követnek el gonoszságot, és azok között, akik alkalmanként követnek el gonoszságot. Azok, akik sokféle gonoszságot elkövetnek, antikrisztusok; azoknak, akik alkalmanként követnek el gonoszságot, gyenge az emberi mivoltuk. Ha két ember időnként vitatkozik vagy vitába

keveredik a nem összeférhető személyisége miatt, vagy azért, mert eltérő nézeteik vannak a dolgok végzésekor, vagy mert másképpen beszélnek, ám a gyülekezeti élet nem érintett, akkor nincs benne az a jelleg, hogy akadályozásokat és zavarásokat okozzon benne; ez más, mint amikor gonosz emberek akadályozzák és zavarják a gyülekezeti életet. Mindazok a dolgok, amelyek természetüknél fogva akadályozásokat és zavarásokat okoznak a gyülekezeti életben – amelyekről beszéltünk –, gonosz emberek gonosz tetteinek megnyilvánulásai. Amikor gonosz emberek gonoszságot követnek el, az megrögzött. A gonosz emberek leginkább az igazságra törekvő embereket gyűlölik. Amikor azt látják, hogy valaki, aki az igazságra törekszik, képes megosztani a saját tapasztalati tanúságtételét, és ezzel elnyeri mások különös csodálatát, akkor iriggyé, gyűlölködővé válnak, a szemük pedig haragtól izzik. Bárki, aki elgondolkodik önmagán és megismeri önmagát, bárki, aki megosztja a gyakorlati tapasztalatait, és bárki, aki tanúságot tesz Isten mellett, az ezeknek a gonosz embereknek a gúnyolódásával, becsméréssel, elnyomásával, kizárásával, ítéletével, sőt üldözésével találkozik. Megrögzötten így cselekednek. Nem engedik, hogy bárki is jobb legyen náluk, nem tudják elviselni az olyan emberek látványát, akik náluk jobbak. Amikor látnak valakit, aki jobb náluk, akkor irigyek, dühösek lesznek, felháborodnak, és azon gondolkodnak, hogy ártsanak neki, és gyötörjék őt. Az efféle emberek már súlyos akadályozást és zavarást okoztak a gyülekezeti életben és a gyülekezet rendjében, és a vezetőknek és a dolgozóknak össze kell fogniuk a testvérekkel, hogy az efféle egyéneket leleplezzék, leállítsák és korlátozzák. Amennyiben nem lehet korlátozni őket, ők pedig nem tartanak bűnbánatot, illetve nem váltanak irányt, miután közölték velük az igazságot, akkor gonosz emberek, a gonosz embereket pedig Isten házában a gyülekezet megtisztítására vonatkozó alapelvei szerint kell mérni és kezelni. Ha beszélgetésen keresztül a vezetők és a dolgozók egyetértésre jutnak és úgy határoznak, hogy ez egyenlő azzal, hogy egy gonosz ember zavarja a gyülekezetet, akkor az igazságalapelvek szerint kell kezelni az ügyet: az illetőt ki kell takarítani a gyülekezetből. Nem kell tovább túrni a gyülekezeti életet zavaró efféle gonosz embereket. Ha a vezetők és dolgozók számára világos, hogy ez azzal egyenlő, hogy egy gonosz ember zavarást okoz, azonban mégis úgy tesznek, mintha nem tudnák, és túrik, hogy a gonosz ember gonoszságot műveljen és zavarást okozzon, akkor nem tesznek eleget a testvérekkel szemben fennálló felelősségüknek, valamint hűtlenek Istenhez és Isten megbízatásához.

Egyesek a megjelenésüket tekintve rendben lévőnek tűnhetnek, az IQ-juk azonban valójában olyan, mint egy tökfilkóé. Úgy beszélnek és cselekednek, hogy nem értik, mi a helyénvaló, hiányzik belőlük a normális emberi mivolt racionalitása. Az efféle emberek is szeretnek versengeni a státuszért és a hírnévért, harcolni azért, hogy övék legyen az utolsó szó, valamint versenyezni mások nagyrabecsüléséért. A gyülekezeti életben gyakran javasolnak látszólag érvényes, ám valójában téves nézeteket és érveket annak érdekében, hogy figyelmet és nagyrabecsülést kapjanak a többiek többségétől, megzavarva az emberek gondolatait, megzavarva az Isten szavairól való helyes

felfogásukat és tudásukat, valamint megzavarva a pozitív megértésüket mindenről. Amikor mások Isten szavairól és a tiszta megértésükről beszélgetnek, ezek az emberek gyakran udvari bolondokként bukkannak fel, hogy hangsúlyozzák a saját fontosságukat, és hogy mindenki figyelmét magukra vonják, és folyton meg akarják mutatni a testvéreknek, hogy ismernek egy-két trükköt, hogy ők műveltek, nagy tudásúak, tanultak és így tovább. Bár még nincsenek világos céljaik azt illetően, hogy melyik vezetőt vegyék célba, vagy hogy melyik vezető pozíciójáért versengjenek, a vágyaik és az ambícióik oly nagyok, hogy a szavaik és a tetteik zavarásokat okoztak a gyülekezeti életben, ezért őket is korlátozni kell a helyzet súlyossága és annak természete szerint. A legjobb lenne először közölni velük az igazságot a helyes eligazításuk érdekében, valamint irányt adni a magatartásuknak, lehetővé téve számukra, hogy megváltozzanak, és megértsék, miként éljenek normálisan gyülekezeti életet, miként érintkezzenek másokkal, hogyan maradjanak meg a megfelelő helyükön, és miként legyenek racionálisak. Ha ez a fiatal koruk, a rálátás hiánya és a fiataalkori gőgjük miatt van, és az ismételt beszélgetést követően bűnbánatot tartottak, rájőve, hogy a korábbi cselekedeteik helytelenek, szégyenletesek voltak, mindenki undorodott tőlük és mindenkire bajt hoztak, ők pedig kifejezték bocsánatkérésüket és bűntudatukat emiatt, akkor nem szükséges hibáztatni őket emiatt – egyszerűen szeretettel lehet segíteni nekik. Ám ha a mindenkit megzavaró helytelen tetteik nem fiataalkori gőgből vagy az igazság megértésének hiányából fakadtak, hanem hátsó szándék vezérelte őket, és az ismételt eltántorítás ellenére folytatják viselkedésüket; továbbá ha még meg is metszették őket, és a testvérek beszéltek velük a probléma súlyosságáról – ha negatív és pozitív aspektusból egyaránt beszélgetést és segítséget ajánlottak nekik –, mégsem képesek felismerni a saját természetlénységüket, nem látják azt a zavarást, amelyet ezek a tettek okoznak másoknak, és nem látják a súlyos következményeiket, és továbbra is zavarásokat és akadályozásokat teremtenek azzal, hogy amikor csak lehetőségük van rá, ugyanezeket a cselekedeteket végzik, akkor ebben az esetben szigorúbb intézkedésekre van szükség. Amennyiben bőven kapnak lehetőséget a bűnbánatra, ám egyáltalán nem gondolkodnak el önmagukon, illetve nem próbálják megismerni magukat, és bárhogyan is közlik velük az igazságot, nem értik, és azt sem tudják, miként cselekedjenek racionálisan és az alapelvekkel összhangban, ehelyett inkább makacsul ragaszkodnak a saját módjukhoz abban, ahogyan az ügyeket intézik, akkor ezekkel az emberekkel probléma van. Az a legkevesebb, hogy egy racionális álláspontból tekintve híján vannak egy normális ember józan eszének. Ez esetben a felszínt nézzük. Ha a lényegét tekintve nézzük, akkor nem számít, hogyan beszélgetnek el velük, képtelenek felismerni a probléma komolyságát, és a megfelelő helyüket sem tudják megtalálni, sem a beszélgetést és a segítséget nem tudják elfogadni, és nem próbálnak a testvérek által ismertetett úttal összhangban gyakorolni – ha még ezeket a dolgokat sem tudják megvalósítani, akkor a problémájuk nem csupán a józan ész hiánya, hanem az emberi mivoltuk problémája. Bár úgy tűnik, hogy nem szándékosan okoznak akadályozásokat és zavarásokat, ezek a tettek

biztosan nem szándék nélkül valók, hanem céllal és indítékkal teszik őket. Félretéve azt, hogy mik lehetnek ezeknek az egyéneknek az indítékaik vagy céljuk, amennyiben az általuk mondott és tett dolgok súlyosan akadályozzák és zavarják a testvérek életbe való belépését és a gyülekezeti életet, és oda vezetnek, hogy sokak semmit sem nyernek abból, hogy gyülekezeti életet élnek, egészen odáig, hogy a többiek nem hajlandóak összejönni csak azért, mert ők jelen vannak, illetve, amikor csak beszélnek, az emberek kikapcsolnak és távozni akarnak, akkor súlyossá válik ennek a problémának a természete. Miként kell kezelni az efféle embereket? Ha annak ellenére, hogy számos alkalommal beszélgetést és segítséget ajánlottak nekik, valamint lehetőséget kaptak a bűnbánatra, továbbra is kitartanak abban, hogy ezeket a dolgokat tegyék, akkor a természetlénységük a problémás. Nem olyan emberek, akik őszintén hisznek Istenben, és el tudják fogadni az igazságot, hanem valami más céljuk van. A természetlénységüket tekintve azok az akadályozások és zavarások, amelyeket a gyülekezeti életnek okoznak, biztosan nem akaratlanul történnek, hanem ezeknek az embereknek céljuk és indítékaik vannak. Igazságos lenne vajon Isten választott népével szemben, amely normális gyülekezeti életet él, ha az efféle emberek további lehetőségeket kapnának? (Nem.) Már ilyen mértékig feltárult az efféle egyénnel kapcsolatos probléma; ha még mindig kapnak lehetőségeket a bűnbánatukra várva, azzal az eredménnyel, hogy végül még több gonoszságot követnek el, több embert vezetnek a negativitásba, a gyengeségbe, és azoknak nem lesz kiútjuk, akkor vajon ki fogja kárpótolni ezt a veszteséget? Ezért – ha beszélgetést és szerető segítséget ajánlottak ezeknek az egyéneknek, illetve lépéseket tettek a leállításukra és a korlátozásukra, ők azonban mégsem változtatnak a régi módszereiken, és kitartanak az eredeti viselkedésük mellett, akkor az alapelvek szerint kell kezelni őket: enyhe esetekben el kell szigetelni őket; súlyos esetekben ki kell takarítani őket a gyülekezetből. Hogy hangzik ez az alapelv? Arról van szó, hogy könyörtelenül eltipornak valakit, anélkül, hogy lehetőséget kapna a bűnbánatra? Vagy önkényes döntéshozatalról, mindenfajta tisztánlátás gyakorlása, és annak világos megértése nélkül, hogy valójában milyen is az illető természetlénysége? (Nem.) Ha annak ellenére, hogy beszélgetést és segítséget ajánlottak nekik és lehetőséget kaptak a bűnbánatra, egyáltalán nem változtak ezeknek az embereknek a módszereik és a beállítottságuk, és bűnbánatot sem tartanak, megmaradva korábbi önmaguknál – és csak annyi a különbség, hogy amit korábban nyíltan és láthatóan tettek, azt most titokban és lopva teszik, a zavarás és az akadályozás azonban ugyanaz marad –, akkor a gyülekezet nem tarthatja meg őket tovább. Az efféle emberek nem Isten házában tagjai; nem Isten juhait. Csak azért vannak jelen Isten házában, hogy akadályozásokat és zavarásokat okozzanak, és a Sátán szolgái, nem pedig testvérek. Hát nem ostobaság az, ha mindig testvérekként kezeled őket, folyamatosan támogatva és segítve őket, és közölve velük az igazságot, ez pedig végül azzal jár, hogy sok erőfeszítés kárba vész, anélkül, hogy bármilyen gyümölcsöt hozna? Több mint ostobaság; butaság, teljességgel butaság!

A problémák természetét tekintve a státuszért folyó versengésben érintett különféle megnyilvánulások és embertípusok, események és dolgok alapvetően háromféle csoportba sorolhatók. A státuszért való versengés általános probléma a gyülekezeti életben, és különböző embercsoportokban és a gyülekezeti élet különféle aspektusaiban megjelenik. Ami azokat illeti, akik versengenek a státuszért, enyhe esetekben széles körben fel kell ajánlani nekik az igazság közlését, támogatandó és segítettő őket, hogy megérthessék az igazságot, és lehetőséget kaphassanak a bűnbánatra. Ha az eset súlyos, akkor szoros megfigyelés alatt kell tartani őket, és amint kiderül, hogy bizonyos indíték vagy cél elérése szándékával cselekednek, azonnal le kell állítani és korlátozni kell őket. Ha az eset még súlyosabb, a gyülekezetnek az emberek kitakarítására és kizárására vonatkozó alapelvei szerint kell bánni velük. A vezetőknek és a dolgozóknak ennek a felelősségnek kell eleget tenniük, amikor ezek a státuszért folyó versengésben érintett emberek, események és dolgok megjelennek a gyülekezeti életben. Ez természetesen azt is megköveteli, hogy az összes testvér fellépjen és együttműködjön a vezetőkkel és a dolgozókkal ezen a munkán, és közösen korlátozzák a gonosz emberek akadályozást és zavarást okozó különféle viselkedésformáit és tetteit, gondoskodva arról, hogy a gonosz emberek ne okozzanak több akadályozást és zavarást a gyülekezeti életben, annak biztosításán igyekezve, hogy a Szentlélek a gyülekezeti élet minden alkalmát megvilágosítsa, hogy azt béke és öröm, valamint Isten jelenléte töltse el, és benne legyen Isten áldása és útmutatása, illetve biztosítandó, hogy minden egyes összejövetel az öröm és a nyereség ideje legyen. Ez a legjobb fajta gyülekezeti élet, olyan, amelyet Isten látni kíván. Ennek a munkának a felvállalása viszonylag összetett a vezetők és a dolgozók számára, mivel emberek közötti kapcsolatokkal, az emberek tekintélyével és érdekeivel, valamint azzal is együtt jár, hogy az emberek milyen szinten értik az igazságot, ami valamelyest nagyobb kihívássá teszi. Amikor azonban problémák merülnek fel, ne kerüljétek el őket, és ne bagatellizáljátok a nagyobb problémákat, végül aztán megoldatlanul hagyva őket; nem is a világi ügyekre vonatkozó filozófiák segítségével kell kezelni őket, szemet hunyva felettük. Ami még fontosabb: ne legyetek embereknek megfelelni akarók, hanem kezeljétek a státuszért versengő különféle embereket az igazságalapelvekkel összhangban! Világos ez a közlés? (Igen.) Akkor ezzel befejezzük az ötödik problémáról szóló beszélgetésünket.

VI. Helytelen kapcsolatok kialakítása

Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró hatodik probléma a helytelen kapcsolatok kialakítása. Amíg az emberek kapcsolatba kerülnek egymással és össze tudnak gyűlni, lesz közösségi élet, ebből pedig különféle kapcsolatok születnek majd. Nos, e kapcsolatok közül melyek helyesek és melyek helytelenek? Először beszéljünk arról, hogy mi jelent helyes kapcsolatokat, majd ezután beszéljünk a helytelenekről. Amikor a testvérek találkoznak és üdvözlik egymást, efféle dolgokat kérdezhetnek: „Hogy vagy mostanában? Jó egészségben vagy? Jövőre

középiskolába megy a gyermeked? Hogy megy a párod üzlete?” Helyes kapcsolatnak számít az efféle kölcsönös üdvözlés? (Igen.) Miért mondjátok ezt? Azért, mert amikor két ember, akik hosszú ideje nem látták egymást, összefut, és mond pár üdvözlő szót, az a legalapvetőbb illem, valamint a törődés és az üdvözlés legalapvetőbb megnyilvánulása. Ezek mind olyan szavak, tettek és aktuális témák, amelyeket az emberek a normális emberi mivolt határain belül vetnek fel. Az eddigi beszélgetésükből ítélve nyilvánvaló, hogy a kapcsolatuk teljesen helyénvaló. A párbeszédük alapja az etikett és a normális emberi mivolt, ebből a két pontból pedig meghatározható, hogy a két beszélgető ember közötti kapcsolat helyes, normális emberi kapcsolatot képvisel. Ha két ember igen jól ismeri egymást, mégis, amikor találkoznak, mindketten morcosak és nem szólnak egymáshoz, amikor pedig egymásra néznek, a szemükből süt az ellenségesség, az vajon normális kapcsolat? (Nem, nem az.) Miért nem normális? Pontosan miként kellene meghatározni? Amikor két ember találkozik, ám egyik sem üdvözlöi a másikat, sőt, még annyit sem mond, hogy „szia”, és még kevésbé elegyedik normális beszélgetésbe és párbeszédbe, akkor nyilvánvaló, hogy a megnyilvánulásaik nem azt tükrözik, ami a normális emberi mivolttól elvárható. A kapcsolatuk nem normális emberi kapcsolat; valamelyest elferdült, de mégsem jelent helytelen kapcsolatot, még mindig valamennyire távol áll attól. Általánosságban, ha az emberek közötti kapcsolat a normális emberi mivolt alapjára épül, ahol az egyének normálisan és alapelvek szerint tudnak kapcsolatot teremteni és társulni, valamint segíteni, támogatni egymást és gondoskodni egymásról, ez mind helyes kapcsolatokat jelez az emberek között. A dolgok szakszerű intézését jelenti, nem ügyletekben való részvételt, nincsenek benne összefonódott érdekek, még kevésbé van benne gyűlölet, a tetteket pedig nem testi vágyak vezérik. Mindezek a helyes kapcsolatok körébe tartoznak. Nem meglehetősen széles ez a tartomány? A normális emberi kapcsolatok magukban foglalják a normális emberi mivolt körébe tartozó párbeszédet és kommunikációt, a másokkal való érintkezést és társulást, valamint a normális emberi mivolthoz tartozó lelkiismeret és józan ész alapján történő együttműködést. Magasabb szinten ez az igazságalapelvek szerinti érintkezést és társulást foglalja magában. Ez az emberek közötti helyes személyes kapcsolatok általános meghatározása. Egymás üdvözlése a találkozáskor az érintkezés igen normális formája. Az arra való képesség, hogy az emberek normálisan üdvözlöjék egymást és fennhíjazás nélkül, normálisan beszélgessenek, nem feltételezve ragaszkodást ott, ahol nincs, nem viselkedve felsőbbrendűként, mások elnyomása, illetve önmagunk felemelése nélkül beszélve, normálisan beszélve és kommunikálva – a normális emberi mivolttal rendelkezőknek így kellene beszélniük és kommunikálniuk, és ez a normális emberi kapcsolatokon belüli érintkezés alapvető módja. Isten választott népének legalább lelkiismerettel és józan ésszel rendelkeznie kell, valamint az Isten által az emberektől megkövetelt alapelvek és normák szerint kell érintkeznie, társulnia és együttműködnie másokkal. Ez a legjobb megközelítés. Ez képes eleget tenni Istennek. Melyek tehát az Isten által megkövetelt igazságalapelvek? Hogy az emberek legyenek megértőek

másokkal, amikor azok gyengék és negatívak, legyenek tekintettel a fájdalmukra és nehézségeikre, majd érdeklődjenek ezekről a dolgokról, ajánljanak segítséget és támogatást, és olvassák nekik Isten szavait, hogy segítsenek megoldani a problémáikat, lehetővé téve számukra, hogy megértsék Isten szándékait, és ne legyenek többé gyengék, valamint Isten elé vigyék őket. Vajon a gyakorlás ezen módja nem felel meg az alapelveknek? Az ily módon történő gyakorlás összhangban áll az igazságalapelvekkel. Az ilyen kapcsolatok természetesen még inkább összhangban állnak az igazságalapelvekkel. Amikor az emberek szándékosan zavarásokat és megszakításokat okoznak, vagy szándékosan hanyagul végzik a kötelességüket, és te látod ezt, és képes vagy felhívni a figyelmüket ezekre a dolgokra, megróni őket, és segíteni nekik az alapelvek szerint, akkor az összhangban áll az igazságalapelvekkel. Ha szemet hunysz vagy elnézed a viselkedésüket, és falazol nekik, sőt, odáig elmész, hogy szép dolgokat mondasz, hogy dicsérd őket, és tapsolj nekik – az emberekkel való érintkezés, a problémákkal való foglalkozás és azok kezelésének e módjai nyilvánvalóan ellentétben állnak az igazságalapelvekkel, és nincs alapjuk Isten szavaiban. Az emberekkel való érintkezés és a problémákkal való foglalkozás e módjai tehát egyértelműen helytelenek, és ezt valóban nem könnyű felfedezni, ha nem boncolgatjuk és nem ismerjük fel őket Isten szavai szerint. Nem valószínű, hogy az igazságot nem értő emberek felismerik ezeket a problémákat, és még ha el is ismerik, hogy ezek problémák, nem oldják meg egykönnyen őket. Gyakran mondtuk, hogy az egész romlott emberiség a Sátán beállítottsága szerint él, ezek a megnyilvánulások pedig ennek bizonyítékai. Nos, most már világosan látjátok?

A mai fő hangsúly a beszélgetésünkben a helytelen kapcsolatok ama négy típusa megnyilvánulásainak leleplezése, amelyek akadályozásokat és zavarásokat okoznak a gyülekezeti életben. Kik azok, akik helytelen kapcsolatokat alakítanak ki a gyülekezeten belül? Pontosan mi jelent helytelen kapcsolatot? Mely problémák járnak együtt a helytelen kapcsolatok kialakításával? Mivel a beszélgetésünk fő témája az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és zavaró különböző embereket, eseményeket és dolgokat érinti, a helytelen kapcsolatoknak ez a taglalása azokra korlátozódik, amelyek akadályozásokat és zavarásokat okoznak a gyülekezeti életben. Nem sorolunk egy kalap alá válogatás nélkül mindenféle helytelen kapcsolattípust, a gyülekezeti életen kívüli dolgok pedig nem tartoznak ránk. Tisztán, ferdítés nélkül kell felfognotok ezt a dolgot. Így hát, amikor helytelen kapcsolatok kialakításáról van szó, milyen ügyek és milyen kapcsolatok helytelenek az emberek között? Mely helytelen kapcsolatok okoznak akadályozásokat és zavarásokat a gyülekezeti életben és az emberek többségének? Érdemes beszélgetni ezekről a kérdésekről? (Igen.) Ezek olyan dolgok, amelyekkel egyértelműen foglalkoznunk kell a beszélgetésünkben.

A. Helytelen kapcsolatok a nemek között

Melyik a helytelen kapcsolatok legáltalánosabb, könnyen érthető és egyszerűen jellemezhető típusa a gyülekezeti életben? (A nemek közötti kapcsolatok.) Amikor az

emberek helytelen kapcsolatokra gondolnak, ez az első aspektus, amely az eszükbe jut. Amikor csoportban vannak, egyesek folyton flörtölnek az ellenkező neműekkel; kétértelmű gesztusokkal és kifejezésekkel élnek, különösen kifejező módon beszélnek, és szeretnek hivalkodni. Nem helyénvaló fogalommal élve ez az ember szexualitásával való kérdés. Egyéb tulajdonságok között szeretnek elmésnek, humorosnak, romantikusnak, lovagiasnak, hősiesnek, karizmatikusnak és tanultnak feltűnni az ellenkező neműek előtt; különösen élvezik a hivalkodást. Miért hivalkodnak? Nem a státuszért folyó versengésről van szó, hanem arról, hogy vonzzák az ellenkező neműeket. Az ellenkező nem minél több tagja figyel rájuk és vet rájuk csodáló, tisztelő és imádó pillantásokat, annál izgatottabbá és energikusabbá válnak. Ahogy több időt töltenek el a gyülekezeti életben való részvétellel és több emberrel kerülnek kapcsolatba, célba vesznek pár egyént, flörtölnek és pillantásokat váltanak egyesekkel az ellenkező neműek közül, gyakran provokatív módon beszélnek, még egy csipetnyi szexuális zaklatással is megfűszerezve ezt. Helyes ez a fajta kapcsolat az emberek között? (Nem.) Ez helytelen kapcsolatok kialakítását jelenti. Az efféle egyének még az összejövetel idejét is arra használják, hogy hivalkodjanak, úgy beszélnek, hogy különösen szellemesnek és elbűvölőnek tűnjenek az általuk kedvelt, illetve az érdeklődésük tárgyát képező személy előtt, kétértelmű gesztusokkal és pillantásokkal élve, győzedelmes és izgatott kifejezéssel az arcukon, sőt még parádéznak is – mindezt mi céllal? Azzal, hogy helytelen kapcsolatba csábítsák az ellenkező neműeket. Annak az undornak az ellenére, amelyet sok testvér ez iránt érez, és az őket körülvevők számos figyelmeztetése ellenére sem állnak le, és kitartanak a vakmerő csábításuk mellett. Ha az efféle helytelen kapcsolatok csak két egymással flörtölő embert érintenek a gyülekezeti életen kívül, és nincsenek hatással a gyülekezeti életre, illetve a gyülekezet munkájára, akkor egyelőre félre lehet tenni az ügyet. Ha azonban a helytelen kapcsolatokat kialakítók rendszerint ilyen viselkedést tanúsítanak a gyülekezeti életben belül és zavarják másokat, akkor figyelmeztetni és korlátozni kell őket. Ha az ismételt intések ellenére is javíthatatlanok maradnak, és már komolyan megzavarták a gyülekezeti életet, akkor Isten választott népének szavazata révén ki kell takarítani őket a gyülekezetből. Helyénvaló ez a megközelítés? (Igen.) Ha csupán arról van szó, hogy fiatalok normálisan randiznak, ők is legyenek diszkrétek az összejövetel során, hogy ne befolyásoljanak másokat. A gyülekezet Isten imádásának, Isten szavai imádkozva olvasásának és gyülekezeti élet élésének helye; a személyes ragaszkodást nem szabad behozni a gyülekezeti életbe, hogy másokat megzavarjon. Amennyiben zavarásokat okoz másoknak, hatással van mások hangulatára az összejövetel során, befolyást gyakorol Isten szavainak olvasására, valamint Isten szavainak megértésére és ismeretére, valamint több ember figyelmét eltereli és zavarja őket, akkor az efféle kapcsolatot helytelen kapcsolatként jellemezzük. Ha másoknak zavarást okoz, akkor még a helyénvaló randevúzás is helytelen kapcsolatnak minősül, az ellenkező neműek randízáson kívüli csábításáról nem is beszélve. Ezért, ha valaki helytelen kapcsolatokat alakít ki a gyülekezeti életben

belül, nem szabad szótlanul engedni vagy elnézni, hanem figyelmeztetéssel, korlátozással, sőt, akár az alapelvek szerinti kitakarítással kell szembenéznie. Olyan munka ez, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük. Ha kiderül, hogy valaki helytelen kapcsolatokat alakít ki, és a legtöbb embernek zavarásokat okozott a gyülekezetben azzal, hogy a jelenléte következtében a többiek szétszórttá váltak és kéjsóvár gondolatok hálójába kerültek, sőt, ez akár oda vezet, hogy családok bomlanak fel, néhány új hívő pedig elveszíti az érdeklődését az összejövételek iránt, Isten szavainak olvasása iránt, sőt, maga a hit iránt, és helyette egyre inkább beleszeret az általa imádott személybe, és el akar szökni vele és vele együtt akarja leélni a napjait, és el akarja hagyni a hitét – ha a helyzet súlyossága ilyen mértékben fokozódott, a vezetők és a dolgozók azonban mégsem veszik komolyan és azt hiszik, hogy csak emberi vágyról van szó, hogy semmi komoly, és olyasmi, ami az összes hétköznapi emberrel megesik, nem ismerik fel a probléma súlyosságát, illetve még kevésbé ébrednek rá, hogy milyen messzire mehet el a probléma, hanem figyelmen kívül hagyják, az efféle dolgokra adott reakciójukat illetően különösen érzéketlenek és tompák, és végül a gyülekezetben lévők többségének káros hatásokat okoznak, akkor ezeknek az eseteknek a természete súlyos akadályozást és zavarást jelent. Miért mondom azt, hogy súlyos akadályozást és zavarást jelent? Azért, mert ezek az esetek akadályozzák a gyülekezeti élet normális rendjét, és kárt okoznak benne. Ezért amikor efféle egyének lépnek fel a gyülekezetben, korlátozni kell őket, akármilyen kevesen vagy sokan vannak is, gondoskodni kell róla, hogy minden egyes esettel foglalkozzanak, ha pedig súlyos a helyzet, el kell szigetelni az illetőt. Ha az elszigetelés nem hoz eredményeket, és az említett személyek továbbra is csábítgatják az ellenkező neműeket, zavarják a gyülekezeti életet és kárt okoznak a gyülekezet normális rendjében, akkor az alapelvekkel összhangban ki kell takarítani őket a gyülekezetből. Helyénvaló ez a megközelítés? (Igen.) Az efféle dolgok gyülekezeti életre és a gyülekezet munkájára gyakorolt hatása rendkívül ártalmas; pestishez hasonlóak, és ki kell irtani őket.

Aki hajlamos az ellenkező neműek csábítására, akárhová megy, így tesz, fáradhatatlanul efféle viselkedést tanúsítva. A csábítása és zaklatása célpontjai gyakran fiatal és vonzó egyének, időnként azonban középkorú emberek is vannak közöttük – proaktívan keresi a lehetőséget a csábításra, ha bárkit vonzónak talál. Ha szándékában áll elcsábítani másokat, egyesek nem tudnak ellenállni a csábításnak, és bedőlnek, ami könnyen helytelen kapcsolatokhoz vezet. Mivel az emberek érettsége túl kicsi és híján vannak a valódi hitnek Istenben, ahogyan az igazság megértésének is, miként tudnák legyőzni ezeket a kísértéseket és ellenállni az efféle csábításoknak? Az emberek érettsége túl kicsi; különösképp gyengék és erőtlenek, amikor ezekkel a kísértésekkel és csábításokkal szembesülnek. Nehéz számukra, hogy ne érintse meg őket. Volt egy férfi vezető, aki minden általa látott gyönyörű nőt megpróbált elcsábítani; néha nem volt elég csak egyet elcsábítani – akár három-négy nőt is elcsábíthatott, rabul ejtve mindannyiukat, olyannyira, hogy elveszítsék az étvágyukat, és ne tudjanak aludni, sőt, még a kötelességük végzése

iránti vágyukat is elveszítsék. Ilyen volt ennek a férfinak a „sármja”. Ha csak normálisan érintkezett volna az emberekkel, anélkül, hogy szándékosan megpróbálta volna elcsábítani őket, nem lett volna ennyire messzemenő a befolyása. Csak akkor történt, hogy egyre több ember bedőlt neki, amikor szándékosan megjátszotta magát, és csábítgatott másokat, egyre növelve azok számát, akiket arra csábított, hogy helytelen kapcsolatuk legyen vele. Az embereknek nem volt erejük ellenállni, és beleestek ezekbe a kísértésekbe. Ez a vágy „bűbája” volt; amit tett, az kísértést, csábítást és zavarást teremtett mindkét fél számára. Egy férfi, aki több nőt csábítgat egyszerre – megzavarodott a szíve, vagy micsoda? Melyik nővel foglalkozzon először, melyiknek kedveskedjen először – hát nem lenne lelkileg kimerült? (De igen.) Ha ez ilyen fárasztó volt, miért viselkedett továbbra is így? Ez elvetemültség; az illető efféle teremtmény volt, ilyen volt a természete. Amikor az áldozatok elcsábulnak és kísértésbe esnek, könnyű vajon menekülniük a kísértéstől? Ha egyszer a kísértés csapdájába kerülnek, nehéz lesz menekülni. Evés, alvás, séta, kötelességek végzése – bármit is csinálnak, a fejük az illetővel kapcsolatos gondolatokkal van tele, a szívüket felemésztí az ember. Az efféle zavarások rendkívül súlyosak! Ami következik, az az, hogy állandóan arra gondolnak, miként tegyenek az illető kedvére, miként vessék rá magukat, hogyan nyerjék meg, hogyan sajátítsák ki, hogyan versengjenek és küzdjenek más riválisokkal. Hát nem a zavarás következményei ezek? Könnyű egy ilyen állapotból menekülni? (Nem könnyű.) A következmények súlyossá válnak. Vajon ilyenkor is el tud csendesedni az ember szíve Isten előtt? Amikor Isten szavait olvassa, ilyenkor is magába tudja szívni őket? Ilyenkor is lehet világossága? Az összejövetelek során ilyenkor is lesz vajon kedve elmélkedni Isten szavain, és közölni azokat, valamint hallgatni, ahogyan mások megosztják Isten szavait? Nem lesz; a szívét vágy, az imádata tárgya tölti meg, mindenfajta komoly dolognak híján lesz – még Isten is távozik a szívéből. Ami ezután következik, az elmélkedés arról, hogy miként tapasztalja meg a szerelmet, hogyan legyen romantikus és így tovább, az Istenben való hit iránti vágy pedig teljesen elveszik. Jók ezek a következmények? Olyasmi ez, amit az emberek látni kívánnak? (Nem.) Az elcsábulás és a kísértésbe esés következményei olyasmik, amiket az emberek meg tudnak előzni? Képesek az emberek irányítani ezeket a következményeket? Tőlük függ vajon a döntés? Elérhetik vajon azt a szintet, hogy a szívükben képesek legyenek leállni, amikor úgy kívánják? Ezt senki sem tudja elérni. Ez a következmény az emberekre nézve az efféle helytelen kapcsolatok okozta zavarásoknak. Amikor Isten hiányzik az ember szívéből, és az ember nem kívánja többé olvasni Isten szavait, akkor melyek a következmények? Akkor is van remény az üdvösségre? Az üdvösségre való remény nullává válik. Minden elveszik; a korábban megértett kevés doktrína, az elszántság és az elhatározás, hogy az ember feláldozza magát Istenért, valamint az Isten üdvösségének elnyerése utáni vágy mind elveszik – ezek a következmények. Az emberek eltávolodnak Istentől, és a szívükben elutasítják Őt, és Isten is elutasítja őket. Ez nem az a következmény, amelyet bárki, aki hisz Istenben és követi Őt, látni szeretne, és nem is olyan tény, amelyet Isten

bármely követője el tud fogadni. Amint azonban az emberek efféle kísértésbe esnek és a helytelen kapcsolatok örvénye magával ragadja őket, nehéznek találják a kiszabadulást, és még inkább képtelenek uralkodni magukon. Az efféle helytelen kapcsolatokat ezért korlátozni kell. Súlyos esetekben azonnal és gyorsan ki kell takarítani a gyülekezetből azokat, akik következetesen zavarják és zaklatják az ellenkező neműeket, hogy ne zavarják a gyülekezeti életet, és még inkább, megelőzendő, hogy még több ember a kísértés hálójába kerüljön. Észszerű ez a megközelítés? (Igen.)

A vezetők és a dolgozók felelősségeinek tizenkettedik tételében a vezetőknek és a dolgozóknak minden egyes feladatban minden tőlük telhető erőfeszítést meg kell tenniük annak biztosítása végett, hogy Isten választott népe normális gyülekezeti életet folytathasson, megóvva a testvéreket a gyülekezeti életbe történő bármilyen beavatkozástól vagy zavarástól. Ez azt jelenti, hogy megóvnak minden olyan testvért, aki normális gyülekezeti életet tud élni. Pontosan mit kell megóvni? A testvéreket kell megóvni, hogy békességben Isten elé járulhassanak az összejövetelek során, és békében imádkozva olvashassák és megoszthassák Isten szavait; ezzel egyidejűleg a testvérek legyenek képesek egységes szívvel és elmével imádkozni Istenhez, keressék Isten szándékait, kérjenek megvilágosítást és megvilágítást Istentől, nyerjék el Isten jelenlétét, és részesüljenek Isten áldásaiban és útmutatásában. Ez az összes testvér legnagyobb és legfontosabb érdeke, és ez mindenki számára alapvető; arra vonatkozik, hogy meg lehet-e menteni őket, és hogy lehet-e jó rendeltetési helyük. Ezért szigorúan meg kell fékezni, el kell szigetelni, illetve ki kell takarítani azokat, akik helytelen kapcsolatokat alakítanak ki a gyülekezeten belül; különösen azokat kell szigorú felügyelet alatt tartani, akik nemek közötti kapcsolatokat alakítanak ki. Mit jelent a felügyelet? Ha csak enyhe esetről van szó, le kell leplezni és meg kell metszeni őket, valamint azonnal le kell állítani és korlátozni kell őket, és meg kell akadályozni, hogy hatást gyakoroljanak másokra. Amennyiben súlyos az eset, határozottan és habozás nélkül kell cselekedni; a lehető leghamarabb ki kell takarítani őket a gyülekezetből, megelőzendő, hogy több embert megzavarjanak. Ha zavarásokat kívánnak okozni, hadd tegyék odakinn a világban, zavarjanak, akit csak szeretnének; elég csupán annyit mondani, hogy a gyülekezeti életben az igazságra törekvő testvéreket nem szabad megzavarniuk. Ez a vezetők és a dolgozók munkáját illető elsődleges alapelv és cél ennek a tizenkettedik felelősségnek a tekintetében.

B. Homoszexuális kapcsolatok

A helytelen kapcsolatok kérdését illetően, amiről leginkább az imént beszéltünk, az a nemek közötti helytelen kapcsolatok kialakítása volt. Ahol az csábítással, kecssegetéssel, kérkedéssel, és az ellenkező neműekkel való incselkedéssel jár; aktívan közeledve és próbálkozva közel kerülni hozzájuk; és gyakran szándékos vagy nem szándékos törekvéssel arra, hogy az összejöveteleken a közelükben üljenek; ráadásul nemcsak egy személy elcsábításáról, hanem arról van szó, hogy az ember az első kísértet

kudarca esetén áttér egy másikra, így aztán az ellenkező neműek közül sokakat érzaklatás a gyülekezetben, akkor ez a probléma súlyossá vált. Ez lefedi a nemek közötti helytelen kapcsolatokat. Az ellenkező neműekkel való kapcsolatok mellett léteznek helytelen kapcsolatok az azonos nemű emberek között is. Ha két azonos nemű ember különös baráti viszonyban van, régóta ismeri egymást és elég közel állnak egymáshoz, akkor helyénvaló, hogy gyakran érintkeznek. Ha azonban ez egyszer kéjszív testi kapcsolat kialakításáig fajul, az efféle kapcsolatokat helytelennek kell minősíteni. Ha két azonos nemű ember között gyakori a testi kapcsolat, egészen oly mértékig, hogy általában provokatív természetű nyelvet használnak egymás között, és gyakran látni őket egymást átkarolva, vagy még egyértelműbb viselkedésformákat és megnyilvánulásokat tanúsítanak, akkor idővel mindenki számára nyilvánvalóvá válik: „Nem arról van szó, hogy ezek ketten segítik egymást, illetve, hogy a személyiségük összeillő; nem a normális emberi mivolt keretein belül érintkeznek. Ez homoszexualitás!” Immár a legtöbb ember érti, hogy a homoszexualitás helytelen kapcsolat, és természetét tekintve még súlyosabb és helytelenebb, mint a különböző neműek közötti kapcsolat. Ha léteznek ilyen kapcsolatok a gyülekezetben, pestisként terjedhetnek, egyeseket efféle kísértésbe és csábításba vezetve. Vannak, akik azt mondják, hogy a múltban volt közük homoszexualitáshoz, ám nem önként voltak részesei. Félretéve azt, hogy valóban homoszexuálisok-e, illetve, hogy milyen a szexuális irányultságuk, ha csábítás hatására efféle kísértésbe tudnak esni – egyelőre félretéve azt, hogy önként vagy passzívan tették-e –, az akkor is mindenképp megzavarta őket. Abbéli állításukból ítélve, hogy nem önként tették, áldozatok voltak. Ezért ha homoszexuális emberek azonos neműeket csábítanak és kecsegtetnek, akkor azok, akiket elcsábítanak – bár maguk nem feltétlenül homoszexuálisok –, homoszexuálissá válhatnak, miután egy homoszexuális ember elcsábította őket. Hát nem veszélyes helyzet ez? Miért mondjuk, hogy ezek az emberek homoszexuálisok? Amikor heteroszexuális egyének csábítanak el sok embert, az a promiszkuitás körébe tartozik, ami helytelen kapcsolatot jelent. Amikor tehát két olyan azonos nemű ember megfogja egymás kezét és megöleli egymást, akik közeli kapcsolatban vannak és jól kijönnek egymással – ami teljesen normális –, ez hogyan fajulhat odáig, hogy homoszexuálisnak nevezzék őket? A közöttük lévő szexuális kapcsolat miatt – amikor a kapcsolat erre a szintre lép, homoszexuálissá válik. Ha átkarolják egymás vállát, egymás nyakába kapaszkodnak vagy a derekuknál fogva tartják egymást, az nem normális testi kapcsolat azonos nemű egyének között, sokkal inkább vágy vezérelte testi kapcsolat, amely más természetű, ezért a helytelen kapcsolatok közé tartozik. Vajon a legtöbb ember számára a gyülekezetben építő jellegű vagy sem az, ha ilyen homoszexuális embereket lát? (Nem, nem építő.) Vajon a legtöbben megzavarva éreznék magukat, miután ezt látták? Ha nem tudnák a helyzetről, az illető pedig átkarolná a nyakad vagy a derekad, sőt akár arcon csókolna, zavarna az téged? (Igen.) Miután megzavartak, vajon nyugodt vagy nyugtalan lenne a szíved? (Undorodnék.) Nos, akkor lenne-e olyan érzésed, hogy vétkeztél? Ha nem pontosan

érted, mi a lényege az efféle problémának, és csak megérintettél valakit vagy testileg érintkeztél valakivel, aki veled azonos nemű, anélkül, hogy utána sokat gondoltál volna erre, akkor nincs nagy gond. Ha azonban gondolsz rá, és folyamatosan gondolkodsz, majd aztán nem tudod elengedni az illetőt – ahhoz hasonló módon, ahogyan az ember az ellenkező neműek után sóvároghat, attól függetlenül, hogy a szubjektív tudatodban ellenállsz-e, vagy sem –, akkor az, hogy ilyen gondolatok merülnek fel benned, annak a jele, hogy már megzavartak, nem igaz? Ezért a homoszexuális kapcsolatok természete, ez a fajta helytelen kapcsolat sokkal súlyosabb. Egyesek nem látják a heteroszexuális emberek közötti promiszkuitás és a homoszexualitás közötti különbséget, és egyenlőként kezelik ezt a két kérdést. A homoszexualitás problémája azonban valójában sokkal súlyosabb, mint a heteroszexuálisok közötti promiszkuitás ügye.

Ha homoszexuális kapcsolatokat kialakító egyének jelennek meg a gyülekezetben, és nem korlátozzák őket, mindenkre fenyegetést jelentenek, és mindenkinek zavarásokat okoznak. Miféle zavarásokat? Kívülről a legtöbb ember semmiféle problémát nem érzékel az emberi mivoltukkal kapcsolatban, amikor kapcsolatba kerül velük, a hosszabbra nyúló kölcsönhatás azonban összezavarja a gondolataikat, és elsötétíti a szívüket. Elveszítik az istenhit iránti lelkesedésüket, és anélkül, hogy bármiféle különösebb problémával találkoznának, nem lesznek hajlandók hinni Istenben, elveszítik az érdeklődésüket Isten szavainak olvasása iránt, a szívükben egyre távolabb érzik magukat Istentől, és a hitük feladására vonatkozó gonosz gondolatokat táplálnak. Ezért a gyülekezeten belüli efféle helytelen homoszexuális kapcsolatokat nem csupán le kell állítani és korlátozni kell; azokat is azonnal el kell takarítani a gyülekezetből, akik ilyeneket alakítanak ki. Ez feltétlenül így van. Amint ilyen egyénekre derül fény, az általuk végzett kötelességektől, illetve a státuszuktól függetlenül azonnal el kell takarítani őket a gyülekezetből, kíméletlenül! Ez a gyülekezet előírása. Miért van érvényben ez az előírás? Szilárd alapokon nyugszik. Isten férfinek és nőnek teremtette az embert; miután megteremtette Ádámot, a társa Éva lett, nem pedig egy másik Ádám. Isten szavain alapszik, és tökéletesen pontos dolog efféle lépést tenni azokkal szemben, akik homoszexuális kapcsolatot alakítanak ki. Egyesek talán ezt kérdik: „Miért nem kaphatnak ezek az emberek esélyt a bűnbánatra? Fiatalok; hát nem kellene megengedni nekik, hogy elkövessenek néhány nevetséges tettet?” Nem! Egyéb nevetséges tetteket a körülmények és a jellegük függvényében lehet másként kezelni, ám ez a konkrét nevetséges tett egyáltalán nem csupán egy akármilyen nevetséges tett; egyáltalán nem tolerálható, és bárkit, aki efféle tettet követ el a gyülekezeten belül, azonnal el kell takarítani! Ha egy egész gyülekezetet homoszexuális emberek alkotnának, akkor az összeset eltakarítanák. Ilyen gyülekezetre nincs szükség, még csak egyre sem! Ez az alapelv. Egyesek így szólnak: „Némelyek csak egy emberrel alakítanak ki homoszexuális kapcsolatot, és nem csábítottak el másokat, illetve senki mást nem kezdtek el zavarni. Vajon ezekkel az egyénekkel foglalkozni kell, és ki kell takarítani őket?” Ha valóban homoszexuálisok, akkor az, ha megengedik nekik, hogy a gyülekezetben maradjanak, olyan, mintha időzített bombát

helyeznének Isten választott népe közé – előbb-utóbb biztosan fel fog robbanni. Még ha nem is zavartak meg, csábítottak el vagy zaklattak senkit a velük azonos neműek közül, az nem jelenti azt, hogy a jövőben nem fogják ezt tenni. Lehetséges, hogy még nem találtak olyasvalakit, akit kedvelnek, aki tetszik nekik, illetve az időzítés nem megfelelő, és még mindig mindenből hiányzik a kölcsönös ismeretség és megértés. Ha azonban az ilyen emberek számára egyszer megfelelő és alkalmas az időzítés, akkor lépni fognak. Az efféle egyéneket ezért egyáltalán soha nem szabad megtérni a gyülekezetben, illetve nem szabad megengedni nekik, hogy ott maradjanak, mivel természetellenesek, és nem emberiek. A gyülekezet nem akar ilyen embereket. Az, ha így kezeljük az efféle helytelen kapcsolatokat kialakítókat, nem helytelen és nem túlzó. Egyesek azonban ezt mondják: „Néhány homoszexuális egészen jónak tűnik; nem tettek semmi rosszat, betartják a törvényeket és az előírásokat, az idősek iránt tiszteletet, a fiatalok iránt pedig szeretetet tanúsítanak, mindig jót cselekednek, néhányuknak még adottságai és készségei is vannak, egyesek pedig különösképp adakozók és segítőkészek a gyülekezetben. Engednünk kellene, hogy a gyülekezetben maradjanak.” Helyes ez az elgondolás? (Nem.) A gondolataid helyességétől vagy helytelenségétől függetlenül át kell tudnod látni a homoszexuális emberek természetét. A gyülekezetnek a homoszexuális kapcsolatot kialakító egyéneket illető gyakorlati alapelve az, hogy ki kell takarítani őket. Ez egy olyan adminisztratív rendelet, amelyet senki sem sérthet meg; mindenkinek ezen alapelv szerint kell gyakorolnia.

Az emberek számára a helytelen kapcsolatok e két fajtájának a megnyilvánulásait a legkönnyebb felismerni, átlátni és jellemezni, amelyekről az imént beszéltünk. Ami azokat illeti, akik ilyen helytelen kapcsolatokat alakítanak ki, az egyik dolog az, hogy a vezetők és a dolgozók eleget kell tegyenek a felelősségüknek azzal, hogy a kezelésük végett afféle intézkedéseket hoznak, mint hogy leállítják, korlátozzák, elszigetelik és kitakarítják őket. A másik az, hogy a testvéreknek is fel kell ismerniük azokat, akik ezt a kétféle helytelen kapcsolatot kialakítják, és távol kell maradniuk tőlük, elkerülendő, hogy elcsábítsák őket, és kísértésbe essenek, ami hatással lehet az Istenbe vetett hitükre, valamint az igazságra való törekvésükre az üdvösség elérése érdekében. Ha az ember egyszer kísértésbe esik, nehéz kivergődni belőle. A legtöbb embernek képesnek kell lennie felismerni ezt a két embertípust. Ne tegyetek úgy, ahogyan az emberek a társadalomban viselkednek, amikor azt színlelik, mintha nem látnák, hogy ki kivel flörtöl, helyes nézőpont vagy álláspont híján azok irányában, akik szabados nemi életet élnek, és képesek arra, hogy normális kapcsolatot tartsanak efféle egyénekkal, amíg a saját érdekeik nem érintettek, és úgy beszélnek, ahogyan az ember általában tenné, mintha semmi baj nem lenne. Vannak ezeknek az embereknek alapelveik arra vonatkozóan, ahogyan másokat kezelnek? Egyáltalán nincsenek. Az összes nem hívő a világi ügyekre vonatkozó filozófiák szerint él, próbál senkit sem megsérteni, hogy óvja magát, Isten háza azonban teljesen különbözik a nem hívő társadalomtól. Isten házában az igazság uralkodik. Isten azt követeli meg az emberektől, hogy az igazságalapelvek szerint

bánjanak másokkal. Isten választott népének egésze elfogadja az igazságot, és felszerelkezik vele, felhasználja azt arra, hogy felismerjen és kezeljen másokat, nemcsak azért, hogy fenntartsa a gyülekezeti életet és óvja a testvéreket, hanem ami még fontosabb, hogy megóvja magát a kísértés elszenvedésétől, valamint elkerülje azt, hogy kísértésbe csalogassák. Minél korábban fel tudod ismerni az efféle egyéneket és el tudsz távolodni tőlük, annál inkább képes leszel távol tartani magad a kísértéstől, és védett leszel. Így kell bánnod a helytelen kapcsolatokat kialakító egyénnel; ez áll összhangban az igazságalapelvekkel, és ez igazodik Isten szándékaihoz.

C. Anyagi érdekeltségen alapuló helytelen kapcsolatok

A helytelen kapcsolatok másik típusa az anyagi érdekeltségen alapszik. Az emberek afféle dolgokat tesznek, mint hogy érdekek kedvéért hízelegnek, magasztalnak, dicsérnek és egymás kegyeibe férkőznek. Az efféle aljas magatartás és elvetemült légkör behozatala a gyülekezeti életbe súlyos hatást gyakorol másokra, akik csendesen olvassák Isten szavait, vagy a megosztott tapasztalatokat hallgatják. Amint anyagi érdekeltségen alapuló kapcsolat jön létre, az érintett egyének a saját előnyük végett gyakran fognak afféle dolgokat mondani vagy tenni, amelyek ellenkeznek a vágyaikkal. Ha például valaki azt látja, hogy egy másik ember valamilyen módon hasznára lehetne a vállalkozásának vagy az érdekeinek, akkor előfordulhat, hogy az illetőt választja vezetőnek, egy konkrét kötelességre jelöli őt, vagy bármivel egyetért, amit az illető mond, azt állítva, hogy az helyes, függetlenül attól, hogy megfelel-e az igazságnak, hogy hízelegje magát. Sok olyasmit megtesz azért, hogy hízelegje magát neki, ami nem felel meg az alapelveknek, és ellenkezik az igazsággal, ami zavarja Isten választott népét az emberek, események és dolgok tisztán látásában, valamint az igazságba való belépésben. A rossz és eltorzult dolgokat helyesként jellemzi, az emberi elképzeléseket és képzelődéseket úgy írja le, mintha azok összhangban állnának Isten szándékaival és így tovább, így megzavarva az emberek gondolatait, valamint a törekvésük helyes irányát és célját. Mindezek a viselkedésformák abból fakadnak, hogy anyagi érdekeltségen alapuló kapcsolatot tart fenn. A saját érdekei védelme és fenntartása érdekében képes a lelkiismerete ellen szólni és az alapelvekkel szemben cselekedni. Az, amit mond és tesz, zavarásokat és rombolást okoz a gyülekezeti életben, ami végül odáig vezet, hogy több ember képtelen közölni Isten szavait, imádkozva olvasni Isten szavait, illetve normális és rendes módon megosztani a személyes tapasztalatait, ez pedig veszteségeket eredményez az emberek életbe való belépésében. Amikor az emberek a személyes tapasztalati megértésükről beszélnek, gyakran találkoznak az emberek anyagi érdekeltségeiből eredő akadályokkal; egyesek szóbeli akadályok, mások viselkedésbeliek, megint mások pedig célokkal és irányokkal kapcsolatosak. Az embereket gyakran félbeszakítják, amikor közlik az igazságot és imádkozva olvassák Isten szavait, gyakran eltérítik őket a témától, és gyakran befolyásolják őket különböző mértékben. Ezért korlátozni kell azokat, akik anyagi érdekeltségen alapuló helytelen kapcsolatokat és ezekhez kapcsolódó viselkedést

alakítanak ki. Az ilyen problémákkal szembesülő gyülekezetvezetők ne hunyjanak szemet, és semmiképp se nézzenek el efféle gonoszságot, megbocsátva az efféle dolgok előfordulását a gyülekezeti életben. Ehelyett legyenek éberek és figyelmesek, és azonnal állítsák le és korlátozzák őket.

Az anyagi érdekeltségen alapuló helytelen kapcsolatok kialakítása gyakori jelenség a gyülekezetben. Ha például valaki azt tervezi, hogy indul a következő gyülekezetvezetői választáson, megkörményezhet egy csoportot, és elárulhatja nekik az elgondolásait. Ezek az emberek nem ostobák; értésére adják: „Ha téged választunk, milyen előnyöket biztosítasz majd számunkra?” Így egy anyagi érdekeltségen alapuló kapcsolat formálódik közöttük. Az anyagi érdekeltségeiket fenntartandó az összejövételek során gyakran azonos álláspontra helyezkednek az ügyekkel kapcsolatosan. Anélkül, hogy a többiek tudatában lennének, illetve ismernék a hátteret, folyton arról beszélnek, hogy milyen jó is az egyik ember, hogy azt, amit egy másik tesz, miként engedi és áldja meg Isten, ki tett felajánlásokat, és mennyit ajánlott fel, ki milyen hozzájárulást tett Isten házához, gyakorta zengve dicshimnuszot egymásról, és méltatva egymást. A gyülekezeti életben ezeket a dolgokat gyakran az általuk korábban elért egyetértés, valamint a kölcsönös érdekeik fenntartása szolgálatában hangoztatják. Előfordulhat például, hogy ezt mondja: „Ha engem választasz meg vezetőnek, amint elfoglalom a helyemet, csoportvezetővé teszek.” Hát nem mind személyes nyereséget keresnek? Az érdekeik érvényesítése érdekében nem kell vajon bizonyos dolgokat mondaniuk, illetve megtenniük bizonyos lépéseket? Így aztán az összejövételek során különféle megnyilvánulásokat tanúsítanak, amelyek mind azt célozzák, hogy fenntartsák az általuk korábban elért egyetértést és a szóban forgó érdekeket. Mielőtt a céljukat elérik, a legtöbb általuk tett dolgot érdekek mozgatják. Tehát nem igencsak helytelenek a szándékok és a célok a mögött, amit mondanak és tesznek? Nem helytelen a közöttük létrejött kapcsolat? Vajon a gyülekezeten belül nem kellene korlátozni az efféle helytelen kapcsolatokat? Egyesek azt kérdik: „Hogyan tudjuk korlátozni, ha nem derül ki?” Az ilyen ügyeket, hacsak egyáltalán nem történnek meg, ha egyszer nekilátnak, fel lehet deríteni, és le fogják leplezni. Ha az emberek megfelelően közlik az igazságot, valamint a személyes megértéseiket és tapasztalataikat, anélkül, hogy bármi, az igazsághoz nem kapcsolódó dolgot belekevernének, akkor ezt mindenki érzékelni tudja. Ha hamisságok állnak fenn, az emberek azt is képesek felismerni. Ezért a kölcsönös érdekek fenntartása miatt keletkező különféle ügyleti kapcsolatokat is korlátozni kell a gyülekezetben; legalábbis az érintetteket figyelmeztetni kell és el kell beszélgetni velük, hadd ismerjék fel a saját problémáikat, és értsék meg az efféle tevékenységekben való részvétel súlyos következményeit, közben a testvéreknek is lehetővé téve, hogy tisztán lássák ezeknek a dolgoknak a természetét. Milyen hatása van az efféle tevékenységnek a legtöbb emberre? Arra készteti az embereket, hogy azt higgyék, nincs sok különbség a gyülekezet és a társadalom között, mivel mindkettő olyan hely, ahol mindenki kihasználja egymást, és az emberek a saját előnyeik érdekében ügyletekbe bonyolódnak. Ez a viselkedés nem

mérsékelt zavarás, hanem súlyos zavarást jelent a gyülekezeti életre. Mondjátok meg Nekem, jó ember vajon az, aki állandóan megkörnyékezi az embereket, hogy elnyerje a szavazataikat egy választáson, és szokatlan eszközöket használ a választás manipulálására és a vezetői pozíció megszerzésére? Az ily módon választott vezetők nyilvánvalóan nem jó emberek. Számíthatnak bármi jóra azok a testvérek, akik a kezeik közé kerültek? Ha valaki szokatlan eszközök révén válik vezetővé, ahelyett, hogy az alapelvek alapján választanák meg – az ilyen vezető biztosan nem jó ember. Ha megengedik neki, hogy ő vezessen, az egyenértékű azzal, mintha a testvéreket nyíltan átadnák egy gonosz embernek, egy antikrisztusnak, és a legtöbb embert tényleg a Sátán kezére juttatja; egy ilyen forgatókönyvvel a gyülekezeti életük gyümölcsei magától értetődőek lesznek. Ez az érdekekhez kötődő helytelen kapcsolattípus. Akár csoportok, akár egyének között – amint az emberek közötti kapcsolatokban érdekek játszanak szerepet, a tetteikben inkább a személyes előnyök felé hajlanak majd, mintsem az Isten háza érdekeinek fenntartását célzó alapelvekkel összhangban cselekednének. Az efféle kapcsolatoknak nem a normális emberi mivoltához tartozó lelkiismeret és józan ész az alapja, hanem mind a lelkiismerettel, mind a józan ésszel, az igazságalapelvekkel pedig még inkább ellentétesek. Amit mondanak, tesznek és bemutatnak, a szándékaikkal, céljaikkal, indítékaikkal, eredőikkel és a többivel együtt mind érdekek által vezéreltek; ezek a kapcsolatok tehát helytelenként határozhatók meg. Mivel az efféle kapcsolatok alakulása zavarja Isten választott népét a gyülekezeti élet folytatásában, és a legtöbb ember számára megnehezíti Isten szavainak olvasását és az igazság közlését csendességben Isten előtt, ezért korlátozni kell az efféle helytelen kapcsolatokat a gyülekezeten belül. Súlyos és gonosz emberi viselkedésnek minősülő esetekben figyelmeztetést kell kiadni, ha pedig az érintettek mindezek ellenére sem tartanak bűnbánatot, akkor ki kell takarítani őket a gyülekezetből.

D. Egyének közötti gyűlölet

A helytelen emberi kapcsolatoknak különböző megnyilvánulásai vannak. Egy másik közülük a személyes gyűlölet. A családokon belül például súrlódások vagy viták merülhetnek fel az anyósok és a menyek között, sógornők vagy fivérek között, illetve szomszédok között is felmerülhetnek ilyesmik. Alkalmanként ez akár gyűlöletté fajul, és ellenségekhez hasonlóan ezek az emberek azután képtelenek együttműködni vagy együtt dolgozni, oly mértékig, hogy még csak szembe sem bírnak nézni egymással, amikor pedig ez történik, veszekednek és viaskodnak. Amikor az összejöveteleken találkoznak, a szívüket akkor is gyűlölet tölti el, és képtelenek lecsendesíteni magukat Isten előtt, hogy élvezzék Isten szavát, valamint elgondolkodjanak önmagukról, és megismerjék önmagukat, és természetesen képtelenek elengedni az előítéleteiket és a gyűlöletüket, hogy normális összejövetel részesei legyenek. Ehelyett amikor csak találkoznak, veszekedésbe és összetűzésbe keverednek, leleplezik egymás hiányosságait és támadják egymást, sőt, szidják egymást, ami mélyreható negatív hatást gyakorol Isten választott

népére. Az ilyen emberek álhívők, nem hívők. Ami azokat illeti, akik őszintén hisznek Istenben és szeretik az igazságot, bármi történik is, vagy bárkivel is van vitájuk, illetve bárkivel szemben is táplálnak előítéleteket, képesek keresni az igazságot, elgondolkodni önmagukról és megismerni önmagukat, és az igazságalapelvekkel összhangban megoldani a problémákat. Ha valami rosszat tettek és tartoznak valakinek, képesek proaktívan elnézést kérni és beismerni a hibáikat; semmiképp nem folyamodnak ahhoz, hogy vitákat vagy gondot okozzanak az összejöveteleken. Teljességgel a szentek méltóságán aluli dolog vitákba bocsátkozni és csetepatét okozni a gyülekezetben; az efféle viselkedés súlyos szégyent hoz Istenre. Azokból, akik így viselkednek, nagy mértékben hiányzik az emberi mivolt, a lelkiismeret és a józan ész; egyáltalán nem őszinte istenhívők. Ez a probléma viszonylag gyakoribb az új hívők körében. Mivel az új hívők nem értik az igazságot és nem tisztultak meg a romlott beállítottságuktól, sok dolog miatt könnyen vitába keverednek, sőt engedik, hogy a forrófejűségük utat törjön, és viaskodásba keveredjenek. Ha nem oldják fel ezeket a romlott beállítottságokat, akkor az emberek gyűlöletet fognak táplálni a szívükben, és még amikor gyülekezeti életet élnek, akkor is vég nélküli vitákba bonyolódnak majd ezzel a forrófejűséggel és gyűlölettel. Ez hatást gyakorol a gyülekezeti életre, befolyásolva Isten választottjait, akik eszik és isszák Isten szavát, dicsőítik Istent, és megosztják a tapasztalati megértésüket Isten szavairól. Ez Isten választott népének életbe való belépésére is közvetlen hatással van. Néhány új hívő könnyedén vitába keveredik kisebb dolgokkal kapcsolatos nézetkülönbségek miatt. Például mielőtt egy összejövétel elkezdődik, egyesek egy bizonyos himnusz akarnak énekelni, míg mások inkább egy másikat részesítenek előnyben – még egy ilyen jelentéktelen ügy is könnyedén vitákhoz vezethet. Hasonlóképp, valamely dolgot illető eltérő vélemények időnként hamar vitába fordulhatnak, sőt, az is vitatkozást szíthat, ha meggondolatlan beszéd következtében megsértenek valakit. Az új hívők körében gyakoriak az efféle esetek. Amikor viták merülnek fel az összejövetelek során, azok természetesen megzavarják a gyülekezeti életet. Nem zavarja ez vajon Isten választott népét is? A gyülekezeti életet azok zavarják meg a legkönnyebben, akik hajlamosak a veszekedésre, valamint a helyes és a helytelen vitatására. Csak a saját hiúságuk és tekintélyük kielégítésével törődnek, anélkül, hogy figyelembe vennék Isten választott népének érdekeit. Azzal, hogy így viselkednek, vajon nem okoznak zavarásokat a gyülekezeti életben? (De igen.) A gyülekezet az a hely, ahol a testvérek összegyűlnek, hogy egyék, igyák és élvezzék Isten szavait; annak a helye, ahol alávetik magukat Istennek, és imádják Őt. Egyáltalán nem a személyes panaszok kiszellőztetésének helye, és biztosan nem veszekedésre, illetve arról való vitatkozásra szolgál, hogy mi helyes és mi helytelen. Amikor efféle emberek ily módon zavarásokat okoznak, az milyen következményekhez vezet? Közvetlen eredménye az öröm hiánya az összejövetelek során; oda vezet, hogy Isten választott népe képtelen épülést elérni az életben, sőt, azt eredményezi, hogy a legtöbb ember képtelen békére lelni, és leírhatatlanul szenved. Idővel egyesek negatívvá és gyengévé válnak, sőt, vonakodnak összejövetelekre járni.

Ez a helyzet a legtöbb gyülekezetben jellemző, és olyasmi, amit Isten választott népének egésze megtapasztalt. Hogyan kell tehát megoldani a gyakori viták és viaskodások problémáját az összejöveteleken? Ki kell választani Isten szavainak a problémához kapcsolódó több passzusát, és az összejövetelek során többször együtt elolvasni; azután beszéljen mindenki az igazságról, megosztva a megértését. Ez a megközelítés hozhat némi eredményt. Nemcsak azok ismerhetik fel a vétkeiket és érezhetnek bűntudatot, akik veszekedésre hajlamosak, hanem még a szemlélők is elgondolkodhatnak, hogy hasonló helyzetekben vajon felfedték-e a romlott beállítottságaikat, illetve hogy képesek-e veszekedni másokkal – ily módon a szemlélődők is megismerhetik önmagukat. Függetlenül attól, hogy valaki érintett-e a vitákban, vagy sem, miután több alkalommal több passzust elolvas Isten szavaiból, felismerheti a saját romlott beállítottságait, és láthatja, hogy a romlott beállítottságok szerinti élet csakugyan azt jelenti, hogy híján van a lelkiismeretnek és a józan észnek, és a legcsekélyebb emberi mivolt sincs benne. A gyülekezeti élet ily módon történő megélésének hatásai nem rosszak, ugye? Bár egy összejövetel elején adódhatnak viták, ha utána mindenki olvashatja Isten szavait, elcsendesedhet Isten előtt, hogy elgondolkodjon önmagáról, az igazsággal megoldhatja a problémákat és igazi bűnbánatot tarthat – ha ezek az eredmények elérhetők – akkor az normális gyülekezeti élet. Ezért bármi is történik az összejövetelek során, az nem feltétlenül rossz; amíg szívben és lélekben mindenki összejön az igazság keresésére, és néhányszor együtt olvassa Isten szavainak számos oda vonatkozó passzusát, akkor még ha a problémák nem is oldhatók meg teljesen, az emberek képesek lesznek valamelyest átlátni azokat, és lesz némi tisztánlátásuk – ez mindenki hasznára fog válni. Mondanátok, hogy az ilyen gyülekezeti életet nehéz megvalósítani? Ez egy rossz dolog jóra fordítása, egyfajta szerencse a szerencsétlenségben. Ennek azonban nem szabad arra készítenie az embereket, hogy azt az elgondolást szorgalmazzák, miszerint a viták és a szóváltások kívánatosak a gyülekezeti életben; ezt egyáltalán nem szabad szorgalmazni. A viták és a szóváltások könnyedén forrófejűség kitöréséhez és konfliktushoz vezethetnek, ami mindenki számára rossz, és személyes gyötrelmet okoz az érintetteknek. A legjobb megközelítés ezért az igazság keresése a problémák megoldása érdekében, az igazság megértése pedig hatékonyan meggátolhatja a hasonló eseteket a jövőben. A bölcs egyéneknek türelmes és toleráns hozzáállást kell tanúsítaniuk, amikor súrlódás és ütközés merül fel. Mivel nekik is romlott a beállítottságuk és könnyen megbánthatnak másokat, azonnal imádkozniuk kell Istenhez és keresniük kell az igazságot a problémák megoldása érdekében, amikor felfedik a romlott beállítottságukat. Ily módon, mire eljön az összejövetel ideje, a személyes neheztelés és gyűlölet mind eloszlik majd, egyfajta felszabadultság-érzéshez vezetve a szívükben, és megkönnyítve nekik, hogy békésen kijöjjenek a testvérekkel, ezzel elősegítve a harmonikus együttműködést. Amikor bárki azt látja, hogy egy testvér felfedi a romlott beállítottságát, szeretettel segítséget kell ajánlania, nem pedig megítélnie, elítélnie, illetve elutasítania őt. Megtörténhet, hogy a problémák egy-két

segítségnyújtási kísérlet után sem oldódnak meg, de türelemre és toleranciára akkor is szükség van. Amíg nem zavarja a gyülekezeti életet, illetve nem követ el szándékosan gonoszsgot, addig mindvégig türelemmel és toleranciával kell bánni vele – eljön majd a nap, amikor észhez tér. Ha valakinek az emberi mivolta gonosz és mindenféle segítséget visszautasít, nem fogadja el az igazságot, bárhogyan is közlik, akkor ő nem hisz őszintén Istenben, az ilyen egyénektől pedig távolságot kell tartani. Ha ismételten zavarja a gyülekezeti életet, akkor az alapelvekkel összhangban kell bánni vele és kezelni őt. Ha nem gonosz ember, hanem csupán gyakran mutatja meg a romlott beállítottságát, gyűlöli magát, ám pillanatnyilag nincs ereje máshogy tenni, akkor az ilyen egyéneket szeretettel támogatni kell; segítsetek nekik megérteni az igazságot, valamint tisztán látni és felismerni a romlottságuk megnyilatkozásait – ily módon fokozatosan csökkenni fognak a romlottságuk megnyilatkozásai. Ha ezek az emberek csak alkalmanként gyakorolnak hatást a testvérekre, meg lehet bocsátani nekik; amennyiben nincs nagyobb probléma az emberi mivoltukkal, és nem csalárd illetve gonosz emberek, akkor az igazság közlése révén támogatni és segíteni kell őket. Ha el tudják fogadni az igazságot, akkor szeretettel kell bánni velük. Ha azonban nem hajlandók bűnbánatot tartani és hosszú időn át negatív hatással vannak a gyülekezeti életre, akkor a gyülekezetvezetőknek figyelmeztetéseket kell kiadniuk és korlátozásokat kell bevezetniük. Ha makacsul nem hajlandók elfogadni az igazságot, akkor az efféle egyének gonosz emberek. A gonosz emberek senkivel sem tudnak kijönni, rothadt almák és démonok. Csak akadályozásokat és zavarásokat fog okozni az, ha a gyülekezetben tartják őket. Ezért azokat, akik az ismételt intések ellenére sem hajlandóak változni, gonosz emberként kell kezelni, és ki kell takarítani a gyülekezetből. Bárki, aki gyakran megzavarja a gyülekezeti életet és Isten választott népének életbe való belépését, álhívó és gonosz ember, és ki kell takarítani a gyülekezetből. Függetlenül attól, hogy ki az illető vagy miként viselkedett a múltban, ha gyakran megzavarja a gyülekezet munkáját és a gyülekezeti életet, visszautasítja a metszést, és folyton hibás érveléssel védekezik, akkor ki kell takarítani a gyülekezetből. Ez a megközelítés teljességgel a gyülekezeti munka normális előrehaladásának fenntartását, valamint Isten választott népe érdekeinek védelmét szolgálja, és teljes egészében megfelel az igazságalapelveknek és Isten szándékainak. Nem szabad, hogy néhány gonosz egyén vitái és oktan bajkeverése befolyásolja Isten választott népének életbe való belépését és a gyülekezet munkáját – nem éri meg, és Isten választott népével szemben is igazságtalan.

Ha gonosz emberek gyakran zavarásokat okoznak a gyülekezetben, ami eredménytelen gyülekezeti élethez vezet, az a legjobb megoldás, ha osztályozzuk az embereket és az összejöveteleket különböző csoportokra bontjuk: együtt gyülekeznek azok, akik szeretik az igazságot és őszintén végzik a kötelességeiket; együtt gyülekeznek azok, akik törekedni akarnak az igazságra, ám nem végzik a kötelességeiket; és együtt gyülekeznek azok, akik szeretnek akadályozásokat és zavarásokat okozni, pletykálnak másokról, valamint megítélnek és elítélnek másokat. Ily módon a gyülekezet elsődlegesen

három embercsoportra bontható – mondhatni, mindenkit a fajtája szerint osztályozva –, ezzel biztosítva azt, hogy ezek a csoportok ne zavarják egymást az összejövetelek során. A rossz emberi mivolttal rendelkező emberek – bármilyen meggondolatlanul is követnek el gátlást – nem lesznek hatással másokra, hanem csak maguknak ártanak. Egyeseknek ádáz a beállítottsága. Ha valaki valami olyasmit mond, ami bántja vagy sérti őket, akkor gyűlölni fogják az illetőt, és azon fognak gondolkodni, hogy miként támadhatnák és miként torolhatnak meg. Nem számít, miként közlik velük az igazságot vagy miként metszik meg őket, nem fogadják el azt. Előbb meghalván, mintsem bűnbánatot tartsanak, és folytatják a gyülekezeti élet megzavarását. Ez azt bizonyítja, hogy gonosz emberek. Nem tűrhetjük tovább az ilyen gonosz embereket. Ki kell takarítani őket a gyülekezetből az igazságalapelvekkel összhangban. Ez a probléma alapos megoldásának az egyetlen módja. Bármilyen hibát vagy rossz dolgokat követtek is el, az ádáz beállítottságú emberek senkinek sem fogják engedni, hogy leleplezze vagy megmetssze őket. Ha valaki esetleg leleplezi és megsérti őket, feldühödnek, bosszút állnak, és soha nem hagyják annyiban a dolgot. Nincs bennük türelem és tolerancia mások iránt, és nem tanúsítanak elnézést velük szemben. Milyen alapelve épül a magatartásuk? „Inkább lennék áruló, mint elárult.” Más szóval: nem tűrik, hogy bárki is megsértse őket. Hát nem a gonosz emberek logikája ez? Ez pontosan a gonosz emberek logikája. Senkinek sem szabad megsértenie őket. Számukra elfogadhatatlan, hogy bárki a legcsekélyebb mértékben is megpiszkálja őket, és minden embert gyűlölnék, aki megteszi. Járnunk fognak az illető után, és sosem hagyják annyiban az ügyet – a gonosz emberek ilyenek. A gonosz embereket el kell szigetelni, illetve ki kell takarítani, amint rájöttök, hogy gonosz emberek lényege lakozik bennük, mielőtt bármilyen nagy gonoszságot el tudnának követni. Ez minimálisra fogja csökkenteni az általuk okozott kárt; ez a bölcs döntés. Ha a vezetők és a dolgozók addig várnak a kezelésével, amíg egy gonosz ember valamiféle katasztrófát nem okoz, akkor passzívak. Ez azt bizonyítaná, hogy a vezetők és a dolgozók nagyon ostobák, a tetteik mögött pedig nincsenek alapelvek. Vannak olyan vezetők és dolgozók, akik egyszerűen ilyen ostobák és tudatlanok. Mielőtt kezelnék a gonosz embereket, ragaszkodnak hozzá, hogy megvárják, amíg meggyőző bizonyíték nincs a kezükben, ugyanis úgy vélik, hogy a lelkük csak ily módon lesz nyugodt. Valójában azonban nincs szükség meggyőző bizonyítékra ahhoz, hogy biztos lehess valaki gonoszságában. Megmondhatod a mindennapi szavaiból és tetteiből. Amint bizonyos vagy benne, hogy gonosz, kezddetted a korlátozásával vagy az elszigetelésével. Ez biztosítja majd, hogy sem a gyülekezet munkája, sem Isten választott népének életbe való belépése nem sérül. Egyes vezetők és dolgozók nem képesek felismerni, hogy ki gonosz, és nem is tudják időben kezelni a gonosz embereket. Következésképp a gyülekezet munkája és a gyülekezeti élet érintett, Isten választott népének életbe való belépése pedig akadályoztatott. Ez igen ostoba dolog. A hamis vezetők így végzik a munkát. Egyrészt híján vannak a tisztánlátásnak, másrészt talpnyalók, akik félnek attól, hogy megsértenek másokat. Amikor vezetőként szolgálnak, az efféle emberek először

is nem képesek valódi munkát végezni; másrészt pedig ártanak Isten választott népének. Még a gonosz emberek okozta zavarások problémáját sem tudják azonnal megoldani, sem a testvéreket nem tudják megóvni; az ilyen emberek nem alkalmasak arra, hogy vezetők és dolgozók legyenek. Mondjátok meg Nekem, ha valakit gonosz emberként jellemeznek, vajon akkor is szükséges közölni vele az igazságot, hogy segítsenek neki? (Nem.) Nem szükséges esélyt adni neki. Egyesekben túl sok a „szeretet”, folyton lehetőséget adnak a gonosz embereknek a bűnbánatra, de el tud ez érni bármilyen hatást? Megfelel ez Isten szavai alapelveinek? Láttál már olyan gonosz embert, aki képes valódi bűnbánatot tartani? Olyat még senki sem látott. Abban reménykedni, hogy gonosz emberek bűnbánatot tartanak olyan, mintha megszárnád a mérges kígyókat; mintha fenevadakat sajnálnál. Ez azért van, mert a gonosz emberek lényege alapján eldönthető, hogy a gonosz emberek sosem fogják szeretni a pozitív dolgokat, soha nem fogják elfogadni az igazságot, és soha nem fognak bűnbánatot tartani. A szótárjukban nem fogod megtalálni a „bűnbánat” szót. Bárhogyan is közlöd velük az igazságot, nem fogják félretenni a saját indítékaikat és érdekeiket, különféle okokat és kifogásokat fognak találni az önigazolásra, és senki sem tudja meggyőzni őket. Ha veszteséget szenvednek, az elviselhetetlen számukra, és vég nélkül gyötörni fognak másokat emiatt. Hogyan tudnának valódi bűnbánatot tartani az olyan emberek, akik semmilyen veszteséget nem hajlandóak elszenvedni? Rendkívül önző emberek azok, akik a saját érdekeiket mindenek fölé helyezik; gonosz emberek, és soha nem fognak bűnbánatot tartani. Ha már alaposan felfogtad, hogy az ilyen ember gonosz, és mégis esélyt adsz neki a bűnbánatra, az nem ostobaság vajon? Azzal egyenértékű, mintha egy fagyott kígyót melengetnél a kebleden, hogy aztán később megmarjon. Csak egy bolond tenne efféle butaságot. A gyülekezetben normális jelenség az, hogy Isten választottjai gyűlölnek a gonosz embereket, mivel a gonosz emberek híján vannak az emberi mivoltnak, és folyton erkölcstelen dolgokat tesznek. A gonosz emberek gyűlölése a helyes gondolkodásmód. Része annak, amivel az embereknek normális emberi mivoltukban rendelkezniük kell.

Mondjátok meg Nekem, miféle ember az, akiben semmiféle szeretet nincs a testvérek iránt? Miért nincs még csak egy szemernyi normális emberi kapcsolata sem a testvérekkel? Bárkivel is érintkezik, az efféle ember csak érdekekhez és ügyletekhez köti ezeket a kapcsolatokat; ha nincsenek benne érdekek vagy ügyletek, nem fog törődni az emberekkel. Hát nem gonosz ez a fajta ember? Egyesek nem törekednek az igazságra, és csak érzések szerint élnek; aki jól bánik velük, ahhoz közelednek, és aki segít nekik, arra jóként gondolnak. Az ilyen embereknek normális emberi kapcsolataik sincsenek. Csupán érzésekre alapozva élnek, képesek tehát vajon méltányosan és igazságosan bánni a testvérekkel? Ez teljesen elérhetetlen. Ezért bárki, akinek nincs normális emberi kapcsolata a testvérekkel, illetve azokkal, akik őszintén hisznek Istenben, lelkiismeret és józan ész, normális emberi mivolt nélküli ember, és biztosan nem olyasvalaki, aki szereti az igazságot. Ezek az egyének nem különböznek a pitiáner

csőcseléktől a nem hívók között; kapcsolatot tartanak bárkivel, aki hasznukra van, és figyelmen kívül hagyják azokat, akik nincsenek. Sőt, amikor látnak valakit, aki törekszik az igazságra, vagy valakit, aki tapasztalati tanúságtételeket tud megosztani – olyasvalakit, akit mindenki csodál és kedvel –, féltékennyé és gyűlölködővé válnak, és mindent megpróbálnak, hogy muníciót gyűjtsenek, amivel megítélhetik és elítélhetik ezeket az igazságra törekvő embereket. Hát nem ezt teszik a gonosz emberek? Az efféle emberekből hiányzik a lelkiismeret és a józan ész – rosszabbak a fenevadaknál. Nem tudnak helyesen bánni az emberekkel, nem tudnak normálisan kijönni másokkal, képtelenek normális emberi kapcsolatokat építeni Isten választott népével, és ráadásul képesek gyűlölni azokat, akik az igazságra törekednek. Az ilyen emberek biztosan nagyon egyedül érzik magukat, és magányosak a szívükben, folyton a Mennyre és más emberekre panaszkodva. Mi öröm vagy értelem van az életükben? Ezeknek az embereknek ádáz a beállítottsága, és bárkivel is érintkeznek, jelentéktelen ügyek miatt gyűlölet tud ébredni bennük, elítélve őt, és bosszút forralva ellene, csapásokat hozva rá. Az efféle gonosz egyének ízig-vérig ördögök, minden egyes nappal csapást hoznak a gyülekezetre, amíg maradnak. Ha hosszú időn át maradnak, a csapások végtelenek lesznek. A csapások csak azzal háríthatók el, ha kitakarítják őket a gyülekezetből. Továbbá vannak olyanok, akik kívülről civilizáltak tűnnek, ám különösen odavannak az előnyökért, ezért az Istenbe vetett hitük is az előnyökre való törekvést szolgálja. Ha egy ideje nem szereztek valamilyen indokolatlan előnyt, az arcukat ború fátyolozza, mintha valaki sok pénzzel tartozna nekik. Érzelmileg azonnal megérinti azt, aki meglátja a neheztelő és csüggedt arcukat. Mit gondoltok, milyen hatása lenne egy ilyen arc feltűnésének a gyülekezeti életben? Isten választott népének többsége biztosan kényelmetlenül érezné magát ennek láttán, és különböző mértékben megzavarná és befolyásolná azt, ahogyan Isten szavait olvassák, és az igazságról beszélgetnek. Különösen ami azokat illeti, akik nem gyökereztek meg az igaz útban – ha gyakran látnák ezt az állandóan borús arcot a gyülekezeti életben, az igen könnyen hatással lenne rájuk! A gyülekezetben több vidám személyiségű emberre van szükség, akik egyszerűen és nyíltan beszélnek, valamint több olyan emberre, akiknek a szívét béke és öröm tölti meg, és akiknek a szelleme szabad és felszabadult. Ez örömtelivé tenné a gyülekezeti életet. Azok az állandóan borús besavanyodott alakok imádkozzanak otthon Istenhez, és igazítsanak a gondolkodásmódjukon, mielőtt összejövetelekre jönnek. Így jó hangulatban lesznek, és nyerni fognak valamit az összejövetelből, ráadásul ez másoknak is hasznára válik majd; legalábbis nem fogják zavarni őket. Biztosítandó, hogy Isten választott népe normális gyülekezeti életet tudjon élni, a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell tanulniuk közölni az igazságot a problémák megoldásához. Ha valaki borús arccal érkezik az összejövetelre, a vezetőknek és a dolgozóknak elő kell lépniük és meg kell kérdezniük: „Segítségre van szükséged?” Ezt nevezzük mások szeretetből fakadó, proaktív segítségének. Ha a vezetők és a dolgozók azt látják, hogy valakinek problémája van és nem törődnek vele, kerülnek ezeket a savanyú alakokat és távol tartják magukat

tőlük, anélkül, hogy beszélnének velük az igazságról, hogy felvidítsák a napjukat, akkor nem végeznek tényleges munkát. A gyülekezeti munka hatékony végzéséhez a vezetőknek és a dolgozóknak mindenekelőtt azt kell megtanulniuk, hogy Isten választott népének bizalmasai legyenek, ahhoz hasonlóak, amit a nem hívők törődő kormányzati tisztviselőnek neveznek. Egyesek nem hajlandók ilyen szerepet játszani, mindig szívesebben lesznek szemlélődők – ily módon miként vezethetik hát Isten választott népét arra, hogy jó gyülekezeti életet éljenek? Valójában az, hogy valakinek van-e probléma a szívében, bizonyos mértékig kiül az arckifejezésére. Ha valakinek mindig komor az arca, az bizonyára azt jelenti, hogy sötét a szíve, egy cseppnyi világosság nélkül. Mosolyoghat vajon még az arca, ha egész nap a helyesről és a helytelenről folyó vitákba merül? Ezeknek az embereknek az arcát mindig sötét felhők borítják, pillanatnyi napsütés nélkül, és ez a kötelességük végzésére is kihat. Ha a vezetők és a dolgozók lassan reagálnak és oldják meg ezt a problémát, és emiatt a testvérek állandó zavarástól és kimondhatatlan nyomorúságtól szenvednek, az azt bizonyítja, hogy a vezetők és a dolgozók képtelenek tényleges munkát végezni, képtelenek problémákat megoldani az igazsággal, és teljességgel értéktelenek. Ha a vezetők és a dolgozók értik az igazságot és képesek felismerni a testvérek problémáit, valamint időben tudnak támogatást és segítséget nyújtani, nem csupán arra képesek, hogy segítsenek megoldani az emberek problémáit, hanem abban is tudnak segíteni, hogy az emberek megértsék az igazságalapelveket és eleget tegyenek a kötelességeiknek, akkor hatékony lesz a kötelességvégzésük és az ügyintézésük, a gyülekezeti munka pedig nem lesz érintett. Ha a vezetők és a dolgozók nem tudják azonnal felismerni és megoldani a problémákat, az hatással van a gyülekezet munkájára. Ha a vezetők és a dolgozók nem tudják felismerni és kezelni a problémákat, és ezzel kárt okoznak a gyülekezet munkájának és akadályozzák Isten választott népének életbe való belépését, akkor nem hagyták vajon cserben Istent és az Ő választott népét? Nincsenek híján az alapelveknek a dolgok kezelésében? A problémák azonnali és habozás nélküli kezelése, miután átlátják a lényegüket – ezt hívják felelősségteljességnek és hűségnek, és ez jelenti azt, hogy az ember olyan módon végzi a kötelességét, ami megfelelő színvonalú.

A mai beszélgetés témája a hatodik probléma – a helytelen kapcsolatok kialakítása. Ennek a típusnak a gyülekezeti életben felmerülő problémái alapvetően a következők: helytelen kapcsolatok a nemek között, azonos nemű kapcsolatok, anyagi érdekeltségen alapuló kapcsolatok és az egyének közötti gyűlölet. Akár testi vágyon, testi érdekeken vagy érzelmős testi összefonódásokon alapuló kapcsolatokról van szó, azok mind a helytelen kapcsolatok kategóriájába tartoznak, ugyanis túllépnek a normális emberi mivoltához tartozó lelkiismeret és józan ész körén. Ezeknek a helytelen kapcsolatoknak a létezése bizonyos mértékig felkavarhatja az embereket. Súlyosabb esetben megzavarhatja az emberek belépését az életbe, az igazságra való törekvésüket, valamint abbéli törekvésüket, hogy megismerjék Istent. A helytelen kapcsolatoknak ezek a különböző fajtái nem a lelkiismeretből vagy a józan észből erednek, és ellentmondanak

a normális emberi mivoltuknak. Az emberek számára nehéz elfogadni és gyakorolni az igazságot, amikor ezekben az abnormális kapcsolatokban élnek, és ez megzavarja őket a gyülekezeti élet folytatásában és az életben való növekedésre törekvésben is, valamint a gyülekezeti élet rendjét is zavarja. Ez hátrányos Isten választott népének életbe való belépésére nézve, és a gyülekezet munkájának is árthat. Mindezek miatt elengedhetetlen, hogy a vezetők és a dolgozók haladéktalanul felismerjék és kezeljék ezeket a problémákat.

Ami a helytelen kapcsolatokat illeti, már felsoroltunk különböző helyzeteket, és csoportosítottuk őket. Tudtok néhány példát mondani a tisztánlátás gyakorlására? Mi a tisztánlátás elsajátításának célja? Az, hogy képessé tegyen arra, hogy felismerjétek és meghatározzátok az emberek, események és dolgok lényegét, hogy pontos ítéletet hozzátok, majd az alapelveknek megfelelően kezeljétek őket. Ez a végeredmény. Kérdezte valaki ezt: „Egész nap csak a helyes és a helytelen kérdéseiről, ezekről a hétköznapi ügyekről beszélsz – nem vagyunk többé hajlandóak ezeket hallgatni; már összejövetelekre sem akarunk járni. Hát nem az igazságról kellene beszélned? Minek kell mindig ezekről a helyzetekről beszélni?” Láttatok ilyen embereket? Miféle emberek ők? (Olyan emberek, akiknek nincs lelki megértésük.) Ily módon beszélgetünk, és ők mégis képtelenek megérteni az igazságot – nem érik el egy normális ember intelligenciaszintjét; az efféle emberek teljesen haszontalanok. Kellene vajon még mindig prédikációkat hallgattatni azzal az emberrel, akinek az intelligenciaszintje nem éri el egy emberét? Talán ezt javasolná: „Az összejövetelek folyton az igazság közléséről szólnak, mindig afféle dolgokról beszélnek, mint az igazság gyakorlása – elegendem van abból, hogy ezt hallgassam. Többé nem vagyok hajlandó összejövetelekre jönni.” Ha valóban ilyen nézetet vall, akkor olyasvalaki, aki idegenkedik az igazságtól. Ami az ilyen embereket illeti: Isten háza nem ragaszkodik a részvételükhöz; gyorsan küldjétek el őket! Ha ők maguk nem hajlandóak összejövetelekre jönni, és nem fogékonyak arra, amit megvitatnak velük, mi nem ragaszkodunk hozzá – nem akarjuk zavarni őket. Az efféle emberek – még ha egy életen át hisznek is Istenben – nem fogják megérteni az igazságot, és nem fognak belépni a valóságba; ez elfecsérelt erőfeszítés. Ha teológiai ismereteket szeretnek hallgatni, akkor hadd menjenek és tanulmányozzák a teológiai ismereteket; egy napon, amikor nem jutnak hozzá az igazsághoz mint élethez, megbánják majd.

2021. május 29.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (15.)

Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Harmadik rész)

A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok

A legutóbbi összejegyzetben a vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségéről beszélgettünk: „Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátását ezeken keresztül és tanuljon belőlük.” Ezt a felelősséget illetően elsősorban a gyülekezeti élettel kapcsolatos különböző problémákról beszélgettünk, amelyeket tizenegy problémakörre osztottunk fel. Rajta, olvassuk el őket. (Az első: gyakori eltérés a témától az igazság közlése közben; a második: szavak és doktrínák hangoztatása az emberek félrevezetése és a megbecsülésük elnyerése érdekében; a harmadik: otthoni dolgokról szóló fecsegés, személyes kapcsolatok építése és személyes ügyek intézése; a negyedik: klikkek alakítása; az ötödik: a státuszért való versengés; a hatodik: helytelen kapcsolatok kialakítása; a hetedik: kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvétel; a nyolcadik: elképzelések terjesztése; a kilencedik: negativitásárasztása; a tizedik: alaptalan szóbeszéd terjesztése; és a tizenegyedik: a választások manipulálása és akadályozása.) Legutóbb az ötödik problémakörrel, azaz a státuszért való versengéssel, és a hatodik problémakörrel, azaz a helytelen kapcsolatok kialakításáról beszélgettünk. Ez a kétféle probléma az előző négy problémakörhöz hasonlóan szintén zavarásokat és bomlasztásokat okoz a gyülekezeti életben és a gyülekezet normális rendjében. Ha a kétféle probléma természetét nézzük, az általuk a gyülekezeti életnek okozott kárt, valamint az emberek életbe való belépésére gyakorolt hatásukat, mindkettő olyan embereknek, eseményeknek és dolgoknak minősülhet, amelyek akadályozzák és megzavarják Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét.

VII. Kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvétel

Ma a hetedik problémakörrel – a kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvételtől fogunk beszélgetni. Az efféle problémák általánosak a gyülekezeti életben és mindenki számára nyilvánvalóak. Amikor az emberek összejönnek, hogy egyék és igyák Isten szavát, a személyes tapasztalataikról beszélgessenek vagy megvitassanak egyes

aktuális problémákat, akkor az eltérő nézőpontok, illetve a helyesről és a helytelenről folytatott viták gyakran szóváltásokhoz és veszekedéshez vezetnek az emberek között. Ha az emberek nem értenek egyet és eltérő szemléletük van, ám az nem zavarja a gyülekezeti életet, vajon az is kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvételnek számít? Ez nem minősül annak; ez a normális beszélgetéshez tartozik. Ezért látszólag úgy tűnhet, hogy sok probléma kapcsolódik a hetedik problémakörhöz, valójában azonban csak azok tartoznak ehhez a problémakörhöz, amelyek a körülményeket és a természetüket illetően súlyosabbak, és ezért akadályozásokat és zavarásokat jelentenek. Most beszéljünk arról, hogy mely problémák azok, amelyek a természetük miatt ebbe a problémakörbe tartoznak.

Először is, ha megnézzük a kölcsönös támadásokban való részvétel megnyilvánulásait, az biztosan nem az igazságról való normális beszélgetésről vagy az igazság kereséséről, illetve arról szól, hogy az ember az igazság közlése alapján különböző megértésekkel vagy világossággal rendelkezik, illetve nem az igazságalapelvek kereséséről, közléséről, megvitatásáról, valamint egy gyakorlási út kereséséről szól egy bizonyos igazság tekintetében, hanem a helyest és a helytelent illető szóváltásról és vitáról. Alapvetően így nyilvánul meg. Vajon időnként megjelenik ez a fajta probléma a gyülekezeti életben? (Igen.) Már a külsőségek alapján is nyilvánvaló, hogy egy afféle cselekvés, mint a kölcsönös támadásokban való részvétel, biztosan nem az igazság kereséséről, illetve az igazságnak a Szentlélek útmutatása melletti közléséről vagy a harmonikus együttműködésről szól, hanem forrófejűségben gyökerezik, a benne használt nyelvezetben pedig ítékezés és kárhoztatás, sőt szitkozódás van – az efféle megnyilvánulás valóban a Sátán romlott beállítottságának a megnyilatkozása. Amikor az emberek támadják egymást – függetlenül attól, hogy a nyelvük éles vagy diplomatikus –, az forrófejűséget, rosszindulatot és gyűlöletet hordoz magában, és híján van a szeretetnek, a toleranciának és a béketűrésnek, és persze még inkább hiányzik belőle a harmonikus együttműködés. Az emberek különféle módszereket használnak egymás támadásához. Amikor például két ember vitat egy dolgot, az A személy ezt mondja B személynek: „Egyeseknek rossz az emberi mivolta és arrogáns a beállítottsága; mindig felvágnak, amikor csak megtesznek valami apróságot, és nem hallgatnak senkire. Épp olyanok, mint amit Isten szavai mondanak azokról, akik oly barbárok és annyira híján vannak az emberi mivoltnak, mint a fenevadak.” Miután ezt hallotta, a B személy erre gondol: „Vajon nem nekem szántad azt, amit az imént mondtál? Még Isten szavait is felidézted, hogy leleplezz engem! Mivel rólam beszéltél, én sem fogom vissza magam. Nem voltál jó hozzám, úgyhogy nem leszek igazságos veled!” És ezért a B személy így szól: „Egyesek kívülről igen jámboraknak tűnhetnek, ám mélyen legbelül valójában bárki másnál veszjóslóbbak. Még az ellenkező neműekkel is helytelen kapcsolatokat alakítanak ki, épp ahogyan az Isten szavaiban említett szajhák és prostituáltak – Isten roppantul undorodik az ilyen emberektől, idegenkedik tőlük. Mi értelme jámbornak tűnni? Az egész csak színlelés. Isten a színlelőket utálja a legjobban; az összes színlelő farizeus!” Ezt hallván az A

személy erre gondol: „Ez ellentámadás ellenem! Rendben, nem voltál jó hozzám, úgyhogy ne hibáztass, amiért nem fogom vissza magam!” Oda-vissza, a két ember harcolni kezdett. Ez vajon Isten szavainak a közlése? (Nem.) Mit csinálnak? (Támadják egymást és harcolnak.) Még valamilyen ütőkártyát is kihasználnak és „alapot” találnak a támadásukhoz, Isten szavait idézve, mint alapot – ez kölcsönös támadásokban való részvétel, és ugyanakkor szóbeli összetűzésekben való részvétel. Látható időnként a beszélgetés e formája a gyülekezeti életben? Normális beszélgetés ez? A normális emberi mivolt keretein belüli beszélgetés ez? (Nem.) Akkor a beszélgetés e formája okoz vajon bomlasztást és zavarásokat a gyülekezeti életben? Miféle bomlasztást és zavarásokat okoz? (A normális gyülekezeti élet zavart szenved, az emberek szóváltásokba bocsátkoznak a helyes és a helytelen vonatkozásában, következésképp pedig képtelenek csendesen elmélkedni és beszélgetni Isten szavairól.) A Szentlélek vajon akkor is munkálkodik, amikor az emberek efféle harcba és vitába bocsátkoznak a helyesről és a helytelenről, és személyes támadásokat intéznek a gyülekezeti élet során? A Szentlélek nem munkálkodik; az efféle beszélgetés zűrzavarba taszítja az emberek szívét. Van néhány szó a Bibliában, emlékeztek rájuk? („Bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Máté 18:19-20).) Mit jelentenek ezek a szavak? Amikor az emberek összegyűlnek Isten előtt, szívükben és elméjükben egynek kell lenniük és egyesülniük kell Isten előtt; Isten csak akkor fogja áldásokkal megajándékozni őket és a Szentlélek csak akkor fog munkálkodikni, ha az emberek szívükben és elméjükben egyek. De vajon az Általam az imént említett két vitázó ember egy szívű és gondolkodású volt? (Nem.) Miben vettek részt? Kölcsönös támadásokban, harcban, sőt ítélkezésben és kárhoztatásban. Bár látszólag nem használtak ocsmány szitokszavakat és nem nevezték néven a dolgokat, a szavaik mögötti ösztönző nem az volt, hogy az igazságot közöljék vagy az igazságot keressék, és nem a normális emberi mivolthoz tartozó lelkiismeret és józan ész keretei között beszéltek. Minden kimondott szavuk felelőtlen volt, agresszivitást és rosszindulatot hordozott magában; egyetlen szó sem felelt meg a tényeknek, és nem volt semmilyen alapja sem. Egyetlen szó sem szólt valamely dolognak az Isten szavai és Isten követelményei alapján történő megítéléséről, mind arról szólt, hogy a saját preferenciáik és akaratuk alapján személyes támadásokat indítsanak egy általuk gyűlölt és lenézett személy ellen, ítélkezzenek felette és kárhoztassák őt. Ezek egyike sem annak megnyilvánulása, hogy szívükben és elméjükben egyek lennének, sokkal inkább olyan szavak és megnyilvánulások, amelyek forrófejűségből és a Sátán romlott beállítottságából erednek, és nem tetszenek Istennek; ezért ebben nincs ott a Szentlélek munkája. Ez a kölcsönös támadásokban való részvétel megnyilvánulása.

A gyülekezeti életben gyakran merülnek fel szóváltások és konfliktusok az emberek között kisebb dolgokat vagy egymásnak ellentmondó nézőpontokat és érdekeket

illetően. Az egymással összeférhetetlen személyiségek, ambíciók és preferenciák miatt is gyakran jelentkeznek szóváltások. Felmerülnek különféle nézeteltérések és viszályok az egyének között a társadalmi státuszt és a műveltségi szintet illető különbségek, illetve az emberi mivoltuk és természetük tekintetében fennálló különbségek, sőt egyebek közt akár a beszédmodjukat és az ügyek intézésének módját illető különbségek miatt is. Ha az emberek nem törekednek arra, hogy Isten szavának segítségével oldják meg ezeket a problémákat, ha nincs kölcsönös megértés, tolerancia, támogatás és segítség, és ha az emberek inkább előítéleteket és gyűlöletet dédelgetnek a szívükben, és forrófejűen bánnak egymással romlott beállítottságok közepette, akkor az valószínűleg kölcsönös támadásokhoz és ítélkezéshez vezet. Egyeseknek van némi lelkiismerete és józan esze, és amikor szóváltások történnek, képesek türelmet gyakorolni, józan ésszel cselekedni és szeretettel segíteni a másik felet. Némelyek azonban nem tudják elérni ezt, még a legalapvetőbb tolerancia, türelem, emberi mivolt és józan ész is hiányzik belőlük. Gyakran alakítanak ki magukban különféle előítéleteket, gyanút és félreértéseket másokkal szemben jelentéktelen dolgok, vagy egyetlen szó vagy arckifejezés miatt, ami oda vezet, hogy különféle gondolatok, kétségek, ítéletek és kárhoztatások élnek irántuk a szívükben. Ezek a jelenségek gyakran előfordulnak a gyülekezetben és gyakran vannak hatással az egyének közötti normális viszonyra, a testvérek harmonikus interakcióira, sőt arra is, ahogyan Isten szavait közlik. Gyakran támadnak szóváltások, amikor az emberek kapcsolatba kerülnek egymással, ha azonban gyakran merülnek fel efféle problémák a gyülekezeti életben, azok befolyásolhatják, megzavarhatják, sőt akár tönkre is tehetik a normális gyülekezeti életet. Ha például valaki vitába bocsátkozik egy összejövettel, akkor az az összejövétel zavart szenved, a gyülekezeti élet nem lesz gyümölcsöző, az összejöveten részt vevők pedig nem nyernek semmit, és lényegében feleslegesen jönnek össze és az idejüket pazarolják. Következésképp, ezek a problémák már hatást gyakoroltak a gyülekezeti élet normális rendjére.

A. A kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvétel többféle megnyilvánulása

1. A hiányosságok kölcsönös leleplezése

Egyesek szeretnek folyton otthoni dolgokról és lényegtelen témákról fecsegni az összejövetelek során, jelentéktelen háztartási ügyekről beszélnek, és amikor csak találkoznak a testvérekkel, csevegésbe bocsátkoznak velük, ami miatt a testvérek tehetetlennek érzik magukat. Lehet, hogy valaki a sarkára áll, hogy félbeszakítsa őket, aztán mi történik? Ha folyton félbeszakítják őket, boldogtalanok lesznek, az pedig bajt jelent, ha ők boldogtalanok. Erre gondolnak: „Folyton félbeszakítasz engem, és nem hagysz beszélni. Jól van akkor. Majd én is félbeszakítalak, amikor te beszélsz! Amikor Isten szavait közlöd, majd közbevágok Isten szavainak egy másik szövegrészével. Amikor önmagad megismeréséről beszélsz, majd Istennek az embereket megígért szavairól fogok beszélni. Amikor az arrogáns beállítottságod megértéséről beszélsz, én

Istennek az emberek sorsát és rendeltetési helyét meghatározó szavait fogom közölni. Bármit is mondasz, én majd mondok valami mást!” És nemcsak erről van szó; ha a többiek csatlakoznak, hogy félbeszakítsák, akkor az illető felkel és rájuk támad. Ugyanakkor – mivel haragot és gyűlöletet dédelget a szívében, az összejövetelek során gyakran leleplezi az őt félbeszakító személy hiányosságait, és arról beszél, hogy az illető miként csapott be másokat az üzleti életben, mielőtt hinni kezdett Istenben, milyen gátlástalan volt a másokkal való ügyleteiben és így tovább – amikor az illető beszél, ezeket a dolgokat emlegeti. Az illető először még türelmet tud gyakorolni, idővel azonban gondolkodni kezd: „Én mindig segíték neked, én mindig toleráns és türelmes vagyok veled szemben, te azonban semmiféle toleranciát nem tanúsítasz irántam. Ha így bánsz velem, ne hibáztass, ha nem fogom vissza magam! Oly hosszú időn át éltünk ugyanabban a faluban – mindketten jól ismerjük egymást. Megtámadtál engem, úgyhogy én is meg foglak támadni; leleplezted a hiányosságaimat, pedig neked magadnak is van belőlük bőven.” És így aztán ezt mondja: „Te még loptál is fiatalkorodban; azok a pitiáner tolvajlások, amelyeket elkövettél, még szégyenteljesebbek! Amit én csináltam, az legalább üzlet volt, az egész csak a megélhetés kedvéért történt. Ki nem követ el pár hibát ebben a világban? Mi van a te viselkedéseddel? Te tolvajként, rablóként viselkedsz!” Vajon ez nem kölcsönös támadásokban való részvétel? Mi a módszere ezeknek a támadásoknak? A hiányosságok kölcsönös leleplezése, nem igaz? (De igen.) Az illető magában még ezt is gondolja: „Folyamatosan leleplezed a hiányosságaimat, mindenki tudtára adod őket és a becstelen múltamat, amivel azt éred el, hogy a többiek többé ne becsüljenek engem – nos, akkor majd én sem fogom vissza magam. Mindent tudok arról, hogy hány partnered volt, hány ellenkező nemű emberrel voltál együtt; az összes muníciót betöltöttem. Ha ismét leleplezed a hiányosságaimat és túl messzire mész, az összes gaztettedet napvilágra hozom!” A hiányosságok kölcsönös leleplezése általános probléma azok között, akik közeli kapcsolatban állnak egymással és jól ismerik egymást. Talán egy nézeteltérés miatt, vagy azért, mert konfliktusok vagy harag van közöttük, két ember régi és jelentéktelen ügyeket húz elő, hogy fegyverként használja azokat egymás támadásához az összejövetelek során. Ez a két ember leleplezi egymás hiányosságait, valamint támadják és kárhoztatják egymást, mindenki idejét rabolva attól, hogy egye és igya Isten szavát, és hatást gyakorolva a normális gyülekezeti életre. Gyümölcsözőek lehetnek az efféle összejövetelek? Vajon az őket körülvevő embereknek még mindig van kedvük összejönni? Egyes testvérek így kezdenek gondolkodni: „Ez a kettő valóban problémás, mi értelme felhozni ezeket a múltbeli dolgokat?! Most mindketten hisznek Istenben, el kellene engedniük ezeket a dolgokat. Kinek nincsenek ügyei? Hát most nem mindketten Isten elé járultak? Ez az összes probléma megoldható Isten szavával. A hiányosságok leleplezése nem az igazság gyakorlása, és nem is az, hogy az egyik ember erősségeiből tanulva pótolja a másik gyengeségeit; ez kölcsönös támadás, sátáni viselkedés.” A kölcsönös támadásaik megzavarják és tönkreteszik a normális gyülekezeti életet. Senki sem tudja megállítani őket, ők pedig nem hallgatnak

rá, bárki is közli velük az igazságot. Egyesek ezt tanácsolják nekik: „Hagyjátok abba egymás hiányosságainak leleplezését. Ami azt illeti, ez az egész dolog nem olyan nagy ügy; hát nem csak egy rövid szóbeli nézeteltérés ez? Kettőtök között nincs mély gyűlölet. Ha mindketten meg tudnátok nyílni, kitárulkoznátok, elengednétek az előítéleteiteket, nehezteléseketek és gyűlöleteketek, hogy imádkozzatok és keressétek az igazságot Isten előtt, akkor ez az összes probléma megoldható lenne.” A két ember azonban továbbra is holtponton van. Az egyik így szól: „Ha először ő bocsánatot tudna kérni tőlem, és ha elsőként megnyílna és kitárulkozna, akkor én is megtenném ugyanezt. Ha azonban – ahogyan korábban is – nem engedi el ezt a dolgot, akkor én nem fogom visszafogni magam vele szemben! Arra kértek, hogy gyakoroljam az igazságot – ő miért nem gyakorolja? Arra kértek, hogy engedjem el a dolgokat – miért nem teszi meg ő először?” Hát nem oktalanság ez? (De az.) Oktalanul kezdenek viselkedni. Senkinek a tanácsa nem hat rájuk, és nem hallgatják meg az igazságról szóló beszédet. Amint meglátják egymást, vitatkoznak, leleplezik egymás hiányosságait és támadják egymást. Azt leszámítva, hogy nem csapnak össze, gyűlölet van mindabban, amit egymással tesznek, és minden szavukban benne van a támadás és a szitkozódás nyoma. Ha van két ilyen ember a gyülekezeti életben, akik támadják egymást és szóbeli összetűzésekben vesznek részt, amikor csak találkoznak, ez a gyülekezeti élet hozhat vajon gyümölcsöt? Nyerhetnek az emberek bármi pozitív dolgot belőle? (Nem.) Amikor ilyen helyzetek állnak elő, a legtöbb ember aggódni kezd, és ezt mondja: „Minden alkalommal, amikor összejövünk, az a kettő állandóan harcol, és senki tanácsára nem hallgatnak. Mit tegyünk?” Amíg ott vannak, az összejövetelek nem békések, és mindenkit zavar. Ilyen esetekben a gyülekezetvezetőknek közbe kell lépniük a probléma megoldása érdekében; nem szabad engedniük, hogy efféle egyének tovább zavarják a gyülekezeti életet. Ha ismételt tanács, beszélgetés és pozitív útmutatás után sem születik eredmény, és mindkét fél továbbra is ragaszkodik az előítéleteihez és nem hajlandóak megbocsátani egymásnak, valamint folytatják egymás támadását és a gyülekezeti élet zavarását, akkor az alapelvek szerint kell kezelni az ügyet. Meg kell mondani nekik: „Ti ketten régóta ebben az állapotban vagytok, és ez súlyos zavarásokat okozott a gyülekezeti életben és az összes testvérnek. A legtöbb ember dühös az efféle viselkedések miatt, de félnek bármit is mondani róla. A jelenlegi hozzáállásotokat és megnyilvánulásaitokat tekintve a gyülekezetnek – az alapelveknek megfelelően – fel kell függesztenie a részvételeket a gyülekezeti életben, és el kell különítenie titeket az önvizsgálat érdekében. Amikor képesek lesztek harmonikusan kijönni egymással, normális beszélgetést folytatni, valamint normális kapcsolataitok lesznek az emberekkel, akkor visszatérhettek a gyülekezeti életbe.” Függetlenül attól, hogy beleegyeznek-e ebbe vagy sem, a gyülekezetnek meg kell hoznia ezt a döntést; ez az ügy alapelvek szerint történő kezelése. Ezeket az ügyeket így kell kezelni. Ez egyrészt a két egyén javára válik; arra készítheti őket, hogy elgondolkodjanak és megismerjék önmagukat. Másrészt, elsősorban több testvért megóv attól, hogy gonosz emberek megzavarják őket. Egyesek ezt mondják: „Nem

tettek semmi gonoszsgot; a lnyegüket illetően sem gonosz emberek. Csupán kisebb hiányosságok vannak az emberi mivoltukban, egyszerűen akaratosak, hajlamosak az oktalanságra, valamint hajlamosak a féltékenységre és a szóváltásokra. Csak emiatt miért kell elkülöníteni őket?” Az emberi mivoltuk milyenségétől függetlenül, amíg zavart jelentenek a gyülekezeti élet számára, a gyülekezetvezetőknek be kell avatkozniuk, hogy foglalkozzanak a problémával és megoldják azt. Ha ez a két illető gonosz, akkor amint ezt felismerik, a válasznak nem szabad oly egyszerűnek lennie, hogy elkülönítik őket; azonnal döntést kell hozni arról, hogy rögtön kitakarítják őket. Ha a tetteik arra korlátozódnak, hogy támadják egymást, valamint a helyesről és a helytelenről vitatkoznak anélkül, hogy másoknak kárt okoznának, illetve más gaztetteket követnének el, amelyek veszteségeket okoznának Isten háza érdekeinek, és nem gonoszok, akkor nem szükséges kitakarítani őket. Ehelyett fel kell függeszteni a gyülekezeti életüket, és el kell különíteni őket az önvizsgálat érdekében. Ez a megközelítés a leginkább megfelelő. Az úgy ily módon történő kezelésének célja az, hogy biztosítsuk a gyülekezeti élet normális rendjét és kezessédjünk arról, hogy a gyülekezeti munka normálisan folyjon.

2. Kölcsönös leleplezés és támadások

Egyeseknek hiányzik a felfogóképessége Isten szavának evésében és ivásában, és nem tudják, miként közöljék az Isten szaváról szóló tapasztalati megértésüket. Csak azt tudják, hogyan kössék össze másokkal Isten embereket leleplező szavait. És így, valahányszor Isten szavait használva az igazságról beszélnek, mindig vannak személyes indítékaik; mindig meg akarják ragadni a lehetőséget, hogy leleplezzenek másokat és lecsapjanak rájuk, ami nyugtalanságot okoz a gyülekezetben. Ha azok, akiket lelepleznek, helyesen tudják kezelni ezeket a helyzeteket, úgy értelmezik azokat, hogy Istentől származnak, és alávetettséget és türelmet tanulnak, akkor nem lesznek viták. Ugyanakkor elkerülhetetlen, hogy valaki netalántán dacosnak érezze magát, amikor azt hallja, hogy mások az ő problémáiról beszélnek és leleplezik azokat. Magában erre gondol: „Miért van az, hogy Isten szavainak olvasása után nem a róluk szóló tapasztalati megértésedet osztod meg vagy önmagad megismeréséről beszélsz, hanem kizárólag engem támadsz és veszel célba helyette? Nem tetszem neked? Isten szavai már egyértelművé tették, hogy romlott a beállítottságom – valóban ki kell mondanod? Lehet, hogy nekem romlott a beállítottságom, de a tiéd vajon nem az? Folyton célba veszel, csalárdnak nevezel engem, ám te sem vagy híján a ravaszságnak!” Nehezteléssel és daccal telve egyszer-kétszer lehet, hogy türelmet gyakorol, ám ahogyan telik az idő és felgyűlnek a sérelmei, kitör. És ha egyszer kitör, az katasztrofális. Ezt mondja: „Amikor egyesek cselekednek és beszélnek, a felszínen nagyon becsületesnek és nyíltak tettetik magukat, valójában azonban teli vannak mindenféle mesterkedéssel, és folyton szövetkeznek mások ellen. Velük beszélve senki sem foghatja fel a gondolataikat és a szándékaikat; csalárd emberek. Amikor ilyen egyénnel találkozunk, nem tudunk beszélni vagy kapcsolatot teremteni velük; túlságosan félelmetesek. Ha nem vagy

óvatos, a csapdájukba esel, és becsapnak és kihasználnak. Az ilyen emberek a leggonoszabbak, az a fajta, amelyet Isten a legjobban utál és amelytől a legjobban undorodik. A feneketlen mélységbe, a tűz és a kénkö távába kellene vetni őket!” Ezt hallván a másik erre gondol: „Romlott beállítottságaid vannak, de nem engeded, hogy a többiek leleplezzenek? Oly arrogáns és önelégült vagy, úgyhogy keresek egy másik szövegrészt Isten szavaiból, hogy leleplezzek, és majd meglátjuk, akkor mit mondasz!” Miután leleplezik, a másik még dühösebb lesz, és erre gondol: „Szóval nem fogod ezt annyiban hagyni? Még mindig nem fogod ezt elengedni, ugye? Egyszerűen nem tetszem neked, és azt hiszed, romlott a beállítottságom, nem igaz? Rendben, akkor én is leleplezlek majd téged!” Így aztán ezt mondja: „Egyesek egyszerűen antikrisztusok; a státuszt szeretik és azt, ha mások dicsérik őket, szeretnek kioktatni másokat, arra használni Isten szavait, hogy leleplezzenek és kárhoztassanak másokat, elhitetve másokkal, hogy nekik maguknak nincs romlott beállítottságuk. Mindannyian beképzelték, és azt hiszik, már megszentelődtek, de nem tisztátalan lelkek csupán? Nem csupán Sátánok és gonosz lelkek? Mik az antikrisztusok? Az antikrisztusok Sátánok!” Hány menetet vívtak? Van győztes? (Nincs.) Mondtak bármit, ami mások épülésére szolgálhatna? (Nem.) Nos, akkor mik ezek a szavak? (Ítéletek, kárhoztatások.) Ítéletek. Meggondolatlanul beszélnek, tekintet nélkül a tényleges helyzetre és tényekre, önkényesen megítélve és kárhoztatva másokat, sőt szidalmazva őket. Van tényszerű alapjuk arra, hogy antikrisztusnak nevezzék a másik embert? Az antikrisztus mely gonosztetteit és megnyilvánulásait tanúsította az illető? A romlott beállítottsága eléri vajon egy antikrisztus lényegének szintjét? Amikor Isten választott népe hallja, amint leleplezi a másik embert, vajon úgy fogják gondolni, hogy az objektív és az igazságnak megfelelő? Van bármiféle kedvesség vagy jószándék az e két ember által mondott szavakban? (Nincs.) Az a céljuk, hogy segítsenek egymásnak megismerni önmagukat, valamint képessé tegyék őket arra, hogy a lehető leghamarabb levessék a romlott beállítottságukat és belépjenek az igazságvalóságba? (Nem.) Akkor miért csinálják ezt? Azért, hogy kiengedjék a személyes rosszindulatukat, hogy lecsapjanak a másik félre és bosszút álljanak rajta, ezért önkényesen megvádolják valamivel, ami egyáltalán nem felel meg a tényeknek. Nem értékelik és jellemzik egymást pontosan Isten szavai, valamint a másik személy megnyilatkozásai és lényege alapján, hanem arra használják Isten szavait, hogy lecsapjanak egymásra, bosszút álljanak és kiengedjék a személyes rosszindulatukat; egyáltalán nem az igazságot közlik. Ez komoly probléma. Folyton belekapaszkodnak a másik emberrel kapcsolatos dolgokba, hogy támadják és kárhoztassák az arrogáns beállítottsága miatt – ez a hozzáállás baljós és rosszindulatú, és bizonyosan nem egy jó szándékú leleplezés, következésképp csak kölcsönös ellenségeskedéshez és gyűlölethez vezet. Ha a leleplezés azzal a hozzáállással történik, hogy szeretetből segítsen másoknak, az emberek ezt érzik és helyesen tudják kezelni. Ha azonban valaki belekapaszkodik a másik ember arrogáns beállítottságába, hogy kárhoztassa és támadja őt, az pusztán azért van, hogy lecsapjon az illetőre és gyötörje őt. Mindenkinek romlott a beállítottsága,

akkor miért kell mindig egy embert célba venni? Miért kell mindig egy emberre koncentrálnia valakinek anélkül, hogy békén hagyná az illetőt? Állandóan annak a bizonyos személynek az arrogáns beállítottságát leleplezni – valóban az a célja ennek, hogy segítsen levetni ezt a beállítottságot? (Nem.) Akkor mi az oka? Azért van, mert kellemetlennek találja a másik embert, ezért keresi az alkalmat, hogy lecsapjon rá és revansot vegyen, folyton gyötörni akarva őt. Vagyis tényszerű az, amikor azt mondja, hogy a másik egy antikrisztus, egy Sátán, egy ördög, csalárd és baljóslatú egyén? Lehet, van egy kis köze a tényekhez, a célja azonban azzal, hogy ezeket a dolgokat mondja, nem az, hogy segítse a másik embert vagy hogy az igazságot közölje, hanem az, hogy kiengedje a személyes rosszindulatát és bosszút álljon. Meggyötörték őt, úgyhogy elégtételt akar venni. Miként vesz elégtételt? Azzal, hogy leleplezi a másik embert, kárhoztatja, ördögnek, Sátánnak, gonosz szellemnek, antikrisztusnak nevezi – a legszörnyűbb címkével és a legsúlyosabb váddal megbélyegezve. Hát nem önkényes ítélezés és kárhoztatás ez? A két fél szándéka, célja és ösztönzője azzal, hogy ezeket a dolgokat mondja, nem az, hogy segítsen a másik félnek megismernie önmagát és eloszlatnia a romlott beállítottságait, még kevésbé az, hogy segítse őt belépni Isten szavának valóságába, illetve megérteni az igazságalapelveket. Ehelyett azzal próbálkozik, hogy támadja a másik embert és lecsapjon rá, hogy leleplezze őt, hogy aztán elérje abbéli célját, hogy kiengedje a rosszindulatát és bosszút álljon. Ez kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvétel. Bár úgy tűnhet, hogy ennek a mások támadását szolgáló módszernek több alapja van, nemcsak a hiányosságok kölcsönös leleplezése, mégpedig Isten szavainak a másik személyhez való kapcsolása annak kimondásáért, hogy romlott a beállítottsága, valamint hogy ördög és Sátán, és ez látszólag egészen spirituálisnak tűnik, de a két módszer természete ugyanaz. Egyik módszer sem Isten szavának és az igazságnak a közléséről szól a normális emberi mivolt keretei között, hanem a másik személy felelőtlen és önkényes megítéléséről, kárhoztatásáról és szidalmazásáról személyes preferenciák alapján, valamint személyes támadásokban való részvételről. Az ilyen jellegű párbeszédok bomlasztásokat és zavarásokat is okoznak a gyülekezeti életben, valamint akadályozzák Isten választott népének az életbe való belépését, és kárt okoznak abban.

Mit kellene tennetek, amikor két olyan emberrel találkoztok, akik kölcsönös támadásokban vesznek részt egymás romlott beállítottságainak leleplezésével? Szükséges az asztalra csapni és kioktatni őket? Szükséges leönteni őket egy vödör hideg vízzel, hogy lehűtsétek őket, majd ráébredjenek, hogy hibáztak és bocsánatot kérjenek egymástól? Megoldhatják a problémát ezek a módszerek? (Nem.) Ez a két egyén folyton harcol minden összejöveten, majd miután az egyes összejövetelek véget érnek, a következő csatára készülnek. Otthon keresik Isten szavait és az alapokat, amelyeket felhasználhatnak a támadásaikban, sőt vázlatot is írnak, és kitalálják, hogyan támadják a másik felet, mely aspektusait támadják, hogyan ítélik meg és kárhoztassák őt, milyen hangnemet üssenek meg, és Isten mely szavait használják fel, hogy a legmeggyőzőbb

támadást és kárhoztatást indítsák. Különféle spirituális szakszavakat is keresnek és különböző kifejezésmódokat használnak, hogy kárhoztassák a másik felet és lecsapjanak rá, megakadályozzák, hogy fordítson a helyzeten, és arra törekszenek, hogy a következő csatában legyűrjék őt, és lehetetlenné tegyék számára, hogy ismét felálljon. Ezek a viselkedések mind a kölcsönös támadásokban és a szóbeli összetűzésekben való részvételhez tartoznak. Könnyű megoldani ezeket a problémákat? Ha akkor sem tartanak bűnbánatot, illetve nem váltanak irányt, miután az emberek többségétől tanácsot, segítséget és az igazságról szóló közlést kaptak – vagyis ha találkozáskor vitatkoznak és szidják egymást, senkinek a tanácsára nem hallgatnak és nem fogadják el azt, amikor bárki az igazságról beszél vagy megmetszi őket – akkor mit kell tenni? Ezt könnyű kezelni: el kell takarítani őket. Ez vajon nem oldaná meg a problémát? Nem könnyű ez? Szükséges folytatni a beszélgetést velük? Szükséges továbbra is szeretettel segíteni őket? Mondjátok meg Nekem, vajon helyénvaló szeretettel toleranciát és türelmet tanúsítani ilyen emberek iránt? (Nem helyénvaló.) Miért nem helyénvaló? (Nem fogadják el az igazságot – nincs értelme beszélgetni velük.) Így van, nem fogadják el az igazságot. Csupán azért vesznek részt az összejöveteleken, hogy szóbeli összetűzésekben vegyenek részt. Nem azért hisznek Istenben, hogy törekedjenek az igazságra, és csak a szóbeli összetűzésekben való részvétel tetszik nekik. A normális emberi mivolt megnyilatkozása és megnyilvánulása ez? Megvan bennük az a racionalitás, amellyel a normális emberi mivoltnak rendelkeznie kell? (Nincs.) Híján vannak a normális emberi mivolthoz tartozó racionalitásnak. Az efféle emberek az összejöveteleken nem olvassák odafigyelő és megfelelő módon Isten szavait, hogy Isten szavaiból megérthessék és megkaphassák az igazságot, és ezzel megszüntessék a romlott beállítottságaikat és a problémáikat. Helyette folyton mások problémáit akarják megoldani. Állandóan másokra irányul az összpontosításuk, hibákat keresve bennük; mindig arra törekednek, hogy mások problémáit megtalálják Isten szavaiban. Isten szavai olvasásának és közlésének lehetőségét arra használják fel, hogy leleplezzenek és támadjanak másokat, és mások megítélésére, becsmélésére és kárhoztatására használják Isten szavait, miközben magukat elkülönítik Isten szavaitól. Miféle emberek ezek? Olyanok, akik elfogadják az igazságot? (Nem.) Egy dologban különösen jók és azért lelkesednek: Isten szavainak olvasását követően gyakran azonosítják másokban azokat a különböző problémákat, állapotokat és megnyilvánulásokat, amelyeket az Ő szavai lelepleznek. Minél inkább azonosítják ezeket a problémákat, annál inkább úgy érzik, hogy jelentős felelősséget vállalnak, és azt hiszik, sokat tehetnek, úgy gondolván, hogy le kell leplezniük ezeket a problémákat. Egyetlen embert sem engednek ki a markukból, akinek ilyen problémái vannak. Miféle emberek ezek? Van az ilyeneknek józan eszük? Képesek felfogni az igazságot? (Nem.) Ha ezek az emberek nem szólalnak fel, illetve nem okoznak zavarásokat a gyülekezetben, akkor nem szükséges foglalkozni velük. Ha azonban következetesen így viselkednek, folyton támadva, megítélve és kárhoztatva másokat, akkor a gyülekezetnek megfelelő lépéseket kell tennie, hogy kezelje és eltakarítsa őket.

Ami azokat illeti, akiket az emberek lelepleztek, majd aztán ugyanazokkal a módszerekkel és eszközökkel támadják, megítélik és kárhoztatják őket – ha súlyosak a körülmények, valamint akadályozták és megzavarták a gyülekezeti életet –, akkor őket ugyanúgy el kell takarítani és el kell különíteni Isten választott népétől – semmiféle engedékenységet nem szabad tanúsítani irántuk.

A kölcsönös támadásokban és a szóbeli összetűzésekben való részvételnek milyen más megnyilvánulásai vannak, amelyek számukra a gyülekezeti életet akadályozó és megzavaró jellegűnek minősülnek? A hiányosságok kölcsönös leleplezése és egymás romlott beállítottságainak leleplezése a személyes harag levezetése és az egymáson való bosszúállás érdekében a gyülekezeti élet akadályozásának és megzavarásának egyértelmű megnyilvánulása. E két megnyilvánulás mellett ott van még annak színlelése, hogy valaki megnyílik, felfedi és boncolgatja magát azért, hogy szándékosan leleplezzon és boncolgasson másokat – az efféle támadás szintén a gyülekezeti élet akadályozásának és zavarásának megnyilvánulása. Nos, vajon támadás az, amit valaki mond, amennyiben az nem a saját problémáiról, hanem másokéről szól, függetlenül attól, hogy célzottan mondja, avagy közvetve, mellékesen, tapintatos módon? (Nem.) Akkor mely helyzetek jelentenek támadásokat? Ez az elmondottak mögötti szándéktól és céltól függ. Ha valami azért hangzik el, hogy lecsapjon az emberekre és bosszút álljon rajtuk, vagy a személyes harag levezetése miatt, az támadás. Ez egy helyzet. Továbbá, egy probléma felszínes aspektusainak aránytalan felfújása azért, hogy megítéljünk és kárhoztassunk embereket a tényeknek és az igazságnak ellentmondva, felelőtlenül következtetéseket levonva anélkül, hogy egyáltalán megnéznénk, mi a probléma lényege – ez is a személyes harag levezetése és bosszúállás, ítélkezés és kárhoztatás, és az efféle helyzet is támadást jelent. Mi más? (Aptalan szóbeszédet kelteni az emberekről – ez is egy?) Természetesen az aptalan szóbeszédet keltése is ide számít, sőt. Hány helyzet jelent támadást? (Három.) Foglaljuk össze ezeket a helyzeteket. (Az első a másokra történő lecsapás egy konkrét céllal. A második mások megítélése és kárhoztatása a tényeknek és az igazságnak ellentmondó módon, ami mások felelőtlen módon történő önkényes jellemzése. A harmadik aptalan szóbeszédet keltése az emberekről.) A jellegénél fogva mindhárom helyzet személyes támadásnak minősül. Miként teszünk különbséget közöttük, hogy mely helyzetek minősülnek személyes támadásnak és melyek nem? Amikor azokról van szó, akik elkövetik a támadást, mely tettek és szavak jelentenek támadást? Tegyük fel, hogy valakinek a szavai kicsit irányító természetűek és képesek félrevezetni másokat, és van bennük szóbeszédkeltő jelleg is. Az illető a semmiből költ valamit, valamint szóbeszédet és hazugságokat gyárt, hogy megtéve és félrevezesse az embereket. A szándéka és a célja az, hogy több emberrel elismertesse és elhitesse, hogy az általa mondottak helyesek, ők pedig egyetértsenek vele abban, hogy amit mond, az megfelel az igazságnak. Ezzel egyidejűleg valaki máson is bosszút akar állni, hogy negatívvá és gyengévé tegye. Erre gondol: „Olyan aljas jelleged van – le kell lepleznem a tényleges helyzetedet, el kell tipornom ezt az arroganciádat, és

aztán majd meglátjuk, mivel tudsz kérkedni és hencegni! Hogyan tudnék kitűnni melletted? A gyűlöletem nem enyhül addig, amíg nem hajtalak negativitásba és nem ütlek ki. Mindenkinek meg fogom mutatni, hogy tudsz negatív lenni és hogy neked is vannak gyengeségeid!” Ha ez a célja, akkor a szavai támadást jelentenek. De tegyük fel, hogy egyszerűen az a szándéka, hogy egy dolog tekintetében tisztázza a tényeket és az igazságot – miután egy tapasztalási időszakon keresztül pontos betekintést nyert és felfedezte a probléma lényegét, úgy érzi, hogy közölni kell azt, hogy a többség megérthesse és megismerhesse, milyen a tiszta felfogása ennek a dolognak, nevezetesen, az a célja, hogy helyreigazítsa több ember torz vagy egyoldalú nézeteit a dologról – ez támadás? (Nem.) Nem kényszerít valakit, hogy elfogadja a személyes véleményét, és még kevésbé dédelgeti a személyes bosszúállás bármiféle szándékát, hanem csak tisztázni akarja a tényállás valóságosságát; szeretettel segíti a másik felet a megértésben, és ezen megértés által megakadályozza, hogy tévútra menjen. Függetlenül attól, hogy a másik fél elfogadja-e ezt, képes eleget tenni a felelősségének. Így aztán ez a viselkedés, ez a megközelítés nem támadás. A nyelvezeten, a szóhasználaton, valamint a beszéd módján, hangnemén és érületén keresztül e két különböző megnyilvánulásban az ember meg tudja mondani, hogy mi az illető szándéka és célja. Ha valaki támadni akarja a másik felet, a nyelvezete bizonyosan éles lesz, a szándéka és a célja pedig nyilvánvalóvá válik a hangvételéből, a hanglejtéséből, a szóhasználatából és a hozzáállásából. Ha nem kényszeríti a másik felet az általa mondottak elfogadására, és nyilvánvalóan nem támadja őt, akkor a beszéde biztosan megfelel majd a normális emberi mivoltához tartozó lelkiismeret és józan ész megnyilvánulásainak. Emellett a beszédben megnyilvánuló hozzáállása, hangneme és szóhasználatja pedig minden bizonnyal racionális lesz, és a normális emberi mivolt határain belül marad.

Miután közöltük azokat az alapelveket, amelyek szerint megkülönböztethető, hogy mi jelent személyes támadást és mi nem, most képesek vagytok tisztán látni ezt? Ha még mindig nem tudjátok tisztán látni, akkor nem lesztek képesek átlátni a probléma lényegét. Bármennyire kellemesen hangzik is valakinek a beszéde, ha nem az alapelvekkel összhangban gyakorol, ha nem törekszik arra, hogy segítsen az embereknek megérteni az igazságot és megfelelően végezni a kötelességüket, hanem ehelyett olyan dolgokat talál, amelyeket felhasználhat az emberek ellen, hogy megállás nélkül zaklassa őket, és minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy megítélje és kárhoyztassa őket, és bár a felszínen úgy tűnik, mintha tisztán látná az embereket, a szándéka és a célja valójában az, hogy kárhoyztasson és támadjon másokat, akkor ez a helyzet személyes támadást foglal magában. Az emberek között zajló jelentéktelen dolgok igen egyszerűek és nyilvánvalóak; ha közölnék az igazságot ezen dolgok tekintetében, az egy összejövetyelnyinél is kevesebbet igényelne. Szükséges-e tehát azzal lefoglalni a testvérek idejét, hogy minden összejövetyelen sokat beszélnek róluk? Nem szükséges. Ha az emberek folyton megállás nélkül piszkálnak másokat, az az emberek támadását és zavarások okozását jelenti. Mi az oka annak, hogy az emberek ragaszkodnak egy

dologhoz és vég nélkül beszélnek róla? Az, hogy senki sem hajlandó elengedni a saját szándékait és céljait, senki sem próbálja megismerni önmagát, és senki sem fogadja el az igazságot, illetve a tényeket és azt, ami igaz, ezért aztán megállás nélkül zaklat másokat. Mi a természete annak, hogy megállás nélkül zaklat másokat? Ez támadás. Dolgok keresése, hogy felhasználja azokat mások ellen, hibakeresés mások szóhasználatában, valamint az emberek hiányosságainak felhasználása ellenük, vég nélkül egyetlen egy dolgon rágódva és addig vitatkozva, amíg az ember arca ki nem vörösödik. Ha az emberek a normális emberi mivolt határain belül maradva beszélgetnek, támogatva és segítve egymást – vagyis eleget téve a felelősségüknek, – akkor a közöttük lévő viszony egyre jobb lesz. Ha azonban kölcsönös támadásokban és vitákban vesznek részt, összegabalyodnak egymással, hogy világossá tegyék a saját indoklásait, mindig felül akarnak kerekedni, nem akarják beismerni a vereséget és nem kötnek kompromisszumot, nem engedik el a személyes sérelmeket, akkor a kettejük közötti kapcsolat végül egyre feszültebb lesz és egyre inkább elromlik; nem lesz normális emberi kapcsolat, sőt akár arra a pontra is eljuthat, hogy a szemük kivörösödik, valahányszor találkoznak. Gondoljatok bele, amikor a kutyák harcolnak, az ádázabbik szeme kivörösödik. Mi a baj azzal, hogy vörös a szeme? Hát nem gyűlölettől ég? Vajon az egymást támadó emberekkel nem ugyanez történik? Ha az emberek, amikor közlik az igazságot, nem támadják egymást, hanem inkább egymás erősségeiből merítve tudják pótolni egymás hiányosságait és támogatják egymást, vajon lehetséges, hogy rossz legyen a viszony közöttük? A viszonyuk biztosan egyre normálisabbá válna. Amikor két ember a normális emberi mivolthoz tartozó lelkiismeret és józan ész határain belül beszél, cseveg, beszélget, sőt akár vitatkozik, normális lesz a kapcsolatuk, és nem lesznek dühösek, illetve nem kezdenek el harcolni, amint találkoznak. Ha – amikor még csak nem is állnak szemtől szemben egymással – az emberekben gyűlölet és megmagyarázhatatlan dühkitörés támad csak azért, mert a másik fél említésre kerül, akkor az nem a normális emberi mivolthoz tartozó józan ész és lelkiismeret birtoklásának megnyilvánulása. Az emberek azért támadják egymást, mert romlottak a beállítottságaik; ennek egyáltalán nincs köze a környezetükhöz. Az egész azért van, mert az emberek nem szeretik az igazságot, nem tudják elfogadni az igazságot és nem gyakorolják az igazságot, illetve nem kezelik a dolgokat az alapelvek szerint, amikor viták merülnek fel, és ezért fordulnak elő gyakran a gyülekezeti életben a hiányosságok kölcsönös leleplezésének, az ítélkezésnek, sőt a kölcsönös támadásoknak és a kárhoztatásnak az esetei. Mivel az emberek beállítottságai romlottak, és gyakran vannak a józan ész hiányának állapotában, valamint a romlott beállítottságaik szerint élnek – és még ha értenek is valamennyit az igazságból, nehezükre esik gyakorolni azt – könnyedén merülnek fel viták és különféle támadások közöttük. Ha ezek a támadások alkalomszerűen jelentkeznek, akkor csupán átmeneti hatásuk van a gyülekezeti életre, azok azonban, akik következetesen hajlamosak a kölcsönös támadásokra, súlyos akadályokat és zavarásokat okoznak a gyülekezeti életben, valamint súlyosan érintik és zavarják Isten választott népének az életbe való belépését is.

3. Szóbeli összetűzések

Van a gyülekezetben egy másik fajta ember is – ez az ember különösen szereti magát igazolni. Ha például valami rosszat tett vagy mondott, fél, hogy a többiek esetleg rossz véleménnyel lesznek róla, és hogy ez befolyásolni fogja a többség szemében róla alkotott képet, ezért az összejövetel során önigazolást keres és magyarázza a dolgot. A célja a magyarázattal annak megakadályozása, hogy az emberek rossz véleményt formáljanak róla, ezért sok erőfeszítést és gondolatot fektet ebbe, egész nap töprengve: „Miként tisztázhatom ezt a dolgot? Hogyan magyarázhatom el egyértelműen az illetőnek? Miként cáfolhatom a rólam alkotott rossz véleményét? A mai összejövetel jó alkalom arra, hogy erről beszéljünk.” Az összejövetelen így szól: „A dologgal, amit legutóbb tettem, senkit sem akartam megbántani vagy leleplezni; a szándékom jó volt, az, hogy segítsek az embereknek. Némelyek azonban folyton félreértenek engem, folyton célba akarnak venni, és folyton azt gondolják, hogy kapzsi és ambiciózus vagyok, és hogy rossz az emberi mivoltom. Valójában azonban egyáltalán nem vagyok ilyen, ugye? Nem tettem és nem mondtam ilyesmiket. Amikor olyankor beszéltem valakiről, amikor nem volt jelen, az nem olyan, mintha szándékosan bajba kevertem volna. Amikor az emberek rossz dolgokat tettek, hogyhogy nem engedik, hogy mások beszéljenek arról?” Sokat beszél, önmagát igazolva és védelmezve, miközben a másik fél problémái közül is jó néhányat leleplez – mindezt azért, hogy elhatárolódjon a dologtól és mindenki azt higgye, hogy az, amit feltárt, nem romlott beállítottság, és hogy neki nincs rossz emberi mivolta, illetve nem ellenszenves számára az igazság, és még kevésbé rosszindulatú a szándéka, hanem mindenki azt higgye, hogy ő jó szándékú, hogy gyakran félreértik a jó szándékát, valamint gyakran kárhoztatják őt mások félreértései miatt. A szavaival kifejezetten és hallgatólagosan is azt az érzést kelti a hallgatóiban, hogy ártatlan, azok az emberek pedig, akik azt hitték, hogy ő téved és rossz, gonoszok és olyanok, akik nem szeretik az igazságot. Ezt hallván a másik fél megérti: „Vajon nem azt akarják mondani a szavaid, hogy neked nincs romlott beállítottságod? Nem csak arról van szó, hogy jó színben tüntesd fel magad? Nem csak arról van szó, hogy nem ismered önmagad, nem fogadod el az igazságot, nem fogadod el a tényeket? Ha nem fogadod el ezeket a dolgokat, rendben, de miért veszel célba engem? Én nem szándékoztalak célba venni téged és nem is akartam lecsapni rád. Azt gondolsz, amit csak akarsz; mi köze ennek hozzám?” Így aztán nem tudja visszafogni magát, és a következőt mondja: „Amikor egyesek egy jelentéktelen problémával találkoznak, és egy kis méltánytalan bánásmódot vagy fájdalmat szenvednek el, nem hajlandóak elfogadni azt, és igazolni akarják magukat és magyarázkodni akarnak; mindig megpróbálnak elhatárolódni a kérdéstől, és folyton jó színben akarják feltüntetni magukat, be akarják aranyozni a róluk alkotott képet. Ők nem ilyen emberek, akkor miért próbálják jó színben feltüntetni, tökéletesnek beállítani magukat? Mellesleg én az igazságot közlöm, senkit sem veszek célba, és nem is gondolok arra, hogy bárkire lecsapjak vagy bárkin bosszút álljak. Hadd gondoljanak az emberek, amit csak akarnak!” Az igazságot közli ez a két

ember? (Nem.) Akkor mit csinálnak? Az egyik fél ezt mondja: „A gyülekezet munkájáért tettem ezeket a dolgokat. Nem érdekel, te mit gondolsz.” A másik így szól: „Amikor az ember cselekszik, a Menny figyel. Isten ismeri az emberek gondolatait. Ne gondold, hogy csak azért, mert van benned némi jóakarat, képesség és ékesszólás, és nem teszel rossz dolgokat, Isten nem fog átvizsgálni téged; ne gondold, hogy ha mélyre elrejtetted a gondolataidat, Isten nem láthatja őket. A testvérek mind látják, hát még Isten! Hát nem tudod, hogy Isten az emberek szíve mélyét vizsgálja át?” Miről vitatkoznak ezek ketten? Az egyik fél nagy erőfeszítéseket tesz, hogy igazolja önmagát, hogy felmentse magát, mivel nem akarja, hogy a többieknek rossz benyomásuk legyen róla, miközben a másik fél ragaszkodik ahhoz, hogy ne engedje el, nem engedi az illetőnek, hogy jó színben tüntesse fel magát, ugyanakkor pedig arra törekszik, hogy megrovás révén leleplezze és kárhoztassa őt. Ezek ketten látszólag nem szidalmaznak közvetlenül egymást, illetve közvetlenül nem leplezik le egymást, a beszédük azonban célirányos: az egyik fél megpróbálja megakadályozni, hogy a másik személy félreértse őt, és követeli, hogy mossa tisztára a nevét, miközben a másik fél visszautasítja ezt, viszont ragaszkodik ahhoz, hogy megbélyegezze és kárhoztassa a másikat, a másik beismerését követelve. Ez a beszélgetés vajon az igazság normális közlése? (Nem.) A lelkiismereten és a józan észen alapuló beszélgetés ez? (Nem.) Akkor milyen jellegű az efféle beszélgetés? Kölcsönös támadásokban való részvétel ez a fajta beszélgetés? (Igen.) Az, aki önmagát igazolja, arról beszél vajon, hogy miként tud elfogadni dolgokat Istentől, miként tudja megismerni önmagát és megtalálni a gyakorlandó alapelveket? Nem, ő mások előtt igazolja önmagát. Tisztázni akarja a gondolatait, a nézőpontjait, a szándékait és a célját mások előtt, magyarázkodni akar a másik félnek, és azt akarja, hogy a másik fél tisztára mossa a nevét. Továbbá tagadni akarja azt, hogy a másik fél leleplezte és kárhoztatta őt, és nem számít, hogy a másik fél által mondottak megfelelnek-e a tényeknek és az igazságnak, amíg ő nem ismeri fel, illetve nem hajlandó elfogadni, addig tévesnek tartja azt, amit a másik fél mond, és helyesbíteni akarja. Eközben a másik fél nem kívánja tisztára mosni a nevét, hanem leleplezi őt, arra kényszerítve, hogy elfogadja a kárhoztatását. Az egyik nem hajlandó elfogadni, a másik pedig ragaszkodik ahhoz, hogy elfogadtassa vele, ami támadásokhoz vezet közöttük. Az efféle párbeszéd jellege a kölcsönös támadásokban való részvétel. Nos, milyen jellegű az efféle támadás? Kölcsönös tagadás, kölcsönös panasz és kölcsönös kárhoztatás jellemzi ezt a beszélgetést? (Igen.) A gyülekezeti életben is előfordul a párbeszédnek ez a formája? (Igen.) Az efféle beszélgetések mind szóbeli összetűzések.

Miért nevezzük szóbeli összetűzéseknek az efféle párbeszédet? (Azért, mert az érintett emberek a helyesről és a helytelenről vitáznak, senki sem próbálja megismerni önmagát és senki nem nyer semmit; csupán kitartóan rágódnak a dolgon, a párbeszéd pedig értelmetlenek.) Csak sokat beszélnek és sok időt és energiát vesztenek el arról vitatkozva, hogy kinek van igaza, illetve kinek nincs, ki felsőbbrendű, illetve ki alsóbbrendű. Szünet nélkül vitatkoznak, anélkül, hogy valaha is lenne győztes, és

aztán folytatják a vitát. Végezetül mit nyernek ebből? Az igazság megértése, Isten szándékainak megértése ez? A megbánásra és Isten átvizsgálásának elfogadására irányuló képesség ez? Arra irányuló képesség, hogy elfogadjanak dolgokat Istentől és jobban megismerjék önmagukat? Ezek egyikét sem nyerik el. Ezek az értelmetlen viták és ezek a helyesről és helytelenről szóló párbeszédnek szóbeli összetűzések. Kereken megmondva, a szóbeli összetűzések teljességgel értelmetlen beszélgetések, ahol minden, ami elhangzik, ostobaság, egyetlen szó sem építő jellegű vagy hasznos mások számára, hanem az elhangzó szavak inkább mind bántóak, és emberi akaratból, forrófejűségből, az emberek elméjéből és persze még inkább az emberek romlott beállítottságából erednek. Minden kimondott szó az ember saját érdekeit, a saját magáról alkotott képet és a hírnevét szolgálja, nem pedig mások épülését vagy segítségét, nem azt, hogy az ember maga megértse az igazság valamely aspektusát vagy megértse Isten szándékait, és persze nem annak megvitatását, hogy az ember romlott beállítottságai közül melyek lepleződnek le Isten szavaiban, hogy a romlott beállítottságai egybevágjanak-e Isten szavaival, illetve, hogy helyes-e az ember megértése. Bármennyire tetszetősen, őszintén vagy jámboran hangoznak is ezek az értelmetlen öngazolások és magyarázkodások, mind szóbeli összetűzések és kölcsönös támadások és ítélezések, amelyek sem mások, sem a saját javát nem szolgálják. Nemcsak ártanak másoknak és hatással vannak az ember normális emberi kapcsolataira, hanem az ember saját életben való növekedését is akadályozzák. Röviden: függetlenül a kifogásoktól, a szándékoktól, a hozzáállástól és a felvett hangnemtől, illetve az alkalmazott eszközöktől és technikáktól, amíg benne van mások önkényes megítélése és kárhoztatása, addig ezek a szavak, módszerek és a többi mind mások támadásának sorába tartoznak, mind szóbeli összetűzések. Tág ez a tartomány? (Elég tág.) Nos, amikor az emberek támadásaival, ítéleteivel és kárhoztatásával találkoztok, képesek vagytok tartózkodni attól, hogy másokat támadó és kárhoztató viselkedést tanúsítsatok? Miként kellene gyakorolnotok, amikor efféle helyzetekkel találkoztok? (Ima révén Isten elé kell járulnunk, hogy elcsendesedjünk; akkor nem lesz többé gyűlölet a szívünkben.) Amennyiben egy ember megértő és értelmes, amennyiben képes lecsendesedni Isten előtt és imádkozni Hozzá, valamint elfogadni az igazságot, akkor képes irányítani a szándékait és a vágyait, aztán pedig el tud jutni arra a pontra, ahol se nem ítélik meg, se nem támad másokat. Amíg valakinek nem az a szándéka és a célja, hogy kiadja a személyes haragját vagy bosszúra szomjazzon, és biztosan nem az, hogy támadja a másik felet, hanem akaratlanul bántja meg a másik felet, mivel nem érti az igazságot vagy túlságosan felületesen érti, és mivel kicsit ostoba és tudatlan, illetve akaratos, akkor segítség, támogatás és a másoktól érkező közlés révén – miután megérti az igazságot – a beszéde, valamint a másokról alkotott értékelése és nézetei pontosabbá válnak, és képes lesz a mások által felfedett romlott beállítottságokat és a helytelen tetteiket helyesen kezelni, ezzel fokozatosan csökkentve a mások ellen irányuló támadásait és ítéleteit. Ha azonban valaki mindig a romlott beállítottságai közepette él, keresi a lehetőséget, hogy bosszút álljon bárkin, akit

kellemetlennek talál vagy aki korábban megsértette őt vagy ártott neki, folyton ilyen szándékokat dédelget, és egyáltalán nem keresi az igazságot, illetve nem imádkozik Istenhez és nem hagyatkozik Rá, akkor bármikor és bárhol képes támadni másokat, ezt pedig nehéz megszüntetni. Mások akaratlan támadását könnyű megszüntetni, a szándékos és készakarva elkövetett támadást azonban nem. Ha valaki alkalmanként és akaratlanul támad és ítél meg másokat, akkor azáltal, hogy mások közlik vele az igazságot, hogy támogassák és segítsék őt, képes lesz visszafordulni, ha egyszer megérti az igazságot. Ha azonban valaki állandóan arra törekszik, hogy bosszút álljon és levezesse a személyes haragját, folyton gyötörni akar és le akar teríteni másokat, és ilyen szándékkal támad másokat, amit az összes ember érezhet és láthat, akkor az ilyen viselkedés akadállyá és zavarássá válik a gyülekezeti élet vonatkozásában; teljes mértékben szándékos bomlasztást és zavarást jelent. Ezért nehéz változtatni azon, ha valakinek ilyen, másokat támadó beállítottsága van.

Most már értitek, hogyan kell megoldani mások támadásának és kárhoztatásának problémáját? Csak egy módja van – az embernek imádkoznia kell Istenhez és Istenre kell hagyatkoznia, és a gyűlölete fokozatosan eltűnik majd. Főként kétféle ember van, aki képes másokat támadni. Az egyik típus az, aki gondolkodás nélkül beszél, aki szókimondó és nyers, és aki, amikor kellemetlennek talál embereket, bántó dolgokat mondhat. Legtöbbször azonban nem szándékosan, illetve készakarva támadja az embereket – egyszerűen nem képes fékezni magát, ilyen a beállítottsága, és akaratlanul indít támadásokat mások ellen. Ha megmetszik, el tudja fogadni, így aztán az ilyenek nem gonosz emberek és nem a kitakarítás célpontjai. A gonosz emberek azonban nem fogadják el a metszést, és gyakran okoznak bomlasztást és zavarásokat a gyülekezeti életben, sűrűn támadnak, megítélnék másokat, lecsapnak rájuk és bosszút állnak rajtuk, valamint a legkevésbé sem fogadják el az igazságot. Gonosz emberek, és ők azok, akikkel a gyülekezetnek foglalkoznia kell és akiket el kell takarítani. Miért kell foglalkozni velük és miért kell eltakarítani őket? A természetlénységükből ítélve a másokat támadó viselkedésük nem akaratlan, hanem szándékos. Ez azért van, mert ezeknek az embereknek rosszindulatú az emberi mivolta – senki sem sértheti meg illetve kritizálhatja őket, és ha valaki olyasmit mond, ami véletlenül egy kicsit megbántja őket, azon fognak gondolkodni, hogyan találjanak alkalmat a bosszúra – tehát az ilyen emberek képesek támadásokat intézni mások ellen. Ez az egyik olyan típusú ember, akivel a gyülekezetnek foglalkoznia kell és akit el kell takarítani. Bárki, aki kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben vesz részt – nem számít, ő melyik fél, hogy aktívan vagy passzívan támad-e – amíg efféle támadások részese, gonosz ember, aljas szándékokkal, aki a legkisebb kellemetlenség hatására gyötörni fog másokat. Az efféle emberek súlyos bomlasztást és zavarásokat okoznak a gyülekezeti életben. Ők a gonosz emberek egyik típusa a gyülekezeten belül. A kevésbé súlyos esetek kezelhetők oly módon, hogy a szóban forgó személyt elkülönítik, hogy gondolkodjon el; súlyosabb esetekben ki kell takarítani, illetve ki kell zárni az illetőt. A vezetőknek

és a dolgozóknak ezt az alapelvet kell megérteniük, amikor ennek a dolognak a kezeléséről van szó.

E közlés révén most már értitek, mit jelent másokat támadni? Képesek vagytok tisztán látni? Miután meghatározom, mi a támadás, egyesek erre gondolnak: „Ha ilyen tág a mások támadását illető definíció, a jövőben ki merne beszélni? Közülünk, emberek közül senki sem érti az igazságot, úgyhogy már az is támadásnak számít, ha csak kinyitjuk a szánkat, ami szörnyű! A jövőben csak együnk ételt és igyunk vizet és legyünk csendben, lakatot téve a szánkra, és ne beszéljünk meggondolatlanul attól a pillanattól fogva, hogy reggel felébredünk, elkerülendő, hogy támadjunk másokat. Ez nagyszerű lenne, a napjaink pedig sokkal békésebbek lennének.” Helyes ez a gondolkodásmód? Az, ha az ember lakatot tesz a szájára, nem oldja meg a problémát; annak az ügynek a lényege, hogy támadunk másokat, az ember szívét illető probléma, az ember romlott beállítottságai okozzák, nem pedig az ember szájával kapcsolatos probléma. Amit az emberek a szájukkal kimondanak, azt a romlott beállítottságaik és a gondolataik irányítják. Ha valaki eloszlatja a romlott beállítottságait és valóban megért néhány igazságot, és a beszéde is valamelyest elvszerűvé és mértéktartóvá válik, akkor részben megoldódik az a probléma, hogy támad másokat. Természetesen ahhoz, hogy az embereknek normális emberi kapcsolataik legyenek a gyülekezeti életben és ne vegyenek részt kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben, az szükséges, hogy gyakran járuljanak imában Isten elé, kérjék Isten útmutatását, valamint jámbor, az igazságosságra éhező és szomjazó szívvel csendesedjenek el Isten előtt. Ily módon, amikor valaki akaratlanul olyasmit mond, ami megbánt téged, a szíved el tud csendesedni Isten előtt, nem fogod azt felróni neki, és nem akarsz majd vitatkozni a másik emberrel, és még kevésbé akarsz majd védekezni és igazolni magad. Inkább elfogadod azt Istentől, megköszönöd Istennek, hogy jó lehetőséget adott neked önmagad megismerésére, valamint megköszönöd Neki, hogy mások szavain keresztül lehetővé tette számodra, hogy tudatára ébredj annak, hogy még mindig van ilyen-olyan problémád. Ez jó lehetőség számodra, hogy megismerd önmagad, ez Isten kegyelme, neked pedig el kell fogadnod ezt Istentől. Nem szabad haragot táplálnod a téged megbántó emberrel szemben, nem szabad idegenkedést és gyűlöletet érezned az iránt, aki akaratlanul felhozta a hibáidat vagy leleplezte a hiányosságaidat, azzal, hogy akár szándékosan vagy akaratlanul kerülöd őt, vagy mindenféle módszert bevetve bosszút állsz rajta. Isten számára e hozzáállások egyike sem kedves. Járulj gyakran Isten elé, hogy imádkozz, majd miután megnyugodott a szíved, képes leszel helyesen kezelni azt, amikor mások akaratlanul ártanak neked, képes leszel toleranciát és türelmet tanúsítani irántuk. Mit kell tenned, ha valaki szándékosan árt neked? Hogyan közelítenél a dologhoz – forrófejűségből vitáznál vele, vagy elcsendesednél Isten előtt és keresnéd az igazságot? Természetesen anélkül, hogy mondanom kellene, mind világosan tudjátok, hogy a belépés melyik útja a helyes választás.

Emberi erőre, emberi önuralomra és emberi türelemre hagyatkozva igen nehéz elkerülni a kölcsönös támadásokat és a szóbeli összetűzéseket a gyülekezeti életben.

Nem számít, milyen jó az emberi mivoltod, mennyire szelíd és kedves, illetve mennyire nagylelkű vagy, elkerülhetetlenül találkozni fogsz olyan emberekkel, illetve dolgokkal, amelyek megsértik a méltóságodat, a tisztességedet és más hasonlókat. Az elmédben kell lennie arra vonatkozó alapelvnek, hogy miként kezeld az efféle problémákat és hogyan bánj velük. Ha forrófejűen közelítesz ezekhez a problémákhoz, az nagyon könnyű: ő szidalmaz téged és te szidalmazod őt, ő támad téged és te támadod őt, szemet szemért, fogat fogért, bármit, amit hozzád vág, ugyanazzal a módszerrel adsz vissza neki, és védelmezed a méltóságodat, a tisztességedet és a rólad alkotott képet. Ezt igen könnyű elérni. A szívedben azonban mérlegre kellene tenned, hogy tanácsos-e ez a módszer, hogy egyaránt előnyös-e az számodra és mások számára, és hogy Istennek tetsző-e. Gyakorta, amikor az emberek nem jöttek rá a probléma lényegére, ezek az első gondolataik: „Ő nem tanúsít irgalmat irántam, akkor nekem miért kellene őiránta? Ő nem tanúsít szeretetet irántam, akkor nekem miért kellene szeretettel bánnom vele? Nincs türelme hozzám és nem segít nekem, akkor nekem miért kellene türelmesnek lennem vele vagy segítenem neki? Ő nem jó hozzám, úgyhogy nem leszek igazságos vele. Miért nem adhatok vissza szemet szemért, fogat fogért?” Ezek az első gondolatok, amelyek az emberek eszébe jutnak. Amikor azonban valóban így teszel, belül vajon békét érzel, vagy nyugtalan vagy és fáj? Amikor tényleg ezt választod, mit nyersz? Mit kapsz? Sok ember tapasztalta azt, hogy amikor tényleg így viselkedik, belül nyugtalankodik. Persze ez a legtöbb ember számára nem bűnös lelkiismeret kérdése, még kevésbé abból az érzésből fakad ez a nyugtalanság, hogy adósa Istennek; az embereknek nincs efféle érettségük. Mi okozza bennük ezt a nyugtalanságot? Az emberek gyűlöletéből, a méltóságuk és a tisztességük megkérdőjelezéséből ered, amikor megsértik őket, valamint az általuk érzett sértettségéből és a szívében támadó düh, gyűlölet, dac és felháborodás kitöréseiből a szóbeli provokációt követően – az emberek ezek miatt nyugtalankodnak. Melyek ennek a nyugtalanságnak a következményei? Rögtön azután, hogy ezt érzed, elkezded azon töprengeni, hogy miként használd a nyelvet arra, hogy kezeld az illetőt, miként használj legális és észszerű eszközöket a megbuktatására, miként mutasd meg neki, hogy neked van méltóságod és tisztességed, és nem könnyű megfélemlíteni téged. Amikor nyugtalankodsz, amikor gyűlölet születik benned, nem arról gondolkodsz, hogy miként tanúsíts türelmet és toleranciát az illető iránt, illetve hogy helyesen bánj vele, vagy más pozitív dolgokról, hanem sokkal inkább csupa negatív dologról, amilyen a féltékenység, az idegenkedés, az utálat, az ellenséges érzület, a gyűlölet és a kárhoztatás, oly mértékig, hogy a szívedben számtalanszor elátkozod őt, és az időtől függetlenül – még miközben eszel vagy alszol is – arra gondolsz, hogy miként állj bosszút rajta, és elképzeled, hogy miként fogsz elbánni vele és hogyan kezeled majd az efféle helyzeteket, ha megtámad vagy kárhoztat és így tovább. Az egész napot az arról való töprengéssel töltöd, hogy miként buktasd meg az illetőt, miként vezesd le a haragodat és a gyűlöletedet, és érd el, hogy a másik ember engedjen neked és féljen téged, és ne merjen ismét provokálni téged. Arra is gyakran gondolsz, hogy

miként leckéztess meg a másikat, hogy tudtára add, milyen erős is vagy. Amikor efféle gondolatok támadnak és amikor az elképzelt forгатókönyvek ismételtén megjelennek az elmédben, ezek mérhetetlen zavart és a következményeket okoznak neked. Mik a következmények, ha egyszer abba az állapotba kerülsz, hogy szóbeli összetűzésekben és kölcsönös támadásokban veszel részt? Könnyű akkor elcsendesedni Isten előtt? Ez nem késlelteti vajon az életbe való belépésedet? (De igen.) Ez a hatás éri az embert, ha rosszul választja meg a dolgok kezelésének módját. Ha a helyes utat választod, amikor valaki a rólad kialakult képnek vagy a büszkeségednek ártó, illetve a tisztességedet és a méltóságodat sértő módon beszél, dönthetsz úgy, hogy toleráns leszel. Nem bocsátkozol vitába vele semmiféle nyelvezetet használva, nem fogsz szándékosan magyarázkodni, és nem fogod cáfolni és támadni a másik felet, gyűlöletet ébresztve magadban. Mi a tolerancia lényege és jelentősége? Azt mondd: „Az általa mondott dolgok némelyike nem egyezik a tényekkel, ám mindenki ilyen, mielőtt megérti az igazságot és eljut az üdvösségre, egykor én is ilyen voltam. Most, hogy értem az igazságot, nem járom a nem hívők helyesről és helytelenről vitatkozó, illetve a küzdelem filozófiájához folyamodó útját – a toleranciát választom és azt, hogy szeretettel bánok másokkal. Az általa mondott dolgok némelyike nem egyezik a tényekkel, de nem szentelek figyelmet ezeknek. Amit felismerek és felfogok, azt elismerem. Elfogadom Istentől és imában Isten elé tárom, arra kérve Őt, hogy teremtsen olyan körülményeket, amelyek felfedik a romlott beállítottságaimat, lehetővé téve számomra, hogy megismerjem ezeknek a romlott beállítottságoknak a lényegét és alkalmat teremtve arra, hogy elkezdjek foglalkozni ezekkel a problémákkal, fokozatosan úrrá legyek rajtuk és belépjek az igazságvalóságba. Ami azt illeti, hogy ki bánt meg a szavaival, és hogy az általa mondott dolgok helyesek-e vagy sem, illetve, hogy mik a szándékai, egyrészt gyakorlom a felismerésüket, másrészt eltűnök őket.” Ha az illető olyasvalaki, aki elfogadja az igazságot, leülhetsz és békésen beszélgethetsz vele. Ha nem olyan, ha gonosz ember, akkor ne figyelj rá. Várj, amíg kellő mértékben teljesít és az összes testvér és te is alaposan kiismeritek őt, a vezetők és a dolgozók pedig lassan kitakarítják és kezelik őt – ekkor jön el az ideje, hogy Isten foglalkozzon vele, és persze te is örülni fogsz. Ugyanakkor az út, amelyet választanod kell, egyáltalán nem az, hogy szóbeli összetűzésekben veszel részt gonosz emberekkel vagy vitatkozol velük és megpróbálsz magyarázkodni, hanem az, hogy az igazságalapelvek szerint gyakorolsz, bármi is történik. Akár olyan emberekkel van dolgod, akik megbántottak, akár olyanokkal, akik nem, és hasznosak számodra, a gyakorlás alapelveinek ugyanazoknak kell lenniük. Amikor ezt az utat választod, lesz bármiféle gyűlölet a szívedben? Talán lesz egy kis kényelmetlenség. Ki ne érezné magát kényelmetlenül, amikor megsértik a méltóságát? Ha valaki azt állítaná, hogy nem érzi kényelmetlenül magát, az hazugság lenne, csalárd lenne, te azonban képes vagy elviselni és elszenvedni ezt a nehézséget az igazság gyakorlása kedvéért. Ha ezt az utat választod, tiszta lelkiismereted lesz, amikor ismét Isten elé járulsz. Miért lesz tiszta a lelkiismereted? Azért, mert világosan tudni fogod, hogy a szavaid nem forrófejűségből

erednek, hogy a saját önző vágyaid kedvéért nem bonyolódasz vitákba másokkal, amíg ki nem vörösödik az arcod, valamint, hogy az igazság felfogásának alapjára építve inkább Isten útját követed és a saját utadat járod. A szívedben teljesen nyilvánvaló lesz számodra, hogy az általad választott utat Isten vezérli, Isten követeli meg, és ezért különösen békésnek fogod érezni magad belül. Amikor ilyen békéd van, zavarni fog vajon a közted és mások között fennálló gyűlölet és személyes neheztelések? (Nem.) Amikor igazán elengeded ezt és szívesen választod a pozitív utat, a szíved nyugodt és békés lesz. Nem zavar többé sértettség, gyűlölet és az ebből a gyűlöletből születő bosszúálló gondolkodásmód és mesterkedés, többek között a forrófejűségből eredő dolgok. Az általad választott út békét és csendes szívet hoz neked, a forrófejűségből eredő dolgok pedig többé nem tudnak megzavarni. Ha nem tudnak megzavarni többé, vajon akkor is azon fogsz gondolkodni, hogy miként támadd azokat, akik a szavaikkal megbántanak, vagy hogy szóbeli összetűzésekben vegyél részt velük? Nem fogsz. A forrófejűséged, a lobbanékonyságod és a sértettséged persze alkalmanként feltámad majd a kicsi érettséged és egyes különleges összefüggések miatt. Az elhatározásod, az elszántságod és az igazság gyakorlását célzó akaratod azonban megakadályozza majd, hogy ezek a dolgok felkavarják a szívedet, vagyis ezek a dolgok nem tudnak megzavarni. Lehet, hogy lesznek még kitörései a forrófejűségednek, például, hogy ezt gondolod: „Állandóan megnehezíti a dolgomat. Egyszer már jól meg kellene dorgálnom, és megkérdezni, miért vesz folyton célba, és miért nehezíti meg mindig a dolgomat. Meg kellene kérdezniem tőle, hogy miért néz le mindig és miért sérteget.” Időnként lehetnek efféle gondolataid. Ha azonban kicsit tovább gondolod, rájössz majd, hogy ezek rosszak, és ha így cselekednél, az nem tetszene Istennek. Amikor ilyen gondolataid támadnak, gyorsan visszatérsz Isten elé, hogy megfordítsd ezt az állapotot, hogy ne uraljanak el ezek a téves gondolatok. Ennek következtében pozitív dolgok kezdenek majd feltámadni benned – például önismeret, valamint némi megvilágosodás és megvilágítás, amelyet Isten ad neked, amelyek képessé tesznek arra, hogy tisztán lásd az embereket és átlásd a dolgokat – és anélkül, hogy észrevennéd, ezek a pozitív dolgok arra készítetnek majd, hogy többet megérts az igazságvalóságból és több igazságvalóságba belépj. Ezen a ponton az ellenállóképességed, nevezetesen a gyűlöletet, az önző vágyakat és a forrófejűséget elhárító „antitestek” egyre erősebbé válnak, az érettséged pedig egyre nagyobbra nő. A forrófejűségből eredő dolgok többé nem lesznek képesek irányítani téged. Bár alkalmanként lehet néhány helytelen gondolatod, elképzelésed és késztetésed, ezek a dolgok gyorsan eltűnnek majd, az ellenállásod és az érettséged kiiktatja és megsemmisíti őket. Ekkor a pozitív dolgok, az igazság valósága és Isten szavai fognak uralkodni benned. Amikor ezek a pozitív dolgok uralkodnak, nem befolyásolnak többé külső emberek, események és dolgok. Az érettséged növekedni fog, az állapotod egyre normálisabbá válik, és nem élsz többé romlott beállítottságok szerint, és nem haladsz egy ördögi kör irányába, ily módon pedig folyamatosan nőni fog az érettséged.

Amikor a gyülekezetben vagy emberek csoportjában vagy, hasznos, ha a toleranciát és a türelmet tudod választani, valamint a gyakorlás helyes útja mellett döntesz, amikor a méltóságodat és a tisztességedet sértő személyes támadásokkal találkozol. Talán nem látod ezt az előnyt, amikor azonban megtapasztalsz egy efféle eseményt, öntudatlanul felfedezed majd, hogy Isten emberekkel szemben támasztott követelményei és az Általa nekik nyújtott út egy fényes sugárút, valamint igaz és élő út, hogy ezek lehetővé teszik az emberek számára azt, hogy elnyerjék az igazságot, és az emberek javát szolgálják, és hogy ezek jelentik a legértelmesebb utat. Amikor emberek csoportjában, különösen, amikor a gyülekezeti életben vagy, legyőzhetsz különféle kísértéseket és csábításokat. Amikor valaki rosszindulatúan támad és megbánt téged, vagy szándékosan arra törekszik, hogy bosszút álljon rajtad és rád zúdítsa a gyűlöletét, akkor kulcsfontosságú, hogy képes legyél az igazságalapelvekkel összhangban viszonyulni ehhez és gyakorolni. Mivel Isten gyűlöli az emberek romlott beállítottságait, azt mondja az embereknek, hogy ne forrófejűséggel közelítsenek az útjukba kerülő dolgokhoz, hanem csendesedjenek el Isten előtt és keressék az igazságot és Isten szándékait, és aztán értsék meg, valóban melyek is Isten követelményei az emberek számára. Az emberi türelem véges, ha azonban az ember egyszer megérti az igazságot, lesznek alapelvei a türelmének, és az hajtóerővé és segítséggé válhat az illető számára az igazság gyakorlásában. Ha azonban valaki nem szereti az igazságot, szívesen vitatkozik a helyesről és a helytelenről, és támad másokat, és hajlik rá, hogy a forrófejűsége közepette éljen, akkor, amikor támadás éri, hajlamos lesz szóbeli összetűzésekben és kölcsönös támadásokban részt venni. Ez minden érintettnek árt, senki épülését nem szolgálja és senkinek nem nyújt segítséget. Amikor valaki kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben vesz részt, utána kimerült, rendkívül fáradt, és mindkét fél sérül; egyáltalán nem képesek hozzájutni semennyi igazsághoz, végül pedig semmit sem nyernek. Csak a gyűlölet és a megtorló szándék marad, amikor lesz rá lehetőségük. Ez az a kedvezőtlen kimenetel, amelyet a kölcsönös támadások és a szóbeli összetűzések végül az embereknek okoznak.

Ami a kölcsönös támadások és szóbeli összetűzések imént tárgyalt témáját illeti, értitek-e most már a tisztánlátás alapelveit? Tudtok-e különbséget tenni, hogy mely helyzetek jelentenek kölcsönös támadásokat és szóbeli összetűzéseket? A kölcsönös támadások és a szóbeli összetűzések gyakran megjelennek az emberek csoportjaiban, és gyakran megfigyelhetők. A kölcsönös támadások elsősorban azzal járnak, hogy szándékosan célba veszik valakinek a problémáit, hogy személyesen támadják, megítélik, kárhóztassák, sőt szidalmazzák őt, a bosszúállás, az ellentámadás, a személyes harag levezetése és más hasonló szándékával. Mindenesetre a kölcsönös támadások és a szóbeli összetűzések nem az igazság közléséről és nem is az igazság gyakorlásáról szólnak, és biztosan nem a harmonikus együttműködés megnyilvánulásai. Ehelyett az embereken való bosszúállás és az emberekre való lecsapás megnyilvánulásai forrófejűség és a Sátán romlott beállítottsága miatt. A kölcsönös támadások és a szóbeli összetűzések célja egyáltalán nem az igazság egyértelmű közlése, még kevésbé az

igazság megértése végett folytatott vita. A célja inkább az ember saját romlott beállítottságának, ambícióinak, önző vágyainak és testi preferenciáinak kielégítése. A kölcsönös támadások nyilvánvalóan nem az igazság közléséről szólnak, és biztosan nem mások segítségéről és a velük való szeretetteljes bánásmódról; hanem a Sátán emberek gyöttrését, az emberekkel való játszadozást és az emberek bolonddá tételét célzó stratégiáinak és módszereinek egyikét képviselik. Az emberek romlott beállítottságok közepette élnek és nem értik az igazságot. Ha nem döntenek az igazság gyakorlása mellett, igen könnyen kerülnek efféle csapdák és kísértések hálójába, valamint a kölcsönös támadások és szóbeli összetűzések küzdelmei közé. Addig vitatkoznak, amíg az arcuk ki nem vörösödik, sőt akár az örökkévalóságig folytatják, egyetlen szó, kifejezés vagy tekintet miatt, évekig harcolva, hogy túlszárnyalják egymást, egészen odáig, ahol mindenki veszít – csupán egy dolog miatt. Amikor találkoznak, vég nélkül vitatkoznak, sőt, egyesek akár számítógépes csevegőcsoportokban támadják, szidalmaznak és kárhoztatják egymást. Milyen súlyossá vált ez a gyűlölet! Az összejövetel során nem szidalmazták eleget egymást, nem adták ki a gyűlöletüket, nem érték el a céljaikat, és miután hazamennek, minél többet gondolnak rá, annál mérgeesebbek lesznek, és ott folytatják egymás szidalmazását. Miféle szellemiség ez? Érdemes népszerűsíteni, érdemes támogatni? (Nem.) Miféle „rettenthetetlen szellemiség” ez? Ez egy semmitől sem félő szellemiség, a törvénytelen szellemisége, annak következménye, hogy a Sátán megrontotta az embert. Az ilyen viselkedések és cselekvések természetesen jelentős zavarásokat és veszteségeket okoznak ezeknek az egyéneknek az életbe való belépését illetően, és a gyülekezeti életnek is zavarásokat és akadályokat okoznak. Ezért amikor ilyen helyzetekkel néztek szembe, ha a vezetők és a dolgozók úgy találják, hogy két ember támadja egymást és szóbeli összetűzésekben vesz részt, valamint megesküszik, hogy harcol a végsőig, gyorsan el kell takarítaniuk őket, nem szabad megtérniük őket és biztosan nem szabad engedékenynek lenniük velük. Oltalmazniuk kell a többi testvért és normális gyülekezeti életet kell fenntartaniuk, gondoskodva arról, hogy mindegyik összejövetel hozzon eredményt, és nem szabad hagyniuk, hogy az ilyen egyének lefoglalják a testvérek Isten szavainak olvasásával és az igazság közlésével töltött idejét, megzavarva a normális gyülekezeti életet. Ha az összejövetel során kiderül, hogy támadják egymást és szóbeli összetűzésekben vesznek részt, azt azonnal le kell állítani és meg kell oldani. Ha nem lehet megfékezni, akkor ezeket az embereket azonnal le kell leplezni és boncolgatni kell egy összejövetelen keresztül, majd el kell takarítani őket. A gyülekezet Isten szavai evésének és ivásának helye, Isten imádásának helye; nem pedig egymás támadásának vagy szóbeli összetűzésekben való részvételnek a helye a személyes harag levezetése érdekében. Mindenkit el kell takarítani, aki gyakran zavarja a gyülekezeti életet, ezzel hatást gyakorolva Isten választott népének életbe való belépésére. A gyülekezet nem látja szívesen az ilyen embereket, nem engedélyezi az ördögök zavarását, illetve a gonosz emberek jelenlétét – takarítsátok el ezeket az embereket, és a probléma meg fog oldódni.

Ha a gyülekezetben kiderül, hogy egyesek kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben vesznek részt, akkor a kifogásaiktól és az indokaiktól függetlenül, és attól függetlenül, hogy mi áll a vitájuk középpontjában – akár olyasmi, ami mindenkit érdekel, akár nem –, amennyiben a gyülekezetnek bomlasztást és zavarásokat okoz, haladéktalanul és habozás nélkül meg kell oldani ezt a problémát. Ha az érintetteket nem lehet leállítani vagy megfékezni, akkor el kell takarítani őket. A vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük ezt a munkát, amikor ilyen helyzetekkel néznek szembe. A fő alapelv nem az, hogy pártold ezekben az embereknek a rossz viselkedését azzal, hogy megtűröd őket vagy elnéző vagy velük, nem is az, hogy „feddhetetlen tisztviselőként” viselkedj, meghatározva ezekben az embereknek azt, hogy mi helyes és mi helytelen, megnézve, hogy ki korrekt és ki nem az, kinek van igaza és kinek nincs, nyilvánvalóan megkülönböztetve azt, akinek igaza van, attól, aki téved, majd egyenlő büntetést kiszabva mindkét félnek, vagy megbüntetve azt, akit bűnösnek ítélsz és megjutalmazva a másikat – nem ez a probléma megoldásának módja. Amikor ezt az ügyet kezeled, nem kell azt a törvényhez mérned, még kevésbé kell erkölcsi normákhoz mérned és azok alapján megítélned, hanem a gyülekezet munkájának alapelvei szerint kell felmérned és kezelned. A kölcsönös támadásokban részt vevő két felet tekintve – amennyiben akadályozzák és zavarják a gyülekezeti életet, a gyülekezet vezetői és dolgozói tekintsék kutya kötelességüknek, hogy leállítsák és megfékezzék, illetve elkülönítsék vagy kitakarítsák őket, ahelyett, hogy figyelmesen hallgatnák, amint mindkét fél elmeséli, mi történt, és kifejti minden egyes okát és a kifogását, valamint azt a szándékot, célt és alapvető okot, ami miatt támadja a másik embert és szóbeli összetűzésbe bocsátkozik – nem kell megérteniük az egész történetet, hanem meg kell oldaniuk a problémát, felszámolva ezeket a gyülekezeti életet érintő bomlasztásokat és zavarásokat, és kezelve azokat, akik ezeket okozták. Tegyük fel, hogy a vezetők és a dolgozók elsimítják a dolgokat és egy „középutas” megközelítést választanak, békéltető politikát folytatva mindkét, a kölcsönös támadásokban részt vevő emberrel szemben, és engedik, hogy önkényesen bomlasztásokat és zavarásokat okozzanak a gyülekezeti életben, anélkül, hogy beavatkoznának vagy kezelnék azt – továbbra is engedékenyek ezekkel az emberekkel szemben. Minden egyes alkalommal csak intik őket és tanácsot adnak nekik, és képtelenek mélyrehatóan megoldani a problémát. Az ilyen vezetők és dolgozók hanyagok a felelősségeikben. Ha a gyülekezetben felmerül az a probléma, hogy emberek kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben vesznek részt, ezzel súlyos bomlasztást és zavarásokat okozva a gyülekezeti életben, és emiatt az emberek többségében sértettség és idegenkedés ébred, a vezetőknek és a dolgozóknak gyorsan cselekedniük kell, mindkét felet elkülönítve vagy kitakarítva Isten házában a gyülekezet megtisztítására vonatkozó munkarendjei és alapelvei szerint. Nem szabad „feddhetetlen tisztviselőkként” fellépniük, határozva az érintettek ügyében és ítéletet hozva e személyes összetűzések tekintetében, nem szabad figyelmesen hallgatniuk, amint ezek az emberek rothadt, terjengős badarságot szajkóznak, hogy lássák, kinek

van igaza és ki téved, ki korrekt és ki nem az, majd miután megítélték ezeket a dolgokat, több embert késztesse arra, hogy megtárgyalják ezeket a dolgokat és beszélgessenek róluk, ami miatt egyre több ember táplál idegenkedést és utálatot a szívében. Ez elvesztegeti azt az időt, amelyet az embereknek Isten szavainak evésére, ivására és közlésére kellene fordítaniuk. Ez még inkább azt jelenti, hogy a vezetők és a dolgozók elhanyagolják a felelősségüket, és a gyakorlásnak ez az alapelve helytelen. Ha a megfélézett felek egy ponton bűnbánatot tartanak és többé nem rabolják az összejövetel idejét a kölcsönös támadásaikkal és szóbeli összetűzéseikkel, akkor a rájuk kirótt elkülönítés feloldható. Ha gonosz emberekként kitakarították őket, és valaki azt állítja, hogy megjavultak, akkor meg kell nézni, hogy a bűnbánat valódi megnyilvánulásait tanúsítják-e, valamint a többség véleményét is ki kell kérni az ügyben. Még ha vissza is fogadják, akkor is szoros megfigyelés alatt kell tartani őket, a beszédidejüket szigorúan korlátozni kell, később pedig a megnyilvánulásaiknak megfelelően kell kezelni őket. A gyülekezetvezetőknek és a dolgozóknak ezeket az alapelveket kell megérteniük és ezekre kell odafigyelniük. Az ügy kezelését természetesen nem szabad szubjektív feltevésekre alapozni; a két fél kölcsönös támadásaiban benne kell legyen a bomlasztásokat és zavarásokat okozó jelleg. Nem szabad az embereket eltiltani a beszédétől és elkülöníteni csak azért, mert az egyik pillanatnyilag mondott valami olyasmit, ami rosszul esett a másiknak, az illető pedig azután a saját megjegyzésével megtorolta azt. Az egyáltalán nincs összhangban az alapelvekkel, ha így kezelik az embereket! A vezetőknek és a dolgozóknak megfelelően kell felfogniuk az alapelveket, biztosítva, hogy a többség egyetért azt illetően, hogy a tetteik összhangban állnak az alapelvekkel, ahelyett, hogy rossz dolgokat cselekedve ámokfutást rendeznének, vagy a lehető legnagyobb mértékig eltúloznák a probléma súlyosságát. Amikor a munka ezen aspektusáról van szó, egyrészt a többségnek meg kell tanulnia felismerni, hogy mi jelent támadást, másrészt pedig a gyülekezetvezetőknek és a dolgozóknak is ismerniük kell azokat az alapelveket, amelyeket fel kell fogni, valamint azokat a felelőségeket, amelyeknek eleget kell tenni e munka végzése során.

4. Az emberek önkényes kárhoztatása

Van a kölcsönös támadásoknak egy másik megnyilvánulása is. Egyesek ismernek néhány spirituális kifejezést és mindig használnak párat a beszédükben, mint például „ördög”, „Sátán”, „nem gyakorolni az igazságot”, „nem szeretni az igazságot”, „farizeus” és így tovább – ezeket a kifejezéseket használják bizonyos emberek önkényes megítélésére. Nincs ennek egy kissé támadó jellege? Volt korábban egy ember, aki a testvérekkel kapcsolatba kerülve mindenkit szidalmazni akart, aki nem az ő kívánságai szerint cselekedett. Magában azonban erre gondolt: „Most, hogy hiszek istenben, az emberek szidalmazása egyetlen tünik. Emiatt olyannak tűnök, aki nem felel meg a szent illemnek. Nem szitkozódhatok és nem használhatok csúnya szavakat, ha azonban nem szitkozódok, nyugtalannak fogom érezni magam, képtelen leszek enyhíteni a

gyűlöletemet – folyton szidalmazni akarom majd az embereket. Akkor hogyan szidalmazzam őket?” Így aztán kitalált egy új kifejezést. Ha valaki megsértette, megbántotta a tetteivel vagy nem hallgatott rá, így szidalmazta: „Gonosz ördög!” „Gonosz ördög vagy!” „X. Y. gonosz ördög!” Az ördög szó elé tette a gonoszt – még soha nem hallottam, hogy bárki is használta volna ezt a szófordulatot. Hát nem elég újszerű? Alkalomszerűen „gonosz ördögökként” szidalmazta a testvéreket – ki érezte volna magát jól ezt hallván? Ha például megkért egy testvért, hogy töltsön neki egy csésze vizet, az illető pedig túlságosan elfoglalt volt és azt mondta, tegye meg maga, így szidta: „Te gonosz ördög!” Ha visszatért egy összejövételről és azt látta, hogy az étele még nem készült el, feldühödött: „Ti gonosz ördögök, mind olyan lusták vagytok. Én elmegyek és végzem a kötelességemet, és még csak kész ételem sincs, amikor visszatérek!” Bárkit, aki kapcsolatba került vele, „gonosz ördögként” szidalmazhatott. Miféle ember ez? (Gonosz ember.) Miként gonosz? Az ő szemében bárki, aki megsérti őt vagy nem igazodik a kívánságaihoz, gonosz ördög – Ő maga nem az, de mindenki más igen. Van bármi alapja arra, hogy ezt mondja? Egyáltalán nincs; csupán önkényesen kiválasztott egy szót az emberek szidalmazására, amivel enyhítheti a gyűlöletét és kiadhatja az érzelmeit. Azt hiszi, ha tényleg szidalmaz valakit, a többiek azt mondják majd, hogy nem tűnik olyannak, aki hisz Istenben, ám úgy véli, hogy ha ördögnek hív valakit, az nem szidalmazás, annak észszerűnek kellene tünnie mások számára, és a saját vágyait is kielégíti, miközben nem hagy másoknak teret arra, hogy kifogásolják. Ez a fickó meglehetősen ravasz és elég gonosz, a leginkább rosszindulatú nyelvezetet használja, afféle nyelvet, amely nem hagy az embereknek lehetőséget az ellenállásra – azért, hogy bosszút álljon rajtuk és kárhoztassa őket, az emberek mégsem tudják szidalmazással vagy észszerűtlen beszéddel vádolni őt. A legtöbb ember vajon kerülné vagy közeledne hozzá, ha egy ilyen személlyel találná szemben magát? (Kerülnék őt.) Miért? Nem engedhetik meg maguknak, hogy provokálják őt, úgyhogy csak elkerülhetik; az okos emberek ezt tennék.

Minden gyülekezetben gyakran feltűnik az a jelenség, hogy valakit önkényesen kárhoztatnak, megbélyegeznek és gyötörnek. Egyesek például előítéletet táplálnak egy bizonyos vezetővel vagy dolgozóval szemben, és a bosszúállás érdekében megjegyzéseket tesznek rá a háta mögött, az igazságról való beszélgetés leple alatt leleplezve és boncolgatva őt. Az efféle tettek mögötti szándék és célok rosszak. Ha valaki valóban az igazságról beszél azért, hogy bizonyosságot tegyen Istenért és mások javát szolgálja, a saját igazi tapasztalatairól kellene beszélnie, és önmaga boncolgatásával és megismerésével kellene mások javát szolgálnia. Az ilyen gyakorlat jobb eredményeket hoz, és Isten választott népe helyeselni fogja. Ha valakinek a közlése leleplez, támad és becsmérel egy másik embert, abbéli próbálkozásában, hogy lecsapjon rá vagy bosszút álljon rajta, akkor a közlés szándéka rossz, indokolatlan, Isten utálja, és nem építő jellegű a testvérek számára. Ha valakinek az a szándéka, hogy kárhoztasson másokat vagy gyötörje őket, akkor az gonosz ember és gonoszságot tesz.

Isten választott népe összességének rendelkeznie kell tisztánlátással, amikor gonosz emberekről van szó. Ha valaki készakarva csap le emberekre, leplezi le vagy becsméri őket, akkor szeretettel kell segíteni, el kell beszélgetni vele és boncolgatni kell, vagy meg kell metszeni. Ha képtelen elfogadni az igazságot és makacsul nem hajlandó javítani a szokásain, akkor az egy teljesen más dolog. Amikor gonosz emberekről van szó, akik gyakran önkényesen kárhoztatnak, megbélyegeznek és gyötörnek másokat, alaposan le kell leplezni őket, hogy mindenki megtanulhassa felismerni őket, majd pedig meg kell fékezni vagy ki kell közösiíteni őket a gyülekezetből. Ez alapvető, ugyanis az ilyen emberek zavarják a gyülekezeti életet és a gyülekezeti munkát, és valószínű, hogy félrevezetik az embereket és káoszt hoznak a gyülekezetre. Különösen egyes gonosz emberek támadnak és kárhoztatnak gyakran másokat, kizárólag azért, hogy elérjék abbéli céljukat, hogy hivatkozzanak, mások pedig nagyra tartják őket. Ezek a gonosz emberek gyakran ragadják meg a lehetőséget, hogy az összejöveteleken beszéljenek az igazságról, hogy közvetett módon leleplezzenek, boncolgassanak és elnyomjanak másokat. Ezt még meg is indokolják, mondván, hogy azért teszik, hogy segítsenek az embereknek és megoldják a gyülekezetben fennálló problémákat, és álcaként használják ezeket az ürügyeket, amellyel elérhetik a céljaikat. Ők azok a fajta emberek, akik támadnak és gyötörnek másokat, és nyilvánvalóan mind gonosz emberek. Mindazok, akik támadják és kárhoztatják az igazságra törekvő embereket, rendkívül ádázak, és csak azoknak van igazságérzetük és Isten csak azokat hagyja jóvá, akik leleplezik és boncolgatják a gonosz embereket Isten háza munkájának védelme érdekében. A gonosz emberek gyakorta igen ravaszok a gátlataikban; mind ügyesen használják a doktrínát, hogy önigazolással éljenek és elérjék abbéli céljukat, hogy félrevezessenek másokat. Ha Isten választott népe nem ismeri fel őket és képtelen megfékezni ezeket a gonosz embereket, a gyülekezeti élet és a gyülekezet munkája teljes összevisszaságba, sőt akár zűrzavarba süllyed. Amikor gonosz emberek beszélnek problémákról és boncolgatják azokat, mindig van valami szándékuk és céljuk, és az mindig valakire irányul. Nem önmagukat boncolgatják vagy ismerik meg, nem is nyílnak meg és tárják fel magukat, hogy megoldják a saját problémáikat – ehelyett megragadják a lehetőséget, hogy másokat leleplezzenek le, boncolgassanak és támadjanak. Gyakran használják ki a saját önismeretük közzétételét arra, hogy másokat boncolgassanak és kárhoztassanak, Isten szavai és az igazság közlése révén pedig lelepleznek, becsmérelnek és gyaláznak embereket. Különösen azoktól irtóznak és azokkal szemben éreznek gyűlöletet, akik törekednek az igazságra, akik terhet viselnek a gyülekezet munkájáért, és akik gyakran végzik a kötelességüket. A gonosz emberek mindenféle indokot és kifogást felhasználnak majd, hogy lecsapjanak ezeknek az embereknek a motivációjára és megakadályozzák, hogy gyülekezeti munkát végezzenek. Részben féltékenységet és gyűlöletet éreznek irántuk; másrészt attól tartanak, hogy ezek az emberek – azzal, hogy képesek munkát végezni – fenyegetést jelentenek az ő hírnevükre, nyereségükre és státuszukra. Ezért feszülten igyekeznek

minden lehetséges módon figyelmeztetni, elnyomni és fékezni őket, és akár odáig is elmennek, hogy muníciót gyűjtsenek, amellyel törbe csalják őket és eltorzítják a tényeket a kárhoztatásuk érdekében. Ez teljességgel felfedi, hogy ezeknek a gonosz embereknek a beállítottsága olyan, ami gyűlöli az igazságot és a pozitív dolgokat. Különös gyűlölettel viseltetnek azok iránt, akik törekednek az igazságra és szeretik a pozitív dolgokat, valamint azok iránt, akik eléggé jámborak, rendesek és becsületesek. Lehet, nem mondják, ám ilyen a gondolkodásmódjuk. Nos, miért kifejezetten az igazságra törekvőket, valamint a rendes és becsületes embereket veszik célba, hogy leleplezzék, becsméreljék, elnyomják és kizárják őket? Nyilvánvalóan arra tett kísérlet ez a részükről, hogy legyőzzék a jó embereket és azokat, akik az igazságra törekednek, és lecsapjanak rájuk, hogy lábbal tiporják őket, hogy ők irányíthassák a gyülekezetet. Egyesek nem hiszik, hogy ez így van. Hozzájuk egy kérdésem van: amikor ezek a gonosz emberek az igazságról beszélnek, vajon miért nem magukat leplezik le, illetve boncolgatják, és helyette miért mindig másokat vesznek célba és lepleznek le? Valóban az lenne a helyzet, hogy ők nem mutatnak romlottságot, vagy hogy nekik nincsenek romlott beállítottságaik? Biztosan nem. Akkor miért ragaszkodnak ahhoz, hogy másokat vegyenek célba leleplezés és boncolgatás céljából? Pontosan mit igyekeznek elérni? Ez a kérdés mély átgondolást igényel. Az ember azt teszi, amit kell, ha leleplezi a gyülekezetet zavaró gonosz emberek gaztetteit. Ezek az emberek azonban jó embereket lepleznek le és gyötörnek, az igazságról szóló beszéd ürügyén. Mi a szándékuk és a céljuk? Vajon dühösek, mert azt látják, hogy Isten a jó embereket menti meg? Valójában erről van szó. Isten gonosz embereket nem ment meg, ezért a gonosz emberek gyűlölik Istent és a jó embereket – ez egészen természetes. A gonosz emberek nem fogadják el az igazságot, illetve nem törekednek rá; ők maguk nem menthetők meg, mégis gyötörik azokat a jó embereket, akik törekednek az igazságra és megmenthetők. Mi itt a probléma? Ha ezek az emberek ismernék önmagukat és az igazságot, meg tudnának nyílni és tudnának beszélgetni, ám ők folyton másokat vesznek célba és provokálnak – mindig hajlamosak másokat támadni –, és mindig a képzelt ellenségeikként állítják be azokat, akik az igazságra törekednek. Ezek a gonosz emberek ismertetőjegyei. Az efféle gonoszságra képes emberek a valódi ördögök és Sátánok, tipikus antikrisztusok, akiket meg kell fékezni, és ha sok gonoszságot követnek el, haladéktalanul kezelni kell őket – ki kell közöszíteni őket a gyülekezetből. Mind rothadt almák azok, akik lecsapnak a jó emberekre és kizárják őket. Miért hívom rothadt almáknak őket? Azért, mert nagy valószínűséggel provokálnak szükségtelen vitákat és konfliktusokat a gyülekezetben, egyre súlyosbítva a dolgok ottani állását. Egyik nap az egyik ember a célpontjuk, másik nap a másik, és folyton másokat vesznek célba: azokat, akik szeretik az igazságot és az igazságra törekednek. Ez zavarhatja a gyülekezeti életet és visszahathat arra, hogy Isten választott népe normális módon egye és igya Isten szavait és normálisan beszélgesse az igazságról. Ezek a gonosz emberek gyakran kihasználják a gyülekezeti életet, hogy az igazság közlése nevében támadjanak másokat. Minden általuk mondott

dologban ellenségesség lakozik; provokatív megjegyzéseket tesznek, hogy támadják és kárhoztassák azokat, akik az igazságra törekednek, valamint azokat, akik feláldozzák magukat Istenért. Mi lesz ennek a következménye? Akadályozni és zavarni fogja a gyülekezet életét, nyugtalanságot okoz az emberek szívében, és emiatt képtelenek lesznek elcsendesedni Isten előtt. Különösen azok a gátlástalan dolgok válhatnak ki ellenállást, amelyeket azért mondanak ezek a gonosz emberek, hogy kárhoztassanak, megsebezzenek másokat és lecsapjanak rájuk. Ez nem segíti elő a problémák megoldását; épp ellenkezőleg: félelmet és szorongást kelt a gyülekezetben és terheli az emberek közötti kapcsolatokat, ami miatt feszültség keletkezik közöttük, ők pedig viszályba keverednek. Ezeknek az embereknek a viselkedése nemcsak hatást gyakorol a gyülekezeti életre, hanem konfliktust is gerjeszt a gyülekezetben. Még az egyház egészének munkájára és az evangélium terjesztésére is hatással lehet. A vezetőknek és a dolgozóknak ezért figyelmeztetniük kell az efféle embert, valamint meg is kell fékeznük és kezelniük is kell őt. A testvéreknek egyrészt súlyos korlátozásokat kell bevezetniük ezekkel a gonosz emberekkel szemben, akik gyakorta támadnak és kárhoztatnak másokat. Másrészt a gyülekezetvezetőknek azonnal le kell leplezniük és le kell állítaniuk azokat, akik önkényesen lecsapnak másokra és kárhoztatnak másokat, ha pedig javíthatatlanok maradnak, ki kell takarítani őket a gyülekezetből. Elejét kell venni annak, hogy gonosz emberek megzavarják a gyülekezet életét az összejövetelek során, a zavarodott embereket pedig egyúttal vissza kell tartani az afféle beszédétől, amely hatást gyakorol a gyülekezeti életre. Ha gonosz embert gaztett elkövetésén kapnak, le kell leplezni őt. Semmiképp sem szabad hagyni, hogy szánt szándékkal cselekedjen, tetszése szerint gonoszkodjon. Ez szükséges a normális gyülekezeti élet fenntartásához és annak biztosításához, hogy Isten választott népe gyülekezhesen, ehessen és ihassa Isten szavait és normálisan beszélgethessen az igazságról, lehetővé téve, hogy tagjai normálisan teljesítsék a kötelességüket. Csak ekkor valósulhat meg Isten akarata a gyülekezetben, az Ő választott népe pedig csak így értheti meg az igazságot, léphet be a valóságba és nyerheti el Isten áldásait. Felfedeztetek efféle gonosz embereket a gyülekezetben? Folyton irigy gyűlöletet táplálnak a jó emberek iránt, és mindig célba veszik őket. Ma az egyik jó embert nem kedvelik, holnap egy másikat; bárkit képesek kritizálni és hibák sokaságát kiszűrni benne, ráadásul, amit mondanak, az nagyon is megalapozottnak és észszerűnek hangzik, és végül széles körű felháborodást váltanak ki, csapássá válva a csoport számára. Olyannyira megzavarják a gyülekezetet, hogy az emberek szíve zűrzavarba merül, sokan negatívvá és gyengévé válnak, az összejövetelekből nem származik haszon és épülés, egyesek pedig még abbéli vágyukat is elveszítik, hogy összejövetelekre járjanak. Hát nem rothadt almák az efféle gonosz emberek? Ha még nem érték el azt a szintet, ahol ki kell takarítani őket, akkor el kell különíteni, illetve meg kell fékezni őket. Az összejövetelek során például jelöljete ki nekik egy félreeső széket, megakadályozandó, hogy befolyásoljanak másokat. Ha ragaszkodnak hozzá, hogy alkalmat keressenek a felszólalásra és az

emberek támadására, meg kell fékezni őket – meg kell tiltani nekik, hogy haszontalan dolgokat mondjanak. Ha a megfékezésük lehetetlenné válik, és a kitörés, illetve az ellenállás határán vannak, azonnal ki kell takarítani őket. Nevezetesen, amikor többé nem hajlandóak elfogadni, hogy korlátozzák őket, és így szólnak: „Milyen alapon korlátozol engem a beszédben? Miért beszélhet mindenki más öt percen át, én pedig csak egy percet kapok?” – ha folyton efféléket kérdeznek, az azt jelenti, hogy ellen fognak állni. Amikor az ellenállás küszöbén állnak, vajon nem dacosak? Nem azon vannak, hogy bajt okozzanak, hogy nyugtalanságot szítsanak? Nem azon vannak, hogy megzavarják a gyülekezeti életet? Közel állnak ahhoz, hogy felfedjék, kik is valójában; és eljött az ideje, hogy kezeljék őket – gyorsan el kell takarítani őket. Észszerű ez? Igen, az. Mindenféle gonosz emberrel, gonosz lélekkel, tisztátalan lelkekkel és a dolgok tönkretételét kereső „különleges tehetségekkel” nem könnyű gondoskodni arról, hogy a többség normális gyülekezeti életet élhessen. Megengedhetjük vajon magunknak, hogy ne fékezzük meg őket? Egyes „különleges tehetségek”, amint kinyitják a szájukat, elkezdene becsmérlni és támadni másokat – ha szemüveget hordasz vagy ha nincs sok hajad, támadnak; támadnak és megítélnek, ha megosztod a tapasztalati bizonyoságtételeket az összejövetelek során, vagy ha proaktív és felelősségteljes vagy a kötelességeid végzésében; támadnak, ha a megpróbáltatások során van hited Istenben, ha gyenge vagy, vagy ha a hited segítségével, anélkül, hogy panaszkodnál Istenre, felülkerekedsz a családi nehézségeken. Mit jelent itt a támadás? Azt jelenti, hogy bármit tesznek is mások, az sosem tetszik ezeknek az embereknek; mindig ellenükre van, mindig nem létező hibákat keresnek, folyton arra törekednek, hogy dolgokkal megvádoljanak másokat, és az ő szemükben sosem helyes semmi, amit a többiek tesznek. Még ha az igazságot közlöd és Isten házában munkarendjeivel összhangban kezeled is a problémákat, ők kukacoskodni és kritizálni fognak, hibát találva mindenben, amit teszel. Szándékosan kevernek bajt és mindenki a támadásaik tárgya. Minden alkalommal, amikor a gyülekezetben megjelenik egy ilyen ember, kezelnetek kell őt; ha kettő jelenik meg, akkor mindkettőt kezelnetek kell. Ez azért van így, mert jelentős kárt okoznak a gyülekezeti életnek, bomlasztást és zavarásokat okoznak a gyülekezet munkájában, ennek pedig végzetes következményei vannak.

B. A másokat gyakran támadó emberek emberi mivoltának jellemzői

Ma a kölcsönös támadások és a szóbeli összetűzések problémakörével kapcsolatos több aspektusról beszélgettünk. Felfogtátok-e a különböző típusú egyének által ezen egyes aspektusokon belül mutatott megnyilvánulások természetét? Kezdjük azokkal, akik hajlamosak támadni másokat – rendelkeznek ők vajon a normális emberi mivolthoz tartozó józan ésszel? (Nem.) Miként nyilvánul meg a józan eszük hiánya? Milyen hozzáállásokkal és alapelvekkel viszonyulnak az emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz? Milyen módszereket és hozzáállásokat választanak a különféle emberek, események és dolgok kezeléséhez? Például az, hogy szeretnek vitatkozni a helyesről

és a helytelenről, vajon nem az emberekkel, eseményekkel és dolgokkal szemben tanúsított hozzáállásaik egyike? (De igen.) Az, hogy szeretnek vitatkozni a helyesről és a helytelenről, azt jelenti, hogy minden egyes kérdésben megpróbálják tisztázni, mi a helyes vagy mi a helytelen, nem hagynak fel vele, amíg nem tisztázták a kérdést és meg nem értik, kinek volt igaza és ki tévedett, és makacsul ragaszkodnak értelmetlen dolgokhoz. De mi értelme így viselkedni? Végző soron helyes-e a helyesről és a helytelenről vitatkozni? (Nem.) Hol a hiba? Van bármilyen kapcsolat ez és az igazság gyakorlása között? (Nincs kapcsolat.) Miért mondjátok, hogy nincs kapcsolat? A helyesről és a helytelenről való vitatkozás nem az igazságalapelvek követése, nem az igazságalapelvek megvitatása vagy az azokról való beszélgetés; ehelyett az emberek folyton arról beszélnek, hogy kinek van igaza és kinek nincs, ki tudja jól és ki téved, ki jár el helyesen és ki nem, kinek van jó oka és kinek nincs, ki fejez ki magasabb szintű doktrínát; ez az, amit kutatnak. Amikor Isten próbatételek elé állítja az embereket, mindig vitatkozni próbálnak Istennel, folyton előállnak ilyen-olyan érvekkel. Vajon Isten megbeszéli veled az efféle dolgokat? Megkérdezi Isten, hogy mi az összefüggés? Kérdez Isten arról, hogy milyen indokaid és okaid vannak? Nem teszi. Isten azt kérdezi, hogy az alávetettség vagy az ellenállás hozzáállásával rendelkez-e, amikor próbára tesz. Isten azt kérdezi, hogy érted-e az igazságot vagy sem, hogy aláveted-e magad vagy sem. Isten csak ennyit kérdez, semmi mást. Isten nem kérdezi meg tőled, hogy miért hiányzik belőled az alávetettség, nem nézi, hogy jó okod van-e – Ő egyáltalán nem vesz figyelembe ilyesmiket. Isten csak azt nézi, hogy aláveted-e magad vagy sem. Az életkörülményeidtől és a kontextustól függetlenül Isten csak azt vizsgálja át, hogy van-e a szívedben alávetettség, hogy az alávetettség hozzáállását tanúsítod-e. Isten nem vitatja meg veled a helyest és helytelent; Istent nem érdeklik az indokaid. Isten csak azzal törődik, hogy igazán aláveted-e magad – Isten csakis ennyit kérdez tőled. Hát nem egy igazságalapelv ez? Ami az afféle embereket illeti, akik szeretnek a helyesről és a helytelenről vitatkozni, akik szeretnek szócsatákban részt venni – vajon az ő szívükben ott vannak az igazságalapelvek? (Nincsenek.) Miért nincsenek? Odafigyeltek valaha bármennyire is az igazságalapelvekre? Törekedtek rájuk valaha is? Keresték őket valaha? Sohasem figyeltek rájuk, nem törekedtek rájuk és nem keresték őket, és ezek teljességgel hiányoznak a szívükből. Ennek eredményeképp csak emberi elképzelések közepette tudnak élni, a szívükben mindössze helyes és helytelen, helytálló és nem helytálló, kifogások, indokok, álokoskodás és érvek vannak, ami után hamarosan támadják egymást, megítélik és kárhoztatják egymást. Az efféle embereknek az a beállítottsága, hogy szeretik megvitatni a helyest és helytelent, valamint szeretik megítélni és kárhoztatni az embereket. Az efféle emberek nem szeretik és nem fogadják el az igazságot, hajlamosak arra, hogy megpróbáljanak vitatkozni Istennel, sőt, hogy ítéletet mondjanak Isten felett és szembeszálljanak Vele. Végezetül büntetést kapnak majd.

Vajon az igazságot keresik azok, akik szeretnek a helyesről és a helytelenről vitatkozni? Ezekben a helyzetekben Isten szándékait, Isten követelményeit, vagy a

gyakorlandó igazságalapelveket keresik vajon azon emberek, események és dolgok révén, akikkel és amelyekkel ezeken belül találkoznak? Nem. Amikor helyzetekkel kerülnek szembe, hajlamosak azt tanulmányozni, hogy „milyen volt az esemény” vagy „milyen az illető”. Milyen viselkedés ez? Vajon nem ez az, amire az emberek gyakorta úgy utalnak, hogy kíméletlen rászállás emberekre és dolgokra? Az emberek indokairól és az események folyásáról vitatkoznak, ragaszkodnak hozzá, hogy tisztázzák ezeket a dolgokat, ám azt nem említik, hogy ezen összetett helyzetek folyamatának mely részében keresték az igazságot, értették meg az igazságot, illetve világosodtak meg. Híján vannak ezeknek a tapasztalatoknak és gyakorlási módszereknek. Csak ezt hajtogatják: „Nyilvánvalóan engem vettél célba azzal a dologgal, sértegetté engem. Azt hiszed, olyan ostoba vagyok, hogy nem tudom megmondani? Miért sértegetnél? Én nem bántottalak meg téged; miért vennél célba engem? Mivel a célpontod vagyok, nem fogom vissza magam! Hosszú időn át türelmes voltam veled, ám a türelmemnek vannak határai. Ne hidd, hogy könnyű packázni velem; nem félek tőled!” Ezekbe a kérdésekbe kapaszkodva szüntelenül előadják az önigazolásaikat, a helyesen és a helytelen, valamint a dolog helytálló és nem helytálló voltán rágódva, ám az úgynevezett magyarázataik egyáltalán nem igazodnak az igazsághoz, és egyetlen szavuk sem felel meg Isten követelményeinek. Oly mértékig rágódnak embereken, eseményeken és dolgokon, hogy a többieknek teljesen elégük lesz, és senki sem akarja meghallgatni őket, ők maguk azonban sosem unják meg, hogy ezekről a dolgokról beszéljenek, bárhová mennek, ezekről beszélgetnek, mintha megszállottak lennének. Ezt úgy hívják, hogy kíméletlen rászállás emberekre és dolgokra, és ez az igazság keresésének egyszerű elutasítása. A kölcsönös támadásokban és a szóbeli összetűzésekben részt vevő emberek második jellemzője az, hogy különösképp szeretnek kíméletlenül rászállni emberekre és dolgokra. Szeretik vajon az igazságot azok, akik kíméletlenül rászállnak emberekre és dolgokra? (Nem.) Nem szeretik az igazságot, ez nyilvánvaló. Akkor értik ezek az egyének az igazságot? Tudják, hogy valójában mi az igazság, amelyről Isten beszél? Abbéli külső viselkedésükből ítélve, hogy kíméletlenül rászállnak emberekre és dolgokra, tudják vajon, hogy valójában mi az igazság? Nyilvánvalóan nem tudják. Milyen elgondolásnak hódolnak? Annak az elgondolásnak, hogy annak van igaza, akinek a szavai a leginkább igazoltak, az jár el helyesen, akinek a tettei tisztességek és mindenki számára láthatóak, és az jár el helyesen, aki az erkölcs, az etika és a hagyományos kultúra szerint cselekszik, ezzel elnyerve a többség helyeslését. Az ő nézetük szerint ez a „helyes” képviseli az igazságot, ezért hatalmas arcátlansággal kíméletlenül rászállhatnak emberekre és dolgokra, és sosem szűnnek meg ezeken a dolgokon rágódni. Azt hiszik, hogy ha igazolást nyernek, az egyenlő azzal, hogy az igazság birtokában vannak – hát nem nagyon bajos ez? Egyesek ezt mondják: „Én nem akadályoztam és nem zavartam meg a gyülekezet munkáját, nem használok ki másokat, nem szeretek lopni másoktól és nem vagyok erőszakos; nem vagyok gonosz ember.” Ebből az következik vajon, hogy olyan ember vagy, aki gyakorolja az igazságot, olyasvalaki, aki az igazság birtokában

van? Az emberekre és dolgokra kíméletlenül rászálló emberek nagy része azt hiszi magáról, hogy ő tisztességes ember, akinek ebből adódóan nem kell szóbeszéddek miatt aggódnia, és derék, tiszteletreméltó embernek tartja magát, aki sosem hízelegne másoknak. Ezért, amikor egyes helyzetekkel kerül szembe, hajlamos veszekedni és vitázni, és ezeken az eszközökön keresztül hajlamos bizonygatni, hogy az ő indoklása helyes. Azt hiszi, hogy ha az indoklása szilárd és nyíltan előadható, és a többség egyetért vele, akkor olyan ember, aki az igazság birtokában van. Mi az ő „igazsága”? Milyen mércével mérik? Azt hiszitek, az efféle emberek meg tudják érteni az igazságot? (Nem.) Ezért mindig kíméletlenül rászállnak emberekre és dolgokra, és makacsul rágódnak rajtuk. Ezek az emberek nem értik az igazságot, így folyton ezt mondják: „Én nem sértettelek meg téged. Miért veszel folyton célba engem? Helytelen, hogy célba veszel!” Azt hiszik: „Ha én nem sértettelek meg, akkor nem kellene így bánnod velem. Mivel így bánasz velem, vissza fogok vágni neked, meg fogom torolni, a megtorlásom pedig jogos önvédelem, törvényes. Ez az igazságalapelv. Ezért az, amit te teszel, nem felel meg az igazságalapelveknek, amit azonban én teszek, az igen, úgyhogy rá fogok szállni a dologra, mindig fel fogom hozni ezt a kérdést és mindig meg foglak említeni!” Azt hiszik, hogy ha kíméletlenül rászállnak emberekre és dolgokra, az megfelel az igazságalapelveknek, de vajon nem óriási tévedés ez? Ez bizony óriási tévedés, ők pedig el vannak tájolva. Kíméletlenül rászállni emberekre és dolgokra teljesen más dolog, mint az igazság gyakorlása. Ez a második probléma ezeknek az embereknek az emberi mivoltával – kíméletlenül rászállnak emberekre és dolgokra. Mivel kapcsolatosak az emberi mivolt problémái? Nem az ember természetével kapcsolatosak? Ezek az emberek sok éve hisznek Istenben, ám nem értik az igazságot, és azt hiszik, hogy az általuk ismert kifejezések, például az, hogy valaki nyílt és tisztességes, derék és becsületes, őszinte és készséges, szókimondó és gerinces, és a többi a magaviselet alapjai, és ezeket a dolgokat tartják az igazságalapelveknek. Ez egy alapvetően helytelen nézőpont.

Azoknak az embereknek, akik kölcsönös támadásokba bocsátkoznak és hajlamosak szóbeli összetűzésekben részt venni, abnormális az emberi mivolta. Ennek az első aspektusa az, hogy szeretnek vitatkozni a helyesről és a helytelenről; a második az, hogy kíméletlenül rászállnak emberekre és dolgokra. Melyik a harmadik aspektus? Vajon nem az, hogy teljességgel elutasítják az igazság elfogadását? Még egyetlen helyes állítást sem képesek elfogadni. Ezt gondolják: „Még ha igaz is, amit mondasz, akkor is segítened kell, hogy megőrizsem a tekintélyemet, tapintatosan kell beszélned, és nem szabad megbántanod. Ha a szavaid metszőek és miattuk elveszíthetem a tekintélyemet, akkor négy szemközt kell elmondanod őket nekem. Nem bánthatsz meg sok ember előtt, nem törődve a büszkeségemmel és nem biztosítva kiutat nekem ebből a kínos kutyaszorítóból. Mi több, amit mondasz, az téves, úgyhogy meg kell torolnom!” Súlyosabb esetekben az ilyen emberek ellenállnak: „Nem számít, mennyire helyesek a szavaid, nem fogom elfogadni őket! Ha bárki másról beszélsz, az rendben van, de az

nincs rendben, hogy engem veszel célba, még ha igazad is van!” Még Isten szavainak olvasásakor is – ha megérzik, hogy Isten szavai őket veszik célba vagy leleplezik őket, idegenkednek azoktól a szavaktól és nem hajlandóak meghallgatni őket – csak arról van szó, hogy mivel egyedül Isten szavaival szembesülnek, Vele nem vitatkozhatnak. Ha valaki szemtől szemben mutat rá a problémáikra vagy állapotaikra, vagy akaratlanul megemlíti őket, anélkül, hogy őket akarná célba venni, képesek visszavágni és szóbeli összetűzéseket kezdeményezni. Nem azt jelenti ez vajon, hogy ezek az egyének teljességgel megtagadják az igazság elfogadását? (De igen.) Ez az emberi mivoltuk lényege – az igazság elfogadásának teljes elutasítása. Így hát, függetlenül a szóbeli összetűzéseik tartalmától, illetve attól, hogy hol folynak ezek az összetűzések, az efféle emberek emberi mivolta nyilvánvaló. Nem értik az igazságot, és még ha értik is, hogy mi hangzik el a prédikációk során, az igazságot nem fogadják el; továbbra is kölcsönös támadásokba bocsátkoznak és folyamatosan szóbeli összetűzésekben vesznek részt, illetve gyakorta hajlanak arra, hogy támadjanak másokat. E megnyilvánulásaikból ítélve miféle emberek ezek? Először is: az igazság szeretői vajon? Olyan egyének, akik képesek gyakorolni az igazságot, ha értik azt? (Nem.) Amikor problémákat fedeznek fel, képesek keresni az igazságot azok megoldása érdekében? (Nem.) Amikor más emberekkel kapcsolatos elképzeléseket, előítéleteket, illetve személyes véleményeket táplálnak, képesek vajon kezdeményezően félretenni azokat, hogy az igazságot keressék? (Nem.) Ezek egyikét sem tudják megtenni. Ha megnézzük mindezeket a dolgokat, amelyekre nem képesek, nyilvánvaló, hogy egyetlen olyan egyén sem jó, aki hajlamos másokat támadni és szóbeli összetűzésekben részt venni. A különféle megnyilvánulásaikból ítélve nem szeretik az igazságot és nem hajlandóak keresni azt. Az igazsággal kapcsolatos dolgokban – függetlenül attól, hogy milyen elfogultság vagy téves nézetek alakulnak ki bennük, önelégültek maradnak és egyáltalán nem keresik az igazságot, és még ha világosan közlik is velük az igazságot, nem hajlandóak elfogadni, gyakorolni pedig még kevésbé hajlandóak. Ezzel egyidejűleg ezek az egyének egy még utálatosabb megnyilvánulást is tanúsítanak: miután egyes szavakat és doktrínákat megértettek, ezeket az általuk megértett grandiózus doktrínákat arra használják fel, hogy önkényesen támadjanak, megítéljenek és kárhoztassanak másokat, sőt, akár arra is, hogy korlátozzanak és irányítsanak másokat. Ha az ítéleteikkel és kárhoztatásukkal nem sikerül legyőzniük téged, minden lehetséges módot kitalálnak, hogy üres elméletekkel korlátozzanak. Ha még ekkor sem engedsz, még aljasabb és szörnyűbb módszerekhez folyamodnak majd, hogy támadjanak, amíg nem engedsz nekik, gyengévé és negatívvá nem válsz, illetve csodálni nem kezded őket és nem manipulálhatnak – ekkor lesznek elégedettek. Vagyis ezeknek az egyéneknek a viselkedése, megnyilvánulásai és az igazsághoz való hozzáállása alapján miféle emberek ők? Teljességgel megtagadják az igazság elfogadását – ez a hozzáállásuk az igazsághoz. És mi a helyzet az emberi mivoltukkal? Ezeknek az egyéneknek a többsége gonosz ember; óvatosan szólva, több, mint 90 százalékuk az. A gonosz emberek minden kérdésben szeretik tisztázni a helyest

és a helytelent, különben nem engedik el, és mindig megvan bennük ez a hajlam. Ráadásul, amikor helyzetekkel kerülnek szembe, a gonosz egyének rágódnak embereken és dolgokon, és kíméletlenül rájuk szállnak, folyton előadják a saját indokaikat, mindig mindenkit megpróbálnak rávenni, hogy értsen egyet velük és támogassa őket, mondja azt, hogy igazuk van, és nem engedik, hogy bárki is bármi rosszat mondjon róluk. Sőt, amikor gonosz emberek helyzetekkel szembesülnek, mindig keresik a lehetőséget, hogy ketrecbe zárják és irányítsák az embereket. Milyen módszert használnak az emberek irányítására? Mindenkit kárhoztatnak, mindenki mással elhitetve, hogy alkalmatlanok, hogy problémáik és hibáik vannak, valamint, hogy alsóbbrendűek ezeknél a gonosz embereknél, amit követően a gonosz emberek örülnek és boldogok. Miután mindenki mást eltiportak és csak ők maradtak állva, vajon nem hajtottak-e mindenkit az irányításuk alá? Az emberek irányításával azt a célt érik el, hogy mindenkit kárhoztatnak és kiütnek, mindenkivel elhitetve, hogy alkalmatlanok, negatívvá és gyengévé téve őket, elérve, hogy elveszítsék a hitüket Isten szavaiban és az igazságban, és elveszítsék a hitüket Istenben és ne legyen követendő útjuk – ezek a gonosz emberek ezután boldogok és elégedettek. Ha megnézzük ezeket az aspektusokat, nem nyilvánvaló, hogy az ilyen egyéneknek a többségét gonosz emberek teszik ki? Nézzétek meg, hogy milyen típusú emberek hajlamosak állandóan támadni másokat, amikor egy csoportban vannak, akár szemtől szemben, akár az emberek háta mögött, különféle módszereket felhasználva mások támadására – az ilyen emberek gonoszok. Ezek az egyének egyáltalán nem fogadják el az igazságot, se nem közlik az igazságot, és gyakran kihasználják a helyzetet, hogy azzal kérkedjenek, hogy ők jó emberek, hogy minden, amit tesznek, indokolt és megalapozott, valamint, hogy ők derék és tisztességes módon viselkednek – folyton azzal kérkednek, hogy ők rendes és tiszteletreméltó emberek, valamint szókimondó és igazságos egyének. Ezek az emberek sosem tesznek tanúságot az igazságról, sem Isten szavairól nem tesznek tanúságot, ők csak azt szeretik, hogy kíméletlenül rászállnak emberekre és dolgokra, és a saját indoklásukat hangoztatják. A szándékuk és a céljuk az, hogy elhitesse az emberekkel, hogy ők jó emberek, és hogy ők mindent értenek. Ami azokat illeti a gyülekezetben, akik gyakran kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben vesznek részt – akár azokról van szó, akik a támadásokat kezdeményezik, vagy azokról, akiket támadnak –, ha a gyülekezeti életet akadályozzák és megzavarják, akkor a többségnek ki kell állnia, hogy figyelmeztesse és megfékezze őket. Nem szabad időt adni ezeknek az embereknek, hogy rossz dolgokat művelve átokfutást rendezzenek, és azt sem szabad megengedni nekik, hogy a személyes haragjuk levezetésével, valamint a személyes sérelmeik és átmeneti dühük miatt bosszúra szomjazva hatást gyakoroljanak másokra. Persze a gyülekezetvezetőknek is kötelességtudó módon eleget kell tenniük a felelősségeiknek, hatékonyan korlátozva ezeket az embereket abban, hogy akadályozzák és megzavarják a gyülekezeti életet, és az emberek többségét megvédve a zavarástól. Amikor az emberek kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben vesznek részt, a

gyülekezetvezetőknek képesnek kell lenniük időben leállítani és megfékezni őket. Ha a leállításukra és a megfékezésükre tett kísérlet nem oldja meg a problémát, és folytatják egymás támadását és szóbeli összetűzésekbe keverednek, másokat zavarva, valamint folytatják a gyülekezeti élet tönkretételét, akkor az ilyen egyéneket ki kell takarítani vagy ki kell közösiíteni. Ez a gyülekezetvezetők felelőssége.

Elég sokat beszélgettünk azok viselkedéséről és megnyilvánulásairól, akik kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben vesznek részt. Az imént röviden az emberi mivoltukat is boncolgattuk és beszéltünk róla, ami lehetővé teszi számotokra, hogy tisztábban lássátok őket, és a többségeket képe ssé teszi arra, hogy rájöjjetek, mi folyik, és időben felismerjétek őket, amikor beszélnek és cselekednek. Minél alaposabban értitek és ismeritek ezeknek az embereknek a lényegét, annál gyorsabban fel tudjátok ismerni őket, következésképp egyre kevésbé fognak zavarni titeket. A többsége teknek tisztában kell lennie azzal a kárral, amelyet a kölcsönös támadásokban és a szóbeli összetűzésekben részt vevők okoznak a gyülekezeti életnek és Isten választott népének. Az efféle emberek biztosan nem fognak elgondolkodni önmagukon és nem hagyják abba a harcot. Ha nem kezelik és takarítják ki őket haladéktalanul, folyamatos bomlasztást és zavarásokat fognak okozni a gyülekezeti életben. Ezért a gyülekezetvezetők számára igen fontos feladat az efféle emberek kezelése és kitakarítása, és ezt nem szabad figyelmen kívül hagyni.

2021. június 5.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (16.)

Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Negyedik rész)

A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok

VIII. Elképzelések terjesztése

A. Az elképzelések terjesztésének megnyilvánulásai

Ma folytatjuk a vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségéről szóló beszélgetést: „Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.” Ami a gyülekezeti életben felmerülő bomlasztások és zavarások különféle kérdéseit illeti, tizenegyet soroltunk fel. Legutóbb a hetedik problémáról beszélgettünk: kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvétel. Ma a nyolcadik problémáról, az elképzelések terjesztéséről fogunk beszélgetni. Az elképzelések terjesztése is gyakran megtörténik a gyülekezeti életben. Egyesek, akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot, az elképzeléseik és a képzelődéseik alapján hisznek Istenben, és gyakran terjesztenek elképzeléseket, hogy megzavarják a gyülekezeti életet. A gyülekezetnek meg kell fékeznie ezt a viselkedést, és az igazság közlése révén meg kell szüntetnie azt a gyülekezeti életben. A szó szoros értelmében bárki láthatja, hogy az elképzelések terjesztése nem helyénvaló viselkedés, hogy az nem pozitív, hanem negatív dolog, ezért le kell állítani és meg kell fékezni a gyülekezeti életben. Nem számít, milyen emberek terjesztenek elképzeléseket, függetlenül az indítékaiktól, attól, hogy szándékosan vagy akaratlanul terjesztenek-e elképzeléseket, amíg elképzeléseket terjesztenek, az bomlasztani és zavarni fogja a gyülekezeti életet, romboló hatásokat okozva. Ezért száz százalékig meg kell fékezni ezt a dolgot. Bármilyen szemszögből is nézzük, az elképzelések terjesztése nem játszhat pozitív szerepet az emberek igazságra való törekvésében, Isten ismeretére irányuló törekvésében, illetve az igazságvalóságba való belépésükben; csak az lehet a hatása, hogy megzavarja és rombolja ezeket a dolgokat. Amikor tehát valaki elképzeléseket terjeszt a gyülekezeti életben, mindenkinek – a gyülekezetvezetőknek és a testvéreknek egyaránt – fel kell ismernie ezt a dolgot, és haladéktalanul fel kell lépnie, hogy leállítsa és megfékezze az illetőt, ahelyett, hogy vakon elnézné neki az elképzelések terjesztését, amivel félrevezet és megzavar

másokat. Elsőként beszéljünk arról, hogy milyen szavak minősülnek elképzelések terjesztésének. Ezzel a megkülönböztetéssel az emberek pontosan meghatározhatják, hogy mi az elképzelések terjesztése, valamint pontosan megállíthatják és megfékezhetik azt, ahelyett, hogy figyelmen kívül hagynák és közömbösen kezelnék.

1. Elképzelések terjesztése Istenről

Az elképzelések, amelyek terjednek, célzatosak. Először azt kell megnéznünk, hogy kire irányulnak és milyen elképzelések terjednek. Ezeknek a megértése segíteni fog megismernetek, hogy az emberek mely állításai és az általuk terjesztett mely nézőpontok minősülnek elképzeléseknek. Annak ismerete, hogy mely szavak az emberek elképzelései és mely cselekedetek minősülnek elképzelések terjesztésének, lehetővé fogja tenni az emberek számára, hogy pontosabban és nagyobb relevanciával fékezze meg az elképzelések terjesztését. Mindenekelőtt, az elképzelések terjesztésének legsúlyosabb formája az emberek Istennel kapcsolatos elgondolásait és félreértéseit illeti. Ez egy lényeges kategória. A nem ténszerű nézőpontok és állítások terjesztése Isten identitásáról, Isten lényegéről, Isten természetéről, Isten szavairól, Isten munkájáról és Isten létéről mind elképzelések terjesztését jelenti. Ez egy általános állítás; konkrétan milyen állítások minősülnek elképzelések terjesztésének? Istenről szóló félreértések, Istent illető ítéletek és kárhoztatás, sőt akár Isten káromlásának terjesztése mind elképzelések terjesztése. Egyszerűen fogalmazva: olyan, Istent illető értelmezések terjesztése, amelyek nem felelnek meg a valóságnak, valamint olyan állítások és téves értelmezések terjesztése, amelyek nem felelnek meg Isten identitásának és lényegének, mind elképzelések terjesztését jelenti. A gyülekezeti életben például egyesek gyakran beszélnek Isten identitásáról és Isten lényegéről. Nincs valódi megértésük Isten identitásáról és lényegéről. A szívükben gyakran kétségbe vonják és félreértik Istent, többek között képtelenek arra, hogy alá vessék magukat az Isten által számukra elrendezett életkörülményeknek és a kötelességeik végzésére szolgáló környezetnek. Azután pedig terjesztik az Istennel kapcsolatos félreértéseiket és az Isten meg nem értését illető elgondolásaikat. Röviden: ezek az elgondolások nem arról szólnak, hogy az ember a teremtetett lény szemszögéből elfogadja Isten szuverenitását és intézkedéseit és aláveti magát azoknak, hanem teli vannak személyes előítéletekkel, félreértésekkel, sőt ítéletekkel és kárhoztatással. Miután ezeket hallják, a többi emberben félreértések alakulnak ki Istenről és óvakodni kezdenek Tőle, ezáltal elveszítik az igaz hitüket Istenben, az őszinte alávetettségről nem is beszélve.

Egyesek úgy vélik, hogy az Istenben való hitnek békét és örömet kell hoznia, és hogy ha helyzetekkel találkoznak, csak imádkozniuk kell Istenhez, Isten pedig majd meghallgatja, kegyelemben és áldásokban részesíti őket, és gondoskodik róla, hogy minden békében és simán menjen számukra. Az Istenben való hittel az a céljuk, hogy kegyelmet keressenek, áldásokat nyerjenek, valamint élvezzék a békét és a boldogságot. E nézetek miatt mondanak le a családjukról, illetve hagyják ott a munkájukat, hogy

feláldozzák magukat Istenért, és ezek miatt tudnak nehézséget viselni és árat fizetni. Úgy hiszik, hogy amíg elhagynak dolgokat, feláldozzák magukat Istenért, elviselik a nehézséget és szorgalmasan dolgoznak, kivételes viselkedést tanúsítva, addig el fogják nyerni Isten áldásait és kegyeit, és bármilyen nehézségekkel is találkoznak, amíg imádkoznak Istenhez, Ő majd meg fogja oldani azokat és mindenben utat nyit számukra. Az Istenben hívő emberek többsége ezt a nézőpontot képviseli. Az emberek úgy érzik, hogy ez a nézőpont helyénvaló és helytálló. Sok ember abbéli képessége, hogy éveken át megtartsa az Istenbe vetett hitét anélkül, hogy feladná a hitét, közvetlenül ehhez a nézőponthoz kapcsolódik. Erre gondolnak: „Oly sokat áldoztam Istenért, olyan jól viselkedtem és semmiféle gonosz tettet nem követtem el; Isten biztosan meg fog áldani engem. Mivel sokat szenvedtem és nagy árat fizettem minden feladatért, mindent Isten szavai és követelményei szerint végeztem anélkül, hogy hibáztam volna, Istennek meg kell áldania engem; gondoskodnia kell arról, hogy minden simán menjen számomra, hogy gyakran legyen béke és öröm a szívemben, és élvezzem Isten jelenlétét.” Hát nem emberi elképzelés és képzelődés ez? Emberi szempontból az emberek élvezik Isten kegyelmét és előnyökben részesülnek, ezért van értelme annak, hogy ezért egy kicsit szenvedni kell, és érdemes ezt a szenvedést Isten áldásaira cserélni. Ez egy Istennel ügyleteket kötő mentalitás. Az igazság és Isten szemszögéből azonban ez alapvetően nem felel meg Isten munkája alapelveinek, sem annak a mércének, amelyet Isten megkövetel az emberektől. Ez csupa vágyálom, tisztán emberi elképzelés és képzelődés az Istenbe vetett hitről. Akár az Istennel való egyezkedéssel vagy azzal jár, hogy dolgokat követelnek Istentől, akár emberi elképzeléseket és képzelődéseket tartalmaz, mindenesetre egyik sem igazodik Isten követelményeihez, sem Istennek az emberek megáldására vonatkozó alapelveinek és mércéinek nem felel meg. Konkrétan, ez az ügyleti gondolkodás és nézőpont sérti Isten természetét, az emberek azonban nem ismerik fel ezt. Amikor az, amit Isten tesz, nem felel meg az emberek elképzeléseinek, a szívükben gyorsan panaszokat és félreértéseket fogalmaznak meg Vele kapcsolatban. Sőt, megbántva érzik magukat, majd vitatkozni kezdenek Istennel, sőt talán akár meg is ítélik és kárhoztatják Őt. Függetlenül attól, hogy az emberekben milyen elképzelések és félreértések alakulnak ki, Isten szemszögéből nézve Ő sosem cselekszik, illetve sosem bánt senkivel emberi elképzelések, illetve kívánságok szerint. Isten mindig azt teszi, amit tenni vágyik, a saját módja szerint és a saját természetlényege alapján. Istennek alapelvei vannak arra vonatkozóan, ahogyan az egyes személyekkel bánt; semmi sem emberi elképzeléseken, képzelődéseken vagy preferenciákon alapszik, amit az egyes emberekkel tesz – Isten munkájának ez az az aspektusa, amely a leginkább ellentmond az emberi elképzeléseknek. Amikor Isten olyan környezetet alakít ki az emberek számára, amely teljességgel ellentmond az elképzeléseiknek és képzelődéseiknek, ők a szívükben elképzeléseket, ítéleteket és kárhoztatást fogalmaznak meg Istennel szemben, sőt akár meg is tagadják Őt. Akkor Isten be tudja tölteni a szükségleteiket? Egyáltalán nem. Isten soha nem fog emberi elképzeléseknek megfelelően változtatni a

munkamódszerén és a vágyain. Nos, akkor kinek kell változnia? Az embereknek. Az embereknek kell elengedniük az elképzeléseiket, elfogadni és megtapasztalni az Isten által kialakított környezeteket és alávetniük magukat azoknak, valamint keresni az igazságot az elképzeléseik elosztatása érdekében, ahelyett, hogy a saját elképzeléseikhez mérve néznék meg, helytálló-e az, amit Isten tesz. Amikor az emberek ragaszkodnak ahhoz, hogy az elképzeléseikhez tartsák magukat, ellenállás alakul ki bennük Istennel szemben – ez természetes módon történik. Miben rejlik az ellenállás gyökere? Abban a tényben, hogy általában az, ami az emberek szívében lakozik, kétségtelenül az elképzeléseik és a képzelődéseik, nem pedig az igazság. Ezért amikor azzal szembesülnek, hogy Isten munkája nem igazodik az emberi elképzelésekhez, az emberek dacolhatnak Istennel és ítékezhetnek Felette. Ez azt bizonyítja, hogy az emberekből alapvetően hiányzik az Istennek alávetett szív, a romlott beállítottságuk messze van a megtisztulástól, és lényegében a romlott beállítottságuk szerint élnek. Még mindig hihetetlenül távol állnak az üdvösség elérésétől.

Amikor az emberek a szívükben elképzeléseket alkotnak Istenről és ellenállást alakítanak ki Vele szemben, a némi lelkiismerettel bírók vonakodva elfogadják majd azt, amit Isten tesz, és megpróbálnak beleilleszkedni az Isten által kialakított környezetbe, valamint elfogadni az emberek feletti szuverenitását. Az, hogy az emberek hány elképzelést tudnak elengedni és milyen mértékben, részben a képességüktől, részben pedig attól függ, hogy el tudják-e fogadni az igazságot és olyan emberek-e, akik szeretik az igazságot. Egyesek Isten szavait olvasva, keresve és beszélgetve, valamint elmélkedve aktívan néznek szembe az Isten által kialakított környezetekkel. Fokozatosan némi megértésre tesznek szert Isten mindenek feletti szuverenitásáról, és ezzel növelik az alávetettségüket és a hitüket. Némelyek azonban – függetlenül attól a környezettől, amellyel találkoznak – nem keresik az igazságot. Ehelyett minden Isten által vezényelt környezetet a saját elképzeléseik, képzelődéseik, valamint az alapján értékelnek, hogy az hasznukra válik-e vagy sem. A megfontolásaik mindig a saját érdekeik körül forognak; folyton azzal foglalkoznak, hogy mekkora előnyre tehetnek szert, milyen mértékben elégíthetik ki az érdekeiket anyagi dolgok, pénz és testi élvezet tekintetében; és mindig ezen tényezők alapján hoznak döntéseket, és kezelnek mindent, amit Isten elrendez. Végül pedig – miután törték a fejüket – amellettt döntenek, hogy nem vetik alá magukat az Isten által kialakított környezetnek, hanem kimenekülnek és elkerülik azt. Az ellenállásuk, az elutasításuk és az elkerülésük miatt eltávolodnak Isten szavaitól, lemaradnak az élettapasztalatról és veszteségeket szenvednek, fájdalmat és gyötrelmet hozva a szívükre. Minél inkább szembeszállnak ezekkel a környezetekkel, annál több és nagyobb szenvedést viselnek el. Amikor ilyen helyzet adódik, az végül szétzúzza a kevéske Istenbe vetett hitüket. A szívüket uraló elképzelések ebben a pillanatban mind egyszerre törnek fel: „Oly régóta áldozom fel magam istenért, és nem vártam, hogy isten így bánjon velem. Isten nem igazságos, nem szereti az embereket! Isten azt mondta, hogy azok, akik őszintén feláldozzák magukat Érte, biztosan gazdag

áldásban részesülnek. Én őszintén feláldoztam magam istenért, lemondtam a családomról és a karrieremről, nehézségeket viseltem el és szorgalmasan dolgoztam – miért nem áldott meg isten bőségesen engem? Hol vannak isten áldásai? Miért nem érzem és látom őket? Miért bánik igazságtalanul isten az emberekkel? Miért nem tartja magát isten a szavához? Az emberek azt mondják, hogy isten hűséges, de én miért nem érzem? Minden mást félretéve, csak ebben a környezetben, nem éreztem, hogy isten bármennyire is hűséges!” Mivel az embereknek elképzeléseik vannak, azok könnyen becsapják és félrevezetik őket. Még amikor Isten az emberek beállítottságbeli változása és az életük növekedése érdekében alakít is ki környezeteket, ők nehéznek találják elfogadni azt és félreértik Istent. Úgy vélik, hogy az nem Isten áldása és hogy Isten nem kedveli őket. Azt hiszik, hogy őszintén feláldozták magukat Istenért, Isten azonban nem teljesítette az ígéreteit. Ezek az emberek tehát, akik nem törekednek az igazságra, ily könnyen lelepleződnek egy jelentéktelen környezet egyetlen próbatétele révén. Amikor lelepleződnek, végül kimondják azt, ami a leginkább kikíváncozott belőlük: „Isten nem igazságos. Isten nem hűséges isten. Isten szavai ritkán teljesülnek. Isten a következőt mondta: »Isten, amit mond, azt úgy is gondolja; amit Ő mond, az megtörténik; és amit Ő megtesz, az mindörökké megmarad.« Hol teljesülnek ezek a szavak? Miért nem látom vagy érzem? Nézd meg X. Y.-t: amióta hisz istenben, nem mondott le annyi mindenről és nem áldozta fel magát istenért olyannyira, mint én, sem annyit nem ajánlott fel, amennyit én. A gyermekei azonban neves egyetemekre járnak, a férjét előléptették, a vállalkozásuk virágzik, és még a termésük is bőségesebb, mint másoké. És én mit nyertem? Soha többé nem fogok hinni istenben!” Ezek a szavak ezeknek az embereknek az igazi gondolatai, a mottójuk. Teli vannak ezekkel az elképzelésekkel, teli ezekkel az abszurd gondolatokkal és nézőpontokkal, és teli az előnyök és ügyletek mérlegelésével. Ők így értik és érzékelik Isten munkáját és az Ő gondos szándékait, ők így kezelik ezeket a dolgokat. Ezért az Isten által fáradságosan újra és újra kialakított környezetekben ők ismételten méricskélik és félreértik Istent az elképzeléseikkel, és folyamatosan elbuknak és elbotlanak. Továbbá állandóan ellenőrizni próbálják az elképzeléseik helytállóságát. Amikor úgy hiszik, hogy ezek az elképzelések megerősítést nyertek és elegendő bizonyítékként szolgálnak számukra ahhoz, hogy önkényesen értékeljék, megítéljék és elítéljék Istent, elképzeléseket kezdenek terjeszteni, mivel a szívük teli van Istennel szóló elképzelésekkel. Mi keveredik ezekbe az elképzelésekbe? Panaszok, elégedetlenség és sérelmek. Amikor ezek a dolgok töltik el őket, keresik az alkalmat a levezetésre. Remélik, hogy találnak egy olyan társaságot, akik meghallgatják azokat az „igazságtalanságokat”, amelyek érték őket; el akarják panaszkodni ezeket a dolgokat ezeknek az embereknek és mesélni akarnak nekik az általuk „elszenvedett”, úgynevezett igazságtalan bánásmódról. Így tűnnek fel az említett emberek által terjesztett elképzelések a gyülekezeti életben, így keletkeznek ezek az elképzelések. Ezeknek az embereknek a szíve teli van sérelmekkel, daccal és elégedetlenséggel, valamint Istennel kapcsolatos félreértésekkel és panaszokkal, sőt Istennel szóló

ítéletekkel és kárhozzátással, ami végül oda vezet, hogy istenkáromlás tölti el a szívüket. Attól tartanak, hogy nem fognak áldásokat nyerni, így aztán nem hajlandóak távozni, ezért terjesztik az Istennel kapcsolatos félreértéseiket és Vele való elégedetlenségüket az emberek között, és ennél is inkább terjesztik az Istennel szembeni ítéleteiket és kárhozzátásukat, valamint az istenkáromlásukat. Mit káromolnak? Istent káromolják, mondván, hogy igazságtalan velük, és nem ad nekik megfelelő és egyenértékű ellentételezést azért, amit tettek. Megítélik Istent azért, mert nem adott nekik kegyelmet és nagy áldásokat a felajánlásaikat és az áldozataikat követően. Nem kapták meg Istentől azokat a testi szükségleteket – anyagi dolgokat, pénzt és így tovább –, amelyeket megkapni reméltek, ezért panaszokkal és sérelmekkel töltötték meg a szívüket. Az elképzelések terjesztésével egyrészt az a céljuk, hogy kiadják, ami bennük van és bosszúra törekedjenek, a lelki egyensúly érzetét érve el ezzel; másrészt pedig, hogy még több embert ingereljenek arra, hogy félreértéseket és elképzeléseket alakítsanak ki Istenről, és ezzel elérjék, hogy ezek az emberek hozzájuk hasonlóan óvakodjanak Istentől. Ha több ember mondja azt, hogy: „Soha többé nem fogunk hinni istenben” – ők belül elégedettek lesznek. Ez a célja és a mögöttes oka annak, hogy elképzeléseket terjesztenek.

Mi a mottója az elképzeléseket terjesztő embereknek? Mely mondást ismételtetik gyakran? Miután megtapasztalnak bizonyos dolgokat és nem nyerik el az általuk vágyott előnyöket, szüntelenül ezt mondogatják magukban: „Soha többé nem fogok hinni istenben.” Még azután sem érzik úgy, hogy enyhítettek a gyűlöletükön vagy elérték a céljukat, hogy ezt mondják. Amikor összejövetelekre járnak, nem számít, mások miről beszélnek, ők nem tudják azt befogadni. Ismét el kell mondaniuk ezt a mondatot, többször, akár tíznél is többször ismételve. „Soha többé nem fogok hinni istenben” – hát nem jelentőségteljes ez a mondat? Egy történet van mögötte. Mi az ő „hitük”? Azelőtt vajon hittek Isténben? Valódi hit volt a korábbi meggyőződésük? Benne volt az az alávetettség, amellyel egy teremtetett lénynek rendelkeznie kell? (Nem.) Egyáltalán nem. Teli vannak elképzelésekkel és képzelődésekkel Isténről. Ami még fontosabb: teli vannak követelésekkel és kérésekkel Istennel szemben, bármiféle alávetettség nélkül. Mit jelent az ő „hitük”? „Hiszem, hogy isten az, aki szuverén a menny és a föld és minden dolog felett. Hiszem, hogy isten meg tud oltalmazni engem attól, hogy mások megfélemlítsenek. Hiszem, hogy isten megengedheti, hogy élvezzem a testi kényelmet, jó, virágzó életet éljek, és gondoskodhat róla, hogy minden békében és kellemesen menjem számomra. Hiszem, hogy isten megengedheti nekem, hogy belépjek a menny királyságába és nagy áldásokban részesüljek, százszorosát nyerjem ebben az életben, és örök életet az eljövendő világban!” Hit ez? Ezekben a „hitekben” nyoma sincs az alávetettségnek, és egyik sem felel meg Isten emberekkel szemben támasztott követelményeinek. Ezek a hitek pusztán a személyes nyereség szempontjában gyökereznek. Isten kimondja az igazságot és munkálkodik az embereken. Mikor mondta valaha Isten, hogy lehetővé teszi az emberek számára, hogy boldog életet éljenek, hogy

mások felett éljenek, vagy hogy korlátlan kilátásokkal virágzóak és sikeresek legyenek? (Soha.) Nos, akkor miért tartják oly értékesnek a saját „hitüket”? Még azt is mondják, hogy soha többé nem fognak hinni Istenben. Ér valamit a hitük? Isten elfogadja azt? Nyoma sincs bennük az igazságvalóságnak, az Istennek való alávetettségnek, csak áldásokat, hasznat és előnyöket akarnak nyerni Istentől, és ezt nevezik Istenben való hitnek. Hát nem istenkáromlás ez? Az ilyen emberek tele vannak elképzelésekkel, és az áldások elnyerésének szándéka köti le őket. Egyáltalán nem tapasztalják meg Isten munkáját és nem gyakorolják Isten szavait. Minden általuk tett dolog célja és motivációja teljességgel a saját testük hasznát szolgálja. Jól érzik magukat a bőrükben, az úgynevezett Istenbe vetett hitüket pedig különösen értékesnek tartják. Ha ilyen értékes és nemes az Istenbe vetett hited, akkor miért nem tudod megérteni belőle az igazságot, illetve miért nem tudsz szilárdan megállni a bizonyágtételekben, amikor Isten egy jelentéktelen környezetet alakít ki a számodra? Mi folyik itt? Amikor Isten próbára teszi a hitedet, mit adsz vissza Istennek? Lehetséges, hogy Isten azokat a félreértéseket, panaszokat és ellenállást akarja, amelyeket visszaadsz Neki? Összhangban állnak ezek az igazsággal? Nyilvánvalóan nem. Ezért a tény, miszerint ezek az emberek nyíltan terjeszthetnek elképzeléseket a gyülekezetben, egy dolgot bizonyít: nem ismerik Istent, és még inkább nem hiszik, hogy Isten szuverén minden felett – az isten, akiben ők hisznek, egyszerűen nem létezik. Amikor ezek az emberek nyíltan elképzeléseket terjesztenek, hogy még több embert félrevezessenek és rávegyenek arra, hogy csatlakozzanak hozzájuk Isten kihívásában, elítélésében és káromlásában, öntudatlanul nyilvánosan bejelentik, hogy ők többé nem Isten követői, többé nem hívők és többé nem teremtetett lények a Teremtő fennhatósága alatt. Az általuk terjesztett elképzelések nem egyszerű elgondolások és állítások, hanem már áttörhetetlen gátat építettek Istennel szemben a szívükben, és eldöntötték, hogy helytálló dolog emberi elképzeléseket és képzelődéseket alkalmazva bánni Istennel, kezelni a kapcsolatukat Istennel, valamint kezelni Isten szavait és Isten munkáját, és így kell gyakorolniuk. Meg kell vajon fékezni őket, amikor ilyen emberek nyíltan elképzeléseket terjesztenek a gyülekezeti életben? Vagy tekintettel a kicsi érettségükre és a sekély alapzatukra, szabadságot kell adni nekik, hogy kifejezzék a nézeteiket, valamint elegendő időt és teret kell adni nekik a bűnbánatra? Mi a helyénvaló eljárás? (Helyénvaló leállítani és korlátozni őket.) Miért helyénvaló leállítani és korlátozni őket? Egyesek azt mondják: „Ha korlátozod őket és nem engeded, hogy szabadon beszéljenek, ők pedig felhagynak a hittel és nem járnak többé összejövetelekre, azzal nem ártasz-e nekik? Olyan kár lenne értük! Isten nem mentené meg inkább az összes embert, minthogy egyetlen ember is kárhozatra jusson? Akár egyetlen elveszett juhot is vissza kell szerezni – ennyi erőfeszítést követően, hogy visszaszerezzen egy elveszett juhot, vajon megengedheti-e, hogy az ismét elvesszen?” Helytállóak ezek a szavak? (Nem.) Miért nem helytállóak? (Mert az ilyen emberek nem hisznek őszintén Istenben; csak az áldások elnyerésének reményében hisznek Istenben, a hitükbe pedig tisztátalanságok keverednek.) Kinek az Istenbe vetett hitébe

nem keverednek tisztátalanságok? Neked nincs pár? Megalapozott indok ez? Vedd fontolóra az ilyen emberek állítását: „Soha többé nem fogok hinni istenben.” Miféle szavak ezek? Van bármi különbség ez, valamint a nem hívők, az ördögök és a Sátán istenkáromlása között? (Nincs.) Mi következik ebből az állításból? „Nincs többé hitem istenben. A múltban teljes szívemmel hittem istenben és követtem őt, de isten nem áldott meg engem. Helyette olyan környezeteket alakított ki, hogy megnehezítse a dolgomat és botlásra késztesen. Az isten által mondottak egyáltalán nem illeszkednek ahhoz, amit tesz, úgyhogy többé nem merek hinni istenben! Korábban olyan ostoba voltam! Lemondtam, feláldoztam magam és olyan sok nehézséget viseltem istenért, ám amikor a nagy vörös sárkány letartóztatott és üldözött, nem láttam isten oltalmát. A családom vállalkozása sem ment olyan jól, mint másoké, nem kerestem annyi pénzt, mint mások, a szüleim pedig betegek maradtak. Semmit sem nyertem azzal, hogy oly sok éven át hittem istenben. Nem azt mondta isten, hogy bőségesen megáldja az embereket? Milyen áldásokat kaptam én istentől? Isten szavai egyáltalán nem váltak valóra, úgyhogy soha többé nem fogok hinni istenben!” Oly sok minden van abban a kijelentésben, hogy „soha többé nem fogok hinni istenben!” Teli van panasszal, elégedetlenséggel és félreértésekkel Istent illetően. Röviden: miután ábrándozó gondolkodásmóddal nehézséget viseltek és feláldozták magukat, Isten nem adott áldásokat nekik a követeléseik szerint, és nem is díjazta és jutalmazta meg őket az elképzeléseiknek és a képzelődéseiknek megfelelően, ezért elégedetlenné váltak, és neheztelés töltötte el őket Istennel szemben, és ilyen körülmények között mondták ki ezt a mondatot. Ez a mondat nem a semmiből jött; mire kimondták, már sok viselkedésformát és megnyilvánulást tanúsítottak, és lelepleződtek. Mi a probléma az ilyen emberek Istennel való kapcsolatával? Mi a legnagyobb probléma az Istennel való kapcsolatukban? Az, hogy soha egyáltalán nem tekintették magukat teremtetten lénynek, és soha a legkevésbé sem tekintették Istent a Teremtőnek, akit imádni kell. Az Istenben való hitük kezdetétől pénzeszsákként, kincsesládaként kezelték Istent; bódhiszattvának tekintették, aki megszabadítja őket a szenvedéstől és a csapástól, magukat pedig e bódhiszattva, e bálvány követőinek tekintették. Azt hitték, hogy az Istenben való hit olyan, mint a Buddhában való hit, ahol csupán azzal, hogy vegetáriánus ételeket esznek, szent iratokat szavalnak és gyakran égetnek füstölőt és hajbókolnak, megkaphatják, amit akarnak. Ezért minden olyan történet, amely az Istenben való hitük után kialakult, az elképzeléseik és a képzelődéseik birodalmában történt. A Teremtőtől az igazságot elfogadó teremtetten lény megnyilvánulásainak egyikét sem tanúsították, sem abból az alávetettségéből nem tanúsítottak semennyit, amellyel egy teremtetten lénynek a Teremtő irányában rendelkeznie kell; csak folyamatos követelőzés, folyamatos számítás és szüntelen kérdés volt. Mindez végső soron az Istennel való kapcsolatuk megbomlásához vezetett. Az efféle kapcsolat ügyleti alapú és sosem tud szilárdan megállni; csak idő kérdése, hogy az ilyen emberek lelepleződjenek. Még ha részt is vesznek a gyülekezeti életben, nem terjesztenek elképzeléseket és alkalmanként beszélnek arról, hogy Isten miként vezette

őket, Isten hogyan áldotta meg őket, mit élveznek és így tovább, az általuk elmondottak túlnyomó része az Istentől kapott kegyelemről, örömről és testi előnyökről szól. Ezeknek a beszélgetéseknek egyáltalán semmi közük az igazsághoz és az Istennek való alávetéshez, és teljességgel hiányzik belőlük az igazságvalóság. Amikor kedvezőek a körülmények, Istenbe vetett hitet és szeretetet tanúsítanak Isten iránt, más emberek iránt pedig béketűrést és türelmet – mindezt egyetlen cél elérése érdekében: hogy Isten összes áldását elnyerjék. Amikor Isten elveszi az általuk élvezett kegyelmet, előnyöket és anyagi hasznot, feltáruznak az elképzeléseik. Ezek az önérdektől hajtott és a személyes nyereséget előtérbe helyező emberek haragra gerjednek, amint nem kapják meg azt, amire vágnak; elképzeléseket kezdenek terjeszteni, hogy hangot adjanak az Istennel kapcsolatos elégedetlenségüknek, miközben megpróbálnak még több embert rávenni arra, hogy érezzenek együtt velük és fogadják el az Istentről alkotott elképzeléseiket. Le kell állítani és meg kell fékezni az ilyen embereket? (Igen.) Az általuk közölt témák, gondolatok és nézőpontok nem az igazságról alkotott tiszta felfogást tükrözik, és abban sem segítenek az embereknek, hogy alávéssék magukat Istennek és őszinte hitük legyen Benne. Ehelyett elvezetik az embereket Istentől, félreértéseket, Istentől való óvakodást, sőt akár Isten elutasítását eredményezik, valamint arra készítetik az említett emberek által terjesztett elképzeléseket meghallgatókat, hogy hozzájuk hasonlóan csendesen figyelmeztessék magukat: „soha többé nem fogok hinni istenben”. Ilyen zavarást okoznak másoknak az efféle emberek által terjesztett elképzelések.

2. Elképzelések terjesztése Isten szavairól és munkájáról

Ezek az emberek, akik elképzeléseket terjesztenek, a saját elképzeléseiket felhasználva mérik Isten szavait, mérik Isten munkáját, mérik Isten lényegét és Isten természetét. A saját elképzeléseik közepette hisznek Istenben, a saját elképzeléseik közepette szemlélik Istent, valamint a saját elképzeléseik közepette figyelnek meg és vizsgálnak át minden szót, amelyet Isten mond, az Isten által végzett munka minden egyes részletét, valamint minden környezetet, amelyet Isten kialakít. Amikor az, amit Isten tesz, megfelel az elképzeléseiknek, hangosan dicsérik Istent és azt mondják, hogy Isten igazságos, Isten hűséges és Isten szent. Amikor az, amit Isten tesz, nem igazodik az elképzeléseikhez és az érdekeiket súlyos veszteségek érik és nagy fájdalmat viselnek el, előállnak, hogy tagadják az Isten által szolt szavakat és az általa végzett munkát; sőt, elképzeléseket terjesztenek, amivel több embert felbujtanak, hogy félreértsék Istent és őrizzék Tőle, mondván: „Ne higgyétek el oly könnyedén isten szavait és ne is gyakoroljátok oly könnyedén isten szavait; különben, ha kihasználnak titeket és veszteségeket szenvedtek el, senki sem fog felelősséget vállalni érte” – és így tovább. Példának okáért Isten így szól: „Azokat, akik közületek őszintén feláldozzák magukat Érttem, bizonyosan gazdagon megáldom” – e szavak vajon nem az igazság? Ezek a szavak száz százalékgig az igazság. Sem heveség, sem megtévesztés nincs bennük. Nem hazugságok és nem hangzatos elgondolások, még kevésbé valamiféle

spirituális elmélet – ezek az igazság. Mi a lényege az igazság e szavainak? Az, hogy őszintének kell lenned, amikor feláldozod magad Istenért. Mit jelent az, hogy „őszinte”? Készséges és tisztátalanságoktól mentes; olyan, akit nem a pénz vagy a hírnév motivál, és biztosan nem a saját szándékai, vágyai és céljai hajtják. Nem azért áldozod fel magad, mert kényszerítenek vagy mert agítálnak, rábeszélnek vagy rángatnak, hanem a bensődből jön, készségesen; lelkiismeretből és józan észből születik. Ezt jelenti az őszinteség. Az abbéli hajlandóság tekintetében, hogy feláldozd magad Istenért, ezt jelenti az őszinteség. Akkor gyakorlati szempontból miként nyilvánul meg az őszinteség, amikor feláldozod magad Istenért? Nem bocsátkozol hamisságba, illetve csalásba, nem folyamodsz fortélyokhoz, hogy kerülöd a munkát, és nem végzed felületesen a dolgokat; teljes szíved-lelked odaszánod, megteszel minden tőled telhetőt és így tovább – túl sok a részlet ahhoz, hogy itt mindet megemlítsük! Röviden: az őszinteségbe beépülnek az igazságalapelvek. Isten emberrel szemben támasztott követelményei mögött van egy norma és alapelv. Egyesek ezt mondják: „Ha az istenhitben felajánlom az őszinteségemet és az összes szerény megtakarításomat, vajon többet fogok nyerni? Ha többet nyerhetek, akkor érdemes mindent felajánlani!” A felajánlást követően azt látják, hogy Isten nem áldotta meg őket, és a következőt gondolva eltöprengenek ezen: „Lehet, nem ajánlottam fel eleget, úgyhogy többet fogok felajánlani. Elmegyek és hirdetem az evangéliumot.” Amikor az evangélium hirdetése során nehézségekkel találkoznak, imádkoznak. Időnként, amikor kihagyják az étkezéseket és nem alszanak jól, tovább imádkoznak. Erre gondolnak: „Isten azt mondta, hogy azok, akik őszintén feláldozzák magukat Istenért, biztosan gazdag áldásban részesülnek. Lehet, hogy még nem elegendő az őszinteségem, úgyhogy többet fogok imádkozni.” Az imádságon keresztül hitet nyernek és nem bánják, ha egy kis nehézséget kell elviselni. Valóban elkezdene eredményeket látni az evangélium hirdetéséből, és erre gondolnak: „Most már van némi őszinteség bennem. Sietek haza, hogy lássam, javult-e a családom élete, hogy a gyermekem betegsége enyhült-e, és hogy a családi vállalkozás gördülékenyen megy-e – hogy vannak-e vagy nincsenek áldások istentől.” Azt jelenti ez, hogy az ember őszintén feláldozza magát Istenért? (Nem.) Mi ez? (Ügylet.) Ez egy alku Istennel. A saját módszereiket alkalmazzák, amit pedig „őszinteségnek” tartanak, az abbéli elképzeléseiken alapul, hogy azt tegyék, amit akarnak, és abból azt kapják, amire vágnak. Folyamatosan az általuk értelmezett „őszinteség” segítségével bizonygatják ezeket az Isten által szólt szavakat, állandóan arról kíváncsiskodnak, hogy Isten épp mit szándékozik tenni, mit tett már meg és mit nem tett még meg, és állandóan azon spekulálnak, hogy Isten vajon meg fogja-e áldani őket vagy sem, valamint, hogy szándékában áll-e vajon gazdagon megáldani őket. Folyamatosan azt számolgatják, amit felajánlottak és hogy mennyit kellene nyerniük, hogy Isten megadta-e már azt nekik, és hogy Isten szavai beteljesültek-e már. Folyamatosan olyan tények után kutatnak, amelyekkel tesztelhetik Isten állítását. Miközben Istenért áldozzák magukat, folyton ellenőrizni akarják Isten szavainak igazságát. A céljuk, hogy lássák, vajon részesülhetnek-e

Isten áldásaiban, ha feláldozzák magukat Istenért. Állandóan próbára teszik Istent, folyton látni akarják Isten áldásait magukon, igazolandó az Ő szavait. Amikor rájönnek, hogy Isten szavai nem olyan könnyen teljesülnek, ahogyan azt ők elképzelték, és nehéz igazolni Isten szavainak valóságtartalmát, az Istenről alkotott elképzeléseik tovább súlyosbodnak. Ezzel egyidejűleg szilárdan hinni kezdenek abban, hogy nem feltétlenül az igazság minden szó, amit Isten mond. Ezt a szívükbe rejtve kételkedni kezdenek Istenben és elkezdik megkérdőjelezni Őt, gyakran elképzeléseket alkotva Róla. Ezek az emberek – akiknek a szíve tele van elképzelésekkel – időről időre felfednek néhányat az Istenről alkotott elképzeléseik közül, miközben gyülekezeti életet élnek és kapcsolatba kerülnek a testvérekkel. Elképzeléseket alkotnak Isten szavairól, és Isten munkáját is az elképzeléseik szerint mérik. Amikor Isten munkája következetesen nem felel meg az elképzeléseiknek és teljességgel ellentétes a várakozásaikkal, terjesztik az elképzeléseiket, hogy hangot adjanak az Istennel kapcsolatos elégedetlenségüknek. Isten például azt mondja, hogy a munkája a végéhez közeledik és az embereknek le kellene mondanuk mindenről, hogy kövessék Istent és feláldozzák magukat Érte, együtt kellene működniük Isten munkájával és nem szabad többé világi kilátásokra, harmonikus otthonra és más hasonló dolgokra törekedniük. Miután Isten elmondja ezeket a szavakat, sok munkával folytatja. Három, öt, hét vagy nyolc év is eltelik, egyesek pedig azt látják, hogy Isten munkája még mindig folyamatosan halad, és nincs jele annak, hogy a munkája véget ér vagy hogy a nagy katasztrófák közelegnek és a hívők mind menedékbe vonultak. Azok, akik az elképzeléseiket felhasználva mérik Isten munkáját, alig várják, hogy Isten munkája gyorsan véget érjen, hogy a hívők osztozhassanak Isten csodálatos áldásaiban. Isten azonban nem így cselekszik, nem emberi elképzelések és képzelődések szerint valósítja meg ezt a dolgot. Azok, akik alig várják, nyugtalanná válnak és kétségeik támadnak, mondván: „Hát nem a végéhez közelít már isten munkája? Nem kellene hamarosan véget érnie? Nem azt mondta isten, hogy közelegnek a nagy katasztrófák? Miért végez még mindig ilyen sok munkát isten háza? Pontosan mikor fog isten munkája véget érni? Mikor lesz vége?” Ezeket az embereket a legkevésbé sem érdekli az igazság vagy Isten követelményei. Nem érdekli őket az igazság gyakorlása, az Istennek való alávetés, illetve a Sátán befolyásától való megszabadulás az üdvösség elérése érdekében. Kizárólag és különösen az olyan dolgok érdeklik őket, hogy mikor ér véget Isten munkája, hogy a sorsuk élet lesz-e vagy halál, hogy mikor léphetnek be a királyságba, hogy áldásokat élvezzenek, valamint, hogy milyenek lesznek a királyság szépséges helyszínei. Ezek a legnagyobb aggodalmaik. Ezért, miután kitartottak egy ideig, és látják, hogy a menny és föld változatlan marad, és hogy a világ országai továbbra is a megszokott módon folytatják, ezt kérdik: „Mikor fognak valóra válni isten e szavai? Több éve várok – miért nem váltak még valóra? Tényleg valóra válhatnak isten szavai? Tartja magát a szavához isten vagy sem?” És így ezek az emberek elveszítik a türelmüket, nyugtalanná válnak és elkezdnek arra vágyni, hogy lehetőségeket keressenek a világba való visszatérésre, hogy éljék a saját életüket.

Isten munkája és az Isten által kifejezett igazságok mindig meghaladják az emberi képzelődéseket és mindig túlmutatnak az emberi elképzeléseken. Az emberek bárhogyan is próbálkoznak, nem tudják kifürkészni vagy mérni őket. Nem tudják pontosan, melyek Isten munkájának módszerei, illetve, hogy az milyen célokat szándékozik elérni, így végül egyesek kételkedni kezdenek: „Valóban létezik isten? Pontosán hol van isten? Isten folyton igazságokat fejez ki, de nem fejez ki vajon túl sokat? Nem azt mondta isten, hogy elvisz majd minket az ő királyságába? Mikor léphetünk be a menny királyságába? Hogy lehet az, hogy ezek a dolgok még nem valósultak meg, illetve nem teljesültek? Pontosán hány évig fog még tartani? Mindig azt mondják, hogy isten napja közel van, de most már évek óta emlegetik ezt a »közelt« – miért van oly messze és látszólag végtelen messzeségben?” Nem csupán így gondolkodnak, hanem mindenütt terjesztik ezeket a kétségeket. Milyen problémát jelez ez? Miután oly sok prédikációt meghallgattak, miért nem értik még mindig egyáltalán az igazságot? Miért használnak állandóan emberi elképzeléseket és képzelődéseket Isten munkájának a behatárolására? Miért nem tudnak Isten szavaival összhangban tekinteni ezekre a dolgokra? Képesek vajon Isten szavai révén igazolni Isten létezését és meghatározni az üdvösséghez vezető utat? Értik vajon, hogy az Isten által szólt szavak mindegyike és minden, amit Ő tesz, az emberek megmentését szolgálja? Értik vajon, hogy az emberek csak az igazság elnyerésével és az üdvösség elérésével tehetnek szert az összes áldásra, amelyeket Isten az emberiségnek ígért? Abból, amit mondanak, valamint az általuk terjesztett elképzelésekből nyilvánvaló, hogy alapvetően nem értik, mit is csinál Isten, vagy mi is a célja annak, hogy Isten végzi mindezt a munkát és kimondja mindezeket a szavakat. Ezek egyszerűen álhívők! Mit nyertek, miután oly sok éven át hallgattak prédikációkat és oly sok éven át ügyletlenkedtek Isten házában? Még arról sem bizonyosodtak meg, hogy Isten létezik-e, nincs határozott válaszuk erre. Milyen szerepet játszanak a gyülekezetben? Miután egy ideig munkát végeztek anélkül, hogy áldásokat nyertek volna, gátlástalanul elképzeléseket terjesztenek, hogy félrevezessenek és zavarjanak másokat. A dolgok, amelyeket nemtörődöm módon mondanak, Istennel és az Ő munkájával szembeni ítéletek. Egyesek közülük így szólnak: „Régebben azt hittem, hogy isten munkája három-öt éven belül befejeződik; nem számítottam rá, hogy még most sem készül el, hogy tíz év eltelt. Mikor fog elkészülni ez a munka? Folyamatosan íródnak a bizonyágtételi cikkek, folyamatosan készülnek a himnuszok előadásairól szóló videók és filmek, az evangélium hirdetése szakadatlanul folyik – mikor lesz ennek vége?” Még másokat is megkérdeznek: „Ti nem ugyanezt gondoljátok? Nos, nem számít, mit gondoltok, nekem ez a véleményem. Én becsületes ember vagyok, ami a szívemen, az a számon, nem úgy, mint egyesek, akik nem mondják el, mire gondolnak és az egészet magukban tartják.” Milyen „becsületesek”, hogy bármit meg mernek mondani! Ami még rosszabb, hogy így szólnak: „Ha isten munkája nem ér véget hamarosan, megyek, keresek munkát, keresek némi pénzt és élelem az életemet. Ez alatt a sok év alatt, amíg istenben hittem, oly sok jó ételt, oly sok élvezetes helyet, oly sok anyagi örömet kihagytam! Ha

nem hittem volna istenben, egy villában éltem volna, lett volna autóm és akár a világot is többször körbeutaztam volna az elmúlt években. Ha visszagondolok, az istenhit nélküli élet egész jó volt, elég boldog voltam. Bár üres volt egy kicsit, élvezhettem a testi örömeket, jókat ehettem és ihattam és azt csináltam, amit csak akartam, mindenféle korlátozás nélkül. Ezek alatt az istenhittel töltött évek alatt oly sokat szenvedtem és túlságosan szigorú voltam magamhoz! Bár nyertem egy kis igazságot és a szívemben egy kicsit nagyobb biztonságban érzem magam, ezek az igazságok nem helyettesíthetik a testi örömeket! Mellesleg isten munkája sosem ér véget, isten pedig sosem jelenik meg az embereknek, úgyhogy sosem érzem igazán biztonságban magam. Azt mondják, az igazság megértése és elnyerése békét és örömet hoz, de mi jó abban, ha az embernek van békéje és öröme? Testi örömeim még mindig nincsenek!” Ezek a gondolatok számtalanszor átfutottak a fejükön, és sokszor elismételték őket maguknak. Amikor úgy vélik, hogy elegendő az indok az elképzeléseik mögött ahhoz, hogy azok szilárdan megálljanak, és úgy érzik, megérett az idő, ők pedig elég képzetek ahhoz, hogy belekössenek Isten munkájába, nem tudják megállni, hogy ne terjesszék a fent idézett megjegyzéseket és elképzeléseket. Terjesztik az Istennel szembeni elégedetlenségüket, és az Isten munkájáról alkotott elképzeléseiket és félreértéseiket, és megpróbálnak minél több embert félrevezetni, hogy félreértsék Istent és az Ő munkáját. Olyanok is akadnak persze, akiknek hátsó szándékaik vannak, akik meg akarják akadályozni, hogy még több ember áldozza fel magát Istenért, azt akarják, hogy hagyják el az aktuális kötelességeiket és utasítsák el Istent; számukra az lenne a legeslegjobb, ha a gyülekezet feloszlana. Mi a céljuk? „Ha én nem nyerhetek áldásokat, egyikőtöknek se legyen rá reménye. Majd én összekuszálom a dolgokat nektek, hogy egyikőtök se remélhesse, hogy elnyeri az igazságot vagy az isten által ígért áldásokat!” Látván, hogy nincs reményük arra, hogy áldásokat nyerjenek, elveszítik a türelmüket, hogy tovább várjanak. Ők maguk nem nyernek áldásokat, és azt sem akarják, hogy mások nyerjenek. Ezért amikor elképzeléseket terjesztenek, bizonyos értelemben az elégedetlenségüknek adnak hangot, panaszkodva, hogy Isten munkáját illetően semmi sem felel meg az emberi elképzeléseknek és képzelődéseknek, valamint, hogy Isten munkamódszere nem veszi figyelembe az emberek érzéseit. Ezzel egyidejűleg még több embert akarnak félrevezetni és belesodorni abba, hogy félreértsék Istent és panaszkodjanak Rá, elképzeléseket alkossanak Istenről és elveszítsék a hitüket. Azt akarják, hogy még több ember hagyja el Istent a Vele kapcsolatos félreértései és elképzelései miatt, épp ahogyan ők tették.

B. Hogyan kell bánni azokkal az emberekkel, akik elképzeléseket terjesztenek

Milyen következményeket eredményez az, ha valaki elképzeléseket és az Istennel való elégedetlenséget terjeszt a gyülekezetben? Közvetlen hatást gyakorol vajon a gyülekezeti élet eredményeire? Megzavarja a normális gyülekezeti életet és a gyülekezet munkáját? (Igen.) Ez hatással van az emberek Istenbe vetett hitére, és

befolyásolja abbéli képességüket, hogy normálisan végezzék a kötelességüket. Ezért azokat, akik elképzeléseket terjesztenek, meg kell fékezni. Még ha csak alkalmanként említenek is efféle dolgokat, akkor is meg kell fékezni és tisztán kell látni őket; meg kell nézni, milyen az emberi mivoltuk, hogy az, hogy elképzeléseket terjesztenek, egy átmeneti negativitás és gyengeség miatt, vagy a természetlénységükkel való probléma miatt van-e – hogy következetesen nem törekednek-e az igazságra és szándékosan terjesztenek-e elképzeléseket, hogy több embert félrevezessenek, valamint zavarják és tönkretesznek a gyülekezeti életet. Ha ez csak alkalmi negativitás és gyengeség, elegendő az igazság közlése révén támogatni és segíteni őket. Ha nem szívelik meg a tanácsot és folytatják az elképzelések terjesztését és a gyülekezeti élet zavarását – sőt, másokat is arra készítetnek, hogy negatívvá és gyengévé legyenek, hatást gyakorolnak abbéli képességükre, hogy normálisan végezzék a kötelességüket – akkor az azt jelenti, hogy a Sátán szolgálói, és az alapelvek szerint ki kell takarítani őket. Miért nem kaphatnak még egy esélyt? Szerintetek álhívők az ilyen emberek? (Igen.) Bármilyen is az emberi mivoltuk, az efféle emberek álhívők. Az álhívők olyanok, mint konkoly a búza között – ki kell gyomlálni őket. Ha csak néhányat tanúsítanak az álhívők megnyilvánulásai közül és nem okoztak zavarásokat a gyülekezeti életben, és továbbra is a gyülekezet barátaiként tudnak szolgálni és képesek szolgálatot tenni, békén lehet hagyni őket. Azok azonban, akik állandóan elképzeléseket terjesztenek, mindig az álhívők nézőpontjait és megjegyzéseit juttatják kifejezésre. Nem hanyagul vetnek oda dolgokat; a céljuk az, hogy még több embert felbujtsanak, félrevezessenek és csőbe húzzanak, hogy azok eltávolodjanak Istentől. A szándékuk a következő: „Ha nem nyerhetek áldásokat, többé nem fogok hinni. Egyikőtök se remélje, hogy áldásokat nyer, és hinnetek sem szabadna! Ha továbbra is hisztek, mi van akkor, ha kitartotok és végül egy napon áldásokat nyertek – hát nem hoz az nehéz helyzetbe engem? Hogy érezhetnék én akkor belső kiegyensúlyozottságot? Ez így nem fog menni. A jövőbeli megbánást elkerülendő zavarni foglak titeket és megingatom a hiteteket, ráveszlek, hogy eltávolodjatok istentől, eláruljátok istent és velem együtt elhagyjátok a gyülekezetet – ez lenne a legjobb.” Ez a céljuk. Nem kellene kitakarítani az efféle álhívőket? (De igen.) Ki kell takarítani őket. Ha egyes álhívők felhagynak a hittel, a gyülekezet egyszerűen visszaveszi az Isten szavait tartalmazó könyveiket és törli őket. Vannak más álhívők is, akiknek vannak pozitív érzéseik az Istenbe vetett hittel kapcsolatosan és a hívők iránt. Nem játszanak pozitív szerepet a gyülekezetben; a gyülekezet barátaiként csupán alkalmanként kisegítenek. Bár nem törekednek az igazságra, illetve nem közlik az igazságot, az efféle emberek nem terjesztenek elképzeléseket és nem zavarják a gyülekezeti életet. Amennyiben képesek végezni egy kevés szolgálatot, meg kell engedni nekik, hogy a gyülekezetben maradjanak és nem szükséges kitakarítani őket. Ami azonban azokat az álhívőket illeti, akik állandóan elképzeléseket terjesztenek – velük szemben semmiféle irgalmat nem kell tanúsítani. Ők terjesztik az Istennel kapcsolatos elképzeléseiket és félreértéseiket, zavarva a gyülekezeti életet, valamint bomlasztást és zavarásokat okozva a gyülekezet

munkájában. Ezek az álhívők a Sátán szolgálói. Nekik elképzeléseik vannak; azonban nemcsak hogy nem keresik az igazságot ezek eloszlatása céljából, hanem még terjesztik is az elképzeléseiket, hogy félrevezessék Isten választott népét. Elárulják Istent és néhány másik embert is magukkal akarnak rántani a pusztulásukba. Efféle szándékokkal zavarják a gyülekezet munkáját. Isten vajon meg tud bocsátani nekik? Nem, nem szabad megkímélni őket. Ez nem annak a kérdése, hogy meg kell fékezni vagy el kell különíteni őket; el kell takarítani és örökre törölni kell őket, anélkül, hogy bármiféle engedékenységet tanúsítanának irántuk!

A gyülekezetben egyesek sosem törekednek az igazságra és sosem értik meg, miként munkálkodik Isten az emberek megmentésén. Bizonyos dolgok megtapasztalását követően félreértések, ellenállás és panaszok alakulnak ki bennük Istennel szemben; az általuk mondott és tett dolgok némelyike elképzelések terjesztését szolgálja. Az általuk terjesztett elképzelések nem csupán eltérések Isten szavainak és munkájának felfogásában, illetve Istent illető félreértések. Egyesek súlyosabbak, egyenest tagadják, hogy Isten szavai az igazság – teljességgel megítélik és elítélik Istent. Az általuk terjesztett egyéb elképzelések pedig akár nyíltan támadják is és káromolják Istent. Nem boncolgatják, illetve nem próbálják meg alávetett szívvel megismerni a saját romlottságukat és lázadásukat, egy teremtetett lény, illetve Isten követője szemszögéből kiindulva, sem az igazságot nem fogadják el, és nem beszélnek arról, hogy miként értelmezik Isten munkáját, illetve fogják fel az Ő szándékait. Az általuk kifejezésre juttatott elképzelések pontosan ellentétesek ezekkel a pozitív megértésekkel. Amikor a többiek az elképzeléseiket hallják, nem nyernek megértést Istenről, sem valódi hit nem alakul ki bennük, és persze nem növekszik az Istenbe vetett hitük sem. Ehelyett az Istenbe vetett hitük elhomályosodik, megfogyatkozik vagy akár teljesen elveszik. Isten munkájának víziója ezzel egyidejűleg homályossá válik számukra. Minél többet hallgatják az emberek az általuk terjesztett elképzeléseket, annál zavarosabbá válik a szívük, akár egészen addig a pontig, hogy nem fogják tisztán érezni, miért kellene hinniük Istenben, és kételkedni kezdenek Isten létezésében. Az, hogy Isten szavai az igazság-e, hogy Isten szavai és munkája meg tudja-e tisztítani és meg tudja-e menteni az embereket és más hasonló dolgok – ezek mind homályossá és kétségessé válnak számukra. Amikor az emberek meghallják az efféle egyének által terjesztett elképzeléseket és félreértéseket, kételkedni kezdenek Istenben és óvakodni kezdenek Tőle; a szívükben elkezdik körülhatárolni Istent, félreértések alakulnak ki bennük és panaszokat fogalmaznak meg Istennel szemben, sőt belül el is távolodnak Istentől. Ez nagyon bajos. Ha egyszer ilyen negatív gondolataik, nézeteik, terveik és szándékaik vannak, világossá válik, hogy az általuk elfogadott információk és megjegyzések nem felelnek meg a normális emberi mivolt szükségleteinek, nemhogy az igazságnak – száz százalékig bizonyos, hogy a Sátántól származnak. Az elképzeléseket terjesztők szándékaitól vagy indítékaitól és attól függetlenül, hogy szándékosan vagy akaratlanul terjesztenek-e téveszméket és alaptalan szóbeszédet, amennyiben káros hatást gyakorolnak a

gyülekezetben, meg kell fékezni őket. Persze ha a gyülekezeti életen kívül találunk és ismernek fel ilyen embereket, azokat is haladéktalanul le kell állítani és meg kell fékezni. Ha valaki, aki érti az igazságot, Isten szavai vagy a saját megértése segítségével cáfolni tudja és le tudja leplezni azokat, akik efféle dolgokat terjesztenek, segítve a testvéreket a felismerésükben, az még jobb. Ez a Sátán elleni küzdelem. Ha híján vagy az érettségnek, meg kell tanulnod felismerni őket és távol kell tartanod magad tőlük. Ha megvan az érettséged, leplezd le őket. Van bátorságotok ezt megtenni? Tudjátok, hogyan tegyék? Ez fedi fel a leginkább, hogy valaki birtokában van-e az igazságvalóságnak. Amikor néhány új hívő meghallja azokat az elképzeléseket és félreértéseket, amelyeket az efféle emberek Istentől terjesztenek, megdöbben és így szól: „Hogy beszélhet így egy olyan ember, aki hisz Istenben?” Ha alappal nem rendelkező emberek meghallják ezeket az elképzeléseket és téveszméket, negatívvá és gyengévé válnak vajon? El fogják fogadni ezeket a téveszméket? Félrevezetik őket és elhagyják majd a gyülekezetet? Ez mind lehetséges. Amikor valaki, aki elképzeléseket terjeszt, így szól: „Soha többé nem fogok hinni istenben” – függetlenül attól, hogy milyen állapotban van, amikor ezt mondja, ez azt jelzi, hogy teljesen elvesztette a hitét Istenben és álhívő. Függetlenül attól, hogy milyen céllal terjeszt ilyen szavakat, nyerhetsz bármiféle épülést abból, hogy hallgatod őt? (Nem.) Amikor gyenge vagy és ezeket a szavakat hallod, úgy érezheted: „Ez az ember osztozik a fájdalmamban; amikor az elképzeléseiről beszél, olyan, mintha a saját legbensőbb gondolataimnak adna hangot.” Ha azonban valaki olyan hallja ezeket a szavakat, akinek van hite, így fogja gondolni: „Ez botrányosan lázító! Hogy lehet ilyen szavakat szólni? Hát nem istenkáromlás ez? Én nem mernék ilyesmiket mondani, hiszen ez sérti Isten természetét!” Az a tény, hogy képes ezeket az elképzeléseket terjesztetni, azt jelzi, hogy ezek az elgondolások rég kialakultak és már gyökeret vertek a szívében. Ha az efféle elgondolások még épp csak elkezdtek formálódni és még csak a bimbózás fázisában vannak, és még nem teljesen fejlődtek elképzelésekké, amíg az ember nem önti szavakba őket és nem vezetett félre, illetve nem zavart meg másokat, az azt mutatja, hogy van egy kis józan esze; tud vigyázni a nyelvére és ezáltal elkerüli azt a következményt, hogy kitakarítsák. Ha azonban felszólal és zavarja a gyülekezeti életet, akkor nem szabad további udvariasságot tanúsítani vele szemben; le kell leplezni és ki kell takarítani őt. Azok az emberek, akik nem szeretik az igazságot és híján vannak az igazság felfogására való képességnek, hajlamosak arra, hogy gyakran formáljanak elképzeléseket. Ugyanakkor azok, akik gyakran olvassák Isten szavait és van felfogóképességük, keresni fogják az igazságot, hogy eloszlassák az elképzeléseiket, még ha azok fel is merülnek. Isten munkája felfedi és kiveti azokat, akik gyakran terjesztenek elképzeléseket; ők olyan emberek, akik egyáltalán nem szeretik az igazságot és akik nem tudják elfogadni az igazságot, mind idegenkednek az igazságtól és gyűlölik az igazságot. Ez minden kétség felett áll.

A gyülekezeti életben a különböző országokban és helyeken bizonyára létezik az elképzelések terjesztésének problémája, ugyanis az igazságot nem szerető emberek

mindenütt jelen vannak. Azok, akik nem törekednek az igazságra, azok, akik idegenkednek az igazságtól, azok, akik testi örömet keresnek, valamint az álhívők, a gonosz emberek és mások – mivel nem törekednek az igazságra, folyton elképzeléseket táplálnak Isten szavaival és a megtestesült Istennel kapcsolatosan. A szívük teli van elképzelésekkel, teli képzelődésekkel Istenről és követelésekkel Vele szemben, és képtelenek tisztán felfogni és megérteni minden Isten által mondott szót; csak a saját elképzeléseik, preferenciáik, sőt akár a személyes nyereségeik és veszteségeik alapján értelmezik őket. A szívüket különféle elképzelések, képzelődések és Istennel szemben támasztott ésszerűtlen követelések töltik meg, Istenről alkotott különféle félreértésekkel és ítéletekkel együtt és így tovább. Ezért az ilyen emberek számára természetes, hogy elképzeléseket terjesztenek – ez nem újdonság. Amíg léteznek efféle emberek, az elképzelések terjesztése időről időre elő fog fordulni, és bármelyik pillanatban megtörténhet. Amikor valami, amit Isten mond vagy tesz, nem igazodik az elképzeléseikhez és a kívánságaikhoz, és amikor sérti az érdekeiket, haragra gerjednek, és elkezdenek szót emelni a saját érdekeik mellett, valamint vitatkoznak Istennel és az Ő munkájával. Ezek az emberek mindig szemben állnak az igazsággal és Istennel, elemzik és átvizsgálják Isten szavait, Isten természetét és Isten munkáját. Folyamatosan átvizsgálják és vizsgálgatják Isten szavainak és munkájának helyességét, és azt is ellenőrizni akarják, hogy Isten megtestesült teste vajon megfelel-e Isten identitásának és státuszának. Az ellenőrzési folyamatuk során igen nehezen tudnak pontos válaszokhoz jutni; az ő szemükben az is nagyon nehéz, hogy Isten szavai teljesüljenek és valóra váljanak. Ezért aztán sok a mondanivalójuk, amikor elképzeléseket terjesztenek. Időtől, helytől és kontextustól függetlenül terjesztik az elképzeléseiket. Amikor bármilyen módon elégedetlenséget éreznek Istennel szemben, az elképzeléseik segítségével mérik a dolgokat. Ha Isten szavai és munkája nem egyeznek az elképzeléseikkel, gyorsan kifejezésre juttatják az elképzeléseiket. Az efféle kifejezésre juttatást terjesztésként jellemezzük. Miért nevezzük „terjesztésnek”? Azért, mert az általuk kifejezésre juttatott dolgoknak nincs pozitív hatásuk Isten választott népére, a gyülekezeti életre, illetve Isten házának munkájára. Ehelyett csak zavarást, bomlasztást és kárt okoznak. Ezért pontos az, ha az efféle megjegyzések kimondására „terjesztésként” utalunk.

Miután szerzel némi alapvető tisztánlátást az elképzelések terjesztésének kérdéséről, az igazság alapján kell boncolgatnod és felismerned az emberek különféle téves elképzeléseit és megjegyzéseit, majd Isten házának előírásai szerint kell kezelned és eloszlatnod őket. A vezetőknek és a dolgozóknak természetesen olyan felelőssége az efféle problémák megoldása, amely alól nem bújhatnak ki. Ezzel egyidejűleg – miután hallotta ezt a közlést – Isten egész választott népének is kötelessége és felelőssége az, hogy leleplezze és boncolgassa az elképzeléseket terjesztő embereket, valamint a szavaikat és a viselkedésüket. Ha nincs hozzá bátorságod, hogy leállítsd vagy megfékezd őket, beszélgethetsz és vitatkozhatasz velük Isten szavai és az általad megértett igazság alapján. Mi a célja az efféle vitának? Az, hogy – miután meghallgatták a vitát – a kicsi

érettiséggel rendelkezőket és az igazságot nem értéket képessé tedd annak felismerésére, hogy kinek a szavai állnak összhangban az igazsággal, ahelyett, hogy az egyes emberek által terjesztett elképzelések és téveszmék zavaros módon félrevezetnék őket. Ez jótékony Isten választott népe és a gyülekezeti élet számára. Amikor kiderül, hogy valaki olyan szavakat szól, amelyek nem állnak összhangban az igazsággal – akár emberi elképzelések, akár téveszmék –, vitára van szükség. Az efféle viták az emberek épülését szolgálják. E viták meghallgatását követően a szemlélők legalább azt tisztán láthatják, hogy az elképzeléseket terjesztők szavai valójában elképzelések, és megérthetik, hogy ezeknek az elképzeléseknek mely aspektusai nem igazodnak az igazsághoz, mi az elképzelések lényege, miért nem felelnek meg az igazságnak, miért jellemzik elképzelésekként őket, miért kell megfékezni az őket terjesztő embereket és így tovább – képesek arra, hogy pontos rálátásuk legyen ezekre a dolgokra, ahelyett, hogy zavaros módon félrevezetnék őket és játszadoznának velük. Bár az emberek által terjesztett elképzelések okozhatnak némi zavart és kárt Isten választott népének életbe való belépése és a gyülekezeti élet számára, egyáltalán nem rossz dolog az, ha az emberek megtapasztalják ezeket a dolgokat. Legalább azt lehetővé teszi számukra, hogy növekedjenek a tisztánlátásban, meglássák az elképzeléseket terjesztők valódi arcát, meglássák, hogy milyen beállítottságokat tárnak fel az elképzelések terjesztése során, és meglássák a különbséget az általuk terjesztett elképzelések és az igazság között. Egyrészt az emberek képesek lesznek felismerni ezeket a megjegyzéseket és immunisak lesznek rájuk, másrészt némi tisztánlátásuk is lesz ezeket az embereket illetően, és tudni fogják, miféle szavakat mondanak az álhívők, azok, akiknek egyáltalán nincs birtokában az igazság és gyakran táplálnak Istennel kapcsolatos elképzeléseket, valamint tudni fogják, hogy az ő hitük nem őszinte – az emberek legalább efféle tisztánlátást szerezhetnek. Persze ha még nem találkoztál ezekkel a problémákkal, ne imádkozz meggondolatlanul, mondván: „Ó, Istenem, kérlek alakíts számomra olyan környezetet, hogy megláthassam, mit értenek az »emberek által terjesztett elképzelések« alatt.” Az elképzelések terjesztését látni nem játék és könnyen félrevezethet. Ha pedig tényleg megtörténnek ezek a dolgok, helyesen kell kezelned őket. Ne hagyd, hogy kicsússzanak a kezeid közül, és ne kerüld őket; helytállóan nézz szembe velük, és minden Isten által számodra kialakított környezethez komoly és szigorú hozzáállással közelíts. Egy igazságra törekvő embernek ilyen hozzáállással kell rendelkeznie az igazság elérése érdekében. Ha olyasvalakivel találkozol, aki elképzeléseket terjeszt, meg kell tanulnod imádkozni Istenhez: „Ó, Istenem, kérlek, légy velem, világosíts meg és vezess engem, hogy fel tudjam ismerni ezeket a szavakat és az efféle embert, és tégy képessé annak felismerésére is, hogy van-e bennem egy is ezeknek az embereknek az elképzelései közül.” Azután az imádkozást követően menj, és tapasztald meg ezt a dolgot. Persze ez lesz annak az ideje is, amikor próbára leszel téve, hogy valójában mennyit értesz az igazságból és milyen nagy az érettséged. Ha hallod, amint valaki elképzeléseket terjeszt, és nincs belső reakció, illetve gondolataid, hanem épp olyan vagy, mint egy

rádió – bármilyen általa kifejezett és terjesztett elképzelést elfogadsz, mindenféle ellenállás vagy a visszautasítására való képesség híján, sőt minden abbéli képesség híján, hogy felismerd, az nem nagyon bajos vajon? Amikor egyesek hallják, amint valaki elképzeléseket juttat kifejezésre, a szívükben érzik, hogy rossz az, amit mond, és beszélgetni és vitatkozni akarnak az illetővel, ám nem tudják, miként fejezzék ki helyesen magukat, illetve miként kellene leleplezniük és boncolgatniuk az illetőt. Attól is félnek, hogy ha nem sikerül hatásosan visszavágniuk, elvörösödnek majd, amikor pedig végül vereséget szenvednek, elveszítik a méltóságukat és kínos helyzetbe kerülnek. Ugyanakkor vonakodnak is vita nélkül elengedni a dolgot, és erre gondolnak: „Sok prédikációt meghallgattam és egész sokat értek is, akkor miért vagyok híján a szavaknak, hogy megcáfoljam őket? Nekem nincsenek elképzeléseim Istenről és igaz hitem van Istenben, akkor miért nem tudom világosan elmagyarázni a dolgokat most, hogy ideje megcáfolni a téveszméiket?” Figyelik, amint az elképzeléseket terjesztő ember egyre többet beszél, a szavai egyre durvábbak és utálatosabbak lesznek, de egyszerűen nem tudják megcáfolni, illetve boncolgatni az illetőt, és képtelenek kiállni és leleplezni őt, arra pedig még inkább képtelenek, hogy leállítsák, amitől belül rendkívüli szorongást és aggodalmat éreznek. Csak ebben a pillanatban döbbennek rá, hogy túl kicsi az érettségük, és látják meg, hogy az igazságról szóló megértésük még nem formálódott teljes és helyes nézőponttá, hogy az csak néhány töredékes kifejezés, szórványos világosság és elgondolások, és egyáltalán nem az igazság valódi ismerete. Igen jól tudják, hogy az illető elképzeléseket terjeszt és félrevezeti az embereket, valamint, hogy álhívő, és le akarják leplezni és cáfolni akarják a nézeteit, csak hogy híján vannak az ehhez szükséges megfelelő és erőteljes nyelvezetnek. Csak ennyit tudnak mondani: „Minden, amit Isten tesz, jó; el kell fogadnod. Isten szent és tökéletes; egyáltalán nem olyan, amilyennek mondod. Isten szuverén minden dolog felett, az emberek pedig teremtetett lények. Alá kell vetniük magukat Istennek. Az emberek nem veszítenek azzal, hogy alávetik magukat Istennek.” Csak ezeknek a felszínes elméleteknek képesek hangot adni, amelyek egyáltalán nem találják el a legfontosabb pontokat. Miután megtapasztalták ezt a különleges eseményt, rájönnek, hogy túl kicsi az érettségük, és erre gondolnak: „Miért vagyok én ennyire tehetetlen? Általában képes vagyok hosszasan beszélni grandiózus doktrínákról, elég ékesszólóan fogalmazva; gond nélkül tudok egy órán át beszélni egy összejövetelen, és szemrebbenés nélkül három-öt oldalnyi prédikációs jegyzetet megírni, és ebben a tekintetben igen magabiztosnak érzem magam. Amikor azonban olyasvalakivel kerülök szembe, aki ehhez hasonlóan elképzeléseket terjeszt, ehhez hasonlóan megítéli és káromolja Istent, miért nincs bennem éberség, nincs válasz? Miért nem tudok egy erőteljes leleplezéssel és cáfolattal szolgálni?” Mit fedeznek fel ebből? Vajon nem azt, hogy rájönnek: nem értik az igazságot? Jó vagy rossz dolog ez a felismerés? (Jó dolog.) Végre ráébrednek a tényleges érettségükre. Ha nem találkoztak volna valakivel, aki elképzeléseket terjeszt, talán továbbra is azt hinnék, hogy van érettségük, értik az igazságot, van tisztánlátásuk és

mindent átlátnak, képesek különféle szellemi doktrínákat hirdetni és nagy jártassággal tudnak beszélni egy keveset az összes igazságról. Amikor azonban olyasvalakivel állnak szemben, aki elképzeléseket terjeszt – még ha tudják is, hogy az helytelen –, tehetetlennek érzik magukat, képtelenek bármit is tenni és végül vereséget szenvednek. Kínos ez? Dicsőséges dolog ez? (Nem.) Nos, akkor miként kellene megoldani ezt? Ha nem vagy a megfelelő szavak birtokában ahhoz, hogy vitatkozz vele, és a szégyent is el akarod kerülni, és szilárdan meg akarsz állni a bizonyágtételekben, hogy teljesen megszégyenítsd és legyőzd a Sátánt, mit kell tenned? Mondok nektek egy hatásos módszert: ha azt látod, hogy valaki vég nélkül elképzeléseket terjeszt, a legtöbb ember pedig híján van a tisztánlátásnak és az illető befolyásolja őket, te azonban nem tudsz meggyőzőbben érvelni nála, akkor ideje felvenni a kesztyűt; az asztalra kell csapni és így szólani: „Fogd be! Te miről beszélsz? Lehet, nem tudok nálad meggyőzőbben érvelni, de tudom, hogy egy álhívő vagy! Nézd meg, mit mondasz; van egyetlen szó is, amely összhangban áll az igazsággal? Oly sok éve élvezted Isten kegyelmét – szóltál valaha is egyetlen dicsérő szót vagy tanúságot Isten mellett? Sérelmeid vannak Istennel szemben; ha úgy érzed, megteheted, menj egyenest a harmadik égbe és beszélj közvetlenül Istennel. Ne okozz itt több zavarást. Ezennel hivatalosan megparancsolom, hogy húzz el!” Mernétek ezt mondani? Nem he vesség ez? (Nem, nem az.) Ez egy nyilatkozat kiadása a Sátánnak. Tegyétek csak ezt. Mondjátok meg neki: „Húzz el, te álhívő! Oly sokat élveztél Isten kegyelméből a semmiért, te lelkiismeretlen nyomorult; nem érdemled meg, hogy ember légy!” Csak két szó: „Húzz el!” Hogy hangzik? Erőtlen, ám nem szabad meggondolatlanul használni. A hitben új testvéreknek, akik még nem értik az igazságot, nem szabad ezt mondanotok, az álhívőknek és a Sátán szolgáinak azonban irgalmatlanul adhattok ilyen utasításokat: „Ez Isten háza, az igaz testvérek otthona, azok otthona, akik Istent követik. Nem ördögök és Sátánok otthona. Ördögökre és Sátánokra nincs itt szükség. Ördög és Sátán vagy, úgyhogy húzz el!” Helyénvaló ez? (Igen.) Nem ez a legjobb módszer; csakis azért tanítom nektek ezt a módszert, mert kicsi az érettségetek, mert nincs elegendő érettségetek, hogy harcoljatok a Sátánnal. Ami azt illeti, ez nem ideális. Az ideális módszer az, hogy – ha sok igazságot értetek és valódi hitetek van Istenben és valóban ismeritek Istent – képesek vagytok megcáfolni az illetőt, és oly alaposan megcáfoljátok, hogy teljesen megszégyenül, és végül mindenkinek ezt mondja: „Nem tarthatom meg a hitemet; túlságosan szégyellem magam, hogy bármelyikőtökkel szembenézzek. Ördög és Sátán vagyok; magam fogom elhagyni a gyülekezetet.” Mivel most nincs meg ez a képességetek, az Általam tanított módszer szerint kell kezelnetek azokat, akik gyakran terjesztenek elképzeléseket.

Most már tudjátok, miként kezeljétek azokat, akik gyakran terjesztenek elképzeléseket a gyülekezetben? Most már fel tudjátok ismerni azokat, akik elképzeléseket terjesztenek az emberek félrevezetése céljából? (Igen.) Melyek az elképzeléseket terjesztő beszéd fő típusai? Az egyik típus Isten szavait, a másik Isten munkáját, és megint egy másik Isten természetét és lényegét veszi célba. Ezek a beszéd típusok az enyhétől – képzelődések

Istenről és Isten félremagyarázása – a súlyosig terjednek, amilyen Isten megítélése, elítélése és káromlása. Ezeken kívül ott vannak az emberek negatív és ellenálló megjegyzései: a panaszaihoz, dacukhoz és az Istennel való elégedetlenségükhöz hasonló dolgok kifejezésre juttatása. Összegezve: az elképzeléseket terjesztő szavak mind olyan természetűek, amelyek dacolnak Istennel, elítélik, megítélik és káromolják Istent, az általuk okozott következmény pedig az, hogy az emberek gyanakvóvá és óvatossá válnak Istennel szemben, félreértik Istent és eltávolodnak Tőle, sőt el is utasítják Őt. Ezeket könnyen fel lehet ismerni.

C. Az elképzelések eloszlatásának alapelvei és útjai

Még mindig van pár dolog az elképzelések terjesztésével kapcsolatban, amiről beszélnünk kell. Egyesek így szólnak: „Amikor az elképzelések terjesztéséről van szó, leleplezést és boncolgatást kell gyakorolnunk a gyülekezeti élet során, és meg kell fékeznünk azt. Az Istenben való hit során azonban hajlamosak vagyunk arra, hogy különféle elképzelések alakuljanak ki bennünk; olyasmi ez, ami kívül esik az irányításunkon. Amikor tehát elképzelésekről van szó, milyen gyakorlati utat kell követnünk, hogy pontosan gyakorolhassunk, és ne okozzunk zavarásokat és bomlasztást a gyülekezeti élet során, ne legyünk káros hatással másokra, illetve ne okozzunk veszteséget mások életének? Mi a helyénvaló cselekvési mód?” Nem tény az vajon, hogy az embereknek vannak elképzeléseik? Nem elkerülhetetlen ez? (De az.) Egyesek a következőt mondják: „Csak azokban fognak elképzelések kialakulni, akik nem törekednek az igazságra.” Helyes ez az állítás? Csak részben helyes. Esetenként az igazságra törekvőkben is kialakulhatnak elképzelések Istentről, amikor különleges helyzetekkel találkoznak, mivel mielőtt az emberek megértik az igazságot és Isten szándékait, és mielőtt megismerik Istent, bizonyos elképzeléseket formálnak Isten szavairól és munkájáról. Ezek az elképzelések téves emberi elgondolások, amelyek nem felelnek meg az igazságnak. Lehetséges, hogy egyes elképzelések megfelelnek az erkölcsiségnek, a filozófiának, a hagyományos kultúrának, etikai elméleteknek és így tovább, és ezek az elgondolások látszólag helyesnek tűnhetnek, ám egyszerűen nem felelnek meg az igazságnak és ellentétesek azzal. Ez tény. Miként kellene az embereknek szembenézniük ezekkel az elképzelésekkel? Mielőtt az emberek az igazságra törekednének, már sok elképzelést hordoznak magukkal, ezek eredendő elképzelések. Az igazságra való törekvés folyamata során az emberekben elég sok új elképzelés alakul ki a változó környezetek és a különféle összefüggések okán; ezek szerzett elképzelések. Az elképzelések mindkét típusa olyasmi, amivel az embereknek szembe kell nézniük az Istenben való hitük útja során. Nos, van megoldás az elképzelések eloszlatására? Van útja a gyakorlásnak? Egyesek ezt mondják: „Ezt könnyű kezelni. Fellázadhatunk az eredendő elképzeléseink ellen; egyáltalán ügyet sem kell vetnünk rájuk. Biztosak vagyunk abban, hogy az igazságra való törekvés folyamatában ezek az elképzelések fokozatosan eloszlanak és eltűnnek, ahogy megértjük az igazságot. Ami a szerzett elképzeléseket illeti, Istenre hagyatkozunk

az elosztatásukat illetően, és nem is korlátoznak minket. Ezért a mai napig nem alakítottunk ki olyan elképzeléseket a szívünkben, amelyek az Istennek való ellenálláshoz, az Ő kárhoztatásához vagy káromlásához hasonlatos dolgokhoz vezethetnének.” Milyen ez a gyakorlási módszer, az elképzelésekkel való szembenézés és azok kezelésének e módja? El tudja oszlatni az elképzeléseket? Vannak hátulütői? Proaktív és pozitív ez a hozzáállás az elképzelésekhez? (Nem.) Van ennek a hozzáállásnak bármiféle pozitív hatása az emberekre? Ha egy passzív módszert alkalmazol, amellyel figyelmen kívül hagyod ezeket az elképzeléseket, a szíved legrejtettebb részében raktározva őket, elfojtva őket és imádkozva, amikor felszínre törnek, majd úgy tekintesz rájuk, mint amelyeket eloszlattál, és ugyanígy kezeled őket, amikor ismét megjelennek, később pedig nem gondolsz rájuk, és úgy teszel, mintha nem jelentenének problémát, és a következőt hiszed: „Akárhogy is, az Isten, akiben hiszek, még mindig az én Istenem, én még mindig Isten teremtetten lény vagyok, Isten pedig még mindig a Teremtőm; ez nem változott” – vajon ez a leghatásosabb módja az elképzelések elosztatásának? Pozitív eredményt ér ez el? Teljesen, a gyökerekénél fogva elosztatja az efféle gyakorlat az elképzeléseket? Nyilvánvalóan nem. Nem számít, milyen nagyok vagy kicsik, illetve milyen sok vagy kevés van ezekből az elképzelésekből, ameddig azok léteznek az emberek szívében, lesz valamennyi negatív hatásuk az életbe való belépésükre és az Istennel való kapcsolatukra, és zavarásokat okoznak. Különösen akkor, amikor az emberek gyengék; amikor olyan környezettel találkoznak, amelyen nem tudnak úrrá lenni; amikor nem értik Isten szándékait, nincs útjuk a gyakorláshoz és nem tudják, miként tegyenek eleget Istennek; és amikor úgy érzik, nincs reményük az üdvösségre, ezek az elképzelések gyorsan feltámadnak majd bennük, eluralják a gondolataikat, elfoglalják a szívüket, sőt akár arra is hatással lehetnek, hogy maradnak vagy mennek, és befolyást gyakorolnak az általuk választott útra. Lehetséges, hogy van egy elképzelés, amellyel sosem törődöttél és amely sosem befolyásolt, illetve nem tört le – mindig azt hitted, hogy uralod, hogy képes vagy irányítani –, ám egy bizonyos hiba, elbocsátás vagy kirekesztés, illetve Istentől származó súlyos fegyelmezés és fenyítés megtapasztalását követően, sőt amikor úgy érzed, mintha feneketlen mélységbe estél volna – akkor az adott elképzelés többé nemcsak egy kiegészítő számodra. Még ha nem is veszel tudomást róla, megzavarhatja és félrevezetheti a gondolataidat, sőt, uralhatja a gondolataidat és a nézőpontjaidat, az Istenhez való hozzáállásodat és az Istenbe vetett hitedet. Ha nincs megfelelő gyakorlási módszered és alapelveid, hogy kezeld ezeket az elképzeléseket, vagy ha nem érted világosan őket, ezek az elképzelések időnként hatással lesznek az életbe való belépésedre, illetve az azonnali választásaidra. Akár az Istennel való kapcsolatodat és az Istenhez való hozzáállásodat is befolyásolhatják. Amikor tehát bármilyen kontextusban felmerülő különféle elképzelésekkel szembesülnek az emberek, milyen hozzáállást és módszert kellene magukévá tenniük az azokkal való szembenézéshez és azok kezeléséhez, hogy elkerüljék a kárt és pozitív eredményt érjenek el? Ez egy olyan kérdés, amelyről világosan kell beszélni.

A testben élő embereknek szabad akaratuk és szabad gondolataik vannak. Függetlenül attól, hogy tanultak-e, hogy milyen a képességük vagy mi a nemük, amíg az embereknek vannak gondolataik, elképzeléseket fognak kialakítani. Ha egy elképzelés eluralja a romlott beállítottságot, emiatt az elképzelés miatt dacolni fognak Istennel. Ezért meg kell oldani ezt a problémát, hogy az embereknek elképzeléseik vannak. Nem csak azok formálnak elképzeléseket, akik elképzeléseket terjesztenek; csak arról van szó, hogy ők terjesztik az elképzeléseiket, meggondolatlanul szemben állva Istennel, és különféle nézeteket és ítéleteket terjesztve Róla. De vajon az a helyzet, hogy azoknak, akik nem terjesztenek elképzeléseket, nincsenek is elképzeléseik? Mindenkinek vannak elképzelései; ez tény. A különbség az, hogy azoknak, akik szándékosan terjesztenek elképzeléseket, olyan a természetlénységük, amely eredendően idegenkedik az igazságtól. Mivel nem fogadják el az igazságot, sőt azt hiszik, hogy az elképzeléseik helyesek és teljesen megfelelnek az igazságnak, ha az elképzeléseik ellentétbe kerülnek az igazsággal, azt választják, hogy az igazság helyett inkább az elképzeléseiket fogadják el. Itt bukznak el, és ezért korlátozzák és ítélik el őket. Nos, a hétköznapi, normális embereket miért nem ítélik el, amikor elképzeléseket formálnak? Ez azért van, mert a többségük racionálisan beszél és cselekszik, és a szíve mélyén tudja, hogy az emberi elképzelések nem felelnek meg az igazságnak és helytelenek; bár nem tudják azonnal eloszlatni az elképzeléseiket, készek elhagyni őket. Amikor az igazság elfogadása mellett döntenek, az igazság lép a belső elképzeléseik helyébe és eloszlatja azokat; elengedik az elképzeléseiket, és azok többé nem befolyásolják, korlátozzák, illetve uralják őket. Ezek az emberek tehát – bár vannak elképzeléseik, nem terjesztik azokat. Továbbra is normálisan tudják végezni a kötelességüket, normálisan tudják követni Istent, el tudják fogadni Isten szavait és Isten munkáját, alá tudják vetni magukat Isten szuverenitásának és intézkedéseinek, és alá tudják vetni magukat Isten üdvösségének. Mindig elismerik, hogy ők teremtetett lények, Isten pedig a Teremtő. Függetlenül attól, hogy milyen elképzeléseket táplálnak a szívükben, normális kapcsolatot tudnak fenntartani Istennel, fenn tudják tartani a kapcsolatot a teremtetett lény és a Teremtő között, képesek tartózkodni a kötelességük feladásától, tartózkodni attól, hogy elhagyják Isten nevét, és az Istenbe vetett hitük változatlan marad. Bár ez a helyzet, ha sosem oszlatják el az elképzeléseket, azok még mindig tönkretehetik az embereket és a pusztulásukhoz vezethetnek. Ezért továbbra is beszélnünk kell arról, hogy miként lehet a legjobban szembenézni az elképzelésekkel és eloszlatni azokat.

Mit gondoltok, mit könnyebb eloszlatni: az embereknek az Istenben való hitük előttről származó, eredendő elképzeléseit, vagy azokat az elképzeléseket, amelyeket az emberek bizonyos környezetekben és összefüggésekben alakítanak ki, miután hinni kezdenek Istennel? (Az eredendő elképzeléseket könnyebb eloszlatni.) Könnyebb eloszlatni az emberek Istentől alkotott azon képzelődéseit és elképzeléseit, amelyek akkor vannak bennük, amikor épp csak hinni kezdenek Benne, míg azokat az elképzeléseket, amelyeket Isten munkájának meg tapasztalása során alakítanak ki, miután hinni kezdtek

Benne, nem oly könnyű eloszlatni – ez egy elméleti állítás, ám végül nem áll összhangban a tényekkel. Mit jelent az „elméleti”? Azt jelenti, hogy az efféle következtetéseket az emberek filozófia és logika alapján vonják le. Miután az emberek épp csak elkezdnek hinni Istenben és megértik a víziókról szóló igazságot, elvetik és eloszlatják néhány elképzelésüket. Valójában ez az elhatározás csak a doktrína szintjén valósul meg; úgy tűnik, mintha eloszlatták volna ezeket az elképzeléseket, ám az emberek által Isten követése során kialakított elképzelések közül sok az eredendő elképzeléseikhez kapcsolódik. Elméletileg az elképzelések e két típusa közül az eredendő elképzeléseket könnyebb eloszlatni, valójában azonban, amennyiben az emberek el tudják fogadni az igazságot és szeretik a pozitív dolgokat, amennyiben eljutnak az igazság megértéséig, mindkét típusú elképzelést könnyű eloszlatni. Közületek néhányan például azt mondják, hogy az eredendő elképzeléseket könnyebb eloszlatni, ám találkozhattok olyan eltorzult felfogású emberekkel, akik nagyon makacsok és leragadnak a lényegtelen részleteknél, akik fürkészik a Bibliát, a spirituális klasszikusokat és a bibliamagyarázók értelmezéseit; ezek az emberek ismételtetnek neked az általuk talált dolgokat, és bárhogyan is beszélsz az igazságról, nem fogadják el azt. Nem tudják elfogadni a tiszta prédikációkat, az igazságot, illetve a helyes szavakat; nem fogadják be ezeket a dolgokat, amikor hallgatják őket. Egyrészt probléma van a felfogóképességükkel, másrészt nem szeretik a pozitív dolgokat és az igazságot, hanem azt szeretik, hogy makacsok és leragadnak a jelentéktelen részleteknél, játszadoznak a nyelvvel, és az elméleteket és a teológiát szeretik. Képesek az ilyen emberek elengedni az elképzeléseiket? (Nem.) A tényekből, az efféle emberek beállítottságából és preferenciáiból ítélve, ők képtelenek elfogadni az igazságot. Az emberek kezdeti elképzelései valójában igen felszínesek és felületesek, igen könnyű eloszlatni őket. Ha egy embernek normális a gondolkodása és normális a felfogóképessége, ha a víziókkal kapcsolatos igazságról beszélgetsz vele, könnyedén el tudja engedni az elképzeléseit, amennyiben megérti azt. Van azonban az embereknek egy olyan típusa, akinek nincs normális gondolkodása, nem képes felfogni az igazságot és nem fogadja el az igazságot. Képesek az ilyen emberek elengedni az elképzeléseiket? (Nem.) Ezért az ilyen emberek elképzeléseit nehéz eloszlatni. Ha egy embernek normális józan esze van és képes elfogadni az igazságot, akkor nem számít, milyen elképzeléseket alakít ki Istenről miután hisz Istenben, és nem számít, milyen környezetben és összefüggésben merülnek fel ezek az elképzelések, nem vitatkozik Istennel. A következőt mondja: „Ember vagyok, romlott beállítottságaim vannak, a gondolkodásom és a tetteim tévesek lehetnek. Isten az igazság, Isten sosem téved. Bármennyire észszerűek is a gondolataim, akkor is emberi gondolatok, embertől származnak és nem az igazságot jelentik. Ha ellentmondanak Isten szavainak vagy az igazságnak, akkor ezek a gondolatok, bármennyire észszerűek is, tévesek.” Lehet, hogy most még nem tudja pontosan, hogy hol tévednek ezek az elképzelések, hogyan gyakorol hát? Az alávetést gyakorolja, nem makacs és nem ragad le bizonyos részleteknél, elengedi a dolgot, és hisz abban, hogy Isten egy nap majd felfedi azt. Valaki megkérdezi tőle: „Mi

van akkor, ha Isten nem fedi fel?” „Akkor örökre alávetem magam. Isten sosem téved, és amit Isten tesz, az sosem téves. Ha nem felel meg az emberi elképzeléseknek az, amit Isten tesz, az nem azt jelenti, hogy Isten téved, hanem azt, hogy az emberek nem képesek felfogni, illetve megérteni. Ezért az embereknek a leginkább azt kellene tenniük, hogy nem vizsgálódnak, nem rágódnak az elképzeléseiken és nem arra használják az elképzeléseiket, hogy kritizálják Istent, az elképzeléseiket oknak és ürügynek használva arra, hogy ne vessék alá magukat Istennek és dacoljanak Vele” – így válaszolnak. Ők így kezelik az elképzeléseiket. Az igazság gyakorlása ez a fajta gyakorlat? Ez bizony az igazság gyakorlása. Amikor elképzeléseket alkotnak, nem hasonlítják azokhoz Istent, és nem használják azokat Isten átvizsgálására, annak ellenőrzésére, hogy igaz-e Isten, illetve, hogy létezik-e, hanem elengedik az elképzeléseiket és azon igyekeznek, hogy elfogadják az igazságot és megismerjék Istent. Mégis, bár mindent megtesznek, hogy megismerjék Istent, mégsem tudják megismerni Őt. Akkor mit tesznek? Akkor is alávetik magukat. A következőt mondják: „Isten sosem téved. Isten mindig Isten. Isten az, aki kimondja az igazságot. Isten az igazság forrása.” Amikor ezekkel az elképzelésekkel foglalkoznak, először is Isten helyére helyezik Istent, önmagukat pedig a teremtettenyének helyére. Ezért aztán még ha nem is tették félre az elképzeléseiket, illetve nem oszlatták el őket, az Isten iránti alávető hozzáállásuk nem változik. Ez a hozzáállás oltalmazza őket, lehetővé téve számukra, hogy Isten továbbra is teremtettenyökként ismerje el őket Maga előtt. Nos, az ilyen emberek elképzeléseit könnyű eloszlatni? (Igen.) Hogyan valósul ez meg? Tegyük fel, hogy valaki egy bizonyos helyzettel találkozá így beszélt: „Hát nem helytelen azt mondani, hogy minden, amit isten tesz, az igazság és helyes, hogy isten mindenható és nem tud hibázni? Bár azt mondják, hogy isten nem tud hibázni, ez csak egy elméleti állítás. Valójában van pár isten által tett dolog, amelyek tapintatlanok és amelyek nem igazodnak az emberi érzésekhez. Én azt hiszem, ez a dolog nem egészen helyes. Ami azokat a dolgokat illeti, amelyek nem egészen helyesek – nem szükséges alávetnem magam, illetve nem kell elfogadnom őket, nem igaz? Bár nem tagadom isten nevét és az identitását, az általam most kialakított elképzelések nagyobb rálátást és jobb megértést biztosítanak számomra istent illetően – isten is rosszul csinál néhány dolgot, és van, amikor hibázik. Mostantól tehát nem fogom elhinni, amikor az emberek azt mondják, hogy isten igazságos, tökéletes és szent. Mellékelni fogok egy kis kérdőjelet ezekhez az állításokhoz. Bár isten a teremtettenyő és el tudom fogadni a szuverenitását, a jövőben válogatva kell elfogadnom, és nem vethetem alá magam zavartan és vakon. Mi van akkor, ha tévesen vetem alá magam? Nem fogok veszteséget szenvedni? Nem lehetek olyan ember, aki ostobán aláveti magát.” Ha ilyen hozzáállással kezeli az elképzeléseket és Istent, vajon könnyen el tudja engedni az elképzeléseit? Az igazság gyakorlása vajon ez a fajta gyakorlás? (Nem.) Nem vált vajon problémássá a közte és Isten között fennálló kapcsolat? Hát nem állandóan vizsgálgatja Istent? Isten inkább a vizsgálódása tárgyává lett, a sorsa felett uralkodó Legfőbb Úr helyett. Bár elismeri, hogy teremtettenyő lény a Teremtettenyő fennhatósága

alatt, amit csinál, az nem egy teremtetten lény kötelességeinek és kötelezettségeinek végzése. Nem a teremtetten lény eredeti pozíciójából bánik a Teremtővel, hanem szemben áll a Teremtővel, átvizsgálja a Teremtőt, valamint elemzi a Teremtő cselekedeteit és viselkedését, és a saját belátása szerint dönt arról, hogy aláveti-e magát és elfogad-e. Vajon ez a hozzáállás és gyakorlási mód olyan megnyilvánulás, amellyel egy igazságot elfogadó embernek rendelkeznie kellene? Eloszlathatók az elképzelései? (Nem, nem oszlathatók el.) Sosem oszlathatók el. Ez azért van, mert az Istennel való kapcsolata eltorzult; ez nem egy normális kapcsolat, nem egy teremtetten lény és a Teremtő közötti kapcsolat. Vizsgálódás tárgyaként kezeli Istent, folyamatosan vizsgálgatva Őt. Azt fogadja el, amit ő helyesnek és jónak gondol, belül pedig ellenáll és harcol Istennel amiatt, ami nem felel meg az emberi elképzeléseknek és képzelődéseknek vagy az emberi preferenciáknak, és elidegenedik Istentől. Olyan ember ez, aki elfogadja az igazságot? Látszólag, mindenféle esemény hiányában és Istentől alkotott elképzelések nélkül alá tudja vetni magát az Isten által mondott szavaknak. Amint azonban elképzeléseket alakít ki, eltűnik az alávetettség; sehol sem látható és nem lehet cselekvésre váltani. Mi folyik itt? Nyilvánvalóan nem olyan ember, aki az igazságot gyakorolja. Nem fogadja el Istent, mint az igazság forrását, illetve mint magát az igazságot. Az igazságot el nem fogadó emberek számára nehéz elengedni, illetve elosztatni az elképzeléseiket, attól függetlenül, hogy mikor merülnek fel ezek az elképzelések.

A fenti közlés tartalmából ítélve mit gondoltok, milyen típusú elképzeléseket könnyebb elosztatni? A helyzettől függ. Ami azokat illeti, akik elfogadják az igazságot, akiknek van józan eszük és akik megfelelő emberek, az ő elképzeléseiket könnyű elosztatni, függetlenül attól, hogy mikor merülnek fel. Ami azokat illeti, akik nem tudják elfogadni az igazságot, az ő elképzeléseiket nehéz elosztatni, bármikor is merülnek fel. Egyesek húsz-harminc éve hisznek Istennel, és még most sem felel meg az igazságnak semmi, amit mondanak; mind csak szavak és doktrínák és emberi elképzelések. Ők egyáltalán nem értenek semennyi igazságot – el tudják vajon engedni az elképzeléseiket, amikor azok felmerülnek? Nehéz megmondani. Ha nem fogadják el az igazságot, nem lesznek képesek elengedni az elképzeléseiket. Az elkerülhetetlen, hogy az embereknek legyenek elképzeléseik. Mindenki elméje bármikor képes különféle elképzeléseket alkotni, legyenek azok akár eredendők, akár szerettek. Mindenki szívében vannak elképzelések, függetlenül attól, hogy hány éve hisz Istennel. Nos, akkor mi a teendő? Ez a probléma egyszerűen megoldhatatlan? Megoldható: van néhány alapelv, amelyeket észben kell tartani. Ezek az alapelvek rendkívül lényegesek. Amikor efféle helyzetekkel találkozol, gyakorolj ezen alapelvek szerint. Miután egy ideig gyakorolsz, látni fogod az eredményeket és be fogsz lépni az igazságvalóságba. Amikor elképzelések merülnek fel, legyen az bármilyen elképzelés, előbb elmélkedj és elemezd a szívedben, hogy helyes-e ez a gondolkodás. Ha tisztán úgy érzed, hogy ez a gondolkodás helytelen és torzult, és hogy káromolja Istent, akkor azonnal imádkozz, kérd Istent, hogy világosítson meg és vezessen rá a probléma lényegének felismerésére, majd ezután egy összejövétel

során vitasd meg a megértésedet. Miközben megértést nyersz és megtapasztalod a dolgokat, összpontosíts az elképzeléseid elosztatására. Amennyiben nem hoz nyilvánvaló eredményeket az, hogy így gyakorolsz, beszélj az igazság ezen aspektusáról valaki olyannal, aki érti az igazságot, igyekezz másoktól segítséget, Isten szavaiból pedig megoldásokat nyerni. Isten szavain és a tapasztalataidon keresztül fokozatosan igazolva látod majd, hogy Isten szavai helyesek, és nagyszerű eredményeket fogsz elérni a saját elképzeléseid elosztatásának kérdésével illetően. Azzal, hogy elfogadod és megtapasztalod ezeket az Istentől származó szavakat és munkát, végre meg fogod érteni Isten szándékait, és lesz némi ismereted Isten természetéről, ami képessé tesz arra, hogy elengedd és elosztasd az elképzeléseidet. Nem fogod többé félreérteni Istent és nem fogsz óvakodni Tőle, sem észszerűtlen követeléseket nem támasztasz. Ez az, ami a könnyen elosztható elképzeléseket illeti. Van azonban egy másik típusú elképzelés is, amelyet nehéz megérteniük és elosztatniuk az embereknek. Ami a nehezen elosztható elképzeléseket illeti, van egy alapelv, amelyet be kell tartanod: ne mondd ki és ne terjeszd őket, mivel az efféle elképzelések kifejezésre juttatása nem tesz jót másoknak; ez az Istennel való dacolás ténye. Ha érted az elképzelések terjesztésének természetét és következményeit, a legjobb, ha te magad tisztán felméred, és tartózkodsz a meggondolatlan beszédétől. Ha így szólsz: „Szörnyű érzés visszatartani a szavaimat a gyülekezetben; úgy érzem, fel tudnék robbanni” – akkor még mindig át kell gondolnod, hogy ezeknek az elképzeléseknek a terjesztése valóban hasznára válik-e Isten választott népének. Ha nem válik hasznára és arra vezethet másokat, hogy elképzeléseik legyenek Istentről, sőt akár dacoljanak Istennel és megítélik Őt, akkor nem ártasz vajon Isten választott népének? Ártasz az embereknek, ez nem különbözik egy járvány terjesztésétől. Ha tényleg van józan eszed, akkor inkább viseld magad a fájdalmat, mint hogy elképzeléseket terjessz és árts másoknak. Ha azonban gyötrelmesnek találod, hogy benntartsd a szavaidat, akkor imádkozz Istenhez. Hát nem jó dolog az, ha megoldódik a probléma? Ha az elképzeléseiddel még olyankor is megítéled és félreérted Istent, amikor imádkozol Hozzá, akkor csak bajt hozol a fejedre. Ekképpen kell imádkoznod Istenhez: „Istenem, ilyen gondolataim vannak és el akarom engedni őket, de nem tudom. Kérlek, fegyelmezz engem, fedj fel különféle környezeteken keresztül, és engedd felismernem, hogy tévesek az elképzeléseim. Bárhogyan is fegyelmezel engem, hajlandó vagyok elfogadni.” Ez a gondolkodásmód helyes. Nem lesz vajon kevésbé fojtogató érzésed, miután ezzel a gondolkodásmóddal imádkoztál Istenhez? Ha folytatod az imádkozást és a keresést, megvilágosítást és megvilágítást kapva Istentől, akkor megérted Isten szándékait, a szíved felderül és nem érzel többé fojtogatást. Nem oldódik meg akkor a probléma? Az elképzeléseid, az Istennel szembeni ellenállásod és lázadásod többnyire el fog tűnni, legalábbis nem fogod szükségét érezni, hogy kifejezésre juttasd ezeket. Ha még ez sem működik és a probléma nem oldódik meg teljesen, keress valakit, akinek van tapasztalata, hogy segítsen elosztatni az elképzeléseidet. Keress vele pár, az elképzeléseid elosztatásával kapcsolatos szövegrészt Isten szavaiból, és

olvasd ezeket több tucatszor vagy több százszor; hátha teljesen megszűnnek az elképzeléseid. Egyesek talán ezt mondják: „Ha elképzeléseket fejezek ki, amikor egy összejöveten vagyok a testvérekkel, az elképzelések terjesztése lesz, úgyhogy nem tehetem. Ugyanakkor szörnyű érzés benn tartani őket. A családommal beszélhetek róluk?” Ha a családtagjaid szintén a hit testvérei, őket is megzavarná, ha a körükben kifejezésre juttatnád ezeket az elképzeléseket. Helyénvaló ez? (Nem.) Ha a mondanivalód romboló hatással lenne másokra, ártva nekik és félrevezetve őket, akkor egyáltalán nem szabad elmondanod. Helyette imádkozz Istenhez a probléma megoldásáért. Amíg jámbor szívvel, az igazságosságra éhező és szomjazó szívvel imádkozol és eszed és iszod Isten szavait, eloszlathatók az elképzeléseid. Isten szavaiban benne van a teljes körű igazság – bármilyen problémát meg tudnak oldani. Ez csak attól függ, hogy el tudod-e fogadni az igazságot és hajlandó vagy-e gyakorolni Isten szavait, valamint, hogy el tudod-e engedni a saját elképzeléseidet. Ha elhiszed, hogy Isten szavaiban benne van a teljes körű igazság, imádkozz Istenhez és keresd az igazságot a problémák megoldásáért, amikor azok felmerülnek. Ha – miután imádkoztál egy ideig – még mindig nem érzed úgy, hogy Isten megvilágosított, és nem kaptál egyértelmű szavakat Istentől a teendőket illetően, ám az elképzeléseid többé nincsenek önkéntelenül hatással rád belül, nem zavarják az életedet, fokozatosan elhalványulnak, nincsenek hatással az Istennel való normális kapcsolatodra, és természetesen nem befolyásolják a kötelességed végzését, akkor alapvetően nem szűnt meg ez az elképzelés? (De igen.) Ez a gyakorlás útja.

Azoknak, akik nem értik az igazságot, először is emlékezniük kell arra, hogy amikor elképzeléseik vannak, az igazságot kell keresniük az eloszlatásuk érdekében. Sohasem szabad terjeszteniük őket vagy meggondolatlanul beszélniük, ezt mondva: „Megvan a szólásszabadságom. Végülis ez a saját szám; azt mondom, amit akarok, annak, akinek akarok, és bármilyen környezetben, ahol csak akarom.” Helytelen dolog így beszélni. Néhány jó és helytálló szó nem feltétlenül válik mások javára, amikor kimondják, az olyan szavak azonban, amelyek elképzelések vagy a Sátán kísértései, mérhetetlen következményekkel járhatnak, amikor elhangzanak. E következmények alapján – ha van egy olyan elképzelésed, amelyet mindenképp kifejezésre akarsz juttatni, és úgy érzed, hogy ennek megtétele jó érzés és boldoggá tesz, akkor a cselekedeteidet gáztetteknek kell minősíteni, Isten pedig fel fogja róni őket neked. Miért lennének felróva neked? Sok pozitív módszert, utat és gyakorlati alapelvet közöltek veled, de te nem ezeket választottad, hanem olyan utat választottál, amely kárt okoz az embereknek – ez szándékos volt, nem igaz? Túlzás akkor gáztetteknek nevezni a cselekedeteidet? (Nem.) Teljes mértékben eldöntheted, hogy tapasztalat, Istenhez intézett ima és keresés révén magad oldod meg ezt a problémát, ahelyett, hogy előállnál az elképzeléseiddel, hogy megzavarj és félrevezess másokat. Egy lelkiismerettel és józan ésszel bíró embernek ezt az utat kell választania. Nos, miért nem választod ezt az utat? Miért választanál olyan utat, amely árt másoknak és bánt másokat? Hát nem a Sátán tenné

ezt? Gonosz emberek tesznek olyasmit, ami árt másoknak és maguknak. Gyűlöli vajon Isten, ha te is ilyesmit teszel? (Igen.) Még ha Isten nem is ítéli el az elképzeléseidet, magadnak kell keresned az igazságot, hogy eloszlasd az elképzeléseidet, és lennie kell utadnak, hogy gyakorold az igazságot. Ha az elképzelések kezelésére az a módszered, hogy terjeszted őket, hogy szándékosan félrevezess másokat és árts nekik, zavarva a gyülekezeti életet, valamint a testvérek életbe való belépését és normális állapotát, akkor a cselekedeteid gáztettek. Milyen döntést kell hozni, amikor az ember ilyen helyzettel találkozik? Egy emberi mivolttal bíró személy, aki az igazságra törekszik, nem fog olyan utat választani, amely félrevezet másokat és árt nekik; proaktív, pozitív alapelvek gyakorlása és betartása mellett fog dönteni és amellett, hogy Isten elé járul imádkozni és keresi az igazságot, valamint kéri Istent, hogy segítsen megoldani a problémát. Egyesek ezt mondják: „Amikor arra kérem Istent, hogy segítsen nekem, mindig úgy érzem, hogy az Ő segítségével megfoghatatlan és láthatatlan. Választhatom inkább azt, hogy emberektől kérek segítséget?” Igen, választhatsz valakit, aki jobban érti az igazságot és nálad nagyobb érettséggel bír, olyasvalakit, akiről úgy hiszed, hogy meg tudja oldani a problémádat anélkül, hogy az elképzeléseid olyannyira megzavarnák és befolyásolnák, hogy elgyengül, valakit, aki hasonló problémákat tapasztalt és meg tudja mondani neked, miként oldd meg őket – ez az út is helyénvaló. Ha olyasvalakit választasz, aki általában elég zavarodott és semmit sem lát át, a dologról hallva pedig azonnal felzúdulást kelt, mindenütt közzé akarja tenni az elképzeléseket és zavarásokat okoz, valamint fel akar hagyni a hittel – akkor a cselekedeteid akaratlanul is megzavarták a gyülekezeti életet. Nem minősülnek akkor gáztetteknek a cselekedeteid? (De igen.) Ezért amikor arról van szó, hogy miként kellene kezelned az elképzeléseket, óvatosnak és elővigyázatosnak kell lenned, nem szabad zavarodott vagy heves módon cselekedned, és egyáltalán nem szabad az igazságként kezelned az elképzeléseket – bármennyire helytállóak is az emberi gondolatok, azok nem az igazság. Ily módon sokkal nyugodtabbnak fogod érezni magad, az elképzeléseid pedig nem tudnak majd bajt okozni. Nem kell félni attól, hogy az embernek elképzelései vannak – amennyiben keresed az igazságot, azok végül megszűnnek. Egyesek így beszélnek: „Az elképzeléseket azonban nem könnyű eloszlatni.” Egyes elképzeléseket valóban nehéz eloszlatni, nos mi a teendő? Egyszerű. Néhány elképzelés sosem tűnik el egyes emberek gondolataiból és elméjéből. Ez már tény, de bármilyen nehéz is eloszlatni egy elképzelést, az akkor sem az igazság. Amennyiben érted ezt a lényegét, könnyű kezelni a problémát. Van itt egy tény, amelyet el kell mondanom nektek: Isten nem követeli meg, hogy mindenki teljes egészében megértse vagy világosan felfogjon mindent, amit Ő tesz; nem követeli meg, hogy mindenki ismerje az abban foglalt igazságot, illetve azt, hogy Ő miért cselekszik egy bizonyos módon. Isten nem erre vágyik, nem követeli meg ezeket a mércéket az emberektől. Ha elég jó a képességed, a megértés bármilyen általad elért szintje jó – csak tedd meg, ami téled telik. Ha nem tudod megérteni, akkor ahogy öregszel és a tapasztalataid folyamatosan elmélyülnek és több tapasztalatot halmozol fel, az igazságról

való megértésed is fokozatosan mélyülni fog, az elképzeléseid pedig megfogyatkoznak. A legtöbb ember azonban képtelen felfogni bizonyos különleges dolgokat, és sosem érti meg őket. Kényszeríti őket Isten arra, hogy megértsék ezeket a dolgokat? Nem teszi; Isten nem erőlteti rájuk a megértést. Például sok olyan misztérium van az Isten által teremtetett dolgok összessége között, amelyeket az emberek ismerni akarnak, ám nem tudhatnak. Ugyanakkor Isten a szavaiban és a munkájában csak arra összpontosít, hogy kifejezésre juttassa az igazságot az emberek megtisztítása és megmentése érdekében. Ritkán említ más dolgokat, és még ha alkalmanként meg is teszi, az csak röviden történik; Isten sosem magyarázza hosszadalmasan ezeket a dolgokat az embereknek. Miért nem? Azért, mert az embereknek nem kell megérteniük ezeket a dolgokat. Isten az embereken végzett munkájában egyrészt felfedi a természetlényegét; másrészt Istennek megvannak a gondolatai, a tervei, a források és a célok az Általa tett dolgokhoz, az utak és a módok, amelyek segítségével a különböző embereken munkálkodik, annak útja és módja, ahogyan szuverenitást gyakorol minden dolog felett és így tovább. Isten sohasem mondta, hogy az embereknek minden igazságot meg kell érteniük és az összes igazságba be kell lépniük ahhoz, hogy megmentettnek tekintsék őket. Ez azért van, mert Isten oly mindenható! A mód, ahogyan cselekszik, beszél, munkálkodik és szuverenitást gyakorol minden dolog felett, magától értetődően felfedi az Ő természetét, lényegét, identitását és így tovább. Annak ellenére, hogy Isten természetes módon felfedi azokat a dolgokat, amelyeket Ő birtokol és ami Ő, nem követeli meg, hogy az emberek az összeset megértsék vagy felfogják. Ez azért van, mert Isten mindig Isten lesz és Ő mindenható, míg a teremtetett emberiség apró és teljességgel híján van az erőnek; hatalmas a szakadék ember és Isten között! Ezért teljesen normális az, hogy az emberek bizonyos elképzeléseket és képzeteket alakítanak ki Istenről. Isten nem veszi ezt a szívére, te azonban mindig túl komolyan veszed és makacsul ragaszkodsz hozzá. Ez a hozzáállás nem fog működni. Ha olyasvalaki vagy, aki az igazságra törekszik és akinek jó képessége van, amennyiben érted az igazságot és valóban ismered Istent, természetes módon meg fognak szűnni ezek az elképzelések és képzetek. Ha nem törekszel az igazságra és bárki is közli veled az igazságot, nem fogadod el és folyton a saját elképzeléseidhez ragaszkodsz, mi lesz ennek a következménye? Az lesz a következménye, hogy még ha el is éred az életed végét vagy azt a pontot, ahol Isten munkája teljesen befejeződik, nem fogod elnyerni az igazságot, hanem az elképzeléseid és a képzeteid a halálba vezetnek. Még ha látod is, amint Isten spirituális teste megjelenik, akkor sem leszel képes elosztatni az Istenről alkotott elképzeléseidet és képzeteidet. Elmondaná Isten az összes tényt és azt, hogy mi igaz, csak azért, mert nem tudod elosztatni ezeket az elképzeléseket? Egyrészt nem szükséges megtennie ezt; másrészt van egy tény, miszerint az emberi agynak és elmének nincs meg az említett dolgok befogadásához szükséges hatalmas kapacitása. Az Isten által végzett munka túlmutat az emberi képzeleten és mindenben. Mindennel összevetve az emberek olyanok, mint egy homokszem a tengerparton. Ez a leírás közel áll a tényekhez és

helyénvalónak tekinthető. Még ha Isten el is akarna mondani neked mindent, vajon képes vagy mindent befogadni? Egyesek ezt kérdik: „Miért nem tudok mindent befogadni? Ha Isten többet mondana, többet érhetnék és többet nyernék. Ebben az esetben kegyelt lennék!” Ez vágyálom; túlbecsüled a saját képességedet. A dolgok valójában nem így állnak. Isten szemében mind nagyon egyszerűek és nyilvánvalóak azok a dolgok, amelyeket mond neked; ezek azok a dolgok, amelyeket az emberek fel tudnak fogni. Valójában sok minden van, amiről Isten nem beszélt, mert az emberek nem tudják felfogni őket. Ezért teljesen normális, hogy az elképzeléseid némelyikét végül nem lehet eloszlatni. Azokat a dolgokat, amelyek megértését Isten szükségesnek tartja számodra és amelyeket el akar mondani neked, illetve amelyeket el tudsz bírni és fel tudsz fogni, azokat meg fogod érteni. Ami azokat illeti, amelyeket nem bírsz el és nem tudsz felfogni, amelyeken a fizikai szemed nem tud átlátni – még ha Isten el is mondja neked, haszontalan és felesleges vesződés lenne. Következésképp Isten nem mondja el neked ezeket a dolgokat. Ami az ilyen elképzeléseket illeti – még ha addigra sem érted meg őket, mire meghalsz vagy mire Isten munkája véget ér, mit befolyásol ez? Befolyásolja az Istennek való alávetettségedet? Befolyásolja azt, hogy felvállald a teremtetett lény szerepét? Befolyásolja azt, hogy megismerd Isten identitását és lényegét? Ha ezek közül semmi sem érint téged, akkor üdvözülni fogsz. Szóval, el kell-e még oszlatni ezt a fajta elképzelést? Nem kell. Ez az utolsó fajta elképzelés, az a fajta, amelyet még a halál óráján sem lehet eloszlatni. Egyesek így szólnak: „Ó, Istenem, még mindig nem értem ezt a munkát, amelyet végeztél, ezeket a szavakat, amelyeket mondtál, és ezt a környezetet, amelyet kialakítottál. Elmondanád nekem, mielőtt meghalok, hogy békében távozhassak?” Isten figyelmen kívül hagyja az efféle kéréseket. Békében távozhatsz; a szellemi birodalomban mindent meg fogsz érteni.

Istennek megvan a saját mércéje az emberek megmentésére; nem azon alapul, hogy milyen jól oszlattad el az elképzeléseidet vagy hányat engedted el közülük, hanem azon alapul, hogy mennyire féled Istent és mennyire vagy alávetett Neki, hogy őszintén féled-e Őt és veted-e alá magad Neki vagy sem. Mindennek van értelme, amit Isten tesz, és akár könnyű elfogadnod, akár nehéz elfogadnod és valószínűleg elképzeléseket vált ki belőled, Isten identitása semmi esetre sem változik ennek következtében; Ő mindig a Teremtő lesz, te pedig mindig teremtetett lény leszel. Ha képes vagy arra, hogy ne korlátozzon semmilyen elképzelés, és így is fenntartod a teremtetett lény és Teremtő közötti kapcsolatot Istennel, akkor Isten valódi teremtetett lénye vagy. Ha képes vagy arra, hogy semmilyen elképzelés ne befolyásoljon, illetve zavarjon meg, és a szíved mélyéből képes vagy igazán alávetni magad Istennek, és ha – függetlenül attól, hogy az igazságról szóló megértésed mély vagy felszínes – képes vagy félretenni az elképzeléseket és azok nem korlátoznak, és csak abban hiszel, hogy Isten az igazság, az út és az élet, és hogy Isten örökké Isten lesz, és hogy az, amit Isten tesz, sosem helytelen, akkor üdvözülhetsz. Ami azt illeti, mindenkinek korlátozott az érettsége. Hány dolgot lehet beletömni az emberek agyába? Kifürkészhetik Istent? Ez hiú remény! Ne felejtsd el: az emberek

mindig csecsemők lesznek Isten előtt. Ha azt hiszed, okos vagy, ha folyton játszani akarsz az eszed és megpróbálsz mindenre rájönni, ekképp gondolkodva: „Ha képtelen vagyok megérteni, akkor nem tudom elismerni, hogy az én Istenem vagy, nem tudom elfogadni, hogy az én Istenem vagy, nem tudom elismerni, hogy te vagy a Teremtő. Ha nem oldod meg az elképzeléseim kérdését, akkor álmodsz, ha azt hiszed, hogy el fogom ismerni, hogy Isten vagy, hogy el fogom fogadni a szuverenitásodat, és hogy alá fogom vetni magam neked” – akkor az bajos. Hogyhogy? Isten nem vitatkozik veled az efféle dolgokról. Ő mindig a következőképp fog viszonyulni az emberhez: ha nem fogadod el, hogy Isten a te Istened, Ő nem fogja elfogadni, hogy te az Ő teremtetett lények egyik vagy. Amikor Isten nem fogadja el, hogy az Ő teremtetett lények egyik vagy, változás áll be az Istennel való kapcsolatodban a Vele szemben tanúsított hozzáállásod eredményeként. Ha képtelen vagy alávetni magad Istennek, valamint elfogadni Isten identitását és lényegét és mindent, amit Isten tesz, változás fog történni az identitásodban. Vajon még mindig teremtetett lény vagy? Isten nem ismer el téged; nincs értelme vitatkoznia. Ha pedig nem vagy teremtetett lény és Isten nem akar téged, vajon van még reményed az üdvösségre? (Nincs.) Miért nem tekint téged Isten teremtetett lénynak? Képtelen vagy eleget tenni azoknak a felelősségeknek és kötelességeknek, amelyeket egy teremtetett lénynak teljesítenie kell, és nem egy teremtetett lény pozíciójából kezeled a Teremtőt. Nos, akkor Isten miként fog kezelni téged? Hogyan tekint majd rád? Isten nem a színvonalnak megfelelő teremtetett lényként tekint rád, hanem korcsként, ördöggként és Sátánként. Nem azt hitted, hogy okos vagy? Hogy lehet az, hogy ördöggé és Sátánná tette magát? Ez nem okosság, ez butaság. Mit segítenek az embereknek megérteni ezek a szavak? Azt, hogy az embereknek tartaniuk kell a sort Isten előtt. Még ha van is indokod az elképzeléseidre, ne gondold, hogy az igazság birtokában vagy, és hogy megvan a tőkéd ahhoz, hogy lázongj Isten ellen és behatárolj Őt. Bármilyen tesztet is tesztel, ne légy ilyen. Ha egyszer elveszíted a teremtetett lény identitását, tönkremész – ez nem vicc. Pontosan azért van az, hogy a sorsok teljesen különbözőek, mert amikor az embereknek elképzeléseik vannak, különböző megközelítéseket választanak és különböző megoldásokat alkalmaznak.

Vannak arra vonatkozó alapelveitek, hogy miként gyakoroljátok az elképzelések tekintetében? Megóvnak titeket ezek az alapelvek, hogy teremtetett lényként megfelelően tudjatok viselkedni? Jó ez az út? (Igen.) Akkor foglaljátok össze. (Ha egy viszonylag egyszerűen elosztható elképzelésről van szó, imádkozunk és keresnünk kell, Isten szavaiból rátalálva arra az igazságra, amely ezt a fajta elképzelést boncolgatja, valamint az igazságot értő testvérekkel is beszélgethetünk; ily módon képesek leszünk átlátni az elképzelés téves aspektusait, és ezzel eloszlatjuk. Vannak olyan elképzelések is, amelyeket nem könnyű eloszlatni, ám nem szabad ragaszkodnunk hozzájuk. Az igazságot elfogadó és az Istennek való alávetettség hozzáállásával kell rendelkezünk, tudván, hogy teremtetett lények vagyunk, és hogy az, amit Isten tesz, biztosan helyes, csak épp mi nem jöttünk még rá erre. Akár értjük, akár nem, nem szabad elképzeléseket

terjeszteniünk. Meg kell tanulnunk gyakran imádkozni Istenhez és keresni, és fokozatosan ezek az elképzelések is eloszthatók. A harmadik helyzet az, hogy egyes elképzelések kérdése végül lehet, nem oldódik meg. Ilyen esetekben – amennyiben ezek az elképzelések nem korlátoznak minket és nem terjesztjük őket, ez rendben van. Még ha ezek az elképzelések végül nem is szűnnek meg, amíg nem ragaszkodunk hozzájuk és nem követünk el gonoszságot miattuk, Isten nem fog elítélni minket és ez nem lesz hatással az üdvösségünkre.) Hány alapelv van összesen? (Három.) Összesen három alapelv van. Mindet lejegyezted, ugye? Ha egyszer megérted az igazságot és felfogod az alapelveket, természetes módon eloszlanak az elképzeléseid. Nem szabad hagynod, hogy az elképzelések hátráltassanak vagy gáncsoljanak téged; az elosztható elképzeléseket oszlasd el a legjobb tudásod szerint, ami pedig az átmenetileg megoldhatatlanokat illeti, legalább ne engedd, hogy hatással legyenek rád. Nem gátolhatják a kötelességed végzését, sem pedig az Istennel való kapcsolatodra nem lehetnek hatással. A lényeg az, hogy legalább ne terjessz elképzeléseket, ne tégy gátságot, ne okozz bomlasztást és zavarásokat, és ne viselkedj a Sátán szolgájaként vagy a Sátán csatornájaként. Ha bármennyi erőfeszítést is teszel, és egyes elképzelések csak felszínesen oszthatók el, nem pedig teljeskörűen, akkor egyszerűen hagyd figyelmen kívül őket. Ne engedd, hogy az elképzelések befolyásolják az igazságra való törekvésedet vagy az életbe való belépésedet. Sajátítsd el ezeket az alapelveket, és normális körülmények között védve leszel. Ha olyasvalaki vagy, aki elfogadja az igazságot, szereti a pozitív dolgokat, nem gonosz ember, nem hajlandó bomlasztást és zavarásokat okozni, és nem okoz szándékosan bomlasztást és zavarásokat, akkor – amikor jellemző módon találkozol a felmerülő elképzelések problémájával, általában védve leszel. A gyakorlás legelemibb alapelve a következő: ha felmerül egy nehezen elosztható elképzelés, ne siess a cselekvéssel az elképzelést illetően. Először várj és keresd az igazságot az eloszlatása érdekében, higgy benne, hogy az, amit Isten tesz, nem lehet helytelen. Emlékezz erre az alapelvre. Emellett ne tedd félre a kötelességedet, illetve ne engedd, hogy az elképzelés hatással legyen a kötelességed végzésére. Ha vannak elképzeléseid és erre gondolsz: „Csak eleveickélek ezzel a kötelességgel; rossz a hangulatom, ezért nem fogok jó munkát végezni neked!” – az nem jó. Ha egyszer negatívvá és felületessé válik a hozzáállásod, az bajos lesz; azt jelenti, hogy elképzelések dúlnak benned. Ha elképzelések dúlnak benned és hatással vannak a kötelességed végzésére, az azt jelenti, hogy addigra az Istennel való kapcsolatod valójában már megváltozott. Egyes elképzelések befolyással lehetnek a kötelességed végzésére, ami komoly probléma, és ezeket haladéktalanul el kell oszlatni. Más elképzelések nem befolyásolják a kötelességed végzését, illetve az Istennel való kapcsolatodat, így nem jelentenek lényeges kérdést. Ha a benned kialakult elképzelések befolyásolhatják a kötelességed végzését és emiatt kételkedsz Istenben, nem végzed szorgalmasan a kötelességedet – sőt, úgy érzed, hogy nem lesz következménye annak, hogy nem végzed a kötelességedet –, és nincs benned semennyi félelem vagy istenfélő szív, az veszélyes. Ez azt jelenti, hogy

kísértésbe fogsz esni, a Sátán pedig palira vesz és foglyul ejt. Az elképzeléseidhez és az általad meghozott döntésekhez való hozzáállásod alapvető fontosságú; függetlenül attól, hogy eloszthatóak-e az elképzelések, és függetlenül attól, hogy milyen mértékben oszthatók el, a közted és Isten között fennálló normális kapcsolat nem változhat. Egyrészt képesnek kell lenned alávetni magad az Isten által vezényelt összes környezetnek, és megerősíteni, hogy minden, amit Isten tesz, helytálló és jelentőségteljes, és ez a tudás, valamint az igazság ezen aspektusa sosem változhat meg számodra. Másrészt nem szabad félretenned azt a kötelességet, amelyet Isten rád bízott, nem szabad leráznod ezt a terhet. Ha belsőleg vagy külsőleg nincs benned ellenállás, ellenkezés vagy lázadás Istennel szemben, Isten csak az alávetettségedet fogja látni és azt, hogy várakozol. Lehet, hogy még vannak elképzeléseid, Isten azonban nem látja a lázadó mivoltodat. Mivel nincs benned lázadó mivolt és ellenállás, Isten továbbra is az egyik teremtetett lényének tekint téged. Ezzel szemben, ha a szíved teli van panasszal és daccal, keresed a megtorlás lehetőségét, és nem kívánod végezni a kötelességedet, hanem meg szeretnél szabadulni tőle – akár egészen addig a pontig, hogy a szívedben mindenféle panasz van Istennel kapcsolatosan, a kötelességed végzése folyamán pedig a dac és a neheztelés bizonyos megnyilvánulásai tárulnak fel – akkor az Istennel való kapcsolatod addigra már óriási változáson ment keresztül. Már elmozdultál a teremtetett lény pozícióból; nem vagy teremtetett lény többé, hanem ördögök és a Sátán csatornájává lettél – Isten pedig így nem fog semmi kedvességet tanúsítani irántad. Amikor valaki eljut erre a pontra, veszélyes területhez közelít. Még ha Isten nem is tesz semmit, nem lesz képes szilárdan megállni a gyülekezetben. Ezért az embereknek mindenben, amit tesznek – különösen amikor annak az elképzelések eloszlatásához hasonlatos kérdésekhez van köze –, ügyelniük kell arra, hogy ne tegyenek olyasmit, ami sérti Istent, amit Isten elítél, vagy ami bánt másokat, illetve árt másoknak. Ez az alapelv.

Annak problémája, hogy az embereknek elképzeléseik vannak Istenről, nem csekélység! Az emberek számára alapvető fontosságú, hogy normális kapcsolatot tartsanak fenn Istennel, ami azonban a legnagyobb hatást gyakorolja erre a kapcsolatra, azok az emberek elképzelései. Csak akkor tartható fenn normális kapcsolat Istennel, amikor az emberek Istenről alkotott elképzelései megszűnnek. Jelenleg sok embernek komoly problémája van. Függetlenül attól, hogy hány éve hisznek Istenben – bár lehet, képesek elviselni a szenvedést és megfizetni az árat a kötelességeik végzése során, az elképzeléseiket azonban mindvégig nem tudják teljesen eloszlatni. Ez súlyos hatást gyakorol az Istennel való kapcsolatukra és közvetlenül befolyásolja az Isten iránti szeretetüket és Neki való alávetettségüket. Ezért nem számít, milyen elképzeléseket alakítanak ki az emberek Istenről, ez súlyos dolog, amelyet nem szabad figyelmen kívül hagyni. Az elképzelések olyanok, mint egy fal; elvágják az emberek kapcsolatát Istennel, és olyanná teszik, hogy ne legyen közük Isten üdvöztető munkájához. Az tehát, hogy az embereknek elképzeléseik vannak Istenről, igen komoly probléma, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni! Ha az embereknek elképzeléseik vannak és nem tudják azonnal

keresni az igazságot és eloszlatni azokat, az könnyen negativitást, Istennel szembeni ellenállást, sőt, akár ellenségességet idézhet elő. Ekkor is el tudják vajon fogadni az igazságot? Az életbe való belépésük holtpontra fog jutni. Isten munkája megtapasztalásának útja egyenetlen és rögös. Mivel az embereknek romlott a beállítottsága, sok kerülőutat tehetnek, és végül bármilyen helyzetben elképzeléseket alkothatnak. Ha ezeket az elképzeléseket nem oszlatja el az igazság keresése, az emberek fellázadhatnak Isten ellen és dacolhatnak Vele, az ellenségesség útját járva Vele szemben. Ha az emberek egyszer az antikrisztusok útjára lépnek, azt hiszitek, marad esélyük az üdvösségre? Ezen a ponton nem könnyű kezelni a dolgot és nem marad esély. Ezért, mielőtt Isten megtagad téged, mint az Ő teremtetett lényét, meg kell tanulnod, miként legyél Isten teremtetett lény. Ne próbáld átvizsgálni a Teremtőt, illetve kideríteni, hogy miként bizonyítsd és ellenőrizd, hogy az Isten, akiben hiszel, a Teremtő. Ez nem a te kötelességed vagy feladatod. Amiről mindennap gondolkodnod és elmélkedned kell a szívedben, az az, hogy miként teljesítsd a kötelességeidet és válj a színvonalnak megfelelő teremtetett lényé, ahelyett, hogy miként bizonyítsd, hogy Isten a Teremtő, hogy Ő tényleg Isten-e, illetve azt vizsgálgasd, hogy mit tett Isten, és hogy a tettei helytállóak-e vagy sem. Ezek nem olyasmik, amiket vizsgálgatnod kellene.

2021. június 19.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (17.)

Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Ötödik rész)

A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok

IX. Negativitás árasztása

Ma folytatjuk a beszélgetésünket a vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségéről. „Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.” A gyülekezeti életben felmerülő különféle bomlasztások és zavarok tekintetében legutóbb a nyolcadik kérdésről – az elképzelések terjesztéséről beszélgettünk, ma pedig a kilencedikről – a negativitás árasztásáról fogunk beszélgetni. A negativitás árasztása szintén olyasmi, amiről gyakran hallani a mindennapi életben. A negativitás árasztásával kapcsolatos cselekedeteket, illetve kijelentéseket hasonlóképp korlátozni kell és le kell állítani, amikor azok megjelennek a gyülekezeti életben, mivel a negativitás árasztása senki számára nem építő jellegű. Ehelyett befolyásolja és megzavarja az embereket, valamint veszteséget okoz nekik. A negativitás árasztása ezért negatív dolog, természetét tekintve hasonló más, a gyülekezeti életet megzavaró viselkedésekhez, tettekhez és kijelentésekhez; az embereket is megzavarhatja és kedvezőtlen hatásai lehetnek. Negativitás árasztásával senki sem tud építeni másokat, illetve nem tud a hasznukra lenni; az csak káros hatásokkal jár, és az emberek kötelességeinek normális végzésére is befolyást gyakorolhat. Ezért amikor a gyülekezetben negativitás árasztására kerül sor, azt hasonlóképp le kell állítani és meg kell fékezni, nem pedig elnézni vagy bátorítani.

A. Mit jelent a negativitás árasztása

Először nézzük meg azt, hogy miként értendő és ismerendő fel a negativitás árasztása. Hogyan ismerjük fel a negativitás árasztását? Az emberek mely megjegyzései és megnyilvánulásai jelentik a negativitás árasztását? Mindenek felett, az emberek által hangoztatott negativitás nem pozitív, hanem valamiféle negatív dolog, amely ellentmond az igazságnak, és olyasmi, ami a romlott beállítottságukból áll elő. A romlott beállítottság megléte nehézségeket okoz az igazság gyakorlásában és az Istennek való alávetésben – e nehézségek miatt pedig az emberekben negatív gondolatok és más negatív dolgok

táruhnak fel. Ezek a dolgok abban az összefüggésben keletkeznek, hogy az emberek megpróbálják gyakorolni az igazságot; olyan gondolatok és nézőpontok ezek, amelyek befolyásolják és akadályozzák az embereket, amikor megpróbálják gyakorolni az igazságot, és egészében negatív dolgok. Bármennyire összhangban is állnak ezek a negatív gondolatok és nézőpontok az ember elképzeléseivel, és bármennyire észszerűnek hangoznak is, nem Isten szavainak megértéséből erednek, még kevésbé jelentik Isten szavainak tapasztalati ismeretét. Ehelyett az emberi elme termékei, és egyáltalán nem egyeznek az igazsággal, ezért ezek a negativitás aspektusai, negatív dolgok. A negativitást árasztó emberek szándéka az, hogy sok objektív okot találjanak arra, amiért nem sikerül gyakorolniuk az igazságot, hogy elnyerjék mások együttérzését és megértését. Ezek a negatív kijelentések különböző mértékben befolyásolják és aláássák az emberek kezdeményezését az igazság gyakorlásában, sőt, akár sok embert vissza is tarthatnak az igazság gyakorlásától. E következmények és negatív hatások miatt ezek a dolgok még inkább megérdemlik, hogy negatívként, Istennel szembenállóként, és az igazsággal szemben teljesen elutasítóként jellemezzük őket. Egyesek nem látják át a negativitás lényegét, és úgy vélik, hogy a gyakori negativitás normális, és hogy annak nincs nagy hatása az emberek igazságra való törekvésére. Ez a gondolatmenet hibás; ami azt illeti, igen nagy hatása van, és ha valaki számára már elviselhetetlenné válik a saját negativitása, az könnyedén áruláshoz vezethet. Ezt a szörnyű következményt nem más okozza, mint a negativitás. Nos, akkor miként kell felismerni és értelmezni a negativitás árasztását? Egyszerűen fogalmazva, a negativitás árasztása egyenlő az emberek félrevezetésével és visszatartásával az igazság gyakorlásától; finom taktika, látszólag normális módszerek alkalmazása az emberek félrevezetése és gáncsolása érdekében. Ártalmas ez számukra? Ami azt illeti, mélységesen káros számukra. Így pedig a negativitás árasztása negatív dolog, Isten elítéli; ez a negativitás árasztásának legegyszerűbb magyarázata. Szóval mi a negativitás árasztásának negatív összetevője? Mely dolgok negatívak és gyakorolnak valószínűleg negatív hatást az emberekre, valamint okoznak zavart és kárt a gyülekezeti életben? Mit foglal magában a negativitás? Ha az emberek tisztán felfogják Isten szavait, lesz vajon bármiféle negativitás az általuk közölt szavakban? Ha az emberek igazi alávetettséggel állnak az Isten által számukra kialakított körülményekhez, akkor lesz vajon bármiféle negativitás az e körülményekkel kapcsolatos ismeretükben? Lesz negativitás abban, amikor mindenkivel megosztják a tapasztalati ismeretüket? Biztosan nem. Ami bármi olyasmit illet, ami a gyülekezetben vagy körülöttük történik – ha az emberek képesek elfogadni azt Istentől, helytálló a megközelítésük és képesek kereséssel és alávetéssel hozzáállni, akkor lesz-e bármennyi negativitás a történetekkel kapcsolatos ismeretükben, megértésükben és tapasztalatukban? (Nem.) Egyáltalán nem lesz. Ilyen szempontból tekintve mi tehát a negativitás? Miként értelmezhető? Vajon nincsenek a negativitásban olyan jellegű dolgok, mint az emberek engedetlensége, elégedetlensége, sérelmei és neheztelése? A negativitás súlyosabb eseteiben ellenállás, dac, sőt akár lázongás is benne foglaltatik.

A fenti elemeket magukban foglaló megjegyzések hangoztatása negativitás árasztásaként jellemezhető. Nos, ezekből a megnyilvánulásokból ítélve, amikor valaki negativitást áraszt, van-e a szívében bármennyi alávetettség Istennel szemben? Biztosan nincs. Van-e benne bármilyen hajlandóság arra, hogy fellázadjon a test ellen és eloszlassa a negativitását? Nincs – ellenálláson, lázadó mivolton és ellenkezésen kívül semmi sincs. Ha az emberek szíve ezekkel a dolgokkal van teli – ha a szívükön eluralkodtak ezek a negatív dolgok – akkor az ellenállást, lázadó mivoltot és dacot eredményez Istennel szemben. Ha pedig ez a helyzet, vajon akkor is képesek lesznek gyakorolni az igazságot és alávetni magukat Istennek? Nem lesznek képesek; csupán annyi fog történni, hogy eltávolodnak Istentől és még negatívabbá válnak, sőt akár kétségbe is vonhatják, megtagadhatják és elárulhatják Istent. Hát nem veszélyes ez? Bárki, aki gyakran negatív, képes negativitást árasztani, negativitást árasztani pedig annyit tesz, hogy szembehelyezkedni Istennel és megtagadni Őt; a negativitást gyakran árasztó emberek ily módon hajlamosak bármikor és bárhol elárulni Istent és elhagyni Őt.

A „negativitás” szó jelentéséből ítélve, amikor valaki negatívvá válik, a hangulata nagyon mélyre süllyed és egy rossz lelkiállapotba kerül. A hangulatát negatív elemek töltik ki, hiányzik belőle az aktív előrehaladás és törekvés hozzáállása, valamint híján van a pozitív, aktív együttműködésnek és keresésnek; mi több, nem tanúsít készséges alávetettséget, hanem hihetetlenül csüggedt hangulatot mutat. Mit jelez a csüggedt hangulat? Az emberi mivolt pozitív aspektusait jelzi? Azt jelzi, hogy az embernek van lelkiismerete és józan esze? Azt jelzi, hogy az ember méltósággal, az emberi mivolt méltósága közepette él? (Nem.) Ha nem jelzi ezeket a pozitív dolgokat, akkor mit jelez? Jelezheti-e az Istenbe vetett valódi hit hiányát, valamint az abbéli eltökéltség és elhatározás hiányát, hogy az ember törekszik az igazságra és proaktívan előrehalad? Jelezheti azt, hogy valaki erősen elégedetlen a jelenlegi helyzetével és nehézségeivel, és hogy gondot okoz számára azok megértése, valamint, hogy nem hajlandó elfogadni a jelen tényeit? Jelezhet egy olyan helyzetet, ahol az ember szívét engedetlenség, a dacolás vágya, valamint az abbéli vágy tölti el, hogy elmeneküljön a jelenlegi helyzetből és változtasson rajta? (Igen.) Az emberek ezeket az állapotokat mutatják, amikor negativitással néznek szembe az aktuális helyzettel. Röviden: bármi is legyen, amikor az emberek negatívak, a jelenlegi helyzettel és az Isten által elrendezett dolgokkal szembeni elégedetlenségük nem egyszerűen csak azzal egyenlő, hogy csupán félreértéseik vannak, nem értenek, nem fognak fel, illetve nem képesek tapasztalni. Az, hogy nem fognak fel valamit, lehet képesség vagy idő kérdése, ami az emberi mivolt normális megnyilvánulása. Az, hogy nem képesek tapasztalni, szintén történhet objektív okok miatt, ezeket azonban nem tekintjük negatív dolgoknak. Vannak, akik szintén nem képesek tapasztalni, ám amikor olyasmivel találkoznak, amit nem értenek vagy nem látnak át, illetve olyasmivel, amit nem képesek felfogni vagy megtapasztalni, imádkozni fognak Istenhez és keresik az Ő vágyait, várják Isten megvilágosítását és megvilágítását, illetve aktívan kérdezősködni másoktól és beszélgetnek velük. Egyes emberek azonban mások; nincsenek meg ezek

az útjaik a gyakorláshoz, és ilyen hozzáállásuk sincs. Ahelyett, hogy várnának, keresnének vagy találnának valakit, akivel beszélgethetnek, félreértések alakulnak ki a szívükben és úgy érzik, hogy az események és a körülmények, amelyekkel találkoznak, nem igazodnak a vágyaikhoz, preferenciáikhoz és képzelődéseikhez, ami engedetlenséghez, elégedetlenséghez, ellenálláshoz, panaszokhoz, dachoz, lázongáshoz és más hasonló negatív dolgokhoz vezet. Miután ezek a negatív dolgok kialakultak bennük, nem gondolnak sokat rájuk, és Isten elé sem járulnak imádkozni és elmélkedni, hogy megismerjék a saját állapotukat és romlottságukat. Nem olvassák Isten szavait, hogy kutassák Isten vágyait, nem használják fel Isten szavait a problémák megoldására, és még kevésbé kérdezősködnek másoktól és beszélgetnek velük. Ehelyett ragaszkodnak ahhoz, hogy az általuk hitt dolgok helyesek és pontosak, a szívükben engedetlenséget és elégedetlenséget táplálnak, és negatív érzelmek csapdájában rekednek. Amikor ezeknek az érzelmeknek a csapdájában vannak, lehet, hogy egy-két napon át képesek visszatartani őket és ellenállni nekik, egy hosszabb időszak alatt azonban sok minden felmerül az elméjükben, többek között emberi elképzelések és képzelődések, emberi etika és erkölcs, emberi kultúra, hagyományok és tudás és így tovább. Ezeket a dolgokat arra használják fel, hogy felmérjék, számításba vegyék és megértsék a problémákat, amelyekkel szembekerülnek, teljesen belegabalyodnak a Sátán hálójába, és ezzel utat nyitnak az elégedetlenség és az engedetlenség különféle állapotainak. Ezekből a romlott állapotokból azután különféle téves elgondolások és nézőpontok születnek, és többé nem tudják uralni ezeket a negatív dolgokat a szívükben. Ezután keresik a lehetőséget, hogy kiontsák és kiárazzák ezeket a dolgokat. Amikor negativitás tölti meg a szívüket, mondják vajon a következőt: „Belül negatív dolgok töltenek el; nem szabadna meggondolatlanul beszélnem, hogy ne ártsak másoknak. Ha beszélni támad kedvem és nem tudom magamban tartani, akkor majd beszélek egy falhoz vagy valami olyasmihez, ami nem érti az emberi beszédet”? Elég kedvesek-e ahhoz, hogy ezt megtegyék? (Nem.) Nos, akkor mit tesznek? Keresik a lehetőséget, hogy legyen közönségük, amely befogadja a negatív nézeteiket, megjegyzéseiket és érzelmeiket, ezt pedig arra használják, hogy a különféle negatív érzéseiket – mint például az elégedetlenséget, az engedetlenséget és a neheztelést – kiöntsék a szívükből. Azt hiszik, hogy a gyülekezeti élet a legalkalmasabb idő a sopánkodásra, valamint egy jó alkalom arra, hogy kiárazzák a negativitásukat, az elégedetlenségüket és engedetlenségüket, mert nagy a hallgatóság, a szavaik pedig befolyással lehetnek másokra, hogy negatívvá váljanak, és kedvezőtlen következményekkel járhatnak a gyülekezet munkája számára. Azok, akik negativitást árasztanak, természetesen a kulisszák mögött sem tudják visszafogni magukat; folyton árasztják a negatív beszédüket. Ha nincs sok ember, aki hallhatja a sopánkodásukat, unalmasnak találják, amikor azonban mindenki összejön, energikusabbá válnak. A negativitást árasztó emberek érzelmeiből, állapotaiból és más aspektusaiból ítélve a céljuk nem az, hogy segítsenek az embereknek megérteni az igazságot, átlátni azt, hogy mi igaz, eloszlatni az Istennel kapcsolatos félreértéseket vagy kétségeket, megismerni

önmagukat és a saját romlott lényegüket, illetve megoldani a lázadó mivoltuk és a romlottságuk problémáját, hogy ne lázadjanak Isten ellen, illetve ne szálljanak szembe Vele, hanem vessék alá magukat Neki. A céljaik lényegében kettősek: egyrészt azért árasztanak negativitást, hogy kiöntsék a saját érzelmeiket; másrészt arra törekednek, hogy maguk mellett még több embert húzzanak negativitásba, valamint az Istennel szembeni ellenállás és lázongás csapdájába. A negativitás árasztását tehát mindenképp meg kell állítani a gyülekezeti életben.

B. A negativitást árasztó emberek különféle állapotai és megnyilvánulásai

1. Negativitás árasztása, miközben az ember elégedetlen az elbocsátása miatt

Alapvetően ezek a negativitás érzelmei és megnyilvánulásai. Miután ezekről beszéltem, az emberek vessék össze magukat ezekkel és nézzék meg, hogy a való életben mely viselkedéseik, megjegyzéseik és módszereik jelentik negativitás árasztását, és milyen helyzetek miatt esnek negativitásba, ami aztán negativitás árasztásához vezet. Mondjátok meg Nekem, hogy átlagos körülmények között milyen helyzetek miatt válnak negatívvá az emberek? Melyek a negativitás általános formái? (Amikor valakit elbocsátanak vagy amikor megmetszik, némi negativitás támadhat a szívében.) Az elbocsátás egy forgatókönyv, a metszés egy másik. Miért vezet negativitáshoz az elbocsátás? (Egyeseknek, miután elbocsátották őket, nincs önismeretük és azt hiszik, hogy a státuszuk vezetett a bukásukhoz. Ezt követően így nyilatkoznak: „Minél magasabbra törsz, annál nagyobbat zuhansz” – és ezzel negatív nézőpontoknak adnak hangot. Nincs világos felfogásuk az elbocsátásról; a szívében engedetlenség.) Engedetlenség és elégedetlenség van bennük, amelyek negatív érzelmek. Panaszkodnak vajon? (Igen. Úgy érzik, hogy elviselték a nehézséget és árat fizettek, mindig fáradhatatlanul dolgoztak, anélkül, hogy bármi jót kaptak volna cserébe, és mégis elbocsátották őket. Így aztán a következőt mondják: „Nehéz dolog vezetőnek lenni; szerencsétlen, aki vezető lesz. Előbb-utóbb mindenkit elbocsátanak.”) Ezeknek a megjegyzéseknek a terjesztése negativitás árasztása. Ha csupán engedetlenség és elégedetlenség, ám nem terjesztik azt, az még nem jelenti a negativitás árasztását. Ha az engedetlenségből és az elégedetlenségből fokozatosan kifejlődik egy panaszkodó kedélyállapot, és az emberek nem fogadják el azt a tényt, miszerint szegényes a képességük és képtelenek voltak elvégezni a munkát, majd elkezdnek a kifordult logikájukkal vitatkozni, mindenféle kijelentést, nézőpontot, kifogást, okot, magyarázatot, indoklást és egyebeket megfogalmazva a vita során, akkor az, hogy efféle megjegyzéseket tesznek, felér a negativitás árasztásával. Egyes hamis vezetők, akiket azért bocsátottak el, mert nem végeztek valódi munkát, engedetlenséget és elégedetlenséget táplálnak a szívében, és egyáltalán nincs bennük alávetettség; folyton így gondolkodnak: „Lássuk, ki tud a helyembe lépni vezetőként. A többiek sem jobbak nálam; ha én nem tudom elvégezni a munkát, akkor ők sem!” Mi teszi engedetlenné őket? Azt hiszik, hogy nem szegényes a képességük és sok munkát elvégeztek, akkor hát miért bocsátották el őket? A hamis vezetőknek ezek a belső gondolatai.

Nem gondolkodnak el, hogy megismerjék magukat és meglássák, hogy valójában végeztek-e valódi munkát vagy sem, hány tényleges problémát oldottak meg, illetve, hogy vajon az tény vagy sem, hogy megbénítják a gyülekezet munkáját. Ritkán veszik fontolóra ezeket a dolgokat. Nem gondolják, hogy az a probléma, hogy híján vannak az igazságvalóságnak és nem látnak át dolgokat; inkább azt hiszik, hogy mivel sok munkát végeztek, nem lenne szabad hamis vezetőként jellemezni őket. Ez az engedetlenségük és az elégedetlenségük elsődleges oka. Folyton erre gondolnak: „Sok éven át végeztem a kötelességeimet, mindennap korán keltem és későig fennmaradtam – kiért? Miután elkezdtem hinni Istenben, magam mögött hagytam a családomat, feladtam a karrieremet, sőt, a kötelességeim végzése érdekében még azt is megkockáztattam, hogy letartóztatnak és börtönbe zárnak. Milyen sok nehézséget viseltem el! Most pedig azt mondják, hogy nem végeztem tényleges munkát és egyszerűen elbocsátanak – ez olyan igazságtalan! Még ha nem is értem el semmilyen eredményt, elviseltem a nehézséget; ha nem is a nehézséget, akkor fáradságot! Ha az én képességemmel és arra való tehetségemmel, hogy megfizessem az árat a munkámban, még mindig nem tartanak megfelelő színvonalúnak és elbocsátanak, akkor azt hiszem, aligha van olyan vezető, aki megfelel a színvonalnak!” Negativitást árasztanak vajon azzal, hogy ezeket a szavakat szölik? Van-e köztük egyetlen olyan mondat, amely alávetettséget fejez ki? Van-e bármi nyoma annak, hogy az illető keresni akarja az igazságot? Van-e benne bármiféle önvizsgálat, mint például a következő: „Azt mondják, nem megfelelő színvonalú a munkám, akkor pontosan hol vannak a hiányosságaim? Milyen tényleges munkát nem végeztem el? A hamis vezetők mely megnyilvánulásait tanúsítom?” Elgondolkodtak-e így önmagukról? (Nem.) Akkor milyen jellegűek az általuk szólt szavak? Panaszkodnak? Önigazolást keresnek? Mi a céljuk az önigazolással? Nem az vajon, hogy elnyerjék az emberek együttérzését és megértését? Nem azt akarják vajon, hogy még többen keljenek a védelmükre, hogy sajnálkozzanak az általuk elszenvedett igazságtalanság miatt? (De igen.) Akkor ki ellen lázonganak? Hát nem Istennel vitatkoznak, és nem Ellene lázonganak vajon? (De igen.) A beszédük Istenre panaszodik, Istennel száll szembe. A szívüket sérelmek, ellenállás és lázadó mivolt tölti el. És nem csak erről van szó; azzal, hogy negativitást árasztanak, arra törekednek, hogy még többen megértsék őket, együttérezzenek velük, és hozzájuk hasonlóan még több emberben negativitás alakuljon ki, még több ember tápláljon sérelmeket, ellenállást és dacot Istennel szemben, illetve lázongjon Ellene, épp ahogyan ők teszik. Hát nem e cél elérése érdekében árasztanak negativitást? Egyszerűen az a céljuk, hogy még több ember megismerje az úgynevezett tényállást, valamint hogy elhitesse másokkal, hogy méltánytalanul bántak velük, hogy helyes volt az, amit tettek, hogy nem kellett volna elbocsátani őket és hogy hiba volt elbocsátani őket; azt akarják, hogy még többen keljenek a védelmükre. Remélik, hogy ezen keresztül helyreállítják a tekintélyüket, a státuszukat és a hírnevüket. Miután elbocsátják őket, az összes hamis vezető és antikrisztus ehhez hasonlóan negativitást áraszt, hogy megnyerje az emberek együttérzését. Egyikük sem képes elgondolkodni

önmagán és megismerni önmagát, beismerni a hibáit, vagy őszinte megbánást és bűnbánatot tanúsítani. Ez a tény azt bizonyítja, hogy a hamis vezetők és az antikrisztusok mind olyan emberek, akik nem szeretik és egyáltalán nem fogadják el az igazságot. Így – miután leleplezik és kiiktatják őket – képtelenek megismerni önmagukat az igazságon és Isten szavain keresztül. Senki sem látta őket, amint megbánást mutatnak vagy őszinte ismeretük van önmagukról, és azt sem látta senki, hogy valódi bűnbánatot tanúsítanak. Úgy tűnik, sohasem ismerik meg önmagukat, illetve sohasem ismerik be a hibáikat. Ebből a tényből ítélve a hamis vezetők és az antikrisztusok elbocsátása teljességgel helyénvaló és egyáltalán nem igazságtalan. Annak alapján, hogy teljességgel híján vannak az önvizsgálatnak és az önismeretnek, valamint, hogy mindenféle büntudat hiányzik belőlük, nyilvánvaló, hogy súlyos az antikrisztusi beállítottságuk, és hogy egyáltalán nem szeretik az igazságot.

Egyes hamis vezetők – miután elbocsátják őket – egyáltalán nem ismerik el a hibáikat, sem az igazságot nem keresik azért, hogy önvizsgálatot tartsanak és megismerjék önmagukat. A legkevésbé sincs bennük alávetettséget tanúsító szív vagy hozzáállás. Ehelyett félreértik Istent és panaszkodnak, hogy Isten igazságtalanul bánik velük, törik a fejüket, hogy különféle kifogásokat és indokokat találjanak az önigazolásra és az önvédelemre. Egyesek még ezt is mondják: „Korábban sosem akartam vezető lenni, mivel tudtam, hogy bonyolult feladat. Ha jól csinálod, nem jutalmaznak meg, ha pedig nem csinálod jól, elbocsátanak és hírhedtté leszel, a testvérek elutasítanak és egyáltalán nem marad tekintélyed. Ezek után hogyan mutatkozhatna bárki? Most, hogy elbocsátottak, még inkább meg vagyok győződve arról, hogy nem könnyű vezetőnek vagy dolgozónak lenni; ez fáradságos és hálátlan feladat!” Mit jelent az a kijelentés, hogy „vezetőnek és dolgozónak lenni fáradságos és hálátlan feladat”? Közvetít ez bármiféle szándékot az igazság keresésére vonatkozóan? Nem az a helyzet, hogy gyűlölni kezdték azt a tényt, miszerint Isten háza úgy rendezte, hogy vezetők vagy dolgozók legyenek, most pedig mások félrevezetésére használják ezt a kijelentést? (De igen.) Milyen következményekkel járhat ez a kijelentés? Ezek a szavak a legtöbb ember elméjét, gondolkodását, valamint az e dologról alkotott felfogását és megértését befolyásolni és zavarni fogják. A negativitás árasztása ezzel a következménnyel jár az emberekre nézve. Ha például nem vagy vezető és ezt hallod, megriadsz majd, és erre gondolsz: „Milyen igaz! Nem szabad, hogy vezetőnek válasszanak. Ha megteszik, gyorsan mindenféle okot és kifogást kell találnom, hogy visszautasítsam. Majd azt mondom, hogy nincs meg a képességem és nem tudom elvégezni a munkát.” Egyesekre, akik vezetők, szintén hatást gyakorol ez a kijelentés, és erre gondolnak: „Milyen szörnyű! Vajon nekem is hozzájuk hasonló sorssal kell szembenéznem a jövőben? Ha a dolgok így fognak alakulni, mindenképp visszautasítom, hogy vezető legyek.” Zavarják vajon az embereket ezek a negatív érzelmek és ez a negatív kijelentés? Nyilvánvalóan zavart okoznak. Nem számít, hogy kiről van szó, hogy jó vagy szegényes-e a képessége, amikor ezeket a szavakat hallja, önkéntelenül is ezeket fogja először befogadni, és ezek a szavak fognak uralkodó helyet

elfoglalni az elméjében és különböző mértékben befolyásolni őt. Mik a befolyásoltság következményei? A legtöbb ember nem lesz képes helyesen kezelni a vezetőség és a vezetőségből való elbocsátás kérdését, és nem alávetettséggel áll majd hozzá, hanem olyan szívük lesz, amely mindig félreérti Istent és óvakodik Tőle, negatív érzelmek alakulnak ki bennük a kérdéssel kapcsolatban, és különösképpen érzékenyek és félénkek lesznek, amikor a kérdés említésre kerül. Amikor az emberek ilyen viselkedésformákat tanúsítanak, nincsenek-e a Sátán kísértésének és félrevezetésének hatása alatt? Nyilvánvalóan félrevezették és megzavarták őket a negativitást árasztó emberek. Mivel a negativitást árasztó emberek által árasztott dolgok az emberek romlott beállítottságaiból és a Sátántól erednek, és mivel nem az igazság értelmezése, illetve az Isten által kialakított környezeteknek való alávetés révén nyert tapasztalati meglátások, különböző mértékben megzavarják azokat, akik hallják őket. Az emberekből áradó negativitás mindenkire gyakorol némi kedvezőtlen, zavaró hatást. Egyeseket, akik aktívan keresik az igazságot, kevésbé ér ártalom. Másokat, akikben egyáltalán nincs ellenállás, ez óhatatlanul felzaklat és mélyen megbánt, még akkor is, ha tudják, hogy a szavak tévesek. Attól függetlenül, hogy Isten mit mond, miként beszél a dologról vagy milyen követelményei vannak, mindezt figyelmen kívül hagyják, és helyette a negativitást árasztók szavait tartják észben, folyton figyelmeztetve magukat, hogy ne lankadjon az éberségük, mintha ezek a negatív kijelentések a védőernyőik, a pajzsuk lennének. Bármit is mond Isten, ők nem tudják elengedni az óvatosságukat és a félreértéseiket. Ezek az emberek, akiknek nincs belépésük az igazságba vagy Isten szavaiba, és akik nem értik az igazságvalóságot, nem ismerik fel ezeket a negatív kijelentéseket és nincs bennük ellenállás velük szemben. Végezetül korlátozzák és gúzsba kötik őket ezek a negatív kijelentések, és többé nem tudják elfogadni Isten szavait. Hát nem ártott ez nekik? Mily mértékben ártott? Isten szavait nem tudják befogadni és megérteni, hanem az emberek által hangoztatott negatív szavakat, az elégedetlenség, az engedetlenség és a panasz szavait tartják pozitív dolgoknak, személyes mottójuknak tekintve őket, amelyeket a szívükbe kell zárniuk, és arra használják őket, hogy vezéreljék az életüket, hogy szembeszálljanak Istennel és dacoljanak a szavaival. Hát nem estek a Sátán hálójába? (De igen.) Ezek az emberek önkéntelenül csapdába esnek a Sátán hálójában, és a Sátán foglyul ejti őket. A negatív állítások, amelyeket ezek az emberek egy olyan egyszerű dologgal kapcsolatban hangoztatnak, mint egy pozícióból való elbocsátás, mindazonáltal óriási hatást gyakorolnak másokra. Ennek van egy eredendő oka: azok, akik elfogadják ezeket a negatív állításokat, már teli voltak elképzelésekkel és képzelődésekkel – sőt akár némi félreértéssel és óvatossággal is – azzal kapcsolatban, hogy vezetők legyenek. Bár ezek a félreértések és ez az óvatosság nem teljesen alakult még ki az elméjükben, ezeknek a negatív állításoknak a hallatán még inkább meg vannak győződve arról, hogy az óvatosságuk és a félreértéseik helyesek; úgy érzik, még több okuk van azt hinni, hogy vezetőnek lenni sok szerencsétlenséggel és nem sok jóval jár, és hogy semmiképp sem szabad vezetővé vagy dolgozóvá válniuk, elkerülendő a hibák elkövetése miatti

elbocsátást és elutasítást. Hát nem teljesen félrevezették és befolyásolták őket azok, akik negativitást árasztanak? Csak egy elbocsátott ember által hangoztatott negatív állítások, valamint az engedetlenség és az elégedetlenség benne lévő érzései okozhatnak ilyen jelentős hatást és kárt az embereknek. Mit gondoltok – súlyos probléma az, hogy az emberekből áradó negatív érzelmek teli vannak a halál hangulatával? (Igen, súlyos.) Mi teszi ilyen súlyossá? Az, hogy tökéletesen kiszolgálja az emberek mélyen gyökerező óvatosságát és félreértéseit Istennel szemben, miközben az emberek Istent félreértő és Benne kételkedő állapotait, valamint az Ő irányában tanúsított belső hozzáállásukat is tükrözi. A negativitást árasztó emberek által terjesztett kijelentések ezért közvetlenül az emberek létfontosságú pontjaira csapnak le, az emberek pedig teljesen elfogadják azokat, olyannyira beleesve a Sátán hálójába, hogy képtelenek kiszabadulni. Jó vagy rossz dolog ez? (Rossz dolog.) Mik ennek a következményei? (Arra készíti az embereket, hogy elárulják Istent.) (Arra készíti az embereket, hogy óvakodjanak Istentől és félreértsék Istent, eltávolodjanak Istentől a szívükben, negatívan álljanak a kötelességeikhez, és tartsanak a fontos megbízatások elfogadásától. Megelégednek a mindennapi kötelességek végzésével, és így sok lehetőséget kihagynak a tökéletesedésre.) Megmenthetők-e az ilyen emberek? (Nem.)

Kétezer évvel ezelőtt Pál sok nézőpontot felvázolt és sok levelet írt. Azokban a levelekben sok téveszmét mondott. Mivel az emberek híján vannak a tisztánlátásnak, azok, akik az elmúlt kétezer évben a Bibliát olvasták, javarészt elfogadták Pál gondolatait és nézőpontjait, miközben az Úr Jézus szavait félretették, és nem fogadták el az Istentől származó igazságokat. Isten elé járulhatnak-e azok, akik elfogadják Pál gondolatait és nézőpontjait? El tudják-e fogadni az Ő szavait? (Nem.) Ha nem tudják elfogadni Isten szavait, Istenként tudnak-e bánni Istennel? (Nem.) Képesek-e felismerni Istent, amikor Isten megérkezik és eléjük áll? Képesek Őt Istenükként és Urukként elfogadni? (Nem.) Miért nem? Pál megtévesztő gondolatai és nézőpontjai megtöltötték az emberek szívét, mindenféle elméleteket és szólásokat megfogalmazva. Amikor az emberek ezek segítségével mérik Istent, az Ő munkáját, az Ő szavait, az Ő természetét és az Ő emberek iránti hozzáállását, többé nem a hétköznapi, egyszerű fajta romlott emberek, hanem szemben állnak Istennel, átvizsgálva és elemezve Őt, és ellenségessé válnak Vele szemben. Megmenthet-e Isten ilyen embereket? (Nem.) Ha Isten nem menti meg őket, akkor is lesz vajon lehetőségük arra, hogy üdvösségben részesüljenek? Isten eleve elrendelése és kiválasztása lehetőséget biztosított az emberek számára, ám ha Isten eleve elrendelését és kiválasztását követően az emberek a Pált követő utat választják, vajon továbbra is létezik-e ez a lehetőség az üdvösségre? Egyesek így szólnak: „Engem Isten eleve elrendelt és kiválasztott, úgyhogy én már a biztonságos zónában vagyok. Én biztosan üdvözülni fogok.” Megállnak vajon ezek a szavak? Mit jelent Isten által eleve elrendeltnek és kiválasztottnak lenni? Azt jelenti, hogy jelölt lettél az üdvösségre, ám az, hogy üdvözülni fogsz-e, attól függ, hogy milyen jól törekszel, és hogy a helyes utat választottad-e. Arról van szó, hogy végül az összes

jelölt kiválasztásra kerül és üdvözl? Nem. Hasonlóképp, ha az emberek elfogadják a negativitást árasztók által kifejezett érzéseket, mint például az engedetlenséget, az elégedetlenséget és a sértettséget, illetve megjegyzéseket, gondolatokat és nézőpontokat, és a szívüket eltöltik és megszállják ezek a negatív dolgok, az nem azt jelenti, hogy csupán egyetértenek egy kicsit – az azt jelenti, hogy teljesen elfogadják őket, és ezek szerint a dolgok szerint akarnak élni. Amikor az emberek ezek szerint a negatív dolgok szerint élnek, mivé válik az Istennel való kapcsolatuk? Ellenséges kapcsolattá válik. Ez nem a Teremtő és a teremtetett lények közötti kapcsolat, sem Isten és a romlott emberiség közötti kapcsolat, és egész biztosan nem Isten és az üdvösségben részesülők közötti kapcsolat. Ezek helyett Isten és a Sátán, Isten és az Ő ellenségei közötti kapcsolattá válik. Az tehát, hogy az emberek részesülhetnek-e üdvösségben, kérdőjellé, ismeretlen tényezővé lesz. Az elbocsátottak negatív kijelentései teli vannak panasszal, félreértésekkel, indoklásokkal és védekezéssel; sőt, olyasmiket is mondanak, amik félrevezetik és felénk vonzzák az embereket. Miután az emberek ezeket a kijelentéseket hallják, félreértés és óvatosság alakul ki bennük Istennel szemben, sőt a szívükben eltávolodnak Tőle és elutasítják Őt. Így amikor az ilyen emberek negativitást árasztanak, azonnal meg kell fékezni és le kell állítani őket. Arra való képtelenségük, hogy elfogadják Istentől az általuk megtapasztalt helyzeteket, keressék az igazságot és alávegyék magukat Istennek, a saját ügyük, és nem szabad megengedni nekik, hogy másokat befolyásoljanak. Ha ezt nem tudják elfogadni, hadd emésszék és oldják ezt meg fokozatosan. Ha azonban negativitást árasztanak, valamint befolyásolják és megzavarják más emberek normális belépését, időben le kell állítani és meg kell fékezni őket. Ha nem lehet megfékezni őket és folytatják a negativitás árasztását, hogy félrevezessenek és a maguk oldalára állítsanak embereket, akkor haladéktalanul ki kell takarítani őket. Nem szabad megengedni nekik, hogy folytassák a gyülekezeti élet zavarását.

2. Negativitás árasztása, miközben az ember nem hajlandó elfogadni a metszést

Van egy másik helyzet, amelyben az emberek valószínűleg negativitást árasztanak: amikor metszéssel szembesülnek és nem tudják elfogadni a metszés egyes szavait, akkor engedetlenséget, elégedetlenséget és sérelmeket táplálnak majd a szívükben, és néha még sértve is érzik magukat. Azt hiszik, igazságtalanság történt: „Miért nem engedik nekem, hogy kimagyarázzam vagy tisztázzam magam? Miért metszenek meg állandóan?” Jellemzően miféle negativitást árasztanak ezek az emberek? Az önigazolás és a maguk védelme érdekében indokokat is keresnek. Ahelyett, hogy boncolgatnák, helyrehoznák vagy orvosolnák a hibáikat, az ügyük mellett érvelnek, és afféle dolgokat mondanak, hogy miért nem csináltak jól valamit, milyen okok vannak mögötte, milyen objektív tényezők és feltételek álltak fenn, és miként nem szántszándékkal tették azt; ezeket a kifogásokat használják fel az önigazolásra és a védekezésre, abbéli céljukat elérendő, hogy visszautasítsák a metszést. Ezek az emberek nem ismerik el, hogy a metszés helyes, sok másik emberrel elemzik a metszés eseményét, és megpróbálják

mindenki előtt világosan megmagyarázni a dolgot. Még a következőhöz hasonló elgondolásokat is terjesztenek: „Az efféle metszés el fogja venni az emberek kedvét a kötelességeik végzésétől. Senki sem lesz többé hajlandó tenni a kötelességét. Az emberek nem fogják tudni, hogyan tovább, és nem lesz útjuk a gyakorláshoz.” Sőt, olyanok is vannak, akik látszólag arról beszélnek, hogy miként fogadják el a metszést, valójában azonban arra használják fel a beszélgetést, hogy igazolják önmagukat és védekezzenek, és még több emberrel elhitessék, hogy Isten háza egyáltalán nincs tekintettel az emberek érzéseire abban, ahogyan velük bánt, és hogy még egy kis hiba is metszést eredményezhet. Azok, akik hajlamosak negativitást árasztani, sosem gondolkodnak el önmagukon. Még amikor metszéssel szembesülnek, akkor sem gondolkodnak el a hibáik természetén, illetve azon, hogy mi okozta őket. Nem boncolgatják ezeket a kérdéseket, hanem következetesen vitáznak, igazolják és védelmezik magukat. Egyesek még ezt is mondják: „Mielőtt megmetszettek, úgy éreztem, van út, amit kövessek. Amikor azonban megmetszettek, összezavarodtam. Többé nem tudom, miként gyakoroljak vagy miként higgyek Istenben, és nem látom az előre vezető utat.” Másoknak pedig ezt mondják: „Nagyon óvatosnak kell lennetek, hogy ne metsszenek meg; az oly fájdalmas, mintha lehúznának rólatok egy réteg bőrt. Ne kövessétek az én régi utamat. Nézzétek meg, mi lett belőlem, miután megmetszettek. Elakadtam, képtelen vagyok előre vagy hátra mozdulni; semmi sem jó, amit tesztek!” Helyesek ezek a szavak? Van velük valami probléma? (Igen. Önmagukat igazolják és érvelnek, azt mondván, hogy ők semmi rosszat nem tettek.) Milyen üzenetet közvetítenek ezen az indokláson és érvelésen keresztül? (Azt mondják, Isten háza rosszul teszi, hogy megmetszi az embereket.) Egyesek ezt mondják: „Mielőtt megmetszettek, úgy éreztem, van utam, amelyet követek, miután azonban megmetszettek, nem tudom, mit tegyek.” Miért van az, hogy a metszést követően nem tudják, mit tegyenek? Mi ennek az oka? (Amikor metszéssel szembesülnek, nem fogadják el az igazságot és nem próbálják megismerni önmagukat. Táplálnak bizonyos elképzeléseket, és nem keresik az igazságot, hogy eloszlassák őket. Emiatt út nélkül maradnak. Ahelyett, hogy önmagukban keresnék az okot, az ellenkezőjét állítják, miszerint a metszés miatt veszítették el az útjukat.) Hát nem vádaskodás ez? Olyan, mintha ezt mondanák: „Amit tettem, az összhangban állt az alapelvekkel, a te metszésed azonban világossá teszi, hogy nem engedek, hogy az alapelvek szerint kezeljem a dolgokat. Nos, hogyan kellene hát gyakorolnom a jövőben?” Erre gondolnak azok, akik ilyesmiket mondanak. Elfogadják vajon, hogy megmetszik őket? Elfogadják azt a tényt, hogy hibáztak? (Nem.) Nem azt jelenti-e valójában ez az állítás, hogy tudják, miként kell meggondolatlanul gaztetteket elkövetni, amikor azonban megmetszik és arra kéri őket, hogy az alapelvek szerint cselekedjenek, nem tudják, mit tegyenek és összezavarodnak? (De igen.) Akkor korábban hogyan tettek dolgokat? Amikor valaki metszéssel szembesül, vajon az nem azért van, mert nem az alapelveknek megfelelően cselekedett? (De igen.) Meggondolatlanul gaztetteket követ el, nem keresi az igazságot és nem az alapelvek vagy Isten házának szabályai szerint teszi a dolgokat, ezért

metszésben részesül. A metszés célja az, hogy lehetővé tegye az emberek számára, hogy keressék az igazságot és az alapelvek szerint cselekedjenek, hogy megakadályozza őket abban, hogy ismét meggondolatlanul gaztetteket kövessenek el. Ezek az emberek azonban a metszéssel szembesülve azt mondják, többé nem tudják, miként cselekedjenek, illetve miként gyakoroljanak – tartalmazzák-e ezek a szavak az önismeret bármilyen elemét? (Nem.) Nem áll szándékukban megismerni önmagukat, illetve keresni az igazságot. Helyette ezt sugallják: „Korábban jól végeztem a kötelességeimet, amióta azonban megmetszettél, összekuszáltad a gondolataimat és összezavartad a kötelességeimhez való hozzáállásomat. A gondolkodásom most nem normális, és nem vagyok olyan határozott vagy merész, mint korábban, nem vagyok olyan bátor, és ez mind a metszés miatt van. Amióta megmetszettek, mély seb esett a szívemen. Ezért meg kell mondanom a többieknek, hogy legyenek nagyon óvatosak, amikor a kötelességeiket végzik. Nem szabad felfedniük a hiányosságaikat vagy hibázniuk; ha hibáznak, megmetszik őket, aztán pedig félénkké válnak és elveszítik az egykori lendületüket. A merészségük jelentősen eltompul, a fiatalos bátorságuk és vágyuk pedig, hogy mindenüket beleadják, eltűnik, és ők ott maradnak szelíden, gyáván, a saját árnyékuktól is félve, és úgy érezve, hogy semmi sem jó, amit tesznek. Nem fogják érezni többé Isten jelenlétét a szívükben, és egyre távolibbnak érzik majd magukat Tőle. Még az imádság és az Istenhez szóló kiáltás is úgy tűnik majd, hogy válasz nélkül marad. Úgy fogják érezni, hogy nincs meg bennük ugyanaz az életerő, lelkesedés és szeretetreméltóság, sőt elkezdik ócsárolni magukat.” Vajon egy tapasztalattal bíró ember szívből jövő szavai ezek? Őszinték? Építik az embereket, vagy a hasznukra válnak? Hát nem csupán a tények kicsavarása ez? (De igen, ezek meglehetősen képtelen szavak.) Azt mondják: „Ne lépj a nyomdokaimba, illetve ne ismételd a régi utamat! Úgy látjátok, hogy most már elég jól viselem magam, valójában azonban csupán megijedtem azután a metszés után és nem vagyok oly szabad és felszabadult, mint annak előtte.” Milyen hatással vannak ezek a szavak a hallgatóságra? (Őrizkedőbbé teszik az embereket Istennel szemben, és arra készítetik őket, hogy a metszéstől való félelem okán körültekintően viselkedjenek.) Ilyen negatív hatásuk van. Miután ezt hallják, az emberek így fognak gondolkodni: „Nem mondod! Egy apró ügyetlenség, és azon kapod magad, hogy megmetszenek – semmit sem tehetsz, hogy megakadályozd! Miért kell ilyen nehéznek lennie, hogy az ember kötelességeket végezzen Isten házában? Folyton az igazságalapelvekről van szó – ez oly megerőltető! Hát nem elég az, ha csak egy egyszerű, kiegyensúlyozott életet élünk? Ez nem nagy igény vagy túlzó remény, de miért oly nehéz megvalósítani? Őszintén remélem, hogy nem metszenek meg. Nagyon félénk ember vagyok; általában, amikor az emberek rám néznek és hangosan beszélnek, a szívem kalapálni kezd. Ha tényleg szembesülök a metszéssel, a szavak pedig oly könnyörtelenek és így boncolgatják a tényeket, miként tudnám azt kezelni? Nem lennének vajon rémálmaim tőle? Mindenki azt mondja, hogy a metszés jó, én azonban nem értem, hogy lehetséges ez. Hát az illető nem ijedt meg tőle? Ha engem megmetszenének, én is megijednék.” Nem azok

szavainak a hatása ez vajon, akik negativitást árasztanak? Pozitív vagy negatív ez a hatás? (Negatív.) Ezek a negatív állítások óriási kárt okozhatnak azoknak, akik hajlandóak az igazságra törekedni! Nos, mondjátok meg Nekem, a Sátán szolgálói-e azok, akik gyakran árasztanak negativitást és terjesztenek halált? Olyan emberek-e, akik megzavarják a gyülekezet munkáját? (Igen.)

Egyes emberek a saját elgondolásaik szerint cselekednek és szembemennek az alapelvekkel. Miután megmetszik őket, úgy érzik, hogy annak ellenére, hogy oly szorgalmasan dolgoztak és megfizették az árat, mégis megmetszették őket, ezért engedetlenség tölti el a szívüket, és nem fogadják el a leleplezést vagy a boncolgatást. Úgy hiszik, hogy Isten igazságtalan, és hogy Isten háza méltánytalan velük szemben abban, hogy egy hozzájuk hasonló hasznos tehetséges embert, aki oly sok szenvedést visel el és oly nagy árat fizet, Isten háza nem dicsér, sőt még meg is metszi. Az engedetlenségükből sérelmek születnek, ők pedig negativitást fognak árasztani: „Ahogyan én látom, semmi sem nehezebb annál, mint istenben hinni; igazán nehéz áldásokban részesülni és egy kis kegyelmet élvezni. Oly nagy árat fizettem, de megmetszettek azért, mert egy dolgot rosszul csináltam. Ha egy hozzám hasonló ember nem alkalmas a feladatra, akkor ki lenne az? Hát isten nem igazságos? Miért van az, hogy képtelen vagyok felismerni az igazságosságát? Hogy lehet az, hogy isten igazságossága oly összeegyeztethetetlen az emberek elképzeléseivel?” Nem boncolgatják, hogy mit tettek, ami ellenkezik az alapelvekkel, illetve, hogy milyen romlott beállítottságokat tártak fel. Nem elég, hogy egy szemernyi megbánás vagy alávetettség nincs bennük – még nyíltan ítékeznek és ellen is állnak. Miután meghallják, hogy így nyilatkoznak, a legtöbb ember elkezd valamelyest együttérezni velük, és megingatják őket: „Igaz, nem így van? Az illető húsz éve hisz Istenben, és mégis metszéssel nézett szembe. Ha egy olyan ember, aki húsz éve hisz, nem feltétlenül üdvözülni, akkor a hozzánk hasonló embereknek még kevesebb a reményük.” Hát nem megmérgezték őket? Amint a negativitás árad, a mérget elhintik, mint egy magot, amelyet az emberek szívébe ültetnek, az pedig gyökeret ereszt, kicsírázik, kivirágzik és gyümölcsöt terem az elméjükben. Mielőtt az emberek észreveszik, megmérgezték őket, és ellenállás meg panaszok támadnak bennük Istennel szemben. Amikor ezeket az embereket megmetszik, engedetlenné válnak Istennel szemben, azzal kapcsolatban pedig elégedetlenné, ahogyan Isten háza kezelte őket. Ahelyett, hogy a bűnbánás és a beismerés hozzáállását tanúsítanák, vitatkoznak, indokolnak és védekeznek. Széltében-hosszában híresztelik, hogy mennyi nehézséget viseltek el, milyen munkát végeztek és milyen kötelességeket tettek meg a sok évnyi hitük során, és hogy ahelyett, hogy most jutalmakat kapnának, metszéssel néznek szembe. A metszésből nemcsak a saját romlottságukat és az általuk elkövetett hibákat nem ismerik fel, hanem ráadásul azt az elgondolást terjesztik, hogy az, ahogyan Isten háza bánt velük, igazságtalan és a legkevésbé sem észszerű, és hogy nem szabadna így bánni velük, ha pedig így bánnak velük, akkor Isten nem igazságos. Annak oka, amiért ezt a negativitást árasztják, az, hogy nem tudják elfogadni a metszést, illetve a

tényt, hogy hibákat követtek el, azt a tényt pedig még kevésbé fogadják és ismerik el, hogy kárt okoztak a testvérek életbe való belépésének és a gyülekezet munkájának. Azt hiszik, hogy helyesen cselekedtek, és hogy Isten háza volt a hibás a megmetszésükben. A negativitás árasztásával azt akarják közölni az emberekkel, hogy Isten háza igazságtalan abban, ahogyan az emberekkel bánt: ha valaki hibát vét, Isten háza munícióként fogja azt felhasználni ellene, belekapaszkodik ebbe az ügybe és könyörtelenül addig metszi őt, amíg engedelmessé nem válik és azt nem hiszi, hogy semmiféle hozzájárulást nem tett, amíg többé nincs senki, aki bálványozza őt, többé nem értékeli önmagát és többé nem merészel jutalmakat kérni Istentől – Isten háza csak akkor éri majd el a célját. A céljuk azzal, hogy ezt a negativitást árasztják, az, hogy még több ember keljen a védelmükre, hogy még több emberrel megismertessék az „igazságot”, azok pedig lássák, hogy ők mennyi szenvedést viseltek a sok évnyi Istenbe vetett hitük alatt, hogy milyen jelentősek voltak a hozzájárulásaik és mennyire alkalmasak, valamint milyen tapasztalt hívők is ők. Ezzel a maguk oldalára akarnak állítani másokat, hogy közösen szálljanak szembe Isten házával szabályaival és az Isten háza által rájuk osztott metszéssel. Természetét tekintve nem arról szól ez, hogy a maguk oldalára csalogassák az embereket? (De igen.) A negativitás efféle árasztásával az a céljuk, hogy a maguk oldalára csalogassák az embereket és félrevezessék őket, és zavarják a gyülekezet munkáját, hogy hangot adjanak a neheztelésüknek. Attól függetlenül, hogy végső soron milyen hatással van az emberekre az, amikor kiárasztják a negativitásukat, a hatás és a következmény az, hogy félrevezetik és megzavarják az embereket, hogy kárt okoznak nekik. Ez nem építő. Ez negatív hatás.

Amikor az emberek metszéssel szembesülnek, alapvetően efféle negativitásokat árasztanak. Nem tudják elfogadni a metszést, a szívükben pedig elégedetlenek és engedetlenek, képtelenek elfogadni azt Istentől. Az első reakciójuk nem az, hogy a metszést illetően az igazságot keresik és elgondolkodnak magukon, megismerik és boncolgatják önmagukat, hogy lássák, pontosan mit tettek rosszul, hogy a tetteik igazodtak-e az alapelvekhez, hogy Isten háza miért metszette meg őket, valamint, hogy az, hogy így bántak velük, vajon személyes neheztelés miatt történt-e, vagy pedig igazságos és észszerű volt. Az első reakciójuk nem az, hogy ezeket a dolgokat kutatják, hanem az az első reakciójuk, hogy a képesítéseikre, az elviselt nehézségeikre és ráfordításukra hivatkozva ellenzik a metszést. Ezáltal minden, a szívükben felmerülő dolog szükségszerűen negatív lesz, amiben semmi pozitív nincs. Amikor tehát a metszést követően az érzéseikről és a megértésükről beszélnek, természetesen negativitást árasztanak és elképzeléseket terjesztenek. A negativitás árasztását és az elképzelések terjesztését azonnal le kell állítani és meg kell fékezni, nem szabad elnézni és figyelmen kívül hagyni. Ezek a negatív dolgok gátolni, zavarni és károsítani fogják minden egyes ember életbe való belépését, és nem játszhatnak pozitív szerepet, az emberek Isten iránti hűségét és a kötelességeik hűséges végzését pedig még kevésbé ösztönözhetik. Ezért amikor az ilyen emberek negativitást árasztanak, zavarják a gyülekezeti életet, és meg kell fékezni őket.

3. Negativitás árasztása, amikor az ember hírneve, státusza és érdekei sérülnek

Amellett, hogy az elbocsátást vagy a metszést követően negativitást árasztanak, milyen más helyzetekben árasztanak még negativitást az emberek? (Amikor az emberek érdekei sérülnek és úgy érzik, veszteséget szenvedtek.) (Egyesek sok éve végzik a kötelességeiket, amikor azonban megbetegednek vagy a családjukat csapás sújtja, így kérdezősködnék: „Mit nyertem én abból, hogy oly sok éven át hittem Istenben?”) A búvalbélelt emberek megszokott jelmondata ez: „Mit nyertem?” Milyen más helyzetek léteznek? (Egyesek nemcsak hogy nem érnek el eredményeket a kötelességeikben, hanem gyakran követnek el hibákat is, ezért a következőt kérdezik: „Miért világosít meg Isten másokat, engem pedig nem? Miért adott nekik Isten olyan jó képességet, miközben az én képességem oly szegényes?” Ahelyett, hogy a saját problémáikon gondolkodnának, Istenre hárítják a felelősséget, és azt mondják, hogy Isten nem világosította meg, illetve nem vezette őket, aztán pedig folyamatosan panaszkodnak Istenre.) Azt állítják, hogy Isten igazságtalan, azt kérdezik, hogy miért világosít meg és részesít kegyelemben másokat, őket pedig nem, morgolódnak, hogy miért nem érnek el eredményeket a kötelességeikben – panaszkodnak. Az általatok mondott példák jók. Még valami? (Egyesek teli lesznek nehezteléssel, amikor kiigazítják a számukra kijelölt kötelességeket, megkérdőjelezzik, hogy miért történt ez, és gyanakszanak, hogy a vezetők és a dolgozók célba veszik őket és megnehezítik a dolgukat.) Úgy érzik, hogy Isten háza lenézi őket? (Igen.) Egyeseket, akik nem végeznek tényleges munkát, elbocsátanak és kiiktatnak, ők pedig úgy érzik, hogy sérült a hírnevük és a státuszuk. Hogy hangot adjanak az elégedetlenségüknek, bizalmas körben folyton panaszkodnak: „Rövid ideje hiszek istenben, nem jó a felfogóképességem és gyenge képességű vagyok. Nem érek fel a többiekhez. Ha ők mondják, hogy nem vagyok képes, akkor biztosan úgy van!” Látszólag elismerik a hiányosságait, valójában azonban az elvesztett előnyeiket próbálják visszaszerezni, szakadatlanul panaszkodva és olyasmiket mondva, amivel elnyerhetik az emberek együttérzését és azt éreztethetik velük, hogy Isten háza igazságtalan. Amint sérülnek az érdekeik, vonakodóvá válnak és folyton abban reménykednek, hogy megtérülnek a veszteségeik és kárpótlásban részesülnek. Ha nem, akkor elveszítik a hitüket Istenben, többé nem tudják, miként higgyenek Benne, és efféle dolgokat mondanak: „Régebben azt gondoltam, nagyszerű dolog hinni istenben, és hogy vezetőként vagy dolgozóként tevékenykedni a gyülekezetben biztosan nagy áldásokat hoz majd. Sosem számítottam arra, hogy elbocsátanak és kiiktatnak, és hogy a többiek elutasítanak. Ha belegondolok, hogy ilyesmi megtörténhet isten házában! Nem feltétlenül mindenki jó ember, aki hisz istenben, és nem minden dolog képviseli istent vagy az igazságot, amit isten háza tesz.” Milyen természetűek az efféle állítások? Az illető szavai – kimondva és kimondatlanul támadást fejeznek ki. Ítéletet és ellenállást közölnek. Az illető látszólag egy bizonyos vezetőt vagy a gyülekezetet veszi célba, de valójában Istent, az Ő szavait, valamint az Ő házában adminisztratív rendeleteit és szabályait célozza meg a szívében. Pusztán a neheztelésének ad hangot. Miért ad hangot a neheztelésének? Úgy érzi,

veszteséget szenvedett; igazságtalanságot és elégedetlenséget érez a szívében, valamint ki akar könyörögni dolgokat és kárpótlásban akar részesülni. Míg az ilyen emberek által árasztott negativitás a legtöbb ember számára nem jelent számottevő fenyegetést, olyanok ezek a hitvány szavak, mint a bosszantó legyek vagy az ágyi poloskák, amelyek enyhe zavart okoznak az emberek elméjében. A legtöbben elutasítást és idegenkedést éreznek, amikor ezeket a szavakat hallják, de óhatatlanul lesznek olyanok, akik az ilyen emberekkel egyívásúak, akik azonos beállítottsággal, lényeggel és hajlamokkal rendelkeznek, akik velük azonos rothadó tollazattal bíró madarak, és akiket ezek megingatnak és megzavarnak. Ez elkerülhetetlen. Sőt, egyes csekély érettséggel rendelkező, tisztánlátás híján lévő embereket megzavarhatnak ezek a negatív megjegyzések, és befolyásolhatják az Istenbe vetett hitüket. Ezek az emberek már nem tudják, pontosan mire is való az Istenbe vetett hit, nincsenek tisztában a víziók igazságával, és az igazság felfogására való képességük is gyenge. Amikor meghallják ezeket a negatív állításokat, rendkívül valószínű, hogy önkéntelenül is befogadják őket, és így szenvednek a befolyásuktól. Ezek a szavak mérgek. Könnyen el lehet őket ültetni az emberek szívében. Ha egyszer valaki elfogadta ezeket a negatív megjegyzéseket, közömbösséggel válaszol, amikor Isten háza egy kötelesség elvégzésére kéri őt. Lagymatag, amikor Isten háza az együttműködését kéri valamilyen feladatban. Csak akkor fogja elvállalni, ha van kedve, különben nem, mindig mindenféle indokkal és kifogással áll elő. Mielőtt hallotta volna ezeket a negatív megjegyzéseket, volt egy kevés őszinteség az Istenbe vetett hitében, és volt némi pozitív, proaktív hozzáállása, amikor a kötelességeit végezte. Miután azonban meghallja ezeket a negatív megjegyzéseket, közömbössé válik, és a testvéreivel szemben is hűvös. Óvakodik tőlük. Amikor a gyülekezet elrendeli számára egy feladat elvégzését, folyamatosan kitér és ismételten eltolja azt magától, nagy passzivitást tanúsítva. Korábban pontosan járt az összejövelekre, miután azonban ezeket a megjegyzéseket hallja, a részvétele rendszertelenné válik – amikor jó hangulatban van, eljön, amikor azonban nincs, akkor nem. Ha otthon valami kellemetlenség történik, aggódik, hogy csapás történhet, ezért több összejövetelre jár és többet olvas Isten szavaiból. Ha Isten szavainak olvasását követően el van ragadtatva, boldog és meghatódik, még némi pénzt is felajánl. Amint azonban nyugodtak otthon a dolgok, ismét leáll az összejövelek látogatásával. Amikor a testvérek kísérletet tesznek arra, hogy a támogatása reményében beszélgessenek vele, kifogásokkal áll elő, hogy visszautasítsa azt; amikor pedig a testvérek elmennek hozzá, nem nyitja ki az ajtót, akkor sem, amikor nyilvánvalóan otthon van. Mi folyik itt? Hatással voltak rá azok a negatív megjegyzések – megmérgezték őt és azt hiszi, hogy az Istenben hívők megbízhatatlanok. Először eléggé megbízott ezekben az emberekben, amikor pedig Isten szavait olvasta, erre gondolt: „Ezek Isten szavai, ezek az emberek a testvéreim, ez Isten háza – milyen csodálatos!” Miután azonban hallotta a bizonyos emberek által terjesztett negatív megjegyzéseket, megváltozott. Hát nem befolyásolták őt? Nem sérült az életbe való belépése? (De igen.) Ki befolyásolta őt? Azok az emberek tették ezeket a megjegyzéseket, akik negativitást árasztanak. Ha

valaki még nem fektetett le szilárd alapot az igaz úton, illetve nem ette és itta Isten szavait egészen addig, amíg meg nem érti az igazságot, könnyen befolyásolhatják negatív dolgok. Azokat pedig különösen könnyedén megingatják a negatív szavak, akiknek nincs az igazság felfogására való képességük, hanem egyszerűen csak figyelik az irányzatokat, megfigyelik a helyzetet, és a felszíni jelenségeket nézik. Az óvakodásuk különösen akkor növekszik még jobban, amikor efféle téveszméket hallanak az emberektől: „isten háza nem feltétlenül igazságos, és nem minden pozitív, amit isten háza tesz”. Az igazságnak megfelelő állítást nem mindig fogadják el könnyedén, egy negatív állítás, egy képtelen állítás, az igazságnak ellentmondó állítás azonban igen könnyedén gyökeret ereszt az emberek szívében, eltávolítani pedig nem könnyű. Az embereknek oly nehéz elfogadniuk az igazságot, a téveszméket pedig oly könnyedén elfogadják!

Egyes rossz emberi mivolttal rendelkező emberek nagy jelentőséget tulajdonítanak a tekintélyüknek, a hírnevüknek, a testi élvezetüknek, valamint a személyes vagyonuknak és érdekeiknek. Amikor a hírnevük, státuszuk és a közvetlen érdekeik veszteséget szenvednek, nem fogadják el ezt Istentől, illetve nem fogadják el az Isten által számukra kialakított környezetet, képtelenek elengedni ezeket a dolgokat és figyelmen kívül hagyni a személyes nyereségüket és veszteségüket. Ehelyett különböző lehetőségeket használnak fel arra, hogy levezessék az elégedetlenségüket és az engedetlenségüket, és kiárasszák a negatív érzelmeiket, minek következtében egyesek nagyon szenvednek. Amikor tehát az ilyen emberek negativitást árasztanak, a gyülekezetvezetőknek először is azonnal fel kell fogniuk a helyzetet, valamint időben le kell állítaniuk és meg kell fékezniük ezeket az embereket. A gyülekezetvezetőknek természetesen proaktív módon le is kell leplezniük ezeket az embereket, és beszélniük kell a testvérekkel arról, hogy miként ismerjék fel őket, miért mondják ezeket a negatív és képtelen dolgokat, valamint hogy miként kezeljék és ismerjék fel ezeket a szavakat, megelőzendő, hogy azok félrevezessék őket és súlyos kárt okozzanak nekik. Az embernek képesnek kell lennie felismerni és boncolgatni az efféle embereket, és ezáltal elkerülni és elutasítani őket, és többé nem szabad, hogy félrevezessék őt. Ez az a munka, amelyet a gyülekezetvezetőknek el kell végezniük. Természetesen ha átlagos testvérek fedeznek fel ilyen embereket, és felismerik az emberi mivoltuk lényegét, nekik is távol kell maradniuk tőlük. Ha nincs elegendő ellenállóképességed, illetve nincs elegendő érettséged ahhoz, hogy támogasd, segítsd és megváltoztasd őket, valamint úgy érzed, hogy nem tudsz ellenállni a negatív megjegyzéseiknek és az elégedetlenségük és engedetlenségük szavainak, a legjobb megoldás az, ha távol tartod magad tőlük. Ha úgy érzed, hogy nagyon erős vagy, van némi érettséged, valamint tisztánlátást tudsz gyakorolni, és nem hat rád, bárki bármit is mond, hogy bármilyen súlyos az általa árasztott negativitás, az nem fog változtatni az Istenbe vetett hiteden, hogy fel tudod ismerni az ilyen embereket, valamint le is tudod leplezni és meg le is tudod állítani őket, amikor negativitást árasztanak – akkor nem kell kerülnöd az ilyen embereket és nem kell őrizkedned tőlük. Ha azonban úgy érzed, hogy nincs ilyen érettséged, az ilyen

emberek kezelésének módja és alapelve az, hogy távol tartod magad tőlük. Könnyű ezt elérni? (Igen.) Egyesek ezt kérdik: „Eltűrhetem, elviselhetem őket és megbocsáthatok nekik?” Az is rendben van és nem rossz, de nem ez a legfőbb vagy a legjobb gyakorlat. Tegyük fel, hogy elviseled, eltűröd őket és elnéző vagy velük, végül pedig félrevezetnek és a saját oldalukra csábítanak. És tegyük fel, hogy bárhogyan is ellát és támogat Isten háza, nem érzed azt; vagy hogy amikor Isten szavait olvasod, gyakran megingatnak a gondolataik és a megjegyzéseik, és amint valami általuk mondott dologra gondolsz, az hatással van az elmédre, és nem tudod folytatni az olvasást. Amikor pedig a testvérek közlik az igazságról szóló megértésüket – különösen amikor az efféle emberek megjegyzéseinek felismeréséről beszélnek – a szavaik ismét megingatnak és hatással vannak rád, és emiatt zűrzavar támad az elmédben. Ha ez a helyzet, akkor tartsd távol magad az ilyen emberektől. A toleranciád és a béketűrésed eredménytelen lesz, és nem a legjobb módja a védekezésnek az ilyen emberekkel szemben. Tegyük fel, hogy a toleranciád és a béketűrésed nem álcázott, külsődleges viselkedés, hanem tényleg elegendő érettséged van ahhoz, hogy szembenézz ilyen emberekkel. Bármit is mondanak, még ha nem is szólalsz fel, a szívedben akkor is fel tudod ismerni őket; türelmet tudsz gyakorolni velük szemben és figyelmen kívül tudod hagyni őket, ám semmilyen általuk mondott negatív szó, illetve Istennel kapcsolatos félreértést és panaszt kifejező szó a legcsekélyebb mértékben sem fogja befolyásolni az Istenbe vetett hitedet, sem a kötelességed végzésében tanúsított hűségedet, sem pedig az Istennek való alávetettségedet. Ebben az esetben tolerálhatod és elviselheted őket. Mi a tolerancia és a béketűrés gyakorlásának alapelve? Az, hogy ne essen bántódásod. Ne törődj velük, mondjanak csak, amit akarnak – elvégre az ilyen emberek csupán oktan bajkeverők, és makacsok, mint az öszvér. Akárhogy is közlöd velük az igazságot, nem fogják elfogadni; az ördögöktől és a Sátántól valók, és hasztalan beszélgetni velük. Ezért mielőtt Isten háza kitakarítja őket és foglalkozik velük – ha megvan az érettséged ahhoz, hogy bántódás nélkül toleráld és elviseld őket, az a legjobb. Általában a tolerancia és a béketűrés alapelvét alkalmazzátok? Mindenféle embert elviseltek, ám időnként nem vagytok körültekintőek és egy kicsit félrevezetnek titeket; azután tudatára ébredtek, Isten adósának érzitek magatokat, imádkoztok egy pár napig és megfordítjátok az állapototokat, és közelebb kerültök Istenhez. Legtöbbször tisztán látjátok, hogy az ilyen emberek nem jók, és hogy az ördögök csoportjába tartoznak. Bár normálisan tudsz érintkezni velük, belül távolságtartó és elutasító vagy velük szemben. Bármit is mondanak, vagy bármilyen negatív megjegyzéseket és nézeteket hangoztatnak, süket fülekre találhatnak nálad, nem veszel tudomást róluk és erre gondolsz: „Mondj, amit csak akarsz. Én felismerlek téged. Én egyszerűen nem társulok hozzád hasonló emberekkel.” Ezt az alapelvet követitek legtöbbször, amikor efféle ügyekkel foglalkoztok? Ennek elérése sem rossz; nem könnyű és megköveteli néhány igazság megértését és bizonyos érettség meglétét. Ha még az érettség ezen szintje sincs meg benned, akkor nem leszel képes szilárdan megállni, és nem fogod jól végezni a kötelességedet.

4. Negativitás árasztása, amikor az ember áldások elnyerésére irányuló vágya megsemmisül

Van a negativitás árasztásának egy másik megnyilvánulása is. Egyesek ezt kérdik: „Oly sok éve hiszek Istenben, és mit nyertem?” Amikor ezek az emberek negativitást árasztanak, a fő dolog, amit mondanak az, hogy „mit nyertem?” – ami azt jelenti, hogy nem nyertek semmit. Azt hiszik, hogy különösen nehéz némi előnyre és áldásra szert tenni Isten házából vagy Istentől, miközben hisznek Benne, és hogy az embereknek hatalmas szeretetet kell felajánlaniuk és hihetetlen kitartással kell bírniuk, és nem szabad gyors eredményekre pályázniuk. Ami Istennek az embereket leleplező, embereket megmetsző, embereket finomító és az embereket a romlottságtól megtisztító szavait illeti, azt hiszik, hogy az csak felszínes, hangzatos szónoklat, amelyben nem lehet teljesen megbízni; úgy vélik, hogy ha Isten szavaival összhangban gyakorolnak, valójában nagy veszteséget fognak szenvedni. Azt hiszik, hogy mindenkor az a legfontosabb, hogy haszonra és előnyökre tegyenek szert, valamint megvalósítsák a törekvéseiket és a kívánságaikat, az pedig, hogy gyakorolják-e az igazságot vagy sem, egyáltalán nem fontos – azt hiszik, hogy amíg nem követnek el gonoszságot, az elég, és a gyülekezet nem fogja kiiktatni őket. A legtöbbben hogyan érzik magukat, miután ezeket a negatív szavakat hallották? Belül elfogadják ezeket a szavakat és egyetértenek velük, vagy némi megvetést éreznek ezekkel a szavakkal szemben, és úgy vélik, hogy az emberek önzőek, alávalók, elvetemültek és hitványak, és képesek felismerni, leleplezni és megfékezni őket, megakadályozva őket abban, hogy folytassák a negativitás és a halál terjesztését? Vajon a legtöbb embert taszítják az efféle negatív szavak és elítélik azokat, vagy félrevezethetik őket és negatívvá válhatnak? Egyesek, miután hallják ezeket a szavakat és látják, hogy semmi sincs a kezükben, erre gondolnak: „Hát nem igaz! Én sem nyertem semmit. Isten házában csak napi háromszori ételt kapok, állandóan elfoglalt vagyok, és tényleg semmi mást nem nyertem.” Vannak ilyen gondolataitok? Szoktatok így érezni? Az igazságot értők a következőt fogják mondani: „Hogy érted azt, hogy nem nyertél semmit? Mi oly sokat kaptunk Istentől! Oly sok igazságot megértettünk!” Egyesek azonban talán nem értenek egyet velük, és így szólnak: „Nem tűnik túl valóságosnak azt mondani, hogy »oly sokat« kaptunk. Csupán kaptunk egy kis kegyelmet, kaptunk néhány lehetőséget a kötelességünk végzésére, megértettünk pár doktrínát arról, hogy miként viseljük magunkat, sok testvérrel találkoztunk és sok testvért ismertünk meg különböző helyekről, és sokat tárgítottunk a látókörünket. Ez csak annyit jelent, hogy nyertünk egy keveset.” Az említett csoportok közül melyikbe tartoztok? Mindegyik csoportban vannak emberek, nem igaz? (De igen.) Két szemszögből fogjuk tárgyalni ezt. Először is beszéljünk arról, hogy mi a helyzet azokkal, akik mindig a kegyelem elnyerése kedvéért hisznek Istenben – vajon azért hisznek ők Istenben, hogy az igazság elnyerésére törekedjenek, hogy elérhessék az üdvösséget? (Nem, ők az áldások elnyerése érdekében hisznek.) Akkor vajon Isten kevés kegyelmet, oltalmat, kedvességet, megvilágosítást és megvilágítást adott nekik? (Isten sok ilyesmit adott

nekik.) Mondhatni, hogy mindenki megkapta Isten oltalmát, aki hisz Istenben. Konkrét vajon Isten oltalma? Vannak rá példák a való életben? Az oltalom mely fajtáiban részesültek az emberek? (Egy viszonylag nyilvánvaló fajtája az, hogy miután hiszünk Istenben, többé nem befolyásolnak minket az elvetemült világi irányzatok. Nem válunk dekadenssé és nem törekszünk ezekre az elvetemült dolgokra, mint például, hogy éjszakai klubokba járjunk, dohányozzunk, igyunk és így tovább. A legkevesebb, hogy nem lesz közünk ezekhez a dolgokhoz, és azt hiszem, ebben a tekintetben elég védettek vagyunk.) Ez egy igen kézzelfogható aspektus, amelyet az emberek láthatnak és személyesen megtapasztalhatnak. Isten oltalmának gyakorlati példája és bizonyítéka az, hogy az embert nem befolyásolják és nem vezetik félre az elvetemült világi irányzatok, ember módjára él és a normális emberi mivolt közepette él egy emberi lény hasonlatosságával. Van még több is? (Az, hogy a gonosz szellemek nem zavarják és Isten oltalma alatt élhetünk.) Ez is egy gyakorlati példa. A legtöbb embernek volt ilyen tapasztalata? Fel tudjátok fogni az ebben rejlő értelmet? Egyesek ezt mondják: „A nem hívőket sem zavarják gonosz szellemek. Hány nem hívőt zavarják gonosz szellemek?” Helyes ez az állítás? Úgy érzitek, hogy ez az állítás megfelel a tényeknek? (Jó néhány osztálytársamat zavarták gonosz szellemek. Egyesek alvásparalízist tapasztalnak, mások pedig hangokat hallanak. Ők nem hisznek Istenben, és nem tudják, mi történik. Mindenütt keresik a kezelést, de nem tudnak meggyógyulni ebből, félelemben és rettegésben élnek; ez gyötrelmes. Mivel azonban én gyerekkorom óta hiszek Istenben, sosem zavartak meg, illetve nem szenvedtem ily módon. A szívem legtöbbször viszonylag nyugodt és békés.) Az Istenben igazán hívőkben nincs ilyen aggodalom. Mi nem aggódunk amiatt, hogy konverziós zavar kínozz minket, vagy hogy gonosz szellemek zavarják, illetve szállnak meg minket; mi nem félünk, mert nekünk ott van Isten. Ráadásul a való életben a nem hívők állandóan arcjósokról, feng shuiról és jövőmondásról beszélnek, Nyugaton pedig még az asztrológia is ott van. Egyesek híres buddhista szobrokat, gonosz szellemeket és bálványokat imádnak, mások pedig nem, de akár teszik, akár nem, bizonyos mértékig mindannyiójukat befolyásolják és korlátozzák ezek a dolgok. Például, mielőtt elmennek otthonról, egy kis jóslást kell végezniük, hogy lássák, melyik irány kedvező és melyik kedvezőtlen. Amikor boltot nyitnak, meghatározzák, hogy a pult melyik helyen fog pénzt hozni és melyiken nem, miket helyezzenek el a boltban és milyen bálványokat imádjanak a gazdagság bevonása érdekében, és hová helyezzenek el bizonyos dolgokat, elkerülendő a feng shui akadályozását. Költözkor meg kell állapítaniuk a költözéshez kedvező időpontot, hogy biztosítsák a család jövőbeli jólétét, a balszerencsét pedig elkerüljék, és meg kell állapítaniuk, hogy mely időpontok kedvezőtlenek. Ezek a hiedelmek még a diákokat is befolyásolják, amikor felvételi vizsgát tesznek. A vizsga napján kerülnek a kudarcot sugalló szavakat, és helyettük afféle szavakat kell mondaniuk, mint „jeleskedik” és „siker”. Az élet minden egyes aspektusát – attól kezdve, hogy a gyerekek iskolába járnak, a szülők élnek a mindennapi életüket, pénzt keresnek, költöznek, munkát keresnek, valamint a

gyermek házassága és így tovább – többek között az úgynevezett feng shui és a szerencse befolyásolja. Amikor tehát ezek a dolgok befolyásolják az embereket, mi korlátozza őket? Gonosz szellemek korlátozzák őket; gonosz szellemek irányítják mindezeket a dolgokat. Nos, akkor miért imádják az emberek ezeket a gonosz szellemeket? Miért befolyásolják őket ezek a dolgok? Egy olyan egyszerű dologban, mint a költözés, miért kell az embereknek állandóan azon elmélkedniük, hogy mely időpont kedvező a költözéshez és melyik nem, mi az, amit kedvező először elköltöztetni, és mi az, amit kedvező nem elköltöztetni? Miért kell mindig fontolóra venniük ezeket a dolgokat? Azért kell fontolóra venniük, mert ha nem teszik, a gonosz szellemek lépni fognak, gyötörve és kínozva őket. Mit láttok ezekből a dolgokból? Az egész emberiség a gonoszok irányítása alatt él. Kik a gonoszok? A nagyobb gonoszok a Sátán és az ördögök, a kisebb gonoszok pedig a gonosz szellemek a különböző helyeken, azok, akik a különböző emberfajtákat irányítják. Az emberi élet összes aspektusát ezek a gonosz szellemek korlátozzák és irányítják. Még házépítéskor is, a fő gerenda beépítése során az emberek vörös szövetet akasztanak fel és petárdákat gyújtanak egy kis jó szerencséért, az építőmunkások pedig mind piros ruhát viselnek, a pénzügyi jólét megteremtése és a balesetek elkerülése érdekében. Mindezeket a dolgokat illetően van néhány konkrét követelmény és szólas, valamint tabu, és kerülniük kell ezeket a tabukat és követniük kell ezeket a szólasokat. Egyesek például gyakran szembesülnek nehézségekkel és nem mennek simán a dolgaik – elveszítik a munkájukat, a feleségük elhagyja őket és nem marad semmijük. Még a lakáshitelüket sem tudják visszafizetni és úgy tűnik, semmi sem megy jól. Nem tettek semmi rosszat, akkor miért történnek velük ezek a dolgok? Más lehetőségük nem lévén hamis istenek és gonosz szellemek imádásához folyamodnak, vagy sürgősen keresnek valakit, aki ellenőrzi a feng shui-jukat, hogy fordítson a szerencsájükön, és miután ezt megtették, a dolgok fokozatosan elkezdenek jól alakulni számukra. Korábban nem hittek ezekben a dolgokban, most azonban, amikor problémák merülnek fel, őszintén imádják a hamis isteneket és a gonosz szellemeket, és mielőtt bármit tennének, egyeztetniük kell a jóslással vagy a jövőmondással. Hát nem fárasztó így élni? (De igen.) Kifejezetten fárasztó! Bár akarnak, nem tudnak szabadon és könnyeden élni, illetve nem tudnak megszabadulni ezeknek a szólasoknak és szabályoknak a korlátaiktól. Ha megszegik ezeket a szabályokat, a gonosz szellemek lépnek és zavarják őket, ezek a gonosz szellemek erőszakkal legyőzik őket, és naponta imádniuk kell azokat, hogy az életük zökkenőmentesen folyjon. Az Istenben hívőket azonban nem korlátozzák ezek a feudális babonák és a gonosz szellemek működése. Kedvük szerint költözhetnek vagy mehetnek, anélkül, hogy bármilyen tabut kerülniük kellene. A kontinentális Kínában a kommunista párt állandóan elnyomja és üldözi a vallásos hiedelmeket. Ha egy hívő többé nem élhet egy adott helyen, gyorsan kell költöznie – ki kell vajon választania egy kedvező napot vagy órát ehhez, illetve imádnia kell valamit? Nem. Imádkozik Istenhez, Isten pedig oltalmat ad neki. Minden Isten kezében van – ezek a dolgok nem korlátozzák őt. Amikor csak enni

akar valamit vagy el akar menni hazulról, tudakozódnia kell vajon a kalendáriumban vagy meg kell néznie, hogy megsért-e egy tabut? Nem; imádkozik Istenhez és minden Isten kezében van. Amikor az emberek Isten fennhatósága és szuverenitása alatt élnek, Isten oltalmával és útmutatásával, a gonosz szellemek és a tisztátalan lelkek – nagyok és kicsik egyaránt – félreállnak az útból; nem mernek fellépni azokkal szemben, akik hisznek Istenben. Hát nem védettek ezek az emberek? Nem szabadon és könnyeden élnek? (De igen.) Nagy ez a kegyelem? (Igen.) Akár elnyerted már az igazságot, akár nem, amennyiben olyan ember vagy, aki őszintén hisz Istenben, olyasvalaki vagy, akit Isten eleve elrendelt és kiválasztott, amikor pedig Isten elé járulsz, így oltalmaz téged, és engedi, hogy ilyen kegyelmet élvezz. Micsoda hatalmas kegyelem ez! A személyes biztonságod és minden mozdulatod biztonságban van és védett, Isten felelősséget vállal ezekért és oltalmazza őket, így nem kell aggódnod. Az emberek legtöbbször nem is imádkoznak, illetve nem gondolkodnak tudatosan így: „Imádkozni fogok Istenhez és kérem Istent, hogy oltalmazzon engem. Remélem, minden rendben és semmi rossz nem történik.” Még imádkoznod sem kell. Amíg megvan a szívedben az az egyszerű meggyőződés, miszerint: „hiszek Istenben; minden Isten kezében van” – Isten cselekedni fog. Az emberek ilyen óriási kegyelmet élveznek Istentől – ez azt jelenti, hogy kapnak egy keveset? (Azt jelenti, hogy elég sokat kapnak.) Isten az egyes egyedüli Legfőbb Úr a világon. Az életed és minden tulajdonod Isten kezében van, ennek a Legfőbb Úrnak a kezében, a szíved békés, állandó és nyugodt, és nem kell aggódnod semmi miatt. Nem számít, mennyi ismereted van Istenről vagy hány igazságot értesz, a szívedben teljesen bizonyos lehetsz efelől. Minden Isten kezében van. Ha az Istenben hívők szívében van hely Számára és értik az igazságot, a gonosz szellemek nem mernek zavarni, kárt okozni vagy közel férkőzni hozzájuk, következésképp a hívőknek nem kell részt venniük ezekben a szükségtelen folyamatokban. Ez oly mérhetetlen kegyelem – hogy mondhatod mégis azt, hogy semmit sem nyertél az Istenbe vetett hitből? Hát nem vagy híján a lelkiismeretnek? Anélkül, hogy bármi mást megvizsgálánk, már önmagában az is a lelkiismeret teljes hiányát bizonyítja, hogy valaki azt állítja, hogy nem nyert semmit, valamint azt is bizonyítja, hogy az illető lelkiismerete a velejéig romlott; a többiről nem is kell többet beszélni.

Isten ingyen adományozza az embereknek az igazságot és az életet, úgy látja el az embereket a szavaival, hogy semmit sem kér cserébe. Bár az emberek úgy érezhetik, hogy még mindig éretlenek, hogy nem sokat értettek meg az igazságból és hogy nem tudják világosan kifejezni azt a keveset sem, amit értenek, ha csak ezeket a dolgokat nézzük, amelyeket Istentől kaptak, ezt a ragaszkodást és szeretetet – micsoda mérhetetlen kegyelem ez! Isten a legdrágább dolgokat adta az embereknek; az emberek Istentől kapták a legértékesebb dolgokat a világon. Akár érezted, akár nem, Isten ezeket már odaadta az embernek. Miért kell az embereknek még mindig panaszkodniuk? Méltók arra, hogy ezekben a dolgokban részesüljenek? Az Isten által kiválasztottak a legboldogabb emberek a világon. Isten kiválogatott és kiválasztott téged; a világ egyik

legboldogabb és legszerencsésebb embere vagy. Hogy mondhatod azt, hogy nem nyertél semmit? Az egyik legboldogabb és legszerencsésebb ember lettél, mivel Isten kiválogatott és kiválasztott téged, és ezért a gonosz szellemek és a tisztátalan lelkek nem mernek a közeledbe jönni. Egyesek ezt kérdik: „Ez azt jelenti, hogy a státuszom és az identitásom tiszteletreméltóvá vált?” Lehet ezt mondani? Nem, mert ez mind Isten szeretete és Isten tettei miatt van. Oly sokat nyertek az emberek! Már csak ebben az életben is oly sokat nyertek az emberek; egyáltalán hogy alkalmasak az emberek arra, hogy megkapják mindezt? Egyesek, akik hisznek Istenben, egyáltalán nem törekednek az igazságra és még mindig ezt kérdezzetik: „Mit nyertem én abból, hogy sok éven át hittem Istenben?” Magad nem tudod kiszámolni? A szívedben tudod, hogy érted-e az igazságot, hogy mennyivel kevesebb gonoszságot követtél el, sőt, a szíved mélyén még inkább tudod, hogy mennyi kegyelmet élveztél. Ha a szívedben tisztában lennél ezekkel a szempontokkal, nem mondanál efféle lelkiismeretlen dolgokat. Egyesek ilyesmit is mondanak: „Isten háza ellát élelemmel, ruházattal és hajlékkal is.” Hát nem nagyon jelentéktelen ez Isten kegyelméhez és oltalmához képest? Ez még csak említésre sem méltó, ugye? A lelkiismerettel bírók azonban érzik, hogy bár ez nem említésre méltó, mégis Isten kegyelmének része. Isten kegyelme mérhetetlen; Isten oly sokat adott az embereknek! Ami ezeket az anyagi dolgokat illeti – Isten szemszögéből nézve – Ő még csak nem is számol velük.

Isten cselekedeteinek egyik aspektusa az, hogy oltalmazza az embereket, a másik pedig az, hogy az üdvösség útjára vezeti őket, hogy megmenekülhessenek. Az emberek élvezik Isten e szándékát és az irántuk érzett szeretetét, és Isten bőséges kegyelemben részesíti őket! Ráadásul van még valami, ami a legfontosabb: az igazság, amelyet Isten az embereknek ajándékozott, nevezetesen: olyan szavak, amelyeket az emberi történelemben, egyetlen korban sem hallott vagy kapott meg senki. Függetlenül attól, hogy Isten hányszor teremtette meg az emberiséget, sosem végezte ezt a munkát és nem mondta ezeket a szavakat. Az emberiséggel kapcsolatos összes misztérium, amit az emberek el tudnak viselni, értelmezni tudnak és meg tudnak érteni – Isten mindet elmondta nektek. Lehet ezeket a misztériumokat, ezeket az igazságokat bármilyen összegben mérni? Ezeket nem lehet mérni; az emberek több életen át sem méríthetik ki a belőlük fakadó élvezeteket. Miért mondom ezt? Azért, mert ezek az Istentől származó szavak az emberek létezésének alapjai és az örökkévalóságig létezhetnek. Ha valóban elég szerencsés vagy ahhoz, hogy túlélj és örökké élj, akkor ezek az Istentől származó szavak és igazságok az örökkévalóságig gondoskodhatnak rólad. Mit jelent az örökkévalóság? Azt jelenti, hogy az idő nem korlátoz, határtalanságot jelent. Ha szó szerint értelmezzük, azt jelenti, hogy nincs vége – az ember örökké él, akárcsak Isten Maga. Ezek az Istentől származó szavak és igazságok egészen addig az időpontig létezhetnek. „Az az időpont” az idő emberi nyelven kifejezett fogalma és meghatározása, de valójában határozatlan időt jelent. Mondjátok meg Nekem, nagy az értéke ezeknek az Istentől származó szavaknak vagy sem? Hihetetlenül nagy! Ha nem törekszel rájuk,

akkor az a te veszteséged; azt jelenti, hogy bolond vagy. Ha azonban törekedsz rájuk, ezek a szavak olyan értéket hordoznak számodra, amely messze túlmutat ezen az életen; az örökkévalóságig terjed. Mindig hatékonyak és hasznosak lesznek számodra, és örökké lesz értékük és jelentésük, örökké gondoskodnak rólad. Ha érted ezeket a szavakat, elsajátítod őket és ezek szerint élsz, akkor örökké élhetsz majd. Egyszerűbben fogalmazva: örökké fogsz élni anélkül, hogy megízlelnéd a halált. Hát nem olyasmi ez, amiről az emberek álmodnak? Számptalan kor fog eltelni, számptalan ember hal majd meg, te azonban akkor is életben maradsz. Milyen eszközökkel maradsz életben? Isten szavai, az igazság révén válsz méltóvá arra, hogy így élj tovább. Mit fogsz kezdeni ezzel a folytonos élettel? Ott van neked Isten megbízatása, Isten vezetése, és küldetése is van. Mi a küldetése? Isten azt akarja, hogy dicsőítsd Őt és légy az Ő bizonyásgtétéle azáltal, hogy megéled az Ő szavait. Ez Isten szavainak értéke. Annak az igazságnak és azoknak a szavaknak az értéke és jelentősége, amelyeket az emberek hallanak, amelyekkel kapcsolatba kerülnek és amelyeket megtapasztalnak ebben a korban, az örökkévalóságig létezni fog. Miért fog az örökkévalóságig létezni? Isten e szavai nem teológiát, elméletet, jelmondatot vagy egyfajta tudást jelentenek, hanem ezek az élet szavai. Amennyiben magadévá teszed ezeket a szavakat, azok szerint élsz és azok szerint maradsz életben, Isten meg fogja engedni, hogy tovább élj és nem hagyja, hogy meghalj. Vagyis nem fog elpusztítani és nem veszi el az életedet – engedni fogja, hogy tovább élj. Hát nem nagyszerű áldás ez? (De igen, nagyszerű.) Ezeken a szavakon keresztül Isten azt akarja, hogy ízelítőt kapj ebből az áldásból ebben az életben, az eljövendő világban pedig elnyerd azt. Ez Isten ígérete. Figyelembe véve azt az óriási ígéretet, amelyet Isten az emberiségnek adott, sokat kaptak az emberek? (Igen.) Isten oly nagy ígéretet tett az emberiségnek, mindenki tudtára adva azt. Beszélt róla neked, engedte, hogy gyere, és szabadon elvedd. Nem kell feláldoznod az életedet, sem átadnod az összes vagytonodat; csak meg kell hallgatnod Isten szavait, valamint Isten követelményei és vágyai szerint cselekedned, és megkaphatod ezt az ígéretet Istentől. Hát nem sokat adott Isten az emberiségnek? Jelenleg azon az úton vagy, hogy elnyerd ezt az ígéretet: bár még nem teljesen kaptad meg, keveset kaptál vajon? Az Isten által az emberiségnek adott ígéretet tekintve az emberek elég sokat kaptak. Jelentős előnyt szereztek; egyáltalán nem veszítettek és nem szenvedtek veszteségeket. Csupán egy kis időt fektettek be, és a testük talán elviselt némi fáradozást. Talán feláldoztak valamennyi személyes otthoni derűt, személyes testi örömet és vágyat, feladták egyes saját célkitűzéseiket, érdekeiket és kívánságaikat és így tovább. Ám az igazság megértéséhez, az üdvösség eléréséhez és Isten ígéretének elnyeréséhez viszonyítva mindezek a személyes kilátások, célok és célkitűzések említésre sem érdemesek, mivel csak a pokolba vezethetnek téged, és Isten nem fogja az ígéretét adni ezekre a dolgokra vonatkozóan. Ezzel szemben, amikor az emberek befektetnek egy korlátozott mennyiségű időt, egy olyan árat, amelyet hajlandóak és képesek is megfizetni, végül megértik az igazságot és felfognak néhány misztériumot, magaviseletre vonatkozó alapelvet, minden

esemény és dolog bizonyos lényegét és eredendő okát és egyéb dolgokat, amit az emberiség Isten teremtése óta nem értett meg. Sőt, ami még fontosabb: szereznek némi ismeretet Istenről és képesek félni Őt. Miután mindezt elnyerték, nem érdemes vajon megfizetni ezt az árat? Milyen sérelmeik vannak az embereknek? Miért mondják azt, hogy semmit sem nyernek az Istenben való hitből? Hát nem rothadt meg teljesen a lelkiismeretük? Oly sokat nyertél, és mégsem vagy elégedett. Mit akarsz még? Akkor elégedett lennél, ha elnökké vagy milliárdossá válnál? Ha Isten neked adná ezeket a dolgokat, akkor nem lennél Isten kiválasztottja. Isten ilyen embereket nem akar megnyerni.

Az emberek folyton azt mondják, hogy semmit sem nyertek az Istenben való hitből, ami azt mutatja, hogy nincs lelkiismeretük, híján vannak az igazság felfogásához szükséges képességnek, nem törekednek az igazságra és kivételesen alantas jellemek. Az efféle emberek többek között nem fogják fel tisztán, hogy Isten mit tesz, mit követel meg az emberektől és mit ajándékozott az embereknek. Végül, amikor olyasmi történik, ami kissé elkedvetleníti őket, a rengeteg düh, ami felgyülemlett bennük, azonnal kirobban: „Mit nyertem én az Istenben való hitből? A testem oly sokat szenvedett. Minden kötelességet elvégeztem, amit a gyülekezet rám osztott. Bármilyen nehéz vagy fárasztó volt is, sosem panaszkodtam; bármilyen nagyok voltak is a nehézségek, sosem szóltam semmit. Sosem támasztottam semmilyen követelést Isten házával szemben. Mit nyertem a nagy szeretetemmel és a nagy hűségemmel? Ha még én sem nyerek semmit, a többieknek még kevesebb a reményük arra, hogy bármit is nyerjenek!” A burkolt célzás ez: „Nem ajánlottatok fel annyit, mint én, nem fizettétek meg az árat, amelyet én megfizettem; ha még én sem nyertem semmit, akkor ti mit nyerhettek? Legyetek mind óvatosak; ne legyetek ostobák!” Hát nem hiányzik a lelkiismeret az ilyen emberekből? A lelkiismeretlen emberek folyton ostoba és makacs szavakat beszélnek. Az Isten által közölt sok igazság, illetve a sok tiszta és pozitív dolog és állítás közül egyetlenegy sem tudnak felfogni, hanem makacsul ragaszkodnak a saját szempontjaikhoz: „Elviselem a nehézségeket és megfizetem az árat Istenért, ezért Istennek meg kell áldania engem és lehetővé kell tennie számomra, hogy többet nyerjek másoknál. Ha nem, akkor lázongani fogok, ki fogok robbanni, szitkozódni fogok! Bármit is akarok, Isten adja meg nekem, és ha nem kapom meg, akkor Isten nem igazságos, és azt fogom mondani, hogy nem nyertem semmit – így hangzik a meztelen igazság!” Hát nem hiányzik belőlük az emberi mivolt? Egy emberi mivolt híján lévő ember szavai biztosan nem tudnak szilárdan megállni, arról nem is beszélve, hogy megfelelne az igazságnak; ez utóbbi egy kicsit túl nagy kérdés lenne tőlük. Az ember által kimondott szavaknak jogos kéréseknek, helytálló kijelentéseknek, nem pedig kiforgatott érveknek kell lenniük; szilárdan meg kell állniuk, bárki is hallgatja vagy bárki is mérlegeli őket. A gyenge emberi mivolttal bíró emberek szavai és tettei azonban nem tudnak szilárdan megállni. Amikor toporzékolnak és kiadják a sérelmeiket, egyesek erre gondolnak: „Miért mondják azt, hogy semmit sem nyertek? Lehet, hogy Isten háza valamilyen módon rosszul bánt velük? Arról van szó, hogy Isten házában egyes lépései nem állnak összhangban az alapelvekkel és

nem kerülhetnek napvilágra? Úgy tűnik, hogy az illető általában képes elviselni a nehézségeket és megfizetni az árat, ma azonban oly hevesen kitört és azt mondja, hogy nem nyert semmit; úgy tűnik, tényleg nem nyert semmit. Hát nem egy jólnevelt ember haragra gerjesztése ez? Nos, jobb, ha óvatos vagyok; nem szabad a korábbihoz hasonló nehézséget elviselnem, illetve árat fizetnem, amikor a kötelességeimet végzem!” Így kerülnek befolyás alá egyes zavarodott emberek, akikből hiányzik a tisztánlátás.

Ami azokat illeti, akik gyakran árasztanak negativitást, hadd beszéljenek először ők és leplezzék le a nézeteiket, ha valóban vannak nézőpontjaik vagy elgondolásaik, amelyeket ki akarnak fejezni. Miután megtették, mindenki érteni fogja: „Úgy érzik, hogy az általuk fizetett ár nem egyezik azzal, amit nyertek. Úgy érzik, hogy semmilyen előnyre nem tettek szert és hogy veszteségeket szenvedtek, ezért vonakodóvá váltak. Panaszkodnak Istenre, remélve, hogy alkudozhatnak Istennel, kegyelmet és előnyöket követelve!” Az átlagember képes vajon felismerni egy ilyen embert, miután hallotta beszélni? Amint mindenki képes felismerni őt, mondd neki a következőt: „Befejezted a beszédet? Ha nincs több mondanivalód, akkor fogd be, különben bolondot csinálsz magadból. Ha mindenki előtt lelepleződik az elvetemült természeted, és nem zabolázzák meg azonnal, az közfelháborodást fog szítani. Ha mindenki leleplez és elutasít, túl késő lesz a megbánásra.” Figyelmeztess ily módon, és ezáltal meg is fékezted. Vagy a következőt is mondhatod: „Ha úgy érzed, rajtavesztettél, nem kell hinned Istenben. Úgy érzed, nem nyertél semmit; nos pontosan mi is az, amit nyerni akarsz? Ha az a célod, hogy vagyont szerezz és gazdag légy, vagy hogy magas hivatalt tölts be, akkor sajnálom, de ezek nem olyasmik, amiket az ember megszerezhet csak mert akarja; ezeket a dolgokat Isten rendeli el. Isten megjelenése és az ember üdvösségét célzó munkája nem arról szól, hogy ilyesmiket adjon az embereknek. Menj oda, ahol megkaphatod őket; Isten háza nem a világ, ördögöket és Sátánokat nem tud kielégíteni. Jobb, ha nem követelsz ilyen dolgokat Isten házából, sem a testvérektől; ha ezeket merészeled kérni Istentől, akkor megsérted az Ő természetét és kivívod a haragját. Ez azért van, mert Isten bőséges kegyelemben részesítette az embereket, és még több igazsággal ajándékozta meg az embereket, hogy azok az életükké váljanak. Az, hogy te az igazság elnyerését nem tekinted értékesnek, a te ostobaságod és tudatlanságod.” Mindenki így feddi és metszi meg őket. Mit gondoltok erről a gyakorlatról? Vagy mondhatod ezt is: „Isten háza nem tartozik neked semmivel. Az, amit Istenre fordítottál és a kötelességeid végzése mind önkéntes volt. Tudod, mennyi kegyelmet élveztél Istentől, mióta hinni kezdted Benne és kötelességeket végzel? Ha van egyáltalán lelkiismereted, nem szabad azt mondanod Istennek, hogy semmit sem nyertél; Isten elé kell járulnod és fel kell ismerned a saját problémáidat. Ha valóban hiszed, hogy Isten az igazság, hogy minden, amit Isten tesz, az igazság és az Ő szavai az igazság, akkor nem szabad ezt mondanod; nem szabad panaszkodnod. Az aktuális hozzáállásod nem az, amivel egy Istenben hívő embernek rendelkeznie kell, és nem is az, amivel egy igazságot kereső embernek rendelkeznie kell. Te lázadozni próbálsz, újra akarod

tárgyalni a régi problémáidat Istennel! Megpróbálsz elválni Istentől, hogy rendezd a végső számlát! Isten azonban nem tartozik neked semmivel, és Isten háza sem. Ha el akarsz számolni Isten házával, akkor siess és hagyd el a házáat. Ne zaklasd Isten házáat, különben kihívod a haragját és le fog csapni rád. Ez nem lenne nagyszerű következmény. Ha van bármennyi lelkiismereted vagy józan eszed, higgadj le, hogy imádkozz és keress, hogy megnézd, van-e valami baj a törekvésed mögötti szemponttal az Istenbe vetett hitedben, és hogy az út, amelyen jársz, az-e, amelynek járását Isten megköveteli tőled. Oly sok észszerűtlen követelésed van Istennel szemben, oly nagy a neheztelés; ez azt jelzi, hogy valami elromlott a törekvésedben. Nem egy-két nap alatt alakítottad ki ezt a mély neheztelést; hosszú ideje formálódik. Vagy az is lehet, hogy hibás szemlélettel járulsz Isten elé, mióta hinni kezdted Benne, és bármit is mondott, te tompa voltál, és emiatt nem érzel semmiféle megbánást vagy adósságot. Meglehet, ez vezetett a dolgok mai állásához. Jobban teszed, ha sietsz gyónni és bűnbánatot tartani; még van idő a bűnbánatra. Ha nem teszed, és folytatod a gonoszkodást és a negativitás árasztását, akkor ördöggé, antikrisztussá fogsz válni. Amikor Isten háza kitakarít, többé nem lesz esélyed az üdvösségre – amit Isten háza elítél, azt Isten is elítéli. Azzal a megfontolással részesítünk ebben a figyelmeztetésben, hogy az alatt a sok év alatt, amióta hiszel Istennel, képes voltál elviselni a nehézséget és megfizetni az árat. Esélyt adunk neked. Ha ragaszkodsz a saját utadhoz és nem vagy hajlandó hallgatni a tanácsra, Isten háza pedig a kitakarításod mellett dönt, akkor többé nem leszel testvér. A reményed az üdvösségre nulla lesz. Amikor eljön az az idő, valóban semmit nem fogsz nyerni. Akkor ne sajnálkozz. Ami most számodra a legfontosabb, az az, hogy megváltoztasd a gondolataidat, a szemléletedet és a törekvésed irányát. Többé ne keresd mindig azt, hogy nyerj valamit. Hallgasd Isten szavait; nézd, mennyin tudsz elgondolkodni és mennyit ismersz fel magadban abból, amit Isten az emberek romlott beállítottságaiból leleplez. Megoldottad már azokat a problémákat, amelyeket felismersz magadban, amelyeket világosan látsz? Felismerted már az Isten elleni lázadásodat? Megszüntetted? A legnagyobb probléma, amellyel most szembenézel az, hogy folyton el akarsz számolni Istennel – mi ez a probléma? Nem olyan probléma ez, amelyet meg kell oldani? Mindig valamilyen szándékkal, egy ügyletet szem előtt tartva hiszel Istennel; folyton azon buzgólkodsz, hogy áldásokat nyerj, remélve, hogy az erőfeszítéseket, ráfordításokat és a testi szenvedést a menny királyságának áldásaira cseréled – hát nem egy bandita logikája ez? Miért nem nézed meg, hogy Isten milyen embereket részesít áldásokban, melyek Isten emberekkel szemben támasztott követelményei, mit mondott Isten az embereknek, és mit kell az embereknek elérniük ahhoz, hogy megkapják Isten ígéreteit? Ha igazán hiszel Istennel és igazán üdvözülni akarsz, akkor ne próbálj mindig valamit nyerni Istentől. Meg kell nézned, hogy Isten szavaiból mennyit ültetted a gyakorlatba, hogy olyan ember vagy-e, aki követi Isten szavait. Isten szavait követni annyi, mint Isten követelményei és az igazságalapelvek szerint gyakorolni és élni, nem csupán egy kis testi szenvedés és egy alacsony ár megfizetése. A romlott

beállítottságod nem szűnt meg, és minden általad megfizetett ár és minden elviselt nehézség mögött valamilyen szándék rejtőzik. Isten ezt nem helyesli; Ő nem akar ilyen árat. Ha ragaszkodsz ahhoz, hogy elszámolj Istennel, ha ragaszkodsz ahhoz, hogy vitatkozz és hadakozz Istennel, akkor megsérted a természetét, Ő pedig hagyni fogja, hogy a saját utadat járd, le a pokolba, ahol megbűnhődsz. Ez a megtorlás a gaztettekért. Sok Istentől származó áldást és kegyelmet élveztél, és Ő némi különleges anyagi bánásmódot is biztosított számodra. Már megkaptad, amit kell – mi mást akarsz még Istentől?” Ha ezeket a szavakat közölnéd, vajon a hallásukra nem hagyna alább a panaszos hangulata egy kevés lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező embernek? A tiszta felfogás szavai ezek, amelyek összhangban állnak az igazsággal? (Igen.) Ha valakinek van lelkiismerete és józan esze, képes megérteni és elfogadni őket. Csak az emberi mivolt, a lelkiismeret és a józan ész nélkül való emberek gondolnák azt, hogy ezek a szavak be akarják csapni őket, hogy hangzatos szónoklatok, hiteltelenek, és hogy nem oly kézzelfoghatóan hasznosak, mint a látható kegyelem vagy az anyagi áldások. Ezért mielőtt nem látják ezeket a kézzelfogható előnyöket, hasztalan bármit is mondanod; nem fogják elfogadni. Lehet, hogy szemtől szemben nem ellenkeznek, de a hátad mögött a szívükben továbbra is ellenállnak, időről időre negativitást árasztanak, a saját hozzájárulásaikat mutogatva, számba véve az általuk elviselt nehézségeket, valamint azt, hogy Isten háza miként bánik velük és ők miként viselik el Isten házát – folyton a szívükben tartják ezeket a dolgokat. Bármilyen is történik velük, amíg nem kapják meg, amire vágnak, kitör belőlük a bestia, felrobbannak a dühtől, leleplezik a szégyenteljes viselkedésüket és negativitást árasztanak. Még mindig próbálnod kellene meggyőzni egy ilyen személyt? Mit a teendő akkor, ha egy egyszerű felhívást követően még mindig ugyanazt a jellemet mutatja, visszatérnek a régi problémái és az ördögi mivolta ismét fellángol? Ekkor ideje korlátozásokat bevezetni. Ne adj neki esélyt a megbánásra. Olyan, mint a korhadtnak; ostoba, makacs nyomorult. Milyen értelemben „ostoba, makacs nyomorult”? Abban az értelemben, hogy nem fogadja el a tiszta utat és nem fogadja el a pozitív dolgokat. Ehelyett kiforgatott érveket, eretnokségeket és téveszméket tesz magáévá, és ragaszkodik abbéli saját szemléletéhez, hogy kézzelfogható előnyökre tegyen szert, hasznot húzzon és ne szenvedjen veszteséget. Bárhogyan is közli Isten háza az igazságot, ő mindig a következőt mondja: „Ezek mind szép szavak. Ki ne tudna egy pár kedves dolgot mondani? Ha te vesztettél volna rajta, nem mondanád ezt.” Makacsul ragaszkodik az efféle véleményhez, amikor pedig valami kellemetlenség történik vagy veszteséget szenved, úgy érzi, semmit sem nyert abból, hogy hisz Istennel, és ismét negativitást fog árasztani. Még mindig kell esélyt adni neki? Nincs több esély. Ha nem végzi jól a kötelességeit, hanem zavar másokat, azonnal állítsátok le és fékezzétek meg őt. Ne engedjétek, hogy szabadon beszéljen. Ha folytatja a negativitás terjesztését és mások zavarását, ne tanúsítsatok több udvariasságot vele szemben. Sietve takarítsátok ki. Ez nem szeretetlenség, ugye? (Nem.) Tálcan kapta az igazságot a közösségben, de képtelen befogadni, akárhogy is közlik vele – mit jelez ez?

Ez az ember látszólag álhívőnek tűnik, lényegében azonban ördög. Azért jött Isten házába, hogy kegyelmet és áldásokat kérjen Istentől, hogy előnyökre tegyen szert, és addig nem nyugszik, amíg meg nem szerzi őket. Ha semmilyen előnyre nem tett szert, miután hitt egy ideig, ki fog törni a sátáni beállítottsága; árasztani fogja az elégedetlenségét Istennel, gonoszságot követ el és zavart kelt. Ez egy ördög. Az a kevés szenvedés és ráfordítás, amit vállalt, alapvetően nem Isten szavainak gyakorlása. Pusztán arról szól, hogy üzletet kössön, előnyöket és áldásokat nyerjen magának. Amikor dolgok érik azokat, akik mindig nyerni akarnak valamit az Istenbe vetett hitükből, és negatívak és gyengék, mindig a következőt mondják: „Semmit sem nyertem abból, hogy hiszek Istenben.” Aztán feladják és elkezdnek meggondolatlanul cselekedni, megtorlást keresnek és gyakran árasztanak negativitást, hogy kiöntsék az elégedetlenkedő érzelmeiket. Már elmondtuk, miként kell bánni az ilyen emberekkel: az alapelvek szerint kell kezelni őket. Ha képesek elfogadni az igazságot és kezkeskednek arról, hogy a jövőben nem fognak több zavart kelteni, kaphatnak még egy esélyt arra, hogy a gyülekezetben maradjanak. Ha folyton azon vannak, hogy megzavarják és tönkretegyék a gyülekezet munkáját és életét, akkor takarítsátok el őket. Ez a gyülekezet munkájának védelmét és annak biztosítását szolgálja, hogy Isten választott népe zavartalanul élhesse a gyülekezeti életet. Ez a döntés ezen alapelv alapján születik, ezt a módszert pedig ezen alapelv alapján alkalmazzák. Ez helyénvaló.

Ki más hajlamos még negativitást árasztani a gyülekezeti életben? Egyesek eredmények nélkül végzik a kötelességüket, folyton ügyetlenkednek; nem tartanak önvizsgálatot, hanem állandóan úgy érzik, hogy Isten nem igazságos, illetve nem méltányos, hogy Isten mindig kegyesen bánik másokkal, velük azonban nem, hogy Isten lenézi és sosem világosítja meg őket, és ezért nem születnek sosem eredmények a kötelességük végzéséből, és sosem képesek elérni abbéli céljukat, hogy kiemelkedjenek és becsüljék őket. A szívükben elkezdnek panaszt dédelgetni Istennel szemben, és amint ezt teszik, elkezdnek féltékenységet, undort és gyűlöletet érezni azok iránt, akik hűségesen végzik a kötelességeiket. Miféle emberi mivoltuk van az ilyen embereknek? Hát nem kicsinyesek? Emellett pedig vajon nem mulasztják el megérteni, hogy miként kell az igazságra törekedni az Istenbe vetett hitükben? Nem értik, mit jelent Istenben hinni. Azt hiszik, hogy az Istenbe vetett hit és a kötelességvégzés olyan, mintha diákként felvételiznének az egyetemre, folyton pontszámokat és rangsorokat kell összevetniük. Ezért nagy jelentőséget tulajdonítanak ezeknek a dolgoknak. Hát nem ilyen állapotban vannak? Mindenekelőtt: az igazság felfogásának szempontjából van-e lelki megértésük az ilyen embereknek? Nincs, és nem is értik, mit jelent hinni Istenben és az igazságra törekedni. Egyrészt nagy jelentőséget tulajdonítanak a mások között elfoglalt helyüknek; másrészt folyton pontozásos módszert alkalmaznak annak értékelésére, hogy mennyire jól végzik mások a kötelességeiket és mennyire jól végzik ők maguk, mintha diákokat értékelnének az iskolában, ezzel a módszerrel mérve az emberek Istenbe vetett hitét és a kötelességeik végzését. Hát nincs valami baj ezzel? Ráadásul nem helytelen vajon ez

az erőltetett mód, ahogyan a kötelességeiket végzik? Nem a tanulás és a vizsgázás erőfeszítésével végzik a kötelességeiket? (De igen.) Miért mondjuk ezt? Értik az ilyen emberek, hogy miként keressék az alapelveket az Istenben való hit és a kötelességeik végzése során? Képesek-e keresni az alapelveket? Egyrészt nem tudják, miként keressék az alapelveket. Hogy miként kell az embereknek olvasniuk Isten szavait, miként közöljék az igazságot és miként végezzék megfelelően a kötelességeiket – nem értik ezeket a dolgokat, és nem is törődnek velük. Csak azt tudják, hogy alapelveket kell találniuk és azok szerint kell cselekedniük, azt illetően azonban, hogy az alapelvek mit szabályoznak, Isten mit követel meg, vagy mások miként cselekednek az alapelvek szerint, megértés híján vannak. Egyszerűen nem értik. Másrészt pedig, képesek-e Istennek az arra vonatkozó mércéi alapján értékelni egy kötelesség végzését, hogy az emberek megfelelő színvonalon teszik-e a kötelességüket, valamint azon alapelvek szerint, amelyeket Isten az emberektől a kötelességük végzését illetően megkövetel? Képesek-e megérteni ezeket a dolgokat Isten szavaiból és a testvérek közléséből? Először is: nem értik Isten szavait, sem pedig a kötelességvégzés dolgait. Miután hinni kezdenek Istenben és kötelességeket kezdenek végezni, így tűnődnek: „Amikor iskolás voltam, rájöttem egy szabályra: amennyiben hajlandó vagy szorgalmasan dolgozni és többet tanulni, magas pontszámot érhetsz el, ezért ugyanezt fogom tenni az Istenben való hitemben is. Többet fogom olvasni Isten szavait és többet fogok imádkozni. Míg a többiek csevegnek és esznek, én himnuszokat fogok tanulni és bemagolom Isten szavait. Ilyen törekvéssel Isten biztosan meg fog áldani engem, a kemény munkám, a szorgalmam és iparkodásom fényében, és a kötelességem végzése biztosan gyümölcsöző lesz. Biztosan magas pontszámot érek el a többiek között, és értékelnek és előléptetnek majd.” Ennek ellenére mégsem tudják megvalósítani a vágyaikat: „Miért vagyok még mindig kevésbé hatékony a kötelességem végzésében, mint mások? Hogy fognak valaha is előléptetni vagy fontos feladatokra használni? Hát nem azt jelenti ez, hogy nincs remény? Versenyző szelleműnek születtem, nem voltam hajlandó lemaradni mások mögött. Így voltam az iskolában, és így vagyok még mindig az Istenbe vetett hitemben. Eltökélt vagyok, hogy túltegyek bárkin, aki felülmúl engem. Nem nyugszom, amíg meg nem teszem!” Azt hiszik, hogy a megfelelő módszerrel és megközelítéssel – mindössze azzal, hogy a szorgalmas tanulás erőfeszítését arra fordítják, hogy többet olvassák Isten szavait és több himnuszt tanulnak; hogy nem bocsátkoznak üres fecsegésbe, nem helyeznek hangsúlyt az öltözködésre; kevesebbet alszanak és kevésbé érzik jól magukat; legyőzik a testüket és nem merülnek el a testi kényelemben – képesek lesznek részesülni Isten áldásaiból, és biztosan eredményeket fognak elérni a kötelességük végzésében. A dolgok azonban mindig másképp alakulnak, mint ahogyan várták: „Miért követek el még mindig hibákat a kötelességem végzése közben és miért nem tudom még mindig olyan jól végezni, mint a többiek? Mások gyorsan és jól csinálják a dolgokat, a vezető pedig mindig dicséri és becsüli őket. Oly sok szenvedést és nehézséget viseltem el. Miért nem érek el eredményeket még mindig?” Amint így

elmélkednek, végül jelentős felfedezést tesznek: „Úgy tűnik, isten igazságtalan. Oly régóta hiszek istenben, és csak most látom! Isten azzal bánik kegyelmesen, akivel csak akar. Nos, velem miért nem akar kegyelmesen bánni? Azért vajon, mert buta vagyok, mert a hízélgés és az ékesszólás meghaladja a képességeimet, mert nem vagyok gyors észjárású? Vagy azért, mert túlságosan hétköznapiak látszom és nem vagyok túl művelt? Isten felfed engem, nem igaz? Oly sokat olvastam isten szavaiból – miért nem bánik kegyelmesen velem isten, és helyette miért fed fel?” Amint ezen gondolkodnak, negatívvá válnak: „Többé nem akarom végezni a kötelességemet. Isten nem áldott meg, míg végeztem a kötelességemet, és többet olvastam isten szavait, de nem világosított meg. Isten szavaiban elhangzik, hogy isten azzal bánik kegyelmesen, akivel csak akar, és az iránt tanúsít irgalmat, aki iránt akar. Én nem olyan ember vagyok, aki iránt isten irgalmat tanúsít, illetve akivel kegyelmesen bánik. Miért kell elszenvednem ezt a gyötrelmet?” Minél többet gondolkodnak, annál negatívabbá válnak, és annál kevésbé érzik úgy, hogy van előre vezető útjuk. Úgy érzik, a sérelmeik megfojtják őket, és többé nem akarják végezni a kötelességüket; amikor pedig végzik a kötelességüket, csak ímmel-ámmal teszik. Bárhogyan is közlik az alapelveket mások, az nem jut el hozzájuk. Nincs bennük reakció. Van-e bármiféle belépésük az életbe, amikor ilyen állapotban vannak? Van-e bármennyi hűség a kötelességük végzésében? Többé nincs, és az egykor létező kis erőfeszítésük és szorgalmuk is a múlté. Nos, mi maradt a szívükben? „Majd menet közben tervezek majd, és elfogadom a dolgokat, ahogy jönnek. Isten most már bármelyik napon felfedhet és kiiktathat engem, és lemondhat rólam. Amikor eljön a nap, hogy nem engedik tenni a kötelességem, nem teszem majd. Tudom, hogy nem vagyok elég jó. Lehet, hogy isten még nem iktatott ki, de tudom, hogy nem kedvel. Csak idő kérdése, hogy mikor iktatnak ki.” Ezek a gondolatok és nézetek támadnak a szívükben, amikor pedig kapcsolatba kerülnek másokkal, időnként efféle megjegyzések csúsznak ki a szájukon: „Ti mind higgyetek buzgón továbbra is. A ti hiteteket és kötelességvégzéseket biztosan megáldja majd isten. Én reménytelen vagyok. Én az utam végén állok. Bármilyen szorgalmas vagy dolgozó vagyok is, semmi haszna. Ha isten nem kedvel valakit, bármennyi erőfeszítést tesz is az illető, az nem segít. Úgy végzem a kötelességemet, hogy annyi erőfeszítést teszek bele, amennyit csak tudok; ha sehová sem vezetnek az erőfeszítéseim, akkor nincs mit tenni. Hát kényszerítheti isten az embereket, hogy olyasmit tegyenek, ami túlmutat rajtuk? Isten nem kényszerítheti arra a halat, hogy a szárazföldön éljen!” Miről van itt szó? A burkolt célzás ez: „Én már csak ilyen vagyok. Bárhogyan is bánik velem isten, ilyen lesz a hozzáállásom.” Mondjátok meg Nekem, vajon továbbra is részesülni akar Isten áldásaiban az, aki ilyen hozzáállással és szándékkal bír? Befolyásolhat másokat ez a benne kialakult állapot és hozzáállás? Könnyedén lehet negatív és ártalmas hatása, negativitásba és gyengeségbe vezetve másokat. Hát nem vezet ez félre másokat és nem árt nekik? Az ilyen fokú negativitással bíró emberek az ördögök csoportjába tartoznak, nem igaz? Az ördögök sosem szeretik az igazságot.

Egyesek nem terjedelmes beszédekben árasztják a negativitásukat; egyszerűen csak néhány mondatot mondanak: „Ti mind jobbak vagytok nálam. Ti mind nagy áldásban részesültök. Én reménytelen vagyok. Bármilyen keményen próbálkozom is, hasztalan. Nincs reményem arra, hogy részesüljek Isten áldásaiban.” Bár a szavak egyszerűek és nem tűnnek problémásnak, úgy hangoznak, mintha vizsgálgatnák magukat, boncolgatnák magukat és elfogadnák az afféle tényeket, mint a saját szegényes képességük és a hiányosságaik, valójában egyfajta láthatatlan negativitást árasztanak. E szavak szarkazmust és gúnyt, valamint ellenállást hordoznak, és persze még inkább hordoznak Istennel szembeni elégedetlenséget a negatív és levert hangulat mellett. Lehet, hogy kevés ez a negatív szó, ám ez a hangulat hatással lehet másokra, akár csak a fertőző betegségek. Bár kifejezetten nem mondják ki, hogy „nem akarom tovább végezni a kötelességeimet, nincs reményem az üdvösségre és ti is mind veszélyben vagytok” – olyan jelet küldenek, ami miatt az emberek úgy érzik, hogy ha az erőfeszítései ellenére ennek az embernek nincs reménye az üdvösségre, akkor azoknak, akik nem próbálkoznak, még kisebb valószínűséggel van reményük. Ennek a jelnek a közvetítésével mindenkinek ezt mondják: „A remény fontos. Ha Isten nem ad neked reményt, ha Isten nem áld meg, akkor bármennyi erőfeszítést teszel is, az egész hiábavaló.” Miután a legtöbben elfogadják ezt a jelzést, az Istenbe vetett hitük mélyen legbelül nem tehet mást, mint alábbhagy, a kötelességük végzése során tanúsítandó hűségük és őszinteségük pedig nagymértékben csökken. Bár abbéli nyilvánvaló szándék nélkül árasztják ezt a negativitást, hogy félrevezessék vagy a maguk oldalára csábítsák az embereket, ez a negatív hangulat gyors hatást gyakorol a többiekre, válságban érzik magukat miatta, úgy érzik, hogy az erőfeszítéseik könnyedén veszendőbe mennek; arra készíteti az embereket, hogy az érzéseik közepette éljenek és arra használják az érzéseket, hogy találgassanak Istennel kapcsolatban, valamint felszínes külsőségek alapján elemezzék és vizsgálják Isten hozzáállását és őszinteségét az emberekkel szemben. Amikor ez a negatív hangulat átragad másokra, nem tehetnek mást, mint hogy eltávolodnak Istentől, valamint félreértik és kétségbe vonják, amit Isten mondott, és nem hisznek többé a szavaiban. Ugyanakkor többé nincs bennük őszinteség a kötelességeik iránt; nem hajlandók árat fizetni és nem hajlandók a hűségre. Ilyen hatása van az emberekre ezeknek a negatív megjegyzéseknek. Mi ennek a hatásnak a következménye? Miután ezeket a szavakat hallották, az emberek nem épülnek, még kevésbé szereznek önismeretet, fedezik fel a hiányosságaikat, illetve válnak képessé arra, hogy gyakorolják az igazságot és az alapelvek szerint végezzék a kötelességeiket – e pozitív eredmények egyikét sem érik el. Ehelyett az emberek még negatívabbá válnak e hatás miatt, arra gondolnak, hogy feladják az igazságra való törekvésüket, és többé nincs meg bennük az elhatározás, hogy végezzék a kötelességüket. Miért veszítették el a hitet? (Úgy érzik, nincs reményük az üdvösségre.) Így van, elfogadtad ezt az üzenetet és úgy érzed, nincs reményed az üdvösségre, ezért nem vagy hajlandó erőfeszítést tenni a kötelességed végzésébe. Ez a viselkedés azt mutatja, hogy nem törekedsz őszintén az igazságra,

hanem folyton azt latolgatod, hogy vajon Isten kedvére való vagy-e, hogy van-e reményed az üdvösségre, és hogy érzések, hangulatok és találgatások alapján Isten vajon elismeri-e a kötelességed végzését. Amikor az emberek feltételezések alapján ítélik meg ezeket a dolgokat, nincs sok motivációjuk az igazság gyakorlására. Miért van ez? Vajon az emberek pontosan meg tudják ítélni Istent, amikor feltételezések alapján ítélik meg Őt? Vajon pontos feltételezésekbe bocsátkozhatnak az emberek Isten minden gondolatáról és elgondolásáról? (Nem.) Az emberek elméje teli van csalárdsággal, ügylettekkel, világi ügyekre vonatkozó filozófiákkal, a Sátán logikájával és így tovább. Milyen következményekkel jár az, ha az emberek ezek alapján bocsátkoznak feltételezésekbe Istenről? Ahhoz vezet, hogy kétségbe vonják Istent, eltávolodnak Istentől, sőt akár teljesen elveszítik a hitüket Istenben. Amikor valaki teljesen elveszíti a hitét Istenben, elkerülhetetlenül egy nagy kérdőjel kerül a szívébe azt illetően, hogy létezik-e Isten. Ekkor majd lejár az ideje istenhívőként – teljesen tönkremegy. Ráadásul helyes dolog az, hogy az emberek feltételezésekbe bocsátkoznak Istenről? Az a hozzáállás ez, amelyet egy teremtetten lénynek a Teremtővel szemben tanúsítania kell? Nyilvánvalóan nem. Az embereknek nem szabadna feltételezésekbe bocsátkozniuk Istenről, sem találgatniuk Isten gondolkodásáról vagy az emberekről szóló gondolatairól. Ez önmagában rossz; az emberek helytelen szemléletet és álláspontot vettek fel.

Az embereknek nem szabadna feltételezésekkel, találgatásokkal, kétséggel vagy gyanúval kezelniük Istent, sem emberi gondolatok és nézőpontok, világi ügyekre vonatkozó filozófiák vagy akadémikus ismeretek alapján megítélniük Őt. Akkor hát hogyan kellene az embereknek kezelniük Istent? Először is, az embereknek hinniük kell, hogy Isten az igazság. Isten emberekkel szemben támasztott követelményei, az emberekkel kapcsolatos szándékai irántuk, az emberek iránti szeretete és gyűlölete, valamint az Ő intézkedései, gondolatai és elgondolásai a különféle emberekre vonatkozóan és más hasonló dolgok nem igénylik a találgatásodat; ezeknek a dolgoknak világos magyarázatuk és jelentésük van Isten szavaiban. Neked csak Isten szavaival összhangban kell hinned, keresned, majd gyakorolnod – ez ilyen egyszerű. Isten nem kér meg arra, hogy megítéld, mit szándékozol tenni veled, illetve hogy érzések alapján miként tekint rád. Nos, azt hiszed, hogy nincs reményed az üdvösségre – érzés ez vagy tény? Így szóltak Isten szavai? (Nem.) Akkor mit mondanak Isten szavai? Isten azt mondja az embereknek, hogy miként keressék az igazságot megoldásokért, és találják meg az igazság gyakorlásának útját, amikor bármilyen problémával szembesülnek vagy romlott beállítottságokat fednek fel. Ez egy dolgot igazol: igaz, hogy Isten meg akarja menteni az embereket és át akarja alakítani a romlott beállítottságaikat; Isten nem csap be téged, és ez nem üres beszéd. Azt hiszed, nincs reményed az üdvösségre, ez azonban csak átmeneti hangulat, egy érzés, amelyet egy bizonyos környezet váltott ki belőled. A te érzéseid nem fejezik ki Isten vágyait és szándékait, még kevésbé a gondolatait, és az igazságot sem fejezik ki. Ezért, ha e szerint az érzés szerint élsz, ha ezen érzés alapján feltételezésekbe bocsátkozol Istenről, Isten vágyainak helyettesítésére használva az

érzésedet, akkor nagyon tévedsz és a Sátán csapdájába estél. Ebben a helyzetben mi a teendő? Ne hagyatkozz érzésekre. Egyesek a következőt mondják: „Ha nem hagyatkozhatunk érzésekre, mire hagyatkozunk?” Bármilyen olyasmire hagyatkozni, ami a tiéd, hasztalan; emberi érzések nem fejezik ki az igazságot. Ki tudja, miként született az érzésed, hogy valójában honnan származik – ha a Sátán általi félrevezetés idézte elő, az bajos. Mindenesetre, függetlenül attól, hogy az érzés hogyan keletkezett, az nem az igazságot fejezi ki. Minél intenzívebbek egy ember érzései és megérzései, annál inkább keresnie kell az igazságot, Isten elé kell járulnia és önvizsgálatot kell tartania. Az emberi érzések, valamint a tények és az igazság két különböző dolog. Elláthatnak az érzések az igazsággal? Tudnak neked utat mutatni a gyakorláshoz? Nem tudnak. Csak Isten szavai, csak az igazság mutathat neked utat a gyakorláshoz, hozhat fordulatot és nyithat kiutat. Ezért az, amit gyakorolnod kell, nem a saját érzéseid kutatása – az érzéseid nem fontosak. Amit tenned kell, az az, hogy Isten elé járulsz, hogy keresd az igazságot, hogy megértsd Isten szándékait az Ő szavain keresztül. Minél inkább az érzésekre hagyatkozol, annál inkább előre vezető út nélkül találod magad, annál mélyebbre zuhansz a negativitásba, és annál inkább azt hiszed, hogy Isten igazságtalan, hogy Isten nem áldott meg téged. Ellenkezőleg, ha félreteszed ezeket az érzéseket, hogy keresd az igazságalapelveket, hogy lásd, a kötelességed végzésének folyamatában mely tettek sértették az igazságalapelveket, mely cselekedetek történtek a saját akaratod szerint és egyáltalán nem kapcsolódnak az igazságalapelvekhez, akkor a keresés folyamán rá fogsz jönni, hogy túl sok a saját akaratod, túl sok a képzelgésed. Ha csak ezt a kevés komolyságot ráfordítod, sok problémát fogsz felfedni: „Túlságosan lázadó, túl akaratos, túl arrogáns vagyok! Nem arról van szó, hogy nincs reményem az üdvösségre; az érzéseim pontatlanok. Arról van szó, hogy nem vettem komolyan Isten szavait és nem gyakoroltam az igazságalapelvek szerint. Folyton panaszkodom, hogy Isten nem áld meg engem, nem vezérel engem és részrehajló, de valójában nem ismertem fel, hogy felületes, akaratos és hanyag vagyok a kötelességem végzésében – ez az én hibám. Most már rájöttem: Isten nem részrehajló. Amikor az emberek nem keresik az igazságot, illetve nem járulnak Isten elé, Isten már azzal is jól tesz velük, hogy nem vonja meg tőlük a kötelesség végzésére való jogosultságot; Isten már most is nagyon elnéző e tekintetben. Én mégis úgy éreztem, hogy teli vagyok sérelmekkel, sőt harcoltam és vitatkoztam Istennel. Korábban úgy gondoltam, elég jó vagyok, most azonban látom, hogy ez egyáltalán nem igaz. Amit tettem, az nem alapelvekre épült; az, hogy Isten nem fegyelmezett meg, az Ő kegyelme volt – felismerte a csekély érettségemet!” Efféle keresés révén meg fogsz érteni néhány igazságot, és képes leszel kezdeményezni, hogy aktívan gyakorolj az igazságalapelvekkel összhangban. Lassanként úgy fogod érezni, hogy vannak alapelveid a magaviseletedben és a kötelességed végzésében. Ekkor vajon nem lesz sokkal nyugodtabb a lelkiismereted? „Korábban úgy éreztem, nincs reményem az üdvösségre, de most miért vált egyre halványabbá ez az érzés, ez a tudatosság? Hogyhogy megváltozott ez az állapot? Korábban azt hittem, nincs

reményem; nem csupán negativitás és ellenállás, Istennel szembeni küzdelem volt? Túlságosan lázadó voltam!” Miután aláveted magad, a kötelességed végzése során tudtoddan kívül elkezded majd megérteni néhány alapelvet, és nem hasonlítod többé másokhoz magad; csak arra fogsz összpontosítani, hogy miként kerüld el a felületességet, és miként végezd az alapelvekkel összhangban a kötelességeidet. Anélkül, hogy észrevennéd, nem fogod úgy érezni többé, hogy nem menekülhetsz meg, és nem leszel többé ennek a negatív állapotnak a csapdájában; az alapelvek szerint fogod végezni a kötelességedet, és úgy fogod érezni, hogy normálissá vált a kapcsolatod Istennel. Amikor így érzel, erre gondolsz majd: „Isten nem hagyott el engem; érzem Isten jelenlétét, és érzem Isten útmutatását és áldásait, amikor keresem Istent a kötelességeim végzése közben. Végre úgy érzem, hogy Isten megáld másokat és megáld engem is, és hogy Isten nem részrehajló; úgy tűnik, még mindig van reményem az üdvösségre. Mint kiderült, korábban rossz utat jártam; folyton ímmel-ámmal cselekedtem és vakmerő vétségeket követtem el a kötelességem végzésében, ráadásul azt gondoltam, hogy jól vagyok, éltem a saját kis világomban és csodáltam saját magamat. Most már látom, hogy ez nagy hiba volt! Teljesen az Isten elleni zúgolódás és az Istennek való ellenállás állapotában élni – nem csoda, hogy nem kaptam meg Isten megvilágosítását. Hogy kaphatnám meg Isten megvilágosítását, ha nem az alapelvek szerint cselekszem?” Látod, a gyakorlás két teljesen eltérő módja, az ember saját elgondolásai kezelésének két teljesen eltérő módja végül különböző eredményekre vezet.

Az emberek nem élhetnek az érzéseik szerint az Istenbe vetett hitükben. Az emberek érzései csak múló hangulatok – van bármi közük a sorsukhoz? A tényekhez? (Nincs.) Amikor az emberek eltévelyednek Istentől, amikor egy olyan lelkiállapotban élnek, amelyben félreértik Istent, vagy ellenállnak Istennek, harcolnak Vele és zúgolódnak Ellene, akkor teljesen elhagyták Isten törődését és védelmét, és többé nincs hely a szívükben Isten számára. Amikor az emberek egy ilyen állapotban élnek, nem tehetnek mást, mint hogy a saját érzéseik szerint élnek. Egy jelentéktelen gondolat úgy fel tudja zaklatni őket, hogy nem bírnak enni vagy aludni, egy gondatlan megjegyzés valakitől találgatásba és rémületbe tudja sodorni őket, és akár egyetlen rémálom is negatívvá teheti és rábírhatja őket arra, hogy félreértsék Istent. Amint ez a fajta ördögi körforgás kialakul, az emberek megállapítják, hogy végük van, elveszítettek minden reményt arra, hogy üdvözüljenek, Isten elhagyta őket, és Isten nem fogja megmenteni őket. Minél inkább így gondolkodnak, és minél inkább ilyenek az érzéseik, annál inkább negativitásba merülnek. A valódi ok, amiért az embereknek ilyen érzéseik vannak, az, hogy nem keresik az igazságot, illetve nem gyakorolnak az igazságalapelvek szerint. Amikor történik velük valami, az emberek nem keresik az igazságot, nem gyakorolják az igazságot, és mindig a saját útjukat járják, a saját szálnalmas okosságuk közepette élve. Minden egyes napot azzal töltönek, hogy másokhoz hasonlítják magukat és versengenek velük, irigyelnek és gyűlölnék mindenkit, akit jobbnak gondolnak maguknál, valamint kicsúfolnak és kigúnyolnak bárkit, aki szerintük alattuk van, a Sátán beállítottságában élnek, nem az

igazságalapelvek szerint teszik a dolgokat, és megtagadják, hogy elfogadják bárki tanácsát. Ez végül oda vezet, hogy mindenféle téveszmét, spekulációt és ítéletet alakítanak ki, és az emberek örökösen nyugtalankodnak. Vajon nem ezt érdemlik? Csakis maguk teremhetnek ilyen keserű gyümölcsöt – és igazán megérdemlik. Mi okozza mindezt? Ez azért van, mert az emberek nem keresik az igazságot, túl arrogánsak és önelégültek, folyton a saját elgondolásaik szerint cselekednek, mindig kérkednek és másokhoz hasonlítják magukat, mindig megpróbálnak kitűnni, folyton észszerűtlen követeléseket támasztanak Istennel szemben, és így tovább – mindezek a dolgok azt eredményezik, hogy az emberek fokozatosan eltávolodnak Istentől, újra és újra ellenállnak Istennek és megsértik az igazságot. Végül sötétségbe és negativitásba süllyednek. Az emberek pedig ilyenkor nem igazán érzik saját lázadásukat és ellenkezésüket, még kevésbé lehetséges számukra, hogy helyes hozzáállással közelítsék meg ezeket a dolgokat. Ehelyett panaszkodnak Istenre, félreértik Istent és találgatnak Vele kapcsolatban. Amikor ez megtörténik, az emberek végül felismerik, hogy romlottságuk nagyon mély, ők pedig túlságosan problémásak, így megállapítják, hogy affélék, akik ellenkeznek Istennel, így nem tehetnek mást, mint hogy negativitásba süllyednek és képtelenek kihúzni magukat onnan. Azt hiszik: „Isten visszautasít, Isten nem akar engem. Túlságosan lázadó vagyok, megérdemlem ezt, Isten biztosan nem fog többé megmenteni.” Azt hiszik, hogy mindezek tények. Tényként állapítják meg a találgatásokat a szívükben. Mindegy, ki közli velük az igazságot, annak semmi haszna, nem fogadják el. Azt gondolják: „Isten nem fog megáldani engem, nem fog megmenteni, tehát mi értelme hinni Istenben?” Amikor az Istenbe vetett hitük útja eljut erre a pontra, képesek még hinni az emberek? Nem. Miért nem tudják tovább folytatni? Van itt egy tény. Amikor az emberek negativitása elér egy bizonyos pontot és a szívük tele van ellenállással és panasszal, és egyszer s mindenkorra meg akarják szakítani a kapcsolatot Istennel, akkor ez többé már nem egy olyan egyszerű dolog, mint az, hogy nem félik Istent, nem vetik alá magukat Istennek, nem szeretik az igazságot, és nem fogadják el az igazságot. Akkor mi ez? A szívükben aktívan amellett döntenek, hogy feladják az Istenbe vetett hitüket. Azt gondolják, hogy szégyenletes passzívan kivárni, míg kiiktatják őket, és hogy több méltóság van abban, ha ők döntenek úgy, hogy feladják, ezért átveszik a kezdeményezést, hogy eljuttassák az esélyüket, és maguk vetnek véget a dolgoknak. Az Istenbe vetett hitet rossznak ítélik, úgy ítélik, hogy az igazság képtelen megváltoztatni az embereket, Istent pedig igazságtalannak ítélik, és panaszkodnak Rá, amiért nem menti meg őket: „Olyan szorgalmas vagyok, oly sokkal több nehézséget szenvedek el másoknál és oly sokkal nagyobb árat fizetek, mint bárki más, őszintén végzem a kötelességemet, és Isten mégsem áldott meg engem. Most már tisztán látom, hogy Isten nem kedvel engem, hogy Isten egyenlőtlenül bánik az emberekkel.” Van merszük az Istennel kapcsolatos kételyeiket Isten elítélésévé és istenkáromlássá fordítani. Amikor ez a tény alakot ölt, vajon tudják-e folytatni az Istenbe vetett hit útját? Mivel lázadnak Isten ellen és szembeszállnak Istennel, és egyáltalán nem fogadják el az igazságot, sem

magukon nem gondolkodnak el egyáltalán, tönkremennek. Hát nem észszerűtlen az, ha valaki saját kezdeményezésére elhagyja Istent, majd panaszkodik, hogy Isten nem áldja meg, illetve nem mutat kegyelmet iránta? Mindenki maga választja meg a saját útját és maga jár rajta; senki sem teheti meg helyette. Arról van szó, hogy te egy zsákutcát választottál, elhagytad Istent és elutasítottad Őt. Kezdetből a végéig, Isten sosem mondta, hogy nem akar téged, vagy hogy lemondott rólad, illetve hogy nem hajlandó megmenteni téged; te határoltad be Istent a saját feltevéseid alapján. Ha valóban hinnél Istenben, és akkor is hinnél Istenben, ha Ő nem akarna téged, és továbbra is hinnél Istenben és folytatnád szavainak olvasását, és akkor is elfogadnád az igazságot és normálisan végeznéd a kötelességeidet, ha utálna téged, akkor ki korlátozhatna vagy állíthatna le téged? Nem a saját döntéseidről és törekvéseidről szól az egész? Te magad vagy híján a hitnek, megfordulsz, hogy panaszkodj Istenre; ez észszerűtlenség. Nem tartod fenn a kapcsolatodat Istennel és azon vagy, hogy tönkretedd; ha egyszer megtörik, helyre lehet-e állítani? Egy törött tükröt nehéz újra összerakni, és még ha össze is rakják, a repedés akkor is ott lesz. Most, hogy a kapcsolat megtört, sosem lehet visszaállítani az eredeti állapotára. Ezért bármilyen környezettel találkoznak is az emberek az Istenben vetett hitük során, meg kell tanulniuk alávetni magukat és keresniük kell az igazságot – csak ekkor állhatnak meg szilárdan. Ha az út végéig akarod követni Istent, létfontosságú, hogy törekedj az igazságra; akár a kötelességeid végzésében, akár bármi más tevékenységben lényeges, hogy megérted az igazságalapelveket, valamint gyakorold és megvalósítsd őket, mivel az igazság megértésének folyamata és az igazságalapelvek szerinti gyakorlás révén ismered meg Istent, érted meg Istent, fogod fel Istent, és fogod fel Isten szándékait, ami lehetővé teszi, hogy Vele összeférhetővé válj és elnyerd az Ő lényegének megértését és elfogadását. Ha nem ülteted a gyakorlatba az igazságalapelveket és csak a saját akaratod szerint cselekszel, illetve végzed a kötelességeidet, sosem kerülsz majd kapcsolatba az igazsággal. Mit jelent az, hogy sosem kerülsz kapcsolatba az igazsággal? Azt jelenti, hogy sosem kerülsz majd kapcsolatba Isten mindennel szemben tanúsított hozzáállásával, az Ő követelményeivel, illetve az Ő gondolataival; az pedig még kevésbé valószínű, hogy kapcsolatba kerülnél Isten természetével és lényegével, amint az az Ő munkájában feltárul. Ha nem sikerül kapcsolatba kerülnöd Isten munkájának e tényeivel, az Istenről alkotott felfogásod örökké emberi képzelődésekre és elképzelésekre korlátozódik majd. A képzelődések és az elképzelések tartományában marad, és soha nem fog Isten lényegéhez és valódi természetéhez igazodni. Ily módon nem leszel képes igazán felfogni Istent.

Kötelességeik végzése folyamán az emberek gyakran tapasztalnak meg negatív és lázadó állapotokat. Ha képesek keresni az igazságot és az igazságalapelveket használni ezeknek a problémáknak a kezeléséhez és megoldásához, a negatív érzelmeik nem fognak panaszba, ellenállásba, dacba, zúgolódásba, sőt akár istenkáromlásba fordulni. Ha azonban az emberek kizárólag a saját kicsinyes okosságukra, emberi önuralomra, emberi erőfeszítésre, szorgalomra, a testük fegyelmezésére és más hasonló megközelítésekre

hagyatkozva foglalkoznak ezekkel a dolgokkal, akkor ezek az emberi képzelődések, ítéletek és feltételezések előbb-utóbb Istennel szembeni panaszokká, daccá, ellenállássá, zúgolódássá, sőt istenkáromlássá válnak. Amikor az emberek ilyen negatív érzelmek csapdájába esnek, hajlamosak engedetlenséget, elégedetlenséget és panaszokat megfogalmazni Istennel szemben, más hasonló érzések és gondolatok mellett. Amikor idővel ezek a gondolatok felhalmozódnak az emberekben, és ők továbbra sem keresik az igazságot, illetve nem használják az igazságot, hogy megoldják őket, az engedetlenségük, az elégedetlenségük és a panaszaik dacba fordulnak; lázadó viselkedést vesznek fel: például felületesen végzik a kötelességeiket, illetve szándékosan zavarják és szabotálják a gyülekezet munkáját egyéb negatív viselkedésformák között, hogy kifejezzék az engedetlenségüket és az elégedetlenségüket, és ezzel elérik abbéli céljukat, hogy dacoljanak Istennel. Egyesek rombolják és zavarják mások kötelességvégzését. A tetteik mögötti jelentés a következő: „ha én nem tehetem a kötelességemet, vagy ha isten nem áld meg engem a kötelességemben, gondoskodni fogok róla, hogy egyikőtök se végezhesse jól a kötelességét!” – majd elkezdnek zavart kelteni. Egyesek szavakon keresztül teszik ezt, míg mások tettekkel lépnek fel. Miféle dolgokat tehetnek azok, akik a cselekedeteikkel zavarják másokat? Például szándékosan letörölhetnek fájlokat valaki más számítógépéről, hogy hatást gyakoroljanak a kötelessége eredményeire, vagy szándékosan zavarhatják az online összejöveteleket. Ez az, amikor ördögök és Sátánok zavarják az embereket. Az emberek nem értik: „Hogy csinálhat egy ilyen idős ember ilyen csúnya dolgokat? Végül is nem tinédzser; hogy követhet el még mindig efféle csínyeket?” Az a helyzet, hogy az emberek a harmincas, negyvenes, ötvenes vagy hatvanas éveikben is képesek ilyesmikre. Ezek a különféle viselkedésformák felfoghatatlanok; nem egy lelkiismerettel és értelemmel bíró ember, hanem ördögök és Sátánok tettei. Látván, hogy nem befolyásol másokat és nem éri el a céljait, az efféle ember aztán az összejövetelek során, illetve olyankor fog negativitást árasztani és zavart kelteni, amikor sokan vannak jelen. Amikor tetteken keresztül elkezd árasztani az elégedetlenségét, már nehéz irányítani a helyzetet; igen nehéz megzabolázni őt, ha pedig a helyzet kibontakozása folytatódik, az csak fokozódhat, természetét tekintve pedig egyre súlyosabbá válik. Nem csupán zavart kelt a tetteivel, hanem különféle eszközöket és módszereket is bevet, agresszív és ítélkező nyelvezetet használ, hogy megzavarjon másokat a kötelességeik végzése közben. Attól függetlenül, hogy eléri-e a célját, utána ellenáll Istennek a szívében; nem olvassa Isten szavait és nem tanul himnuszokat, és nem hajlandó semmilyen, Isten szavaival, illetve az igazsággal kapcsolatos könyvet olvasni. Mit csinál otthon? Regényeket olvas, tévésorozatokot néz, főzési technikákat tanul, sminkelést és hajformázást tanulmányoz... Az összejövetelek során nem közli az Isten szavaival kapcsolatos megértését, és arról sem beszél, hogy miként kell megszüntetni a romlott beállítottságokat és a romlottság megnyilatkozásait. Amikor mások beszélnek, szándékosan eltereli a beszélgetést, bárki is beszél, belevág, szándékosan témát vált és így tovább, és folyton olyan dolgokat mond, amelyek

aláásnak és zavarnak. Miért viselkedik így? Az ok abbéli hitében rejlik, hogy nincs reménye az üdvösségre, ami arra készteti, hogy feladja és gondatlanul kezdjen cselekedni; keres néhány társat, mielőtt kitakarítják, illetve kizárják a gyülekezetből – ha ő nem lehet áldott, gondoskodik róla, hogy mások se lehessenek. Miért gondolkodik így? Azt hiszi, hogy az Isten, akiben a bizodalma van, nem olyan, mint az isten, akit kezdetben elképzelt; nem szereti annyira az embereket, ahogyan ő elképzelte, és nem is olyan igazságos, és nyilvánvalóan nem oly őszintén odaadó az emberek iránt, ahogyan ő elképzelte. Isten szeret másokat, ám őt nem; Isten megment másokat, ám őt nem. Most, hogy nem lát reményt önmaga számára és úgy érzi, hogy nem üdvözülhet, feladja és gondatlanul kezd cselekedni. Ez azonban nem minden; másokkal is láttatni akarja, hogy mivel számára nincs remény, mások számára sincs remény, és csak akkor elégedett, ha elérte, hogy mindenki feladja az Istenbe vetett hitét és elforduljon a hitétől. Ezzel a következő a célja: „Ha én nem kaphatom meg a menny királyságának áldásait, jobb, ha ti még csak nem is álmodtok arról, hogy elnyeritek!” Miféle nyomorult egy ilyen ember? Hát nem ördög? Ördög, aki a pokol felé tart, és aki másoknak is megtiltja, hogy higgyenek Istenben és belépjenek a menny királyságába; egyenesen egy zsákutcába menetel! Senki nem viselkedhet így, akinek van egy kis lelkiismerete és egy kicsit is istenfélő szíve; ha valóban nagy gazságot követ el és felfedik, ami miatt úgy érzi, hogy nincs reménye többé, továbbra is azon lesz, hogy segítsen másoknak boldogulni, engedi, hogy mások buzgón higgyenek Istenben és ne kövessék az ő példáját. Talán így szól: „Túl gyenge vagyok, erősek a testi vágyaim, túlságosan beleszerettem a világba. Ez saját hibám; megérdemlem! Ti legyetek továbbra is buzgó hívek; ne hagyjátok, hogy befolyásoljalak titeket. Az összejövedelekek során majd őrt állok, és ha a nagy vörös sárkány rendőrsége belép a faluba, figyelmeztetni foglak titeket.” Bárkinek, akiben van egy fikarcnyi emberi mivolt, legalább ennyit meg kellene tennie, és nem szabadna zavarnia mások igazságra való törekvését. Az emberi mivolt híján lévők azonban, amikor a dolgok nem az elképzeléseik szerint mennek, vagy amikor azt látják, hogy a testvérek lenézik őket és eltávolodnak tőlük, úgy érzik, hogy Isten felfedte és kiiktatta őket, hogy nincs reményük az üdvösségre. Amikor ilyen elgondolásokat és gondolatokat táplálnak, feladják és gondatlanul kezdenek cselekedni, negativitást árasztva és lelkifurdalás nélkül zavarva a gyülekezeti életet. Milyen emberek tesznek ilyet? Hát nem ördögök? (De igen.) Kell-e udvariasságot tanúsítani azok iránt, akik ördögök? (Nem.) Akkor hogyan kell ezt kezelni? A következőt mondod: „Eljössz az összejövedelekre, ám sem Isten szavait nem olvasod, sem az igazságot nem fogadod el. Akkor minek vagy itt? Azért, hogy zavarásokat okozz, nem igaz? Azt hiszed, nincs reményed az üdvösségre; ami azt illeti, mi sem érezzük úgy, hogy nekünk sok reményünk lenne, ám igyekszünk. Hisszük, hogy Isten nem részrehajló, hogy szavahihető, hogy őszinte a szíve az emberek megmentését illetően, és hogy az Ő szíve nem változik. Amíg van egy cseppnyi remény, mi nem fogjuk feladni. Nem leszünk állandóan negatívak és nem fogjuk félreérteni Istent, mint te. Álmodsz, ha azt hiszed, hogy megzavarhatsz vagy visszatarthatsz minket! Ha

makacsul kitartasz, így hiszel a továbbiakban és továbbra is rosszindulatúan zavarni akarsz minket, akkor ne hibáztass minket azért, mert durvák vagyunk veled. Mától kezdve ki vagy takarítva; nincs többé helyed a gyülekezetben. Most pedig tűnés!” Ily módon nem kezelték vajon a problémát? Egyszerű; csupán néhány szó, és kitisztították őket. Ilyen egyszerű dolog ez! Miért kell így kezelni? Azért, mert az ilyen emberek természetlényege nem tud változni; nem fogják elfogadni az igazságot. Azt hiszik, nincs reményük az üdvösségre; Isten nem mondta ezt, sem a testvérek nem mondták, ők mégis gonoszságot követnek el és zavart keltenek ily módon. Mit tesznek majd, ha egy napon valóban kizárják őket gonoszság elkövetéséért és a gyülekezet munkájának zavarásáért, vagy ha Isten megfegyelmezi őket, amiért nem törekednek az igazságra? Isten ellenségeivé válhatnak, bosszút szomjazhatnak? Igen valószínű! Jó, hogy felfedik ezeket az embereket, mielőtt bármilyen gaztettet vinnének véghez vagy bármilyen nagy gonoszságot követnének el. Ez Isten munkája; Isten felfedte őket. Most már épp helyénvaló kitakarítani őket; a többiek még nem szenvedtek semmilyen veszteséget. Így kezelni ezt időszerű és megfelelő; mindenki tisztánlátásra tesz szert, a gonosz emberekkel pedig elbánnak. Megfelelően betöltötték a szerepüket ellenpontként.

Alapvetően ezek a negativitást árasztó emberek különféle állapotai és megnyilvánulásai. Amikor nem teljesül a státusz, a hírnév és a nyereség hajszolása iránti vágyuk, amikor Isten olyasmit tesz, ami ellenkezik az elképzeléseikkel és a képzelődéseikkel, az érdekeiket érintő dolgokkal, akkor az engedetlenség és az elégedetlenség érzéseibe gabalyodnak. Amikor pedig ilyen érzéseik vannak, az elméjük elkezd kifogásokat, ürügyeket, igazolásokat, védekezéseket és más panaszos gondolatokat gyártani. Ekkor nem dicsérik Istent és nem vetik alá magukat Neki, az igazságot pedig még kevésbé keresik, hogy megismerjék önmagukat; ehelyett harcolnak Istennel az elképzeléseiket, képzelődéseiket, gondolataikat és szempontjaikat, illetve a hevességüket felhasználva. És miként harcolnak Istennel? Terjesztik az engedetlenséget és elégedetlenséget hordozó érzéseiket, ennek segítségével világossá téve Isten számára a gondolataikat és a szempontjaikat, megpróbálva rávenni Istent, hogy az ő akaratuk és az ő követeléseik szerint cselekedjen a kívánságaik kielégítése érdekében; az érzéseik csak ekkor csillapodnak. Isten különösen sok igazságot mond ki, hogy megítélje és megfenyítse az embereket, hogy megtisztítsa a romlott beállítottságaikat, hogy megmentse az embereket a Sátán befolyásától, és ki tudja, hány ember áldottságról szóló álmát nyirbálták meg ezek az igazságok, összetörve abbéli ábrándjukat, hogy felvitetnek a menny királyságába, amiben éjt nappallá téve reménykedtek. Minden tőlük telhetőt meg akarnak tenni a dolgok megváltoztatásáért – ám tehetetlenek, a negativitás és a neheztelés csak katasztrófába taszíthatja őket. Engedetlenség mindazzal szemben, amit Isten elrendezett, mivel az, amit Isten tesz, ellentétben áll az elképzeléseikkel, az érdekeikkel és a gondolkodásukkal. Különösen akkor, amikor a gyülekezet a tisztítás munkáját végzi és sok embert kiiktat, ezek az emberek azt gondolják, hogy Isten nem menti meg őket, hogy visszautasította őket, és hogy igazságtalanul bánnak velük, így

aztán egyesülnek, hogy dacoljanak Istennel; tagadni fogják, hogy Isten az igazság, tagadni fogják Isten identitását és lényegét, valamint tagadni fogják Isten igazságos természetét. Természetesen Isten mindenek feletti szuverenitásának tényét is tagadni fogják. És milyen eszközökkel tagadják mindezt? Dac és ellenállás révén. A burkolt célzás a következő: „Amit Isten tesz, az ellentmond az én elképzeléseimnek, úgyhogy nem vetem alá magam, nem hiszem, hogy te vagy az igazság. Zúgolódní fogok ellened, és terjeszteni fogom ezeket a dolgokat a gyülekezetben és az emberek között! Azt mondok, amit csak akarok, és nem érdekelnek a következmények. Szólásszabadságom van; nem hallgattathatsz el – elmondom, amit akarok. Mit tehetsz?” Amikor ezek az emberek ragaszkodnak ahhoz, hogy hangot adjanak a hibás gondolataiknak és szempontjaiknak, a saját megértésükről beszélnek vajon? Az igazságról beszélnek vajon? Egyáltalán nem. Negativitást terjesztenek; eretnekségeknek és téveszméknek adnak hangot. Nem próbálják megismerni a saját romlottságukat vagy leleplezni azt; nem leplezik le az általuk tett dolgokat, amelyek hadilábon állnak az igazsággal, sem az általuk elkövetett hibákat nem leplezik le. Ehelyett minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy észszerűsítsék és védelmezzék a hibáikat, bizonyítandó az igazukat, ugyanakkor abszurd következtetést is levonnak, valamint negatív és eltorzult nézőpontokat, illetve kiforgatott érveket és eretnekségeket hangoztatnak. Az Isten választott népére gyakorolt hatás a gyülekezetben az, hogy félrevezessék és megzavarják őket; egyeseket akár a negativitás és a zavarodottság állapotába is taszíthatnak. Ezek mind a negativitást árasztó emberek által okozott kedvezőtlen hatások és zavarások. Ezért a beszédükkel és a viselkedésükkel együtt meg kell fékezni azokat, akik negativitást árasztanak – nem szabad elnézni vagy engedni nekik. A gyülekezetnek legyenek megfelelő módszerei és alapelvei ezeknek az embereknek a kezelésére. A testvéreknek egyrészt fel kell ismerniük ezeket az embereket és a negatív megjegyzéseiket. Másrészt, amikor Isten választott népe tisztánlátással bír, a gyülekezetnek haladéktalanul ki kell takarítani vagy ki kell zárnia ezeket az egyéneket az igazságalapelvekkel összhangban, megakadályozandó, hogy több embert befolyásoljanak és zavarjanak. Ezzel zárjuk a negativitás árasztásának különféle vetületeiről szóló beszélgetésünket.

C. A negativitás elosztatásának alapelvei és útjai

Az embereknek sátáni természetük van; sátáni beállítottsággal élve nehéz elkerülni a negatív állapotokat. A negativitás különösen akkor válik általános jelenséggé, amikor valaki nem érti az igazságot. Mindenkinek vannak negatív pillanatai; egyeseknek gyakrabban, másoknak ritkábban, egyeseknek hosszabb, másoknak pedig rövidebb időn át. Az emberek érettsége eltérő, ahogyan a negativitásuk állapota is. A nagyobb érettséggel rendelkezők csak akkor válnak valamelyest negatívvá, amikor próbatételekkel néznek szembe, míg a csekélyebb érettséggel rendelkezők, akik még mindig nem értik az igazságot, képtelenek felismerni, amikor mások elképzeléseket terjesztenek vagy képtelenségeket beszélnek; megzavarhatják, befolyásolhatják őket és negatívvá

válhatnak. Bármilyen felmerülő probléma a negativitásukhoz vezethet, akár említésre sem érdemes jelentéktelen dolgok is. Hogyan kellene megoldani a gyakori negativitás e problémáját? Ha valaki nem tudja, miként kell keresni az igazságot, nem tudja, miként kell enni és inni Isten szavait, illetve imádkozni Istenhez, akkor az nagyon problémássá válik; ő csak a testvérek támogatására és segítségére hagyatkozhat. Ha senki sem tud segíteni, vagy ha nem tudja elfogadni a segítséget, olyan negatív maradhat, hogy nem tud talpra állni, sőt akár a hittel is felhagyhat. Nézzétek, igen veszélyes, ha valakinek folyton elképzelései vannak és könnyen negatívvá válik. Az ilyen emberekkel bárhogyan is közlik az igazságot, azt nem fogadják el, folyton ahhoz ragaszkodnak, hogy a saját elképzeléseik és képzelődéseik helyesek; rendkívül bajos emberek. Bármennyire negatív is vagy, a szívedben meg kell értened, hogy az, hogy vannak elképzeléseid, nem jelenti azt, hogy azok igazodnak az igazsághoz; azt jelenti, hogy gond van a felfogásodban. Ha van egy kis józan eszed, nem szabad terjesztened ezeket az elképzeléseket; ez a legkevesebb, amit az embereknek be kell tartaniuk. Ha van benned egy kevés istenfélő szív és be tudod ismerni, hogy Isten követője vagy, keresned kell az igazságot, hogy eloszlasd az elképzeléseidet, aláveds magad az igazságnak, és ne bomlassz és kelts zavart. Ha ezt nem tudod megtenni és ragaszkodsz ahhoz, hogy elképzeléseket terjessz, akkor elveszítetted a józan eszed; szellemileg abnormális vagy, démonok szálltak meg és nem vagy ura önmagadnak. A démonoktól uralva mondd ki és terjeszted ezeket az elképzeléseket, bármi áron – nincs mit tenni, ez a gonosz szellemek műve. Ha van némi lelkiismereted és józan eszed, képesnek kell lenned megtenni a következőt: nem terjesztesz elképzeléseket és nem zavarod a testvéreket. Még ha negatívvá is válsz, akkor sem szabad olyasmit tenned, ami árt a testvéreknek; egyszerűen végezd jól a kötelességedet, végezd megfelelően a tennivalódat, valamint gondoskodj arról, hogy túljuss az önvádon – ez a magaviselet minimumkövetelménye. Még ha időnként negatív is vagy, ám semmi olyat nem tettél, amivel átlépted volna a határokat, Isten nem fog felhajtást csinálni a negativitásodból. Amíg van lelkiismereted és józan eszed, és képes vagy imádkozni Istenhez és Rá hagyatkozni, valamint keresni az igazságot, végül meg fogod érteni az igazságot és meg fogsz változni. Ha jelentős eseményekkel nézel szembe, mint például, hogy elbocsátanak vagy kiiktatnak, mert vezetőként nem végeztél valódi munkát, és úgy érzed, nincs remény az üdvösségre és negatívvá válsz – olyannyira negatívvá, hogy nem tudsz talpra állni, és úgy érzed, hogy elítéltek és megátkoztak, valamint félreértéseket és panaszokat fogalmazol meg Istennel szemben – mit kell tenned? Ez nagyon egyszerűen kezelhető: keress olyan embereket, akik értik az igazságot, hogy beszéljess és keress velük, és öntsd ki a szíved ezeknek az embereknek. Ami még fontosabb: járulj Isten elé, hogy őszintén imádkozz a negativitásodról és a gyengeségedről, valamint egyesével olyan dolgokról, amelyeket nem értesz és amelyeken nem tudsz úrrá lenni – beszéljess Istennel, ne rejtj el semmit. Ha vannak kimondhatatlan dolgok, amelyeket nem tudsz másoknak kifejezni, akkor még sürgetőbb, hogy Isten elé járulj imádkozni. Egyesek megkérdezik: „Nem

kárhoztatáshoz vezet az, ha beszélek erről Istennek?” Hát nem tettél már sok olyan dolgot, ami ellenkezik Istennel és kivívja az Ő kárhoztatását? Miért aggódnál emiatt az egy további dolog miatt? Azt hiszed, hogy ha nem beszélsz róla, Isten nem fogja tudni? Isten minden gondolatodat tudja. Beszélj nyíltan Istennel, öntsd ki a szívedet, őszintén tárd Elé a problémáidat és az állapotaidat. A gyengeségedet, a lázadó mivoltodat, sőt akár a panaszaidat is mind elmondhatod Istennek; még az is rendben van, ha zsörtölődni akarsz – Isten nem fogja elítélni ezt. Miért nem ítéli el Isten? Isten ismeri az ember érettségét; még ha nem is beszélsz Vele, Ő akkor is ismeri az érettségedet. Az, ha beszélsz Istennel, egyrészt lehetőség számodra, hogy teljesen kitárulkozz és megnyílj Istennek. Más tekintetben pedig az Istenhez való hozzáállásodat és a Neki való alávetettségedet is megmutatja; legalább azt megláttatod Istennel, hogy a szíved nem zárkózik el Előle, csupán gyenge vagy és nincs elég érettséged ahhoz, hogy úrrá légy ezen a dolgon, ennyi az egész. Nem áll szándékodban dacolni; az a hozzáállásod, hogy alávesd magad; csupán arról van szó, hogy túl csekély az érettséged és nem tudod viselni ezt a dolgot. Amikor teljesen megnyitod a szívedet Istennek és képes vagy megosztani Vele a legmélyebb gondolataidat, akkor, bár lehet gyengeség és panaszok, sőt sok negatív dolog abban, amit mondasz, van ebben egy dolog, ami helyes: elismered, hogy romlott a beállítottságod, elismered, hogy teremtett lény vagy, nem tagadod Isten teremtetői identitását, és azt sem tagadod, hogy a közötted és Isten között fennálló viszony egy teremtett lény és a Teremtő viszonya. Rábízod Istenre azokat a dolgokat, amelyeken a legnehezebbnek találsz felülkerekedni, azokat a dolgokat, amelyek a leginkább gyengévé tesznek, és az összes legbensőbb érzésedről beszélsz Istennek – ez megmutatja a hozzáállásodat. Egyesek így szólnak: „Egyszer imádkoztam Istenhez, és Ő nem szüntette meg a negativitásomat. Még mindig nem tudok úrrá lenni rajta.” Nem számít; csak buzgón keresned kell az igazságot. Függetlenül attól, hogy mennyit értesz, Isten fokozatosan megerősít majd téged, és nem leszel többé olyan gyenge, mint kezdetben. Lehet bármennyi gyengeség vagy negativitás benned, illetve lehet bármennyi panaszod és negatív érzelmed, beszélj Istennel; ne kezeld Istent kívülállóként. Bárki előtt titkolhatsz dolgokat, Isten előtt ne rejtj el semmit, mivel Isten az egyetlen támaszod és az egyetlen üdvösséged is. Ezek a problémák csak azzal oldhatók meg, ha Isten elé járulsz; emberekre hagyatkozni hasztalan. Ezért amikor negativitással és gyengeséggel néznek szembe, azok a legokosabbak, akik Isten elé járulnak és Rá hagyatkoznak. Csak az ostoba és makacs emberek távolodnak el Istentől, kerülik Őt még jobban és szervezkednek a saját fejükben, amikor jelentős és kritikus eseményekkel néznek szembe és ki kell öntenüik a szívüket Istennek. És mi a lényege ennek az egész szervezkedésnek? A negativitásuk és a panaszaik dacba fordulnak, a dac pedig Istennel szembeni ellenállássá és zúgolódássá változnak; ezek az emberek teljességgel összeegyeztethetetlené válnak Istennel, az Istennel való kapcsolatuk pedig teljesen megtörik. Ugyanakkor, ha akkor is képes vagy amellett dönteni, hogy Isten elé járulsz, hogy keresd az igazságot, és amellett döntesz, hogy aláveted magad Isten vezénylésének és

intézkedéseinek és igazi alávetett hozzáállást választasz, amikor ilyen negativitással és gyengeséggel nézel szembe, akkor, látván, hogy olyankor is őszintén alá akarod vetni magad Neki, amikor negatív és gyenge vagy, Isten tudni fogja, miként vezéreljen és vezessen ki a negativitásodból és a gyengeségedből. Ezeket a tapasztalatokat követően valódi hitet fogsz kialakítani Istenben. Úgy fogod érezni, hogy bármilyen nehézségekkel nézel is szembe, amíg keresed Istent és várakozol Rá, Ő el fogja rendezni a kiutat számodra anélkül, hogy tudnál róla, és megláttatja veled, hogy anélkül, hogy egyáltalán ráébredtél volna, a helyzetek megváltoztak, ami nem tesz többé gyengévé, hanem megerősít és fokozza a hitedet Istenben. Amikor elgondolkodsz ezeken az eseményeken, azt fogod érezni, hogy milyen gyerekes is volt az akkori gyengeséged. Ami azt illeti, az emberek épp ilyen gyerekesek, és Isten támogatása nélkül soha nem érnének meg a gyerekességükből és a tudatlanságukból. Az ember élete csak azáltal, csak az afféle tapasztalás által növekszik és érik, majd növekszik fel teljesen egy felnőtt érettségévé, hogy e dolgok megtapasztalásának folyamatában az ember fokozatosan elfogadja Isten szuverenitását és aláveti magát annak, pozitívan és aktívan néz szembe ezekkel a tényekkel, keresi az alapelveket, keresi Isten szándékait, többé nem kerüli Istent, nem távolodik el Tőle és nem is lázadó Istennel szemben, hanem egyre inkább alávetetté válik egyre kevesebb lázadással, egyre közelebb kerül Istenhez, és egyre inkább képes alávetni magát Istennek.

Miként kell az embernek kezelnie és eloszlatnia a negatív állapotokat? Nem kell félni a negativitástól; a lényeg a józan ész megléte. Hát nem könnyű ostobán viselkedni, amikor az ember állandóan negatív? Amikor az ember negatív, amikor panaszkodik vagy lemond önmagáról, és mindenféle józan ész nélkül beszél és cselekszik – hát nem befolyásolja ez a kötelessége végzését? Ha valaki át tudja adni magát a kétségbeesésnek és belemerül a negativitásba, az nem Isten elárulása vajon? A súlyos negativitás olyan, mint az elmebetegség, valamelyest ahhoz hasonlít, amikor az embert démonok szállják meg; a józan ész hiányát jelenti. Az, ha valaki nem keresi az igazságot a megoldásokért, valóban veszélyes. Amikor az emberek negatívak, ha teljességgel híján vannak az istenfélő szívnek, könnyen elveszítik a józan eszüket; körbejárnak, terjesztve a negativitásukat, az elégedetlenségüket és az elképzeléseiket. Ez szándékos szembeszállás Istennel és igen könnyedén akadályozhatja és megzavarhatja a gyülekezet munkáját, túl borzasztó következmény ahhoz, hogy belegondoljunk, és igen könnyen lehet, hogy Isten visszautasítja őket. Ha azonban az ember a negativitása közepette képes keresni az igazságot, megőrzi istenfélő szívét, nem beszél negatívan és nem is terjeszti a saját negativitását és elképzeléseit, valamint megőrzi az Istenbe vetett hitét és az alávetett viszonyulását Hozzá, akkor az ilyen ember könnyen felemelkedhet a negativitásból. Mindenkinek vannak negatív pillanatai; ezeknek csak az intenzitása, az időtartama és az okai különbözőek. Egyesek általában nem negatívak, hanem akkor válnak azzá, amikor valamiben kudarccal vagy megingással szembesülnek; mások jelentéktelen dolgok miatt negatívvá válhatnak, akár csak azért is, ha valaki olyasmit

mond, amivel megsérti a büszkeségüket. Egyesek pedig kissé kedvezőtlen körülmények miatt válnak negatívvá. Értik az ilyen emberek, hogy miként kell élni az életet? Van rálátásuk? Megvan bennük egy normális ember széleslátókörűsége és nagylelkűsége? Nincs. A körülményektől függetlenül – amíg valaki a romlott beállítottságai közepette él, gyakran fog bizonyos negatív állapotokba kerülni. Persze ha valaki érti az igazságot és átlátja a dolgokat, egyre ritkábbak lesznek a negatív állapotai, és amint az érettsége növekszik, fokozatosan eltűnik majd a negativitása, míg végül teljesen a semmibe vész. Azoknak, akik nem szeretik az igazságot, akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot, egyre több negatív érzelmük, negatív állapotuk, valamint negatív gondolatuk és attitűdjük lesz, amelyek minél inkább felhalmozódnak, annál súlyosabbá válnak, ha pedig egyszer eluralják őket ezek a dolgok, nem tudnak majd talpra állni, ami nagyon veszélyes. A negativitás haladéktalan elosztatása ezért kulcsfontosságú. A negativitás elosztatásához az embernek proaktívan keresnie kell az igazságot; olvasnia kell Isten szavait és elmélkednie kell rajtuk, miközben az, ha fenntartja a nyugalom állapotát az Ő jelenlétében, elvezeti ahhoz, hogy megvilágosodást és a megvilágítást nyerjen, lehetővé téve számára, hogy megértse az igazságot és átlássa a negativitás lényegét, és így megoldja a negativitás problémáját. Ha továbbra is a saját elképzeléseidhez és indokaidhoz ragaszkodsz, akkor rendkívül ostoba vagy, és meg fog ölni az ostobaságod és a tudatlanságod. Ettől függetlenül a negativitás elosztatásának proaktívnak, nem pedig passzívnak kell lennie. Egyesek azt hiszik, hogy amikor a negativitás felmerül, egyszerűen csak figyelmen kívül kell hagyniuk; amikor ismét boldognak érzik magukat, a negativitásuk természetesen örömbé fordul. Ez ábránd: az igazság keresése és elfogadása nélkül a negativitás nem szűnik meg automatikusan. Még ha meg is feledkezel róla és semmit sem érzel a szívedben, az sem jelenti azt, hogy a negativitásod lényegi okát megoldottad. Amikor felmerülnek a megfelelő körülmények, ismét fel fog lobbanni, ami általános jelenség. Ha az ember okos és van józan esze, azonnal keresnie kell az igazságot, amint a negativitás felmerül, és az igazság elfogadásának módszere segítségével el kell osztatnia azt, ezzel gyökerestül megoldva a negativitás problémáját. Akik gyakran negatívak, mindannyian azért azok, mert nem tudják elfogadni az igazságot. Ha nem fogadod el az igazságot, úgy fog ragaszkodni hozzád a negativitás, mint egy ördög, minek köszönhetően folyamatosan negatív leszel, az engedetlenség, elégedetlenség és az Isten iránti panasz érzése alakul ki benned, míg azon nem kapod magad, hogy ellenállsz Istennek, harcolsz és lázongsz Isten ellen – ekkor jön el az, hogy mindennek végére érsz majd, a rút arcod pedig lelepleződik. Az emberek elkezdnek leleplezni, boncolgatni és jellemezni téged, és csak most, a zord valósággal szembesülve kezdenek folyni a könnyeid; ekkor aztán összeomlasz és kétségbeesésedben verni kezded a melledet – nincs más hátra számodra, mint hogy elfogadd Isten büntetését! A negativitás nem csupán gyengíti az embereket, hanem arra is készteti őket, hogy panaszkodjanak Istenre, megítéljék Istent, tagadják Istent, sőt akár közvetlenül harcoljanak és zúgolódjanak Isten ellen. Ezért ha valaki negativitásának az elosztatása

késlekedik, ha egyszer istenkáromló szavakat fed fel és sérti Isten természetét, a következmények nagyon súlyosak. Ha egyetlen esemény, mondat, illetve gondolat vagy nézőpont miatt negativitásba merülsz és panaszokat dédelgetsz, az azt mutatja, hogy a dologról szóló megértésed torzult, hogy elképzeléseid és képzelődéseid vannak róla; a dologról alkotott nézeteid biztosan nem felelnek meg az igazságnak. Ezen a ponton keresned kell az igazságot és helyesen kell szembenézned vele, igyekezve, hogy mielőbb gyorsan korigáld ezeket a téves elképzeléseket és elgondolásokat, és ne engedd, hogy ezek az elképzelések gúzsba kössenek és félreirányítsanak egy engedetlen, elégedetlen és Istenre neheztelő állapotba. A negativitás haladéktalan elosztatása kulcsfontosságú, a teljes elosztatása pedig szintén nagyon fontos. A negativitás elosztatásának legjobb módja természetesen az, ha az ember keresi az igazságot, többet olvassa Isten szavait, és Isten elé járul, hogy keresse az Ő megvilágosítását. Időnként átmenetileg képtelen lehetsz arra, hogy változtass a gondolataidon és a nézőpontjaidon, de legalább annyit tudnod kell, hogy tévedsz, és hogy ezek a gondolataid eltorzultak. Ily módon a minimális eredmény az lesz, hogy ezek a téves gondolatok és nézőpontok nem fogják befolyásolni a hűségedet a kötelességed végzésében, nem lesznek hatással az Istennel való kapcsolatra, és nem lesznek hatással arra, hogy Isten elé járulj, hogy megnyisd a szívedet és imádkozz – legalább ezt az eredményt el kell érni. Amikor elnyel a negativitás és engedetlen és elégedetlen vagy, valamint panaszokat dédelgetsz Istennel szemben, ám nem akarod keresni az igazságot a megoldás érdekében, úgy véltve, hogy az Istennel való kapcsolataid normális, miközben valójában a szíved távol van Istentől és nem akarod többé olvasni az Ő szavait, illetve imádkozni, nem vált vajon súlyossá a probléma? Így szólsz: „Bármennyire negatív vagyok is, a kötelességem végzésében nincs akadály és nem hagytam el a munkámat. Hűséges vagyok!” Megalapozottak ezek a szavak? Ha gyakran vagy negatív, az nem romlott beállítottság kérdése; súlyosabb problémák vannak: elképzeléseid vannak Istenről, félreérted Őt és gátakat építettél magad és Isten közé. Ha nem keresed az igazságot ennek megoldása érdekében, az nagyon veszélyes. Hogyan gondoskodhat valaki arról, hogy mindvégig hűségesen és felületesség nélkül végezze a kötelességét, ha gyakran negatív? Vajon a negativitás csak úgy magától elmúlhat vagy eltűnhet, ha nem szüntetik meg? Ha az ember nem keresi időben az igazságot a megoldás érdekében, a negativitás tovább fog fejlődni és csak rosszabb lesz. Az ezáltal okozott következmények csak még hátrányosabbak lesznek. Egyáltalán nem pozitív irányba alakulnak majd, csak kedvezőtlen irányba növekednek. Ezért amikor negativitás merül fel, gyorsan keresned kell az igazságot az elosztatása érdekében; csak ez biztosítja, hogy képes legyél jól végezni a kötelességeidet. A negativitás elosztatása kulcsfontosságú, és nem szabad halogatni!

2021. június 26.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (18.)

Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Hatodik rész)

A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok

X. Alaptalan szóbeszédok terjesztése

A legutóbbi összejegyzetben a vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségéről beszélgettünk: „Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.” Ami az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró, a gyülekezeti életben megjelenő különféle embereket, eseményeket és dolgokat illeti, ezeket tizenegy problémára osztottuk fel. Olvassátok el őket ismét. (Az első: gyakori eltérés a témától az igazság közlése közben; a második: szavak és doktrínák hangoztatása az emberek félrevezetése és a megbecsülésük elnyerése érdekében; a harmadik: otthoni dolgokról szóló fecsegés, személyes kapcsolatok építése és személyes ügyek intézése; a negyedik: klikkek alakítása; az ötödik: a státuszért való versengés; a hatodik: helytelen kapcsolatok kialakítása; a hetedik: kölcsönös támadásokban és szóbeli összetűzésekben való részvétel; a nyolcadik: elképzelések terjesztése; a kilencedik: negativitás árasztása; a tizedik: alaptalan szóbeszédok terjesztése; és a tizenegyedik: a választások manipulálása és akadályozása.) Legutóbb a kilencedik problémáról beszéltünk. Ma a tizedikről – az alaptalan szóbeszédok terjesztéséről fogunk beszélgetni.

A. Az alaptalan szóbeszédok terjesztésének megnyilvánulásai

Megjelentek az egyházban az alaptalan szóbeszédok terjesztésének esetei. Egyesek nem szeretik az igazságot és nem összpontosítanak az igazság gyakorlására a kötelességük végzésében; akár az igazságalapelvekkel kapcsolatos dolgokban, akár a személyes törekvéseikben, nem az igazság keresésére összpontosítanak – ezeknek az ügyeknek nincs helyük a szívükben. Az Istenbe vetett hitükben csak pletykák és személyes információk felől szeretnek érdeklődni, valamint furcsa és szokatlan történeteket gyűjtenek. Ami iránt persze még lelkesebbek, az az Istennel és Isten munkájával, valamint az Isten házával és a gyülekezet vezetőit és dolgozóit illető ügyekkel kapcsolatos dolgok firtatása. Ezzel egyidejűleg szeretnek alaptalan pletykákat terjeszteni, általuk hallott

vagy elképzelt dolgokat híresztelve, amelyek egyáltalán nem igazak. Az efféle emberek nem szeretik olvasni Isten szavait, ritkán imádkoznak, az összejövetelek során pedig ritkán közlik az igazságot és ritkán beszélnek a saját állapotukról, személyes törekvéseikről és belépésükről, illetve az Isten munkáját illető megértésükről és így tovább. Természetesen nem érdeklődnek azok iránt, akik közlik az igazságot vagy a tapasztalati tanúságtételükről beszélnek, és ezek a dolgok sem érdeklik őket. Amint azonban meghallják, hogy valaki arról beszél, hogy Isten munkája mely pontra jutott, vagy csapásokról, az emberek rendeltetési helyéről, az alakját változtató Istenről és hasonlókról szóló tartalmat látnak meg Isten szavaiban, a szemük hirtelen felragyog, és különösen figyelmesek lesznek. Amint elolvassák vagy meghallják ezeket a szavakat, azonnal fellángol az érdeklődésük. Ezeknek az embereknek a megnyilvánulásaiból ítélve nyilvánvaló, hogy nem azért hisznek Istenben, hogy az igazságra törekedjenek, illetve, hogy a kötelességüket végezzék és kövessék Istent, és biztosan nem azért, hogy alá vessék magukat Istennek és imádják Őt. Isten házába jönnek, és egyáltalán nem gondolnak arra, hogy bármiféle kötelességet végezzenek. Csak kíváncsiskodni akarnak, összegyűjteni némi pletykát, illetve szóbeszédeket terjeszteni. Ezekben a tevékenységekben lelik örömeiket, és egyáltalán nem érdeklik őket a tapasztalati tanúságtételek, a himnuszok vagy Isten házában filmjei. Csak azért szeretnek az interneten időt tölteni, hogy összegyűjtsék az antikrisztusi erők által a vallásos világban Isten házáról, az egyház munkájáról és a megtestesült Istenről megfogalmazott állításokat és értékeléseket. Még ha alkalmanként néznek is Isten házából származó videókat, az nem abbéli belső vágyukból fakad, hogy keressék az igazságot a saját problémáik megoldása érdekében. Nos, akkor mit figyelnek? A videók alatti megjegyzéseket nézik, és megválogatják, hogy mit olvasnak el. A gyülekezet testvéreitől származó megjegyzéseket átugorják, ugyanakkor különösen érdeklődnek a vallásos világtól és a nem hívóktól érkező hozzászólások iránt. Még a nagy vörös sárkány megjegyzéseit és nyilatkozatait is kiemelten figyelik, próbálva bizonyos dolgokat felfedezni bennük. Amikor ezt a negatív propagandát, nyilatkozatokat és koholt szóbeszédeket látják, nem keresik az igazságot és nem látják tisztán ezeket, hanem akár még képesek is elfogadni néhányat ezek közül a negatív megjegyzések és nyilatkozatok közül, és tényként kezelik őket. Nem számít, mennyi a pozitív megjegyzés, nem hajlandók elolvasni őket, és nem hiszik, hogy igazak; csak a negatív megjegyzések és szóbeszédek keltik fel a figyelmüket és az étvágyukat. Minden olyan alkalommal, amikor ezeket a negatív megjegyzéseket látják, belül nagyon örülnek és megnyugszanak. Különösen a teljességgel valótlan szóbeszédek és ítéletek, sőt az Isten elleni támadások és rágalmozások érdeklik őket, amelyek a világban, a vallásos világban vagy online keringenek, és mindig szorgalmasan tanulmányozzák és gyűjtögetik ezeket. Ezzel szemben Isten szavai, a prédikációk és beszélgetések, a testvérek tapasztalati tanúságtételei és más hasonló dolgok egyáltalán nem érdeklik őket. Így amikor a többiek Isten szavait olvassák, közlik az igazságot és tapasztalati tanúságtételt osztanak meg az összejövetelek során, ők idegenkednek, valamint

zavarónak és feleslegesnek találják ezeket a dolgokat. A szívükben különösen idegenkednek attól, hogy az igazságról és önmaguk megismeréséről beszéljenek. Akkor mit akarnak hallani? Csakis furcsa és bizarr dolgokat akarnak hallani, legyenek azok akár a szellemi birodalomból származó misztériumok, vagy a vallásos világ által keringtetett szóbeszéddek és pletykák – ők csak ezeket a dolgokat hajlandóak meghallgatni. A szívüket ezek a negatív dolgok töltik meg és foglalják el, és senki sem veheti el tőlük ezeket a negatív dolgokat, illetve senki nem foszthatja meg őket ezektől a negatív dolgoktól. Miért van ez? Azért, mert túlságosan érdeklődnek irántuk és kedvelik őket! Ezért aztán amikor a testvérek között vannak, különösen az összejövetel során, szeretnek alaptalan pletykákról beszélni, sőt az interneten talált negatív megjegyzéseket is terjesztenek Isten házáról és a gyülekezetéről. Ezeket az embereket rendkívüli módon érdeklik ezek a szóbeszéddek. Bár világosan tudják, hogy az efféle dolgok terjesztése nem válik a többiek hasznára, képtelenek uralkodni magukon és ragaszkodnak a terjesztésükhöz. Még ha keresniük is kell az alkalmat ezeknek a szóbeszéddeknek és a negatív propagandának a terjesztésére, vagy időt kell tölteniük ezeknek a dolgoknak az összegyűjtésével, illetve használniuk kell az eszüket, hogy kitaláljanak efféle dolgokat, akkor is töretlenül lelkesednek ez iránt. Ha egy gyülekezetben a gyülekezetvezetők gyenge képességűek és nem tudnak valódi munkát végezni, illetve képtelenek tisztán látni az embereket, akkor amint vannak szóbeszéddek és téveszméket terjesztő emberek, a gyülekezeti élet zavart és érintett lesz, egyeseket pedig még félre is fognak vezetni és irányítani is fognak ezek az egyének. Miért van az, hogy sok embert gyakran meg tudnak zavarni és félre tudnak vezetni mások? Az egyik ok az, hogy nem értik az igazságot, és nincs tisztánlátásuk az Isten házát rágalmozó szóbeszéddekkel illetően. Egy másik az, hogy egyes testvérek, akik csak rövid ideje hisznek, csekély érettséggel rendelkeznek, nem értik a víziók igazságát, és homályos elképzeléseik vannak Isten megtestesüléséről, Isten ítélő munkájáról az utolsó napokban és Isten abbéli szándékáról, hogy megmentse az embereket; képtelenek tisztán látni ezeket a dolgokat és bizonytalanok azt illetően, hogy a munka e szakasza Isten megjelenése és munkája-e. Következésképp nincs igaz hitük, és még azt sem tudják, mennyi ideig lesznek képesek követni Istent. A szóbeszéddek terjesztők természetesen igen könnyen félrevezetik, megingatják és irányítják is őket.

B. Az alaptalan szóbeszéddek terjesztésének lényege a Sátán szolgájaként való viselkedés

Ezek az alaptalan szóbeszéddek terjesztő emberek nemcsak hogy az igazságban és Isten szavaiban nem hisznek, de a helyeset sem tudják megkülönböztetni a helytelentől. Mindig kételkednek a pozitív dolgokban és könnyen meggyőzik őket a szóbeszéddek és az ördögi szavak. Ezek az emberek azt állítják, hogy hisznek Istenben és követik Istent, mégis szóbeszéddek terjesztenek, amelyek rágalmozzák Istent és az egyházat, és terjesztik az általuk összegyűjtött különböző szóbeszéddek a testvéreknek,

sőt önkényesen és ismételten terjesztik és népszerűsítik őket mindenütt. Ebből nyilvánvaló, hogy ezek az emberek nem szeretik az igazságot és egyedül a nem hívők ördögi szavaiban hisznek. Szigorúan szólva, ők egyáltalán nem Isten választott népe, és nem tagjai Isten házának. Akkor mik ők? Hogy pontosak legyünk, ezek az emberek álhívők, a Sátán szolgái. Egyesek ezt kérik: „A Sátán szolgái vajon a KKP által küldött kémek? Isten házába férköző ügynökök?” Nem feltétlenül. Azokat az ügynököket és kémeket könnyű felismerni, ezek a szóbeszédek terjesztő emberek azonban látszólag igaz hívőnek tűnnek. Ugyanakkor nem törekednek az igazságra és gyakran a Sátán szószólóiként lépnek fel, és a Sátán képviselőjében Istent rágalmozó és támadó szavakat terjesztenek, valamint terjesztik a szóbeszédek, amelyeket a Sátán az egyházzal és Isten házával kitalál. Ez alapján ítélve, függetlenül attól, hogy ki küldte őket, hát nem a Sátán szolgái ezek az emberek? (De igen.) Akár aktívan gyűjtötték, akár passzívan hallották ezeket a szóbeszédek, ezek az emberek nem gondolkodnak az igazság keresésére és arra, hogy tisztán lássák ezeket, hanem tényként hiszik őket. Arra is képesek, hogy gátlástalanul és féktelenül terjesszék és elhívezzék őket az emberek között, és nem csupán egy helyen vagy egy alkalommal. E szóbeszéd terjesztésével az a céljuk, hogy több ember megismerje azokat, hogy a gyengét még gyengébbé tegyék, azoknál pedig, akik erősek és van hitük Istenben, elérjék, hogy a szóbeszéd miatt kétségbe vonják Őt és az Ő munkáját – a céljuk annak elérése, hogy senkit se érdekeljen az igazság, Isten szavai, Isten munkája és az üdvösség, hanem ezek helyett hozzájuk hasonlóan a különféle szóbeszéd és negatív propaganda érdekelje őket, hogy aztán amikor az emberek összegyűlnek, ezekről a negatív dolgokról beszélgessenek. Tennének ilyesmit normális emberek, illetve olyanok, akik emberi mivolttal és józan ésszel rendelkeznek? Amikor a legtöbb ember szóbeszédet vagy különféle negatív propagandát hall – még ha nem is tudják, hogy ezek a szóbeszéd igazak vagy hamisak-e –, az Istenbe vetett hitük és a kissé istenfélő szívük miatt Isten elé járulnak, hogy imádkozzanak és keressék az igazságot. Még ha a szóbeszéd hatással is vannak rájuk és egy kicsit gyengének és kétkedőnek érzik is magukat, az nem lesz hatással a kötelességük végzésére vagy arra, ahogy követik Istent. Sőt, még arra is figyelmeztetni fogják magukat, hogy vigyázzanak a nyelvükre és ne tegyenek olyasmit, ami ellenáll Istennek vagy megsérti Őt. A legtöbb testvér meg tudja valósítani ezt a fajta megközelítést. Amíg az emberekben van némi emberi mivolt, egy kevéske valódi hit és egy kis istenfélő szív, el tudják érni ezt. Mivel az emberek hisznek Isten létezésében, el kellene hinniük, hogy minden, amit Isten tesz, helyes. Mivel Isten teszi, az embereknek semmiféle értékelést nem kellene alkotniuk róla. Biztosnak kellene lenniük a következőben: „Bármilyen is mondanak a gyülekezeten kívülről származó szóbeszéd, nem hiszem el őket, és nyilván nem terjeszthetem őket. Még ha a szívemben egy kicsit gyengének és megrendültnek érzem is magam, akkor sem szabad megtagadnom Isten létezését!” Ha az ember hisz Isten létezésében, el kell hinnie, hogy minden, amit Isten tesz, helyes; ha hisz Isten létezésében, olyan szíve kell legyen, amely

retteg Istentől és féli Őt – ez tökéletesen igaz. Mivel istenfélő szíve van, nem számít, milyen szóbeszédet hall, vigyázni fog a nyelvére, nem válik szóbeszédet terjesztőjévé, nem veszi be a Sátán trükkjeit és nem dől be a Sátán mesterkedéseinek. Hát nem olyasmi ez, amit a legtöbb ember könnyedén el tud érni? (De igen.) Normális gondolkodásod és józan eszed van, ezért amikor szóbeszédet hallasz, csakis te döntöd el, hogy terjeszted-e őket vagy sem. Irányít bárki más? (Nem.) Miután tehát az emberek hallották ezeket a szóbeszédet, nem kellene vajon tisztában lenniük azzal, hogy miként kezeljék őket, illetve miként bánjanak velük és gyakoroljanak úgy, hogy az összhangban legyen az alapelvekkel, valamint az emberi mivolttal és a józan ésszel? Mindenkin meg kellene lennie ennek a kis ítélőképességnek, és értenie kellene ezt a módszert és gyakorlati utat anélkül, hogy másoknak meg kellene tanítaniuk erre. Még a gyermekek is tudják, hogy nem kell pletykát terjeszteni, és hogy az tisztelen, erkölcstelen és a viszály magjait veti el, és hogy az embernek nem szabad effélének lennie; ezek azok a gondolatok és viselkedésformák, amelyeknek a normális józan ésszel bíró emberekben meg kell lenniük. Mégis van az a fajta ember, akiből hiányzik ez a fajta józan ész, sőt még nagyobb mértékben hiányzik belőle ez a fajta emberi mivolt. Ez készteti őket arra, hogy e dolgok hallatán a lehető leghamarabb szóbeszédet és negatív propagandát akarjanak terjeszteni a hozzájuk közel állóknak, hogy mindenki együtt elemezhesse, megítélhesse és kiszínezhesse őket, majd szélesebb közönségnek terjesszék ezeket a szóbeszédet. Erre gondolnak: „Hát nem nagyszerű ez? Nem eleven? Ha a gyülekezeti életet ez a tartalom töltené meg, milyen gazdag is lenne! Az emberek oly sok tudásra tennének szert!” Miféle gondolatok és nézőpontok ezek? Hát nem egy rossz ember gondolatai és nézőpontjai? Miféle logika ez? Hát nem olyan ember az illető, akinek leghőbb vágya a káosz? Nem arról van szó, hogy nem bírja látni, ha másoknak jól megy? A szívében még gúnyolja is a testvéreket: „Ti ostobák, mindenfelé szóbeszédet terjengenek a gyülekezeten kívül; mindenütt negatív értékelések, támadások és rágalmak folynak isten háza ellen, különösen krisztus és isten munkája ellen. A vallásos világ egyházaiban mindenféle negatív propagandaanyagot függesztenek ki. Amint az emberek meghallják, hogy »Keleti Villámlás«, ítélkezni kezdenek és elhatárolódnak. Mindenki kritizál és elítél titeket, ti bolondok pedig még mindig itt vagytok és hisztek istenben, és az igazságra törekedtek!” Annak látványa, hogy ezek az emberek ilyen szilárd hittal követik Istent, kellemetlenséget okoz neki és igen nagy undorral tölti el őt. Különösen, amikor azt látja, hogy valakinek az igazságról szóló közlése valódi megértésről és beállítottságbeli változásról tanúskodik, és hogy mindenki csodálja őt, gyűlöli az illetőt. Ha azt látja, hogy valaki tartja magát az alapelvekhez, eredményeket ér el és hűséget tanúsít a kötelessége végzésében Isten házában, haragos lesz és ezt kérdi: „Miért nem hallgatod meg a gyülekezeten kívüli szóbeszédet és propagandát? Miért vagy ily ostoba és őszinte? Nézd, én milyen agyafúrt vagyok – két kapura játszom. Részt veszek isten házában gyülekezeti életében és nem mondom, hogy nem hiszek istenben, és ha nem engednék meg, hogy kötelességet végezzek, nem egyeznék

bele, de a gyülekezeten kívüli hírek után is kíváncsiskodom. Folyamatosan figyelem a vallásos világból, a nem hívők világából és az internetről származó negatív propagandát és megjegyzéseket.” Mindig helytelen a nézőpontja. Belül elégedetlenséggel tölti el, hogy látja, amint a testvérek törekednek az igazságra és teszik a kötelességeiket. Folyton félre akar vezetni és el akar terelni egyet-kettőt közülük, sőt állandóan meg akarja zavarni és befolyásolni akarja néhányukat. A szóbeszéd terjesztésével továbbá állandóan „fel akar ébreszteni” egyes embereket, hogy higgyenek a szóbeszédekben és félrevezethesse őket. Mondjátok meg Nekem, miféle ember az ilyen? Helyénvaló Isten háza részének és testvéreknek tekinteni az ilyen embereket? (Nem.) Akkor mi a leghelyénvalóbb módja annak, ahogyan rájuk tekintünk? A leginkább helyénvaló álhívőknek, a Sátán szolgálóinak tekinteni őket. Ez nem a megalapozatlan elítélésük vagy megsértésük; ez tény.

Mi a megvetendő ezekben az emberekben, akik alaptalan szóbeszédet terjesztenek? Függetlenül attól, hogy milyen csatornán keresztül hallják a negatív propagandát, még ha világosan tudják is, hogy az szóbeszéd és ördögi szavak, mindenféle tényalap nélkül, akkor is fáradhatatlan lelkesedéssel terjesztik azt másoknak. Mi ennek a természete? Egy istenfélő szívvel rendelkező ember elutasítást érez, amikor szóbeszédet hall. Különösen, amikor Istent támadó és sértegető szavakról van szó, egyáltalán nem fogja említeni őket, nehogy bemocskolja a száját, ami azt bizonyítja, hogy istenfélő szíve van. Ezt mondja: „Az, hogy mások megítélik és rágalmazzák Istent, valamint támadják és befeketítik az egyházat, az ő dolguk. Nekem nem szabad részt vennem a bűneikben. Az, hogy rágalmazzák Istent, máris szörnyű lázadás és förtelmes bűn – a saját számmal ki nem mondhatom ezeket a szavakat. Nem mondhatom azokat a dolgokat, amiket ők. Biztosan nem fogom ezt tenni!” Azok azonban, akik a Sátán szolgálói, szóról szóra fel tudják idézni az általuk hallott negatív propagandát és szóbeszédet, és ismételten és mindenféle aggodalom nélkül meg is teszik, sőt mindenütt terjesztik azokat. Van-e ezekben az emberekben egy cseppnyi istenfélő szív is? Félnék-e Istentől? Nem, nem félnék. Látszólag ők is hisznek Isten létezésében, ám a hit nem egyenlő annak elismerésével, hogy Isten a Teremtő, aki szuverenitást gyakorol minden dolog felett. A Sátán is hiszi, hogy van egy Isten a világban és a világegyetemben és minden dolgok között, de hogyan bánik Istennel, amikor Ő hozzá szól? Miként beszélget Istennel? Istenfélő szíve van? Istenként bánik Istennel? Nem. Miféle módszert használ arra, hogy Istennel beszélgessen? Vizsgálhatja, becsapja és gúnyolja Őt, mintha viccelődne. Amikor Isten megkérdezte: „Honnan jössz?”, miként válaszolt a Sátán? („A földön barangoltam, ott jártam-keltem” (Jób 1:7).) Hát emberi szavak ezek? (Nem.) Nos, mit jelentenek ezek a szavak? Miért beszélt így a Sátán? Miféle hozzáállás eredményei ezek a szavak? Nem egy gúnyolódó hozzáálláséi? (De igen.) Mit jelent a gúnyolódás? Szórakozást valakivel, nem igaz? „Nem fogom megmondani neked, honnét jöttem. Mit tehetsz ellene?” A szavak neked szólnak, de nem az a céljuk, hogy tudassák veled, mi is folyik valójában – a beszélő nem hajlandó elmondani neked, és inkább csak

szórakozik veled. Ez a gúnyolódás. Mutat-e ez a hozzáállás bármi olyasmit, hogy az ember Istenként bánik Istennel? Van-e benne bármiféle tisztelet Isten iránt vagy félelem Istentől? Egyáltalán nincs – ez a Sátán arca. Azok, akik szóbeszédeket terjesztenek, könnyedén elhinthetik őket a testvérek között. Nagyon jól tudják, hogy ezek a szóbeszédek nem ténszerűek, mégis minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy terjesszék őket, és mindenféle alkalmat és lehetőséget megragadnak arra, hogy megtegyék. Hát nem a Sátán viselkedése és megközelítése ez? A Sátán cselekszik így. Elismeri Isten létezését és tudja, hogy Isten minden dolog felett szuverenitást gyakorol, de a legkevésbé sem fél Tőle. Ez a Sátán arca, ez a Sátán természetlényege. Egyes testvérek talán ezt mondják: „Bár ez az illető nem törekszik az igazságra, az Istenbe vetett hite őszinte. Amikor meghallotta, hogy a gyülekezet el fogja szigetelni vagy ki fogja takarítani, annyira nyugtalanná vált, hogy sírt és igen aggódni kezdett; még a szája is fekélyes lett! Nem hajlandó elhagyni Isten házát; hisz Isten létezésében. Úgyhogy bármit is tesz, testvérként kell kezelnünk, szeretetben és türelemben kell részesítenünk, és még amikor szóbeszédeket terjeszt, akkor is szeretettel kell bánnunk vele, hogy segítsük és támogassuk.” Helyesek ezek a szavak? Ezek az igazság? (Nem.) Isten oly sok szót mondott, ezek az emberek azonban még mindig nem hiszik őket. És közben nem számít, az ördögök és Sátánok mennyi szóbeszédet mondanak ki, ezek az emberek mind elhiszik, sőt gátlástalanul terjesztik ezeket a szóbeszédeket, hogy támadják és rágalmazzák Istent. Már csak ez alapján sem érdemlik meg, hogy testvéreknek hívjuk őket. Így van? (Igen.) Mivel képesek gátlástalanul szóbeszédeket terjeszteni, rágalmazni Istent, támadni Istent, valamint rágalmazni Isten házát és a gyülekezetet, jó okunk van arra, hogy a Sátán szolgáinak, Sátánoknak tekintsük őket. Isten ellenségei és Isten egész választott népének ellenségei ők. Akkor hát miként bánjunk az ellenségeinkkel? (El kell utasítanunk őket.) Így van, el kell utasítanunk őket.

Egyesek nem szeretik az igazságot. Miután szóbeszédeket hallottak – bár nem terjesztik őket nyíltan a gyülekezetben –, a színfalak mögött igenis terjesztik azokat a hozzájuk közel állóknak. Egyes tisztánlátással nem rendelkező emberek negatívvá és gyengévé válnak e szóbeszédek hallatán, egyesek nem járnak többé összejövetelekre, mások pedig kilépnek a gyülekezetből – a szóbeszéd terjesztője azonban még ekkor sem ismeri be, hogy mindezt az okozta, hogy szóbeszédeket terjesztett. Az ismételt figyelmeztetések és beszélgetés ellenére továbbra is ezt teszi, amikor ilyesmivel találkozik, és csak attól tartózkodik, hogy az összejövetelek során, illetve a nyilvánosság előtt nyíltan és arcátlanul terjesszen szóbeszédeket, attól való félelmében, hogy leleplezi magát, a testvérek elutasítják őt vagy kitakarítják a gyülekezetből. Ezért inkább azt választja, hogy titokban, másoknak küldött üzenetekkel vagy az emberekkel történő kapcsolatfelvétel útján terjeszt bizonyos szóbeszédeket. Nos, akkor az ilyen emberek nem gonoszok? Ami azt illeti, még alattomosabbak. Nem számít, milyen titokban cselekednek, az indítékaik és a tetteik természete ugyanaz, mint a Sátán szolgáié. A céljuk a szóbeszédek terjesztésével az, hogy megzavarják az embereket a kötelességvégtetésben,

hogy negatívvá és gyengévé tegyék az embereket, hogy Isten megtagadására és arra késztessek az embereket, hogy eltávolodjanak Istentől és feladják a kötelességeiket. Mondta ezt valaha bárki is: „Az én célom a szóbeszédetek terjesztésével nem az, hogy megzavarjam az embereket a kötelességvégzésben vagy hogy aláássam a kezdeményezésüket, hanem az, hogy segítek nekik tisztánlátást kialakítani és növeljem az ellenálló képességüket, hogy amikor szóbeszédet hallanak, legyenek immunisak rájuk, ne higgyék el őket, megfelelően tudjanak törekedni az igazságra és békében tegyék a kötelességüket”? Terjesztett-e valaha bárki is szóbeszédet ezzel a szándékkal? (Nem.) Megállja-e a helyét ez az állítás? Az a helyzet, hogy nem állja meg. Amíg képesek szóbeszédet terjesztetni, különösen olyanokat, amelyek támadják, rágalmazzák és káromolják Istent – amikor csak kinyitják a szájukat, könnyedén kimondják ezeket, és mindenütt, mindenféle aggály nélkül terjesztik őket –, attól függetlenül, hogy mennyi szóbeszédet terjesztenek, hogy nyíltan vagy a színfalak mögött terjesztik-e a szóbeszédet, és ennek az emberekre gyakorolt hatásától függetlenül, röviden: a céljuk a szóbeszédetek terjesztésével nem az, hogy segítsenek az embereknek megérteni az igazságot és tisztánlátást kialakítani, hanem az, hogy megzavarják és félrevezessék az embereket, és arra késztessek őket, hogy kételkedjenek Istenben és eltávolodjanak Tőle. Amit tesznek, az a gyülekezet munkájának a megzavarása és leépítése. Ebből a szempontból, függetlenül a szóbeszédetek terjesztésének okától és összefüggéseitől, a szóbeszédet terjesztő emberek lényege kétségtelenül a Sátán szolgálóinak lényege. Bárki, aki olyan szóbeszédet hangoztat, amelyek rágalmazzák, támadják és káromolják Istent, az ellenáll Istennek és Isten ellensége. Így van? (Igen.) Bár a szóbeszédetek nem tőled származnak, a tény, miszerint képes vagy terjesztetni őket, azt bizonyítja, hogy elhiszed a szóbeszédetek igazságát, illetve hogy belül igen készségesen elhiszed őket. „Bárcsak igazak lennének a szóbeszédetek, akkor nem kellene hinnem istenben, isten nem lenne isten, és isten megtestesülésének ténye sem létezne. Ő csak egy ember lenne, én pedig szabadon költhetnék szóbeszédet róla, rossz hírét kelthetném, támadhatnám és rágalmazhatnám őt.” Hát nem ez a cél? Ha hiszel Istenben, ám folyton önkényesen akarsz beszélni és cselekedni, az vajon nem azt jelenti, hogy szembe akarsz szállni Istennel? (De igen.) Egyesek ezt mondják: „Vajon ez lázadás Isten ellen? Azt jelenti, hogy az embernek nincs hite Istenben?” Ennek a természete sokkal súlyosabb. Ez ellenállás Istennel és szembehelyezkedés Istennel. Csak Isten ellenségei állnak így ellen Istennel és helyezkednek így szembe Vele. Mivel a Sátán romlott beállítottságával rendelkezik és nem érti az igazságot, és nem ismeri Istent, a romlott emberiség képes lázadozni Isten ellen. A Sátán azonban többet tesz annál, mint hogy lázadozik Isten ellen; elárulja Istent, ellenáll Istennel és szembeszáll Istennel. Ez Isten ellenségévé teszi. Az Isten ellenségei és az Isten közötti kapcsolat a szembenállás. Mit jelent a szembenállás? Kibékíthetlenséget jelent. A helyzettől vagy a környezettől függetlenül a Sátán Istennel való szembenállása nem változik idővel vagy földrajzi helyzettel. A Sátán lényege az Istennel való szembenállás, ez pedig változatlan; a Sátán

egyszerűen Isten ellensége. A Sátán ellenállása Istennel szemben és a Vele való kibékíthetetlensége nem egy napig, és nem is csupán pár évig vagy évtizedig tartott; már akkor elkezdett szembeszállni Istennel, amikor elárulta Őt. Nos, mikor lesz vége ennek a szembenállásnak? Meghatja és átalakítja-e majd valaha is Isten a Sátánt? Idővel fokozatosan csökkenni fog vajon a Sátán ellenállása Istennel szemben? Nem. Továbbra is szemben fog állni Istennel. Mikor fog megszűnni ez a szembenállás? Amikor Isten munkája majd véget ér, a Sátán pedig befejezte a szolgálattételét, nincs többé semmi haszna, és Isten elpusztította őt – ekkor szűnik majd meg a szembenállás. És mi a helyzet azokkal, akik a Sátán szolgálói? Amíg a gyülekezetben vannak, továbbra is szembenállnak majd a gyülekezettel, Isten házával és Istennel. Egyesek ezt mondják: „Hisznek Istenben, időnként felajánlásokat tesznek, alamizsnát adnak, sőt a testvéreket is vendégül látják. Miként szállnak szembe Istennel? Nem szállnak szembe Vele; sőt jócselekedeteket is végeznek.” Helytállóak-e ezek a szavak? Képes vajon kiegyenlíteni az Istennel való szembenállásukat a testvérek vendégül látása és az, hogy egy kis pénzt adnak a szegény testvéreknek? Bizonyíthatja-e azt, hogy összeegyeztethetők Istennel? (Nem.) Nos, hogyan alakul ki ez a szembenállás? (A természetlénységük határozza meg.) Így van, a természetlénységük az, hogy ellenálljanak Istennek és ellenkezzenek Vele. Az ilyen embereket Isten szavai alapján kell felismernetek: nézzétek meg, hogy ki szeret Isten házát és a gyülekezetet támadó és rágalmazó negatív propagandát vagy szóbeszédeket gyűjteni különböző csatornákról, hogy kit érdekelnek ezek a negatív dolgok, és ki hajlandó elhinni ezeket a szóbeszédeket és ördögi szavakat. Ezáltal megláthatjátok ezeknek az álhívőknek a valódi arcát. Ezek az emberek általában nem olvassák Isten szavait, lelkesedés nélkül hallgatják azt, amint a testvérek az igazságot közlik, és csak ímmel-ámmal végzik a kötelességüket. Folyton úgy érzik, hogy Istenben hinni nem érdekes. Mire összpontosítanak, amikor Isten házában videóit és programjait nézik? Amikor vallásos emberek által tett pozitív megjegyzéseket látnak, kellemetlenül érzik magukat és átugorják őket. Amikor azonban a nagy vörös sárkánnyal tartó vallásos embereket és nem hívőket látnak, amint ördögi szavaikkal a gyülekezetet sértegetik, Isten házát sértegetik, valamint a testvéreket sértegetik, rendkívül boldogok és izgatottak. Amikor csak meghallják ezt a negatív propagandát és szóbeszédeket, olyan izgatottá válnak, mintha adrenalin-injekciót kaptak volna, energikusan járnak, sőt örömmel ébrednek fel az álmukból. Hát nem elvetemült dolog ez? Figyeld meg a körülötted lévőket, hogy lásd, ki tartozik az efféle emberek közé; nézd meg, hogy az igazságot és Istent gyűlölő-e a beállítottságuk. Ha csakugyan találsz ilyen személyt, légy különösen óvatos és ismerd fel; figyeld meg a szavait, a tetteit és a viselkedését. Amint megbizonyosodsz arról, hogy gonosz ember, a Sátán szolgálója, el kell utasítanod őt és nem szabad testvérként kezelned. Az efféle embereket a lehető leghamarabb ki kell takarítani a gyülekezetből. Egyesek ezt kérdik: „Miért kellene kitakarítanunk ezeket az embereket? Ha eggyel többen vagyunk Isten házában, az azt jelenti, hogy eggyel több az erőforrásunk a munkavégzésre; ha eggyel többen vagyunk, az élénkebbé is teszi egy kicsit a légkört.

Sok éve hisznek Istenben, és bár nem szeretik, illetve nem gyakorolják az igazságot, gyermekkoruk óta hisznek Isten létezésében, hisznek a Mennyei Atyában. Abban is hisznek, hogy felettük egy méternyire van egy isten, azt pedig még inkább hiszik, hogy a jónak és a rossznak megvan a maga jutalma. Általában nem merészelnek nyilvánvaló gáztetteket elkövetni, és hajlandóak segíteni másoknak. Csupán arról van szó, hogy van ez a kis hobbijuk; élvezik a szóbeszédet és a pletykák terjesztését. Különösen a nagy vörös sárkánytól származó szóbeszédet terjesztik, amelyek befektetik Istent, és anélkül ismételtetik ezeket a dolgokat, hogy sokat gondolkodnának rajtuk, talán azért, mert tudatlanok és tájékozatlanok.” Látszólag nem tűnnek gonosz embereknek, nem akadályozták és nem zavarták meg a gyülekezet munkáját, ám különösképp aktívan terjesztik a szóbeszédet, és mindig első akarnak lenni a terjesztésükben. Hát nem kellene az embereknek ébernek lenniük az ilyen egyénnel szemben? Nem a Sátán szolgálja őket? Az efféle emberek lényege igencsak nyilvánvaló! Isten szavai és az igazság sosem érdekli őket, és sosem keresik az igazságalapelveket a kötelességük végzésekor. Bármit is tesznek, nem tanúsítanak benne komolyságot, nem teszik oda a szívüket, és nem hajlandóak nehézségeket elviselni. Csak felületesen cselekednek és ímmel-ámmal teszik a dolgokat, folyamatosan viccelődve. Szavaikban és tetteikben nem sértenek meg senkit és mindenkivel kijönnek, barátságosnak tűnnek másokkal – csupán arról van szó, hogy szeretnek szóbeszédet gyűjteni és terjeszteni őket. Ezekből a tettekből ítélve vajon a Sátán szolgálja-e ezeket az embereket? (Igen.) Miért? Nem túlzás ez? (Nem.) Egyáltalán nem érdekli őket az igazságra való törekvés. Amint prédikációt hallgatnak, elálmosodnak; amint Isten szavait közli valaki, elutasítóak és nyughatatlanok, állandóan felállnak, hogy vizet igyanak vagy kimenjenek a mosdóba, belül állandóan nyugtalankodnak – úgy tűnik, mintha hihetetlenül nehezükre esne közlést hallgatni, mintha kínnál esnének át. Amint azonban a Sátán szóbeszédeit vagy a nem hívők ördögi szavait hallják, felébred az érdeklődésük, felélénkülnek, és nagy kezdeményezőkésséggel terjeszteni kezdik ezeket a szóbeszédet és ördögi szavakat. Testvérek-e az ilyen emberek? Nem. Idegenkednek az igazságtól és a velejükig megvetik az igazságot. Ami az Istennel és az Ő munkájával kapcsolatos dolgokat illeti – legyen az Isten identitása és lényege, Isten státusza, Isten méltósága vagy a hús-vér test, amelyben Isten megtestesült – ezeket megvetik a szívükben. Teljességgel híján vannak az istenfélő szívnek, ezért folyton elképzeléseket táplálnak Istentől és az Ő munkájától. Könnyedén megismétlik a Sátán mindenféle szóbeszédét és ördögi szavait, ezzel elérve abbéli céljukat, hogy terjesszék őket, bármiféle lelkiismeretfurdalás nélkül. Miféle nyomorult az ilyen? Istenhívő-e? (Nem.) Ezek az olyan emberek tettei, akik szóban elismerik Istent és azt állítják, hogy követik Istent, akik hiszik, hogy van egy Öregember az Égben, hiszik, hogy felettük egy méternyire van egy isten, és hiszik, hogy a jónak és a rossznak megvan a maga jutalma. Így viszonyulnak Istenhez. Ha valaki sértegetné a szüleiket vagy szóbeszédet találna ki a szüleikről a hátuk mögött, kétségkívül mindhaláláig harcolnának. Amikor azonban valaki Istent sérti meg, Istent támadja

vagy Istent rágalmazza, nemcsak hogy nem háborodnak fel, hanem képesek viccként ismételtetni, sőt mindenütt terjeszteni is azt. Olyasmi ez, amit Isten követőjének tennie kellene? (Nem.) Nos, akkor helyénvaló-e az, hogy sokan testvérekként bánnak ezekkel az álhívőkkel? (Nem az.) Ezért aztán amikor felmerül a gyanú, hogy ezek az emberek a Sátán szolgálói, a többiek legyenek éberek. A vezetőknek és a dolgozóknak haladéktalanul tájékoztatniuk kell a testvéreket, hogy legyenek elővigyázatosak ezekkel az emberekkel, hogy mindenki tisztán láthassa őket. Amint megerősítést nyer, hogy ők a Sátán szolgálói, ördögök, mindenkinek együttesen el kell utasítania és ki kell tisztítania őket a gyülekezetből. Vajon ez megfelel az alapelveknek? (Igen.) Akkor ezt kell tenni.

C. Miként kell kezelni a KKP kormány és a vallásos világ Istent rágalmazó és támadó alaptalan szóbeszédeit

A Kínai Kommunista kormány és a vallásos világ sok alaptalan szóbeszédet talált ki Isten házáról, valótlanul azt állítva, hogy a testvérek az evangélium elfogadására kényszerítik az embereket, és így tovább. Hogyan érzitek magatokat, miután ezeket a szóbeszédeket hallottátok? (Dühöseks vagyunk és fel vagyunk háborodva.) Ezek a szóbeszéddek rólátok szólnak, ti pedig fel vagytok háborodva. Mennyire vagytok felháborodva? Meg akarjátok keresni a szóbeszédeket kitaláló embereket és vitatkozni akartok velük, sőt még akár meg is leckéztetnétek őket? (Igen.) Ezek a szóbeszéddek látszólag az egyházat veszik célba, valójában azonban az egyház összes tagját, valamint az összes tag hírnevét és tisztességét érintik. Miután hallottátok őket, fel vagytok háborodva és ezt mondjátok: „Mi nem tettünk ilyet! Mi az igazságalapelveknek megfelelően hirdetjük az evangéliumot. Ami azokat illeti, akik nem akarnak hinni Istenben, mi soha nem kényszerítjük őket. A hit önkéntes. Sohasem kényszerítünk senkit, még kevésbé bántunk embereket, illetve állunk bosszút rajtuk. Ezzel szemben vallásos emberek kegyetlenül megverték és jelentették a rendőrségnek, kínzás céljával átadták a nagy vörös sárkánynak azokat közülünk, akik az evangéliumot hirdettük; igen sokunkat börtönbe zártak, jó néhányunkat pedig még vallásos emberek által létrehozott magánbörtönökben is fogva tartottak. Mi vagyunk azok, akikkel igazságtalanul bántak!” Miután ezeket a szóbeszédeket halljátok, fel vagytok háborodva és folyton vitatkozni akartok velük. Ez a reakciótok, mert ezek a szóbeszéddek közvetlenül az egyházat és Isten választott népét támadják és becsmérlik. Amikor Istent becsmérlő és megítélő szóbeszédeket hallotok, hogy érzitek magatokat? Azok nem a személyes érdekeiteket, illetve a tisztességeiteket és a méltóságotokat érintik; azok Istenre vonatkozó szóbeszéddek. Amikor például korábban hittél Jézusban, egyesek azt mondták, hogy Jézus egy szűztől született és nem volt apja. Hogy érezted magad ennek hallatán? Akartál vitatkozni velük? „Mi Istenben hiszünk!” Aztán átgondoltad: „Mária szűz volt, Jézus pedig egy szűztől született, a Szentlélektől fogantatott. Ez tény, ám a nem hívők nyersen beszélnek erről, én pedig nem szeretem ezt hallani!” Legfeljebb ilyen érzéseid lehettek, ám a szívedben akkor is úgy érezted, hogy a Szentlélektől való fogantatás erősen ellentmond

az emberi elképzeléseknek. Nem tudtál hinni ebben a dologban, mivel a tudományban hiszel; nem hiszel szívből Isten mindenhatóságában, és azt sem hiszed, hogy minden, amit Isten mond és tesz, igazság, és így nem fogsz hinni neki, hogy megcáfold az álhívők ördögi szavait. Mivel nem vagy az igazság birtokában és nem érted az igazságot, legfeljebb kellemetlennek találod az emberek által említett szóbeszédet hallgatni, és úgy véled, az embereknek nem kellene így beszélniük, mivel ezek a szóbeszédet a hírnevedet érintik; erre gondolsz: „A nem hívők olyan undorítóak és aljasak! Van képük akármilyen mocskos szavakat használni; valóban álhívők! Igazán ördögök!” Ez minden, és ez a legtöbb, amit el tudsz érni. Miért érzed úgy, hogy ez felzaklat, és miért találod aljasnak és undorítónak a nem hívőket, miután ilyen szóbeszédet hallottál tőlük? Azért, mert a hírnevedet érintik; ezek a szóbeszédet bosszantják a szívedet, megszegyenülve érzed magad miattuk, ezért felszítják a haragodat, te pedig felkelsz, hogy pár pozitív szóval megcáfold őket. Az efféle cáfolat vajon azt jelenti, hogy teljességgel Isten oldalán állsz? Arról szól, hogy megvéd Isten bizonyosságát? Nem. Ez teljességgel a saját becsületed és méltóságod védelmét szolgálja. Miért mondom ezt? Azért, mert nem láttad át a probléma lényegét; sőt, mi több, nem érted Isten szándékait, illetve azt, hogy Isten mit követel tőled. Amit te értesz és érzel, az nem igazodik Isten szándékaihoz; csupán emberi hevedesség és emberi jó viselkedés. Az emberi jó viselkedés nem jeleníti meg azt a tanúságot, amelyet Isten mellett teszel. Nem álltál meg szilárdan a bizonyágtételekben; csupán a becsületedet és a méltóságodat véded, azért cáfolod a szóbeszédet, hogy egy kicsit könnyíts a lelkiismereteden – nem állsz Isten oldalán, hogy szót emelj Érted, és nem is az igazság vagy a tények segítségével cáfolod a szóbeszédet, illetve teszel tanúságot Isten mellett. Nem állsz ki Isten mellett, amit mondasz, az pedig nyilvánvalóan nem felel meg az igazságnak, csak a testi érdekeidhez igazodik – csak arról szól, hogy a szíved kevésbé legyen zaklatott, és hogy ne érezd kínosnak az Úr Jézusban való hitet. Ez minden. Ezért amikor halljátok, amint valaki támadja és elítéli Istent, gyalázza és megítéli Isten egyházát, sőt akár titeket is elítél, különösképp fel vagytok háborodva, és ellenkezni és vitatkozni akartok vele a hírnevetek helyreállítása és a dolgok tisztázása érdekében. De vajon ez azt jelenti, hogy szilárdan megálltatok a bizonyágtételekben? Ez nem éri el azt a szintet; az igazság megértése nélkül nincs tanúságtétel!

Hogy érzitek magatokat, amikor a külvilágban terjedő szóbeszédet hallotok, amelyek Istent gyalázzák és támadják – akár a mennyei Istent, akár a földi megtestesült Istent? Közömbösek vagytok, vagy éreztek egy kis fájdalmat? Képtelenek vagytok elviselni és nem békültök meg vele, vagy tehetetlenek vagytok? Miután hallottátok ezeket a szóbeszédet, egyesek erre gondolnak: „Isten ártatlan; nem Isten tette ezeket a dolgokat. Miért támadja és rágalmazza Őt így a világ és a vallásos világ? Szorgalmasan fel kell áldoznunk magunkat, tennünk kell a kötelességeinket és meg kell védenünk Isten nevét. Amikor Isten nagy munkája elkészül, mindennek az igazságára fény derül majd, és a világ összes népe meglátja, hogy a megtestesült Isten, akiben hiszünk, az egyetlen

igaz Isten, a mennyei Isten, és hogy ez egyáltalán nem rossz!” Másoknak ez a véleménye: „Isten oly sok igazságot kimondott, ezek a nem hívő gonosz emberek és ördögök pedig nagyon jól tudják, hogy Isten szavai az igazság, mégis rágalmazzák és támadják Istent. Mennyi ideig kell Istennek szenvednie?” Megint mások ezt mondják: „Mondhatnak az emberek, amit akarnak; mi nem törődünk velük. Isten soha nem cáfolta az Őt rágalmazó szóbeszédeket; nem válaszol rájuk. Mi, jelentéktelen emberi lények akkor mégis mit tehetnénk? Hát nem mindig is így félreértette, támadta, káromolta és elutasította Istent az emberiség? Istennek semmiféle panasza nincs, és így is megmenti az embereket. Majd az idő mindent felfed; Isten tanúságot fog tenni Önmagáról!” Mi a ti nézőpontotok? Az imént említettem a hajthatatlanságot, a felháborodottságot, a megbékélés hiányát és a tehetetlenséget – melyiket érzitek? Melyik érzés a leginkább helyénvaló? Miként kellene az igazságalapelvekkel összhangban kezelni ezeket a dolgokat? Hogy érzitek magatokat, amikor ezeket a szóbeszédeket halljátok? (Fel vagyunk háborodva.) Fel vagytok háborodva, majd elítélő nyilatkozatot akartok írni, hogy fellázadjatok ezek ellen a pletykagyárosok, vallásos csalók és a vallás gonosz emberei ellen. Vannak ilyen gondolataitok? Nem fogjátok úgy érezni, hogy elegendő, ha csak ökölbe szorítjátok a kezeteiket dühötökben, igaz? Késztetést éreztek arra, hogy tegyetek ellene valamit? Vagy csupán üres felháborodásról van szó? (Gyűlölet és elutasítás is van benne.) Felháborodás, gyűlölet, elutasítás – ezek olyan érzelmek, amelyek szellemi tevékenységekből fakadnak, konkrét szavak, viselkedések vagy tettek nélkül; érzelmek csupán, és persze bizonyos hozzáállást is megjelenítenek. (A felháborodás érzése mellett időnként cikkeket írunk vagy programokat készítünk, hogy tisztázzuk a tényeket és leleplezzük, hogy a tetteik lényege az igazság és Isten gyűlölete, hogy az emberek láthassák az igaz tényeket.) Miután ezek az emberek látták az igaz tényeket, vajon el fogják ezt fogadni? Még ha el is fogadják, hogy helyes, amit mondtok, majd tesznek egy igazságos megjegyzést, mondván: „Helyes a hitetek; higgyetek tovább, mi támogatunk titeket!”, a vallásos csalók pedig elszégyellik magukat és így szólnak: „Bocsánat, tévedtünk, amit mondtunk, az nem a tényeken alapult; mostantól ti a ti utatokban hisztek, mi pedig a miénkben hiszünk majd” – ettől vajon megkönnyebbülnétek? Erre az egy célra törekedtek? (Isten mellett is tanúságot akarunk tenni, hogy azok, akik az igaz utat kutatják és akik szomjazzák az igazságot, világosan megkülönböztethessék a helyeset a helytelentől, és elfogadhassák az igaz utat.) Ez egy út; ez a gyakorlás egy pozitív módja. Hasznos csupán mérgeskedni és gyűlölködni? Mi a dühöd és a gyűlöleted oka? Mire való dühösnek és gyűlölködőnek lenni? (Isten testté lett, hogy megmentse az embereket, ami a legigazságosabb dolog, ők azonban szóbeszédeket terjesztenek, hogy megítéljék és becsméreljék Istent. Nagyon fel vagyunk háborodva, szerintünk valóban felcserélik a jót és a rosszat, és ostobaságot beszélnek.) Úgy vélitek, hogy az emberiség és a világ Istennek csak a megtestesülése időszakában utasítja így el Istent és viszonyul így Istenhez? Az emberiség és a világ az elejétől a végéig mindig is ugyanúgy viszonyult Istenhez, folyton elítélve, rágalmazva, támadva és káromolva. Amióta Isten elkezdte a munkáját, egészen

mostanáig, az emberiség hozzáállása mindahhoz, amit Isten tett, valamint a megtestesült Istenhez mit sem változott. Az emberiség nemcsak Isten első megtestesülése után kezdte el támadni és káromolni Istent, valamint különféle szóbeszédet kitalálni a megtestesült Istenről – ez mind azóta történik, amióta Isten hozzákezdett a munkájához, és amióta az emberiség először kapcsolatba került Istennel és az Ő munkájával, és a mai napig is tart. Azoknak pedig, akik követik Istent, mindig is el kellett viselniük a Sátán rendszereinek és a vallásos antikrisztusi erőknek az Isten és az egyház ellen irányuló becsmérlését, támadásait, ítélkezését, káromlását, különféle szóbeszédeit és egyéb dolgokat. Lehetséges, hogy Isten követőinek el kell viselniük ezeket a dolgokat? Egyesek így szólnak: „Annyira undorodunk ezektől a szóbeszédektől, mert teljességgel kiforgatják a tényeket, és felcserélik a jót és a rosszat. Amint meghalljuk őket, dühösek leszünk, és mélyen a szívünkben gyűlöljük azokat, akik szóbeszédet találnak ki és terjesztenek. Függetlenül attól, hogy ezek a szóbeszédet a vallásos világtól vagy az ördögi KKP kormánytól származnak-e, csak egyetlen hozzáállásunk van, az pedig a gyűlölet és a düh; aztán pedig meg akarjuk cáfolni őket és mindent tisztázni akarunk.” Sőt, egyesek ezt mondják: „Vitába akarunk szállni ezekkel a gonosz ördögökkel, antikrisztusokkal, hogy megszégyeníthessük a Sátánt, és megalázhassuk!” Vajon ez a legtöbb ember nézőpontja? Helyes ez a nézőpont? Ha a normális emberi mivolt szemszögéből tekintjük, észszerű. Az emberekben lennie kellene némi egyenességnek és normális érzelmi skálának; egyértelműen kell szeretniük és gyűlölniük, szeretve azt, amit szeretni kell és gyűlölni azt, amit gyűlölni kell. A normális emberi mivolttal rendelkező emberekben meg kellene lennie ezeknek a tulajdonságoknak. De vajon elegendő-e ahhoz, hogy megfeleljünk az igazságalapelveknek, ha pusztán a normális emberi mivolt szemszögéből nézzük a dolgokat? Világosabban fogalmazva: megfelel-e ez a megközelítés Isten szándékainak? Vagy inkább: olyan hozzáállás és megközelítés ez, amelyben Isten örömét leli? Amikor ezt mondom, a legtöbb ember talán felfog valamit és ezt gondolja: „Azt mondtad, ez pusztán a dolgoknak a normális emberi mivolt szemszögéből történő szemlélése. Az Általad mondottak mögöttes jelentéséből ítélve nyilvánvaló, hogy ez a megközelítés heveesség, nem igazodik az igazságalapelvekhez és nem igazodik Isten szándékaihoz.” Mit jelent az, hogy nem igazodik Isten szándékaihoz? Azt jelenti, hogy Isten nem arra vágyik, hogy az emberek így viselkedjenek; Isten kívánságai és az emberekkel szemben támasztott mércéi nem ilyenek. Ha így viselkedsz – bár Isten nem ítéli el –, az Ő szemszögéből ez nem azt jelenti, hogy az Ő akaratát követed, és Ő nem ismeri el azt. Látszólag úgy tűnik, hogy józan ésszel cselekedsz, amikor ezeket a dolgokat teszed, hogy gyűlölet és szeretet egyaránt van benned, tisztázni akarod ezeket a tényeket Isten miatt, hogy az egész világ megtudja, hogy Isten az Isten, hogy Isten az egész emberiség Istene, és hogy mindenkinek imádnia kellene Istent és el kellene fogadnia Isten üdvösségét. Látszólag úgy tűnik, hogy az, amit teszel, feddhetetlen, észszerű, megfelel a törvénynek, az emberi mivoltnak, az erkölcsiségnek, sőt, még inkább megfelel minden ember ízlésének. De Istent vajon megkérdezted erről? Kerested

Istent? Megtaláltad az Ő szavaiból a cselekvés azon alapelveit, amelyeket Isten megkövetel az emberektől? Pontosan melyek Isten szándékai? Egyesek ezt mondják: „Isten szavaiból oly sok van; nem könnyű minden kérdésben rátalálni Isten emberekkel szemben támasztott konkrét követelményeire.” Mivel nem találtad meg Isten egyértelmű szavait, kereshetsz támpontokat abból, ahogy Isten az efféle szóbeszédhez viszonyul. Ezután Isten e kérdéshez való hozzáállása alapján nem tudod vajon eldönteni, hogy miként kellene az embereknek viszonyulniuk ehhez a kérdéshez, valamint hogy mely alapelveket kellene gyakorolniuk? (De igen.) Akkor lássuk, pontosan hogyan is viszonyul Isten ehhez a kérdéshez.

Annak kezdete óta, hogy az emberiség találkozott Isten munkájával, az emberek panaszkodnak Istenre és elégedetlenek Vele, sőt titokban többek között a gyanakvás, a kétség és az elutasítás sok visszataszító szavát is kiejtik Isten irányában. Aztán ott vannak az uralkodó párt és a vallásos világ különféle szóbeszédei, amelyek egyáltalán nem felelnek meg a tényeknek, sem az igazsággal nincsenek összhangban. Mik ezek a szavak Isten számára? Legyenek akár gyanakvások, félreértések vagy panaszok, teli vannak támadással, rágalmazással és káromlással Istennel szemben, és a legkisebb mértékben sem tükröznék istenfélő szívet; ez már a kezdettől fogva így van. Mindig vannak olyanok a gyülekezetben, akik nem szeretik az igazságot. Ezek az álhívők, akik kétségbe vonják Isten szavait és az igazságot, ilyen hozzáállást tanúsítanak Isten iránt. Hát még azok a nem hívők és az ateista uralkodó pártok, az igazságtól idegenkedő emberek – az ő Istenhez való hozzáállásuk nem igényel magyarázatot; gátlástalanul támadnak és ítéleznek, azt mondják, amit csak akarnak. Különösen a vallásos világ farizeusai ragadják meg még inkább a lehetőséget, hogy könnyelműen megítéljenek és kárhoztassanak. Mindezek a megjegyzések nem pozitívak, és biztosan nem objektívak és pontosak. Akkor mi a lényege ezeknek a megjegyzéseknek? Isten számára ezek a szavak nem csupán állítások vagy nézőpontok, hanem inkább becsmélés, támadások, rágalmak és káromlások Vele szemben. Miért mondom, hogy „Isten számára”? Azért, mert Isten méri mindezt a legpontosabban, mi csupán egy előtagot adhatunk hozzá. A történelem során az emberiség így állt Istenhez; az emberek Istent támadó és sértő szavaiból bőséggel akadt, és egyetlen szó sem volt jó szándékú. Még ma is ugyanezt hallja a fületek és látja a szemetek. Az emberiség egészének Istenhez való hozzáállása a kezdetektől fogva nem változott. Miként kezeli Isten ezeket a dolgokat? Megvannak-e Istennek a feltételei, illetve a képessége ahhoz, hogy összehívjon egy globális vallási kongresszust, hogy megvédje Magát, hogy tisztázza munkájának aktuális tényeit, hogy igazolja Magát az emberiségnek? Megtette ezt Isten? Nem, Isten csendben marad, nem tisztázza az egész helyzetet, és soha nem is védi vagy igazolja Magát. Azokra azonban, akik különösen aljas módon támadják Istent, Isten bizonyos büntetést szabott ki és hagyta, hogy bizonyos tények ériék őket. Ami a nyilvános támadásokat, rágalmakat és káromlást illeti, milyen Isten hozzáállása? Miként kezeli Isten ezt? Nem vesz róla tudomást; teszi, amit meg kell tenni, úgy teszi, ahogyan tenni kell, kiválasztja azt, akit

ki kell választania, vezeti azt, akit vezetnie kell. Az egész világ rendben van Isten kezében; Ő soha nem szakította meg vagy módosította a terveit emberi támadások, rágalmozások vagy káromlások miatt. Amikor a Sátán gonosz erői elnyomják és letartóztatják Isten választott népét, bármilyen féktelenül is teszik, Isten soha nem változtatott a tervein és nem gondolta meg Magát. A gondolatai és az elképzelései teljesen változatlanok maradnak; ahogy mindig is, egyszerűen csak folytatja a munka elvégzését, amelyet tenni szándékozik: irányítja az Ő emberiségét. Ezek a támadások, rágalmozások és káromlások soha nem jelentettek zavarást Isten számára; Isten nem foglalkozik ezekkel. Miért nem igazolja, illetve védi meg Magát Isten? Isten számára teljesen normálisak ezek a dolgok. Az emberiség emberiség, a Sátán pedig Sátán. Igen, normális, hogy az emberek, akik nem értik az igazságot és a valós tényeket, ilyesmiket tesznek. Ez vajon hatással van Isten munkájának lépéseire? Nincs. Isten nagy hatalommal rendelkezik; minden felett szuverenitást gyakorol. Minden dolog és minden módszeresen működik Isten szavain belül, Isten gondolatain belül, és Isten szuverenitása alatt; az emberiség bármit is mond vagy tesz, az semmilyen módon nem tudja befolyásolni Isten munkáját – ez az, amit egy isteni lényeggel rendelkező Isten képes tenni. Amikor eljön az idő, Isten cselekszik, a legkisebb eltérés nélkül teljesíti a terveit, és ebből senki semmit nem változtathat meg. Emberi megjegyzések és az Isten ellen intézett emberi támadások vagy rágalmozások – legyenek azok az Isten munkáját akadályozni és tönkretenni hivatott szándékos próbálkozások, vagy Isten munkájának nem szándékos megzavarása és leépítése – ezek közül soha egy sem érte el a szándékolt célját. Miért? Ez Isten hatalma; ez megerősíti, hogy Isten hatalma egyedülálló, semmilyen erő nem tud a helyébe lépni és semmilyen erő nem tudja felülmúlni. Ez tény. Istennek megvan ez a hatalma és ez az ereje, Istennek megvan a valódi identitása, és semmilyen erő nem változtathat semmin. Akkor miért kellene Istennek az emberek jelentéktelen támadásaival és rágalmaival vesződnie? Ami Istent illeti, nem számít, hogy az emberiség körében hány fontos alak vagy mennyire hathatós erők próbálják gátolni, rágalmozni, támadni vagy káromolni Őt, az a legkevésbé sem zavarhatja meg Isten munkáját. Ezek a lépések inkább csak Isten igazságos természetének és mindenhatóságának kidomborítását szolgálják. A Sátán gonosz erőinek zavarásai pusztán jelentéktelen epizódok az emberi történelem sodrában. Az, ami az egész emberiség felett szuverenitást gyakorolhat, az egész emberiséget befolyásolhatja és az egész emberiséget átformálhatja, Isten munkája, Isten terve, valamint Isten nagy ereje és hatalma. Ez a helyzet. Ezzel szemben kell-e Istennek az emberek Ellene irányuló becsmérlésével, támadásaival, rágalmaival és káromlásával vesződnie? Nem. Istennek ugyanis hatalma van, Isten számára az Ő állítása, miszerint „komolyan gondolom, amit mondok, amit mondok, azt meg is fogom tenni, és amit teszek, az örökké tart”, örökké valóra fog válni; mindennap valóra válik és teljesül. Ez Isten hatalma. Egyesek ezt kérdezik: „Ez Isten magabiztossága, az Ő hite?” Tévedsz! Az embereknek van magabiztossága, az embereknek van szükségük hitre, Istennek azonban nincs. Miért? Azért, mert Istennek hatalma és ereje van, és nem

számít, miként rágalmazza és ítéli el Őt az emberiség, nem számít, hogyan zavarunk és szabotálnak a Sátán ellenséges erői, semmi sem fog változni. Istennek ezért nincs szüksége arra, hogy a munkája elvégzése előtt felszámolja az ellenséges erőket a romlott emberiség körében, amelyek támadják, rágalmazzák és káromolják Őt. Milyen körülmények között munkálkodik Isten? Milyen körülmények között ér el győzelmet? Milyen körülmények között valósítja meg a munkáját? Az egész emberiség és az összes ellenséges erő támadásainak, rágalmazásának és káromlásának hangzavarában teszi; ilyen környezetben és háttérben valósítja meg az Ő munkáját. Hát nem Isten nagy erejének megnyilvánulása ez? Nem Isten hatalma ez? (De az.) Ki tagadhatja ezt a tényt? Van merszed nem elismerni, hogy ez a helyzet?

A történelem során az emberiség folyamatosan rágalmazta és káromolta Istent, az utolsó napokban pedig még inkább megerősödtek az Istennek ellenálló erők az egész emberiség körében, még több hang rágalmazza és ítéli el Istent. Az emberiség különféle módszereket használ fel Isten rágalmazására és támadására az újságokon, a televízión, az interneten és egyéb médiákon keresztül. De boncolgattuk valaha ezeket a szóbeszédeket az összejöveteleinken? (Nem.) Miért nem? Egyesek ezt kérdik: „Azért, mert az ártatlanok ártatlanok maradnak, a szóbeszédek pedig elhalnak, amikor eljutnak a bölcssekhez?” Ezért? (Ezek a szóbeszédek alapvetően nem tudnak befolyást gyakorolni Isten munkájára. Nem számít, hogy a Sátán miként zavar, az nem tudja szabotálni vagy akadályozni Isten munkájának és tervének előrehaladását.) A Sátán már csak ilyen; amíg Isten cselekszik, amíg Isten munkálkodik, az jön, és zavar. Pontosan ezt a szerepet játssza. Rendben van az, ha megakadályozod a fellépését? Elég teret, elég színpadot, elég lehetőséget kell adnod neki, hogy szerepeljen. Amikor eleget szerepelt, belefáradt a zűrzavarába és elég gonoszságot tett, véget érnek a napjai. Nem kell arra pazarolnunk a drága időt, hogy a különféle szóbeszédeit és gátlókat boncolgassuk és elemezzük, hogy lerántsuk a leplet ezekről a szóbeszédekről; hasztalan és értéktelen így tenni. Mi értelme boncolgatni ezeket? Jelezheti azt, hogy az emberek értik az igazságot? Túl sok igazság van, amit az embereknek meg kellene érteniük; még csak meg sem tudják hallgatni ezt az összes igazságot, arról nem is beszélve, hogy lerántsák a leplet ezekről a szóbeszédekről. Van az embereknek ennyi szabadidejük? Hogy őszinte legyek, egyáltalán nem érdekelnek ezek a dolgok, sem említeni nem akarom őket, sem odafigyelni nem akarok rájuk. Egyesek ezt kérdik: „Ezekben az években arról van szó, hogy sehová nem mersz menni? Arról van szó, hogy oly sok szóbeszéd kering, hogy folyton aggódsz és félsz, bárhová is mész?” Azt mondom, egyáltalán semmit sem érzek. Egyesek a következőt kérdezik: „Nem akarsz védekezni azokkal a dolgokkal szemben, amelyeket meg sem tettél?” Mit kell megvédeni? Még a saját rendes ügyeimmel sem tudok lépést tartani! Emberekkel, teremtetett lényekkel beszélgetek, nem pedig ördögökkel. Egyesek megkérdezik: „Nem dühít fel, amikor ezeket a szóbeszédeket hallod?” Mondom, semmit sem érzek irántuk, semmilyen érzést nem váltanak ki Bennem; nem foglalkozom ezekkel a dolgokkal. Egyesek azt kérdik: „Nem érzed úgy,

hogyan megsértettek?” Azt mondom, nem érzem sértve Magam, miért kellene sértve éreznem Magam? Tegyem meg, amit tudok, tegyem, amit tennem kell, tegyem jól, amit tudok és amit tennem kell, tegyek eleget a felelősségeimnek – ez a legjobb dolog, ennek van értelme. Azok az értelmetlen, értéktelen dolgok nem fognak megzavarni, és nem fogok időt tölteni velük. Nincs időm, hogy ezekkel a dolgokkal foglalkozzam. Egyesek ezt kérdezik: „Mi van akkor, amikor van szabadidőd, akkor fogsz foglalkozni velük?” Nem, akkor sem, amikor van szabadidőm. Inkább a kutyámmal beszélgetek, mintsem ördögökkel társalogjak. Ha világosan tudod, hogy egy ördög az ördögi beszédét szajkózza, minek vesződni vele? Egyáltalán nem szabad vesződnöd; az a helyes teendő, hogy hagyd az ördögöt alaposan megszégyenülni. Röviden, Isten így viszonyul ezekhez a szóbeszédhez: bármiben, amit tesz, illetve az egyes mondataival Isten nem igazolja Önmagát, nem bizonygatja Önmagát az emberiségnek, és biztosan nem igazolja Önmagát a Sátánnak, az ellenségének, mondván, hogy Ő tiszta és ártatlan és büntelen. Minden, amit Isten tesz, az Ő irányítását szolgálja, hogy megmentse azokat az embereket, akiket meg szándékozik menteni. Lépésről lépésre követi az Ő irányítási tervét; nem azért teszi, hogy bárkinek bármit megmutasson, és nem is az identitásának megerősítéséért. Emberi szavakkal szólva, minden, amit Isten tesz, ösztönösen történik, mindenféle hamisság és passzivitás nélkül. Az, hogy Isten ösztönösen valósítja meg mindezeket a feladatokat, az Ő identitását és az Ő lényegét igazolja. Az emberiség nem tud változtatni Isten tervén, sem Isten hatalmát és erejét nem tudja felülmúlni; ez tény. Isten ezért figyelmen kívül hagyja a szóbeszédet és az ördögi szavakat, amelyek az emberiség bármely oldaláról támadják és rágalmazzák Őt. Mondjátok meg Nekem, vajon Istennek nem lenne túl könnyű kimondania egy fejezetnyi szót vagy írnia egy elítélő nyilatkozatot, hogy fellázadjon a világ ateista uralkodó pártjai és a vallásos világ Isten elleni támadásai és ellenállása ellen? Isten azonban nem fog így fellépni a Sátánnal szemben. Isten alapelvek szerint működik; amikor arról van szó, hogy Isten elpusztítja a Sátán gonosz erőit, megvan a saját időzítése. Isten számára igen könnyű a cselekvés. Isten megtehetné, hogy csodatetteket visz végbe a mennyekben, és a menny hirtelen megnyílna, egy hang pedig így szólna: „Én vagyok az egyetlen igaz Isten, akit ti rágalmaztok, támadtok és káromoltok; Én vagyok a Mindenható, akit épp rágalmaztok és káromoltok!” Ezt hallván az emberiség azonnal ledöbbenne és tanácstalanná válna, csak arra lenne képes, hogy a földre vesse magát, sírva és a fogát csikorgatva. Ez az egyetlen mondat megoldana mindent, bizonyítana mindent; utána vajon merné bárki is sértegetni Istent? Vajon nem rémülnének meg annyira a vallásos világ ördögei, hogy nyom nélkül eltűnjenek? A Sátán szóbeszédet költ Istentől, rágalmazza és támadja Istent, dühössé és gyűlölködővé téve azokat, akik hisznek Istenben, hogy képtelenek legyenek enni és aludni, hogy cikkeket akarjanak írni és programokat akarjanak csinálni, amelyekben megcáfolják a Sátánt, miközben Isten egyszerűen cselekszik – Ő csak egy pár mondatot szólna, és aztán az egész emberiség teljesen megadná magát, és többé nem merné támadni és káromolni Őt. Pál miként lett

engedelmessé? (Isten megjelent neki a Damaszkuszba vezető úton.) Isten megjelent neki. Valójában nem látott semmit; csak egy fény volt, amely annyira megijesztette Pált, hogy a földre borult, és többé nem merte üldözni Jézust. Ilyen egyszerű elbánni a Sátánnal; Isten számára valójában túl könnyű. Isten egyetlen szóval el tudná intézni az ügyet. Ezt tenni sokkal könnyebb lenne, mind évtizedeket tölteni azzal, hogy beszél hozzátok, és belétek fekteti mindezt az erőfeszítést, Isten azonban nem így cselekszik. Miért? Van egy titok, amit el kell mondanom nektek: Isten az embereket menti meg, nevezetesen azokat az embereket, akiket Isten kiválasztott; a maradék, akiket Isten nem választott ki, nem tekintendő embernek, hanem ők fenevadak, ördögök, méltatlanok arra, hogy hallják Isten hangját, lássák Isten arcát, arra pedig még kevésbé méltók, hogy bármilyen információt is tudjanak Istentől. Isten ezért nem így cselekszik. Isten identitása tisztelendő; nem láthatja Őt bárki, aki csak akarja, és nem fog megjelenni valakinek azért, mert az illető mindig elszántan, buzgón és teljes szívvel néz fel egy bizonyos helyre az égen. Azt hiszed, bárki láthatja Istent, aki akarja? Istennek méltósága van; Isten azoknak jelenik meg, akik félik Őt és kerülnek a rosszat, szent helyeken jelenik meg, a szennyes helyekről pedig elrejtőzik. Az nem vitatéma, hogy az emberiség egésze szennyes-e vagy pedig szent. Ez az emberiség nem érdemli meg, hogy lássa Istent; nem ismeri el, hogy van Isten, akkor hát Isten miért jelenne meg nekik? Nem érdemlik meg! Isten képes arra, hogy megtegyen dolgokat, ám nem teszi meg őket; ez Isten alázatosságát és elrejtettségét, valamint identitásának tiszteletreméltóságát igazolja. Mondjátok meg Nekem, ha a Sátán meg tudná tenni ezeket a dolgokat, naponta hányszor tenné meg őket, mennyit dicsekedne? Amikor a Sátán által megrontott emberek valamilyen jelentéktelen hivatalt viselnek vagy van egy kis hatalmuk, ki tudja, milyen mértékig dicsekednek majd ezzel a hatalommal – a Sátánról nem is beszélve, aki elképzelhetetlen módokon fog visszaélni és kérkedni a birtokában lévő bármily kevés hatalommal. Isten nem így viselkedik; ne mérjétek Istent a Sátán logikájával, az súlyos hiba lenne. Ami azt illeti, hogy Isten mit tehet meg, Istentől függ, hogy meg akarja-e tenni; ha Isten úgy akarja, egy pillanat alatt megtörténhet, ha pedig nem akarja úgy, senki sem kényszerítheti Őt. Isten épp így viszonyul a szóbeszédhez – semmibe veszi őket. Isten akkor is megteszi, amit tennie kell, amit megtenni szándékozik; semmilyen ember, semmilyen erő nem tudja felborítani vagy módosítani a tervét. Ezek az Istent támadó, rágalmozó és becsmélő szóbeszédok semmin sem változtatnak. A szóbeszéd végül is csak szóbeszéd, és sosem válhatnak tényekké. Még ha meg is felelnek az emberi filozófiának, tudománynak, moralitásnak, elméletnek és egyéb dolgoknak, még ha az emberiség egésze fel is kel, hogy támadja Istent, az igazság nem fog az emberiség mellett állni, és az emberiség nem lesz az igazság birtokosa. Isten örökké Isten; az Ő identitása és státusza sohasem változik. Ezért nem számít, miként zavar a Sátán, Isten munkája akkor is rendezetten halad előre, mivel ez Isten munkája. Ha emberi munka lenne, a Sátán efféle zavarásokat okozó rendszere, és az efféle támadásokat és rágalmozást indító különféle társadalmi erők miatt már összeomlott volna, és megszűnt

volna létezni. Az egyház csak akkor virágzik egyre jobban, amikor Isten beszél és munkálkodik, amikor a Szentlélek munkálkodik. Hát nem tény ez? Láttátok ezt a tényt? (Igen, láttuk.) Mit láttátok? (A királyság evangéliuma már több tucat országba eljutott, a Sátán által kreált és terjesztett szóbeszéddek pedig egyáltalán nem akadályozták meg az igazságot szerető embereket abban, hogy Istenhez forduljanak.) Ez Isten műve; Isten munkája ezt a hatást tudja elérni, Isten szavai ezt a hatást tudják elérni – ez túlmutat a Sátán várakozásain. Isten szavainak ilyen óriási az ereje; az evangélium jó irányba terjed, és minden rendben halad előre Isten terve szerint, bármiféle ellentmondás nélkül. Isten munkája és Isten szavai terjednek Isten választott népe körében, ahogyan az már régóta eleve elrendeltetett. Az evangélium hirdetése révén megnyert emberek száma és az igaz utat kutató emberek száma hónapról hónapra növekszik. Hát nem azt mutatja ez, hogy mennyire elterjedt az evangelizációs munka? Ha ez nem Isten munkája lenne, akkor hiába fizetne meg bármennyi ember bármilyen nagy árat, nem tudnák elérni ezt a hatást. Ez Isten hatalma, az Isten szavainak ereje által elért hatás.

Térjünk vissza az arról szóló beszélgetésre, hogy az emberek miként kezelik a különféle szóbeszéddek. Az emberek nem tudják ugyanazt a hozzáállást elérni a különböző szóbeszéddekhez, mint Isten. Nem értik Isten szándékait, és a szóbeszéddek hallatán folyton ezt érzik: „Ha nem teszek valamit, cserben hagyom a lelkiismeretemet. Ha a szóbeszéddek költő emberek győzedelmeskednek, nyugtalan, elégedetlen és dühös leszek, egyensúlyhiányt érzek, úgyhogy meg kell cáfolnom őket. Csinálnom kell egy videót vagy írnom kell egy cikket, hogy tisztázzam a szóbeszéddek.” Érdemes elgondolkodni azon, hogy ilyen gondolkodásmód szerint tenni a dolgokat vajon összhangban áll-e Isten szándékaival, vajon megfelel-e az igazságalapelveknek. Ha a gyülekezeti munka és a kötelességeitek végzésével csupán az a célotok és a motivációtok, hogy tisztázzátok a szóbeszéddek és egyértelműen elmagyarázzátok, hogy az, akiben ti hisztek, az igaz Isten, hogy ti a helyes úton jártok az életben, és hogy mindaz igazságos, amit az evangélium hirdetéseért és az Isten melletti tanúságtételért tettetek – és hogy csak azért vádoltak sok alaptalan bűnnel titeket, mert a világ nem ismeri, illetve nem érti mindezeknek a tényeknek az igazságát –, és ezért reméletek, hogy amikor minden tisztázódik, a világ ártatlannak fog tartani titeket, hogy a világ összes pártja egyetemesen el fogja ismerni, hogy „ti az igaz Istenben hisztek, a helyes úton jártok az életben, és minden, amire Isten megkért titeket, helyes és igaz ügy”, akkor mi van? Akkor megkönnyebbültök, és igazolva érzitek majd magatokat a hitetekben? A helyes útra léptek majd az Istenben való hitben? Az üdvösség útjára léptek majd mindenféle külső zavaró tényező nélkül? Kialakul majd bennetek az istenfélő szív? Akkor majd el tudjátok érni az Istennek való alávetettséget? Megkaphatjátok majd Isten elismerését? (Nem.) Lehetséges az, hogy az embereknek ne legyenek félreértéseik veled kapcsolatban és csak dicsérjenek és tiszteljenek téged, minekutána tiszta lelkiismerettel hihetsz Istenben? Egyáltalán nem! Az emberek természetesen nem érhetik el ugyanazt a hozzáállást a szóbeszéddekhez, mint Isten, az embernek azonban

helyes látásmóddal, pontos hozzáállással és állásponttal kell rendelkeznie, ezt mondván: „Ezek a szóbeszéddek csakugyan gyűlöletesek és undorítóak. Ezekből a szóbeszéddekből az látszik, hogy ez a romlott emberiség tényleg Isten ellensége; ez tökéletesen igaz! Nem szabad a Sátán szóbeszéddei alapján megítélnem azt, hogy Isten munkája igaz-e vagy hamis. Az Isten szavainak olvasása és a kötelességem végzése során szerzett tapasztalatok révén megerősítem, hogy Isten összes szava az igazság, és hogy minden, amit Ő tesz, lehetővé teszi az emberek számára, hogy megmeneküljenek. Miután ma Isten elé járultam, hogy elfogadjam az Ő üdvösségét, tennem kell a kötelességemet, valamint eleget kell tennem a kötelezettségeimnek és a felelősségeimnek, miszerint népszerűsítem Isten szavait, hirdetem az Ő nevét és tanúságot teszek Isten munkája és az Ő szándékai mellett, hogy az Isten által kiválasztottak visszatérhessenek Isten házába, hallhassák az Ő hangját, gyorsan és a lehető leghamarabb részesülhessenek a Tőle származó szavak és élet ellátásában. Ez az én kötelezettségem, az én felelősségem. Együttműködöm Isten munkájával, de nem azért, hogy igazoljam, hogy az általam követett út a helyes vagy hogy az általam felkarolt ügy igazságos – nem ezek miatt. Nem azért végzem a kötelességemet, hogy megtoroljam a Sátán Isten ellen intézett támadásait és rágalmain. Ehelyett a saját kötelezettségeimnek és felelősségeimnek, és persze a saját hűségemnek teszek eleget, hogy viszonyozzam Isten szeretetét, hogy elfogadjam Isten megbízatását, és együttműködjek Isten munkájával.” Ez a helyes látásmód? Ilyen látásmóddal kellene rendelkezniük az embereknek? (Igen.) Ebből a szemszögből nézve vajon nem kellene némi változáson átesnie az emberek álláspontjának, a nézőpontnak, ahonnan kiindulnak, valamint az általuk tett egyes konkrét állításoknak, amikor különféle programokat készítenek – legyen az himnuszok éneklése, tánc, filmkészítés vagy tapasztalati tanúságtételekről szóló színdarabok alkotása? (De igen.) A legtöbb ember azonban hevesen és gyűlölettel, valamint emberi érzelmekkel vegyítve végzi e feladatokat. Ezért túl sok mindent lepleztek le a nem hívők, az uralkodó párt és a vallásos világ tetteivel és viselkedésével kapcsolatban, a szavaik pedig túlságosan kemények voltak, ami némileg negatív benyomást tett másokra, miután látták ezeket a programokat. Az ok egyszerű: az emberek bizonyos érzellemmel, nem épp a helyes szemszögből vállalják ezeket a tevékenységeket, és mégis úgy érzik, hogy ez teljesen igazságos, és ezt mondják: „Támadnak, becsmérelnék és szóbeszéddeket gyártanak rólunk; mi a baj azzal, ha leleplezzük őket? Ez jogos önvédelem! Az nem illegális, ha az ember jogosan védekezik, és nem is találunk ki dolgokat; mindannyian tények alapján boncolgatjuk a dolgokat. A semmiből költenek szóbeszéddeket rólunk; hát helytelen-e, ha leleplezzük és boncolgatjuk őket? Hát nem állhatunk bosszút?” Mi haszna a bosszúnak? Az ördögök teli vannak hazugsággal, és soha, egyetlen igaz állítást sem tesznek; folyamatosan a hazugságaikat boncolgatni azért, hogy felismertessük velük, hogy amit beszélnek, az hazugság, és hogy miután elismerik a hazugságot, soha többé ne hazudjanak – van ennek bármi értéke? El tudják érni ezt? (Nem.) Hát nem ostoba és tudatlan ez a megközelítés? Rég megmondtam, hogy a fő feladatunk tanúságot tenni

Isten munkája, a munkája által elért hatások, az Ő szavai és a szavainak az emberekre gyakorolt hatása mellett, ami pedig az uralkodó párt általi elnyomást és üldözést, valamint a vallásos világ ellenállását és elítélését illeti, elég, ha csak röviden megemlítsük valamennyit az érintett háttérből. De bárhogyan is hallják ezt az emberek, nem tudják megérteni. Folyton hevesen kezelik ezeket a kérdéseket, és vitatkozni akarnak. És mi az eredmény? Egyáltalán nem hoz eredményt, mivel a Sátán gonosz erőivel hasztalan vitatkozni. Hát nem az emberek ostobasága és tudatlansága ez?

Egyesek azzal a kizárólagos motivációval hirdetik az evangéliumot, tanulnak ki valamilyen szakmát vagy végeznek egy bizonyos típusú kötelességet, hogy tisztázzák a szóbeszédet és elmagyarázzák az embereknek, mi az igaz, hadat üzenve a sötét világnak és az Istennek ellenálló gonosz embereknek. Igazságszolgáltatás ez? Akár igazad van, akár nincs abban, hogy ezt teszed, meg kell értened: megmentheti Isten azokat az elvetemült embereket, akik ellenségesek Vele szemben? Van bármi értéke annak, hogy ezt teszed? Ha nem érted, hogy Isten milyen embereket ment meg, és folyton helyesnek tűnő, ám valójában helytelen nézőpontokat hangoztatsz, az nem a saját üdvösséged akadályozása-e? Egyesek csak azért teszik a kötelességüket, hogy az Istennek ellenálló gonosz erővel harcoljanak, valamint hogy szembeszálljanak a világi irányzatokkal. „Azt mondják, hogy hanyagoljuk a családjunkat és nem élünk normális életet, ezért bizonyítani akarok magamnak azzal, hogy jól végzem a kötelességeimet. A jövőben, amikor a mennybe megyek és belépek a királyságba, ők pedig megítéltetnek, majd meglátják, hogy igazam van!” Mi értelme így bizonygatni magadat? Még ha igazoltad is saját magadat, mire jó az? Mit mutat? Mi az értéke? Ha valóban lehetővé tenné számodra, hogy belépj a királyságba és elnyerd Isten elismerését, akkor érdemes lenne, az utad pedig helyes lenne. Ez az út azonban sajnos nem járható. Nem az az út, amelyet Isten előre elrendelt az emberek számára, és Isten nem kívánja meg az emberektől, hogy így cselekedjenek. Az emberek mindig ostobák, azt hiszik, hogy mivel az igazság oldalán állnak és birtokukban van az igazság, fel kell karolniuk az igazságos ügyeket, hadat kell üzeniük ennek a gonosz világnak és mindazoknak, akik szóbeszédet találnak ki: „Mi hiszünk Istenben és követjük Istent, tesszük a kötelességünket – majd mi megmutatjuk nektek, hogy ki jár a helyes úton!” Hát nem heveskedés ez? Van bármi értelme ezekről a dolgokról vitatkozni? Egyáltalán nincs értéke. Ha tényleg van időd és energiád, jobb lenne, ha kicsit többet megtanulnál egy szakmáról, ha több ismeretet és általános tudást tanulmányoznál egy szakmával kapcsolatban. Ez előnyös és támogatja a kötelességed végzését. Miért harcolsz folyton a világ gonosz erőivel? Mire való folyton szóbeszédekkel küzdeni? Hát nem olyan helyen fejtesz ki erőfeszítést, ahol nincs rá szükség? Nem számít, hogyan támadnak téged mások, nem kell figyelni rájuk. Örögi természetűek, fenevadak, egyszerűen ilyen lények; Isten nem menti meg őket, nem változtat rajtuk és nem beszél hozzájuk. Isten ügyet sem vet rájuk, akkor neked oda kell-e figyelned rájuk? Egy kissé nem ostobaság és a bölcsesség hiánya az, ha az emberek ahhoz ragaszkodnak, hogy makacsul

megtegyék azt, amit Isten nem tesz? Az a minimum, hogy olyan ember vagy, akinek nincs Istennek alávetett szíve, és nem szereted azt, amit Isten szeret, és nem gyűlölöd azt, amit Isten gyűlöl. Nem látod, miként áll Isten ezekhez a dolgokhoz – Isten semmibe veszi őket; te fel sem fogod, miért van ez. Isten az Ő munkája három szakaszának mindegyikében sok szót szolt. Sok párbeszéd zajlik Isten és az emberiség között, és ezekből a párbeszédéből az ember láthatja Isten szándékait, Isten természetét és lényegét. Isten azonban arról sosem beszél, hogy miként társalog a Sátánnal bizonyos konkrét ügyekben, és így leleplezi a Sátánt, lehetővé téve az emberiség számára, hogy tisztán lássa a Sátán igazi arcát, valamint hogy tisztán lássa, miként bánik a Sátán Istennel. Oly sok ilyen ügy van, Isten azonban nem említi őket. Miért nem említi őket Isten? Azért, mert az ezekről szóló beszéd nem válik hasznodra. Ami számodra a leghasznosabb, azok Isten életének szavai; azok a szavak a leghasznosabbak számodra, amelyek képessé tesznek arra, hogy Isten elé járulj és olyan emberré válj, aki aláveti magát Istennek, és aki féli Istent és kerüli a rosszat. Isten megmondja neked, hogyan élj és hogyan beszélj, és azt is, hogy miként különböztess meg az embereket és a dolgokat, valamint hogy miként tanuld meg gyakorolni az igazságot és légy bölcs különböző környezetekben és helyzetekben – ezek mind a hasznodra válnak. Isten azt mondja és teszi, ami hasznodra válik. Isten egyetlen olyan szót sem szól, ami nem válik a hasznodra. Vajon Istennek nem lenne túl könnyű kimondania ezeket a szavakat? Akkor miért nem mondja ki őket? Azért, mert a romlott emberiségnek nincs szüksége ezekre a szavakra. Ezek a szóbeszédok az ördögök és a Sátán szavaival egyenértékűek, és Isten figyelmen kívül hagyja őket, úgyhogy neked sem kellene vitatkoznod velük. Érted? (Megértettem.) Amint megérted, tudod, hogyan kell gyakorolni, nem igaz? Ne fektess erőfeszítést szóbeszédok boncolgatásába, a szóbeszédok cáfolásába, a szóbeszédok forrásainak keresésébe és így tovább. Ha valóban olyan szíved van, hogy tanúskodj Isten mellett, és szilárdan akarsz állni a bizonyágtételekben és el akarod nyerni Isten elismerését, oly sok szó van, amit mondhatsz és oly sok dolog, amit tehetsz. A szavak és az igazságok, amelyekkel Isten ellátja az embereket, megkívánják, hogy töprengj és tapasztalj, hogy azok a saját alapelveiddé és gyakorlati útjaiddá, végezetül pedig a saját életeddé váljanak. Időt és energiát kell fordítanod arra, hogy ezt megvalósítsd. Ha ostoba és buta vagy, folyton szóbeszédokbe fektetsz erőfeszítéseket, folyton tisztára akarod mosni a nevedet és tisztázni akarod magad a világ előtt, akkor az bajt jelez; nem fogod elnyerni az igazságot, ezek a világi szóbeszédok pedig teljességgel behálózhatnak és kimerítenek majd. Végül képtelen leszel világosan elmagyarázni a dolgokat. Miért nem leszel képes világosan elmagyarázni őket? Azért, mert az ördöggel nézel szembe, az pedig égbekiáltó hazugságokat szól. Most mit mond az ördög? A nagy vörös sárkány így szól: „Kína a világrend őrzője, a világbéke őrzője, és kulcsfontosságú szerepet játszik a világbéke és a rend fenntartásában.” Az általa mondott mely szavak tények? Tények ezek a szavak? Nem vagy dühös, amikor ezeket a szavakat hallod? Miután ezt hallottad, úgy véled, hogy a Sátán oly szégyentelen, hogy még ilyesmiket is

mond. Miért vitatkoznál vele? Hát nem vagy ostoba? Ez már csak ilyen – Isten arra használja a Sátánt, hogy szolgálatot tegyen, egyáltalán nem áll szándékában megmenteni vagy megváltoztatni. Hát nem ostobaság vitatkozni vele? Ne tégy efféle butaságokat. A bölcs emberek nem figyelnek oda ezekre a szóbeszédre, és azok nem is korlátozzák őket. Egyesek így szólnak: „Miután a szóbeszédet hallottam, összezavarodom!” Akkor imádkoznod kell a szívedben, használnod kell az igazságot, hogy tisztán láss, majd átkoznod kell azokat az ördögöket és a Sátánt, és ezeknek a szóbeszédnek nem lesz többé hatásuk a szívedre. Van egy másik út: a lényegig kell látnod. Azt mondod: „Még ha Isten tettei nem is felelnek meg az elképzeléseimnek, és a romlott emberiség elítéli és elutasítja őket, látom, hogy Ő az igazság, az ördögöknek és a Sátánnak pedig nincs igazságuk. Eltökéltem, hogy hiszek Istenben! Csak Isten menthet meg engem. Benne Isten lényege van, Ő Isten és az Ő lényege nem változik sosem. Nem számít, mennyire állnak ellen az ördögök és a Sátán Istennek, nincs igazságuk, én pedig nem hiszem el az ördögök és a Sátán szavait!” Van ilyen hited? (Igen.) Ha ilyen hited van, akkor semmilyen ember, esemény vagy dolog nem zavarhat meg, a Sátán pedig még kevésbé vezethet félre vagy támadhat. Nos, akkor mit kell tenned? Vedd semmibe; csak az igazságra való törekvésre összpontosíts és arra, hogy szilárdan állj a bizonyágtételedben, a Sátán pedig megszégyenül majd.

Az imént a szóbeszéd gyülekezeten belüli terjesztésével kapcsolatos egyes problémákról beszélgettünk. A legtöbb ember hallott néhány szóbeszédet a kínai kommunista kormánytól és a vallásos világtól; az imént arról is beszélgettünk, hogy miként kell kezelni ezeket a szóbeszédet és hogyan kell bánni velük. Amint az emberek megértik az igazságalapelveket, a szóbeszéd többé nem fogják félrevezetni és megzavarni őket. Amikor olyasvalaki jelenik meg a gyülekezetben, aki szóbeszédet terjeszt, függetlenül annak módjától és hangnemétől, ahogyan bármilyen szóbeszédet terjeszt, miként kellene ehhez közelítenünk? Beavatkozás nélkül hagynunk kellene, hogy megtörténjen, vagy le kellene lepleznünk, boncolgatnunk kellene az illetőt, és foglalkoznunk kellene vele? Melyik módszer áll összhangban az alapelvekkel? Vannak olyanok, akik ezt kérdik: „Hát nincs szólásszabadság? Miért ne hagyjuk beszélni az illetőt? Hagyjuk, hadd beszéljen. Miután meghallgatták a szóbeszédet, amint mindenki tisztán látja, hogy mik is azok, nem fogják többé elhinni ezeket az ördögi szavakat, és a szóbeszéd természetesen összeomlanak.” Mások ezt mondják: „Elfogadhatatlan, hogy szóbeszédet terjesztenek és rágalmazzák Istent. Nem engedhetjük, hogy olyasmit tegyenek, ami rágalmazza Istent. Meg kell leckéztetnünk őket, hogy felébredjenek. Isten oly sok szenvedést viselt, hogy beszéljen és munkálkodjon a megmentésünkön, ők mégis szóbeszédet terjesztenek. Nincs lelkiismeretük! Csak azzal csillapíthatjuk a gyűlöletünket, ha átkozzuk őket; ha nem bánunk el velük, csalódást fogunk okozni Istennek.” Melyik a jó út? Ezek a megközelítések egyáltalán nem jók. Ahogyan korábban megbeszéltük, azok, akik szóbeszédet terjesztenek, biztosan egyáltalán nem jók, és fel kell ismerni az ilyen egyéneket. Ha csak alkalmanként terjesztenek szóbeszédet,

figyelmeztetni kell őket. Ha állandóan szóbeszédeket terjesztenek, le kell leplezni, boncolgatni kell, majd ki kell takarítani őket a gyülekezetből, hogy többé ne vezethessék félre az embereket és ne árthassanak nekik. Könnyű ezt az ügyet kezelni? Ily módon kezelnétek, vagy megvárnátok, hogy a gyülekezetvezetők utasítást adjanak? Amint kiderül, hogy valaki állandóan szóbeszédeket terjeszt, és hogy minden olyan alkalommal, amikor összejövetelre jön, ezekről a dolgokról beszél, sosem olvassa Isten szavait, sosem imádkozik, nem tanul himnuszokat, sőt, még Isten szavainak tapasztalati megértését sem osztja meg, amikor pedig valaki Isten szavairól beszél és tapasztalati tanúságtételt oszt meg, az taszítja őt és idegenkedik tőle, a nem hívők szóbeszédeivel szemben azonban nem érez efféle idegenkedést és igen izgatottá válik tőlük – amint mindez kiderül, miért kellene bármiféle udvariasságot tanúsítani egy ilyen illető iránt? Nyilvánvaló, hogy a Sátán szolgálja, aki beférkőzött a gyülekezetbe, hogy megzavarja Isten választott népét Isten követésében. Elnézed a zavarását? (Nem.) Ha nem nézed el, akkor állj fel és mondd ezt: „X. Y. a gyülekezetbe jön és folyton szóbeszédeket terjeszt, nem olvassa Isten szavait és nem osztja meg a tapasztalati megértését Isten szavairól. Álhívő és ki kell takarítani a gyülekezetből. Van valakinek ellenvetése?” Ha mindenki azt mondja, hogy nincs ellenvetése és egyetértőleg felteszi a kezét, akkor az illetőt ki kell takarítani. Hát nem megfelelő így bánni egy rémhírterjesztővel? (De igen.) Az ilyen embereket így kell kezelni.

D. Az Isten szavait félreértelmező és Isten munkáját megítélő különféle alaptalan szóbeszédek felismerése

Honnan származnak azok a szóbeszéd típusok, amelyekről az imént beszéltünk? A nagy vörös sárkánytól, a vallásos világtól és a nem hívőktől származnak. A külvilágból származó szóbeszédeken kívül az egyház belső ügyeiről is van néhány szólás és pletyka. Sőt, teljesen valótlan állítások szólnak Istenről, Isten munkájáról, Isten napjáról és Isten egyes szavairól, valamint léteznek Istennel és az Ő munkájával kapcsolatos misztériumok is, amelyeket az emberek a képzelődéseik és az elképzeléseik alapján, illetve a téves információk és alaptalan spekuláció folyamatos áramlására alapozva alkotnak. És mivel az emberek kiszínezik az efféle szólásokat, pletykákat és állításokat, kialakulnak ezek a szóbeszédek. Amint a szóbeszédek kialakulnak, egyesek – akik vonzódnak a szóbeszédekhez – fellelkesednek a terjesztésük ügyével kapcsolatosan, valósként kezelve a szóbeszédeket és mindenütt terjesztve őket, és olyan élénken és alaposan írják le azokat, hogy egyeseket – akik nincsenek tisztában a dolgok valódi állásával, és akik nem értik az igazságot, valamint ostobák és tudatlanok, valóban félrevezetnek ezek a szóbeszédek. A félrevezetést követően hatással vannak-e rájuk és zavarják-e őket? (Igen.) Vannak gyakori problémák is, amelyek felbukkannak a gyülekezetben. Bár ezek a szóbeszédek elhalványulnak azokhoz képest, amelyek rágalmazzák és támadják Istent és Isten házát – ezek se nem rágalmazzák, se nem káromolják Istent –, és bár nem okoznak zavarásokat és nem okoznak kárt Isten

munkájának, mindazonáltal hatással vannak egyesek életbe való belépésére, és le kell állítani őket. Amikor például egyesek megtévesztő megjegyzéseket hallanak, a szívükben elhiszik és gyorsan elterjesztik azokat az őket körülvevők és a hozzájuk közel állók körében. Ahogy a szóbeszéddek keringenek, egyre több és teljesebb részlettel egészülnek ki, és végül a szóbeszéddek elkezdnek valós eseményeknek tűnni. Az időhöz, helyhez és szereplőkhöz hasonló elemek mind a helyükön vannak – az efféle szóbeszéddek megfelelnek azoknak a feltételeknek, hogy nyilvánosan terjeszthessék őket, nem igaz? Milyen információ terjed? A rémhírterjesztő így szól: „Van egy fontos dolog, amiről ma beszélnem kell nektek. Ha nem teszem, belül kényelmetlenül fogom érezni magam; még Isten szavainak olvasására sem fogok tudni odafigyelni. Annyira izgatott vagyok emiatt a dolog miatt. Most végre van reményünk nekünk, akik hiszünk Istenben!” Amikor mindenki meghallja, hogy van remény, érdeklődővé válnak és lelkesek lesznek; ez a téma nagyon vonzó. Azt mondják: „Isten munkája hamarosan be fog fejeződni. Már több olyan jel felbukkant, amelyeket Isten korábban megjósolt a munkája végét illetően. Például a hold és a nap állapota, a helyzet keleten és nyugaton, Isten választottainak száma az egyes országokban, az, hogy hány ember képes végezni a kötelességét és így tovább – Isten munkája befejeződésének ezek a jelei most itt vannak előttünk. Fel kell készülnünk gyorsan!” Valaki megkérdezi: „Mit kell előkészítenünk?” A rémhírterjesztő így szól: „Jócselkedeteket és ételt kell előkészítenünk, és gyorsan Istennek kell adnunk minden megtakarításunkat felajánlásként, és akkor biztosíthatjuk a jó rendeltetési helyet.” Ezt is mondják: „Ebben és ebben az évben és hónapban, ezen és ezen a napon, ebben és ebben az időpontban össze kell gyűlnünk egy konkrét helyen, ahol Isten várni fog ránk, hogy elvigyen minket. Isten azt mondta: »Ha nem mondasz le mindenről, nem vagy méltó arra, hogy a tanítványom légy, és nem vagy méltó arra, hogy a követőm légy«. Most végre eljött Isten napja, és Isten szavai beteljesültek. El kell engednünk minden világi dolgot, nem csupán a kilátásainkat és a pályafutásunkat, hanem a családunkat, a rokonainkat és a testi kapcsolatainkat is. Az összes világi kötődésről le kell mondanunk; találkozni fogunk Istennel!” A legtöbb ember megkérdezi: „Ez igaz?” A rémhírterjesztő így szól: „Igen, én eladtam a házamat és az autót, és kivettem a megtakarításomat. Ha nekem nem hiszel, nézd meg Isten szavait. Az egyik fejezetben egy bizonyos mondat megfejtésével feltárul egy cím, egy másik fejezetben pedig egy bizonyos szakasz megfejtésével feltárul az év és a hónap...” Ezt hallván van-e bárki, aki nem kavarodik fel? Van-e bárki, aki képes tisztán látni ezeket a szavakat? Hát nem ezek a dolgok foglalkoztatják nagyon az embereket? Nem ezek a dolgok azok, amelyeket az emberek régóta remélnek? Egyesek, miután ezt hallják, majd megnézik Isten szavait és úgy vélik, hogy ez valóban egybevág, elkezdnek fontolgatni egy B tervet. Bár némelyek belül szkeptikusak, mégis remélik, hogy igaz a dolog, és erre gondolnak: „Bár a megadott év és nap egy kicsit messze van, legalább van egy pontos nap és időpont, úgyhogy van reményünk.” Bár nem igazán hiszik el, akkor is szentelnek neki egy bizonyos mennyiségű figyelmet. Mit jelez ez a figyelem? Azt mutatja, hogy az embereket

könnyedén befolyásolják és megzavarják ezek a dolgok. Amint ez a fajta szóbeszéd széles körben terjedni kezd a gyülekezetben, az emberek 80-90 százaléka rendkívül izgatottá válik és elöntik őket az érzelmek, erre gondolván: „Végre eljön a nap, amelyet reméltünk! Isten meghallotta az imádságainkat! Isten szeret, és nem hagyott el minket!” Mi lenne a következménye, ha efféle témákat terjesztenének az összejövetel során? Mindenkinek az érzelmeire hatással lenne vajon? Az emberek képtelenek lennének elutasítani, még ha akarnák is; a szóbeszéd minden mondata a szívükbe találna és lehetetlenné tenné, hogy ne higgyenek. Igen valószínű, hogy az emberek elhiszik ezeket a szavakat; még ha nem is biztosak száz százalékgig, akkor is arra vágynak, hogy bárcsak igazak lennének, és ezt gondolják: „Ha elgondolkodunk azon, hogy mennyi nehézséget viseltünk el Isten követése során – a világ elutasít, a kormány vadászik ránk, a vallásos világ üldöz minket, levegőt is alig kapunk, állandó félelemben élve – mikor lesz vége ezeknek a napoknak? Most végre elérkezett Isten napja!” Ezek a gondolatok elárasztják a szívedet: „Oly sokat feláldoztunk magunkból Istenért, olyan elszánt a hitünk Isten követésében, hogy igaznak kell lennie annak, amit hallunk. Nem szabad többé kóborolnunk és szenvednünk ebben a világban – megérdemeljük, hogy ne ezt tegyük!” Amikor ilyen gondolatod van, és annyira meg vagy győződve, és szenvedélyes vagy ezt a szóbeszédet illetően, akkor is akarod még Isten szavait olvasni? Ezen a ponton nem tűnik vajon feleslegesnek Isten szavai bármely szakaszának olvasása? Így érzed: „Miért van az, hogy Isten szavai tapasztalati megértésének a megosztása most oly feleslegesnek tűnik? Többé nem szükséges imádkozni Istenhez, így van? Isten napja eljött és hamarosan szemtől szembe fogunk találkozni Istennel; ha most Istenhez imádkoznánk, nem azt jelentené-e tehát, hogy nem tiszteljük Istent? Amikor a testben élünk, messze Istentől, olvasnunk kellett Isten szavait, hogy enyhítsünk a sóvárgásunkon. Most ott tartunk, hogy hamarosan túllépünk ezen a világon és hamarosan személyesen találkozunk Istennel, ezért nem szükséges Isten szavait olvasni. Semmi, amit most teszünk, nem oly lényeges, mint az, hogy találkozzunk Istennel abban az adott évben, hónapban, napon és időpontban. Milyen csodálatos dolog is lesz! Ahhoz képest, hogy azon a napon azon a helyen találkozunk Istennel, Isten szavainak olvasása oly jelentéktelennek tűnik.” Nem tudsz többé Isten szavainak olvasására összpontosítani. A szíved nyugtalanná vált és az után sóvárog, hogy azonnal eljöjjön az a nap! Hát nem nehéz kifejezni ezt a hangulatot? Az efféle szóbeszédnek igen vonzóak a közízlés számára, és nagyon könnyen tudnak terjedni a gyülekezetben belül. Egy ember elterjeszti kettőnek, kettő elmondja tíznek, és egyre jobban terjednek a szóbeszédnek, egy gyülekezetből két gyülekezetbe, két gyülekezetből ötbe, egyre szélesebb körben terjedve. Mik a következmények? Ezek miatt a szóbeszédnek miatt az emberek kételkednek Istenben, eltávolodnak Istentől, elfeledkeznek Isten igaz szeretetéről az emberiség megmentésében, elfeledkeznek az általuk végzendő kötelességről, és elfeledkeznek az általuk követendő útról. Helyette egyoldalúan arra törekednek, hogy meglássák, amint eljön Isten napja, és meglássák, hogy kaphatnak-e áldásokat. Amikor tényleg eljön az a

nap és semmi sem történik, az emberek csak akkor jönnek rá, hogy a szóbeszédnek vetett hit kárt okozott az életüknek. Ezután vissza tudsz térni vajon a régi önmagadhoz, jólnevelten viselkedve, tartva magad a kötelességedhez, két lábbal a földön állva törekedve az igazságra, mindenben keresve az igazságalapelveket, valamint Isten szavainak megfelelően viselve magad és végezve a kötelességedet? Az idő addigra elmegy és nem hozható vissza. Ki a hibás ezért? Magadat hibáztasd, hogy sosem voltál olyan ember, aki az igazságra törekszik. A fellegekben jártál, az eredménye pedig az lett, hogy bedőltek a szóbeszédnek.

Ami azokat illeti, akik hisznek Istenben, ám nem értik az igazságot, egyetlen szóbeszéd is végtelen mélységbe vezetheti és tönkretelheti őket. Mit értünk végtelen mélység alatt? Eredetileg volt egy normális hited Istenben és volt reményed az üdvösségre, ám egyetlen szóbeszéd tévútra vezetett. Anélkül, hogy észrevetted volna, a Sátán félrevezetett téged, elhitted a Sátán által mondott ördögi szavakat és követted őt. A Sátán által számodra kijelölt úton jársz és aszerint törekszel, és minél messzebb mész, a szíved annál sötétebbé válik, te pedig annál messzebb kóborolsz Istentől. Amikor már teljesen elhagytad és elutasítottad Istent, nem csupán kétségeid vannak Istennel kapcsolatban a szívedben, hanem ami még súlyosabb, panaszokat fogalmazol meg Istent illetően és megtagadod Istent. Vajon nem az út végét jelenti számodra az, amikor idáig jutsz? Nem ez a végtelen mélység? Olyasmi ez, amit látni akarsz? Vajon elérheted még az üdvösséget, amikor idáig jutsz? Nem, és igen nehéz visszafordulni. Miért? Mert Isten befejezte a munkálkodást, a Szentlélek befejezte a munkálkodást, téged pedig sötétség tölt el. Egy magas fal emelkedett közted és Isten között. Mi ez a fal? Azok az elképzelések, képzelődések és szóbeszédnek, amelyeket a Sátán elültetett benned, valamint a személyes vágyak. A pozitív dolgokról, mint például az Isten identitásáról, lényegéről, státuszáról és hasonlókról való tudásod hirtelen elhomályosul, sőt fokozatosan el is tűnik. Ez nagyon félelmetes. Hát nem a végtelen mélységbe való zuhanás ez? (De igen.) Amikor ebbe a helyzetbe kerülsz, vajon akkor is el tudod még viselni a nehézséget és meg tudod fizetni az árat a kötelességed végzéséért? Akkor is tudsz még az üdvösség elérését célzóan az igazságra való törekvés útján járni? Elmondom neked, hogy igen nehéz visszafordulni. Ez azt jelenti, hogy tévútra vezettek! Egyetlen szóbeszédnek, ha egy pillanatig nem vigyázol és félrevezetnek, elképzelhetetlen eredményei lehetnek. Ezért amikor ilyen szóbeszédnek jelennek meg a gyülekezetben Isten munkájáról, azonnal le kell állítani és korlátozni kell őket. Az ember nem találhat ki légből kapott dolgokat, és nem eszelhet ki mindenféle hazugságot, amelyeket az emberek hallani szeretnének, azért, hogy félrevezesse őket és leterelje őket a helyes útról. Még ha az emberek szeretik is ezeket a témákat, mi jó származik abból, ha az ember a szívében ezekre összpontosít és terjeszti őket? Milyen előnnyel járhat? Egyesek ezt mondják: „Az illető azt mond, amit csak akar, hiszen az ő szája. Úgyhogy hadd beszéljen, ahogy szeretne.” Ez attól függ, mi a mondandó. Ha olyasmi, ami építi az embereket, azt el lehet mondani és lehet terjeszteni – bármilyen módon terjeszthető.

Ezek a szóbeszéddek azonban a legkevésbé sem építik az embereket; ezek csak félrevezetik az embereket és elterelik a figyelmüket, megzavarják a törekvésüket és leterelik őket a helyes útról, hatással vannak az Istennel való kapcsolatukra, hatással vannak a kötelességük normális végzésére, és hatással vannak a gyülekezet munkájának normális rendjére. Ha egyszer az emberek elfogadják ezeket a szóbeszéddek, az olyan, mintha egy labirintus csapdájába esnének, ahonnan nem tudnak menekülni. Amikor tehát ezeket a szóbeszéddek hallod, ha valaki egyedül neked mondja el őket, vissza kell utasítanod. Ha mások körében beszél róluk, nem csupán vissza kell utasítanod, hanem le is kell leplezned és boncolgatnod is kell őket – ne hagyd, hogy több embert félrevezessenek. Különösen azok esetében, akik csupán egy-két éve vagy két-három éve hívők – ők még nem látják át a rendeltetési hellyel, az Istennel való találkozással és az elragadtatással kapcsolatos dolgokat, még nem alakult ki bennük érdeklődés az igazságot illetően, valamint nincs útjuk az igazságra való törekvéshez és a beállítottságbeli változásra való törekvéshez a hitükben. Ilyen helyzetekben ezek a szóbeszéddek őket vezetik a legkönnyebben félre és őket befolyásolják, ha pedig egyszer félrevezetik őket, a következmények elképzelhetetlenek. Olyan, mintha mérget fogyasztanának; még ha van is ellenszer, a testedben attól már megtörtént a sérülés, nem igaz? Még ha túl is élsz, elhanyagolható-e a testedet ért szenvedés és sérülés? Amikor tehát ezekkel a szóbeszéddekkel szembesülsz, fel kell ismerned és el kell utasítanod őket, sem történetekként, sem valós eseményekként nem kezelheted azokat. Egyeseket különösen érdekelnek ezek a szóbeszéddek, és mindenütt elhintik és terjesztik őket, megosztják másokkal, mintha azok lennének az igazság. Mi ennek a természete? Hát nem a Sátán szolgálaként való viselkedés ez? Az ilyen embereket meg kell metszeni és figyelmeztetni kell. Ha nem tartanak bűnbánatot, ki kell takarítani őket. Ha egy ponton feleszmélnek és ezt mondják: „hiba volt szóbeszéddek terjeszteni; a Sátán szolgálaként viselkedtem, és soha többé nem fogom terjesztani őket” – akkor megfigyelésnek lehet alávetni őket. Ha bűnbánatot tartanak és jó viselkedést tanúsítanak, átmenetileg vissza lehet fogadni őket a gyülekezetbe. Ha visszaesnek, akkor ki kell takarítani őket.

Az Isten munkájával kapcsolatos szóbeszéddek nem korlátozódnak ezekre. Az emberek a képzelődéseiket és az elképzeléseiket, valamint az elméjüket használva elemeznek és vizsgálódnak; átvizsgálják Isten szavait és különféle próféciákat, ahogyan különféle katasztrófákat, jeleket és történeteket is a társadalomban és a világban, sőt még az álmaikra támaszkodva szabadon megjegyzéseket is tesznek Isten munkájára – sok szóbeszédet költenek. Sok ember nem olvassa rendszeresen Isten szavait, illetve nem fektet rendszeresen erőfeszítéseket az igazságba, még kevésbé fektet rendszeresen erőfeszítéseket abba, hogy keresse az alapelveket a kötelességei végzésében. Ehelyett efféle kérdéseken töpreng: „Hogyan kezdődött Isten megjelenése és munkája? Ki kezdte el mindezt? Az emberek milyen szerepet játszottak? Milyen események történtek?” Átvizsgálják ezeket a külső jelenségeket, valamint a gyülekezet adminisztratív szerkezetét,

személyzetét és így tovább. Az egész vizsgálódást követően összefoglalják az egészet, és néhány úgynevezett szabállyal, illetve jelenséggel állnak elő, és úgy terjesztik őket a gyülekezetben, mintha azok lennének az igazság. A terjesztésük során élénken és alaposan írják le őket, a tisztánlátással nem rendelkezők pedig akár azt is gondolhatják, hogy Isten munkáját vitatják meg. A tisztánlátással bírók azonban erre gondolnak: „Hát nem ostobaságot szajkózol, valamint eretnekségeket és téveszméket engedsz szabadjára? Hát nem Isten munkáját ítéled meg? Ez nem a megértés és a tapasztalatok megosztása – ennek nincs köze az igazsághoz. Ez szóbeszédnek költése, és azonnal le kell állítani, különben néhányan félre lesznek vezetve!” Ezek a szóbeszédnek minősülő téveszmék és eretnekségek nem felelnek meg az igazságnak, és megzavarják az embereket az igazság megértésében. Ha a szóbeszéd terjesztése megjelenik a gyülekezetben, azonnal le kell állítani.

Vannak olyan szóbeszéd is, amelyek Isten munkáját megítélő ördögi szavak. Ha például azt nézzük, hogy Isten kit szeret, kit ment meg és kit tesz tökéletessé, egyesek – a saját kicsinyes okosságukat felhasználva – megfigyelnek és következtetést vonnak le, és ezt mondják: „Amikor isten házába jönnek azok, akik a világban ügyesek, és azok, akik tisztviselőként szolgáltak, valamint azok, akik vállalatok osztályvezetői és vezérigazgatói voltak, rögtön vezetők lesznek, vagy azonnal átveszik az általános ügyek és a pénzügyek irányítását. Isten ezeket az embereket teszi tökéletessé.” Hát nem szóbeszéd gyártása ez? Ez bizony szóbeszéd gyártása. Mi a szóbeszéd? Felelőtlen beszéd, vak ítéletalkotás és alaptalan következtetések levonása, a tényekkel nem egyező módon; ezek a szavak mind szóbeszéd. Mások ezt mondják: „X. Y. több tízezer jüan felajánlást tett. Nagy a hite, beléphet a királyságba.” Emiatt azok, akiknek nincs pénzük, negatívvá válnak és aggodalmat éreznek. Így szólnak: „Bár én is tettem már jó néhány felajánlást, az nem tesz ki annyit, mint amennyit ő egyszerre felajánlott. Ez vajon azt jelenti, hogy engem nem lehet megmenteni és tökéletesíteni? Isten nem akar olyasvalakit, mint én?” Mások, akik szóbeszédeket költenek, azután ezt mondják: „A gazdagok nem léphetnek be a királyságba; isten a szegényeket akarja.” Akkor ezek a szegény emberek boldogok lesznek: „Bár nem ajánlottam fel sok pénzt, akkor is beléphetek a királyságba, míg a gazdagok kimaradnak.” Bármit is mondanak azok, akik szóbeszédeket gyártanak, az így vagy úgy befolyásolja a szegény embereket; nem látják át a tény, miszerint ezek mind csak szóbeszéd és ördögi szavak. Miért van ez? Azért, mert nem értik az igazságot és híján vannak a tisztánlátásnak, ezért állandóan félrevezetik őket. Azok, akik szóbeszédeket gyártanak, és azok, akik terjesztik őket, egyaránt mind ördögök. Nem számít, mennyit beszélnek, nem tudod, mely szavak igazak és melyek hamisak, pontosan honnan származnak ezek a szavak, pontosan mik az indítékaik arra, hogy ezeket a szavakat terjesszék, és milyen célok elérésében reménykednek. Ha valaki nem tudja átlátni ezeket a dolgokat és vakon elfogadja, valamint terjeszti a szóbeszédeket, az vajon nem teszi bolonddá őt? A bolondot nem nevezik gazembernek is? Bár ez a szó nem túl elegáns, elég találónak érzem. Miért

találó? Azért, mert az ilyen emberek felelőtlenül beszélnek. Meggondolatlanul terjesztenek szóbeszédeket, vakmerő következtetéseket vonnak le és szóbeszédeket gyártanak bizonyos jelenségekre alapozva, majd meggondolatlanul terjesztik ezeket a szóbeszédeket és szavahihető módon úgy írják le őket, mintha valós események lennének – ez következésképp hatással van néhány emberre és megzavarja őket. Ők nem olvassák Isten szavait, illetve nem értik az igazságot; a napjaikat azzal töltik, hogy szóbeszédeket terjesztenek és ostobaságokat beszélnek a gyülekezetben. Ma látnak valakit, aki sok felajánlást tesz, és azt mondják, hogy az illető üdvözülhet. Holnap látnak valakit, akit bebörtönöztek és nem vált Júdássá, majd ezt mondják: „Ez az ember egy szívű istennel. Beléphet a királyságba és jó rendeltetési helye lehet. A jövőben húsz várost fog irányítani Isten házában; mi egyszerű gyalogos katonák nem érhetünk fel hozzá.” Hát nem ördögi beszéd ez? Nem szóbeszéd ezek? (De igen.) Függetlenül azoknak az embereknek az indítékaitól és céljaitól, akik ezeket a szavakat mondják, vajon nem lesznek-e hatással ezek a szavak egyes emberekre és nem zavarják-e meg őket? Némelyeknek kevés hite van, és amikor meghallják ezeket a szóbeszédeket és ördögi szavakat, töprengeni kezdenek: „Vajon üdvözülhetek? Vajon örömet leli bennem Isten?” A szívükben egész nap ezeken a dolgokon gondolkodnak, ingadoznak és aggódnak miattuk. A szóbeszédeket költők alaptalan ostobaságai miatt úgy érzik, nincs reményük az üdvösségre, ezért Isten elé járulnak és imádkoznak: „Hát nem szeretsz engem, Istenem? Oly sok mindenről lemondtam Érted. Mikor leszek képes eleget tenni Neked?” Egy csomó sérelmük van. Semmi sem történt, akkor mégis honnan származnak ezek a sérelmek? Azok a szóbeszédok okozzák őket – ezek az egyének meg lettek mérgezve és elbuktak. Semmiféle lelkifurdalást vagy bűntudatot nem éreznek, bármilyen romlott beállítottságokat fednek is fel vagy bármilyen vétkeket követtek is el, sosem sírnak emiatt – még csak egy könnyet sem ejtenek –, amikor azonban meghallják, amint a szóbeszéd gyártói azt mondják, hogy a hozzájuk hasonló embereknek nincs reményük az üdvösségre, azonnal aggodalmat éreznek. Ez talán nem volt hatással rájuk? Hatással volt rájuk és megzavarta őket. Ezek az emberek éretlenek, nem értik az igazságot, és nagyon ostobák. Azok, akik szóbeszédeket gyártanak, olyannak látják ezeket az embereket, akikkel könnyű játszózni, és ezért kitalálnak pár szóbeszédet, hogy palira vegyék őket. Ma azt mondják, van reményed az üdvösségre, te pedig boldog vagy; holnap azt mondják, nincs reményed az üdvösségre, te pedig sírsz és aggodalmat érzel. Miért hallgatsz rájuk? Miért korlátoznak állandóan? Övük az utolsó szó? Ők legfeljebb csak bohócok. Még az ő sorsuk is Isten kezében van, milyen jogon értékelnek hát másokat? Milyen jogon mondják meg, hogy ki üdvözülhet és ki nem, illetve, hogy milyen embereket lehet és nem lehet tökéletessé tenni? Értik ők az igazságot? Melyik szavuk felel meg Isten szándékainak és Isten szavainak? Egyetlen szavuk sem felel meg Isten szavainak, miért hiszed hát el őket? Miért zavarják meg? Hát nem az ostobaság okozza ezt? (De igen.) Akár ostobaság és tudatlanság okozza, akár amiatt van, mert túl csekély az érettséged és nem érted az igazságot, mindenesetre azok, akik szóbeszédeket

terjesztenek a gyülekezetben, a legutálatosabbak. Fel kell ismerni, le kell leplezni, majd korlátozni kell vagy ki kell takarítani őket.

Némelyek ezt mondják: „Nézd X. Y-t, azokkal az arányos arcvonásaival; gyülekezetvezetőnek választották. X. Y. jól boldogul a társadalomban, mindenki kedveli, aki találkozik vele; miután hinni kezdett istenben, a testvérek is kedvelik, és isten is kedveli őt.” Van egyetlen helytálló állítás is ezekben a szavakban? (Nincs.) Miért? (Nem felelnek meg az igazságnak.) Így van, ezek a szavak nem felelnek meg az igazságnak, ördögi beszéd mind. Egyesek ezt mondják: „X. Y. családja gazdag, jó életkörülményeik vannak és értelmesek. Így hát ők kezelik a pénzügyeket és az általános ügyeket isten házában. Hasznosak és tudják vállalni ezt a kötelességet. Ez isten elrendelése.” Attól, hogy hozzáteszik, hogy „isten elrendelése”, megfelel ez az állítás az igazságnak? Hát nem ördögi beszéd ez? Az efféle ördögi beszédet összefoglalva szóbeszédnek nevezzük. Minden olyan felelőtlen állítás, amely nem felel meg a tényeknek, amely ellentmond az Isten által elrendelt tényeknek, vakmerő szó és önkényes következtetés; az efféle állítások mind szóbeszéd. Miért kell szóbeszédnek minősíteni őket? Azért minősülnek szóbeszédnek, mert ezek az állítások, amint nyilvánosságra kerülnek, meg fogják zavarni és károsítani fogják egyesek normális gondolkodásmódját és törekvéseit. Isten szavai szerint Isten csupán annyit mond, hogy az emberek születési helyét, családi hátterét, kinézetét, műveltségi szintjét és hasonlókat Isten rendelte el; soha nem mondta azt az embereknek, hogy a kinézet, a társadalmi háttér vagy az emberek bármely csoportjának veleszületett körülményei az áldottság feltételei. Az egyetlen norma, amelyet Isten megkövetel az emberektől, az, hogy legyenek képesek törekedni az igazságra és érék el az Istennek való alávetettséget. Ez a legfontosabb. Ha Isten szavai nem állítanak egyértelműen valamit, és az csupán az emberek szubjektív képzelődéseinek vagy spekulációinak a terméke, az efféle állítások is szóbeszédnek tekintendők. Az emberek mindig a megfigyeléseik és a megértésük révén, és emellett a saját elképzeléseik és képzelődéseik alapján akarják megítélni, hogy valaki áldott lehet-e. Ezután közzéteszik ezeket a téveszméket, hogy befolyásolják mások igazságra való törekvését, önkényesen döntve arról, hogy ki üdvözülhet és ki nem, ki tartozik Isten népéhez és kik munkások. Ezek mind szóbeszéd. Ami a szóbeszédeket illeti, ördögi szavaknak is nevezhetjük őket. Függetlenül attól, hogy miféle szóbeszéd vagy ördögi szavak tűnnek fel, a gyülekezetvezetőknek azonnal fel kell lépniük, hogy leállítsák és megfékezzék őket; természetesen ha bármelyik testvérnek van tisztánlátása, neki is fel kell lépnie annak boncolgatása és felismerése érdekében, hogy honnan származnak a szóbeszéd és milyen a természetük. Amikor ezek a testvérek megértik e dolgokat, kiállhatnak, hogy cáfolják és vitassák ezeket a szóbeszédeket, valamint a szóbeszédeket terjesztőket is megfékezzék, együttesen fellépve ellenük. Hogyan kellene ezt tenniük? Mindenki előtt nyíltan kifogást emelve ezekkel az emberekkel kapcsolatban: „Amit mondasz, az mind szóbeszéd és ördögi beszéd, nem felel meg Isten szavainak, sem a mi szükségleteinknek nem felel meg. Ha az intések ellenére folytatod a szóbeszéd

terjesztését, ki fogunk takarítani, és nem hagyunk lehetőséget számodra, hogy szóbeszédek találj ki és megzavard a gyülekezetet!” Milyen ez a gyakorlat? (Jó.) Ha az ember így tesz, az megfelel az igazságalapelveknek. Ha a személyes tapasztalati megértéséről beszélsz, olyasmiket mondasz, ami építi az embereket, akkor bárhogyan is beszélsz, az rendben van. Bármilyen szót használhatsz, ami tetszik, legyen az hivatalos vagy köznyelvi; az mind megengedett. Az egyetlen dolog, amit nem tehetsz, a szóbeszédek terjesztése.

E. Az alaptalan szóbeszédek okozta kár

A gyülekezeten belül terjedő szóbeszédek nem csupán Isten megtagadásáról vagy Isten munkájának megítéléséről szólnak; másféle szóbeszédek is vannak. Ezeket a szóbeszédek fel kell ismerni és boncolgatni kell, továbbá le is kell állítani és korlátozni is kell őket. Röviden: a szóbeszédek határozottan nem jó dolgok; nincsenek az emberek hasznára. Egyesek ezt mondják: „Meg akarom hallgatni a szóbeszédek, hogy lássam, mit is mondanak, hogy tisztánlátást és bölcsességet szerezzek belőlük.” Ha valóban van némi felismerőképesseged és nem félsz attól, hogy megzavarnak a szóbeszédek, meghallgathatod, de mi lesz a következménye? Ha összezavarodsz és kételkedni kezdesz Istenben és Isten munkájában, akkor az veszélyes; azt jelenti, hogy félrevezettek. Ha nem látsz tisztán, hanem félrevezetnek, az nem bajos vajon? Elég érett vagy hozzá? Azt hiszed, van hited, de érted-e az igazságot? Ha nem érted az igazságot, a hited nem valódi, és akkor is félre fognak vezetni. Ha értesz valamennyi igazságot, van valamennyi valódi ismereted Istenről, valamint képes vagy tisztán látni ezeket a szóbeszédek és ellenállni nekik, akkor bölcsességre tehetsz szert abból, hogy meghallgathatod őket. Ha azt hiszed, hogy csupán van hited, a helyzet azonban az, hogy ez a hit még nem valódi érettség és még nem érted az igazságot, akkor azt mondom, igen nehéz lesz számodra az, hogy tényleg tisztánlátásra és bölcsességre tegyél szert a szóbeszédekkel illetően. Honnan származnak a szóbeszédek? A Sátántól származnak. A Sátán minden kikaput kihasznál és minden alkalmat megragad arra, hogy válogasson az Isten szavaiban használt kifejezésekből, és hogy találjon valamit, amit ütőkártyaként használhat fel Isten szavaiban, kiragadva Isten szavait a kontextusból. Úgy tűnik, van alapja, de valójában a kontextuson kívül történik, hogy félrevezesse az embereket. Miután ezeket a szóbeszédek hallották, azok, akik nem értik az igazságot, magukban erre gondolnak: „Megvan az alapja Isten szavaiban annak, amit mond. Igaznak kell lennie. Nem lehet szóbeszéd, ugye?” Az eredmény az, hogy félrevezetik őket. Egyes szóbeszédek nyilvánvalóak és könnyű felismerni őket. Néhány szóbeszédet azonban nehéz felismerni; látszólag úgy tűnik, hogy egyeznek a tényekkel, a lényegük azonban nem ilyen. Ne gondold, hogy csak azért, mert ezek a szóbeszédek látszólag egyeznek Isten szavainak szó szerinti jelentésével, helyesek. Ezen állítások közül sok valójában üres elmélet, csapda, és nem szolgálják az emberek épülését vagy hasznát. Az összes ilyen állítást el kell utasítani. Mivel változó annak mértéke, amennyire az emberek értik

Isten szavait, és azok a kontextusok is különbözőek, amelyekben Isten beszél, Isten szavainak vakon történő felhasználása és értelmezése a legnagyobb valószínűséggel hibákat okoz. A Sátán gyakran félrevezeti az embereket azzal, hogy kiragadja Isten szavait a kontextusból és félremagyarázza őket. Isten munkájának bármiféle elítélése a Biblia vagy Isten szavai alapján a Sátán trükkje, az emberek félrevezetését jelenti; ezek csapdák, és az összes ilyen állítást el kell utasítani. A szóbeszédnek látszólag csupán egy-két megjegyzés vagy néhány megjegyzés; nem elegendőek ahhoz, hogy az ember tartson tőlük, és semmi olyasmit nem jelentenek, amitől félni kellene. Amitől félni kell, azok olyan szóbeszédnek, amelyek a Biblia vagy a kontextusból kiragadott igazság alapján vonnak le következtetéseket. Ez az, ami leginkább képes félrevezetni az embereket; ez az, ami a leginkább megzavarja az emberek elméjét. A tisztánlátással nem rendelkező emberek meg fognak botlani miatta. Az efféle félrevezető ördögi beszédet csak azok képesek felismerni, akik értik az igazságot. Vannak például, akik kikeresik Isten egyes szavait, hogy alapul használják őket annak kimondásához, hogy Isten az ilyen típusú embereket szereti, az olyanokat pedig nem, hogy Isten az ilyen típusú embereket menti meg, az olyanokat pedig nem, hogy az efféle embereket Isten kiiktatja, az a fajta pedig semmit sem jelent Isten számára, és így tovább, és így tovább. Hát nem következtetések ezek az állítások? Ezek a következtetések valójában nem felelnek meg Isten szavainak. Az alapok, amelyeket találnak, valójában ki vannak ragadva a szövegkörnyezetből; más kontextusokhoz tartoznak és mást állítanak. Ez teljes félreértelmezés. A lényegét nem látják át, és önkényesen alkalmazzák az előírásokat. A tisztánlátással nem rendelkezők azonban mérgezés és félrevezetés áldozatai lesznek, miután ezeket a téveszméket hallják, negatívvá válnak a szívükben, és úgy vélik, hogy mivel az elmondottak Isten szavain alapulnak, helyesnek kell lenniük. Utólag nem olvassák el figyelmesen Isten szavait, hogy megtalálják a hibákat ezekben a téveszmékben, hanem teljesen elhiszik, hogy azok igazak. Hát nincsenek félrevezetve? Ha senki nem beszélget velük, aki érti az igazságot, az igen veszélyes. Az a legkevesebb, hogy ezek az emberek hat hónapra vagy egy évre negatívvá válhatnak; ez nem csupán az életbe való belépésüket késlelteti, hanem ha visszalépnek és nem hisznek tovább, teljesen tönkremennek és mindenestül elveszítik Isten üdvösségét. Ezért a csekély érettséggel rendelkező emberek esetében, akik nem értik az igazságot, nagy annak a veszélye, hogy a Sátán félrevezeti őket! Csak azok vannak biztonságban és stabilak, akik értik az igazságot. Ha egy nap olyasvalakivel találkozol, aki szóbeszédet terjeszt, hogy félrevezesse az embereket, a leghatékonyabb megoldás az, ha gyorsan találsz valakit, aki érti az igazságot, hogy beszélj vele; csak akkor menekülhetsz meg ebből a helyzetből. Ha olyan emberektől kérsz segítséget, akiknek nincs lelki megértésük, akik vakon alkalmazzák az előírásokat, az nem csupán a problémát nem fogja megoldani, hanem még jobban félrevezet majd téged. A félrevezetés tehát nem olyasmi, ami csak a vallásban történik – még ha hiszel is Istenben és gyülekezeti életet is élsz, ha nem törekszel az igazságra, még mindig könnyen félre lehet vezetni téged. Még ha három-öt

éve vagy hét-nyolc éve hiszel is, ha nem nyerted el az igazságot, akkor még mindig megvan a veszélye, hogy félrevezetnek; különösen azokat lehet a legkönnyebben félrevezetni és azok árulhatják el bármikor Istent, akiknek gyakran vannak elképzeléseik és gyakran negatívak. Mivel a Sátán üvöltő oroszlánhoz hasonlóan vándorol a földön, keresve az embereket, akiket felfalhat; ez tény. Ki ez a Sátán? Mindazok, akik idegenkednek az igazságtól és gyűlölik az igazságot, többek között az antikrisztusok, a hamis vezetők, az abszurd emberek és azok, akik félrevezetnek másokat – ők mind Sátánok. Ezek az emberek mindenfelé bolyonganak, félrevezetve és megzavarva Isten választott népét, ahová csak mennek, úgyhogy ők mindannyian Istennek ellenálló ördögök. Isten választott népének különösen ébernek kell lennie, biztosítandó, hogy ne vezessék félre őket és szilárdan megállhassanak.

Tagadhatatlan, hogy a különféle szóbeszéddek gyakran félrevezetnek, befolyásolnak és megzavarnak a gyülekezetben néhány új hívőt, illetve az olyanokat, akik rendkívül gyenge képességűek, akik nem képesek felfogni Isten szavait. A szóbeszéddek gyártók könnyedén letörnek egy csoportnyi embert egy nemtörődöm következtetéssel. A meggondolatlanul kifecsegett szavak és állítások egyeseket negatívvá, gyengévé és vonakodóvá tehetnek a kötelességük végzését illetően. Amikor Isten háza hívja őket, ezek az emberek teli vannak félelmekkel, és különböző okokat és kifogásokat találnak a visszautasításra és a kitérésre. Nyilvánvalóan milyen szerepet játszanak a gyülekezetben azok, akik szóbeszéddek találhatnak ki? Kétségtől a Sátán szolgálóként viselkednek. Egyesek például ezt mondják: „Kell, hogy legyen egy tartalék terved, amikor a kötelességed végzed. Isten háza felhív egy kötelesség végzésére, és ha nem végzed jól, Isten háza bármikor felhagyhat azzal, hogy használjon téged. Ha akkor hazamész, nehezen fogsz boldogulni. Akkor senki sem fog támogatni!” „Szívmelengetően” hangzik ez? Megfelel az emberi érzéseknek, és egész szeretetteljesnek és gondoskodónak hangzik, de felfedeztek-e bármit ezekben a szavakban, ami figyelembe veszi Isten szívét? Nyújtanak-e bármiféle támogatást, ellátást, segítséget vagy bátorítást az embereknek? (Nem.) Azt mondani az embereknek, hogy készítsenek egy tartalék tervet – hát nem a hátráltatásuk ez? Mit értenek ez alatt? „Óvatosnak kell lenned; Isten ellened fordulhat!” Ezt a mérget ültetik el az emberekbe. Ezt hallván az emberek erre gondolnak: „Így van, hogy lehettem ilyen ostoba? Kis híján eladtam a házamat – ha nem tenném jól a kötelességemet és elbocsátanának, még otthonom sem lenne, ahová visszamehetnék. Szerencsére figyelmeztettek, különben még valami butaságot csináltam volna.” Milyen „kedves” figyelmeztetés, de igen sok méreg van benne, és mélyre hatol! Hallottatok már efféle szóbeszéddek? Úgy hangzik, mintha oly jók, oly gondoskodóak lennének az emberekhez, oly nagy „szeretettel”. Ezek az emberek se nem rokonai, se nem barátai azoknak, akikkel beszélnek, semmilyen vér szerinti kapcsolat nincs közöttük – csak azért lehet ilyen nagy „szeretet” ezekben az emberekben azok iránt, akikhez beszélnek, mert mind hisznek Istenben. Az emberek azt hiszik: „Ez valóban Isten oltalma! Nos, jobb, ha előbb átgondolom a dolgokat. Ha folyton felületes vagyok, amikor a kötelességemet végzem,

mit tennék, ha elküldenének? Tehát elővigyázatosnak kell lennem, amikor a kötelességemet végzem; több munkát kell végezmem, ami jó fényt vet rám, kerülnöm kell a hibázást, és még ha valóban hibázom is, nem engedhetem, hogy a többiek rájöjjenek. Így nem fognak elküldeni, nem igaz? Még ha tényleg el is küldenek, rendben van; van egy B tervem, vannak megtakarításaim, és még mindig ott a házam. Nem csak arról van szó, hogy Isten nincs tekintettel az emberek érzéseire, és nem a testi érzések szerint jár el? Ettől függetlenül, mitől kell félni? Az embereket az érzéseik mozgatják, az emberi világban mindenütt szeretet van!” Ez az egy „szívmelengető” állítás „barátságot” teremt az emberek között, de hová helyezi Istent? Harmad-negyedrangúvá teszi Istent, kívülállóvá teszi, mintha Isten nem lenne szavahihető, és csak az emberekben lenne érdemes bízni, csak az emberek lennének tekintettel másokra. Ez az egy állítás oly jelentős hatást ér el, oly „időszerű”! Szerettek ilyen szavakat hallani? Bár tudjátok, hogy rosszindulat bújjik meg a szavaiban, mégis remélték, hogy valaki adhat nektek egy tippet, segíthet nektek, figyelmeztethet valaki olyan révén, akivel ez már megtörtént, amikor nem tudjátok, mi vár rátok, szólhat hozzátok egy szívből jövő szót. Ez az állítás oly „döntő”, oly „fontos”! Hát nem azt jelenti ez, hogy teljesen beveszitek a szavaikat? Ennek a pletykagyárosnak a „meggondolatlan” szavai megvették az embereket és elárulták Istent. Miféle cselekedet ez? Tisztességes? (Nem.) Mit mondanátok, milyen ember ez? A többiek szemében ő jó ember, kedves ember, ám az igazságot értők szemében ez az ember zavarodott. A tetteiből és a viselkedéséből ítélve teljességgel a Sátán szolgájaként cselekszik, valódi ördög! Pontos az, ha ezt mondjuk? (Igen.) Nagyon pontos! A legkevésbé sem hibás. Mindenkit belerángat, hogy védekezzen Istennel szemben, szembeszálljon Istennel, és egyetlen szót sem ejt, ami az emberek épülésére szolgálhat. Miért nem teszi? Azért, mert a szíve teli van ellenségességgel és gyűlölettel Isten iránt, a természetlényege a Sátáné, és eredendően ellenáll Istennek és szemben áll Vele. Egyesek ezt kérdik: „Eredendően szemben áll Istennel, akkor miért követi mégis Istent?” Hogy áldásokat nyerjen! Ki akar csalni Isten házából egy áldott sorsot, ugyanakkor semmilyen árat nem akar fizetni, illetve nem akar törekedni az igazságra. Emellett alá akarja ásni Istent, meg akarja zavarni Isten választott népét, és elérni, hogy eltávolodjanak Istentől és elárulják Istent. Egy ilyen személy kétségkívül valódi ördög. Egyes ostoba embereknek azonban sosem sikerül átlátniuk és felismerniük ezeknek az embereknek az ördögi arcát. Képesek elfogadni az összes ördögi szót, amelyek megfelelnek az emberi elképzeléseknek és a testi érzések szükségleteinek, amelyeket ezek az emberek mondanak. Ezeknek az embereknek a félrevezetése alatt bármikor elárulhatják és elutasíthatják Istent – még ha nem is akarják elutasítani Őt, ez nem áll az irányításuk alatt. A Sátán, az ördögök és a Sátán szolgái oly alattomosak és csalárdak! Ők maguk ellenállnak Istennek és szemben állnak Vele, utálják az igazságot és nem fogadják el, sőt, még több embert meg akarnak akadályozni abban, hogy kövessék Istent és törekedjenek az igazságra. Ezek az emberek a Sátán szócsövének szerepét játsszák Isten házában, a Sátán nevében beszélnek és cselekednek.

Ellenpontként szolgálnak, kifejezetten arra valók, hogy az emberek növekedjenek a tisztánlátásban. Ezért az általuk mondott dolgok közül sok látszólag nem tűnik túlságosan problémásnak. Még Isten szavait is gyakran idézik, bizonyítékokat és szólásokat találnak Isten szavaiban, majd némi körítést tesznek hozzá, hogy úgy tűnjön, az, amit mondanak, nagyban megfelel Isten szavainak. Egy dolog azonban biztos: amit mondanak, az ellentétes az igazsággal. Amikor hallod, amit mondanak, helyesnek tűnhet, ha azonban alaposan összeveted Isten szavaival, felismerheted, hogy alapvetően nem felel meg az igazságnak. Az összes általuk mondott megtévesztő szó a Sátántól származik. Próbára teszik Istent, ütőkártyát próbálva találni Isten szavai között, félremagyarázva Isten szavait, hogy elítéljék Istent és félrevezessék Isten választott népét, arra késztetve őket, hogy találgatásokba bocsátkozzanak, félreértsék, elárulják és elutasítsák Istent és így tovább. Ezért az antikrisztusokon és a gonosz embereken kívül azok, akik szóbeszédeket gyártanak, hogy félrevezessenek másokat, szintén olyan csoportot alkotnak a gyülekezetben, akiket fel kell ismerni, akiktől óvakodni kell, és akiket ki kell takarítani.

F. Az alaptalan szóbeszédeket terjesztő emberek felismerése és a kezelésük alapelvei

Miként kell felismernünk a gyülekezetben azokat, akik szóbeszédeket gyártanak mások félrevezetése érdekében? Először is: azok, akik szóbeszédeket gyártanak, egyáltalán nem törekednek az igazságra; idegenkednek tőle. Továbbá, gyakran találnak ki mindenféle ördögi szót és abszurd állításokat, és arra használják ezeket, hogy félrevezessék és csőbe húzzák azokat a testvéreket, akiknek csekély az érettsége, felszínes az alapja és akik nem értik az igazságot. Az általuk elért hatás az, hogy megzavarják és tönkreteszik a gyülekezeti élet normális rendjét, megzavarják az emberek normális törekvését, és arra készítetik őket, hogy letérjenek a helyes útról, negatívvá és gyengévé teszik az embereket, sőt, arra készítetik őket, hogy elhagyják a kötelességüket és ne higgyenek többé Istenben – ez még boldogabbá teszi őket. Így hát a szóbeszédeket kitalálókat a Sátán szolgáinak nevezni tökéletesen pontos jellemzés; ez az ilyen emberek igazi arca és lényege, és ezt könnyű felismerni. Néhány embernek van egy kis józan esze; bár ők maguk nem szeretik az igazságot, nem nyilvánítanak véleményt arról, illetve nem avatkoznak bele abba, hogy mások miként törekednek az igazságra. Ezeket az embereket figyelmen kívül lehet hagyni. Egyesek azonban irigylük és gyűlölik azokat, akik törekednek az igazságra; folyton megítélik és támadják őket, miközben bizonyos szándékokat dédelgetnek, sőt megragadják azt az ütőkártyát, amellyel elítélhetik őket. Az ilyen emberektől óvakodni kell. Bár az, amit ezek az emberek mondanak, egészen helyesnek, logikusnak és Isten szavainak szó szerinti jelentésével összhangban állónak hangozhat, alapos mérlegelést követően többségében hazugság és szóbeszéd, tiszta képtelenség. Ezeket a megtévesztő szóbeszédeket és hazugságokat fel kell ismerni. Egyesek ezt kérdik: „Én csak rövid ideje hiszek Istenben, keveset olvastam

Isten szavaiból, és nem értem az igazságot. Miként ismerhetem fel a szóbeszédet és a hazugságokat?” Mától kezdve az egyetlen módszer az, ha többet összpontosítasz Isten szavainak olvasására és többet keresed az igazságot Isten szavaiban, hogy Isten szavai gyökeret verhessenek a szívedben. Isten szavainak útmutatásával és azzal, hogy az igazság szerint tekintesz a dolgokra, lesz tisztánlátásod. Az említett emberek által terjesztett szóbeszédet nem gyakorolnak hatást rád és nem fogják megzavarni a normális törekvésedet. Bármiféle szóbeszédet vitatnak meg vagy bármiféle képtelenséget beszélnek is, nem ráznak meg, miután hallod őket, sem negatívvá és gyengévé nem válsz, és még kevésbé lesz bármilyen félreértésed Istenről; egyszerűen csak a helyes irányba való törekvésre fogsz koncentrálni. Ez azt jelenti, hogy van benned ellenállás – a Sátán efféle szolgálóinak többé semmilyen hatásuk nem lesz a gyülekezetben. Nincs rövidebb út a szóbeszédet felismerésének megtanulásához. Az egyetlen megoldás, ha többet hallgatsz prédikációkat, többet olvasod Isten szavait és többet közlöd az igazságot. Amikor eljutsz az igazság megértésére, természetes módon lesz tisztánlátásod. Mi Isten szavai olvasásának és az igazság közlésének a célja? Az, hogy megértsd az igazságot és Isten szavainak olvasásán keresztül felismerd ezeket a szóbeszédet és téveszmét. Ha azt látod, hogy a szóbeszédet ellentmondanak Isten szavainak és ellenkeznek velük, teljességgel ellentétesek az igazsággal, akkor azok a szóbeszédet maguktól megdőlnék majd. Egyesek persze ezt mondják: „Nem fektettem erőfeszítést Isten szavainak olvasásába, és nem értem, hogy mi az igazság Isten szavaiban. Én csak egy dologra emlékszem: a magatartásom tekintetében a tömeget kell követnem. Amit a legtöbb ember elutasít, azt én is elutasítom; amit a legtöbb ember elfogad, azt én is elfogadom. Egyszerűen követem a tömeget.” Helyes ez? (Nem.) Időnként a tömeg is téved, és a tömeg követése azt jelenti, hogy hibákat követsz el velük együtt. Meg kell tanulnod azokat követni, akik értik az igazságot; csak ez a jó út.

Az alaptalan szóbeszédet terjesztése olyasmi, ami gyakran megtörténik a gyülekezetben. Bár ez az ügy nem alapvető probléma, az a zavarás és ártalom, amelyet Isten választott népének okoz, nem kicsi. Az a legkevesebb, hogy negatívvá és gyengévé teheti az embereket; a legrosszabb esetben pedig arra készítheti őket, hogy eltávolodjanak Istentől, sőt akár el is árulják Őt. Ezért a szóbeszédet terjesztése nem hagyható figyelmen kívül. Ha egyszer megtörténik a gyülekezetben, azonnal le kell állítani és korlátozni kell. Ha a gyülekezetvezetők tompák és nehéz felfogásúak, képtelenek valódi munkát végezni és nem észlelik ezt a problémát, azonban egyesek – akik jó képességűek, akik törekednek az igazságra és értik azt – igenis észlelik, akkor az utóbbi csoportnak fel kell lépnie a probléma megoldása érdekében. Ha az egyetértés és megerősítés elérése érdekében sok emberrel való keresés és beszélgetés révén egyszer megállapítást nyer, hogy szóbeszédet terjesztenek, az embereknek az igazságot kell keresniük a probléma megoldása érdekében. Ha nem egyértelmű, hogy egy bizonyos megjegyzés tévedés, ne jellemezzétek akként vakon. Ami a nyilvánvaló és félreérthetetlen megjegyzéseket illeti, amelyeket könnyű szóbeszédként és

téveszmeként azonosítani, azonnal le kell leplezni és boncolgatni kell őket, hogy mindenki tisztán láthassa. Ha egy-két mondatának meghallgatása után nem tudjátok tisztán látni, hogy az, amit valaki mond, szóbeszéd vagy téveszme-e, kezeljétek óvatosan, és ne vonjatok le vakon következtetéseket. A világos felismerés érdekében várjátok meg, amíg befejezi a beszédet. Ha egyszer megerősítést nyer, hogy szóbeszédről vagy téveszméről van szó, azonnal le kell állítani és meg kell fékezni az illetőt. Ha az ismételt figyelmeztetéseknek és korlátozásoknak nem sikerül megfékeznie őt, és makacsul folytatja a szóbeszéd terjesztését, ki kell takarítani a gyülekezetből. Világos az alapelv és az út azt illetően, hogy mit kell tenni és miként kell gyakorolni, amikor felfedezitek, hogy valaki szóbeszédet terjeszt a gyülekezetben? (Igen.)

A szóbeszéd tartalma nem csupán az Általam említett fő problémákat foglalja magában; olyan szóbeszéd is vannak, amelyek csak kis elemek és darabkák, mint például a metszésre vagy arra tett megjegyzések, hogy Isten háza kit használ és kit iktat ki, és más hamis állítások. Mielőtt alaposan megtisztítják a gyülekezetet, mindenféle ember van benne: hamis vezetők, antikrisztusok, különféle gonosz emberek, zavarodott emberek, tökfilkók, akiknek nincs lelki megértésük. A hazugok és a szóbeszédet gyártók mindennapi látvány, az emberek között pedig mindenféle szóbeszéd és ördögi beszéd jelen van. Ami ezeket a szóbeszédet illeti, egyrészt az embereknek normális józan ésszel kell rendelkezniük, hogy megítéljék őket; másrészt – ami az Isten munkáját, Isten irányítási tervét, Istent Magát, sőt akár Isten házának adminisztratív rendeleteit és más ügyeket érintő súlyosabb szóbeszédet illeti, az embereknek az igazság birtokában kell lenniük, hogy felismerjék ezeket. A külső dolgokat illetően az embereknek rendelkezniük kell a normális emberi mivolt ésszerűségével a megítélésükhöz. Az Isten munkáját és az igazságot érintő dolgok esetében az embereknek az igazságvalóság és érettség birtokában kell lenniük ahhoz, hogy tisztán lássák őket. Röviden: a szóbeszéd típusától függetlenül az embereknek fel kell ismerniük és el kell utasítaniuk őket, nem pedig elfogadni. Persze egyesek nem törekednek az igazságra és csak ezek szerint a szóbeszéd szerint élnek. Valaki ma elterjeszt egy szólást, és az egy irányba kavarja a szelet, ezek az emberek pedig követik. Holnap egy másik szólás egy másik irányba kavarja a szelet, ők pedig aztán azt követik. Egy vezető vagy dolgozó például azt mondja, hogy azok, akik tanúságtételi cikkeket tudnak írni, tökéletesedhetnek, így ők a cikkírást gyakorolják, tanulmányozzák és forrásokat keresnek. A következő napon egy másik vezető vagy dolgozó azt mondja, hogy azok, akik végzik a kötelességüket, üdvözülhetnek, így ők elkezdnek kötelességvégzéssel foglalatoskodni. De bármennyire elfoglaltak is lesznek, a legfontosabb dolog – az igazságra való törekvés és az életbe való belépés – miatt sosem aggódnak és nem érdekli őket. A gyülekezet különböző csoportjai között kialakult különféle elvetemült irányzatok mindig elsöpörnek néhány embert. A gyülekezet tagjai között született különféle szóbeszéd mindig félrevezetnek és befolyásolnak néhány embert. Vannak azonban olyanok is, akik közömbösek maradnak és nem szentelnek figyelmet ezeknek a szóbeszédnek, amelyeket hallanak. Nem

vesznek tudomást arról, hogy Isten háza milyen munkát végez; nem érdekli őket az Istenben való hit és nem igaz hívők. Ezek az emberek névleges hívők. Van az embereknek egy másik csoportja is, akik valamelyest jobbak; képesek keresni az igazságot és elfogadni az igazságot, ezért ezek a negatív dolgok és negatív emberek nincsenek hatással rájuk. A különböző szólások és megjegyzések csak azokat befolyásolják mindig, akiknek kicsi az érettségük, nincsenek alapjaik, és akik egyáltalán nem törekednek az igazságra. Mivel ezek az emberek mindig követik őket, mindig vannak olyanok, akik különféle szóbeszédet találnak ki, hogy felkavarják a kedélyeket. Úgy érzik, hogy az Istenben való hit csak ezáltal élénk és izgalmas és nem unalmas, és ez az egyetlen módja annak, hogy fontosnak érezzék magukat. Ezek a dolgok gyakran előfordulnak az új hívők körében. Ha egy gyülekezetet elárasztja a szóbeszéd terjesztése és az emberek félrevezetése, az azt jelenti, hogy abban a gyülekezetben biztosan túl kevés ember van, aki érti az igazságot. A gyülekezetben az imént említett emberek követik a hátsó szándékkal rendelkezők által kiesztelt szóbeszédet és uszításokat, ami nagyon bajos. Ez részben a gyenge képesség miatt van, és az igazság meg nem értésének autentikus megnyilvánulása is. Annak a többsége, amit egy igazságot nem értő ember mond, nem gyakorlatias, és szennyeződésekké kevert; szigorúan szólva, az egész hazugságnak számít. Ha indítékokat és célokat hordoz magában, akkor nem csupán hazugság, hanem még inkább a Sátán mesterkedése és gonosz emberek összeesküvése. Ezért az igazság híján lévő emberek által mondottak többsége ördögi beszéd, és nem szabad elhinni.

Ezzel befejezzük az alaptalan szóbeszéd terjesztésének témájáról szóló beszélgetést. A szóbeszéd terjesztésének ügye fedi fel leginkább az embereket, és lehetővé teszi, hogy világosan lássuk a különböző emberek viselkedését. Most már értenetek kell, hogy miként álljatok a szóbeszédhez és azokhoz, akik terjesztik őket, valamint, hogy milyen módszerek segítségével kezeljétek őket, így van? (Így van.) Ha egyszer megértitek, akkor, amikor ismét ilyen problémákkal találkoztok, vessétek össze azokat a beszélgetésünkkel, és használjátok a legmegfelelőbb módszereket e problémák kezelésére. Ez felel meg az alapelveknek.

2021. július 17.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (19.)

Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Hetedik rész)

A gyülekezeti életet akadályozó és zavaró különféle emberek, események és dolgok

A helytelen kapcsolatokat folytatók kezelésére vonatkozó alapelvek

Ami azokat a különböző embereket, eseményeket és dolgokat illeti, amelyek akadályozzák és megzavarják Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét, összesen tizenegy pontra osztottuk fel őket. Korábban a hatodik pontról – a helytelen kapcsolatok folytatásáról – beszéltünk. Ez főként mire vonatkozik? Mások vakmerő elcsábítására és buja vágyakkal teli kapcsolatok folytatására. Miről beszélgettünk ezzel az aspektussal kapcsolatban? Amikor ilyen emberek jelennek meg a gyülekezetben, hogyan kell kezelni őket? Milyen megoldások léteznek? Szemet kellene hunynunk felette, és hagyjuk, hadd menjen ellenőrizetlenül, vagy az igazság alapelvei szerint kellene megoldanunk a problémát? Kerüljük el vagy befolyásoljuk az érintetteket szeretetből? Közöljük velük az igazságot, vagy figyelmeztessük és takarítsuk el őket? Mi a legmegfelelőbb mód ennek kezelésére? (Az érintettek figyelmeztetése és korlátozása. Ha nem lehet korlátozni, akkor takarítsuk el őket.) Hogyan kell korlátozni őket? Könnyű ezt megtenni? Amikor ilyen dolgok fordulnak elő, általában nem olyan könnyű korlátozni az érintetteket. Egyesek észreveszik az ilyen helyzetet, és érzik, hogy az helytelen, de szégyellnek szólani. Néhányan talán közvetve utalnak rá, ám az érintettek nem feltétlenül hallgatnak rájuk. Milyen az emberi mivolta mindazoknak, akik képesek másokat vakmerően elcsábítani? Vajon méltóságteljes és tisztességes emberek? Vajon olyan emberek, akik szentekhez illő viselkedéssel rendelkeznek? Méltósággal és szégyenérzettel rendelkező emberek? (Nem.) Ha valaki csak szavakkal emlékezteti őket vagy normálisan közli velük az igazságot, az meg tudja oldani a problémát? Nem tudja. Amikor ilyen dolog történik, az azt jelenti, hogy valójában ez már régóta érlelődik a szívükben. Vajon könnyű ezt kontrollálni ezen a ponton? A segítségnyújtás és a szeretetteljes befolyásolásukra tett próbálkozás megoldhatja-e a problémát? (Nem.) Akkor hát mi a legjobb megoldás? Az ilyen emberek eltakarítása és elkülönítése azoktól, akik őszintén hisznek Istenben, és teszik a kötelességeiket, és nem engedni, hogy folytassák mások megzavarását, és hogy továbbra is ártsanak másoknak.

Jelenleg néhány gyülekezetben folyamatosan felmerülnek olyan esetek, amikor férfiak és nők elcsábítják egymást. Ezek az emberek, amint van rá lehetőségük,

elcsábítják egymást, különösen buján és szégyenérzet nélkül viselkednek. Hallottam egy férfiről, aki több nőt elcsábított; nem folytatott komoly udvarlást, csak vakmerően elcsábított minden nőt, és rátapadt mindegyikre, akivel találkozott. Egyesek azt mondják: „Csak normálisan érintkezik; egyszerűen ilyen az érintkezési módja.” A legtöbb ember a kapcsolatteremtésnek ezt a módját nem építőnek, felháborítónak és undorítóknak találja. Hát nem probléma ez? Ez bizonyíthatja, hogy az ilyen kapcsolatok helytelenek? Ha két ember viszonya nemcsak a saját kötelességeik végzését, hanem másokét is befolyásolja, akkor korlátozni kell őket. Nem szabad megengedni nekik, hogy a gyülekezeti élet keretein belül folytassanak viszonyt, különösen nem egy teljes munkaidős gyülekezetben, mivel ez befolyásolja mások kötelességvégzését, és káros a gyülekezeti munkára nézve. Amikor képesek figyelmüket a kötelességükre összpontosítani, visszatérhetnek a teljes munkaidős gyülekezetbe a kötelességeiket végezni. Egyesek nem bonyolódnak komoly viszonyba, inkább csak vakmerően elcsábítanak másokat, és rájuk tapadnak, buja vágyakkal játszadoznak, megzavarják a gyülekezeti életet, befolyásolják az emberek hangulatát, és megzavarnak másokat. Ez a helyzet a gyülekezeti munka megzavarását jelenti, és az alapelvek szerint kell megoldani és kezelni; ezeket az embereket időben el kell különíteni és el kell takarítani. Könnyű kezelni ezt a problémát? Senkinek sem szabad hagyni, hogy megzavarja és akadályozza a gyülekezeti életet és a gyülekezet munkáját, és az ilyen ügyeket az alapelvek szerint kell kezelni. Egyesek azt mondják: „Az olyan helyzetekben, ahol nem lesz senki, aki átvegye a kötelességeiket, ha foglalkoznak velük, nem kell kezelni őket; hagyni kell, hadd folytassák mások elcsábítását, ahogy csak akarják. Bárhogyan csábítanak is el másokat, azt meg kell engedni.” Isten házában van-e ilyen szabálya? Volt ilyen alapelv a legutóbbi összejeövetel arra vonatkozó közlésében, hogy hogyan kell kezelni az ilyen embereket? (Nem.) Amikor ilyen helyzetekkel találkoznak, a gyülekezetvezetők és felügyelők összezavarodnak, és nem tudják, hogyan kezeljék őket, és megengedik ezeknek az embereknek, hogy vakmerően elcsábítsanak másokat a gyülekezetben, amitől a legtöbb ember kényelmetlenül érzi magát, és nem épül, szívében viszolyog, de nem mer szólni, és el kell tűrnie. A vezetők és a felügyelők úgy hiszik, hogy a gyülekezeti munka és Isten háza nem nélkülözheti ezeket az embereket, hogy ha elküldik ezeket a vakmerő csábítókat, akkor kevesebb kéz marad a munkára. Helyes ez a logika? (Nem.) Mitől helytelen? (Ezek az emberek nem tudják elvégezni a munkát; nem is gondolnak rá.) Fején találtatok a szöveget. Szerintetek miféle emberek képesek vakmerően elcsábítani másokat? Akiknek egyáltalán nincs önuralmuk; ők álhívők, nem hívők. Nem csak arról van szó, hogy nem szeretik az igazságot, idegenkednek az igazságtól, kevés a hitük, fiatalok, és sekélyes alapokkal rendelkeznek – ez nem minden. Vajon minden nem hívő, aki nem hisz Istenben, képes vakmerően elcsábítani másokat? Képesek mindannyian kicsapongó tevékenységeket folytatni? Csak egy részük; egy kisebb hányaduk még mindig értékeli a tisztességet és a méltóságot, törődik a jó hírével, és magatartásának van egy alapvető mércéje. Ezek az úgynevezett istenhívők semmivel sem jobbak a nem hívőknél, túlzás hát nem hívőknek és álhívőknek nevezni őket?

(Nem.) Bár ezek az emberek végezhetnek némi munkát Isten házában, természetüket tekintve álhívők és nem hívők. Nincs semmilyen alapelv abban, amit tesznek, és alapvető mérce, méltóság és szégyenérzet nélkül viselkednek. A nem hívők még azt a gondolatot is támogatják, hogy „az embernek úgy kell a büszkesége, mint fának a kéreg”; ám ezek az emberek még a büszkeségüket sem akarják megőrizni, így akarhatják-e az igazságot? Vajon őszintén fel tudják áldozni magukat Istenért? Tudnak az alapelvek szerint cselekedni a kötelességeikben? Egyáltalán nem! Pusztán munkát végeznek. Azok az emberek, akik munkát végeznek, semmiféle igazsággal nem rendelkeznek; a munkavégzésük bomlaszt és zavart kelt, és nem felel meg a kötelességvégzés színvonalának. Noha kívülről úgy tűnik, a kötelességüket végzik, bárhogyan is közlöd velük az alapelveket, egyszerűen nem hallgatják meg. Azt csinálnak, amit csak akarnak, nem az alapelveknek megfelelően cselekszenek. Amikor ezek az emberek prédikációkat hallgatnak, viselkedésük és arckifejezésük leleplezi álhívő lényegüket. Mások egyenesen ülnek, komolyan és figyelmesen hallgatnak, de hogyan hallgatnak ezek az emberek? Egyesek az asztalra borulnak, sűrűn nyújtózkodnak és ásítognak, nem ülnek rendesen, egyáltalán nem is tűnnek embernek. Miféle emberek azok, akik egyáltalán nem tűnnek embernek? Egyáltalán nem emberek; csupán emberi bőrt viselnek. Hogyan érzitek magatokat, amikor azt látjátok, hogy egy csapat ilyen „hüllő” érkezik prédikációkat hallgatni? Nem érzitek magatokat kényelmetlenül ettől? (De igen.) Ez a csoport undorítóan néz ki, és ha őket látom, már nincs kedvem beszélni. Én emberekhez beszélek, nem „hüllőkhöz”. Javulhat azoknak az embereknek az állapota a kötelességük végzése során, akik így hallgatnak prédikációkat? Növekedhet az Istenbe vetett hitük, és érthetik tisztábban az igazságot, minél többet végzik a kötelességüket? Egyáltalán nem! Mindegy, hogyan végzik a kötelességüket, az érettségük és a hitük nem növekszik. Mindent erkölcstelenül és gátlástalanul csinálnak, a test vágyai és romlott beállítottságai szerint élnek, mindenféle tudatosság, önvád vagy önfegyelem nélkül – ők nem emberek! Az ilyen emberek esetében, még ha nem is vesszük figyelembe a többi rossz dolgot, amit tettek, vagy az alapelveket megszegő és Isten házában érdekeit sértő cselekedeteiket, önmagában a helytelen kapcsolatok folytatása elegendő ahhoz, hogy el legyenek takarítva. Ez egy nagyon egyszerű dolog, a gyülekezetvezetők és felügyelők mégis csak a fejüket vakarják, nem tudják, hogyan kezeljék. Nagyon egyszerű kezelni ezt a dolgot; korábban már beszéltünk róla. Az alapelveknek megfelelően kell kezelni, akiket pedig el kell takarítani, azokat el kell takarítani. Ne gondoljátok túl; Isten házában munkája nélkülük is jól fog menni. Mondjátok meg Nekem, mit tegyen az ember, ha valahol kutyapiszkot vagy ürüléket talál? Azonnal fel kell takarítania; ha nem takarítja fel időben, rögtön jönnek a legyek és a szúnyogok, és az embernek nem lehet nyugta egy ilyen helyen. Mit akarok mondani mindezzel? (Ahhoz, hogy megoldjuk a helytelen kapcsolatok folytatásának problémáját a gyülekezetben, az első lépés az, hogy eltakarítsuk ezeket a hitvány álhívőket.) Igen, pontosan erre gondolok. Ha vannak a gyülekezetben „bűdös kutyapiszok” típusú emberek, akkor biztosan odavonzanak néhány „bűdös legyet” is. A

bűdös kutyapiszok eltakarításával ezek a legyek természetes módon eltűnnek majd. Hát nem ez a megoldás? Észszerű ez a megoldás? (Igen.) Amikor ilyen ügyekkel foglalkoznak, egyes gyülekezetvezetők mindig aggódnak, mondván: „Ha eltakarítjuk azokat, akik vakmerően elcsábítanak másokat, akkor vajon nem marad kevesebb ember, hogy elvégezze a munkát?” Probléma ez? (Nem.) Miért nem? Hogyan kellene eloszlatni ezt az aggodalmat? Még ha lenne is értelme abbéli aggodalmuknak, hogy ha az emberekkel szemben támasztott követelmények túl szigorúak, és azok, akik képesek lennének elvégezni a munkát, el lesznek takarítva, és nem lesz senki, aki elvégezné a munkának ezt a részét, akkor is könnyű lenne találni más alkalmas embereket a helyükre, nem igaz? (De igen.) És még ha nem is sikerül azonnal helyetteseket találni, a munka később is elvégezhető, amikor megtalálták a megfelelő embereket, anélkül, hogy ez befolyásolná Isten házában munkáját. Isten háza nem támogatja ezeket az embereket, akik nem végeznek megfelelő munkát. Ha bűnbánatot tudnak tartani, és képesek megfelelő feladatokat ellátni, akkor folytathatják a munkát, ha viszont nem térnek meg, akkor a kötelességük végzésére alkalmatlannak kell nyilvánítani őket. Hát nem indokolt és észszerű ez? Isten háza inkább támogat munkásokat, mint álhívőket és nem hívőket. Helyes ez az alapelv? (Igen.) Milyen értelemben helyes? Még ha egy munkás nem is törekszik az igazságra, akkor is hajlandó munkát végezni, és jólnevelt és engedelmes módon képes fáradozni Isten házában. Bár csupán fáradozik, hűséges, és legalábbis nem rossz ember. Ezek azok a fajta emberek, akiket Isten háza megtart. Ha valaki rossz és hitvány, mindig tisztességtelen és alantas tevékenységekbe bocsátkozik, és még csak jól végezni sem tudja a munkát, és nem felel meg a munkás színvonalának, akkor az ilyen emberek nem hívők, Isten háza pedig nem tartja meg őket. Tehát Isten háza nem azért nem tartja meg őket, mert munkások, hanem azért, mert a munkájuk még a színvonalnak sem felel meg, mert még a munkavégzésük is üzleti jellegű. Ez azért van, mert mindig rosszat akarnak tenni és megzavarást akarnak okozni, mindig megpróbálnak tisztességtelen és alantas praktikákhoz folyamodni a gyülekezetben, felborítva a gyülekezeti munka rendjét, és befolyásolva a legtöbb ember kötelességvégzését. Megrontják a gyülekezet légkörét, és meggyalázzák Isten nevét – semmi sem lenne helyénvalóbb, mint eltakarítani őket. Ahol csak megjelennek a „bűdös kutyapiszok” típusú emberek, ott azonnal el kell takarítani őket. Megértettétek? (Igen.)

XI. A választások manipulálása és akadályozása

Ma tovább beszélünk a vezetők és dolgozók tizenkettedik felelősségi köréről: „Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.” Mi ennek a tizenkettedik felelősségnek a tizenegyedik pontja? (A választások manipulálása és akadályozása.) A választások manipulálásáról és akadályozásáról már korábban is

beszéltünk valamennyit, amikor az antikrisztusok különböző megnyilvánulásairól beszéltünk, és lelepleztük azokat, nem igaz? (De igen.) Isten házában munkarendje magában foglalja a gyülekezeti választásokra vonatkozó szabályokat. Választásokat évente egyszer lehet tartani, és bizonyos különleges körülmények között is lehet választásokat tartani. Minden gyülekezetnek az Isten háza által meghatározott alapelvek szerint kell kiválasztania a minden szintű vezetőket és dolgozókat. A választásokra vonatkozó szabályok magukban foglalják a választási alapelveket, az emberek kiválasztásának kritériumait, a választások módszereit és megközelítéseit, valamint olyan különböző figyelemre méltó dolgokat, amelyeket a testvéreknek tudniuk kell a választások során. Természetesen minden választás előtt a vezetőknek és a dolgozóknak minden szinten beszélniük kell a választási alapelvek minden aspektusáról, biztosítva, hogy azokat Isten választott népe világosan megértse. Így a választás eredményei jobbak lesznek. Ma nem fogunk részletesen beszélni a választásokról; a mai közlés fő témája a választások manipulálásának és akadályozásának néhány megnyilvánulása.

A. A választások manipulálásának és akadályozásának megnyilvánulásai

A gyülekezeti választásoknak szigorúan követniük kell az Isten háza által meghatározott választási alapelveket, hogy kiválasszák a legmegfelelőbb jelölteket arra, hogy vezetők és dolgozók legyenek. Ha megszegik a választási alapelveket, és más választási módszereket alkalmaznak, az a hamis vezetők és az antikrisztusok műve. Isten házában meg kell tiltania az ilyen szabályszegéseket, valamint ki kell vizsgálnia és foglalkoznia kell azokkal a fő személyekkel, akik manipulálták a választásokat. A gyülekezeti választások során különféle emberek lesznek felfedve, az emberek különféle mentalitásai pedig le lesznek leplezve. Egyesek sok kétes manővert hajtanak végre a háttérben, hogy vezetőnek választassák magukat, illetve hogy olyan embereket megválasztását segítsék elő, akik számukra előnyösek. Például egyesek attól félnek, hogy vezetővé választják azokat, akik az igazságra törekszenek és veszélyeztetik majd a státuszukat, ezért minden erejükkel azon lesznek, hogy a hátuk mögött ítélkezzenek ezek felett az emberek felett az általuk tanúsított gyengeségek és az elkövetett hibáik miatt, arrogánsnak, önelégültnek, antikrisztusi beállítottságúnak és egyebeknek ítélve őket, mindezt azért, hogy az illetők elveszítsék a választást. Mások azért, hogy vezetőnek válasszák őket, szép dolgokat vásárolnak, hogy megvesztegessék az embereket a választási időszakban, vagy kellemesen hangzó szavakkal ígéreteket tesznek, és különféle eszközöket is használnak mások felbujtására és uszítására, hogy kire szavazzanak, vagy kire ne. Bármilyen eszközöket és módszereket is használnak, mind a választások manipulálásának és a választási eredmények befolyásolásának érdekében történik. Annak ellenére, hogy az egyház újra meg újra beszél a választások alapelveiről – például arról, hogy olyanokat kell kiválasztani, akik jó emberi mivolttal rendelkeznek, akik az igazságra törekszenek, és akik képesek vezetni a testvéreket, hogy normálisan végezzék a kötelességeiket, normálisan olvassák Isten szavait, hogy

belépjenek az igazságvalóságba, és más hasonló alapelvekre –, ezek az emberek egyszerűen nem hallgatnak rájuk, és kétes manővereket akarnak alkalmazni. Mit jelent a kétes manőverek alkalmazása? Azt jelenti, hogy mindig csalni akarnak. Soha nem értékelik nyíltan, hogy ki jó és ki nem, mindig kétes manővereket akarnak alkalmazni, a háttérben pedig ravasz cselszövésekhez és ármánykodáshoz folyamodnak. A színpalak mögött még összeesküvést is szőnek arról, hogy kit válasszanak meg, és kit ne, és megpróbálják elérni, hogy mindenki megegyezésre jusson. Hát nem kétes manőverek ezek? Nem csalás ez? (De igen.) Vajon ez a választások nyílt és feddhetetlen módon, az igazság alapelvei szerint történő védelme? Nem, nem az – arcátlanul emberi cselszövésekkel és módszerekkel próbálják manipulálni a választásokat. Mi a céljuk a választások manipulálásával? Kontrollálni akarják a választási eredményeket, azt akarják, hogy őket válasszák meg, ha pedig őket nem lehet megválasztani, akkor ők akarják eldönteni, hogy kit válasszanak meg, ezért a háttérben kétes manővereket alkalmaznak. Nincsenek tekintettel a gyülekezet munkájára vagy a testvérek életbe való belépésére. Nem gondolnak Isten háza vagy a testvérek érdekeire; csak a személyes érdekeiket tartják szem előtt. Amikor választásokra kerül sor, saját szándékaik és vágyaik az elsődlegesek számukra. Miért akarják tehát manipulálni a választásokat? Ha valaki tényleg Isten elé és az igazságvalóságba akarná vezetni a testvéreket, vajon így viselkedne? Ilyen ambíciói lennének? Vajon ilyen viselkedést tanúsítana? Nem. Csak azok viselkednének így, akiknek hátsó szándékaik, ambícióik és vágyaik vannak, akik manipulálni akarják a gyülekezeti választásokat. A gyülekezeten belül olyan embereket csálnak magukhoz, akikkel elég jól kijönnek, akik osztják a nézeteiket, és akiknek ugyanazok az indítékaik és céljaik, és néhány olyan embert is behálózna, akik általában gyengék, akik nem nagyon törekszenek az igazságra, továbbá zavarodottak, tudatlanok, könnyen megingathatók és manipulálhatók, így olyan erőt alkotnak, amely megzavarja a gyülekezeti választás munkáját. A gyülekezettel való szembeszegülésük célja, hogy magukat választassák meg, hogy ők maguk mondhassák ki az utolsó szót a választási eredményeket illetően. Az előre kiválasztott embereiket akarják megválasztani, azokat, akik számukra előnyösek. Ha megválasztják ezeket az embereket, akkor az összeesküvésük sikerrel járt. Vajon egy ilyen választás eredménye helytálló lenne, vagy sem? (Nem lenne az.) Határozottan nem lenne helytálló. Azok, akiket gonosz emberek által manipulált választásokon választottak meg, minden bizonnyal a gonosz embereknek lennének előnyösek. Miért lennének előnyösek e gonosz emberek számára? Mert a gonosz emberek ezután akaratuk szerint és vakmerően cselekedhetnének, és ámokfutást rendezhetnének a gyülekezetben anélkül, hogy bárki is le merné leplezni vagy korlátozni merné őket. Nem takarítanák el őket, miközben kirekesztenék és elnyomnák azokat, akik az igazságra törekednek, a gyülekezet pedig a gonoszok birodalmává válna. Nyilvánvaló, hogy a gonosz emberek által manipulált választás végeredménye határozottan nem helytálló; minden bizonnyal szembemegy a közvéleménnyel és megszegi az alapelveket. A választások során a gyülekezetvezetőknek és a testvéreknek körültekintőnek és

ébernek kell lenniük ezeknek az embereknek minden viselkedésével és cselekedetével szemben. Nem lehetnek zavaros fejűek ebben a kérdésben. Amint a manipuláció és a választások akadályozásának jeleit fedezik fel, haladéktalanul intézkedéseket kell tenni az érintettek korlátozására, ha pedig nem lehet korlátozni ezeket az embereket, akkor el kell különíteni őket. Ezek az emberek különösen vakmerőek, fékezhetetlenek, és nehezen kontrollálhatók. A választások akadályozása és az eredmények manipulálása érdekében a háttérben bizonyára kétes manővereket hajtanak majd végre, és sok mindent mondanak és tesznek. Mit kell tenni ezzel kapcsolatban? Az ügyet könnyű kezelni. Ha a gyülekezetvezetők felfedezik a problémát, akkor le kell leplezniük és nyilvánosságra kell hozniuk, hogy a testvérek beszélhessenek ennek az ügynek a súlyosságáról és következményeiről, valamint arról, hogy pontosan mi is az ilyen cselekedetek természete. Végül pedig meg kell tenniük bizonyos intézkedéseket. Milyen intézkedéseket kell megtenni? Aki a háttérben állandóan kétes manővereket hajt végre, és megpróbálja manipulálni és akadályozni a választásokat, azzal teketóriázás nélkül foglalkozni kell, és el kell tiltani a választásokon való részvételtől. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy nem számít a szavazatuk. Nem számít, hány ember vesz részt a választások manipulálásában és akadályozásában, a szavazataikat mind érvényteleníteni kell, és nem szabad megengedni, hogy részt vegyenek a választásokon. Függetlenül attól, hogy kit vezetnek félre és zavarják meg, amennyiben a választást manipulálók tetteit követte, és összejátszott a gonosz emberekkel, hogy szándékosan károsítsa a választást, Isten választott népének fel kell állnia, hogy leleplezze, és meg kell fosztania a választásokon való részvétel jogától. Jó megközelítés ez? (Igen.) Teljes mértékben a gyülekezet munkájának védelmében történik. Vajon nem utasítod el a korlátozások elfogadását? Nem utasítod el Isten házában választási alapelveit? Nem azt akarod, hogy a tiéd legyen az utolsó szó? Ha a tiéd az utolsó szó, akkor a Sátáné az utolsó szó. Isten háza és a gyülekezet olyan hely, ahol az igazság uralkodik; nem lehet megengedni, hogy a Sátán diktáljon. Mivel kétes manővereket akarsz végrehajtani, és szándékosan manipulálni akarod és meg akarod zavarni ezt a választást, ez egyszerű: a szavazatod érvénytelen. Mindegy, kire szavazol, semmi értelme; egyik véleményed sem érvényes, és még ha ragaszkodsz is ahhoz, hogy indulj a választáson, nem fog menni. Isten házában vannak adminisztratív rendeletei és előírásai, a te jogodat pedig, hogy részt vegyél ezen a választáson, megvonták és törölték. Ha pedig a következő választást is megzavarod, akkor a választásokon való részvételi jogodat teljes mértékben visszavonják, és többé egyáltalán nem engedélyezik, hogy részt vegyél rajta. Így kell kezelni azokat, akik a választások manipulálása és akadályozása érdekében mindig kétes manővereket hajtanak végre.

Amikor gyülekezeti választást tartanak, mindig van néhány gonosz ember, aki alig várja, hogy cselekedhessen. Egyesek megpróbálják manipulálni és akadályozni a választást, a háttérben kétes manővereket hajtanak végre, míg mások égnak a vágytól, hogy nyíltan versengjenek a vezetői pozícióért, és egészen addig vitatkoznak,

amíg az arcuk vörös nem lesz, sőt, eljutnak az indulatos cselekvés, az erőszakhoz folyamodás, és a tettlegesség határára is, aminek következtében a testvérek nem tudják, kire hallgassanak, vagy kit válasszanak. A választás során nem beszélnek az igazságról, és azt sem vitatják meg, hogyan hajtanák végre a gyülekezeti munkát, milyen úton járnának a munkában, és milyen munkaötleteket és terveket javasolnának, ha vezetőnek választanák őket. Ehelyett gondoskodnak arról, hogy leleplezzék a többi jelölt hiányosságait, és támadják őket, miközben az emberek egy csoportját is bevonják, hogy ellenzéket alkossanak egy másik csoporttal szemben, megosztó helyzetet teremtve a gyülekezetben. Mi lesz egy ilyen választásból? Olyasvalami, ami megosztja a gyülekezetet. A gyülekezet megosztottá válik még a választási eredmények nyilvánosságra hozatala előtt. Olyan jelenség ez, aminek egy gyülekezeti választás során ki kellene alakulnia? Normális jelenség? Nem, nem az. Ha vezető akarsz lenni, és úgy véled, hogy rendelkezel bizonyos képességekkel, érzed a felelősség súlyát és alkalmas vagy erre a munkára, akkor részt vehetsz a választáson Isten házának alapelvei szerint. Természetesen te is elmondhatod az erősségeidet és érdemeidet, és beszélhetsz a megértéseidről és tapasztalataidról azért, hogy meggyőzd a testvéreket, és rád bízzák a gyülekezetvezetés munkáját. Nem szabad azonban, hogy másokat támadva érd el célodat, hogy megválasszanak, mivel ez könnyen félrevezetheti az embereket, és negatív következményekkel járhat. Könnyen félrevezetheted a csekély érettségű és tisztánlátással nem rendelkező testvéreket, és nem fogják tudni, kit válasszanak, továbbá a gyülekezet is káoszba torkollhat, és megosztottá válhat. Vajon ez nem juttatná a Sátánt egy olyan lehetőséghez, amit kihasználhat? Röviden, az alapelvek betartása nélküli részvétel egy választáson, valamint folyamatosan ambíciókat és vágyakat táplálni, és megvetendő eszközöket használni a megválasztás céljának elérése érdekében, mind a választások manipulálásának és akadályozásának természetéhez tartozik, és helytelen választási magatartás. Természetesen néhány ember viselkedése helyes, amit meg kell különböztetni ettől. Például, ha egy jelölt arról beszél, hogyan kell jól végezni a gyülekezeti munka különböző elemeit, mint például az evangelizációs munkát, a szövegalapú munkát, valamint az általános ügyekkel kapcsolatos munkát, vagy hogyan kell javítani a gyülekezeti életet, megoldani Isten kiválasztott népének nehézségeit az életbe való belépésük során és így tovább, ez mind helyes. Az ember nézőpontjainak és megértéseinek megfelelő kifejezése, a gyülekezeti munkával kapcsolatos gondolatainak és terveinek megosztása és hasonlók mind a normális beszéd és viselkedés részei, és összhangban vannak az egyház által meghatározott választási alapelvekkel. Ezeken kívül minden különösen nyilvánvaló helytelen viselkedésnek, amelyet a választási időszakokban tanúsítanak, fel kell keltenie az emberek figyelmét. Az embereknek ébernek kell lenniük ezekkel szemben, és fel kell ismerniük őket – ne legyetek figyelmetlenek!

Egyesek gyakran hozzák fel kifogásként a kötelességeik elhanyagolására és a gyülekezeti életben való részvételük hiányára azt, hogy elfoglaltak a munkájukkal, sok tennivalójuk van a családjukkal, vagy nem megfelelő a környezetük. Amikor azonban

eljön a gyülekezetvezetők megválasztásának ideje, ezek a nehézségek hirtelen megszűnnek létezni, ők pedig gondosan kiöltöznék az alkalomra, és eljönnek, hogy részt vegyenek a választáson. Már régóta nem jelentek meg, de amikor meghallják a gyülekezeti választás nagyszerű hírét, buzgón iderohannak. Mi miatt jönnek? A választás miatt jönnek, a gyülekezetvezetői pozícióért, ezért a „hivatalos pozícióért”. Az ilyen emberek különösen ravaszak a cselekedeteikben. Félve attól, hogy mások gyanítani fogják, hogy gyülekezetvezetők akarnak lenni, kerülnek a választás említését, és csak megértéseik és tapasztalataik közlésére összpontosítanak, hogy elnyerjék az emberek csodálatát. Emellett nyilvánosan eszik és isszák Isten szavait, mindenkit arra készítetnek, hogy beszéljen Isten szavairól, és megosztják saját tapasztalati tanúságtételüket. Valójában általában ritkán vesznek részt a gyülekezeti életben, alig-alig beszélnek az igazságról, és nem képesek semmilyen tapasztalati megértésről beszélni. A választás közeledtével azonban nagyon megváltoznak. Aktívan részt vesznek a gyülekezeti életben, buzgón imádkoznak, énekeket énekelnek és beszélgetnek, különösen motiválnak és kezdeményezőnek tűnnek, és feltűnően kiemelkednek. Az összejövetel után keresik az alkalmat, hogy családi ügyekről beszélgessenek a testvérekkel, és kapcsolatokat építsenek. Amikor meglátnak egy gyülekezetvezetőt, azt mondják: „Nem nézel ki túl jól mostanában. Van otthon egy kis datolyám; hadd hozzak neked néhányat.” Amikor meglátnak egy bizonyos nővért, azt mondják: „Hallottam, hogy a családnak anyagi problémái vannak. Szükséged van segítségre? Adhatok neked néhány ruhát.” Minden összejövetelen különösen aktívak, nagyon mások, mint azelőtt. A múltban csak azért jelentek meg időnként, hogy életjelt adjanak magukról, és bárki hívta is őket összejövetelre, kimentették magukat az elfoglaltságukra hivatkozva. A választási időszakban azonban hirtelen felbukkannak, és részt vesznek minden összejövetelen, anélkül, hogy egyet is kihagynának. A testvérek minden egyes összejövetelen beszélnek a választással kapcsolatos ügyekről és alapelvekről, és természetesen ők is belefolyanak. Ebben az időszakban minden erőfeszítésükkel azon vannak, hogy jó kapcsolatokat építsenek ki a testvérekkel, és igyekeznek egy részüket magukhoz vonzani. Még többszöri felajánlásokat is tesznek a testvérek előtt, amitől a legtöbb ember elámul, és azt gondolja: „Már olyan régóta hisz Istenben, de azelőtt soha nem láttuk felajánlást tenni. Ezúttal miért ilyen nagylelkű? Vajon tényleg jó irányba változott, és fordulatot tett?” Néhány ostoba és tudatlan ember, aki nem tudja felmérni a dolgokat, azt gondolja, az illető valóban jó irányba változott, és hogy korábban tévesen ítélte meg őt, és öntudatlanul is kedvező benyomást alakít ki róla a szívében, azt gondolva: „Ennek az embernek a családja jó módú; vannak kapcsolatai, és módjában áll elintézni dolgokat. Ha gyülekezetvezetővé válik, sok mindent el tud intézni a gyülekezetnek. Hát nem lenne ez segítség a gyülekezetünknek az evangélium hirdetésében, és néhány olyan testvér befogadásában, akiket üldöznek, és akiknek nehézségeik vannak? Ha ilyen aktív tudna maradni, az nagyszerű lenne, de nem vagyok benne biztos, hogy ezt fenn tudja tartani, illetve hogy hajlandó lenne-e a gyülekezetvezetőnk lenni.” Vajon nem vezetett félre és

vert át néhány embert? Minden, amit ez az ember idáig tett, kezdi meghozni a gyümölcsét, nem igaz? Helyükre kerülnek a darabkák, és hamarosan jönnek az eredmények. Hát nem ezt akarja? (De igen.) Emellett adnak valakinek két ruhadarabot, másvalakinek egy kosár zöldséget, egy harmadik embernek pedig néhány étrend-kiegészítőt, így biztosítva, hogy mindenki gondoskodásban részesüljön. Ez elgondolkodtatja az embereket: „Ha ebből az emberből gyülekezetvezető lenne, nem lenne-e nagyszerű pásztor? Hát nem olyasvalaki, akire a legtöbben támaszkodni szeretnének?” Hát nem most érett be az időzítés? Vajon a testvérek nem fogják könnyen megválasztani az ilyen embert? Ez az ember művelt, jól beszél, a társadalomban pedig bizonyos státusszal bír. Ha a gyülekezet letartóztatásokkal szembesül, meg tudja védeni a testvéreket. Ha bármelyik testvér családjának nehézségei vannak, akkor képes segítő kezet nyújtani, és a gyülekezeti munkában is segíthet, amikor több kézre van szükség. Van azonban egy dolog, amiben a legtöbben bizonytalanok: „Azelőtt nem törekedett az igazságra, és hosszú ideig alig járt összejövetelekre. Most viszont, amikor választási időszak van, hirtelen részt vesz néhány összejöveten. Ha vezetőnek választják, vajon érteni fogja az igazságot? Ha nem érti az igazságot, és csupán megóvni tudja ezeket az embereket, illetve némi előnyt tud biztosítani számukra, akkor segíthet-e az embereknek megérteni az igazságot? Képes-e Isten elé vezetni az embereket? Ez kérdéses.” Egyesek szívében vannak kétségek, míg másokat már befolyásoltak és megvettek az illető által biztosított előnyök. Hát nem nagyon veszélyes ez a helyzet? A megválasztása egyetlen szavazaton múlhat. A választás végeredményétől függetlenül, megfelelőek-e az ilyen emberek cselekedetei és viselkedései? (Nem.) A legkedvezőbb pillanatokban ad alamizsnát, tesz felajánlásokat, és segít a testvéreknek megoldani néhány valódi nehézséget. Amikor elköltözik néhány testvér, gondoskodik a költöztetésről, amikor pedig néhány testvér és nővér családja pénzsűkébe kerül, kölcsönad nekik valamennyit. Ha valakinek nincs telefonja, vesz neki egyet, és ha valakinek nincs számítógépe, neki adja a sajátját... Ezeket a legkedvezőbb pillanatokban, a legkritikusabb fordulópontokon teszi. Miféle viselkedés ez? Vajon nem a választások manipulálása és akadályozása az, ha valaki ezeket a dolgokat kimondhatatlan titkokkal és célokkal, a vezetői pozícióért való versengés szándékával teszi? (De igen.) Nem jön sem korábban, sem később, hanem pontosan a vezetőválasztás idején kerül elő. Vajon nem kimondhatatlan titkokat rejteget? Ez nyilvánvalóbb nem is lehetne; minden bizonnyal kimondhatatlan titkokat rejteget. Nem arról van szó, hogy hirtelen lelkiismeret-furdalása támadt, és némi jót akar tenni; a célja az, hogy induljon a gyülekezetvezetői pozícióért, hogy ő feleljen a gyülekezetért, hogy manipulálja a gyülekezetet és Isten választott népét. Vajon azért akarja manipulálni ezeket az embereket, hogy valóban tehessen értük? (Nem.) Akkor mit akar tenni? Irányítani akarja Isten választott népét, irányítani akarja a gyülekezetet, és olyan pozíciót akar kivívni a gyülekezetben, ahol tisztviselőként járhat el, és mindenben ő dönthet. Vajon ezek a szokatlan módszerek és gyakorlatok nem a választások manipulálásának és akadályozásának számítanak? (De igen.)

A gyülekezeti választások során egyesek, akik attól tartanak, hogy nem kapnak elég szavazatot, önmagukra adják le a szavazatukat. Hát nem hangzik ez nevetségesen és furcsán? Milyen természetű az, ha valaki önmagára adja le a szavazatát? Az önbizalomhiány, a szégyentelenség vagy a túlzott ambíció megnyilvánulása? Mindegyiké. Félnék attól, hogy nem választják meg őket, így nincs más választásuk, mint hogy saját magukra szavazzanak – ez önbizalomhiány. Nincs meg bennük az, amire szükség van, mégis vezetők akarnak lenni; és mivel attól félnék, hogy mások nem fognak rájuk szavazni, önmagukra szavaznak. Hát nem szégyentelenség ez? Ráadásul túlzott ambíciójuk annyira elhomályosítja ítélőképességüket, hogy sutba vágják a büszkeségüket, és tisztesség és méltóság nélkülivé válnak: „Ha nem szavazol rám, nem fogadom el; muszáj gyülekezetvezetőnek lennem. Ha nem lehet belőlem vezető, akkor többé nem hiszek istenben!” Ragaszkodnak ahhoz, hogy vezetők legyenek, hogy tisztviselőként járjanak el, csak akkor érzik nyugodtnak és elégedettnek magukat az életben, ha státuszuk van – micsoda óriási ambícióik és vágyaik vannak! Túlságosan kedvelik a státuszt, és csak azért hisznek Istenben, hogy vezetővé válhassanak. Mi olyan nagyszerű abban, ha valaki vezető? Ha nem értékelnéd a státusz előnyeit és nem élveznéd az összes vele járó különleges bánásmódot, vajon akkor is sóvárognál e pozíció után? Akkor is saját magadra szavaznál? Az ambícióid és vágyaid akkor is ilyen nagyok lennének? Akkor is ekkora becsben tartanád a státuszt? Nem, nem tennéd. Az ilyen emberek mindig meg akarják hamisítani a választásokat, és energiát akarnak fektetni azokba, bevetve bármilyen alattomos tettet. Bár maguk is érzik, hogy ilyen módon cselekedni szégyenletes, nem nyílt és nem korrekt, és valamelyest lealacsonyító, némi mérlegelés után mégis azt gondolják: „Mindegy, a lényeg, hogy vezetőnek válasszanak!” Ez szégyentelenség. Még a demokratikus országok választásain használt vitamódszereket is utánozni akarják, ahol a jelöltek leleplezik egymás hiányosságait, ítéletet mondanak egymás felett, és támadják egymást, továbbá szócsatákba bocsátkoznak, a gyülekezeti választásokra alkalmazva ezeket a taktikákat – hát nem súlyos hiba ez? Nem rossz küzdőtér ez az ilyen taktikákhoz? Ha azért jössz a gyülekezetbe, hogy részt vegyél ezekben a tisztességtelen és alantas akciókban, és megpróbálsz manipulálni és akadályozni a választásokat, akkor elmondom neked, rossz helyet választottál erre! Ez Isten háza, nem a társadalomé; mindenki, aki manipulálja és akadályozza a választásokat, személy szerint kárhoztatva lesz. A gyülekezetben nem számít, milyen indokokkal, mentségekkel vagy módszerekkel próbálják manipulálni és akadályozni a választásokat, ezek tarthatatlanok, és ez gonosz tettek minősül – örökké tartó gonosz tettek számít! Mindazok, akik megpróbálják manipulálni és akadályozni a választásokat, kárhozatra vannak ítélve. Az ilyen embereket nem ismerik el Isten háza tagjaiként vagy testvérekként, hanem inkább a Sátán szolgálói közé sorolják őket. Miféle dolgokat tesznek a Sátán szolgálói? Mindenféle olyan tevékenységre specializálódnak, amelyek megzavarják és akadályozzák Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét. Azok, akik manipulálják és akadályozzák a választásokat, ezeket a negatív szerepeket töltik be, miközben olyan dolgokat tesznek,

mint a Sátán szolgálói. Bármilyen munkába is kezd a gyülekezet, ezek az emberek felkelnek, hogy akadályozzák és elpusztítsák azt, figyelmen kívül hagyva Isten házának munkarendjét és előírásait, figyelmen kívül hagyva Isten adminisztratív rendeleteit, és még inkább figyelmen kívül hagyva Istent. Megpróbálnak mindent megtenni Isten házában, amit csak akarnak, manipulálják a különböző gyülekezeti ügyeket, és még inkább manipulálják a gyülekezeti tagokat, olyannyira, hogy még a gyülekezeti választásokat is manipulálják és akadályozzák. Milyen eszközökkel próbálják manipulálni a gyülekezeti személyzetet? Keresik a lehetőségeket, hogy manipulálják és akadályozzák a gyülekezeti választásokat. Ha egyszer a Sátánnak ezek a szolgálói manipuláltak és akadályoztak egy választást, akkor az a választás sikertelen. Ha a Sátán ezen szolgálói elérik, amit akarnak, és gyülekezetvezetővé válnak, akkor vajon a választási eredmény helyénvaló, vagy sem? Természetesen nem az. Ismételt választást kell tartani az igazság közlését és a tanulságok levonását követően.

B. A gyülekezeti választásokat manipuláló gonosz emberek kezelésére vonatkozó alapelvek

Ha fennáll a választások gonosz emberek általi manipulálásának esete, akkor megismételt választást kell tartani. Hogyan kell ezt gyakorolni? (A választási eredményeket meg kell semmisíteni, és új választást kell tartani.) Ez az egyik módja. Nyilvánosságra kell hozni a belső információkat arról, hogyan manipulálták a gonosz emberek ezt a választást, hogy mindenki megtudja, milyen volt a választási folyamat, és hogyan születtek az eredmények. Miután ismertté válik ez a belső információ, a választási eredményeket semmissé kell tenni, és megismételt választást kell tartani. Egy ilyen választást Isten választott népének többsége nem ismerhet el; és nem számít, hogy kit választottak meg – az eredményt nem lehet elfogadni. Normális körülmények között, az igazság közlése által, valamint a belső történet leleplezése révén a választási eredményeket vissza lehet utasítani, és ismételt választást lehet tartani. Azonban néha, bizonyos különleges körülmények között, még akkor is, ha az emberek egy kis része rá is jön, hogy a Sátán szolgálói manipulálták a választási eredményeket, és hogy a megválasztott személy egyáltalán nem képes elvégezni a munkát, és csupán báb, mivel a gyülekezet többségét félrevezetik a gonosz emberek, és továbbra is a Sátán szolgálóinak oldalán állnak, és csak egy kisebbség rendelkezik némi tisztánlátással és ismerettel a belső információkról, ám amikor felszólalnak, senki sem hisz ennek a kisebbségnek, és senki nem hallgat rájuk, elszigeteltek és tehetetlenek, és alapvetően nincs erejük visszafordítani a helyzetet. Ilyen körülmények között talán szeretnék leleplezni a belső történetet a választások manipulálásáról, de nem könnyű tisztán látni a helyzetet. Ebben az esetben, azon kívül, hogy jelentitek a felsőbb szintű vezetőknek és a dolgozóknak, mi mást tehetek még? Ha továbbra is gyülekezeti életet éltek, akkor ki lesztek zárva. Egy másik gyülekezet összejöveteleire járni nem tűnik megfelelőnek, hiszen az ottani emberek nem fogadhatnak be csak úgy találomra egy idegent. Ez

tényleg dilemma elé állít téged! Látod, hogy a megválasztott gyülekezetvezetőnek rossz az emberi mivolta, egy ördög, és nem olyasvalaki, akit meg kellett volna választani, ezért már az feldühít, ha csak meglátod. Kellemetlenül érzed magad az összejövetelekre járástól, de az nem opció, hogy nem mész el. Ha nem mész, és megszakítod a kapcsolatodat a gyülekezettel, akkor elveszíted a gyülekezeti életedet, ami nem olyasmi, amit megtehetsz. Létezik tehát jó megoldás erre a problémára? Ez bölcsességet igényel. Mi lenne a következménye, ha sietősen lelepleznéd? Lehet, hogy azok az emberek összefognának, hogy elnyomjanak, elüldözzenek, vagy ha tényleg nem alakulnak jól a dolgok, akkor akár el is takaríthatnak téged, és így igazságtalanság áldozatává válnál. Ez a legvalószínűbb következmény. Akkor hát mi a legjobb megoldás? (Fogj össze néhány olyan testvérrel, akinek van tisztánlátása, és gyűjts össze minden bizonyítékot ezeknek az embereknek a választás titkos manipulálása során elkövetett gonosz tetteiről! Jelentsd ezt a felsőbb szintű vezetőknek és dolgozóknak, továbbá gyorsan közöld az igazságot a félrevezetett testvérekkel, hogy visszahozhasd őket!) Ez jó megoldásnak tekinthető? Rendben van, ha sietve teszünk ilyesmit? Mi a következménye a sietésnek? (Megkönnyíti, hogy akaratlanul riasszuk az ellenséget.) Amikor ilyen ügyekkel találkoztok, féltek? Idegesek vagytok? Kell félnetek vagy idegesnek lennetek? (Nem.) Elméletileg nem kellene félned – ezt mondja neked a racionalitásod. De hogy van ez az embereknél a valóságban? Ami a leglényegesebb, hogy az emberek értik-e az igazságot. Ha az emberek nem értik az igazságot, és csupán az elhatározásuk van meg, akkor belül továbbra is félni fognak. Ha félsz, könnyű-e eredményeket elérni, függetlenül attól, hogy mit és hogyan teszel? (Nem.) Amikor félsz, milyen állapotban vagy? Félsz ezeknek az embereknek a hatalmától, félsz, hogy rájönnek, hogy felismerted őket, és védekezel ellenük, valamint félsz attól, hogy elnyomnak és kizárnak, amikor látják, hogy nem az ő oldalukon állsz, végül pedig eltakarítanak téged a gyülekezetből. Ilyen aggályaid lesznek a szívedben. Amikor ilyen aggályaid vannak, lehet-e bölcsességed, bátorságod, és lehetnek-e eszközeid ahhoz, hogy érintkezz ezekkel az emberekkel, megoldd az általuk okozott problémákat, illetve leleplezd gonosz tetteiket, hogy a testvérek tisztán lássanak, és ne legyenek félrevezetve? Mi a cselekvés legmegfelelőbb módja? Amikor félsz, vajon nem vagy gyenge állapotban? Először is, gyenge és passzív vagy. Egyfelől nincs erős hited Istenben, másfelől pedig azt gondolod: „Szóval sikerrel jártak ezek a gonosz emberek. Hogy lehet az, hogy most én vagyok az egyetlen, aki tisztán látja ezt a dolgot? Hát mások egy csepp tisztánlátással sem rendelkeznek? Ha beszélek másoknak a valódi helyzetről, vajon hisznek majd nekem? Ha nem hisznek, vajon lelepleznek majd? Ha mindannyian összefognak, hogy foglalkozzanak velem, én pedig tehetetlenül egyedül vagyok, vajon akkor azok a gonosz emberek mindenféle ürügyet találnak majd, hogy eltakarítsanak?” Nem lesznek-e ilyen aggályaid? Amikor ilyen aggályaid vannak, hogyan tudsz foglalkozni azokkal az emberekkel? Hogyan tudsz a legmegfelelőbb és legbölcsebb módon érintkezni velük? Ilyenkor nem lesz követendő irányod, sem utad, nem igaz? Pontosan fogalmazva,

amikor a legjobban félsz és a leggyengébb vagy, akkor egyszerűen képtelen vagy megküzdeni velük, illetve érintkezni velük, és kezelni az általuk okozott problémákat. Tehát mi a legjobb megközelítés számodra ilyenkor? Az, hogy magadhoz ragadod a kezdeményezést és te ütsz először, szembeszállsz velük és leleplezed gonosz tetteiket, hogy megóvd magad? Helyénvaló ez a módszer? (Nem.) Miért nem helyénvaló? Mert nem gondoltad át, hogyan cselekedj, nem látod át a lényegüket, és nem tudod, hogyan leplezd le őket, arról nem is beszélve, hogy azok, akiket félrevezettek, el tudják-e fogadni az igazságot és vissza tudnak-e fordulni. Semmit sem tudsz ezekről a különböző dolgokról, és nem vagy tisztában azzal, hogy mi a leghatékonyabb és legelőnyösebb megoldás számodra. Bár még nem jutottál el a negativitás egy bizonyos szintjére, a jelenlegi állapotod legalábbis a gyengeség és a rettegés állapota, és sok benned az aggodalom. Akár jogosak ezek az aggodalmak, akár a gyengeséged és a rettegésed okozza őket, röviden, ezek tények. Amikor felmerülnek ezek a tények, a legjobb megoldás az, ha megtanulsz várni és semmit sem tenni. Mit jelent semmit sem tenni? Azt jelenti, hogy nem sietsz leleplezni a választásokkal kapcsolatos valódi helyzetet azok előtt, akiket megtévesztettek, és nem rohansz szembeszállni az újonnan megválasztott gyülekezetvezetőkkel, illetve a választásokat manipuláló és akadályozó emberek csoportjával. Ne leplezd le őket; ilyenkor meg kell tanulnod várni. Egyesek azt kérdik: „A várakozás olyan passzív; meddig kell várnom?” Nincs szükség túl hosszú várakozásra. Amíg várakozol, járulj Isten elé imádkozni, olvasd Isten szavait, és keresd az igazságot! Imáid ilyen körülmények között, amikor a legjobban félsz és a leggyengébb vagy, a leghitelesebbek és a legőszintébbek. Szükséged van arra, hogy Isten útmutatást adjon és megóvjon; Istenre kell támaszkodnod. Ahogy imádkozol, rettegésed apránként csökkenni fog, amíg el nem tűnik. Amikor a rettegésed eltűnik, vajon nem leszel kevésbé gyenge is? (De igen.) Az aggodalmaid is egyre csökkennek. Ezek a rettegések, gyengeségek és aggodalmak nem tűnnek el csak úgy, inkább e változási folyamat során fokozatosan meg fogsz érteni bizonyos dolgokat. Milyen dolgokat fogsz megérteni? Egyrészt tudni fogod, hogyan foglalkozz ezekkel az emberekkel, kit leplezz le először, és hogyan beszélj és cselekedj úgy, hogy az javára váljon Isten háza munkájának. Emellett meg fogod ismerni az ilyen emberek viselkedésének természetét. Hogyan érted meg ezeket a dolgokat? Azáltal érted meg fokozatosan őket, hogy a várakozási folyamatod során keresed az igazságot. Amikor ezt világosan látod, akkor természetes módon elgondolkodsz azon, hogyan kellene alkalmaznod a bölcsességet, kikkel helyénvaló beszélni, és hogyan beszélj úgy, hogy megérintsd őket, hogy megtudják a tényeket a választásokat manipuláló gonosz emberekről, és ezáltal képesek legyenek visszafordulni, hogy felismerjék azok igazi arcát, akik manipulálták és akadályozták a választást, továbbá felismerjék, milyen emberek is valójában az úgynevezett megválasztott vezetők. Meglesz ez a fajta bölcsességed, és a cselekedeteid is módszerek lesznek. Hogyan jönnek létre tehát ezek a pozitív nyereségek? Ezeket mind Isten ajándékozza neked a várakozási folyamatod során. Ezek közül néhány a Szentlélek munkája és

megvilágosítása révén jön létre, néhány pedig az, amit Isten az Ő szavaiban látni és érteni enged. Isten szavai azt mondják, hogy a csatákat nem szabad felkészületlenül megvívni. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy akár a Sátán ellen harcolsz, akár a Sátán szolgálóinak gonosz cselekedeteit leplezed le, bárhogyan is küzdesz a Sátánnal, erősnek kell lenned, meg kell értened az igazságalapelveket, valamint képesnek kell lenned átlátni a Sátán és a gonosz emberek lényegén és gonosz cselekedetein, majd leplezni azokat. Csak akkor fogsz végül jó eredményeket elérni, ha ezt teszed. Ha egyszer megérted ezeket a dolgokat, vajon a rettegéseid, gyengeségeid és aggályaid nem válnak-e kevésbé intenzívvé és kevésbé nyilvánvalóvá? Többé már nem fogsz annyira félni. Ezek a dolgok, amelyeket érzel, fokozatosan meg fognak változni; úgy fogod találni, hogy már nem vagy olyan gyenge, mint amilyen akkor voltál, amikor a helyzet először felmerült. Ehelyett valamivel erősebbnek és magabiztosabbnak fogod érezni magadat, mint korábban, és tudni fogod, mit kell tenned. Ekkor imádkozz újra Istenhez, és kérd Őt, hogy készítse elő a megfelelő alkalmat, majd cselekedj! Jelentsd a helyzetet a felsőbb szintű vezetőknek és dolgozóknak, miközben azokkal is beszélgetsz, akik jó emberi mivolttal rendelkeznek és őszintén hisznek Istenben, de be lettek csapva és félre lettek vezetve, mert nem értették meg az igazságot. Leplezd le nekik a választást manipuláló gonosz emberekkel kapcsolatos belső információkat! Ha egyszer megnyertél egy-két embert közülük, a rettegésed lényegében eltűnik. Rá fogsz jönni, hogy mindezt nem lehet az emberi erőre, még kevésbé a forrófejűségekre hagyatkozva megtenni; nem hagyatkozhatasz pillanatnyi indulatra vagy dühre, vagy egy átmeneti, úgynevezett igazságérzetre – ezek mind hiábavalók. Isten elő fogja készíteni számodra a megfelelő időt, és meg fog világosítani azzal kapcsolatban, hogy mit mondj, és az alapján, amit megértesz, lépésről lépésre vezetni fog téged, megadva neked a követendő utat. Onnantól, hogy eleinte gyenge és félelemmel teli vagy, odáig, amíg keresed és megérted az alapelveket és az utat – ebben az időszakban még mindig normálisan érintkezhetsz ezekkel a gonosz emberekkel. A normális interakciók során az emberek elméje nem üres; megvannak a saját gondolataik. Miközben keresel és imádkozol, megfigyeled ezeket az embereket. Mit figyelsz meg? Megnézed, hogy pontosan milyen úton is járnak, és mi is a lényegük valójában. Ha az, amit mondanak, helyes és összhangban van a gyülekezet munkájának alapelveivel, akkor meghallgathatod őket; ha az, amit mondanak, akadályozza és megzavarja a gyülekezet munkáját, akkor találhatsz ürügyet arra, hogy ne hallgasd meg őket, vagy húzd az időt, bölcs módon, „barátságosan” társulva velük anélkül, hogy gyanút keltenél bennük! Miközben „barátságosan” társulsz velük, gyűjtöd a gonosz tetteik bizonyítékait, felismerve őket különböző tetteik és téveszméik alapján, amelyek sértik az igazságalapelveket, és még jobban megerősíted, hogy ezek az emberek a Sátán szolgálói. Ha ilyen módon gyakorolsz, az lehetővé teszi számodra, hogy ne korlátozzanak, miközben jól végzed a felelősségedet és kötelességedet is – egy bölcs ember ezt teszi. Csak az tud a helyes úton járni, aki rendelkezik emberi mivolttal, bölcsességgel, és az igazság iránti

szeretettel. Ami azokat a bölcsesség nélküli embereket illeti, akik meggondolatlanul és durván cselekszenek, és függetlenül attól, hogy mit tesznek, vagy milyen körülményekkel szembesülnek, mindig a forrófejűsége és az impulzusokra hagyatkoznak, a tetteik gyakran rossz eredményekhez vezetnek. Az ilyen emberek nemcsak akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, hanem rengeteg felesleges bajt és bosszúságot is hoznak magukra. A bölcs emberek ezzel szemben mások. Bármit is tesznek, kívárnak, megfigyelnek és keresnek, várva a megfelelő időre, Isten intézkedéseire és vezénylésére. A várakozás időszakában képesek keresni Isten szándékait, céltudatosan enni és inni Isten szavait, pontosabban felfogni az igazságalapelveket, valamint Isten szándékainak megfelelően cselekedni. Isten szavait és az igazságot arra használják, hogy megvívják a jó harcot és Isten mellett tanúskodjanak, és nem pedig arra, hogy forrófejűségből emberekkel harcoljanak, vagy szócsatákba bocsátkozzanak.

Amikor arról van szó, hogy gonosz emberek manipulálják és akadályozzák a választásokat, nem az a legfontosabb, hogy átlátsz-e ezeken az embereken, vagy hogyan tervezed leleplezni őket; hanem az, hogy a kellő időben jelentsd a helyzetet felfelé. Bölcsességet kell alkalmaznod, hogy megküzdj velük, várnod kell Isten időzítésére, keresned kell Isten szándékait, és keresned kell az igazságalapelveket, miközben nem késlelteted a kötelességedet. Mi a végeredménye annak, ha így teszel? Eleget teszel a felelősségednek, és jól végzed a kötelességedet. Azzal, hogy jelentetted a helyzetet felfelé és megoldást keresel, nemcsak a probléma oldódik meg, hanem betekintést is nyersz, növekszik a tisztánlátásod és a bölcsességed, növekszik az érettséged, és erősödik az Istenbe vetett hited. Az emberek nagyon sokat nyernek a Sátánnal való összeütközés megtapasztalásából, és ez nagyon előnyös számukra. Ezzel szemben, tegyük fel, hogy forrófejűségből és hirtelen felindulásból cselekszel: heves vitába szállsz ezekkel az emberekkel, és így vitatkozol velük szemtől szembe: „Manipuláljátok és akadályozzátok a választást. Bár nagy hatalmat gyakoroltok, én nem fogok engedni nektek, és nem félek tőletek!” Ennek a megközelítésnek az az eredménye, hogy kirúgnak a gyülekezetből, te pedig hónapokig otthon sírsz és szenvedsz; de még mindig nem érted Isten szándékait: „Miért kerültem ebbe a zűrbe? Hát nem akarsz engem, Istenem? Hát nem törődsz velem?” Hónapokig kihagyod az új prédikációkat és himnuszokat, nem vagy tudatában, milyen munkát végez a gyülekezet, képtelen vagy végezni a kötelességeidet, és teljesen elszigetelődsz, teljes sötétségbe zuhanva. Mást sem csinálsz mindennap, mint sírsz és aggódsz. Ebben a környezetben nem tanulsz meg Istenhez imádkozni, nem tanulod meg az Ő vonatkozó szavait enni és inni, még kevésbé tanulod meg az igazságalapelveket keresni az összetett helyzetekben; egyáltalán nem növekszel bölcsességben. Miután néhány hónapig sírtál, egy nap végül visszahoz valaki a gyülekezetbe, és megkér, hogy oszd meg tapasztalataidat erről az időszakról, te azonban könnyek közt csak panaszkodsz: „Olyan igazságtalanul bántak velem! Nem zavartam meg a gyülekezetet. Én nem vagyok gonosz ember, gonosz emberek vádoltak meg engem ártatlanul.” Amikor megkérdezik: „Milyen tanulságokat vontál le ez idő alatt? Nyertél bármit is?”, azt feleled: „Mit

nyerhettem volna? Elszigeteltek, elvették tőlem az Isten szavait tartalmazó könyveket és az énekeskönyveket, és nem hallgathattam egyetlen prédikációt sem. Mindössze annyit tehettem, hogy a hitről beszéltem, és időnként elénekelttem néhány himnuszt, amire emlékeztem. Semmit sem nyertem. Szerencsére Isten előkészítette az időpontot, hogy visszahozzon; különben azt terveztem, hogy elmegyek és vállalkozásba fogok, hogy pénzt keressek, mivel amúgy sem volt remény az üdvösségre. Isten már nem akart engem, és nem tudtam tovább hinni. A szívem teljes sötétségbe borult.” Végül hozzáteszed: „Isten juhait soha nem hagyja el Isten”, levonva ezt a következtetést. Egy ilyen jelentős és különleges eseményt átélni, és ennyire keveset nyerni – hát nem szánalmas egy kicsit? Nem helytelen? Egy ilyen jelentős helyzettel szembesülve semmilyen tanulságot nem vontál le, és nem növekedett a bölcsességed, sem a hited; bár a szívedben még mindig hiszel Istenben, addig gyötörtek a Sátánok, ördögök és antikrisztusok, hogy majdnem felhagytál a hittel. Tudsz még tanúskodni Isten mellett? Nem vagy hasznavehetetlen gyáva alak? Mi értelme otthon sírni? Még ha addig sírsz is, amíg megvakulsz, az segít majd? Megoldhatja-e a problémát az antikrisztusokkal? A gonosz emberek sikerrel jártak, a végén pedig neked már csak ez a mondás marad: „Isten juhait soha nem hagyja el Isten”, anélkül, hogy bármi mást nyernél. Nincs bölcsességed, nincs cselekvési terved, és nem tudod az Isten által adott útnak megfelelően keresni Istent, hogy Isten elé járulj, hogy magadra öltsd Isten szavait és az igazságot, hogy harcolj a Sátán ellen. Az a kevés doktrína, amit többnyire szajkózol, nem használ neked; amikor arra kerül sor, hogy ilyen dolgokkal nézz szembe, a síráson kívül mindössze annyit teszel, hogy úgy érzed, igazságtalanság ért, és panaszkodsz – ilyen egy hasznavehetetlen gyáva alak. A hasznavehetetlen gyáváknak gyakran van néhány olyan megnyilvánulásuk, amelyek egyben a legfőbb ismertetőjeleik is. Először is, sírnak. Másodszor, úgy érzik, igazságtalanság érte őket. Harmadszor, panaszkodnak a szívükben. Azt is mondják szívükben: „Hol vagy, Istenem? Miért nem törődsz velem? A Sátán borzasztóan ártott nekem, nem tudok tovább élni. Kérlek, ments meg gyorsan!” Isten azt mondja: „Hasznavehetetlen gyáva alak vagy, egy emberi bőrbe burkolt selejt. Ha hiszel Istenben, akkor mitől félsz? Mit kell félni a Sátántól?” Mindegy, milyen összeesküvéseket és cselszövéseket használ a Sátán, amikor cselekszik, mi nem félünk. Nekünk ott van Isten, nekünk ott van az igazság. Isten bölcsességet fog adni nekünk. Isten szuverén mindennek felett; minden Isten vezénylése alatt áll. Mitől tartasz? A sírás csak azt mutatja, hogy gyáva és alkalmatlan vagy; egy darab szemét vagy, elpocsékolt levegő! A sírás azt jelenti, hogy megalkuszol a Sátánnal, és a Sátánhoz könyörögsz kegyelemért. Vajon szereti Isten az ilyen hasznavehetetlen gyávákat? (Nem.) Isten hasznavehetetlen gyávának lát téged, tökfilkónak, egy darab szemétnek, akinek egyáltalán nincs tanúságtétele és bölcsessége. Mi lett abból az igazságból, amit megértettél? Nem hallottál még eleget az antikrisztusok és a Sátán megnyilvánulásairól, amelyeket Isten leleplez? Hát nem érted és nem látod át ezeket a dolgokat? Nem tudod, hogy ők Sátánok? Ha tudod, hogy ők Sátánok, akkor mitől félsz? Miért nem Istent féled

és retted? Nem tartasz attól, hogy megsérted Istent azzal, hogy félsz a Sátántól? Vajon ez nem az elvetemültség cselekedete? Amikor ilyen helyzetek adódnak, félsz, és nincs megoldásod, egyáltalán nincs bölcsességed, sem ellenlépésed. Mit nyertél azzal, hogy ennyi éven át prédikációkat hallgattál? Vajon mindez hiábavaló volt? Az ilyen hasznavehetetlen gyávák meg tudnak állni szilárdan a bizonyágtételükben? (Nem.) Amikor olyan helyzetekre kerül sor, ahol a Sátánok és a gonosz emberek manipulálják és akadályozzák a választásokat, akár egyedül vagy, tehetetlenül, akár tényleg van néhány testvéred, akik úgy gondolkodnak, mint te, ne ugorj fejest a cselekvésbe. Először tanulj meg várni! Másodszor, tanulj meg keresni. A várakozás és a keresés ideje alatt ne hagyd el a kötelességedet. Mit jelent a várakozás? Azt jelenti, várod, hogy Isten előkészítse a megfelelő időt és lehetőséget. És mit kell keresned? Keresd azokat az alapelveket és azt az utat, amelyet az Istenben való hit és Isten követése során gyakorolnod kell; keresd, hogyan cselekedj úgy, hogy összhangban legyél Isten szándékaival, és hogyan cselekedj úgy, hogy harcolj a Sátán ellen és az antikrisztusok erői ellen, legyőzve végül a Sátán erőit, hogy győztessé válj. Ha egyedül vagy, többet kell imádkoznod Istenhez, várnod és keresned kell. Ha van két-három másik ember, akik úgy gondolkodnak, mint te, akkor beszélgethettek, imádkozhattok, várhattok és kereshettek együtt. Amikor Isten előkészítette a megfelelő időpontot, kérj erőt és bölcsességet Istentől, hogy minden, amit teszel és minden szó, amit kimondasz, megfelelő legyen. Ha így teszel, egyrészt jól végzed a teremtet lényként való kötelességedet, másrészt pedig erőteljesen és hatékonyan leplezheted le a Sátánt, teljesen leleplezve és megghiúsítva a Sátán szolgáinak és az antikrisztusoknak az összeesküvéseit. Helyénvaló ez? Elmondtam nektek ezeket a módszereket, utakat, ösvényeket és alapelveket, így hát rajtatok múlik, hogyan alkalmazzátok őket. Elég világos ez az út? (Igen.) Ezután, amikor ilyen dolgokkal találkoztok, gyakoroljátok e szerint az alapelv szerint. Ezt könnyű megvalósítani.

Minden egyes gyülekezeti választás alatt a választási munka védelme mind a vezetők és dolgozók, mind pedig Isten választott népének felelőssége és kötelezettsége. A vezetőknek és a dolgozóknak vállalniuk kell az igazság és a választási alapelvek közlésének munkáját; Isten választott népének fel kell hoznia minden felmerülő problémáját, majd közölni kell az igazságot ezen problémák megoldására. Csak ily módon biztosítható a választás zökkenőmentessége. Egyrészt a vezetőknek és a dolgozóknak szigorúan be kell tartaniuk Isten házában választási alapelveit, és Isten házában minden egyes választás munkáját ezen alapelvek alapján kell végrehajtaniuk. Másrészt védekezniük kell a választásokat manipuláló és akadályozó gonosz emberek és antikrisztusok ellen is. Ezek az egyének a Sátán szolgái, a Sátán csapata. A vezetőknek és a dolgozóknak szigorúan védekezniük kell ellenük, és óvatosnak kell lenniük velük: ébernek kell maradniuk a választások során tett kísérleteikre, hogy a háttérből manipulálják a dolgokat, és kétes, sunyi eszközökhöz folyamodva titokban elcsalják a folyamatot. Tegyük fel, hogy kiderül, hogy gonosz emberek tényleg

manipulálták a választást, ami azt eredményezte, hogy a jogosan megválasztott személyt kizárták, és a legtöbb ember félre lett vezetve, így nem a megfelelő – a pozícióra nem alkalmas – személyt választották meg vezetőnek. Ha ilyen helyzet áll elő, akkor még mindig van megoldás. Le kell leplezni a megválasztott személy valódi helyzetét. Ha a legtöbben egyetértenek, akkor ismételt választást lehet tartani. A Sátán és a gonosz emberek által manipulált választás nem a gyülekezet által normálisan, az igazságalapelvek alapján lebonyolított választás eredménye. Ez nem pozitív dolog, és előbb-utóbb kiderül, lelepleződik és semmissé válik. Ha ezt hiszed, hogyan kell cselekedned, ha ilyen helyzetekkel találkozol? Bármikor és bárhol késznek kell lenned harcolni a Sátán ellen, nem szabad tétlenül állnod. Ha gyenge, zavaros fejű vagy hasznavehetetlen gyáva alak vagy, akkor talán megalkuszol és összejátszol velük, vagy talán annyira elnyomnak téged, hogy negatívvá válsz, és képtelen leszel talpra állni. Egyesek egyszerűen tétlenül állnak, mondván: „Úgysem lehetek gyülekezetvezető. Bárki is szolgál, egyre megy. Akinek megvan a képessége, az menjen és szolgáljon! Ha egy antikrisztus akar szolgálni, az nem tartozik rám, és amíg engem nem takarítanak el, addig ez rendben van.” Akik ezt mondják, nem jó emberek. El sem tudják képzelni, milyen következményekkel járna, ha egy antikrisztus szolgálna vezetőként, sem azt, hogy ez milyen hatással lenne az Istenbe vetett hitükre és az üdvösségükre. Csak azok az emberek látják ezt annak, ami, akik értik az igazságot. Ők ezt mondják majd: „Ha egy antikrisztus lesz a gyülekezetvezető, akkor Isten választott népe az, aki szenvedni fog. Főleg azok lesznek mind elnyomva és kizárva, akik az igazságra törekszenek, akiknek van igazságérzetük, valamint akik készségesen végzik kötelességüket. Csak a zavarodott fejűek és kényszeres megfelelők lesznek előnyben, őket pedig ketrecbe zárják, és az antikrisztus hatalmának ellenőrzése alá vonják.” De azok, akik nem törekszenek az igazságra, soha nem veszik figyelembe ezeket a dolgokat. Azt gondolják: „Az ember azért hisz Istenben, hogy üdvözüljön. Mindenki a saját útját járja. Még ha egy antikrisztus lesz is a vezető, az nem lesz rám hatással. Amíg nem csinálok rossz dolgokat, addig nem nyomhatnak el, nem zárhatnak ki, illetve nem takaríthatnak el a gyülekezetből.” Ez a helyes nézőpont? (Nem.) Ha Isten választott népe közül senki sem aggódik a gyülekezeti választások miatt, akkor, amint megengedik, hogy egy antikrisztus kerüljön hatalomra, annak milyen következményei lesznek? Tényleg annyira egyszerű lesz, mint ahogyan azt az emberek elképzelik? Milyen változásokon megy majd keresztül a gyülekezeti élet? Ez közvetlenül kapcsolódik Isten választott népének életbe való belépéséhez. Ha egy antikrisztus lesz hatalmon egy gyülekezetben, akkor mi fog történni? Többé már nem az igazság lesz hatalmon abban a gyülekezetben, és Isten szavai sem, hanem az álhívőké és a Sátáné lesz ott a hatalom. Bár lehet, hogy Isten szavait még olvassák az összejöveleteken, ám az antikrisztus kontrollálja a szólás jogát. Képes-e az antikrisztus világosan beszélni az igazságról? Megengedheti-e az antikrisztus, hogy Isten választott népe szabadon és korlátozás nélkül beszéljen az igazságról? Ez lehetetlen. Amint egy antikrisztus kerül hatalomra, egyre több és több

akadályozás és zavarás lesz, a gyülekezeti élet eredményei egyre inkább csökkenni fognak, Isten választott népe pedig nem sokat fog aratni, amikor összegyűlik, ami nehézségeket okoz majd Isten választott népe életbe való belépésében. Isten választott népének problémái is megsokszorozódnak, és megoldatlanok maradnak, és néhányan azok közül, akik képesek gyakorolni az igazságot, szintén meg lesznek zavarva; a gyülekezeti élet légköre teljesen megváltozik, mintha sötét felhők érkeztek volna, hogy eltakarják a napot. Lesz-e akkor még öröm a gyülekezeti életben? Minden bizonnyal veszélybe kerül majd, nem is kicsit. A gyülekezetben azok vannak kisebbségben, akik az igazságra törekszenek. Ha ezt a kisebbséget elnyomják és kirekesztik, akkor azt lehet mondani, hogy nem lesz többé gyülekezeti élet. Ha az emberek nem látják át ezt a következményt, akkor nem fognak figyelmet fordítani a választásokra, illetve nem fognak törődni velük. Ha az emberek többsége nem veszi komolyan a választásokat, nem tartja be az alapelveket, nagyon negatívan kezeli a választásokat, valamint hamis vezetők és antikrisztusok reakciója szerint cselekszik, akkor amint gonosz emberek válnak gyülekezetvezetők, vagy olyanok, akik nem szeretik az igazságot, Isten választott népének többsége veszteségeket fog szenvedni az életbe való belépésében. Ezért a gyülekezeti választások eredményei közvetlenül befolyásolják Isten választott népe életének növekedését, valamint a gyülekezet jövőjét. Isten választott népének ezt világosan kell érzékelnie, és semmiképpen sem szabad negatív hozzáállást felvennie. Néhány zavarodott ember nem képes átlátni ezt a dolgot; ők mindig a saját képzelődéseikre támaszkodnak, ezt gondolva: „A gyülekezetben mindenki őszinte hívő, így bárkit meg lehet választani; bárki lehet vezető, amennyiben testvér.” Túlságosan leegyszerűsítve tekintenek a gyülekezeti választásokra, ami sok negatív, téves elgondoláshoz és nézőponthoz vezet. Ha tényleg hamis vezetőket és antikrisztusokat választanak meg vezetőknak és dolgozóknak, akkor a gyülekezet munkája sérülni fog, Isten választott népének életbe való belépése pedig elkerülhetetlenül kárt szenved majd. Ekkor az emberek rá fognak jönni, hogy mennyire fontos a választásokat az alapelvek szerint tartani.

Minden gyülekezetben van néhány kényszeres megfelelő. Ezeknek a kényszeres megfelelőknek nincs tisztánlátásuk a választásokat manipuláló és akadályozó gonosz emberekkel kapcsolatban. Még ha van is egy kis tisztánlátásuk, figyelmen kívül hagyják. Hozzáállásuk bármely problémával kapcsolatban, ami felmerül a gyülekezeti választások során, a következő: „Ha téged személyedben nem érint, inkább hunyj szemet!” Úgy vélik, nem számít, ki lesz a vezető, annak semmi köze hozzájuk. Amíg boldogan élhetik mindennapi életüket, addig jól vannak. Mit gondolsz az ilyen emberekről? Olyan emberek ők, akik szeretik az igazságot? (Nem.) Miféle emberek ők? Kényszeres megfelelők, és álhívőknek is nevezhetjük őket. Ezek az emberek nem törekszenek az igazságra; csak arra, hogy könnyű életet éljenek, és testi kényelemre sóvárognak. Túlságosan önzőek és túlságosan ravaszok. Sok ilyen ember van a társadalomban? Mindegy, melyik politikai párt van hatalmon, mindegy, ki van hivatalban, őket nagyon

kedvelik, nagyon sikeresen tudják kezelni a társadalmi kapcsolataikat, és kényelmesen élnek; nem számít, milyen politikai mozgalom jelenik meg, ők nem keverednek bele. Miféle emberek ezek? Ezek a legcsalárdabb, legravaszabb emberek, akik „síkos angolnákként” és „sunyi rókaként” ismeretesek. A Sátán filozófiái szerint élnek, egy szikrányi alapelv nélkül. Bárki van hatalmon, annak nyálnak, annak hízelegnek, az ő érdemeit zengik. Mást sem tesznek, csak védik a feletteseiket, és soha nem sértik meg őket. Bármennyi rosszat tesznek is a feletteseik, ők sem nem ellenzik, sem nem támogatják azt, hanem mélyen magukban tartják a gondolataikat. Ezek az emberek közkedveltek, függetlenül attól, hogy ki van hatalmon. A Sátán és az ördögkirályok szeretik az efféle embereket. Miért szeretik az ördögkirályok az efféle embereket? Mert nem hiúsítják meg az ördögkirályok ügyeit, és semmilyen fenyegetést nem jelentenek rájuk nézve. Az efféle emberek elvtelenek, a magatartásuknak pedig nincs egy alapvető határa, valamint hiányzik belőlük az integritás és a méltóság; csak követik a társadalom irányzatait, és meghajolnak az ördögkirályok előtt, alkalmazkodva azok ízléséhez. Vajon nincsenek ilyen emberek a gyülekezetben is? Lehetnek-e az ilyen emberek győztesek? Jó katonái ők Krisztusnak? Isten tanúi-e? Amikor a gonosz emberek és az antikrisztusok felütik a fejüket és megzavarják a gyülekezet munkáját, képesek-e az ilyen emberek felállni és harcot vívni ellenük, leleplezve, felismerve és megtagadva őket, véget vetve gonosz tetteiknek, és tanúságot téve Isten mellett? Egész biztosan nem képesek. Ezek a síkos angolnák nem azok, akiket Isten tökéletesíteni fog, vagy akiket meg fog menteni. Soha nem tesznek tanúságot Isten mellett, és soha nem tartják fenn az Ő házának érdekeit. Isten szemében ezek az emberek nem azok, akik követik Őt vagy alávetik magukat Neki, hanem azok, akik vakon bajt szítanak, a Sátán bandájának tagjai – ők azok, akiket ki fog iktatni, amikor munkája véget ér. Isten nem becsüli az ilyen nyomorultakat. Nincs meg bennük sem az igazság, sem az élet; ők vadállatok és ördögök; méltatlanok Isten üdvösségére, és arra, hogy az Ő szeretetét élvezzék. Isten tehát könnyedén elveti és kiiktatja az ilyen embereket, a gyülekezetnek pedig azonnal el kell takarítani őket, mint álhívőket. Nincs igazi szívük Isten iránt, így nyújt-e majd nekik Isten valódi ellátást? Megvilágosítja-e és segíti-e majd őket? Nem fogja. Amikor a gyülekezeti választások során beavatkozás és zavarás történik, és a választási eredményeket gonosz emberek irányítják és befolyásolják, ezek az emberek egyáltalán nem fognak Isten oldalára állni, hogy megóvják Isten házának érdekeit. Egyáltalán nem fognak ragaszkodni az igazságalapelvekhez, hogy harcoljanak a gonosz emberek és az antikrisztusok ellen, és hogy a végsőig harcoljanak a Sátán erői ellen. Egyáltalán nem fogják ezt megtenni, hiányzik belőlük a bátorság. Ezért azoknak, akik tudnak tanúságot tenni Isten mellett, fel kell ismerniük ezeket az embereket, és nem szabad közölniük ezekkel az emberekkel az általuk megértett igazságokat, vagy a Sátánról való felismerésüket. Még ha közlöd is velük ezeket a dolgokat, hasztalan lesz; nem fognak az igazság oldalára állni. Amikor munkatársakat és társakat választasz, ki kell zárnod az ilyen embereket, és nem szabad őket választanod. Miért nem szabad őket választanod?

Azért, mert síkos angolnák; nem fognak Isten oldalára állni, nem fognak az igazság oldalára állni, és nem fognak veled szívben és lélekben egyesülni a Sátán elleni harcban. Ha bizalmasan megosztod velük a szívedből jövő szavaidat, akkor bolond vagy, és nevetség tárgyává válsz a Sátán előtt. Ne közöld az igazságot az ilyen emberekkel, illetve ne buzdítsd őket, és semmiféle reményt ne fűzz hozzájuk, mert Isten egyáltalán nem menti meg ezeket az embereket. Ők nem Istennel egy szívű és gondolkodású emberek; ők bámészkodók, akik távolról figyelik a harc tombolását; ők síkos angolnák. Az ilyen típusú emberek csak azért szívárognak be Isten házába, hogy nézzék az izgalmakat, és vakon bajt keverjenek. Nincs igazságérzetük és nincs felelősségérzetük; még csak együtt sem éreznek azokkal a jó emberekkel, akiknek ártottak a gonosz emberek. Az ilyen embereket leghelyénvalóbb ördögöknek és Sátánoknak nevezni. Ha valaki, akinek van igazságérzete, leleplezi a gonosz embereket, még csak nem is örülnek vagy támogatják az illetőt. Soha ne bízz tehát ezekben az emberekben; ők síkos angolnák, kaméleonok, sunyi rókák. Nem őszinte istenhívők, hanem a Sátán szolgái. Ezeket az embereket soha nem lehet megmenteni, és Isten nem akarja őket; ez Isten egyértelmű óhaja. A legtöbb gyülekezetben valószínűleg vannak ilyen emberek. Nézz körül a gyülekezetedben, hogy lásd, kik ők. Amikor bizonyos dolgok történnek, soha ne közöld velük az igazságot, és ne hagyd, hogy megtudják, mi történik veled valójában. Légy óvatos az ilyen emberekkel, és ne érintkezz velük. Azokat keresd, akik valóban hisznek Istenben, és rendelkeznek igazságérzettel – amikor ők látják, hogy Isten házának érdekei sérülnek, hogy a gyülekezet munkáját és a gyülekezeti élet rendjét megzavarják vagy manipulálják, nyugtalanok és dühösek lesznek; mélységesen gyűlölik ezeket a gonosz embereket, akik megzavarják a gyülekezetet; fel akarnak lépni és le akarják leplezni a gonosz embereket, és buzgón keresik azokat az embereket, akik értik az igazságot, hogy velük egyesülve harcoljanak a gonosz démonok ellen. Az ilyen emberekkel beszélj, és fogj össze velük, hogy harcoljatok a Sátán ellen. Ezek az emberek a győztesek, Krisztus jó katonái; csak ezeknek az embereknek van részük Krisztus országában. Azok a kényszeres megfelelők, sunyi rókák, kaméleonok és azok, akik fásultak és nehéz felfogásúak, mind fel lettek fedve; ők azok, akik ki lesznek iktatva. Ők nem testvérek, nem Isten házában népe, hanem álhívők és opportunisták, akik méltatlanok a bizalomra. A következőképpen kell bánni ezekkel az emberekkel: ha képesek gonoszságot tenni, akkor tisztítsd ki őket; ha nem gonosz emberek, és nem követnek gonosz embereket a gyülekezet megzavarásában, akkor ideiglenesen maradhatnak a gyülekezetben, amíg a megtérésükre vársz. Egyrészt figyeld meg és fogd fel ezeknek az embereknek a beállítottságát, emberi mivoltát, valamint a különböző dolgokról alkotott nézeteit és hozzáállását, és gyakorolj tisztánlátást, fejtsd meg az ilyen emberek lényegét. Másrészt, amikor gonosz emberek manipulálják és akadályozzák a választásokat, légy éber ezekre a gonosz emberek oldalán álló, azok talpnyalójaként és cinkosaként viselkedő kényszeres megfelelőkre. Összefoglalva, a gonosz emberek minden, a választásokat manipuláló és akadályozó helytelen

viselkedésével kapcsolatban szükséges tisztánlátást gyakorolni Isten szavai szerint; amikor világosan látod a lényegüket, tudni fogod, hogyan kell őket az alapelvek szerint megfelelően kezelni.

Az imént a választások manipulálásának és akadályozásának néhány jelenségéről, valamint egyes emberek cselekedeteiről beszéltünk. Bár nem minden aspektust érintettünk, alapvetően beszélgettünk e problémák megoldásának alapelveiről. Amint felfedezitek, hogy egyes emberek a gyülekezeten belül manipulálják és akadályozzák a választásokat, ki kell állnotok, és korlátoznotok kell őket. Ne legyetek engedékenyek, és ne viselkedjetek úgy, mint a kényszeres megfelelők! Ha valaki folyton manipulálni és akadályozni próbálja a választásokat, amint megjelenik ez a tendencia, a testvéreknek együttesen ki kell állniuk, hogy megállítsák és leleplezzék őt. Ha az illető ezt zavart állapotban teszi, nem tudván, hogy ez a választások manipulálásának és akadályozásának számít, akkor elmagyarázhatjátok neki: „Amit csinálsz, az a választások manipulálása és akadályozása. Ne játszd a Sátán szolgájának szerepét! Ez gyülekezetvezetők választása, nem pedig polgármesterek vagy településvezetők választása. Isten házában saját előírásai és alapelvei vannak e munka végzésére. Nem szabad emberi szándékokat belekeverni; szigorúan követnünk kell az igazságalapelveket ennél a munkánál. Ha a képességed gyenge és nem tudod megérteni az igazságalapelveket, vagy ha öreg és zavarodott vagy, és hiányzik a választásokon való részvételhez szükséges intelligenciád, akkor tartózkodhatsz, és egyszerűen várhatod az eredményt, de semmiképpen sem szabad manipulálnod vagy akadályoznod a választást, illetve beavatkoznod és zavarást okoznod; ezek gonosz tettek, Isten pedig megveti ezeket. Az ilyen gonosz tettek örökre elítélendők; soha ne légy ilyen ember, és ne kövesd ezt az utat. Ha valóban ember vagy, ne vegyél részt a választások manipulálásában és akadályozásában, mert ha ez egyszer megtörténik, a Sátán szolgájának fognak minősíteni, és el fognak takarítani a gyülekezetből.” Ha a választásokat manipuláló és akadályozó embereket fedeztek fel, akkor közülük a gyenge képességű emberekkel, akik nem értik, mi is történt valójában, lehet szeretettel beszélgetni, lehet támogatni, ellátni és segíteni őket. De mi van azokkal, akik, noha teljesen tudatában voltak az igazságalapelveknek, mégis szándékosan manipulálták és akadályozták a választásokat, sőt, még az ellene szóló figyelmeztetéseket is figyelmen kívül hagyták? Számukra is van megoldás: többé nem vehetnek részt választásokon; fosszátok meg őket választójoguktól. Röviden, egységesen fel kell ismerni, meg kell állítani és korlátozni kell minden cselekedetet, amely a választások manipulálására és akadályozására irányul, hogy megfordítsuk a helyzetet. Nem szabad megengedni, hogy ilyen magatartásformák és cselekedetek legyenek jelen a gyülekezetben, hogy megelőzzük a hamis választási eredményeket, valamint a gyülekezet munkájának megzavarását és károsodását.

Az akadályozásokat és zavarásokat okozó különféle emberek, események és dolgok összegzése

A vezetők és dolgozók tizenkettedik felelősségi köre az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különböző emberekkel, eseményekkel és dolgokkal kapcsolatos. Ezeket tizenegy pontra osztottuk fel közlés céljából. Az egyes pontokban felsorolt akadályozások és zavarások problémái vagy eseményei az emberek kötelességvégzésével valamint az Istenbe vetett őszinte hitükkel kapcsolatosak. Miért vannak ennyire aprólékosan felosztva? Miért hozok fel minden egyes pontot beszélgetésre és boncolgatásra? Az egyes pontok címéből ítélve az ilyen dolgokat elkövető emberek emberi mivolta nem jó. Az első pont kivételével – gyakori eltérés a témától az igazság közlése közben, ami nem számít súlyosnak – az összes többi meglehetősen súlyos természetű. E megnyilvánulások mind olyan természetűek, hogy bomlasztanak és zavart keltenek, és mind akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, ezért hozzuk fel őket egyenként közlésre és boncolgatásra. Amikor ezek a problémák felmerülnek a gyülekezeti életben vagy az ember kötelességvégzésének folyamata során, az embereknek különösen ébernek kell lenniük, valamint fel kell ismerniük és át kell látniuk őket. Amikor az emberek látják, hogy ilyen események történnek, amelyek bomlasztanak és zavart keltenek, akkor fel kell állniuk, hogy megállítsák és korlátozzák azokat. Ami az első problémát illeti – „gyakori eltérés a témától az igazság közlése közben” –, az emberek néha nem szándékosan teszik ezt, valamint az érintett körülmények és annak természete nem túl súlyosak; ha viszont gyakran térnek el a témától és összefüggéstelenül beszélnek, bosszúságot okozva ezzel hallgatóiknak, és így nem érnek el jó eredményeket a gyülekezeti életben, akkor ez a gyülekezet munkájának akadályozásához és megzavarásához vezet. A többi problémát még csak említeni sem szükséges; egyetlen egy elég közülük ahhoz, hogy akadályozásokat és zavarásokat jelentsen a gyülekezet munkájára és a gyülekezeti élet rendjére nézve. Ezért szükséges mindezeket a problémákat részletesen közölni, elemezni és boncolgatni. Ha rendelkezél tisztánlátással és tudomásod van a gyülekezetet megzavaró gonosz tettekről, amikor rosszindulatú események történnek, akkor fel kell lépned, hogy megállítsd és korlátozd őket. Tágabb értelemben ez a teremtetett lény kötelességvégzése; szűkebb értelemben pedig ezzel eleget teszel a gyülekezeti tag kötelességének és felelősségének. Hát nem ez az, amit meg kellene tudnod tenni? (De igen.) Ha képtelen vagy ezt megtenni, mik a következmények? Hogyan kellene jellemeznünk téged, ha képtelen vagy erre? A legkevesebb, hogy ez azt jelenti, hogy zavaros fejű vagy; továbbá hogy hasznavehetetlen gyáva alak vagy, aki fél a Sátántól. Ráadásul, amikor Sátánok és ördögök jelennek meg, hogy megzavarják Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét, te közömbös és tehetetlen maradsz, nem reagálsz, és hiányzik belőled a hit és a bátorság, hogy kiállj harcolni a Sátán ellen, és szilárdan megállj a bizonyágtételedben Isten mellett. Ebben az esetben haszontalan ember vagy, nem méltó arra, hogy Isten követője legyél.

A vezetők és dolgozók tizenkettedik felelősségi köre azokat a gyülekezeten belül előforduló különféle eseményeket sorolja fel, amelyek akadályozzák és megzavarják Isten munkáját. Minden egyes esemény érinti a vezetők és dolgozók, valamint a hétköznapi testvérek Istenhez való hozzáállását. Az egyes személyeknek a kötelességükhöz és felelősségeikhez való hozzáállását, valamint álláspontjukat és szemléletüket is érinti ezekkel a negatív eseményekkel és dolgokkal szemben, amelyek megzavarják Isten házának munkáját. Természetesen azt is érinti, hogy az, aki sok éve hisz Istenben és hallgat prédikációkat, rendelkezik-e elegendő érettséggel és hittel ahhoz, hogy küzdjön a Sátán ellen, és bizonyosságot tegyen Isten mellett, amikor ezek a negatív események és dolgok felütik a fejüket. Vajon ez kulcsfontosságú kérdéseket érint? Érinti az ember álláspontját és az általa járt utat, valamint az Istenhez, az igazsághoz és a kötelességéhez való hozzáállását is. Ezért, miután hallottátok e szavakat, meg kell értenetek, hogy ezek Isten követelményei az emberekkel szemben. Ne végrehajtandó és alkalmazandó doktrínákként, szabályokként vagy előírásokként kezeljétek őket, hanem inkább gondolkodjatok el rajtuk jobban, hogy megértsétek az igazságot, majd gyakoroljátok őket, és menjetek be ezekbe a szavakba, így téve eleget Isten követelményeinek. Amikor gonosz emberek akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, ne ácsorogj tétlenül, ne hárítsd el a felelősségeidet különböző kifogásokkal, mondván, hogy még csak rövid ideje hiszel Istenben, csekély az érettséged, vagy még fiatal vagy és így tovább. Amikor Isten vizsgálja a munkát, amikor környezeteket alakít ki, hogy lássa a hozzáállásodat, Ő nem a korodat nézi, hogy hány éve hiszel Benne, illetve hogy milyen árat fizettél egykor, és milyen érdemeket szereztél; Isten a pillanatnyi hozzáállásodat akarja. Ha általában soha nem gondolkodtál el ezeken a dolgokon, nem kerestél velük kapcsolatban, és minden ügyön zavaros állapotban jutsz át anélkül, hogy bármit is megjegyeznél, keresnéd az igazságot, tanulságot vonnál le, vagy komolyan vennéd az Isten által kialakított különböző környezeteket, ha elmenekülsz, amikor azt látod, hogy gonosz emberek zavart okoznak és bomlasztanak, és soha nem jelented ezt Isten házának, illetve nem mutatod meg a hozzáállásodat, akkor, bár nem vettél részt a gonosz cselekedetben, a viselkedésed ebben az ügyben már felfedte az álláspontodat és a nézőpontodat – kívülálló vagy, aki a Sátánt támogatja. Isten mindent átvizsgál, és Őt nem tudod becsapni. Ezért, amikor ezek a negatív dolgok bekövetkeznek, amikor különböző embereket, eseményeket és dolgokat fedezel fel, amelyek akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját és a gyülekezeti élet normális rendjét, az egyértelműen felfedi a hozzáállásodat Istenhez. Lehetséges, hogy csupán rövid ideje hiszel Istenben, hogy meglehetősen fiatal vagy, és csekély az érettséged, de ha az alapelvek szerint cselekszel, amikor bekövetkeznek ezek a dolgok, és megpróbálsz megállítani, korlátozni, vagy akár leleplezni a gonosz embereket, kockázatot vállalva és saját biztonságodat figyelmen kívül hagyva kiállsz és megóvod Isten házának érdekeit – ha ilyen szíved van, akkor az Istenhez való hozzáállásod, valamint az elszántságod, hogy tanúságot tegyél Isten mellett és harcolj a Sátán ellen, olyan bizonyágtétellé válik,

amit az emberek és Isten is látni fognak. Az emberek gonosztettei, az, hogy rászedik Istent és rejtőzködni Előle, hogy elhárítják felelősségeiket, hogy engednek a Sátánnak és megalkusznak vele, amikor az rosszat tesz – Isten látni fogja mindezt, és ezek a gonosztettek egy napon elszámolásra kerülnek, és ítéletet kapnak. De ugyanígy, ha olyankor, amikor a Sátán bomlaszt és megzavar, valaki ki tud állni, hogy felszólaljon Isten házáért és a testvérekért, és harcol a Sátán ellen, hogy megóvja Isten házának érdekeit, azzal az elhatározással keresve az igazságot, hogy tanúságot tegyen Isten mellett – még ha néha úgy is érzi, hogy erőtlenség és egyedül van, és híján van a bölcsességnek, és hogy csak felületesen érti az igazságot, és nem tudja világosan kifejezni magát annak ellenére, hogy beszélgetni akar az igazságról, és emiatt néhányan gúnyolják és le is nézik őt – Isten látja az őszinteségét, és jó cselekedeteknek tekinti ezeket a cselekedeteket és viselkedésformákat. A gonosztettek egy napon ítéletet kapnak, és lezárásra kerülnek Isten előtt, ahogyan a jótettek is – a végső következtetés azonban mind a kétféle viselkedés esetén teljesen eltérő lesz. A gonosztettek méltó megtorlást kapnak majd, a jótetteket pedig jó bánásmóddal fogják jutalmazni. Isten már régen meghatározta ezt minden ember számára, csak arra vár, hogy az emberek Isten munkájának időszakában tanúsított különböző megnyilvánulásai megalapozott tényekké váljanak, mielőtt megjutalmazza a jót és megbünteti a gonoszt.

A vezetők és dolgozók tizenkettedik felelősségi köre tizenegy olyan – emberekkel, eseményekkel és dolgokkal kapcsolatos – problémát sorol fel, amelyek akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját. Fontos ez a tizenegy probléma? Egyértelműen felfedik az embereket? Amikor az egyes problémákról beszéltek, több erőfeszítést kell tennetek, hogy világosan értsétek az igazságot. Ez érinti azt, hogyan tartják fenn az emberek az igazságosságot és a pozitív dolgokat, valamint hogyan tartják fenn Isten biztonságtételét; azt is érinti, hogyan állnak ki az emberek a Sátán ellen harcolni, hogyan leplezik le és fedik fel a Sátán képét, és hogyan állítják meg és korlátozzák a Sátán gonosztetteit – ezt a két szempontot érinti. Amikor a Sátán akadályozza és megzavarja a gyülekezet munkáját, neked van benne szereped? Milyen szerepet játszol? Megtetted-e, amit Isten megkövetel tőled? Eleget tettél-e azoknak a kötelezettségeknek és felelősségeknek, amelyeknek Isten követőjének eleget kell tennie? Amikor felmerülnek ezek a problémák, megalkuszol, elsimítod a dolgokat, és a középutat választod, ahogyan az embereknek megfelelni vágyók, vagy kiállsz, hogy megállítsd és korlátozd a Sátán gonosztetteit, együttműködve több igaz testvérrel, hogy megóvd Isten házának érdekeit? Mit óvsz meg? A gonosz emberek érdekeit, a Sátán érdekeit óvod meg, vagy Isten házának érdekeit? Ha bármi olyan történik, ami akadályozza vagy megzavarja a gyülekezet munkáját, te pedig nem teszel semmit, csupán úgy viselkedsz, mint aki az embereknek akar megfelelni, és magadat véded, biztosítva, hogy sikeresen kezelhesd a személyes kapcsolataidat és sértetlen maradhass, anélkül, hogy valaha is aggódnál vagy szorongnál a gyülekezet munkájának megzavarása miatt, anélkül, hogy gyűlöletet vagy haragot éreznél a gonosz emberek gonosztettei iránt, anélkül, hogy terhet viselnél

Isten háza és valamennyi testvér érdekeiért, anélkül, hogy lekötelezettnek éreznéd magad Istennel szemben, valamint anélkül, hogy bármiféle önvádat éreznél, akkor veszélyben vagy. Ha Isten szemében te ízig-vérig embereknek megfelelni akaró vagy, aki passzívan, összefont karokkal figyel mindent, ami történik, kitérve előle, és nem teszel eleget egynek sem a felelősségeid vagy kötelezettségeid közül, akkor igazán veszélyben vagy, és esélyes, hogy Isten kiiktat. Ha Istennek olyan gondolata támad, hogy még csak az a szándéka sem marad meg, hogy hagyjon téged munkát végezni, és elege van belőled, akkor ezen a ponton kiiktatásra vagy ítélve, ami hihetetlenül veszélyes! Amikor Isten azt mondja, hogy nem akar többé hozzád hasonló embereket látni, és hogy nem értékeli, ha a hozzád hasonló emberek bármilyen kötelességet vagy munkát végeznek Isten házában, akkor egy napon a gyülekezet kiiktathat téged, egy pillanatban a nem túl távoli jövőben, ami megváltoztatja a sorsodat. Ez azért van, mert az Istennel való kapcsolatot többé már nem normális, vagy mert eltávolodtál Istentől és elárultad Őt, és ennek meglett az eredménye. Látod ezt a tényt? Amikor felismered ezt a tényt, függetlenül attól, hogy el tudod-e fogadni, a szívedben minden szép remény egy pillanat alatt szertefoszlik majd.

Amikor az emberek először kezdenek hinni Istenben, mindannyiuk szíve buzgó. Bár nem látják a jövőbeli rendeltetési helyüket vagy kilátásaikat, mindig éreznek egyfajta Istenre hagyatkozást. Mindig szép és pozitív dolgokra törekszenek. Honnan jön ez az erő? Az emberek nem tudják; nem tudnak rájönni: „Az emberek mind egyformák, mind ugyanabban a légtérben és ugyanazon nap alatt élnek. Miért van hát, hogy a nem hívők szívéből hiányoznak ezek a dolgok, míg bennünk megvannak?” Hát nem misztérium ez? Ez az erő Istentől ered. Ez túlságosan is értékes dolog; nem olyasvalami, amivel az emberek születnek. Ha mindenki rendelkezne vele születésétől fogva, akkor mindenki ugyanolyan lenne; az emberiség körében nem lenne különbség magas és alacsony, nemes és alantas között, és nem lenne különbség azok között, akik hisznek Istenben, és azok között, akik nem. Te birtokolhatod azt, amivel ők nem rendelkeznek; a tiéd lehet az emberiség körében létező legértékesebb dolog. Miért nevezik a legértékesebb dolognak? Éppen e remény és várakozás miatt tudod ráhangolni az elmédet arra, hogy végezd a kötelességeidet Isten házában. Ez a legalapvetőbb feltétel ahhoz, hogy valaki képes legyen elérni az üdvösséget. E várakozás miatt van lehetőséged és némi elszántságod arra, hogy áldozatot hozz Istenért, hogy teremtett lényként végezd a kötelességedet, valamint hogy jó ember, megmentett ember legyél. Az ebből származó előnyök oly nagyszerűek! Honnan származik tehát ez a dolog? Istentől jön; Isten adja. Amikor azonban Isten már nem akar valakit, ezt a dolgot elveszi tőle. Az illető többé már nem vágyik szép dolgokra, és nem is várja azokat; többé már nem reménykedik ezekben. A szíve elsötétül, és süllyedni kezd. Elveszíti a lelkesedést, hogy bármi szépre vagy pozitívra, valamint Isten ígéreteire törekedjen. Épp olyanná vált, mint egy nem hívő. Ha ez a dolog egyszer elveszett, maradhat-e még az illető Isten házában, és folytathatja-e az Istenben való hitet és az Ő követését? Vajon nem ért itt véget az Istenbe vetett

hitének útja? Amikor elveszted ezt az előfeltételt, hogy legyen elszántságod a törekvésre, akkor két lábon járó holttestté válsz. Mit jelent az, hogy „két lábon járó holttest”? Azt jelenti, hogy többé már nem tudod megérteni Isten szavait. Amikor rendelkezel ezzel az előfeltétellel, akkor meg tudod érteni Isten szavait, lehet reményed, inspirálódhat a hited, és ez az előfeltétel motivációt adhat neked az igazságra való törekvéshez. Amikor azonban elveszíted ezt az alapvető előfeltételt, ez a motiváció eltűnik. Nincs lelkesedésed, sem érdeklődésed Isten szavainak hallgatása iránt. Az ígérek és várakozások többé már nem érdekelnek és nem motiválnak téged. Isten szavai számodra elvont elméletté váltak. Nem törekszel rájuk, Isten pedig nem világosít meg többé. Semmilyen igazságot nem nyerhetsz Isten szavaiból. Nem ért-e véget számodra az Istenbe vetett hitnek ez az útja? Ezen a ponton Isten már visszautasított téged; vajon rá tudod még venni Istent, hogy meggondolja Magát? Nem lesz egyszerű. Amikor Isten már eldöntötte, hogy egy bizonyos személyt nem akar többé, akkor az illető ezt érzi belül. Amikor megfosztanak ettől, a különböző dolgokhoz, például az Istenben való hithez, a kötelességeid végzéséhez, valamint a megmeneküléshez való hozzáállásod teljesen más lesz, mint azelőtt. Visszatekintve egykori szenvedélyes törekvésedre, érthetetlennek, felfoghatatlannak és hihetetlennek fogod azt találni. Amikor hihetetlennek találod, összehasonlítva mostani önmagadat a korábbival, a belső állapotod minőségi változáson ment keresztül; teljesen más ember leszel, nem leszel ugyanaz az ember, mint aki korábban voltál. Miért fog ez megtörténni? Nem azért, mert a környezet megváltozott; nem azért, mert idősebb és ravaszabb lettél; nem azért, mert több tapasztalatra és életfelismerésre tettél szert, amelyek megváltoztatták a gondolataidat és nézőpontjaidat. Inkább azért lesz, mert Isten meggondolta Magát, megváltoztak a gondolatai, és veled szembeni hozzáállása és elvárásai is megváltoztak. Így önkéntelenül is más emberré váltál. Most így nézve, ha valaki elveszíti azt, amit Isten neki ad, de amit ő a legapróbb, legjelentéktelenebb dolognak tart, akkor ezen a ponton az illető a szenvedés csapdájába esik, és szó sem lesz boldogságról. Tehát soha ne juss el erre a pontra! Ha mégis eljutsz, akkor talán úgy érzed, mintha egy súlyt vettek volna le a válladról, mintha felszabadulnál, ellazulnál, hogy többé nem kell hinned Istenben, sem tenned a kötelességeidet, és hogy szabadon és züllötten élhetsz, mint a nem hívők, mint a kalitkájából kiszabadult madár. De ez csupán átmeneti kényelem, öröm és önmagad kényeztetése. Ahogy haladsz tovább előre, nézd meg az előtted álló utat – vajon még mindig ilyen boldog leszel? Nem, nem leszel. Nehéz idők előtt állsz! Amikor a Teremtő uralma alatt élsz, függetlenül attól, hogy a Teremtő hogyan vezényli le a dolgokat számodra, mit és hogyan tesz veled, hány megpróbáltatást és gyötrelmet hoz, mennyi szenvedést viselsz el, vagy akár ha értetlenség, félreértések és más dolgok merülnek is fel, legalább érzed majd, hogy Isten kezében vagy, hogy Isten a támaszod, a szíved pedig békében van. Amikor azonban Isten nem akar többé téged, és már nem vagy képes érzékelni, hogyan bánik veled Isten, és elveszted ezt a támaszt, az olyan, mintha az egész világ összedőlne körülötted. Olyan ez, mint amikor gyerek voltál, és csak arra tudtál gondolni, hogy „anyu a

legkedvesebb, anyu törődik velem, és ő szeret engem a legjobban, anyu nem halhat meg”. Nem bírtad elviselni, amikor meghallottad, hogy édesanyád beteg. Azt gondoltad, ha édesanyád valóban meghalna, összeomlana az ég, és nem tudnád tovább élni az életed. Ugyanez a logika érvényes az Istenben való hitre is. Az ember Istenbe vetett hitében a legnagyobb béke és öröm abból fakad, ha Istenre támaszkodik, ha hisz abban, hogy sorsa a Teremtő kezében van. Az ember stabilitásérzete ebből az őszinte bizalomból és ráhagyatkozásból ered. Amikor úgy érzed, hogy ez a bizalom és ráhagyatkozás eltűnt, a szívedet pedig olyan üresnek érzed, mint egy frissen ásott gödröt, akkor vajon nem omlott össze az égbolt a fejed felett? Van erőd tovább élni, amikor elveszted a támaszod? Az ilyen emberek olyanok, mint a két lábon járó holttestek, akik csak tömők a fejüket, miközben a végüket várják.

Jelenleg egyesek következetesen rossz magatartást tanúsítanak, és kötelességvégtetésük közben folyamatosan gonosz dolgokat tesznek, akadályozzák, megzavarják és károsítják a gyülekezet munkáját, akár olyannyira, hogy nagy veszteségeket okoznak Isten háza érdekeinek. Soha nem mutattak őszinteséget vagy hűséget Isten iránt, alávetettségről nem is beszélve. Így Isten soha nem ismerte el őket. Ők gonosz emberek, akik azzal a szándékkal szivárogtak be Isten házába, hogy áldásokat nyerjenek. Isten azért engedi, hogy belépjenek, hogy választott népe tanulságokat vonhasson le, és fejlődjön a tisztánlátásban. Bár ők szintén az elhívottak közé tartoznak, a következetesen tanúsított viselkedésük miatt azonban nem lettek kiválasztva. Milyen az állapotuk? Rákérdezhetek; egyikük élete sem megy jól. Azok életminősége, akik Istenre támaszkodnak, és bármikor, bárhol az Ő ellátásában részesülnek, gyökeresen különbözik azokétól, akik nem kapják meg Isten ellátását és segítségét, és folyton a feneketlen mélységbe esnek, amikor helyzetekkel szembesülnek. Azoknak, akik nem részesülnek Isten ellátásában, nincs békességük és örömük, egész nap félelmet, kényelmetlenséget, nyugtalanságot és aggodalmat tapasztalnak. Hogy telnek a napjaik? Könnyű-e a feneketlen mélységben tölteni a napokat? Nem, nem könnyű. Félretéve ezt a feneketlen mélységet, már akkor is iszonyúan fogsz szenvedni, ha néhány napot sorban egymás után negativitásban töltesz. Ezért hát becsüld meg a jelen időszakot, és ne maradj le erről a nagyszerű lehetőségről! Megtiszteltetés tenni a kötelességedet Isten hatezer éves irányítási munkájában. Ez minden ember számára megtiszteltetés. Nem megaláztatásról van szó; a kulcs az, hogy miként bánsz ezzel az Istentől kapott megtiszteltetéssel, és hogyan hálálod meg azt. Isten felemelt téged; ne kövesd el azt a hibát, hogy nem értékeled az Ő jóságát! Tudnod kell viszonzni Isten kegyelmét. Hogyan kell viszonznod? Istennek nem kell a pénzed vagy az életed, és a családotban öröklődő kincsekre sem vágyik. Mit akar Isten? Isten az őszinteségedre és hűségedre vágyik. Hogyan nyilvánul meg ez az őszinteség és hűség? Olyan módon nyilvánul meg, hogy függetlenül attól, mit mond Isten, a tőled telhető legtöbbet meg kell tenned azért, hogy őszinte szívet hozz elő magadból, és Isten szavai szerint cselekedj. Mik Isten szavai? Isten szavai az igazság. Ha egyszer elismered és elfogadod az igazságot, hogyan kell alkalmaznod? Az

igazságalapelvek szerint kell gyakorolnod. Tégy pontosan úgy, ahogy Isten mondja! Ne szájhősködj az igazság gyakorlását illetően, hogy majd a helyzetekkel szembesülve a saját akarated szerint cselekedj, később pedig kifogásokat keress és álcázott, csaló szavakat szólj – ez nem őszinte és nem hűséges –, és Isten nem ezt akarja látni. Az emberben az őszinteség a legértékesebb dolog. Hogyan viselkedjen egy őszinteséggel rendelkező ember? Pontosan úgy kell tenned, ahogy Isten azt megköveteli, kitartóan követve Isten szavait. Még ha túlzásba is viszed, és úgy cselekszel, mintha előírásokat követnél, és mások egy kissé ostobának is tartanak, amikor ezt látják, továbbra sem törődsz ezzel, és folytatod a cselekvést Isten szavai szerint, Isten ezt az őszinteséget akarja az emberektől. Ha mindig cselszövő és körmönfont vagy, és sosem vagy kész bolondnak tűnni mások szemében, a saját érdekeidet érő legcsekélyebb veszteséget sem vagy kész elszenvedni, akkor képtelen vagy az igazság gyakorlására, mert nincs benned őszinteség. Azok az emberek, akik híján vannak az őszinteségnek, mégis próbálnak csalárd módon trükközgetni, túlságosan agyafúrtak, Isten pedig nem szereti őket. Amikor Isten szavait gyakorolják, válogatnak, csak azt gyakorolva, ami hasznukra van, ami pedig nincs, azt elkerülik. Általában kellemesen beszélnek, csak nagyszerűnek hangzó eszméket szajkóznak, de amikor problémák adódnak, elrejtőznek, nyomtalanul eltűnnek, és csak akkor bukkannak fel újra, amikor mások már megoldották a problémákat. Miféle nyomorult ember az ilyen? Amikor valami kifizetődő számára, kezdeményez és előlép, és mindenki másnál proaktívabb. Amikor azonban a személyes érdekei forognak kockán, visszakozik, és negatívvá válik. Elveszíti minden kellemesen hangzó szavát, álláspontját és nézőpontjait. Isten nem kedveli az ilyen típusú embert. Inkább szeretne olyasvalakit, aki mások szemében ostobának tűnik, mint olyat, aki ennyire ravasz.

XII. A politika megvitatása

Befejeztük a vezetők és dolgozók tizenkettedik felelősségi körébe tartozó tizenegy problémával kapcsolatos beszélgetést. Kiegészítésként adjunk hozzá még egyet a tizenegy problémához. Bár a gyülekezeti életben nem gyakori, mégis szükséges itt megemlíteni, így ez lesz a tizenkettedik probléma – a politika megvitatása. Helyénvaló-e a politikai témák megvitatása a gyülekezeti életben? (Nem.) A gyülekezeti élet Isten szavainak olvasására, Isten imádatára, valamint az emberek Istennel kapcsolatos megértésének és Isten szavairól szerzett tapasztalati tudásának megosztására való. Ebben az időszakban azonban egyesek hosszasan beszélnek a politikáról, úgymint politikai helyzetekről, politikai szereplőkről, a politikai környezetről, politikai nézetekről és politikai álláspontokról. Helyénvaló ez? Amikor olyan témákat vitatnak meg, mint azt, hogy Isten szuverenitást gyakorol minden dolog és az emberiség felett, egyesek automatikusan alkalmazzák azt az elgondolást, hogy a politikai szereplők szintén Isten kezében vannak, mondván, hogy bizonyos politikai szereplők is hisznek Istenben, és követik Őt, sőt, lelki jegyzeteket és egyebeket is írnak. Vajon ez nem zavarja össze a többieket? Még olyanok is vannak, akik azt mondják: „Nekünk, keresztényeknek

támogatnunk kell ezt a politikust, mert nem csupán hívő, hanem a mi érdekeinket, a hívők érdekeit is megóvjá. A mi oldalunkon áll, így támogatnunk kellene és meg kellene választanunk őt.” A gyülekezeti életben még széles körben népszerűsítik is ezt a politikai személyiséget. Helyénvaló ez? A keresztények részt vesznek-e a politikában? (Nem.) Mit tehetsz azért, hogy elkerüld a részvételt? Először is, függetlenül attól, hogy melyik pártot támogatod, vagy milyen politikai nézeteid vannak, ne hozd be azokat a gyülekezeti életbe megvitatásra. Természetesen még ennél is fontosabb, hogy a különböző politikai nézeteket valló emberek közötti viták sem jelenhetnek meg a gyülekezeti életben. Például ha neked és valaki másnak különböző nézeteitek vannak, és más politikai személyiségeket támogattok, akkor előfordulhat, hogy ezt meg szeretnétek vitatni, amikor találkoztok egymással; ez megengedett, de ezt semmiképpen sem tehetitek az összejöveleken. Ti ketten küldhettek privát üzeneteket egymásnak, találkozhattok és beszélgethettek, vagy akár vitatkozhattok is addig, amíg az arcotok vörös nem lesz, és senki sem fog közbeszólni; ez az állampolgárok joga egy demokratikus rendszerben. A gyülekezeti életben azonban nem csak egy ország polgára vagy; ami még fontosabb, te a Mindenható Isten Egyházának tagja vagy. Ebben a környezetben ez a te identitásod. Ne hozz politikai témákat vagy politikai személyiségekkel kapcsolatos témákat a gyülekezetbe! Amit megvitatsz, az csakis a te személyes álláspontodat és nézeteidet képviseli, nem pedig az egyházét. Az egyház nem érdeklődik sem a politika, sem pedig semmilyen politikai rendszer, szereplő, vezető vagy csoport iránt, mivel ezek a kérdések nem érintik az igazságot, és mellékesek az Istenben való hit szempontjából. Semmilyen politikával kapcsolatos témát nem szabad felhozni a gyülekezeti életben. Egyesek azt kérdezik: „Szóval az rendben van, ha mindenki a gyülekezeti élet keretein kívül találkozik és vitatja meg ezt?” A legjobb nem tenni. Ha eltérő politikai nézeteket valló hívők közötti vitába akarsz bekapcsolódni, a te dolgod; ez a te szabadságod, és Isten háza nem fog beleszólni. De ha összejönnek a gyülekezeti tagok, vagy hivatalos összejövelesek alkalmával ne hozd fel ezeket a politikai nézeteket vagy vitákat fő témaként, és ne színleld hamis módon, hogy a politikai nézeteidnek bármi közük lenne Isten szavaihoz, az igazsághoz vagy Isten szuverenitásához! A politikai nézeteidnek semmi közük az igazsághoz, a legtávolabbi kapcsolat sincs közöttük, ezért ne tégy úgy, mintha lenne!

Egyesek szeretnének a politikáról beszélgetni, de otthon nincs kivel megvitatniuk ezt a témát, így a beszélgetés soha nem jöhet létre. Látna, hogy a testvérek mind felnőttek, úgy vélik, lehetőséget találtak arra, hogy megvitassák a politikát, és szabad folyást engedjenek a politikai nézeteiknek. Izgatottak, hogy megtalálták ezt a jó lehetőséget, és politikai nézetekről, aktuális eseményekről és a nemzetközi helyzetről akarnak beszélgetni. Ezek megvitatását így kezdik: „Mindezek Isten szuverenitása alatt állnak. Az emberiség politikája és ezek a politikusok is Isten szuverenitása alatt állnak. Isten rendelte el őket.” E bevezető után elkezdik hosszasan megvitatni a politikát és az aktuális eseményeket, majd ezzel zárják: „A politika nem kerülheti el Isten szuverenitását; mindez

Isten jó szándékait hordozza.” Ha az emberek nem képesek átlátni ezeket a dolgokat, nem szabadna meggondolatlanul beszélniük róluk. Az igazság közlése az igazság közlése; ne a politikát vagy a politikai személyiségeket vitassátok meg! A politika megvitatása nem az igazság közlése, hanem az emberek félrevezetése. Ha politikáról akarsz beszélgetni, keress egy olyan csoportot, amelyik szereti a politikát, és menj el velük beszélgetni egyedül; akkor annyit beszélhetsz, amennyit csak kedved tartja. Mi a célod azzal, hogy mindig ezekről a témákról beszélsz a gyülekezetben? Szándékosan próbálsz elérni, hogy az emberek téged csodáljanak, és vezetőnek válasszanak? Ez hátsó szándéknak minősül! Azok, akik szeretnek politikáról beszélni, olyan emberek, akik nem a megfelelő feladatukkal foglalkoznak, és biztosan nem törekednek az igazságra. Soha ne vitassátok meg politikai témákat gyülekezeti összejöveteleken! Egyesek azt kérdezik: „Ha nem beszélhetünk a szabad országok demokratikus választásairól, politikai rendszereiről és politikájáról, akkor mi a helyzet a nagy vörös sárkány országában a vezető tisztségviselők politikájával és botrányaival, például azzal, hogy mennyi aranyat fogadott el egy korrupt hivatalnok, és hány szeretője van? Ezeket a dolgokat megvitathatjuk?” Nem undorodsz ezektől a témáktól? Miért foglalkozol ennyit ezekkel az undorító dolgokkal? Miért érzem Én úgy, hogy ezekkel a dolgokkal foglalkozni és olvasni róluk undorító? Egyeseket kifejezetten érdekelnek ezek a dolgok, egyáltalán nem találják undorítónak őket. Szívesen olvasnak ezekről a dolgokról az interneten, és ezt teszik, amikor csak van rá idejük. A szívük kényelmesen, biztonságban és elégedettnek érzi magát, amikor ezekről a dolgokról olvasnak. Hogy lehet, hogy Isten szavait olvasva nem érzik magukat ilyen elégedettnek? Hát nem aljas dolog ez egy kicsit? Nem a megfelelő feladatok elhanyagolása ez? Ilyen nagyszerű időkben már egy séta az udvaron, némi friss levegő beszippantása és a kilátásban való gyönyörködés is feldobná a hangulatod. Egyesek azonban nem hajlandók megtenni ezeket; ehelyett, amikor csak van egy kis szabadidejük, a számítógépet bámulják, híreket keresgélnek, pletykákat gyűjtögetnek – melyik korrupt tisztségviselőről derült ki, hogy hány szeretője van, melyik korrupt tisztségviselő vagyonából mennyit foglaltak le az otthonában, a nagy vörös sárkány melyik felsőbb embere kit buktatott meg, vagy ki gyilkolt meg kit. Jellemzően ezek azok a dolgok, amelyekkel foglalkoznak. Úgy érzik, tele vannak tudással, miután összegyűjtötték ezeket az információkat, amelyekkel aztán mindenkit leterhelnek az összejöveteleken. Hát nem méregterjesztés ez? A gáztettek elkövetése nem túlságosan is normális az ilyen gonosz ördögök számára? Egyesek azt mondják: „Normális, hogy gáztetteket követnek el, de el sem tudnád képzelni, hogy milyen szörnyű dolgokat tesznek.” Mi haszna lenne elképzelni őket? Vajon azért kaptál agyat, hogy el tudd képzelni, milyen elvetemült dolgokat tesznek? Ez nem a megfelelő feladataid elhanyagolása? Azt gondolod, hogy ha tudsz néhány elképzelhetetlen elvetemültségről, attól felsőbbrendű leszel? Mit nyerhetsz ebből? Ettől nem fogsz csak még jobban undorodni? Ezek az emberek, akik elhanyagolják a rendes feladataikat, mindig a politikai színtér ezen erkölcstelen, aljas ügyeivel foglalkoznak. Hát nem együgyűek? Miért

kellene mindig az ő dolgaik miatt aggódnod, ahelyett, hogy egyszerűen csak élnéd a saját életedet? Hát nem ostobaság ez? Nem arról van szó, hogy nincs jobb dolgod? Egyesek azt mondják: „A hívőket üldözi a nagy vörös sárkány. Gyűlölniük kell a nagy vörös sárkányt. A hívőket bizonyára érdekelnék a nagy vörös sárkány vezető tisztségviselőinek botrányai, korrupciója, visszaélései és kicsapongásai, valamint azok a kétes dolgok, amiket művelnek. Hát nem kellene a hívőknek tapsolniuk örömeikben, amikor ezek a botrányok lelepleződnek?” Azért hiszel Istenben és követed Őt, hogy ezeket a dolgokat elérd? Politikai ügyekről beszélni a gyülekezetben, különösen a nagy vörös sárkány vezető tisztségviselőinek leleplezett botrányairól, a legundorítóbb dolog. Egyáltalán nem szabad megvitatnod ezeket! És Velem se beszélj ezekről; Én undorodom ezektől! Azt mondom neked, ne beszélj és még csak ne is olvass róla, különben előbb-utóbb eljön a nap, amikor megbánod, hogy elolvastad ezeket a dolgokat. Amikor megbánod, megtudod, milyen érzés; nincs határa annak, hogy milyen undorítóvá tudnak válni ezek a dolgok. Semmi hasznat nem hoz, ha túl sokat hallasz és olvasol ezekről a dolgokról. Miért mondom, hogy semmi hasznat nem hoz? Azért, mert ha ezekkel az undorító dolgokkal árasztod el az elmédet, akkor nem marad vágyad arra, hogy Isten szavait hallgasd. Bár ezek a témák érintik a politikát, azok az ügyek még undorítóbbak. Ha ezekről a dolgokról akarsz beszélni, menj és öntsd ki a szíved néhány nem hívő előtt, mondj nekik bármit, amit csak akarsz, de semmi esetre se beszélj ezekről a gyülekezeti életben vagy a testvérek között! Egyesek azt mondják: „A nagy vörös sárkány vezető tisztségviselőinek aljas és elvetemült tetteiről való beszélgetés segít növekedni a testvéreknek a tisztánlátásban, és lehetővé teszi számukra, hogy kiengedjék a dühüket.” Mi haszna a düh kiengedésének? A düh kiengedése talán tanúságtétel? Ez a te kötelezettséged vagy kötelességed? Ezekről a dolgokról beszélni haszontalan, egyáltalán nincs értéke. Nem számít, mennyire leplezed le a nagy vörös sárkány elvetemült tetteit, Isten nem fog emlékezni rá. Ezzel szemben ha arról beszélsz, hogy a nagy vörös sárkány országában hogyan tapasztaltad meg annak üldözését, ésszabadultál ki annak megfélemlítéséből és fenyegetéseiből, és győzted le azokat, valamint hogyan támaszkodtál Istenre, és álltál meg szilárdan a bizonyágtételben ilyen környezetben, azt Isten elfogadja. A politikáról való beszélgetésnek azonban semmi köze az életbe való belépéshez, és Isten nem fogadja el azt. Egyesek azt mondják: „Leleplezem a nagy vörös sárkány tisztségviselőinek korrupcióját, hogy miként költenek el több tízezer jüant egyetlen étkezésre, illetve mennyit költenek luxusszállodákra; ez rendben van?” Mi köze lehet ebből bárminek is hozzád? Hát nem pont ilyen ez a világ és ez a társadalom? Kiért állsz ki? Ez nem Isten melletti tanúságtétel, és nem is a nagy vörös sárkány lényegének leleplezése, sem pedig a nagy vörös sárkány elleni lázadás megnyilvánulása. Ne zavarod össze az embereket, és ne légy képmutató; ezek egyike sem az igazság gyakorlása. A korrupciós tisztségviselők és politikusok sikkasztása nem tartozik ránk, és nem is olyasmi, amit nekünk kell lelepleznünk. Ne foglalkozz ezekkel az ügyekkel! Ezek a dolgok a történelem során végig jelen voltak a Sátán uralmában, és amit ők tesznek, annak

semmi köze ahhoz, hogy mi megtapasztaljuk Isten munkáját, vagy tanúságot teszünk Isten mellett. Ezért semmi esetre se keverd ezeket a témákat „a nagy vörös sárkány elleni lázadás és annak leleplezése az Isten melletti tanúságtétel céljából” témájával, és ne hozd be ezeket a furcsa, undorító és elvetemült ügyeket a gyülekezeti életbe és a testvérek közé megvitatásra! Ha tényleg a politikát akarod megvitatni, tedd azt nem hívókkal! Bárhogyan is vitatod meg ezt négy szemközt azokkal, akiknek ilyen hobbijai és érdeklődési körei vannak, az rendben van. Ez a személyes hobbid és érdeklődési köröd; a te szabadságod és jogod, és senki sem szól bele. Összejövetelek során és a testvérek előtt azonban ne vitasd meg ezeket a dolgokat! Még ha valaki hajlandó is meghallgatni, ne beszélj ezekről, mivel ez befolyásolja a gyülekezeti életet, és hatással van Isten választott népének az igazságról alkotott megértésére!

Nem számít, hogy a politikát vagy a politikusok magánéletének botrányait érintik-e, ne hozd be ezeket a témákat a gyülekezeti életbe megvitatni! Ha valakit nem érdekel az összejövetelek tartalma a gyülekezeti életben, és mindig ezeket a témákat szereti megvitatni, minden összejöveten ezekről beszél, akkor mit kell tenniük a testvéreknek? Korlátozniuk kell az ilyen embereket, mondván: „Ez az összejövetel ideje, ne beszélj ezekről a szemét dolgokról! Ha ezekről akarsz beszélgetni, menj haza, és tedd ott!” Mi van akkor, ha nem lehet őket korlátozni, és továbbra is ezekről beszélnek? Dobd ki őket, és mondd meg nekik, hogy akkor jöjjenek vissza, ha abbahagyták! Van egy másik módszer is, ami még hatékonyabb: amint kinyitják a szájukat, hogy politikáról beszéljenek, a testvérek álljanak fel, menjenek át egy másik szobába, és hagyják őket, hadd beszéljenek egyedül. Röviden: minden bizonnyal léteznek olyan emberek, akik szeretnek politikáról beszélni. Az ilyen emberek elhanyagolják a megfelelő feladatokat, nem törekszenek az igazságra, nem gondolkodnak el azon, hogyan végezzék jól a kötelességeiket, nem gondolkodnak el azon, hogy milyen nehézségek vannak jelen a gyülekezet munkájában, vagy milyen nehézségekkel szembesülnek a testvérek, és nem gondolkodnak el azon, hogy mely saját valós problémáik igényelnek megoldást – nem gondolkodnak el ezeken a megfelelő dolgokon. Ehelyett csak azokon az aljas, becstelen dolgokon gondolkodnak, és azokért lelkesednek különösen. Főleg most, hogy az információ széles körben elterjedt és mindenféle csatornán hozzáférhető – ez lehetővé teszi ezeknek az embereknek, hogy kedvükre foglalkozzanak a hobbijaikkal és érdeklődési köreikkel. Nem avatkozunk bele a hobbijaikba és érdeklődési köreikbe, Isten házában van azonban egy olyan előírása, hogy a politikai témák megvitatása az összejöveteleken a gyülekezet munkája akadályozásának és megzavarásának problémája alá sorolandó. Így ezek a témák szigorúan tiltottak a gyülekezeti élet során, valamint akkor, amikor összejönnek a testvérek. Egyesek azt kérdezik: „Ezek a témák tiltottak, de mi a helyzet a különböző politikai nézeteinkkel, azzal, hogy melyik pártot szeretjük, és melyiket nem, hogy kire szavazunk, és kire nem – ezekbe beleszól-e az egyház?” Tisztázzuk: szavazz arra, akire akarsz, szeresd, akit akarsz – az egyház nem szól bele ezekbe a kérdésekbe, ez a te szabadságod. Nem elég engedékeny már ez a

be nem avatkozás is? Teljes mértékben élvezed az állampolgári kötelezettségeidet és emberi jogaidat; ez a tisztelet nem elég? Ez már így is elég jó; te pedig továbbra is szabadon és szíved szerint akarsz beszélni a gyülekezetben? Ez ellenkezik a szabályokkal. Ha ilyen emberekkel találkozol, találd meg a módját, hogy korlátozd őket. Először is beszélj velük egyértelműen, mondván: „Új vagy még a hitben? Először vagy összejövetelen, és nem ismered Isten házának szabályait? Akkor el kell, hogy mondjam neked: ez a hely összejöveteli hely, ez az idő pedig az összejövetel ideje. Bármilyen politikai nézeteid vagy eszméid vannak is, semmiképpen sem szabad a gyülekezetben terjesztened azokat, és ne vitasd meg őket az összejöveteleken! Nem akarjuk hallani, és nem is vagyunk kötelesek meghallgatni, ahogy ezekről a dolgokról beszélsz. Rossz helyet választottál. Az összejövetel után, amikor elhagyod ezt a helyet, azt mondhatod, amit csak akarsz; senki sem szól bele. Ez a te szabadságod.” Ha megérti és megjegyzi, amit mondtál, és legközelebb nem beszél róla, akkor rendben van, és megmutatta, hogy van némi józan esze. De ha a beszélgetés után továbbra is így beszél, és minden összejövetelen állandóan politikai nézeteket oszt meg, akkor korlátozni kell őt a beszédben? (Igen.) Akár érintett valaki a politikában, akár nem, amennyiben politikai témákról beszél, ezt ugyanúgy kell kategorizálni, mint a klikkek kialakítását, a státuszért való versengést, a negativitás árasztását és az egyéb hasonló viselkedéseket, mint amilyenek a különböző emberek, események és dolgok, amelyek akadályozzák és megzavarják Isten házának munkáját. Az ilyen emberekkel nem lehet udvariasan viselkedni; meg kell állítani és korlátozni kell őket. Természetesen a politikáról beszélő emberek nem feltétlenül gonoszak vagy jók; lehet, hogy egyszerűen csak szeretik ezeket a kérdéseket és témákat. Abban azonban biztosak lehetünk, hogy ezek az emberek nem igazán törekednek az igazságra. Röviden, már egyértelműen közöltem az ilyen emberekkel való bánásmód alapelvét: mondd el nekik Isten házának előírásait! Ha miután világosan elmagyaráztad nekik, továbbra is politikai témákról beszélnek, és nem veszik figyelembe a figyelmeztetéseket, akkor szigeteld el őket! Csak azután folytathatják a gyülekezeti életet, miután bűnbánatot tartottak. Ha soha nem térnek meg, akkor ne engedd őket az összejövetelekre járni! Ilyen egyszerűen kell kezelni ezt az ügyet. Egy egyszerű ügyet ne komplikáljunk, az senkinek sem használ!

2021. július 24.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (20.)

Tizenkettedik tétel: Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük (Nyolcadik rész)

A legutóbbi összejöveten befejeztük a vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségével kapcsolatos beszélgetést. Összehasonlítottátok-e magatokat ennek a közlésnek a tartalmával? Elgondolkodtatok ezen a közlésen? Az Én közlésem meghallgatása után azok, akik szeretik az igazságot, valamint azok, akiknek van igazságérzetük és némi emberi mivoltuk, képesek gyakorolni néhány igazságot, miután megértették azokat. Először is, össze tudják vetni az általuk megértett igazságokat a saját helyzetükkel, meg tudják vizsgálni magukat az igazság fényében, be tudják azonosítani a problémáikat, majd fel tudják használni a valós életben és a kötelességek végzése közben előforduló dolgokat és környezeteket e problémák megoldására. Tekintettel az általuk megértett igazságokra, fokozatosan felfogják azokat az alapelveket, amelyeket az embereknek gyakorolniuk kell és be kell tartaniuk. Egyrészt mélyebb megértésre és ismeretre tesznek szert önmagukról, másrészt pedig gyakorlatiasabban és pontosabban megértik, hogy valójában mit mond és mit tartalmaz az igazság. Azoknál viszont, akik nem szeretik az igazságot és idegenkednek tőle, függetlenül attól, hogy mennyi igazságot hallanak, nincs semmiféle tudatosság vagy változás. Az állapotuk, a hozzáállásuk a kötelességük végzése során, a céljaik, amelyekre törekednek, az életmódjuk és a viselkedési elveik egyáltalán nem változnak. Továbbra is úgy viselkednek, ahogyan kedvük tartja, és úgy élnek, ahogyan nekik tetszik; ezek az igazságok nincsenek hatással rájuk, valamint önvizsgálatra és önmaguk megismerésére sem tudják készíteni őket annyira, hogy meggyűlöljék önmagukat. Ha nem képesek eljutni arra a pontra, hogy meggyűlöljék önmagukat, akkor biztosan nem tudnak igazi bűnbánatra jutni. Igazi bűnbánat nélkül nincs valódi belépés; valódi belépés nélkül pedig biztosan nincs beállítottságbeli változás. Ezért sokan, akik már sok éve hisznek Istenben, bár össze is gyűlnek, kötelességeket is végeznek, hosszú évek óta hallgatnak prédikációkat, és gyakran érintkeznek a testvérekkel, nem értik meg önmagukat, nem mutatnak változást, az Istenbe vetett hitük pedig egyáltalán nem növekszik. Istent a kezdeti elképzeléseikkel és képzelődéseikkel, valamint az áldások megszerzésének szándékával és vágyával követik. Mindegy, hány éve hisznek már Istenben, az Istenben való hittel kapcsolatos nézőpontjaik, a dolgokról alkotott nézeteik, a törekvési módszereik és azok a célok, amelyeket hajszolnak, valamint a kötelességeik végzése során tanúsított hozzáállásuk egyáltalán nem változtak. A jelenlegi feltárulásaik és a megnyilvánulásaik, amelyeket

megélnék, annak eredményei, hogy nem törekszenek az igazságra. A vezetők és a dolgozók felelősségei közül tizenkettőről beszélgettünk, ennek ellenére egyes vezetők és dolgozók viselkedése egyáltalán nem változott. A kötelességeik végzése során tanúsított és Isten követelményeihez való hozzáállásuk egyáltalán nem változott. A közlés tartalma arra szolgált, hogy emlékeztesse, felügyelje és ösztönözze azokat, akik viszonylag törekszenek az igazságra, valamint azokat, akik rendelkeznek némi emberi mivolttal, és akiknek a lelkiismeretében van egy kis tudatosság. Azonban némelyekre, akik hajthatatlanabbak, ravaszabbak, és egyáltalán nem fogadják el az igazságot, semmilyen hatással nem volt. Miért van ez? Azért, mert ezeknek az embereknek az igazsághoz való hozzáállása ellenálló és utálkozó. Nem számít, mennyi igazságot közölnek velük, a hozzáállásuk ugyanaz marad: „Én mindenesetre teszem a kötelességemet és követem Istent; őszintén Istenért áldozom magam. Mindegy, hogyan viselkedem, amíg a végsőig kitartok, addig áldásokat nyerhetek!” Van ebben a fajta gondolkodásban bármi észszerűség? Ők teljességgel javíthatatlanok és szégyentelenekek, nem igaz? Hát nem csökkönység ez, és a megbánás elutasítása, bármi történjék is? (De igen.)

A vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelőssége a következő: „Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.” Korábban tizenkét pontra osztottuk fel az e felelősséggel kapcsolatos beszélgetésünket. E tizenkét pont tartalma főként arra irányul, hogy amikor akadályozásokat és zavarásokat okozó különféle típusú emberek, események és dolgok jelennek meg a gyülekezetben, a vezetőknek és a dolgozóknak hogyan kell foglalkozniuk ezekkel a problémákkal és hogyan kell kezelniük őket egy Isten háza munkáját és a gyülekezet normális rendjét megvédő hatás elérése érdekében, eleget téve ezáltal a vezetők és a dolgozók betöltendő szerepeinek és elvégzendő felelősségeinek. A vezetők és a dolgozók e felelősségébe tartozó valamennyi kérdésről részletesen beszélgettünk, közölve mindegyiknek néhány konkrét megnyilvánulását, és idéztünk néhány konkrét példát. A közölt tartalom alapelvek tekintetében meglehetősen gyakorlatias. Noha a felhozott példák talán nem fednek le mindent, a különféle emberekkel, eseményekkel és dolgokkal kapcsolatos lényegi problémákról világosan beszélgettünk. Különösen nektek, vezetőknek és dolgozóknak kell megértenetek az igazságnak ezt az aspektusát, hogy megoldhassátok a gyülekezetben felmerülő különböző problémákat. Először is, a közölt tartalomban meg kell találnotok azokat a szavakat, amelyek a problémák lényegét boncolgatják, és összefüggésbe kell hoznotok azokat a problémákkal. A problémák lényegének megértése megkönnyíti a hozzájuk tartozó megoldások megtalálását és a problémák igazságalapelvek szerinti megoldását. A probléma lényegének megértése döntő fontosságú annak megoldása előtt. Amint megérted a probléma lényegét, meg kell értened és fel kell fognod a probléma kezelésének alapelveit is. Mindkét aspektus elengedhetetlen: az egyik a

probléma lényege, a másik pedig az ilyen problémák megoldásának alapelvei. Ezek olyan dolgok, amelyekkel a vezetőknek és a dolgozóknak tisztában kell lenniük. Kizárólag e két alapelv felfogása révén tudsz pontosan megoldani minden problémát, és tudod megfelelően kezelni a különböző problémákban érintett embereket, eseményeket és dolgokat, ahelyett, hogy előírásokat alkalmaznál és aránytalanul felnagyítanád a problémákat. Jelenleg, amikor egyes vezetők és dolgozók bizonyos problémákat kezelnek, részben csupán előírásokat követnek, részben pedig nem fogják fel a problémák lényegét, így könnyen igazságtalanul bánnak az emberekkel, és eltéréseket okoznak. Ez megköveteli a problémák részleteinek, sajátosságainak és összefüggéseinek világos megértését. Emellett fontos megnézni az ember következetes viselkedését, hogy meghatározzuk, pontosan melyik kategóriába tartozik. Csakis ezen aspektusok elsajátításával lehet alapelvek szerint kezelni a problémákat. Egyes vezetők és dolgozók a munkavégzésük során csak előírásokat alkalmaznak a problémákra, és aránytalanul felnagyítják azokat, miközben nem képesek átlátni az érintettek tényleges lényegét, hogy azok jó emberek-e vagy pedig rosszak, hogy a viselkedésük szokásszerű-e, vagy csupán alkalmi kihágás. Nem képesek tisztán látni ezeket az aspektusokat, ezért nagyon hajlamosak arra, hogy hibát kövessenek el. Ilyen esetekben, ha a gyülekezet szavazást tud tartani, azzal hatékonyan elkerülhet néhány hibát. Az ilyen eltérések és hibák jelenléte a vezetők és a dolgozók munkájában nagyon világosan megmutathatja, hogy van-e tisztánlátásuk, és az alapelvek szerint kezelik-e az ügyeket. Azt is felfedi, hogy a vezetők és a dolgozók rendelkeznek-e az igazságvalósággal. Ha egy vezető vagy dolgozó, aki már sok éve hisz Istenben, nem tudja kezelni ezeket a valós problémákat, az elég bizonyíték arra, hogy ez a vezető vagy dolgozó nem olyasvalaki, aki az igazságra törekszik.

Miután megértettük a vezetők és a dolgozók által végrehajtandó felelősségeket, a követendő alapelveket, valamint a munkájuk hatókörét, vissza kell térnünk a beszélgetés e szakaszának témájához: a hamis vezetők leleplezéséhez. Ez a fő téma. Ami a vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségét illeti, a mai beszélgetés témáját azok a területek alkotják, amelyeken a hamis vezetők elhanyagolják a felelősségüket, és azok a megnyilvánulásaik, hogy nem végeznek valódi munkát. Először is olvassuk el a tizenkettedik felelősség tartalmát. (Tizenkettedik tétel: „Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.”) A tizenkettedik felelősség a munka három olyan aspektusát említi egyértelműen, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell érteniük. Hogyan kapcsolódik ez a hamis vezetők leleplezéséhez? (Először is, meg kell értenünk a vezetők és a dolgozók számos felelősségét ebben a munkában. Majd összehasonlítjuk, hogy lássuk, a hamis vezetők eleget tettek-e ezeknek a felelősségeknek, és melyek a hamis vezetők megnyilvánulásai; viszonylag pontos, ha e norma szerint mérjük őket.) Így van. Nem úgy ismered fel, hogy valaki hamis vezető-e

vagy sem, hogy a szemeddel megnézed az arcát és látod, hogy az arcvonásai jók-e vagy gonoszak, és nem is úgy, hogy megnézed, külsőleg mennyit szenvedett, vagy mennyit lótot-futott. Inkább azt kell megnézned, hogy eleget tesz-e a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, és hogy képes-e használni az igazságot a valós problémák megoldására. Ez az egyetlen pontos mérce, amely alapján értékelni lehet őt. Ez az alapelv annak boncolgatására, felismerésére és megállapítására, hogy valaki hamis vezető-e. Az értékelés csak ily módon lehet igazságos, alapelveknek megfelelő, az igazsággal összhangban lévő, és mindenkivel szemben tisztességes. Annak, hogy valakit hamis vezetőként vagy hamis dolgozóként jellemezzünk, elegendő tényen kell alapulnia. Nem szabad, hogy egy-két incidensen vagy vétségen alapuljon, a romlottság átmeneti feltárulását pedig még kevésbé lehet alapul venni hozzá. Az egyetlen pontos mérce, amely alapján valakit jellemezni lehet, az, hogy képes-e valódi munkát végezni és az igazságot használni a problémák megoldására, valamint hogy rendes ember-e, olyasvalaki, aki szereti az igazságot és alá tudja vetni magát Istennek, és hogy rendelkezik-e a Szentlélek munkájával és megvilágosításával. Csakis e tényezők alapján lehet valakit helyesen hamis vezetőként vagy hamis dolgozóként jellemezni. Ezek a tényezők azok a mércék és alapelvek, amelyek alapján értékelni lehet és meghatározható, hogy valaki hamis vezető vagy hamis dolgozó-e.

A vezetők és a dolgozók által a tizenkettedik felelősségi körön belül elvégzendő három feladat

I. Az akadályozásokat és zavarásokat okozó különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása

A vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelőssége három feladatot, vagyis három lépést foglal magában. Ha követjük ezt a három lépést e munka elvégzéséhez, akkor betartjuk e munka alapelveit, és eleget teszünk e munka felelősségeinek. Mi ez a három feladat? (Először is, az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása. Másodszor, ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása. Harmadszor pedig az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.) Ebből a három feladatból állnak a vezetőkkel és a dolgozókkal szemben támasztott követelmények a tizenkettedik felelősségben. Kezdjük azzal, hogy az első követelmény a vezetőkkel és a dolgozókkal szemben az, hogy azonnal és pontosan azonosítsák az Isten munkáját és a gyülekezeti életet akadályozó és megzavaró különféle embereket, eseményeket és dolgokat. Ez azonnali és pontos azonosítás, nem pedig lomha és érzéketlen reakció, s nem is vak és hanyag jellemzés – a meggondolatlan jellemzések elfogadhatatlanok. Egyes vezetők és dolgozók rossz képességük és zavarodottságuk okán jelentéktelen dolgok miatt meggondolatlanul megmetszik és kioktatják az embereket, önkényes jellemzéseket alkotnak, és vakon, az

alapelvekhez való ragaszkodás nélkül határoznak meg dolgokat. Az így végzett munka megszegi az igazságalapelveket. Ezért Isten házában a vezetőknek és a dolgozóknak legalább arra képesnek kell lenniük, hogy tisztán lássák a különféle embereket, eseményeket és dolgokat. Csak tisztánlátás révén tudják azonnal és pontosan beazonosítani a gyülekezetben felmerülő különböző problémákat. Mi az első követelmény ahhoz, hogy valaki elérje a különféle emberek, események és dolgok felismerésének képességét? Először is, szükséges megérteni Isten követelményeit a különböző típusú emberekkel szemben, valamint azt, hogy Isten hogyan határozza meg a különböző embereket és a bennük kialakuló különböző állapotokat. Ezen kívül fontos boncolgatni, hogyan keletkeznek a különböző negatív állapotok, és mik a gyökereik. Továbbá meg kell érteni a különféle emberek, események és dolgok Isten munkájára és a gyülekezet normális rendjére gyakorolt hatását. Mi az alapja annak, hogy teljesüljenek ezek a feltételek? Mindenekelőtt milyen munkát kell a vezetőknek és a dolgozóknak felvállalniuk? Ha a vezetők és dolgozók mindig gögösen távolságtartók, bürokrataként viselkednek és nem érintkeznek a testvérekkel, nem fogják fel a testvérek különféle állapotait, nincs szoros kapcsolatuk a különböző típusú emberekkel, és nincs róluk részletes megfigyelésük és mélyreható megértésük, az vajon elfogadható? Ez biztosan nem elfogadható. Egyes vezetők és dolgozók gyakran elrejtőznek a szobájukban, a lelki áhítatot és a tapasztalati bizonyoságtételeket tartalmazó cikkek írását használva ürügyként arra, hogy figyelmen kívül hagyják a gyülekezet munkáját és ne fogják fel azt. A felszínen úgy tűnik, a gyülekezet ügyein dolgoznak, miközben a szobájukban rejtőznek, valójában azonban már elzárkóztak a gyülekezet munkájától és Isten választott népétől. Megoldhatja-e az efféle munkavégzés azokat a problémákat, amelyek jelen vannak a különféle gyülekezeti munkáknál? Segíthet-e Isten választott népének jól végezni a kötelességeit? Amikor a szobájukban rejtőznek, hogy bizonyoságtételes cikkeket írjanak, vajon Isten munkáját tapasztalják? Ezért ez a megközelítés helytelen. A tizenkettedik felelősség szerint a vezetők és a dolgozók első feladata az, hogy Isten szavai és az igazságalapelvek alapján azonnal azonosítsák a különféle embereket, eseményeket és dolgokat, amelyek akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját. Egyesek ezt kérdezik: „Csak azért kell a vezetőknek és a dolgozóknak mélyen belefolygniuk a gyülekezeti életbe, hogy azonnal és pontosan azonosítani tudják az akadályozó és zavarást okozó embereket, eseményeket és dolgokat?” Helyes ez a felfogás? (Nem.) Ez eltorzult felfogás. A vezetőknek és a dolgozóknak megfelelő hozzáállással és szemlélettel kell viszonyulniuk a munkájukhoz, és az alapok szintjén is mélyen el kell merülniük. Csak így tudják azonnal és pontosan azonosítani és megoldani a problémákat. Ha nem mélyednek el az alapok szintjén és nem élnek együtt Isten választott népével, akkor nagyon nehéz lesz minden problémát azonosítani a gyülekezeti munkában. Ha csak akkor tudnak megoldani néhány problémát, miután az emberek beszámoltak ezekről és megoldásokat kerestek, akkor nagyon korlátozott lesz ennek a munkának a hatása. A vezetők és a dolgozók munkavégzésének leginkább téves módja az, ha elzárkóznak és

zárt ajtók mögött dolgoznak, mint az ókori tudósok, akik teljességgel a bölcsek könyvei tanulmányozásának szentelték magukat, és nem figyeltek a külső ügyekre. Ez a hozzáállás és életmód a vezetők és a dolgozók esetében elfogadhatatlan. Egyedül maradsz a szobádban, prédikációkat hallgatsz, Isten szavait olvasod, szellemi áhítatokat jegyzetelsz, és prédikációkat írsz, de vajon néhány doktrína és szó elsajátítása azt jelenti, hogy érted az igazságot? Azt jelenti, hogy megérted az emberek tényleges helyzeteit és valódi állapotait, amelyeket az igazság leleplez? (Nem.) Ezért, noha a lelki áhítattal teli élet nélkülözhetetlen a vezetők és dolgozók munkájában, a legfontosabb az, hogy helyes munkamódszerekkel és életmóddal rendelkezzenek.

II. A gonosz emberek haladéktalan megállítása és korlátozása

A vezetőkkel és a dolgozókkal szemben a tizenkettedik felelősségben lefektetett második követelmény az, hogy amikor azonosítják a gyülekezet munkáját akadályozó és megzavaró különféle embereket, eseményeket és dolgokat, képesek legyenek az azonnali és pontos ítéletalkotásra. Világosan fel kell ismerniük a különféle emberek és események természetét, és meg kell érteniük, azok hogyan befolyásolják a gyülekezeti életet, hogy fenyegetik-e, megzavarják-e vagy szabotálják-e Isten választott népének állapotát, életbe való belépését és kötelességvégzését, továbbá befolyásolják-e az emberek kötelességvégzését – a vezetőknek és a dolgozóknak azonnal és pontosan kell megítélniük és értékelniük ezeket a dolgokat. Ez a vezetők és dolgozók felelőssége. Ha nincs meg ehhez az eszük, és nem rendelkeznek a megfelelő képességgel, akkor képtelenek lesznek a gyülekezet munkáját végezni. Ezenkívül a vezetőknek és a dolgozóknak éles reakcióval és tisztánlátással kell rendelkezniük a különféle emberekkel, eseményekkel és dolgokkal kapcsolatban. Például, amikor viták merülnek fel a gyülekezetben és különböző akadályozások és megzavarások történnek, akkor nem tudod azonosítani a problémát és jelentéktelennek tartod, aminek következtében sok ember érintetté válik, és nem végzi jól a kötelességeit. Hát nem érzéketlen és vak az ilyen vezető vagy dolgozó? (De igen.) Ez a vezetőkkel és a dolgozókkal kapcsolatos probléma. Mit kellene tenned, ha felfedezed, hogy valaki akadályozza és megzavarja a gyülekezet munkáját? Először is meg kell állapítanod a probléma súlyosságát, valamint értékelned kell és meg kell ítélned az ilyen emberek lényegét, valamint az ilyen dolgok hatását és következményeit a gyülekezeti munkára és a gyülekezeti életre. Mi legyen az ilyen ítélet alapja? Isten szavain és az igazságon kell alapulnia. Egyesek azt kérdik: „Hogyan alapozod Isten szavaira? Én ezt üres beszédnek tartom.” Valójában ez nem üres beszéd. Miért mondom ezt? Amikor ilyen dolgokkal találkozol, vagy ilyeneket látsz vagy hallasz, egyszerűen össze kell hasonlítanod őket az Isten szavai által feltárt problémákkal. Nézd meg, Isten szavai hogyan leplezik le és boncolgatják az ilyen embereket és ügyeket, és Ő hogyan jellemzi ezeket a problémákat, például hogyan leplezi le a hamis vezetőket és az antikrisztusokat, vagy hogyan leplezi le a különböző emberek romlott beállítottságait és így tovább. Ezután a szavai alapján összehasonlítod

és boncolgatod ezeket a dolgokat, végül pedig a testvérekkel folytatott beszélgetés és a saját megfigyeléseid révén pontos értékelést és jellemzést tudsz adni a látott emberekről, eseményekről és dolgokról, és ezekhez tartozó megoldásokat fogalmazol meg. Hogyan kell kezelni azokat, akiket úgy határoztak meg, hogy a különféle akadályozó és megzavaró emberek közé tartoznak? Nemcsak le kell leplezni és boncolgatni kell őket, hogy segítsünk az embereknek felismerni őket, hanem meg is kell állítani és korlátozni kell őket, azokat pedig, akik az ismételt figyelmeztetések ellenére javíthatatlanok maradnak, el kell takarítani. Mik azok a módszerek és konkrét megközelítések, amelyekkel meg lehet állítani és korlátozni lehet őket? (A megmetszésük és figyelmeztetésük.) A metszés jó módszer? (Igen.) A tetteik leleplezése, a legkirívóbb problémáikra való rámutatás, a lényegük boncolgatása valamint a figyelmeztetésük – hát nem megvalósítható módszerek mindezek? Természetesen a legfontosabb dolog az, hogy felolvassuk nekik Isten szavait, és Isten szavait használjuk alapul a meggyőzésükre és a boncolgatásukra. Ha nem fogadják el az igazságot, és hajthatatlanul elutasítják, hogy beismerjék a hibáikat, akkor szigorúbb intézkedésekre van szükség. Először részesítsd figyelmeztetésben őket, majd használd az egyház adminisztratív rendeleteit a korlátozásukra, nem engedve, hogy vakmerően vétségeket kövessenek el és megzavarják a testvéreket. Meg is kell metszeni, majd felügyelni kell őket. Ezek szükséges módszerek, mind a gyülekezeti munka jó elvégzését és az emberek megmentését biztosítják, a helyes útra terelve őket. E módszerek alkalmazása biztosan jó eredmények eléréséhez vezet. Mindenekelőtt használjátok az emberek által megértett igazságot, hogy meggyőzzétek és leleplezzétek őket, boncolgatva a beállítottságukat és a lényegüket, leleplezve tetteik természetét, valamint az általuk okozott súlyos következményeket – ez a minimum, amit az emberek megtehetnek. A következő lépés az, hogy boncolgassátok és ismerjétek fel őket Isten szavai alapján, és annak megfelelően jellemezzétek őket. Ha hallgatnának a tanácsra, elfogadnák azt és megtérnének, természetesen az lenne a legjobb. Ha viszont nem fogadják el és folytatják a gyülekezet munkájának megzavarását, akkor mi a teendő? Ebben az esetben nincs szükség udvariasságra. Isten házában vannak adminisztratív rendeletei, és ezen a ponton az illetőt meg kell állítani és korlátozni kell Isten házában adminisztratív rendeletei szerint. Ha az illető csekély érettségű új hívő, aki nem érti az igazságot, akkor szeretettel lehet neki segíteni; közölheted vele az igazságot, hogy segítsd megismerni önmagát. Azokat, akik el tudják fogadni az igazságot és meg tudnak térni, nem kell megállítani, korlátozni vagy megmetszeni. Ha nem fogadják el az igazságot, akkor nem arról van szó, hogy sekélyes az alapjuk vagy csekély az érettségük, és nem értik az igazságot; ez az emberi mivoltukkal kapcsolatos probléma. Az ilyen embereknel adminisztratív irányítást és adminisztratív büntetést kell alkalmazni, hogy megállítsátok és korlátozzátok őket. Az elért végső hatás a gyülekezeti munka és a gyülekezeti élet normális rendjének fenntartása, lehetővé téve, hogy a gyülekezeti élet rendben folyjon. Ezt nevezik a dolgok megfordításának, és ez az a hatás, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak a munkájukban el kell érniük. Csak akkor tesznek eleget

felelősségüknek, ha ezt a hatást érik el. Ha a vezetők és a dolgozók bármilyen felmerülő problémát figyelmen kívül hagynak, és csupán felületesen, néhány szóval és doktrínával reagálnak, vagy egyszerű módon, csupán néhány szóval dorgálják és metszik meg azokat, akik akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, az vajon meg tudja oldani ezt a problémát? Ez nemcsak hogy nem tudja megoldani a problémát, hanem még nagyobb káoszhoz is vezet a gyülekezetben – a legtöbb ember elveszti a kötelességei elvégzéséhez szükséges akaratot, és különböző mértékben zavarttá válik, ami hatással van a kötelességvégzésére. Eleget tettek-e az ilyen vezetők és dolgozók a felelősségüknek? (Nem.) Ez azt mutatja, hogy ezek a vezetők és dolgozók nem kompetensek a munkájukban.

III. A gonosz emberek gonosz tetteinek leleplezése, hogy Isten választott népe tisztánlátást alakítson ki és levonja a tanulságot

A harmadik követelmény a vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségi körén belül az, hogy amikor a gonosz emberek által okozott akadályozásokkal és zavarásokkal foglalkoznak, a vezetőknek és dolgozóknak Isten választott népével együtt kell enniük és inniük Isten szavait, hogy elgondolkodjanak önmagukon és megismerjék önmagukat, és valódi változáson menjenek keresztül. Képesnek kell lenniük arra, hogy rávezessék Isten választott népét az igazságvalóságba való belépésre, a romlott beállítottságaik levetésére, valamint arra, hogy elérjék Isten követését, az Istennek való alávetettséget, és tanúságot tegyenek Isten mellett. Csak ez a fajta munka felel meg Isten szándékainak. Egyrészt, azok a vezetők és dolgozók, akik ilyen módon dolgoznak, képesek megoldani a problémákat, és képesek munka közben felvértezni magukat az igazsággal. Emellett azáltal, hogy közlik az igazságot a problémák megoldása érdekében, segítenek a testvéreknek megérteni az igazságot, hogy megtudják, hogyan gondolkodjanak el önmagukon és ismerjék meg önmagukat, hogyan vessék le romlott beállítottságaikat, hogyan végezzék jól a kötelességeiket, hogyan ismerjék fel és kezeljék az embereket, hogyan jussanak el Isten követésére és az Istennek való alávetettségre, hogyan ne korlátozzák őket mások, és hogyan legyenek képesek szilárdan megállni a bizonyágtételükben. Ez a vezetők és a dolgozók kötelességeinek megfelelő elvégzése; ez az az alapelv, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak gyakorolniuk kell a problémák megoldása érdekében, miközben a gyülekezet munkáját végzik. Bármilyen problémák merülnek is fel a gyülekezetben, a vezetőknek és a dolgozóknak mindenekelőtt az igazságot kell keresniük, fel kell fogniuk Isten szándékait, és együtt kell keresniük Isten vezetését. Ezután keresniük kell Isten vonatkozó szavait, hogy megoldják a különféle fennálló problémákat. A problémák megoldása során a vezetőknek és a dolgozóknak többet kell beszélgetniük a testvérekkel Isten vonatkozó szavairól, és Isten szavai alapján meg kell érteniük a problémák lényegét. Azt is el kell érniük, hogy Isten választott népe beszéljen a saját megértéséről, hogy felismerjék ezeket a problémákat. Amint a többség képes ugyanarra a megértésre és közös megegyezésre jutni, a problémák

könnyebben megoldhatóvá válnak. A problémák megoldása során ne meséld el állandóan újra meg újra az eseményeket, ne kutass apró részletek után, illetve ne hibáztasd a problémákban érintett embereket. Kezdetben ne a kisebb ügyekre összpontosíts; ehelyett közöld világosan az igazságot, mivel az fogja feltárni a problémák természetét. Csakis ez a megközelítés segít Isten választott népének abban, hogy megtanulja felismerni a problémákat Isten szavai alapján, tisztánlátást nyerjen a megjelenő emberekről, eseményekről és dolgokról, és gyakorlati tanulságokat vonjon le ezekből. Azt is lehetővé teszi számukra, hogy összehasonlítsák a valós élettel azokat a szavakat és doktrínákat, amelyeket általában megértenek, és ezáltal képessé váljanak arra, hogy igazán megértsék az igazságot. Hát nem ez az, amit a vezetőknek és a dolgozóknak tenniük kellene? Isten választott népét az igazságvalóságba való belépésre vezetni elsősorban azt jelenti, hogy az igazságot használjuk Isten választott népe elképzeléseinek és képzelődéseinek, valamint romlott beállítottságainak feloldására. Ez a megközelítés hozza a legjobb eredményeket. Minél inkább képesek a vezetők és a dolgozók az igazságot használni a problémák megoldására, Isten választott népe annál könnyebben tudja megérteni az igazságot. Így tudni fogják, hogyan gyakorolják és alkalmazzák Isten szavát a való életben. Ha a vezetők és dolgozók gyakran vezetik Isten választott népét a tényleges problémák megoldására, akkor képesek lesznek bevinni Isten választott népét az igazságvalóságba, és egyúttal beépíteni Isten szavát a mindennapi életükbe. Egyesek azt kérdik: „Ez a követelmény nem támaszt túlságosan nagy igényeket a vezetőkkel és a dolgozókkal szemben? Hogyan lehet ennyi megértésünk?” Korábban talán nem volt, de vajon nem tanulhatsz és gyakorolhatsz, hogy elérd ezt az eredményt? Ez az a mód, ahogyan Isten munkája kiképzí a vezetőket és a dolgozókat, valamint Isten választott népét az igazságvalóságba való belépésre. Ha nem tudod, hogyan, akkor megtanulhatsz és gyakorolhatsz. Mindegy, milyen problémák merülnek fel, meg kell tanulnod elgondolkodni magadon és megismerni önmagadat Isten szavai alapján; ez a gyakorlás folyamata. Miután néhányszor gyakoroltál és eredményeket értél el, lesz utad és tudni fogod, hogyan gyakorold az igazságot. Amikor Isten munkálkodni kezd, ez az az út, amelyen Ő vezeti az embereket, hogy megtanuljanak belépni az igazságvalóságba. A vezetőknek és a dolgozóknak gyakran kell kommunikálniuk a testvérekkel, együtt kell szembenézniük a problémákkal, együtt kell megoldaniuk a problémákat, és jól kell végezniük a gyülekezet munkáját. Hogyan kellene a gyülekezetvezetőknek Isten választott népét vezetniük? A fő módja az, hogy Isten választott népét arra vezessék, hogy a való életben azonosítsák és megoldják a problémákat, hogy a való életben gyakorolják és tapasztalják meg Isten szavát, hogy Isten választott népe ne csak az igazság gyakorlására legyen képes, hanem arra is, hogy felismerje a negatív dolgokat és a negatív embereket – a hamis vezetőket, a hamis dolgozókat, a gonosz embereket, az álhívőket és az antikrisztusokat. A különféle emberek felismerésének célja a problémák megoldása. Csakis akkor haladhat zökkenőmentesen a gyülekezet munkája és csak akkor valósulhat meg Isten akarata a gyülekezetben, ha alaposan megoldják a

gonosz emberek és antikrisztusok által okozott zavarásokat. Ugyanakkor a gonosz emberekkel való foglalkozás figyelmeztetésként is szolgál a hibák elkövetésének, illetve a gonosz tetteknek az elkerülésére, lehetővé téve, hogy az ember elérje az istenfélelmet és a rossz kerülését. Ekképp nemcsak a kötelességedet teljesíted és életbe való belépést nyersz, hanem az igazságot is megérted, és belépsz az igazságvalóságba. Hát nem két legyet ütsz így egy csapásra? Ha megérted az igazságot és képes vagy megoldani a problémákat, az azt bizonyítja, hogy rendelkezel azzal a képességgel, hogy vezető vagy dolgozó legyél, és megfelelsz az Isten házában való művelés követelményeinek; ezért az élre kell állnod és kalauzolni kell a testvéreket abban, hogy a valós életben megtanulják felismerni a különféle embereket, eseményeket és dolgokat; hogy elérjék az igazság megértését; hogy tudják, hogyan bánjanak a gyülekezet munkáját akadályozó és megzavaró mindenféle emberekkel; hogy tudják, hogyan gyakorolják az igazságot, hogyan kezeljék alapelvek szerint a különféle embereket, és hogyan közöljék az igazságot a problémák megoldása érdekében. Ez a te felelősséged. Azáltal, hogy így gyakorolsz, belépsz Isten szavainak valóságába. Tanulságokat fogsz levonni, tisztánlátásra teszel szert és megérted Isten szándékait minden olyan ügyben, amellyel a valós életben találkozol, gyakorlati alapelveid lesznek abban, ahogyan az ügyeket kezeled, az emberekkel bánsz, és a kötelességeidet végzed. Ily módon képes leszel gyakorolni az igazságot. Isten követelménye az emberekkel szemben az, hogy ilyen eredményeket érjenek el. Ezért nem számít, milyen dolgok adódnak, mindig le kell vonnod a tanulságot és tisztánlátásra kell szert tenned; nem hagyhatod ezeket elillanni, és egyetlen lehetőséget sem szalaszthatsz el a neked szóló tanulság levonására és a tisztánlátás kifejlesztésére. Mivel az a helyzet, hogy valami megtörtént, nem szabad negatív, hibáztató hozzáállással megközelítenünk; ehelyett pozitív hozzáállással kell szembenéznünk azzal. Hogy lehet ezt megtenni? Úgy, hogy keressük az igazságot a probléma megoldása érdekében. Minden embernek romlott beállítottsága van, az emberi mivoltuk pedig lehet jó vagy gonosz, hogyne adódnának hát problémák, amikor az emberek összegyűlnek? Milyen hozzáállásodnak kellene lennie, tekintve, hogy Isten ezt a környezetet alakította ki számodra, hogy ilyen embereket mutatott neked, ilyen eseményeket és dolgokat, amelyek körülötted történnek? Hála Istennek, hogy ezeket a különböző problémákat eléd tárta. Ő lehetőséget ad neked, hogy gyakorolj és tanulságokat vonj le, valamint belépj az igazságvalóságba. Vezetőként vagy dolgozóként meg is kell köszönnöd Istennek, hogy ilyen lehetőséget ad neked. Nem számít, milyen problémákkal találkozol, rá kell vezetned a testvéreket, hogy veled együtt megtanuljanak tisztán látni, tanulságokat levonni és felismeréseket szerezni. Ezenkívül rá kell vezetned őket, hogy veled együtt elgondolkodjanak és megértsék, milyen elképzeléseik és képzelődéseik vannak az embereknek az adott problémával kapcsolatban, milyen eltorzult nézetek léteznek, milyen tanulságokat vontak le abból, hogy szembesültek ezzel az üggyel, milyen téves elképzeléseket és nézeteket oldottak fel, és végső soron milyen igazságokat értettek meg. Az embernek így kell megtapasztalnia Isten munkáját,

egyetlen ügyet sem mulasztva el. Ha már több éve tapasztalod Isten munkáját, és sok problémát megoldottál, látni fogod, hogy Isten minden szava az igazság, és teljes mértékben képes megtisztítani az embereket, és megmenteni őket a Sátán befolyásától. Amikor az emberek megértik és elnyerik az igazságot, látni fogják, hogy Isten szavai teljesen beteljesedtek és megvalósultak. Amikor Isten választott népe képes gyakorolni és megtapasztalni Isten szavait, akkor majd képes lesz beépíteni Isten szavait a valós életébe, helyesen alkalmazni Isten szavát az emberek és a dolgok szemlélésére, valamint Isten szavához mérni az embereket és mindazt, amit tesz, ahelyett, hogy arra hagyatkozna, amit lát vagy amit érez, az elképzeléseire és képzelődéseire pedig végképp nem. Amint megtanulták ezeket a leckéket, könnyebbé válik számukra Isten szavai szerint élni, és gyakran élhetnek Isten jelenlétében. Ily módon a vezetők és a dolgozók a munkájukban teljesen megfelelnek a színvonalnak, a felelősségeiknek pedig eleget tesznek. Isten választott népe csak akkor érheti el ezeket a nyereségeket, ha a vezetők és a dolgozók alaposan végzik a munkájukat. Ha számos helyzetben, amellyel találkozol, nem tudod, hogyan vezesd rá a testvéreket a tanulságok levonására, és nem tudod felismerni a különféle embereket, eseményeket és dolgokat, akkor olyasvalaki vagy, aki vak, egy eltompult és nehéz felfogású zavarodott ember. Ilyen helyzetekkel szembesülve nem csupán túlterhelt leszel és nem fogod tudni, hogyan kezeld őket, valamint alkalmatlan leszel erre a munkára, hanem ez hatással lesz a testvérek tapasztalataira is ezekkel az emberekkel, eseményekkel és dolgokkal kapcsolatban. Ha helytelenül kezeled a dolgokat, nem végzel semmilyen munkát, egyetlen dolgot sem mondasz az igazság közlése érdekében, amit közölnöd kellene, és nem tudsz semmi hasznosat vagy építő jellegűt mondani másoknak, akkor sokan, szembesülve ezekkel az akadályozásokat és zavarásokat okozó emberekkel, eseményekkel és dolgokkal, nemcsak hogy nem tudják majd elfogadni ezeket a dolgokat Istentől, nem fogják pozitívan és aktívan kezelni őket, és nem fognak tanulságokat levonni belőlük, hanem az Istennel kapcsolatos elképzeléseik és a Vele szembeni óvatosságuk egyre súlyosabbá válik, ahogy az Iránta tanúsított bizalmatlanságuk és gyanakvásuk is. Hát nem ez a következménye annak, hogy a vezetők és a dolgozók híján vannak az igazságvalóságnak, és képtelenek a problémák megoldására használni az igazságot? Vajon ez nem annak a jele, hogy a vezetők és a dolgozók nem képesek tényleges munkát végezni? Nem végezted megfelelően a gyülekezet munkáját, nem teljesítetted az Istentől kapott megbízatást, nem tettél eleget a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, és nem vezetted ki a testvéreket a Sátán hatalma alól. Még mindig romlott beállítottságokban és a Sátán kísértéseiben élnek. Vajon nem késleltetted Isten választott népének életbe való belépését? Mélységesen ártasz az embereknek! Vezetőként vagy dolgozóként el kell fogadnod Isten megbízatását, hogy Isten elé vezesd a testvéreket, hogy Isten választott népe ehessen és ihassa Isten szavait, hogy elérjék az igazság megértését, és alapelvekkel végezzék a kötelességeiket, ezáltal növelve hitüket Istenben. Nemcsak hogy nem gyakoroltál ily módon, hanem a gonosz emberek által okozott zavarásokat

sem korlátoztad vagy oldottad meg, kárt okozva ezzel Isten választott népe életbe való belépésének. Miután sok éven át hittek Istenben, nemhogy nem haladtak előre és nem értették meg az igazságot, illetve nem ismerték meg Istent, hanem sok elképzelést és félreértést is kialakítottak Istenről, mindennemű valódi alávetettség nélkül. Akkor valójában mindaz, amit tettél, nem Isten munkájának az akadályozása és megzavarása? Nemhogy nem vezetted Isten választott népét az igazságvalóságba, illetve nem óvtad meg, hanem még hagyta is, hogy gonosz emberek megzavarják, az antikrisztusok pedig félrevezessék és irányítsák őket. Vajon nem tettél olyan dolgokat, amelyek ártottak a saját népednek, az ellenségeidnek pedig kedvére voltak? Vajon nem a gonoszt segíted és támogatod? Olyan sokáig dolgoztál, azonban nemhogy nem értél el pozitív eredményeket, hanem még a testvérek és Isten közötti távolságot is egyre csak növeltél, méghozzá olyannyira, hogy Isten választott népe évekig hitt Istenben anélkül, hogy megértette volna az igazságot, vagy tudta volna, hogyan ismerje fel a gonosz emberek akadályozásait és zavarásait, ami súlyosan befolyásolta az életbe való belépésüket. Mi itt a probléma? Vajon ez nem sok gonoszság elkövetése? Bármilyen munkát végeznek is a vezetők és a dolgozók, ha nem tudnak Isten követelményei szerint cselekedni és nem tudják az igazságalapelvek szerint kezelni az ügyeket és megoldani a problémákat, az nemcsak rájuk, illetve csupán néhány emberre lesz hatással; hatással lesz a gyülekezet munkájára, Isten választott népe egészének életbe való belépésére a gyülekezetben, Isten választott népe kötelelességvégzésének eredményeire, a királyság evangéliuma terjesztésének eredményeire, sőt még arra is, hogy Isten választott népe megmenthető-e és bevihető-e Isten királyságába – ezek mind olyan területek, amelyekre ez hatással lehet. Egyesek hisznek Istenben, de hamis vezetőket és antikrisztusokat követnek, ami a vesztüket okozza. Pontosan úgy van ez, mint amikor a vallási körökben az embereket félrevezetik és irányítják a lekipásztörök és a vének, aminek következtében nem képesek üdvözölni Istent az Ő visszatérésekor, hanem katasztrófába torkollnak. Mindez bizonyíthatóan igaz. Ezért a hamis vezetők és az antikrisztusok felismerésének képessége rendkívül hasznos Isten választott népe életbe való belépése szempontjából!

A vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelőssége három nagyon fontos feladat elvégzését követeli meg tőlük: először is, azonosítaniuk kell a különféle embereket, eseményeket és dolgokat, amelyek akadályozásokat és zavarásokat okoznak a gyülekezet munkájában. Másodszor, miután felismerték és jellemezték a gonosz embereket, azonnal meg kell állítaniuk és korlátozniuk kell őket; ez a második lépés. Harmadszor, miközben leállítják és korlátozzák a gonosz embereket és megfordítják a dolgokat, gyakran kell közölniük Isten szavait a testvérekkel, hogy leleplezzék a gonosz emberek gonosz tetteit, és szorosan figyelemmel kell kísérniük a testvérek reakcióit és felfogását ezzel az üggyel kapcsolatban, azonnal kijavítva minden helytelen nézetüket. Természetesen, ha néhány igazságra törekvő testvérnek vannak meglátásai, akkor bátorítani kell őket, hogy közöljenek többet. Emellett a vezetőknek és a dolgozóknak segíteniük kell azokat is, akik gyengék vagy alacsony az érettségük, és bátorítaniuk kell

őket, hogy beszéljenek többet. A kívánt eredmény az, hogy segítsenek a testvéreknek tisztánlátást nyerni és tanulságokat levonni a bekövetkező eseményekből, hogy így megtanulják felismerni az embereket és a dolgokat. Az emberek és dolgok felismerésének célja az, hogy képessé tegye őket a különböző típusú emberek pontos megértésére, valamint hogy az igazságalapelveknek megfelelően, a helyes módszereket használva kezeljék őket, miközben maguk is tanulságokat vonnak le. Milyen tanulságokat kell levonniuk? Meg kell figyelniük, milyen Isten hozzáállása ezekhez az emberekhez, amikor boncolgatja és leleplezi az állapotaikat – ha ismerik Isten hozzáállását ezekhez az emberekhez, az világosabbá teszi, hogy milyen embernek kell lenniük, és milyen utat kell választaniuk, nem igaz? (De igen.) Röviden, az elérendő végeredmény az, hogy Isten választott népe megértse az igazságot, és valós életkörülmények között belépjen a valóságba, hogy képes legyen normálisan végezni a kötelességeit, és alávesse magát Isten vezényleseinek és intézkedéseinek. Ily módon a vezetők és a dolgozók gyülekezeti munkavégzése megfelel majd Isten szándékainak. E munka elvégzésének három lépéséből ítélve vajon nehéz a vezetőknek és a dolgozóknak jól végezni ezt a munkát? (Nem.) Ha az emberi jóságra és képességre hagyatkozol, akkor kissé megerőltető lehet jól végezni ezt a munkát, mivel nem fogod elérni az Isten által megkövetelt eredményt, és nem fogsz eleget tenni a vezetők és dolgozók valódi felelősségének. Vajon el tudod végezni jól ezt a munkát, ha romlott emberi beállítottságokra hagyatkozol? (Nem.) Pontosan szólva, romlott beállítottságokra hagyatkozva végezni ezt a munkát azt jelenti, hogy a saját elképzeléseid szerint cselekszel. Ez mit eredményez majd? (Káoszt fog okozni a gyülekezetben.) Ez az egyik következmény: minél többet dolgozol, annál kaotikusabbá válnak a dolgok. Mi a káosz? Melyek a káosz sajátos állapotai? Az, amikor az összejövetelek során az emberek nem tudják normálisan enni és inni Isten szavait, vagy közölni az igazságot. Mindig vannak zavarást okozó gonosz emberek és álhívők, valamint állandó viták, ahol mindenki a saját nézeteihez ragaszkodik, és csoportokat és klikkeket hoznak létre; a testvéreknek nincs tisztánlátásuk és tanácsstalanok, azok is zavart szenvednek, akiknek van lelki megértésük és szeretik az igazságot, az életük pedig nem növekszik. Egy ilyen gyülekezetben teljességgel a gonosz emberek és az álhívők gyakorolják a hatalmat, a Szentlélek pedig nem munkálkodik. Egy ilyen gyülekezetben, bármi is történjék, minden ember egyszerre beszél, kifejezésre juttatva mindenféle nézetet, és alig hangzik el helyes álláspont. A gyülekezet gyorsan több csoportra szakad, nincs egység az emberek között, a Szentlélek munkájának vagy vezetésének pedig nyoma sincs. Az emberek elővigyázatosak egymással szemben, és gyanakodva tekintenek egymásra; két-három csoport verseng a hatalomért és a haszonért; mindenki a saját támogatóit keresi, valamint támadja és kirekeszti azokat, akik más véleményen vannak; és mindenféle gonosz cselekedet elkövetésére sor kerülhet. Ez a káosz színtere. Hogyan jön létre ez a helyzet? Vajon ez nem azért van, mert a vezetők és a dolgozók képtelenek elvégezni a munkájukat? (De igen.) A saját elképzeléseik szerint dolgozó vezetők és dolgozók idézik elő ezeket a következményeket.

Mit jelent az, hogy valaki a saját elképzelései szerint dolgozik? Azt jelenti, hogy nem érti az igazságot, híján van az alapelveknek, valamint romlott beállítottságok és emberi elképzelések és képzelődések alapján vakon cselekszik, ami még kaotikusabb állapothoz vezet a gyülekezetben. Egyesek talán azt mondják: „Hogyan lehetnek a gyülekezetben gonosz emberek, akik zavarást okoznak? Nem tudom, kinek van igaza és ki téved, vagy hogy melyik oldalra álljak.” Mások talán azt mondják: „A gyülekezet több csoportra oszlik. Mégis hogyan kellene gyülekezeti életet élnünk? Minden összejövetel gyümölcstelen és időpocsékolás. Ha továbbra is így hiszünk, az semmilyen eredményre nem vezet majd.” Amikor egy gyülekezet annyira kaotikussá válik, hogy Isten választott népe képtelen gyülekezeti életet élni, azt Isten teljesen visszautasítja. Ez világosan megmutatja, hogy amíg gonosz emberek és álhívők kezében van a hatalom, addig romba fogják dönteni a gyülekezetet. A gyülekezet nem működhet jó emberek, valamint olyanok nélkül, akik vezetőként és dolgozóként az igazságot gyakorolják – nélkülük lehetetlen lesz ellenőrzés alatt tartani a dolgokat! Ha nem korlátozzák a gonosz embereket és az álhívőket, akkor nem lesz gyülekezeti élet, a gyülekezet normális rendje pedig teljesen felborul, káoszba fordul. Ez az eredmény, ha a vezetők és a dolgozók nem végzik jól a munkájukat. Ha a vezetők és a dolgozók nem tudják elfogadni az igazságot, nem tudják figyelembe venni Isten szándékait, és nem tudnak Istenre támaszkodni, akkor nem lesznek képesek jól végezni a gyülekezeti munkát. Képtelenek lesznek megoldani bármilyen problémát, ami a gyülekezetben felmerül, illetve azokat a nehézségeket, amelyekkel Isten választott népe szembesül. Elérhetnek-e jó eredményeket az ilyen vezetők és dolgozók, ha ők gyakorolják a hatalmat? Csak káoszt tudnak hozni a gyülekezetbe – végső soron ilyen helyzet alakul ki. Ez a gyülekezet ekkor sivárrá válik, olyan helyé, ahol a Sátán gyakorolja a hatalmat; valami mássá korcsosul. Isten nem fogja elismerni ezt a gyülekezetet, a Szentlélek pedig nem fog benne munkálkodni. Az ilyen már csak a nevében létezik, és be kell zárni.

A hamis vezetők megnyilvánulásainak boncolgatása a tizenkettedik felelősségi kör tekintetében

I. A hamis vezetők gyenge képességűek és nem képesek azonosítani az akadályozások és a zavarások problémáit

Ezek azok a feladatok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak a tizenkettedik felelősségben felvázoltak alapján el kell végezniük; most nem fogunk több konkrét példáról beszélgetni. A mai beszélgetés témája az, hogy leleplezzük a hamis vezetők e feladatok végzése közben tanúsított konkrét megnyilvánulásait, és azonosítsuk, mely viselkedésmódok tükrözik a hamis vezetők lényegét, és melyek alapján lehet valakit hamis vezetőként jellemezni. Ez a mai közlés fő témája. Először is, a vezetőkkel és dolgozókkal szemben támasztott követelmény ebben a munkában az, hogy azonnal azonosítsák az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és

megzavaró különféle embereket, eseményeket és dolgokat. Az azonnali azonosítás a vezetőkkel és a dolgozókkal szemben támasztott megkövetelt norma. Amikor valami felmerül, már a legapróbb jelére is annak, hogy valami nincs rendben – például, ha gonosz emberek manőverezni kezdenek, vagy valaki bajkeverésre utaló jeleket mutat –, a vezetőknek és a dolgozóknak ezt érzékelniük kell, és ébernek kell lenniük. Ha tompultak és nehéz a felfogásuk, az problémát jelent majd. Különösen olyan helyzetekben, amikor gonosz emberek zavarást keltenek, már a probléma megjelenésének kezdetekor, amikor még nem világos, hogy pontosan mit szándékoznak tenni ezek az emberek, vagy hogyan alakul majd a helyzet – vagyis amikor a vezetők és a dolgozók még nem látják át ezt a dolgot –, nem szabad vakon cselekedniük, illetve idő előtt riasztaniuk ezeket az embereket, hogy elkerüljék a téves megítélést. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne vennék észre, és ne lennének tisztában a helyzettel. Inkább azt jelenti, hogy várnak és megfigyelnek, hogy lássák, miként alakulnak a dolgok, valamint mik a szándékai, céljai és indítékai ezeknek az embereknek. Ez az a munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük. Amikor a helyzet elér egy bizonyos szintet, és ezek az emberek negativitást kezdenek árasztani és téveszméket terjesztetni, zavarásokat okozva Isten választott népének, akkor a vezetőknek és a dolgozóknak azonnal cselekedniük kell. Habozás nélkül fel kell állniuk, hogy leleplezzék, boncolgassák és korlátozzák ezeknek az egyéneknek a gonosz tetteit, ezzel segítve másokat abban, hogy tanulságokat vonjanak le, valamint felismerjék és átlássák a gonosz embereket. Ez a különféle akadályozásokat és zavarásokat okozó emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosításának folyamata – ez jelenti azt, hogy a vezetők és a dolgozók ezt a munkát végzik. E munka fő célja a különféle emberek, események és dolgok azonosítása, amelyek akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, majd ezek azonnali megoldása. Ez az, amit a vezetők és a dolgozók megvalósíthatnak. Mik tehát a hamis vezetők megnyilvánulásai ebben a munkában? Hogyan tudjuk boncolgatni és felismerni a hamis vezetőket? Egyértelmű, hogy a hamis vezetők nem képesek azonnal és pontosan azonosítani a gonosz emberek által a gyülekezet munkájában okozott zavarásokat. Ez a legnyilvánvalóbb probléma a hamis vezetők gyülekezeti munkavégzésével kapcsolatban – nincs tisztánlátásuk a gonosz emberek által a gyülekezeti munkában okozott zavarásokat illetően. Miért mondjuk, hogy a hamis vezetők nem tudják azonosítani a problémákat, illetve nem látják át a problémák lényegét? Egyes emberek cselekedetei egyértelműen akadályozásokat és zavarásokat jelentenek a gyülekezet munkájára nézve, a hamis vezetők azonban nem képesek felismerni vagy érzékelni a problémákat; ők vakok. Egyesek negativitást árasztanak, félrevezetnek és megzavarnak másokat a gyülekezetben. Mások klikkeket alakítanak, titokban kétes ügyletekbe bonyolódnak, gyakran megítélve bizonyos embereket a hátuk mögött. Megint mások vakmerően elcsábítják egymást és flörtölnek egymással. A hamis vezetők úgy tesznek, mintha nem látnák ezeket a dolgokat; egyáltalán nincsenek tisztában ezeknek a problémáknak a súlyosságával, valamint azzal, hogy hány ember

igazságra való törekvésére és kötelességvégzésére lesz hatással az, ha ezek a problémák megoldatlanul maradnak, továbbá azzal sem, hogy ezek milyen következményekkel fognak járni, ezért nem vesznek róluk tudomást. Amikor néhány ember észreveszi a problémákat és jelenti azokat egy hamis vezetőnek, a hamis vezető talán azt mondja: „Ők mind testvérek – ki nem fed fel némi romlottságot? Kinek nincsenek érzelmei és vágyai? Ne ítéletek el vagy kárhoztassatok másokat könnyelműen!” Nem számít, hogy valami mennyire abszurd, elvetemült, vagy az igazsággal ellentétes a gyülekezetben, a hamis vezetők egyszerűen nem látják azt. Egyesek mindig negatívan beszélnek az összejöveteleken, és ilyesmiket kérdezgetnek: „Folyton azt mondják, hogy Isten napja közel van – mikor is jön el valójában?” Néhány testvérre ez tudtukon kívül is hatással van, de mi a hamis vezető reakciója? Normális gyengeségnek tekinti, és nem veszi észre, hogy ez negativitás árasztása, félrevezetés és mások megzavarása. Néhány testvérre ez egyértelműen hatással van a kötelességei végzésében. Többé már nem akarják hirdetni az evangéliumot, és többé már nem csatlakoznak pozitívan vagy kezdeményezően az összejövetelekhöz. Minden alkalommal, amikor összejövétel van, fel kell szólítani őket arra, hogy részt vegyenek. A hamis vezető mégsem látja ezt problémának. Nem veszi észre, hogy milyen változások mennek végbe mindenkiben a gyülekezetben, amikor felmerül ez a probléma. Egyszerűen csak mechanikusan, megszokásból tart összejöveteleket, nincs tudatában annak, hogy mi történik a színpalak mögött, milyen változások zajlanak az emberek állapotában, milyen problémái vannak az embereknek, ki okozta azokat, kik a fő elkövetők, kitől erednek a problémák, és pontosan milyen kérdéseket kell megoldani – semmit sem képes érzékelni ezek közül. Talán azért nem tudja érzékelni ezeket a dolgokat, mert hiányzik a látása? (Nem.) Mivel nem hiányzik a látása, miért van az, hogy amikor ilyen súlyos akadályozások, zavarások és nyilvánvaló téveszmék jelennek meg a gyülekezeten belül, nem látja, illetve nem azonosítja azokat? Nyilvánvaló, hogy ez a vezető vak és nincs lelki megértése. Egyesek azt mondják: „Bár nem tudja azonosítani ezeket a problémákat, Isten szavait fel tudja olvasni az embereknek az összejövetelek során. Függetlenül attól, hogy az emberek értik-e azt, amit olvas, illetve, hogy az vezet-e eredményre, kitartóan olvassa Isten szavait. Már csak emiatt is jó vezetőnek tekinthető.” Egyedül Isten szavainak olvasására összpontosít – ha ez nem vezet semmilyen eredményre, akkor vajon ez nem csupán látszatcselekvés? Ha nem tud problémákat megoldani, akkor mi haszna származhat az embereknek az összejövetelekből? Akkor hát ez a vezető hamis vezető? (Igen.) A hamis vezető egyik megnyilvánulása, amikor ezt a munkát végzi, a vakság. Vak – nem számít, mennyire nyilvánvaló a közvetlenül előtte lévő vagy körülötte zajló probléma, nem képes meglátni, illetve azonosítani azt. Kívülről úgy tűnhet, hogy az átlagembernél jobban becsüli Isten szavait, de nem érti, miről szólnak Isten szavai, melyik emberekre utalnak, vagy mely helyzetekkel foglalkoznak – nem tudja Isten szavait a valós életre vonatkoztatni. Mi tehát az a megértés, amelyet közöl? Megfelel-e az igazságnak? Meg tud-e oldani valódi problémákat? (Nem.) Amikor prédikál, üres szónoklatokat ont

magából, mintha nagyszerű megértése lenne az igazságról, de nem tudja azonosítani azokat a nyilvánvaló zavarásokat, amelyeket a gonosz emberek okoznak a gyülekezetben, ehelyett úgy viselkedik, mintha mi sem történt volna. Vajon ez azt mutatja, hogy érti az igazságot és van tisztánlátása? Van valódi megértése Isten szavaiból? (Nem, nincs.) Ha normálisan tudja olvasni Isten szavait, akkor miért nem tudja a problémák szemlélésére és megoldására használni őket? Miért van az, hogy az elméje soha nem nyitott, amikor Isten szavait olvassa? Miért nem fogékony a szíve, amikor Isten szavait olvassa? Mi ennek a problémának a gyökere? Miért vak? Mi a vakságának az oka? (Azért van ez így, mert nincs meg benne a képesség, hogy felfogja Isten szavát, és rendkívül gyenge képességű.) Így van. Nem arról van szó, hogy a szeme vak, hanem a szíve. Mit jelent az, hogy vak a szíve? Azt jelenti, hogy rendkívül gyenge képességű, és nem képes felfogni Isten szavait. Bármennyit is olvas Isten szavaiból, csak felszínesen érti meg azokat. Nem tudja összefüggésbe hozni a gyülekezetben megjelenő különféle emberekkel, eseményekkel, dolgokkal és helyzetekkel, és nem tudja a különböző problémákat az igazságalapelvek szerint kezelni, megoldani, illetve nem tud megfelelően bánni azokkal. Ez a vakságának gyökere – gyenge képességű, és nem alkalmas erre a munkára. Ezért, bármennyire szorgalmasan tanul és bármennyire szigorúan képzi magát, és bármennyire keményen dolgozik is, hogy ellensúlyozza képességének hiányosságait, vajon képes-e eleget tenni a vezetők és dolgozók felelősségeinek? Nem képes. Az ilyen emberek meglehetősen szálnalmasak. Nem számít, hogy mennyire szerelkeznek fel szavakkal és doktrínákkal, nem tudnak eleget tenni a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, illetve nem tudják végrehajtani ezt a munkát.

Épp az imént beszélgettünk e hamis vezetők egyik megnyilvánulásáról, miszerint nem látják, hogy a gonosz emberek és antikrisztusok cselekedetei zavarást okoznak a gyülekezetnek, és nem látják át a gonosz emberek és antikrisztusok lényegét sem. Amikor olyan ügyekkel találkoznak, ahol gonosz emberek akadályozásokat és zavarásokat okoznak, néha észrevehetnek egy aprócska jelet, illetve akár a tapasztalataik, érzéseik vagy intuícióik alapján talán egyszerűen csak megérzik, hogy valami nincs teljesen rendben, hogy az illető arckifejezése, tekintete és szavai némiképp abnormálisak. Talán van némi megérzésük, de sok mindent nem látnak át, és a legtöbb problémát nem tudják azonosítani. Mi az oka, hogy nem látják át a problémák lényegét? Ez megint másik problémát érint. Olyannyira szorgalmasak, hogy egész nap a szobájukban maradnak, prédikációkat írnak, jegyzeteket készítenek a lelki áhítataikról, lejegyzik megértésüket és tapasztalataikat Isten szavairól, himnuszokat tanulnak, célokat tűznek ki arra vonatkozóan, hogy hányszor imádkozzanak, mennyit olvassanak Isten szavaiból, hány prédikációt hallgassanak meg naponta, valamint mennyi időt fordítsanak egy tapasztalati tanúságtételről szóló cikk megírására – elvégzik mindezeket a feladatokat, miért van hát az, hogy mégsem látják át a dolgokat, amikor azok megtörténnek? Nem értik az igazságot. Csak szavakat és doktrínákat tudnak harsogni, tényleges problémákat pedig nem tudnak megoldani. Egyesek mindig szavakat és doktrínákat szólnak, hogy félrevezessenek

másokat, a hamis vezetők pedig nem képesek átlátni ezen. Bár időnként érzékelik, hogy valami nincs rendben, hogy probléma lehet, azonban látva, hogy azok az emberek nem tűnnek gonosznak, zavaros módon egyszerűen csak hagyják az ügyet feledésbe merülni. Nem képesek az igazságalapelveket keresni, hogy felismerjék az ilyen problémákat, és még ha olvasták is Isten azon szavait, amelyek leleplezik az efféle emberek állapotait és lényegét, nem tudják, hogyan kapcsolják össze őket ezekkel a helyzetekkel. Az elméjük homályos, és nem látják át ezeket a dolgokat. Amikor keresni akarnak, nem tudják, hogyan fogalmazzák meg azt. Hosszasan beszélnek, anélkül, hogy elmagyaráznák a probléma lényegét, valamint anélkül, hogy világosan leírnák, milyenek az efféle emberek általános megnyilvánulásai, milyen az emberi mivoltuk, törekvésük, kötelességvégzésük, továbbá elszántságuk, hogy Istenért áldozzák magukat, vagy milyen a hozzáállásuk az igazsághoz, és hogy olyan emberek-e, akik elfogadják az igazságot. Ezek a hamis vezetők nem képesek átlátni, illetve nem tudják világosan elmagyarázni ezeket a dolgokat. Még ha érzékelik is, hogy probléma van, akkor is tovább fecsegnek, rengeteg dolgot mondanak, anélkül, hogy világosan kifejeznék mondandójuk lényegét. A hallgatóiknak képesnek kell lenniük tisztán látni, kiemelni a kulcsfontosságú pontokat és elemezni szavaikat, hogy tudják, milyen kérdéseket tesznek fel, ismerjék az általuk leírt személy általános állapotát, végül pedig jellemezzék az illető lényegét – hogy gonosz vagy jó, hogy olyasvalaki-e, aki az igazságra törekszik, vagy csupán egy munkás. Amikor arra kéri egy hamis vezetőt, hogy írjon le egy problémát vagy tegyen fel egy kérdést, soha nem tudja világosan leírni a probléma gyökerét és lényegét, illetve annak kritikus pontját. Röviden, a hamis vezetőknek semmiféle különösebb hozzáállásuk nincs azokhoz a problémákhoz, amelyeket nem képesek átlátni, azokkal a dolgokkal kapcsolatban pedig, ahol észre tudnak venni bizonyos jeleket, továbbra sem tudják átlátni e problémák lényegét. Még akkor sem képesek átlátni ezt, amikor egyesek negatívumokat árasztanak és elképzeléseket terjesztenek, káros hatást gyakorolva a gyülekezeti életre. Nem képesek átlátni vagy jellemezni egy probléma lényegét annak felszíne alapján vagy kezdeti szakaszából. Természetesen egy probléma lényegét átlátni nem egyszerű dolog. A legfontosabb dolog a gyülekezeti munkában az, hogy Isten szavai alapján átlássuk a különféle emberek lényegét. Akik megértik az igazságot, azok el tudják ezt érni, a hamis vezetők és hamis dolgozók azonban nem. Amikor azt látják, hogy az antikrisztusok megzavarják a gyülekezet munkáját, nem képesek átlátni a probléma lényegét, és még meg is védik az antikrisztusokat, mondván: „Csupán felfednek néhány romlott beállítottságot, valamint egy kissé arrogánsak, akaratosak és önkényesek. Még mindig képesek nehézségeket elviselni, miközben a kötelességeiket végzik. Tehát nem szabad megítélnünk és kárhoztatnunk őket; nem szabad nagy ügyet csinálnunk ebből.” Mások azt kérdezik: „Ha képesek nehézségeket elviselni, miközben a kötelességeiket végzik, akkor ők olyan emberek, akik az igazságra törekednek? Vajon a színpalak mögött felbujtottak, félrevezettek vagy behúztak-e másokat? Vajon önmagukat magasztalták fel és önmagukról tettek bizonyosságot?” A hamis vezetők nem képesek átlátni ezeket a

dolgokat. Még olyan emberek is vannak, akik az Isten melletti tanúságtétel zászlaja alatt szántszándékkal bemocskolják és káromolják Istent, és szándékosan terjesztenek alaptalan pletykákat, miközben a Róla alkotott elképzeléseiket boncolgatják és arról beszélnek, hogy ismerik azokat. Miután hallották, hogy ezt teszik, a hamis vezetők úgy érezhetik, hogy amit mondtak, kicsit furcsán hangzik, de nem képesek átlátni a probléma súlyosságát, még kevésbé látják, hogy ezek a szavak milyen negatív hatással és súlyos következményekkel járnak. Ezért a hamis vezetők orra előtt zajló különféle akadályozások és zavarások vagy teljesen elkerülik a figyelmüket, vagy ha észre is veszik őket, nem tudják, hogyan jellemezzék azokat, illetve hogyan vonjanak párhuzamot Isten szavai és ezen helyzetek között. Ezek a nagyon is világos dolgok zavaros összevisszasággá válnak számukra. A hamis vezetők tökfilkók. A gyülekezetben nem tudják felismerni, hogy mely emberek törekednek az igazságra, és mely emberek azok az igazi hívők, akik el tudják fogadni az igazságot. Nem tudják felismerni, hogy melyek azok az emberek, akik nem törekszenek az igazságra, de mégis képesek munkát végezni, s többnyire hajlandóak megfizetni az árat és alapelvek szerint cselekedni, valamint annak ellenére, hogy időnként kimondanak néhány negatív szót, viszonylag engedelmesek és alávetettek. Azt sem tudják felismerni, hogy mely emberek játszanak kizárólag negatív szerepet, árasztanak negativitást és ítélnek meg másokat, és kik azok, akiknek mindig elképzeléseik vannak Isten házának minden munkarendjéről, valamint az Isten házában végzett munka minden elemére vonatkozó szabályokról és követelményekről; inkább ellenálló, mintsem elfogadó hozzáállást tanúsítanak, és különösen tiszteletlenek ezekkel a dolgokkal szemben, olyannyira, hogy akár meg is ítélik azokat. Röviden, a hamis vezetők nem látnak át semmilyen embertípuson. Még rosszabb, hogy a gyülekezetben vannak olyanok, akik gyakran terjesztenek elképzeléseket, árasztanak negativitást, és még csak nem is olvassák Isten szavait az összejöveteleken. Mindig klikkeket alkotnak, féltékenykedésbe és viszálykodásba bocsátkoznak. Egyesek mindig vezetők akarnak lenni, mindig a gyülekezetből akarnak megélni, és mindig meg akarják kaparintani Isten házának tulajdonát. Olyan emberek is vannak, akik kívülről jó magatartásúnak tűnnek, de semmilyen pozitív szerepet nem töltenek be a kötelességeikben. A hamis vezetők nem képesek átlátni ezeken a negatív személyiségeken, és nem tudják kategorizálni őket. Nem látják át, hogy pontosan milyen úton is járnak ezek az emberek, mi a lényegük, és hogy olyan emberek-e, akik elfogadják az igazságot. Vajon ez nem a hamis vezetők képességével kapcsolatos probléma? Ezeknek a hamis vezetőknek rendkívül gyenge a képességük. Bármit is csinálnak, totális káosz, és bármilyen munkába kezdenek is, az teljes zűrzavarral végződik.

Egyesek alapelvek nélkül költik el az adományokat, amikor Isten háza számára vásárolnak árucikkeket, önkényesen vesznek meg dolgokat, anélkül, hogy engedélyt kaptak volna. A hamis vezetők ezt látva még azt is mondják: „Bár egy kicsivel több pénzt költöttek, a szándékuk jó volt. Amikor Isten háza számára vásárolunk dolgokat, a legjobbat kell megvennünk; ez nem pénzkidobás. Hát nem így kellene felhasználni az

adományokat?” Szavaikban vannak alapelvek? (Nincsenek.) Akkor miféle szavak ezek? Hát nem zavarosak? Az elvtelen szavak zavaros szavak, és az alaptalan szavak is zavaros szavak. Egyesek a gyülekezeti élet során gyakran beszélnek szavakat és doktrínákat; különösen ékesszólók és összeszedetten beszélnek, ami meglehetősen szervezettnek hangzik, továbbá kiváló beszédkészséggel rendelkeznek. Mit mondanak a hamis vezetők az ilyen emberekről? „A gyülekezeti életünk teljes egészében X. Y.-ra támaszkodik. Ő beszél a legérthetőbben, és neki van a legnagyobb megértése Isten szavaiból. Nélküle a gyülekezeti életünk hihetetlenül száraz és unalmas lenne.” Fogalmuk sincs, hogy ezek az emberek csak szavakat és doktrínákat szólnak. Bármennyit is hallgatja őket az ember, nem fog épülni belőle, nem fogja megérteni az igazságot, illetve nem fogja tudni, hogyan vonatkoztassa az igazságot önmagára, hogy megértse a saját állapotát és megoldja a problémáit. A hamis vezetők hízélgése és uszítása alatt teret kapnak a szereplésre mindazok az emberek, akik szavakat és doktrínákat hangoztatnak, akik szeretnek a rivaldafényben lenni, sőt még azok is, akik a beszédekben gyakran eltérnek a témától, és minden egyes összejövetelen elrugaszkodott, értelmetlen és széleskörű témákról fecsegnek. A hamis vezetők képtelenek felismerni őket, sőt még tehetséges embereknek is tartják őket, és e szavakkal hízelegnek nekik: „Olyan jól beszéltek; miért nem írtok tapasztalati bizonyágtevő cikkeket? Milyen kár!” A gyülekezetben a hamis vezetők kincsként tekintenek ezekre az egyetemi hallgatókra, professzorokra és értelmiségiekre. Azt mondják: „Ezek az értelmiségiek és professzorok tehetséges emberek. Óriási tapasztalattal és hírnévvel rendelkeznek a társadalomban. Ha vezetők és dolgozók lesznek a gyülekezetben, akkor több munkát lehet elvégezni, Isten választott népe pedig többet profitálhat és többet nyerhet. A jövőben a gyülekezet munkája teljes mértékben rájuk fog támaszkodni. Ha ezek az értelmiségiek vezetnek minket, az Istenbe vetett hitünk biztosan áldásokat hoz majd.” Ezért azokban a gyülekezetekben, ahol hamis vezetők vannak jelen, a társadalmi státusszal rendelkezők, a műveltek, az ékesszólók, azok, akik tartalom nélkül beszélnek szavakról és doktrínákról, akik némi tekintéllyel bírnak és így tovább – mindezek az emberek, akik egyáltalán nem rendelkeznek igazságvalósággal – domináns pozíciókat töltenek be a gyülekezetben, a hamis vezetők pedig úgy bánnak velük, mint a legfőbb erővel, sőt, mint a gyülekezet úgynevezett pilléreivel. Amikor történik valami a gyülekezetben, a hamis vezetők így szólnak: „Menj, kérdezd meg X. Y.-t; ő egy vállalat vezérigazgatója volt”, vagy „Menj, kérdezd meg X. Y.-t; ő professzor volt ezen és ezen az egyetemen”, vagy „Menj, kérdezd meg X. Y.-t; ő egy ügyvédi iroda vezető ügyvédje volt.” A hamis vezetők úgy kezelik ezeket az embereket, mint a gyülekezet pilléreit és legfőbb erőit. Lehet-e jó a gyülekezeti élet ilyen körülmények között? (Nem.) Mi tehát az eredmény? Ezek az úgynevezett legfőbb erők és pillérek titokban vagy akár nyíltan státuszért versengenek és klikkeket alkotnak, továbbá gyakran terjesztenek elképzeléseket és hintenek el alaptalan pletykákat. Gyakran kirekesztik és elnyomják azokat a testvéreket a gyülekezetben, akik igazi hívők, akik szeretik az igazságot, akik el tudják fogadni az igazságot, és akiknek tiszta

felfogásuk van az igazságról. Ezek az úgynevezett kiemelkedő társadalmi személyiségek, legyen szó akár a kötelességeik végzéséről, akár bármilyen munka felvállalásáról, nem tanúsítanak hűséget, és soha nem cselekednek az igazságalapelvek szerint – teljes mértékben a nem hívő társadalom útjait követik. Ezért egy ilyen gyülekezetben azok, akik valóban az igazságra törekednek, azok, akik tiszta felfogással rendelkeznek, és azok, akik rendelkeznek némi emberi mivolttal és igazságérzettel, nem kapnak teret a szólásra, nincs joguk beszélni, és természetesen nincs joguk döntéseket hozni. Függetlenül attól, hogy mi történik a gyülekezetben, a végső döntéshozók mindig az úgynevezett kulcsfontosságú tagok e csoportja. A hamis vezetők bálványozzák ezeket az embereket és vakon hisznek bennük, így végső soron rájuk támaszkodnak megoldásokért, amikor csak történik valami. Ha ezek az emberek az igazságra törekednének és az igazságalapelvek szerint cselekednének, az jó dolog lenne. Azonban a legtöbb ilyen ember nem törekszik az igazságra. Van némi tudásuk és műveltségük, társadalmi státusszal bírnak, és mindennek tetejébe csalárd és alattomos emberi mivolttal rendelkeznek, sima modorúak és ügyesen vezetnek félre másokat. Pontosan ez az antikrisztusok természetlényege. Mi az eredménye annak, hogy a hamis vezetők ezekre az emberekre támaszkodnak? Teljesen felforgatják a gyülekezet munkáját és a gyülekezeti élet rendjét, s tönkreteszik Isten választott népének életbe való belépését, ezáltal a gyülekezet teljesen elveszíti bizonyágtételét. Egyes hamis vezetők azt remélik, hogy lesz a gyülekezetben egy nagyágyú, aki ért a politikához és az aktuális eseményekhez, így ezt gondolják: „Ha lenne egy ilyen ember, aki bővítené a gyülekezet méretét, megerősítené befolyását és növelné hírnevét, akkor lenne remény az evangélium terjesztésének munkájára. Ez tényleg okot adna az ünneplésre!” A hamis vezetők által irányított gyülekezetekben a gyülekezeti élet során egyesek kimerítően beszélnek a politikáról, az aktuális eseményekről, a nemzetközi helyzetről és a belügyekről; megvitatják magas rangú politikai szereplők magánéletét, sőt, világos és logikus módon elemzik e politikai szereplők összeesküvéseit és nyílt cselszövéseit. Az irigységtől nyálukat csorgató hamis vezetők ezt mondják: „Végre van a gyülekezetünknek egy nagyágyúja, aki segít fenntartani a látszatot! Mindig is bátortalannak, frusztráltnak éreztem magam, és úgy éreztem, nem járhatok felemelt fővel, mert a mi gyülekezetünknek nincs efféle nagyágyúja. Most viszont már van ilyen ember a gyülekezetünkben. Hagynunk kell hát, hogy ez az ember azt tegyen és azt mondjon, amit csak akar, és szabadságot kell adnunk neki. Isten háza talán nem gyakorolja a szabadságot és az emberi jogokat? Vajon a Királyság Kora nem az emberi jogokat hangsúlyozza?” A hamis vezetők ritka kincsként bánnak azokkal, akik szeretnek politikáról beszélni és híres emberekről véleményt nyilvánítani, és akik gyakran papolnak hosszasan magasröptű, üres eszmékről az emberek között, és a gyülekezet pilléreivé és támaszaivá szeretnék nevelni őket. Így aztán gyakran bátorítják és dicsérik őket, attól tartva, hogy ha negatívvá válnak, az kihat majd a gyülekezet munkájára is. Röviden, ezek a hamis vezetők eltompultak és vakok. Nem tudják azonnal azonosítani a gyülekezet munkáját akadályozó és megzavaró

különbéle embereket. Még ha azonosítják is őket, nem látják át a gonosz emberek lényegét. Még a nyilvánvalóan gonosz embereken sem képesek átlátni, akik az antikrisztusok kategóriájába tartoznak, mint például azok, akik klikkeket alkotnak és független királyságokat hoznak létre. Amikor azt látják, hogy az antikrisztusok klikkeket alkotnak, hivatkoznak, és hogy a rendelkezésükre álló hatalmukkal azt tesznek, amit csak akarnak, hogyan értékelik őket a hamis vezetők? „Ez az ember rendkívüli, igazán figyelemre méltó! Korábban nem vettem észre ezt a tehetséget; sokkal jobb nálam, valósággal megszégyenít engem. Nézd meg a képességeit – képes felvállalni és elengedni dolgokat, előkelően beszél, és tartja a szavát. Én viszont nem vagyok jó; olyan vagyok, mint egy félénk kislány.” Nagyon csodálják az antikrisztusokat, leborulnak előttük, és készségesen lesznek a követőik. A hamis vezetők e megnyilvánulásának egyik jellemzője a vakság, a másik pedig az eltompultság. Összességében, ennek a hamis vezetőkkel kapcsolatos problémának a lényege a gyenge képesség.

Az embereknek azért van szemük, hogy képesek legyenek látni a dolgokat. Miután az ember lát valamit, az elméje reagál és ítéletet hoz, és miután ítéletet alkot, kialakít egy nézőpontot és gyakorlási utat nyer. Ez bizonyítja, hogy nem vak – mindegy, mit lát, normálisan reagál és tudja, hogyan nézzen szembe vele, és hogyan kezelje azt. Ilyen egy normális gondolkodású ember. Az embereknek van egy reagálási folyamatuk arra, amit látnak; kisebb-nagyobb mértékben elgondolkoznak rajta és átgondolják azt. Ahogy a gondolataik kibontakoznak, fokozatosan kirajzolódik az adott dolog képe az elméjükben, és kialakulnak a saját nézőpontjaik, hozzáállásaik és megközelítéseik. Mi tehát az előfeltétele annak, hogy létrejöjjenek ezek a dolgok? Az ember szemének képesnek kell lennie arra, hogy lássa a dolgokat, majd az összegyűjtött információt továbbítsa az agyának és az elméjének, hogy elmélkedhessen azokon. Ha valaki képes a szemével látni a dolgokat, akkor nem vak, így pedig képes gondolkodni és elmélkedni, lehet tudatossága, lehetnek hozzáállásai és nézőpontjai, végül pedig helyes következtetéseket vonhat le. Természetesen némi időre van szükség ahhoz, hogy eljusson ezekre a következtetésekre. Mit jelent az, ha valaki már e végkövetkeztetések előtt rendelkezik tudatossággal, nézőpontokkal és hozzáállásokkal? Azt jelenti, hogy az ember elméje aktív, nem tompa, ami azt bizonyítja, hogy az illető életben van, és nem halott. A hamis vezetők képessége gyenge. Milyen értelemben gyenge? A hamis vezetők közül mindkét említett tulajdonság hiányzik. A szemük nyitva van, de nem látják a dolgokat megtörténni vagy kibontakozni, ami vakság. Ezenkívül, amikor látnak valamit, az elméjük nem reagál, nem formálnak semmiféle nézőpontokat vagy gondolatokat, és nincsenek meg az eszközeik vagy a helyes módszereik ahhoz, hogy megítéljék, és ezáltal következtetéseket vonjanak le. Ez a lelki tompultság. A lélekben eltompult emberek semmit sem tudnak felismerni, nem rendelkeznek helyes értékelésekkel, illetve pontos ítéletekkel, végül pedig nem tudnak helyes következtetéseket levonni, továbbá nem tudják, hogyan közelítsék meg, kezeljék vagy oldják meg az aktuális ügyeket. Ezt jelenti eltompultnak és nehéz felfogásúnak lenni.

Amikor valaki a lelkében olyannyira eltompult és nehéz felfogású, hogy egyáltalán nem reagál, amikor valami történik, akkor halottnak tekinthető – ez hajszálpontosan leírja a dolgot. Egyelőre tegyük félre azt, hogy valóban halottak-e a hamis vezetők, és csak annyit mondjunk, hogy gyenge képességűek. Pontosan mennyire is gyenge? Mindegy, mennyire jelentős esemény történik, nem látják, és ha látják is, nem képesek átlátni azt. Például bármennyi ideig dolgoznak is a hamis vezetők, nem tudnak következtetéseket levonni arról, hogy mi egy adott dolog lényege, hogyan kategorizálják, hogyan jellemezzék, vagy mi a jellemzés alapja; nem tudják, hogyan értékeljék ezeket a dolgokat, és nincsenek normáik vagy alapelveik azok értékelésére. Zavarodott emberek ők, akiknek nincs lelki megértése. Ez a hamis vezetők elsődleges megnyilvánulása az első feladatban. Vakok, ostobák, bolondok és tompák, ennek ellenére még mindig vezetők akarnak lenni. Ez vajon nem a dolgok késleltetése? Hát nem nagyon problémás ez? Ha valaki korábban soha nem szolgált vezetőként, és akkor először épp szembetalálkozik valamivel, és Isten szavai nem említik azt a dolgot, és még nem hallottak róla az emberek között – vagyis nincs tapasztalata, illetve tudása erről a dologról – ilyen körülmények között időbe telik majd, hogy az illető helyes meglátásokat, hozzáállást és nézőpontokat alakítson ki. De miért mondják a hamis vezetőkről, hogy tompák és vakok? Azért, mert Én már annyi szót szoltam, de nem számít, mennyire leplezem le és boncolgatom a dolgokat, vagy hány példát hozok fel, szavaim hallatán a hamis vezetők csupán magukról a dolgokról szereznek tudomást, de nem értik meg belőlük az igazságalapelveket. Ráadásul minél többet beszélek, annál zavarodottabbakká válnak. Azt mondják: „Megannyi dolog, megannyi szó, megannyi történet, ki tudja valamennyit megjegyezni és kapcsolatba hozni a való élettel? Ne mondj ilyen sokat, kicsit nehezemre esik mindezt befogadni és megérteni. Csak azt mondd meg, hogyan kezeljem ezt az embert: Ki kell zárni vagy meg kell tartani?” Vajon ez nem tompultság? Ez rendkívüli tompultság! Valójában azt mondani, hogy tompultak, némi mozgásteret ad nekik, hiszen lehet, hogy az illető fiatal, vagy esetleg tanulatlan, vagy talán nagyon idős és kissé zavarodott – ha így fogalmazunk, azzal kíméljük a büszkeségüket. Valójában azonban ez gyenge képesség és az igazság felfogására való képesség hiánya. Ez a magyarázat egyértelművé teszi.

Ha súlyos akadályozások és zavarások lépnek fel a gyülekezetben, és a hamis vezetők nem látják át e problémák lényegét, akkor alkalmasak-e a vezetői munkára? Megóvhatók a testvérek az ő vezetésük alatt? Meg lehet óvni és fenn lehet tartani a gyülekezet munkáját, azt a környezetet, amelyben a testvérek a kötelességeiket végzik, valamint a gyülekezeti élet normális rendjét? Ezek a legalapvetőbb dolgok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak el kell érniük. Vajon a hamis vezetők el tudják érni ezeket a dolgokat? Nem, nem tudják. Még csak azonosítani vagy átlátni sem tudják azokat az embereket, eseményeket és dolgokat, amelyek akadályozásokat és zavarásokat okoznak, hogyan is tudnának tehát tovább haladni a munkájuk következő lépéseivel? Még a legalapvetőbb dolgokat sem tudják felismerni, például azt, hogy milyen a jó ember, milyen a rossz ember, milyen a csalárd ember, illetve milyen a képmutató – hogyan is

tudnák kezelni a gyülekezet munkáját? Képtelenek erre. Nem arról van szó, hogy szándékosan nem végeznek valódi munkát, vagy hogy lusták és kiélvezik a státusz előnyeit; egyszerűen csak annyi, hogy gyenge képességűek és képtelenek a munkájuk elvégzésére. Ez a probléma lényege. A nagyon gyenge képességű emberek csak szavakat és doktrínákat tudnak ontani és előírásokat tudnak betartani; az összejövetelek során csak rábeszélnek és inteni tudnak másokat, ilyesmiket mondogatva: „Higgyetek rendesen Istenben! Hogyan tudtok ilyenkor elmerülni a testi kényelemben? Hogyan sóvároghattok még mindig a pénz és a világi dolgok után? Istennek bizonyára majd’ megszakad a szíve!” Csak ilyen típusú prédikációkat tudnak tartani. Amikor különféle gonosz cselekedetek fordulnak elő, mint az akadályozások, a zavarások és a negativitás kiárasztása, nem látják, illetve nem tudják azonosítani azokat. A testvérek normális gyülekezeti életet szeretnének élni, de képtelenek rá, és megfelelő környezetet szeretnének a kötelességeik végzéséhez, de nem lehetséges számukra. A hamis vezetők nem tudják megoldani ezeket a problémákat, akkor hát mi hasznuk van? A testvérek élni akarják a gyülekezeti életet, meg akarják érteni az igazságot és fel akarják oldani a nehézségeiket és negatív állapotaikat. Buzgón remélik, hogy a vezetők és a dolgozók világosan és alaposan tudják közölni az igazságot, hogy megoldják ezeket a valós problémákat. Ha egy gyülekezet olyan, ahol hamis vezetők gyakorolják a hatalmat, megoldódhatnak-e ezek a valós problémák? A hamis vezetők nem értik Isten választott népének szívét, és a nehézségeiket sem látják. Ehelyett folytatják a szavak és doktrínák hangoztatását, és magasröptű, üres eszmékről papolnak hosszasan, ami nagy csalódást okoz Isten választott népének. Ki akarna még rendszeresen összejövetelekre járni? Képesek-e a hamis vezetők tekintettel lenni Isten szándékaira, és meg tudják-e tenni, hogy Isten szavai és követelményei szerint kitisztítják a gyülekezetből azokat a gonosz embereket, álhívőket, opportunistákat és kicsapongó embereket, akik gonoszak és szeretik a világi dolgokat, megakadályozva őket abban, hogy beavatkozzanak és megzavarják Isten választott népét, lehetővé téve Isten választott népének, hogy normális gyülekezeti életet éljen? Vajon el tudják ezt érni a hamis vezetők? Nem tudják. Amikor valaki ilyen kéréssel fordul hozzájuk, mit mondanak a hamis vezetők? „Olyan fontoskodó vagy! Azt gondolod, te vagy az egyetlen, aki szereti Istent, és hűséges akar lenni a kötelességvégzésben? Ki nem akarja ezt? Ők is hisznek Istenben, és őket is Isten választotta. Jóllehet vannak problémáik, mégis helyesen kell bánnunk velük. Ne keress mindig hibát másokban. Használd ki az alkalmat, hogy elgondolkodj önmagadon és jobban megismerd magadat; meg kell tanulnod toleránsnak és türelmesnek lenni.” A hamis vezetők zavarodottak és vakok, és nincsenek alapelveik abban, ahogyan a különböző típusú emberekkel bánnak. Nem látnak át azokon, akiket korlátozni kellene vagy ki kellene takarítani, ehelyett elnézik ezeknek az embereknek, hogy azt tegyenek, amit csak akarnak, és zsarnokként viselkedjenek a gyülekezetben, bőséges teret adnak nekik a tevékenykedésre, ami felforgatja a gyülekezetet, olyannyira, hogy egyes gyülekezetek sokfélesége leírható egyetlen mondattal: igazi vegyes felvágottá válnak.

Gonosz emberek, álhívők, kicsapongók, helyi zsarnokok, sőt még olyanok is, akik a legkisebb veszéllyel szembetalálkozva eladnák a gyülekezetet és a testvéreket, mind-mind keverednek ezekben a gyülekezetekben. A hamis vezetők nem látnak át ezeken az embereken és nem kezelik őket, illetve nem foglalkoznak velük. Ezért az ilyen vak és eltompult hamis vezetők vezetősége alatt Isten választott népét nem lehet megóvni, és a gyülekezeti munka, valamint a gyülekezeti élet normális rendje pedig biztosan nem tartható fenn. Hogyan érthetik meg és nyerhetik el az igazságot azok, akik szeretik az igazságot és hajlandók elfogadni az igazságot egy ilyen vegyes gyülekezeti életben? Vajon ezek az emberek nem éreznek majd fájdalmat a szívükben? Ha egy gyülekezetvezető nem tudja megfelelően fenntartani a gyülekezet munkáját, a gyülekezeti élet normális rendjét, vagy a testvérek számára a kötelességeik végzéséhez szükséges környezetet, illetve nem képes biztosítani ezek biztonságát, akkor ez a vezető kétségkívül hamis vezető. Miért kapják meg a hamis vezető megnevezést? Azért, mert vakok és tompák, ami annak ismételt előfordulásához vezet, hogy gonosz emberek akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját; sőt, amikor ennek már következményei vannak, még akkor sem tudják azonnal és pontosan kezelni és megoldani a problémákat, valamint a gyülekezet munkáját és a testvérek gyülekezeti életét sem tudják megfelelően fenntartani. Az ilyen vezetők enyhén szólva nem kompetensek a munkájukban; pontosabban fogalmazva pedig súlyosan elmulasztják a felelősségeiket. Bár vezetőként szolgálnak, mégis a gonosz emberek és a Sátán szolgálóinak érdekeit óvják, miközben semmibe veszik a gyülekezet munkáját és Isten választott népének életbe való belépését. Védelmeyezik és elnézik azokat a gonosz embereket, akik akadályozzák és megzavarják a gyülekezeti életet, annak árán, hogy ez árt a testvéreknek. Bár a képességükből és a megnyilvánulásaikból ítélve csupán a képességük gyenge és alkalmatlanok a munkájukban, és nem jellemezhetők antikrisztusként, tetteiknek következményei a gyülekezet munkájára nézve súlyosak. Tetteik természete ugyanaz, mint az antikrisztusoké, akik független királyságokat hoznak létre és elnyomják a testvéreket. Mindkettő megvédi és elnézi a gonosz embereket, és elnézi, hogy a Sátán szolgálói úgy viselkedjenek a gyülekezetben, ahogyan csak akarnak. Csapán annyi a különbség, hogy a hamis vezetők nem nyíltan és szemérmetlenül művelnek gonosztságot és zavarják meg a gyülekezet munkáját, ahogy az antikrisztusok teszik. Nem vonzzák magukhoz szándékosan az embereket, és nem veszik rá őket, hogy engedelmeskedjenek nekik, a végeredmény azonban ugyanaz, mint az antikrisztusok független királyságainak létrehozása esetében. Mindkettő azt eredményezi, hogy az igazságot szerető és a kötelességeiket őszintén végző testvérek kárt szenvednek és tönkremennek, és nem marad módjuk arra, hogy éljenek. Ilyen környezetben és gyülekezeti életben a kötelességüket őszintén végző testvéreknek nagyon nehéz előrehaladást elérniük az életben, és nagyon nehéz számukra, hogy normálisan végezzék a kötelességeiket. Természetesen az evangélium terjesztésének munkája és a gyülekezeti munka különféle területei szintén nagymértékben akadályozva vannak és nem tudnak

normálisan fejlődni. Ez a hamis vezetők első megnyilvánulása, amelyet a tizenkettedik felelősség kapcsán boncolgatunk – nem veszik észre és nem képesek átlátni a körülöttük megjelenő embereket, eseményeket és dolgokat. Már ez a megnyilvánulás elegendő ahhoz, hogy az ilyen embereket hamis vezetőként jellemezzük.

II. A hamis vezetők nem az alapelvek szerint kezelik azokat az embereket, akik akadályozzák és zavarják a gyülekezet munkáját

Ami a vezetők és dolgozók tizenkettedik felelősségében felvázolt második feladatot illeti, a hamis vezetők megnyilvánulásait fogjuk leleplezni és boncolgatni. A második feladat az, hogy a vezetőknek és a dolgozóknak az igazságalapelveket kell alkalmazniuk a problémák azonnali megoldására, amint azonosították azokat. A hamis vezetők azonban ebben a feladatban is alkalmatlanok. Ezért a hamis vezetők második megnyilvánulása, amelyet boncolgatni fogunk, az, hogy nem ismerik azon különféle emberek, események és dolgok kezelésének alapelveit, amelyek akadályozzák és megzavarják Isten munkáját és a gyülekezeti élet normális rendjét. Amikor a hamis vezetők részt vesznek a gyülekezeti életben, akkor eszik és isszák Isten szavait, valamint imádkozva olvassák Isten szavait, mégsem értik meg soha, hogy mit jelentenek Isten szavai, soha nem fogják fel az alapelveit mindannak, amit Isten mond, és nem ismerik azokat az alapelveket és normákat, amelyeket Isten a különféle ügyekben megkövetel. Ez még inkább bizonyítja, hogy a hamis vezetők közül hiányzik az igazság felfogásának adottsága, és rendkívül gyenge képességgel rendelkeznek. Egyesek azt mondják: „Hogy mondhatod, hogy gyenge a képességük? Nagyon jól főznek, stílusosan öltözködnek, és kellemesen beszélnek, amikor másokkal érintkeznek; mindenki szereti hallgatni őket.” Vajon egy ember megjelenése képviselheti a lényegét? Vajon az, hogy képes jól csinálni néhány külsőleges dolgot, azt jelenti, hogy jó a képessége? Ahhoz, hogy bármit is értékeljünk, mérjünk és jellemezzünk, mindig lennie kell egy pontos mércének. Egy ember képességének mérésére a mérce az, hogy tiszta-e a felfogása Isten szavairól. Ha azt mondjuk, hogy ezeknek az embereknek gyenge a képességük, az elsősorban az igazság felfogására való képességük hiányára utal. Egy ember képességét az Isten szavainak felfogására való képessége alapján mérjük. Hát nem nagyon is objektív és méltányos ez így? (De igen.) Teremtett lényként, ha nem tudod megérteni a Teremtő szavait, akkor milyen képességgel rendelkezel? Van működőképes elméd? Az ilyen emberből hiányzik az emberi képesség; a képessége annyira gyenge, hogy még Isten szavait sem tudja megérteni – vajon az ilyen ember, mint Istenben hívő, elnyerheti-e az igazságot?

Most a hamis vezetők második megnyilvánulását fogjuk közölni és boncolgatni. A hamis vezetők nem tudják, hogyan bánjanak azokkal, akik akadályozzák és zavarják a gyülekezet munkáját, és nem tudják felismerni a különféle embereket, eseményeket és dolgokat. Ez elegendő annak bemutatására, hogy a hamis vezetők képessége gyenge, hiányzik belőlük az igazság felfogására való képesség, és nem rendelkeznek azzal a képességgel, hogy felfogják Isten szavait. Például valaki mindig dacol azzal, aki épp a

vezető. A hamis vezetők azt is észrevehetik, hogy ennek az embernek problémái vannak, és érzékelhetik, hogy gonosz embernek és antikrisztusnak tűnik. Észrevehetnek néhány jelet bizonyos dolgokkal kapcsolatban, ami nem is olyan rossz. Ha viszont ezt kérdezed tőlük: „Mi alapján mondod, hogy antikrisztusnak és gonosz embernek tűnik? Vannak konkrét megnyilvánulások bizonyítékként? Meg tudod állapítani, hogy ő antikrisztus és gonosz ember, csak azért, mert mindig dacol az éppen aktuális vezetővel? Ez önmagában nem elegendő ahhoz, hogy így jellemezd őt; ez csupán beállítottság kérdése, az arrogancia és az önelégültség problémája. Rendelkezik antikrisztusi természettel? Olyasvalaki, aki idegenkedik az igazságtól és gyűlöli az igazságot? Megzavarta már a gyülekezet munkáját? Vajon elítélte már az összes vezetőt és dolgozót, mint hamis vezetőket és antikrisztusokat? Megtett ezek közül bármit is?” Így válaszolnak: „Úgy tűnik, igen.” Ha ezután megkérdezed: „Akkor hát hogyan kellene jellemeznünk őt és hogyan kellene bánnunk vele?” – akkor azt mondják, hogy nem tudják. Ha megkérdezed: „Ami az ilyen típusú embert illeti, vajon figyelmeztetnünk kell és le kell lepleznünk őt, hogy segítsünk a testvéreknek tisztánlátást nyerni?” – még ekkor sem tudják. Ez annak az esete, amikor valaki teljesen tanácstalan és képtelen átlátni bármit is. Felfedezhetnek néhány jelet, azt viszont nem tudják, hogyan jellemezzék vagy kezeljék alapelvek szerint az ilyen embereket. Meg tudnak-e oldani valós problémákat? Tudnak-e segíteni Isten választott népének tanulságokat levonni? Mivel az ilyen egyének gonosz emberek és antikrisztusok, előbb-utóbb ki lesznek űzve. Ha azonban azelőtt takarítod ki vagy különíted el őket, mielőtt ténylegesen elkövetnének néhány gonosz tettet, akkor dacolni fognak, a testvérek pedig képtelenek lesznek megérteni, hogy miért tetted ezt. Ezért szükséges hagyni, hogy egy ideig tevékenykedjenek. Amikor a gonosz tetteik egyre nyilvánvalóbbá válnak, és elkezdenek téveszméket és alaptalan pletykákat terjeszteni, félrevezetik és megpróbálják maguk mellé állítani a testvéreket, hatalomért és befolyásért versengenek, független királyságot alapítanak és megkísérlik lerombolni a gyülekezet munkáját, a legtöbb ember képes lesz világosan meghatározni a természetlénységüket, és persze képes lesz fellépni, hogy leleplezze, felismerje és elutasítsa őket. Ezután eltakaríthatod őket és foglalkozhatsz velük az igazságalapelvek szerint. Csak az ilyen módon végzett munka segít majd a testvéreknek a tisztánlátás fejlesztésében. Vajon a hamis vezetők tudnak így kezelni és megoldani problémákat? A hamis vezetők közül hiányzik ez a képesség és bölcsesség. Látsz-e olyan hamis vezetőt, aki képes azonnal foglalkozni a gonosz emberekkel és az antikrisztusokkal? Egyetlen egyet sem. Ezért a hamis vezetők egyáltalán nem fogják megóvni a testvéreket a gonosz emberek zavarásaitól és az antikrisztusok félrevezetésétől. A legtöbb hamis vezető nemcsak nem képes megismerni önmagát, miután elbocsátották, hanem sokat panaszkodik is, és azon morgolódik, hogy Isten háza igazságtalan vele szemben, mondván, hogy ez olyan, mintha „levágnák a szamarat, miután lepakolták a malomkövet”, azt állítva, hogy erőfeszítést tett, de nem kapott elismerést, és igazságtalanság érte. Ha leleplezed, mint hamis vezetőt, továbbra is dacos marad, és ezt gondolja: „Több éven át

szolgáltam vezetőként; még ha nem is értem el eredményeket, legalább elviseltem a nehézségeket. Miért bocsátottak el? Olyan ez, mintha levágnák a szamarat, miután lepakolták a malomkövet!” Bárhogyan is leplezed le, dacos marad. Még azt is mondja: „Amikor felfedeztem egy antikrisztust, annyira nyugtalan lettem, hogy gyakran felhólyagosodott a szám, és nem tudtam jól aludni. Hogyan is lehetne ilyen teher rajtam, ha hamis vezető lennék?” A szükséges munkából semmit sem végeztek el, képtelenek voltak elvégezni belőle bármennyit is, és még azt sem tudták, mit kellene tenniük, mégis képesek csodálni magukat. Hát nem problémás ez? Hogy ez mennyire undorító!

A gyülekezetben felmerülő különféle problémákról a hamis vezetők egyértelműen tudják, hogy ezek természetükből adódóan akadályozást és zavarást okoznak a gyülekezet munkájában, mégis figyelmen kívül hagyják őket. Amikor nyilvánvaló problémákat látnak, akkor csak tessék-lássék módon foglalkoznak velük, és nem merik leleplezni a problémák kritikus lényegét. Csupán célozgatnak és némiképp buzdítanak a doktrínák prédikálásával, anélkül, hogy érdemben foglalkoznának a problémákkal, és ennyi. Amikor gonosz emberekkel és antikrisztusokkal találkoznak, tanácstalanok, és közömbös hozzáállást tanúsítanak, mintha semmi közük nem lenne hozzájuk. Nem ismerik ezeknek a kérdéseknek a legmegfelelőbb kezelési módját, nem tudják, mit mondjanak a problémák megoldása érdekében, nem tudják, hogyan óvják meg a testvéreket, és semmiféle terhet nem viselnek. Mindössze egy kis jóindulat van bennük: „Tudom, hogy gonosz ember vagy. Nem fogom hagyni, hogy megzavard a testvéreket és árts nekik. Amíg ebben a pozícióban vagyok, meg kell óvnom a testvéreket, és a végsőig eleget kell tennem a felelősségemnek.” Mi haszna van ennek? Megoldottad a problémát? Amíg azzal vagy elfoglalva, hogy aggódj, addig vajon az antikrisztusok tétlenek maradnak? Abba fogják hagyni a gyülekezet munkájának megzavarását? Ha azt látják, hogy haszontalan és gyáva vezető vagy, aki szóra sem érdemes, bölcsesség és persze munkaképesség nélkül, akkor egyáltalán nem fognak komolyan venni téged. A legtöbb antikrisztus és gonosz ember különösen ravasz és alattomos. Félrevezetik és megzavarják a testvéreket, neked pedig nem áll módodban megállítani vagy korlátozni őket. Azt sem tudod, kihez fordulj segítségért a problémák megoldásához; csak szorongsz és zaklatott vagy, és sírva imádkozol. Annyira szálnalmasnak látszol; úgy tűnik, annyira figyelembe veszed Isten szándékait, és olyan sokat törődsz a testvérekkel. Még az olyan nyilvánvalóan gonosz emberekkel sem tudsz foglalkozni, mint az antikrisztusok. Képtelen vagy az igazság szerint boncolgatni az antikrisztusok cselekedeteit és viselkedését, és arra sem vagy képes, hogy nyilvánosan leleplezd az antikrisztusok szándékait, indítékait és viselkedését, hogy segíts a testvéreknek a tisztánlátás fejlesztésében. Ezek egyikét sem tudod megtenni. Egyes hamis vezetők még azt is mondják: „Senkinek sem szabad lelepleznie az antikrisztusokat. Ha a testvérek tudják, hogy ők antikrisztusok, és elkerülik őket, akkor az antikrisztusok bosszúra fognak törekedni.” Vajon nem egy hasznavehetetlen gyáva az ilyen? Meg tudnak birkózni az ilyen emberek a gyülekezeti munkával? Meg tudják óvni a testvéreket, hogy normális gyülekezeti életet élhessenek?

Miféle problémamegoldó módszer ez? Amikor nem történik semmi, akkor vég nélkül tudnak doktrínákat prédikálni, amikor azonban bekövetkezik valami, akkor összezavarodnak és zavarodottá válnak, csupán sírni tudnak. Hát nem hasznavehetetlen gyávák? Látva, amint a testvéreket félrevezetik az antikrisztusok és megzavarják a gonosz emberek, tanácstalanok, és nem tudnak reagálni. Még azt sem tudják, hogyan tegyék meg azt a legalapvetőbb dolgot, hogy összefogjanak azokkal a gyülekezeti testvérekkel, akiknek viszonylag van igazságérzetük, rendelkeznek emberi mivolttal és el tudják fogadni az igazságot, hogy együtt beszélgessenek, Isten szavait használják a problémák megoldására, valamint leleplezzék és felismerjék az antikrisztusokat. Hát nem selejt az ilyen ember? (De igen.) Egyes hamis vezetők túlzottan elővigyázatosak, gyávák és hasznavehetetlenek. Milyen mértékben gyávák és hasznavehetetlenek? Amikor gonosz emberek jelennek meg, hogy akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, különösen nyersen és öntelten beszélve, akkor ők annyira megijednek, hogy reszketnek, és ezt gondolják: „Nem merek foglalkozni velük. Veszélyesek; gonosz emberek a világban. Ha leleplezem őket, hogy megóvjam a testvéreket, biztosan találnak majd valamit ellenem, és megtorolják. Hogyan lehetek akkor továbbra is vezető? Tudják, hol élek. Ártani fognak a családomnak? Vajon fel fognak jelenteni azért, mert hiszek Istenben?” Az ilyen hamis vezetők nem tudják ellátni a gyülekezeti munkát. Túlzott félelmük tétlenségben tartja őket; természetesen nem is érthetik meg az ilyen problémák és az ilyen emberek kezelésének alapelveit. Bárki, akit a gyülekezeti munka akadályozójaként és megzavarójaként jellemeznek, az nem olyasvalaki, aki csak időnként hibázik. Inkább annyira gonosz az emberi mivolta, hogy állandóan meggondolatlan gáztetteket követ el, és számos gonosz cselekedetet hajt végre. Az ilyen egyének kétségtelenül a gonosz emberek lényegével rendelkeznek. A gonosz emberekkel való bánásmód is bölcs módszereket igényel. Figyelembe kell venni a háttérét és a környezetet, valamint azt, hogy milyen lépéseket tehetnek a gonosz emberek, miután foglalkoztak velük, továbbá, hogy ez bajt hozhat-e a gyülekezetre. Csak ezen aspektusok gondos mérlegelése által tudod megfelelően kezelni az ügyet, oly módon, ami megfelel az igazságalapelveknek, és bölcsességet alkalmaz. Azok, akik értik az igazságot, tudtukon kívül is felfogják az alapelveket, miközben ilyen problémákkal foglalkoznak. Ahogy ezt a munkát végzik, fokozatosan megértik majd, hogyan bánjanak a különféle emberekkel, módszereket és eljárásokat fejlesztenek ki, a szívükben pedig bölcsesség lesz. A hamis vezetők közül azonban teljesen hiányoznak ezek a módszerek, ezek az eljárások és ez a bölcsesség. Ez azért van, mert nem veszik figyelembe Isten szándékait; nem gondolják át, hogy Isten házában munkája érintett lehet-e, illetve hogy veszéllyel fognak-e szembenézni a vezetők és a dolgozók. Mivel nem veszik figyelembe ezeket a dolgokat, alapelvek nélkül, és még inkább bölcsesség nélkül kezelik az ügyeket. A hamis vezetők nem tudják kezelni ezeket a problémákat, és nem vonnak le belőlük tanulságokat, ami azt bizonyítja, hogy nem hajlandóak tanulni, alkalmatlanok, elhanyagolják a megfelelő feladatokat, és képtelenek bármilyen munkát elvégezni.

Amikor gonosz embereket és antikrisztusokat látnak gonoszságot elkövetni és zavarásokat okozni, nem leplezik le ezeket az embereket, és nem oldják meg a problémákat. Csak a saját érdekeik megóvására gondolkodnak, tekintet nélkül a gyülekezet munkájára vagy Isten választott népének életbe való belépésére. Egyes hamis vezetők zaklatják a gyengéket, miközben félnek a náluk erősebbektől is; könyörtelenül zsarnokoskodnak és fitogtatják az erejüket a viszonylag szelídekkel szemben, de amikor gonosz emberekkel és antikrisztusokkal találkoznak, árad belőlük a mosoly és a hízélgés. Vajon szeretheti-e Isten az ilyen hamis vezetőket és hamis dolgozókat, akik nem rendelkeznek alapelvekkel? Semmiképpen sem. Nevelhet-e Isten háza vezetőkké és dolgozókká olyan embereket, akik megfélemlítik a gyengéket és félnek az erősektől, és akiknek nincs igazságérzetük? Semmiképpen sem! Ezek az emberek mind álhívők és nem hívők, akiknek nincs lelkiismeretük és józan eszük, továbbá egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és Isten háza nem akarja őket.

Amikor egy hamis vezető munkájában problémák adódnak, mindig úgy reagál, hogy kibújik a felelősség alól. A leggyakoribb mondanása a „beszélgettem velük”. Burkoltan erre utal: „Mindent elmondtam, amit kellett, tehát az ő felelősségük, ha valami balul sül el. Nekem semmi közöm hozzá.” Ez az oka annak, hogy a „beszélgettem velük” mondat a hamis vezetők védőpajza és jelmondata. Ha egy hamis vezető azt látja, hogy egy antikrisztus saját törvénye szerint él, önkényesen cselekszik és zavarást okoz a gyülekezetben, akkor ő is a beszélgetés és a segítségnyújtás módszerét alkalmazza. Miután mond néhány intő és figyelmeztető szót, azt feltételezi, hogy az antikrisztus engedelmes és alávetett lesz, és nem fogja többé félrevezetni az embereket, illetve nem fogja megzavarni a gyülekezeti életet. Hát nem ostoba feltételezés ez? Az antikrisztus zavarásainak korlátozására ilyen ostoba megközelítést alkalmaz – így dolgozik egy hamis vezető, és ez valóban rendkívül ostoba dolog! Egy hamis vezető mást sem tesz, csak vakon szorgoskodik. Csupán általános ügyekkel foglalja le magát, miközben képtelen alapvető munkát végezni. Nem öntözi azokat, akik képesek elfogadni az igazságot, nem korlátozza azokat, akik akadályoznak és megzavarnak, és nem takarítja el azokat, akik meggondolatlanul gáztettek követnek el, és az ismételt intések ellenére sem hajlandók megváltozni. Különösen arra nem figyel, hogy az antikrisztusok hogyan követnek el gonoszságot és okoznak zavarásokat. Le sem leplezi és fel sem ismeri őket, ki sem takarítja, illetve nem űzi el őket, lehetővé téve az antikrisztusok számára, hogy gonoszságot műveljenek és megzavarják a gyülekezet munkáját. Egyáltalán nem érdekli, és úgy véli, semmi köze az antikrisztusok gonosz tetteihez. A hamis vezetők a munkájukban csupán látszatcselekvésre képesek; végeznek egy kis általános ügyekkel kapcsolatos munkát, majd azt gondolják, hogy tényleges munkát végeztek, és hogy vezetőként és dolgozóként megfelelő színvonalúak. Függetlenül attól, hogy ki akadályozza és zavarja meg a gyülekezet munkáját, csupán ledarálnak neki néhány doktrínát, néhány intésben és figyelmeztetésben részesítik, és úgy gondolják, a probléma megoldódott. Egész nap kisebb-nagyobb ügyekkel foglalják el magukat, és úgy vélik, jó munkát

végeznek. Még dicsekednek is, mondván: „Nézzétek a mi gyülekezetünket. Mindenkit jól alkalmaznak: akik tudják hirdetni az evangéliumot, azok hirdetik az evangéliumot, akik tudnak videókat készíteni, azok videókat készítenek, akik tudnak énekelni, azok himnuszokat vesznek fel – a gyülekezeti életünk virágzik!” Azonban egyáltalán nem látják a gyülekezetben jelen lévő sok rejtett problémát. Nem merik kezelni azokat a gonosz embereket és álhívőket, akik folyamatosan akadályozzák és megzavarják a gyülekezeti életet, ezért nem vesznek róluk tudomást. Szemet hunynak az antikrisztusok felett, akik a maguk módján cselekszenek, és akik közül mindegyik azon van, hogy behúzza az embereket és létrehozza a saját kis csoportját. Képtelenek foglalkozni azzal a sok kérdéssel, amelyet az új hívők vetnek fel, akik éheznek és szomjaznak az igazságra. Ahelyett, hogy megoldási módokat keresnének ezekre a tényleges problémákra, a hamis vezetők mindig igyekeznek elkerülni ezeket, miközben továbbra is azt állítják, hogy „a gyülekezeti élet virágzik”. Vajon nem színlelést és csalást folytatnak? A hamis vezetők meghagyják ezeket az álhívőket, gonosz embereket és antikrisztusokat a gyülekezetben, anélkül, hogy kitakarítanák őket vagy foglalkoznának velük, lehetővé téve számukra, hogy meggondolatlanul gaztetteket kövessenek el, és teljes káosszá változtassák a gyülekezeti életet, miközben úgy tesznek, mintha nem látnák. Az ilyen hamis vezetők rendkívül vakok! Úgy viselkednek, mint az álhívők, a gonosz emberek és az antikrisztusok védőernyője, sőt még egyfajta büszkeségérzet is eltölti őket emiatt, azt gondolva, hogy ha nem takarítják ki ezeket az elfajzottakat, az szeretetnek és Isten választott népe megóvásának számít. Vajon ez nem a gyülekezet munkájának akadályozása és megzavarása? Vajon nem szándékos ellenállás Istennek és szembe fordulás Vele? A hamis vezetők azonban egyáltalán nincsenek tudatában ennek. Ha megkérdezed tőlük, hogy megoldódtak-e ezek a tényleges problémák, azt mondják: „Megmetszettem őket; beszélgettem velük”, ezzel azt sugallva, hogy a problémák megoldódtak, és már semmi közük hozzájuk. Vajon ez nem kibújás a felelősség alól? Egy hamis vezető szerint, amikor csak helytelenül viselkedik valaki, ha felületesen megmetszi az elkövetőt, valamint némi figyelmeztetésben és intésben részesíti, akkor ő elvégezte a munkáját, ez pedig olyan, mintha megoldotta volna a problémát. Vajon ez nem csalárdságba bocsátkozás? A hamis vezetők nyilvánvalóan elmulasztják, hogy azonnal eltakarítsák az álhívőket, a gonosz embereket és az antikrisztusokat, majd tetszetős kifogásokkal hozakodnak elő, mondván: „Beszélgettem velük Isten szavairól, mindannyian felismerték, mit tettek, és lelkifurdalást éreztek, továbbá mindannyian sírtak és azt mondták, hogy biztosan meg fognak térni, és többé nem próbálnak saját független királyságot létrehozni.” Vajon ezek a hamis vezetők nem csupán megtévesztik magukat, mint a felnőttet játszó gyerekek? Ezek az álhívők, gonosz emberek és antikrisztusok mind olyan emberek, akik idegenkednek az igazságtól. Egyikük sem fogadja el az igazságot egyáltalán, és nem Isten üdvösségének célpontjai; inkább Isten utálatának és gyűlöletének célpontjai. A hamis vezetők azonban testvérekként bánnak ezekkel az álhívőkkel, gonosz emberekkel és antikrisztusokkal, és

szeretettel segítik őket. Mi itt a probléma természete? Vajon az ostobaság és a tudatlanság akadályozza meg őket abban, hogy tisztán lássák ezeket az embereket, vagy azért próbálnak a kedvükben járni, mert attól félnek, hogy megsértik őket? Mindegy, mi az ok, leginkább az számít, hogy a hamis vezetők nem végeznek tényleges munkát és nem fogadják el az igazságot, illetve nem ismerik el a hibáikat, amikor megmetszik őket. Ez elegendő annak bemutatására, hogy a hamis vezetők egyáltalán nem rendelkeznek igazságvalósággal. Nem dolgoznak Isten házának munkarendje szerint, és különösen akkor, amikor a gyülekezet megtisztításának munkájáról van szó, felületes módon cselekszenek. Csak látszattervekenységet folytatnak azzal, hogy kitisztítanak néhány nyilvánvalóan gonosz embert. Amikor lelepleződnek és megmetszik őket, még különböző okokat és kifogásokat is találnak, hogy kibújjanak a felelősség alól, és saját maguk mellett érveljenek. Ezért egy hamis vezető, aki nem végez tényleges munkát, olyan buktató, amely gátolja Isten akaratának megvalósulását. A hamis vezetők csupán némi felületes, általános ügyekkel kapcsolatos munkával foglalkoznak, ami teljesen értéktelen. Soha nem oldják meg a gyülekezetben felmerülő különféle problémákat; egyszerűen csak elkerülik azokat. Ez nemcsak a gyülekezet munkájának normális előrehaladását késlelteti, hanem hatással van Isten választott népének életbe való belépésére is. Egyértelmű, hogy a hamis vezetők akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, és védőernyőként szolgálnak az álhívők, a gonosz emberek és az antikrisztusok számára. A szellemi hadviselés kritikus pillanatában a gonosz emberek és az antikrisztusok oldalán állnak, hogy ellenálljanak Istennek és megtévesszék Őt. Vajon ez nem Isten elárulásának a megnyilvánulása? A hamis vezetők nézeteiből és viselkedéséből ítélve világos, hogy ők egyszerűen nem olyan emberek, akik az igazságra törekszenek, egyáltalán nem értik az igazságot, és teljes mértékben képtelenek elvégezni a vezetés munkáját.

A hamis vezetők nem Isten szavai alapján, hanem a saját preferenciáik szerint bánnak az emberekkel. Mindenféle alapelv nélkül cselekszenek, azt tesznek, amit csak akarnak. Amikor látják, hogy antikrisztusok zavarják meg a gyülekezetet, a hamis vezetők nem gyűlölik őket. Azt hiszik, Isten néhány szavának felolvasása az antikrisztusoknak korlátozhatja az akadályozásaikat és a zavarásaikat. Miféle emberek az antikrisztusok? Ördögök, Sátánok! Nem számít, hány éve hisznek Istenben, az antikrisztusok egyáltalán nem fogadják el az igazságot, valamint képesek akadályozni és megzavarni a gyülekezet munkáját, és megzavarni Isten választott népének életbe való belépését. Ők a valódi ördögök és Sátánok. A hamis vezetők azt remélik, hogy lelkipurdalást kelthetnek az antikrisztusokban, és megváltoztathatják a véleményüket azáltal, hogy felolvasnak nekik néhány szakaszt Isten szavaiból. Hát nem rendkívül ostoba dolog ez? Az olyan emberek, mint az antikrisztusok, egyáltalán nem fogadják el az igazságot. Mindegy, hány gonosz tettet követnek is el, nem fognak elgondolkodni magukon, illetve nem fogják megismerni önmagukat, és mindegy, mennyi hibát vétene is, nem fogják beismerni a tévedéseiket. Pokolra szánt nyomorultak, mégis úgy gondolod, hogy néhány

szakasz felolvasása Isten szavaiból és néhány intő szó elmondása megváltoztathatja őket – ez nem pusztán ábránd? Ha a romlott emberiség ilyen könnyen el tudná fogadni az igazságot, Istennek nem kellene az ítélet és a fenyítés munkáját végeznie. Isten az Ő munkájában miért szól oly sok szót és miért fejez ki oly sok igazságot? Azért, mert az emberek megmentése nem egyszerű, mert túl sok van az emberek nehézségeiből, a lázadásuk pedig túl nagy! Csak azokat lehet megmenteni, akik el tudják fogadni az igazságot. Akik idegenkednek az igazságtól és gyűlölik az igazságot, azokat nem lehet megmenteni. A hamis vezetők azonban azt hiszik, hogy ha mondanak néhány kemény szót az álhívőknek, a gonosz embereknek és az antikrisztusoknak, akkor ezek az egyének lelkipurdalást éreznek majd és megismerik önmagukat, ha pedig ezután szólnak hozzájuk néhány buzdító és vigasztaló szót, akkor megtérnek, és így képesek lesznek a kötelességeik végzésére összpontosítani, hűségessé válni és beállítottságbeli változáson átmenni, engedelmes bárányokká téve az antikrisztusokat. Hát nem ostoba elgondolás ez? Ez az elgondolás rendkívül ostoba! Olyan, mint egy eszelős őrjöngése – hogy is lehetnének a dolgok ennyire egyszerűek! Isten már több mint harminc éve végzi az ítélő munkáját, és vajon mennyi önismeretet és átalakulást értek el az emberek? Az embereknek csupán egy kisebb része ért el némi eredményt. Azok, akik nem szeretik az igazságot, bármennyi prédikációt hallgatnak is, legfeljebb néhány doktrínát értenek meg. Az életfelfogásuk egyáltalán nem változott, és még jó viselkedést és jó cselekedeteket is ritkán látni tőlük. Miféle emberek ezek? Olyan emberek, akik jóllaknak a kenyérrel – egyáltalán nem fogadják el az igazságot. Csak arra összpontosítanak, hogy élvezzék Isten kegyelmét, és csak az áldásokat hajszolják; nem mások, mint felöltöztetett vadállatok! Az embereket mélyen megrontotta a Sátán; tele vannak romlott beállítottságokkal, csontjaik és vérük pedig tele van a Sátán mérgeivel. Ha nem tudják elfogadni az igazságot vagy Isten ítéletét és fenyítését, hogyan vethetik alá magukat igazán Istennek? Hogyan tudják hűségesen végezni a kötelességeiket? Hogyan tudják félni Istent és kerülni a rosszat? Lehet-e az üdvösség elérése annyira egyszerű, mint ahogyan azt az emberek elképzelik? A Sátán több ezer éven át rontotta meg az embereket, olyannyira, hogy ördögökké váltak. Most Isten eljött, hogy megmentse őket, és bármennyi szót is szól, az ördöggé vált embereket igazi emberi lényekké változtatni hihetetlenül nehéz feladat. Nemcsak Istennek kell sok igazságot kifejeznie, hanem az embereknek is mindent meg kell tenniük, hogy együttműködjenek az igazságra való törekvés, az igazság elfogadása és annak gyakorlása által – csak ekkor szabadulhatnak meg a Sátán befolyásától és érhetik el Isten megmentését. Isten egyszer azt mondta: „Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.” Bár sok ember hisz Istenben, csak azokat lehet megtisztítani és tökéletessé tenni, akik valóban megtapasztalják Isten ítéletét és fenyítését, és teljes mértékben alávetik magukat az Ő munkájának. Azok az álhívők, gonosz emberek és antikrisztusok, akik az igazság legcsekélyebb részét sem fogadják el, a szívükben idegenkednek az igazságtól; ők soha nem fogják elérni Isten megmentését, és csak Isten munkája által lehet őket felfedni és kiiktatni. A hamis

vezetőknek nincs megértésük Isten munkájáról. Annyira egyszerűen gondolkodnak Isten embereket megmentő munkájáról, hogy azt hiszik, ha felolvasnak néhányat Isten szavaiból a gonosz embereknek és az antikrisztusoknak, majd szólnak néhány kemény metsző szót, azok megtérnek és megváltoznak majd, és hűségessé válnak a kötelességeik végzésében. Mi itt a probléma? Azon túl, hogy nem törekszenek az igazságra és nem értik meg az igazságot, még az is, hogy a hamis vezetők rendkívül gyenge képességgel rendelkeznek; ezért egyáltalán nincs semmiféle megértésük, amikor Isten munkájáról van szó, valamint arról, hogy Isten hogyan menti meg az embereket. Ahhoz, hogy lássuk, mi egy ember lényege, hogy rendelkezik-e az igazságvalósággal, továbbá hogyan kell bánni vele, figyelembe kell venni a képességét és hozzáállását az igazsághoz – meg kell figyelned, milyen a felfogása az igazságról, valamint hogy el tudja-e fogadni az igazságot. Mi alapján mérjük tehát, hogy valaki fel tudja-e fogni az igazságot? Ez elsősorban a képességének minőségén múlik, valamint azon, hogy a felfogása tiszta-e Isten szavairól. Néhány ember az ötven-hatvan éves kort is megéri, és még mindig nem tudja átlátni az emberiség romlottságának lényegét és valóságát. Még mindig gyönyörűnek képzei az emberi társadalmat, és békében és harmóniában akar élni másokkal. Hát nem rendkívül ostoba és naiv dolog ez? Ha az Istenben való hit mindenkit jó emberré változtathatna, akkor vajon szükség lenne Isten ítélő és fenyítő munkájára, hogy megmentse az embereket? A hamis vezetők nem Isten szavai alapján jellemzik a különféle embereket, hanem kizárólag azok külső viselkedése és személyes benyomások alapján. Az általuk végzett munka is nagyon felületes, olyan, mint amikor a gyerekek felnőttet játszanak. Úgy gondolják, néha megtalálhatják Isten megfelelő szavait, amelyeket egy adott helyzetre alkalmazhatnak, és ha csupán felolvasnak néhány szót Isten szavaiból az embereknek, az meg fogja változtatni őket: „Nézzétek, az én vezetésem és buzdításom alatt, a szeretetteljes segítségemmel, Isten szavai hatottak az emberekre. Nem akarnak többé antikrisztusok lenni, és hajlandóak megváltoztatni nézeteiket az Istenben való hitről. Nem fognak többé hatalomért és nyereségért versengeni, és független királyságokat sem fognak létrehozni; többé nem fogják akadályozni és megzavarni a gyülekezet munkáját, és többé nem fogják félrevezetni vagy behúzni a testvéreket!” Tudod-e korlátozni őket? Azokat soha nem tudod korlátozni, akik igazán gonosz emberek, akik akadályozásokat és zavarásokat okoznak. Mivel a gonosz emberek lényegével rendelkeznek, a nappal vagy az éjszaka bármely szakaszában gonosz tetteket követnek el; amikor csak alkalmuk nyílik rá, gonoszságot követnek el. Rendben van számodra, hogy nem takarítod ki őket a gyülekezetből? Vajon önként abbahagyják majd a gonosz tetteiket? Ők nem emberek; ők ördögök és Sátánok! Hány éve állnak ellen az ördögök és a Sátánok Istennek? Mind a mai napig ellenállnak Istennek. Az antikrisztusok és mindenféle gonosz emberek, akik akadályozzák és megzavarják Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét, valódi ördögök és Sátánok; ők az ellenségek a való életben. Meg tudják vajon változtatni a lényegüket néhány tőled származó szó vagy a szerető szíved miatt? Annyira ostoba

vagy! Azt gondolod, meg tudod menteni az embereket a büntől, csak mert értesz egy kis doktrínát? Meg tudod menteni őket? Ők a pokolra rendeltettek, te pedig azt hiszed, néhány kedves szó meg tudja változtatni őket. Ez ennyire egyszerű? Ha ennyire egyszerű lenne megmenteni az embereket, Istennek nem kellene annyi szót szólnia, illetve nem kellene az ítélet és a fenyítés munkáját végeznie. Vajon szükséges lenne ennyi időt és az Ő szívének oly sok vérét áldoznia arra, hogy megmentse az embereket?

Jelenleg a gyülekezetben a különféle emberek már fel lettek fedve, és a fajtájuk szerint besorolták őket. Mindenkit saját típusa szerint kell besorolni, Isten házában pedig vannak alapelvek és adminisztratív rendeletek, amelyek szabályozzák, hogyan kell bánni a különböző típusú emberekkel és hogyan kell kezelni őket. Isten türelemmel és toleranciával, irgalommal és szerető kedvességgel, valamint igazságos természettel rendelkezik – de ne felejtjük el, hogy Istennek van haragja és fensége is. Egyesek azt mondják: „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és nem akarja, hogy bárki is elkárhozzon.” Ez igaz, de Isten arra vágyik, hogy „minden ember” üdvözljön, nem pedig minden dolog vagy minden ördög. Amikor az emberek elkárhoznak, Isten szomorúságot és bánatot érez. Amikor ördögök kárhoznak el, az az ő jogos végük és megérdemelt büntetésük; Isten nem bántódik miattuk. Ez Isten természete és az emberek kezelésére vonatkozó alapelve. Az emberek mindig ellent akarnak mondani Istennek, azt gondolva, hogy azok az álhívők, gonosz emberek és antikrisztusok szintén emberek. Úgy vélik, hogy akik következetesen akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, szintén emberek; akik státuszért versengenek és független királyságokat alapítanak, szintén emberek; és akik következetesen paráználkodásba bonyolódnak, szintén emberek. Mindezeket az egyéneket, akik az ördögök fajtájából valók, Isten választott népe közé sorolja. Hát nem abszurd? Nem megy ez szembe azzal, amire Isten vágyik? Mivel a dolgokról alkotott nézőpontjuk teljesen ellentmond Isten szavainak és az igazságnak, a különböző negatív alakokról, ördögökről és Sátánokról alkotott véleményük teljesen ellentétes Isten szavaival, nagy mértékben eltér azoktól. Isten soha nem kezelte emberként a Sátánt követő ördögöket. Hogyan jellemzi Isten ezeket az embereket? Az ördög Sátán szolgálja; vadállatok. A hamis vezetők jó szándékukból és zavarodott szeretetükből, valamint saját vágyálmaiktól vezérelve testvérekként bánnak ezekkel az álhívőkkel, ördögökkel és a Sátán szolgáljaival. Ezért nagy szeretetet és kedvességet tanúsítanak irányukban, folyamatosan segítve és támogatva őket. Ennek eredményeként, mivel a hamis vezetők kiterjesztik támogatásukat, segítségüket és vezetésüket ezekre az emberekre, az igazi testvérek, akiket Isten meg akar menteni, súlyosan összezavarodnak; a gyülekezeti élet soha nem tud a helyes útra lépni, a testvérek pedig soha nem tudják normálisan enni és inni Isten szavait, és a gonosz emberek zavarása nélkül közölni az igazságot. Hát nem ez a hamis vezetők „teljesítménye”? Az ő „teljesítményük” igen jelentős: nemcsak nem óvják meg a testvéreket, hanem még jogosulatlan tiszteletet és oltalmat is nyújtanak ezeknek a gonosz embereknek és antikrisztusoknak. Ez vajon nem a gyülekezet munkájának az

akadályozása? Annak természete, hogy a hamis vezetők ezt teszik, az akadályozás, mégis azt gondolják, hogy fenntartják a gyülekezet munkáját, valamint segítik és támogatják Isten választott népét. Isten hogyan tekint a hamis vezetők ilyen cselekedeteire? Isten megveti őket, különösen megveti őket! A hamis vezetők nem végeznek tényleges munkát, hanem a gonosz emberek védelmére összpontosítanak, a Sátán szolgáiként tevékenykednek. Ez ahhoz vezet, hogy Isten választott népe – azok, akik szeretik az igazságot – képtelen a gyülekezet támogatásában és táplálékában részesülni, annak ellenére, hogy gyülekezeti életet élnek, és végezni akarják a kötelességüket, mégsem vehetik garantálni a biztonságukat. A hamis vezetők teljesen megfélemeznek ezekről a dolgokról, és azt gondolják: „Én mindenkivel egyenlően bánok, akkor miért panaszkodtok? Mégis mit kell tennem, hogy eleget tegyek nektek? Ez jelenti az emberekkel való tisztességes bánásmódot. Egyszerűen csak válogatósak vagytok és nehéz a kedvetekben járni! Különböző is, én Istennek tartozom elszámolással; mindent Isten előtt teszek!” Hát nem érzéketlenek a józan észre, hogy képesek ilyen szónoklatot ontani magukból? Hát nem a végletekig ostobák? Valóban érzéketlenek a józan észre és a végletekig ostobák. Isten háza mindennap arról beszél, Isten hogyan menti meg az emberiséget, a hamis vezetők azonban soha nem értik meg Isten szavait. Úgy gondolják, hogy mindegy, kiről van szó, mindegy, milyen az illető lényege, mindegy, mennyire gonosz dolgokat tett, és mindegy, mennyire rosszindulatú az emberi mivolta, Isten szavainak útmutatása mellett és az emberek szerető támogatásának segítségével végül majd megtér és visszafordul. Hát nem teljesen téves ez a nézőpont? (De igen.) Isten szavainak súlyosan megtévesztő felfogása mellett a hamis vezetők úgy tesznek, mintha értenék Isten szándékait, és egyoldalúan gondolkodva, valamint saját önző vágyaik alapján működve kedvességet és szeretetet tanúsítanak a gonosz emberek és az antikrisztusok iránt. És mi az eredmény? Végül a gonosz embereket és az antikrisztusokat védelmezik, a tettestársaikká válnak, lehetőségeket és táptalajt biztosítva számukra, hogy akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját és a gyülekezeti életet. Mindeközben a testvéreket, akiknek valóban szükségük van oltalomra, a hamis vezetők mellőzik, és soha nem kérdezik meg tőlük: „Hogy érzitek magatokat attól, hogy a gyülekezetben vannak ezek a gonosz emberek és antikrisztusok, valamint azok, akik negativitást árasztanak és elképzeléseket terjesztenek? Egyetértetek azzal, hogy bent tartjuk őket a gyülekezetben? Hajlandóak vagytok velük együtt végezni a kötelességeiteket és élni a gyülekezeti életet?” Soha nem kérdezik meg, hogy a testvérek hogyan érzik magukat ezek bármelyikével kapcsolatban. Mit gondoltok – hát nem meglehetősen undorítóak az ilyen vezetők és dolgozók? A vezetők és dolgozók szerepében tetszelegve és ilyen címeket viselve tevékenykednek, de valójában a Sátán és a Sátán szolgái védelmének a munkáját végzik. Ez igazán szomorú! Ha azt mondjátok, hogy az ilyen vezetők és dolgozók gyenge képességűek és nem végeznek tényleges munkát, talán szkeptikusak lesznek. Megbántva érzik majd magukat, azt gondolva, hogy mindennap elfoglaltak és nem tétlenkednek, hogyan lehetséges akkor,

hogy nem végeznek tényleges munkát? Megnyilvánulásaik alapján azonban, mivel mindkét embercsoportot fontosnak érzik és úgy gondolják, mindkettővel egyformán kell bánni, a méltányos bánásmódot ürügyként használják arra, hogy lehetővé tegyék a gonosz emberek és azok uralmát a gyülekezetben, akik akadályozást és zavarást okoznak, valamint hagyják, hogy a különféle gonosz cselekedetek fennmaradjanak a gyülekezetben – mik is ezek a vezetők és dolgozók? Megnyilvánulásaik, munkamódszerük és a munkára vonatkozó alapelveik, valamint a munkavégzést illető indítékaik alapján ők félreérthetetlenül hamis vezetők és zavaros fejű bolondok. Vajon pontos, ha ezt mondjuk? (Igen.)

A társadalomban, függetlenül attól, hogy az emberek melyik csoportjáról vagy osztályáról van szó, nem tesznek különbséget gonosz és jó emberek között, azt pedig még kevésbé vitatják meg, hogy a Sátán miként rontja meg az embereket, vagy mi a lényege a romlott emberiségnek; még csak különbséget sem tesznek jó és gonosz között. Isten házában azonban minden Isten szavain alapul; az igazság soha nem változik, Isten szavai pedig mindent megvalósítanak. A gyülekezetben Isten szavai feltárnak mindenféle embert, és természetesen mindegyiket a maga fajtája szerint sorolják be. Mindenféle embernek az emberi mivolta, a törekvései és a lényege alapján kell a legjobb hasznát venni. Ez az emberek rang szerinti osztályozása? Ez nem az emberek rang szerinti osztályozása, hanem a kategorizálásuk. Minden embert a maga fajtája szerint kell besorolni – oda kell helyezni őket, ahová tartoznak. A vegyítésük nem elfogadható; a vegyítés ideiglenes, és meghatározott időre szól. Amikor például a konkoly és a búza összekeveredik, ha a konkoly kihúzása hatással van a búzára és a búza pusztulását okozhatja, akkor a konkolyt még nem szabad kihúzni. De az, hogy nem húzzák ki, nem jelenti azt, hogy nincs kategorizálva – mikor kell tehát kihúzni? A megfelelő időben; Isten előkészíti majd az időt. Most annak van itt az ideje, hogy mindenki a maga fajtája szerint legyen osztályozva; mindenféle embert kategorizálni kell. Ez szükségszerű. Miért kell elvégezni ezt a munkát? Elméleti szempontból, ott van Isten szavainak alapja; a tényleges helyzet szempontjából pedig szükséges ezt megtenni – gyakorlati értéke van, és elengedhetetlen a megtétele. Amikor a konkoly kihúzása nem befolyásolja a búzát, a konkolyt ki kell húzni és el kell választani a búzától. Ha az álhívőkkel és a gonosz emberekkel – azokkal, akik a konkolyt jelentik – testvérekként bánnak, az túlságosan igazságtalan mindazokkal a testvérekkel szemben, akik őszintén áldozatot hoznak Istenért. Egyrészt, ezeket az embereket gyakran megzavarják, befolyásolják és bántják majd azok a gonosz emberek, akik akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját. Másrészt, néhány csekély érettségű ember nem érti az igazságot és korlátozottá, negatívvá és gyengévé válik, vagy akár meg is botlik, amikor akadályozó és zavaró gonosz emberekkel kerül kapcsolatba. Ezenkívül mindaz, amit azok tesznek, akik akadályoznak és zavarnak, valamint minden általuk kimondott szó káoszt, rendetlenséget és rendbontó helyzeteket idéz elő. A legéletszerűbb helyzet az, hogy amikor kötelességet vagy valamilyen munkát végeznek, meggondolatlanul

gaztetteket követnek el és nem követik az alapelveket, ami az emberi erőforrások, anyagi és a pénzügyi források jelentős pazarlásához vezet, anélkül, hogy bármilyen eredményt elérnének. Végül mi történik? Amikor elbocsátják őket, mindenkinek fizetnie kell az ő gonosz tetteikért. A munkát újra el kell végezni, és a munkaerő, az anyagi erőforrások, az idő, valamint az a legértékesebb energia, amit az illetők elbocsátása előtt mindenki feláldozott, veszendőbe megy és nem pótolható azok meggondolatlan gaztettei miatt. Túlságosan nagy az a negatív hatás, amelyet erre a munkára gyakoroltak! Senki sem tudja viselni ezt a felelősséget. Még ha később jól el is végzik a munkát, a korábbi veszteségeket senki sem tudja ellensúlyozni. Egyesek azt mondják, hogy legyenek pénzfizetésre kötelezve; ezt is meg kellene tenni, de lehet-e pénzért időt venni? Pénzért megvehető-e a testvérek ideje és energiája, vagy az általuk meghozott őszinte áldozat? Nem, nem vehető meg – ezek megfizethetetlenek! Nem számít, hány ember okoz akadályozásokat és zavarásokat a gyülekezetben, a következmények felmérhetetlenek. Kihat majd számos testvér életbe való belépésére. A veszteség jelentős, és nem lehet ellensúlyozni. Ellensúlyozható-e a testvérek életében bekövetkezett veszteség? Ki fogja megfizetni ezt a veszteséget? Ezeket a gonosz embereket tehát ki kell tisztítani. Ők nem abból a fajtából valók, mint azok a testvérek, akik az igazságra törekszenek. Ők az ördögök és a Sátán seregéhez tartoznak, és azért jönnek Isten házába, hogy zavarást okozzanak és pusztítsanak. Ha ezeket a gonosz embereket nem takarítják ki a gyülekezetből, akkor soha nem biztosítható a gyülekezet munkája és a gyülekezeti élet rendje. Függetlenül attól, hogy egy bizonyos csoport hány emberből áll, amíg van közöttük egy olyan ember, aki akadályoz és zavar – valaki, aki meggondolatlanul gaztetteket követ el, soha nem az alapelvek szerint kezeli a dolgokat, soha nem fogadja el a pozitív dolgokat vagy az igazságot, senkire sem hallgat, szándékos önkényességgel cselekszik, függetlenül attól, hogy van-e bármilyen státusza vagy hatalma, és lényegében egy élő Sátán – mindaddig, amíg az ilyen személy a gyülekezetben marad, előbb-utóbb nagy zavarást és pusztítást fog okozni a gyülekezet munkájában. Amikor eljön a napja, hogy kitakarítsák és foglalkozzanak vele, hány embernek kell majd feltakarítania az általa okozott káros következményeket és rendzavaró helyzeteket! Ezért ezeknek a gonosz embereknek és antikrisztusoknak a kitakarítása és kiűzése olyan fontos feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak vállalniuk kell, és nem szabad félvállról venniük. A hamis vezetők azonban kedvességet és szeretetet tanúsítanak azok iránt, akiket ki kellene takarítani vagy ki kellene űzni, szemet hunynak a gonosz tetteik felett, elviselik és testvérekként befogadják őket, sőt azokat, akik hasznosak számukra, tehetséges embereknek tekintik, fejlesztik és használják őket. Mindegy, milyen rossz dolgokat tesznek, a hamis vezetők találnak ürügyet arra, hogy felmentsék őket, sőt még szeretetteljes segítséget és támogatást is nyújtanak nekik. Valamilyen szinten ez nem szándékos akadályozás? (De igen.) A hamis vezetők saját elgondolásaik, valamint saját kedvességük és lelkesedésük szerint cselekszenek, végül nagy bajt okozva ezzel a gyülekezetnek és Isten választott

népének! Ha ezek a gonosz emberek vannak hatalmon, a katasztrófák és a következmények, amelyeket a gyülekezetre hoznak, felbecsülhetetlenek.

Isten házában jelenleg van egy olyan előírás, hogy bárki követ is el gáztetteket, amennyiben ez veszteséget okoz Isten házában, kompenzálnia kell azt. Ha a veszteség túl nagy és a következmények súlyosak, megoldható-e a probléma pusztán pénzbeli kártérítéssel? Bizonyos veszteségek semmilyen összegű pénzbeli kártérítéssel sem tehetők jóvá; jóvátehetetlenek és pótolhatatlanok. Most minden egyes nap nagyon értékes és döntő fontosságú. Ha egyszer eltelt egy nap, vissza lehet-e nyerni azt az időt? Ez szintén pótolhatatlan. Miért mondjuk, hogy bizonyos dolgok elmulasztása életre szóló megbánással jár? Pontosan azért, mert az időt nem lehet visszanyerni. Hogy mit értek ez alatt? Legjobb megelőzni a problémákat, mielőtt azok bekövetkeznének, ahelyett, hogy pénzt költenénk a megoldásukra, miután bekövetkeztek; ez a problémák megoldásának legjobb módja. Az „istálló ajtajának bezárása a ló szökése után” a végső megoldás. Legjobb megelőző munkát végezni, mielőtt a dolgok bekövetkeznének. Ez azt jelenti, hogy mielőtt bármilyen akadályozás vagy zavarás bekövetkezne, a vezetőknek és a dolgozóknak világos felismeréssel és alapos megértéssel kell rendelkezniük a gyülekezetben lévő különféle típusú emberekről, továbbá gondosan meg kell figyelniük és azonnal fel kell fogniuk a különböző típusú emberek állapotát, beállítottságát és törekvéseit, valamint a köteleességvégzés közbeni hozzáállásukat és nézőpontjaikat, hogy biztosítsák az összes testvér számára a normális gyülekezeti életet, valamint a köteleességeik elvégzéséhez szükséges környezetet. A gyülekezet munkája így rendezett módon haladhat előre. Ezek a vezetők és a dolgozók felelősségei. Természetesen a hamis vezetők nem alkalmasak erre a munkára; ők zavaros fejű bolondok és hasznavehetetlen emberek. Most van egy okos ötletük: „Aki nem követi az alapelveket és elrontja a munkát, az pénzbírságot kap! Ha egy antikrisztus valami rosszat tesz, akkor pénzbírságot kap!” Úgy gondolják, hogy a bírságok kiszabása a legjobb megoldás és a legjobb gyakorlati alapelv. Ha minden problémát meg lehetne oldani bírságok kiszabásával, akkor mi értelme lenne az igazságra való törekvésnek? Miért nevezik hamisnak a hamis vezetőt? Azért, mert nem érti az igazságot, és az előírások követését az igazság gyakorlásának tekinti, valamint az általa megértett szavakat és doktrínákat az igazságnak véli, amikor pedig történik valami, egyáltalán nem tudja megtalálni a helyes alapelveket vagy irányt, és nem tudja a problémákat a gyökereknél megoldani. Nem érti Isten szavait, és egyáltalán nem tudja felfogni, hogy mire gondol Isten, de mégis dolgozni akar, és vezető vagy dolgozó akar lenni – micsoda ostobaság! Ebben a tekintetben mi a hamis vezető legfőbb megnyilvánulása? Nem képes átlátni azoknak a különféle típusú embereknek a lényegét, akik akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, nem tudja kategorizálni őket, és biztosan nem tud az alapelvek szerint bánni velük és azok szerint kezelni őket. A hamis vezető fejében mindez zavaros összevisszaság. Lelkesedése, valamint saját elképzelései és képzelődései alapján találgatja Isten szavait és azt, hogy Ő vajon mit ért alattuk. Ugyanakkor ráerőlteti Istenre saját kedvességét, lelkesedését,

valamint személyes képzelődéseit és elképzeléseit, mivel úgy véli, hogy ezek a dolgok megfelelnek az igazságnak, megfelelnek Isten szándékainak, és képviselhetik azt, amit Isten kíván. Így ezekre a dolgokra támaszkodva munkálkodik és vezeti Isten választott népét. Ez a hamis vezető fő megnyilvánulása. Itt befejezzük a hamis vezetők második megnyilvánulásáról szóló beszélgetésünket.

III. A hamis vezetők nem leplezik le és nem állítják meg a gonosz embereket

A következőkben a hamis vezetők harmadik megnyilvánulásáról fogunk beszélgetni, ami az, hogy nem vesznek tudomást és nem érdeklődnek azokról az emberekről, akik akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját – még akkor sem figyelnek oda, amikor felfedezik, hogy gonosz emberek és antikrisztusok zavarják meg a gyülekezet munkáját. Ez súlyosabb természetű, mint az első két megnyilvánulás. Miért mondják, hogy súlyosabb? Az első két megnyilvánulás a hamis vezetők képességét érinti, ez a megnyilvánulás azonban a hamis vezetők emberi mivoltával kapcsolatos. Egyes hamis vezetők képessége olyannyira gyenge, hogy nem tudják átlátni a gyülekezeti munka akadályozásának és megzavarásának természetét. Néhány hamis vezető, bár fel tudja ismerni a gyülekezet munkáját akadályozó és megzavaró problémákat, sajnos nem érti az igazságot, és nem tudja kezelni és megoldani ezeket a problémákat. Mindig a saját elgondolásaik és lelkesedésük szerint cselekednek, azt csinálják, amit szeretnek, szívükben ezt gondolva: „Amíg a gyülekezet munkáját végzem, ez rendben van; ami pedig azokat illeti, akik akadályoznak és megzavarnak, az az ő személyes ügyük, és semmi közöm hozzá.” Olyan hamis vezetők is vannak, akiknek van némi képességük és tudnak egy kevés munkát végezni, és akik valamelyest ismerik mindenféle ember kezelésének alapelveit. Azonban félnek attól, hogy megsértik az embereket, ezért amikor felfedezik, hogy gonosz emberek és antikrisztusok akadályozásokat és zavarásokat okoznak, nem merik leleplezni, megállítani vagy korlátozni őket. Sátáni filozófiák szerint élnek és szemet hunynak olyan dolgok felett, amelyekről úgy érzik, semmi közük hozzájuk. Egyáltalán nem törődnek azzal, hogy milyenek a gyülekezet munkájának eredményei, vagy hogy mennyire érintett Isten választott népének az életbe való belépése; úgy gondolják, hogy az ilyen dolgokhoz semmi közük. Így egy ilyen hamis vezető hivatali ideje alatt a gyülekezeti élet normális rendje nincs fenntartva, és Isten választott népének kötelességeit és életbe való belépését sem óvják meg. Milyen természetű ez a probléma? Nem arról van szó, hogy ezek a hamis vezetők azért nem tudnak munkát végezni, mert gyenge a képességük; hanem arról, hogy azért nem végeznek valódi munkát, mert az emberi mivoltuk gyenge, továbbá nincs lelkiismeretük és józan eszük. Milyen értelemben hamisak a hamis vezetők? Hiányzik belőlük az emberi mivolt lelkiismerete és józan esze; ezért az idő alatt, amíg vezetőként dolgoznak, egyáltalán nem oldódik meg a gyülekezet munkáját akadályozó és megzavaró gonosz emberek és antikrisztusok problémája. Néhány testvér nagymértékben károsul, és a

gyülekezet munkája is óriási veszteségeket szenved. Amikor az efféle hamis vezető észrevesz egy problémát, amikor azt látja, hogy egy gonosz ember vagy egy antikrisztus akadályozást vagy zavarást okoz, tudja, mi a felelőssége, mit kellene tennie és hogyan kellene tennie, mégsem tesz semmit, sőt, játssza a hülyét, teljesen figyelmen kívül hagyja az ügyet és nem jelenti a feletteseinek. Úgy tesz, mintha nem tudna és nem látna semmit, és hagyja, hogy a gonosz emberek és antikrisztusok akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját. Vajon nincs probléma az emberi mivoltával? Vajon nem ugyanabba a táborba tartozik, mint a gonosz emberek és az antikrisztusok? Vezetőként milyen alapelveket alkalmaz? „Én nem okozok akadályozásokat vagy zavarásokat, de semmi olyat nem fogok tenni, ami sértő, vagy ami mások méltóságát sérti. Jellemez csak hamis vezetőként, akkor sem fogok semmi olyat tenni, ami sértő. Kiutat kell hagynom magamnak.” Miféle logika ez? Ez a Sátán logikája. És miféle beállítottság ez? Hát nem nagyon sunyi és csalárd? Az ilyen ember a legkevésbé sem őszinte Isten megbízatásának kezelésében; a kötelességvégtetésében mindig rafinált és minden hájjal megkent, megannyi mocskos számítással, mindenben csak önmagára gondolva. A legkevésbé sem gondol a gyülekezet munkájára, és egyáltalán nincs sem lelkiismerete, sem józan esze. Alapvetően méltatlan arra, hogy gyülekezetvezetőként szolgáljon. Az ilyen emberek a legcsekélyebb terhet sem viselik a gyülekezet munkája vagy Isten választott népének életbe való belépése vonatkozásában. Csakis a saját érdekeikkel és élvezetükkel törődnek; kizárólag a státuszból származó előnyök kiélvezésére összpontosítanak, anélkül, hogy valamennyire is törődnének azzal, hogy Isten választott népe milyen állapotban van. Hát nem a legönzőbb és legmegvetendőbb az ilyen ember? Még ha rá is jön, hogy gonosz emberek és antikrisztusok zavarják meg a gyülekezet munkáját, nem figyel oda erre, mintha ezeknek a dolgoknak semmi közük nem lenne hozzá. Ez olyan, mint amikor a pásztor látja, hogy a farkas felfalja a juhokat, de nem tesz semmit, csak a saját életének megőrzésével törődik. Az ilyen ember nem alkalmas arra, hogy pásztor legyen. Minden, amit az ilyen típusú hamis vezető tesz, az a saját hírnevének, státuszának, hatalmának és az általa jelenleg élvezett különféle előnyök megóvásának a maximalizálása. Nincs teher a szívében Isten megbízatása, a gyülekezet munkája vagy Isten választott népének életbe való belépése vonatkozásában, amelyek az ő kötelességei és felelősségei; ezeket soha nem veszi figyelembe. Azt gondolja: „Miért kell egy vezetőnek elvégeznie ezeket a feladatokat? Ezeknek a feladatoknak az el nem végzése miért vezet metszéshez, elítéléshez és a testvérek általi elutasításhoz?” Nem érti, és teljesen közömbös. Függetlenül attól, hogy az ilyen ember mennyire tűnik jó magaviseletűnek vagy mennyire szabálykövető, szűkszavú, illetve mennyire szorgalmas és hozzáértő, az Én szememben az a tény, hogy alapelvek nélkül cselekszik és nem vállal felelősséget a gyülekezet munkájáért, rákényszerít Engem, hogy új megvilágításban lássam őt. Végül így határoztam meg ezt a fajta embert: talán nem követ el nagy hibákat, de nagyon sunyi és csalárd; egyáltalán nem vállal semmiféle felelősséget, és egyáltalán nem támogatja a gyülekezet munkáját

– nincs emberi mivolta. Úgy érzem, hogy olyan, mint valamilyen állat – a ravaszságát tekintve kicsit olyan, mint a róka. Az emberek azt mondják, hogy a rókák ravaszak, de valójában ezek az emberek még a rókáknál is ravaszabbak. Kívülről úgy tűnik, nem tettek semmi rosszat, valójában azonban minden, amit mondanak és tesznek, a saját hírnevükért, nyereségükért és státuszukért van. Minden, amit tesznek, azért van, hogy élvezzék a státuszukból származó előnyöket, és egyáltalán nem veszik figyelembe Isten szándékait. Egy kicsit sem oldják meg a gyülekezet munkájában felmerülő problémákat, és nem foglalkoznak az Isten választott népének életbe való belépésével kapcsolatos tényleges kérdésekkel sem. Ezek a hamis vezetők semmilyen munkát nem végeznek annak érdekében, hogy Isten választott népét az igazságvalóságba vezessék. Pontosan mi is a célja mindannak, amit tesznek? Nem egyszerűen csak az, hogy az emberek kedvében járjanak és elérjék, hogy mások nagyra becsüljék őket? Igyekeznek elérni, hogy mindenki jó véleménnyel legyen róluk, anélkül, hogy bárkit is megsértenének, így élvezve a hírnevüket és a státuszuk előnyeit. Ami a leginkább gyűlöletet kelt velük kapcsolatban, az az, hogy egyetlen tettük sem hoz semmiféle hasznot Isten választott népének életbe való belépése számára; ehelyett félrevezetik az embereket, és ezzel elérik, hogy mások csodálják és bálványozzák őket. Vajon ezek az emberek nem sunyibbak és csalárdabbak még a rókáknál is? Ők tankönyvbe illő, valódi hamis vezetők. Vezetői státusszal rendelkeznek és ezt a címet viselik, de semmilyen tényleges munkát nem végeznek, csupán néhány látható, felszínes általános ügyet intéznek, vagy kelletlenül elvégeznek egy keveset a Fennvaló által külön rájuk bízott munkából. Ha nincs külön megbízás a Fennvalótól, akkor a gyülekezet semmilyen alapvető munkáját nem végzik el. A gyülekezet munkájának és a gyülekezeti élet rendjének fenntartásával kapcsolatos dolgokat illetően félnek attól, hogy megsértik az embereket, és nem merik fenntartani az alapelveket. Semmit sem oldanak meg a gyülekezeti munka során felgyülemlett problémákból, sőt amikor látják, hogy Isten házának vagyonát antikrisztusok és gonosz emberek herdálják el, még akkor sem tesznek semmit, hogy ezt megállítsák vagy korlátozzák. A szívükben világosan tudják, hogy ezek az emberek gonoszságot művelnek és ártanak Isten háza érdekeinek, mégis játsszák a hülyét, egy szót sem szólnak. Ezek a sunyi és csalárd emberek. Hát nem ravaszabbak ezek az emberek, mint a rókák? Kívülről mindenkiel barátságosak, és nem tesznek olyasmiket, ami bárkinek is ártana, de késleltetik Isten választott népe életbe való belépésének fő ügyét, a gyülekezet munkáját, valamint az evangélium terjesztésének munkáját. Vajon méltóak az ilyen emberek arra, hogy vezetők és dolgozók legyenek? Nem a Sátán szolgálói ők? Nem ők azok, akik akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját? Bár látszólag nem követtek el nyilvánvaló gonoszságot, annak következményei, hogy így dolgoznak, még súlyosabbak, mint a gonoszság elkövetésének. Gátolják Isten akaratának végrehajtását, ellenállnak Istennek, valamint akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját. Ártanak Isten választott népének, sőt Isten választott népének üdvösségre való reményét is elpusztíthatják. Mondd meg Nekem, ez nem gonoszság

elkövetése? Ez pontosan az, amit az embereknek megfelelni vágyó tesz, aki egyáltalán nem tartja fenn az alapelveket. Azok az emberek, akik nem értik az igazságot, nem tudják teljes mértékben érzékelni a hamis vezetők ily módon végzett munkájának szörnyű következményeit, és felfogni sem tudják, hogy mik a szándékaik, az indítékaik és a céljaik. Soha nem fogod kifürkészni, hogy a szívében valójában mit akarnak tenni – az ilyen emberek túlságosan sunyik! Képletesen szólva sunyi rókák; pontosan kifejezve pedig élő ördögök, élő ördögök az emberek között!

Amikor arról van szó, hogy miként kellene jellemezni ezeket a hamis vezetőket, a beállítottság-lényegük alapján nem lehet őket önkényesen a gonosz emberek, antikrisztusok, képmutatók és hasonló kategóriába sorolni. Azonban abból ítélve, amit kinyilvánítanak, például az emberi mivoltuk megnyilvánulásaiból, valamint a gyülekezet munkájához való hozzáállásukból, továbbá abból, hogy nem foglalkoznak az általuk felfedezett problémákkal, ők a hamis vezetők legelfajzottabb fajtája. A különféle megnyilvánulásaikból ítélve, noha nem kezdeményezik klikkek alakítását, illetve nem hozzák létre saját független királyságaikat, és ritkán tesznek bizonyosságot önmagukról, és bár jól ki tudnak jönni a testvérekkel, elviselik a nehézségeket, árat fizetnek, tartózkodnak a felajánlások ellopásától, sőt, szigorúan türtőztetik is magukat attól, hogy különleges kiváltságokat keressenek, mindazonáltal, amikor szembesülnek a gyülekezet munkáját akadályozó és megzavaró különféle emberekkel, eseményekkel és dolgokkal, illetve mindenféle olyan emberrel, akik eltékozzák a felajánlásokat és megkárosítják Isten házának tulajdonát, nem állítják meg és nem kezelik őket, nem mondanak semmit, illetve nem végeznek semmilyen munkát. Az ilyen emberek rémisztőek! Ők a hamis vezetők legmegvetendőbb típusa; menthetetlenek! Miért mondom, hogy menthetetlenek? Nem arról van szó, hogy gyenge a képességük, vagy hogy nem tudják felfogni Isten szavait – rendelkeznek bizonyos felfogóképességgel és munkaképességgel, de amikor felfedezik, hogy valaki akadályozza és megzavarja a gyülekezet munkáját, nem kezelik és nem oldják meg azt. Csak akkor végeznek el kelletlenül egy keveset ebből a munkából, amikor felettes vezetőik szigorú felügyeletével és gyakori kérdezősködésével szembesülnek, illetve amikor már megmetszették őket. Mindegy, hogy elvégzik-e ezt a munkát vagy sem, illetve hogyan végzik el, számukra önmaguk megóvása az elsődleges. Egyáltalán nem tesznek eleget a vezetők és a dolgozók felelősségeinek. Önmaguk megóvásán és a saját érdekeik fenntartásán kívül semmilyen lényeges munkát nem látnak el, és csupán egy kevés felületes munkát végeznek, amit muszáj megtenniük. Önmaguk megóvásán kívül semmi mással nem törődnek. Hát nem sunyibbak és fufangosabbak a rókánál? Egyesek azt mondják: „A róka ösztöne, hogy kis állatokat egyen, akkor vajon önmaguk megóvása nem szintén ösztön a hamis vezetőknél is?” Vajon ez egy ösztön? Ez az ő természetük! Ezek a hamis vezetők megóvják a saját státuszukat, hírnevüket és tekintélyüket, ápolják az emberekkel való kapcsolataikat, és elkerülik, hogy bárkit is megsértsenek, annak árán is, hogy ezzel ártanak Isten háza érdekeinek és kárt tesznek a gyülekezet munkájában.

Még a személyzet elbocsátását vagy eligazítását sem intézik személyesen, hanem másokat bízna meg, hogy végezzék el helyettük. Úgy gondolják: „Ha az illető bosszút akar állni, nem engem fog keresni. Először önmagamra kell megóvnom minden helyzetben, amellyel szembesülök.” Ezek az emberek túlságosan is sunyik! Vezetőként még ezt a felelősséget sem tudod felvállalni, méltó vagy-e hát arra, hogy vezető legyél? Csak egy haszontalan gyáva vagy! E csipetnyi bátorság nélkül még mindig Isten hívője vagy? Azok az emberek, akik trükkökhöz folyamodnak, hogy kötelességeik végzése során kibújjanak a felelősségeik alól, vajon Isten követői? Isten nem akar ilyen embereket. Ezek a hamis vezetők olyan sunyik és fufangosak, mint a rókák. Amikor látnak valakit, aki akadályozást vagy zavarást okoz, nem kezelik és nem is oldják meg azt – egyszerűen nem végeznek tényleges munkát. Mindegy, hogyan leplezik le és metszik meg őket, nem cselekszenek. Mivel nem teszel eleget a vezetők és dolgozók kötelességeinek, miért töltöd be ezt a pozíciót? Azért, hogy a dekoráció része lehess? Azért, hogy a státusz előnyeit élvezhesd? Nem vagy rá alkalmas! Nem végzel tényleges munkát, mégis azt akarod, hogy a testvérek tiszteljenek és bálványozzanak téged – ez vajon nem egy ördög gondolkodásmódja? Ez annyira szégyentelen! Egyesek azt mondják, hogy egyáltalán nem akarnak vezetők lenni. Akkor miért tartod fenn a hírnevedet és a státuszodat? Mi a célod az emberek félrevezetésével? Ha nem akarsz vezető lenni, akkor kezdeményezheted a lemondásodat. Miért nem mondasz le? Miért töltöd be ezt a pozíciót, és miért nem lépsz vissza? Ha nem akarsz lemondani, akkor kötelességtudóan el kell végezned valamennyi tényleges munkát. Nincs más választás – ez a te felelősséged. Ha nem tudsz tényleges munkát végezni, akkor a legjobb lenne, ha vállalnád a felelősséget és lemondanál; nem szabad késleltetned a gyülekezet munkáját vagy ártanod Isten választott népének. Ha még ennyi lelkiismereted és józan eszed sincs, akkor van-e még emberi mivoltod? Méltatlan vagy arra, hogy embernek nevezzenek! Függetlenül attól, hogy lehetnek-e vezetők vagy dolgozók, azok, akik hisznek Istenben, csak akkor érdemlik meg, hogy embernek nevezzék őket, ha legalább egy kis lelkiismerettel és józan ésszel rendelkeznek.

Ahhoz, hogy valaki vezető vagy dolgozó legyen, bizonyos szintű képességgel kell rendelkeznie. Az ember képessége határozza meg a munkaképességét, valamint azt, hogy milyen mértékben fogja fel az igazságalapelveket. Ha a képességed valamelyest hiányos és nem elég mély a megértésed az igazságról, viszont képes vagy gyakorolni annyit, amennyit meg tudsz érteni, valamint gyakorlatba tudod ültetni azt, amit megértesz, a szívedben pedig tiszta és becsületes vagy, és nem mesterkedsz semmiben a saját érdekedben, illetve nem törekszel hírnévre, nyereségre és státuszra, továbbá el tudod fogadni Isten átvizsgálását, akkor igaz ember vagy. A hamis vezetők azonban nem rendelkeznek ezekkel a tulajdonságokkal. Nem nyugtalankodnak a gyülekezetben felmerülő akadályozások és zavarások különféle problémái miatt; még ha észre is veszik ezeket a problémákat, nem törődnek velük. Ha megkérdezik tőlük, hogy tudatában vannak-e a helyzetnek, azt mondják: „Úgy gondolom, tudok róla egy keveset, de nem

mindent.” Közvetlenül az orrod előtt történt – miért mondd, hogy nem tudsz róla? Nem próbálsz rászédni az embereket? Mivel tudsz róla, gondolkodtál-e már azon, hogyan kezeld? Végeztél-e bármilyen munkát? Próbáltál-e valamilyen megoldással előállni? Így felelnek: „Annak az embernek jobb a képessége, mint az enyém, továbbá választékosan fejezi ki magát és jól beszél; nem merek közbelépni. Mi van akkor, ha olyasmivel foglalkozom, ami valójában nem is probléma, és megsértem őt? Később ez megnehezítené a munkámat!” Mivel nem mersz, hasznavehetetlen gyáva vagy, valamint elhanyagolod a felelősségeidet, és méltatlan vagy arra, hogy vezető legyél! Amikor ilyen helyzettel szembesülsz, tudod, hogyan kezeld? Azt mondják: „Még ha tudom is, hogyan kell kezelni, mégsem merem. Nem ezért van a Fennvaló? És ott van a döntéshozó csoport is. Hogy lehetnék én az, akire ez a feladat hárul?” Mivel láttad és tudsz róla, neked kellene kezelni ezt a helyzetet. Ha az érettséged túl alacsony és nem tudsz foglalkozni ezzel a kérdéssel, akkor szóltál a feletteseidnek a problémáról? Jelentetted? Megtetted azt, ami a te felelősségeid és a rád háruló munka hatáskörébe tartozik? Egyáltalán eleget tettél bármennyinek is a kötelességeid közül? Egyáltalán nem! A szívükben nagyon is jól tudják: „Tudtam erről a problémáról, mégsem cselekedtem. Bűnösnek érzem magam. Jelentenem kellett volna ezt a dolgot, de nem tettem. Hiszen mások sem tették meg – mi közöm nekem ehhez?” Vajon mások is vezetők? Hogy mások megteszik-e vagy sem, az az ő dolguk – te miért nem tetted meg? Ha mások nem teszik meg, vajon az azt jelenti, hogy neked sem kell megtenned? Ez az igazság? Még ha mások meg is tették volna, az helyettesíthetné-e azt, hogy te csináld? Amit te teszel, az a te dolgod. Eleget tettél a felelősségeidnek és kötelezettségeidnek? Ha nem, akkor elhanyagolod a felelősségeidet, alkalmatlan arra, hogy vezető legyél, és felelősséget kell vállalnod és le kell mondanod. Nem értékeled azt, ahogyan felemeltek; méltatlan vagy a testvérek bizalmára, méltatlan Isten házának bizalmára, és még inkább méltatlan vagy arra, hogy Isten felmagasztaljon. Szívtelen nyomorult vagy. A hamis vezetők harmadik típusánál a jellemmel van probléma. Függetlenül attól, hogy milyenek a személyes törekvéseik és milyen az életbe való belépésük, pusztán abból a tényből ítélve, hogy a hivatali idejük alatt nem végeznek tényleges munkát, nem hozzák helyre a gyülekezetnek okozott veszteségeket, és biztosan nem képesek azonnal megállítani vagy kezelni a gonosz emberek gonosz cselekedeteit, az ilyen embereknek nem csupán a gyenge képességgel van problémájuk és azzal, hogy nem végeznek tényleges munkát, hanem ami a legfontosabb, nincs emberi mivoltuk. A lelkiismeretük teljesen rothadt, és semmi józan ész nem szorult beléjük. Hétköznapi nyelven szólva: erkölcsileg csődbe mentek; a végletekig önzők és megvetendők, és nem megbízhatók. Az általunk boncolgatott e három típusú ember közül ennek a típusnak a legrosszabb az emberi mivolta. Az első két típusú ember gyenge képességgel rendelkezik, nem tud dolgozni, továbbá nem felel meg Isten házának az emberek fejlesztésére és előléptetésére vonatkozó alapelveinek és normáinak, így ők nem fejleszthetők vagy használhatók. A képességük rendkívül gyenge, vakok és érzéketlenek, gyakorlatilag halott emberek – nem

érdemes leleplezni vagy boncolgatni őket. A harmadik típusú ember a legaljasabb. Emberi mivoltukat tekintve rendkívül megvetendőek, és ezt a típust sunyinak és furfangosnak jellemezzük. Ezek az emberek még a rókáknál is sunyibbak. Semmilyen tényleges munkát nem végeznek, mégis bőven van kifogásuk, és tökéletesen nyugodtnak érzik magukat. Függetlenül attól, hogy a gonosz emberek és az antikrisztusok miként zavarják meg a gyülekezet munkáját, nem szoronganak és nem aggódnak emiatt, és továbbra is vezetők akarnak maradni. Miért ennyire hatalomfüggők? Ezek a vezetők azt mondják: „Az ember felfelé törekszik, a víz lefelé folyik. Mindenki szereti a hatalmat!” Semmilyen tényleges munkát nem akarnak végezni, de továbbra is ragaszkodni kívánnak a pozíciójukhoz, és élvezni a státuszuk előnyeit. Miféle nyomorult az ilyen? Tisztán a Sátán fajtája, semmiképpen sem jó.

Ma három pontot közöltünk a vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségéről. A tizenkettedik felelősségben boncolgatott hamis vezetők alapvetően ugyanazok, mint az általunk korábban leleplezett hamis vezetők. Bár három pontot boncolgattunk, ezek főként két problémát fednek le: az egyik az, hogy gyenge képességgel rendelkeznek és nem tudnak tényleges munkát végezni; a másik pedig az, hogy az emberi mivoltuk aljas, megvetendő, sunyi és furfangos, és nem végeznek tényleges munkát. Ezek a hamis vezetők alapvető, lényegi problémái. Amennyiben valakinél fennáll e két probléma egyike, akkor ő hamis vezető. Ez minden kétségen felül áll.

2021. szeptember 4.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (21.)

Miként kell megkülönböztetni az antikrisztusokat azoktól az emberektől, akik antikrisztusi beállítottsággal rendelkeznek

Az igazsághoz való hozzáállásuk alapján történő megkülönböztetésük

Ma a vezetők és a dolgozók felelősségeiről folytatjuk a beszélgetést. Mielőtt hivatalosan is elkezdjük a közlést, tekintsük át az egyik antikrisztusokkal kapcsolatos témát, amelyről korábban már beszélgettünk: hogyan lehet megkülönböztetni az antikrisztusi beállítottsággal rendelkező embereket azoktól, akik antikrisztusi lényeggel rendelkeznek, és milyen különbségek vannak e két típusú ember között? Először arról fogunk beszélgetni, hogyan lehet felismerni az antikrisztusokat; ez nem túl bonyolult. Mindenekelőtt világosan kell látnod, hogy melyek azok a nyilvánvaló jellemző megnyilvánulások, amelyeket azok mutatnak, akik antikrisztusok, hogy rövid idő alatt azonosíthasd a valódi antikrisztust, megállapítva, hogy ő határozottan nem olyasvalaki, aki csupán antikrisztusi beállítottsággal rendelkezik, vagy olyasvalaki, aki az antikrisztusok útját járja. Ily módon lesz tisztánlátásod az antikrisztusokkal kapcsolatban, ők pedig többé nem fognak félrevezetni, törbe csalni és irányítani téged. Most a legfontosabb dolog az, hogy képes legyél felismerni a nyilvánvaló különbségeket az antikrisztusi természetlénnyel rendelkező emberek, valamint az antikrisztusi beállítottsággal rendelkezők között. Ahhoz, hogy megkülönböztessed ezt a két típusú embert, először is fel kell fognod a fő jellemzőiket. Némelyek csupán az antikrisztusok romlottságának feltárulásait fogják fel a mindennapi életben, úgymint a státuszuk érvényesítésére és mások kioktatására való hajlamaikat, azonban nem tudják felismerni az antikrisztusok természetlénnyegét. Ez rendben van? (Nincs.) Olyanok is vannak, akik azt mondják, hogy az antikrisztusok legfeltűnőbb megnyilvánulásai az arroganciájuk, valamint az önhittségük, és minden arrogáns és önhitt embert antikrisztusként jellemeznek. Helyes ez? (Nem.) Miért nem helyes? Azért, mert nem az arrogancia és az önhittség az antikrisztusok legfeltűnőbb megnyilvánulása; ezek olyan romlott beállítottságok, amelyeken minden romlott ember osztozik. Mindenkinek van arrogáns és önhitt beállítottsága, ezért súlyos hiba minden arrogáns és önhitt embert antikrisztusként jellemezni. Tehát mely megnyilvánulások az antikrisztusok lényegi megnyilvánulásai, amelyek első pillantásra világossá tehetik az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottságú emberek közötti lényegi különbségeket, valamint lehetővé teszik, hogy az ember felismerje, hogy e két típusú ember lényege különbözik, és hogy másként kell bánni az ilyen emberekkel? Bizonyos aspektusok tekintetében, például a cselekedetek, a viselkedések és a beállítottságok terén van-e hasonlóság és egyezés e két embertípus között? (Igen.) Ha nem figyeled meg alaposan, nem teszel komolyan különbséget, valamint a szívedben nem rendelkezel pontos megértéssel és tisztánlátással e két típusú ember beállítottságáról és lényegéről, akkor nagyon könnyű úgy bánni velük,

mintha ugyanabba a típusba tartoznának. Talán még össze is tévesztessz egy antikrisztust egy antikrisztusi beállítottságú emberrel, és fordítva, vagyis könnyen hozhatsz ilyen téves ítéleteket. Melyek tehát e két típusú ember fő jellemzői és különbségei, amelyek lehetővé teszik annak szilárd bizonyítékokkal történő felismerését, hogy ki antikrisztus, és ki antikrisztusi beállítottságú ember? Nem szabad, hogy ismeretlen legyen előttem ez a téma, halljuk tehát a gondolataitokat. (Az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottságú emberek megkülönböztetésére használt egyik aspektus az igazsághoz való hozzáállásuk; egy másik pedig az emberi mivoltuk. Az igazsághoz való hozzáállásuk szempontjából az antikrisztusok gyűlölik az igazságot, és egyáltalán nem fogadják el azt. Mindegy, hogy mennyi gonosz tettet követnek el, amelyek akadályozásokat és zavarásokat okoznak, és nem számít, hogyan beszélgetsz velük, illetve hogyan metszed meg őket, nem ismerik el ezeket, és rendíthetetlenül visszautasítják a megtérést. Az antikrisztusi beállítottságú emberek szintén tehetnek rossz dolgokat, amikor nem értik az igazságot vagy nem fogják fel az alapelveket, amikor azonban megmetszik őket, el tudják fogadni az igazságot, képesek elgondolkodni magukon és megismerni önmagukat, továbbá képesek megbánást érezni és megtérni. Az igazsághoz való hozzáállásuk szempontjából az antikrisztusok lényege az, hogy gyűlölik az igazságot, míg az antikrisztusi beállítottságú emberek el tudják fogadni az igazságot. Az emberi mivoltuk szempontjából az antikrisztusok lelkiismeret és szégyenérzet nélküli gonosz emberek, míg az antikrisztusi beállítottságú embereknek van lelkiismeretük és szégyenérzetük.) Két jellemzőt említettetek; korábban közlésre került már ez a tartalom? Ezek nyilvánvaló jellemzőknek tekinthetők? (Igen.) Az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottságú emberek hozzáállása az igazsághoz teljesen különböző. Ez egy nagyon fontos pont, és nyilvánvaló jellemzőkkel bíró megnyilvánulás. Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól, és egyáltalán nem fogadják el azt. Inkább meghalnának, mintsem elismernék, hogy Isten szavai az igazság. Bárhogyan is beszélgetsz az igazságról, belül ellenállnak és idegenkednek tőle. Még az is lehet, hogy legbelül átkoznak, kigúnyolnak és megvetnek, semmibe véve téged. Az antikrisztusok ellenségesek az igazsággal szemben; ez egy nyilvánvaló jellemző. És melyek az antikrisztusi beállítottságú emberek jellemzői? Hogy pontosak és objektívek legyünk, az antikrisztusi beállítottságú, ám némi lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező emberek képesek megváltoztatni az elképzeléseiket és elfogadni az igazságot azáltal, hogy mások beszélgetnek velük az igazságról. Ha megmetszik őket, akkor arra is képesek, hogy alá vessék magukat. Vagyis amennyiben az antikrisztusi beállítottságú emberek őszintén hisznek Istenben, a legtöbbjük különböző mértékben el tudja fogadni az igazságot. Összefoglalva, az antikrisztusi beállítottságú emberek el tudják fogadni az igazságot és alá tudják vetni magukat olyan módszerek segítségével, mint Isten szavainak önálló olvasása, Isten fegyelmezésének és megvilágosításának elfogadása, vagy a testvérek metszése, segítsége és támogatása. Ez egy nyilvánvaló jellemző. Az antikrisztusok azonban mások. Mindegy, ki közli az igazságot, ők nem hallgatnak rá, és nem is vetik alá magukat neki. Csupán egyetlen hozzáállásuk van: inkább meghalnának,

mintsem elfogadják az igazságot. Bárhogyan is metszed meg őket, hiábavaló. Még ha a lehető legvilágosabban közlöd is az igazságot, nem fogadják el; sőt, belül ellenállnak és idegenkednek tőle. Vajon egy igazságot gyűlölő beállítottsággal rendelkező ember alá tudja vetni magát Istennek? Határozottan nem. Ezért az antikrisztusok Isten ellenségei és olyan emberek, akiket már nem lehet megváltani.

Az emberi mivoltuk alapján történő megkülönböztetésük

Az imént említettetek egy másik jellemzőt is, amely az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottságú emberek megkülönböztetésére szolgál, mégpedig az emberi mivolt szemszögéből. Ki szeretne még egy kicsit beszélgetni erről a jellemzőről? (Az antikrisztusok különösen rosszindulatú emberi mivolttal rendelkeznek; képesek elnyomni és gyötörni az embereket, és bármennyi gonoszságot követnek is el, nem ismerik a megbánást.) Így van, az antikrisztusok fő jellemzője a rosszindulatú emberi mivoltuk, a szégyentelenségük, valamint a lelkiismeretük és a józan eszük hiánya. Nem számít, mennyi gonosz tettet követnek el a gyülekezetben vagy mennyi kárt okoznak a gyülekezet munkájában, nem gondolják, hogy ez szégyenletes, és bűnösnek sem tekintik magukat. Akár Isten háza leplezi le őket, akár a testvérek metszik meg őket, közömbösek maradnak, és nem érzik magukat feldúltnak, és szemrehányást sem éreznek. Ez az antikrisztusok megnyilvánulása az emberi mivolt vonatkozásában. Fő jellemzőik a lelkiismeret és a józan ész hiánya, valamint a szégyenérzet hiánya és a rendkívül ádáz beállítottság. Elítélnék és gyötörnek bárkit, aki az érdekeiket érinti, a bosszúvágyuk pedig különösen erős, senkit nem kímélnék, még a saját rokonaikat sem. Ennyire ádázak az antikrisztusok. Ezzel szemben az antikrisztusi beállítottságú emberek, függetlenül attól, hogy mennyi romlottságot tárnak fel, nem feltétlenül gonosz emberek. Nem számít, milyen hiányosságaik vagy tökéletlenségeik vannak az emberi mivoltukban, milyen hibákat követhetnek el, vagy milyen tekintetben vallhatnak kudarcot és botolhatnak meg, utólag képesek elgondolkodni önmagukon és tanulságokat levonni. Amikor metszés elé néznek, képesek elismerni a hibáikat és lelkifurdalást érezni; amikor pedig a testvérek kritizálják vagy leleplezik őket – még ha esetleg egy kicsit próbálják is védeni magukat, és az adott pillanatban nem hajlandók elismerni –, valójában a szívükben már elismerték a hibájukat, és alávetették magukat. Ez bizonyítja, hogy még mindig el tudják fogadni az igazságot és meg tudnak változni. Amikor hibákat követnek el vagy bármilyen problémába ütköznek, a lelkiismeretük és a józan eszük továbbra is működőképes; tudatosak, nem eltompultak és érzéketlenek, illetve nem hajthatatlanok, továbbá hajlandók elismerni a dolgokat. Emellett, bár az ilyen típusú emberek antikrisztusi beállítottsággal rendelkeznek, viszonylag empatikusak és valamelyest kedvesebbek. Amikor különböző dolgokkal szembesülnek, az emberi mivolt vonatkozásában tanúsított jellemzőik a legtalálhatóbb és legkönnyebben érthető módon úgy írhatók le, hogy viszonylag ésszerűek. Ha szigorúan megmetszik őket, legfeljebb egy kissé undorodnak a szívükben, ha viszont az emberi mivoltuk megnyilvánulásából indulunk ki, látható,

hogy még mindig ismerik a szégyent, a lelkiismeretük képes vádolni őket, a józan eszük pedig képes bizonyos fékező hatást gyakorolni. Ha veszteségeket okoznak Isten háza érdekeinek, vagy kárt okoznak bármelyik testvérnek, belül mindig kényelmetlenül érzik magukat, és úgy érzik, cserben hagyták Istent. Az antikrisztusi beállítottságú emberek különböző mértékben tárják fel ezeket a megnyilvánulásokat. Még ha nem is azonnal a dolgok bekövetkezése után teszik jóvá vagy hozzák meg a helyes döntéseket, és nem gyakorolnak helyesen, ezeknek az embereknek mégis van egyfajta tudatosság a szívében. Vádolja őket a lelkiismeretük; tudják, hogy rosszat tettek, és hogy nem szabad többé így viselkedniük, továbbá azt is érzik, hogy nem jó emberek – finoman mindannyiuknak lehetnek ilyen érzéseik. Mi több, idővel megfordul majd az állapotuk, és valódi bűnbánatot fognak tartani. Mély lelkifurdalást éreznek majd, sajnálva, hogy eleinte nem a helyes döntéseket hozták meg, illetve nem gyakoroltak helyesen. Ezek a megnyilvánulások pontosan a romlott emberek leggyakoribb és leghétköznapibb megnyilvánulásai. Azok viszont, akik antikrisztusok, egyediek; ők nem emberek, hanem ördögök. Mindegy, mennyi idő telik el, miután gonoszságot vagy bűnt követtek el, egyáltalán nincs lelkifurdalásuk; makacsok maradnak, és a végsőig kitartanak. Az antikrisztusi beállítottságú emberek képesek alávetni magukat, amikor hétköznapi metszéssel találják szembe magukat. Amikor súlyos metszéssel szembesülnek, akkor talán érvelnek az ügyük mellett, tagadnak dolgokat, és lehet, hogy az adott pillanatban nem hajlandók elfogadni, később azonban képesek elgondolkodni magukon és megismerni önmagukat, valamint lelkifurdalást érezni és megtérni. Még ha ki is gúnyolja őket valaki, és emberi mivolt nélkülinek ítéli meg őket, érezhetnek fájdalmat a szívében, ám nem fognak visszavágni, illetve ellenséggként bánni az illetővel. Emellett képesek megérteni a másik személyt, és azt gondolják: „Csak magamat okolhatom, hogy elkövettem ezt a hibát; bárhogyan is bánnak velem mások, annál nem érdelek többet.” Ezek a megnyilvánulások eltérő mértékben tárulnak fel a különböző emberekben. Röviden, ezek a feltárulások az antikrisztusi beállítottságú emberek, a romlott beállítottságú emberek normális és természetes megnyilvánulásai, és ez az, amiben egyértelműen különböznek az antikrisztusoktól. E két állapot eltérő megnyilvánulásain keresztül rögtön világossá válik, hogy pontosan mely egyének gonosz emberek és antikrisztusok, és melyek azok az emberek, akik csupán antikrisztusi beállítottságúak, de nem gonosz emberek.

Megkülönböztetésük az alapján, hogy valódi bűnbánatot tartanak-e vagy sem

Épp az imént esett szó az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottságú emberek közötti különbségek két aspektusáról: az első aspektus az igazsághoz való hozzáállásuk; az emberek igazsághoz való hozzáállása az Istenhez való hozzáállásuk. Ebben az aspektusban egyértelmű különbség van e két típusú ember között. Másodszor, az emberi mivolt tekintetében is egyértelmű lényegi különbség van e két típusú ember között. Ez a

két jellemző nagyon is nyilvánvaló; teljesen különböző típusú emberekről van szó. E két különbségen kívül egy másik aspektus az, hogy van-e a bűnbánatnak bármilyen megnyilvánulása a gonoszság elkövetése után. Azok esetében, akik antikrisztusok, nem számít, hogy milyen gonosz tetteket követnek el – akár embereket gyötörnek, akár független királyságokat alapítanak, akár Istennel versengenek a státuszért, akár felajánlásokat lopnak, vagy bármi más –, még ha közvetlenül le is leplezik őket, nem ismerik be ezeket a tetteket. Ha nem ismerik be ezeket, vajon tudnak bűnbánatot tartani? Inkább meghalának, mintsem bűnbánatot tartsanak. Nem fogadják el gonosz tetteik tényét. Még ha fel is ismerik, hogy a leleplezés teljesen pontos, akkor is ellenállnak és ellenzik azt. Semmiképpen sem fognak elgondolkodni azon, hogy vajon rossz úton járnak-e, és nem mondják: „Antikrisztusként jellemeznek engem. Ez nagyon veszélyes, és bűnbánatot kell tartanom.” Ilyen gondolatok egyáltalán nem járnak a fejükben. Az emberi mivoltuk nem rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal. Ezért az antikrisztusoknak van egy nyilvánvaló jellemzőjük: mindegy, hány éve hisznek Istenben, egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és semmilyen valódi változást nem mutatnak. Amikor épp csak elkezdenek hinni Istenben, szeretnek kitűnni a tömegből, versengeni a hatalomért és a haszonért, embereket gyötörni és klikkeket alkotni, valamint szeretik megosztani a gyülekezetet. Céljuk a hatalom megtartására tett próbálkozásukkal az, hogy a gyülekezetből éljenek, és független királyságot alapítsanak. Miután már három-öt éve hisznek, amikor újra látod őket, még mindig ugyanezeket a megnyilvánulásokat és jellemzőket mutatják, minden változás nélkül. Még nyolc-tíz év elteltével is ugyanazok maradnak. Egyesek azt mondják: „Talán 20 évnyi hit után majd megváltoznak!” Meg tudnak változni? (Nem.) Nem fognak megváltozni. Ugyanezeket a megnyilvánulásokat mutatják, akár néhány egyénnel, akár a többséggel kerülnek kapcsolatba, akár hétköznapi kötelességeket végeznek, akár vezetőként vagy dolgozóként tevékenykednek. Soha nem tartanak bűnbánatot és nem fordulnak vissza, a végsőig kitartanak ugyanazon az úton. Egyáltalán nem fognak bűnbánatot tartani. Ilyenek az antikrisztusok. Ami az antikrisztusi beállítottságú embereket illeti, még ha némelyikük nem is gonosz ember, ők is romlott beállítottságúak. Arroganciát, csalárdságot, önzést, hitványságot és egyéb típusú romlottságot tárnak fel. Továbbá gyenge emberi mivoltot is mutatnak. Amikor épp csak elkezdenek hinni Istenben, ők szintén a hírnévért és a haszonért akarnak versengeni, ki akarnak tűnni, hogy elnyerjék az emberek csodálatát, továbbá arra irányuló ambícióik és vágyaik vannak, hogy vezetők legyenek és hatalommal bírjanak. Ezek a megnyilvánulások eltérő mértékben vannak jelen a romlott emberekből, és nem sokban különböznek az antikrisztusokéitól. Az Istenben való hit folyamata során azonban megértene néhány igazságot azáltal, hogy megtapasztalják Isten szavainak ítéletét és leleplezését, és egyre kevésbé tárják fel ezeket a romlott beállítottságokat. Miért tárulnak fel egyre kevésbé ezek a romlott beállítottságok? Azért, mert az igazság megértése után rájönnek, hogy ezek a viselkedések és megnyilvánulások a romlott beállítottságok feltárulásai. Csak ezen a ponton válik tudatossá a lelkiismeretük és látják

meg, hogy mélyen romlottak, és valóban hiányzik belőlük az emberi hasonlatosság. Ekkor hajlandóak lesznek törekedni az igazságra és elgondolkodni azon, hogyan vessék le ezeket a romlott beállítottságokat, valamint hogyan szabadulhatnak ki a fogságukból és válhatnak olyasvalakivé, aki az igazságra törekszik és gyakorolja az igazságot. Mi ez a megnyilvánulás? Hát nem ez a fokozatos bűnbánat? (De igen.) Isten munkájának megtapasztalása során felfedezik saját problémáikat, felismerik romlott beállítottságaikat, és megértik különböző állapotait. Megismerik emberi mivoltuk lényegét is, a lelkiismeretük pedig egyre tudatosabbá válik; egyre inkább érzik, hogy mélységesen romlottak és alkalmatlanok arra, hogy Isten használja őket, valamint kiérdemelték Isten gyűlöletét, és belül megutálják magukat. A szívük mélyén öntudatlanul fokozatosan bűnbánatot tartanak, és ezzel a bűnbánattal bekövetkezik néhány apró változás, olyan apró változások, amelyek láthatóvá válnak a viselkedésükben. Például eredetileg, amikor valaki leleplezte a problémáikat, undort éreztek, zavarukban dühbe gurultak, megpróbálták kimagyarázni és igazolni magukat, és minden erőfeszítésükkel azon voltak, hogy önmaguk védelmére különböző kifogásokat és okokat találjanak. Azonban folyamatos tapasztalatok révén rájönnek, hogy ez a viselkedés helytelen, és elkezdik helyrehozni ezt az állapotot és viselkedést, keményen dolgozva a helyes nézetek elfogadásán, harmonikus együttműködésre törekedve másokkal. Amikor dolgok érik őket, megtanulnak másoktól kérdezni és beszélgetni velük, valamint megtanulnak szívből kommunikálni és barátságosan kijönni másokkal. Ezek a bűnbánat megnyilvánulásai? (Igen.) Miután hinni kezdenek Istenben, fokozatosan valódi megértést nyernek néhány általuk feltárt antikrisztusi beállítottságról, viselkedésmódról és megnyilvánulásról. Ezután fokozatosan levetik romlott beállítottságaikat, és képesek elhagyni korábbi helytelen életmódjukat, továbbá felhagynak a hírnév és a státusz hajszolásával, valamint képesek az igazságalapelvek szerint cselekedni, viselkedni és a kötelességüket végezni. Hogyan érhető el ilyen változás? Vajon az igazság elfogadásával, folyamatos megfordulással és bűnbánattal érhető el? (Igen.) Ezek a dolgok mind a folyamatos bűnbánat folyamatában érhetők el. Ezt követően az állapotuk minden bizonnyal javul, az érettségük szintén növekszik, ahogy a tapasztalataik elmélyülnek, amikor pedig dolgok érik őket, képesek elgondolkodni önmagukon. Akár visszaesésekkel vagy kudarcokkal találkoznak, akár megmetszik őket, ezeket a dolgokat Isten elé viszik és imádkoznak Hozzá, valamint arra is képesek, hogy Isten szavainak olvasása közben összefüggésbe hozzák azokkal, boncolgassák és megértsék a romlott állapotukat. Bár még mindig tárhatnak fel romlottságot és alakíthatnak ki téves gondolatokat, amikor dolgok érik őket, képesek elgondolkodni magukon és fellázadni önmaguk ellen. Amennyiben tudomást szereznek ezekről a problémákról, folyamatosan keresni tudják az igazságot, hogy megoldják azokat és bűnbánatot tartsanak. Bár ez a folyamat nagyon lassú, az eredmények pedig minimálisak, a szívük legmélyén folyamatosan változnak. Az ilyen típusú emberek mindig fenntartják a megfordulás és a bűnbánat proaktív, pozitív, önmotivált hozzáállását és állapotát. Bár időnként versengenek másokkal a hírnévért és a

státuszért, és különböző mértékben az antikrisztusok bizonyos megnyilvánulásait és cselekedeteit tárják fel, némi metszés, ítélet és fenyítés, illetve Isten fegyelmezésének megtapasztalása után ezek a romlott beállítottságok különböző mértékben levetésre kerülnek és átalakulnak. Ezen eredmények elérésének fő kiváltó oka az, hogy az ilyen típusú ember képes a szíve mélyén elgondolkodni és megérteni a romlott beállítottságait, valamint azokat a rossz utakat, amelyekre rátért, és képes megfordulni. Bár a megfordulásukból származó változások, növekedés és nyereségek nagyon kicsik, a fejlődés pedig igen lassú, olyannyira, hogy ők maguk talán észre sem veszik, három-öt évnyi ilyen tapasztalat után érezhetnek némi változást magukban, ezt pedig a körülöttük lévők is láthatják. Mindenesetre különbség van az olyan emberek között, akik antikrisztusi beállítottsággal rendelkeznek, és azok között, akik antikrisztusok. Mi a fő jellemző ebben a tekintetben? (Az antikrisztusi beállítottságú emberek képesek bűnbánatot tartani.) Amikor valami rosszat tesznek, vétket követnek el, illetve metszéssel, ítélettel és fenyítéssel, büntetéssel vagy fegyelmezéssel találkoznak, bűnbánatot tudnak tartani. Akkor is el tudnak gondolkodni önmagukon, amikor rájönnek, hogy rosszat tettek vagy hibát követtek el, és olyan a hozzáállásuk, hogy megfordulnak és szívükben bűnbánatot tartanak. Ez az a jellegzetes különbség, amely teljesen megkülönbözteti az antikrisztusi beállítottságú embereket az antikrisztusoktól.

Az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottsággal rendelkező emberek közötti különbségek összefoglalása

Akik antikrisztusok, azok élő Sátánok. Elmondható, hogy Sátánokként élnek; az emberek számára látható ördögök és Sátánok ők. Akkor tehát foglaljuk össze az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottságú emberek közötti lényegi különbségeket. Az egyik aspektus az igazsághoz való hozzáállásuk. Az antikrisztusok egyáltalán nem fogadják el az igazságot. Habár szóban el tudják ismerni, hogy Isten szavai az igazság, valamint pozitív dolgok, az emberek számára pedig hasznos szavak, és minden pozitív dolog mércéje, továbbá azt, hogy az embereknek el kell fogadniuk, alá kell vetniük magukat nekik és gyakorolniuk kell őket – bár mindezt el tudják mondani, egyáltalán nem tudják gyakorlatba ültetni Isten szavait. Miért nem gyakorolják őket? Azért, mert a szívükben nem fogadják el az igazságot. A szájukkal kimondják, hogy Isten szavai az igazság, ám teljesen más indítékból: azért mondják, hogy leplezzék azt a tényt, hogy nem fogadják el az igazságot, és hogy félrevezessék az embereket. Csupán az, hogy az antikrisztusok képesek szavakat és doktrínákat mondani, még nem jelenti azt, hogy a szívükben elismerik, hogy Isten szavai az igazság. Nem tudják gyakorlatba ültetni az igazságot, mivel a szívükben alapvetően nem fogadják el Isten szavainak igazságát; nem hajlandók elfogadni az igazságot és gyakorolni az igazságot, hogy belépjenek az igazságvalóságba. Másrészt az antikrisztusi beállítottságú emberek nem feltétlenül antikrisztusok. Közülük néhányan – változó mértékben – képesek elfogadni az igazságot és alávetni magukat az igazságnak, a pozitív dolgoknak és a helyes szavaknak – ez az

egyik különbség. Az antikrisztusi lényeggel rendelkező emberek ellenségesek az igazsággal szemben és hátat fordítanak neki, viszont néhány antikrisztusi beállítottságú ember képes elfogadni és gyakorolni az igazságot. Isten szavainak olvasása, valamint Isten munkájának többéves megtapasztalása révén hozzáállásuk az igazsághoz valamelyest megváltozhat. A szívük mélyén érzik, hogy bár képtelenek gyakorlatba ültetni, az igazság jó és helyes. Csak arról van szó, hogy nem szeretik az igazságot, illetve nem érdekli őket annyira, ezért a gyakorlása némi erőfeszítést és küszködést igényel. Tehát az antikrisztusi beállítottságú, de némi lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező emberek változó mértékben képesek elfogadni az igazságot. Legalábbis a szívük mélyén nem állnak ellen az igazságnak, illetve nem viszolyognak tőle, valamint nem idegenkednek az igazságtól. A legtöbb ember ilyen állapotban van, és efféle megnyilvánulást tanúsít az igazság iránt. Az efféle emberek ily módon való leírása sem nem szépítgeti, sem nem pocskondiázza őket. Ez meglehetősen objektív, nem igaz? (De igen.) Egy másik aspektus az emberi mivolt szemszögéből történő megkülönböztetésük, vagyis a lelkiismeretük, a józan eszük és az emberi mivoltuk jósága vagy gonoszsága alapján történő megkülönböztetésük. Akinek gonosz az emberi mivolta, nem fogadja el az igazságot, és különösen idegenkedik az igazságtól, az kétségkívül álhívő vagy antikrisztus. Egyesek nem szeretik különösebben az igazságot, és nem is érdekli őket. Amikor mások az igazságot közlik, ők elálmosodnak és kedvetlenné válnak. Az ilyen típusú emberek azonban nem rendelkeznek gonosz emberi mivolttal, és nem gyötörnek másokat. Ha Isten szándékairól, az igazságalapelvekről vagy Isten házának szabályairól beszél, akkor képesek meghallgatni, valamint hajlandóak elfogadni az igazságot és törekedni rá, de talán nem feltétlenül képesek gyakorlatba ültetni az igazságot. Ha vezetővé válnak, lehet, hogy nem képesek rávezetni téged az igazság megértésére vagy Isten elé vinni, de gyötörni semmiképp sem fognak. Ilyen az antikrisztusi beállítottságú emberek emberi mivolta. Mindenesetre az antikrisztusi beállítottságú emberek emberi mivolta nem annyira gonosz; változó mértékben el tudják fogadni az igazságot. Ezzel szemben az antikrisztusokból nemcsak a lelkiismeret és a józan ész hiányzik, hanem az emberi mivoltuk is rendkívül ádáz. Az antikrisztusi beállítottságú embereknek van lelkiismeretük és némi józan eszük, és képesek racionálisan kezelni bizonyos dolgokat. Például azzal kapcsolatban, hogy hogyan válasszanak és melyik oldalra álljanak, amikor Isten házána követelményeivel foglalkoznak, amikor a gyülekezet különféle embereivel foglalkoznak, valamint amikor a pozitív és negatív dolgokkal foglalkoznak, képesek megkülönböztetni ezeket és más hasonló ügyeket, végül pedig képesek a lelkiismeretük alapján helyes döntéseket hozni. Az ilyen típusú embereknek nem annyira gonosz az emberi mivolta, és viszonylag jószívűek. Van egy másik különbség is, amelyről az imént beszélgettünk, mégpedig az, hogy van néhány olyan antikrisztusi beállítottságú ember, aki el tudja fogadni az igazságot, amikor pedig rosszat tesz, képes elgondolkodni rajta, és bűnbánó szíve van. Ezzel szemben az antikrisztusok egyáltalán nem mutatják ezt a két megnyilvánulást. Makacsok és nem változnak, mivel idegenkednek az igazságtól,

nem fogadják el az igazságot, az emberi mivoltuk pedig rendkívül ádáz. Az ilyen típusú emberek számára lehetetlen, hogy megforduljanak és bűnbánatra jussanak. Az, hogy valaki valóban bűnbánatot tud-e tartani, főként attól függ, hogy rendelkezik-e lelkiismerettel és józan ésszel, valamint attól, hogy milyen az igazsághoz való hozzáállása. Az antikrisztusi beállítottságú emberekben, mivel nincs gonosz emberi mivoltuk, van némi lelkiismeretük és józan eszük, és változó mértékben el tudnak fogadni néhány igazságot, megvan a megfordulás lehetősége. Amikor hibát követnek el vagy vétkeznek, bűnbánatot tudnak tartani, miután megmetszik őket. Ez meghatározza, hogy az antikrisztusi beállítottságú embereknek van reményük arra, hogy megmentsek őket, míg az antikrisztusok megváltathatatlanok; ők az ördögök és a Sátán fajtájából valók. Ez a néhány jellemző jelenti a lényegi különbségeket az antikrisztusok és az antikrisztusi beállítottságú emberek között. Ez az összefoglalás eléggé objektív? (Igen.) Az antikrisztusok e számos jellemzőjét tekintve azok a részletes megnyilvánulások, amelyekről beszélgettünk, objektívek és megfelelnek a tényeknek, a becsmérlés bármínemű eleme nélkül. Isten választott népe mind találkozott ezzel és tanúja volt ennek; pontosan ilyenek az antikrisztusok. Ami az antikrisztusi beállítottságú embereket illeti, különböző megnyilvánulásokat is lelepleztünk, amelyek mind láthatóak az emberek számára, és megfelelnek a tényeknek, mindenféle szépítgetés nélkül.

Az antikrisztusi beállítottságú emberek emberi mivoltában sok hiányosság és hiba van, és változó mértékben különféle romlott beállítottságokat is feltárnak. Ezeknek a romlott beállítottságoknak mindenki van néhány nyilvánvaló jellemző megnyilvánulása. Például egyesek különösen arrogánsak, vannak, akik különösen számíttók és csalárdak, néhányan különösen hajthatatlanok, mások különösen lusták, és így tovább. Ezek a kifejezések az antikrisztusi beállítottságú emberek megnyilvánulásai, továbbá ezek az ilyen emberek emberi mivoltának jellemzői. Noha ezeknek az embereknek a szívében van némi kedvesség – egyszerűen szólva, valamelyest jószívűek –, amikor dolgokkal találkoznak, világosan látják, hogy Isten házában érdekei sérülnek, de mivel félnek attól, hogy megsértenek másokat, olyanokká válnak, mint a páncéljában rejtőzködő teknősbéka, a Sátán filozófiája szerint élnek, és nem hajlandóak fenntartani az igazságalapelveket. Habár mélyen legbelül érzik, hogy nem így kellene cselekedniük, és hogy azzal, hogy így cselekszenek, méltatlanul bánnak Istennel, mégsem tudják megállni, hogy ne embereknek megfelelni vágyók akarjanak lenni. Miért van ez? Mert azt hiszik, hogy az életben maradáshoz és a túléléshez a Sátán filozófiájára kell támaszkodniuk, és csak így tudják megóvni magukat. Ezért azt választják, hogy embereknek megfelelni akarók lesznek, és nem gyakorolják az igazságot. A szívében érzik, hogy azzal, ahogy cselekszenek, lelkiismeret és emberi mivolt nélküliek; nem emberek, és rosszabbak, mint egy házőrző kutya. Azonban miután szemrehányást tettek maguknak, amikor egy másik helyzettel szembesülnek, még mindig nem térnek meg, és továbbra is ugyanúgy viselkednek. Mindig gyengék, és mindig éreznek egyfajta bűntudatot. Mit bizonyít ez? Azt bizonyítja, hogy bár az antikrisztusi beállítottságú

emberek maguk nem antikrisztusok, az emberi mivoltuknak vannak problémái és hiányosságai, így minden bizonnyal sok romlottságot tárnak fel. Ha az ilyen ember összesített megnyilvánulásait nézzük, ő teljes mértékben olyasvalaki, aki változatlanul a Sátán által mélyen megrontott marad; pontosan az, akire Isten a Sátán ivadékaként utal. Miben jobb az antikrisztusi beállítottságú emberek az antikrisztusoknál? Pontosabban, azok az emberek, akik antikrisztusi beállítottsággal, ám nem antikrisztusi lényeggel rendelkeznek, bár a Sátán különböző romlott beállítottságait tárják fel, biztosan nem gonosz emberek. Olyan a helyzetük, mint amit általában arról mondanak, hogy valaki nem áruló és gonosz, de nem is jó ember; egyszerűen csak őszintén hisznek Istenben, hajlandóak megtérni, és képesek elfogadni az igazságot, miután megmetszették őket, némi alávetettséget tanúsítva. Bár nem gonosz emberek, és még mindig van reményük arra, hogy Isten megmenti őket, messze vannak attól a mércétől, amiről Isten beszél, hogy féljék Istent és kerüljék a rosszat! Egyesek három-öt éve hisznek Istenben, és van náluk némi változás és fejlődés. Némelyek nyolc-tíz évig hisznek Istenben, és egyáltalán nincs náluk fejlődés. Néhányan akár már 20 éve hisznek Istenben, jelentős változások nélkül; még mindig ugyanolyanok, mint korábban voltak. Makacsul ragaszkodnak az elképzeléseikhez. Csak arról van szó, hogy azért nem követtek el nagy hibákat, azért nem követtek el olyan gonosz tetteket, amelyek komoly veszteségeket okoztak Isten házában, és azért nem okoztak nagy csapásokat, mert hallották Isten szavait, és Isten házában különböző szabályai és előírásai megfékezik őket. Isten a végén biztosan nem mentheti meg az antikrisztusi beállítottságú emberek mindegyikét. A legtöbbjük valószínűleg munkás, néhányuk pedig kétségkívül ki lesz iktatva. Mindenesetre, bár nem gonosz emberek, ők gyenge emberi mivolttal rendelkező emberek. Az ő kimenetelük és rendeltetési helyük biztosan nem ugyanaz lesz. Mindez attól függ, hogy el tudják-e fogadni az igazságot, és miként választják meg az útjukat. Egyesek azt mondják: „A szavaid ellentmondásosak. Nem Te mondtad, hogy ezek az emberek megfordulhatnak és megtérhetnek?” Én azt értem ez alatt, hogy ezek az emberek bizonyos körülmények között és különböző környezetekben változó mértékben képesek elfogadni az igazságot. Mit jelent a „változó mértékben”? Azt jelenti, hogy egyeseknél három-öt évnyi Istenben való hit után bekövetkezik némi változás, 10-20 év után pedig jelentős változás. Némelyek 10-20 évig hisznek Istenben, és még mindig ugyanolyanok, mint amikor épp csak elkezdtek hinni, és folyton azt kiabálják: „Meg kell térnem, vissza kell fizetnem Isten szeretetét!” – de valójában nincs semmi változás. Csak azért van ez a kívánság a szívükben, és azért hajlandóak megfordulni és megtérni, mert van némi lelkiismeretük. A hajlandóság azonban nem egyenlő azzal, hogy képesek lennének az igazságot gyakorolni, és a valóságba való belépéssel sem egyenlő. A hajlandóság csupán annyi, hogy nem állnak ellen az igazságnak, nem idegenkednek az igazságtól, nem rágalmazzák nyíltan az igazságot, nem ítélik meg, nem ítélik el és nem káromolják nyíltan Istent – csupán ezek a megnyilvánulások. De ez nem jelenti azt, hogy valaki képes igazán alávetni magát az igazságnak, elfogadni és gyakorolni az igazságot, és

azt sem jelenti, hogy képes lázadni a hús-vér test és a saját vágyai ellen. Ez objektív tény? (Igen.) Ez pontosan így van. Az, hogy valakinek az emberi mivoltában van némi lelkiismerete és józan esze, valamint egy kis bűnbánó szíve, nem jelenti azt, hogy nem rendelkezik romlott beállítottsággal. Az antikrisztusi beállítottságú emberek alapvetően különböznek az antikrisztusoktól, ám ez nem jelenti azt, hogy olyan emberek, akik képesek elfogadni az igazságot és alávetni magukat az igazságnak. Azt sem jelenti, hogy ők az igazságvalósággal rendelkező emberek vagy azok az emberek, akiket Isten szeret. E két aspektus között lényegi különbségek vannak; ezek teljesen különbözőek. Az antikrisztusi beállítottságú emberek az emberi mivoltuk, az igazsághoz való hozzáállásuk, valamint a bűnbánatuk mértéke tekintetében biztosan sokkal jobbak, mint az antikrisztusok. Azonban az a mérce, amellyel Isten az embereket méri, nem azon alapul, hogy miben különböznek az antikrisztusoktól; nem ez a mérce. Isten az ember emberi mivoltát méri: azt, hogy van-e lelkiismerete és józan esze, hogy szereti-e és elfogadja-e az igazságot, hogy hűségesen végzi-e kötelességeit, hogy aláveti-e magát Istennek, valamint hogy képes-e az igazság birtokába jutni és elérni az üdvösséget. Ezek azok a mércék, amelyek alapján Isten az embereket méri. Isten különböző követelményeket támasztott azokkal szemben, akik antikrisztusi beállítottságúak. Isten azzal a céllal használja ezeket a követelményeket az antikrisztusi beállítottságú emberek mérésére, hogy megmentse őket. Miután ezt így hallottad, megértetted, igaz? Először is, tisztában kell lenned azzal, hogy mindegy, mennyi antikrisztusi beállítottságod van, amennyiben el tudod fogadni az igazságot, nem vagy antikrisztus. Habár nem vagy antikrisztus, ez nem jelenti azt, hogy olyasvalaki vagy, aki aláveti magát Istennek. Az, hogy nem viszolyogsz az igazságtól, illetve nem idegenkedsz az igazságtól, még nem jelenti azt, hogy olyasvalaki vagy, aki gyakorolja az igazságot és aláveti magát az igazságnak. Az, hogy van némi lelkiismereted és józan eszed, hogy viszonylag jószívű vagy, és hogy jobb az emberi mivoltod, mint az antikrisztusoké, nem feltétlenül jelenti azt, hogy jó ember vagy. A mérce annak megállapítására, hogy valaki jó vagy rossz ember, nem az antikrisztusok emberi mivoltán alapul. Bármennyi rossz dolgot tesznek is az antikrisztusok, soha nem ismerik be azokat, és soha nem térnek meg, hanem ugyanúgy cselekszenek tovább; soha nem fordulnak vissza, és a végsőig ellenkezik Istennel. Bár néhány antikrisztusi beállítottságú ember őszintén meg akar fordulni és meg akar térni, attól még az, hogy egy kicsit megfordulnak, nem jelenti azt, hogy valódi bűnbánatot tartanak. A megtérés elhatározása még nem jelenti azt, hogy képesek megérteni az igazságot, az igazság birtokába jutni és életet nyerni.

Egyesek azt mondják: „Nem vagyok antikrisztus, ezért jobb vagyok, mint az antikrisztusok, és kevésbé mélyen romlott, mint az antikrisztusok.” Helyesek ezek a szavak? Ez eltorzult értelmezés? (Igen, az.) Az antikrisztusi beállítottságú emberek a romlott beállítottságaikban ugyanolyanok, mint az antikrisztusok, a természetlénységük azonban más. Gondolkodjatok el rajta – vajon helyes ez a kijelentés? (Igen.) Akkor

magyarázzátok meg. (Az antikrisztusi beállítottságú emberek romlott beállítottságokkal rendelkeznek, épp úgy, mint az antikrisztusok. Mindkettőjüknek vannak arrogáns és elvetemült beállítottságai, és mindketten a státuszra törekszenek. Az emberi mivoltuk lényege azonban különböző. Az antikrisztusi beállítottságú embereknek van némi lelkiismeretük, és változó mértékben képesek elfogadni az igazságot. Nem idegenkednek az igazságtól és nem gyűlölik az igazságot. Ezzel szemben az antikrisztusi lényegű emberek emberi mivoltának lényege rosszindulatú. Nincs lelkiismeretük, továbbá idegenkednek az igazságtól és gyűlölik az igazságot. Ők nem fognak megtérni.) Mindannyian romlott beállítottságokkal rendelkeznek, akkor hát miért jellemzi Isten az antikrisztus lényegével rendelkező embereket antikrisztusokként és az Ő ellenségeiként? (Ez főként az igazsághoz való hozzáállásukon alapul. Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól és gyűlölik az igazságot, az igazság gyűlölete pedig valójában Isten gyűlölete.) Még valami? (Az antikrisztusok lényege az ördögöké.) Vajon az ördögök lényegével rendelkező embereknek van bármi reményük az üdvösségre? (Nincs.) Ezek az emberek egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és nem lehet megmenteni őket. Tekintve, hogy mindkét típusú ember romlott beállítottságokkal rendelkezik, mi a különbség azok között, akiket meg lehet menteni, és azok között, akik nem menthetők meg? Csupán a romlott beállítottságai tekintetében ez a kétféle ember ugyanolyan, miért van hát az, hogy az antikrisztusokat nem lehet megmenteni, míg az antikrisztusi beállítottságú, ám nem antikrisztusi lényegű embereknek van egy kevés reményük az üdvösségre? (Az antikrisztusi beállítottságú emberek nem olyanok, mint az antikrisztusok, akik annyira ellenségesek az igazsággal és a pozitív dolgokkal szemben. Bár nem szeretik különösebben az igazságot, de nem is viszolyognak az igazságtól, és változó mértékben képesek elfogadni azt, apránként változva. Emellett az ő emberi mivoltuk rendelkezik némi lelkiismerettel, ellentétben az antikrisztusokkal, akiknek nincs szégyenérzetük.) Itt rejlik az üdvösség reménye; ez a lényegi különbség. Az antikrisztusok lényegéből ítélve az ilyen típusú ember megválthatatlan, és nincs reménye az üdvösségre. Még ha meg is akarod menteni őket, nem tudod; nem képesek megváltozni. Ők nem a Sátán romlott beállítottságával rendelkező hétköznapi emberek, hanem olyan típusú emberek, akik az ördögök és a Sátán életesszenciájával bírnak. Az ilyen típusú embert egyáltalán nem lehet megmenteni. Ezzel szemben mi a romlott beállítottságú, hétköznapi emberek lényege? Nekik pusztán romlott beállítottságaik vannak, azonban rendelkeznek bizonyos fokú lelkiismerettel és józan ésszel, és képesek elfogadni néhány igazságot. Ez azt jelenti, hogy az igazságnak lehet bizonyos hatása ezekre az emberekre, reményt adva nekik az üdvösségre. Az ilyen típusú ember az, akit Isten megment. Az antikrisztusokat egyáltalán nem lehet megmenteni, de vajon az antikrisztusi beállítottságú emberek megmenthetők-e? (Igen.) Ha azt mondjuk, hogy megmenthetők, az nem objektív. Csak azt mondhatjuk, hogy van reményük arra, hogy meg legyenek mentve – ez viszonylag objektív. Végső soron az, hogy valakit meg lehet-e menteni, az egyéntől függ. Azon múlik, hogy képes-e valóban elfogadni az igazságot,

gyakorolni az igazságot és alávetni magát az igazságnak. Ezért csak annyit lehet mondani, hogy az ilyen típusú embernek van reménye az üdvösségre. Akkor az antikrisztusoknak miért nincs reményük az üdvösségre? Azért, mert ők antikrisztusok; természetük a Sátán természete. Ellenségesek az igazsággal szemben, gyűlölik Istent, és egyáltalán nem fogadják el az igazságot. Vajon Isten meg tudja még menteni őket? (Nem.) Isten a romlott embereket menti meg, nem pedig a Sátánt és az ördögöket. Isten azokat menti meg, akik elfogadják az igazságot, nem pedig az igazságot gyűlölő söpredéket. Így már világos? (Igen.) Azért beszélgetünk így, hogy elkerüljük, hogy egyeseknek eltorzult értelmezése legyen. Miután megkülönböztettük az antikrisztusokat és az antikrisztusi beállítottságú embereket, némelyek úgy gondolják, hogy ők nem antikrisztusok, ez pedig azt jelenti, hogy biztonságos zónában vannak, hogy tényleg menedéket biztosítottak maguknak, és biztosan nem lesznek a jövőben kitakarítva, kiűzve vagy kiiktatva. Ez vajon eltorzult értelmezés? Az, hogy valakinek van reménye a megmentésre, még nem jelenti azt, hogy meg is lesz mentve. Ez a remény még mindig azt igényli az emberektől, hogy megragadják és felfogják azt. A te hozzáállásod az igazsághoz más, mint az antikrisztusoké. Nem idegenkedsz az igazságtól, illetve az emberi mivoltod valamelyest jobb, mint az antikrisztusoké; rendelkezel némi lelkiismerettel, viszonylag jószívű vagy, nem ártasz másoknak, képes vagy megbánni, amikor valami rosszat teszel, továbbá képes vagy megfordulni. Pusztán e néhány tulajdonság birtoklása azt jelenti, hogy megvannak az alapvető feltételeid az igazság elfogadásához, az igazság gyakorlásához és az üdvösség eléréséhez. De az, hogy nem vagy antikrisztus, még nem jelenti azt, hogy meg leszel mentve. Nem vagy antikrisztus, de attól még mindig romlott emberi lény vagy. Megmenthető-e minden romlott ember? Nem feltétlenül. Még ha nem is antikrisztus vagy gonosz ember valaki, amennyiben nem törekszik az igazságra, akkor továbbra sem menthető meg. Az emberek számára Isten üdvössége az igazság elfogadása és az arra való törekvés révén érhető el. Az emberek romlott beállítottságai ellentétesek Istennel. Amíg valakiben romlott beállítottságok vannak jelen, addig továbbra is lázadhat Isten ellen, dacolhat Istennel, elárulhatja Istent, és így tovább. Ezért el kell fogadniuk Isten szavainak ítéletét, fenyítését, próbatételeit és finomításait; szükségük van Isten szavainak ellátására és vezetésére, Isten metszésére, fegyelmezésére és büntetésére és hasonlókra – ebből a munkából, amelyet Isten végez, semmi sem hiányozhat. Ezért az üdvösség eléréséhez egyrészt Isten munkájára van szükség, másrészt pedig az emberek elszántsága szükséges az együttműködéshez. Képesnek kell lenniük a nehézségek elviselésére és arra, hogy árat fizessenek, arra, hogy az igazság megértése után belépjenek az igazságvalóságba és egyebekre. Ez az egyetlen módja Isten üdvössége elérésének az utolsó napokban, valamint a megtestesült Isten általi tökéletessé tétel hihetetlenül ritka áldásában való részesülésnek, az igazság megértése alapján. Ennyire egyszerű. Rendben, fejezzük be itt a beszélgetést erről a témáról.

Tizenharmadik tétel: Isten választott népének megóvása attól, hogy az antikrisztusok megzavarják, félrevezessék, irányítsák és súlyosan ártsanak nekik, valamint képessé tételük arra, hogy felismerjék az antikrisztusokat és szívükből lemondjanak róluk

Feladatok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, amikor megállapítják, hogy az antikrisztusok zavarják a gyülekezetet

A következőkben a fő témáról fogunk beszélgetni. A vezetők és a dolgozók tizenkettedik felelősségi köréről szóló beszélgetésünk befejeződött. Ebben a közlésben a tizenharmadik felelősségi kört fogjuk megvitatni: „Isten választott népének megóvása attól, hogy az antikrisztusok megzavarják, félrevezessék, irányítsák és súlyosan ártsanak nekik, valamint képessé tételük arra, hogy felismerjék az antikrisztusokat és szívükből lemondjanak róluk.” A tizenharmadik felelősségi kör magában foglalja azt a témát, hogy a vezetők és a dolgozók hogyan bánjanak az antikrisztusokkal. Milyen munkát kell elvégezniük a vezetőknek és a dolgozóknak, amikor antikrisztusok jelennek meg a gyülekezetben? Először is, ez a felelősség kimondja, hogy az ilyen problémák megoldása során a vezetőknek és a dolgozóknak elő kell lépniük, hogy megóvják a testvéreket az antikrisztusok általi zavarástól, félrevezetéstől, irányítástól és attól, hogy súlyosan ártsanak nekik. Ez az első feladat, amelyet el kell végezniük. Arról, hogy az antikrisztusok hogyan zavarják meg, vezetik félre, irányítják és ártanak súlyosan Isten választott népének, korábban már sokat beszélgettünk, így nem ez a tartalom lesz a mai közlés fő témája. Ma arra fogunk összpontosítani, hogy a vezetőknek és a dolgozóknak milyen felelősségeknek kell eleget tenniük és milyen munkát kell végezniük, amikor az antikrisztusok ilyen viselkedésével és cselekedeteivel szembesülnek, hogy megóvják Isten választott népét attól, hogy ártsanak nekik. Először is, a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell óvniuk Isten választott népét az antikrisztusok zavarásától, félrevezetésétől, irányításától és súlyos ártalmától – ez a vezetők és a dolgozók egyik felelőssége. Mit jelent az, hogy az „egyik felelősség”? Azt jelenti, hogy a vezetők és a dolgozók által vállalt sok feladat közül Isten választott népének megóvása fontos feladat annak érdekében, hogy normális gyülekezeti életet élhessenek az antikrisztusok zavarása és súlyos ártalma nélkül. Ez egyúttal egy olyan kikerülhetetlen feladat is, amelynél nem vonhatják ki magukat a felelősség alól. A vezetőknek és a dolgozóknak hangsúlyt kell fektetniük erre, és nem szabad elhanyagolniuk. A gyülekezeti élet normális működésének fenntartása nagyon fontos feladat, és minden gyülekezeti munka közül ez a legfőbb feladat. Ez szintén a vezetők és a dolgozók felelőssége. A vezetők és a dolgozók alapvető munkája, hogy Isten választott népét az igazságvalóságba vezessék. Amikor Sátánok, antikrisztusok jönnek, hogy megzavarják és félrevezessék az embereket, és hogy Istennel versengjenek az Ő választott népéért, a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell állniuk, hogy leleplezzék az antikrisztusokat, hogy Isten választott népe felismerhesse őket, rákényszerítve az antikrisztusokat, hogy felfedjék valódi

formájukat, majd kitakarítsák őket a gyülekezetből. Ez annak megelőzésére szolgál, hogy az antikrisztusok irányítsák Isten választott népét és súlyosan ártsanak nekik. Ez az a felelősség, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük, amikor gyülekezeti munkát végeznek. Mit jelent tehát ezeknek a dolgoknak a megelőzése? Hogyan kell megelőzni őket? A „megelőzni” kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy a lehető legnagyobb mértékben megakadályozni valaminek a bekövetkezését. Mi itt a kulcsfontosságú pont? Az események bekövetkezésének megakadályozása révén valósul meg a megelőzés. Az antikrisztusokat érintő események kezelésében a vezetők és a dolgozók elsődleges munkája az, hogy a lehető legnagyobb mértékben gátolják az antikrisztusokat Isten választott népének megzavarásában, félrevezetésében, irányításában és abban, hogy súlyosan ártsanak nekik. Amennyire csak lehetséges, meg kell óvniuk Isten választott népét az antikrisztusok ártalmától. Ez az a kulcsfontosságú munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, valamint az, amiről világosan beszélnünk kell a tizenharmadik felelősségi kör kapcsán. Hogyan lehet tehát megóvni Isten választott népét? Úgy, hogy megakadályozzátok ezeknek az antikrisztusok által elkövetett gonosz tetteknek a bekövetkezését. Ezek megállítására számos módszer és eljárás van, például a leleplezés, a metszés, a boncolgatás és a korlátozás. Mi más van még? (Kizárás.) Ez az utolsó lépés. Amikor a testvéreknek még mindig nincs tisztánlátásuk és nem tudják, hogy valaki antikrisztus, viszont a vezetők és a dolgozók már megállapították, hogy az, ha közvetlenül kizárják őt, akkor azok, akiknek nincs tisztánlátásuk, esetleg elképzeléseket és ítéleteket alakíthatnak ki, néhányan pedig megbotozhatnak. Ilyen esetekben milyen munkát kell végezniük a vezetőknek és a dolgozóknak? Mit is említettem az imént? (A leleplezést, metszést, boncolgatást és korlátozást.) Vannak jó módszereitek arra, hogy megakadályozzátok az antikrisztusokat a gonoszság elkövetésében? A megfigyelésük vajon jó módszer? Ez az alapelveknek megfelelő hatékony módszernek és eljárásnak számít? (Igen.) Mi az antikrisztusok kezelésének megfelelő módja? Működhet-e az ítélet, a fenyítés, a próbatételek és a finomítás az antikrisztusok esetében? (Nem.) Miért nem? (Az antikrisztusok nem fogadják el az igazságot; idegenkednek tőle.) Az antikrisztusok idegenkednek az igazságtól és nem fogadják el azt, ezért a próbatételek, a finomítások, az ítélet és a fenyítés alkalmazása az antikrisztusokkal való foglalkozásban nem megfelelő. Ráadásul Isten nem is végzi el rajtuk ezt a munkát. Ez az elgondolás nem megfelelő, úgyhogy ez a módszer biztosan nem fog működni. Akkor pontosan melyik módszer a megfelelő? Sok ember, aki sokat szenvedett attól, hogy az antikrisztusok ártottak neki, mélységesen gyűlöli őket, és úgy véli, hogy az antikrisztusokat meg kell ítélni, el kell ítélni, és nyilvánosan le kell leplezni. Úgy gondolják, az antikrisztusokat rá kell venni a hibáik beismerésére és arra, hogy a gyülekezetben nyíltan megvallják a bűneiket, és alaposan meg kell szégyeníteni őket. Szerintetek ezeknek a módszereknek az alkalmazása megfelelő lenne? (Nem.) Ha figyelembe vesszük az antikrisztusok lényegét, ilyen lépéseket tenni valójában nem lenne túlzás – bármilyen bánásmódban részesülnek is

az ördögök, az rendben van; olyan könnyedén megtehető, akár egy bogár eltaposása. Tehát a vezetők és a dolgozók célja azzal, hogy ezt tegyék, nagyon is indokoltnak és helyesnek tűnik, de van-e valami probléma ezekkel a módszerekkel? Vajon ez a munka a vezetők és a dolgozók felelősségi körébe tartozik? Vajon a dolgok ily módon való végzése megfelel az alapelveknek vagy sem? (Nem.) Nyilvánvaló, hogy nem felel meg az alapelveknek. Honnan származnak az alapelvek? (Isten szavaiból.) Így van. Bár az ilyen cselekedetek célpontjai antikrisztusok – ördögök –, a módszereknek az alapelvekkel és Isten követelményeivel is összhangban kell lenniük, mivel a vezetők és a dolgozók e munka végzésével a felelősségeiknek tesznek eleget, és nem családi ügyeket vagy személyes dolgokat intéznek.

I. Leleplezés

Az antikrisztusokkal való foglalkozás, valamint annak megakadályozása, hogy gonoszságot tegyenek és félrevezessék Isten választott népét és ártsanak nekik, a vezetők és a dolgozók felelőssége. A cél Isten választott népének megóvása attól, hogy ártsanak nekik, nem pedig az, hogy bárkit is gyötörjenek, vagy megragadják az alkalmat arra, hogy bárkin is bosszút álljanak, és biztosan nem az, hogy kampányokat folytassanak bárki ellen. Tehát melyek azok a feladatok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak vállalniuk kell azért, hogy a lehető legnagyobb mértékben megakadályozzák az antikrisztusokat a gonoszság elkövetésében? Az első a leleplezésük. Mi a leleplezés célja? (Az, hogy segítse az embereket a tisztánlátás fejlesztésében.) Így van. Az, hogy segítsen Isten választott népének felismerni az antikrisztusok lényegét, méghozzá úgy, hogy képesek legyenek belülről elhatárolódni az antikrisztusoktól, azok pedig ne vezessék félre őket, továbbá, hogy amikor az antikrisztusok megpróbálják félrevezetni és irányítani őket, képesek legyenek aktívan elutasítani őket, ahelyett, hogy hagynák, hogy az antikrisztusok manipulálják őket és játszadozzanak velük. Fontos-e hát leleplezni őket? (Igen.) A leleplezésük nagyon fontos, azonban pontosan kell leleplezned őket. Hogyan kell tehát leleplezned őket? Mi legyen a leleplezésed alapja? Az önkényes felcímkézésük rendben van? A meggondolatlan, alaptalan elítélésük rendben van? (Nincs.) Hogyan kell tehát pontosan leleplezned őket, hogy elérd Isten választott népe megóvásának célját? (Elsősorban tárgyilagosan és az igazságnak megfelelően kell lelepleznünk őket a gonosz tetteik ténye alapján. Emellett Isten szavai szerint kell felismernünk és boncolgatnunk őket.) Ez a két állítás teljesen helytálló; mindkét aspektus nélkülözhetetlen. Egyrészt kell, hogy legyen tényyszerű bizonyíték. A lényegüket az antikrisztusok által feltárt téves szavak, cselekedetek, valamint abszurd gondolatok és nézőpontok alapján kell megítélned és jellemezned. A legfontosabb dolog azonban az, hogy Isten szavai szerint ismerd fel és boncolgasd őket. Isten mely szavaira kell hivatkoznod? Mely szavak a leginkább lényegre törők és a legtalálóbak? (Azok a szavak, amelyek leleplezik az antikrisztusokat.) Így van; találnod kell néhány olyan szót, amelyek felfedik az antikrisztusokat, hogy leleplezd őket, és megfelelően és pártatlanul

összehasonlításokat végezz, biztosítva a teljes precizitást. A testvérek érteni fogják, miután ezt hallották; azonnal lesz tisztánlátásuk az érintett személlyel kapcsolatban, és védekezni fognak ellene. Tisztánlátással a szívükben taszítani fogja őket ez az ember: „Tehát végül mégiscsak antikrisztus! Korábban segített nekem, sőt, még szívességeket is tett. Úgy gondoltam, jó ember. E boncolgatás és közlés révén a képmutatása és az alapvető antikrisztusi megnyilvánulásai lelepleződtek, ami segített mindenkinek belátni, hogy ez az ember veszélyes. Isten szavai annyira pontosan leplezték le őt! Ő nem jó ember. Szép dolgokat mond, és látszólag semmi probléma nincs a cselekedeteivel, de a lényegének leleplezésével most már nyilvánvaló, hogy valójában antikrisztus.” Az emberek gondolkodásának átalakulásából ítélve, amikor a vezetők és a dolgozók az antikrisztusok leleplezésének munkáját végzik, a lehető legnagyobb mértékben megakadályozzák, hogy az antikrisztusok félrevezessék és megzavarják Isten választott népét. Természetesen annak a felelősségnek is eleget tesznek, hogy megóvják Isten választott népét az antikrisztusok irányításától, valamint súlyos ártalmától. Gyakorlatias módon végzik el az egyik feladatukat. Melyik feladat ez? Az antikrisztusok leleplezése. Az antikrisztusok leleplezésének munkája egyike azoknak a feladatoknak, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak vállalniuk kell, hogy megóvják Isten választott népét. Ami azokat a különféle feladatokat illeti, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, nem fogjuk a méretük vagy az általuk elért eredmények szerint rendezni őket; beszéljünk először a „leleplezés” munkájáról. Az antikrisztusok természetlénységének leleplezése magában foglalja a gyülekezet munkáját akadályozó és megzavaró folytonos gonosz tetteik szándékának, céljainak és következményeinek leleplezését; annak leleplezését, hogy az antikrisztusok, miközben vezetőként és dolgozóként szolgálnak, egyáltalán nem végeznek semmilyen valódi gyülekezeti munkát, és figyelmen kívül hagyják Isten választott népének életbe való belépését; az antikrisztusok rút arcának leleplezését, olyan emberekként, akik egyáltalán nem ismerik magukat, soha nem gyakorolják az igazságot, valamint csupán szavakat és doktrínákat mondanak, hogy félrevezessék az embereket; továbbá annak leleplezését, hogy mondásaik és tetteik eltérőek az emberek előtt és azok háta mögött. Ezeknek az aspektusoknak az alapos leleplezése megmutatja az antikrisztusok valódi alakját, hogy Sátánok és gonosz ördögök. Ez egy fontos feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak vállalniuk kell. Mivel kell tehát rendelkezniük a vezetőknek és a dolgozóknak ahhoz, hogy végrehajtsák ezt a feladatot? Mindenekelőtt egyfajta teherérzettel kell rendelkezniük, nem igaz? (De igen.) Amikor a vezetők és a dolgozók ezt a felelősséget viselik, gyakran azt gondolják: „Az az ember antikrisztus. Néhány testvér gyakran fordul hozzá kérdésekkel, folyton közeledve hozzá, és jó kapcsolatot ápol vele. Miután ez a személy félrevezette őket, sokan különösen bálványozzák őt. Mit kellene tenni ezzel kapcsolatban?” Isten elé járulnak imádkozni, és gyakran keresik tudatosan Isten azon szavait, amelyek leleplezik az antikrisztusokat, felvértézve magukat az igazsággal ebben a tekintetben. Ezután kéri Istent, hogy készítse elő a megfelelő időt, vagy saját maguk keresnek alkalmas időpontot

és lehetőséget arra, hogy a testvérekkel beszélgessenek erről a dologról. Ezt a saját terhükként kezelik és olyan fontos feladatként, amelyet legközelebb el kell végezniük. Folyamatosan készülnek, keresnek és Istenhez imádkoznak útmutatásért; mindig ilyen lelkiállapotban és állapotban vannak. Ezt jelenti teherérzettel rendelkezni. Miután egy ideig ilyen terhet viselve készültek, várniuk kell, amíg megérnek a feltételek. Legalább addig várniuk kell, amíg két-három embernek valódi tisztánlátása nem lesz az antikrisztusról, mielőtt elkezdhetik leleplezni. Ha egyedül az érzéseikre alapozva állapítják meg, hogy valaki antikrisztusnak tűnik, azonban nem látják át, hogy az illető valóban antikrisztus-e vagy sem, akkor nem szabad elhamarkodottan cselekedniük. Röviden, ennek a munkának a végzése során minden bizonnyal megkapják majd Isten megvilágosítását és útmutatását. Ezt jelenti valódi munkát végezni és eleget tenni a vezetők és a dolgozók felelősségeinek.

II. Metszés

Miután az antikrisztusok leleplezésének munkája végre lett hajtva, bár a testvérek szert tesznek némi tisztánlátásra, mielőtt teljes mértékben fény derülne az antikrisztusokra, elkerülhetetlenül még többet tesznek a testvérek félrevezetéséért és megzavarásáért, ami miatt még több ember bálványozza, csodálja és követi őket. Ez nagymértékben késlelteti Isten választott népét abban, hogy az Istenbe vetett hit helyes útjára lépjen, akadályozva az életbe való belépésüket, jelentős ártalmat okozva. Tehát a második feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak vállalniuk kell, az, hogy amikor az antikrisztusok félrevezetik és megzavarják a testvéreket, vagy amikor szavaik és tetteik egyértelműen sértik az igazságalapelveket, a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell ragadniuk a bizonyítékokat, és azonnal elő kell lépniük, hogy megmetsszék őket, és Isten szavai szerint leleplezzék a gonosz tetteiket, hogy a testvérek fel tudják ismerni és átlássák az antikrisztusok valódi arcát. Ez Isten választott népe megóvásának és Isten háza munkája védelmének megkerülhetetlen felelőssége. A vezetőknek és a dolgozóknak nem szabad tétlenül hátradőlniük vagy szemet hunyniuk; azonnal meg kell ragadniuk a lehetőségeket, pontosan meg kell határozniuk az eseményeket, és elő kell lépniük, hogy megmetsszék az antikrisztusokat, pontosan leleplezve a tetteiket, ambícióikat, vágyaikat és lényegüket. Természetesen azt is szükséges pontosabban jellemezni, hogy miféle emberek az antikrisztusok, hogy a testvérek ezt világosan láthassák, hogy az antikrisztusok maguk is megtudják és tudatában legyenek annak, hogy nem mindenből hiányzik a tisztánlátás velük kapcsolatban, és nem mindenkit tudnak becsapni – hogy legalább néhányan átlátják a tetteiket és viselkedésüket, továbbá átlátják a hátsó szándékaikat és vágyaikat, valamint a lényegüket. Az antikrisztusok megmetzésének célja természetesen nem pusztán a lényegük szavak általi leleplezése. Ami még fontosabb, mi a cél? (Egyrészt a testvérek segítése a tisztánlátás fejlesztésében, valamint az antikrisztusok gonosz tetteinek korlátozása.) Így van. A korlátozásuk, hogy amikor olyasmiket tesznek, amik félrevezetik és megzavarják

az embereket, legyenek aggályaik és érezzenek némi félelmet; a korlátozások alá vonásuk, hogy legyen, ami megfékezi őket, és ne merjenek meggondolatlanul cselekedni; a tájékoztatásuk arról, hogy Isten házában nemcsak az igazság van jelen – az igazság, amely hatalmat gyakorol –, hanem vannak adminisztratív rendeletek is, és nem kivitelezhető zsarnoki módon és szándékos nemtörődomséggel cselekedni Isten házában, kárt okozni Isten házában érdekeiben, ártani Isten választott népének; továbbá a tájékoztatásuk arról, hogy felelősségre fogják vonni őket a meggondolatlan gaztettek elkövetéséért, amelyek megzavarják a gyülekezet munkáját és ártanak Isten választott népe életbe való belépésének. Az antikrisztusok azonnali megmetszése közben a vezetőknek és a dolgozóknak fel is kell lépniük azért, hogy leleplezzék őket, segítve az embereket a tisztánlátás fejlesztésében, valamint abban, hogy átlássanak az antikrisztusok ambícióin, vágyain, szándékain és céljain. Természetesen ez is Isten választott népe megóvása, valamint Isten háza érdekeinek védelme miatt történik. Ezek mind olyan tényezők, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak figyelembe kell venniük, és ennek a munkának az elvégzése az ő felelősségi körükbe tartozik; nem hanyagolhatják el, és nem lehetnek gondatlanok ezzel kapcsolatban. Ha a vezetők és a dolgozók antikrisztusokat fedeznek fel a gyülekezetben, mindig ébernek kell lenniük azok szavai és tettei, valamint a háttérben terjesztett téveszméi tekintetében, továbbá gyakorolniuk kell a megmetszésüket és leleplezésüket. Ez a vezetők és dolgozók egyik feladata annak érdekében, hogy megóvják Isten választott népét attól, hogy az antikrisztusok megzavarják őket és ártsanak nekik.

III. Boncolgatás

Mi a következő feladat a vezetők és a dolgozók számára? A boncolgatás. A boncolgatás szinte azonos a leleplezéssel, de vannak fokozatbeli különbségek. A boncolgatás esetében nem egyszerűen egy tény, egy valós helyzet vagy háttér leleplezéséről van szó; ez a jellemzés kérdését is magában foglalja, vagyis az antikrisztusok beállítottságára, erre a lényegi, gyökeres kérdésre is vonatkozik. Boncolgasd az Istenhez, az igazsághoz, a kötelességükhöz és Isten házában munkájához való hozzáállásukat, valamint a téveszmék terjesztése mögött meghúzódó indítékaikat, szándékaikat és céljukat – az okokat, amiért ezt teszik –, és a gondolataik, nézőpontjaik, beszédük, cselekedeteik, valamint az általuk felfedett beállítottságok és megnyilvánulások révén ismerd fel, hogy pontosan mi is a lényegük. Ezeket össze kell hasonlítani Isten szavaival és meg kell magyarázni, hogy a testvérek mélyebb megértést nyerhessenek az antikrisztusokról, és gyakorlati szempontból világosan lássák, hogy az antikrisztusok pontosan miért is mondják és teszik ezeket a dolgokat előttük, mi Isten nézőpontja az ilyen emberekkel kapcsolatban, és hogyan jellemzi őket. Természetesen a vezetőknek és a dolgozóknak arról is szólítaniuk kell a testvérekhez, hogy határolódjanak el az antikrisztusoktól és utasítsák el őket, valamint legyenek éberek, nehogy az antikrisztusok cselekedetei, viselkedése, beszéde és nézőpontjai félrevezessék őket,

hogy elkerülhessék, hogy félreértsék Istent, hogy óvatosak legyenek Istennel szemben, hogy eltávolodjanak Istentől, hogy elutasítsák Istent, sőt, azt is, hogy magukban megítélik és elítélik Istent, ahogyan az antikrisztusok teszik. A boncolgatás – akárcsak egyéb feladatok, mint a leleplezés és a metszés – célja annak megakadályozása, hogy az antikrisztusok félrevezessék, megzavarják Isten választott népét és ártsanak nekik. Az, hogy megóvják Isten választott népét attól, hogy az antikrisztusok súlyosan ártsanak nekik, valamint attól, hogy letérjenek az Istenbe vetett hit helyes útjáról. Amikor Isten választott népe világosan látja a tényeket és a valós helyzetet arról, hogy az antikrisztusok miként zavarják meg a gyülekezetet, valamint tisztán látja az antikrisztusok lényegét, akkor azok nem fogják többé félrevezetni és irányítani őket. Még ha néhány zavaros és ostoba ember belül továbbra is csodálja és bálványozza őket, valamint kapcsolatba lép velük és közel kerül hozzájuk, az antikrisztusok akkor sem okozhatnak nagyobb problémákat többé. Csakis az ostoba emberekkel tesznek majd néhány dolgot, anélkül, hogy egy kicsit is befolyásolnák azok életbe való belépését, akik őszintén hisznek Istennel, és így nem lesznek képesek megzavarni és akadályozni a gyülekezet munkáját. Ez az a szint, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak képesnek kell lenniük elérni. Vagyis biztosítaniuk kell, hogy azok, akik őszintén hisznek Istennel és készségesen végzik a kötelességeiket, valamint azok, akik szeretik az igazságot, normális gyülekezeti életet élhessenek, és megfelelően végezhesek a kötelességeiket. Ugyanakkor képesnek kell lenniük gondoskodni arról is, hogy ezek az emberek védekezhessenek az antikrisztusok félrevezetése és zavarásai ellen, valamint elutasíthassák az antikrisztusokat. Ez az antikrisztusok gonosz tetteinek és zavarásainak a legnagyobb mértékű megállítása, amivel teljes mértékben eléri azt a hatást, hogy megóvják Isten választott népét. Természetesen mindegy, hogy milyen hatékonyan végzed a munkádat, és mennyire alaposan beszélsz, elkerülhetetlenül lesznek olyan ostoba emberek, gyenge képességű emberek és zavaros fejű emberek, akik nem tudják elutasítani az antikrisztusokat, és a szívükben továbbra is csodálják majd őket és felnéznek rájuk. Azonban a legtöbb ember el fog jutni arra a pontra, ahol el tudja utasítani az antikrisztusokat. Ha a vezetők és a dolgozók ezt el tudják érni, akkor már a legnagyobb mértékben megóvták Isten választott népét, teljes mértékben elérve a kívánt eredményt. Ami pedig azokat a tökfilkókat illeti, akik nem tudják megérteni az igazságot, bárhogyan közlik is azt, ha mégis képesek egy kicsit dolgozni, akkor némi törődést és segítséget, valamint picivel több szeretetet, türelmet és toleranciát kell kapniuk. Ezzel az ember megtesz mindent, amit tennie kell, az ily módon végzett munka pedig elveken alapul. Vajon sok olyan vezető és dolgozó van, aki meg tud felelni ennek a mércének? (Nem.) Ezért a lehető legnagyobb erőfeszítéseket kell tenni; fáradhatatlanul és a legnagyobb mértékben meg kell óvni Isten választott népét. Mit jelent az, hogy „a legnagyobb mértékben”? Azt jelenti, hogy tegyél meg mindent, amit lehet az általad megértett igazságalapelvek közlése érdekében, mutasd be a már megszerzett bizonyítékokat – az antikrisztusok gonosz tetteinek különféle megnyilvánulásait –,

összefüggésbe hozva ezeket Isten azon szavaival, amelyek leleplezik az antikrisztusokat, valamint közöld és boncolgasd őket. Ennek az a célja, hogy a testvérek világosan láthassák a tényszerű, valós helyzetet, hogy felismerjék és átlássák az antikrisztusok lényegét, valamint megismerjék Isten antikrisztusokkal szembeni hozzáállását. Ez olyan fontos feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak vállalniuk kell.

IV. Korlátozás

Mi a következő feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük? A korlátozás. Ez a „korlátozó” munka könnyen végrehajtható; néhány különleges intézkedés alkalmazását foglalja magában a korlátozás eredményének elérése érdekében. Például az antikrisztusok mindig szavakat és doktrínákat mondanak, mindig magasztalják magukat, olykor lekicsinyelnek másokat, gyakran tanúskodnak arról, hogy mennyi szenvedést viseltek el és milyen hozzájárulásokat tettek Isten házában az összejövetel során, valamint szégyentelenül tesznek bizonyosságot magukról, arról beszélve, hogy mások mennyire csodálják őket, mennyivel jobbak másoknál, mennyire egyedülállók, és hasonló. A vezetőknek és a dolgozóknak mindent meg kell tenniük azért, hogy korlátozzák az antikrisztusok különféle gonosz tetteit, amelyek félrevezetik és irányítják Isten választott népét, ahelyett, hogy folyamatosan a kedvükben járnának. Korlátozniuk kell a beszédidejüket és az általuk megvitatott témákat. Ezen túlmenően, ami az antikrisztusok nyilvános és magánjellegű tetteit illeti, amilyen például kis szívességek alkalmazásával az embereknek a maguk oldalára állítása, ellentétek szítása, elképzelések és negatív megjegyzések terjesztése és hasonló, a vezetőknek és a dolgozóknak nem szabad úgy tenniük, mintha süketek vagy vakok volnának. Azonnal fel kell fogniuk az antikrisztusok cselekedeteit; amint másokat félrevezető és megzavaró viselkedéseket fedeznek fel, azonnal le kell leplezniük és boncolgatniuk kell ezeket a viselkedéseket, és korlátozásokat kell bevezetniük az antikrisztusokkal szemben, nem engedve, hogy körbejárva félrevezessék az embereket és megzavarják a gyülekezet munkáját. Vajon ez az egyik fontos feladat, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell tenniük? (Igen.) Korlátozhatod-e az antikrisztusok gonosztetteit pusztán azáltal, hogy megmetszed, leleplezed és boncolgatod őket? (Nem.) Ilyen módon nem tudod korlátozni őket, mert ők Sátánok és gonosz ördögök. Mindaddig, amíg kezük-lábuk nincs megkötözve, a szájuk pedig nincs lepecsételve, téveszméket fognak terjeszteni és ördögi szavakat szólnak majd, amelyek megzavarják az embereket. A vezetőknek és a dolgozóknak azonnal lépéseket kell tenniük, hogy korlátozzák őket; különösen olyankor, amikor téveszméket terjesztenek, hogy félrevezessék és megzavarják az embereket, a vezetőknek és a dolgozóknak időben közbe kell lépniük és meg kell állítaniuk őket. A tisztánlátást is lehetővé kell tenniük Isten választott népe számára, hogy világosan lássák az antikrisztusok valódi arcát. Ez az a tényleges munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük.

V. Megfigyelés

Az antikrisztusok korlátozása után a megfigyelésük következik. Nézd meg, kiket vezettek félre az antikrisztusok, és milyen téveszméket és ördögi szavakat terjesztettek a háttérben, ellenőrizd, hogy a nagy vörös sárkány oldalán állnak-e és vele egyetértésben cselekszenek-e, szövetkeztek-e a vallási világgal, hogy titokban kétes manővereket hajtanak-e végre a bandatagjaikkal, hogy elárulnak-e esetleg fontos információkat Isten házáról, és így tovább. Ez is olyan felelősség, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük. Mielőtt az antikrisztusok cselekedetei napvilágra kerülnének, a vezetőknek és a dolgozóknak nem szabad „teljességgel a bölcsek könyvei tanulmányozásának szentelni magukat, és nem figyelni a külső ügyekre”, hanem olyan ravasznak kell lenniük, akár a kígyók. Amint a vezetők és a dolgozók felfedezik, hogy valaki antikrisztus, ha még nem jött el az ideje, hogy kitakarítsák vagy kizárják az illetőt, akkor alaposan meg kell figyelniük őt, hogy megakadályozzák, hogy továbbra is gonoszságot műveljen, biztosítva, hogy Isten választott népe megfigyelje a szavait és a tetteit. Mivel az antikrisztusok szeretik a hatalmat és szeretnek kapcsolatokat kialakítani befolyásos emberekkel, a vezetőknek és a dolgozóknak alaposan figyelniük kell, hogy az antikrisztusok kikkel érintkeznek állandóan a színpalak mögött, és hogy kapcsolatban állnak-e vallásos emberekkel. Bizonyos antikrisztusok gyakran barátkoznak lelkészekkel és vénekkel, sőt, egyesek még az Egyesült Front Munkaügyi Osztályának embereivel is kapcsolatban állnak. Amikor ilyen esetek történnek, a vezetőknek és a dolgozóknak nem szabad szemet hunyniuk felette, hanem ébernek kell lenniük az antikrisztusokkal szemben, és résen kell lenniük. Ha egy antikrisztus azt látja, hogy az emberek félrevezetésére és a maga oldalára állítására irányuló módszerei nem működnek Isten házában, és hogy a gonosztetteit leleplezték, valamint tudja, hogy nem lesz jó vége, akkor nem tudod előre megmondani, hogy mit tehet, vagy milyen messzire mehet el a gonoszsága. Ezért amint a szívedben biztos vagy benne, hogy valaki antikrisztus, akkor alaposan meg kell figyelned és szemmel kell tartanod, anélkül, hogy ellankadnál. Ez a te felelősséged. Mi ennek a célja? Az, hogy megóvd Isten választott népét, és a lehető legnagyobb mértékben megakadályozd, hogy az antikrisztusok kártékony cselekedeteket kövessenek el a gyülekezet és a testvérek ellen, hogy ártsanak a testvéreknek. Egyes antikrisztusok mindig a felajánlások felől érdeklődnek: „Ki kezeli Isten házának pénzét? Ki vezeti a könyvelést? Vajon pontosan vezetik a könyvelést? Elképzelhető, hogy sikkasztás folyik? Hol tartják a gyülekezet pénzét? Nem kellene nyilvánossá tenni ezeket a dolgokat, feljogosítva mindenkit, hogy tudjon róluk? Vajon mennyi Isten házában a vagyona? Ki adta a legtöbb felajánlást? Miért nem tudok ezekről a dolgokról?” Szavaik úgy hangzanak, mintha aggódnának Isten házában a pénzügyei miatt, valójában azonban más az indítékuk. Egyetlen olyan antikrisztus sincs, aki ne sóvárogna a pénz után. Mit kell tehát tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak ilyen esetekben? Először is megfelelően kell kezelned a felajánlásokat, megbízható emberekre bízva azok biztonságos megőrzését, és semmiképpen sem

szabad hagynod, hogy az antikrisztusoknak sikerüljön elérniük céljaikat – nem szabad összezavarodnod ebben a kérdésben. Amint ilyen helyzet merül fel, rá kell jönnöd: „Valami nem stimmel. Az antikrisztus készül valamire. A gyülekezet pénzét vette célba. Talán azt tervezi, hogy szövetségre lép a nagy vörös sárkánnyal, hogy összeesküvéseket szőjenek a gyülekezet pénzével kapcsolatban és megkaparintsák azt. Azonnal át kell helyeznünk!” Először is, nem hagyhatod, hogy az antikrisztusok megtudják, ki kezeli Isten házának pénzügyeit. Továbbá ha a pénzt kezelő emberek biztonsági kockázatot érzékelnek, akkor mind a pénzt, mind pedig a pénzt kezelő embereket gyorsan át kell helyezni. Vajon ez nem olyasvalami, amivel a vezetőknek és a dolgozóknak foglalkozniuk kell, valamint olyan munka, amit el kell végezniük? (De igen.) Ezzel szemben az ostoba vezetők hallják, hogy az antikrisztusok ezeket mondják, és mégis azt gondolják: „Ez az ember terhet visel, és képes törődni Isten házána pénzével, úgylgy adjunk neki némi felelősséget, és engedjük meg, hogy segítsen a könyvelésben.” Nem váltak-e Júdásokká azzal, hogy ezt teszik? (De igen.) Nem csupán nem sikerült megóvniuk a felajánlásokat, hanem még át is játszották azokat az antikrisztusoknak, ténylegesen Júdásokká válva. Mit gondolsz ezekről a vezetőről és dolgozóról? Hát nem gonosz emberek? Hát nem ördögök? Nem csupán a felelősségeiknek nem sikerült eleget tenniük, hanem még az Istennek szánt felajánlásokat és a testvéreket is az antikrisztusok kezére adták. Ezért azokon a helyeken, ahol antikrisztusok vannak, amint a vezetők és a dolgozók ennek bármilyen nyomát felfedezik, vizsgálatot kell indítaniuk és konkrét munkát kell végezniük, amelyen belül a „megfigyelés” munkája elengedhetetlen.

A vezetők és a dolgozók által végzett megfigyelő munka nem kémkedésről vagy bármilyen kémtevékenységről szól; egyszerűen csak arról, hogy eleget teszel a felelősségednek, jobban odafigyelsz, alaposabban megfigyeled a dolgokat, és észreveszed, hogy mit tesznek és mit szándékoznak tenni az antikrisztusok. Ha bármilyen jelet észlelsz arra vonatkozóan, hogy gonoszságot követnek el és megzavarják a gyülekezetet, ellenintézkedéseket kell tenned, amint lehetséges; semmiképpen sem szabad megengedned, hogy sikerrel járjanak. Ez annak a legnagyobb mértékben történő megakadályozása, hogy az antikrisztusok által elkövetett, a gyülekezet munkáját megzavaró események előforduljanak. Természetesen a gyülekezet munkáját is ez védi a legjobban, és megóvja Isten választott népét. Ez annak megnyilvánulása, hogy a vezetők és a dolgozók eleget tesznek a felelősségeiknek. A megfigyelés nem azt jelenti, hogy néhány embert titkos ügynököknek állítunk be, és követtetjük, megfigyeltetjük és ellenőriztetjük velük az embereket, mintha kémek lennének, vagy átkutatattjuk velük az otthonaikat és szigorú kihallgatási módszereket alkalmazunk. Isten háza nem folytat ilyen tevékenységeket. Mindazonáltal neked azonnal meg kell értened az antikrisztusok helyzetét. Érdeklődhetsz a jelenlegi helyzetükről úgy, hogy beszélsz a családtagjaikkal vagy azokkal a testvérekkel, akik képesek tisztán látni őket, vagy akik ismerik őket. Vajon ezek nem mind e munka elvégzésére szolgáló módszerek és eljárások? Ha a vezetők és a dolgozók elvégzik a felelősségi körükbe tartozó feladatokat, és igazodnak

az Isten által megkövetelt alapelvekhez, akkor eleget tesznek a felelősségeiknek. Mi a célja annak, hogy a vezetők és a dolgozók eleget tesznek a felelősségeiknek? Az, hogy minden tőled telhetőt megtegyél, hogy a lehető legnagyobb mértékben megakadályozd, hogy az antikrisztusok akadályozásokat és zavarásokat okozzanak, megelőzve ezáltal, hogy az antikrisztusok ártsanak Isten választott népének és eladják Isten házának érdekeit. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége. Hát nem ez akadályozza meg a legnagyobb mértékben az antikrisztusokkal kapcsolatos incidensek előfordulását? Vajon azok a vezetők és dolgozók, akik megteszik ezeket a lépéseket, nem tesznek-e meg mindent, ami emberileg csak lehetséges? (De igen.) Nehéz ezt megtenni? (Nem.) Nem nehéz; ez olyasvalami, amit azok, akik megértik az igazságot, meg tudnak valósítani. Amit az emberek meg tudnak valósítani, annak végrehajtásáért mindent meg kell tenniük; a többi Istenen múlik, hogy megtegye, hogy gyakorolja felette szuverenitását, valamint vezényelje és vezérelje. Ez az, ami miatt a legkevésbé aggódunk. Isten áll mögöttünk. Nemcsak a szívünkben van Isten, hanem valódi hitünk is van. Ez nem lelki támasz; valójában Isten a sötétben is ott van, és Ő az emberek mellett van, mindig jelen van velük. Amikor az emberek bármit tesznek, vagy bármilyen kötelességet végeznek, Ő figyel; Ő ott van, hogy bármikor és bárhol segítsen neked, megtartva és megóvva téged. Az embereknek az a dolguk, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek annak érdekében, hogy elvégezzék azt, amit el kell végezniük. Amint tudatára ébredsz – érzed a szívedben, látod Isten szavaiban, emlékeztetnek a körülötted lévő emberek, vagy bármilyen jelet vagy előjelet kapsz Istentől, ami információval lát el –, hogy ez olyasmi, amit meg kell tenned, hogy ez Isten megbízatása számodra, akkor eleget kell tenned a felelősségednek, és nem szabad tétlenül ülnöd vagy a pálya széléről figyelned. Te nem vagy robot; van elméd és vannak gondolataid. Amikor valami történik, tökéletesen tudod, hogy mit kellene tenned, és határozottan vannak érzéseid és van tudatosságod. Alkalmazd tehát ezeket az érzéseket és ezt a tudatosságot a tényleges helyzetekre, éld meg őket, és alakítsd át őket a cselekedeteiddé, és így eleget tettél a felelősségednek. Azokat a dolgokat, amelyeknek tudatában lehetsz, az általad megértett igazságalapelvek szerint kell gyakorolnod. Ily módon megteszel minden tőled telhetőt, és a lehető legtöbbet teszed azért, hogy a kötelességedet végezd. Vezetőként vagy dolgozóként, amikor minden tőled telhetőt megteszel, vagyis amikor a legnagyobb mértékben megakadályozod az antikrisztusok gonosz tetteinek bekövetkezését, Isten elégedett lesz, hogy ilyen módon tudsz gyakorolni. Miért lesz elégedett Isten? Isten határozatot fog hozni az ilyen vezetőkről és dolgozókról: ők eleget tesznek a felelősségeiknek, és megtesznek minden tőlük telhetőt a szerepükkel járó munka elvégzése érdekében. Ez Isten elismerése? (Igen.)

VI. Kizárás

A vezetők és a dolgozók tizenharmadik felelősségi köre olyan konkrét feladatokat foglal magában, amelyeket végre kell hajtaniuk, és amelyek közül többet is felsoroltunk:

gyakorolniuk kell az antikrisztusok leleplezését, metszését, boncolgatását, korlátozását és megfigyelését. A közlés ezekről az alapelvekről befejeződött. Függetlenül azoktól a konkrét lépésektől, amelyeket a vezetők és a dolgozók különleges helyzetekben tesznek, az antikrisztusokkal való bánásmód alapelvei változatlanok maradnak. Ezen kívül ezeknek a feladatoknak a fő célja Isten választott népének megóvása. Tegyük fel, hogy Isten választott népe már egyhangúlag antikrisztusként ismert fel valakit, valamint tisztán látta és alaposan felfogta, hogy az antikrisztus mindig az emberek félrevezetésére és irányítására törekszik; tudja, hogy ha az antikrisztus jelen van, nem lehetnek jó napok vagy jó gyülekezeti élet, és mindenki egyhangúlag követeli, hogy takarítsák ki az antikrisztust a gyülekezetből. Ilyen körülmények között egyes vezetők és dolgozók továbbra is azt szorgalmazták, hogy maradjon az antikrisztus, hogy felhasználják az antikrisztusok leleplezésének, metszésének, boncolgatásának, korlátozásának és megfigyelésének gyakorlására szolgáló képzésre – vajon még mindig szükséges végigmenni ezeken a folyamatokon? Egyes vezetők és dolgozók esetleg azt mondják: „Ha nem megyünk végig ezeken a folyamatokon, azzal nem hanyagolnám el a felelősségeimet? Csak az hangsúlyozza ki a vezetői szerepemet, ha végigmegyek ezeken a folyamatokon. El kell végeznem ezt a munkát. Akár egyetértenek a testvérek, akár nem, eleinte hagynom kell, hogy az antikrisztus maradjon. Először leleplezem, majd megmetszem és boncolgatom, és hagyom, hogy a testvérek még inkább megerősítsék, hogy antikrisztus. Egyhangú megegyezés után eltakarítjuk, illetve kizárjuk majd. Vajon ez nem lenne hatékonyabb?” Ennek eredményeképpen ez idő alatt az antikrisztus elképzeléseket kezd terjeszteni, hogy félrevezesse az embereket, és ismét megzavarja a gyülekezet munkáját, mindenki között pánikot keltve, egyesek pedig még az összejövetelekre járást is megtagadják. Hogy bemutassák eltökéltségüket és bebizonyítsák, hogy nem hanyagolják el a felelősségeiket, ezek a vezetők és dolgozók felületes látszatcselekvést végeznek, és elhúzzák a munkát. Ennek eredményeképpen sok szükségtelen kitérőt tesznek, megzavarják a gyülekezeti élet rendjét, azzal pedig, hogy csak később takarítják el az antikrisztust, elvesztegetik Isten választott népének értékes idejét az igazságra való törekvés során. Elfogadható ez a megközelítés? (Nem.) Mi a baj vele? (Ez csupán az előírások követése és látszatcselekvés.) Mi a célja annak, hogy a vezetők és a dolgozók elvégezzék ezeket a feladatokat? (Isten választott népének megóvása.) Tehát mit kell tenni ebben a helyzetben, ha egyesek még nem ismerték fel az antikrisztust, és továbbra is meglehetősen kötődnek hozzá, amikor pedig a vezetők és a dolgozók úgy döntenek, hogy kizárják az antikrisztust a gyülekezetből, némelyek felháborodnak, mondván, hogy Isten háza nem szeretetteljes, illetve nem méltányos az emberekkel, és nincsenek alapelvei abban, ahogyan a dolgokat teszi, és hasonlókat, sőt, az antikrisztus néhány zavaros fejű embert még félre is vezet és befolyásol, akik követni akarják őt a gyülekezetből való távozásban? Ekkor a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük kell valamennyi lényegi munkát, például gyakorolniuk kell az antikrisztus metszését, és Isten szavait felhasználva le kell leplezniük és boncolgatniuk

kell őt, hogy a testvérek gyakorlati tanulságokat vonhassanak le, végül pedig felismerjék az antikrisztust. Egy napon azt mondják: „Ez az ember annyira megvetésre méltó. Tényleg gonosz ember és antikrisztus. Gyorsan takarítsuk el!” Ez nem csupán egyetlen ember hangja, hanem sok testvére. Ebben az esetben vajon még mindig szükséges elvégezni az antikrisztus korlátozásának és megfigyelésének munkáját? Nem, csak egyenesen zárd ki. Azok a vezetők és dolgozók, akik munkájuk során eljutnak erre a szintre, elérték azt az eredményt, hogy megóvják Isten választott népét az antikrisztusok ártalmaitól. Mit bizonyít ez? Egyrészt azt bizonyítja, hogy a testvérek ebben a gyülekezetben rendelkeznek tisztánlátással, képességgel és igazságérzettel. Másrészt lehetséges, hogy a vezetők és a dolgozók képesek tényleges munkát végezni, vagy pedig ennek az antikrisztusnak a tettei túlságosan kirívóak, az emberi mivolta túlságosan rossz és túlságosan elvetemült, ami közfelháborodást keltett, és ő maga vágta el idejekorán a saját útját, megkímélve a vezetőket és a dolgozókat a vele való foglalkozás folyamatának nagy részétől. Hát nem takarít meg ez rengeteg erőfeszítést? Ilyen helyzetben az eltakarításuk vagy a kizárásuk jó dolog, nemde? Ráadásul az a munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak végezniük kell, nagy kiterjedésű, és nem korlátozódik csupán erre az egy feladatra. Szerinted az antikrisztus kizárásával vége is? Ezzel mindent teljes sikerre vittél? Távolról sem! Más munkát is el kell végezned. Az antikrisztusokkal való foglalkozáson és Isten választott népének azok ártalmaitól való megóvásán túl a vezetők és a dolgozók felelőssége még az is, hogy Isten választott népét Isten szavainak valóságába vezessék, rávezessék őket romlott beállítottságaik feloldására, valamint rávezessék őket az antikrisztusi beállítottságuk feloldására, sok más fontos feladat mellett. Ha viszont e feladatok végzése közben megjelenik egy antikrisztus, akkor az antikrisztussal való foglalkozás válik a legfőbb prioritássá. Először le kell leplezniük az antikrisztust és foglalkozniuk kell vele, továbbá az igazság más aspektusairól is beszélgetniük kell. Ha egy antikrisztus zavarása jelenik meg, és nagyon nehézvé válik más munka folytatása, mivel az adott munka akadályoztatásba és ellentéveskedésbe ütközik, az antikrisztus pedig súlyosan befolyásolja a testvérek életének fejlődését, a gyülekezeti élet rendjét és a kötelességek végzésének környezetét, akkor természetesen először ezzel a legnagyobb csapással és a katasztrófa gyökerével kell foglalkozni. Más munka csak az antikrisztus eltakarítása és a vele való foglalkozás után folytatódhat normálisan és rendben. Tehát, ha egy gyülekezetben megjelenne egy antikrisztus, a testvérek pedig rövid időn belül gyorsan felismernék, és egyhangúlag azt mondanák: „Tűnj el, antikrisztus!” – vajon ez nem kímélné meg a vezetőket és a dolgozókat rengeteg erőfeszítéstől? Nem kellene titokban örülnöd? Talán azt mondd: „Aggódtam, hogy nem tudom korlátozni ezt az antikrisztust, ezt az ördögöt. Amiatt is aggódtam, hogy néhány testvért félrevezet és súlyosan árt nekik, és hogy a saját érettségem túl csekély ahhoz, hogy leleplezzem az antikrisztus lényegét, hogy alaposan boncolgassam ezeket a dolgokat és megoldjam ezt a problémát.” Most már nincs ok az aggodalomra. A testvérek ezen egyetlen kijelentésével a probléma megoldódott, a

vezetők és a dolgozók válláról pedig lekerült a „teher”. Hogy ez milyen csodálatos! Meg kellene köszönnöd Istennek; ez Isten kegyelme! Valószínűleg azért fordul elő ilyesmi a gyülekezetben, mert sok szó esett az antikrisztusok leleplezésének témájáról, és mivel a testvérek nem sokkal alacsonyabb rendűek a vezetőknél és dolgozóknál, ahogyan azt feltételeznéd. Isten szavainak útmutatása alatt valamennyire ők is képesek önállóan felfogni az igazságot és megoldani a problémákat. Amikor összefognak, hogy szavazást hívjanak össze és kizárjanak egy antikrisztust, az jó dolog, egy jó jelenség! A vezetőknek és a dolgozóknak emiatt nem kell szomorúnak, csalódottnak vagy negatívnak érezniük magukat. Miután eltakarították ezeket az akadályokat, vagyis az antikrisztusokat, az ezt követő munka minden egyes lépése továbbra is komoly próbatétel marad a vezetők és a dolgozók számára. Minden feladat, amelyet el kell végezniük, magában foglalja a felelősségeiket, valamint a képességükkel és munkaképességükkel kapcsolatos kérdéseket.

A hamis vezetők által tanúsított megnyilvánulások, amikor az antikrisztusok zavarásokat okoznak

Befejeztük a vezetők és a dolgozók tizenharmadik felelősségi köréről szóló beszélgetést: „Isten választott népének megóvása attól, hogy az antikrisztusok megzavarják, félrevezessék, irányítsák és súlyosan ártsanak nekik, valamint képessé tételük arra, hogy felismerjék az antikrisztusokat és szívükből lemondjanak róluk.” A következőkben egy olyan embertípus megnyilvánulásait fogjuk boncolgatni és leleplezni, akik nem képesek eleget tenni a vezetők és dolgozók felelősségeinek – a hamis vezetőket –, méghozzá úgy, hogy összehasonlíttuk őket azzal a munkával, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük. E munka végzése során számos olyan feladat van, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell vállalniuk, amelyek megkövetelik tőlük, hogy rendelkezzenek bizonyos képességgel, hogy legyenek figyelmesek, alaposak, lelkiismeretesek, felelősségteljesek, legyenek tekintettel Isten terhére, olyan szerető szívük legyen, amely megóvjá Isten választott népét, és hasonlóak. Csak ezekkel a tulajdonságokkal tudnak eleget tenni a felelősségeiknek és kötelezettségeiknek. A hamis vezetők azonban ennek szöges ellentétei; ezek a tulajdonságok hiányoznak az emberi mivoltukból. Rendelkezhetnek egy bizonyos képességgel, az igazság felfogásának és az antikrisztusok felismerésének képességével, vagy lehet, hogy valamivel alacsonyabb a képességük, és legalább képesek néhány nyilvánvaló antikrisztust felismerni, akik számos gonosztettet követnek el, még ha teljesen nem is képesek felismerni az antikrisztusok természetlénységét; vagy pedig lehet annyira gyenge is a képességük, hogy nem képesek felismerni vagy átlátni a különbségeket az antikrisztusi lényeggel rendelkezők és az antikrisztusi beállítottsággal rendelkezők között. Mindenesetre a hamis vezetők ezt a két megnyilvánulást mutatják: az egyik az, hogy nem végeznek tényleges munkát; a másik az, hogy csak felszínes, általános ügyekkel kapcsolatos munkát végeznek, miközben teljességgel képtelenek

valódi problémák megoldására vagy tényleges munkavégzésre. A tizenharmadik felelősségi körrel kapcsolatos munkában a hamis vezetők e két jellegzetes megnyilvánulása továbbra is kiemelkedő. A következőkben arról fogunk beszélgetni, hogy pontosan milyen konkrét megnyilvánulásaik vannak.

I. Nem leplezik le és nem kezelik az antikrisztusokat attól tartva, hogy megsértik őket

Amikor az antikrisztusok megzavarják, félrevezetik, irányítják Isten választott népét, vagy súlyosan ártanak nekik, a hamis vezetők első megnyilvánulása a tétlenség. Mit jelent a tétlenség? Azt jelenti, hogy nem végeznek tényleges munkát. Okok húzódnak meg amögött, hogy nem végeznek tényleges munkát: elsősorban az emberek megsértésétől való félelem, valamint az alapelvek fenntartásához szükséges bátorság hiánya. Miután vezetővé válnak, ezek az emberek fitogtatni kezdik a hatalmukat, ezt gondolva: „Most már van státuszom, és a gyülekezet tisztviselője vagyok. Irányítanom kell a testvérek élelmezését, ruházódását, lakhatását és szállítását; tisztán kell látnom, hogy amit a testvérek mondanak, az megfelel-e az igazságnak és a szentek illemének. Látnom kell, hogy őszinték-e Istenhez, hogy normális-e a lelki életük, hogy megtartják-e a reggeli és esti imádságot, hogy normálisak-e a szokásos összejöveteleik – mindezt nekem kell irányítanom.” A hamis vezetők csak ezekkel a kérdésekkel törődnek. A formások tekintetében látszólag eleget tesznek a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, de amikor lényeges alapvető kérdések merülnek fel, vagy akár antikrisztusok jelennek meg, a hamis vezetők elbújnak az árnyékban, és meg sem mukkannak, ott csendben maradnak és úgy tesznek, mintha nem tudnák, és képtelenek lennének bármit is észrevenni. Nem számít, milyen téveszméket terjesztenek az antikrisztusok, úgy tesznek, mintha nem hallanák. Amikor az antikrisztusok megzavarják, félrevezetik és irányítják Isten választott népét, akkor is úgy tesznek, mintha mit sem tudnának, mintha mindez az információ eltűnne, amint eljut hozzájuk. Úgy tesznek, mintha nem lennének képesek felismerni az antikrisztusokat, akiket még a hétköznapi testvérek is felismernek, ezt mondva: „Nem tudok átlátni rajtuk. Mi van, ha rossz embert zárok ki? Mi van, ha tévedek a testvérekkel kapcsolatban? Különb is, Isten házában továbbra is szüksége van olyan emberekre, akik szolgálatot nyújtanak!” Felhasználva mindenféle kifogást, hogy kibújjanak a vezetők és a dolgozók felelősségei alól, elkerülik az antikrisztusokkal való foglalkozást, és nem óvják meg a testvéreket az antikrisztusok ártalmaitól. Egyes hamis vezetők még azt is mondják: „Ha mindig leleplezem az antikrisztusokat, mi van, ha felbujtják a testvéreket, hogy támadjanak meg engem? Akkor a következő választáson senki sem fog rám szavazni, és nem lehetek többé vezető. Az én befolyásom nem olyan erős, mint az övék!” Státuszuk és személyes biztonságuk megóvása érdekében a hamis vezetők egyáltalán nem tesznek eleget annak a felelősségüknek, hogy megóvják Isten választott népét, és nem akadályozzák meg a lehető legnagyobb mértékben az antikrisztusokat abban, hogy ártsanak a testvéreknek. Egyszerre viselkednek úgy, mint

akik embereknek akarnak megfelelni, és úgy, mint a páncéljába húzódó teknős, miközben önző és megvetendő emberek. Nem óvják meg a testvéreket, viszont nagyon is alaposan gondolkodnak azon, hogyan óvják meg magukat. Amikor az antikrisztusokkal való foglalkozásról van szó, vagy azok metszéséről és leleplezéséről, azért, hogy a testvérek tisztánlátásra tehessenek szert, akkor halálra rémülnek, aggódnak, hogy elveszítik a státuszukat, és úgy érzik, hogy ha megteszik, az ártalmas rájuk nézve. Teljesen semmibe veszik Isten választott népének érdekeit, kizárólag saját érdekeiket, hírnevüket, személyes biztonságukat és a családjuk biztonságát tartják szem előtt, attól tartva, hogy az antikrisztusok véletlen megsértése könyörtelenül ellenségesse teheti őket és megtorlást válthat ki. Az ilyen típusú hamis vezetőnek valójában van némi képessége. A képességének és éleslátásának köszönhetően teljesen tisztában van azzal, hogy kik az antikrisztusok, a probléma azonban az antikrisztusok megsértésétől való félelmében rejlik. Látna az antikrisztusok ádáz beállítottságát, nem meri megsérteni őket. Azonban saját maga megóvása érdekében nincsenek aggályai afelől, hogy feláldozza Isten házának és Isten választott népének érdekeit; közömbösen figyeli, ahogy a testvéreket az antikrisztusok kezére adják, lehetővé téve, hogy az antikrisztusok kedvük szerint félrevezessék és irányítsák őket, valamint súlyosan ártsanak nekik. A hamis vezetők csak alkalomadtán mondják ezt a színfalak mögött néhány viszonylag jámbor, jó emberi mivoltú embernek, akik nem jelentenek fenyegetést rájuk nézve: „Az az ember antikrisztus. Félrevezet másokat. Nem jó ember.” A testvérek és az antikrisztusok előtt azonban soha egyetlen „nemet” sem mernek mondani az antikrisztusoknak. Soha nincs bátorságuk leleplezni az antikrisztusok semmilyen gonosztettét vagy azok lényegét. Még az összejövetelek során sem mernek kiadni egy hangot sem, amikor az antikrisztusok kisajátítják a szót, és egy-két órán keresztül beszélnek. Ha az antikrisztusok az asztalra csapnak és mereven bámulják az embereket, akkor túl hangosan még levegőt venni sem mernek. Munkaterületükön belül azok, akik csekély érettséggel rendelkeznek, akik gyáva emberi mivolttal rendelkeznek, valamint azok, akik törekedni akarnak az igazságra, de még nem tettek szert tisztánlátásra, szorongást éreznek, mert nincsenek olyan vezetők vagy dolgozók, akik elő tudnának lépni, hogy leleplezzék és felismerjék az antikrisztusok gonosztetteit. Tehetetlenül nézik, ahogy az antikrisztusok zsarnoki módon viselkednek a gyülekezetben, szándékosan vakmerően cselekszenek és megzavarják a gyülekezeti életet, anélkül, hogy bármilyen módon szembehelyezkednének velük. Eközben a hamis vezetők semmilyen tényleges munkát nem végeznek, és nem oldanak meg valódi problémákat Isten választott népéért. Amikor a testvérek nehézségekbe ütköznek, a hamis vezetők nemhogy nem leplezik le és korlátozzák az antikrisztusok gonosztetteit, de még egyetlen tisztességes szót sem mernek szólni. Még ha érez is valamit a lelkiismeretük, s egy kicsit vádolja is őket, zárt ajtók mögött pedig még néhány könnycseppet is hullatnak Istenhez imádkozva, másnap az összejövetelen, amikor látják, hogy az antikrisztusok felelőtlen megjegyzéseket tesznek Isten házának munkájára, és önkényesen megítélik azt, sőt közvetve még Istent

is megítélik, és elképzeléseket terjesztenek Istenről, ők semmit sem tesznek, annak ellenére, hogy tudják, ez helytelen. Még akkor is, amikor látják, hogy az antikrisztusok elherdálják a felajánlásokat, a hozzáállásuk olyan, mintha félvállról vennék azt. Egyáltalán nem leplezik le vagy korlátozzák az antikrisztusokat, a szívükben pedig még csak egy kis szemrehányást sem éreznek – ez rendkívül felelőtlen dolog! Mindenkinek, akinek van némi lelkiismerete, még ha úgy érzi is, hogy a saját ereje túl gyenge, össze kell fognia olyan testvérekkel, akiknek van némi érettségük és tisztánlátásuk, hogy beszélgessenek erről a dologról és megvitassák, hogyan foglalkozzanak az antikrisztusokkal. A hamis vezetők közül viszont hiányzik az efféle elszántság és bátorság, sőt még inkább hiányzik belőlük az efféle felelősségtudat. Még azt is mondják a testvéreknek: „Az antikrisztusok túlságosan ádázak. Ha megsértjük őket, jelenteni fognak minket a kormánynak, akkor pedig egyikünk sem lesz képes hinni Istenben. Az antikrisztusok ismerik a gyülekezeti összejövetel helyszíneit, ezért nem provokálhatjuk őket.” Ez teljes mértékben az antikrisztusok előtti fegyverletétel és behódolás, valamint a Sátánnal való megalkuvás és a kegyelemért könyörgés csúf magatartása.

Azon kívül, hogy saját magukat óvják, a hamis vezetők semmit sem végeznek el abból a munkából, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kellene végezniük, például Isten választott népének megóvását és segítségét abban, hogy tisztánlátásra tegyenek szert az antikrisztusokkal szemben, és egyáltalán nem tesznek eleget semmilyen felelősségnek, mégis folyamatosan azt akarják, hogy a testvérek őket válasszák meg vezetőnek. Miután egy ciklust befejeztek, meg akarják választatni magukat a következőre. Hát nem szégyentelen és orvosolhatatlan ez? Méltók az ilyen emberek arra, hogy vezetők legyenek? (Nem.) Isten háza rád bízta a nyáját, de amikor vadállatok jönnek, a kritikus pillanatban te csak magadat óvod, a nyáját pedig a vadállatok kezére adod. Úgy viselkedsz, mint egy meglapuló teknős: menedéket, biztonságos helyet keresel magadnak, hogy elrejtőzz. Ennek eredményeként pedig a nyáj szenved kárt – a juhok némelyikét halálra marják, némelyek pedig elvesznek. Tegyük fel, hogy egy vezető látja, hogy az antikrisztusok gátlástalanul megzavarják a gyülekezet munkáját, félrevezetik és irányítják Isten választott népét, ennek ellenére olyan hozzáállást tanúsít, hogy egyszerűen félresöpri a dolgot, hogy megóvja a saját méltóságát, státuszát és megélhetését, valamint biztosítsa a saját biztonságát. Ennek következtében Isten választott népének nagy része félre lesz vezetve, tehetetlennek érzi magát, valamint negatívvá és gyengévé válik; némelyek még az antikrisztusok fogságába is esnek, egyesek pedig nem hajlandók végezni a kötelességeiket. Ez a vezető mégsem érez semmit, amikor látja az antikrisztusok által okozott zavarásokat; a lelkiismerete semmiféle szemrehányást nem érez. Van-e emberi mivolta az efféle vezetőnek vagy dolgozónak? Saját céljának – az önfenntartásnak – elérése érdekében nincsenek aggályai afelől, hogy Isten választott népét az antikrisztusok kezére adja, és lehetővé tegye, hogy az antikrisztusok félrevezessék és rombolják őket, valamint súlyosan ártsanak nekik. Miféle vezető az ilyen? (Hamis vezető.) Hát nem a Sátán cinkosa? Melyik oldalon áll valójában? Bár hamis vezetőként jellemzik,

e probléma lényege talán még súlyosabb, mint az, hogy hamis vezető. Olyan a természete, hogy elárulja a testvéreket, éppúgy, ahogy azok az emberek, akiket letartóztatnak és megkínóznak, és Júdásokká válnak, átadják a testvéreket a nagy vörös sárkánynak, hogy az súlyosan ártsen nekik. Milyen természete van tehát annak a hamis vezetőnek, aki az antikrisztusok kezére adja Isten választott népét? Hát nem rendkívül aljasak az ilyen hamis vezetők? Összehasonlítva az antikrisztusokkal, kívülről nem tűnik úgy, hogy ezeknek a hamis vezetőknek szándékukban állna ellenállni az igazságnak. Látszólag képesek közölni néhány igazságot, van némi felfogóképességük, és képesek az igazság egy részét gyakorolni, néhányan közülük pedig még nehézségeket elviselni és árat fizetni is képesek. Ennek ellenére, amikor Isten háza rájuk bízta Isten nyáját, és amikor gonosz emberek és démonok jelennek meg, nem használják saját életüket arra, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek Isten választott népének megóvásáért. Ehelyett minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy magukat óvják meg, a testvéreket pedig védőpajzsként tolják előre, hogy biztosítsák saját biztonságukat és érdekeiket. Mennyire megvetendőek és önzőek ezek az emberek! A felszínen úgy tűnik, hogy az emberi mivoltukkal nincsenek nagyobb problémák. Szeretik az embereket, képesek segíteni másokon, hajlandóak árat fizetni, és bármilyen nehézséget képesek elviselni, miközben a kötelességeiket végzik. Amikor viszont antikrisztusok jelennek meg, valami váratlan és felfoghatatlan dolgot tesznek: nem számít, hogyan vezetik félre Isten választott népét az antikrisztusok, vagy hogyan zavarják meg a gyülekezeti életet, semmit sem tesznek, és nem számít, hogy az antikrisztusok hány embert támadnak meg, zárnak ki, vagy hányan ártanak, ezt figyelmen kívül hagyják. Azzal, hogy ezt teszik, ezek a vezetők teljesen átadják Isten választott népét az antikrisztusok irányításának, lehetővé téve, hogy az antikrisztusok kedvük szerint félrevezessék őket és súlyosan ártsanak nekik, miközben ezek a vezetők maguk egyáltalán nem végeznek semmilyen munkát. Amikor az antikrisztusokat eltakarítják, és a probléma megoldódik, ezek a vezetők előjönnek, hogy az önismeretükről beszéljenek, arról, hogy milyen gyengék, gyávák, rémültek, önzőek és csalárdak voltak, és hogy nem voltak hűségesek, nem óvták meg jól Isten választott népét, valamint csalódást okoztak Istennek és a testvéreknek. Nagyon büntudatosnak tűnnek; úgy tűnik, megfordultak, és képesek a bűnbánatra. Amikor azonban ismét antikrisztusok jelennek meg, ugyanúgy az antikrisztusok felé lökik a testvéreket, mint legutóbb, maguknak pedig biztonságos helyet keresnek, hogy elrejtőzzenek. Bár őket nem vezették félre az antikrisztusok, és nem is ártottak nekik, mégis elhanyagolták a felelősségeiket és elárulták Isten megbízatását, a kötelességükhöz és Isten választott népéhez való hozzáállásuk, valamint valódi énjük pedig teljesen lelepleződik. Valahányszor antikrisztusok jelennek meg, nem választják azt, hogy Isten oldalára álljanak és a végsőig harcoljanak az antikrisztusok ellen, továbbá semmit sem mondanak abból, amit mondaniuk kellene, és egy kicsit sem végeznek el abból a munkából, amelyet Isten választott népének megóvása érdekében végezniük kellene, hogy ezáltal a lelkiismeretük nyugodt legyen, és még kevésbé tesznek eleget a vezetők

felelősségeinek, hogy eleget tegyenek Isten szándékainak. E hamis vezetők minden döntése és cselekedete teljes mértékben a saját státuszuk ártalmaktól való védelmét szolgálja. Nem törődnek Isten választott népének életével vagy halálával. Számukra minden rendben van, amíg a saját hírnevük, érdekeik és státuszuk nem sérül. Ki leplezi le az antikrisztusokat, ki zárja ki az antikrisztusokat, hogyan kell kezelni az antikrisztusokat – mintha ezeknek a dolgoknak semmi közük nem lenne hozzájuk; nem érdekli őket, és nem is avatkoznak bele. Amikor antikrisztusok zavarják meg a gyülekezeti életet, ártanak Isten választott népének, rágalmazzák és gyötrik azokat, akik az igazságra törekcszenek, ők ezt figyelmen kívül hagyják. Ezek a dolgok mit sem számítanak nekik; számukra mindez rendben van, amíg a státuszuk veszélybe nem kerül. Mit gondolsz az efféle emberekről? Többsnyire az emberi mivoltuk nem tűnik rossznak, és úgy tűnik, hogy képesek némi munkát végezni. Amikor metszéssel szembesülnek, úgy tűnik, képesek megismerni önmagukat, a szívükben pedig van egy kis büntudat. Amikor azonban a gyülekezetet megzavaró antikrisztusokkal találkoznak, teljesen elveszítik a józan eszüket, nincs igazságérzetük, sőt még bátorságuk sincs ahhoz, hogy harcoljanak az antikrisztusok ellen. Amikor ördögöket és Sátánokat látnak, megalkusznak; amikor zavarásokat okozó gonosz embereket látnak, elkerülik őket. A gonosz emberekhez és az antikrisztusokhoz való hozzáállásukból ítélve vajon pontosan milyen utat követnek? Hát nem szemlélteti ez jól a problémájukat? (De igen.) Lehet, hogy az ilyen ember a felszínen nem tűnik antikrisztusnak, viszont a gonosz emberek és antikrisztusok tetteivel és viselkedésével szemben tanúsított hozzáállása pontosan az antikrisztusok beállítottsága, és ennek a természete szörnyű. Azt lehet mondani, hogy ez a felelősségeik feladásának, valamint Isten választott népe elárulásának a természete. Hát nem nagyon súlyos ez a természet? Tanúsítanak-e bármiféle hűséget a gyülekezet munkája és Isten megbízatása iránt? Van-e bennük akár csak egy cseppnyi felelősségteljes hozzáállás is? Mindegy, mikor bízzák meg őket egy megbízatással vagy a feladattal, az alapelvük az emberek megsértésének elkerülése, és önmaguk megóvása. Ez a legmagasabb mércéjük a saját viselkedésükkel szemben, valamint a dolgok elvégzésére vonatkozó alapelvük, ez pedig soha nem fog megváltozni. Egyelőre tegyük félre azt a kérdést, hogy meg lehet-e menteni az ilyen embereket – csupán az antikrisztusokkal való foglalkozás munkája szempontjából ítélve vajon ezek a hamis vezetők méltók arra, hogy elfogadják Isten megbízatását? Méltók arra, hogy vezetők és dolgozók legyenek? (Nem.) Ezek az emberek méltatlanok arra, hogy vezetők és dolgozók legyenek. Ennek az az oka, hogy hiányzik belőlük a lelkiismeret és a józan ész, és nem méltók arra, hogy felvállalják a gyülekezetvezetés munkáját; nem akadályozzák meg a lehető legnagyobb mértékben az antikrisztusokat abban, hogy ártsanak Isten választott népének, és nem is tesznek meg minden tőlük telhetőt annak érdekében, hogy eleget tegyenek ennek a felelősségnek, vagy jól végezzék ezt a munkát Isten választott népének megóvása érdekében – nem arról van szó, hogy gyenge a képességük és képtelenek megtenni ezt, hanem inkább arról, hogy egyszerűen nem teszik

meg. Ezért ebből a szemszögből nézve azok az emberek, akik félnek megsérteni másokat, teljesen méltatlanok arra, hogy vezetők és dolgozók legyenek. Hát nem meglehetősen sok az ilyen vezető és dolgozó? (De igen.) Amikor még semmi sem történik, bárki másnál lelkesebben szaladgálnak; annyira elfoglaltak, hogy még a hajukat sem fésülik meg, vagy az arcukat sem mossák meg, mintha nagyon spirituális szintre jutottak volna. Amikor azonban antikrisztusok jelennek meg, eltűnnek; mindenféle kifogást találnak, hogy kivonják magukat, és egyszerűen nem foglalkoznak az antikrisztusokkal. Mi ennek a viselkedésnek a természete? A kötelességvégzésük iránti hűség hiánya és a megbízhatatlanság. Kritikus időkben még Istent is elárulhatják, és a Sátán oldalára állhatnak, szemet hunyva afelett, hogy a gyülekezet munkáját gonosz emberek és antikrisztusok zavarják meg és károsítják. Még annyira sem hasznosak, mint egy házőrző kutya. Ez a hamis vezetők egyik típusa.

II. Nem képesek felismerni az antikrisztusokat

Van egy másik típusú hamis vezető is: amikor antikrisztusok jelennek meg, nem tudja felismerni, hogy milyen beállítottságuk és lényegük van, milyen megnyilvánulásaik vannak és mit tárnak fel, miféle zavarokat okoznak a testvéreknek, mely kijelentéseik, gondolataik, nézőpontjaik és viselkedéseik vezethetik félre és zavarhatják meg a testvéreket, milyen módszereket használnak az antikrisztusok az emberek irányítására, az antikrisztusok milyen körülmények között vezethetik félre, irányíthatják a testvéreket és árthatnak súlyosan nekik és hasonlók – ezek mind olyan kérdések, amelyeket a hamis vezetők képtelenek felismerni. Az antikrisztusok félrevezetik a testvéreket; ők és a félrevezetett testvérek elszakadnak a gyülekezettől, hogy saját összejöveleteket tartsanak és független királyságokat alakítsanak ki. Nem fogadják el Isten házának vezetését, nem fogadják el Isten házának munkarendjeit, és semmilyen elrendezésnek vagy iránymutatásnak nem vetik alá magukat, amely Isten házából származik, még kevésbé vetik alá magukat Isten emberekkel szemben támasztott követelményeinek. A hamis vezetők azonban nem tekintik problémának az antikrisztusok mindezen, Isten választott népének félrevezetésére irányuló cselekedeteit. Képtelenek észrevenni, mi nem stimmel ezekben a helyzetekben, azt pedig még kevésbé tudják észrevenni, hogy az antikrisztusok szavai, cselekedetei, gondolatai és nézőpontjai hogyan zavarják meg, vezetik félre az embereket és hogyan ártanak nekik. Képtelenek észrevenni ezeket a negatív hatásokat, és nem tudják, hogyan ismerjék fel őket. Néhány hétköznapi testvér, mivel sokat látott és hallott, rendelkezhet egy kis tisztánlátással, érzékeléssel és tudatossággal, ám a hamis vezetők nem tudják átlátni ezeket a dolgokat. Még amikor valaki rámutat, hogy X. Y. a színpalak mögött tesz bizonyos dolgokat az emberek félrevezetésére és klikkek kialakítására, a hamis vezetők ezt is akadályozzák, mondván: „Nem terjeszthetjük ezeket a kijelentéseket. Ne okoz zavarokat. Jó a kapcsolatuk – mi a baj azzal, hogy beszélgetnek egymással? Szabadságot kell adnunk az embereknek!” Még mindig nem tudják átlátni. Ha nem tudnak átlátni a

dolgokon, akkor megfigyelhetnének, kereshetnének, és beszélgethetnének olyan testvérekkel, akik megértik az igazságot és rendelkeznek némi tisztánlátással. A hamis vezetők azonban igencsak önelégültek. Amikor a testvérek emlékeztetik őket, nem fogadják el, azt gondolva: „Te vagy a vezető, vagy én vagyok? Mivel engem választottak vezetőnek, bizonyára jobban értem az igazságot, mint az átlagemberek. Máskülönből miért engem választanak, és nem valaki mást? Ez azt bizonyítja, hogy jobb vagyok mindannyiótoknál. Függetlenül attól, hogy idősebb vagy fiatalabb vagyok nálatok, az én képességem határozottan jobb, mint a tiétek. Amikor megjelenik egy antikrisztus, nekem kell először azonosítanom őt. Ha ti azonosítjátok először, nem fogok egyetérteni az értékeléseetekkel. Megvárjuk, amíg én azonosítom, mielőtt bármit is tennénk!” Ennek eredményeként az antikrisztus sok eretnekséget és téveszmét terjeszt a testvérek között, nyíltan ellenáll Isten háza munkarendjeinek, valamint nyíltan zúgolódik a gyülekezet ellen, Isten háza ellen és a Fennvalótól származó munkarendek ellen, és ellenzi ezeket. Az antikrisztus még nyíltan a maga oldalára is vonzza a testvéreket, hogy zárt körű összejöveteleken vegyenek részt, ahol a résztvevők kizárólag az antikrisztus prédikációját hallgatják, és az ő vezetését fogadják el. A gyülekezetben még a leggyengébb képességűek is láthatják, hogy ez az ember antikrisztus. Csakis ilyen helyzetben ismerik el a hamis vezetők: „Ó, jaj, ő egy antikrisztus! Hogyhogy csak most jöttem rá erre? Nem, valójában már korábban rájöttem, de nem mondtam semmit, mert féltem, hogy a testvérek érettsége csekély, és nincs tisztánlátásuk.” Még egy pompás hazugságot is kiagyalnak maguknak. Egyértelműen azért hagyták, hogy testvérek annyi ártalmat szenvedjenek el az antikrisztustól, mert ők maguk érzéketlenek, nehéz felfogásúak, gyenge képességűek és képtelenek felismerni az antikrisztust. Ahelyett, hogy bűntudatot éreznének, a testvéreket okolják, amiért ostobaságokat beszélnek, alaptalan szóbeszédet terjesztenek, félreértik az embereket és hasonlókat. Miféle vezető az ilyen? Hát nem teljesen zavarodott? Az ilyen vezető alapvetően alkalmatlan arra, hogy felvállalja a gyülekezet munkáját. Látszólag gyakran eszi és issza Isten szavait, imádkozik, összejövetelekre jár, prédikációkat hallgat, lelki jegyzeteket és bizonyágtevő cikkeket ír, úgy tűnik, sok erőfeszítést tesz, ám amikor problémák merülnek fel, nem tudja megoldani azokat, nem tudja Isten szavai szerint keresni az igazságot, és biztosan nem tudja felismerni az antikrisztusokat Isten szavai alapján. A hamis vezetők általában képesek egy-két órán át prédikálni, amikor pedig Isten szavairól és a saját tapasztalataikról beszélnek, képesek vég nélkül fecsegni, ám amikor az antikrisztusok eretnekségeket és téveszméket terjesztenek, félrevezetik a testvéreket és megzavarják a gyülekezet munkáját, akkor nincs mit mondaniuk, és egyáltalán nem végeznek semmilyen munkát. Nemcsak, hogy nem rendelnek el semmilyen megelőző intézkedést, illetve nem vezetik rá a testvéreket az antikrisztusok eretnekségeinek és téveszméinek felismerésére, hanem még akkor sem leplezik le vagy boncolgatják őket, amikor látják az antikrisztusok által okozott akadályozásokat és zavarásokat, és meg sem metszik az antikrisztusokat; egyáltalán nem végeznek semmilyen munkát. Mi a

probléma az ilyen emberekkel? (Túl gyenge a képességük.) Gyenge képességük ellenére mégis azzal dicsekednek, hogy lelki emberek, jó vezetők, valamint ők azok, akik az igazságra törekednek és szeretik Isten szavait, továbbá szégyentelenül azt állítják, hogy feladták a családi és testi örömeiket, hogy eleget tegyenek a vezetők és a dolgozók felelősségeinek. Valójában ők igazi hamis vezetők, akik felelőtlenek, lelkiismeret és józan ész nélküliek, valamint rendkívül érzéketlenek és nehéz felfogásúak – hamisítatlan, képmutató farizeusok. Csak doktrínák prédikálásához értenek és ahhoz, hogy jelszavakat harsogjanak. Amikor az emberek kérdéseket tesznek fel nekik, képesek elméletek özönét zúdítani rájuk, hogy félrevezessék őket, de ténylegesen egyáltalán nem tudják világosan elmagyarázni az igazságalapelveket. Ennek ellenére úgy tekintenek magukra, mint akiknek van felfogóképességük és akik megértik az igazságot. A szívükben világosan tudják, hogy amikor az emberek megoldást keresnek náluk a problémákra, nem tudnak olyan válaszokat adni, amelyek megfelelnek az igazságnak, ennek ellenére továbbra is úgy tesznek, mintha jó vezetők és lelki emberek lennének. Hát nem szégyentelen ez egy kissé? (De igen.) A legtöbb hamis vezetőnek van egy közös vonása és egy közös problémája: szégyentelenek. Úgy gondolják, hogy ha vezetői státuszuk és címük van, és képesek lelki elméletekről beszélni, az lelki emberré teszi őket. Több időt töltenek Isten szavainak evésével és ivásával, prédikációk hallgatásával és az Isten házából származó videók nézésével, mint mások, és többet beszélnek másoknak Isten szavairól, ezért azt hiszik, hogy képesek elvégezni a vezetők és a dolgozók munkáját, és eleget tudnak tenni a vezetők és a dolgozók felelősségeinek. Ám a tény az, hogy amikor felmerül az a fő probléma, hogy az antikrisztusok gátlástalanul félrevezetik és megzavarják Isten választott népét, ők csak nézik, de tehetetlenek, és nem tudják, Isten szavainak mely részeit kapcsolják az antikrisztusokhoz és használják azok boncolgatására, hogy a testvérek tisztánlátást nyerjenek, szívükből elutasítsák az antikrisztusokat, valamint elkerüljék, hogy azok félrevezessék és irányítsák őket. Bár néha éreznek belül egy kis pánikot, mégis azt gondolják, hogy már régóta hisznek Istenben, sok prédikációt hallgattak, és hogy jobban értik az igazságot, mint az átlagember, és ékesszólóan tudnak beszélni. Gyakran dicsekednek: „Lelki ember vagyok. Tudok prédikálni. Bár nem tudom megoldani annak problémáját, hogy az antikrisztusok félrevezetik és megzavarják Isten választott népét, továbbá nem tudom Isten szavait az antikrisztusokhoz kapcsolni és felismerni őket, elvégeztem a munkát, amelyet el kellett végezmem, és elmondtam, amit el kellett mondanom. Amíg a testvérek meg tudják érteni, ez rendben van!” Ami a végső eredményt illeti – azaz megóvták-e Isten választott népét –, ezt a szívükben nem látják tisztán. Emellett okosnak gondolják magukat és úgy tesznek, mintha problémákat oldanának meg, ám végül csak rengeteg szót és doktrínát mondanak, anélkül, hogy ténylegesen megoldanák a problémákat. Nem tudják közölni az igazságot, hogy leleplezzék és boncolgassák az antikrisztusokat. Ehelyett csak szavakat és doktrínákat ontanak, hogy igazolják és megvédjék magukat, egy-két órán át beszélnek, teljesen összezavarva az embereket, akik végül még azokban a dolgokban is elbizonytalanodnak,

amelyeket eredetileg megértettek. Nem tudják megmenteni a testvéreket az antikrisztusok félrevezetésétől, sem képessé tenni őket arra, hogy felismerjék az antikrisztusokat és szívükből elutasítsák őket – soha nem érik el azt az eredményt, hogy megóvják a testvéreket. Még ha látják is ezt a következményt, továbbra is vezetői identitást vallanak magukénak, és nem alázkodnak meg, hogy másokkal együtt keressék az igazságot, vagy hogy a problémát felfelé jelentve megoldásokat keressenek. Hát nem gazemberek az ilyen emberek? Semmi vagy, de azért továbbra is színlelsz. Mire föl színlelsz? Mivel nem lehetsz vezető, vissza kellene lépned, és máshol kellene színlelned. Nem szabad ártanod Isten választott népének! Amíg te színlelsz, az antikrisztusok megragadják az alkalmat, hogy számos olyan gonosz dolgot tegyenek, amelyek megzavarják és irányításuk alá vonják az embereket, sokakat félrevezetnek és ártanak nekik! Ki fog ezért felelősséget vállalni? Isten háza ki fogja deríteni, hogy ki a felelős!

Egyes vezetők és dolgozók semmilyen valódi munkát nem végeznek, amikor az antikrisztusokkal kapcsolatos eseményekkel foglalkoznak, és felismerni sem tudják az antikrisztusokat. Abban az időszakban, amikor az antikrisztusok félrevezetik és irányítják a testvéreket, ők soha nem leplezik le igazán az antikrisztusok gonosz tetteit és lényegét, és világosan megmagyarázni sem tudják azokat. Később Isten választott népéből néhányan, akik rendelkeznek tisztánlátással, leleplezik és kizárják az antikrisztusokat, ezek a hamis vezetők pedig úgy érzik, ez a saját érdekük. Az antikrisztusok kizárása után összegzést készítenek, és mondanak néhány doktrínát: „Nézzétek, amikor az antikrisztusok beszélnek és cselekszenek, a gyülekezeti élet rendellenessé válik, az emberek zavarttá válnak, az életük pedig veszteségeket szenved. Az antikrisztusok ártalmának elkerülése végett fel kell ismernünk az antikrisztusok tetteit, szavait, emberi mivoltát, lényegét és hasonlókat – mindezeket meg kell értenünk. Isten azért engedi meg az antikrisztusok megjelenését a gyülekezetben, és azért teszi lehetővé számukra, hogy megtegyenek bizonyos dolgokat és leleplezzék a saját rútságukat, felfedve ezáltal az antikrisztusokat, hogy mi felvértézhessük magunkat az igazsággal, növekedhessünk a tisztánlátásban, és a lehető leggyorsabban növelhessük az érettségünket – ebben Isten szándékai rejlenek! Most már felismertük az antikrisztusokat, és többé nem korlátoznak minket; mindenki képes elutasítani őket. Ez ünneplésre méltó dolog!” A hamis vezetők végül hivatalos hangnemet vesznek fel, és úgy adják elő összegzésüket, mintha rengeteg valódi munkát végeztek volna, nagy árat fizettek volna, és jelentős szerepet játszottak volna az antikrisztusok kizárásában. Hát nem szégyentelen ez egy kissé? Világos, hogy az elejétől a végéig nem tudták felismerni, mi is valójában egy antikrisztus; nem értik, hogyan vezetik félre az embereket az antikrisztusok, mit tesznek Isten választott népével, vagy mi az antikrisztusok beállítottságlényege, mégis úgy tesznek, mintha rengeteg munkát végeztek volna. Nyilvánvaló, hogy a testvérek voltak azok, akik felismerték az antikrisztusokat és akik kizárták őket a gyülekezetből; nyilvánvaló, hogy a hamis vezetők nem töltötték be azt a szerepet, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak be kellene tölteniük, illetve nem

tettek eleget a vezetők és dolgozók felelősségeinek, mégis összegzést készítenek és maguknak tulajdonítják az érdemet, mintha már mindent jóval előre megterveztek volna, most pedig azt mondják a testvéreknek, hogy az ő cselekedeteik hoztak eredményeket és arattak nagy sikert. Hát nem szégyentelen ez? Miért beszélsz ilyen hivatalos hangnemben? Semmilyen valódi munkát nem végzel, mégis úgy beszélsz, mint egy tisztviselő. Talán a nagy vörös sárkány tisztviselője vagy? Hát nem farizeusok az ilyen emberek? (De igen.) Csak jelszavak kiabálásához és doktrínák hirdetéséhez értenek. Amikor bizonyos dolgok megtörténnek, nemcsak, hogy nem kezelik őket helyesen, hanem gyakorlási útjuk sincs. Csak ostobaságokat locsognak, és vakon előírásokat alkalmaznak; alapvetően képtelenek bármilyen problémát megoldani. Miután elmúlnak a dolgok, úgy tesznek, mintha mi sem történt volna, jó embernek tettetik magukat, és arcátlan szégyentelenséggel maguknak tulajdonítják az érdemet. Ezek az emberek a farizeusok tankönyvi példái. Csak doktrínákat tudnak hirdetni, jelszavakat kiabálni, némi erőfeszítést tenni és némi nehézséget elviselni, valódi munkát pedig képtelenek végezni, ennek ellenére továbbra is lelki embereknek tettetik magukat. Ők farizeusok. Ez az ilyen típusú hamis vezetők lényege. Annyi doktrínát tudnak hirdetni mindenki előtt, akkor hát miért nem tudják leleplezni és kezelni az antikrisztusokat? Képesek órákon át prédikálni, és nagyszerű szónoki készséggel rendelkeznek, akkor hát miért van az, hogy amikor valódi problémákkal szembesülnek – különösen az antikrisztusok gonosz tetteivel –, akkor képtelenek kezelni azokat, és a döbbenettől szóhoz sem jutnak? Mi ennek az oka? Az, hogy a képességük túl gyenge. Mégis mennyire gyenge? Nincs lelki megértésük. Műveltek és intelligensek, meglehetősen agyafúrtak a külső ügyek kezelésében, és némileg értik a törvényt. Amikor azonban az Istenben való hitről, lelki dolgokról, valamint különféle lényegi problémákról van szó, képtelenek bármit is felismerni és átlátni, és egyetlen igazságalapelve sem tudnak rátalálni. Amikor nincs közvetlen probléma, olyan nyugodtan ülnek, akár csak egy halász, aki kapásra vár, ám amikor problémák merülnek fel, nevetséges pojácaként viselkednek, mint a hangyák a forró serpenyőn, és szármalmas látványt nyújtanak. Időnként rendkívül komolyan és ünnepélyesen viselkednek. Amikor nem ünnepélyesek, normálisnak tűnnek, ám amikor ünnepélyessé válnak, az valójában megnevetteti az embereket. Ez azért van, mert amikor ünnepélyesek, semmi mást nem mondanak, csak lelki megértés nélküli megtévesztő dolgokat és szavakat, amelyek mind amatőr megjegyzések. Mégis komoly arccal megőrzik ünnepélyességüket – hát nem nevetséges? Ha valaki megválaszolandó kritikus kérdéseket tesz fel nekik, megzavarodnak, elnémulnak, és láthatóan különösen zavarba jönnek. Sok ilyen hamis vezető létezik. Elsődleges megnyilvánulásaik a gyenge képesség és a lelki megértés hiánya; ők zavarodott emberek. Mit jelent a lelki megértés hiánya? Amikor lelki kérdésekről és az igazsággal kapcsolatos dolgokról van szó, olyan, mintha ógörögöt próbálnának fordítani – semmit nem értenek belőle. Ennek ellenére még mindig színlelnek, mondván: „Én lelki vagyok. Régóta hiszek Istenben. Sok igazságot értek. Ti új hívők vagytok, épphogy elkezdtetek hinni Istenben, és nem értitek az igazságot. Nem

vagytok megbízhatóak.” Mindig úgy tekintenek magukra, mint akik már régóta hisznek Istenben, és megértik az igazságot. Az ilyen emberek egyszerre gyűlöletesek és nevetségesek. Ezzel zárul a közlés az ilyen hamis vezetők megnyilvánulásairól.

III. Az antikrisztusok védőernyőjeként viselkednek

Van egy másik típusú hamis vezető, amelyik még gyűlöletesebb. Nemcsak hogy elmulasztja leleplezni az antikrisztusokat, hanem az antikrisztusok védőernyőjeként is működik, a szeretetteljes segítséget ürügyként használva arra, hogy elnézze az antikrisztusok gonosztetteit, amelyek megzavarják a gyülekezet munkáját. Mindegy, mennyi téveszmét terjesztenek az antikrisztusok, hogy félrevezessék az embereket, ezek a hamis vezetők nemcsak hogy nem cáfolják meg vagy leplezik le őket, hanem még lehetőségeket is biztosítanak az antikrisztusoknak arra, hogy szabadon kifejezhessék nézőpontjukat és felszólalhassanak. Függetlenül attól, hogy Isten választott népe miféle zavarásokat, félrevezetéseket vagy ártalmakat szenved el, ők közömbösek maradnak. A hamis vezetők még akkor is előlépnek, hogy felszólaljanak az antikrisztusok érdekében, amikor egyesek rámutatnak: „Ezek az emberek antikrisztusok. Ők azok, akiket Isten házában korlátoznia kell; nem szabad előléptetni vagy művelni őket, és semmiképpen sem szabad megóvni őket. Már eleget ártottak a testvéreknek. Itt az ideje, hogy elszámoljunk velük, valamint alaposan leleplezzük őket és foglalkozzunk velük.” Figyelembe véve az olyan tényezőket, mint az antikrisztusok életkora, az Istenbe vetett hitük évei, valamint a korábbi hozzájárulásaik, különféle ürügyeket használnak, hogy felszólaljanak értük és megvédjék őket. Amikor a felsőbb szintű vezetők mennek, hogy ellenőrizzék a munkát vagy foglalkozzanak az antikrisztusokkal, a hamis vezetők megakadályozzák, hogy testvérek jelentést tegyenek felfelé az antikrisztusok gonosztetteiről. Még lépéseket is tesznek a gyülekezet lezárására, hogy a felsőbb szintű vezetők ne szerezzenek tudomást a gyülekezetet megzavaró antikrisztusokról, a tisztánlátással rendelkező testvéreket pedig megakadályozzák abban, hogy leleplezzék az antikrisztusokat. Függetlenül attól, hogy a hamis vezetők milyen kifogásokat hoznak fel, vagy mik a céljaik azzal, hogy az antikrisztusok védőernyőjeként viselkednek, azzal, hogy ezt teszik, végső soron az antikrisztusok érdekeit óvják, miközben elárulják a gyülekezet és Isten választott népének érdekeit. Különféle kifogásokat használnak az antikrisztusok megóvására, például: „az antikrisztusok is hisznek Istenben, és joguk van beszélni Isten házában” és „korábban veszélyes kötelességeket végeztek; Isten házában figyelembe kell vennie múltbeli hozzájárulásait”. Megakadályozzák a testvéreket abban, hogy felismerjék az antikrisztusokat, és nem engedik, hogy a felsőbb szintű vezetők tudomást szerezzenek azok különféle gonosztetteiről, ugyanakkor ők maguk nem leplezik le és biztosan nem metszik meg az antikrisztusokat. Ezek az antikrisztusok lehetnek a családtagjaik, közeli barátaik, vagy még valószínűbb, hogy olyan emberek, akiket bálványoznak, és érzelmileg nehezen tudnak elengedni. Függetlenül a helyzettől, amennyiben tudják, hogy ezek az emberek antikrisztusok, és

mégis védelmezik a gonosztetteiket, azt mondván másoknak, hogy bánjanak velük szeretettel, sőt különféle eszközöket használva, hogy az antikrisztusoknak lehetőséget biztosítsanak különféle téveszmék terjesztésére, hogy félrevezessék és megzavarják Isten választott népét, ezek a megnyilvánulások azt mutatják, hogy az antikrisztusok védőernyőjeként viselkednek. Egyes hamis vezetők más területeken talán végeztek némi valódi munkát, de amikor az antikrisztusokkal való foglalkozásra kerül sor, nem Isten házában követelményei szerint kezelik őket. Ráadásul nem tesznek eleget a vezetők és dolgozók felelősségeinek sem, ahogy azt Isten háza megköveteli – nem akadályozzák meg a lehető legnagyobb mértékben az antikrisztusokat abban, hogy elképzeléseket, negatív érzelmeket, eretnekségeket és téveszméket terjesszenek, és ezzel félrevezessék az embereket a gyülekezetben. Ehelyett gyakran pozitív dolgokként fenntartják az antikrisztusok által hangoztatott megtévesztő doktrínákat, valamint azon kijelentéseiket és megjegyzéseiket, amelyek tudásra vagy a Sátán filozófiájára vannak alapozva. Ezek mind annak a megnyilvánulásai, hogy az antikrisztusok védőernyőiként viselkednek. Természetesen olyan hamis vezetők is vannak, akik azért nem foglalkoznak az antikrisztusokkal, mert értékelik azok társadalmi befolyását. Azt mondják: „A legtöbb testvér a társadalom alsóbb rétegeiből származik, és nincs befolyásuk. Noha ez az ember egy gonosz emberi mivolttal rendelkező antikrisztus, a világban hatalommal és befolyással bír, és rátermett. Amikor a testvérek vagy a gyülekezet veszéllyel szembesül, vajon nincs szükségünk egy félelmetes emberre, aki előlép és megóv minket? Hunyjunk hát szemet a gátló tények felett, és ne vegyük annyira komolyan azokat.” A hamis vezetők hajlandóak az antikrisztusok védőernyőjeként viselkedni, hogy az antikrisztusok kiálljanak mellettük és támogassák őket – még ez sem áll távol a hamis vezetőktől. Olyan hamis vezetők is vannak, akik téves nézeteket vallanak. Azt mondják: „Egyes antikrisztusok státusszal és befolyással bírnak a társadalomban; presztízsük van. A mi gyülekezetünkben két ilyen személy van. Jóllehet antikrisztusok, ha eltakarítjuk őket, az emberek azt fogják gondolni, hogy a gyülekezetünkben nincsenek rátermett emberek, a vallási körökben forgók pedig lenéznek majd minket. Magunk körül kell tartanunk őket a látszat kedvéért. Ezért ez a két ember a gyülekezetünk kincse; senki sem ismerheti fel vagy takaríthatja el őket. Meg kell óvni őket.” Miféle logika ez? Tehetségeket tekintik az antikrisztusokat, ezért megóvják őket. Hát nem gazemberek ezek a hamis vezetők? (De igen.) A körülményektől függetlenül, amennyiben a vezetők és a dolgozók megengedik az antikrisztusoknak, hogy azt tegyenek a gyülekezetben, amit csak akarnak, és megzavarják a gyülekezet munkáját, akkor hamis vezetők és dolgozók. Függetlenül attól, hogy az antikrisztusok és a gonosz emberek hogyan terjesztenek téveszméket, ezáltal hány embert vezetnek félre, hogyan támadják és zárják ki a pozitív alakokat, és hányan ártanak Isten választott népéből, a hamis vezetők ezt figyelmen kívül hagyják és játsszák az ostobát – amíg meg tudják védeni magukat, ez számukra rendben van. Ezek a hamis vezetők elsődleges megnyilvánulásai. Mindegy, mit mondanak vagy tesznek az antikrisztusok, a hamis vezetők nem leplezik le, nem

boncolgatják és nem korlátozzák őket, hogy a testvérek felismerhessék és elutasíthassák őket. Ehelyett úgy dédelgetik az antikrisztusokat, mint házi kedvenceiket, úgy szolgálják és óvják őket, mint méltóságokat, szabad utat adnak nekik, és különféle lehetőségeket teremtenek számukra a szereplésre. Kinek az érdekeit áldozzák fel, miközben hagyják, hogy az antikrisztusok teljes mértékben élvezzék a szabadságukat? (Isten választott népének érdekeit.) A hamis vezetők nemcsak hogy nem óvják meg Isten választott népét, hanem még azt is megengedik az antikrisztusoknak, hogy átvegyék az irányítást a gyülekezetben, arra kényszerítve a testvéreket, hogy úgy szolgálják az antikrisztusokat, mint az ökrök és a lovak, mint a rabszolgák; az antikrisztusok parancsainak követésére, megtévesztő megjegyzéseik, gondolataik és nézőpontjaik elfogadására, az irányításuk elfogadására, sőt még az általuk okozott súlyos ártalmak és hasonlók elfogadására is készítetik őket. Ez az a munka, amit a hamis vezetők végeznek. Vajon a lehető legnagyobb mértékben megakadályozzák az antikrisztusokat abban, hogy súlyosan ártsanak Isten választott népének? Eleget tettek a vezetők és a dolgozók felelősségeinek? Elvégezték Isten választott népe megóvásának a munkáját? (Nem.) Röviden, függetlenül az októl, minden vezető, aki szabad utat ad az antikrisztusoknak, hogy azt tegyenek, amit csak akarnak, anélkül, hogy bármilyen munkát végezne, az hamis vezető. Miért mondom, hogy hamis vezető? Azért, mert amikor az antikrisztusok félrevezetik és irányítják Isten választott népét, ő hagyja, hogy a testvérek különféle ártalmakat szenvedjenek el az antikrisztusoktól, nem teljesítve az Istentől kapott megbízatását. Isten háza rád bízta Isten juhait, Isten választott népét, te pedig nem tettél eleget a felelősségednek. Méltatlan vagy arra, hogy Isten megbízatását viseld! Függetlenül az októl vagy bármilyen esetleges indoklásodtól, ha a vezetőként töltött hivatali idő alatt az antikrisztusok védőernyőjeként viselkedtél, és emiatt a testvérek bőven szenvedtek az antikrisztusok zavarásai, félrevezetése, irányítása és súlyos ártalma miatt, akkor mindörökre bűnös vagy. Ennek nem az az oka, hogy nem tudod felismerni az antikrisztusokat vagy átlátni a lényegüket – egyértelműen tudod a szívedben, hogy az antikrisztusok Sátánok és ördögök, mégsem engedted Isten választott népének, hogy leleplezze és felismerje őket. Ehelyett hagyod, hogy a testvérek hallgassanak rájuk, elfogadják őket és engedelmeskedjenek nekik. Ez teljes mértékben ellentétes az igazsággal. Vajon ez nem tesz téged mindörökre bűnössé? (De igen.) Nemcsak, hogy nem óvtad meg azokat, akik őszintén végzik a kötelességeiket és az igazságra törekszenek, hanem még elő is léptetted az antikrisztusokat vezetői és dolgozói pozíciókba, házi kedvencekként dédelgetve őket, a testvéreket pedig arra kényszerítve, hogy engedelmeskedjenek a parancsaiknak. Isten háza nem azért bízta rád Isten választott népét, hogy az antikrisztusok vagy a te rabszolgáidként szolgáljanak, hanem azért, hogy Isten választott népét a Sátán és az antikrisztusok elleni harcba vezesd, valamint arra, hogy felismerjék és elutasítsák az antikrisztusokat, és hogy lehetővé tudd Isten választott népe számára, hogy normális gyülekezeti életet éljen, normálisan végezze a kötelességeit, bemenjen az igazságvalóságba, és Isten útmutatása alatt alávesse magát Istennek és tanúskodjon

Isten mellett. Ha még ennek a felelősségnek sem tudsz eleget tenni, akkor megérdemled-e, hogy embernek nevezzenek? Te pedig ennek ellenére továbbra is meg akarod óvni az antikrisztusokat. Talán az őseid vagy a bálványaid az antikrisztusok? Még ha vérrokonság van is köztetek, akkor is ragaszkodnod kell az igazságalapelvekhez, és az igazságosságot a család fölé kell helyezned. Kötelességednek kellene tekintened, hogy eleget tegyél a vezetők és a dolgozók felelősségeinek – leleplezve, felismerve és elutasítva az antikrisztusokat, valamint minden tőled telhetőt megtéve azért, hogy a lehető legnagyobb mértékben megóvd a testvéreket és megakadályozd, hogy az antikrisztusok ártsanak nekik. Ez a kötelességed hűséges végzése és Isten megbízatásának beteljesítése; csak akkor lehet téged megfelelő színvonalú vezetőnek vagy dolgozónak nevezni, ha ezt teszed. Ha nem teszel eleget a vezetők és a dolgozók felelősségeinek, és önként az antikrisztusok védőernyőjeként viselkedsz, mi más lehetnél, mint mindörökké bűnös? Ezzel zárul az antikrisztusok védőernyőjeként viselkedő hamis vezetőkről szóló közlés. Nyilvánvaló, hogy az ilyen emberek hamis vezetők közé sorolása egyáltalán nem igazságtalan; ez az igazi hamis vezetők egyik megnyilvánulása.

IV. Nem törődnek azokkal az emberekkel, akiket az antikrisztusok félrevezettek, és nem kérdezősködnek felőlük

A hamis vezetőknek van egy másik megnyilvánulása is, ami még inkább felháborító. Egyes hamis vezetők bizonyos mértékben fel tudják ismerni az antikrisztusokat a velük való érintkezés során, ám elmulasztják, hogy azonnal foglalkozzanak velük. Azt is elmulasztják, hogy azonnal leleplezzék és boncolgassák az antikrisztusok gonosz tetteit és lényegét azok különféle viselkedéseinek keresztül, így nem teszik lehetővé a testvérek számára, hogy felismerjék és elutasítsák az antikrisztusokat. Ez már annak számít, hogy nem tesznek eleget a vezetők és dolgozók felelősségeinek. Amikor néhány testvér félre lett vezetve és antikrisztusokat követ, ezek a hamis vezetők közömbösek maradnak, mintha semmi közük nem lenne hozzá. Ráadásul semmiféle lelki furdalást vagy önvádat nem éreznek a szívükben. Nem érzik úgy, hogy cserben hagyták Istent vagy a testvéreket. Ehelyett gyakran mondják ezt a „klasszikus” frázist: „Ezeket az embereket félrevezették az antikrisztusok. Megérdemelték! Az ő hibájuk, amiért nincs tisztánlátásuk. Még ha nem is követték volna az antikrisztusokat, akkor is eltakarítandó célpontok lennének Isten háza számára.” Ezek a hamis vezetők nemcsak hogy semmiféle lelki furdalást vagy büntudatot nem éreznek, miután az antikrisztusok félrevezetik a testvéreket, hanem még csak el sem gondolkodnak és meg sem térnek. Ehelyett ilyen embertelen dolgokat mondanak, azt állítva, hogy ezek a testvérek megérdemelték, hogy az antikrisztusok félrevezessék őket. Mi látható ezekből a szavakból? Van ezekben az emberekben bármi emberi mivolt? (Nincs.) Az emberi mivoltuk hiánya bizonyos. Akkor hát miért mondják ezeket a dolgokat? (Azért, hogy kibújjanak a felelősség alól.) Először is azért, hogy kibújjanak a felelősség alól, hogy félrevezessék és eltompítsák az

embereket. Úgy vélik: „Azokat az embereket azért vezették félre az antikrisztusok, mert hiányzik belőlük a tisztánlátás, aminek semmi köze hozzám. Nem törekedtek az igazságra, így hát megérdemelték, hogy félrevezessék őket!” Mit jelent az, hogy „megérdemelték”? Azt jelenti, hogy az antikrisztusoknak félre kell vezetniük és irányítaniuk kell ezeket az embereket, és súlyosan ártaniuk kell nekik – bármilyen bánásmódban részesülnek is az antikrisztusoktól, megérdemlik; megérdemlik, hogy az antikrisztusokat kövessék. A burkolt célzás az, hogy ezeknek az embereknek nem Istent kellene követniük, hanem az antikrisztusokat, hogy Isten követése hiba volt részükről, valamint az is hiba volt, hogy Isten őket választotta, és bár bementek Isten házába, elkerülhetetlen volt, hogy az antikrisztusok eltérítsék őket. Hát nem ez az, amire a hamis vezetők burkoltan céloznak? Nemcsak a testvéreket rágalmazták, hanem Istent is káromolják. Hát nem gyűlöletesek az ilyen emberek? (De igen.) Rendkívül gyűlöletesek! Amellett, hogy kibújnak a felelősség alól, valamint eltitkolják aényt és az igazságot, hogy nem óvták meg a testvéreket, még támadják is őket, kijelentve, hogy ezek az emberek megérdemelték, hogy az antikrisztusok félrevezessék őket, és hogy méltatlanok arra, hogy higgyenek Istenben és részesüljenek Isten üdvösségében. Ez az egy kijelentés felfedi, mennyire aljas a jellemük! Bár közvetlenül nem zavarták, nem vezették félre és nem nyomták el a testvéreket, ahogy az antikrisztusok, a hozzáállásuk a testvérekhez, Isten megbízatásához és az Isten háza által rájuk bízott nyájhoz megmutatja, mennyire kőszívűek és hidegvérűek is valójában! Senki sem fogadja el oly könnyen Isten munkáját; ez az evangélium hirdetőinek áldozataival és együttműködésével jár. Rengeteg emberi munkaerőt és erőforrást igényel, sőt mi több, Isten szívének vére van benne. Isten az, aki különféle embereket, eseményeket, dolgokat és környezeteket alakít ki, hogy az embereket Maga elé hozza. A hamis vezetők mindezt figyelmen kívül hagyják. Mindegy, kit vezetnek félre az antikrisztusok, egyetlen mondattal elintézik: „Megérdemelték!” Azzal, hogy így tesznek, minden érintett kemény munkáját és Isten szívének vérért veszni hagyják, semmissé téve azokat. Mit jelent az, hogy „megérdemelték”? Azt jelenti: „Ki mondta neked, hogy hirdesd nekik az evangéliumot? Méltatlanok arra, hogy Istenben higgyenek. Hiba volt hirdetni nekik az evangéliumot. Ki mondta nekik, hogy antikrisztusokat kövessenek? Bár nem végeztem valódi munkát, nem is én vettem rá őket az antikrisztusok követésére. Ők maguk ragaszkodtak hozzá; megérdemelték, hogy az antikrisztusokat kövessék!” Miféle emberi mivolttal rendelkezik az ilyen ember? Van egyáltalán szíve? Hidegvérű állat, rosszabb, mint egy házörző kutya, és mégis vezető? Méltatlan! Kell, hogy legyen tisztánlátásotok: látva, hogy az ilyen emberekből hiányzik a lelkiismeret és a józan ész, és hogy ennyire hidegvérűek, nem szabad vezetőnek választanotok őket. Ne legyetek zavarodottak! Nemcsak hogy nem tesznek meg mindent a veszteségek helyreállítása és az antikrisztusok által félrevezetett emberek visszanyerése érdekében, hanem még ilyen kegyetlen dolgokat is mondanak – annyira rosszindulatúak! A probléma az ilyen típusú emberekkel sokkal súlyosabb természetű, mint egy átlagos hamis vezetővel. Bár nem tekinthetők antikrisztusnak, a

megnyilvánulásai alapján egyértelmű, hogy nincs emberi mivoltuk, és méltatlanok arra, hogy vezetők vagy dolgozók legyenek. Semmi mások, csupán ocsmány, hálátlan árulók! Nem tudják, mi Isten megbízatása, és annak sincsenek tudatában, hogy milyen munkát kellene végezniük. Nem kezelik ezt lelkiismerettel és józan ésszel; méltatlanok arra, hogy Isten választott népének vezetői legyenek, továbbá méltatlanok arra, hogy elfogadják Isten megbízatását. Különösen a hamis vezetőkben nincs szeretet Isten választott népe iránt. Amikor a testvérek már félre vannak vezetve, még akkor is beléjük rúgnak, amikor mélyponton vannak, és ilyesmiket mondanak: „megérdemelték”, semmiféle együttérzést nem tanúsítva. Ha az ilyen ember látja, hogy valakit szerencsétlenség vagy nehézségek sújtanak, nem fog segíteni, hanem inkább belerúg, amikor az illető már a földön fekszik. A lelkiismerete nem fog önvádat érezni, és továbbra is ugyanolyan vezető marad, amilyen mindig is volt. Hát nem szégyentelen ez? (De igen.) A testvérekről nem is beszélve: ha az ördögök egy rendes nem hívőnek ártanak súlyosan, Istenben hívőként és teremtet lényként bárki, aki normális emberi mivolttal rendelkezik, együttérezne; mennyivel inkább kellene fájdalmat éreznie a szívének, amikor olyan testvérekről van szó – azokról, akik őszintén hisznek Istenben –, akiket félrevezetnek az antikrisztusok és akiknek ártanak! Ezek a hamis vezetők semmilyen valódi munkát nem végeznek abban az időszakban, amikor az antikrisztusok gonoszságot követnek el és ártanak Isten választott népének. Sem le nem leplezik, sem nem boncolgatják az antikrisztusok gonosz tetteit és lényegét, még kevésbé érzik annak terhét, hogy segítsenek a testvéreknek felismerni az antikrisztusokat és a szívéből elutasítani őket. Semmi felelősséget nem éreznek ebben az ügyben. Amikor egyeseket félrevezetnek az antikrisztusok, még akkor is csak ezt a hideg, szívtelen megjegyzést vetik oda: „Megérdemelték.” Ez igazán felháborító! Annak érdekében, hogy kibújjanak a felelősség alól, hogy megvédjék magukat, hogy még több embert félrevezessenek és eltompítsanak, valamint elkerüljék, hogy Isten elítélje őket, ilyen embertelen dolgokat mondanak. Hát nem gyűlöletes ez? (De igen.) Bármit is mondasz, nem tettél eleget a felelősségeidnek, és nem végezted megfelelően a munkádat – ezek a hamis vezető megnyilvánulásai; nem tagadhatod ezeket a dolgokat, bármennyire is próbálsz. Hamis vezető vagy.

Egyes hamis vezetők nem csupán kőszívűen, szívtelenül és felelőtlenül viselkednek, miután az antikrisztusok félrevezettek néhány testvért, mondván, hogy ezek az emberek megérdemelték, hogy félre legyenek vezetve, hanem amikor Isten házának munkarendjei megkövetelik, hogy tegyenek eleget azon felelősségüknek, hogy a lehető legnagyobb mértékben visszanyerjék közülük azokat, akik viszonylag jó emberi mivolttal rendelkeznek és akiknek a visszanyerésére van remény, ezek a hamis vezetők még akkor sem végeznek valódi munkát. Még akkor is közömbösek és elutasítóak maradnak, amikor egyesek kérik, hogy visszatérhessenek a gyülekezetbe: nem úgy kezelik az emberek életét, mint a legértékesebb dolgot, amelyet becsülni kellene. Elmulasztják, hogy a lehető legnagyobb mértékben visszanyerjék ezeket a félrevezetett testvéreket. Nem tudnak eleget tenni ennek a felelősségnek, és erőfeszítéseket sem tesznek ennek

érdekében. Annak ellenére, hogy Isten házában munkarendjei ismételt megkövetelik, hogy ez a munka jól legyen elvégezve, a hamis vezetők érzéketlenek maradnak, semmilyen lépést nem tesznek, és semmilyen munkát nem végeznek. Ennek eredményeként egyesek, akiket az antikrisztusok félrevezettek, és akiket elszigeteltek vagy eltakarítottak, továbbra sem térhetnek vissza Isten házába, és még mindig nem folytatnak normális gyülekezeti életet. Természetesen egyesek különböző szempontok alapján valóban nem felelnek meg azoknak a feltételeknek, hogy Isten háza visszanyerje őket, másokat azonban vissza lehet nyerni. Ha szeretetteljes segítség és türelmes támogatás révén meg tudják érteni az igazságot, fel tudják ismerni és el tudják utasítani az antikrisztusokat, akkor visszanyerhetők. Azonban, mivel a vezetők és a dolgozók nem végeznek valódi munkát, nem hajtják végre Isten házában munkarendjeit, és nem tekintik fontosnak ezeknek az embereknek az életét, némelyek magukra hagyatva még mindig kint kóborolnak. Ezek a vezetők és dolgozók különféle kifogásokat használva figyelmen kívül hagyják Isten házában munkarendjeit. Még azokat a testvéreket is figyelmen kívül hagyják, akik vissza akarnak térni a gyülekezetbe, és megfelelnek a gyülekezet befogadási feltételeinek. Mindenféle kifogással állnak elő, mondván, hogy ezeknek az embereknek rossz az emberi mivolta, biztonsági kockázatot jelentenek, szeretnek kiöltözni, élvezik a testi örömeiket, szeretik a státuszt és így tovább. Ezeket a koholt kifogásokat és indokokat felhasználva megtagadják tőlük a gyülekezetbe való visszatérést. Ezek az emberek félre lettek vezetve, és az antikrisztusok irányítják őket, ám az, hogy elvesztek, egyáltalán nem érdekli a hamis vezetőket. Semmiféle felelősségérzetük vagy lelkiismeretük sincs. Talán úgy gondolják, hogy ezeknek az embereknek a visszanyerése nehéz vagy veszélyes, vagy talán mélyen legbelül nem hajlandóak rá és nem értenek vele egyet. Mindenesetre különféle okok miatt egyáltalán nem hajtják végre Isten házában fent említett munkarendjét. Ezek az ilyen hamis vezetők megnyilvánulásai. Nemcsak hogy nem működnek együtt aktívan és nem tesznek eleget az Isten vagy Isten háza által rájuk bízott feladatokkal kapcsolatos felelősségeiknek, hanem védekeznek, amikor valaki leleplezi a felelősségük elhanyagolását, és olyan dolgokat mondanak, amelyekkel kibújnak a felelősség alól és magukat igazolják, hogy elfedjék a hanyagságuk igazságát. Hát nem még inkább gyűlöletesek az ilyen hamis vezetők? (De igen.) Összefoglalva, ezek a hamis vezetők az Isten választott népének súlyosan ártó antikrisztusok kezelésében is hanyagok, egyáltalán nem végezve valódi munkát. Figyelmen kívül hagyják ennek az Isten háza által megkövetelt munkának minden részletét. Nem hajlandóak nehézséget elviselni vagy árat fizetni, inkább csak azt teszik, amihez kedvük van, és úgy cselekszenek, ahogyan akarnak – ha van hozzá kedvük, tesznek egy keveset, ha viszont nincs, akkor semmit sem csinálnak. Teljesen semmibe veszik Isten házában munkarendjét, semmibe veszik az Isten háza által rájuk bízott kötelességeket és felelősségeket, és különösen semmibe veszik Isten szándékait és követelményeit. Ezeknek az embereknek nincs emberi mivoltuk és nincs lelkiismeretük; élő halottak. Rá mernének-e bízni az életetek e legfontosabb

ügyét – az üdvösségre való törekvést az Istenbe vetett hitben – olyan emberekre, akikben nincs emberi mivolt? (Nem.) Még ha nem is adnak át téged az antikrisztusoknak, vajon minden tőlük telhetőt meg fognak tenni azért, hogy harcoljanak az antikrisztusok ellen, amikor azok félrevezetik Isten választott népét és súlyosan ártanak neki? Nem, nem fognak, mert az ilyen emberek hidegvérű állatok, akiknek nincs felelősségérzetük. Csak azért szolgálnak vezetőként, hogy előnyöket biztosítsanak maguknak.

A hamis vezetők néha érdeklődést mutatnak a testvérek iránt; megkérdezik tőlük, van-e szükségük valamire, hogyan állnak az étellel és a szállással, és hasonlókat. Meglehetősen figyelmesek, amikor a mindennapi élettel kapcsolatos ügyekről van szó, ám amikor Isten megbízatását, a testvérek életét és halálát, valamint az igazságalapelveket érintő ügyekről van szó, közömbösek maradnak, és semmit sem tesznek, függetlenül attól, hogy ki kéri őket. Csak az emberek testi örömeivel, ételével, ruházatával, lakhatásával, közlekedésével, illetve az anyagi előnyökkel törődnek, és kizárólag ilyen ügyekkel foglalkoznak. Egyesek azt mondják: „A szavaid ellentmondásosak. Nem azt mondtad, hogy hidegvérűek? Vajon egy hidegvérű ember hajlandó lenne megtenni ezeket a dolgokat másokért?” Vajon egy hidegvérű ember lenne olyan jószívű, hogy mindenkiért megtegye ezeket a dolgokat? (Nem.) Valójában néhány hidegvérű ember tényleg megtenné ezeket a dolgokat, ennek pedig két oka van. Az egyik az, hogy miközben mindenkiért tesznek valamit, egyben saját magukért is tesznek dolgokat, és ebből hasznot húznak. Ha semmilyen előnyt nem tudnak szerezni abból, hogy megtesznek valamit, figyeld meg, vajon akkor is megteszik-e – azonnal megváltoztatják majd a hozzáállásukat, és abbahagyják. Ráadásul kinek a pénzét használják arra, hogy ezeket a dolgokat megtegyék, és mindenki számára előnyöket keressenek? A számlát Isten háza állja. Az Isten házában erőforrásaival való bőkezű bánásmód a specialitása ezeknek az embereknek. Hogyan is ne tennék meg ezeket a dolgokat, amikor személyesen is előnyökhöz jutnak? Miközben mindenki számára keresik az előnyöket, valójában saját magukért tesznek dolgokat. Nem olyan jószívűek, hogy mindenki más érdekében keressenek előnyöket! Ha tényleg mindenki számára keresnének előnyöket, akkor nem lehetne semmilyen önző indítékuk, az ügyeket pedig Isten házában alapelvei szerint kellene kezelniük. Ehelyett azonban mindig saját maguk számára keresnek előnyöket, és egyáltalán nem törődnek Isten választott népének életbe való belépésével. Emellett azért tesznek dolgokat mindenkiért, hogy az emberek becsüljék őket, és azt mondják: „Ez az ember előnyöket keres számunkra, és az érdekeink megóvására törekszik. Ha bármiben hiányt szenvedünk, meg kell kérnünk, hogy gondoskodjon róla. Ha ő körülöttünk van, nem lesz részünk rossz bánásmódban.” Ezeket a dolgokat azért teszik, hogy mindenki megköszönje nekik. Azzal, hogy így cselekszenek, mind hírnévre, mind előnyökre szert tesznek, így hát miért is ne tennék meg ezeket a dolgokat? Ha mindenki számára keresnének előnyöket, de senki sem tudná, hogy ez az ő művük, és mindenki Istennek köszönné meg, irántuk pedig soha senki sem érezne hálát, vajon akkor is megtennék? Biztosan nem lenne kedvük így cselekedni; lelepleződne a valódi énjük. Amikor az ilyen

emberek tesznek bármit is, a természetlénységük teljesen lelepleződik. Ezért amikor antikrisztusok zavarják meg a gyülekezetet, ők egyáltalán nem fognak soha semmilyen valódi munkát végezni azért, hogy megóvják Isten választott népét.

Az imént arról beszélgettünk, hogy miután Isten választott népe elszenvedi az antikrisztusok félrevezetését, irányítását és ártalmát, a hamis vezetők továbbra is szemet hunynak felette. Semmilyen módszeren nem gondolkodnak Isten választott népének visszanyerése érdekében, és nem tesznek eleget a kötelezettségeiknek és a felelősségeiknek. Kizárólag a saját érzéseiket, hangulataikat és érdekeiket veszik figyelembe. Nem tesznek eleget a kötelezettségeiknek, és nem tartják magukat felelősnek; ehelyett kibújnak a felelősségeik alól és kitérnek azok elől. Sőt, még ítéletet is mondanak Isten választott népe felett, miután az antikrisztusok félrevezették és irányították őket, mondván, hogy ők nem hisznek őszintén Istenben, hogy így kibújjanak a saját felelősségeik alól, anélkül, hogy bármiféle lelkiismeret-furdalást éreznének. Ezek a hamis vezetők a leggyűlöletesebbek. A hamis vezetők különböző megnyilvánulásai, amelyeket már megvitattunk, mind meglehetősen visszataszítóak, ám ennek az utolsó típusú embernek egyszerűen egyáltalán nincs emberi mivolta. Az efféle ember hidegvérű állat, emberi ruhába öltözött vadállat; nem tekinthető az emberiség részének, hanem a vadállatok közé kell sorolni. Miért nem tesz eleget a felelősségeinek? Mert nincs emberi mivolta, nincs lelkiismerete és nincs józan esze. Felelősségek, kötelezettségek, szeretet, türelem, együttérzés, a testvérek megóvása – ezek egyike sincs a szívében, nem rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal. Ha ezek a tulajdonságok nincsenek meg az emberi mivoltában, az egyenlő azzal, hogy nincs emberi mivolta. Ezek a negyedik típusú hamis vezető megnyilvánulásai.

Nagyjából ez az a négyféle megnyilvánulása a hamis vezetőknek, amelyeket le kell leplezni a vezetők és a dolgozók tizenharmadik felelősségi körén belül. Természetesen vannak más hasonló megnyilvánulások is, de alapvetően ez a négy típus már képviselheti a hamis vezetők különféle megnyilvánulásait e munka elvégzése során, valamint az emberi mivoltuk lényegét. Mindegy, hány kategóriára osztjuk fel a megnyilvánulásait, a hamis vezetők két kiemelkedő megnyilvánulása mindenképp megtalálható e négy kategórián belül. Az egyik az, hogy nem végeznek tényleges munkát, a másik pedig az, hogy képtelenek tényleges munkát végezni. Ez a hamis vezetők két legkiemelkedőbb megnyilvánulása. Függetlenül attól, hogy milyen a hamis vezetők emberi mivolta és képessége, valamint függetlenül attól, hogy miként bánnak az igazsággal, ez a két megnyilvánulás mindenképp kifejeződik e négy kategórián belül. A hamis vezetők leleplezéséről szóló tartalom a vezetők és a dolgozók tizenharmadik felelősségi köréről szóló mai beszélgetésünkben ezennel véget ért.

Kiegészítés: Kérdések megválaszolása

Vannak kérdéseitek? (Isten, szeretnék feltenni egy kérdést. Az összejövétel elején Isten megkérdezte tőlünk, hogy mi a különbség az antikrisztusi beállítottságú emberek

és a tényleges antikrisztusok között, valamint melyek az antikrisztusok lényegének tipikus jellemzői. Ekkor úgy éreztük, hogy az elménk kiüresedik, és miután töprengtünk egy ideig, csupán néhány nagyon egyszerű szó és doktrína jutott eszünkbe. Isten most már több mint egy éve közöl igazságokat az antikrisztusok leleplezéséről, mi viszont ezeknek csupán nagyon kis részét tudjuk megérteni és gyakorolni. Ennek egyik oka az, hogy nem fordítottunk erőfeszítést ezekre az igazságokra, a másik pedig az, hogy viszonylag kevés antikrisztussal találkoztunk, és nem tudtuk megérteni ezeket az igazságokat azáltal, hogy láthattuk volna, hogyan is kapcsolódnak a tényleges helyzetekhez. Ezért még most sincs igazán belépésünk ezekbe az igazságokba, nincs sok tisztánlátásunk az antikrisztusokkal kapcsolatban, és sok olyan megnyilvánulása van bennünk az antikrisztusi beállítottságnak, amelyeket még nem azonosítottunk. Azt szeretném megkérdezni, hogyan oldjuk meg ezt a problémát.) Az igazság bármely aspektusát tekintve rendelkezned kell némi valós tapasztalattal és tapasztalati ismerettel, valamint valódi megértésre kell jutnod ahhoz, hogy az igazság szavai bevésődjenek a szívedbe. Az igazság elnyerésének folyamata mindig így zajlik. Azokra a dolgokra tudsz emlékezni, amelyeket a tapasztalataid révén szereztél; ezek a legmélyebb benyomások. Ezért amikor ma az antikrisztusok témájáról beszélgettünk, arra kértelek benneteket, hogy először ezt a tartalmat tekintsétek át. Képesek voltatok felidézni belőle valamennyit. Azokból a dolgokból, amelyeket fel tudtatok idézni, néhány dolog elméleti számotokra, de természetesen vannak olyan antikrisztusi megnyilvánulások, amelyeket többé-kevésbé össze tudtok vetni a valós élettal – ezt mindenkinek így kell megtapasztalnia. Az embereknél az a normális helyzet, hogy prédikációhallgatás közben, bármilyen jól értik is látszólag, csupán elméletileg és a doktrína vonatkozásában értik meg, és nincs ismeretük az igazságról. Mikor tudja valaki megérteni az igazságot? Csak akkor lehet némi gyakorlati tudása, ha megtapasztalta ezeket a dolgokat. Valós körülmények megtapasztalása nélkül senki sem képes tudást szerezni. És ezért, ahogy ma az antikrisztusok témájáról beszélgettünk, szükséges volt gyors áttekintést végezni és egyszerű emlékeztetőt adni nektek. Ezután, függetlenül attól, hogy a vezetők és a dolgozók felelősségeiről vagy a hamis vezetők különféle megnyilvánulásairól beszélgettünk, legalább nem lesz túl üres számotokra – ez minden. Azonban továbbra is szükségetek van arra, hogy betekintést nyerjete az antikrisztusok különféle megnyilvánulásaiba. Egyesek azt mondják: „Ha Isten nem alakít ki néhány valódi embert, eseményt és dolgot, akkor honnan nyerhetnénk betekintést? Ugye mi magunk nem tudjuk felkutatni az antikrisztusokat?” Nem szükséges felkutatnotok őket. A legegyszerűbb megoldás az, hogy amikor antikrisztusokkal találkozol, próbáld meg a lehető legjobban összevetni őket Isten szavaival. Vesd össze a külső feltárulásaikat, kijelentéseiket, cselekedeteiket és beállítottságaikat, valamint a gondolataikat és a nézeteiket, sőt még azt is, ahogyan viselkednek és a világgal foglalkoznak, az életmódjukat és egyebeket – vagyis vesd össze ezeket az antikrisztusoknak azzal a tizenöt megnyilvánulásával, amelyeket már megvitattunk. Hasonlíts össze közülük annyit, amennyit csak tudsz. Így működik az

emberek felfogóképessége: emlékezetből nem tudnak sok mindent felidézni, mert az emberi emlékezet korlátozott. Az emberek azokról a dolgokról tudnak tökéletesen beszélni, amelyeket tényleg első kézből szerzett tapasztalataik révén sajátítottak el. Nem számít, mennyit mondanak, az nem az emlékezetükön alapul, hanem a tapasztalatukon és azon, amit átéltek. Ezek a dolgok, amelyeket megszereztek, állnak a legközelebb az igazsághoz és ahhoz, ami tényszerűen igaz – ezek azok a dolgok, amelyeket az emberek tapasztalat útján nyertek. Ezekről eltekintve azok a dolgok, amelyek az emberi elképzeléseknek és képzelődéseknek felelnek meg, valamint azok, amelyek a tudáson alapulnak, nem felelnek meg az igazságnak, függetlenül attól, hogy hány éve foglalnak el meghatározó helyet az elmédben, miután először bekerültek oda. Amikor valóban megérted az igazságot, ezek a dolgok ki lesznek iktatva és el lesznek vetve. Azonban azok a dolgok, amelyek közel állnak az igazsághoz és összhangban vannak az igazsággal, amelyeket tapasztalat útján szereztél, azok az értékesek. Akár teljes mértékben megértitek a ma feltett kérdéseimet, akár nem, az antikrisztusok felismerése témakörének biztosan van olyan része, amelyet meg tudtok érteni, mivel mindannyian tapasztaltatok már némi félrevezetést és zavarást antikrisztusoktól. Ez adott nektek egy kis tisztánlátást, amikor pedig antikrisztusokkal találkoztok, akik gonoszságot tesznek és megzavarják a gyülekezet munkáját, akkor ezek az igazságok érvénybe léphetnek számotokra. Ezek a szavak csak akkor lépnek érvénybe, amikor valódi körülményekkel találkoztok. Ha még nem tapasztaltátok meg az antikrisztusok félrevezetését, és csupán gondolatban képzelitek el a tetteiket, az haszontalan. Bármilyen jó is a képzeleted, ez nem jelenti azt, hogy képes leszel felismerni őket. Az emberek csak valódi körülményekkel szembesülve reagálnak ösztönösen, felhasználva a saját gondolataikat és nézőpontjaikat, néhány olyan elméletet, amelynek ki voltak téve, valamint néhány doktrínát, eljárást és módszert, amelyet megtanultak, hogy szembenézzenek ezekkel a dolgokkal és kezeljék őket, végül pedig különféle döntéseket hozzanak. Mielőtt azonban az emberek találkoznának ezekkel a helyzetekkel, már az is elég jó, ha a különféle elméletekről tiszta felfogásuk és benyomásuk van. Egyesek azt mondják: „Mi haszna annak, hogy Te ennyi mindent mondasz, mielőtt antikrisztusokkal találkoztunk volna?” Ez hasznos. Hát nincsenek-e könyvben kinyomtatva az antikrisztusokat leleplező szavak? Vajon e szavak olyasvalamik, amiket egy-két nap alatt teljes mértékben meg tudsz tapasztalni és át tudsz látni? Nem. A cél, amiért ki lettek nyomtatva abban a könyvben, az, hogy megmentsen titeket, és lehetővé tegye számotokra, hogy gyakran olvassátok ezeket a szavakat, megértsétek ezeket az igazságokat, valamint olvassátok Isten szavait, és életellátásban részesüljétek, amikor a jövőben különféle helyzetekkel találkoztok – legyen az egy antikrisztusi eset, nehézségek a saját beállítottságaitok megváltoztatásában, vagy bármi más. Isten szavai ebben a könyvben a forrást jelentik számodra, hogy megtapasztald és kezeld ezeket a dolgokat, és bemenj az igazság ezen aspektusaiba. Az, hogy mennyit tudsz megérteni a prédikációk hallgatása közben, nem tükrözi azt, hogy mennyi valósággal rendelkezel.

Ha egy adott pillanatban nem tudsz rájönni valamire vagy megjegyezni valamit, az nem jelenti azt, hogy a jövőben soha nem fogod megtapasztalni vagy soha nem fogod megérteni. Röviden, meg kell értenetek, hogy csak azok a dolgok kapcsolódnak az igazsághoz, amelyeket az emberek tapasztalat útján szereznek meg, és amelyeket Isten szavai alapján ismernek meg. Azok a dolgok, amelyeket az emberek megjegyeznek, és amelyeket az elméjükben megértenek, többnyire nem kapcsolódnak az igazsághoz; ezek csupán doktrinális dolgok. Mik a legfontosabb dolgok, amikor az igazságról van szó? A legfontosabb dolgok a tapasztalat és a belépés. Az igazság bármely aspektusával kapcsolatban, amikor az emberek ténylegesen megtapasztalják, a végső aratásuk az igazság gyümölcse és a túlélésükhöz vezető út. Ezért az, hogy valamire nem emlékeznek, nem probléma.

Ha közvetlenül az összejövétel elején kezdtem volna tárgyalni a fő témát, vajon nem lettetek volna képtelenek időben reagálni? Ezért szükséges volt néhány módszert használnom, és először megkérdezni tőletek: „Emlékeztetek az antikrisztusok lényegével rendelkező emberek és az antikrisztusi beállítottsággal rendelkező emberek közötti különbségre?” Azzal, hogy ezt a kérdést tettem fel először, nem az volt a célom, hogy megdöbbsenlek vagy leleplezzem titeket, hanem hogy támpontot adjak nektek. Ezután áttekintettük a témát, néhányan pedig fokozatosan emlékezni kezdtek: „Korábban már beszélgettünk arról, hogy az antikrisztusok hogyan bánnak az igazsággal, és milyen az antikrisztusok emberi mivolta.” Az antikrisztusokról szóló tartalom egy része már mély benyomást tett rád; ez a tartalom arra vár, hogy felhasználj, amikor ilyen dolgokat tapasztalsz, hogy útmutatásként és eligazításként szolgáljon a gyakorlásodhoz. Azonban még ennél is több olyan tartalom van, amelyről első hallás után egyáltalán nem volt benyomásod. Ezt a tartalmat szintén meg kell tapasztalni. Amikor átéled ezeket a tapasztalatokat, majd eszed és iszod, valamint imádkozva olvasod ezeket a szavakat, még többet fogsz nyerni. Akár olyan tartalomról van szó, amelyről van benyomásod, akár olyanról, amelyről nincs, miután átéled ezeket a dolgokat, az egész össze fog állni. A doktrínák, amelyeket megjegyeztél, gyakorlati megértéseddé és nyereségeddé válnak majd, miután megtapasztaltad azokat. Ami azokat a tartalmakat illeti, amelyekről nem volt benyomásod, miután egyszer megtapasztaltad őket, talán már lesz némi benyomásod, de ez csupán egy kis érzékszervi tudás lesz. Ez az érzékszervi tudás csak a doktrína szintjén maradhat. Rajtad áll, hogy újra megtapasztalj hasonló dolgokat, és ezen a ponton ez útmutatást, iránymutatást fog adni, és gyakorlási utat biztosít majd számodra. Isten szavainak megtapasztalása és az igazság megtapasztalása ilyen folyamat. Kínos, hogy nem tudtátok, hogyan válaszoljatok az Általam feltett kérdésre? Nem kínos. Ha hirtelen feltennétek Nekem egy kérdést, ott helyben Nekem is át kellene gondolnom, mérlegelve, hogy mit jelent a kérdés, és az igazság mely aspektusait érinti. Az emberi agy és elme így működik – időre van szükségük a reagáláshoz. Még ha olyasvalamiről van is szó, ami nagyon ismerős a számodra, ha már évek óta nem találkoztál vele, akkor időre lesz szükséged, hogy reagálj rá, amikor hirtelen újra

összefutsz vele. Nem számít, mennyire mélyen tapasztaltál meg valamit, ha sok nap vagy év után újra találkozol vele, akkor időre lesz szükséged, hogy reagálj – arról nem is beszélve, hogy az antikrisztusok témájával kapcsolatos megértésetek még mindig csak a szavak és doktrínák szintjén van: még nem tudjátok összekapcsolni az antikrisztusokkal, akikkel a valós életben találkoztok, és azt is mondhatjuk, hogy alapvetően továbbra sem tudjátok felismerni az antikrisztusokat. Tehát ezek az igazságok arra várnak, hogy a gyakorlatban megtapasztaljátok őket – csak ekkor tudjátok ellenőrizni Isten szavainak hitelességét és pontosságát. Például korábban beszéltünk arról, hogy az antikrisztusok rendíthetetlenül elutasítják a megtérést. Tegyük fel, hogy megjegyezted ezt, és azt mondd: „Isten azt mondta, hogy az antikrisztusok rendíthetetlenül elutasítják a megtérést. Dacolni fognak Istennel, és a végsőig szembeszegülnek majd Vele. Nem fogadják el az igazságot, és soha nem fogják elismerni, hogy Isten szavai az igazság, bármi történjék is. Idegenkednek az igazságtól.” Ezt a kijelentést csak doktrinálisan érted meg, fogadod el, illetve van róla benyomásod; ez csupán egy kevéske érzékszervi tudás. A tudatalattidban érzed, hogy ez a kijelentés helytálló, de az antikrisztusok által kimondott mely konkrét szavak, az általuk felfedett mely romlott beállítottságok, illetve az őket hajtó mely természet stb. felel meg és kapcsolódik Isten antikrisztusokat leleplező szavaihoz? Ezek közül melyek bizonyíthatják, hogy az Istentől származó leleplezés tényszerű? Ez megkívánja tőled, hogy vagy személyesen találkozz egy antikrisztussal, vagy pedig megfigyelőktől hallj egy antikrisztus tetteiről és szavairól, és végül ráébredj: „Isten szavai annyira gyakorlatiak, teljesen helytállóak. Ezt az embert már többször antikrisztusként jellemezték, és már többször elbocsátották. Bár még nem zárták ki, illetve nem takarították el, a megnyilvánulásai és a feltárulásai azt mutatják, hogy egyáltalán nem fogadja el az igazságot, rendíthetetlenül elutasítja a megtérést, és nemcsak antikrisztusi beállítottsággal rendelkezik, hanem antikrisztusi természetlénnyel is – tényleg ízig-vérig antikrisztus.” Egy napon pedig, amikor ezt az embert kizárják, megerősíted a szívedben: „Isten szavai annyira pontosak! Az antikrisztusi beállítottsággal rendelkező emberek megváltozhatnak, azok viszont, akik antikrisztusi lényeggel rendelkeznek, nem fognak megváltozni.” Ezek a szavak gyökeret eresztenek a szívedben. Ez nem csupán egy emlék vagy némi benyomás, és nem is csupán egyfajta érzékszervi tudás. Ehelyett mélyen megérted és elfogadod Isten szavait: „Egy antikrisztus nem fog megváltozni; a végsőig szembe fog szegülni Istennel. Nem csoda, hogy Isten nem menti meg őket; nem csoda, hogy Isten nem munkálkodik ilyen embereken. Nem csoda, hogy amikor a kötelességüket végzik, soha nincs megvilágosodásuk vagy világosságuk, és egyáltalán nem mutatnak növekedést – eltökélten a saját útjukat járják. Ez tényleg egy antikrisztus!” Amikor ellenőrzöd Isten szavainak pontosságát, azt gondolod magadban: „Isten szavai tényleg az igazság. Ezek a szavak helytállóak. Ámen!” Mit jelent számodra „Ámen”-t mondani? Azt jelenti, hogy a tapasztalataid révén megértetted, hogy Isten szavai minden dolgok mérésének kritériumai, hogy Isten szavai az igazság, és hogy még amikor ez a

korszak és ez az emberiség el is múlik, Isten szavai akkor sem fognak elmúlni. Miért nem fognak elmúlni? Mert legyen az bármikor, az antikrisztusok lényege soha nem fog megváltozni, és Isten szavai, amelyek leleplezik az antikrisztusok lényegét, soha nem fognak megváltozni. Még ha ez a korszak el is fog múlni, még ha ez a romlott emberiség el is fog múlni, Isten e szavai mindig a tények igazsága lesznek – ezt senki sem tagadhatja. Ez Isten szava! Amikor úgy érzed, hogy Isten szavai megfelelnek a tényeknek, amelyeket látsz és megtapasztalsz, és összhangban vannak azokkal, a szíved pedig megerősítést nyer, és ez nem csupán egy érzés, hogy Isten szavainak helyesnek kell lenniük, vagy hogy Isten szavai nem tévesek, hanem láttad és személyesen megtapasztaltad azt, akkor természetesen „Áment” fogsz mondani Isten szavaira. Ha ekkor újra megkérdem: „Melyek az antikrisztusi lényeggel rendelkező emberek megnyilvánulásai?” – a belső megértésed azonnal elő fog jönni. Nem csupán egy benyomásod lesz, egy mondatod, amelyre emlékszel, vagy egyfajta tudatosságod vagy érzékszervi tudásod. Azonnal azt fogod mondani: „Az antikrisztusok egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és rendíthetetlenül elutasítják a megtérést!” Bár lehet, hogy ez a kijelentés nem túl logikusan van felépítve, bár meglehetősen hirtelen hangzik el, és az emberek elsőre nem fogják megérteni, te tudod, mit jelent, mert megtapasztaltad és saját szemeddel láttad. Az antikrisztusok pontosan ilyen nyomorult lények – soha nem fognak megtérni. Ezeket a szavakat meg kell tapasztalni; aki nem tapasztalja meg őket, az semmit sem fog nyerni.

2021. október 2.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (22.)

A legutóbbi alkalommal a vezetők és a dolgozók tizenharmadik felelősségéről beszéltünk: „Isten választott népének megóvása attól, hogy az antikrisztusok megzavarják, félrevezessék, irányítsák és súlyosan ártsanak nekik, valamint képessé tételük arra, hogy felismerjék az antikrisztusokat és szívükből lemondjanak róluk.” Most pedig tekintsük át, milyen konkrét pontokról beszélgettünk a vezetők és a dolgozók tizenharmadik felelősségi körének konkrét tartalmával kapcsolatban. (Öt pontról beszélgettünk: a leleplezésről, a metszésről, a boncolgatásról, a korlátozásról és a megfigyelésről.) Ez az öt pont jelenti azokat a konkrét feladatokat, amelyeket a vezetők és a dolgozók e felelősségi köre magában foglal; ezek azok a konkrét feladatok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak az antikrisztusokkal kapcsolatban végre kell hajtaniuk. Milyen megnyilvánulásai vannak tehát a hamis vezetőknek e feladatok tekintetében? Legutóbb beszéltünk néhány részletről is? (Igen.) A hamis vezetők megnyilvánulásai a következők: Az első az, hogy félnek megsérteni az embereket, és nem merik kitakarítani, illetve kizárni az antikrisztusokat. A második, hogy nem tudják felismerni az antikrisztusokat. A harmadik, hogy az antikrisztusok védőernyőjeként viselkednek. A negyedik, hogy felelőtlenek Isten választott népével szemben. Hogyan néz ki a felelőtlenség? Amikor az antikrisztusok zavarásaival és félrevezetésével szembesülnek, a hamis vezetők nem tudják megóvni a testvéreket, nem tudják leleplezni az antikrisztusok gonosz tetteit, nem tudják leleplezni a Sátán cselszövéseit, továbbá nem tudják közölni az igazságot, hogy segítsenek a testvéreknek felismerni az antikrisztusokat – nem végeznek ilyen munkát. Ráadásul azoknak, akiknek kicsi az érettségük, akiknek nincs tisztánlátásuk, akiket félrevezetnek az antikrisztusok, nemcsak hogy semmilyen helyreállító munkát nem végeznek, hanem olyan embertelen dolgokat is mondanak, hogy: „Megérdemelték.” Ez a felelőtlenségnek egy jellegzetes megnyilvánulása, ami azt jelzi, hogy a hamis vezetők semmilyen terhet nem éreznek a gyülekezet munkája iránt. Ezek a megnyilvánulások a hamis vezetők konkrét cselekedetei és hozzáállásai, amikor az antikrisztusok félrevezetik és megzavarják Isten választott népét. Konkrét hozzáállásuk e munkához a felelőtlenség és a hűtlenség. Különbőféle kifogásokat gyártanak és különbőféle módszereket alkalmaznak, hogy szabad utat adjanak az antikrisztusoknak, az antikrisztusok védőernyőjeként viselkedve, miközben nem óvják meg sem a gyülekezet munkáját, sem Isten választott népének jogait és érdekeit. Ha a hamis vezetők azonnal meg tudnák oldani az olyan problémákat, mint azt, hogy az antikrisztusok megzavarják, félrevezetik, irányítják Isten választott népét, és súlyosan ártanak neki, majd pedig korlátoznák, elszigetelnék, kitakarítanák és kizárnák az antikrisztusokat, akkor Isten választott népe a legnagyobb oltalomban részesülne. Vezetőként azonban alkalmatlanok erre a munkára. Bizonyos szempontból elmondható, hogy titokban megóvják az antikrisztusokat, és egyengetik számukra az utat, még hozzá úgy, hogy azok továbbra is félrevezethessék és irányíthassák Isten választott népét, súlyosan ártassanak neki, valamint megzavarhassák a normális

gyülekezeti életet, és Isten választott népének kötelességvégzését. Ezek különféle megnyilvánulásai a hamis vezetőknek.

Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Első rész)

Miután befejeztük a vezetők és a dolgozók tizenharmadik felelősségi köréről szóló beszélgetést, ma a tizennegyedikről fogunk beszélgetni. A tizennegyedik felelősségi kör tartalma bizonyos szempontból hasonló a tizenharmadikéhoz. A konkrét munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, a tizennegyedik felelősségi körben nemcsak az antikrisztusokra vonatkozik, hanem mindenféle gonosz embert is érint, ami által hatásköre szélesebb, mint a tizenharmadik felelősségi köré. Mielőtt beszélnénk a tizennegyedik felelősségi köréről, először olvassuk el a tartalmát! (A vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelősségi köre: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.”) Ez a mondat nem hosszú, ám amikor arról a konkrét munkáról van szó, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, nem annyira egyszerű, mint amilyennek kívülről látszik. Pontosán melyek a vezetők és a dolgozók e mondatban említett felelősségei? Kik a célpontjai annak a munkának, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük? (A különféle gonosz emberek és antikrisztusok.) Mi az a konkrét munka, amelyet el kell végezni? (Az azonnali felismerésük. A felismerésük után a kitakarításuk, illetve a kizárásuk.) Azonnali felismerés, halogatás nélkül; amint a jelek azonosításra kerülnek, pontos ítéleteket és jellemzéseket kell alkotni, ezt követi az érintett személyekkel való foglalkozás a kitakarításuk által. Valójában az a konkrét munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, két feladatból áll: az emberek felismeréséből és a problémák megoldásából. A felszínen ez ennyire egyszerűnek tűnik: először is a felismerésük, majd a megoldások és intézkedések azonnali kidolgozása, megcélózva a különféle gonosz embereket és antikrisztusokat, akiknek a kitakarítását, illetve kizárását Isten háza megköveteli. Ebből a szempontból úgy tűnik, hogy a vezetőknek és a dolgozóknak könnyű jól elvégezniük ezt a munkát és eleget tenniük ennek a felelősségnek különösebb nehézség nélkül, mivel Isten háza korábban már széles körű beszélgetést folytatott a különböző emberek felismerésének és kitakarításának részleteiről, és sok szó esett erről a témáról. A felszínen az a munka, amelyet a tizennegyedik felelősségi kör magában foglal, bizonyos szempontból úgy tűnik, hasonlít a korábban közölt tizenkettedik és tizenharmadik felelősségi kör konkrét tartalmához, ám a tizennegyedik felelősségi körben a vezetők és a dolgozók által végzett munka célpontjai nem csupán az antikrisztusok, hanem a különféle gonosz emberek is. Ez kiszélesíti a hatókört, hogy a gonosz emberek különféle típusait is magában foglalja, ami módszeres és konkrét beszélgetést igényel. Mivel nem egyetlen típusú gonosz ember megnyilvánulásairól van szó, hanem különböző típusúak megnyilvánulásairól, amikor a vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelősségi köréről beszélünk, e munka célpontjainak pontos

meghatározására fogunk összpontosítani. Ez az egyik aspektus. Emellett arra, hogy pontosan hogyan kell bánni ezekkel az emberekkel – hogy kiket kell korlátozni, elkülöníteni, kitakarítani, illetve kizárni: ez az, amiről a következőkben részletesen beszélni fogunk.

Mi a gyülekezet

Mielőtt részletesen beszélgetnénk erről a munkáról, beszélgessünk először egy melléktémáról. Talán jól ismert ez a melléktéma, de az is lehet, hogy olyan téma, amelyről nincs konkrét megértésetek. Mi a téma? A következő: „Mi a gyülekezet?” Hogyan hangzik ez a téma? Egyesek azt mondhatják: „Te a vezetők és a dolgozók felelősségéről beszélsz, akkor hát beszélj kifejezetten csak erről! Miért beszélsz arról, hogy mi a gyülekezet? Kapcsolódik ehhez a témához?” A felszínen úgy tűnhet, hogy nem kapcsolódik, egyesek pedig még azt is mondhatják: „Ez egy teljesen független téma. Miért hozod fel beszélgetésre?” Függetlenül attól, hogyan gondolkodtok, tegyétek félre ezeket a gondolatokat, és először gondolkodjatok el azon, hogy mi is a gyülekezet. Amint ennek a szónak, a „gyülekezet” megnevezésnek a meghatározása világosan közlésre kerül, tudni fogjátok, hogy miért beszélünk erről a témáról.

I. A gyülekezet néhány értelmezése

A beszélgetés arról, hogy mi a gyülekezet, arra szolgál, hogy világos és pontos magyarázatot adjon a „gyülekezet” megnevezésről; a „gyülekezet” kifejezés konkrét és pontos meghatározását hivatott közölni. Először megbeszélhetitek, hogyan értelmeztétek és fogjátok fel a „gyülekezet” kifejezést. Mi a gyülekezet? Kezdjük az elméleti magyarázattal, majd térjünk át egy konkrétabb és viszonylag gyakorlatias meghatározásra! (Az én értelmezésem szerint azt a helyet nevezzük gyülekezetnek, ahol az Istenben őszintén hívő és az igazságra törekvő testvérek összegyűlnek, hogy Istent imádják.) Ez a meghatározás arra utal, hogy miféle hely a gyülekezet; ez alapvetően egy kézzelfogható, fizikai dolog. Ez egy elméleti meghatározás. Pontos ez a meghatározás? Vannak benne pontatlanságok? Elméleti szempontból ez a meghatározás elfogadható. Ki tud hozzátenni még valamit? (Én hozzátennék egy kicsit. Isten megjelenése és munkája miatt, valamint amiatt, hogy Ő az igazságot fejezi ki, van egy csoport ember, aki követi Istent; az általuk alkotott közösséget nevezik gyülekezetnek.) Ez a meghatározás leírja, hogy miféle közösség a gyülekezet. Ez szintén egy formális, elméleti meghatározás. (Hozzátenném, hogy az emberek e csoportjánál megvan a Szentlélek munkálkodása, amikor pedig összegyűlnek Isten szavainak olvasására, akkor ott van a Szentlélek megvilágosítása, és képesek gyakorolni az igazságot, valamint növekedni az életben. A gyülekezet ilyen emberek csoportosulása.) A gyülekezet meghatározásának ez a kiegészítése azt írja le, hogy miféle összejövetelről van szó – ennek az összejövetelnek a minősítője Isten szavainak evése és ivása, a Szentlélek munkálkodása, valamint az életben való növekedés. Alapvetően ez is egy formális, elméleti meghatározása a

gyülekezetnek. Egyéb kiegészítés? (Ez olyan emberek csoportja, akik Isten szavait a gyakorlás alapelveinek tekintik, és akiket az igazság és Krisztus irányít. Ez a csoport képes megtapasztalni Isten munkáját, elfogadni az igazságot, növekedni az életben, és megmenekülni. Az ilyen csoportot nevezik gyülekezetnek.) Ez a „csoport” azonos az imént említett „közösséggel”. Van még valami kiegészítés? Ha nincsenek további kiegészítéseitek, akkor újból kifejthetitek a fent említett négy értelmezést; nevezetesen azt, hogy pontosan mit is tekintettek a gyülekezet meghatározásának az Istenbe vetett hitetek kezdetétől fogva mostanáig. Az elméleti meghatározása könnyű kell, hogy legyen, ugye? Például az olyan emberek közössége, akik őszintén követik és imádják Istent, gyülekezetnek nevezhető; vagy egy olyan csoport, amely követi Isten akaratát, törekszik az Istennek való alávetettségre és imádja Istent, gyülekezetnek nevezhető; vagy egy olyan csoport, amely rendelkezik a Szentlélek munkájával, a Szentlélek útmutatásával és Isten jelenlétével, és képes Istent imádni, gyülekezetnek nevezhető. Hát nem ezek a gyülekezet elméleti meghatározásai? (De igen.) Mindannyian értitek és ismeritek ezeknek a jellemzőknek a tartalmát a gyülekezet meghatározásában, igaz? (Igen.) Akkor ismételjétek el. (A gyülekezet olyan emberek közösségére utal, akik őszintén hisznek Istenben, és követik Krisztust. Egy igazi gyülekezet rendelkezik a Szentlélek munkájával és Isten útmutatásával; Krisztus és az igazság irányítja, ez az a hely, ahol Isten követői eszik és isszák Isten szavait, ahol megtapasztalják Isten munkáját, és ahol életbe való belépésük van. Ilyen egy igazi gyülekezet. A gyülekezet különbözik a vallási közösségektől. Egy gyülekezet nem vesz részt vallási szertartásokban, sem Isten imádatának külsőséges formáiban.) Alapvetően ez a gyülekezet elméleti meghatározása. Például úgy határozni meg a gyülekezetet, mint olyan helyet, ahol az Isten által elhívott emberek összegyűlnek, vagy úgy határozni meg a gyülekezetet, mint olyan emberek közösségét, akik őszintén hisznek Istenben, akik követik, alávetik magukat Neki és imádják Őt, vagy úgy határozni meg a gyülekezetet, mint az Isten által elhívott emberek csoportosulását, és hasonlók – ezek a megnevezések a hívők különféle csoportjainak a gyülekezetről alkotott néhány alapvető értelmezését vagy meghatározását tükrözik. Abba ne menjünk bele, hogy a különféle vallások és felekezetek pontosan hogyan határozzák meg a gyülekezetet – számunkra, akik követjük Istent, mi a gyülekezet meghatározása? Nem más, mint olyan emberek csoportja, akik őszintén hisznek Istenben, rendelkeznek a Szentlélek munkájával, Isten útmutatásával, és akik képesek enni és inni Isten szavait, törekedni az igazságra, törekedni az Istennek való alávetettségre, és imádni Istent. Akár helyként, kollektívaként, összejövetelként, csoportként, közösségként vagy bármi másként van meghatározva – bármilyen kifejezést is használnak – alapvetően ezek a meghatározás jellemzői. Az emberek gyülekezetről alkotott alapvető értelmezéséből, valamint az általatok a „gyülekezet” megnevezés meghatározására használt minősítőkből ítélve egyértelmű, hogy amikor az emberek követik Istent és megértenek néhány igazságot, a gyülekezetről alkotott értelmezésük többé már nem úgy szól, hogy az egy hétköznapi közösség vagy

csoport. Ehelyett az Istenbe vetett őszinte hithez, Isten szavainak olvasásához, a Szentlélek munkájának birtoklásához, valamint az Istennek való alávetettségre és Isten imádatára való képességhez kapcsolódik, illetve olyan aspektusokhoz, amelyek az életbe való belépést, a beállítottságbeli változást, az Isten melletti bizonyágtételt és egyebeket érintik. Ha így nézzük, miután Isten végezni kezdte az Ő munkáját, a „gyülekezet” megnevezés a legtöbb ember szívében mélyebb, konkrétabb megértést és felfogást nyert, olyat, amely jobban megfelel Isten gyülekezetről alkotott elképzelésének. Többé már nem valami olyan egyszerű dolog, mint egy épület, egy társadalmi közösség, egy részleg, egy intézmény vagy bármi más; inkább olyan dolgokhoz kapcsolódik, mint az Istenbe vetett hit, Isten szavai, az igazság, és Isten imádata.

II. A gyülekezet létének és az általa végzett munkának az értéke

Ami a gyülekezet konkrét fogalmát és meghatározását illeti, most nem fogunk sietni a következtetések levonásával. Miután már van egy alapvető fogalmatok a „gyülekezet” megnevezésről vagy annak meghatározásáról, tisztában vagytok-e olyan dolgokkal, mint a gyülekezet létének értéke, a gyülekezet léte által megvalósított munka, valamint a gyülekezet emberek között betöltött szerepe? Vajon ezen aspektusok tartalma szintén kapcsolódik a gyülekezet meghatározásához? Egyszerűen fogalmazva, amit egy gyülekezet tesz, az a létének értéke. Vegyünk például egy házat – mi ennek a háznak a célja? Mi az értéke és jelentősége azok számára, akik benne élnek és használják? Legalább menedéket nyújt a szél és az eső ellen, ami az egyik értéke; egy másik értéke pedig az, hogy amikor kimerült és fáradt vagy, és nincs hová menned, az otthon egy olyan hely, ahol pihenhatsz, valamint békében és megelégedettségben lehetsz. Ezt a házat otthonnak nevezik, de vajon mi a funkciója számodra? Menedéket nyújt a szél és az eső ellen, pihenést, kikapcsolódást, a szabadság élvezetének lehetőségét és egyebeket; számodra ezek a funkciók jelentik ennek a háznak az értékét. Most akkor még egyszer: mi a gyülekezet szerepe? Mi az értéke és jelentősége a megalakulásának és létének? Egyszerűen fogalmazva, mit csinál egy gyülekezet, milyen szerepet tölt be? Tisztában vagytok ezzel? Milyen konkrét munkát vagy milyen típusú munkát kell végeznie egy gyülekezetnek, továbbá mit kell magában foglalnia munkája hatáskörének ahhoz, hogy gyülekezetnek nevezzék, hogy ez a munka az legyen, amit egy igazi gyülekezetnek végeznie kell? Ez néhány abból a konkrét tartalomról, amelyet a gyülekezet meghatározásával kapcsolatban közölni kell. Először is, pontosan milyen munkát végez egy gyülekezet? (Főként Isten szavait népszerűsíti, bizonyágot tesz Isten munkája mellett, és terjeszti az evangéliumot, lehetővé téve, hogy minél több ember járuljon Isten elé, és elfogadja az Ő megmentését.) Ez egy konkrét feladat? (Igen.) Ez a gyülekezet létének jelentősége, és egyike azoknak a konkrét feladatoknak, amelyeket el kell végeznie, ám ez nem minden. Isten szavainak népszerűsítése és az Isten munkája melletti bizonyágtétel egy konkrét feladat. Ki felelős ezért a feladatért? A jelenlegi evangelizációs csapat. Milyen egyéb munkát végez még egy gyülekezet?

(Megszervezi, hogy a testvérek összegyűljenek, egyék és igyák Isten szavait, és beszélgessenek Isten szavairól, lehetővé téve számukra, hogy folyamatosan megértsék az igazságot, és normálisan végezzék a kötelességeiket.) Ez a konkrét feladat az, hogy az embereket Isten szavainak evésére és ivására, az igazság megértésére, valamint kötelességeik normális végzésére vezesse. Isten szavainak népszerűsítése jelentős és fontos feladata egy gyülekezetnek. Az emberek rávezetése arra, hogy egyék és igyák Isten szavait, megértsék az igazságot, és normálisan végezzék a kötelességeiket, egy gyülekezet alapvető feladata; ez belülről irányított. Ez a két feladat – egy külső és egy belső – a gyülekezet létéből fakadó munka. Azt is lehet mondani, hogy ez két fontos feladat, amelyet egy gyülekezetnek végre kell hajtania. Vannak még más feladatok is? (Egy másik feladat az emberek elvezetése Isten ítéletének megtapasztalására, hogy megtisztuljanak és beállítottságbeli változást érjenek el.) Ez a gyülekezetnek egy konkrét belső feladata. Mindezek a feladatok, amelyeket említettetek, alapvetően reprezentatív jellegűek. Isten munkájának megtapasztalása – például a különféle környezetek megtapasztalása, az ítélet, a fenyítés, a metszés és egyebek megtapasztalása, végül pedig a beállítottságbeli változás elérése és az üdvösség elnyerése – konkrét feladat. Ez az a hatás és az a befolyás, amit egy gyülekezet megalakulása és léte az emberekre gyakorol. Isten szavai népszerűsítésének és az Isten melletti bizonyoságtételnek munkáját nemcsak az evangelizációs csapat végzi, hanem megvalósul különféle tapasztalati bizonyoságtételekről szóló cikkek, énekek, különféle videók és filmek és egyebek révén is, amelyek szintén olyan konkrét tartalmak és projektek, amelyeket Isten szavai népszerűsítésének munkája tartalmaz. Emellett ott vannak a gyülekezeti élethez kapcsolódó feladatok: Isten szavainak evése és ivása az igazság megértése érdekében, az Istennek való alávetettségre és Isten megismerésére való képesség, valamint Isten munkájának és az Isten által kialakított különféle környezeteknek a megtapasztalása a kötelességek végzése során a beállítottságbeli változás elérése és az üdvösség elérése érdekében. Ez több olyan feladat, amely a gyülekezet megalakulását követően annak létéből fakad. E fő feladatokon kívül vannak-e másodlagos feladatok is? Melyek a másodlagos feladatok? Ezek a nem fontos vagy az általános ügyekkel kapcsolatos munkákra utalnak, amelyek azonban szintén járnak némi előnnyel Isten választott népe számára az igazságra való törekvésben és kötelességeik végzésében; ez a munka pozitívan befolyásolhatja az emberek életének növekedését, valamint a dolgokról alkotott nézeteik átalakulását. Különleges körülmények között a gyülekezeti munkából adódó, az emberek fizikai túlélésével kapcsolatos általános ügyek munkája vajon a gyülekezet szükséges munkájának számít? Például a földművelés, az állattenyésztés és egyéb olyan tevékenységek, amelyek némi szükséges élelmet biztosítanak a kötelességeiket végzők számára – ezek a gyülekezet alapvető munkájának számítanak-e? (Nem.) Mi a helyzet a számítógépek, felszerelések és egyebek biztosításával azok számára, akik a kötelességeiket végzik – vajon ezek a gyülekezet alapvető munkájának számítanak? (Nem.) Akkor mire vonatkozik a gyülekezet alapvető munkája? Ez a

gyülekezet meghatározását érinti. A korábbi meghatározásaitok a gyülekezetről jók voltak; meglehetősen elégedett voltam velük, mert a meghatározásaitokban szereplő jellemzők olyan magasabb rendű igazságokra vonatkoznak, mint az emberek életbe való belépése, az Istenbe vetett igaz hitük, valamint Isten követése, Isten megismerése, és még a beállítottságbeli változás, az Istennek való alávetettség, és Isten imádata. Ennek fényében a gyülekezet léte egyáltalán nem az emberek testi életével és érdekeivel kapcsolatos dolgokért van, mint amilyen a melegen tartásuk és táplálásuk, az egészségük megőrzése, vagy a kilátásaikra való odafigyelés. A gyülekezet nem azért létezik, hogy az emberek fizikai túlélését támogassa, sem hogy lehetővé tegye számukra, hogy jobban élvezhessék a testi életet. Egyesek azt mondják: „Ez nem így van. A fizikai életünk és túlélésünk említésre kerül Isten szavaiban, amelyek azt mondják, hogy sajátítsunk el néhány modern művészetet, és az egészség megőrzésével kapcsolatos tudást. Vajon ezek nem kapcsolódnak a túlélésünkhöz?” Ezek tekinthetők-e a gyülekezet alapvető munkájának? (Nem.) Mivel egy gyülekezet Istenben hívő emberekből tevődik össze, az emberek életéhez pedig természetesen hozzátartozik az étel, a ruházat, a lakhatás, a közlekedés és a mindennapi szükségletek, a gyülekezet mellesleg segít az embereknek megoldani ezeket a problémákat. Mivel ezek megoldódnak, az emberek azt gondolják: „A gyülekezet a mindennapi szükségleteinkért is felelős. Ez a gyülekezet szokásos munkája és alapvető feladata.” Vajon ez nem félreértés? (De igen.) Mi okozza ezt a félreértést? (Nincsenek tisztában azzal, hogy mi a gyülekezet alapvető munkája.) Miért nincsenek tisztában ezzel még most sem? Hát nem a felfogásukkal van probléma? (De igen.) Miért van probléma a felfogásukkal? Ez képességbeli kérdés. Végző soron a gyenge képességre vezethető vissza.

Az imént három pontot említettünk a gyülekezet alapvető munkájával kapcsolatban: az egyik az Isten szavai melletti bizonyágtétel és azok népszerűsítése. Egy másik az emberek rávezetése Isten szavainak evésére és ivására, az Isten szavainak valóságába való belépésre, továbbá az emberek segítése az igazság megértésében, Isten szavainak gyakorlásában, valamint abban, hogy jobban végezzék a kötelességeiket. A harmadik pedig az emberek rávezetése Isten munkájának megtapasztalására, Isten szuverenitásának megtapasztalására, valamint romlott beállítottságuk levetésére, hogy Isten szavainak megértésén alapuló beállítottságbeli változást érjenek el. Mindezek az emberek üdvösségének elérését célozzák meg. E három pont jól össze van foglalva; ezek azok a munkák, amelyeket egy gyülekezetnek el kell végeznie, valamint ez a gyülekezet létének értéke és jelentősége az emberiség, a gyülekezeti tagok és Isten választott népe számára. Ám ez nem elég átfogó. Ezeken az alapvető feladatokon túl gondoljuk át újra, hogy milyen egyéb lényeges előnyökhöz jutnak az emberek azon kívül, hogy megtapasztalják ezt a munkát, amelyet a gyülekezetek végeznek. (Az emberek megtanulják felismerni a különféle embereket, eseményeket és dolgokat.) A különféle emberek, események és dolgok felismerése valamelyest közel áll ehhez; a gyülekezet alapvető munkájához kapcsolódik. Amikor alapvető munkáról beszélünk, a reprezentatív

feladatokra gondolunk. Amiről épp most beszéltünk, azok az emberek által elért pozitív nyereségek, illetve a gyülekezetek által végzett munka egy része, amelyben az emberek részt vesznek, vagy amelyet megtapasztalnak. Ezeken az alapvető feladatokon túl a gyülekezet létezésének egy másik értéke az, hogy segít az embereknek megérteni az emberiséget, a világot és a sötétség hatását. Ez is a gyülekezet egyik alapvető feladata azon a három feladaton túl, amelyről beszéltetek? Ez egy konkrét feladat? (Igen.) Az első három feladathoz képest ez másodlagos feladatnak tekinthető. Miért tekinthető másodlagosnak? Mert ez egy olyan eredmény, amelyet az emberek az első három feladat megtapasztalása révén érnek el – Isten munkájának megtapasztalása, Isten szavainak evése és ivása, az igazság megértése, saját romlott beállítottságuk megértése és Isten megismerése révén valósul meg. Az eredmény az, hogy az emberek megértik ezt az elvetemült emberiséget, ezt a sötét világot, és a sötétség befolyását. Vajon ez az eredmény mostanra már részben megvalósult? (Igen.) Hát nem ez a gyülekezet létének értéke? Hát nem olyan funkció és hatás ez, amelyet egy gyülekezet létének gyakorolnia kellene azok számára, akik követik Istent? (De igen.) Egyrészt van ilyen objektív hatása; emellett a gyülekezetek is pozitívan és aktívan végzik ezt a munkát. Milyen konkrét projektek tartoznak ebbe a munkába? Például olyan filmek, amelyek bemutatják, hogy Isten választott népe letartóztatást és kínzást tapasztal meg – ezek egyrészt olyan bizonyágtételek, amelyeket azok készítenek, akik követik Istent, amikor elszenvedik a Sátán brutális üldözését; másrészt pedig leleplezik, hogy ez az elvetemült emberiség, ez a sötét világ és a sötét befolyások hogyan állnak ellen Istennek és az igazságnak, és hogyan ítélik el Istent és az igazságot, valamint milyen különböző módokon üldözik brutálisan azokat, akik követik Istent. Miközben leleplezik ezeket a dolgokat, a filmek segítenek megérteni az emberiséget, a világot és a sötétség befolyását ebből a szemszögből. Egyesek azt kérdezik: „Mit értesz az emberiség és a világ megértése alatt?” Ti mit gondoltok, mit jelent? (Az emberiség és a világ sötétségének és elvetemültségének megértését, valamint annak lényegének megértését, hogy az egész emberiség Isten ellensége.) Helyes. Az emberiség elvetemültségének és sötétségének megértését jelenti, az egész emberiség – mint Isten ellensége – rút képének és valódi arcának megértését jelenti. A kínzásokról szóló videók, illetve a személyes tapasztalati tanúságtételek konkrét példái ennek a munkának, amelyet a gyülekezetek végeznek. Emellett a hagyományos kultúrának, az emberi erkölcsi nézeteknek, bizonyos etnikai csoportok vagy fajok gondolkodásmódjának, valamint a kínai taoizmus és a konfucianizmus hagyományos doktrínáinak, néhány áligazságnak, továbbá a családi szabályoknak és nevelésnek a leleplezése, amelyek megkötik az embereket és korlátozzák a gondolkodásukat – mi a célja ezek leleplezésének? A munka melyik kategóriájába tartozik ez? Az a tartalom, amelyet korábban a „Rözsén aludni és epét nyalogatni” című történetben boncolgattam, vajon nem része a világ, az emberiség és a sötétség befolyása megértésének? (De igen.) Ez példa e munka konkrét tartalmára. Tehát ez a munka szintén egy olyan konkrét feladat, amelyet egy gyülekezetnek végre

kell hajtania. Összefoglalva, egy gyülekezet munkája egyrészt az, hogy az igazságon keresztül pozitívan az igazságvalóságba vezérelje az embereket, elvezetve őket az Istennek való alávetettség eléréséhez. Másrészt pedig az, hogy leleplezze a sátáni, sötét világot, leleplezze a Sátán különféle ellenséges cselekedeteit az igazsággal és Istennel szemben, valamint leleplezze az emberi társadalom gonosz irányzatait, a romlott emberiség különféle eszméit és elképzeléseit, továbbá eretnekségeit, téveszméit és hasonlókat, hogy az emberek megérthessék ennek az elvetemült kornak az igazi természetét és lényegét. Hát nem ez a gyülekezet alapvető munkája? (De igen.) Valójában ti már sokat nyertetek a gyülekezet munkájából, és jelentős előnyökre tettetek szert. Ami a gyülekezetben lévő embereket illeti, akár azokról van szó, akiket érdekel az igazság, akár azokról, akiket nem érdekel az igazság, miután három-öt évig követik Istent, az összejöveteleken az igazságról beszélgetve, Isten szavait imádkozva olvasva, valamint megtapasztalva a nem hívők általi üldöztetést és becsmérlést, a gonosz emberek és az antikrisztusok által okozott zavarásokat, és mindenféle más embereket, eseményeket és dolgokat, tudtukon kívül elkezdik felismerni és megérteni ezt a sötét világot, az elvetemült emberiséget, az uralkodó hatalmakat és az egész világ sötét befolyását. Ezek azok a nyereségek, amelyeket elérnek. És hogyan jönnek létre ezek a nyereségek? A gyülekezetek léte hozza létre őket? A gyülekezetek által végzett munka hozza létre őket? (Igen.) Egyrészt az emberek szert tettek bizonyos fokú megértésre Isten szavairól, munkájáról és természetéről; másrészt pedig némi ezzel összhangban lévő tudatosságra és tisztánlátásra is szert tettek a világról, az emberiségről és a sötétség befolyásáról. E két nyereség eredményei és az emberekre gyakorolt pozitív hatásai azok, amiket el kell érniük az üdvösség elnyeréséhez.

A gyülekezet munkája úgy foglалható össze, hogy Isten szavainak és munkájának népszerűsítése, és az azokról való bizonyoságtétel, valamint az emberek rávezetése Isten szavainak evésére és ivására, hogy megérthessék az igazságot, gyakorolhassák Isten szavait, és jobban végezdhessék a kötelességeiket. Ezen felül az igazság megértésére alapozva megtapasztalhatják Isten munkáját, levethetik a romlott beállítottságaikat, és beállítottságbeli változást érhetnek el. E három aspektuson kívül magában foglalja az emberek segítését az elvetemült emberiség, a sötét világ és a sötétség befolyásának megértésében. Bár a gyülekezeti munka projektjeiből nincs sok, a konkrét tartalom hatalmas. Az egész tartalom Isten szavaival, az igazsággal, a romlott beállítottságok levetésével és az Istennek való alávetettséggel kapcsolatos; természetesen még inkább az üdvösséghez kapcsolódik. Ez a gyülekezet funkciója és a gyülekezet létének értéke. A gyülekezet munkájának minden aspektusa szorosan kapcsolódik Isten választott népének életbe való belépéséhez, mivel magában foglalja azt, hogy az emberek hogyan bánnak Isten szavaival, az Istenhez való hozzáállásukat, üdvösségüket, valamint a világgal, az emberiséggel és a sötétség befolyásával kapcsolatos nézeteiket és hozzáállásukat. Röviden, egy gyülekezet léte szorosan kapcsolódik mindenkihez, az a munka pedig, amelyet egy gyülekezet végez, létének

értékével és jelentőségével együtt, elválaszthatatlan minden embertől, aki elfogadja Isten üdvösségét.

Miután beszéltünk arról a konkrét munkáról, amelyet egy gyülekezetnek szükséges elvégeznie, vitassuk meg az emberek nem megfelelő meghatározásait és nézeteit a „gyülekezet” megnevezésről, valamint a gyülekezet létének jelentőségéről. Először is, az emberek úgy gondolnak a gyülekezetre, mint egy viszonylag megnyugtató helyre, egy melegséggel és napsütéssel teli helyre, egy viszonylag barátságos helyre, amely mentes a konfliktustól, a háborútól, a gyilkosságtól vagy a vérontástól – egy olyan ideális helyre, amely után az emberek szíve epekedik, és ami tele van boldogsággal. Itt nincs féltékenység, sem viszálykodás, nincs cselszövés, nincsenek gonosz irányzatok, sem bármilyen más jelenség, amely a nem hívő világban megtalálható. Ideális kikötőnek tekintik, ahol az emberek lehorgonyozhatják a szívüket. Függetlenül attól, hogy mennyire szépek az emberek képzelődései a „gyülekezet” megnevezésről, összességében az emberek bizonyos mennyiségű lelki támogatást találnak a gyülekezetben. Ennek a lelki támogatásnak van egy kézzelfoghatóbb funkciója az emberek számára: amikor nehézségekbe ütköznek, eljőhetnek a gyülekezetbe, hogy kifejezzék gondjaikat, a gyülekezet pedig segíthet nekik enyhíteni az aggodalmaikat és megoldani a nehézségeiket. Például ha nehézségekbe ütköznek a munkában vagy az életben, ha gyermekeik engedetlenek, ha a férjük vagy feleségük félrelép, ha konfliktusok adódnak az anyósok és menyek között, ha viták vannak a kollégákkal vagy a szomszédokkal, ha a gyermekeiket megfélemlítik, ha a földjüket elveszi egy helyi zsarnok és így tovább – amikor ezek a dolgok megtörténnek, az emberek remélik, hogy valaki a gyülekezetben ki tud állni mellettük, és segíteni tud megoldani és rendezni ezeket a problémákat. Az emberek fejében a gyülekezet egy ilyen hely. Kétségtelen, hogy az emberek fejében a gyülekezet menedék, egy ideális paradicsom, egy hely az aggodalmak enyhítésére és a nehézségek megoldására, az erőszak felszámolására és a kedves emberek békés életének biztosítására, és az igazságosság fenntartására. Ha az élet nehézzé válik, a gyülekezetnek enyhülést kell nyújtania; ha nincs zöldség, amit meg lehetne enni, és nincs rizs, amit meg lehetne főzni, a gyülekezetnek osztania kell; ha nincs ruha, a gyülekezetnek vennie kell; ha valaki megbetegszik, a gyülekezetnek fizetnie kell a kezelésért. Amikor valaki nehézségekbe ütközik a munkában, a gyülekezeti testvéreknek segítő kezet kell nyújtaniuk, mozgósítaniuk kell a kapcsolataikat, ki kell használniuk a befolyásukat, illetve útmutatást kell adniuk. Amikor valakinek a gyermekei egyetemi felvételi vizsgát tesznek, a szülők a gyülekezethez fordulnak, hogy több embert találjanak, akik imádkoznak értük, arra törekedve, hogy gyermekeik sikeresen bejussanak az egyetemre. Függetlenül attól, hogy milyen nehézségek merülnek fel, amennyiben valaki eljön a gyülekezetbe, mindezek a nehézségek megoldhatók és rendezhetők. Még ha valaki gonosz emberek kezétől rossz bánásmódot szenved is el, a gyülekezet a maga sok emberével és nagy befolyásával el tudja rendezni a dolgokat. Mivel sokan bátorítják és támogatják, az ember többé nem lesz félénk, és nem fog félni attól, hogy gonosztevők

erőszakoskodnak vele. Amikor megfélemlítik, kiközösítik, és folyamatosan küszködik a társadalomban megélhetési lehetőség nélkül, még akkor is kérhet segítséget és jó tanácsot a gyülekezettől, és találhat megfelelő munkát. Mindezek a dolgok, és még sok más, jelentik azt a szerepet, amit az emberek szerint a gyülekezetnek be kellene töltenie, és ez az a munka, amit végeznie kellene. Az emberek gondolataiból és elképzeléseiből ítélve, illetve abból, hogy mit követelnek meg egy gyülekezettől, egyértelmű, hogy a gyülekezetet kétségtelenül jóléti intézménynek, jótékonyági szervezetnek, párkereső vagy fejtámasz ügynökségnek, illetve a Vöröskeresztnek tekintik. Egyesek még azt is gondolják, hogy nem számít, mennyire hozzáértők, vagy milyen a státuszuk a társadalomban és az emberiség körében, mindig szükségük van egy erős entitásra, amire támaszkodhatnak. Amikor a társadalomban nehézségekbe ütköznek, vagy szembesülnek a hatalmon lévőkkel, szükségük van egy erőteljes erőre, amely támogatja őket, felszólal helyettük, irányítja helyettük az eseményeket, valamint harcol a jogaikért és érdekeikért. Az ő szemszögükből nézve a gyülekezet be tudja tölteni ezt a szerepet, és megvalósíthatja remélt céljukat, így a gyülekezet lesz az egyetlen választásuk. Nyilvánvaló, hogy úgy tekintenek a gyülekezetre, mint egy társadalmi szakszervezetre vagy egyesületre, mint a tanárok szakszervezetére, a közlekedési szakszervezetre, a gazdálkodói szövetségre, a nőszövetségre, az idősek egyesületére és hasonlókra – mint az ilyen típusú társadalmi csoportokra és szervezetekre. Nem számít, hogy az embereknek valójában milyen meghatározásai vannak a gyülekezetről, a gyülekezet által végzett munkából, valamint a gyülekezet pontos meghatározásából ítélve egyértelmű, hogy az emberek hozzáállása és a gyülekezettel szemben támasztott igényei nem helytállóak és érvénytelenek, és nem kellene ilyenekkel rendelkezniük. A gyülekezet nem az a hely, ahol „a gazdagokat kifosztják, hogy a szegényeket etessék”, ahol az erőszakot felszámolják és a kedves emberek békés életét biztosítják, vagy fenntartják az igazságosságot, még kevésbé az a hely, amely segíti a világot és megmenti az embereket, vagy enyhíti az emberek aggodalmait, és megoldja a nehézségeit. A gyülekezet nem jótékonyági szervezet, nem jóléti intézmény, és nem társadalmi közösség. A gyülekezet alapítása és léte nem azért van, hogy társadalmi csoportként vagy szervezetként működjön. Eltekintve attól a néhány alapvető feladattól, amelyet egy gyülekezetnek el kell látnia, amelyek az Isten szavai melletti bizonyoságtétel és Isten szavainak népszerűsítése, valamint az emberek rávezetése Isten szavainak evésére és ivására, Isten munkájának megtapasztalására, és romlott beállítottságaik levetésére az üdvösség elérése érdekében, a gyülekezetnek semmilyen kötelezettsége nincs, hogy bármilyen feladatot ellásson, illetve segítséget nyújtson a társadalomnak vagy bármely etnikai csoportnak. Ráadásul a gyülekezet nem az a hely, ahol az emberek jogaiért és érdekeiért harcolnak, és nem köteles biztosítani az emberek fizikai életét, társadalmi státuszát, állását, fizetését, szociális jólétét és hasonlókat. Az emberek elképzelései szerint a gyülekezet funkciója az erőszak felszámolása és a kedves emberek békés életének biztosítása, az igazságosság fenntartása, az emberek aggodalmainak enyhítése,

valamint a nehézségeik megoldása, a világ segítése és az emberek megmentése, továbbá az emberek jogaiért és érdekeiért való küzdelem – alapvetően ezek a funkciók. Ezért az emberek azt hiszik, hogy a gyülekezet az ő azonnali segítségük, és hogy a gyülekezet minden nehézséget meg tud oldani és el tud rendezni. Egyértelmű, hogy az emberek a gyülekezetet társadalmi intézménynek, szervezetnek vagy csoportnak tekintik. De vajon ilyen intézmény a gyülekezet? (Nem ilyen.) Ha a gyülekezet létének céljai azok a funkciók és szerepek, amelyeket az emberek neki tulajdonítanak, vagyis az erőszak felszámolása és a kedves emberek békés életének biztosítása, az igazságosság fenntartása, az emberek aggodalmainak enyhítése és a nehézségeik megoldása, a világ segítése és az emberek megmentése, harc az emberek jogaiért és érdekeiért és így tovább, akkor ez a gyülekezet nem nevezhető gyülekezetnek, mert nincs kapcsolata Isten szavaival, a Szentlélek munkájával, illetve Isten embereket megmentő munkájával. Egy ilyen csoportot vagy szervezetet egyszerűen csoportnak vagy szervezetnek kell nevezni, amelynek nincs kapcsolata a gyülekezettel, és semmilyen kapcsolata nincs a gyülekezet munkájával. Ha egy szervezet az Istenbe vetett hit zászlaja alatt olyan tevékenységeket folytat, mint az istentiszteleteken való részvétel, Isten imádata, a Biblia olvasása, imádkozás, himnuszok éneklése és dicsőítés, vagy még inkább, ha formális összejöveteleket és istentiszteleteket tart, valamint úgynevezett bibliaórákat, imaalkalmakat, munkatársi találkozókat, eszmecseréket és hasonlókat szervez, függetlenül a tagok típusától és a szervezet felépítésétől, ezeknek semmi közük sincs egy igazi gyülekezethez. Akkor hát mi is pontosan egy igazi gyülekezet? Hogyan jön létre? Egy igazi gyülekezet Isten megjelenése és az Ő munkája miatt alakul ki, valamint amiatt, hogy Ő kimondja az igazságot az emberiség megmentése érdekében. Akkor jön létre, amikor az emberek meghallják Isten hangját, Istenhez fordulnak, és alávetik magukat Isten munkájának. Ilyen egy igazi gyülekezet. Egy gyülekezetet nem emberek szerveznek és alapítanak, hanem személyesen Isten hozza létre, és személyesen Isten vezeti és pásztorolja. Ezért Istennek megbízatásai vannak az Ő gyülekezetei számára. Egy gyülekezet küldetése az, hogy népszerűsítse Isten szavait, bizonyosságot tegyen Isten munkája mellett, valamint segítsen az embereknek meghallani Isten hangját, visszatérni Isten jelenlétébe, elfogadni Isten megmentését, megtapasztalni Isten munkáját Isten üdvösségének elnyerése érdekében, és tanúságot tenni Istenről – ennyire egyszerű. Ez a gyülekezet létének értéke és jelentősége.

III. A gyülekezet meghatározása

Miután beszéltünk arról a témáról, hogy mi a gyülekezet, most már van némi megértésetek a gyülekezet megalakulásáról, a munkáról, amelyet egy gyülekezet végez, valamint az általa elért eredményekről. A gyülekezet létének értékéből és jelentőségéből is meg tudtok érteni valamennyit. Most tehát tudunk egy precíz meghatározást adni arra, hogy mi is pontosan a gyülekezet? Mindenekelőtt, a gyülekezet nem az a hely, amely érzelmi vigaszt nyújt az embereknek, és nem is az a

hely, amely biztosítja az emberek jó táplálását és öltözködését, vagy amely menedéket nyújt az embereknek. A gyülekezet nem az a hely, amely az emberek testi jogait és érdekeit biztosítja, vagy amely megoldja az életükben felmerülő nehézségeket. Ez nem az a hely, amely betölti az emberek lelki ürességét és amely lelki támogatást biztosít. Mivel a gyülekezetek nem olyanok, amilyenek az emberek az elképzeléseik és képzelődéseik szerint feltételezik őket, akkor pontosan mi a gyülekezet konkrét meghatározása? Pontosan mi is a gyülekezet? A Bibliában az Úr Jézus alapvető leírást adott a gyülekezet megnevezéséről. Pontosan hogyan is fogalmazta meg? („Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Én nevemben, ott vagyok közöttük” (Máté 18:20).) Ezek a szavak azt jelentik, hogy nem számít, hány ember gyűlik össze, amennyiben ott van a Szentlélek munkája, és érzik, hogy Isten ott van velük, az a hely gyülekezet – pontosan az. Az utolsó napokban Isten megjelent, hogy munkálkodjon és kimondja az igazságot. Amikor az emberek összegyűlnek, hogy egyék és igyák Isten szavait, imádkozva olvassanak és beszélgessenek Isten szavairól, ott Isten jelen van, így pedig a Szentlélek megvilágosítása is, ami azt jelenti, hogy Isten gyülekezetként ismeri el. Ha az emberek összegyűlnek, de nem eszik és isszák Isten szavait, ha csupán üres lelki doktrínákat szajkóznak, és képtelenek érezni a Szentlélek munkáját, akkor az nem gyülekezet, mert Isten nem ismeri el, és így nem rendelkezik a Szentlélek munkájával. Azokat az összejöveteleket, ahol Isten jelen van, az Ő áldása és útmutatása kíséri, és amikor az emberek összegyűlnek az ilyen összejöveteleken, függetlenül attól, hogy eszik és isszák-e Isten szavait, az igazságról beszélgetnek-e, vagy az igazságot használják-e a problémák megoldására, ezek mind Isten követelményeihez és vezetéséhez kapcsolódnak, és ezért mindegyiken az Ő áldása van. Ezért, amennyiben egy bizonyos összejövetel rendelkezik Isten útmutatásával, vezetésével és jelenlétével, gyülekezetnek nevezhető. Ez a gyülekezet legegyszerűbb, legalapvetőbb meghatározása, és ez volt a gyülekezet meghatározása a Kegyelem Korában is. Isten akkori munkájának összefüggéseiből született, és ezért pontos és helytálló. Azonban az utolsó napok ítélő munkájának ezen szakaszában, mivel Isten több szót szólt és nagyobb munkát végzett, a gyülekezet meghatározásának mélyebbre kell mennie a Kegyelem Korának alapvető meghatározásánál. Isten munkája tovább fejlődött. A gyülekezetet már nem pusztán a Szentlélek munkája és Isten jelenléte határozza meg. Most Isten személyesen munkálkodik az Ő gyülekezeteiben, vezérli és pásztorolja őket; Isten választott népe képes enni és inni az Ő jelenlegi szavait, valamint követni Krisztust és bizonyosságot tenni Mellette. Ezért az utolsó napokban a gyülekezet meghatározása fejlettebb, mint a Kegyelem Korában volt; mélyebb, pontosabb és konkrétabb leírás, mint korábban, és természetesen elválaszthatatlan az igazságtól és Isten szavaitól. Mi tehát a gyülekezet meghatározásának legpontosabb és legmegfelelőbb módja? Először is, az alapvető meghatározásnak annak kell lennie, hogy olyan emberek csoportja, akik őszintén követik Istent. Pontosabban szólva, a gyülekezet olyan emberek csoportja, akik őszintén követik Istent, akiket az Ő szavai vezérelnek, akik törekszenek az igazságra, gyakorolják

és megtapasztalják az Ő szavait, és alá tudják vetni magukat Istennek, és képesek imádni Őt, követik az Ő akaratát, és eléri az Ő üdvösségét. E meghatározás kulcsfontosságú része az „emberek egy csoportja”. A gyülekezet nem egy hely, nem egy kollektíva vagy egy közösség, még kevésbé csupán olyan emberek összejövetele, akiknek van hitük. A „csoport” állhat körülbelül egy tucat emberből, vagy harminc-ötven emberből, vagy természetesen még nagyobb létszámú emberből. Összegyűlhetnek együtt, vagy kisebb csoportokra osztva találkozhatnak, hogy összegyűljenek; ez rugalmas és változtatható. Röviden, amikor Istennek ezek a követői felmagasztalják Őt, bizonyosságot tesznek Mellette, imádják Őt, és követik az Ő akaratát, akkor ők gyülekezet. Nem számít, hányan gyűlnek össze közülük, attól még továbbra is gyülekezet maradnak. Például 50 főt kis gyülekezetnek, 100 főt pedig nagy gyülekezetnek neveznek – a gyülekezet méretét a tagok száma határozza meg. Vannak nagy, közepes és kis méretű gyülekezetek, a gyülekezet tagjainak létszáma nincs rögzítve. Nézzük meg még egyszer a gyülekezet definícióját: olyan emberek csoportja, akik őszintén követik Istent, akiket az Ő szavai vezérelnek, akik törekszenek az igazságra, gyakorolják és megtapasztalják az Ő szavait, és alá tudják vetni magukat Istennek, és képesek imádni Őt, követik az Ő akaratát, és eléri az Ő üdvösségét. Miért van így definiálva a gyülekezet? Mert Isten a gyülekezetekben akar munkálkodni, és mert Ő meg akarja menteni ezt az embercsoportot. Csak ilyen embercsoportot lehet gyülekezetnek nevezni. Csak amikor az embereknek egy ilyen csoportja összejön, akkor tudják normálisan enni és inni Isten szavait és gyakorolni azokat, és igazán imádkozni Istenhez, alávetni magukat Neki és imádni Őt. Ezt az embercsoportot Isten szavai irányítják és vezetik; tehát egy ilyen embercsoporton keresztül jön létre a gyülekezet meghatározása. Mivel a vallásos emberek nem fogadják el az igazságot, és nem fogadják el Isten munkáját, Isten pedig nem menti meg őket, ők nem gyülekezetek, hanem vallási közösségek. Ez a legnyilvánvalóbb különbség a gyülekezet és a vallás között. Csak egy gyülekezetet vezérelnek Isten szavai, és csakis a Krisztus által személyesen pásztorolt gyülekezetet vezérlik Isten szavai. Mit jelent az, hogy Isten szavai vezérlik? Vajon meg kell itt említünk a Szentlélek munkáját, vagy a Szentlélek útmutatását, megvilágosítását és megvilágítását? (Nem.) Mondjátok meg Nekem, melyik a gyakorlatiasabb: ha valakit Isten szavai vezérelnek, vagy ha rendelkezik a Szentlélek munkájával? (Ha Isten szavai vezérlik.) Isten szavainak vezérlése alatt állni gyakorlatiasabb és konkrétabb. A Szentlélek munkája csupán némi megvilágosítással és megvilágítással látja el az embereket, hogy segítsen nekik megérteni az igazságot, és rávezesse őket arra, hogy gyakorlati alapelveket találjanak Isten szavaiban. Az elért eredmény az, hogy Isten szavai vezérlik őket. Ha a Szentlélek nem munkálkodna, vajon az emberek akkor is jól tudnák végezni a kötelességeiket Isten szavainak megértése és az alapelvek felfogása által? (Igen.) Mostanra Isten szavai oly sokszor hangzottak el; az emberek gyakran hallgatnak prédikációkat, és meg tudják érteni Isten szavait. Még a Szentlélek munkája nélkül is tudják az emberek, hogy mit kell tenniük. Azok, akik szeretik az igazságot,

képesek gyakorolni Isten szavait és alávetni magukat Isten munkájának, amennyiben megértik az igazságot. Akik nem szeretik az igazságot, azok még akkor sem fogják megérteni Isten szavait, ha hallják őket, és még ha valamennyire meg is értik, akkor sem lesznek hajlandók gyakorolni, így pedig csak kirekeszteni lehet őket. Az utolsó napokban Isten közvetlenül fejezi ki az igazságot, hogy személyesen vezesse és pásztorolja az embereket. A Szentlélek munkája csupán kiegészítő jellegű. Olyan ez, mint amikor egy gyermek éppen járni tanul; néha egy felnőtt a kezét nyújtja, hogy segítsen neki. Amint a gyermek már stabilan tud járni és szaladni, többé nincs szüksége mások támogatására. Ezért a Szentlélek munkája nem mindenek felett álló, és nem is létfontosságú. Amikor az embereket Isten szavai vezérlik, az azt jelenti, hogy megértik Isten szavait, megértik az igazságot, és tudják, mit jelentenek Isten szavai, és mik azok az alapelvek és normák, amelyeket Isten megkövetel az emberektől, valamint azt, hogy képesek megérteni és alkalmazni ezeket az alapelveket és normákat. Ezt jelenti az, hogy az emberek szívét Isten szavai vezérlik. Isten már elég világosan és áttekinthetően beszélt ezekről a dolgokról, ezért a Szentlélek munkáját itt nem szükséges megemlíteni. Az utolsó napokban Isten oly sok igazságot mondott ki, minden igazságot világossá és érthetővé téve az emberek számára. Ezért a Szentlélek munkája nem annyira fontos, és csupán kiegészítő jellege van. A Szentlélek csak akkor végez egyfajta kiegészítő, ösztönző jellegű munkát, amikor az emberek nem értik az igazságot, vagy amikor Isten még nem mondott el ilyen alaposan és világosan ennyi szót. Ez a munka egyszerű világosságot nyújt az embereknek, és arra szolgál, hogy egy kicsit serkentse őket, segítve őket a helyes döntések meghozatalában, valamint abban, hogy a helyes úton járjanak az életükben és a különféle környezetekben. Most Isten szavainak korszaka van, amikor Isten személyesen szól, hogy vezesse az emberiséget, és mindent Isten szavai uralnak. A Szentlélek munkája csupán kiegészítő szerepet tölt be. Amikor az emberek megértik az igazságot, képesek gyakorolni Isten szavait, és Isten szavai szerint élni, akkor Isten szándékai beteljesednek.

Nézzük meg a gyülekezet alapvető meghatározásának első kifejezését: „Őszintén követik Istent.” Ez az „őszintén” sajátos jelentéssel bír. Nem azokra vonatkozik, akik csak eltöltik az időt, akik csupán névlegesen töltik meg a helyeket, akik jóllaknak kenyérrel, akik a kegyelemre hagyatkoznak az üdvösségért, vagy akiknek bármilyen hátsó szándékuk és céljuk van. Mit jelent tehát az, hogy „őszintén”? A legalapvetőbb és legegyszerűbb magyarázat a következő: amikor valaki hall Istenről, az igazságról vagy a Teremtőről, akkor vágyakozást érez a szívében, készségesen lemond, készségesen odaadja magát, készségesen elviseli a nehézségeket, és hajlandó Isten elé járulni, hogy elfogadja Isten hívását, továbbá mindenről lemond, hogy Istent kövesse. Amennyiben őszinte szíve van, az már elegendő. Egyesek azt mondják: „Miért nem azt mondd, hogy ez egy hittel teli emberek csoportja, akik követik Istent?” Az emberek nem képesek elérni ezt a szintet. Azok közül, akik most végzik a kötelességeiket, néhányan már körülbelül tíz éve hisznek, míg mások húsz-harminc éve; ez az őszinteség

alapvetően már elegendő. Ezt úgy határozni meg, hogy tele vannak hittel, nem pontos. A mi meghatározásunk a gyülekezetről egy alapvető és konkrét helyzeten alapul, anélkül, hogy a szavakon lovagolnánk, vagy túl magasra tennénk a meghatározást és a mércét, mivel ez nem lenne praktikus. Egyesek azt mondják: „Azt mondani, hogy »őszintén« és »tele hittel«, nem elegendő. Igazságos emberek csoportjának kellene nevezni, akik félik Istent és kerülik a rosszat – az nagyszerű lenne!” Ha ilyen magasra tesszük a mércét, akkor a következő kifejezések: „törekednek az igazságra, gyakorolják és megtapasztalják az Ő szavait” mind szükségtelenek lennének. A lényeg az, hogy a gyülekezet minden tagja az, akit Isten meg akar menteni. Ez az embercsoport tele van a Sátán romlott beállítottságaival, valamint tele van elképzelésekkel és képzelődésekkel Istenről. Reálisabban szólva, tele vannak lázadással, hiányzik belőlük az alávetettség, nem értik az igazságot, és egyáltalán nincs ismeretük Istenről – ez a reálisabb helyzet. Ezért Isten szemében a gyülekezeti tagok ilyen valós helyzetben és ilyen tényleges állapotban vannak. Az, ahogyan Isten az embereket kiválasztja, ezen az alapvető feltételen alapul: vajon tudják őszintén követni Istent, és valóban tudnak-e áldozatot hozni és lemondani. Egyesek azt mondják: „Ha őszinték, akkor miért vannak még mindig túlzó vágyaik? Ha őszinték, miért akarnak még mindig áldásokat nyerni?” Ezek fokozatosan meg fognak változni, ahogy az emberek megtapasztalják Isten munkáját. Jelenleg a gyülekezet alapfogalmát határozzuk meg. Ez az alapfogalom a minimális követelménye és a legalacsonyabb mércéje annak, ahogyan Isten az embereket kiválasztja. Ezek a mércék egyáltalán nem üresek vagy eltúlzottak; különösen igazodnak a valós helyzetetekhez. Más szavakkal, amikor Isten kiválaszt titeket és úgy dönt, hogy bárkit megment közületek, ezek azok a kritériumok, amelyeket Isten megvizsgál. Ha megfelelsz ezeknek a követelményeknek, Isten bevisz téged az Ő házába, és a gyülekezet tagjává válsz. Ez a tényleges helyzet. Ezért a gyülekezet meghatározásának első kifejezése, az „őszintén követik Istent”, viszonylag pontos. Ez az embercsoport alulmarad az istenfélelemben és a rossz kerülésében, nem képes elszakadni a sötét befolyástól, és nem képes teljesen fellázadni a világ és a nagy vörös sárkány ellen. Mindezekben alulmaradnak. Miért? Azért, mert a meghatározás megemlíti azt is, hogy képesnek kell lenni az Isten szavainak gyakorlására való törekvésre. A törekvés folyamatában, mivel az embereknek olyan szívük van, amely szereti az igazságot és vágyik az igazságra, megtapasztalhatják és gyakorolhatják Isten szavait, végül pedig imádkozhatják Istent. Isten imádata magában foglalja az Istennek való alávetettséget, Isten szavainak meghallgatását, Isten vezényletésének elfogadását, valamint Isten szuverenitásának és elrendezéseinek elfogadását. Végül ez az embercsoport elérheti az üdvösséget. Ez a gyülekezeti tagok tényleges státusza Isten szemében. Hát nem ez a legalapvetőbb feltétel? (De igen.) Egyesek azt mondják: „Nem említetted a Sátán romlott beállítottságainak levetését, és a megtisztulás elérését. A gyülekezetnek ez a meghatározása nem tartalmazza ezeket.” Beletartoznak ezek ebbe a meghatározásba? (Igen.) Melyik rész tartalmazza őket? Az Isten szavainak gyakorlására való törekvés.

Ha tudsz törekedni Isten szavainak gyakorlására, vajon a romlott beállítottságaid nem oldódnak fel fokozatosan? Vajon nem vagy képes levetni a Sátán romlott beállítottságait, és beállítottságbeli változást elérni? (De igen.) A beállítottságbeli változás elérésének időszakában fokozatosan megérted Isten szavait, és eloszlatoz saját romlott beállítottságaidat. Ahogy eloszlatoz néhány romlott beállítottságodat, növekszik-e az Istenbe vetett hited és az Istennek való alávetettséged? Van-e kapcsolat ezek között? (Igen.) Minél jobban imárod Istent, annál inkább aláveted magad Istennek. Ahogy növekszik az Istennek való alávetettséged, vajon nem kerülsz-e egyre közelebb az üdvösség eléréséhez? (De igen.) Tehát milyen emberekből áll ez a csoport? Ők azok, akik elérhetik az üdvösséget. Ez a gyülekezeti tagok tényleges helyzete. Egyesek azt mondják: „A gyülekezetnek ez a meghatározása nem említi azt a munkát, amelyet a gyülekezet végez.” Van-e itt olyan rész, amely a gyülekezet alapvető munkájához kapcsolódik? (Az üdvösség elérésére való törekvés.) Ez a rész szorosan összefügg vele. Az a munka, amelyet egy gyülekezet végez – legyen szó akár Isten szavainak népszerűsítéséről, akár az emberek Isten szavainak evésére és ivására való rávezetéséről, az emberek segítéséről önmaguk megismerésében és a Sátán romlott beállítottságainak levetésében – végső soron arra irányul, hogy segítse az embereket az üdvösség elérésében. Tehát el tudjátok-e most fogadni a gyülekezetnek ezt a legalapvetőbb és legegyszerűbb fogalmát? (Igen.) Ez a meghatározás nem túlzó vagy üres, és nem használ hangzatos kifejezéseket és szólamokat, hanem a gyülekezet alapításának vagy meghatározásának legalapvetőbb szükségleteit foglalja magában.

Értitek-e a gyülekezet fogalom-meghatározásának háttérét, most, hogy elmagyaráztam nektek? (Igen.) Ha nem így magyaráztam volna el, azt gondolnátok, hogy a gyülekezet alapvető munkája és a gyülekezet meghatározása nagyon mélyreható. Most, hogy értitek a gyülekezet meghatározását, úgy érzitek, hogy az értelmezések a gyülekezetről nagyon felszínesek. A gyülekezet meghatározása világossá vált – ez pontosan ennyire gyakorlatias. Minél gyakorlatiasabbak a dolgok, az emberek annál gyakrabban érzik azokat felszínesnek. Valójában, ha közelebbről megnézed, e meghatározás minden szava kapcsolódik és szorosan összefügg gyakorlati és konkrét helyzetekkel, és egyáltalán nem felszínes. A gyülekezet meghatározásának első kifejezése: „őszintén követik Istent”. Ez az „őszintén” az, amit Isten akar. Hány ember rendelkezik ilyen őszinteséggel? Könnyű az embereknek ilyen őszinteséggel rendelkezni? Nem könnyű. Ami pedig azt illeti, hogy az „Ő szavai vezérlik”, azt már elérted? Úgy gondoltod, hogy ez a kifejezés felszínes és könnyen megvalósítható. Ha Isten azt mondja: „Keljete fel, kövessetek Engem, és tegyétek a kötelességeket”, az emberek pedig engedelmeskednek, vajon az azt jelenti, hogy Isten szavai vezérlik őket? Ez csupán azt jelenti, hogy az emberek hajlandóak hinni Istenben és követni Istent, de még nem jutottak el arra a pontra, ahol Isten szavai vezérlik őket – még mindig messze vannak tőle! Mit kell birtokolnod ahhoz, hogy Isten szavai vezérlejenek? A minimális követelmény az, hogy értened kell Isten szavait; tudnod kell, hogy mire utalnak Isten szavainak követelményei, milyen alapelveket

követelnek meg Isten szavai, és amikor különféle emberekkel, eseményekkel és dolgokkal szembesülsz, hogyan alkalmazd Isten szavait, és hogyan fordítsd át Isten szavait gyakorlásoddá, hogy eleget tegyél Istennek. Ez nem könnyű. Isten szavainak hosszú időn át tartó evésére és ivására, imádkozva olvasására, megtapasztalására és megértésére, valamint Isten szándékainak és Isten természetének megértésére van szükség ahhoz, hogy fokozatosan valamelyest Isten szavai vezéreljenek. Ezért az, hogy az „Ő szavai vezérelnek”, a felszínen egyszerűnek tűnik, mintha a legtöbb embert Isten szavai vezérelnék, ám valójában nem ez a helyzet. Az emberek tényleges helyzetéből ítélve egyértelmű, hogy ez a kifejezés pusztán Isten emberekkel szembeni követelménye, amelyet még egyáltalán nem értek el. A következő kifejezés: „törekednek az Ő szavainak gyakorlására”, Isten követelménye az emberekkel szemben. Még nem érted el Isten szavainak gyakorlását; csupán törekszel arra, hogy gyakorold Isten szavait. Hogyan törekedj? Amikor helyzetekkel találkozol, gyakorolj Isten követelményei szerint. Ne hazudj; légy becsületes ember. Meg tudod ezt tenni? Nem könnyű megtenni. Amikor megmetszenek, képesnek kell lenned alávetni magad, elgondolkodni magadon és megismerni önmagad, valamint az igazság szerint gyakorolni. El tudod ezt érni? Ha ezt megerőltetőnek érzed, vagy ha a saját akaratod túlságosan erős, és mindig hagyni szeretnéd, hogy előtörjön a lobbanékonyságod, akkor törekedned kell arra, hogy az alapelvek szerint kezeld a dolgokat, és ne leplezd le a lobbanékonyságodat, és ne viselkedj akaratosan és önkényesen; úgy kell cselekedned, ahogyan Isten szavai mondják, fogadd el a metszést, ismerd fel vétkeidet, és értsd meg, hol hibáztál. Ezt nevezik úgy, hogy Isten szavainak gyakorlására való törekvés. Ha valaki elkezdi gyakorolni Isten szavait, az azt jelenti, hogy megváltozott? Ez nem ilyen egyszerű. Ha vezetőnek vagy dolgozónak választanak téged, képes vagy-e tartózkodni attól, hogy akaratosan és önkényesen viselkedj? Ez nem egyszerű; megköveteli tőled, hogy értsd az igazságot, képes legyél Isten szavainak gyakorlására, és egy ideig tapasztalj; csak ekkor érheted el ezt. Ha azt mondd, hogy gyakorolni akarod Isten szavait, de csupán ez a szóbeli hajlandóság van meg benned, és nincs motiváció a szívedben, az nem lesz elegendő. Amikor a szíved hajlandóságot érez és tényleg gyakorolni akarod az igazságot, akkor tudod gyakorlatba ültetni az igazságot. Amikor nem vagy hajlandó gyakorolni az igazságot a szívedben, akkor, még ha esküt is teszel, vagy ha mások támogatnak is, semmi haszna nem lesz. Kell, hogy legyen elszántságod, vagyis olyan szívvel kell rendelkezned, amelyben óriási vágy él Isten iránt. Tudnod kell, Isten hogyan határoz meg egy bizonyos dolgot, és mit követel meg vele kapcsolatban: találj meg és gyűjtsd össze Isten összes szavát, amely kapcsolódik ehhez az aspektushoz, majd imádkozva olvasd és értsd meg őket. Írd le őket egy jegyzetfüzetbe, vagy helyezd őket olyan helyre, ahol könnyen láthatod. Amikor szünetet tartasz a munkában, nézd át, olvasd el őket, és idővel meg fogod jegyezni Isten szavait, és megőrzöd őket a szívedben. Minden nap elmélkedj Isten szavainak valódi jelentésén, és gondolkodj el azon, hogy pontosan milyen beszéd- és cselekvésmód számít Isten szavai gyakorlásának. Ezt nevezik Isten

szavai gyakorlására való törekvésnek. Könnyű ezt elérni? Nem könnyű; ez nem olyasvalami, amit egyik napról a másikra vagy egy egyszeri nagy erőfeszítéssel el lehet érni. Egyesek azt mondják: „vérrel esküszöm”, ám ez hasztalan. Azt mondod: „böjtölni és imádkozni fogok anélkül, hogy ennék vagy innék”, ám ez is hasztalan. Azt mondod: „egész éjjel fennmaradok és szenvedek”, ám ez szintén hasztalan. Az igazságra kell törekedned; rendelkezned kell az igazságra való törekvés megnyilvánulásaival, valamint kell, hogy legyen utad az igazságra való törekvésre; rendelkezned kell a megfelelő eszközökkel és módszerekkel. Mindegy, milyen eszközeid vagy módszereid vannak, nem térhetsz el Isten szavaitól; erőfeszítéseket kell tenned Isten szavaiba, mindent össze kell vetned Isten szavaival, Isten szavait kell használnod minden helyzetben a problémák megoldására, és Isten szavait kell legfőbb prioritásoddá tenned. Ezt nevezik igazságra való törekvésnek. Például a másokkal való érintkezés terén látnod kell, mit mondanak erről Isten szavai, és meg kell találnod Isten azon szavait, amelyek a másokkal való érintkezésre vonatkoznak. A harmonikus együttműködés érdekében keresd meg Isten azon szavait is, amelyek erre az aspektusra vonatkoznak. Ami a kötelesség hűségese végzését illeti, keresd meg Isten szavait arról, hogyan végezd a kötelességeket a megfelelő színvonalon, és jegyezd meg Isten lényeges szavait, a szívedben őrizve azokat. Ami azt illeti, hogy mi a hamis vezető, milyen megnyilvánulásaik vannak a hamis vezetőknek, hogy van-e lelkiismeretük és józan eszük, továbbá hogyan jellemzi Isten a hamis vezetőket, keresd meg Isten ezekre vonatkozó kulcsszavait, és írd le egy jegyzetfüzetbe, tedd őket olyan helyre, ahol könnyen láthatod, és imádkozva olvasd őket, amikor csak időd engedi. Minden olyan ügyben, amely az életbe való belépéseddel és a beállítottságbeli változással kapcsolatos, ilyen módon gyakorolj és tégy erőfeszítést. Ezt nevezik az igazságra való törekvésnek. Ha erőfeszítésed nem éri el ezt a szintet, akkor az nem nevezhető igazságra való törekvésnek; ezt látszatcselekvésnek, felszínes hozzáállásnak, és mindennapjaid céltalan tengetésének nevezik.

Nézzük meg az „Isten imádatát”. Isten imádata magában foglalja az őszinte, áhítatos megrettenést, félelmet, tiszteletet és őszinteséget, valamint azt, hogy az ember Istenként bánik Istennel, hogy Istennek helye van a szívében, észszerűen kezeli az Isten által kialakított környezeteket és az Isten által adott megbízatásokat, valamint komolyan és felelősségteljesen bánik Isten minden kimondott szavával és így tovább. Mindezeket a megnyilvánulásokat nevezik imádatnak. Akár olyan szavakról van szó, amelyeket Isten szemtől szemben mondott neked, akár az összes szóról, amelyet Ő valaha is kimondott, amennyiben ismered őket és emlékszel rájuk, és amennyiben megérted és megerősíted őket a szívedben, úgy kell kezelned őket, mint arra vonatkozó kritériumokat, hogy hogyan viseled magad, hogyan élsz és így tovább – ez Isten imádatának megnyilvánulása. Amikor bizonyos dolgokkal szembesülsz, függetlenül attól, hogy azok megfelelnek-e a saját ízlésednek, vágyaidnak vagy elképzeléseidnek, képesnek kell lenned lecsendesíteni a szívedet, és elgondolkodni: „Ezt Isten tette? Istentől származik? Miért tette ezt Isten?

Mit akar Isten finomítani bennem, mit akar átalakítani bennem? Pontosan mi Isten szándéka? Hogyan vessem alá magam Isten elrendezéseinek? Hogyan tegyek eleget Isten szándékának? Emberi lényként hogyan kell eleget tennem a felelősségemnek?” Mindezek a megnyilvánulások, a többi hasonló mellett, Isten imádatának megnyilvánulásai. Még ha több igazságot nem is értesz meg, normális emberként, olyasvalakiként, aki hisz Isten létezésében, olyasvalakiként, aki őszintén követi Istent, legalább ilyen hozzáállást kell tanúsítanod Isten iránt. Mindent, ami Istennel kapcsolatos, mindent, ami Isten szavaival kapcsolatos, mindent, ami Isten neked adott megbízatásával, valamint a kötelességeddel és a felelősségeddel kapcsolatos, mindezeket gondosan és körültekintéssel kell kezelned, nem könnyelműen, nem hanyagul, nem megvetően – ezt nevezzük Isten imádatának. Mindent, ami Istennel kapcsolatos, óvatosan, körültekintően, istenfélő és Istent rettegő szívvel kezelni – ezt nevezzük Isten imádatának. Könnyű ezt elérni? Nem könnyű. Valódi tapasztalat nélkül még azt a két szót is nehéz megérteni, hogy „Istent imádni”, Isten imádatának tényleges gyakorlásáról nem is beszélve. A gyülekezet meghatározásának utolsó kifejezése az, hogy „elérni az Ő üdvösségét”. Hogyan kell ezt érteni? Az üdvösség eléréséhez vezető út hosszú, és itt még több a követelmény. Először is, az útnak, amelyen jársz, helyesnek kell lennie; képesnek kell lenned elfogadni az Isten szavaiban található valamennyi igazságot, továbbá olyannak kell lenned, aki törekszik Isten szavainak gyakorlására, és aláveti magát Istennek. Az életedet Isten szavainak kell vezérelniük. Nemcsak el kell ismerned Isten létezését, hanem szeretned kell az igazságot is, és az igazság szerint kell cselekedned; valódi félelemmel és alávetettséggel kell viszonyulnod Istenhez, gyakran kell imádkoznod Istenhez a szívedben, és fokozatosan át kell térned Isten imádatára. Ekkor olyasvalaki vagy, aki szereti az igazságot, és aláveti magát Istennek; pontosan az a fajta ember vagy, akit Isten meg akar menteni. Az az ember, aki őszintén hisz Istenben, igaz ember kell, hogy legyen. Mi az előnye annak, ha valaki igaz ember? Az előnye az, hogy számodra az üdvösség elérése nem lesz túl nehéz; lesz reményed annak elérésére. Ez az összes közlés, amelyet a gyülekezet meghatározásának konkrét részleteiről folytattunk.

IV. Az emberekben a gyülekezetet illetően meglévő elképzelések és nézetek

Éppen az imént beszéltünk arról, hogy mi a gyülekezet, arról az alapvető munkáról, amelyet egy gyülekezet végez, valamint arról, hogy mit képzelnek az emberek egy gyülekezetről, és mit követelnek meg tőle az elképzeléseik szerint. Végül adtunk egy meghatározást a gyülekezet fogalmára. Most, hogy meghatározásra került, már pontos értelmezéssel kell rendelkeznetek a „gyülekezet” megnevezést illetően; alapvető megértéssel kell rendelkeznetek arról a munkáról, amelyet egy gyülekezetnek végeznie kell, arról a szerepről, amelyet egy gyülekezet betölt abban, hogy segítse az embereket az igazság elnyerésében és az üdvösség elérésében, valamint a gyülekezet jelentőségéről mindenki számára, aki követi Istent. Rövid reprezentatív boncolgatást és leleplezést is

végeztünk arról, hogy az emberek szerint mi a gyülekezet létének értéke, valamint arról, hogy az elképzeléseik szerint milyen munkát kell végeznie egy gyülekezetnek. Van bármi is, amit képtelenek vagytok átlátni vagy felfogni az emberek elképzeléseiben élő, a gyülekezetekkel kapcsolatos értelmezésekkel és magyarázatokkal kapcsolatban? Egyesek úgy gondolják, hogy egy gyülekezetnek végeznie kell valamilyen munkát a társadalomban, illetve be kell töltenie valamilyen szerepet a társadalomban, mint például az igazságosság fenntartását. Az emberek elképzeléseiben a gyülekezet pozitív képet képvisel, akkor hát miért ne tarthatná fenn az igazságosságot? Vajon az igazságosság fenntartásának van bármi köze egy gyülekezet munkájához vagy Isten követelményeihez? (Nincs.) Mire utal ez az „igazságosság fenntartása”, amiről az emberek beszélnek? (Amit az emberek az igazságosság fenntartásának neveznek, az nem igazi igazságosság. Csupán a test érdekeinek védelme, és nem felel meg az igazságnak.) Ennek az igazságosságnak van-e bármi köze az igazsághoz? (Nincs.) Ez az, amit az emberiség nevez igazságosságnak. Például néhány gonosz erő legyőzése, néhány igazságtalanság és néhány olyan eset orvoslása, amikor az embereket sérelem és megaláztatás érte, illetve a gonosz emberek megérdemelt büntetésének kiszabása, valamint a sebezhető csoportok érdekeinek helyreállítása és megóvása és így tovább – az emberek ezeket nevezik az igazságosság fenntartásának. Mi a fő célja ennek az igazságosság fenntartásának? Van ennek bármi köze az emberek igazságra való törekvéséhez? Van ennek bármi köze az emberek megmentéséhez? (Nincs.) Ez csupán egy mondás, amely az erkölcsi igazságosság és az etika alapján keletkezik; egyáltalán nincs köze az igazsághoz. Mondhatjuk, hogy nem emelkedik az igazság szintjére? (Igen.) Biztosan? (Nem; a kettő között nincs összefüggés.) Így igaz, teljesen függetlenek egymástól – ez két különböző dolog. Az emberiség miféle igazságosságot tart fenn? Azt a fajtat, amikor egy valamivel alacsonyabb társadalmi státuszú átlagembert a gonosz emberek elnyomnak, illetve megfosztanak minden jogától vagy érdekétől, majd a gonosz embereket megfelelően megbüntetik, az átlagember vagy hétköznapi ember pedig nem szenved többé rossz bánásmódot. Ez az emberek testi érdekeinek helyreállításáról és garantálásáról szól, az emberek közötti viszonylagos egyenlőség eléréséről, a társadalmi rétegek közötti szakadékok megszüntetéséről, továbbá annak biztosításáról, hogy a gonosz emberek ne járjanak sikerrel gonosz cselekedeteikben, és hogy orvoslásra kerüljenek azok sérelmei, akikkel igazságtalanul bántak. Ez az, amit az emberiség az igazságosság fenntartásának nevez, ennek pedig egyáltalán nincs köze az igazsághoz. Hogyan mondhatjátok még mindig, hogy ez nem emelkedik az igazság szintjére? Kapcsolódik ez az igazsághoz? Nem, nem kapcsolódik. Mondjátok meg Nekem, vajon azok a hétköznapi és átlagemberek, akik sérelmeket szenvedtek, szükségszerűen jó emberek? (Nem feltétlenül.) Megakadályozni, hogy sérelmeket szenvedjenek – ez az igazságosság? Összhangban van ez az igazsággal? Akkor hát meg lehet menteni ezeket az embereket? Ez nyilvánvalóan két különböző dolog – hogyan lehet őket egy kalap alá venni? Fel sem merülhet, hogy ez az igazság szintjére emelkedjen; ez

egyszerűen nem ugyanaz, mint az igazság. Ha vannak ellenvetéseitek ezzel a kérdéssel kapcsolatban, akkor talán a többségetek nem látja át az igazságosság fenntartásának kérdését, és valamelyest még mindig ragaszkodik hozzá, azt gondolva: „Hogyan lehetne ez helytelen? Hogy lehet, hogy ez nem az a munka, amelyet egy gyülekezetnek végeznie kell?” Valójában ennek semmi köze a gyülekezet munkájához. Olyan emberek is vannak, akik úgy gondolják, hogy a gyülekezetnek olyan helynek kell lennie, ahol a gonoszságot megbüntetik, a jót pedig előmozdítják, hogy ezt a funkciót kell betöltenie: meg kell büntetni a gonosz cselekedeteket és a gonosz, sötét erőket, miközben a jó és erényes dolgokat elő kell mozdítani. Ez a helyzet? Vajon a gonosz megbüntetése és a jó előmozdítása felemelkedhet az igazság szintjére? Amikor arról van szó, hogy mi a gonosz és mi a jó, az emberek nem tudnak egyértelműen különbséget tenni ezek között. Mit értenek az emberek a gonosz megbüntetése és a jó előmozdítása alatt? Vajon kapcsolódik ez ahhoz, amiről Isten beszél – a gonosz megbüntetéséhez, a jó megjutalmazásához, valamint ahhoz, hogy minden a maga fajtája szerint legyen besorolva? (Nem.) Nem kapcsolódik hozzá. Mi az emberiség mércéje a gonosz és a jó meghatározására? A kínai emberek meghatározása szerint mi a gonosz és mi a jó? Ők mi alapján határozzák meg a gonoszt és a jót? A buddhista kultúra alapján. A buddhizmus olyan fogalmakról beszél, mint a világ segítése és az emberek megmentése, a gyilkolástól való tartózkodás és hasonlóak – ezeket jónak tekintik, míg a csirke, hal, marha vagy bárány fogyasztását gonosznak tartják, és azokat, akik így tesznek, szerintük meg kell büntetni. Nem szabad húst enni, és egyetlen élőlényt sem szabad megölni. A gyilkosságot gonosznak tartják, és azoknak, akik ölnek, be kell vallaniuk tettüket, és bocsánatért kell könyörögniük Buddha előtt. Ez a gonoszság buddhista definíciója; ez ugyanaz, mint az a gonoszság, amelyről Isten beszél? (Nem.) Két különböző dologról van szó, így a gonoszság előbbi definíciójának semmi köze az igazsághoz, és biztosan nem emelkedhet az igazság szintjére. Mit ért tehát a buddhizmus a jó alatt? Ez még abszurdabb, felszínesebb és képmutatóbb. A buddhisták úgy vélik, hogy jó nem ölni meg az élőlényeket, és a fogságba esett állatok kiszabadítása jó. Függetlenül attól, hogy egy gonosz ember hány embert ölt meg vagy hány bűnt követett el, ha leteszi a henteskést, azonnal egy buddhává válhat – ezt jónak tekintik. Van ez a mondás is: „egy élet megmentése többet ér, mint egy hétszintes pagoda építése”, ami azt jelenti, hogy az emberek vakon, feltételek és elvek nélküli megmentése – még az ördögök, gonosz emberek, gengszterek, huligánok és bárki más megmentése is – jónak számít. Miféle jó ez? Az ilyen emberek tökkelütöttek, mindenféle tisztánlátás, álláspont és alapelv nélküliek. Bárkit megmenteni és bárkinek megbocsátani – vajon tekinthető ez jónak? Ez még csak említésre sem méltó; ez a Sátán és az ördögök színlelése. Állatokat nem ölnek, viszont számtalan lelket felemésztettek. Ez az, amit ők jónak neveznek, ám ez valójában csak színlelés. Tehát megállja a helyét az az emberi elképzelés, hogy a gyülekezetnek a gonosz megbüntetésének és a jó előmozdításának szerepét kell betöltenie? (Nem.) Bármely faj vagy vallás kulturális háttérétől függetlenül a gonosz

megbüntetésének és a jó előmozdításának semmi köze a gyülekezet munkájához vagy a gyülekezet bizonyágtételéhez. Ne gondoljátok, hogy csak azért, mert ezek a kifejezések igazságosnak és dicsérőnek tűnnek, kapcsolódniuk kell a gyülekezet munkájához, vagy hogy ez az a szerep, amelyet egy gyülekezetnek a társadalomban be kell töltenie. Ez emberi elképzelés és képzelődés. Az „igazságosság fenntartása”, valamint a „gonosz megbüntetése és a jó előmozdítása” mellett más, az emberi elképzelések szerint jó kifejezések, mint például az „emberek jogaiért és érdekeiért való küzdelem” vagy az „aggodalmak enyhítése és a nehézségek megoldása”, szintén nem kapcsolódnak a gyülekezet munkájához vagy a gyülekezet bizonyágtételéhez. Mindannyiútoknak képesnek kell lennie arra, hogy ezt megértse. A gyülekezet meghatározása, a munka, amelyet egy gyülekezetnek végeznie kell, sőt még a gyülekezet létének értéke és jelentősége is többé-kevésbé világosan közlésre került.

A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai

Térjünk vissza a vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelősségi köréhez: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.” Nézzük meg, hogy ez a munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, összefügg-e a gyülekezetekkel kapcsolatos minden részlettel, amelyet épp most közöltem. Miért kell közölnünk ezeket a konkrét részleteket? Mi a kapcsolat e részletek és e munka között, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük? (Ezek a gonosz emberek és antikrisztusok nem gyülekezeti tagok, és ki kell tisztítani őket. Ráadásul a létük akadályozza és megzavarja azt a munkát, amelyet a gyülekezetek végeznek.) Tehát van köztük kapcsolat; ez a beszélgetés nem hiábavaló. Miután megértettük a gyülekezet megnevezésének, illetve meghatározásának minden részletét, vizsgáljuk meg, hogyan kell a vezetőknek és a dolgozóknak bánniuk a gyülekezeti tagokkal, hogyan kell bánniuk azokkal a különféle emberekkel, akiket ki kell takarítani vagy ki kell zárni a gyülekezetből, hogyan végezhetik jól ezt a munkát, továbbá hogyan kell eleget tenniük a felelősségüknek és fenntartaniuk a gyülekezet munkáját. Először is, a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell érteniük, mi a gyülekezet meghatározása, miért kell léteznie gyülekezetnek, és milyen munkát kell végeznie egy gyülekezetnek. Miután megértették ezeket a dolgokat, meg kell vizsgálniuk, hogy a jelenlegi gyülekezeti tagok közül kik nem játszanak pozitív szerepet, ha a gyülekezet létének értékéről vagy a gyülekezet által végzett munkáról van szó, illetve kik okozhatnak akadályozásokat, zavarásokat és negatív hatásokat a gyülekezet alapvető munkájára nézve, illetve kik azok, akik akár súlyosan is befolyásolhatják a gyülekezet hírnevét, és meggyalázhatják Isten nevét. Világosan felismerni és azonnal kitakarítani vagy kizárni ezeket az embereket – hát nem ez az a munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük? (De igen.) Tehát mi tartozik bele ennek a munkának a jó elvégzésébe? Annak érdekében, hogy mindenféle gonosz embert kitakarítsanak vagy kizárjanak, valamint megtisztítsák a gyülekezetet, és lehetővé tegyék, hogy a gyülekezet létének

értéke megnyilvánuljon, a gyülekezet pedig betöltse azt a szerepet, amelyet be kell töltenie, ugyanakkor lehetővé tegyék a gyülekezet munkájának zökkenőmentes előrehaladását, a vezetőknek és a dolgozóknak először fel kell ismerniük, hogy pontosan kik a gonosz emberek és antikrisztusok a gyülekezetben. Ez az az információ, illetve az a tényleges helyzet, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak először fel kell fogniuk, amikor ezt a munkát végzik. Az első dolog, amellyel a vezetők és a dolgozók ebben a munkában szembesülnek, a különféle típusú emberek felismerése. Mi a célja a különféle emberek felismerésének? A saját fajtájuk szerinti besorolásuk, valamint azok megóvása, akik igazi tagjai a gyülekezetnek. Azonban ezeknek az embereknek a megóvása önmagában még nem jelenti azt, hogy sikeresen végre lett hajtva a tizennegyedik felelősségi körben felvázolt munka. Akkor hát mi a legfontosabb aspektus e munka sikeres végrehajtásához? Mindenféle álhívő és gonosz ember kitakarítása vagy kizárása, akik nem tartoznak a gyülekezethez. Függetlenül attól, hogy ezeket az embereket gonosz emberekként vagy antikrisztusokként jellemzik-e, ha megfelelnek a kitakarítás vagy kizárás feltételeinek, akkor felmerül az igény erre a munkára, és itt az ideje, hogy a vezetők és a dolgozók eleget tegyenek a felelősségüknek. Beszéljünk először is arról, hogyan lehet felismerni a különféle embereket!

I. Az ember Istenbe vetett hitének célja alapján

Hogyan kell felismernünk a különféle embereket? Az első kritérium az Istenbe vetett hitük célja alapján történő felismerésük. A második az emberi mivoltuk szerinti felismerésük. A harmadik pedig a kötelességükhöz való hozzáállásuk szerinti. Ha néhány egyszerű, rövid címsort használnánk, ezek a következők lennének: először is az Istenbe vetett hitük célja; másodszor, az emberi mivoltuk; harmadszor pedig a kötelességükhöz való hozzáállásuk. Most, hogy megvan ez a három címsor, hogyan értelmezik mindegyiket? Korábban nem sokat beszéltünk még az emberek Istenbe vetett hitének céljáról. Többet beszéltünk az emberek emberi mivoltáról, valamint a kötelességükhöz való hozzáállásukról, így ezeket a dolgokat jobban ismeritek. Az emberek Istenbe vetett hitének célja valójában szintén nem túl ismeretlen számotokra, mivel ti magatok is bizonyos céllal kezdtetek hinni Istenben. Egyesek azért hisznek Istenben, mert nem akarnak a pokolra jutni, mások azért, mert a mennybe akarnak menni, megint mások nem akarnak meghalni, néhányan a katasztrófákat akarják elkerülni, vannak, akik csak azért, mert jó emberek akarnak lenni, vannak, akik a rossz bánásmódot akarják elkerülni és így tovább. Ez a téma nem lehet ismeretlen számotokra; csupán arról van szó, hogy a részletek, amelyekről beszélni fogok, talán kissé ismeretlenek – talán bizonytalannak érzitek magatokat velük kapcsolatban, nem tudva, mit fogok mondani róluk, illetve hol fogom kezdeni. Tehát beszéljünk erről röviden! Mondjátok meg Nekem, az Istenbe vetett hit tekintetében mely szándékokkal és célokkal rendelkező emberek azok, akiket ki kell takarítani vagy ki kell zárni? (Azok, akik csak a hírnévre és státuszra törekszenek, és csak hatalmat akarnak gyakorolni, és akik a státuszuk érdekében gátlástalanul

megzavarják a gyülekezetet.) Ez az egyik típusú ember. Vannak mások is? (Az álhívők, akik csak áldásokat keresnek, és igyekeznek jóllakni kenyérrel.) Álhívők: ez egy másik típus. Van még több? Lehet, hogy néhány ember megnyilvánulásaira gondoltok, de nem tudjátok világosan felismerni, hogy ezek az emberek csak romlott beállítottságokat tárnak fel, vagy ténylegesen tisztátalan célokkal rendelkeznek az Istenbe vetett hitükben, és olyanok, akiket ki kell takarítani vagy ki kell zárni. Nem tudtok rájönni erre, és kissé homályosnak érzitek, ezért nem tudjátok világosan megfogalmazni. Az emberek Istenbe vetett hitének célja meglehetősen terjedelmes téma. Mindenkinek vannak bizonyos szándékai és céljai az Istenbe vetett hitével. Azonban azok a típusú emberek, akiknek tisztátalan céljaik vannak az Istenbe vetett hittel, és akikről itt beszélünk, nem felelnek meg Isten üdvössége feltételeinek. Nem érhetik el az üdvösséget, és még azt a minimális szintet sem tudják elérni, hogy munkások lehessenek. Mindegy, hogy ezeknek az embereknek, akik valamilyen céllal kezdenek hinni Istenben, mi a céljuk az Istenbe vetett hittel, minden esetben, amikor lehetőséget kapnak, megpróbálják majd elérni céljaikat, ha pedig nincs rá lehetőségük, akkor gonoszságot fognak elkövetni és zavarást fognak okozni. Ez elképzelhetetlen következményekkel járhat a gyülekezet munkájára, illetve Isten választott népének életbe való belépésére nézve, és ezeknek az embereknek kell a kitakarítás, illetve kizárás célpontjainak lenniük. Félretéve egyelőre ezeknek az embereknek az emberi mivoltát, illetve azt, hogy milyen hozzáállást tanúsítanak a kötelességeikhez, csupán az Istenbe vetett hitük céljáról beszélve, az semmiképpen sem az igazság elfogadása és az üdvösség elérése, még kevésbé az Istennek való alávetettség és az Ő imádata. Ezért az Istenbe vetett hitük természetesen nem fog üdvösséget eredményezni. Ahelyett, hogy hagynánk ezeknek az embereknek, hogy a gyülekezetben maradjanak és folyamatosan zavarják Isten választott népét – az igazi testvéreket –, jobb, ha minél hamarabb pontosan felismerjük és jellemezzük őket, majd azonnal kitakarítjuk őket a gyülekezetből. Nem szabad őket gyülekezeti tagokként, sem testvérekként kezelni. Nos, ki számít ilyen típusú embernek? Az imént nagy vonalakban beszéltetek néhány fogalomról. Mondani fogok néhány konkrét példát, és érteni fogjátok, amint meghalljátok őket.

A. Az ember tisztviselőség iránti vágyának kielégítése

Először beszéljünk az első olyan embertípusról, akit ki kell takarítani vagy zárni a gyülekezetből! Egyesek mindig tisztviselővé akarnak válni a társadalomban, és dicsőséget akarnak szerezni felmenőiknek, ám a karrierjük útja sikertelen. Mindamellett a tisztviselővé válás iránti vágyuk egyáltalán nem csökken. Viszont a családjuk társadalmi státusza nem magas, ezért reménytelennek érzik az életet, a világot pedig annyira igazságtalannak látják, hogy még ezt a csekély vágyukat sem képesek megvalósítani. Úgy érzik, van némi tudásuk és hozzáértésük, ám senki sem értékeli őket. Nem találnak támogatót, a tisztviselővé válás kilátása pedig nagyon távolinak tűnik számukra. Ebben a reménytelen helyzetben találtak rá a gyülekezetre. Úgy érzik, ha

vezetővé válhatnak a gyülekezetben, az is olyan, mintha tisztviselők lennének, és vágyuk kielégülhet. Tehát úgy jönnek Isten házába, hogy nagyságot akarnak elérni. Úgy vélik, hozzáértésük és adottságaik tökéletesen megfelelőek arra, hogy Isten házában hasznosítsák őket, és reményük, hogy tisztviselővé és kiemelkedő egyénné váljanak, megvalósulhat, ezáltal beteljesítve egy életre szóló kívánságukat. Az Istenbe vetett hitről alkotott nézeteik olyan mondásokkal foglalhatók össze, mint például: „jótett helyébe jót várj”, „az igazi aranynak előbb-utóbb fel kell csillannia”, és „az okos madár bölcsen választja meg a pihenőhelyét” – ebből a fajta háttérből döntöttek úgy, hogy az Istenbe vetett hit útját járják. Az ilyen emberek lényegéből ítélve egyértelmű, hogy nem hisznek az igazság létezésében a világban, a Szabadító létezésében pedig még kevésbé hisznek. Röviden, nem hisznek az egy igaz Istenben, és még kevésbé hisznek a Teremtő létezésében. Akár arról van szó, ami a Bibliában van megírva, akár arról, amit a vallásos világban prédikálnak – hogy Isten teremtette a világot és az emberiséget, hogy Isten szuverén az emberiség felett és vezeti az emberiséget –, számukra mindezek a mondások csupán történelmi feljegyzések. Senki sem vizsgálja őket, és senki sem tudja igazolni őket; ezek csupán legendák és történetek, egyfajta vallási kultúra. Ez a hitről alkotott legalapvetőbb értelmezésük. Ezzel a megértéssel kezdenek hinni Istenben, úgy gondolva, hogy a helyes úton járnak, elhagyják a sötétséget a világosságért, hogy ők az „okos madár”, aki bölcsen választja meg a pihenőhelyét. Természetesen nem adták fel arra vonatkozó választásukat és vágyukat, hogy tisztviselővé és kiemelkedő egyénné váljanak. Úgy vélik, hogy ebben a hatalmas világban, ahol ennyi ember van, nincs hely számukra, és csakis Isten háza hozhat reményt nekik. Csak az adhat esélyt arra, hogy kihasználják tehetségüket, és megvalósítsák azt a vágyukat, hogy kiemelkedő egyénné váljanak, ha a gyülekezetben élnek. Ez azért van, mert a jelenlegi helyzetről alkotott nézetük szerint a külvilág egyre elvetemültebbé és sötétebbé válik – ebben a világban csakis a gyülekezet a tisztaság földje; a gyülekezet az egyetlen hely a világon, amely lelki támogatást tud biztosítani az embereknek, és csakis a gyülekezet virágzik egyre jobban. Ilyen kívánságokkal és célokkal kezdenek hinni Istenben. Miután felvették a hitet, semmit sem értenek az Istenbe vetett hitből, az igazságra való törekvésből, vagy az igazsággal, Isten természetével és Isten munkájával kapcsolatos dolgokból. Nem törekednek ezekre a dolgokra, és nem is fordítanak figyelmet rájuk. A szívükben még egyáltalán nem engedték el a státusz és a tisztviselőség iránti vágyukat; inkább továbbra is ragaszkodnak ezekhez az elképzelésekhez és nézőpontokhoz, miközben a gyülekezetben lebzselnek. A gyülekezetet társadalmi szervezetnek, vallási közösségnek tekintik, Isten munkáját és Isten szavait pedig olyan illúzióknak látják, amelyeket a hívők a babonás hiedelmeik miatt hoztak létre. Ezért, amikor az igazságra való törekvésről, Isten szavairól és Isten munkájáról van szó, undort és ellenállást éreznek. Ha bárki azt mondja, hogy valami Isten műve, Isten szuverenitása vagy Isten vezénylese, undort éreznek. Azonban nem számít, mennyire undorodnak, továbbá függetlenül attól, hogy elismerik-e vagy elfogadják-e az igazságot, azon vágyuk, hogy státuszpozíciót szerezzenek

a gyülekezetben, hogy kielégítsék a hatalom iránti sóvárgásukat, soha nem csökkent, illetve soha nem engedték el azt. Mivel ilyen ambíciójuk és vágyuk van, természetüknél fogva különféle megnyilvánulásokat tárnak fel. Például olyan mondásokkal uszítják az embereket, mint: „Ne alapozz mindent isten szavaira, illetve ne köss mindent isten szavaihoz és istenhez! Valójában az emberek gondolatai és mondásai közül sok helytálló; az embereknek rendelkezniük kell saját nézőpontokkal és álláspontokkal.” Azért terjesztik ezeket a kijelentéseket, hogy félrevezessék az embereket. Ugyanakkor erőteljesen fitogtatják tehetségüket, adottságaikat, és azokat a különféle taktikákat és trükköket, amelyeket a világban alkalmazhatnak, igyekezve felkelteni az emberek figyelmét, valamint elnyerni érdeklődésüket és nagyrabecsülésüket. Mi a célja az erőteljes fitogtatásuknak? Az, hogy az emberek nagyra értékeljék őket és felnézzenek rájuk; az, hogy legyen státuszuk az emberek között, és ezáltal kielégítsék azon vágyukat, hogy tisztviselői karriert folytassanak, és dicsőséget szerezzenek felmenőiknek. Akkor elégedettek, amikor az emberek tisztelik, dicsérik, követik, támogatják, imádják őket és felnéznek rájuk, sőt, amikor hízelegnek nekik. Ráadásul fáradhatatlanul törekszenek ezekre a dolgokra, és élvezik őket. Noha Isten háza folyamatosan leleplezi az antikrisztusokat, a gonosz embereket, valamint az emberek különféle romlott beállítottságait, szívükben úgy megvetik ezeket, mintha azok még a megvetésükre sem lennének méltók, és különösen undorodnak tőlük. Céltudatosan törekszenek a státuszra, valamint arra, hogy mások csodálják őket és felnézzenek rájuk, hogy eleget tegyenek azoknak a kívánságoknak, amelyeket a világban és a társadalomban nem tudtak elérni. Mi tehát a céljuk azzal, hogy hisznek Istenben? Nem az, hogy a százszorosát kapják ebben az életben, az eljövendő világban pedig örök életet, és biztosan nem az, hogy elfogadják az igazságot és üdvözljenek. Az Istenbe vetett hitük célja nem az, hogy teremtettként viselkedjenek, hanem hogy tisztviselők és urak legyenek, hogy élvezhessék a státusz előnyeit. Biztosan vannak ilyen emberek a gyülekezetben; ezek azok a gonosztevők, akik beszivárognak a gyülekezetbe. A gyülekezet egyáltalán nem engedi, hogy az ilyen emberek Isten választott népe közé keveredjenek, ezért ezek az emberek azok, akiket ki kell takarítani. Könnyű felismerni az Istenbe vetett hitük célját? (Igen.) Figyelembe véve az Istenbe vetett hitük szándékait és céljait, a gyülekezetben tanúsított különféle megnyilvánulásaikkal együtt, miféle emberek ők? (Álhívók.) Igen, ők álhívók. Amellett, hogy álhívók, státuszra és kilátásokra is akarnak törekedni Isten házában, hogy kielégítsék a hatalom utáni sóvárgásukat. Az Istenbe vetett hitük célja az, hogy tisztviselővé váljanak. Tehát miért is van az, hogy ezeket az embereket ki kell takarítani? Valaki azt mondhatja: „Ha álhívók munkát végeznek Isten házában, és mint a gyülekezet barátai, tudnak segíteni egy kicsit, vajon nem helyes megtartani őket?” Megállja a helyét ez az állítás? (Nem.) Miért nem állja meg? (A tisztviselővé válás iránti vágyuk minden bizonnyal olyan dolgokhoz vezet majd, amelyek megzavarnak másokat, semmilyen hasznot nem hoznak Isten házában munkájára nézve, valamint hatással lesznek a testvérek igazságra való törekvésére.) Mindegy, hogyan nézzük, az álhívók ellenállnak

az igazságnak és megtagadják Istent, így Isten háza nem tarthatja meg őket. Nem fognak pozitív szerepet játszani. Függetlenül attól, hogy a tisztviselővé válásra törekszenek-e, már pusztán az álhívókként tanúsított megjegyzéseik, megnyilvánulásaik és cselekedeteik is zavart kelthetnek, és nem lesznek pozitív hatással. Néhány testvér, amikor bizonyos környezeteket tapasztal meg, azt mondja: „Ez Isten szuverenitása, nekünk pedig alá kell vetnünk magunkat.” Vajon az álhívók alá tudják vetni magukat? Már az is elég jó, ha nem állnak fel, hogy zavarjanak és szembeszegüljenek. A szívükben még azt is mondják: „Ne mondd, hogy minden isten szuverenitása! Az embereknek rendelkezniük kell némi saját véleménnyel és függetlenséggel; ne tulajdoníts mindent isten szuverenitásának!” Nemcsak lehúznak másokat, hanem még kétértelmű, megtévesztő téveszméket is hangoztatnak, hogy félrevezessék az embereket. Hát nem szégyentelen? Lehet, hogy képesek néhány ügyes manővert és trükköt végrehajtani a nem hívők között, de Isten háza nem jó hely arra, hogy megpróbálják végrehajtani ezeket a manővereket és trükköket! Egyesek olyan klinikákat vezetnek, ahová mindenki szeret járni, mert azt mondják, ott nem fájnak az injekciók. Miért nem fájnak az injekciók? A tű hegyét érzéstelenítőbe mártják, így biztosan nem fáj. Vajon bölcs lépés ez? (Nem, ez ártalmas lépés.) Mégis bölcs lépésként tekintenek rá és dicsekednek vele, azt gondolva, hogy ez a hozzáértésüket és jártasságukat mutatja, mondván: „Te csak az istennek, isten vezényletésének és isten szuverenitásának való alávetettségről beszélsz. Neked is vannak olyan készségeid, mint nekem?” Hát nem szégyentelen? (De igen.) Még az ilyen ártalmas trükkökkel is dicsekednek! A gyülekezetbe beszivárgó álhívók indítékait magukban hordozó embereket kell kitakarítani a gyülekezetből. Miért? Ezek az emberek a szívükben ellenállnak az igazságnak, és idegenkednek tőle. Függetlenül az Istenbe vetett hitük céljától – akár olyasvalamiről van szó, amit nyíltan be tudnak ismerni, akár nem –, az álhívó-lényegük alapján a gyülekezetnek ki kell takarítania vagy ki kell zárnia őket. Ezek az álhívók meghatározott céllal szivárognak be a gyülekezetbe: meg akarják mutatni tehetségüket, meg akarják valósítani ambícióikat, és ki akarják elégíteni kívánságaikat a gyülekezeten belül. Azt a becses helyet, amely a gyülekezet, eszközként akarják felhasználni a hatalom gyakorlására, hivalkodásra, az emberek félrevezetésére és irányítására irányuló céljuk elérésére. Figyelembe véve az Istenbe vetett hitük célját, képesek megzavarni és akadályozni Isten választott népét és a gyülekezet munkáját. Ezért ezeket az embereket ki kell takarítani vagy ki kell zárni Isten házából. A vezetőknek és a dolgozóknak át kell látniuk az ő álhívó lényegüket. Akár a megnyilvánulásaikra, akár az Istenbe vetett hitről tett következetes kijelentéseikre alapozol, ha már felfogtad a helyzetet és világosan felismerted, hogy álhívók, habozás nélkül, határozottan el kell utasítanod őket. Mindegy, milyen módszert vagy bölcsességet alkalmazol, ragadj meg minden lehetőséget, hogy eltakarítsd őket – ez az a munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük; ez az a munka, amelyet fel kell vállalniuk. Ez az egyik olyan embertípus, akit ki kell takarítani vagy ki kell zárni.

B. Az ellenkező neműek keresése

Melyek tehát a második típusú emberek megnyilvánulásai, akiket ki kell takarítani vagy ki kell zárni? Egyesek soha nem vettek részt az Istenbe vetett hitben; csupán kedvező benyomásuk van róla. Nem érdekli őket, hogy megtudják, mire kellene törekedni, vagy mit kellene elérni az Istenbe vetett hit által. Hallották, hogy azok az emberek, akik hisznek Istenben, meglehetősen kötelességtudóak és jámborak, ezért romantikus társat akarnak találni a gyülekezetben, majd megházasodni és stabil életet élni. Ez a szándékuk és céljuk, így azért jönnek a gyülekezetbe, hogy rátaláljanak ideális társukra. Ezek az álhívők egyáltalán nem érdeklődnek az Istenbe vetett hit iránt; egyáltalán nem törődnek a Teremtővel, az igazsággal, a megmentéssel, Isten megismerésével, a kötelességvégzéssel vagy bármi hasonlóval. Még ha meg is értik, miután hallották Isten szavait és prédikációkat hallgattak, nem akarják megszívlelni. Csupán ideális társat akarnak találni, és természetesen azt remélik, hogy több embert ismerhetnek meg, és bővíthetik kapcsolati hálójukat. Azzal a céllal kezdenek hinni Istenben, hogy ideális társat találjanak. Egyesek talán azt mondják: „Honnan tudod, hogy ez a céljuk? Semmit sem mondtak, és nem is említették Neked!” A viselkedésük árulkodik erről. Figyeld meg, hogyan keresik mindig az ellenkező nemet, amikor kötelességeiket végzik, vagy kapcsolatba lépnek valakivel. Ha egyszer megtetszik nekik valaki, folyamatosan beszélgetnek vele, közelednek hozzá, mindig minden információt meg akarnak tudni róla, és egyre jobban megismerik az illetőt. Ezeknek a szokatlan cselekedeteknek és megnyilvánulásoknak kellőképp fel kell hívniuk a vezetők és a dolgozók figyelmét, akiknek meg kell figyelniük, hogy mik a szándékaik, és milyen célt akarnak elérni; meg kell állapítaniuk, hogy ki hirdette nekik az evangéliumot, miért keresik különösen a kapcsolatot az ellenkező nemmel, miért van mindig mondanivalójuk az ellenkező nem számára, és miért van bennük különös vonzalom az ellenkező nem iránt, különösen a nekik tetsző emberek iránt tanúsítva különös kíváncsiságot és törődést. Az ilyen embereknek kedvező benyomásuk van azokról, akik hisznek Istenben. Még ha nem is nagyon érdeklik őket az összejövetelek, a prédikációk hallgatása, Isten szavainak közlése, a himnuszok éneklése, a személyes tapasztalatok közlése és más hasonló dolgok, általában nem mondanak semmi olyat, ami zavarásokat és akadályozásokat okozna. Kizárólag arra összpontosítanak, hogy romantikus társat találjanak, akivel jó életet élhetnek. Ha találnak egy társat, követhetik az Istenbe vetett hitben; még ha ők maguk nem is törekszenek, támogathatják társukat az Istenbe vetett hitben. Egyesek viszonylag elfogadható emberi mivolttal rendelkeznek, segítőkészek, és mindent megtesznek, hogy barátságosak és kedvesek legyenek. Például türelmesek tudnak lenni másokkal, mindent kitalálnak, hogy segítsenek a nehézségekkel küzdőknek megoldani a problémáikat, vagy tanácsot adnak és így tovább. Viszonylag kedvesek másokkal, és nem táplálnak rosszindulatot, viszont az Istenbe vetett hitük célja és célkitűzése nem túl tiszteletreméltó. Nem törekszenek az igazságra, és nem fogadják el

az igazságot, bárki közli is velük. Fél évnyi vagy egy-két évnyi követés után sem történik bennük semmi változás. Bár semmit sem mondanak arról, hogy nem hisznek, és nem okoznak zavarásokat vagy akadályozásokat, semmiféle érdeklődés nem alakul ki bennük az Istenbe vetett hit kérdései iránt. Helyénvaló-e, hogy az ilyen emberek a gyülekezetben maradjanak? (Nem.) El kell-e takarítani az ilyen embereket? (Őket is el kell takarítani.) Mi ennek az oka? (Az, hogy nem érdekli őket az igazság, és nem az üdvösség célszemélyei. Ha a gyülekezetben maradnak, miközben folyton társat keresnek, az meg fog zavarni és kísértésbe visz másokat; nem fognak pozitív szerepet játszani.) Pontosan így van ez. Például egyesek különösen szeretnek húst enni. Amikor húst esznek, megfélemeznek a munkájukról. Ha nincs hús, akkor továbbra is képesek ellátni néhány megfelelő feladatot, viszont amikor van hús, a munkájuk késlekedik. Mi a hús számukra? (Kísértés.) Pontosan, egy kísértés. Tehát azok, akik állandóan társat keresnek, tekinthetők-e a kísértés forrásainak? (Igen.) Ők valóban a kísértés egyfajta forrásai. Az ilyen emberek számára világossá kell tenni: „Nincs benned őszinteség az Istenbe vetett hitedet vagy a kötelességed végzését illetően. Sosem tudtál beilleszkedni a gyülekezetbe, és sosem tartottak igazi hívőnek. Ez alatt a két év alatt, amíg kapcsolatban voltunk, láttuk a célodat: csupán társat akarsz találni a gyülekezetben. Vajon ez nem árt a jó embereknek? A gyülekezetben lévő emberek nem megfelelőek a számodra. A nem hívők között van sok számodra megfelelő. Menj, és keress valakit a nem hívők között!” Ezzel azt sugalljuk neki: „Átláttunk rajtad. Te nem tartozol Isten választott népéhez. Nem vagy Isten házának tagja. Nem lehet téged testvérünknek tekinteni.” Az ilyen embereket Isten házának alapelvei szerint ki kell takarítani a gyülekezetből. Így ezek az emberek, akik meggondolatlanul keresnek társat és elcsábítanak másokat, ki lesznek tisztítva. Hát nem könnyű felismerni az ilyen embereket? (De igen.) Ezek az emberek is álhívők. Kicsit vonzódnak a gyülekezethez, a vallásos hithez és azokhoz, akik hisznek Istenben. Csupán ki akarják használni az Istenbe vetett hit lehetőségét, hogy társat találjanak a hívők között, akivel együtt élhetnek, és aki odaadón szolgálhatja őket. Mondd meg Nekem, lehetséges-e ilyesmi? Eleget kellene tennünk nekik? A gyülekezetnek kellene intéznie az ilyen ügyeket? (Nem.) A gyülekezetnek nem kötelezettsége kielégíteni a személyes preferenciáikat. Nem számít, mennyire gondolják úgy, hogy a hívők jó emberek, hogy ezekkel a hívőkkel képesek lennének megfelelő módon élni az életüket, vagy hogy a hívők a helyes úton tudnak járni, ez haszontalan – nem számít a véleményük. Az ilyen álhívők szintén megtalálhatók a legtöbb gyülekezetben. Az ilyen emberekkel való bánásmód az, hogy azt a módszert alkalmazzuk, amiről az imént beszéltünk, vagy ha vannak jobb módszereitek, használhatjátok azokat is, amennyiben az alapelvek szerint kezelitek őket. Ezek az álhívők a gonosz emberek különféle típusai közé sorolhatók – túlzás ez? (Nem.) Pontosan így bánunk az álhívőkkel.

C. A csapások elkerülése

Milyen más típusú embereket kell kitakarítani vagy kizárni a gyülekezetből? (Egy másik típus azok, akik csak azért hisznek Istenben, hogy elkerüljék a csapásokat.) Az Istenbe csupán a csapások elkerülése végett vetett hit szintén egy olyan cél, amiért az emberek hisznek. Vajon a legtöbb ember, aki hisz Istenben, nem rendelkezik szintén efféle hamisítással? (De igen.) Akkor hogyan ismerjük fel, hogy emiatt mely embereket kell kitakarítani vagy kizárni, és kik azok, akik csupán a romlottság normális feltárulását mutatják, és akiket nem kell kitakarítani vagy kizárni? Ami az emberek többségét illeti, a hitük keveredik azzal az indítékkal, hogy a csapások elkerülése végett higgyenek Istenben – ez tény. Azok között, akik azért hisznek Istenben, hogy elkerüljék a csapásokat, fel kell ismernetek azokat az álhívőket, akik megfelelnek a kitakarítás vagy kizárás kritériumainak. Például az ilyen emberek, amikor látják, hogy a csapások kezdenek egyre rosszabbá válni, gyakrabban kezdenek összejövelekre járni, és gyorsan visszaveszik Isten szavainak könyveit, amelyeket korábban visszaadtak a gyülekezetnek, mondván, hogy most komolyan akarnak hinni Istenben. Azonban amint a csapások elmúlnak vagy alábbhagynak, visszatérnek az üzleti tevékenységhez és a pénzkereséshez, blokkolva minden kapcsolatfelvételi módot, hogy a testvérek ne találhassák meg, illetve ne érhessék el őket az összejövelekek miatt. Csapások idején aktívan keresik a testvéreket, de amikor véget érnek a csapások, a testvéreknek nagyon nehéz lesz megtalálniuk őket, és csak nagyon ritkán képes bárki is kapcsolatba lépni velük. Hát nem nagyon is nyilvánvalóak ezek a megnyilvánulások? (De igen.) Amikor nincs csapás, azt mondják: „Az embereknek normális életet kell élniük. Élnünk kell a mindennapjainkat. Mindennap főznöm kell otthon, a gyerekeket pedig el kell vinnem az iskolába, majd haza kell hoznom őket, így néha nem jutok el az összejövelekre. Emellett az élethez pénz kell; minden megélhetési költséget ki kell fizetni. Pénzkeresés nélkül nem tudunk túlélni. Ebben a világban senki sem boldogulhat pénz nélkül. Az istenbe vetett hitnek gyakorlatiasnak kell lennie!” Meggyőzően beszélnek, és bőséges indokot hoznak fel, teljes mértékben a pénzkeresésre és a mindennapi életükre összpontosítva, csupán alkalmanként vesznek részt egy-egy összejövetelen, és ritkán olvassák Isten szavait. Hozzáállásuk az Istenbe vetett hithez langyos, sem nem hideg, sem nem meleg. Amikor lesújtanak a csapások, azt mondják: „Ó, nem tudok meglenni isten nélkül; szükségem van istenre! Imádkoznom kell istenhez, és mindennap segítségül kell hívnom! Nem a csapásokat próbálom elkerülni; a lényeg az, hogy a szívemben nem tudok meglenni isten nélkül. Jó életet élni isten nélkül még mindig üresnek érődik a szívemben!” Egyetlen olyan szót sem tudnak mondani, amely Isten bármiféle ismeretéről tanúskodna; mindössze a cselekedeteiket és viselkedésüket igazoló szavakat mondanak. Nem tudják, Isten háza hány könyvet oszt szét mindenkinek; nem tudják, mely témát érintették a prédikációk; nem tudják, jelenleg mely igazságokról beszélnek a gyülekezeti életben. Hathavonta vagy évente egyszer vesznek részt összejövetelen.

Amikor részt vesznek, azt mondják: „A nem hívők egyszerűen szörnyűek. A társadalom igazságtalan. Ez a világ gonosz. Annyira nehéz erőfeszítéseket tenni a pénzkeresésért! Isten terhe az embereken könnyű...” Folyamatosan ezekről a haszontalan dolgokról beszélnek, amelyeknek semmi közük az összejövetel közlésének témáihoz és tartalmához. Imájukban elmondanak néhány üres szót, és néhány felületes szót az Istenbe vetett hitről, majd hívőnek tekintik magukat, miközben szívükben nyugalmat és békét éreznek. Ez az Istenbe vetett hit? Miféle nyomorultak ezek az emberek? Ha megkérdezed tőlük: „Miért nem jársz rendszeresen összejövetelekre?”, azt mondják: „A körülményeim nem teszik lehetővé. Ez az a környezet, amelyet Isten alakított ki számomra, nekem pedig alá kell vetnem magam.” Milyen szépen hangzanak ezek a szavak! Azt is mondják: „Nézd, Isten alakította ki ezt a környezetet számomra. Az egész családom élelmezése tőlem függ, ezért pénzt kell keresnem, hogy boldoguljunk! Pillanatnyilag a pénzkeresés az a feladat, amelyet Isten nekem adott.” Teljesen elmulasztják megemlíteni a kötelességük végzését, valamint teremtettenként való felelősségeiket és kötelezettségeiket, azt pedig még kevésbé említik, hogyan gyakorolják Isten szavait; csak alkalmanként vesznek részt egy-egy összejövetelen, és felajánlanak néhány jüant, azt gondolva, hogy hozzájárultak Isten házához. Mások, amikor gyermekeik megbetegednek, imádkoznak Istenhez, majd néhány nappal később, amikor gyermekeik jobban vannak, gyorsan egy kis pénzt adományoznak a gyülekezetnek, majd ismét eltűnnek. Valahányszor kapcsolatba lépnek a testvérekkel, soha nem beszélnek az igazságról, és Isten szavait sem olvassák. Amikor nincsenek csapások vagy szerencsétlenségek, soha nem imádkoznak Istenhez. Napi beszélgetéseik mindig családi apróságokról, a helyes és helytelen körüli vitákról, a testi életről, a különféle társadalmi jelenségekről, valamint azokról a különféle dolgokról szólnak, amelyeket látnak és hallanak; ritkán beszélnek Isten szavairól, és soha nem ejtenek ki egyetlen szívből jövő szót sem az Istenbe vetett hitről. Csak azért tartják meg helyüket a gyülekezetben, hogy Isten gondoskodását és oltalmát keressék. Ők egyszerűen így hisznek Istenben; csak békét és áldásokat keresnek, anélkül, hogy egy kicsit is törekednének az igazságra. Egyáltalán nem érdekli őket az igazság. Csupán előnyöket, kegyelmet és áldásokat akarnak nyerni az Istenbe vetett hitből. A következő élettel nem törődnek, mivel azt nem láthatják, és egyáltalán nem hisznek benne. Csakis Isten kegyelmét akarják élvezni ebben az életben, és el akarnak kerülni minden csapást. Mivel Isten és a gyülekezet a menedékük, ha részt vesznek az összejöveteleken, az minden bizonnyal akkor van, amikor nehézségekkel vagy csapásokkal szembesülnek. Vajon az ilyen emberek őszinte hívői Istennek? (Nem.) Miféle emberek ők? (Opportunisták és álhívők.) Ezek álhívők, akik a gyülekezetet akarják felhasználni a csapások elkerülésére. Vajon meg szabad engedni, hogy az ilyen emberek a gyülekezetben maradjanak? (Nem.) Amikor összejövetelekre jönnek, megzavarnak másokat, és belül felzaklatják őket. A legtöbb ember túl udvarias, és kínosan érezné magát, ha megpróbálná megzabolázni őket, ezért hagyja, hogy tovább fecsegyenek, és mindenkit megzavarjanak Isten szavainak evésében és ivásában. Mit

tegyenek a vezetők és a dolgozók ezen a ponton? Vajon nem kellene felvállalniuk az ilyen emberek korlátozásának, a többség érdekei megóvásának, valamint a normális gyülekezeti élet fenntartásának felelősségét? (De igen.) Visszaveheted tőlük Isten szavainak könyveit, és javasolhatod nekik, hogy hagyják el a gyülekezetet. Többféleképpen is rá lehet venni valakit, hogy hagyja el a gyülekezetet – kitalálhatjátok a saját módszereteket. Csak gondoskodjatok róla, hogy többé ne tudják felvenni a kapcsolatot a testvérekkel! Tegyük fel, hogy valaki azt mondja: „Ez az ember jó. Csupán néhány jelentéktelen apróságról beszél a gyülekezetben, de nem zavarja meg a gyülekezet munkáját, és nem befolyásolja a kötelességünk végzését, ezért elnézőnek kell lennünk! Ha hiszünk Istenben, vajon nem kellene eltűrnünk és elviselnünk mindenféle embert? Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és nem akarja, hogy bárki is elkárhozzon!” Akkor el kell gondolkodnod azon, hogy vajon ők az üdvösség célszemélyei-e. Ha nem, akkor vajon nem kellene felismernünk és kitakarítanunk őket? (De igen.) Egyesek azt mondják: „Túl udvarias vagyok; kínosan érezném magam, ha megpróbálnám rávenni őket, hogy hagyják el a gyülekezetet.” Ez a probléma könnyen megoldható. Ha egyszerűen nem veszed fel velük a kapcsolatot, akkor nem fognak megzavarni és korlátozni téged. Még ha össze is futtok, nem kell foglalkoznod velük. Szükségtelen az Istenbe vetett hit kérdéseiről beszélgetni velük; egyszerűen csak kezeld őket nem hívőkként. Egyesek azt mondják: „Nem segíthetünk nekik szeretettel, és nem közölhetjük velük az általunk megértett igazságot?” Az ilyen álhívők esetében, ha tényleg van benned szeretet, tehetsz egy próbát. Ha valóban meg tudod változtatni őket, akkor nem szükséges kitakarítani vagy kizárni őket. Egyesek azt mondják: „Nem fogom rájuk vesztegetni az erőfeszítéseimet. Nekik segíteni olyan hiábavaló, mint megfürdetni egy disznót; mindegy, mennyire tisztára mosod, úgyszólván elmegy, és a sárban hempereg majd. Pontosan ilyen teremtményekről van szó; nem fognak megváltozni!” Ha ezt meg tudod érteni, akkor igazad van. Vajon továbbra is fogsz beszélni az igazságról az ilyen álhívőkkel, hogy segíts nekik? Továbbra is ezt az értelmetlen munkát fogjátok végezni? (Nem.) Ezen a ponton rádöbbenetek, hogy ostobák voltatok, és nem láttatok át az embereken. Az álhívők nem tudnak megváltozni. Ezek az emberek azt is tudják, hogy akik hisznek Istenben, jó cselekedeteket hajtanak végre, és kerülnek a rossz cselekedetektől, nem erőszakoskodnak másokkal, és nem csapják be őket. Jó benyomásuk van azokról, akik hisznek Istenben, ezért a „hiszem, hogy van Isten” és az „Istenben hinni jó” zászlaja alá rejtőznek, és beférkőznek a gyülekezetbe, hogy az emberek testvéreként gondoljanak rájuk. Néhány ember valóban bedől ennek, tényleg testvérekként tekint rájuk, gyakran meglátogatja és segíti őket. Csak hosszú idő elteltével jönnek rá: „Ez az ember csak akkor jön a gyülekezetbe, ha csapásokkal vagy nehézségekkel szembesül, és haszontalan, értelmetlen dolgokat mond. Amikor a dolgok simán mennek, és számára minden rendben van, amikor az élete jó, mindenkit figyelmen kívül hagy. Ha tudtuk volna korábban, hogy ilyen gazember, nem segítettünk volna neki, és nem tettünk volna annyi erőfeszítést!” Van értelme most sajnálkozni?

Késő bánat – már annyit beszéltél hiába! Röviden, az ilyen álhívőket a lehető leghamarabb fel kell ismerni, foglalkozni kell velük, és ki kell takarítani őket a gyülekezetből. Ne tekintsd őket testvéreknek; ők nem testvérek. Csak az Isten által kiválasztott emberek testvérek; csak azok testvérek, akik megmenthetők, és akik Isten imáadására törekszenek. Akik azért időznek Isten házában, hogy elkerüljék a csapásokat, és mohón élvezzék Isten kegyelmét, anélkül, hogy elfogadnák az igazságot, azok álhívők. Ők nem testvérek, és biztosan nem Isten választott népe. Értitek? Az ilyen álhívőkkel az alapelvek szerint kell bánni; úgy kell eljárni velük kapcsolatban, ahogyan kell. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége, és egyben olyan alapelv, amellyel Isten választott népéből mindenkinek tisztában kell lennie.

2021. október 23.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (23.)

Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Második rész)

A legutóbbi összejegyzésben a vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelősségéről beszélgettünk: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.” A beszélgetés ennek egyik aspektusára terjedt ki: mi a gyülekezet. Miután beszélgettünk a gyülekezet meghatározásáról, vajon tisztában vagytok-e azzal, hogy ez milyen kapcsolatban áll a vezetők és dolgozók tizennegyedik felelősségével? (Miután Isten beszélt a gyülekezet meghatározásáról, megértettük, hogy miért léteznek a gyülekezetek, milyen szerepet játszik egy gyülekezet, és milyen munkát végez egy gyülekezet. Ennek alapján fel tudjuk ismerni, hogy a gyülekezetben melyek azok az emberek, akik bomlasztásokat és megzavarásokat okoznak, és nem játszanak pozitív szerepet, majd ezeket az embereket kitakaríthatjuk vagy kizárhatjuk.) Miután megértették, hogy mi a gyülekezet, a vezetőknek és a dolgozóknak tudniuk kell, hogy Isten miért alapít gyülekezeteket, milyen hatással van a gyülekezetek megalakulása az emberekre, milyen munkát kell végezniük a gyülekezeteknek, milyen típusú emberek alkotják a gyülekezetet, és mely emberek az igazi testvérek. Miután megértették és ismeritek ezeket a dolgokat, rendelkeztek egy alapkoncepcióval és meghatározással, valamint a tizennegyedik felelősségben felvázolt munka alapelveinek alapján: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.” Ez olyasvalami, amivel tisztában kell lennetek, és amit meg kell értenetek az elmélet és a vízió szempontjából. Ennek megértése után az első munka, amelynek neki kell állniuk a vezetőknek és a dolgozóknak, az, hogy felismerjék a gonosz emberek mindenféle fajtáját. Mely mércék és alapelvek vonatkoznak ennek végrehajtására? A mindenféle gonosz ember felismerésének a gyülekezet meghatározásán, a gyülekezet létezésének jelentőségén és értékén, valamint azon a munkán kell alapulnia, amelynek elvégzésére Isten a gyülekezeteket létrehozta. Legutóbb a különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai három fő kategóriába lettek felosztva. Mi ez a három kategória? (Az ember Istenbe vetett hitének célja, az ember emberi mivolta és az ember hozzáállása a kötelességéhez.) Elég konkrét és átfogó ez a három fő kategória? Egyesek azt kérdezik: „A mindenféle emberek felismerése miért nem azon alapul, hogy milyen mértékben szeretik az igazságot, és milyen mértékben vetik alá magukat Istennek és mennyire félik Őt, hanem ehelyett az Istenbe vetett hitük célján, az emberi mivoltukon és a kötelességükhöz való hozzáállásukon alapul? Nem túl alacsonyak ezek a mércék? Más szóval, e három kategória konkrét tartalmából ítélve miért nem folyik mélyebb vita az emberek Istenhez és az igazsághoz való hozzáállásáról? Miért nem esik szó arról, hogy az emberek hajlandóak-e elfogadni a metszést, az ítéletet és a fenytést, hogy olyan szívük van-e, amely aláveti magát Istennek és féli Őt, valamint

más, az igazsággal kapcsolatos mélyebb tartalmakról?” Gondolkoztatok valaha ezen a kérdésen? Egyelőre ne menjünk bele ebbe a kérdésbe. Nézzük először a három kritériumot: az emberek Istenbe vetett hitének célját, az emberi mivoltukat és a kötelességükhöz való hozzáállásukat. A megnevezésükből ítélve felszínes ez a három kritérium, vagy sem? Ha egy személy nem megfelelő színvonalú e három legalapvetőbb kritérium tekintetében, nevezhetjük-e őt testvérnek? (Nem.) Lehet-e őt a gyülekezet tagjának tekinteni? Elismerheti-e őt Isten a gyülekezet részeként? (Nem.) Számára ezeknek a dolgoknak egyike sem lehetséges. Tehát, ha valaki e három kritérium tekintetében alkalmatlan vagy nem üti meg a mércét, akkor az ilyen személyeket fel kell ismerni; ők a gonosz emberek különböző fajtáinak a soraihoz tartoznak, és ki kell őket takarítani vagy ki kell őket zárni. Az, hogy valaki testvér-e, Isten által elismert-e, illetve olyan tag-e, akit a gyülekezetnek el kell fogadnia, mindenekelőtt attól függ, hogy megfelelő színvonalú-e, és kiállja-e a próbát e három kritérium szempontjából. Ha még ennek a három kritériumnak sem felel meg, akkor biztosan nem testvér. Isten természetesen nem ismeri el őt, és a gyülekezetnek sem szabad elfogadnia. Hogyan kellene tehát a gyülekezetnek bánnia vele és kezelnie őt? (Ki kell takarítani, vagy ki kell zárni.) Amint felismertétek őt, ki kell takarítani vagy ki kell zárni. Ez pontosan így van.

A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai

I. Az ember Istenbe vetett hitének célja alapján

D. Opportunizmus gyakorlása

A legutóbbi összejöveteleken beszélgettünk, és felsoroltuk az Istenbe vetett hit három célját. Ha címsorokként soroljuk fel őket, akkor az első az ember tisztviselőség iránti vágyának kielégítése; a második az ellenkező neműek keresése; a harmadik pedig a csapások elkerülése. Befejeztük az erről a három célról való beszélgetést. Ezután a negyedik célról beszélgettünk: vannak, akik pusztán opportunisták okokból hisznek Istenben, ezért e cél címsora az „opportunizmus gyakorlása”. Egyesek látják, hogy a vallásos világ minden vallása és felekezete elhagyatott, és nincs meg bennük a Szentlélek munkája –, hogy az emberek hite és szeretete kihűlt, hogy maguk az emberek egyre inkább lezültek, és nem látnak reményt az üdvösségre, és hogy az emberek sok éven át hittek az Úrban anélkül, hogy bármit is elnyertek volna. Látva, hogy a vallásos világ teljesen lepusztult, keresik maguknak a továbblépés lehetőségét. Elgondolkodnak: „Melyik egyháznak van most több híve, melyik az, amelyik virágzik és fejlődési kilátásai vannak?” Azt tapasztalják, hogy a Mindenható Isten Egyháza, amelynek a vallásos világ ellenáll, és amelyet elítél, virágzik, hogy rendelkezik a Szentlélek munkájával, és jól fejlődik mind belföldön, mind a tengerentúlon. Azt gondolják: „Hallottam, hogy ennek az egyháznak a tagsága növekszik, hogy jól fejlődik, és hogy bőséges munkaerőt, anyagi és pénzügyi forrásokat birtokol, és hogy fejlődési kilátásai vannak. Ha megragadom ezt a jó alkalmat, hogy csatlakozzak a gyülekezetükhöz, vajon nem

leszek képes előnyökhöz jutni? Nem fogok-e jó kilátásokat biztosítani magamnak?” Ilyen szándékkal és céllal, valamint némi kíváncsisággal szivárognak be a gyülekezetbe. Miután beszivárogtak ezek az emberek a gyülekezetbe, nem érdekli őket az igazság, az Istenben való hit vagy az életfelfogásuk átalakítása. A gyülekezethez való csatlakozásuk célja csupán az, hogy támogatót vagy szálláshelyet keressenek, és elnyerjék az általuk vágyott kilátásokat. Valójában a szívükben nem érdekli őket az Istenbe vetett hit, az Isten által kifejezett igazságok vagy az üdvösség Isten által végzett munkája, és nem akarnak hallani ezekről a dolgokról, sem keresni ezekkel kapcsolatban. Különösen Isten munkája és a Szentlélek munkája iránti érdeklődésük hiányzik teljesen. Ezek az emberek olyanok, mint a társadalomban az opportunisták, akik, függetlenül attól, hogy melyik iparághoz csatlakoznak, csak azért teszik ezt, hogy lehetőséget találjanak a hírnév, a nyereség és a státusz megszerzésére, és csak a saját kilátásaik és sorsuk érdekében fektetnek be és fizetik meg az árat. Amint felfedezik, hogy pillanatnyilag nincsenek nyilvánvaló kilátások azon a területen vagy iparágban, amelybe belevetették magukat, vagy hogy ez az iparág nem teszi lehetővé számukra, hogy megmutassák erősségeiket és növekedjenek a világban, gyakran azt számolgatják az elméjükben, hogy váltsanak-e munkahelyet vagy iparágat. Bármivel is foglalkoznak, az ilyen emberek mindig várják a lehetőséget, hogy továbbléphessenek; szándékuk és céljuk van azzal, hogy csatlakoznak a gyülekezethez. Amikor a gyülekezet virágzik, amikor szilárdan képes megállni a lábán, és fejlődési kilátásai vannak a társadalomban vagy bármely országban, akkor ők aktívan és lelkesen vetik bele magukat a gyülekezet munkájába. De amint elnyomják és korlátozzák a gyülekezetet, vagy ők nem tudják kielégíteni a személyes vágyaikat és igényeiket, akkor elgondolkodnak azon, hogy elhagyják-e a gyülekezetet, és az előrejutás más útját keressék maguknak. Nyilvánvaló, hogy ezeknek az embereknek a valódi célja a gyülekezethez való csatlakozással nem az, hogy érdekli őket az igazság; nem azon az alapon csatlakoztak a gyülekezethez, hogy elismerik Isten létezését és Istennek az emberek megmentésére irányuló új munkáját. Még amikor egyházat választanak, akkor is egy jól ismert, nagy méretű, sok taggal rendelkező egyházat választanak, különösen olyat, amely bizonyos szintű hírnévvel rendelkezik mind belföldön, mind a tengerentúlon. Számukra csak ez a fajta egyház üti meg a mércéiket, és felel meg teljesen azoknak a céloknak, amelyekre vágynak, vagy amelyekre törekednek. De akárhogy is, soha nem hittek igazán az igazságban, és nem ismerték el őszintén Isten létezését vagy Isten munkáját. Még ha úgy is tűnik, hogy néha tesznek valamit a gyülekezetért vagy belevetik magukat a gyülekezeti munka valamely részébe, a szívük mélyén változatlan marad a hozzáállásuk az igazsághoz és Istenhez. Mi a hozzáállásuk? Következetes hozzáállásuk az, hogy egyelőre csak követik a többieket, hogy lássák, pontosan mit nyerhetnek ebből a gyülekezetből, hogy lássák, Isten kimondott szavaiból pontosan mennyi és milyen mértékben válhat valóra, és hogy lássák, mikor szerezhetők meg az Isten által az embereknek megígért áldások, és hogy ezek az áldások rövid időn belül igazolhatók-e és beteljesedhetnek-e. Mindig ilyen a

hozzállásuk. Isten házába kíváncsisággal és a kipróbálás vágyával jönnek, és azzal a hozzáállással, hogy ha Isten szavai beteljesednek és valóra válnak, akkor áldásban fognak részesülni, és nem maradnak le róla. Jönnek ilyen emberek Isten házába, és még ha úgy is tűnik, hogy barátságosak másokkal, betartják a szabályokat, nem okoznak bomlasztásokat vagy megzavarásokat, és nem bocsátkoznak bajkeverésbe, Istenhez és az igazsághoz való hozzáállásuk alapján nyilvánvaló álhívőként azonosíthatók.

Hogyan tudjuk felismerni az álhívők azon típusát, akik csak azért hisznek Istenben, hogy opportunista módon áldásokat nyerjenek, és nem szeretnék elnyerni az igazságot? Nem számít, hány prédikációt hallanak, nem számít, hogyan közlik velük az igazságot, a gondolataik és a nézeteik az emberekről és a dolgokról, az életszemléletük és az értékeik soha nem változnak. Miért van ez? Mert soha nem töprengenek el komolyan Isten szavain, és egyáltalán nem elfogadják az Isten által kifejezett igazságokkal vagy azzal kapcsolatban, amit Isten mond a különböző kérdésekről. Csupán a saját nézeteikhez és a Sátán filozófiáihoz ragaszkodnak. A szívükben továbbra is azt hiszik, hogy a Sátán filozófiái és logikája helyes és megfelelő. Például „mindenki gondoskodik magáról, az utolsót pedig vigye el az ördög”, „a hivatalnokok nem nehezítik meg azok dolgát, akik ajándékokat hoznak” vagy „a jóknak békés az életük”. Vannak még olyanok is, akik azt mondják: „Ha az emberek hisznek istenben, akkor jónak kell lenniük, ami azt jelenti, hogy soha nem vesznek el életet; életet elvenni bűn, és isten előtt megbocsáthatatlan.” Miféle nézet ez? Ez egy buddhista nézet. Bár a buddhista nézet illeszkedhet az emberek elképzeléseihez és képzelődéseihez, nélkülöz minden igazságot. Az Istenbe vetett hitnek Isten szavain kell alapulnia; csak Isten szavai az igazság. Istenbe vetett hitükben egyesek még a nem hívők abszurd nézeteit és a vallásos világ téves elméleteit is igazságként fogadják el, azokat becsben tartják és ragaszkodnak hozzájuk. Olyan emberek ezek, akik elfogadják az igazságot? Nem tudnak különbséget tenni az ember szavai és Isten szavai között, illetve az ördögök és a Sátán, valamint az egy igaz Isten, a Teremtő között. Nem imádkoznak Istenhez, nem keresik az igazságot, és az Isten által kifejezett igazságok egyikét sem fogadják el. Soha nem változnak a gondolataik és a nézeteik az emberekről, a külvilágról és minden más dologról. Csak a hagyományos kultúrából eredő nézeteikhez ragaszkodnak, amelyeket mindig is vallottak. Nem számít, hogy mennyire nevetségesek ezek a nézetek, ezt nem tudják felfogni, és továbbra is szilárdan ragaszkodnak ezekhez a téves nézetekhez, és nem engedik el azokat. Ez az álhívők egyik megnyilvánulása. Mi a másik? Az, hogy a buzgalmuk, az érzelmeik és a hitük változik, ahogy az egyház mérete növekszik, és ahogy folyamatosan nő az egyház társadalomban betöltött státusza. Amikor például az egyház munkája áterjedt külföldre, és megnőtt a mérete, amikor az evangéliumi munka teljesen elterjedt, ők látták ezt, és azonnal felélénkültek. Érezték, hogy az egyház egyre befolyásosabbá válik, és többé nem szenved majd a kormány elnyomásától és üldözésétől, úgy vélték, hogy van remény az Istenbe vetett hitük számára, hogy emelt fővel járhatnak; és így azt érezték, hogy jó lóra tettek az Istenbe vetett hitükkel, hogy végre ki fog fizetődni a szerencsejátékuk. Úgy

éreztek, hogy egyre nagyobbra nő az esélyük az áldások elnyerésére, és végre elkezdtek felvidulni. A korábbi években egyfolytában elnyomottnak, szomorúnak és meggyötörtnek érezték magukat, mert gyakran látták a keresztények nagy vörös sárkány általi letartóztatásait és elnyomását. Miért éreztek gyötrelmet? Mivel a gyülekezet annyira szorult helyzetben volt, és ők aggódtak, hogy vajon helyesen döntöttek-e azzal, hogy hittek Istenben, és még ennél is zaklatottabbak és aggódóbbak voltak amiatt, hogy maradjanak-e vagy hagyják el a gyülekezetet. Azokban az években mindegy volt, milyen kedvezőtlen körülményekkel nézett szembe a gyülekezet, az mindig kihatott az érzelmeikre; bármilyen munkát is végzett a gyülekezet, és bárhogyan ingadozott az egyház hírneve és státusza a társadalmon belül, az mindig kihatott az érzelmeikre és a hangulatukra. A kérdés, hogy maradjanak vagy menjenek, mindig ott motoszkált az elméjükben. Az ilyen emberek álhívők, nem igaz? Amikor az ország kormánya elítéli és elnyomja az egyházat, vagy amikor a hívőket letartóztatják, vagy a vallásos világ megítéli, elítéli, rágalmazza és elutasítja őket, akkor mélyen kegyvesztettnek érzik magukat, sőt nagy szégyent és megaláztatást éreznek amiatt, hogy csatlakoztak a gyülekezethez; a szívük meginog, és bánják, hogy hittek Istenben és csatlakoztak a gyülekezethez. Soha nem áll szándékukban osztozni a gyülekezet örömeiben és nehézségeiben, vagy Krisztussal együtt szenvedni. Ehelyett, amikor a gyülekezet szárnyal, akkor úgy tűnik, hogy csordultig vannak hittel, de amikor a gyülekezetet üldözik, elutasítják, elnyomják és elítélik, akkor el akarnak menekülni, távozni akarnak. Amikor nem látnak semmi reményt áldások elnyerésére vagy a királyság evangéliumának terjedésére, akkor még inkább el akarnak menni. Amikor nem látják Isten szavainak beteljesedését, és nem tudják, hogy mikor fognak bekövetkezni a nagy katasztrófák, és mikor lesz végük, vagy mikor fog megvalósulni Krisztus királysága, ők bizonytalanul ingadoznak, és képtelenek kötelességüket lelki békében végezni. Valahányszor ez történik, el akarják hagyni Istent, el akarják hagyni a gyülekezetet, és kiutat akarnak találni. Az ilyen emberek álhívők, nem igaz? Minden lépésük a saját testi érdekeiket szolgálja. Gondolataik és nézeteik soha nem fognak fokozatosan megváltozni Isten munkájának megtapasztalása, vagy az Ő szavainak olvasása, az igazság közlése és a gyülekezeti élet megélése által. Amikor történik velük valami, soha nem keresik az igazságot, nem kutatják, hogy mit mondanak arról Isten szavai, mik Isten szándékai, hogyan vezeti Isten az embereket vagy mit kér az emberektől. A gyülekezethez való csatlakozásuk egyetlen célja, hogy kivárják azt a napot, amikor az egyház „emelt fővel állhat”, hogy aztán megragadhassák azokat az előnyöket, amelyekre mindig is vágytak. Természetesen azért is csatlakoztak a gyülekezethez, mert látták, hogy Isten szavai az igazság – de egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és egyáltalán nem hisznek abban, hogy Isten minden szava be fog teljesedni. Szóval mit mondtok, álhívők az ilyen emberek? (Igen.) Mindegy, hogy mi történik a gyülekezetben vagy a külvilágban, ők felméri, hogy ez mennyire érinti az érdekeiket, és mekkora hatással lesz a célokra, amelyekre törekednek. A baj legkisebb jelére is azonnal és nagyon éles elmével gondolkodnak el a saját kilátásaikon,

érdekeiken, és azon, hogy maradjanak-e vagy hagyják el a gyülekezetet. Még olyanok is vannak, akik folyton azt kérdezzetik: „Tavaly azt mondták, hogy Isten munkája véget fog érni – akkor miért tart még mindig? Pontosan melyik évben ér véget Isten munkája? Nem áll jogomban tudni? Elég hosszan kitartottam, drága az időm, drága a fiatalságom – nem tarthattok ilyen bizonytalanságban, ugye?” Különösen érzékenyek arra, hogy Isten szavai beteljesedtek-e, hogy milyen az egyház helyzete, státusza és hírneve. Nem érdekli őket, hogy képesek-e elnyerni az igazságot, vagy hogy üdvözülhetnek-e, de nagyon is érzékenyek arra, hogy képesek lesznek-e túlélni, és hogy előnyökhöz és áldásokhoz juthatnak-e azáltal, hogy Isten házában maradnak. Az ilyen emberek opportunisták módon vágnak arra, hogy áldásban részesüljenek. Még ha a végsőig hisznek is, akkor sem fogják megérteni az igazságot, és nem lesz érdemi tapasztalati tanúságtételük. Találkoztatok már ilyen emberekkel? Valójában minden gyülekezetben vannak ilyen emberek. Vigyáznotok kell, hogy felismerjétek őket. Az ilyen emberek mind álhívők, veszedelmet jelentenek Isten házában, nagy kárt fognak okozni a gyülekezetnek, és semmi hasznót nem hoznak, és ki kell őket takarítani onnan.

Foglaljuk össze az opportunisták jellemző tulajdonságait. Az első jellemző tulajdonságuk az, hogy nem veszik igazán komolyan azt a kérdést, hogy létezik-e Isten. Ha megkérdezed tőlük, hogy létezik-e Isten, azt fogják mondani: „Valószínűleg. De az sem baj, ha nem. Én csak azért vagyok itt, hogy pontosan lássam, valóra fognak-e válni az isteni jóslatok, és be fognak-e következni a nagy katasztrófák.” Gondolataikban és nézeteikben az a hozzáállásuk, hogy nem számít, létezik-e Isten vagy sem. Akkor vajon nem vicc számukra az, hogy hisznek Istenben és csatlakoznak a gyülekezethez? (De igen.) Istenbe vetett hitük egyszerű hit, olyan, mint egy játszma, és nincs köze az igazsághoz vagy az életútjukhoz. Valójában nem érdekli őket, hogy Isten létezik-e vagy sem; rendben van, ha létezik, és rendben van, ha nem. Vannak, akik cáfolják őket, mondván, hogy Isten nem létezik, és ők nem háborodnak fel, és nem gyűlölnek az ilyen embereket. Ha az emberek azt mondják, hogy Isten létezik, akkor azt mondják: „Ha létezik, hát létezik. Mindegy, ha hiszed, akkor létezik; ha nem hiszed, akkor nem létezik.” Ez az ő nézőpontjuk. Vajon igaz hívők az ilyen emberek? Ők álhívők, nem igaz? (De igen.) Az, hogy Isten létezik-e vagy sem, számukra lényegtelen, tehát van-e őszinteség az Istenbe vetett hitükben? Kizárt, hogy őszinték legyenek. Mi az opportunisták emberek első jellemző tulajdonsága? (Nem veszik igazán komolyan azt a kérdést, hogy létezik-e Isten.) Ez az első jellemző tulajdonság.

Mi az opportunisták emberek második jellemző tulajdonsága? Az, hogy nem veszik túl komolyan a pozitív és a negatív dolgok megkülönböztetését. Nem ismerik fel, hogy mely mondások, emberek, események és dolgok pozitívak, és melyek negatívak, és ezt nem veszik komolyan. Számukra a jó dolgokat rossznak, a rossz dolgokat pedig jónak lehet beállítani, épp úgy, ahogyan a nem hívők mondása szól: „Az ezerszer elmondott hazugság igazsággá válik”, ez a mondás számukra érvényes. Ha megkérdezed tőlük, hogy mi az igazság, biztosan nem fogják azt mondani, hogy Isten szavai az igazság,

mert ezt nem ismerik el. Mit fognak mondani? Valódi nézőpontjuk az, hogy az ezerszer vagy tízezerszer elmondott hazugság igazsággá válik, vagyis ha sokan mondanak valamit, akkor azt igaznak fogják hinni. Olyan ez, mint ahogy a nem hívők mondják: „Eredetileg nem volt út a világban, ám ahogy egyre több ember járkált, úgy alakult ki az út.” Nem törődnek azzal, hogy mi helyes vagy helytelen, igazságos vagy elvetemült; úgy vélik, hogy aki nagyszerű képességekkel rendelkezik, annak igaza van, aki pedig haszontalan és hozzá nem értő, az negatív. Egyáltalán nem fogják elismerni, hogy minden, amit Isten mond és tesz, pozitív dolog, és azt sem fogják elismerni, hogy amit Isten megkövetel az emberektől, hogy megélik, azok a pozitív dolgok valóságai. Ezek az emberek még olyan téveszméket is hangoztatnak, mint ez: „Azt mondd, hogy Isten az igazság, és Isten szavai az összes pozitív dolog valósága. Ez azt jelenti, hogy nincsenek pozitív dolgok a világban? Vajon nincsenek a világban is pozitív dolgok és igazságok?” Ez nem képtelenség? Ez nem egy téveszme? (De igen.) Ezek az emberek nem tekintik Isten szavait a saját szavaik vagy cselekedeteik mércéjének. Amikor például kifejezésre juttatnak egy téveszmét, és te megcáfolod őket, azt fogják mondani: „Te azt gondolod, hogy neked van igazad, én pedig azt gondolom, hogy nekem van igazam, úgyhogy egyezzünk meg abban, hogy nem értünk egyet. Amit az ember jónak gondol, az a helyes.” Miféle nézőpont ez? Ez nem csak próbálkozás a dolgok szépítgetésére? (De igen.) Ez egy ostoba és zavarodott nézőpont; ezek az emberek nem veszik komolyan a pozitív és a negatív dolgok megkülönböztetését. Mit jelent az, hogy valaki nem veszi komolyan ezt? Azt jelenti, hogy nem tudják szívéből elismerni, hogy minden pozitív dolog, amelyről Isten beszél, az igazsággal kapcsolatos, összhangban van az igazsággal, és Istentől származik, és hogy a negatív dolgok, amelyekről Isten beszél, ellentétesek az igazsággal, és a Sátántól származnak. Nem fogadják el ezt a tényt, és mindig el akarják maszatolni a fogalmakat. Annak elkerülése végett, hogy mások felismerjék és elítéljék őket, soha nem veszik komolyan a pozitív és a negatív dolgok megkülönböztetését, soha nem leplezik le a valódi nézeteiket, és mindig kétértelműen beszélnek, soha nem mondják el az embereknek, hogy mit gondolnak valójában. Más és más dolgokat mondanak aszerint, hogy kivel beszélgetnek, teljes mértékben alkalmazkodva a helyzethez, szükség szerint. Ezeket az embereket semmilyen tekintetben nem érdekli az igazság vagy Isten létezése. Ez az opportunisták emberek második megnyilvánulása: nem veszik túl komolyan a pozitív és a negatív dolgok megkülönböztetését.

Milyen egyéb jellemzőik vannak ezeknek az opportunisták embereknek? Ezek az emberek mindig a dolgok alakulása alapján döntenek arról, hogy maradnak-e vagy távoznak, különösen ügyesen alkalmazkodva a körülményekhez. Amikor csatlakoznak az egyházhoz, már bőséges előkészületeket tettek a kilépési stratégiájukkal és a kilátásaikkal kapcsolatban, minden lépést megtervezve. Szívében számolgatnak és terveket készítenek arról, hogy mit tegyenek, ha Isten szavai beteljesednek, és mit tegyenek, ha nem teljesülnek be bizonyos számú év elteltével. A gyülekezetbe való

belépését követően az effajta emberek soha nem kötelezik el magukat teljesen a gyülekezeti munka mellett. Ehelyett folyamatosan figyelemmel kísérik a gyülekezet fejlődését, a gyülekezet hozzájuk való viszonyulását és a velük való bánásmódját, valamint egyéb tényezőket, hogy eldöntsék a következő lépéseiket. Nem túl bonyolultak ezeknek az embereknek a gondolatai? (De igen.) Bár csatlakoztak az egyházhoz, mindig ideiglenes nézőpontot képviselnek, mint egy szerződéses dolgozó, örökké a „testben itt, de lélekben máshol” állapotában maradnak, elméjüket tervek és mesterkedések foglalkoztatják. A döntésük, miszerint hisznek Istenben és csatlakoznak a gyülekezethez, csak vonakodva vállalt kompromisszum, nem lelki szükségszerűség vagy arra vonatkozó vágy, hogy kövessék Istent és az emberi élet helyes útját járják, amely Isten létezésének elismerésén alapul. Ehhez hiányzik a hitük. Ezek az emberek kivárához hozzáállással, szívükben számolgatva hisznek Istenben: „Ha az istenbe vetett hit százszorosán ad nekem ebben az életben, és örök életet ad az eljövendő világban, és az esélyt az üdvözülésre és a mennyek országába való belépésre, akkor követem a többieket és hiszek. Ha ezeket nem kaphatom meg, akkor bármikor és bármilyen helyzetben elhagyom a gyülekezetet, és nem hiszek tovább.” Kizárólag az áldások elnyerésének opportunista reményében kezdenek el hinni Istenben. Ha nem részesülhetnek áldásokban, akkor bármikor és bármilyen helyzetben képesek feladni kötelelességeiket és más utat tervezni maguknak, mert a szívük soha nem vert gyökeret a gyülekezetben, és nem is választották igazán az Istenbe vetett hit és Isten követésének útját.

Ezeknek az opportunistáknak a három fő jellemzője a következő: nem veszik komolyan, hogy létezik-e Isten, nem tesznek komolyan különbséget a pozitív és negatív dolgok között, és bármikor és bármilyen helyzetben képesek elhagyni a gyülekezetet. Nem számít, mennyire bánnak jól velük a testvérek, amennyiben a dolgok nem felelnek meg az érdekeiknek vagy nem elégítik ki az aktuális szükségleteiket, képesek elhagyni a gyülekezetet. Viszont amikor nincs hová menniük, úgy döntenek, hogy visszatérnek. Miután visszajöttek, még mindig nem törekednek az igazságra, és bármikor újra elhagyhatják a gyülekezetet. Miféle nyomorultak ezek? Jövetelük és távozásuk olyan alkalminak tűnik; nem hisznek őszintén Istenben. Ezek az opportunisták jellemzői; ők lényegüket tekintve álhívők. Vannak, akik képesek három-öt évig kitartani a hitben, vannak, akik képesek nyolc vagy tíz évig kitartani, de a céljuk csupán az, hogy opportunista módon áldásokat keressenek. Az ilyen emberek nem ostobák. Még a szárazföldi Kína zord, üldözött környezetében is kitartottak mindeztől – nem olyan ez egy kicsit, mint „rőzsén aludni és epét nyalogatni”? Vannak, akik tízéves hit után már nem tudnak kitartani, ezért panaszkodnak: „Eltelt tíz év. Elvesztegettem a fiatalságomat a gyülekezetben. Ha keményen dolgoztam volna a világban ezalatt a tíz év alatt, mennyi pénzt kereshettem volna? Lehet, hogy vezetővé váltam volna, és valószínűleg rengeteg vagyontárgyam lenne.” Ekkor nyughatatlanok válnak. Tíz éven át csak azért hittek Istenben, hogy kielégítsék csekély kíváncsiságukat és az áldások utáni vágyukat, de soha nem törekedtek az igazságra. Ennek eredményeként nem nyertek

semmit. Bánják, hogy hittek Istenben, és még szidják is magukat, mondván: „Te bolond, te idióta! Nem a széles, könnyű utat választottad, hanem ragaszkodtál ahhoz, hogy ezt a fáradságos utat járd. Senki sem kényszerített, ez a saját választásod volt!” Vannak, akik tízévnnyi hit után is képesek kilépni, habozás nélkül távozni. Miután két-három éven át éppen csak elboldogulnak a társadalomban, úgy találják, hogy a társadalom nem is olyan zökkenőmentes és nem olyan könnyen igazodnak el benne, mint képzeltek, a nem hívó világ pedig nem olyan színes és eszményi, mint amilyennek tűnt; odakint a világban sehol nem könnyű boldogulniuk. Miután átgondolták a dolgot, úgy találják, hogy a gyülekezet még mindig jobb, ezért szégyenérzet nélkül visszajönnek. Amikor visszatérnek, azt mondják: „Istenben hinni jó, a nem hívők rosszak, mindig megfélemlítik az embereket. Túl sok a szenvedés a világban. Ezekben az években isten szavainak olvasása nélkül, a gyülekezeti élet megélése nélkül sötétségbe zuhantam, sírtam és a fogamat csikorgattam minden nap; olyannyira felőrlődtem, hogy már nem is hasonlítok emberre. Jobb hinni Istenben!” Azt hirdetik, hogy jobb hinni Istenben, de ez valójában azért van, mert azt hallották, hogy túl sok katasztrófa van ezen a világon, és az emberiség hamarosan nagy katasztrófát fog átélni. A pénz, a föld, az autók és a házak birtoklása nem segít; csak a hittel rendelkezők üdvözülhetnek. Így aztán visszajönnek, hogy újra higgyenek Istenben. Ez nem egy opportunist? (De igen.) Az opportunisták emberek bármikor elhagyhatják a gyülekezetet. Ha úgy látják, hogy van remény arra, hogy áldásokat nyerjenek el azzal, hogy visszatérnek a gyülekezetbe, akkor bármikor vissza is jöhetnek. Lehet, hogy visszatérésük után mondanak néhány megbánó szót, és kifejezik, hogy soha többé nem hagyják el Istent, de ha úgy látják, hogy a világban nyugalom és békesség van, és hogy még élvezhetnek néhány szép napot, bármikor újra elhagyhatják a gyülekezetet. Minek tekintik Isten házáat és a gyülekezetet? Úgy tekintenek rá, mint egy szabadpiacra, ahol kedvükre jöhetnek és mehetnek. Mondjátok meg Nekem, ha az ilyen embereket kitakarítják, vagy maguktól távoznak, vissza szabad fogadnia őket a gyülekezetnek, ha vissza akarnak térni? (Nem.) Nem szabad őket visszafogadni. A visszafogadásuk hiba, és sérti az alapelveket. Ezek az emberek nem felelnek meg a gyülekezeti tagok mércéinek. Bármikor elhagyhatják a gyülekezetet, és áldások elnyerése érdekében bármikor visszaférkőzhetnek a gyülekezetbe, de mindezek során soha nem fogják elfogadni az igazságot. Ez bizonyítja, hogy nem igaz hívők. Az ilyen emberek örökké a kitakarítás és a kiutasítás célpontjai lesznek. A gyülekezetnek ki kell takarítania őket, és meg kell mondania nekik: „Ne sajnáld. Ha egyszer elmentél, nem jöhetsz vissza. A gyülekezet nem fogja másodszor is kinyitni az ajtót neked. Ez az alapelv.” Egyesek azt mondják: „Akkor bolond volt, de most már nagyon jól viselkedik. Olyan engedelmes, mint egy kis bárány, olyan szánalmas, mint egy hajléktalan vándor. Valahányszor meglátja a testvéreket, sajnálkozását és lekötelezettségét fejezi ki, szemei vörösek a bűnbánó zokogástól. Nagyon szánalmasnak tűnik, és nagyon jó a hozzáállása a gyónáshoz. Hagyjuk visszajönni.” Van itt akár egyetlen mondat is, amely összhangban van az alapelvekkel? (Nincs.) Még három vagy akár tízévnnyi hit után is képesek

elszántan és habozás nélkül elhagyni a gyülekezetet. Miféle nyomorultak ezek? Igaz hívők ők? (Nem.) Volt bennük bármennyi őszinteség, amikor eredetileg úgy döntöttek, hogy Istent követik? Nem. Ha bármennyi őszinteség is lett volna bennük, akkor nem lettek volna ennyire eltökéltek, hogy elhagyják a gyülekezetet. Általában az embernek legfeljebb akkor lehetnek ilyen gondolatai, amikor gyenge, csüggedt, vagy amikor nem mennek jól a dolgai, de soha nem döntene eltökélten úgy, hogy elhagyja a gyülekezetet, hogy más utat keressen, miután három, öt vagy akár tíz éve hisz Istenben. Ha tetszés szerint el tudják hagyni a gyülekezetet, az azt mutatja, hogy már akkor nem voltak őszinték, amikor kezdetben elfogadták az igaz utat, és csatlakoztak az egyházhoz; hátsó szándékuk és céljaik voltak – nem lehet ezt másképp megfogalmazni. Az ilyen embereket világosan fel kell ismerni. Ők nem igaz hívők. Az áldások elnyerésének opportunista reményéből fakad az Istenbe vetett hitük és az, hogy követik Istent. Az ilyen embereket opportunistaként kell jellemezni, és ha egyszer felismerték őket, ki kell őket takarítani a gyülekezetből. Ha nem hagyják el a gyülekezetet, és továbbra is kihasználják a helyzetet személyes haszonszerzésre a gyülekezeten belül, akkor ez azért van, mert senki sem képes felismerni, hogy mik ők. Azonban a mai, ezen opportunisták különböző megnyilvánulásairól szóló beszélgetés révén a vezetőknek és a dolgozóknak, valamint Isten választott népének rendelkezniük kell az ilyen emberekkel kapcsolatos világos megértéssel és tisztánlátással. Ha kiderül, hogy soha nem olvassák Isten szavait, vagy nem imádkoznak Istenhez, nem érdekli őket Isten munkája vagy az Isten által kifejezett igazságok, nem érdeklik őket a pozitív dolgok, és nem veszik komolyan azokat, akkor szigorúan óvakodni kell tőlük. Meg kell figyelni az Istenbe vetett hitük indítékait és célját, és meg kell állapítani a hozzáállásukat a gyülekezethez, a hozzáállásukat az igazsághoz és a hozzáállásukat Istenhez. Ha nyilvánvaló, hogy nem rendelkeznek helyes hozzáállással, különösen közömbösek az igazságra való törekvés és a kötelesség elvégzése iránt, nem mutatnak semmiféle érdeklődést, és mindig szkeptikusan állnak Isten szavaihoz, akkor megerősíthető, hogy ezek az emberek opportunisták és álhívők. Ebben az esetben nem tekinthetők testvéreknek; nem tartoznak a gyülekezethez. Sokkal inkább ki kell őket takarítani a gyülekezetből. Évek óta hisznek, és még mindig nem fogadják el az igazságot; hasznos lenne-e továbbra is beszélgetni velük az igazságról? Reális lenne tovább várni arra, hogy bűnbánatot tartsanak? Ne munkálkodjatok többé az ilyen embereken, és ne várjátok, hogy bűnbánatot tartsanak. Ha nem hajlandók elvégezni a kötelességüket, és továbbra is el akarják nyújtani a gyülekezetben való tartózkodásukat, ahelyett, hogy kilépnének, akkor a gyülekezeti vezetőknek meg kell találniuk a módját annak, hogy bölcsen elszigeteljék őket. Helyénvaló ez? (Igen.) Amint felismerik ezekről az emberekről, hogy opportunisták, máris a különböző gonosz emberek és álhívők közé sorolódnak. Mivel ők gonosz emberek és álhívők, megfelelnek azoknak az alapelveknek és feltételeknek, amelyek alapján ki kell őket takarítani vagy ki kell őket zárni a gyülekezetből. Határozottan jobb korán kitakarítani őket, mint későn. A korai kitakarítással sok baj elkerülhető, nekik pedig

nem kell többé sértődöttnek érezniük magukat. Az ilyen embereknek világosan meg kell mondanotok: „Nem kell folyton azt számolgotnod a szívedben, hogy mikor és hogyan menj el, és nem kell folyton azt számolgotnod, hogy maradj-e vagy távozz. Isten háza és Isten nem kényszeríti az embereket; ha el akarsz menni, a gyülekezet nem próbál meg arra ösztönözni, hogy maradj. De van egy dolog, amelyet világossá kell tenni számodra: ha biztos vagy benne, hogy nem tartozol Isten házába, és nem vagy hajlandó tagja lenni a gyülekezetnek, akkor minél hamarabb távozz; ne késlekedj. Ez mindenkinek a javára válik. Ha hiszel Isten létezésében, el tudod fogadni Isten szavait igazságként, és őszintén hajlandó vagy csatlakozni az egyházhoz, akkor jogosan vagy a gyülekezet tagja. De most nem vagy az. Opportunizmusból jöttél ide, és talán te magad nem tudod ezt, de mi felismertük – Isten szavai, az igazság, és a gyülekezet mindenféle emberek kezelésére vonatkozó alapelvei szerint –, hogy te opportunista vagy. Folyton azt számolgotod, hogy mi a megfelelő időpont a gyülekezetből való kilépésre; ez akkora nyűg. Nem kell megtalálnod a megfelelő időpontot; elmehetsz most. Ha mindig bizonytalan vagy Isten megjelenésével és munkájával kapcsolatban, akkor most világosan megmondom neked: nem kell többé latolgotnod vagy átvizsgálnod a dolgokat, nem kell tovább nehezítened a dolgokat magadnak – elhagyhatod most a gyülekezetet, Isten házának ajtaja nyitva áll, és Isten háza nem fog visszatartani téged, nem kényszeríti az embereket.” Helyénvaló ezt tenni? (Igen.) Adjatok nekik egy „kiutat”; ne hagyjátok, hogy itt gyötrődjenek minden nap, mint hangyák a forró serpenyőben, folyamatosan gyötrődve az érzéseik, a hús-vér testük, a kilátásaik és a „menni vagy maradni” kérdése miatt. Bármennyire is gyötrik őket ezek a dolgok, ez soha nem vezet semmire. A szívükben továbbra is azt latolgatják, hogy mikor és hogyan távozzanak, hogy elszenvednek-e veszteségeket és szerencsétlenségeket, ha korán távoznak, és hogy áldásban részesülhetnek-e, ha tovább maradnak. Mi van, ha elmennek, és utána beteljesednek Isten szavai? Mi van, ha nem mennek el, és Isten szavai beteljesületlenek maradnak? Nincs szükség arra, hogy állandóan aggódjanak és szorongjanak e dolgok miatt. Mivel nem hisznek Istenben őszinte hajlandósággal, távozniuk kell minél hamarabb. Nem szabadna itt maradniuk, hogy megpróbálják kihasználni a helyzetet a saját személyes hasznukra, valami másnak adva ki magukat, mint amik. Mondjátok meg Nekem, jó-e ilyen tanácsot adni nekik, és így kezelni a dolgot? (Igen.) Túlzás-e az opportunistákat a különböző kitakarítandó vagy kizárandó gonosz emberek közé sorolni? (Nem.) Egyesek azt mondják: „Hogyan lehet az ilyen embereket gonosz embereknek tekinteni?” Vajon hány jó ember van az álhívők között? Isten szemében gonosznak számít azok beállítottság-lényege, akik hisznek Istenben és elismerik Isten létezését, nem is beszélve azokról, akik egyáltalán nem hisznek Istenben és nem ismerik el Isten létezését. Túlzás tehát gonosz embereknek minősíteni őket? (Nem.) Mindenesetre, legalább még mindig embereknek nevezik őket – gonosz embereknek. Már az is elég jó, hogy nem minősítik őket gonosz démonoknak. A gonosz emberek közé sorolni őket teljesen helyénvaló és találó; egyáltalán nem túlzás. Az ilyen gonosz emberek is azon

emberek különböző fajtáinak egyike, akiket Isten házában ki kell takarítani vagy ki kell zárni. Ez az álhívők negyedik típusa, akik Istenbe vetett hitének célja opportunisták.

Mik az opportunisták fő jellemzői? Az ezekkel az emberekkel folytatott érintkezéseitek és az általuk felfedett beállítottságok, nézőpontok, hozzáállások vagy emberi mivolt megfigyelése során milyen fő jellemzőket találtatok? Foglaljátok össze őket. (Az opportunisták kezdetben nem azért kezdenek el hinni Istenben, hogy az igazságra törekedjenek. Azt hallják, hogy a Mindenható Isten Egyháza virágzik, ezért hasznot keresve, csak annak reményében kezdenek el hinni Istenben, hogy valami haszonhoz és áldáshoz jutnak Isten házából. És ha nem kapják meg ezeket a dolgokat egy idő után, akkor el akarnak menni. Ezek az emberek nem hisznek őszintén Istenben, és egyáltalán nem is érdekli őket, hogy higgyenek Istenben.) Mi a legnagyobb probléma az opportunistákkal? A fő probléma az, hogy nem érdekli őket az igazság, viszont rendkívül érdekli őket az áldások elnyerése, ezért számukra a legnehezebb elfogadni az igazságot. Egyesek azt mondják: „Nem takaríthatod ki vagy zárhatod ki őket csak azért, mert nem érdekli őket az igazság, ugye?” Ezeknek az embereknek az igazság iránti érdektelensége főként abban mutatkozik meg, hogy soha nem olvassák Isten szavait és nem beszélgetnek az igazságról. Ha azt hallják, hogy valaki az igazságról beszélget, és önismeretről beszél, vagy a problémák megoldását célzó igazságkeresésről, akkor különös ellenszenvet éreznek a szívükben és teljesen érdektelenek, és kezdenek elbóbiskolni. Rendkívül idegenkednek ezektől a dolgoktól, sőt, még másokat is igyekeznek üres fecsegéssel, katasztrófákról folytatott beszéddel és az Isten által felmutatott jelek és csodák megvitatásával megzavarni az igazságról szóló beszélgetésben. Ennek eredményeképpen néhányan, akik nem törekednek az igazságra, felbuzdulnak, amikor meghallják ezeket a témákat, és bekapcsolódnak a vitába. Ez nem a gyülekezeti élet otromba megzavarása? Ritkán olvassák Isten szavait a mindennapi életük során, és ha néha mégis, akkor valószínűleg azért, mert belül valami nyugtalanítja őket. Nem érdeklik őket az összejövetelek, Isten szavainak evése és ivása, vagy a beszélgetés Isten szavairól. Csak a következőkkel foglalkoznak: „Mikor fog eljönni Isten napja? Mikor lesz vége a nagy katasztrófának? Mikor élvezhetjük a mennyek országának áldásait?” Mindig ezeken a dolgokon töprengenek. Ha senki nem tárgyalja ezeket a témákat, akkor az interneten keresgélnek, és a keresés után elkezdik terjeszteni ezeket a dolgokat az összejöveteleken. A szívüket elárasztják ezek a dolgok. Amíg azt hallják, hogy mások az őket érdeklő témákról beszélgetnek, ők is beleszólhatnak és csatlakozhatnak a beszélgetéshez. De amint az igazsággal vagy Isten szavaival kapcsolatos tartalmat hallanak, nem akarnak odafigyelni. Kezdenek elbóbiskolni, és egyesek még távoznak is, míg mások elkezdnek izegni-mozogni – mindenféle csúnya kifejeződést tanúsítanak. Azt mondod: „Beszéljessünk Isten szavairól.” Ők azt mondják: „Szomjas vagyok, innom kell egy kis vizet.” Azt mondod: „Beszéljessünk az önismeretről”, vagy „Beszéljessünk a kötelességek elvégzésének részleteiről; lássuk, mit mondanak erről Isten szavai, és mik az igazságalapelvek.” Ők azt mondják: „Valami dolgom van. Kimegyek. Élvezzétek a

beszélgetéseket.” Mindenféle kifogást találnak arra, hogy elutasítsák és megtagadják a beszélgetést Isten szavairól és az igazságról. Ez világosan leleplezi azt a tényt, hogy nemcsak hogy nem szeretik az igazságot, hanem szívük mélyéből idegenkednek is az igazságtól és ellenállnak neki. Amikor csak Isten szavai, az igazság kerül szóba, nem nyíltan ellenkeznek vagy vitatkoznak, hanem különböző kifogásokat találnak arra, hogy megtagadják és elkerüljék azokat. Nem mutatják-e egyértelműen ezek a viselkedések, hogy ők opportunisták? Nem jelzi-e ez egyértelműen, hogy ők álhívők, akik egy bizonyos cél érdekében, oportunizmusból hisznek Istenben? (De igen.) Egyesek azt mondják: „Azt mondd róluk, hogy álhívők és nem őszintén követik Istent, akkor miért képesek hinni mostanáig, és még mindig erőfeszítéseket tenni és nehézséget elviselni a gyülekezet munkája érdekében?” Nem elégségesek talán az imént említett viselkedésformák ennek a kérdésnek a megválaszolásához? Ezek a viselkedésformák elégségesek annak bizonyításához, hogy a felismerésünk és a jellemzésünk pontos. Ezért annak felméréséhez, hogy egy személy Istenbe vetett hitének célja opportunistá-e, azt az Istenhez, Isten munkájához, az igazsághoz, valamint a pozitív és negatív dolgokhoz való hozzáállásuk alapján kell mérnetek és felismernetek. Ez a legpontosabb. Nem pontos és nem objektív azt a külsődleges viselkedésük és cselekedeteik alapján mérni. Csak a valódi belső gondolataik, valamint Istenhez és az igazsághoz való hozzáállásuk fedi fel a problémákat; csakis ezek a legpontosabb mércék annak jellemzéséhez, hogy milyen emberek ők. Nos, alapvetően tisztában vagytok-e azok lényegével, akiknek az Istenbe vetett hitük célja opportunistá-e? Mindannyian találkoztatok már néhány ilyen emberrel? (Igen.) Jobb, ha az ilyen emberek a lehető leghamarabb távoznak. Ha őszintén hajlandóak szolgálatot végezni, akkor nem szívesen, de meg lehet őket tartani. Ha viszont nem végzik kötelességeiket, és nem tudnak szolgálatot teljesíteni, hanem megzavarják és negatívan befolyásolják a gyülekezet munkáját és a gyülekezet életét, akkor a lehető leghamarabb távozásra kell bírni őket. Ez az álhívők kitakarításának alapelve. Isten házában olyan emberekre van szüksége, akik őszintén hisznek Istenben és szeretik az igazságot; hűséges szolgálattelvőkre van szüksége. Egyáltalán nincs szüksége álhívőkre vagy vonakodó megfigyelőkre, csak azért, hogy meglegyen a létszám. A gyülekezetnek sincs senkire szüksége csak azért, hogy meglegyen a létszám. Itt befejezzük a témáról szóló beszélgetésünket.

E. A gyülekezetből való megélés

Ezután az ötödik célról beszélgetünk: a gyülekezetből való megélés céljával hinni Istenben. Mindannyian ismeritek a gyülekezetből való megélés témáját, ugye? (Igen.) Milyen megnyilvánulásai vannak azoknak az embereknek, akik a gyülekezetből élnek meg? Milyen megnyilvánulásokból állapíthatjuk meg, hogy az Istenbe vetett hitük célja tisztátalan, hogy nem őszintén követik Istent vagy nem próbálják elérni az üdvösséget, és hogy nem azért jöttek, hogy az Isten létezésébe vetett hit és Isten üdvösségének elfogadására való hajlandóság alapján törekedjenek az igazságra és elfogadják azt,

valamint gyakorolják Isten szavait annak érdekében, hogy elérjék az üdvösség elnyerésének célját, hanem azért jöttek, hogy a gyülekezetből éljenek meg? Mit jelent a gyülekezetből való megélés? A felszínes jelentés nagyon világos. Azt jelenti, hogy valaki a vallási meggyőződése révén csatlakozik egy felekezethez, hogy megoldja a mindennapi életével kapcsolatos gondokat és az élelem biztosításának problémáját. Ez a legtömörebb és legpontosabb meghatározása a gyülekezetből való megélésnek, és ez a legvilágosabb meghatározás is. Tehát ezek az emberek milyen megnyilvánulásokat mutatnak, amelyek megerősítik azt, hogy ők nem igaz hívők, hanem azért jöttek, hogy a gyülekezetből éljenek meg? Egyesek jártasak egy bizonyos készségben, és képesek átlagember módjára dolgozni, viszont látják, hogy ez a társadalom igazságtalan, és hogy nem könnyű megélni az itt végzett munkából. Amikor valaki munkával keres pénzt a család összes tagjának eltartása érdekében, ez megköveteli, hogy korán keljen és sokáig fennmaradjon, elviseljen sok nehézséget, és tűrjön el sok sérelmet – tapintatosnak és rugalmasnak is kell lennie, de kellően kíméletlennek és rossznak is, és rendelkeznie kell fortélyokkal és képességekkel – csak így képes stabil megélhetést biztosítani és megvetni a lábát a társadalomban. Elnézve azokat, akik dolgoznak, függetlenül az iparágtól és függetlenül attól, hogy a felső, középső vagy alsó társadalmi osztályba tartoznak-e, a megélhetés nem könnyű. Azok a fehérgalléros dolgozók a ragyogó megjelenésükkel, magasrangú titulusukkal, magas iskolai végzettségükkel, nagyszerű fizetésükkel és juttatásaikkal az emberi hasonlatosság látszatát keltik, és mindenki irigylő őket, de minden egyes akadály, amellyel a munkahelyükön találkoznak, megpróbáltatás. Semelyik területen sem könnyű dolgozni. Gazdának lenni és földet művelni még nehezebb. A gazdák nagyon fáradságos munkát végeznek, és mégis csak annyi élelemhez jutnak, amennyi a családjuk táplálására elég, nincs pénzük ruhára és egyéb szükségleti cikkekre, vagy a házuk javítására, ha pedig el akarnak költeni egy kis pénzt, akkor zöldségárúsításra vagy állattenyésztésre kell hagyatkozniuk, hogy ezt megtehessék – gazdának lenni még nyomorúságosabb! Ahogy a nem hívők mondják: „A pénzt nehéz megkeresni – megszületni könnyű, de élni nehéz” – a megélhetés nagyon nehéz. Vannak, akiknek nincs módjuk a megélhetésükről gondoskodni, és látják, hogy a nem hívők nagyon rosszak, és azt gondolják, hogy a vallásos hittel rendelkezők jámborak, és hogy a gyülekezetben talán egy kicsit könnyebb megélni, ezért kihasználják a lehetőséget, hogy Isten háza hirdeti az evangéliumot, és beszivárognak a gyülekezetbe. És miután meghallják, hogy ételt kapnak azok, akik kötelességeket végeznek, elkezdnek egy kötelességet végezni. Néhányan, akik kötelességet akarnak végezni, azt gondolják: „Én vagyok a családban a kenyérkereső. Amíg vannak, akik otthon megművelik a földet, és a családom megélhetési költségei biztosítva vannak, addig végzem a kötelességemet.” Istenbe vetett hitük és kötelességvégezésük fő célja az, hogy elegendő élelmet és meleg ruhát szerezzenek a túlélésükhöz – hogy legyen napi három étkezésük, és hogy ne kelljen többé a munkára és a pénzkeresésre hagyatkozniuk az önfenntartáshoz; minden rendben van számukra, amíg a gyülekezet és a testvérek segítségét élvezik.

E cél elérése érdekében mindent megtesznek, aminek az elvégzését csak elrendezi számukra a gyülekezet. Vannak olyanok is, akik a gyülekezetbe való belépést követően elkezdik megtanulni, hogyan legyenek vezetők és hogyan prédikáljanak. Sokat olvassák Isten szavait, lemásolják és sokat memorizálják Isten szavait, és miután megjegyezték azokat, megtanulnak prédikálni másoknak és segítenek az embereknek a problémák megoldásában. Megpróbálnak minden lehetséges módon segíteni mindenkinek, és remélik, hogy az emberek segítő kezet fognak nyújtani nekik, miután segítséget kaptak tőlük, és remélik, hogy az emberek hálát fognak érezni irántuk, miután meghallgatták a prédikációikat és Isten általuk hirdetett szavait, és így nyújtanak nekik jótékony adományt és segítséget. Ha például nincs pénzük, hogy kifizessék az otthoni víz- és villanyszámlákat, a testvérek segíthetnek nekik kifizetni, és ha nincs pénzük a gyermekeik tandíjára vagy beteg szüleik gyógyászati költségeire, a gyülekezet vagy a testvérek biztosíthatják ezeket az összegeket, mert ők kötelességet végeznek. Így megnyugodnak az Istenbe vetett hitük vonatkozásában, és úgy érzik, hogy az Istenbe vetett hitük megéri, hogy nem idézte elő számukra semmilyen veszteség elszenvedését, és hogy elérték céljukat. Szívükben folyamatosan hálát adnak Istennek, mondván: „Ez mind isten kegyelme, isten kegye. Köszönöm isten!” Hogy „meghálálják” Isten szeretetét, „megfelelnek” a gyülekezet intézkedéseinek, és ameddig biztosított számukra az élelem és a megélhetési költségek, bármilyen feladatot elvégeznek – a céljuk egyszerűen az, hogy cserébe biztosítsák a stabil megélhetésüket. Amint az egyház figyelmen kívül hagyja a megélhetési szükségleteiket és nem oldja meg időben a nehézségeiket, boldogtalanná válnak. Azonnal megváltozik a gyülekezet munkájához és az Isten háza által rájuk osztott kötelességekhez való hozzáállásuk. Azt mondják: „Ez nem fog működni, ki kell mennem és pénzt kell keresnem. Korábban nem volt lehetőségem pénzt keresni, mert a gyülekezet munkáját végeztem. Azáltal, hogy személyesen jelentem meg elvégezni ezt a munkát, és az emberek engem mindenhol ismernek, még azt is gyakran kockáztattam, hogy letartóztat a nagy vörös sárkány. Most nem alkalmas számomra pénzt keresni. Mit tegyek?” Ilyen helyzetben aktívan előadják nehézségeiket és igényeiket a testvéreknek, sőt, még Isten házát is megkeresik, és igényeket támasztanak felé. Vannak, akiknek nincs pénzük a megélhetési költségeikre vagy időskorukra, de ezeket a problémákat nem oldják meg maguk. Ehelyett az Isten házában végzett fáradozásukra akarnak támaszkodni, hogy megkeressék a pénzt a megélhetési költségeikre. Vannak, akik még tovább fokozzák ezt – nemcsak a megélhetési költségeik, a gyermekeik felnevelése és a szüleik támogatása költségeinek biztosítását kérik Isten házától, hanem a saját gyógyászati költségeikre is kérnek pénzt. Egyesek még arra is kérnek pénzt Isten házától, hogy visszafizessék a kölcsöneiket – az igényeik egyre túlzóbbak, és valóban szegyetlenek, hogy ilyen dolgokat kérnek. Előfordul, hogy miután némelyek elkezdnek hinni Istenben és csatlakoznak az egyházhoz, az Isten háza által a költségeik fedezésére kifizetett pénz, valamint az általuk aktívan igényelt további pénzösszegek meghaladják a munkájukkal megkeresett pénzt. Azon az alapon,

hogy ezek a feltételek teljesülnek, ők látszólag odaadással és nagyfokú hűséggel végzik az Isten háza által rájuk osztott munkát. Amint azonban csökkennek vagy eltűnnek ezek az előnyök, megváltozik a hozzáállásuk. A gyülekezet által kiosztott munkához való hozzáállásuk a testvérek irántuk tanúsított hozzáállása alapján, valamint az Isten háza által számukra nyújtott anyagi támogatás összege alapján váltakozik. Mihelyt megvonásra kerül vagy eltűnik az általuk élvezett kegyelem, többé nem látható, hogy a kötelességeiket végeznék. Attól a pillanattól kezdve, hogy elkezdenek hinni Istenben, ezek az emberek azt számolgatják, hogyan tudnak csellel helyet biztosítani maguknak Isten házában, és „jogosan” élvezni a testvérek jótékonyágát és segítségét, miután megvetették itt a lábukat, valamint Isten házában segítségét és ellátmányát a mindennapi életükhöz. Egyáltalán nem őszintén áldozzák fel magukat Istenért, egyáltalán nem azért jönnek, hogy feltétel nélkül feláldozzák magukat – ehelyett egyetlen céllal csatlakoznak az egyházhoz, nevezetesen, hogy megéljenek belőle, és biztosítsák a megélhetésüket. Amint nem érhető el ez a cél úgy, ahogyan ők szeretnék, gyorsan ellenségessé válnak, és gyorsan felfedik valódi arcukat, amely egy álhívő arca. Amióta csak elkezdtek hinni Istenben, nem őszintén jönnek; nem követik őszintén Istent, nem mondanak le dolgokról, és nem áldozzák fel magukat Istenért önként, anélkül, hogy jutalmat kérnének, és anélkül, hogy bármit is követelnének cserébe. Ehelyett a saját igényeikkel, szándékaikkal és céljukkal kezdenek hinni Istenben – azzal az eltökélt céljukkal, hogy a gyülekezetből éljenek meg, és a gyülekezetre és a testvérekre támaszkodjanak a megélhetésük érdekében, lévén, hogy hisznek Istenben. Amint ez a cél nem érhető el vagy nem teljesül úgy, ahogyan szeretnék, az előrejutás más útját keresik, akár úgy, hogy elmennek dolgozni, akár úgy, hogy vállalkozásba fognak. Nincsenek ilyen emberek? (De igen, vannak.) Vannak ilyen típusú emberek a gyülekezetben. Kezdetben, amikor Isten háza vagy a testvérek adnak nekik néhány dolgot jótékonyagsból, például ruhát, napi szükségleti cikkeket vagy pénzt, látszólag zavarba jönnek, de valójában belülről ragyognak az örömtől. Tegyük fel például, hogy elszállásolnak egy vagy két testvért, vagy teljes munkaidőben végzik a kötelességüket, és így Isten háza vagy a testvérek adnak némi könnyöradományt és anyagi segítséget a családjuknak. Egészen boldognak és elégedettnek érzik magukat ettől, azt gondolva, hogy érdemes és kifizetődő Istenben hinni, és hogy nem szenvedtek veszteséget. Ahogy telik az idő, a szívük egyre mohóbbá válik, a kezük egyre messzebbre nyúlik ki, és egyre szemérmetlenebbé válnak – nem számít, hogy mennyit kapnak, sosem elégedettek. Kezdetben kínosnak érzik, hogy elfogadjanak dolgokat, de idővel úgy érzik, hogy ez valamennyire indokolt, majd elkezdenek neheztelni, hogy ez nem elég. Később egyenesen követelik, hogy Isten házában adnia kell egy bizonyos összeget, különben nem tudnak megélni, és így nem tudják a kötelességeiket végezni. Hát nem nő a mohóságuk egyre nagyobbra? (De igen.) Annak ellenére, hogy annyi kegyelmet élveznek, nemhogy nem gondolnak arra, hogy visszafizessék, hanem egyre többet követelnek Isten házától. Úgy vélik, hogy Isten háza az, ami tartozik nekik, hogy a testvérek azok, akik tartoznak nekik, és hogy igenis

helyes, hogy könyöradományt és anyagi segítséget kapjanak. Ha kevesebbet kapnak, vagy ha később kapják meg, annak nem örülnek. Elfogadnak bármennyi pénzt és bármit, amit kapnak, miközben úgy érzik, hogy ez így helyes. Ahogy már hosszabb ideje végzik kötelességüket, még inkább feljogosítva érzik magukat, és elkezdik követelni, hogy csúcskategóriás mobiltelefonokat és számítógépeket biztosítson számukra Isten háza. Azt is követelik, hogy Isten háza szereltesse fel légkondicionálót az otthonukban és biztosítson olyan készülékeket, mint a mikrohullámú sütő és a mosogatógép. Még azt is követelik, hogy Isten háza vegyen nekik házat és biztosítson autót, némelyek pedig szolgálólányt kérnek. Követeléseik nagyobbra nőnek, mohóságuk pedig fokozódik, és végül nevetségesen túlzó követeléseket támasztanak, és bármit merészelnek kérni. Azt hiszik: „Istenbe vetett hitemben feláldoztam magam és fáradoztam isten házáért. Részem vagyok isten házában. Olyan sok adományt adtok istennek – miért baj, ha én is részesülök belőle? Ráadásul, ha részesedést adtok nekem, azt nem a semmiért teszitek; én is fáradozom isten házában, és kockázatot vállalok, én is nehézséget viselek el, és árat fizetek. Hát nem így helyes, hogy élvezhetem ezeket a dolgokat? Ezért isten házában feltétel nélkül teljesítenie kell az igényeimet, meg kell adnia számomra mindent, amire szükségem van, és nem szabad fukarnak lennie.” Mondjátok meg Nekem, ezek nem a gyülekezetből való megélés megnyilvánulásai? Nem álhívók az ilyen emberek? (De igen.) A pontos jellemzés ezekre a viselkedésekre a gyülekezetből való megélés. Mit jelent a gyülekezetből megélni? Azt jelenti, hogy pénzt és javakat kizsarolni Isten házától az Istenbe vetett hit álcája alatt, és ellenszolgáltatást követelni Isten házától az Isten házáért való fáradozás és a kötelességvégeztés álcája alatt. Ezt jelenti a gyülekezetből megélni. Törekedhetnek-e az ilyen emberek az igazságra? (Nem.) Miért mondanak le dolgokról, miért fáradoznak és viselnek el nehézségeket? Azért, hogy kötelességet végezzenek? Ők az igazságot gyakorolják? (Nem.) Egyáltalán nem azzal a céllal fáradoznak és viselnek el nehézségeket, hogy végezzék a kötelességüket, hanem teljes mértékben azért, hogy a megélhetésüket biztosítsák, és egyáltalán nem hagyják senkinek, hogy kritizálja őket – ők csupán jogosan akarnak megélni a gyülekezetből. Ezek olyan emberek, akik a gyülekezetből élnek meg.

Azok, akik a gyülekezetből élnek meg, csak azért hisznek Istenben, hogy megélhetést biztosítsanak maguknak, hogy megélhetéshez jussanak. Vannak körülöttetek olyan emberek, akik a gyülekezetből élnek meg? Beszéljetelek a megnyilvánulásairól. (Találkoztam már ilyen emberrel. Eleinte valamennyire intelligensnek és lelkesnek tűnt, ezért a gyülekezet elrendezte, hogy hirdesse az evangéliumot. Abban az időben nehéz volt a családjáélete, ezért a gyülekezet nyújtott neki némi segítséget. Később azonban kiderült, hogy alapelvek nélkül költötte a pénzt, olyan dolgokra költötte, amelyekre nem szabadott volna, és nem spórolt ott, ahol tudott volna. Amikor a testvérek az igazság alapelveiről beszélgettek vele, boldogtalan és nagyon ellenálló volt belül. Mivel visszaélt Isten házában pénzével, a gyülekezet észszerű kiigazításokat tett Isten házában intézkedései és kikötései szerint, csökkentve a neki adott anyagi támogatást. Ő ennek

következtében elveszítette a kötelességének végzéséhez szükséges korábbi energiáját, és egyre felületesebbé vált. Később a gyülekezet már nem segített neki, és ő már nem szívből végezte a kötelességét. Minden idejét azzal töltötte, hogy azon gondolkodott, hogyan tudna dolgozni és pénzt keresni. Még pénzt is kért kölcsön a testvérektől, azt állítva, hogy autót kell vennie, és be kell fektetnie egy cégalapításba, és azt mondta, hogy így kényelmesebb lesz az evangélium hirdetése, és több embert nyerhet meg. Nyilvánvalóan becsapta és félrevezette az embereket ezekkel a szavakkal; az evangélium hirdetésének ürügyén pénzt csalt ki a testvérektől.) Hogyan kezelték ezt az embert? (Azonnal kizárták.) Ez volt a helyes lépés. Ez a gyülekezetből való megélés. Amikor a gyülekezetből megélő emberek épp csak elkezdenek hinni Istenben, némileg lelkesnek tűnnek, és fáradoznak egy kicsit, és ekkor még nem magasak az igényeik – elég nekik az is, ha csupán ételt kapnak. De idővel már nem érik be azzal, amit kapnak, és egyre magasabb és magasabb igényeket támasztanak, és ha az igényeiket nem teljesítik, akkor minden hájjal megkent módon kezdenek viselkedni, és vonakodnak szolgálatot végezni. Amikor végzik a kötelességeik egy részét, még felügyelni is kell őket, különben felületesen dolgoznak. Végül, amikor kiderül, hogy az általuk nyújtott szolgálatban több a kár, mint a haszon, akkor kivetik őket. Némelyek azt kérdezik: „Miért nem mutat feléjük szeretetet Isten háza?” A szeretet kimutatására is vannak alapelvek. Azok az emberek álhívők, nem olvassák Isten szavait, és nem fogadják el az igazságot, következetesen minden hájjal megkent és felületes módon viselkednek a kötelességeik végzése közben, és nem figyelnek, amikor az igazságról folyik a beszélgetés, illetve nem fogadnak el semmiféle metszést, és elmondható, hogy javíthatatlanok. Következésképpen őket csak kitakarítással és kivetéssel lehet kezelni. Ha a vezetők és a dolgozók ilyen személyt fedeznek fel, azonnal kezeljék őket, ha pedig a testvérek fedeznek fel ilyen személyt, azonnal jelentsék a vezetőknek és a dolgozóknak. Ez Isten választott népe minden egyes tagjának felelőssége. Ha egyszer bebizonyosodik, hogy ez a személy a gyülekezetből él meg, hogy csak a megélhetését akarja biztosítani, és hogy álhívő, és bebizonyosodik, hogy nem hajlandó dolgozni, ha nem kap pénzt, vonakodóvá és ellenségessé válik, ha úgy érzi, hogy nem fizetnek eleget neki, és csak akkor végez egy kis munkát, ha kellőképpen megfizetik, akkor nem szabad engedékenységet tanúsítani iránta – ki kell takarítani! Pontosabban szólva, az ilyen emberek még arra sem alkalmasak, hogy Isten házában szolgálatot végezzenek. Ha nem fizetsz nekik, akkor nem lesznek hajlandóak szolgálatot végezni; de amíg fizetsz nekik, addig, bár tisztában vannak vele, hogy csak szolgálatot végeznek, mégis hajlandóak lesznek azt megtenni. De miféle szolgálatot tudnak végezni ezek az álhívők? Még szolgálatot sem tudnak jól végezni, és a szolgálatuk nem megfelelő színvonalú, ezért ki kell vetni őket. Ezért az első dolog, amelyet meg kell tennünk, amint felismerjük, hogy olyan emberekről van szó, akik a gyülekezetből élnek meg, az az, hogy kezeljük őket, és mint gonosz embereket kizárjuk őket a gyülekezetből. Ez egyáltalán nem túlzás; ez teljes összhangban van Isten házában az emberek kitakarítására és kizárására vonatkozó alapelveivel. Kell-e esélyt

adni az ilyen embernek a megbánásra? Meg kell-e őket tartani megfigyelésre? (Nem.) Képesek megbánást tanúsítani? (Nem.) Pontosan ez a természetük; soha nem fognak megbánást tanúsítani. Ők a Sátán fajtája. A Sátán fajtája között van egy ördögi gazember természetű embertípus, aki bárhol is van, potyázni akar mások rovására, és nem végez semmiféle rendes munkát, bárhová is megy, és csak arra törekszik, hogy átverje és becsapja az embereket. Látja, hogy az Istenben hívők rendelkeznek emberi mivolttal, és feltételezi, hogy ezek az emberek könnyű célpontok, ezért eljön Isten házába, hogy a gyülekezetből éljen meg. Nem is sejti, hogy Isten háza már régen felismerte őt, és védett vele szemben, és vannak alapelvei a hozzá hasonló emberekkel való bánásmódra. Amikor a gyülekezetből való megélésre tett kísérletei kudarcba fulladnak, zavarodott lesz, dühbe gurul, felfedve valódi arcát. Ekkor tudni fogod, hogy Isten háza miért nem ad esélyt az ilyen embereknek a bűnbánatra – azért, mert nem rendelkeznek emberi mivolttal, és képtelenek a változásra. Ők azok az ördögi gazemberek, akikről a nem hívők beszélnek. Ezért Isten háza úgy bánik az ilyen emberekkel, hogy azonnal kitakarítja őket vagy kizárja őket, és soha nem fogadja vissza őket a gyülekezetbe. Helyénvaló-e gonosz emberként kezelni őket? (Igen.) Ezzel lezárul a beszélgetésünk erről a témáról.

F. Menedék keresése

Ezután a hatodik célról, a gyülekezetből kitakarítandó vagy kizárandó álhívők hatodik fajtájáról fogunk beszélgetni: azokról, akik Istenbe vetett hitének célja az, hogy menedéket keressenek. Egyesek azt kérdezik: „Mik a menedékkeresés megnyilvánulásai? Tényleg vannak olyanok, akik azért hisznek Istenben, hogy menedéket keressenek? Valóban léteznek ilyen emberek?” Hallottátok már, hogy valaki azt mondja: „A gyülekezet egy menedékhely; az emberek azért hisznek Istenben, hogy menedéket kereshessenek”? Sok vallásos ember mondja ezt. A mondás lényegét tekintve van-e különbség e mondás és azon cél között, amelyet most fogunk boncolgatni – „azért hinni Istenben, hogy menedéket keressünk”? (Igen, van.) Mi a különbség? Mi az, ami elől menedéket keresnek? (Azok, akik őszintén hisznek Istenben, szintén rendelkeznek némi tisztátalansággal, miközben az igazságra törekednek; ők is remélik, hogy elkerülhetik a katasztrófákat vagy a nehézségeket, és némi békességhez juthatnak. A hatodik célban szereplő embertípus viszont kizárólag azért hisz Istenben, hogy menedéket keressen, és az Istenbe vetett őszinte hitnek a szikrája sincs meg benne. Ez a különbség.) Itt az a különbség, hogy valaki Istenbe vetett hitének céljában tisztátalanságok vannak, szemben azzal, amikor valaki a menedékkeresés kizárólagos céljával hisz Istenben. E különbségtételen kívül a tekintetben is van különbség, hogy mi elől keresnek menedéket. Néhány ember esetében tisztátalanságok keveredtek az Istenbe vetett hitük céljába; azért hisznek Istenben, hogy elkerüljék a katasztrófákat, hogy megmeneküljenek a katasztrófa elől, illetve azért, hogy Isten megvédje őket és vigyázzon rájuk, és így objektíven elkerülhetnek bizonyos veszélyeket és katasztrófákat. Ezeket a katasztrófákat igyekeznek elkerülni. Az ebben a

hatodik célban szereplő embertípus, amelyről beszélgetünk – azok, akik Istenbe vetett hitének célja, hogy menedéket keressenek –, a dolgok szélesebb köre előtt keres menedéket. Számukra az, ami a legvalóságosabb, messze túlmutat a még be nem következett nagy katasztrófák elkerülésén. Melyek tehát a legvalóságosabb problémák számukra? Olyan dolgok, mint a társadalomban előforduló félelmetes ellenséggel való találkozás, a pereskedés, a kormánytisztviselők vagy befolyásos emberek megsértése, a törvénszegés, a hazájukban bekövetkező háború vagy különböző katasztrófák, illetve az olyan emberekkel vagy eseményekkel való találkozás, amelyek veszélyeztetik az életüket vagy a családjuk biztonságát, és így tovább. Miután találkoznak ezekkel a helyzetekkel, megkeresnek egy olyan gyülekezetet, amelyet bizalomra méltónak és megbízhatónak tartanak, hogy menedéket keressenek; ez az a menedékkeresés, amelyről a hatodik cél esetében szó esik. Vagyis amikor a mindennapi életükben olyan nehézségekkel találkoznak, amelyek veszélyeztetik az életüket, a családjukat, a munkájukat, a karrierjüket stb., akkor a gyülekezethez fordulnak menedéket keresve, egy sok emberből álló erő segítségét remélve. Ez az, amikor a hatodik cél esetében említettek szerint azért hisz valaki Istenben, hogy menedéket keressen. Nem különbözik ez az igaz hívók tisztátalanságától? (De igen.) Az ilyen embertípus Istenbe vetett hitének az a célja, hogy menedéket keressen, hogy segítséget kérjen a gyülekezettől. Vagyis azt remélik, hogy a gyülekezet segítő kezet nyújthat számukra, és az anyagi támogatáson kívül azt is követelik, hogy a gyülekezet nyújtson nekik védelmet, támogatást és segítséget. Az ilyen emberek egy része arra is fel akarja használni a gyülekezetnek a társadalomban meglévő befolyását, státuszát és hírnevét, hogy megküzdjön azokkal az ádáz rezsimekkel vagy ádáz erőkkal, amelyek elnyomják és bántalmazzák azokat, akik hisznek Istenben, hogy ezáltal megvédhessék az életüket vagy a megélhetésüket. Ez a céljuk azzal, hogy hisznek Istenben. Vannak ilyen emberek? Úgy gondolják, hogy a gyülekezet egy jó menedékhely, amely elválasztható a politikától és a társadalomtól, és úgy gondolják, hogy amikor segítségre van szükségük, a gyülekezet őszintén és jóindulatúan nyújthat segítő kezet, hogy bármilyen anyagi támogatást nyújtson nekik, kiálljon értük, megvédje őket, képviselje őket peres ügyekben, és küzdjön a jogaikért és érdekeikért. Ez a céljuk ezeknek az embereknek az Istenbe vetett hitükkel. A mai napig vannak ilyen emberek a gyülekezetben? Hallottatok arról, hogy vannak ott ilyen emberek? A tengerentúli gyülekezetekben bizonyosan vannak ilyen emberek. Ezek az emberek csak menedékkeresés céljából hisznek Istenben és csatlakoznak az egyházhoz. Nem értik, mi a hit, és még kevésbé érdekli őket az igazság. Amikor azonban nehézségekbe ütköznek, és nem találnak segítséget a társadalomban, eszükbe jut a gyülekezet, és úgy gondolják, hogy a gyülekezet egy olyan hely, ahol biztonsággal menedékre lelhetnek, a legjobb menekülési útvonal és a legbiztonságosabb hely, ezért úgy döntenek, hogy hisznek Istenben, és belépnek a gyülekezetbe, hogy elérjék a céljukat, a katasztrófák elkerülését.

A katasztrófák most még nagyobbakká nőnek, az embernek pedig nincs módja élni. Vannak néhányan, akik teljes mértékben a katasztrófák elkerülése érdekében

választották az Istenbe vetett hitet. Hiszik, hogy Isten létezik, de a legkisebb szeretet sincs meg bennük az igazság iránt. Ha az ilyen emberek hinni kezdenek Istenben, a gyülekezetnek be kell fogadnia őket? Sokan nem látják tisztán ezt a kérdést, és úgy vélik, hogy a gyülekezetnek be kell fogadnia bárkit, aki hiszi, hogy Isten létezik. Ez egy szörnyű tévedés. A gyülekezetnek az alapján kellene eldöntenie, hogy befogadjon-e valakit, hogy az illető képes-e elfogadni az igazságot és Isten üdvösségének tárgya-e, nem pedig az alapján, hogy hajlandó-e hinni Istenben. Sok ördög létezik, akik az Istenbe vetett hit által szeretnének áldásokat nyerni és megtalálni a követendő utat – talán az ilyen embereket is be kellene fogadnia a gyülekezetnek? Ez nem olyan, mint az evangélium hirdetése a Kegyelem Korában, amikor bárkit befogadtak, amennyiben hitt az illető; a Királyság Korában alapelvek és Isten adminisztratív rendeleteinek korlátozásai léteznek arra vonatkozóan, hogy kit fogad be az egyház. Bárki is legyen az, ha nem szereti vagy nem fogadja el az igazságot, akkor nem lehet befogadni az illetőt. Miért nem fogadják be az ilyen embereket? Elsősorban azért nem lehet befogadni az ilyen embereket, mert nem láthatjuk tisztán a hátterüket, vagyis azt, hogy miféle emberek ők valójában. Ha a gyülekezet befogadna egy ördögöt, egy fertelmesen elvetemült, gonosz személyt, mindenki tudja, milyen káros következményekkel járna az a gyülekezetre nézve. Ezen túlmenően, Istenben való hitünkben meg kell értenünk az Ő szándékait, hogy Ő kit ment meg és kit rekeszt ki. Milyen emberekből áll össze a gyülekezet? Azokból tevődik össze, akik elfogadják Isten üdvösségét, akik szeretik az igazságot, azokból, akiket Isten elfogad. Isten nem menti meg azokat, akik nem hisznek Benne őszintén és nem fogadják el az igazságot, mert az igazság el nem fogadása az illető természetével kapcsolatos probléma, ez a fajta ember pedig a Sátáné, és sosem fog megváltozni. Az ilyen embereknek tehát soha nem szabad megengedni a gyülekezetbe való belépést. Ha valaki megengedi egy gonosz embernek, egy ördögnek a gyülekezetbe való belépést, akkor az a személy a Sátán szolgájának számít. Azzal a feltett szándékkal érkezett, hogy lerombolja és elpusztítsa a gyülekezet munkáját, és ő Isten ellensége. Egy ilyen ördögnek, Isten ellenségének belépést biztosítani a gyülekezetbe Isten természetének megsértése és az Ő adminisztratív rendeleteinek megszegése, és Isten háza ezt egyáltalán nem fogja eltűrni. Gonosz embereknek, ördögöknek nem szabad belépést adni a gyülekezetbe – ez az egyház egyik világos álláspontja és követelménye az evangélium hirdetésének munkájával kapcsolatosan. Az egyháznak egyáltalán nem felelőssége, hogy befogadjon azokat, akik a katasztrófák elkerülése érdekében döntöttek az Istenben való hit mellett, és soha nem szabad belépést biztosítani azoknak, akik a legkevesbé sem fogadják el az igazságot, mert Isten nem ment meg ilyen embereket. Bárki, aki nem ismeri el Mindenható Isten szavait, mint igazságot, bárki, aki ellenáll az igazságnak és idegenkedik attól, egy gonosz ember, és Isten nem menti meg. Ami azokat illeti, akik elismerik Istent a szívükben, mégsem szeretik az igazságot, és álhívőknek minősülnek, akik jóllaknak a kenyérrel, közülük soha, egyet sem szabad befogadnia a gyülekezetnek. Nem is beszélve a társadalom

azon gátlástalan tagjairól, akik menedéket keresnének a gyülekezetben – őket még kevésbé szabad befogadni. Ez azért van, mert a gyülekezet nem jótékonyági szervezet, hanem az a hely, ahol az ember megmentésének munkáját végzi Isten. A gyülekezet munkájának semmi köze a nemzet kormányához. A társadalmi szervezetek meggyőzik az embereket, hogy jótetteket vigyenek véghez és tegyék le a fegyvereiket – ez a nemzet érdekét szolgálja, és egyáltalán semmi köze nincs a gyülekezethez. Ha bárki be merészel vonni a gyülekezetbe egy nem hívő gonosz személyt, egy ördögöt vagy egy álhívőt, az az illető megsérti Isten természetét és megszegi az Ő adminisztratív rendeleteit. Bárkit, aki bevon egy gonosz személyt, egy ördögöt a gyülekezetbe, azt Isten házában ki kell takarítani vagy ki kell zárnia. Ez az egyház világos álláspontja az evangélium hirdetésének munkáját illetően. Amikor ezek a gonosz emberek, ördögök, Isten házába szeretnének jönni menedéket keresni, azt kellene mondani nekik, hogy a rossz ajtóhoz jöttek, hogy rossz helyet választottak. A gyülekezet biztosan nem fogja befogadni őket. Ez az egyház világos álláspontja a nem hívők felé, akik menedéket szeretnének keresni. Világossá vált ez? (Igen.) Akkor hogyan kezeljük az ilyen embereket? Mi a megfelelő mód arra, hogy elmondjuk nekik? Azt mondom: „Bármelyik országról legyen is szó, a társadalomban vannak vöröskeresztes egyesületek, szociális intézmények, menhelyek és buddhista templomok, valamint néhány önkéntes csoport. Ha problémákba ütközöl, és úgy érzed, hogy olyan sérelmeid vannak, amelyekkel foglalkozni kell, ezektől a szervezetektől segítséget kérhetsz. Ezenkívül politikai menedéket vagy egyéb jellegű menedéket kérhetsz a kormánytól, és ha az anyagi körülményeid lehetővé teszik, felfogadhatasz egy ügyvédet, hogy segítsen az ügyedben. De ez a gyülekezet; ez olyan hely, ahol Isten munkálkodik, egy hely, ahol Isten megmenti az embereket, nem pedig olyan hely, ahol menedéket kereshetsz. Ezért a gyülekezetbe való belépésed nem helyénvaló, és itt tartózkodásod haszontalan. Isten nem fogadja el az ilyen embereket, és a gyülekezet sem fogadja be őket. Akármilyen nehézségeik is vannak a nem hívőknek, a jótékonyági szervezetektől, segélyszervezetektől vagy a társadalom polgári ügyekkel foglalkozó hivatalaitól kell segítséget kérniük – ezek a szervezetek foglalkoznak az emberek szolgálatával, a jótékonykodással és mások segítségével. Bármilyen panaszod vagy követelésed van, elmondhatod nekik, vagy petíciót nyújthatsz be a kormányhoz. Azok a legmegfelelőbb helyek számodra.” A gyülekezet nem fogad be álhívőket és nem hívőket. Ha valaki különösen „szeretetteljes”, akkor hagyjátok, hogy személyesen fogadja be az ilyen embereket, és kész; egyedül is gondját tudja viselni az ilyen embereknek, és Isten háza nem fog ebbe beleszólni. Egyesek azt kérdezhetik: „Akkor miért hirdeti a gyülekezet az evangéliumot? Mi a célja az evangélium hirdetésének?” Az evangélium hirdetése Isten megbízatása. Az evangélium potenciális befogadói azok, akik keresik Istent és keresik az igaz utat, akik áhítoznak Isten megjelenésére, akik szeretik az igazságot és el tudják fogadni az igazságot, és akik igazán hisznek Istenben – csak ezeknek az embereknek lehet hirdetni az evangéliumot. Ami azokat illeti, akik nem keresik Istent, akik nem azért jönnek, hogy

elfogadják az igazságot, hanem hogy menedéket keressenek, azoknak nem hirdetik az evangéliumot. Néhány zavarodott ember nem tudja átlátni ezt a dolgot, és összezavarodik, amikor dolgok történnek vele – ők azok a zavaros fejűek, akik soha nem fogják megérteni Isten szándékait.

G. Támogató keresése

Az emberek Istenbe vetett hitének hetedik célja az, hogy támogatót keressenek. Láttatok már ilyen embereket? Ez egy elég különleges helyzet; bár nem sokan vannak, de mindenképpen léteznek. Ennek az az oka, hogy Isten gyülekezetei nemcsak Kínában jelentek meg, hanem Ázsiában, Európában, Észak- és Dél-Amerikában, valamint Afrika különböző országaiban is, és így ezek az opportunisták és álhívők velük együtt meg fognak jelenni. Nem számít, mennyire valószínű az, hogy megjelennek ezek az emberek, mindenesetre, ha egyszer megjelennek, szembe kell néznetek velük és fel kell ismernetek őket, és nem szabad hagynotok, hogy ezek az álhívők bármilyen státuszt szerezzenek és zavart keltsenek a gyülekezetben. Ha azt gondoljátok, hogy ezek a problémák nem léteznek, mert nem jelentek meg, vagy nem találkoztatok velük, akkor ez egy ostoba gondolat. Amint felmerülnek ezek a problémák, ha akkor nem ismered fel, és nem tudod, hogyan oldd meg őket, akkor nagy rejtett veszélyeket hoznak a gyülekezetre, Isten házára, a testvérekre és a gyülekezet munkájára. Tehát mielőtt bármi történne, tudnod kell, hogy milyen problémákkal kell szembenézned, és hogyan kell megoldanod őket. Ez a legjobb módja; láthatatlan védelemként szolgál a számodra. Az Istenbe vetett hit hetedik céljával kapcsolatban említett emberek, akik azért hisznek Istenben, hogy támogatót keressenek, nincsenek kevesen. Ez a társadalom mindenütt tele van igazságtalansággal, megkülönböztetéssel és elnyomással. A társadalom minden szintjén tele vannak az emberek utálattal és gyűlölettel a társadalomban tapasztalható különféle igazságtalanságok iránt, és tele vannak haraggal is. Az emberi világ igazságtalanságai elől azonban nem könnyű elmenekülni, hacsak nem tűnsz el belőle. Amíg valaki ebben a világban él, amíg ezek között az emberek között él, addig – többé-kevésbé, kisebb-nagyobb mértékben – meg fogják félemlíteni és meg fogják alázni, sőt előfordulhat, hogy egyes hatalmas erők vadászni fognak rá és üldözni fogják. Ezek a különböző igazságtalanságok és egyenlőtlenségek nagy stresszt okoztak az emberek lelkében, jelentős pszichológiai nyomást gyakorolva rájuk, és természetesen sok kellemetlenséget okozva az emberek normális életében. Ennek eredményeképpen némelyekben önkéntelenül kialakul egy bizonyos elgondolás: „Ahhoz, hogy valaki megvesse a lábát a társadalomban, kell egy mögötte álló erő, amelyre támaszkodhat. Amikor nehézségekbe ütközik és segítségre szorul, vagy amikor egyedül van és tehetetlen, akkor lesz egy olyan csoport, amelyik támogatja őt és intézkedik, hogy megoldja a gondjait és problémáit, amelyekkel szembesül, illetve biztosítsa a megélhetéséhez szükséges legfontosabb dolgokat.” Ennélfogva törekednek arra, hogy ilyen támogatást találjanak. Természetesen közülük néhányan végül megtalálják a gyülekezetet. Úgy vélik, hogy a

gyülekezetben az emberek a szívükben egységesek és ugyanazért a célért dolgoznak, mindegyiküknek van hite, jó szándékkal és kedvesen viselkednek másokkal szemben, távol maradnak a társadalmi konfliktusoktól, és elhatárolódnak a társadalom gonosz tendenciáitól. Azok számára, akik hisznek Istenben, a gyülekezet kétségtelenül a nagyszerű igazságosság szimbóluma ebben a társadalomban és a világban; a gyülekezet tagjairól is pozitív, jó és kedves kép él az emberek fejében. Egyesek azért döntenek úgy, hogy hisznek Istenben, mert a társadalom legalján vannak, nincs semmiféle érdekérvényesítési képességük a társadalomban, és teljesen hiányzik a jó családi háttérük. Különböző nehézségekkel szembesülnek az oktatásban részesülés, a barátkozás, a munkakeresés vagy a különböző dolgok elvégzése során, ezért úgy vélik, hogy ebben a társadalomban a túléléshez és ahhoz, hogy megvessék a lábukat, szükségük van néhány emberre, akik segítenek nekik. Például álláskereséskor, ha önmagukra hagyatkoznak, és elképzelés nélkül fésülik át az álláslehetőségeket, szinte minden megtakarításukat felélhetik anélkül, hogy egyáltalán találnának megfelelő állást. Ha azonban megbízható emberek segítik őket a keresésben, akik őszintén tudnak segíteni, akkor sokkal kevesebb gonddal kell megküzdeniük, és az álláskereséssel töltött idő is jelentősen lerövidül. Tehát úgy gondolják, hogy ha sikerül találniuk egy ilyen támogatót, akkor mindenben, amivel a társadalomban foglalkozniuk kell – az oktatásban részesülés, az álláskeresés, sőt a mindennapi életük és túlélésük során is –, lesz néhány ember, akik közbenjárnak az érdekükben és támogatják őket, egy csapat lelkes ember, aki a színpalak mögül segíti őket. Így amikor megtalálják a gyülekezetet, úgy érzik, hogy ráleltek a megfelelő helyre. A gyülekezet nagyon jó választássá válik számukra ahhoz, hogy megvessék a lábukat a társadalomban és békés életet éljenek. Például legyen szó akár orvoshoz fordulásról, vásárlásról, biztosításkötésről, lakásvásárlásról, gyermekeik iskolaválasztásában való segítségéről, vagy akár bármilyen ügy elintézéséről, a gyülekezetben mindig találnak szerető embereket, akik segítő kezet nyújtanak ezeknek a problémáknak a megoldása érdekében. Így az életük sokkal kényelmesebbé válik, már nincsenek annyira egyedül a társadalomban, és az ügyek intézésének nehézségei jelentősen lecsökkennek. Ebből következően számukra valóban kézzelfogható előnyökkel jár, ha eljönnek a gyülekezetbe, hogy higgyenek Istenben. Még ha orvoshoz mennek is, a testvérek találnak majd a kórházban ismerősöket, akik kisegítik őket; a testvéreket felhasználhatják arra is, hogy a legjobb ajánlatokat kapják a vásárlásoknál, és akár házat is vásároljanak brennfentes áron. A gyülekezeti testvérek segítségével mindezek a problémák megoldódnak. Úgy érzik: „Istenben hinni olyan nagyszerű! Munkát találni, ügyeket intézni és vásárolni, ez most már mind kényelmes! Amikor csak szükségem van valamire, elég egy telefonhívás vagy egy üzenet a csoportnak, és mindenki összefog, hogy segítő kezet nyújtson. Annyi kedves ember van a gyülekezetben; az ügyek intézése olyan kényelmes! Nem volt könnyű támogatót találni, ezért nem fogom elhagyni a gyülekezetet, bármi történjék is. De az összejövetelek isten házában mindig együtt járnak isten szavainak olvasásával és az igazságról való beszélgetéssel, amitől

kényelmetlenül és ellentmondásosan érzem magam. Vonakodom enni és inni isten szavait, és valahányszor az igazságról szóló beszélgetést hallom, idegenkedek tőle. De ha nem figyelek oda, az nem fog működni – nem hagyhatom el őket. Nagyon sokat segítenek nekem. Ha nem vagyok hajlandó meghallgatni, zavarban fogom érezni magam, és az is kínos lenne, ha azt mondanám, hogy már nem hiszek, úgyhogy csak teszem, amit ők, és szépeket mondok.” Szívük szerint valójában nem akarnak hinni, de nem tehetnek mást, mint hogy kizárják ezt az érzést. Egyesek azt mondják: „Mindig csak azt látod, hogy éppen kérik a testvéreket, hogy intézzenek el valami ügyet, azután pedig nagyon elégedettek, amikor a testvérek segítenek – fel tudod ismerni, hogy az Istenbe vetett hitük egyetlen célja az, hogy ezáltal támogatót találjanak?” E megnyilvánulásokon kívül nézd meg, hogy általában olvassák-e Isten szavait és beszélgetnek-e az igazságról, hogy képesek-e elvégezni a kötelességüket és van-e náluk bármi valódi változás; ebből megtudhatod, hogy őszintén hisznek-e Istenben. Akik támogatót keresnek, csak azért hisznek Istenben, hogy arra használják a gyülekezetet és a testvéreket, hogy intézzék az ügyeiket és megoldják az életükben lévő nehézségeket. De soha nem említik a kötelességvégzésüket, valamint nem eszik és isszák Isten szavait, és nem beszélgetnek Isten szavairól. Amint valami frappáns módszerről hallanak, amivel el lehet intézni a dolgokat, nagyon izgatottak lesznek; szakadatlan fecsegésbe kezdenek, még félbeszakítani sem lehet őket. De amikor a kötelességvégzésről van szó vagy az őszinteségről, és hogy nem szabad hazudni, sem becsapni másokat, akkor elnémulnak. A szívükben nem érdeklik őket ezek a dolgok – akármilyen szenvedélyesen is beszélsz, nem reagálnak, és nem vesznek részt a beszélgetésben; sőt, állandóan próbálnak félbeszakítani, és valami olyan felé terelni a témát, ami érdekli őket. Azon törik a fejüket, hogyan vegyék rá a testvéreket, hogy tegyenek meg dolgokat nekik és tegyenek erőfeszítéseket értük, nem akarva lehetőséget adni a testvéreknek arra, hogy megemlítsék a kötelességvégzést vagy az Istenért való önfeláldozást. Ha bárki azt javasolja, hogy végezzék kötelességeiket és áldozzák fel magukat Istenért, gyorsan találnak egy sürgős saját ügyet, amit felajánlhatnak cserébe; míg a testvérek ezt az ügyet intézik helyettük, addig ők vonakodva tesznek némi erőfeszítést Isten házáért, épphogy kielégítve a testvérek kérését, és amint megoldódott a személyes ügyük, elhidegülnek a testvérektől. Hogy fenntartsák a kapcsolatot a gyülekezettel, hogy ne veszítsék el ezt a támogatót, amely a gyülekezet, és ezeket a segítőket, akik a testvérek, szoros kapcsolatot ápolnak mindenkivel, aki hasznos a számukra, gyakran gondoskodón érdeklődve utánuk, figyelmes és őszintétlen szavakkal, hogy fenntartsák a kapcsolatokat. Arról beszélnek, hogy mennyire hisznek Isten létezésében, hogy Isten mennyire megáldja őket, hogy Isten mennyi kegyelmet ad nekik, és hogy milyen gyakran hullatnak könnyeket, mert úgy érzik, hogy lekötelezettjei Istennek, és készek meghálálni Isten szeretetét – ezzel akarják megtéveszteni a testvéreket, és elnyerni a segítségüket. Amint valakit már nem érdemes kihasználni, azonnal letiltják és törlik az elérhetőségeit. Akik a legelőnyösebbek számukra, akiket leginkább érdemes kihasználni, azoknak keresik a kegyeit, kiszolgálják

őket, és közel kerülnek hozzájuk. Ami pedig azokat illeti, akiket nem érdemes kihasználni, akiknek hozzájuk hasonlóan nincs befolyásuk vagy státuszuk a társadalomban, és akik szintén a társadalom legalsó fokán állnak, és nincs kire támaszkodniuk, rájuk egy pillantást sem pazarolnak. Kizárólag azokkal barátkoznak, akiket érdemes kihasználni, és akiknek vannak kapcsolataik a társadalomban, őket tartják alkalmasnak. Csak akkor képesek erőfeszítést tenni és nehézségeket elviselni a gyülekezetért, ha szükségük van valamire a gyülekezettől vagy a testvérektől. Valójában az ilyen emberek álhívókra jellemző megnyilvánulásai nagyon nyilvánvalóak. Otthon soha nem olvassák Isten szavait, soha nem imádkoznak Istenhez, ha nincsenek nehézségeik, és nagy vonakodással vesznek részt a gyülekezet életében. Nem ajánlkoznak kötelességek végzésére, és nem kezdeményezik a gyülekezeti munkába való bekapcsolódásukat; különösen a veszélyes munkában nem vesznek soha részt aktívan. Még ha bele is egyeznek, hogy megtesznek valamit, nagyon türelmetlennek mutatkoznak, és csak hívásra vagy felkérésre tesznek vonakodva némi erőfeszítést. Ezek az álhívók megnyilvánulásai. Nem olvassák Isten szavait, nem végeznek kötelességet – még ha vonakodva részt is vesznek a gyülekezeti életben, ez azért van, hogy ne veszítsék el a gyülekezeti testvérek közösségét, ami hatalmas támogató számukra. Csak azért tartanak fenn kapcsolatokat ezekkel az emberekkel, hogy a jövőben kényelmesebb legyen számukra az ügyek intézése. Az ilyen emberek, amint megvetik a lábukat a társadalomban, és van hol letelepedniük és elkezdniük az életüket, és amint sikerül érvényesülniük a világban és befolyásra tesznek szert, és kilátásaik lesznek egy káprázatos jövőre, gyorsan és habozás nélkül elhagyják a gyülekezetet, megszakítják a kapcsolatot a testvérekkel, és felhagynak a kapcsolattartással. Ha van egy potenciális befogadó az evangéliumra, akivel ők jó kapcsolatban állnak, és te fel akarod venni velük a kapcsolatot, hogy hirdesd az evangéliumot annak a személynek, akkor nem tudod majd elérni őket. Nemcsak a gyülekezettel szakítják meg a kapcsolatot, hanem a barátságnak is véget vetnek bizonyos személyek esetében. Nem árulták még el magukat, hogy álhívók? (De igen.) Hogyan kezelje tehát a gyülekezet az ilyen embereket? (Ki kell takarítani őket.) Kellene-e adnunk nekik egy esélyt, megértést tanúsítanunk a gyengeségük és az életükben lévő nehézségek iránt, és jobban támogatnunk és segítenünk őket, hogy képesek legyenek hinni Isten létezésében, érdeklődni az igazság iránt, és őszintén feláldozni magukat Istenért? El kell végezni ezt a munkát? (Nem.) Miért nem? (Mert ezek az emberek egyáltalán nem azért vannak itt, hogy higgyenek Istenben.) Így van, nem azért jöttek, hogy Istenben higgyenek; a céljuk nagyon is világos – azért vannak itt, hogy támogatót keressenek. Tehát elérhet-e bármilyen eredményt az ilyen emberekkel folytatott beszélgetés az igazságról? (Nem.) Nem fogják befogadni; nem értékelik, nincs szükségük rá, és nem érdekli őket.

Hogyan jellemezzük azokat, akik csak azért hisznek Istenben, hogy támogatót keressenek? Elég találó, ha olyan emberekként jellemezzük őket, akik a saját érdekeiket minden más elé helyezik. Amíg úgy látják, hogy valaki hasznos és előnyös számukra,

addig mindent megtesznek, amit az illető kér; sőt, bármilyen és minden parancsot teljesítenek, amelyet az illető ad. A saját érdekeiket mindenkéül fölé helyezik; amíg valami az ő érdekeiket szolgálja, addig rendben van. Ha azt mondd nekik, hogy az Istenbe vetett hit áldásokat és előnyöket fog hozni, akkor biztosan hinni fognak Benne, és megteszik, amire csak kéred őket. Amíg a társadalmi ügyek intézésére való képességed megfelel az igényeiknek, és lehetővé teszi számukra, hogy hasznot húzzanak belőle, addig biztosan tartani fogják veled a kapcsolatot. A veled való kapcsolatuk azonban nem jelenti azt, hogy valóban hinni tudnak Istenben, és azt sem, hogy őszintén fel fogják áldozni magukat Istenért, ahogyan te teszed. Még ha jól kijönnek is veled, és különösen jó a kapcsolatod, ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy ugyanazt a nyelvet beszéletek, ugyanazt az utat követelek, vagy ugyanazok a törekvéseitek. Ezért nem szabad, hogy félrevezessenek az ilyen emberek. Ezek az emberek dörzsöltek, és megvannak a taktikáik a másokkal való érintkezésre. Az Istenbe vetett hitük célja az, hogy támogatót keressenek, nem pedig az igazságra való törekvés és az üdvösség elérése. Ez mutatja, hogy milyen alantas és sötét a jellemük! Azért jönnek a gyülekezetbe, hogy olyan embereket találjanak, akiket kihasználhatnak, összeesküvést szőve, hogy különféle előnyöket szerezzenek maguknak. Ez nem azt jelenti, hogy az ilyen emberek képesek mindenféle fenntartás nélkül cselekedni, és mindenféle szégyentelen dolgot elkövetni? (De igen.) Már abból a tényből, hogy Istenbe vetett hitük célja az, hogy támogatót keressenek és biztosítsák a megélhetésüket, világosan látszik, hogy ezek az emberek semmi jót nem jelentenek és alantas jelleműek, önzőek, megvetendő és aljasak, akik nagy sötétségben élnek. Ezért a gyülekezet alapelve a velük való bánásmódra szintén az, hogy fel kell ismerni, majd ki kell takarítani vagy kizárni őket. Amint felismered, hogy nem igaz hívők, hogy a gyülekezetbe kiutat keresve és azt kihasználni jöttek, hogy ki akarják használni a testvéreket, hogy azok ügyeket intézzenek és szolgálatot végezzenek nekik, akkor ilyen esetekben a vezetőknek és a dolgozóknak, valamint a testvéreknek azonnal és pontosan kell kezelniük a helyzetet. A gyülekezet, illetve a testvérek biztonságának veszélyeztetése nélkül, a lehető leghamarabb takarítsátok ki vagy zárjátok ki őket. Nem szabad megengedni, hogy továbbra is a testvérek körül ólálkodjanak. Ők nem tárgyai Isten üdvösségének. Amikor ilyen emberek ólálkodnak köztetek, ők állandóan sóvárgó és éber szemmel figyelnek mindenkit, hogy lássák, ki az, akit érdemes kihasználni. Mindig azt számolgatják, hogy vannak-e olyanok a gyülekezetben, akiket felhasználhatnak – akinek vannak kórházban dolgozó rokonai, aki tudja, hogyan kell kezelni a betegségeket vagy titkos gyógymódokkal rendelkezik, aki nagykereskedelmi árakat tud elérni a boltokban, amelyik fivér családjának autókereskedése van, aki bennfentes árakat tud elérni házakra –, ezeknek a dolgoknak különösen utánajárnak. Ezek az emberek aprólékosak a számolgatásaik során! Még a kis dolgokat is számolgatják, és szeretnek a testvérek ellen is mesterkedni, és terveket szőni a kihasználásukra. Mindenki családi háttérét kifürkészik, és mindenkit a terveik és összeesküvéseik hatókörében tartanak. Vajon képes-e a szívetek békét érezni, amikor

ilyen emberekkel érintkeztek? (Nem.) Mi a teendő, ha nincs béke? Az ilyen emberekkel szemben résen kell lennetek. Ezek az emberek hátsó szándékkal hisznek Istenben; nem azért vannak itt, hogy az igazságra vagy az üdvösségre törekedjenek, hanem azért, hogy támogatót, megélhetést és kiutat keressenek önmaguk számára. Az ilyen emberek különösen önzőek, megvetendők és alattomosak. Nem végeznek semmi kötelességet, és nem áldozzák fel magukat Istenért. Amikor a gyülekezetnek szüksége van rájuk, sehol sem lehet őket megtalálni, de újra felbukkannak, amint az ügy megoldódott. Ezek az emberek csak kihasználni tudnak, és semmi haszna a gyülekezetben maradásuk megengedésének; különböző módszereket kell igénybe venni a mielőbbi eltakarításukra. Egyesek azt kérdezik: „Valóban különböző módszerekre van szükség ahhoz, hogy egyetlen emberrel elbánjunk?” A gyülekezetben mindenféle ember van; sokan közülük csak azért hisznek Istenben, hogy támogatót keressenek és kiútra leljenek, hogy áldást nyerjenek, vagy hogy elkerüljék a katasztrófákat. Ezeknek az indítékoknak csak a súlyossága változó; némelyek egyfajta viselkedést tanúsítanak, míg mások másfajta. Ebből következően a különböző embereket különbözőképpen kell kezelni; csak ez felel meg az alapelveknek. Ami ezeket az álhívőket illeti, akik támogatót keresnek, azonnal el kell őket takarítani. Ne hagyjátok őket a gyülekezetben potyázni. Arra kéri a testvéreket, hogy ügyeket intézzenek el helyettük – mivel valójában csak egészen kicsi erőfeszítést igényel, hogy segítsetek nekik az ügyek intézésében, vajon miért ne kaphatnának még ilyen kicsi segítséget sem? Az első és döntő szempont az, hogy ezek az emberek nem igaz hívők, hanem mélységesen álhívők. A második szempont az, hogy ezek az emberek nem tudnak a hitetlenségből igaz hívővé válni. Ők nem azok, akiket Isten eleve elrendelt és kiválasztott; ők nem tárgyai az Ő üdvösségének – hanem gonosztevők, akik beszivárogtak a gyülekezetbe. A harmadik szempont az, hogy ezek az emberek mindenfelé rohangálnak a gyülekezetben, folyton a testvérek segítségét kérve, függetlenül attól, hogy mekkora problémával állnak szemben, ami észrevétlenül zaklatja a testvéreket, és közben súlyosan negatív légkört teremt a gyülekezetben, ami mindenki számára káros. Ezért a legjobb eltakarítani ezeket az ördögöket, akik csak azért hisznek Istenben, hogy minél hamarabb támogatót találjanak. Ha még nem azonosítottátok őket, vagy még nem érzékeltétek, hogy ilyen típusú emberek, akkor megfigyelés céljából itt tarthatjátok őket. Ha egyszer felismeritek és átlátjátok, hogy ők azok közé a különféle gonosz emberek közé tartoznak, akiket Isten házának ki kell takarítania, ne habozzatok, és ne tanúsítsatok irántuk semmiféle udvariasságot. Miután mindenkivel megbeszéltétek és konszenzusra jutottatok, kitakaríthatjátok őket. Ha a gyülekezet vezetői és dolgozói figyelmen kívül hagyják ezt a kérdést, amennyiben a testvérek többsége megerősíti, hogy ők az a típus, aki csak azért hisz Istenben, hogy támogatót keressen és kiútra leljen, jogotok van arra, hogy közvetlenül kitakarítsátok őket, anélkül, hogy hamis vezetőkön keresztül intézkednétek. Ezt tenni helyes, és teljes mértékben összhangban van az igazság alapelveivel. Ez a jogotok, a kötelességetek és a felelősségetek; ez a saját védelmeteket szolgálja. Természetesen, amikor az igaz hívő

testvérek ütköznek nehézségekbe, akkor felelősségünk és kötelességünk, hogy mindent megtegyünk, hogy legjobb tudásunk szerint segítsünk nekik, akár szeretetteljes segítséggel és támogatással, akár anyagi segítségnyújtással. Ez a testvérek közötti szeretet, az Istenben hívők szeretete. Ugyanakkor nem felelősségünk és nem kötelességünk gyakorolni az álhívők megsegítését, mert ők nem testvérek, és nem érdemlik meg ezt a kegyelmet vagy az ilyen segítséget. Ez az emberekkel való, alapelvek szerinti bánásmód. Az Istenbe vetett hit hetedik céljával foglalkozó beszélgetésünk itt véget ér. Nincs szükség az ilyesfajta emberekről szóló további konkrét példák bemutatására. Röviden, bárki, akinek az Istenbe vetett hitének az a célja, hogy támogatót keressen, az olyasvalaki, akit ki kell takarítani vagy ki kell zárni a gyülekezetből. Amint felismerik a vezetők és a dolgozók, hogy ilyen emberek vannak a gyülekezetben, azonnal ki kell őket takarítaniuk. Akit megtaláltak, azok mindegyikét takarítsátok ki, ne hagyjatok hátra egyet sem. Ha a testvérek többségét már annyit zaklatták, hogy tehetetlennek érzik magukat és nem tudják tovább elviselni, a vezetők és a dolgozók pedig még mindig azt mondván védik emezeket, hogy „nehézségeik vannak, segítenünk kell nekik”, akkor az ilyen vezetőknek meg kell mondani a következőt: „Ők egyáltalán nem igaz hívői Istennek. Figyelmen kívül hagynak mindenkit, aki Isten szavairól beszélget velük, és megtagadják a kötelességük végzését, amikor felszólítják őket. Soha nem állt szándékukban, hogy Istenért áldozzák magukat, és csak a testvéreket akarják felhasználni ügyeik intézésére. Nem felelősségünk és nem kötelességünk segíteni az ilyen álhívőknek!” Még ha a gyülekezet vezetője nem is hagyja jóvá, nektek jogotok van a többséggel összefogni, hogy kitakarítsátok őket a gyülekezetből. Ha a gyülekezet vezetője még ezen a ponton sem ért egyet, akkor jelentsétek az ügyet felfelé; különítsétek el a vezetőt, és hagyjátok, hogy elgondolkodjon. Ismét elfogadhatjátok a vezetését, miután ő is egyetért. Ha továbbra sem ért egyet, eltávolíthatjátok, és új vezetőt választhattok. Ez a hetedik célja az Istenbe vetett hitnek: hogy támogatót keressenek.

H. Politikai célok hajszolása

Ezután a nyolcadik célról fogunk beszélgetni: politikai szándékkal és politikai célok érdekében hinni Istenben. Nem túl nagy a valószínűsége annak, hogy ilyen emberek felbukkannak, de függetlenül attól, hogy ez mennyire valószínű, amíg van esély arra, hogy ezek az emberek felbukkannak, addig fel kell sorolnunk példákat róluk, és le kell őket lepleznünk, beszélgetnünk kell róluk és jellemeznünk kell őket. Ezt azért kell megtennünk, hogy mindenki felismerje őket, és akkor a lehető leghamarabb ki lehet őket takarítani, megelőzve ezzel, hogy bajt és veszélyt hozzanak a gyülekezetre és a testvérekre. Ez a gyülekezet és a testvérek védelmében történik. Tehát azok, akik politikai célokkal hisznek Istenben, olyan emberek, akiket fel kell ismernünk, és akikkel szemben résen kell lennünk, és ők is olyan gonosz emberek, akiket a gyülekezetnek a lehető leghamarabb ki kell takarítania. Mik a megnyilvánulásai azoknak, akiknek politikai céljaik vannak? Nem fogják elmondani neked a valódi gondolataikat. Nem fogják

egyértelműen azt mondani: „Engem csak a politika érdekel, szeretek politikával foglalkozni, tehát politikai célokkal és politikai szándékkal hiszek Istenben, és semmi más okból. Kezelhetek úgy engem, ahogyan csak kezelnetek kell.” Fogják ezt mondani? (Nem.) Tehát milyen megnyilvánulásaik vannak, amelyekből felismerheted, hogy politikai céljaik vannak? Vagyis milyen szavakat mondanak, milyen dolgokat tesznek, milyen arckifejezések, tekintetek, beszédtonusok elégségesek ahhoz, hogy megerősítsenek abban téged, hogy az Istenbe vetett hitük szándéka nem tiszta? Bármit is mondanak vagy tesznek, a szívükben rejtegetnek dolgokat, és senki sem tudja kiismerni őket. Különleges személyiséggel és háttérrel rendelkeznek; beszédükből és viselkedésükből látható, hogy mesterkednek és összeesküvéseket szőnek, és hogy a beszédmódjuk és a cselekvésük stratégiai jellegű. Amikor beszélnek, az átlagember nem tudja felfogni a valódi indítékaikat vagy gondolataikat, és nem tudja, miért mondják azokat a dolgokat, amelyeket mondanak. Bár ezek az emberek külsőlegesen nem mutatnak ellenségeskedést vagy ítélkezést az Istenbe vetett hittel vagy az igazságról való beszélgetéssel szemben, sőt talán még némi vonzalmat is mutatnak e dolgok iránt, mégis úgy érzed, hogy furcsák – különböznek a többi testvértől, és kissé kifürkészhetetlenek. Mit szoktál csinálni azokkal az emberekkel, akik kissé kifürkészhetetlenek? Egyszerűen csak résen vagy velük szemben? Vagy veszed a fáradságot, hogy utánajársz és kiderítsd, mi is a helyzet velük valójában? (Meg kell figyelniük őket.) Bármit is csinál valaki, általában nem könnyű rövid időn belül leleplezni a szándékait és céljait. De ahogy telik az idő – hacsak egyáltalán nem tesznek semmit –, amikor cselekednek, biztosan elárulják majd magukat. Légy figyelmes, és az apró részletekből keress nyomokat – a beszédükből és a viselkedésükből, a cselekedeteik szándékából és irányultságából, valamint a beszédük során használt szavakból és hangnemből is felfedezhetsz bizonyos információkat és nyomokat. Az, hogy képes vagy-e erre, attól függ, hogy aprólékos vagy-e, és hogy rendelkezel-e bizonyos szintű intelligenciával és képességgel. Néhány bolond nem képes felismerni az emberi társadalomban létező veszélyt és ádáztságot; függetlenül attól, hogy kivel találkoznak, mindig ugyanazt a módszert alkalmazzák a velük való érintkezésre. Ennek eredményeképpen, amikor politikai célokkal rendelkező, ravasz és alattomos politikusokkal találkoznak, könnyen válnak Júdássá és a gyülekezet kiárusításának eszközévé, és tudtukon kívül olyan ostoba dolgokat tesznek, amelyek csapdába ejtik a gyülekezetet.

Milyen megnyilvánulásaik vannak valójában ezeknek a politikai célokkal rendelkező embereknek? Ezek az emberek egy bizonyos társadalmi háttérrel rendelkeznek; olyan személyek, akik politikai körökben mozognak. Függetlenül a politikai körökben betöltött státuszuktól, akár tisztségviselők, akár csak apró munkákat végeznek, akár megvetni készülnek a lábukat a politikai körökben, egyszóval ezek az emberek politikai háttérrel rendelkeznek a társadalomban; ez egy összetett és különleges helyzet. Függetlenül attól, hogy ezek az emberek hisznek-e Isten létezésében, a törekvéseikből, az általuk választott utakból és a természetlénységükből ítélve, válhatnak-e ezek az emberek

olyanokká, akik őszintén hisznek Istenben? Át tudnak-e alakulni álhívőkből, politikáért lelkesedő politikusokból olyanokká, akik őszintén hisznek Istenben? (Nem.) Biztos vagy benne? Vagy van rá lehetőség? (Egyáltalán nincs.) Határozottan lehetetlen. Az Istenbe vetett hit és a politika két különböző út; ez a két út ellentétes irányban halad, nincsenek közös pontjaik, és egyáltalán nem keresztezhetik egymást. Ezek teljesen eltérő utak. Ezért azok, akiknek politikai céljaik vannak vagy szeretik a politikát, és lelkesednek érte, még ha kifejezett politikai célok nélkül hisznek is Istenben, akkor is dédelgetnek más célokat; és bizonyos, hogy nem az a céljuk, hogy elnyerjék az igazságot, illetve üdvözljenek. Mindenesetre az megállapítható, hogy nem hisznek őszintén Istenben. Csak az Isten létezéséről szóló legendát ismerik el, de nem ismerik el Isten létezését vagy azt a tényt, hogy Isten szuverén mindenek felett. Így ezek az emberek soha nem fognak átalakulni a politikáért lelkesedő álhívőkből igaz hívőkké, akik hisznek Isten létezésében, el tudják fogadni Isten munkáját, és elfogadják Isten ítéletét és fenyítését.

Tulajdonképpen milyen szándékkal hisznek Istenben ezek a politikai célokkal rendelkező álhívők? Ez a törekvéseikkel és a foglalkozásukkal függ össze. Például egyes embereknek mindig vannak bizonyos személyes igényeik egy politikai körön belül, nagyívű politikai céljaik és vágyódásaik, és így tovább, amelyek – mibenlétüktől függetlenül – mind a politikához kapcsolódnak. Mit jelent az, hogy „politika”? Egyszerűen fogalmazva, a hatalmi rendszerekhez, a hatalomhoz és a kormányzáshoz kapcsolódik. Ezért az, hogy politikai célokkal hisznek Istenben, természetesen összefügg a politikai törekvéseikkel. Tehát mik a céljaik? Miért kedvelik a gyülekezetben lévő embereket? Az egyház intézményét, a gyülekezetben lévők nagy létszámát, valamint ezeknek a különböző szakmákból és társadalmi rétegekből érkező embereknek a befolyását akarják felhasználni a céljaik eléréséhez. Miután megismerték a gyülekezet tanításait, a gyülekezeti munka különböző elemeinek működését, azt, hogy Isten választott népe hogyan éli a gyülekezeti életet, hogyan gyakorolja a kötelességét, és így tovább, megpróbálnak beilleszkedni a gyülekezetbe. Szorgalmasan észben tartják az olyan dolgokat, mint a lelkiesség szókészlete és azok a különböző kifejezések, amelyeket Isten választott népe gyakran használ a beszélgetések során, azt remélve, hogy egy nap ezeket a dolgokat felhasználva mindenkit rá tudnak venni arra, hogy hallgassanak rájuk, hogy felhasználhassák őket, és ezáltal elérjék a politikai céljaikat. Éppen úgy, ahogyan a nem hívők mondják, miután a dolgok egy ideje már forronganak, amikor fel tudnak emelni egy zászlót és rá tudják venni az embereket, hogy lázadjanak fel, több ember fog reagálni a hívásukra és fogja követni őket, így megnyerhetik az emberek egy részét a gyülekezetben, hogy egy őket támogató erővé váljanak a riválisaikkal szembeni küzdelemben. A modernkori kínai történelemben többször is történt már ilyen. A Csing-dinasztia idején például a Fehér Lótusz-lázadás és a Taiping-lázadás olyan esetek voltak, amikor a politikai célokkal rendelkező emberek a vallást használták fel a kormány elleni harcra. Vallásaik tanításai eltértek az igaz úttól, és sok abszurd és nevetséges vonatkozásuk volt, amelyek egyáltalán nem feleltek meg az igazságnak. Azok, akiknek

politikai céljaik voltak, arra használták fel ezeket a tanításokat, hogy egyesítsék az emberek elméjét, megköttözzék az elméjüket, befolyásolják és indoktrinálják az elméjüket. Végül kihasználták ezeket az indoktrinált embereket a politikai céljaik eléréséhez. Kezdetől fogva, amikor ezek a politikai célokkal rendelkező emberek hinni kezdenek Istenben, amihez kedvet kapnak, az az egyház neve. Vagyis az, hogy elrejtetik identitásukat és céljaikat az intézmény, vagyis az egyház neve mögé – ez az egyik aspektus. A másik, hogy úgy gondolják, hogy amíg az Istenbe vetett hit zászlaja alatt terjesztik a politikai nézeteiket, addig nagyon könnyű lesz a gyülekezetben lévő embereket indoktrinálni, és hogy ezek az emberek valószínűleg imádják a híres embereket és hallgatnak rájuk. Következésképpen ezek a politikai célokat követő személyek hajlamosak arra, hogy a gyülekezetben lévő emberekre úgy tekintsenek, mint kihasználható célpontokra. Úgy gondolják, hogy a gyülekezet nagyon könnyen olyan helyé válhat, ahol elrejtetik az identitásukat, és hogy a gyülekezeti tagok olyan célpontok, amelyeket könnyen felhasználhatnak – egyszerűen fogalmazva, így látják a dolgokat. Ebből adódóan a gyülekezethez való csatlakozásuk szándéka mögött az a remény áll, hogy egy nap, ha egyszer felemelkednek, megküzdhetnek a politikai riválisaikkal, és hatalomra juthatnak – ez a politikai céljuk. Az Istenbe vetett hit névleges ürügyét akarják felhasználni arra, hogy az őket bálványozó és követő embereket a politikai befolyási körük részévé tegyék. Egyesek azt mondják: „Lehet, hogy ez a céljuk, de ha nem tesznek semmilyen lépést, legfeljebb csak azt látjuk, hogy álhívők vagy hamis hívők. Hogyan láthatjuk, hogy egyértelmű politikai céljaik vannak?” Ez nem nehéz. Csak szánjatok időt a megfigyelésre. Amennyiben politikai céljaik vannak, mindenképpen cselekedni fognak. Ha nem akarnak cselekedni, miért szivárogtak volna be a gyülekezetbe? Ha még nem tettek lépéseket, az azért van, mert nem találták meg a lehetőséget. Amint lehetőségük lesz rá, ennek megfelelően fognak cselekedni. Ha például a kormány egy rossz irányelvet vezet be, vagy elnyomja és letartóztatja Isten választott népét, a testvérek legfeljebb megvitatják és felismerik ezt az ügyet, és ezzel vége is lenne a dolognak. Akárhogy is, az Istenbe vetett hit, a kötelességeik végzése és Isten akaratának követése az, ami fontos. Nem veszítenék szem elől a lényegét apró dolgok miatt; továbbra is hinnének Istenben, és végeznék a kötelességeiket úgy, ahogyan kell, ahogyan szokták. A politikai célokkal rendelkező emberek azonban mások. Nagy ügyet csinálnának az esetből, féktelenül lelepleznék és széles körben nyilvánosságra hoznák, és kétségbeesetten szeretnék mindenkit a kormány elleni lázadásra buzdítani, hogy az ő politikai céljaikat szolgálják, és addig nem hagynák abba, amíg el nem érik a céljaikat. A politikával való foglalkozás kedvéért teljesen félreteszik az Istenbe vetett hit és a kötelességvégzés kérdéseit, és figyelmen kívül hagyják Istennek az emberrel szemben támasztott követelményeit és Isten szándékait. Ennyire örültek ezek – vajon az emberek még mindig nem tudják felismerni őket? Vajon az ilyen emberek Istent vagy a politikát követik? Egyes emberek a tisztánlátás hiányában könnyen félrevezethetők. Ezek az emberek, akik politikával foglalkoznak, nem tudják, mi az igazság, még kevésbé értik, hogy Isten munkája az,

hogy megtisztítsa az emberek romlott beállítottságát és megmentse őket a Sátán befolyásától. Úgy gondolják, hogy az emberi jogokkal és a politikával való foglalkozás azt jelenti, hogy van igazságérzetük és alávetik magukat Istennek. A politikával és az emberi jogokkal való foglalkozás vajon azt mutatja, hogy az illető rendelkezik az igazságvalósággal? Azt mutatja, hogy az illető aláveti magát Istennek? Mindegy, hogy milyen jól kezeled az emberi jogokat és a politikát, ez vajon azt mutatja, hogy megtisztult a romlott beállítottságod? Azt mutatja, hogy megtisztult a hatalomra irányuló ambíciód és vágyad? Sokan nem tudják átlátni ezeket a problémákat. Nyilvánvalóan Szun Jat-szen is keresztény volt. Amikor veszélyben volt, imádkozott Istenhez, hogy mentse meg. Egész életét lázadással töltötte – vajon megkapta Isten jóváhagyását? Olyasvalaki volt, aki gyakorolta az igazságot és alávetette magát Istennek? Volt tapasztalati tanúságtétele Isten szavainak gyakorlásáról? Ezek egyike sem volt. Pál az elhívása után folyamatosan hirdette az evangéliumot és sok nehézséget szenvedett el, de mivel nem tért meg igazán, nem történt meg az életbe való belépése, ismételten ugyanazokat a régi bűnöket követte el, és minden adandó alkalommal önmagát magasztalta és magáról tett bizonyosságot, antikrisztussá vált és megbűnhődött. Akárhogy is, az igazság elfogadása nélkül hinni Istenben, a hírnév és a státusz állandó hajszolása, és az állandó törekvés arra, hogy szuperember vagy nagyszerű ember legyen valaki, az nagyon veszélyes. Mindazok, akiknek politikai céljaik vannak, antikrisztusok. Ezek az emberek nem fogják egykönnyen feladni a politikai törekvéseik megvalósítását, és mindig keresni fogják a lehetőségeket, hogy felbujtsák a hívőket és megnyerjék őket maguknak politikai erőként. Ha egy nap azt látják, hogy a hívőket nem könnyű kihasználni, hogy a hívők csak az igazságot szeretik és követik, és hogy embereket nem, csak Krisztust követik, csak akkor fognak teljesen lemondani ezekről a hívőkről.

Lényegében a politikai célokkal rendelkező emberek elméjét teljes mértékben a politikával kapcsolatos elgondolások foglalják le – hatalom és befolyás, kormányzás, összeesküvések, politikai eszközök és így tovább. Nem értik, mit jelent Istenben hinni, mi a hit, mi az igazság, és még kevésbé azt, hogy miként vessék alá magukat Istennek. Azt sem értik, hogy mi a Menny akarata. Túlélési alapelveik a következők: „Az ember diadalmaskodni fog a természet fölött” és „Az ember sorsa a saját kezében van.” Éppen ezért az ilyen emberek megváltoztatásával próbálkozni lehetetlen, és ostoba ötlet. Ezek az emberek gyakran terjesztenek politikai nézeteket a gyülekezetben a testvérek között, politikai tevékenységre és politikai részvételre buzdítva őket. Teljesen világos, hogy az Istenben való hitüket politikai célok vezérlik. Ezt a lényegét mások gyorsan és könnyen felismerhetik. Ezek az emberek egyáltalán nem ismerik a hitet, a helyes úton járást és a Menny akaratának való alávetettséget – azt hiszik, hogy bármely ember gondolatait és útját meg lehet változtatni politikai taktikákkal, és azt még erősebben hiszik, hogy az ember sorsa emberi eszközökkel és módszerekkel megváltoztatható. Ennélfogva teljesen tájékozatlanok az Isten által teremtetett természeti törvények mély, mégis nyilvánvaló dolgai és Istennek az ember sorsa feletti szuverenitása tekintetében; laikusok, amikor ezekről a

dolgokról van szó, és egyszerűen nem tudják felfogni ezeket a dolgokat. Mit értek ez alatt? Ha bárki olyat találsz, akinek az Istenben való hitét politikai célok vezérlik, semmiképpen sem szabad megpróbálnod megváltoztatni vagy meggyőzni őt, és nincs szükség arra, hogy oly sok igazságról beszélj vele. Amellett, hogy résen kell lenned vele szemben, a lehető leghamarabb tájékoztatnod kell róla a különböző szintű gyülekezeti vezetőket vagy megbízható testvéreket, majd meg kell találni a módját a gyülekezetből való kizárásának. Nem szabad megtenned azt, hogy titokban és csendben résen vagy vele szemben, miközben másokat tudatlanságban hagysz. Tehát milyen embereknek lehet egy kis tisztánlátásuk azokkal kapcsolatban, akik szeretnek politikáról beszélni és politikai céljaik vannak? Az idősebbeknek vagy a fiatalabbaknak? Fivéreknek vagy nővéreknek? (Idősebb fivéreknek.) Így van; az idősebb fivérek, vagyis azok, akiknek vannak társadalmi tapasztalataik, már kapcsolatba kerültek a politikával, vagy politikai üldözöttek voltak – akiknek van rálátásuk ezekre a kérdésekre –, viszonylag tisztán látják a politikai kérdéseket. Természetesen, ők képesek némi tisztánlátásra a politikával foglalkozók tekintetében, és különösen képesek viszonylag tisztán érzékelni az ambícióikat és a vágyaikat, valamint a gondolataikat, a nézőpontjaikat, az álmaikat és a törekvéseiket. Ezért másoknál viszonylag gyorsabban fel tudják ismerni ezeket az embereket. Ha valaki egyszer felismeri, hogy ezeknek az embereknek politikai céljaik vannak és álhívők, akkor résen kell lennie velük szemben, és le kell lepleznie ezeket az álhívőket. Ugyanakkor meg kell védenie az ostobákat és a tudatlanokat is, akik nem értik az igazságot, megakadályozva ezzel, hogy félrevezessék és kihasználják őket, és hogy akaratlanul kiszivárogtassák a gyülekezet valami belső információját. Értesíteni kell a gyülekezeti vezetőket és meg kell velük vitatni ezt a kérdést, és minél hamarabb tájékoztatni kell több idősebb embert, vagy olyanokat, akik értenek valamennyi igazságot és van némi érettségük, hogy legyenek résen ezekkel a politikai célokkal rendelkező emberekkel szemben. Fontos segíteni másoknak, hogy világosan lássák ezeknek az embereknek a lényegét, mint álhívőket, ezáltal megvédve az ostoba és tudatlan testvéreket attól, hogy kihasználják őket. Ha nem látod át ezeket a dolgokat, és nincs tisztánlátásod, akkor, amikor néhány rosszindulatú, alattomos, ravasz ember beszélget és cseveg veled, te akár kérdés nélkül is készségesen kiöntöd a szívedet a valódi helyzeted részleteiről és mindenről, amit tudsz, és akaratlanul is Júdássá válsz. Vannak ilyen emberek? (Igen, vannak.) Amikor beszélsz, nem tudod, hogy a másik ember milyen célokat rejteget, és testvérként kezeled őt, szívből elmondasz neki mindent, anélkül, hogy ennek tudatában lennél – miután elmondtad, nem tudod, hogy ez milyen következményekkel jár majd. Azt látva, hogy mások résen vannak az ilyen emberekkel szemben, azt mondd: „Túl óvatos vagy. Mi rejtegetnivaló van a testvérek között?” Nem jössz rá, hogy mások miért nem szólalnak meg – ezt hívják úgy, hogy bolondnak lenni.

A politikai célokkal rendelkező emberek minden bizonnyal álhívők is, mert nem szeretik az igazságot, és nem fogadják el az igazságot. Még ha hisznek is Istenben, teljes mértékben azon gonosz emberek kategóriájába tartoznak, akik antikrisztusok.

Résen lenni az ilyen emberekkel szemben tulajdonképpen a legpasszívabb megközelítés. A proaktív megközelítés az, hogy idejekorán fel kell fedezni őket, és a lehető leggyorsabban foglalkozni kell velük és kizárni őket, hogy ne okozzanak bajt a gyülekezetnek és a testvéreknek. Mivel ezek az emberek bármikor és bárhol befolyásolhatnak másokat a gyülekezeten belül, és bármikor és bármilyen helyzetben tönkretehetik a gyülekezet normális rendjét, ne tűrd el őket, és ne légy türelmes az ilyen álhívőkkel. Ne adj nekik még egy esélyt a megbánásra; ne légy ostoba. Amint valaki felfedezi őket, a lehető leghamarabb ki kell zárni őket, hogy megelőzd a jövőbeni szerencsétlenséget. Ennek a célja annak megakadályozása, hogy félrevezessék és kihasználják azokat, akik nem törekednek az igazságra, és így a Sátán és a gonosz démonok bábjaivá váljanak. Természetesen, amit jelenleg leginkább meg kellene tenned, az az, hogy megakadályozd, hogy bármilyen fontos információhoz jussanak a gyülekezetről azok, akiknek politikai céljaik vannak. Minél hamarabb felismered és kizárod őket, annál kevesebb kapcsolatba kerülnek velük a testvérek, és annál kevésbé lesznek félrevezetve és befolyásolva általuk. Ezért az időzítés szempontjából jobb előbb foglalkozni az ilyen emberekkel és kizárni őket, mint később – minél előbb, annál jobb. Jobb proaktívnak lenni, mint passzívnak. A politikai célokkal rendelkező emberek rossz szándékúak; kizárt, hogy őszintén tegyenek bármit is a gyülekezetért és Isten házáért. Ha nem tudják félrevezetni vagy kihasználni a testvéreket, akkor teljesen megszégyenülnek, és önként, akár búcsú nélkül is elhagyják a gyülekezetet. Ezzel véget ér beszélgetésünk az Istenbe vetett hit nyolcadik céljáról, a politikai célok hajszolásáról.

2021. október 30.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (24.)

Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Harmadik rész)

A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai

I. Az ember Istenbe vetett hitének célja alapján

A legutóbbi összejegyzésben a vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelősségéről beszélgettünk: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.” E felelősség tartalma alapján összefoglaltuk a különféle emberek különböző megnyilvánulásait különböző körülmények között, majd a megnyilvánulásaik alapján felismertük ezeket a különféle személyeket. Ezeknek az embereknek a felismerésével az volt a célunk, hogy világosan azonosítsuk azokat, akik gonosz emberek, akiket Isten házában fel kell ismernie és ki kell takarítani – vagyis azokat, akik nem maradhatnak Isten házában, és a kitakarítás célpontjai. Az elmúlt két alkalommal a gonosz emberek különféle fajtáinak három szempont szerinti felismeréséről és kategorizálásáról beszélgettünk. Ma folytatjuk a beszélgetést a gonosz emberek különféle fajtáinak e három szempont szerinti kategorizálásával kapcsolatos különböző részletekről. Először is olvassátok el a tizennegyedik felelősséget és az abban felsorolt három konkrét kategóriát. (A vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelőssége: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.” Az első az ember Istenbe vetett hitének célja; a második az ember emberi mivolta; a harmadik az ember hozzáállása a kötelességéhez.) Az elolvasást követően fel tudtok idézni valamennyit az előző két beszélgetés alapvető tartalmából? (Igen.) Először is tekintsük át a legutóbbi beszélgetésünk tartalmát. (Isten legutóbb az ember Istenbe vetett hitének céljáról beszélt, ennek a témának a négyestől a nyolcas pontjáig terjedő részét tárgyalva: negyedik, oportunizmus gyakorlása; ötödik, a gyülekezetből való megélés; hatodik, menedék keresése; hetedik, támogató keresése; nyolcadik, politikai célok hajszolása.) A legutóbbi beszélgetésen ezt az öt pontot tárgyaltuk meg. Az emberek ezen öt típusának alapvető megnyilvánulásairól és feltárt romlott lényegéről szóló beszélgetés révén, a viselkedésük és az Istenbe vetett hitükkel kapcsolatos szándékaik és céljaik, valamint az Istennel szembeni állandó követeléseik alapján ítélve, ezeket az embereket testvéreknek kell-e tekinteni, és a gyülekezetben kell-e maradniuk? (Nem, az ilyen embereket el kell takarítani, mert az Istenbe vetett hitük nem az igazságra való törekvésre vagy az üdvösségre való törekvésre irányul. Mindannyiuknak személyes szándékai és tervei vannak, abban a reményben, hogy előnyöket csálnak ki maguknak, és előnyökre tesznek szert Isten házában. Ők nem olyan emberek, akik igazán hisznek Istenben; ők mind álhívők.) Ha az álhívőket nem takarítják ki a gyülekezetből, akkor milyen bajt jelentenek a gyülekezet munkájára és a testvérekre nézve? (Nem eszik és nem isszák Isten szavát, és nem tapasztalják meg

Isten munkáját; anélkül tartózkodnak a gyülekezetben, hogy elfogadnák az igazságot. Ráadásul negatív hozzáállás és elképzelések áradnak belőlük, így bomlasztásokat és megzavarásokat okozhatnak, és negatív szerepet játszhatnak.) Ezek a megnyilvánulások alapvetően láthatóak az emberek számára.

Az utolsó beszélgetés során tárgyalt öt embertípus megnyilvánulásaiból ítélve van-e közös jellemzőjük ezeknek az embereknek? (Igen, van.) Mi a közös jellemzőjük? (Ezek az emberek mind álhívők.) (Nem hisznek Isten létezésében, nem hisznek az igazságban, és nem érdekli őket az igazság.) Ez a lényegüket érinti. Mivel nem hisznek az igazságban, nem fogadják el az igazságot. Akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot, azok lényege az álhívőé. Mik fémjelzik az álhívőket? Azért hisznek Istenben, hogy oportunizmust gyakoroljanak, a gyülekezetből éljenek meg, elkerüljék a csapásokat, támogatót és rendszeres élelmezést keressenek. Néhányuk még politikai célokat is hajszol, bizonyos ügyeken keresztül kapcsolatokat akarnak kiépíteni a kormánnyal, hogy pártfogást szerezzenek, és hivatalos kinevezéshez jussanak. Az ilyen emberek egytől egyig álhívők. Ezeket az indítékokat és szándékokat hordozzák Istenbe vetett hitükben, és nem hiszik teljes bizonyossággal a szívükben, hogy van Isten. Még ha el is ismerik Őt, azt kétkedve teszik, mert a nézetek, amelyekhez ragaszkodnak, ateisták. Csak olyan dolgokban hisznek, amelyeket az anyagi világban látni képesek. Miért mondjuk, hogy nem hisznek abban, hogy van Isten? Mert egyöntetűen nem hiszik és nem ismerik el a tényeket, hogy Isten teremtette a mennyet és a földet és minden dolgot, és hogy amióta megteremtette az emberiséget, Isten vezeti őket és szuverén módon uralkodik felettük. Ezért lehetetlen hinniük a tényben, hogy Isten testté lehet. Ha nem hiszik, hogy Isten testté lehet, akkor képesek-e hinni és elismerni az Isten által kimondott összes igazságot? (Nem képesek.) Ha nem hisznek az Isten által kimondott igazságokban, akkor hisznek-e abban, hogy Isten meg tudja menteni az emberiséget, és hisznek-e Istennek az emberiség megmentésére szolgáló irányítási tervében? (Nem hisznek.) Mindezek közül semmiben sem hisznek. Mi a gyökere a hitetlenségüknek? Az, hogy nem hisznek Isten létezésében. Ők ateisták és materialisták. Azt hiszik, hogy csak az anyagi világban általuk látható dolgok a valóságosak. Úgy hiszik, hogy a hírnév, a nyereség és a státusz csak cselszövésekkel és tisztességtelen eszközökkel érhető el. Abban hisznek, hogy a boldogulás és a boldog élet elérésének egyetlen módja a sátáni filozófiák szerinti élet. Úgy hiszik, hogy a sorsuk csakis a saját kezükben van, és hogy önmagukra kell hagyatkozniuk a boldog élet megteremtésében és biztosításában. Nem hisznek Isten szuverenitásában vagy mindenhatóságában. Azt gondolják, hogy ha Istenre hagyatkoznak, akkor semmijük nem lesz. Végso soron nem hisznek abban, hogy Isten szavai mindent meg tudnak valósítani, és nem hisznek Isten mindenhatóságában. Ezért keletkeznek olyan szándékok és célok, mint például az oportunizmus gyakorlása, a gyülekezetből való megélés, menedék keresése, támogató keresése, barátkozás az ellenkező neműekkel és politikai célok hajszolása – hivatalos pozíció és állandó élelmezés biztosítása maguknak – az Istenbe vetett hitükben. Éppen azért képesek arra,

hogy saját szándékaikkal és céljaikkal vakmerően és gátlástalanul beszivárognak a gyülekezetbe, tehetségüket kamatoztatandó vagy kívánságaikat megvalósítandó a gyülekezetben, mert ezek az emberek nem hisznek abban, hogy Isten szuverén módon uralkodik mindenen felett. Ez azt jelenti, hogy azért szivárognak be a gyülekezetbe, hogy kielégítsék az áldások megszerzésére irányuló szándékukat és vágyukat; hírnevet, nyereséget és státuszt akarnak szerezni a gyülekezetben, és ezáltal jutnak hozzá az állandó betevőjükhöz. Viselkedésükből, valamint természetlénységükből is látható, hogy Istenbe vetett hitük céljai, indítékai és szándékai nem legitimek, és hogy egyikük sem fogadja el az igazságot vagy hisz őszintén Istenben – még ha be is szivárognak a gyülekezetbe, csak a helyeket töltik fel, és semmilyen pozitív szerepet nem játszanak. Ezért a gyülekezetnek nem szabad befogadnia az ilyen embereket. Bár ezek az emberek beszivárogtak a gyülekezetbe, ők nem Isten választott népe, hanem mások hozták be őket jó szándékból. „Ők nem Isten választott népe” – hogyan kell ezt értelmezni? Ez azt jelenti, hogy Isten nem rendelte el eleve és nem választotta ki őket; nem úgy tekint rájuk, mint munkájának tárgyaira; és nem is rendelte el őket olyan emberi lényeként, akiket meg fog menteni. Ha már beszivárogtak ezek az emberek a gyülekezetbe, természetesen nem kezelhetjük őket testvérekként, mert ők nem azok, akik őszintén elfogadják az igazságot, vagy alávetik magukat Isten munkájának. Néhányan megkérdőjelezhetik: „Mivel ők nem testvérek, akik valóban hisznek Istenben, miért nem takarítja ki vagy zárja ki őket a gyülekezet?” Isten szándéka az, hogy az Ő választott népe tanuljon meg tisztán látni ezek által az emberek által, és ezáltal átlásson a Sátán cselszövésein, és utasítsa el a Sátánt. Amint Isten választott népe rendelkezik tisztánlátással, ezeket az álhívőket ki kell tisztítani. A tisztánlátás célja leleplezni ezeket az álhívőket, akik ambícióikkal és vágyaikkal beszivárogtak Isten házába, és kitakarítani őket a gyülekezetből, mert ezek az emberek nem igaz istenhívők, és még kevésbé olyanok, akik elfogadják az igazságot, és törekednek rá. Semmi jó nem származik abból, ha a gyülekezetben maradnak – nagy baj viszont fog származni. Először is, miután beszivárogtak a gyülekezetbe, ezek az álhívők soha nem eszik és nem isszák Isten szavait, és az igazság legapróbb morzsáját sem fogadják el. Mindig más dolgokról beszélnek, mint Isten szavai és az igazság, és ezzel megzavarják mások szívét. Csak akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, és ezzel ártanak Isten választott népe életbe való belépésének. Másodszor, ha a gyülekezetben maradnak, akkor a nem hívőkhöz hasonlóan féktelenkednek, gátlástalanul követnek el, akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját, és sok rejtett veszélynek teszik ki a gyülekezetet. Harmadszor, még ha a gyülekezetben maradnak is, nem fognak önként szolgálatot végezni, és bár talán végeznek egy kis szolgálatot, azt csak azért teszik, hogy áldást nyerjenek. Ha eljön a nap, amikor megtudják, hogy nem nyerhetnek áldást, dühbe gurulnak, megzavarják és hátráltatják a gyülekezet munkáját. Ahelyett, hogy ezt eltűrnék, jobb, ha a lehető leghamarabb kitakarítjátok őket a gyülekezetből. Negyedszer, ezek az álhívők hajlamosak arra, hogy frakciókat alakítsanak, hogy antikrisztusokat támogassanak és

kövessenek, gonosz erőt hozva létre a gyülekezetben belül, amely nagy veszélyt jelent annak munkájára. E négy megfontolás fényében fel kell ismerni és le kell leplezni ezeket az Isten házába beszivárgó álhívőket, majd ki kell őket takarítani. Ez az egyetlen mód a gyülekezeti munka normális előrehaladásának fenntartására és annak hatékony biztosítására, hogy Isten választott népe ehessen és ihassa Isten szavait, hogy normálisan élhesse a gyülekezeti életet, és így az Istenbe vetett hit helyes útjára léphessen. Ez azért van így, mert ezeknek az álhívőknek a gyülekezetbe való beszivárgása nagyon károsan hat Isten választott népének az életbe való belépésére. Sokan vannak, akik nem tudják felismerni őket, és ehelyett testvérekként kezelik őket. Egyesek, látva, hogy van néhány adottságuk vagy erősségük, megválasztják őket, hogy vezetőként és dolgozóként szolgáljanak. Így keletkeznek hamis vezetők és antikrisztusok a gyülekezetben. A lényegüket vizsgálva látható, hogy egyikük sem hiszi, hogy Isten létezik, vagy hogy az Ő szavai az igazság, vagy hogy Ő szuverenitást gyakorol minden felett. Isten szemében ők nem hívők. Nem törődik velük, és a Szentlélek nem fog munkálkodni rajtuk. Lényegük alapján tehát nem tárgyai Isten üdvösségének, és bizonyosan nem eleve elrendeltek vagy kiválasztottak Általa. Isten semmiképpen sem tudná megmenteni őket. Akárhogy is nézzük, ezek közül az álhívők közül senki sem Isten választott népe. Őket azonnal és pontosan fel kell ismerni, majd ki kell takarítani. Nem szabad hagyni, hogy a gyülekezetben ólálkodjanak és megzavarjanak másokat. Ezek az álhívők különböző célokkal és indítékokkal szivárognak be a gyülekezetbe, és lehet, hogy kezdetben nem vagy képes átlátni rajtuk vagy felismerni őket. Azonban ahogy telik az idő, ahogy egyre gyakrabban érintkezel velük, és egyre több dolgod van velük, egyre jobban meg fogod érteni őket, és egyre világosabban fogod látni azokat a különféle megnyilvánulásokat, amelyek arra utalnak, hogy álhívők. Akkor nem könnyebb Isten szavai alapján felismerni őket? (De igen.) Ha Isten választott népe mind képes felismerni az álhívőket, akkor itt az ideje, hogy felfedjék és kitakarítsák őket. Függetlenül attól, hogy milyen a jellemük, milyen a társadalmi helyzetük, vagy milyen magas a rangjuk a gyülekezetben, ha több év prédikációhallgatás után még mindig nem tudják elfogadni az igazságot, és tele vannak Istenről alkotott elképzelésekkel, akkor már fel vannak fedve mint álhívők. Figyelembe véve az Istenbe vetett hitük céljait és megnyilvánulásait, ők kétségtelenül azok, akiket ki kell takarítani vagy ki kell zárni. Ez az a megtisztító munka, amelyet a gyülekezetnek minden időszakban el kell végeznie.

Az Istenbe vetett hit céljának témája nyolc pontot érintett, ami azt jelenti, hogy nyolcféle embertípus van, amelyek megnyilvánulásai elegendőek ahhoz, hogy felismerjük a különféle gonosz embereket, majd pontos jellemzést adjunk róluk, és aszerint kezeljük őket. Egyszóval, ez a nyolcféle ember nem maradhat a gyülekezetben. Valaki megkérdezheti: „Vajon e nyolc embertípus mindegyike csak egyfajta viselkedést mutat?” Ez nem feltétlenül van így; egyesek Istenbe vetett hitének célja négy vagy öt pontot foglal magában – menedéket keresnek, a gyülekezetből élnek meg, oportunizmust gyakorolnak, politikai célokat hajszolnak, és véletlenszerűen keresnek ellenkező

neműeket, azért szivárognak be a gyülekezetbe, hogy válogatás nélkül elcsábítsanak másokat. Egyesek Istenbe vetett hitének célja esetleg két pontra terjed ki – az egyik, hogy a gyülekezetben igyekeznek tisztségviselővé válni, a másik, hogy oportunizmus révén keresik az áldásokat, vagy egyesek esetleg ellenkező neműeket keresnek, valamint a gyülekezetből élnek meg. Nyilvánvaló, hogy ezek az emberek azért jönnek Isten házába, hogy kihasználják a lehetőséget, és arra akarják használni Isten házát vagy a testvéreket, hogy segítsenek nekik bizonyos dolgok elvégzésében, hogy erőfeszítéseket tegyenek értük; céljaik elérése és kívánságaik kielégítése érdekében minden lehetséges eszközt felhasználnak, hogy a testvéreket rávegyék arra, hogy szolgálják őket. Röviden, ezeknek az álhívőknek és opportunistáknak, akik beszivárogtak a gyülekezetbe, és akiket ki kell takarítani vagy ki kell zárni, az a nyilvánvaló célja azzal, hogy Isten házába jönnék, hogy ingyenélők legyenek, és személyes haszonszerzésre használják ki a helyzetet. Akár a beszédükben, akár a tetteikben, a céljuk homályosan, de mindig felismerhető. Ezek az emberek egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és nem érdekli őket az igazság; néha még az ellenszenv vagy az ellenállás hangulatát és hozzáállását is mutatják. Bármilyen kötelességet is rendezzen számukra a gyülekezet, csak vonakodva és csak akkor működnek együtt, ha az a javukra válik. Ha számukra nincs haszna, akkor belsőleg ellenállnak, és negativitást, illetve passzivitást, sőt, akár ellenszenvet vagy elutasítást is tanúsítanak. Csak akkor vesznek részt egy kis munkában, ha annak haszna van; enélkül vagy kibújnak alóla, vagy passzívan átvergődnek rajta. A munka kritikus pillanataiban bújócskát játszanak, eltűnnek és elhanyagolják a gyülekezeti munkát. Ezekből a megnyilvánulásokból világosan látszik, hogy az Istenbe vetett hitük csupán ingyenélésre szolgál; még a szolgálatra való felhasználásuk is több kárt okoz, mint hasznot.

I. A gyülekezet megfigyelése

Ma az Istenbe vetett hit céljával kapcsolatos téma utolsó pontjáról fogunk beszélgetni. A korábban említett nyolc ponton kívül van egy másik embertípus is, akinek az Istenbe vetett hitének célja és szándéka nem legitim. Mi különbözteti meg őket a fent említettektől, akiket kizárólag a haszon motivál, és mindent megtesznek a hírnév, a nyereség és a státusz megszerzéséért? Ez a fajta ember nem azért lép be a gyülekezetbe, hogy tisztségviselővé váljon, hogy státuszhoz vagy állandó élelmezéshez jusson, illetve, hogy kényelmesebbé tegye az életét, és így tovább; neki olyan célja van, amely a hétköznapi emberek számára nehezen felismerhető. Mi ez a cél? Az, hogy megfigyelje és irányítsa a gyülekezetet. A gyülekezet megfigyelése az Istenbe vetett hit céljával kapcsolatos téma kilencedik pontja. Ezek az emberek azzal a feladattal lépnek be a gyülekezetbe, hogy megfigyeljék azt, céljuk a gyülekezet fejlődési pályájának irányítása. Akik kiküldik őket, a feletteseik vagy főnökeik talán a kormányt, egy adott vallási csoportot vagy a társadalom valamely szervezetét képviselik. Mivel nem ismerik a gyülekezetet, tele vannak kíváncsisággal, sőt nyugtalansággal a gyülekezet

keletkezését, kialakulását és létét illetően, szándékukban áll mélységében megismerni a gyülekezetet, megismerni a gyülekezet felépítését, munkáját és különböző körülményeit. Ezért néhány embert kiküldenek a gyülekezetbe, hogy elvégezzék a megfigyelés feladatát. Azok, akik vállalják a gyülekezet megfigyelésének feladatát, akár a kormánytól, akár vallási csoportoktól, akár bármilyen társadalmi szervezettől jönnek, olyan céllal hisznek Istenben, amely teljesen eltér az igaz testvérekétől. Nem azért vannak itt, hogy elfogadják Isten üdvösségét; nem azért jöttek, hogy elfogadják Isten szavait, az igazságot és Isten üdvösségét az Istenbe vetett hit és Isten elismerése alapján. Istenbe vetett hitükhöz politikai célok vagy valamely szervezet által adott feladat társul. Így a gyülekezet megfigyelése egyszerre célja a gyülekezetbe való beszivárgásuknak és az Istenbe vetett hitüknek, és a feletteseik által rájuk bízott feladat; ez egy olyan munka, amit azért végeznek, hogy megkeressék a fizetésüket.

Mit figyelnek meg azok, akik megfigyelés céljából szivárognak be a gyülekezetbe? Számos szempontot megfigyelnek, például a gyülekezet tanításait, céljait, az általa támogatott dolgokat, az általa végzett munkát, valamint a tagok gondolatait és nézeteit, és értékeli, hogy a gyülekezet ártalmas-e a kormányra, a vallásokra vagy a társadalomra nézve. Ellenőrzik, hogy a beszédekben nem szerepelnek-e társadalom-, kormány- vagy államellenes kijelentések. A tanítások tekintetében megfigyelik, hogy pontosan mik azok az eszmék, amelyeket a gyülekezet képvisel. Lehet, hogy nem könnyű észrevenned ezeket a személyeket, amikor beszivárognak a gyülekezetbe, mert előfordulhat, hogy figyelmesen hallgatnak és komoly jegyzeteket készítenek az összejövetel alatt anélkül, hogy elszundítanak. Még az is lehet, hogy komolyan összefoglalják minden egyes összejövetel különféle felszólalóinak beszédeit, végül levonják a következtetést a különféle emberek különböző gondolataiból és nézeteiből, és kategorizálják azokat, hogy lássák, melyek igazodnak a nemzeti kormány érdekeihez és követelményeihez, és melyek ártanak az állam kormányzásának, ellentétesek a kormánnyal, és így tovább. Lehet, hogy aprólékosan levonják a következtetést a gyülekezeti tagok e mélyen gyökerező nézeteiből, kategorizálják azokat, és nyilvántartást vezetnek ezekről. Miért teszik ezt? Mert ez a munkájuk, a feladatuk; jelenteniük kell a felettesüknek. Ez a munkájuk első része: a gyülekezet tanításainak és minden tagja ideológiai tendenciáinak felfogása. Amint úgy vélik, hogy ezek a tendenciák a társadalomra vagy az államra káros elemeket tartalmaznak, vagy ha úgy vélik, hogy radikális gondolatok és nézetek merülnek fel, azonnal jelentik ezt felettesüknek, hogy megfelelő intézkedéseket tehessenek. Először a gyülekezet tanításait igyekeznek megérteni – ez az egyik fő feladatuk a gyülekezet megfigyelése terén –, majd ezt követik a gyülekezet személyzetére vonatkozó információk. Például információt gyűjtenek arról, hogy kik a gyülekezet rangidős vezetői, beleértve a lakcímüket, életkorukat, megjelenésüket, iskolai végzettségüket, érdeklődési körüket és hobbijaikat, egészségi állapotukat, hogy miről beszélnek a mindennapi életben, hova járnak, milyen munkát végeznek, valamint a napi munkaidejüket és a munka tartalmát. Megvizsgálják, hogy ezek a vezetők tettek-e olyan kijelentéseket vagy

hajtottak-e végre olyan cselekedeteket, amelyek a kormány, a vallások vagy a társadalmi irányzatok ellen irányulnak, valamint többek között azt, hogy ezek a vezetők miként reagálnak a nemzet kormányzati rendszerére és az aktuális politikai fejleményekre. Ezek mind olyan szempontok, amelyeket a gyülekezetet megfigyelők igyekeznek felfogni. Továbbá folyamatosan figyelemmel kísérik a gyülekezet felépítését és igazgatási struktúráját is. Nyomon követik például, hogy kik a gyülekezet vezetői és dolgozói, milyen szintű vezetőket bocsátottak el, hogyan rendelkeztek velük kapcsolatban elbocsátásuk után, mely vezetőket tartóztatták le, és ki vette át a munkájukat utána. Egyéb konkrét információk mellett információt gyűjtenek az utódok életkoráról, neméről, arról, hogy hány éve hisznek Istenben, milyen az iskolai végzettségük, és – ha lehetséges egyetemi diplomások – van-e bármilyen negatív hatásuk az országra vagy a társadalomra, és hogy potenciálisan felvehetők-e a kormányzati hivatalokba dolgozni. Még arról is tudni akarnak, amikor konkrét gyülekezetvezetők elfoglalják pozíciójukat, vagy elbocsátják őket. Vagyis a személyzet státusza, a konkrét igazgatási munka és a gyülekezet felépítése mind olyan szempontok, amelyekkel igyekeznek megismerkedni. Ezen túlmenően arra törekednek, hogy teljes mértékben megismerjék többek között az olyan információkat, hogy hány munkakör van a gyülekezetben, hány csoport van, és az egyes csoportok vezetőinek adatait. Körbejárva kérdezősködnek, megfigyelnek és tanulnak, munkájukat nagyon részletesen végzik. Az ilyen típusú, a gyülekezetbe beszivárgó embereknek az a dolguk és feladatuk, hogy a gyülekezet helyzetének és különböző fejleményeinek minden aspektusát azonnal felfogják, hogy elérjék a gyülekezet megfigyelésének célját. Ide tartozik például, hogy hogyan fejlődik az egyház a tengerentúlon, hány országba terjedt el az evangélium, és mely országokban jöttek létre gyülekezetek – mindezeket a részleteket fel kell fogniuk. Ezek a fő feladataik, amelyeket a gyülekezet megfigyelése során ellátnak: Először is, felfogni a gyülekezet tanításait; másodsor, felfogni a gyülekezet személyi állományának helyzetét; és harmadszor, felfogni a gyülekezeti munka helyzetét és közelmúltbeli kulcsfontosságú dinamikáját. Teljes mértékben a Sátán, a nagy vörös sárkány cinkosaiként és csatlósaiként működnek; ők a Sátán valódi szolgálói.

Az ilyenfajta emberek, akik megfigyelik a gyülekezetet, azért szivárognak be a gyülekezetbe, hogy a gyülekezet tanításával, személyi állományával, a munkafolyamatokkal, a gyülekezet méretével és egyéb szempontokkal kapcsolatos információkat felfogják. Céljuk, hogy felfogják e szempontok mindegyikét, majd jelentsék azokat feletteseiknek, akik bármikor kidolgozhatják a megfelelő szabályozási terveket vagy intézkedéseket a gyülekezet kezelésére a helyzet alapján. Röviden, a gyülekezet megfigyelésének célja egyáltalán nem jó szándékú. Máskülönben miért figyelnek meg a gyülekezetet még mindig, tekintve, hogy az nem hoz nekik sem gazdagságot, sem hasznot? Nem azért, mert nyugtalanok a gyülekezet létezése miatt? Nem hiszik el, hogy az Isten által alapított és vezetett gyülekezet olyan emberekből áll, akik tisztán Istenben hisznek, és nincsenek kapcsolatban az állammal, a társadalommal vagy a politikai csoportokkal és szervezetekkel. De függetlenül attól, hogy hogyan tekintenek bele a gyülekezetbe, továbbra is nyugtalanok

maradnak. Miért? Mert ateisták, nem ismerik el Istent, és gyűlölik az igazságot is. Ezért képesek olyan ostoba és abszurd cselekedetekre, mint a hívők elnyomása és letartóztatása, valamint a gyülekezet megfigyelése. Miért vezetnek be megfigyelési és ellenállási intézkedéseket a gyülekezettel szemben? Mert a legnagyobb aggodalmuk az, hogy ha túl nagyra nő és túl sok tagot számlál a gyülekezet, akkor majd jelentős hatást gyakorol az országra, a kormányra és a társadalomra, sőt, még a hagyományos kultúrákat és a hagyományos vallási csoportokat is veszélyezteti és befolyásolja. Ez a valódi ok a gyülekezet megfigyelése és a gyülekezettel szembeni ellenállásuk mögött. Ezért kezelik végrehajtandó politikai feladatként a gyülekezet megfigyelését és a gyülekezettel szembeni ellenállást.

Az ilyenfajta embereket, akik megfigyelik a gyülekezetet, talán nem könnyű felismerni a gyülekezeten belül, mert hátsó szándékaik vannak, és mélyen elrejtik magukat, hogy mások ne vehessék észre őket. Így előfordulhat, hogy a gyülekezet többségével tartanak, nem tesznek semmi szokatlant, kifejezetten jól neveltnek tűnnek, és soha nem fejezik ki eltérő véleményüket a gyülekezet által végzett munkával kapcsolatban. Ezeknek az egyéneknek azonban van egy jellemzőjük: langyosak az Istenbe vetett hitet illetően, se nem túl aktívak, se nem túl passzívak. A rájuk osztott kötelességekből el tudnak végezni egy keveset, de soha nem fedik fel személyes információikat, például azt, hogy hol dolgoznak, milyen a családi állapotuk, vagy hogy hittek-e már korábban Istenben. Ha valaki megemlíti, hogy kormányzati hivatalnál dolgozik, akkor nagyon óvatosak, és nem mondanak véleményt a kormányról, a politikáról, egyes intézkedésekről vagy a vallásról. Viselkedésükre jellemző, hogy kerülnek az érzékeny témákat; nem kritizálják és nem dicsérik a kormányt, és nem vitatják meg annak politikáját vagy kormányzati rendszerét. Amikor valaki rámutat arra, hogy egy adott személy kém, ők feltűnően idegesek lesznek, és akár gyorsan védekezni is kezdhetnek. Amellett, hogy idegesek, a tekintetükből esetleg észreveszed azt is, hogy hajlamosak kerülni az ilyen érzékeny témákat; távol tartják magukat mindenkitől, aki átlát rajtuk. Emellett gyakran hívják őket ismeretlen számról, vagy olyan titokzatos személyek keresik fel őket és beszélgetnek velük, akiknek nincs közük a gyülekezethez, és amint felvesznek egy ilyen hívást, azonnal eltávolodnak a többiektől. Ha valaki véletlenül meglátja őket ezekben a pillanatokban, láthatóan idegesek lesznek, elpirulnak, és rendkívül nyugtalannak tűnnek, mert attól félnek, hogy felfedezik kilétüket. Amellett, hogy titokban információkat gyűjtenek a gyülekezetről, időről időre érdeklődnek a testvérek helyzetéről is, és olyan kérdéseket tesznek fel, mint például: „Hány éve hiszel Istenben? A szüleid hisznek? A családtagjaid a kontinensen élnek? A kontinensen élő családtagjaid közül kik és hány éve hisznek Istenben? Hány évesek? Hányan vagytok a helyi gyülekezetekben? Hogy vannak most?” Időről időre olyan érzékeny és magánjellegű információk után kutatnak, amelyeket az emberek nem hajlandóak felfedni. A testvérek egymás közötti általános érintkezése során senki sem kérdez rá szándékosan vagy aktívan érzékeny személyes információkra, ha valaki nem hajlandó megosztani azokat. Ez a személy azonban

különös figyelmet fordít az ilyen dolgokra, sőt, odáig megy, hogy követi egyes vezetők és dolgozók vagy fontos munkáért felelős személyek mozgását, megpróbál hozzáférni az említett személyek számítógépeinek és mobiltelefonjainak adataihoz vagy a címadataikhoz, és ragaszkodik ahhoz, hogy ezeket az adatokat alaposan kivizsgálja. Ha észreveszi, hogy egy bizonyos vezető nem vett részt egy összejövetelen, megkérdezi: „X. Y. nincs ma az összejövetelen. Mit csinál most?” Ha valaki megemlíti, hogy elfoglalt, akkor tovább vizsgálódik: „Mivel van elfoglalva? Megint öntözi az új híveket? Kik azok az új hívők? Mikor kezdtek el hinni? Hogyhogy én nem tudok erről?” Egyre mélyebbre ás. A testvérek azt mondják: „Ha nem szabad tudnunk, akkor ne is kérdezzük. Miért kérdezed folyton? Ez nem az életbe való belépésről szól, nincs köze az igazsághoz; nem kell tudni.” Erre a beszivárgott így válaszol: „De ezek Isten házának ügyei, a gyülekezet munkája; miért nem tudhatunk róla? Mindannyian hiszünk Istenben, egy kis tudás nem árt. Ha ti nem akarjátok tudni, az azt jelenti, hogy nem érdekel titeket a gyülekezet munkája vagy a gyülekezet vezetői. Pontosan kivel ment találkozni a vezető? Hány új hívő van? Hol vannak? Én is szeretnék találkozni velük.” Folyton ezekről a dolgokról kérdezősködik.

Van még egy feladat, amelyre rendkívül sok figyelmet fordítanak azok, akik megfigyelik a gyülekezetet, ez pedig a gyülekezet pénzügyi helyzetének megismerése. Egyrészt igyekeznek megérteni a gyülekezet pénzügyeinek forrásait. Tudni akarják, hogy a gyülekezet alapított-e gyárat vagy vállalkozásokat, rendelkezik-e munkáskizsákmányoló üzemekkel, alkalmaz-e gyerekmunkásokat, és hogy a gyülekezet különböző munkái között vannak-e nyereséges vállalkozások. Például, hogy a videók, filmek, énekek gyártása és az Isten szavait tartalmazó könyvek nyomtatása eredményez-e nyereséget vagy termel-e túlzott nyereséget a gyülekezet számára; mik a gyülekezet pénzügyi forrásai; vannak-e tehetős magánszemélyek, akik adományokkal támogatják a gyülekezetet; vannak-e közöttük a politikai elit tagjai vagy multimilliomosok és milliárdosok – ezek azok a részletek, amelyeket meg akarnak ismerni. A gyülekezet igazgatási struktúráinak és pénzügyi forrásainak feltérképezésén túl a gyülekezet pénzügyeinek felügyeletét is igyekeznek megérteni, azzal a céllal, hogy nyomon kövessék e pénzeszközök irányát. Hogyan költi el a pénzét a gyülekezet, bocsátkozik-e törvénytelen tevékenységekbe, szervezi-e a társadalmi elit tagjait, illetve együttműködik-e különböző társadalmi szervezetekkel és csoportokkal diktatórikus kormányok elleni közös fellépés és az emberi jogok védelme érdekében, és így tovább – ezek is azok közé a fontos helyzetek közé tartoznak, amelyeket igyekeznek megismerni. Egyesek azt kérdezik: „Vajon a gyülekezet megfigyelésének munkáját csak a nagy vörös sárkány országa végzi?” Helytálló ez az állítás? Valójában az egész világ és az emberi társadalom egésze ellenáll Istennek. Nemcsak a diktatórikus uralom alatt álló országok állnak ellen Istennek; még az úgynevezett keresztény országokban is ateista és nem hívő a hatalmon lévők többsége, és még azok között is, akiknek van hitük, vagy akik kereszténynek vallják magukat, kisebbségben vannak azok, akik képesek elfogadni az igazságot. A legtöbb

ember nem ismeri el az igazságot, nemhogy elfogadná azt. Szóval nem olyan emberek ezek, akik hisznek Istenben, mégis ellenállnak neki? Például az olyan vallások esetében, mint a kereszténység, a katolicizmus, vagy a judaizmus Izráelben, a felsőbb rétegek olyan emberekből állnak-e, akik elfogadják az igazságot? Egyáltalán nem. Egyikük sem jut odáig, hogy Isten munkáját vizsgálja; egyikük sem képes elfogadni az igazságot. Konkrétan ők mindannyian álhívők; mindannyian ellenállnak Istennek, és antikrisztusok. Megzavarják és szabotálják Isten munkáját, és brutálisan elnyomják és üldözik azokat, akik Istent követik, amit Isten utolsó napokbeli munkáját illető bánásmódjuk bizonyít. Melyik felekezet engedi meg híveinek, hogy szabadon kutassák az igaz utat, más felekezetbeli prédikátorokat hallgassanak, vagy idegeneket fogadjanak? Egyetlenegy sem képes erre. Melyik faj vagy ország barátságos az egyházzal? (Egyik sem.) Már az is dicséretes, ha egy kis vallásszabadságot és némi lélegzetvételnnyi teret biztosítanak. Még mindig elvárod, hogy ezen felül is támogassanak téged? Amikor Isten gyülekezete megjelenik, vagy amikor a gyülekezet elkezd hirdetni az evangéliumot, akkor ezek az emberek, akik egyáltalán nem hisznek Isten létezésében, és akik különös undort és ellenszenvet éreznek az Isten által kifejezett igazságok iránt, egy különleges feladatot vállalnak fel, mégpedig azt, hogy kijelölnek bizonyos személyeket a gyülekezet szoros megfigyelésére. A „megfigyelni” itt azt jelenti, hogy felügyelni, megismerni és ellenőrizni; vagyis a gyülekezet minden aspektusát minden időszakban szigorúan felügyelni, megismerni és ellenőrizni. Egyesek azt mondják: „Nem ítélték el nyilvánosan Isten munkáját, és nem ellenezték azt, és itt helyben nem szenvedtünk üldöztetést vagy zaklatást. Úgy érezzük, hogy Istenben hinni, összejövetelen részt venni, a kötelességünket végezni és az evangéliumot terjeszteni a tengerentúlon sokkal jobb és biztonságosabb, mint a nagy vörös sárkány országában. Nem tapasztaltunk semmilyen beavatkozást.” Csak azért, mert nem történt beavatkozás, és némi szabadságot kaptál, nem szabadna tagadni a gyülekezet megfigyelésére irányuló munkájukat. Az a kis vallásszabadság, amelyben részesülsz, egy alapvető társadalmi intézmény; amit élvezel, az pusztán a bármely állampolgárt megillető alapvető jog abban az országban, ahol élsz. Ezeknek az alapvető jogoknak a megléte nem jelenti azt, hogy a nemzeti kormány, a társadalmi csoportok vagy a vallásos világ elfogadta és elismerte Isten és a gyülekezet munkáját, barátságossá vált, vagy hogy megszűnt az ellenséges magatartás és a megfigyelés. Nem így van? (De igen.) Ez nem elvont dolog, ugye? (Nem, nem az.)

Hogyan viszonyuljunk a sátáni rezsimek ellenségeskedéséhez és megfigyelő tevékenységéhez? El kell utasítanunk és el kell kerülnünk, vagy egyszerűen figyelmen kívül kell hagynunk? Először is, gondolkodj el ezen: fél-e attól a gyülekezet, hogy megfigyelik bármelyik munkáját? (Nem.) Vannak-e titkos tevékenységeink? Teszünk-e állam- vagy kormányellenes politikai nyilatkozatokat? (Nem.) Ez megerősíthető. Az Istenbe vetett hit soha nem foglalja magában a politikában való részvételt. A legtöbben már több mint három éve hisztek Istenben, néhányan már húsz vagy harminc éve. Ennyi

évnyi prédikációhallgatás során tapasztalta-e bárki is, hogy a gyülekezet állam- vagy társadalomellenes kijelentéseket tett volna? (Nem.) A legkevésbé sem; Isten házában soha nem beszélünk politikáról. Továbbá, a Mindenható Isten Egyházát Isten alapította, ez Isten földi királyságának előképe, nem egy személy által létrehozott szervezet, nem egy ember által alapított szervezet. Mi tehát az a munka, amelynek elvégzésére Isten az egyházat alapította? Nem az, hogy társadalom-, vallás- vagy politikaellenes munkát végezzen. Mi tehát az egyház munkája? Először is, a fő munkája az, hogy terjessze a jó hírt arról, hogy Isten testté lett, hogy megmentse az emberiséget az utolsó napokban, lehetővé téve az emberiség számára, hogy elfogadja az Isten által kimondott összes igazságot, hogy Istenhez fordulhasson és imádhassa Őt. Másodszor az, hogy az igazság után áhítozókat Isten elé vigye, hogy elfogadják Isten szavainak ítéletét és fenyítését, és megtisztuljanak, végül pedig elérjék az üdvösséget. Erre a munkára vállalkozik az Isten által alapított egyház, és ez az egyház létének jelentősége és értéke. Ez nem kapcsolódik a politikához, az üzleti élethez, az iparhoz, a technológiához vagy a társadalom bármely más ágazatához, és nincs is köze ezekhez a dolgokhoz. Mi tehát Isten üdvözítő munkájának lényege az egyházon belül? A legegyszerűbben és legmarkánsabban fogalmazva, az emberiség irányítása. Az emberiség irányításának konkrét tartalma az, hogy az embereket Isten elé, Isten szavainak valóságába hozza, lehetővé téve számukra, hogy elfogadják Isten ítéletét és fenyítését, hogy megtisztuljanak és üdvösségre jussanak. Ez az emberiség irányításának konkrét munkája. A gyülekezet által végzett minden munka Isten irányításával, Isten tervével kapcsolatos, és természetesen magában foglalja az Isten által kimondott szavakat; egyáltalán nincs köze a világi emberek által vállalt különböző munkákhoz. Ezért a gyülekezetről szóló bármilyen információ, akár a tanításairól, akár a személyzetéről, akár az igazgatási struktúrájáról, akár a munkájának helyzetéről, vagy akár a gyülekezet pénzügyi helyzetéről van szó, egyáltalán nem kapcsolódik semmilyen országhoz, semmilyen társadalomhoz, semmilyen fajhoz, semmilyen valláshoz vagy emberi csoporthoz – még a legcsekélyebb kapcsolat sincs. Következésképpen, ezeket a pontokat szem előtt tartva, akár a kormánypártról, akár vallási csoportokról, akár társadalmi csoportokról van szó, az, hogy embereket küldenek a gyülekezet megfigyelésére, mit is jelent valójában? (Szükségtelen tevékenység.) A „szükségtelen tevékenység” egy formális kifejezés. Hogyan mondják hétköznapi nyelven? Nincs jobb dolguk, igaz? Meglátásom szerint pontosan erről van szó; napjaikat túl sok kényelem és könnyedség tölti ki, kiküldik hát ezt a néhány tétlenkedő egyént, hogy figyelje meg a gyülekezetet, sőt, ezt politikai feladatként, komoly munkaként kezelik – ez teljesen abszurd! Ezzel az erőfeszítéssel sokkal jobb lenne oktatási vagy jótékonyági intézményeket nyitni. Ez csupán annak az esete, amikor a túl sok testi kényelem tétlenséghez vezet, és nem a megfelelő feladatokra összpontosítanak! Ha az egész emberiség olyan lenne, mint Isten gyülekezete, ahol Isten személyesen terel és vezet, akkor ez a világ, ez az emberiség sok felesleges intézményt, kiadást és gondot takarítana meg magának. A legkevesebb, hogy az olyan szereplők, mint a

kémszervezetek és a rendőrség, ezek a biztonsági ágazatok feleslegesek lennének, ezeket fel kellene oszlatni és más munkára átcsoportosítani.

A gyülekezet megfigyelésével megbízott személyek küldetést teljesítenek. Elsődleges feladatuk a gyülekezetbe való beszivárgáskor ez a néhány szempont, amelyről már beszélgettünk; miután felfogtak néhány alapvető és fontos helyzetet a gyülekezetben belül, jelentést tesznek a feletteseiknek. Függetlenül a gondolataiktól, a véleményüktől vagy a munkájuk mögött álló céltől, ezeknek a megfigyelőknek a gyülekezetben való jelenléte arra kell, hogy sarkallja a testvéreket, hogy éberek legyenek, és bölcsen kezeljék őket. Helyes ez a megközelítés? (Igen.) Akkor szükség van-e túlzott riadalomra? (Nincs.) Hogyan álljunk hozzá az ilyen személyek megjelenéséhez? Két alapelv van, nagyon egyszerű. Ha körbejárnak, és kérdezősködnek vagy információk után kutakodnak, az egyértelműen kémnek vagy felderítőnek minősíti őket. Az ilyen személyek emberi mivolta rendkívül aljas és önhitt; komoly zavarokat okoznak a gyülekezetben. Pusztán jelenlétük nyugtalanságot okoz az emberek között, akadályozva őket abban, hogy Isten elé járuljanak. Az összejöveteleket és a kötelességek végrehajtását is megzavarják és hátrányosan befolyásolják, és a biztonság is veszélybe kerül. Hogyan kell kezelni egy ilyen személyt? (Ki kell takarítani a gyülekezetből.) Helyes; ha zavart okoz a gyülekezeti életben vagy a gyülekezet munkájában, akkor azonnal el kell takarítani. El kell-e bújni előle, vagy félni kell-e tőle? (Nem.) Néhányan, amikor kémekkel találkoznak a tengerentúlon, pánikba esnek, és mindenhová elbújnak, mintha csak odahaza találkoztak volna a rendőrséggel. Egyes testvérek, amikor kimennek megbízásokat teljesíteni, és közben kémekkel találkoznak, akik kérdéseket tesznek fel nekik, és hallják, hogy a kérdés hangneme mennyire megfélemlítő, rendőrségi kihallgatáshoz hasonló, annyira megijednek, hogy elszaladnak, anélkül, hogy befejeznék a megbízások teljesítését. Azt mondom: „Hogy lehetsz ilyen nyámnyila? Miért menekülsz el? Mitől kell félni? A nagy vörös sárkány országában oly sok testvér került fogságba, mégsem ijedtek meg; nem lettek júdássá, hanem szilárdan kitartottak bizonyágtételük mellett. Akkor hogyan lehetsz még mindig ennyire félős, miután már a tengerentúlra jöttél? Nem szegtél meg semmilyen törvényt; mitől kellene félned?” Egyesek azt mondják: „Állandóan megpróbálnak a közelembé férkőzni, és folyton faggatnak.” Nem tudsz visszakérdezni? Megkérdezhetnéd: „Milyen joggal faggatsz engem? Ismerlek téged? A nagy vörös sárkány egyik tisztségviselője vagy, aki ellenőrzi az igazolványokat? Kit képviselsz? Ha továbbra is kérdezősködsz, beperellek!” Kell-e félni tőle? (Nem.) Néhányan, amikor ilyen kémekkel találkoznak, nem mernek beszélni, és gyorsan elmenekülnek félelmükben. Néhány zavarodott ember egyáltalán nem képes tisztán látni, és még az evangéliumot is megpróbálja hirdetni ezeknek a sátáni kémeknek és ölebeknek. Néhány próbálkozás után rájönnek: „Ez nem olyan ember, aki hisz Isten létezésében. Miért tűnik olyannak, mintha a nagy vörös sárkány tisztségviselője lenne?” Mivel úgy érzik, hogy valami nincs rendben, feladják. Később átgondolják a dolgot: „Isten megvéd engem; szerencsére nem adtam ki neki semmilyen személyes információt. Micsoda téves riasztás!” Annyira

félnek, hogy már nem merik véletlenszerűen hirdetni az evangéliumot bárkinek, akivel találkozhatnak. Tény, hogy valóban voltak olyan kémek, akiket prédikációval hoztak be a gyülekezetbe. Ők a nagy vörös sárkány által a gyülekezetbe beültetett felderítők, akiket a Sátán szándékosan rendezett el. Olyanok, mint a báránybőrbe bújt farkasok, akik beszivárognak a gyülekezetbe anélkül, hogy ennék és innák Isten szavait, vagy közösséget vállalnának az igazsággal, folyton szaglászni a gyülekezettel kapcsolatos információk után, és személyes részleteket firtatnak. Amint kiderül, hogy viselkedésük gyanús, vagy már zavart okoztak a gyülekezetben, azonnal el kell őket takarítani – a nagy vörös sárkány felderítőinek, a Sátán szolgáinak semmiképpen sem szabad megengedni, hogy megzavarják a gyülekezetet. Akit csak megtaláltak, takarítsátok ki; ne kegyelmezzetek nekik! Ha valaki jóban van egy kémmel, szeretetből mindig hajlandó kedvesen bánni vele, bármilyen kérdésre válaszolni és a kém ölebének szerepét játszani, az ilyen söpredéket azonnal ki kell zárni! A gyanús személyeket szigorúan szemmel kell tartani és megfigyelni; a gyülekezetről egyetlen részletet sem szabad felfedni előttük, különösen azt nem, hogy kik a vezetők és a dolgozók. Ha egy kém bármilyen információhoz hozzájuthat, az bármikor rejtett fenyegetést vagy katasztrófát jelenthet a gyülekezetre és a testvérekre nézve. Ezért ha valakiről kiderül, hogy gyanús, amennyiben soha nem eszi és issza Isten szavait, vagy nem vállal közösséget az igazsággal, akkor egyértelműen álhívő, és helyes őt azonnal kitakarítani. Még ha az ilyen személy nem is kém, ő nem jó ember, és a kitakarítása semmiképpen sem igazságtalan. Ha valakiről kiderül, hogy szoros kapcsolatban áll egy kémmel, és képes a gyülekezet elárulására, azt minden körülmények között azonnal el kell takarítani. Az ilyen söpredék és gazember csak katasztrófát hozhat a gyülekezetre és a testvérekre. Az ilyenek még az örkutyáknál is rosszabbak; ha nem is követnek el gonosz tetteket, akkor is ki kell őket takarítani. A nagy vörös sárkány immár az összeomlás szélén áll, de nem hajlandók beletörödni vereségükbe és pusztulásukba. Továbbra is letartóztatják és üldözik Isten választott népét, és kémtevékenységet folytatnak, hogy beszivárognak Isten házába. Sosem hagyták abba a gyülekezet munkájának megzavarását és szabotálását. Most néhány nyilvánvalóan gyanús személyt lelepleztek. Az információgyűjtési kísérleteik nagy port kavartak, így mások könnyen átláthattak rajtuk. Amint leleplezték magukat, a gyülekezet kitakarítja őket. De vajon az összes ravasz kém lelepleződött? Ez kizárt. Mindenhol előfordulhat, hogy a gyülekezetbe beszivárognak a nagy vörös sárkány ügynökei. Néhány személyt, miután foglyul ejtette őket a nagy vörös sárkány, a Sátán fenyegetésekkel, kísértésekkel és különféle más eszközökkel kényszerít, hogy a nevében cselekedjen, és azután beszivárognak a gyülekezetbe. Ezek a rejtett kémek. Az ilyen felderítők alattomosak és ravaszak, rendelkeznek némi eszességgel és intelligenciával. A nem hívők szavaival élve, van némi képességük. A gyülekezet megfigyelése során feltűnés nélkül, csendben és titokban járnak el, soha nem fedik fel valós szándékaikat az érintkezéseik során. A legtöbb ember nem észlel semmit, amikor érintkezik velük; nincs tudatában annak, hogy a kém információkat gyűjt, és nem érzi a kém ellenszenvét

az Istenben való hit iránt. A kém talán már azelőtt megismerte a gyülekezet alapvető helyzetét, mielőtt a legtöbb ember egyáltalán észrevenné, hogy azért van ott, hogy megfigyelje a gyülekezetet. Kívülről nézve az ilyen személyek nem okoznak semmilyen zavart a gyülekezet vagy a legtöbb ember számára, hogyan kell tehát bánni velük? Kell-e valamilyen intézkedést tennünk vagy valamilyen megoldást alkalmaznunk azzal kapcsolatban, hogy megfigyelik a gyülekezetet? Ahogy korábban említettük, fél-e az egyház a megfigyelésüktől bármilyen szempontból? (Nem.) Az egyházunk létezése és az általa végzett különféle munkák nyilvánosak és tisztességesek; ezek a munkák a legigazabb ügyek az emberiség körében. Ha bármely szervezet meg akarja érteni az egyház bármely aspektusát, az egyház tapasztalati tanúságtételei nyilvánosan közzé vannak téve az interneten – bárki tetszése szerint megtekintheti őket. Nincsenek titkok, nincsenek illegális tevékenységek, és természetesen nem fordul elő a társadalmi rend megzavarása vagy a társadalmi renddel ellentétes beszéd vagy cselekedetek. Ha tehát titokban vizsgálják és megfigyelik a gyülekezet helyzetét, akkor csak tegyék. Miért mondom ezt? Ezek az ügynökként dolgozó személyek rendelkeznek egy bizonyos szakmai színvonallal, és a hétköznapi emberek nem képesek felismerni, hogy pontosan milyen feladatokat hajtanak végre a színpalak mögött. Tehát, ameddig nem okoznak zavart, addig nem kell velük foglalkozni; csak békén kell hagyni őket. Ráadásul ezek az álhívők, ateisták és politikailag elkötelezett egyének nem szoktak hozzá a gyülekezeti élethez, és nem is érdeklődnek iránta. A gyülekezetben, ahol az emberek nap mint nap Isten szavait olvassák, ítéletet és fenyítést fogadnak el, és önmaguk megismerését, Isten megismerését és a beállítottságbeli átalakulást vitatják meg, hogyan ne éreznék magukat tűkön ülve vagy gyötrelmeknek kitéve? Minden összejöveten izegnek-mozognak, mint a sajtkukac; nem igazán akarják erőltetni a gyülekezetben maradásukat. A szívükben megértik, hogy a gyülekezet csak egy gyülekezet, és egyáltalán nem egy politikával foglalkozó szervezet. Azáltal, hogy megfigyelik és megismerik a gyülekezetet, és tisztában lesznek azzal, hogy pontosan mit is csinál, felvilágosítást kapnak a tényről, hogy Isten szuverenitást gyakorol minden dolog és az emberiség sorsa felett, és kiszélesedik a látókörük, hogy ne éljenek ilyen tudatlanságban. Ők is teremtetett lények, de még azt sem tudják, hogy az embert Isten teremtette, ami mutatja, hogy milyen ostobák és jelentéktelenek! Van-e bármi kockázata annak, ha maradhatnak a gyülekezetben? Ha nem jelentenek veszélyt vagy zavart a gyülekezetre, illetve a testvérekre nézve, akkor békén kell hagyni őket. Amint olyasmit tesznek, ami zavart okoz, az az ő lelepleződésük pillanata, és ez a megfelelő alkalom a kezelésükre. A tények és bizonyítékok alapján azonnal ismerjétek fel és jellemezzétek őket – küldetésük véget ér, és a gyülekezet természetesen kizárja őket. Jó ez a megközelítés? (Igen.) Egyesek azt kérdezik: „A gyülekezet munkája nyílt és tisztességes, nem igaz? Miért korlátozzuk az emberek megfigyelését?” Ez elsősorban a nagy vörös sárkány, a Sátán rezsimje ellen irányul. A gyülekezet megfigyelése Isten választott népének elnyomása, letartóztatása és bántalmazása céljából történik; ebből következően Isten háza nem hagyja, hogy megfigyeljék, hogy megakadályozza Isten

választott népének üldöztetését és lemészárlását. Ha demokratikus országokból vagy vallási csoportokból érkeznek egyének az igaz utat kutatni, utánanézhetnek az interneten, vagy felvehetik a kapcsolatot a gyülekezettel. A gyülekezet mindenkit fogad, aki őszintén keresi az igazságot. De ha a másik fél rossz szándékot táplál, és arra törekszik, hogy eltorzítsa a jót és a rosszat, valamint hogy rágalmazza a gyülekezetet, akkor hogyan engedhetné meg nekik Isten háza a megfigyelést? Nem volna rendkívül ostoba dolog engedélyezni nekik a megfigyelést? Nem lenne ostobaság és tudatlanság? (De igen.) Isten háza mindig is szívesen fogadta az igazságot keresőket, és szívélyesen fogadja őket, ami teljes összhangban áll Isten szándékaival. Ha az emberek ezt nem értik, akkor az az ostobaságuk és tudatlanságuk miatt van. A gyülekezet külső irányelvei nyíltak és tisztességesek, teljes összhangban vannak az igazság alapelveivel; intelligencia és bölcsesség hatja át őket. Ha valaki nem képes megérteni ezeket a pozitív dolgokat, akkor az egy abszurd ember, egy zavarodott ember. Egyesek azt mondják: „Ha felderítők vagy a Sátán szolgálói jönnek, hogy a gyülekezetről szerezzenek ismereteket, becsületes embereknek kell-e lennünk, és igazat kell-e válaszolnunk a kérdéseikre?” Az ördögöknek és a Sátánoknak igazat mondani ostobaság; ettől nem lesz valaki becsületes ember, hanem a Sátán ölebévé válik. Amikor a Sátán fajzata fel akarja térképezni és meg akarja ismerni a gyülekezet helyzetét, Isten választott népének nem kötelessége elmondani nekik ezeket. Nem tudják elfogadni az igazságot, és nincs bennük jóakarat, ezért nincs mit mondanunk nekik! Ha ezt tesszük, akkor nem hevesen, hanem bölcsen cselekszünk. Egyesek azt kérdezik: „Ha megkérdezik tőlem: »Ki vezeti a gyülekezeteket? Hány éve hisz ő?«, megmondhatom nekik?” Meg kell kérdezned tőlük: „Mi a célod azzal, hogy megtudd ezeket a vezetőinkről? Előbb mondd el nekem, átgondolom, aztán eldöntöm, hogy tájékoztatlak-e vagy sem.” Bölcs ez a válasz? (Igen.) Ezt nevezzük alapelvek szerinti cselekvésnek. Értitek? Ahogy terjed az evangéliumi munka, és fokozatosan növekszik a gyülekezetben lévők száma, a különböző országok és régiók gyülekezeteiben időről időre megjelenhetnek a felderítők és ügynökök. Az ilyen személyek esetében elegendő, ha egyszerűen értesítjük Isten választott népét, hogy bölcsen bánjanak velük. Ha kiderül, hogy megzavarják vagy akadályozzák a munkát, akkor haladéktalanul ki kell takarítani őket. A legtöbb ember kell, hogy rendelkezzen némi megértéssel és tisztánlátással arról, ahogyan ezek az ügynökök beszélnek és cselekednek, vagy a magatartásukról, és mindenképpen lesz némi tudatosságuk vagy érzékelésük, amikor kapcsolatba lépnek velük. Ha egy gyülekezetben csak néhány testvér vesz észre ilyen személyeket, de nem biztosak abban, hogy ezek kémek vagy felderítők-e, akkor óvatosan és bölcs megközelítéssel kell velük bánni. Ha a legtöbben észrevették, tájékoztathatják egymást, és óvintézkedéseket tehetnek. Ha a feltételezett kémek nem mutatnak barátságot a gyülekezet, illetve a testvérek felé, állandóan arra törekednek, hogy csapdába csalják a testvéreket és megzavarják a gyülekezetet, és mindig olyan bizonyítékokat keresnek, amelyekkel lejáráthatják a gyülekezetet, akár odáig is elmennek, hogy fényképeket vagy felvételeket készítenek a testvérekről,

vagy csábítást és kísértést alkalmaznak, hogy megszerezzék azokat az információkat, amelyeket tudni szeretnének, akkor az ilyen személyeket, ha egyszer felfedezték őket, nem lehet ellenőrzés nélkül hagyni – azonnal ki kell őket takarítani a gyülekezetből. Előfordulhat, hogy még nem találkoztatok ezekkel a helyzetekkel, ezért előre figyelmeztetlek benneteket. Ez az emberiséggel, a társadalommal, a politikával és a világgal kapcsolatos ismereteitek bővítéséről szól – ez egyszerűen ennyire sötét és ennyire gonosz.

Ami az Istenbe vetett hit kilencedik célját illeti – a gyülekezet megfigyelését –, ezzel lezárul az alapvető tartalomról szóló beszélgetés. Mindent világosan megbeszéltünk? (Igen.) Milyen tartalmakat akarnak megfigyelni azok, akik megfigyelik a gyülekezetet? (A gyülekezet tanításait, a személyzeti körülményeket, a munkakörülményeket és az anyagi helyzetet.) Alapvetően ez a négy terület foglalkoztatja őket leginkább. Mit foglal magában ez a négy szempont? Ezek azt foglalják magukban, ami miatt a legjobban aggódnak: a gyülekezet jelenlétének a társadalomra, a nemzetre és a vallási világra gyakorolt hatását. Aggódnak amiatt is, hogy a gyülekezet a vallást ürügyként használhatja a politikai szerepvállalásra és a kormány megdöntésére, és ezt tartják a legnagyobb rejtett veszélynek. Ezért elnyomják, üldözik és betiltják a gyülekezetet, és letartóztatják a tagjait. A nagy vörös sárkány országa minden vallásos hitet tilt, egyes országok bizonyos hiteket tiltanak, és a legtöbb ország fél a hatalommal bíró igazságtól, és fél attól, hogy az emberek elfogadják az igazságot, ami veszélyezteti az uralmukat. Röviden, minél inkább munkálkodik Isten egy helyen, és minél inkább kifejezi az igazságot, és minél inkább munkálkodik a Szentlélek egy gyülekezetben, annál valószínűbb, hogy a különböző kormányok megfigyelik, és ellenségesen tekintenek rá. Ennélfogva a kormányok gyakran küldenek az igaz utat kutató embereknek álcázott ügynököket, hogy feltérképezzék és megismerjék a gyülekezet helyzetét, hogy megfigyeljék a gyülekezet minden dinamikáját. Emellett megpróbálják megismerni a gyülekezet munkájának tendenciáit, hogy megtudják egyebek között azt, hogy nem vesz-e részt a gyülekezet a politikában, nem vesz-e részt bizonyos politikai tevékenységekben a gyülekezeti munka álcája alatt, vagy nincs-e kapcsolata a tengerentúli vallási erőkkal. Ezeket szeretnék megismerni, és ezek miatt aggódnak. Ezenkívül a gyülekezet pénzügyi helyzete is olyasvalami, amit meg akarnak ismerni. Elgondolkodnak: „Ennek a gyülekezetnek gyorsan nőtt a taglétszáma, és rohamosan fejlődött – honnan van a pénzük? Mely szervezetek vagy gazdag magánszemélyek adományoznak nekik?” Röviden, nincs olyan dolog, amelyről ne gondolhatnánk azt, hogy ők fontolóra vették. Miért? Mert gonoszak; gonosz emberek. A gyülekezet helyzetének megismerésére tett kísérleteik abból fakadnak, hogy mérhetetlenül aggódnak az egyház létezése miatt, attól tartanak, hogy az egyház több emberre gyakorolhat befolyást, ami veszélyt jelentene az uralmukra; pontosan ez az, ami miatt aggódnak a gyülekezettel kapcsolatban. Akármennyire is igazságos vagy törvényes a gyülekezet által végzett munka, ők akkor sem hisznek. Miért? Mert ők álhívők, ateisták és materialisták – a materialisták éppen ennyit tudnak tenni. Ez az a

négy helyzet, amely miatt aggódnak. Éppen az imént beszélgettünk két alapelvről az ilyen személyek megfelelő kezelésével kapcsolatban, miután megértettük az imént említett négy helyzettel kapcsolatos aggodalmaik mögött meghúzódó okokat és célokat. Fogalmazzatok meg egy egyszerű összefoglalót ezekről az alapelvekről, és beszéljeteek róluk. (Ha zavart okoznak a gyülekezetben, akkor takarítsátok el őket; ha nem okoznak zavart, akkor nem kell velük foglalkozni.) Ha zavart okoznak, mindenhol szaglásznak és pánikot keltenek, akkor irgalom nélkül takarítsátok el őket; ha nem okoznak zavart, és a legtöbb ember nem veszi észre őket, illetve nem képes felismerni őket, akkor ne törődjeteek velük. Ha egyszer világosan látják, hogy ez valóban gyülekezeti munka, csupa vallási tevékenység, és egyáltalán nincs köze a politikához, akkor ennek a pontnak a megerősítésével maguktól is el fognak menni. A demokratikus országok ezt a megközelítést alkalmazzák a vallási helyzetek megértésére. Korábban az is elhangzott, hogy az emberiség nagyon összetett. Mi az oka az emberiség összetettségének? Nem az emberiség gonoszságából származik? (De igen.) Honnan ered az emberiség gonoszsága? Miért mondják, hogy az emberiség gonosz? Azért, mert a Sátán túl mélyen megrontotta az emberiséget. Hogyan mondják ezt közérthetően? Úgy, hogy a Sátán démonokká változtatta az embereket; az egész emberiség az ördögök uralma alatt áll, túl sok kis és nagy ördöggel, így azok a helyek, ahol az emberek összegyűlnek, démonok városaivá váltak. Ha sok démon gyűlik össze, a helyzet bonyolulttá válik; képesek mindenféle gonosz tettet elkövetni és mindenféle aljas tevékenységet folytatni. Mivel minden ördög gonosz, és mindig van közöttük viszály, és soha nem tudnak egymással összeférni, ez bonyolítja a dolgokat. Amikor olyan emberek jönnek össze, akik valóban hisznek Istenben, sokkal egyszerűbb a helyzet; mindannyian hajlandóak Isten szavait olvasni és gyülekezeti életet élni, és mindannyian élvezettel végzik a kötelességeiket és a megfelelő feladatokat. Nem vesznek részt elvetemült és aljas tevékenységekben – legfeljebb némi romlottságot fedhetnek fel. Csakis az ilyen emberek érhetik el az üdvösséget az Istenbe vetett hit által. Az ördögök soha nem üdvözülhetnek az Istenbe vetett hit által, mert a párdúc nem rejtheti el foltjait. Még ha az ördögök évtizedekig vagy évszázadokig hinnének is Istenben, akkor sem változnának meg, ami mindenki számára látható tény. Na most, sok gyülekezet eltakarította azokat, akik ördögök, ami jó dolog, és teljesen megfelel Isten szándékainak. Egyes gyülekezetekben az emberek fele ördög, míg másokban kisebbségben vannak az ördögök. Könnyű-e elvégezni a gyülekezeti munkát az ilyen gyülekezetekben? Határozottan nem. Ha az ördögöket eltakarítják, és csak a romlott emberiség marad, a gyülekezeti munka sokkal könnyebben elvégezhetővé válik. A legszánalmasabb helyzet az, amikor hamis vezetők vagy antikrisztusok vannak hatalmon egyes gyülekezetekben, és ördögök veszik át a vezető szerepet; ekkor Isten választott népe ezekben a gyülekezetekben valóban szenved. Mondjátok meg Nekem, hozhatnak-e hamis vezetők vagy hatalmon lévő antikrisztusok békét és örömet Isten választott népének? A hamis vezetők és az antikrisztusok gondolatai és eszméi teljesen gonoszak és ellentétesek az igazsággal. Ha tíz vagy húsz

élő démon támogatja őket, akkor egy ilyen gyülekezetben élni olyan, mintha egy olyan helyen élnél, ahol démonok gyülekeznek, démonok barlangjában, amelyet egy ördöggirály irányít; ez ahhoz hasonlít, mintha egy húsdarálóban élnél, ami nyugalanságot okoz az elmédben és a lelkedben. Minden nap olyan dolgok foglalkoztatják a gondolataidat, hogy kivel kell harcolnod vagy küzdened, kivel kell barátkoznod és kihez kell közeledned, kit kell kerülnöd és kitől kell óvakodnod, és így tovább; még csak békés környezeted sincs, állandó félelemben és szorongásban élsz, egy csepp nyugalom nélkül. Nem olyan ez, mintha húsdarálóban lennél? (De igen.) Ez a gonosz társadalom, ez a gonosz emberiség mindenkit és minden csoportot vagy szervezetet egyformán kezel, mindenkire ugyanazokat a véleményeket és nézeteket alkalmazza. Hasonlóképpen nyugtalanok még a gyülekezettel, egy viszonylag pozitív intézménnyel szemben is, és nem kímélik. Ettől függetlenül az alapelvek szerint bánunk velük, nem igaz?

Az Istenbe vetett hit kilencedik célját – a gyülekezet megfigyelését – mostanra már teljes mértékben megbeszéltük, és a vezetők és dolgozók tizennegyedik felelőssége első kategóriájának összes tartalmát is alapvetően megbeszéltük. Ezek lényegében azok a pontok, amelyeket felhoztunk az álhívőknek és az ateistáknak az Istenbe vetett hitében lévő célokat illetően. Az utolsóként megbeszélt cél tartalmában némileg eltér az előzőektől. Amikor beszivárognak a gyülekezetbe azok, akik megfigyelik a gyülekezetet, ők nem az élelmezésüket, a státuszukat vagy az élet és a munka kényelmét hajszolják, hanem politikai célokkal érkeznek. Céljaiktól függetlenül, ha egyszer átlátunk rajtuk és felismerjük őket, azonnal meg kell tennünk a megfelelő lépéseket, ki kell takarítanunk, illetve ki kell zárunk ezeket a személyeket, és semmiképpen sem szabad megengednünk, hogy sokáig a gyülekezetben ólálkodjanak. Ez fontos feladat a vezetők és a dolgozók számára. Az Istenbe vetett hitük célja alapján felismerni és meghatározni, hogy kik az igaz testvérek – Isten választott népe –, és kik azok a különféle gonosz emberek, akiket a gyülekezetnek ki kell takarítania vagy ki kell zárnia; azonnal azonosítani ezeket a gonosz embereket, majd azonnal elfogadni a kitakarításukra vagy kizárásukra vonatkozó megfelelő megközelítést. Ez a gonosz emberek különféle típusai felismerésének és kategorizálásának első kategóriája: az ember Istenbe vetett hitének célja. Befejeztük az erről szóló beszélgetésünket.

II. Az ember emberi mivolta alapján

Most pedig áttérünk a második kategóriára, ami az emberi mivoltuk. Egy személy emberi mivoltának megnyilvánulásain keresztül ismerjük fel és határozzuk meg, hogy az illető valóban hisz-e Istenben, és hogy alkalmas-e arra, hogy a gyülekezetben maradjon. Ha az emberi mivoltot illető megnyilvánulásai és feltárulásaik, valamint emberi mivoltuk lényege alapján nem igazi testvérek, nem alkalmasak arra, hogy a gyülekezetben maradjanak, jelenlétük zavarja a testvéreket, és – viselkedésük alapján – azok közé tartoznak, akiket ki kell takarítani vagy ki kell zárni a gyülekezetből, akkor a gyülekezetnek gyorsan ki kell dolgoznia a megfelelő terveket e személyek kitakarítására vagy

kizárására. A vezetők és dolgozók tizennegyedik felelősségéről szóló beszélgetés a mindenféle gonosz ember kitakarításáról vagy kizárásáról szól. Az emberi mivolt szempontjából tekintve ezeknek az embereknek az emberi mivolta minden bizonnyal rossz és gonosz; egyszerűbben fogalmazva, ők egyszerűen nem jók. Emberi mivoltuk megnyilvánulásai alapján ki kell őket takarítani vagy ki kell őket zárni a gyülekezetből, azt elkerülendő, hogy továbbra is zavarják a gyülekezet munkáját, és hatással legyenek Isten választott népe gyülekezeti életének megszokott rendjére és a kötelességük végzésére. Tehát milyen megnyilvánulások alapján ítéljük meg valaki emberi mivoltát jónak vagy rossznak, és döntünk arról, hogy ki kell-e takarítani vagy zárnia őt a gyülekezetnek? Mindent egybevetve, a második kategória – az emberi mivolt – szintén sok pontot foglal magában, de először is beszéljünk az első pontról.

A. A tények és a valótlanosságok hamis színben feltüntetésének kedvelése

Az első pont azokról szól, akik kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanosságokat. Bizonyára mindannyian gyakran találkoztatok már ilyenféle emberekkel. Mi az elsődleges megnyilvánulása annak, hogy valaki kedveli hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanosságokat? Az, hogy alapelvek nélkül beszél, szándékok mentén és célokkal provokál folyton vitákat, káros hatásokat előidézve. Nyilvánvaló, hogy az ilyen embereknek komoly problémáik vannak a beszédükkel, melyek a rossz beállítottságban és az emberi mivolt hiányában gyökereznek, ami arra készteti őket, hogy kedveljék hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanosságokat. A „tények és a valótlanosságok hamis színben feltüntetése” kifejezés szempontjából nézve ez azt jelenti, hogy gyakran állítják tényekről, hogy valótlanosságok, és fordítva; itt a fekete és a fehér felcseréléséről van szó, sőt a tények valótlan részletekkel való megszépítéséről, alaptalan vádaskodásról, alaptalan ítélkezésről és arról, hogy úgy beszélnek, ahogyan csak akarnak. Az ilyen emberek soha nem közelítenek meg a dolgokat pozitívan; amit mondanak, az nem építi az embereket, és semmiféle hasznat vagy segítséget nem jelent az embereknek. A velük való érintkezés, elköteleződés és kommunikáció során a beszédük hallgatása gyakran sötétségbe és zavarodottságba taszítja az emberek szívét, sőt, ettől még a hitükben is meggyengülnek olyannyira, hogy nincs hajlandóságuk hinni Istenben, és nem tudják lecsendesíteni elméjüket a lelki áhítatok és összejövetelek során. Gyakran elbizonytalanítják őket lelkileg és szellemileg az arról szóló állítások, hogy mi a helyes és mi a helytelen, valamint az ilyen személyek által terjesztett pletykák, és elkezdnek mindenkit kedvezőtlen színben látni és másokban csak a hibákat észrevenni. Gyakran előfordul, hogy a tények és a valótlanosságok hamis színben való feltüntetését hallva megzavarodik az emberek normális gondolkodása, és még a dolgokról alkotott helyes nézeteik is összezavarodnak, ami megnehezíti számukra, hogy felismerjék, mi a helyes és mi nem. Akik nem látnak tisztán, gyakran elcsábulnak és kísértésbe esnek, anélkül, hogy ezt észrevennék, egyes olyan dolgok miatt, amelyeket a tényeket és valótlanosságokat hamis színben feltüntető emberek mondanak. Azt gondolják: „Ezek az

emberek nem ártottak senkinek, rendesen részt vesznek az összejöveteleken, néha még jótékonykodnak is és segítenek másoknak, és nem tettek semmi rosszat.” Az ilyen személyekkel való érintkezéseiknek azonban gyakran az a következménye, hogy belegabalyodnak a helyes és helytelen kérdéseibe és a kísértésbe, és ott ragadnak az emberek közötti érzelmi összefonódások és a helytelen személyközi kapcsolatok közepében. Ezek az emberek, akik a tényeket és a valótlanságokat hamis színben tüntetik fel, mesterei annak, hogy megzavarják az emberek közötti helyénvaló kapcsolatokat, és szabotálják az emberek elméjében létező tiszta megértéseket. Hozzáállásuk szerint azok az egyének, akik jó kapcsolatban vannak egymással, akik képesek egymást támogatni és segíteni, azok titkos támadásaik és megítéléseik célpontjaivá válnak. Aki pedig némi hűséggel és némi áldozatot hozva végzi a kötelességét, az úgyszintén a támadásaik célpontjává válik. Függetlenül attól, hogy valami mennyire jó vagy pozitív, megtalálják a módját, hogy lejárássák. Mindenről burkolt kritikát fogalmaznak meg, mindenhez hozzászólnak, és minden kérdésben saját álláspontot képviselnek. Ezek az álláspontok egyáltalán nem valódi álláspontok; inkább képtelenségeket beszélnek, összekeverik a valós tényeket a valótlanságokkal, és felcserélik a feketét a fehérrel; egy cél elérése érdekében, vagy azért, hogy viszályt szítsanak az emberek között, vagy hogy megrágalmazzanak bizonyos személyeket; még odáig is elmennek, hogy szándékosan és meggondolatlanul, a tényeket valótlan részletekkel megszépítve koholnak dolgokat, és alaptalan vádakot fogalmaznak meg, a semmiből valamit kreálva. Akik nincsenek tisztában a tényekkel, hallgatják őket, és azt gondolják, hogy állításaik észszerűnek tűnnek, és semmiképpen sem lehetnek hamisak, ezáltal félre lesznek vezetve. Az efféle ember, aki kedveli a tények és a valótlanságok hamis színben való feltüntetését, burkolt kritikát fogalmaz meg minden pozitív dologgal kapcsolatban. Azért talán, mert van igazságérzete? (Nem.) Dacos azokkal szemben, és nem becsüli azokat, akik aktívan végzik a kötelességüket, akik hűségesek, akik lelkesen áldozzák fel magukat, és akiknek van lelkiismeretük és józan eszük. Mi az okuk tehát ezeknek az egyéneknek a vakmerő beszédre? Hol lehet a probléma gyökere? Miért kedvelik mindig hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanságokat? (Mert rossz az emberi mivoltuk.) Valóban; ez a rossz emberi mivoltnak köszönhető. Ha jó volna az emberi mivoltuk, akkor nem tüntetnék fel hamis színben a tényeket és a valótlanságokat. A beszédnek a lelkiismereten és a racionalitáson kell alapulnia; nem lehet minduntalan torz elméleteket és eretnokségeket szajkózni. A tények és a valótlanságok hamis színben való feltüntetésének gyökere a rossz emberi mivolt. Bármilyen is mondanak az ilyen emberek, annak enyhén szólva is rossz a szájíze; megítélnék másokat, de szavaik valójában az elítélés és káromlás rosszindulatú szándékának elemeit hordozzák, és felbujtást, irigységet, dacot, gyűlöletet sugallanak, sőt, még a fekvő emberbe való belerúgás is érződik bennük. Összefoglalva, ezek a fő jellemzői annak, ahogyan hamis színben tüntetik fel a tényeket és a valótlanságokat. Ezeken a tulajdonságokon kívül az ilyen embereknek van még egy közös vonásuk: neheztelnek azokra, akiknek megvan az, ami

nekik nincs, és kinevetik azokat, akiknek nincs meg az, ami nekik megvan. Jó-e az emberi mivoltuk? (Nem.) Az ilyen emberek, akik neheztelnek azokra, akiknek megvan az, ami nekik nincs, és kinevetik azokat, akiknek nincs meg az, ami nekik megvan, féltékenyek mindenre, aki jobb náluk, és a hátuk mögött rosszat mondanak róluk, megítélik és elítélik őket; míg ha valaki alacsonyabb rendű náluk, azt gúnyosan kinevetik, készek kifigurázni, pellengérre állítani és lekicsinyelni. Semmit nem képesek helyesen megérteni vagy a legalapvetőbb emberi erkölcs alapján megközelíteni. Nem kell senkinek áldást kívánniuk, az sem kell, hogy jót kívánjanak bárkinek, vagy azt kívánják, hogy minden úgy alakuljon, ahogyan ők szeretnék, vagy azt, hogy a helyes úton járjanak; de az a legkevesebb, hogy helyesen értékeljenek másokat, anélkül, hogy bármilyen rosszindulatot táplálnának – ők még ebben is kudarcot vallanak. Mi a mögöttes oka annak, hogy hamis színben tüntetik fel a tényeket és a valótlanosságokat? A beszédükből, a másokhoz való hozzáállásukból, abból, amit a szívük mélyén gondolnak, és ahogyan másokkal bánnak, egyértelműen kiderül, hogy az emberek e fajtájának az emberi mivolta rosszindulatú. Bár az ilyen emberek csak a szájukat használják a tények és valótlanosságok hamis színben való feltüntetésére, e cselekedetek mögött a szívük mélyén ott rejlenek az általuk elérni kívánt eredmények és célok, valamint az emberekkel és dolgokkal kapcsolatos valódi nézeteik és hozzáállásaik. Ha most eltekintünk attól, hogy azok, akik kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanosságokat, jól értik-e az igazságot, és hogy ők olyan emberek-e, akik szeretik az igazságot, vajon emberi mivoltuk e jellemzője – a tények és valótlanosságok hamis színben való feltüntetésének kedvelése – alapján lehet-e bármilyen jó vagy pozitív hatásuk a testvérekre a gyülekezetben? (Nem.) Egyáltalán nem!

Nézzünk meg néhány konkrét példát, hogy lássuk, milyen megnyilvánulásaik vannak azoknak, akik hamis színben tüntetik fel a tényeket és a valótlanosságokat. Tegyük fel például, hogy van egy nővér, akinek a családja nagyon gazdag, ő viszont az evangélium hirdetése és az Isten melletti biztonságtétel érdekében elengedte a test örömeit, és elhagyta otthonát, hogy a kötelességét végezze. Mondjátok meg Nekem, hogyan vélekednének erről a helyzetről a normális emberek? Vajon nem csodálnák és irigyelnék őt? Mindenesetre úgy gondolnák, hogy a nővér dicséretes és utánpótlásra méltó, amiért képes feláldozni a testi örömeit, hogy végezze a kötelességét. De hogyan nyilatkoznak róla azok, akik kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanosságokat? Azt mondják: „Feladja a gazdag ember életét, hogy egész nap az evangéliumot hirdesse; ha így folytatja, előbb-utóbb kirúgja a férje! Hát nem arról szól az istenhit, hogy áldásokat kapjunk és élvezzük az életet? Nézzétek meg: áldásai vannak, de nem tudja, hogyan élvezze őket, lemond a családjáról és a karrierjéről, hogy teljes szívvel tegye a kötelességét; hát nem bolondság ez? Ha az én családom ilyen gazdag lenne, akkor én jól ellennék otthon.” Mondjátok meg Nekem, van-e egyetlen olyan mondat is ezekben a szavakban, amely összhangban van az emberi mivolttal, amely épít másokat? (Nincs.) Akinek van némi tisztánlátása, az ennek hallatán azt gondolhatja: „Ez nem a tények

elferdítése? A hívő ember számára eredendően pozitív dolog, hogy lemondjon mindenről azért, hogy Istennek áldozza magát, és ne az anyagi örömeket hajszolja, ők mégis elítélik ezt.” Ha ezt olyasvalaki hallja, akinek nincs tisztánlátása, őt ez félrevezetheti és megzavarhatja; azonnal súlyosan csorbulhat az Istenbe vetett hit iránti buzgósága, valamint az iránti buzgalma, hogy lemondjon dolgokról, és a kötelességei végzésére áldozza magát. Bár a tények és a valótlanságok hamis színben való feltüntetését kedvelők szavainak száma csekély, a másokra gyakorolt negatív hatásuk jelentős, elég ahhoz, hogy valaki egy időre negatív hangulatba kerüljön, és képtelen legyen helyrejönni. Nem így van? (De igen.) Már néhány hihetőnek tűnő szó is megmérgezhet egyeseket, amikor meghallják azokat. Mit árul el ez azok emberi mivoltáról, akik képesek ilyen mérgező szavakat kimondani? (Azt, hogy rossz.) Van-e olyan mondat a szavaik között, amelyet hallva növekedhet valakinek a hite? (Nincs.) Mik ezek a szavak? Összességében ezek mind az álhívők szavai; e mondatok egyikét sem szabadna kimondaniuk azoknak, akik Istent követik. Pontosabban, egyetlen mondat sem tükrözi az emberi mivolt csíráját sem azok közül, amelyeket ezek az emberek mondanak. Mit jelent az emberi mivolt hiánya? Azt jelenti, hogy még csak nem is rendelkeznek erkölccsel. Mit jelent az erkölcs hiánya? A nővérnek jók az életkörülményei, gazdag családja van, és mi a hozzáállásuk ezeknek az embereknek? Csupán irigység ez, amit jókívánságok követnek, majd a továbblépés következik? (Nem.) Akkor mi a hozzáállásuk? Irigység, felháborodás, neheztelés és panaszok rejtegetése a szívükben: „Megérdemli, hogy ilyen sok pénze legyen? Nekem miért nincs ennyi pénzem? Miért áldja meg Isten őt és engem nem?” A nővér gazdag és sikeres, ezért irigységet és gyűlöletet éreznek, egyetlen szóval sem említve őszinte csodálatot vagy jókívánságot. Ez még a legalapvetőbb erkölcsöknek is a teljes hiányát jelzi. A nővér gazdag, ezért gyűlöletet táplálnak iránta, szinte odáig menve, hogy megpróbálnák elragadni vagy kicsalni a vagyonát. Ráadásul ez a nővér gazdag családban él, mégis képes hátrahagyni a jó életkörülményeket és az anyagi kényelmet, hogy elmenjen és tegye a kötelességét; egy Istenben hívő számára ez gratulációra méltó dolog, csodálatra és irigységre méltó. Az embereknek minden jót kellene kívánniuk neki, és megpróbálniuk közel kerülni hozzá és utánozni őt. De vajon ezek az emberek, akik kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanságokat, mondanak-e ilyesmit? (Nem.) Hogyan beszélnek? Minden mondatukat nyers szavak és némi gyűlölet jellemzi. Miért tudnak így beszélni? Azért, mert elégedetlenek a saját helyzetükkel, neheztelést táplálnak, és ezért ezen a gazdag nővéren vezetik le a dühüket. Istenben hívő emberként különösen nagyra kellene értékelni, csodálni, tanulni azoktól és utánozni azokat, akik képesek aktívan végezni a kötelességüket és törekedni az igazságra. Ahelyett, hogy tanulnának a nővér erősségeiből, hogy ellensúlyozzák vele saját gyengeségeiket, ezek az emberek bolondnak gúnyolják őt, sőt remélik, hogy a férje elváljon tőle; várják, hogy láthassák a bukását. Vajon nem örülnének-e akkor, ha valóban elválna a férje ettől a nővértől? Nem teljesülne a kívánságuk? Ez hűen tükrözi a valódi érzéseiket, valamint a szándékukat és

a céljukat is. Nem kívánnak jót másoknak; ha bárki olyat látnak, akinek jól megy, vagy aki jobb náluk, az irigységgel és nehezteléssel tölti el őket. Nem számít, hogy valaki másnak mennyire erős az Istenbe vetett hite, ha az illető jobb náluk, akkor egyszerűen nem tudják elfogadni. Teljesen hiányzik belőlük az emberi mivolt, és képtelenek egyetlen áldó vagy építő szót is kimondani. Miért nem képesek ilyen szavakat kimondani? Mert túl gonosz az emberi mivoltuk! Nem arról van szó, hogy nem akarnak beszélni, vagy hogy nem ismerik a megfelelő szavakat, hanem arról, hogy a szívük tele van irigységgel, nehezteléssel és felháborodással, ami lehetetlenné teszi számukra az áldó szavak kimondását. Akkor tehát az a tény, hogy a szívük tele van ilyen romlott dolgokkal, utalhat arra, hogy rosszindulatú az emberi mivoltuk? (Igen.) Utalhat. Mivel ilyen romlott beállítottságokat fednek fel, a többiek számára könnyűvé válik a felismerés, és átlátnak romlott lényegükön.

Mondok egy másik példát. Volt egy nővér, aki, mielőtt hinni kezdett volna Istenben, folyton összetűzésbe került a sógora feleségével. Később mindketten elkezdtek hinni Istenben, és Isten szavainak evésén és ivásán keresztül megértettek néhány igazságot. Rájöttek, hogyan kell viselkedni és kijönni másokkal, és ahogy a romlottságuk feltárult, képesek voltak megnyílni egymás felé, és megpróbálták megismerni önmagukat, ami egyre harmonikusabbá tette a kapcsolatukat. Egyesek irigyelték őket, és azt mondták: „Nézzétek őket, az egész család hisz Istenben, és a sógornők olyanok, mint az igazi testvérek. Nem az Istenbe vetett hitük miatt van-e mindez? A nem hívők családjai egyáltalán nem tudnak kijönni egymással, mindig veszekednek és versengenek egymással, még az egyazon anyától származó testvérek is. A hívők sokkal jobbak; még ha a sógornők nem is igazi testvérek, amíg hisznek Istenben, közös célokra törekednek, ugyanazt az utat járják, és közös nyelvet beszélnek, addig lélekben összeillenek, ami csodálatos!” Ez mutatja, hogy azok, akik valóban hisznek Istenben, különböznek a nem hívőktől. A különböző családokból származó emberek közös célokkal és törekvésekkel jönnek össze, összeegyeztethetően Isten házában és Isten előtt. Azért mondjuk ezt, hogy az emberek tudják, hogy ez Isten szavainak és munkájának hatása, Isten által az embereknek adott kegyelem. Ez olyasvalami, amivel a nem hívők nem rendelkeznek, és nem élvezhetik. Miután ezt hallotta valaki, az a legkevesebb, hogy úgy érzi, jó dolog hinni Istenben, és kedvező benyomása lesz az Istenbe vetett hitről. De hallgassátok meg, mit mond erről az, aki kedveli hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanosságokat: „Hmm! Talán azt látod, hogy ezek a sógornők látszólag jól kijönnek egymással, minden harmonikus az összejöveteleken – de vajon nem szoktak néha veszekedni is egymással? Nem tudhatod, korábban nagyon csúnyán szoktak veszekedni!” Mások azt mondják: „Korábbi vitáik és veszekedéseik azért voltak, mert nem hittek Istenben, és nem értették az igazságot. Most már remekül kijönnek egymással! Ez azért van, mert most már mindketten hisznek Istenben, értenek néhány igazságot, és közösségben meg tudnak nyílni egymás előtt, ismerik saját romlottságukat, és gyakran együtt végzik a kötelességüket. Bár még mindig van közöttük némi súrlódás, általában be tudják ismerni egymásnak a hibáikat,

és konzultálnak egymással mindenről, amit tesznek. Ez olyasvalami, amit egyetlen nem hívő sem tud elérni, még a vér szerinti rokonaikkal sem.” Mégis, aki hamis színben tünteti fel a tényeket és a valótlanságokat, azt mondja: „Melyik családban nincsenek veszekedések? Nemhogy a sógornők, még a vér szerinti testvérek is veszekednek, nem igaz? Az összhang, ami most látszólag megvan közöttük, csak színjáték a többiek számára. Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy nem fognak küzdeni egymással az örökségért, amikor egyszer meghal az apósuk! Az istenhit nem csak egy kívánság, egyfajta lelki vigasz? Vajon tényleg le tudnának mondani ennyi vagyonról emiatt? Kizárt!” Van-e egyetlen olyan állítás is ezekben a szavakban, amely megfelel a tényeknek? Van-e akár egyetlen kívánság is az emberek jólétére, bármilyen áldásra vonatkozóan? (Nincs.) Van-e bármi, ami azt a személyes érzelmet fejezi ki, hogy Istenben hinni valóban jó, miután láttak másokat úgy élvezni Isten kegyelmét, ahogyan ők maguk is élvezték? (Nincs.) Azok szerint, akik hamis színben tüntetik fel a tényeket és a valótlanságokat, ezek a személyes átalakulások, amelyek a testvérek között történnek, mind csalások; az igazság megszerzése és a beállítottságban bekövetkező változások, amelyek az Istenbe vetett hitből erednek, mind hamisak; nem hisznek abban, hogy Isten képes megtisztítani az embereket, hogy Isten képes megváltoztatni az embereket. Szavaikból nemcsak az emberek iránti önkényes megítélésük, gyűlöletük és káromlásuk rajzolódik ki, hanem az Isten munkájának és szavainak emberekre gyakorolt hatását illető hitetlenségük és tagadásuk is. A sógornők jó kapcsolatban vannak, és az Istenbe vetett hitük miatt toleranciát és türelmet tanúsítanak egymás iránt, amikor együtt vannak. Ez a személy, aki kedveli hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanságokat, kényelmetlenül és elégedetlenül érzi magát a szívében, ezért minden lehetséges eszközzel megpróbál viszályt szítani a nővérek között, és akkor lesz boldog, ha el tudja érni, hogy a sógornők vitatkozzanak és veszekedjenek, amikor találkoznak. Miféle magatartás ez? Miféle mentalitás ez? A mentalitásukból ítélve nem perverz kissé? (De igen.) A magatartásukat tekintve nem förtelmes? (De igen.) Mégis, az ilyen emberek még mindig részt vesznek a gyülekezeti életben, és a kötelességeiket végzők között nincs hiány az ilyen emberekből. Ezeket az embereket általában úgy emlegetik, mint akiknek „csípős a nyelve”. Valójában nem csak a nyelvük csípős; a belső világuk hihetetlenül sötét és mérgező! Bármilyen jó tapasztalati tanúságtételeket is osztanak meg a testvérek, az ő szemükben ezek mind mesterségesek és kitaláltak, és nincs bennük semmi különleges. Akárkiben is végzi el Isten az ítélet és a fenyítés munkáját, ami jelentős nyereséget eredményez, olyannyira, hogy az illető ki tud állni, és meg tudja osztani tapasztalatait, és bizonyosságot tud tenni Istenről – ezek az emberek mélyen legbelül lenézik ezt, és azt gondolják: „Mi olyan nagyszerű ebben? Ennyi prédikációhallgatás után nem lenne bárkinek némi megértése? Csak írsz egy cikket a tapasztalati tanúságtételről, és már elégedett vagy, győztesnek tartod magad? Kíváncsi lennék, hogy amikor majd rosszul mennek a dolgok, nem panaszkodsz-e továbbra is istenre. Ha isten elveszi a gyermekedet, szeretném látni, hogy sírsz-e, és hogy akkor is tudsz-e még hinni istenben!” Mit gondoltok, mi tölti meg a szívüket? Vajon

nem az a vágy, hogy az egész világban káosz uralkodjon, vajon nem a helyes úton járó emberektől való félelem? Összefoglalva, bárki családjában történik is valami, nekik megjegyzést kell tenniük rá, de függetlenül attól, hogy mit mondanak, ezeket az embereket egyvalami jellemzi, mégpedig az, hogy remélik, hogy senkinek sincs jó sora – mindenkiről úgy beszélnek, mintha teljesen érdemtelenek lennének; boldoggá teszi őket, hogy úgy beszélnek másokról, mint semmirekellőkről, és mindig élvezettel gyönyörködnek mások szerencsétlenségében. Ha valakinek gazdag családja van, iriggyé, dühössé és gyűlölködővé válnak, állandóan panaszkodnak a szívükben, és azt kívánják, hogy Isten fossa meg azt az embert a gazdagságától és a kegyelemtől, amit élvez, és nekik adja azt. Elviselhetetlen hallgatni az emberek háta mögött elhangzó panaszait. Hasonlítanak-e bármiben is Isten híveihez? Természetesen az ilyen emberek az álcázásban is jártasak. Nem számít, mennyire rosszindulatú vagy sötét a szívük, a testvérek jelenlétében az összejöveteleken ők is megértésükről és meglátásaikról beszélnek, nagyszerű doktrínákat szajkózva, hogy álcázzák magukat, „dicsőséges”, jó képet kialakítva magukról. A színfalak mögött azonban nem beszélnek és nem viselkednek emberként. A legtöbb ember, ha még nem érintkezett ezekkel az egyénekkkel, és nem ismeri valódi megnyilvánulásait, vagy azt, hogy mi rejlik a szívük mélyén, pusztán csak hallotta őket összejövetelek alkalmával helyesen beszélni, nem fogja felfedezni, hogy milyen aljas vagy ádáz az emberi mivoltuk, vagy milyen alantas a jellemük, sőt, még jót is gondol róluk. Csak miután több időt töltöttek velük, és megértették cselekedeteiket és viselkedésüket a színfalak mögötti életben, akkor kezdik az emberek fokozatosan tisztán látni őket, és kezdenek undorodni tőlük. Ezért valaki felismerése nem alapulhat kizárólag az összejöveteleken elhangzó kellemes szavain; meg kell figyelni a tetteit és szavait a színfalak mögött, az életben is, hogy megláthassuk a lényegét és az igazi arcát.

Azon kívül, hogy nem beszélnek emberhez méltóan, az olyan típusú embereknek, akik kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanosságokat, van egy másik jellemzőjük is: mindenkire és mindenre megjegyzést akarnak tenni, még azokra is, akiket nem ismernek, vagy akikkel soha nem érintkeztek, és mások életének legapróbb dolgait sem kímélik. Megjegyzéseik eredménye az, hogy bármennyire is pozitív valami, a beszédük negatívvá torzítja azt; bármennyire is helyes valami, negatívvá torzul, amikor az aljas szájukra veszik. Ez teszi őket boldoggá, így tudnak jól enni és nyugodtan aludni. Mondjátok meg Nekem, miféle teremtmény ez? Például, ha néhány testvér idén jól keresett, és anyagilag jobban áll – egy kicsivel többet adakozik, meghaladva az egytizedet –, akkor irigykedni kezdenek, és azt mondják: „Miért adakoztok idén ennyit? Isten döntése arról, hogy egy ember jó vagy gonosz, nem azon alapul, hogy mennyit ajánl fel. Mi értelme a buzgalmadnak? Isten háza nem szűkölködik a pénzben.” Megint előjönnek a kellemetlen szavak, ugye? Nem számít, hogy ki tesz valami helyeset vagy olyasmit, ami összhangban van az igazsággal, ők azt kifogásolhatónak találják, és rendkívüli irtózatot éreznek a szívükben. Minden lehetséges eszközzel megpróbálnak

hatalmukba keríteni, ürügyeket keresnek arra, hogy támadjanak, vádoljanak és elítéljenek, amíg csak le nem győznek, és ki nem verik belőled a pozitivitást, teljesen összezavarva téged, hogy már képtelen vagy megkülönböztetni, hogy mi a helyes és mi nem. Aztán jót nevetnek, titokban gúnyolódva rajtad, és azt mondják magukban: „Mindössze ennyi vagy, és mégis te beszélsz tapasztalati tanúságtételről!” Ez egy ördög, aki megmutatja az igazi arcát, nem igaz? Nem a Sátán szolgájának, egy antikrisztusnak a szavai ezek? (De igen.) Minél többet beszélek az ilyen emberekről, annál dühösebb leszek, és annál jobban undorodom tőlük. Találkoztatok már valaha ilyen emberekkel? Függetlenül a megjelenésüktől vagy az arcvonásaiktól, valahányszor tények és valótlanságok hamis színben való feltüntetésére készülnek, furcsává válik az arckifejezésük: az ajkuk eltorzul, a szemük ferdén áll, már nem néznek egyenesen másokra, és egyesek arcvonásai mintha még a helyükről is eltolódniának. Ez egy olyan, feléd sugárzott jel, amely azt üzeni, hogy most nem úgy fognak beszélni, mint az emberek. Mit teszel ekkor? Veszted ezt a jelet, vagy kizárod? (Kizárom.) El kell határolnod magad, meg kell mondanod nekik: „Ne beszélj, nem akarom hallani. Túl sokat pletykálsz. Ha nem akarsz úgy beszélni, mint egy ember, akkor maradj távol tőlem. Nem akarom, hogy megzavarj; nem akarok belekeveredni ezekbe a helytelen személyközi kapcsolatokba, nem fogok odafigyelni egy olyan emberre, mint te.” Figyelj, és lásd meg, hogy ki az közületek, aki kedveli hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanságokat, kinek ilyen a magatartása, és aztán gyorsan határolódj el tőle. Mi jellemzi ezeknek az embereknek az emberi mivoltát? A méregtől csöpögő beszéd, vagy köznyelvi kifejezéssel élve, hogy „csípős a nyelvük”. Azzal, hogy leleplezed mérgező szavait, megláthatod a különböző kijelentéseiket; a kijelentéseiken keresztül láthatod a belső világukat, és pontosan meghatározhatod, hogy mi az emberi mivoltuk lényege, és hogy gonosz emberek-e. Az ilyen emberek, akik kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanságokat, az általuk kibocsátott különböző jelzések és kijelentések révén lehetővé teszik mások számára, hogy egyértelműen megnevezhessék őket, mint gonosz embereket. Az ilyen emberek teljes mértékben megfelelnek a kitakarítandók vagy kizárandók mércéjének; nem lehet kegyelemmel lenni irántuk. Ki kell őket takarítani, és nem szabad megengedni, hogy zavart okozzanak a gyülekezetben.

Az imént beszélgettünk az olyan embertípus jellemzőiről, akik kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanságokat, és az Istenbe vetett hitük állapotából és az emberi mivoltuk megnyilvánulásaiból világossá kell válnia, hogy olyanfajta emberről van szó, aki idegenkedik az igazságtól, és nem szereti az igazságot. Emberi mivoltuk olyannyira silány, hogy az észszerűséggel szemben érzéketlenek, és még a legalapvetőbb emberi erkölcsöt is nélkülözik; csak éppen az ő esetükben a silány emberi mivoltuknak az a jellemzője, hogy különösen kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanságokat. Kimondott szavaikból megfigyelhető az emberi mivoltuk jellemzője és az emberi mivoltuk lényege; az ilyenfajta emberek nyilvánvalóan silány emberi mivoltúak. Mennyire silány az emberi mivoltuk? A gonoszság mértékéig silány,

ezáltal a gonosz emberek kategóriájába sorolja őket. Ez azért van így, mert a szavaik, amelyeket jellemzően mondanak, nem csak időnként panaszkodók, nem csak egy kis irigységet fejeznek ki, és nem csak egy kis emberi gyengeséget mutatnak időnként; megnyilvánulásaik nem egy közönséges, átlagos romlott beállítottság megnyilvánulásai, hanem elégségesek ahhoz, hogy bizonyítsák, hogy ők a gonosz emberek közé sorolhatók. Ez az első személytípus: azok, akik kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanságokat.

B. Mások kihasználásának kedvelése

A második embertípus az, aki kedveli mások kihasználását. Néhány embernek határozottan vannak elképzelései, amikor mások kihasználásának kedveléséről szóló beszélgetésre kerül sor, azt gondolva: „Melyik romlott ember nem kedveli mások kihasználását? Ilyen az emberi természet; amíg nem gonoszság elkövetése, mi olyan komoly dolog egy kis kihasználásban?” A többi ember kihasználásának az a fajta kedvelése, amiről itt beszélgetünk, túlmutat a normális emberek kihasználás iránti szeretetén – eléri a gonoszság mértékét. Elég sok ilyenfajta ember lehet a gyülekezetben, de legalábbis egy részük ilyen. Azzal az örüggyel, hogy „mindannyian testvérek vagyunk”, mindenhol kihasználnak másokat, kihasználnak a testvérek között, Isten házában és a gyülekezetben. Hogyan használnak ki másokat? Ha például a családjuknak házat kell vennie, de nincs elég pénzük, nem a rokonokhoz vagy a barátokhoz fordulnak kölcsönért, és nem is a bankba mennek kölcsönért, hanem a testvérektől kérnek kölcsön, szót sem ejtve kamatról vagy arról, hogy mikor fogják visszafizetni a kölcsönt – egyszerűen csak kölcsönkérik. Az, hogy „kölcsönkérik”, szépítés; a tény az, hogy csak elveszik, mert soha nem áll szándékukban visszafizetni a pénzt, sem kamatot fizetni. Miért a testvéreket választják célpontnak? Úgy gondolják, hogy mivel mindannyian testvérek, segíteniük kell a nehéz időkben, és ha valaki nem segít, akkor az nem testvér. Így hát a testvérekhez mennek pénzt kölcsönkérni, és olyan indokokat találnak ki, hogy a testvérek úgy érezzék, hogy az a helyes és helyénvaló, ha kölcsönadnak nekik pénzt. Mások azt látják, hogy egy testvér családjának van autója, és folyton ezen jár az eszük, és állandóan, néhány naponta kölcsönkérik. Kölcsönveszik, de nem viszik vissza, nem tankolják meg, és néha még a karosszériát is behorpasztják vagy összetörik. Sóvárognak bármi finom étel, hasznos tárgy, vagy bármi értékes dolog után, amelyet mások otthonában látnak, és mesterkednek, hogy megszerezzék maguknak. Bárki otthonában járnak, a szemük a tolvaj mohóságtól csillog, ahogy mindenfelé kutatnak és nézelődnek, keresik, hogy milyen lehetőséget használhatnának ki, vagy mi az, amit elvihetnének – még egy kis cserepes növény sem kerüli el a figyelmüket. Ha elmennek másokkal szórakozni vagy vacsorázni, soha nem ajánlják fel, hogy fizetik az útiköltséget vagy az étkezést. Bármi szépet látnak, meg akarják venni, de amikor eljön a fizetés ideje, másokat vesznek rá, hogy állják a számlát, és utána fel sem vetik a visszafizetés kérdését; egyszerűen csak ki akarják használni az embereket,

még ha csak egy fillérnyi nyereségről van is szó. Ha szép dolgokat akarsz, akkor fizess értük te magad; ha nem akarsz a saját pénzedből fizetni, akkor ne is igyekezz másokat kihasználni, és ne légy ennyire kapzsi; legyen benned némi tisztesség, hogy kiérdemeld mások tiszteletét. De az ilyenfajta emberekből hiányzik a tisztesség, csak ki akarnak használni másokat, és minél többször sikerül kihasználniuk valakit, annál nagyobb örömet éreznek. Szégyen vagy dicsőség az ilyen emberek megjelenése a gyülekezetben? (Szégyen.) Az, szégyen. Szerintetek szükségük van arra, hogy ilyen módon kihasználjanak másokat? Vajon azért csinálják, mert nem engedhetik meg maguknak az étkezést, vagy nem engedhetik meg maguknak, hogy ételt tegyenek a családjuk asztalára? Egyáltalán nem. Valójában van elég pénzük, és van elég ennivalójuk; csak hogy a kapzsiságuk olyan nagy, hogy megfosztja őket a tisztességüktől, és olyan nagy, hogy ellenszenvet és undort vált ki a többiekben. Jó ember az ilyen? (Nem.) Vannak, akik mindig azt keresik, hogyan tudnának kihasználni bármi lehetőséget, amikor a kötelességeiket végzik, és megsértődnek, ha akár csak egy kicsivel is rosszabbul járnak, és úgy érzik, hogy ezt szóvá kell tenniük. Amikor feladatot kapnak, mindig felhozzák a pénz kérdését: „az útiköltség egy útra ennyi és ennyi, a szállás ennyibe és ennyibe kerül, az étkezés ennyibe és ennyibe, és így tovább.” Azt mondják nekik: „Ne aggódj a pénz miatt, a gyülekezet majd gondoskodik róla.” De miután megkapták a pénzt, töprengenek rajta, mondván: „Ez nem elég. Mire elég 200 jüan odakint? Van egy mondás, miszerint: »Otthon legyél takarékos, de utazáskor vigyél magaddal sok pénzt.« Vinnem kell még egy kis tartalék pénzt; ha nem használok fel az összeset, a maradékot visszaadom a gyülekezetnek.” Amikor visszaérnek, egy szóval sem említik, hogy maradt volna pénz, és nem számolnak be a kiadásairól sem. Még ahhoz is veszik a bátorságot, hogy a gyülekezetet használják ki; vajon el mernék-e sikkasztani az Istennek tett felajánlásokat? (El mernék, igen.) Miféle teremtmények ezek? Hiányzik belőlük a tisztesség, valamint a lelkiismeret és a józan ész. Vajon Isten jóváhagyná az ilyen embereket? Vannak, akik még fürdeni, haját mosni és mosni is elmennek az összejövetelek helyszínére vagy a vendéglátóhelyekre, és a gyülekezet mosógépét, vízmelegítőjét, samponját, mosószerét stb. használják; még ezeket a kényelmi szolgáltatásokat is kihasználják, a gyülekezet dolgait felhasználva, hogy spóroljanak a sajátjukkal. Azt gondolják, hogy mivel hisznek Istenben, Isten házához tartoznak, és ezért Isten házában minden tárgyat ingyen használhatják; úgy gondolják, hogy kár lenne nem használni, vagy nem elvenni, vagy nem húzni belőle valami hasznot; és még ha el is romlik, amit használnak, eszük ágában sincs kártérítést fizetni érte. Ami a saját dolgaikat illeti, tudják, hogy azokat takarékosan kell használni, és kínosan vigyázni kell rájuk, de Isten házában berendezéseit és tárgyait tetszésük szerint használják, és nem fizetnek kártérítést, ha tönkreteszik azokat. Jó emberek ezek? Biztos, hogy semmi jó nincs bennük. Bizonyos esetekben aktívan önkénteskednek, különösen, amikor a gyülekezetnek kell vásárolni valamilyen termékeket, kifejezetten készségesen vállalják az ilyen feladatokat. Miért ilyen buzgók? Úgy gondolják, hogy haszonra lehet szert tenni, és ki lehet használni a helyzetet; miután

megvásárolták az árut, a megmaradt pénzt zsebre vágják. Mindent ki akarnak használni, amit csak tudnak, mert úgy gondolják, hogy kár lenne, ha nem tennék; ez az a logika, amit követnek. Ha nem sikerül kihasználniuk valamit vagy valakit, akkor átkozzák a testvéreket és átkozzák Isten házát – mindenkit átkoznak; ők egyszerűen gonosz démonok, bűdös koldusok, hétpróbás kéregetők, akik mindenhová nyújtogatják a markukat, hogy előnyöket csikarjanak ki és kihasználják a helyzetet. Az emberek azt mondják: „Mindig kérsz valamit; hát nem egy bűdös koldus vagy te?” Azt felelik: „Rendben van, hívjatok bárminek – fősvénynek, szűkmarkúnak, bűdös koldusnak, kéregetőnek, nyomorgónak –, amíg előnyökhöz jutok, addig rendben van.” Van az ilyenfajta embereknek egyáltalán tisztességük? (Nincs.) Nem okoznak az ilyen emberek bizonyos mértékű zavart a testvéreknek? Nem okoznak bizonyos mértékű zavart és kárt, különösen a nehéz körülmények között élő, rossz anyagi helyzetben lévő családok számára? (De igen.) Előfordulhat, hogy negatívan befolyásolják a kevésbé érett és különösen sérülékeny embereket? (Igen.) Az emberek már a pusztá látványuktól is irtóznak; mindenki ingerült lesz, aki meglátja őket, de mindannyian túlságosan szégyenlősek ahhoz, hogy visszautasítsák őket, így aztán hagyják magukat ilyen szemérmetlenül megszarolni általuk. Mindenki tudja, hogy rossz az emberi mivoltuk és alantas a jellemük, de tekintve, hogy mindannyian testvérek, és látva, hogy néha képesek elvégezni bizonyos kötelességeket, és van egy kis hitük, és időnként képesek egy kis erőfeszítést tenni azáltal, hogy vendégül látnak valakit az otthonukban – e dolgok fejében a legtöbb ember szemet huny abbéli viselkedésük felett, hogy bárhol is járnak, kihasználnak valakit, és nem veszik ezt komolyan. Az általuk okozott zavar azonban egyre jelentősebbé válik a gyülekezeten belül, eléggé ahhoz, hogy a legtöbb embert nyugtalanná tegye; nem probléma ez? (De igen.) Ezek az egyének, még ha nem is veszett kutya, amelyek mindenhol megharapják az embereket, és halálra tudják őket harapni, olyanok, mint a zajos legyek, amelyek zaklatása nem hagy nyugtot az embereknek. Ha nem takarítják ki őket, örökös zavarást fognak okozni. A gyülekezetben maradásuk állandóan katasztrófához vezet, megfosztva az embereket a békességtől. Miután megzavarták őket, az emberek meglehetősen ingerültnek érzik magukat, gyakran ellenszenvet táplálnak az ilyen személyekkel szemben; mivel azonban nincs rá megoldásuk, újra és újra beletörődnek. Miféle emberek ők? Még ilyen megvetendő gazemberek is vannak az emberek között; miért hisznek az ilyen emberek egyáltalán Istenben? Egyszerűen nem érdemlik meg az életet! Kihasználni mindent, amit csak tudnak – milyen szégyenletes! Csak annyi anyagi javat élvezz, amennyit a képességeid lehetővé tesznek; ha nincs meg a képességed, akkor ne élvezd, és ne is sikkaszd el azt, ami másoké. Ha valamilyen apró, jelentéktelen módon használsz ki valamit, mert mások néha jótékonyan felajánlanak valamit ingyen, vagy mert valamit különösen kedvelsz, vagy beleszeretsz valamibe, azt mindenki meg tudja bocsátani. Ahogy a mondás tartja: „a szegénység korlátozza az ambíciót”; ez nem egy nagy probléma. De ha állandóan ilyen előnyöket keresel, olyannyira, hogy szégyentelenül és szemérmetlenül csinálod ezt, és bűdös koldussá

válsz, vagy veszett kutyává vagy léggé válsz mindenki szemében, akkor azonnal ki kell takarítani téged. Az ilyenfajta embereket egyszer és mindenkorra kezelni kell, hogy véget vessünk ennek az összes problémának.

Mennyire tudjátok elviselni azokat, akik kedvelik a kihasználást? Ha tényleg ki nem állhatjátok őket, és úgy érzitek, mintha lenyeltetek volna egy döglött legyet, miután kihasználtak benneteket – a legtöbben féktelenül dühöseksz, és állandóan panaszkodtok rájuk, amikor együtt vagytok –, akkor ezen a ponton nem kellett volna már kitakarítani őket? (De igen.) Amikor elviselhetetlenné válik, amikor eléri a határt, mindenkinek össze kellene fognia, hogy kitakarítsa őket. Ez egy veszedelem eltávolítása Isten házából, ez olyan dolog, ami nagyon tetszik az embereknek. Az ilyen ember csak egy semmirekellő, aki nyugtalanságot okoz a legtöbb ember számára. Ez egy olyan rosszindulatú esemény, amely megzavarja és bomlasztja a gyülekezeti életet, arra kényszerítve az embereket, hogy összejöjjenek beszélgetni, és megoldják az adott személlyel kapcsolatos problémát. Ez a gyakorlat indokolt, mivel a gonosz ember által okozott zavar már ártott néhány embernek. Annak érdekében, hogy a gonosz ember ne folytathassa a gonosz cselekedeteit, hogy a gyülekezeti élet normális rendje fennmaradjon, és hogy Isten választott népe ne szenvedhessen további kárt, a gonosz embert gyorsan kezelni kell, és el kell takarítani. Ha jelenthetik a gyülekezetet a kitakarításuk után, akkor ezt bölcsen kell közölni velük: „Nem takarítunk ki, és nem is zárunk ki. Menj haza, vonulj vissza önmagadba, és gondolkodj el magadon. Miután megfelelően elgondolkodtál, írd meg egy megbánó levelet, és akkor újra üdvözölhetünk téged a gyülekezetben. Egyelőre próbálj meg több pénzt keresni és élvezd az életet; emellett pedig gondolkodj el az istenhit kérdésén. Így egyik szempontot sem fogod elhanyagolni.” Hogy hangzik ez? (Jól.) Nem fogjuk azt mondani, hogy kitakarítjuk vagy kizárjuk őket; csak arról van szó, hogy mától kezdve ez a személy nem lesz többé a gyülekezetben. Mi lenne, ha így kezelnétek a dolgot? (Ez jó.) Nagyszerű! Nincs szükség vitákra vagy elszámolásra, csak egy egyszerű és világos megoldásra, amely lehetővé teszi számukra, hogy visszatérjenek a világba dolgozni, pénzt keresni és a saját életüket élni. Összefoglalva, nem olyan nagyszerű azok emberi mivolta, akik kedvelik a kihasználást. Bár nem mondható, hogy gonoszak, de az a tulajdonságuk, hogy kedvelik a kihasználást, meglehetősen idegesítővé és megvetendővé teszi őket. Minden lehetőséget kihasználnak! Még ha nem is vesznek részt illegális vagy bűnözői tevékenységekben az ilyen emberek, a hosszú távú bomlasztás és zavar, amelyeket cselekedeteik és viselkedésük okoz a gyülekezeti életben – ezek a következmények súlyosabbak, mint bármilyen gonosz cselekedet; elegendőek ahhoz, hogy álhívőként vagy gonosz emberként jellemezzék őket, akiket ki kell takarítani a gyülekezetből. Ezáltal teljesen megszűnnek a gyülekezet zavarai és a testvérek álhívők általi zaklatása.

Korábban egy különleges módszerről beszélgettünk, ahogyan azokkal kell bánni, akik kedvelik a kihasználást, egy olyan módszerről, amelyet a szárazföldi Kínában előforduló üldözés különleges körülményei alapján dolgoztak ki. A külföldi gyülekezetekben

rendben van, ha csak közvetlenül kitakarítják őket. Függetlenül azonban attól, hogy egy bánásmód milyen emberekre irányul, alapvető fontosságú azt biztosítani, hogy az egyszerre legyen elvszerű és bölcs. A gyülekezetnek vannak adminisztratív rendeletei és szabályai, amelyek mind azt a célt szolgálják, hogy megvédjék a testvérek normális gyülekezeti életét és a kötelességvégzés normális rendjét. Nem megengedett, hogy bárki megzavarja a testvérek gyülekezeti életét vagy a kötelességük végzését; aki ilyet tesz, azt Isten vissza fogja utasítani. Nyilvánvalóan nem megengedett a testvérek bárminemű zaklatása és a mindennapi életükbe való beavatkozás. Ez egy olyan probléma, amelynek megoldása a vezetők és a dolgozók feladata. Lehetnek olyan személyek, akik a testvérek rokonai, barátai vagy ismerősei, akik a „testvérek” név álcája alatt igyekeznek a testvéreket magukhoz vonzani és félrevezetni, akadályozva őket kötelességeik végzésében. A vezetőknek és a dolgozóknak, illetve a testvéreknek kötelességük és felelősségük, hogy kezeljék az ilyen személyeket. Viselkedésük és cselekedeteik akadályoznak másokat kötelességeik végzésében és Isten követésében, és zavart okoznak a gyülekezet munkájában is, ezért a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell lépniük, hogy megoldják a helyzetet, és korlátozásokat szabjanak ki. Természetesen megvannak a megfelelő módszereink az ilyen személyekkel való bánásmódra és a kezelésükre. Nem kell ütlegetéshez vagy szidáshoz folyamodni; egyszerűen csak világossá tesszük számukra a problémájuk lényegét és Isten választott népe többségének ellenük felhozott vádjait, és végül elmondjuk nekik a következőket: „a kitakarításod a többség által meghozott és jóváhagyott döntés. Akár egyetértesz vele, akár nem, a gyülekezetnek megvan a felhatalmazása arra, hogy meghozza ezt a döntést, és ennek megfelelően bánjon veled. Engedelmeskedned kell.” Ezzel megoldódott ez a probléma, és az ilyen bánásmód teljes mértékben elvszerű. Azokkal, akik kedvelik a kihasználást, az alapelvek szerint kell bánni és azok szerint kell kezelni őket. Ha kölcsön akarnak kérni valamit, hogy kihasználjanak téged, akkor kölcsönadhatod nekik, ha akarod, vagy megtagadhatod, ha nem akarod; a döntés a tiéd. Ha kölcsönadod nekik, az szívesség; a visszautasítás pedig a jogod. Ha azt mondják: „Hát nem vagyunk testvérek mi mindannyian? Milyen fősvény, még kölcsönadni sem hajlandó!” – azt válaszolhatod: „Ez az én tulajdonom, és jogom van hozzá, hogy ne adjam kölcsön. Ez összhangban van az alapelvekkel. Ne gyakorolj rám nyomást azzal, hogy »mindannyian testvérek vagyunk«; amit mondasz, az nem az igazság. Hacsak Isten nem mondja, hogy »kölcsön kell adnod neki«, addig nem adom kölcsön neked.” Senkinek sincs joga ahhoz, hogy személyes tulajdont zsaroljon ki vagy vegyen kölcsön a gyülekezet ürügyén, vagy annak az eszmének az ürügyén, hogy „mindannyian hívők és mindannyian testvérek vagyunk”. Ez az igazság? (Igen.) Ez az igazság. Csak ennek az igazságnak a betartásával biztosítható a méltányosság mindenki számára és élvezheti mindenki a valódi jogait. De ha valaki azokat az ürügyeket használja fel, hogy „Isten háza munkájának szükségletei”, „a gyülekezet munkájának szükségletei” vagy „a testvérek szükségletei”, hogy személyes tárgyakat zsaroljon ki vagy vegyen kölcsön, ez összhangban van-e az igazsággal? (Nincs.)

Jogodban áll megtagadni az olyan kéréseket, amelyek nincsenek összhangban az igazsággal? (Igen.) És ha valaki fősvénynek vagy zsugori embernek bélyegezne, mert megtagadod, félnél? (Nem.) Ha valaki nagy ügyet csinál ebből a dologból, azt állítva, hogy nem támogatom a gyülekezet munkáját, vagy hogy hiányzik belőled a testvérek iránti szeretet, ami miatt a testvérek elutasítanak és elszigetelnek, félnél? Meghátrálnál. Abban a pillanatban azt gondolnád: „Mi olyan nagy ügy egy autó kölcsönadásában? Rendben van, akár a gyülekezet, akár Isten háza, akár a testvérek veszik kölcsön. Jobb nem megbántani a testvéreket. Egyetlen embert megbántani nem ijesztő, de ha az összes testvér megbántódik, és a szívük elhidegül irántam, elszigetelve maradok, akkor mit tegyek?” Mivel hiszel Istenben, mitől kell félned? Az, hogy elszigetelnek téged, nem jelenti azt, hogy birtokában vannak az igazságnak, vagy hogy tetteik összhangban vannak az igazsággal. Az igazság mindig igazság. Igazság, függetlenül attól, hogy az emberek kisebbsége vagy többsége ért egyet vele. Az igazság nélkül, még ha a kisebbség alá is veti magát a többségnek, az nem az igazság. Ez tény, amelyet senki sem tagadhat. Az, hogy valaki birtokában van-e az igazságvalóságnak, nem attól függ, hogy milyen kellemesen beszél, hanem attól, hogy képes-e az igazságot a gyakorlatba ültetni és az alapelvek szerint cselekedni. Például vettél egy új számítógépet a kötelességed végzése céljából, és valaki kölcsön akarja kérni, arra hivatkozva, hogy a gyülekezet munkájához kell. Nem vagy hajlandó kölcsönadni neki, mire ő azt mondja: „Hiányzik belőled a szeretet, nem szereted Istent, nem vagy önfeláldozó. Még erre a kis áldozatra sem vagy képes.” Helyesek ezek a szavak? Összhangban vannak az igazsággal? (Nincsenek.) Azt kell válaszolnod: „A számítógép a kötelességem végzésére szolgál. Jelenleg a kötelességemet végzem, így nem nélkülözhetem a számítógépemet. Ha kölcsönvennéd a számítógépemet, az vajon nem befolyásolná a kötelességem végzését? Összhangban volna ez az igazsággal? Pontosan mire kell neked a számítógép? Azt mondod, hogy gyülekezeti munkára; ha ez így van, akkor találnod kell valakit, aki ezt igazolja. Sőt, még ha gyülekezeti munkára is kell, nem tőlem kellene kölcsönkérned. Mit használjak a kötelességem végzéséhez, ha elviszed a számítógépemet? Ez hihetetlenül önző dolog tőled! Ne használd ürügyként a gyülekezeti munka szükségleteit ahhoz, hogy kihasználj, én nem dőlök be ennek. Ne hidd, hogy valami zavaros fejű ember vagyok, akinek nincs tisztánlátása; te ki akarsz használni, de ez nem fog összejönni!” Így kell beszélni az ilyen emberekkel ahhoz, hogy ne essünk a Sátán csapdájába. Könnyen megoldható ez a probléma? Ha egyszer megérted az igazságot, és az alapelvek szerint cselekszel, nem kell attól tartanod, hogy ki mit mond. Ne törődj azzal, ha hamisan megbélyegeznek; az a kis doktrína, amit szajkóznak, egyáltalán senkit nem fog meggyőzni. A kihasználást kedvelők emberi mivoltának megnyilvánulásait és a velük való bánásmód alapelveit tehát egyszerűen megbeszéltük.

Ami azokat illeti, akik a gyülekezetben kedvelik a kihasználást, egyrészt az embereknek pontosabban és gyakorlatiasabban kell felismerniük őket, másrészt az embereknek meg kell érteniük az igazságot; tisztában kell lenniük a szívükben azzal, hogy milyen

álláspontot kell képviselniük az Istenbe vetett hit tekintetében, hogy milyen munkát kell végezniük, milyen alapelveket kell képviselniük, és hogyan kell hozzáállniuk az emberekhez, eseményekhez és dolgokhoz. Ne kövesd a tömeget, és ne félj attól, hogy megbántod az embereket, és különösen ne mondj le azokról az alapelvekről és az álláspontról, amelyekkel rendelkezned kell, mindössze azért, hogy egyes személyeknek kedvére tegyél, aminek az lesz a vége, hogy örömet szerzel embereknek, viszont megbántod Isten szívét, miáltal Isten meg fog vetni téged. Ha ez egy olyan cselekvés, amely összhangban van az alapelvekkel, akkor, ha a cselekvésed sérti is az embereket, vagy ha szidalmaznak is amiatt a hátad mögött, annak nincs sok jelentősége; ha viszont ez egy olyan cselekvés, amely nincs összhangban az alapelvekkel, akkor, még ha azt végezve elismerést és támogatást nyersz is mindenkitől és jól ki is jössz mindenkivel, de az az egyetlen bökkenő, hogy nem tudsz elszámolni vele Isten előtt – akkor veszteséget szenvedtél. Ha kapcsolatot tartasz a többséggel, boldoggá és elégedetté teszed őket, valamint kiérdemled a dicséretüket, de megsérted Istent, a Teremtőt, akkor mindenkinél ostobább vagy. Éppen ezért bármit teszel is, világosan értened kell, hogy összhangban van-e az alapelvekkel, tetszik-e Istennek, miként viszonyul hozzá Isten, milyen álláspontra kell helyezkedniük az embereknek, milyen alapelveket kell követniük az embereknek, milyen utasítást adott Isten, és miként kell azt megtenned – mindenekelőtt ezzel kell tisztában lenned. A másokkal kötött szövetségeid, az anyagi cseréid és a másokkal való ügyleteid – ezek az alapelvekkel való összhang alapjaira épülnek? Az Istennek való tetszés alapjára épülnek? Ha nem, akkor mindarra, amit teszel, függetlenül attól, hogy milyen jól tartod fenn, milyen tökéletesen csinálod, vagy hogy mennyi dicséretet kapsz a többiektől, Isten nem fog emlékezni. Ezért egy emberrel való kapcsolatod és együttműködésed alapelvei tekintetében nem szabadna számítania, hogy ő használ-e ki téged, vagy te használod-e ki őt – ezeknek nem szabadna erre az alapra épülniük. Ehelyett ezen alapelvek tekintetében annak kellene számítania, hogy amit tesznek, összhangban van-e az igazságalapelvekkel. Csak akkor lehet valóban „az Istenbe vetett hitünk fényében” tekinteni rá; csak akkor mondhatod, hogy „mindannyian hívők vagyunk, mindannyian testvérek”; csakis akkor veheted ezt előfeltételként. Az életbe való belépéssel, a kötelességgel és a gyülekezeti munkával kapcsolatos dolgokon kívül semmi más érintkezésnek nem szabad a „testvérek” előfeltevésén alapulnia. Ha nem a kötelességről, az életbe való belépésről vagy az emberek közötti normális érintkezésről van szó, de valaki mindig a „testvérek” név álcáját használja ürügyként egy bizonyos cél eléréséhez, akkor ő kétségtelenül arra törekszik, hogy az ilyen kijelentéseket, módszereket és előnyös körülményeket ürügyként használja fel, hogy kihasználjon és mesterkedjen a személyes előnyei érdekében. Isten választott népének résen kell lennie ezzel kapcsolatban, és bölcsen kell eljárnia az ilyen kérdésekben, hogy elkerülje azt, hogy rászédjék. Ez azért van, mert a gyülekezetben a legtöbben nem értik az igazságot, sőt egyesek álhívők, akik alapelvek nélkül cselekednek, és meggondolatlan gáztetteket követnek el. Az, hogy ők a „testvérek” név álcája alatt tesznek dolgokat, ez befolyásolja

és zavarja meg a legkönnyebben a gyülekezet munkáját. Mi a célja annak, hogy mindezt elmondom ma? Az, hogy világossá tegyem, hogy akár a kommunikációban, akár a másokkal való érintkezésben az alapoknak az igazságalapelveken kell nyugodniuk. Ez megakadályozza az emberek közötti helytelen ügyleteket; természetesen azt is megakadályozza, hogy a kihasználást kedvelők kiskapukat találjanak, amelyeket kihasználhatnak, és ezzel egyidejűleg megakadályozza, hogy folyton kihasználják és becsapják azokat, akik túlzottan törődnek mások véleményével vagy gyengék emberi mivoltukban, valamint azt, hogy ugyanazok folyton veszteségeket szenvedjenek el. Vannak, akik – a saját családjuk nyilvánvalóan nehéz körülményei ellenére – végül a saját kárukra „jó arcot vágnak hozzá”, és kölcsönadják nehezen megkeresett pénzüket, mert kölcsönkéri valaki, aki kedveli a kihasználást, és azt állítja, hogy azért választotta ezeket az embereket, mert nagyra tartja őket. Mi történik, miután kölcsönadták a pénzt? A kölcsönkérő eltűnik. Ekkor a kölcsönadó panaszkodik Istenre, hogy nem védi meg. Hát ilyen az, amikor valakinek van józan esze? Azt gondoltad, hogy az Istenbe vetett hit azt jelenti, hogy nem kell gondolkodnod, amikor cselekszel, hogy majd Isten gondoskodik mindenről? Nem azt jelenti ez, hogy hasznavehetetlen ember vagy? Isten azt követeli meg az emberektől, hogy becsületesek és bölcssek legyenek, és az igazságalapelveknek megfelelően cselekedjenek. Nem vagy képes ezt megérteni? Ha nem ezeknek az igazságalapelveknek megfelelően cselekszel, akkor megérdemled, hogy mindig veszteségeket szenvedj, és mindig becsapjanak. Majd ha végül zsákutcába jut az életed, kit hibáztathatsz? Te okoztad saját magadnak. Nem szeretetből cselekedtél, hanem ostobaságból! Pénzt adtál kölcsön egy szélhámosnak, hogy a kedvében jársz, de amikor neked van szükséged pénzre, tudnál-e kérni Isten házától? Isten házának kellene viselnie érted ezt a felelősséget? Azzal, hogy Isten házától várod, hogy fedezze ezt a kiadást, nem adósodsz el Isten felé? Kiút nélküli életedben hogyan tudod elvégezni a kötelességedet? Ha Istenhez imádkozol, Ő nem biztos, hogy teljesíti a kérésedet; ez esetben azt aratod, amit vetettél, méghozzá megérdemelten. Ki mondta neked, hogy ilyen ostoba legyél? Isten mondta neked, hogy bízz meg abban a személyben? Ő mondta neked, hogy adj neki kölcsön? Nem Ő volt; ez a te személyes cselekedeted volt, nem Isten szándékát képviselted. Ha személyes tetteid hibásak és káros következményekhez vezetnek, a felelősséget csak te magad viselheted. Miért kellene Isten házáat felelőssé tenned vagy Istent felelőssé tenni érted? Miért panaszkodsz Istenre, hogy nem véd meg? Felnőtt vagy; miért nem rendelkez a felnőttektől elvárható ítélőképességgel? Kint a társadalomban bárkinek adnál kölcsön pénzt, aki kér? El kellene gondolkodnod rajta, nem igaz? Miért adnál kölcsön pénzt valakinek, csak mert a „testvérek” nevet említette a kérésében? Nem azt mutatja ez, hogy buta vagy? Nemcsak buta vagy, hanem ostoba; a végletekig ostoba! Gondolod, hogy minden testvér őszintén hisz Istenben, hogy mindannyian értik az igazságot? Legalább egyharmaduk nem szereti az igazságot és álhívő. Nem vagy képes felismerni ezt? Gondolod, hogy minden testvér Isten üdvösségének tárgya, valóban Isten kiválasztottja? Hát nem tudod, hogy „Sokan

vannak az elhívottak, de kevesen a választottak”? Kit képviselnek a testvérek? A romlott emberiséget képviselik! Nem vagy te ostoba, ha megbízol bennük? Bármilyen hátrányos következményekkel is járnak személyes tetteid, ne keresd Isten házát vagy a testvéreket; senki sem tud helytállni érted, és senkinek sem kötelessége, hogy felelősséget vállaljon érted. Te főzted a feketelevest, te is eszed meg; a felelősség téged terhel. Továbbá ne hozd be ezeket az ügyeket a gyülekezet életébe, hogy beszélgessünk róla és megvitassuk; senki nem kíváncsi rá, és a többieknek nem kötelességük, hogy a te zűrös ügyeiddel foglalkozzanak. Ha valaki valóban segíteni akar rajtad, azzal négy szemközt megoldhatjátok. Érted?

Az ezekről a dolgokról való beszélgetés emlékeztetőül szolgál az emberek számára, bővíti ismereteiket, és figyelmeztető csengőt szólintat meg számukra, világossá téve, hogy mindenféle ember akad azok között, akik hisznek Istenben. Van egy fontos dolog, amit nem szabad elfelejtenetek, és amit már többször említettem korábban: Azok, akik hisznek Istenben, a romlott emberiségből kerültek kiválasztásra. Mire utal ez? Ez arra utal, hogy minden embert megrontott a Sátán, mindenkinek vannak romlott beállítottságai, és különböző mértékben, de képes rosszat tenni, és a megfelelő összefüggésben képes olyan dolgokat tenni, amelyek ellenállnak Istennek. A tények és a valótlanosságok hamis színben feltüntetését és a kihasználás kedvelését, amiről épp az imént beszélgettünk, hívók csinálják; a nem hívók számunkra lényegtelenek, ezért itt nem említjük őket. Az emberi mivoltuk ezek a megnyilvánulásai, amelyekről beszélgettünk, pontosan azoknak a megnyilvánulásai, akik hisznek Istenben. Ne tekintsétek tehát a „testvérek” nevet valami nagyszerű, nemes, vagy szent és sérthetetlen dolognak. Ha annak tekinted, az ostobaság a részedről. Isten soha nem mondta: „A testvérek becsesek. Ha egyszer testvérekké válnak, megszentelődnek, Isten bizalmasai lesznek, teljesen megbízhatóak; teljes mértékben megbízhatok bennük, és bármit mondanak vagy tesznek, az az igazság.” Ez soha nem történt meg; ezek a te elképzeléseid és képzelődéseid. Ha mostanra még mindig nem látod a „testvérek” név mögött meghúzódó tényleges jelentéstartalmat, akkor igazán ostoba vagy; hiába hallgattad a prédikációkat ennyi éven át. Még azt sem derítetted ki, hogy te milyen ember vagy, mégis annyira bízol másokban, annyira szentnek és nagyszerűnek tartod őket – a testvéreket –, és arról nyafogsz, hogy „a testvéreknek ez nem tetszik”, „a testvérek dühösek”, „a testvérek szenvednek”, „a testvérek így és úgy”, és olyan szeretettel beszélsz a testvérekről. Láttál-e valahol Isten szavaiban olyat, hogy a testvérek annyira nemesek és szentek, annyira megbízhatóak? Egyetlen mondatot sem, ugye? Akkor miért tekintenél így rájuk? Ez azt jelenti, hogy egyenesen bolond vagy. Ennélfogva, függetlenül attól, hogy mekkora hátrányt vagy veszteséget szenvedsz el a testvérektől, ez teljes mértékben a te hibád. Végeredményben tekints tandíjként az elszenvedett veszteségekre és hátrányokra. Ez egy lecke számodra, amelyet meg kell tanulnod. Sosem szabad elfelejtenetek: a testvérek nem az igazságot képviselik, még kevésbé Istent; nem egyenértékűek Isten bizalmasaival, Isten tanúival vagy Isten szeretett gyermekeivel. Kik a testvérek? Romlott emberek, akárcsak te; elképzeléseik

vannak Istenről, nem szeretik az igazságot, idegenkednek az igazságtól, arrogáns beállítottsággal bírnak, ádáz és elvetemült beállítottsággal rendelkeznek, képesek arra, hogy minden tekintetben Isten ellenségének állítsák be magukat, kötelességeiket felületesen végzik, és még ki is használják a többi testvért az Istenbe vetett hit álcája alatt. Mi a célja annak, hogy mindezt elmondom? Nem az, hogy viszályt szítsak közted és a testvérek között, hanem hogy segítsek tisztán látni mindenki valódi arcát, helyesen kezelni a „testvérek” nevet, helyesen bánni a körülötted lévő emberekkel és megfelelő személyközi kapcsolatokat kialakítani mindenkivel. Ne próbálj személyes szívességekkel, anyagi cserékkel, hízelgéssel, behízelgéssel, engedményekkel vagy más hasonló eszközökkel jó kapcsolatokat kialakítani vagy fenntartani a többiekkel abból a célból, hogy beilleszkedj a testvérek közé. Ez szükségtelen, és minden, amit ebben a tekintetben teszel, gyűlöletes és megvetendő Isten előtt. Mi tehát a legjobb életmód, a legjobb hozzáállás és alapelv az élethez az emberek között? Isten szava. Mit mondanak Isten szavai? Azt mondják, hogy megfelelő és normális személyközi kapcsolatokat kell kialakítani. Hogyan jönnek létre ezek a kapcsolatok? Isten szavai alapján érintkezz, beszélj és társulj a többiekkel. Ha például költözik valaki, és megkérdez, hogy van-e időd segíteni, akkor, ha hajlandó vagy rá, elmehetsz; ha nem vagy hajlandó, mert félsz, hogy ez hatással lehet a kötelességedre, akkor megtagadhatod. Ez a jogod, és természetesen az az alapelv is, amelyet követned kell. Nem kell engedményeket tenned, vonakodva és ellentmondásos érzelmekkel egyetértened attól való félelmedben, hogy megbántod őt, vagy bomlasztod a testvérek közötti harmóniát, utána pedig a kelletlenséget érezni a szívedben, ami hátrányosan érinti a kötelességeid végzését. Nagyon jól tudod, hogy ez ellenkezik az alapelvekkel, mégis hagyod, hogy mások megzsaroljanak és parancsolgassanak neked, mint egy rabszolgának, csak azért, hogy eleget tegyél nekik és fenntartsd a jó kapcsolatokat. Ha más embereknek teszel eleget, az nem jó cselekedet, és Isten nem fog emlékezni rá. Amit teszel, az pusztán a személyközi kapcsolatok fenntartása; nem a gyülekezet munkája vagy a kötelességed végzése érdekében cselekszel, és még kevésbé a te felelősséged vagy kötelességed az. Isten soha nem fog emlékezni az ilyen cselekedetekre, és még ha meg is teszed őket, hiába teszed. Tehát, amikor ilyen dolgokkal találkozol, nem kellene komolyan és gondosan megfontolnod, hogyan válassz? Egyeseket felkérnek segítségre, ám a kötelességeik valójában nagyon lefoglalják őket, és éppen csak sikerült időt találniuk arra, hogy részt vegyenek egy összejövetelen vagy lelki áhítatot tartsanak. Egyértelműen nem akarnak menni, és az alapelveknek megfelelően nem is kellene menniük. Mivel viszont túlságosan fontos nekik mások véleménye, nem tudják rávenni magukat, hogy nemet mondjanak. Végül mi történik? Hagyják, hogy ezek az alantas, előnyökre törő egyének kihasználják őket, és elherdálják azt az időt, amelyet az életbe való belépésükre kellett volna szánniuk. Hát nem veszteség ez? Ez egy jól kiérdemelt veszteség! Egy ilyen veszteség elszenvedése egyáltalán nem méltó mások együttérzésére vagy szánalmára. Miért mondom, hogy ez egy megérdemelt veszteség? Ki kényszerített arra, hogy

figyelman kívül hagyd Isten szavait? Ki vett rá, hogy félj attól, hogy megbántasz embereket? Ha fontosabb neked, hogy ne bánts meg az embereket, mint hogy odafigyelj Isten szavaira, akkor méltán megérdemled ezt a veszteséget! Egyesek azt mondják: „Az emberek nem légüres térben élnek; az embereknek érintkezniük kell egymással.” Az számít, hogyan lépsz kapcsolatba. Melyik van összhangban az igazság alapelveivel, melyik van összhangban Isten szándékaival, és szolgálja jobban az életbe való belépésedet: az alapelveken alapuló érintkezések, vagy pedig az alapelvek nélküli érintkezések, az emberek kedvében járva, megkísérelve mindent elsimítani? Ugye tudod, hogy melyiket válaszd? Ha tudod, hogy miként kell választani, mégis a mocsárba ragadsz, a végső következményt egyedül neked kell viselned. Hát nem nyilvánvaló ez? (De igen.)

A gonosz emberek emberi mivoltának még több megnyilvánulása van, és a mai beszélgetés korlátozott volt, csak a tények és valótlanságok hamis színben feltüntetése, valamint a mások kihasználása kedvelésének vonatkozásaira összpontosított. A legtöbb ember csak azután kezd el valami érzéssel és felismeréssel rendelkezni, hogy hallott erről a két vonatkozásról, amikor is azt mondja: „Szóval ilyen a rossz emberi mivolt!” De ilyen emberek valóban léteznek a gyülekezetben, mit kellene hát tenni? Jelenlétük nem nagy probléma, mivel a gyülekezetnek vannak alapelvei és előírásai; megfelelő intézkedéseket tud hozni az ilyen személyek kezelésére. Az ezekkel a dolgokkal foglalkozó mai beszélgetés célja, hogy lehetővé tegye a legtöbb ember számára, hogy tisztán megértsék és felismerjék a gonosz emberek e két fajtáját, majd együttműködve kitakarítsák őket.

2021. november 20.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (25.)

Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Negyedik rész)

A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai

Ma folytatjuk a beszélgetést a vezetők és a munkások tizennegyedik felelősségéről: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.” Az előző néhány alkalommal arról a többféle vonatkozásról beszélgettünk, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak fel kell ismerniük, valamint azokról a főbb igazságokról, amelyeket meg kell érteniük, amikor ezt a munkát végzik; vagyis arról beszélgettünk, hogyan kell megkülönböztetni a gonosz emberek mindenféle fajtáját. Mi a gonosz emberek mindenféle fajtájának meghatározása? Ők azok, akik az Istenbe vetett hit álcája alatt beszívárognak Isten házába, mégsem fogadják el az igazságot, és megzavarják a gyülekezet munkáját is; minden ilyen ember a gonosz emberek kategóriájába tartozik. Ők azok, akiket a gyülekezetnek ki kell takarítania vagy ki kell zárnia, vagyis akik nem létezhetnek a gyülekezetben. Három fő mérce segítségével különböztetjük meg és boncolgatjuk a gonosz emberek mindenféle fajtáját. Mi ez a három mérce? Az első az ember Istenbe vetett hitének célja. A második az ember emberi mivolta – az ember emberi mivoltának boncolgatása, hogy a gyülekezet felismerje és tisztán lássa, hogy azok közé tartozik-e az illető, akiket ki kell takarítania. Mi a harmadik mérce? (Az ember hozzáállása a kötelességeihez.) A harmadik mérce az embernek a kötelességeihez való hozzáállása. Az első mércéről korábban már beszélgettünk. Ami a második mércét illeti – az ember emberi mivoltát –, két pontról beszélgettünk. Mi volt az első pont? (A tények és a valótlanosságok hamis színben feltüntetésének kedvelése.) És a második? (Mások kihasználásának kedvelése.) E két pont a tartalma alapján elégtelennek tűnhet ahhoz, hogy ezekre a gonosz emberek megnyilvánulásaiként lehessen tekinteni, de a részletes megnyilvánulások alapján, amelyekről korábban beszéltem, ez a két embertípus évek óta úgy hisz Istenben, hogy valójában nem tértek meg; a különféle megnyilvánulásaik már zavarásokat és pusztítást okoztak a gyülekezeti életben, Isten választott népének életbe való belépésében és a kapcsolatokban Isten választott népén belül. Megnyilvánulásai és természetlényege alapján ez a két embertípus a gonosz emberek kategóriájába tartozik. A gyülekezet vezetőinek és Isten választott népének fel kell ismerniük és jellemezniük kell őket, és időben ki kell takarítaniuk őket. Helyénvaló ez? (Igen.) Teljesen helyénvaló. E két embertípus viselkedése nagyon negatív hatású a gyülekezetben; egyáltalán nem érdekli őket az igazság, és egyáltalán nem vetik alá magukat Isten munkájának. Úgy tűnik, amit a testvérek között megélnék, az nem különbözik a nem hívőktől; gyakran hazudnak és becsapnak másokat, a kötelességeiket felületesen, a legcsekélyebb felelősségérzet nélkül végzik, és az ismételt figyelmeztetések ellenére sem változnak meg. Nemcsak a

gyülekezeti életre vannak kihatással, hanem súlyosan megzavarják a gyülekezet munkáját is. Kétségtől azok közé tartoznak, akiket a gyülekezetnek ki kell takarítania vagy ki kell zárnia, és teljesen helyénvaló őket gonosz emberekként jellemezni és az ilyen emberek közé sorolni – egyáltalán nem túlzás ezt tenni. Ami az első típust illeti, azokat, akik kedvelik hamis színben feltüntetni a tényeket és a valótlanosságokat, az ő problémájuk nem olyan egyszerű, mint hogy nem éppen helyénvaló dolgokat mondanak vagy nehézségeik vannak a többiekkel való kommunikáció terén stb., hanem a beállítottságukkal van probléma. A beállítottságuk problémája mélyebb szinten a természetlénységük problémája. Egy felszínebb szinten ez az emberi mivoltukkal kapcsolatos probléma; vagyis az emberi mivoltuk rendkívül aljas és megvetendő, ami lehetetlenné teszi számukra, hogy normálisan érintkezzenek a többiekkel. Nemcsak az olyan pozitív megnyilvánulások hiányoznak belőlük, mint mások ellátása, a segítségnyújtás vagy a szeretet, hanem a cselekedeteik és a viselkedésük is csak megzavarásra, pusztításra és rombolásra szolgál. Ha egyesek rendszeresen tények és valótlanosságok hamis színben feltüntetésébe bocsátkoznak, és ezt akár nyíltan, akár titokban, de folyamatosan teszik, súlyos negatív hatást gyakorolva a gyülekezet munkájára és a testvérekre, akkor ők azok közé tartoznak, akiket a gyülekezetnek ki kell takarítania. A másik típusba azok tartoznak, akik kedvelik mások kihasználását. A helyzettől függetlenül mindig előnyhöz akarnak jutni, és mindig a saját érdekeiket tartják szem előtt. Nem arra összpontosítanak, hogy belépjenek az igazságvalóságba, sem arra, hogy jól végezzék a kötelességeiket, vagy eleget tegyenek a saját felelősségüknek. Még kevésbé összpontosítanak arra, hogy normálisan érintkezzenek a testvérekkel, hogy mások erősségeire támaszkodva ellensúlyozzák saját hiányosságait, és normális kapcsolatokat építsenek ki, vagy normális gyülekezeti életet éljenek. Nem összpontosítanak e dolgok egyikére sem – csupán kihasználni jönnek a gyülekezetbe és a testvérek közé. Mindaddig, amíg jelen vannak a gyülekezetben, és amíg a testvérek kapcsolatban állnak velük, a testvérekben kellemetlen érzések fognak támadni. A testvérek nem csupán ellenszenvet éreznek a tetteik és a viselkedésük iránt, hanem elsősorban gyakran és jelentős mértékben érzik a szívükben megzavarva és korlátozva magukat. Mire utal az, hogy „jelentős mértékben”? Ez azt jelenti, hogy valós élethelyzetekben, amikor álhívők vagy gonosz emberek zaklatásával szembesülnek, egyeseket az érzelmeik korlátoznak, és képtelenek kiszabadulni, míg mások, bár nem tetszik nekik, nem mernek szólni, de belül mindig korlátozva érzik magukat, és nincs békességük. Nem zavarja ez komolyan a testvéreket? (De igen.) Ezért Isten választott népének fel kell ismernie ezt a kétféle embertípust; mindegyikük azok közé a gonosz emberek közé tartozik, akiket a gyülekezetnek ki kell takarítania. Az ilyen egyénekkal való bánásmód konkrét alapelveiről már a legutóbbi összejövetelen is beszélgettünk, ezért most nem fogunk újra részletesen beszélgetni róluk. Összefoglalva, a fent említett kétféle embertípus nemcsak a testvérek gyülekezeti életében okozott zavarásokat, hanem a kötelességeik rendezett elvégzésében is; könnyen előfordulhat, hogy némelyikük viselkedése akár botlásra is

készíthet néhány új hívőt, akiknek nincs meg az alapjuk. Ezért a cselekvési módjaik és eszközeik, valamint az emberi mivoltuk különböző megnyilvánulásai és az e megnyilvánulások által okozott káros következmények alapján ez a két embertípus azok közé tartozik, akiket ki kell takarítani, és egyáltalán nem túlzás őket a gonosz emberek közé sorolni. Bár azok viselkedése, akik kedvelik a tények és a valótlanosságok hamis színben feltüntetését, és azoké, akik kedvelik mások kihasználását, talán nem tűnik olyan túlságosan durvának vagy ádáznak, mint az emberi elképzelésekben meghatározott gonosz embereké – bár nincsenek ilyen nyilvánvaló megnyilvánulásaik –, a viselkedésük és emberi mivoltuk káros következményei szükségessé teszik a gyülekezetből való kitarakításukat. Ezek voltak a kétféle embertípus megnyilvánulásai, és a velük való bánásmód alapelvei, amelyekről a legutóbb beszélgettünk.

II. Az ember emberi mivolta alapján

C. Züllöttség és féktelenség

Ma folytatjuk a beszélgetést több más embertípus megnyilvánulásairól az emberi mivoltuk tekintetében, kezdve a harmadik embertípussal. Mi jellemzi elsősorban ezeknek az embereknek az emberi mivoltát? A züllöttség és a féktelenség. A züllöttség és a féktelenség szó szerinti értelmének megértése meglehetősen egyszerű; azt jelenti, hogy ezeknek az egyéneknek a viselkedése, magatartása és beszéde helytelennek tűnik – nem méltóságteljes, nem rendes emberek. Ez az ilyen típusú emberek megnyilvánulásainak egy alapvető szintű megértése. Elkerülhetetlen, hogy a gyülekezetben néhány embernek az istenhitről vallott nézetei és törekvési módjai eltévelyedéseket vagy hibákat tartalmazzanak. A beszédükből és a magatartásukból hiányzik minden jámborság, az életük megnyilvánulásai és az emberi mivoltuk minősége egyáltalán nem felel meg a szentek illendőségének, és teljesen hiányzik belőlük az istenfélő szív. A beszédük, viselkedésük és magatartásuk összességében csak züllöttként és féktelenként írható le. Természetesen a konkrét megnyilvánulások számosak, mindenki számára láthatóak és könnyen felismerhetőek. Ezek az egyének az álhívőkkel és a nem hívőkkel rokon jellegűek; konkrétan, különösen züllött viselkedést mutatnak. Az összejövedeleik alkalmával az öltözködésük és az ápoltságuk nagyon hanyag. Némelyek nem vesződnek azzal, hogy rendbe tegyék magukat, mielőtt elhagyják az otthonukat, és zilált állapotban, fésületlen hajjal és mosdatlan arccal érkeznek az összejövedelekre. Egyesek slamposan öltöznek, kopott papucsot vagy akár pizsamát viselnek az összejövedeleken. Mások slamposan élnek, nem fordítanak figyelmet a személyi higiénára, és nem zavarja őket, hogy koszos ruhát viselnek az összejövedeleken. Ezek az emberek mind rendkívül lazán kezelik az összejövedeleket, mintha csak átugranának a szomszédokba, nem veszik komolyan. Az összejövedeleik során a beszédük és a magatartásuk is féktelen, és mindenféle gátlás nélkül hangosan beszélnek, sőt, ha boldogok, még izgatottá is válnak, és vadul gesztikulálnak, és rendkívüli módon átadják magukat az érzéseiknek. Függetlenül attól, hogy hányan vannak jelen, ők nevetgélnek,

viccelődnek, szélesen gesztikulálnak, keresztbe tett lábakkal ülnek és úgy tesznek, mintha mindenki más felett állnának; különösen hivalkodók, sőt fennhéjázók, és soha senkinek nem néznek közvetlenül a szemébe, amikor beszélnek hozzájuk, a tekintetük inkább ide-oda csapong. Nem züllött viselkedés ez? (De igen.) Nagyon átadják magukat az érzelmeiknek, és a legkisebb mértékű visszafogottságot is nélkülözik. Természetesen a nem hívók az ilyen emberek beszédmódját és magatartását a jó nevelés hiányának tudhatják be, de mi ezt másként fogjuk fel; itt nem pusztán a jó nevelés hiányáról van szó. Felnőttként az embernek egyértelműen tudnia kellene, hogyan kell helyesen és megfelelően beszélni, viselkedni és másokkal érintkezni – különösen tudnia kellene ezt a szentek illendőségéhez illő, a testvéreket építő és a normális emberi mivoltot megtestesítő módon tenni – anélkül, hogy ezt mondani kellene neki. Különösen a gyülekezeti életben, a testvérek jelenlétében, bár nincs szükség színlelésre, mégis visszafogottnak kell lenni. Mi tehát ennek a visszafogottságnak a mértéke és a megkövetelt mércéje? Meg kell felelnie a szentek illendőségének. Az ember öltözködésének és ruházatának méltóságteljesnek és rendesnek kell lennie, kerülve a bizarr viseletet. Isten jelenlétében jámbornak kell lenni, és nem szabad szélesen gesztikulálni; természetesen mások előtt is meg kell őrizni a jámborságot és az emberi hasonlatosságot, hogy úgy mutakozzon az ember, ahogyan az a többiek számára helyénvaló, hasznos és építő. Ez teszi Istent elégedetté. Azok, akik züllöttek és féktelenek, egyáltalán nem figyelnek arra, hogy megéljék az emberi mivolt legalapvetőbb vonatkozásait, és a közömbösségük egyik határozott oka az, hogy egyáltalán nem tudják, hogyan kell jámbor vagy tiszteletet parancsoló, integritással rendelkező, méltóságteljes embernek lenni; egyszerűen nem értik ezeket a dolgokat. Ezért a gyülekezet ismételt előírásai és követelései ellenére, miszerint az összejöveteleken tisztán, méltóságteljesen és rendes öltözetben, a bizarr ruhák viselését mellőzve kell megjeleníteni, továbbra sem veszik komolyan ezeket a szabályokat, gyakran papucsban, ziláltan vagy akár pizsamában érkeznek. Ez az egyik megnyilvánulása azoknak, akik züllöttek és féktelenek.

Akik züllöttek és féktelenek, azok egy másik viselkedésmódot is tanúsítanak, mégpedig azt, hogy divatosan öltözködnek és vastagon felvitt, csábító sminket használnak az összejöveteleken. Már két nappal az egyes összejövetelek előtt elkezdenek kiöltözni és elkezdik kicsípní magukat, azon töprengve, hogy milyen sminket viseljenek, milyen ékszereket vegyenek fel, milyen frizurát válasszanak, milyen ruhát viseljenek, milyen táskát vigyenek magukkal, és milyen cipőt vegyenek fel. Egyes nők még csábító rúzszt, szemhéjfestéket és orrkontúrt is használnak, szélsőségesebb esetekben pedig egyesek túlzottan csábító módon kiöltöznek, a vállukat és a hátukat mutogatva, bizarr ruhákat viselve. Az összejöveteleken nem hallgatják figyelmesen a testvérek beszélgetését, és nem is imádkoznak; még kevésbé vesznek részt a beszélgetésben vagy osztják meg a személyes megértésüket és a tapasztalati bizonyosságtételeiket. Ehelyett mindenki máshoz hasonlítgatja magukat, azzal foglalkoznak, hogy ki öltözik náluk jobban vagy rosszabbul, ki visel különösen divatos, márkás ruhát, ki visel olcsó, utcai árustól vett

ruhát, mennyibe került valakinek a karkötője, és így tovább; csak ezekre a kérdésekre összpontosítanak, gyakran még nyíltan tesznek is ilyen megjegyzéseket. Ezeknek az egyéneknek az öltözködéséből, valamint a beszédükből, a viselkedésükből és a magatartásukból kitűnik, hogy a gyülekezeti életben való részvételük és a testvérekkel való érintkezésük nem az igazság megértését célozza, és még kevésbé törekednek arra, hogy az életbe való belépéssel elérjék a beállítottságuk megváltozását; ehelyett arra használják fel az összejöveteleken töltött időt, hogy a pénz és az anyagi élet élvezetét fitogtassák. Vannak, akik márkás ruhákban jönnek az összejövetel helyszínére, hogy felvágjanak, és a testvérek között teljes mértékben átadják magukat a divat és a társadalmi irányzatok iránti vágyaiknak, másokat is arra csábítva, hogy kövessék ezeket az irányzatokat, és azért, hogy mások irigykedjenek és felnézzenek rájuk. Annak ellenére, hogy észreveszik néhány testvér feléjük irányuló irtózó tekintetét és hozzáállását, továbbra is elutasítóak maradnak, továbbra is a maguk módján teszik a dolgokat, magas sarkú cipőt viselnek, és dizájner táskákat hordanak. Egyesek még jó módú, gazdag embernek is megpróbálják kiadni magukat, gyenge minőségű parfümöt viselve az összejöveteleken, úgyhogy miután belépnek a terembe, a parfüm, az arcpirosító és a hajolaj keveredő illata átható és kellemetlen szagot képez. Az összejövetel sok más résztvevője felháborodik, mégsem mernek megszólalni, undorodnak ezeknek az embereknek a látványától, és azok, akik valóban hisznek Istenben, távol tartják magukat tőlük. Akár meglehetősen előkelő, akár meglehetősen hétköznapi az öltözködésük és az ápoltságuk, az ilyen egyének jellegzetessége a rendkívül felszabadult és fegyelmezetlen beszéd, viselkedés, magatartás és életmód, nemcsak az összejöveteleken, hanem a testvérekkel való mindennapi érintkezéseik, illetve a mindennapi életük során is. Pontosan fogalmazva, különösen átadják magukat az érzelmeiknek, a legcsekélyebb önmérséklet nélkül. Nincsenek szabályos minták a mindennapi életükben; mondják, ami eszükbe jut, meggondolatlanul és akaratosan cselekednek, soha nem beszélnek személyes tapasztalatokról, ritkán osztják meg az Isten szavaival kapcsolatos megértésüket, és alig beszélnek a kötelességeik végzése során felmerült nehézségekről. Melyek azok a kizárólagos témák, amelyekről beszélgetnek? Társadalmi irányzatok, divat, ingyenc ételek, a társadalomban híres alakok, sőt sztárok magánélete, valamint szokatlan történetek és anekdoták a társadalomból. Ezekből a természetes feltárásaikból nem nehéz észrevenni azt, hogy az ilyen emberek Istenbe vetett hite csupán az életen való átevíckélésüket szolgálja. Az életük teljes mértékben az evésre, ivásra és szórakozásra összpontosul, nem pedig az olyan dolgokra, mint a gyülekezeti élet, a kötelességük végzése vagy az igazságra való törekvés. A „züllött és féktelen” kifejezés azt jelenti, hogy ezeknek az egyéneknek az életmódja, az, amit emberi mivoltukban megélnek, és az is, ahogyan a dolgokat kezelik, ahogyan másokkal bánnak, és ahogyan másokkal érintkeznek, az mind züllött és féktelen. Gyakran szajkózzák a társadalomban népszerű kifejezéseket; függetlenül attól, hogy a testvérek szeretik-e hallani, vagy egyáltalán értik-e azokat, ők csak folyamatosan beszélnek. Sőt, gyakran utánozzák egyes társadalmi

hírességek, valamint híres zenészek és filmsztárok mondásait is. Az Isten házában és a testvérek között gyakran alkalmazott pozitív szóhasználat iránt soha nem mutatnak érdeklődést; soha nem beszélgetnek az igazságról a mindennapi életükben. Amit bálványoznak, azok a világi irányzatok; különböző híres személyiségek és sztárok a bálványozásuk és utánzásuk tárgyai. Például gyorsan felkapják a népszerű kifejezéseket és fordulatokat az internetről, és használják azokat az életükben és a testvérekkel folytatott beszélgetésekben. Természetesen ezek a kifejezések semmiképpen sem pozitívak vagy építő jellegűek; mind negatív, semmilyen értékkel nem bírnak, és még kevésbé jelentenek bármit is azok számára, akik hisznek Istenben. Ezek olyan népszerű kifejezések, amelyeket a romlott és gonosz emberiség hozott létre, és teljes mértékben a gonosz erők gondolatait és nézeteit képviselik. Azok az álhívők a gyülekezetben, akik kedvelik a gonosz irányzatokat, gyakran felfigyelnek az ilyen szavakra, elfogadják és használják őket. Teljesen elzárkóznak Isten házában lelki szóhasználatától és szóincse elől, nem figyelnek azokra, és nem tanulnak róluk komolyan. Ezzel szemben gyorsan felkapják és használatba veszik a nem hívő világ negatív dolgait, és azokat a dolgokat, amelyekre a hitvány emberek figyelnek oda. Így ezek az egyének, akár a külső öltözetük, beszédük és magatartásuk alapján ítéljük meg őket, akár az általuk felfedett különböző gondolatok és nézőpontok, valamint a dolgokhoz való hozzáállásuk alapján, rendkívül különbözőként tűnnek ki a testvérek közül. Mit jelent az, hogy különbözőek? Azt jelenti, hogy beszédük, viselkedésük és magatartásuk olyan, mint a nem hívőké, nem mutatnak semmiféle változást; ők egyszerűen álhívők. Vannak például, akik elénekelnek két éneket Isten házában színpadán, és ezzel mindenki elismerését kívívják, emiatt elkezdik magukat sztároknak vagy nagymenőknek tartani, és mindig megkövetelik az erőteljes sminket a fellépésekhez, ragaszkodnak ahhoz, hogy egy bizonyos híresség hajviseletét hordják, szokatlan színekre festve. Amikor a többiek azt mondják: „a hívőknek méltósággal és rendesen kellene öltözködniük; a te stílusod nem felel meg Isten háza követelményeinek”, akkor ők így panaszkodnak: „Isten házában szabályai túl szigorúak; ez igazán terhes! Miért is ilyen nehéz sztárnak lenni?” Már két ének eléneklése után sztároknak képzelik magukat, és azt hiszik, hogy fantasztikusak, és amikor éppen nincsen dolguk, állandóan így töprengenek: „Hány ujjal tartják a mikrofont a nem hívő világ sztárjai? Hány lépést tesznek meg a színpadig? Miért nem kapok virágot, amikor ilyen jól énekelek? Odakint a világban a sztároknak ügynökeik és asszisztenseik vannak; a legtöbb ügyet nem maguknak kell intézniük vagy megoldaniuk, mindent az asszisztenseik csinálnak. De Isten házában élő énekesként nekem magamnak kell gondoskodnom az olyan hétköznapi teendőkről, mint az étel beszerzése, az öltözködés és a bevásárlás. Isten háza túl konzervatív!” A szívükben mindig boldogtalanok, hogy Isten házában élnek; rendkívül sértődöttek, mindig elégedetlenek, és tele vannak panaszokkal. Vajon képes az ilyen ember szeretni az igazságot? Vajon gyakorolni fogja az igazságot? Miért nem gondolkodik el önmagán? A dolgokról alkotott nézetei annyira torzak, a nem hívőkével rokon jellegűek; hogyhogya nem veszi ezt észre?

Isten háza nem akadályozza meg őt abban, hogy sztárrá váljon, de vajon ezek a nézőpontjai és megközelítései – amelyek az álhívőké – megvalósíthatók Isten házában? Ezek alapvetően tarthatatlanok. A szokásos beszéde és magatartása a legtöbb ember szemében megvetésre méltó. „Nyitott szemléletmódjuk” miatt, és mert szélsőségesen átadják magukat érzelmeiknek, bármit is mondanak vagy tesznek az ilyen emberek, az züllött és féktelen, és nem mást tár fel, mint a Sátán beállítottságát.

Isten háza folyamatosan hangsúlyozza, hogy a testvéreknek határokat kell tartaniuk a férfiak és a nők között, és nem bonyolódhatnak kapcsolatba az ellenkező neműekkel. Vannak azonban olyanok, akik züllöttek és féktelenek, és egyáltalán nem fogadják meg ezt a tanácsot, sőt, titokban megpróbálnak elcsábítani vagy randevúra vinni másokat, megzavarva a gyülekezeti életet. Élvezik a kapcsolatot az ellenkező nemmel, sőt, okokat és ürügyeket keresnek a kapcsolatfelvételre és a játékos érintkezésre. Ha meglátnak valakit az ellenkező nemből, aki vonzó, vagy akivel jól kijönnek, elkezdenek ráakaszkodni, flörtölnek vele és ugratják, összekuszálják a ruháját, kócolják a haját, sőt télen még hógolyókat is dobálnak a ruhájába; állatok módjára enyelegnek egymással, határokat és becsületérzet nélkül, nem érznek szégyent. Némelyek azt mondják: „Ugyan hogy lehetne ezt enyelgésnek tekinteni? Ők szeretetet mutatnak ki; ezt hívják úgy, hogy szerelmesnek, romantikusnak lenni.” Ha romantikát keresel, rossz helyet választottál. A gyülekezet az a hely, ahol a testvérek a kötelességüket végzik; ez Isten imádatára szolgáló hely, nem pedig flörtölésre. Az ilyen viselkedés nyilvános, mindenki előtt történő megnyilvánulása a legtöbb emberben iszonyatot és undort vált ki. A legfontosabb probléma vele az, hogy nem építi a többieket, és te is elveszíted a becsületedet és a méltóságodat. Mégis hány éves vagy? Nem tudod megkülönböztetni a jobb kezedet a baltól? Nem érted a férfiak és nők közötti különbséget? És mégis flörtölsz! A hét-nyolcéves gyerekek esetében normális, hogy játszadoznak; az ilyen viselkedés és érdeklődés jellemző az ő korukban. Ha viszont felnőttek mutatnak ilyen viselkedést, az gyerekes dolog, nem? Egyszerűen fogalmazva, ez pontosan az. A lényegyet tekintve mi ez? (Elmerülés az érzelmekben, féktelenség.) Ez az egész túlságosan züllött! Ha valaki hisz Istenben, tudnia kell, hogy rendelkezni kell egyfajta tisztességérzéssel. Még a nem hívők között is kevesen viselkednek ennyire züllötten. Milyen ledérek és megvetendők az ilyen züllött egyének! Az izgalom kedvéért hógolyókat dobálnak az ellenkező nem képviselőjének ruhájába, nem csak játékosan kergetőznek vele, hanem még a fenekébe is belerúgnak – amikor valaki leleplezi, hogy az ilyen viselkedés túlságosan züllött, és összemosza a határokat a férfiak és nők között, ők így vágnak vissza: „Csak azért játszadozunk így, mert olyan közel állunk egymáshoz; az embereknek ezt meg kellene érteniük.” Olyan mértékben belemerülnek az érzelmeikbe, hogy nemcsak maguknak engedik meg ezt, hanem másokat is arra csábítanak, hogy csatlakozzanak a kicsapongásukhoz. Miféle hitványság ez? Mondjátok meg Nekem, a gyülekezetben maradhatnak-e az ilyen emberek? (Nem.) Az ilyen típusú emberek közelében lenni mindig kényelmetlen és kínos. Ha meglátnak valakit, nem köszönnek neki normálisan, hanem csak odacsapnak

neki egyet, ezt kérdezve: „Hol a fenében voltál te ennyi éven át? Azt hittem, eltűntél a föld színéről! Hogy megy sorod?” Még a köszönési módjuk is olyan barbár és gőgös; nemcsak, hogy barbár stílusban beszélnek, de még tettelegességre is vetemednek. Nem a huligánok és banditák viselkedésére hasonlít ez? Kedvelitek az ilyen embereket? (Nem.) Jó érzés, amikor gúnyolódnak és játszadoznak veletek? (Nem.) Kellemetlen, és még csak ki sem tudod fejezni, muszáj elviselned, és amikor legközelebb meglátod, akkor messziről elkerülsz őket. Összefoglalva, ez mit mond el az ilyen emberek emberi mivoltának minőségéről? (Azt, hogy gyenge minőségű.) Akármilyen szemszögből is nézzük őket – legyen szó a beszédükről és a magatartásukról, a személyes viselkedésükről, a világhoz való viszonyulásuk módjáról és a másokkal való érintkezésükről, a nem hívő világ irányzataival kapcsolatos szemléletükről, vagy arról a módról, ahogyan Istenben hisznek, és az Istenhez és az Ő szavaihoz való hozzáállásukról –, nem nehéz észrevenni, hogy ezekből az egyénekből hiányzik mindenféle jámborság vagy istenfélő szív. Őszinteséget sem lehet látni az Istenben való hitükben, amikor az igazság kereséséről vagy elfogadásáról van szó. Ami megfigyelhető, az a züllöttségük és a féktelenségük, a sztárok és bálványok állandó utánzása, és a jó útra térés szándékának teljes hiánya, függetlenül attól, hogy milyen módon közlik velük az igazságot. Miként foglalhatók össze az emberi mivoltuk jellemzői? Züllöttség és féktelenség. Határozottan kijelenthető tehát, hogy ők olyan nem hívők, akik beszivárogtak Isten házába; álhívők.

A züllött és féktelen emberek, valamint a nem hívő világ banditáinak és huligánjainak szóhasználatát megegyezik; különösen szeretik a sztárok és a társadalom negatív figuráinak beszédét és stílusát utánózni, nyelvezetük nagy része olyan hitvány hangnemet hordoz, mintha egy huligán vagy egy gengszter mondaná. Például, amikor egy nem hívő megérkezik, és mond néhány furcsa kifejezést, miután bekopogott az ajtón, a testvérek azt mondják: „Valami nem stimmel; miért van az, hogy ez az ember felderítőnek vagy kémnek tűnik?” Bár egyelőre nem lehetnek biztosak benne, a legtöbb embert nyugtalanítja ez. A züllött és féktelen egyén azonban lenyűgözően beszél, sőt, bizonyos fölényrel, azt mondva: „Felderítő? Engem nem ijeszt meg! Miért kell félni tőle? Ha félték, nem kell kimennetek. Megyek és megnézem, mizu van vele.” Nézd csak, milyen bátrak és merészek. Ti így beszélnétek? (Nem, a normális emberek nem így beszélnek; ez olyan, mint amit egy bandita mondana.) A banditák másképp beszélnek, mint a normális emberek; különösen erőszakosak. Az emberek megtanulják a hozzájuk hasonlóak nyelvét; az utcai életben jártasak különösen átveszik a társadalom népszerű nyelvezetét, a banditák és a huligánok a saját zsargonjukat szeretik használni, az álhívők pedig pont olyanok, mint a nem hívők, és mindazt mondják, amit a nem hívők. A jó, méltóságteljes, rendes emberek undort és utálatot éreznek a nem hívők beszédének hallatán; egyikük sem próbálja utánózni az ilyen beszédet. Egyes álhívők még tíz vagy húsz évnyi hívői lét után is a nem hívők nyelvezetét használják, szándékosan választva az ilyen beszédet, és beszéd közben még utánózzák is a nem hívők magatartását, arckifejezéseit és gesztusait, valamint a tekintetüket is. Lehetnek-e az ilyen emberek

elfogadhatóak a gyülekezetbeli testvérek szemében? (Nem.) A legtöbb testvér ellenszenvesnek találja őket, és olyannak, akire kellemetlen ránézni. Mit gondoltok, Isten mit érez velük kapcsolatban? (Megvetést.) A válasz egyértelmű: megvetést. Abból, amit megélnék, a törekvéseikből, valamint a szívükben nagyra becsült emberekből, eseményekből és dolgokból nyilvánvaló, hogy emberi mivoltuk nem testesít meg méltóságot és tisztességet, valamint messze elmarad a jámborságtól és a szentek illendőségének való megfeleléstől. Ritkán hallani a szájukból azokat a szavakat, amelyeket a hívőknek vagy a szenteknek mondaniuk kellene, és azokat a szavakat, amelyek másokat építenek, valamint integritást és méltóságot fejeznek ki; nem valószínű, hogy ők kimondják ezeket. Amit nagyra becsülnek, amire vágyakoznak és amire törekednek a szívükben, az alapvetően összeegyeztethetetlen azzal, amire a szenteknek törekedniük és vágyakozniuk kellene, ez pedig megnehezíti azt, hogy fékezzék magukat abban, amit kifelé megélnék, a beszédükben és a magatartásukban. Magas követelmény azt kérni tőlük, hogy fékezzék magukat, ne legyenek züllöttek, ne adják át magukat az érzelmeiknek, és őrizték meg a méltóságot és az illetudást. Nem is szólva arról, hogy úgy éljenek, mint az, akinek van emberi mivolta és józan esze, aki megérti az igazságot és belép az igazságvalóságba. Még azt sem tudják elérni, hogy normális, integritással rendelkező és méltóságteljes emberek legyenek, akik megfelelnek a szentek illendőségének, betartják a szabályokat, és kívülről szemlélve racionálisnak tűnnek. Volt korábban valaki, aki vidékre ment hirdetni az evangéliumot, és azt látta, hogy néhány testvérnek elszegényedett családja van, és lepusztult házakban laknak. Gúnyosan és csúfondárosan azt mondta: „Ez a ház annyira lepusztult, hogy nem alkalmas emberek számára; még disznóknak is alig felel meg. Gyorsan ki kellene költöznötök!” A testvérek így válaszoltak: „Kiköltözni elég könnyű, de ki ad nekünk másik házat, ahol lakhatunk?” Felelőtlenül és önfejlően beszélt, kimondta, ami éppen eszébe jutott, anélkül, hogy figyelembe vette volna, ez milyen hatással lehet másokra. Ilyen, amikor valakinek hitvány a természete. A testvérek megkérdezték: „Ha kiköltözünk, ki ad nekünk házat, ahol lakhatunk? Neked van házad?” Nem volt válasza. Látva, hogy az emberek nehézséggel szembesülnek, meg kellett volna tudnia oldani a nehézségüket, mielőtt megszólal. Milyen következményei voltak annak, hogy felelőtlenül beszélt anélkül, hogy képes lett volna megoldani a nehézségüket? Az volt a probléma, hogy túl őszinte és szókimondó volt? Egyáltalán nem. A probléma az volt, hogy túlságosan súlyos volt a hitványsága; züllött és féktelen volt. Az ilyen emberekből teljesen hiányzik az integritás, a méltóság, a figyelmesség, a tolerancia, a törődés, a tisztelet, a megértés, a rokonszenv, az irgalom, a figyelmesség, a segítségnyújtás stb. fogalma. Ezek azok a normális emberi mivolthoz nélkülözhetetlen tulajdonságok, amelyekkel az embereknek rendelkezniük kellene. Nemcsak, hogy nem rendelkeznek ezekkel a tulajdonságokkal, de amikor azt látják a másokkal való érintkezéseik során, hogy valaki nehézségekkel szembesül, még képesek vigyorogni rajta, csúfolni, kigúnyolni és nevetség tárgyává tenni őt; nemcsak arra képtelenek, hogy megértsék vagy segítsenek neki, hanem még szomorúságot,

tehetetlenséget, fájdalmat, sőt bajt is okoznak neki. Az ennyire hitványak esetében elmondható, hogy a legtöbb ember tisztán látja őket, és ismételten eltűri őket. Mit gondoltok, képesek az ilyen emberek valódi megbánásra? Nem tartom valószínűnek. A természetlénységükből adódóan nem szeretik az igazságot, hogyan fogadhatnák hát el a megmetszésüket és a fegyelmezésüket? Az ilyen emberek leírására a nem hívők olyan kifejezéseket használnak, mint „tartja magát a saját útjához” vagy „a saját útját járja, mondjanak bármit is a többiek” – milyen nevetséges logika ez? Ezeket az úgynevezett híres mondásokat és szófordulatokat gyakran tekintik pozitív dolgoknak ebben a társadalomban, ami kiforgatja a tényeket, és összekeveri a helyest a helytelennel. Ami a züllött és féktelen emberek emberi mivoltának megnyilvánulásait illeti, ez alapvetően lefedi azt.

Függetlenül attól, hogy a züllött és féktelen egyének befolyásolják-e a gyülekezeti életet, a testvérek közötti normális kapcsolatokat, vagy Isten választott népének normális kötelességvégzését, mindaddig, amíg az emberi mivoltuk megnyilvánulásai és feltárulásai káros hatásokat és következményeket okoznak, megzavarva a testvéreket, ezeket a kérdéseket meg kell oldani, és meg kell tenni a megfelelő lépéseket az ilyen egyénekkel szemben, ahelyett, hogy csak hagynánk őket korlátozás nélkül cselekedni. Enyhébb esetekben felajánlható segítségnyújtás és támogatás, vagy meg lehet őket metszeni és figyelmeztetni. Súlyos esetekben, amikor a viselkedésük és a magatartásuk különösen züllött, mint a nem hívőké vagy az álhívőké, és hiányzik belőlük a szentek illendőségének a foszlánya is, a gyülekezet vezetőinek és dolgozóinak megfelelő megoldásokkal kell előállniuk az ilyen személyekkel való bánásmódra. Ha a testvérek többsége egyetért vele, és a körülmények lehetővé teszik, ezeket a személyeket ki kell takarítani; a legkevesebb, hogy nem szabad megengedni nekik, hogy teljes munkaidős gyülekezetben végezzék a kötelességeiket. Mire utal a kifejezés, hogy „enyhébb esetekben”? Ez azt jelenti, hogy egyesek új hívők, eredetileg nem hívők, akik soha nem hittek a kereszténységben, és nem értik, mivel jár az Istenbe vetett hit. A beszédük és a magatartásuk a nem hívők szokásait fedi fel. Azonban Isten szavának olvasása, az igazságról való beszélgetés és a gyülekezeti élet által fokozatosan megfordulnak és megváltoznak, a hívőkhöz hasonlóvá válnak, némi emberi hasonlatosságot mutatva. Ezeket az embereket nem a gonosz emberek közé kell sorolni, hanem azok közé, akiken lehet segíteni. Egy másik kategória a húsz év körüli fiatalok, akik annak ellenére, hogy három-öt éve hisznek Istenben, a fiatal koruk miatt még mindig elmerülnek a játékosságban, nincsenek teljesen megállapodva, némi gyermekiességet mutatnak a külsődleges beszédükben és magatartásukban – úgy beszélnek, viselkednek és cselekszenek, mint a gyerekek –, és így tovább. Ezeknek az embereknek szeretettel kell segítséget és támogatást nyújtani; elegendő időt kell adni nekik a fokozatos változáshoz anélkül, hogy túlságosan szigorú követelményeket állítanátok eléjük. Természetesen azoknál a felnőtteknél, akik már sok éve hisznek Istenben, de még mindig olyan züllött és féktelen beszédet, magatartást, viselkedést és cselekedeteket mutatnak, mint a nem

hívók, és akik az ismételt intések ellenére sem hajlandók megváltozni, más megközelítés indokolt; velük Isten házának előírásai szerint kell bánni. Ha az ilyen személyek beszéde, magatartása és az emberi mivoltuk feltárulásai megzavarják a többséget, és kedvezőtlen hatást gyakorolnak a gyülekezetben, olyannyira, hogy sokan undorodnak a látványuktól, nem akarják hallgatni a beszédüket, nem akarják látni az arckifejezésüket beszéd közben, és nem akarják látni az öltözköket sem, és a legtöbbjük boldogabb és jobb állapotban van akkor, ha az ilyen egyének nem vesznek részt az összejöveteleken – mert kényelmetlenül érzik magukat és visszataszítónak találják már a pusztá részvételüket is a gyülekezeti életben és a pusztá jelenlétüket a testvérek között, mintha valami bűdös bogár okozna zavarásokat –, akkor az ilyen egyének kétségtelenül gonosz emberek. Vagyis valahányszor gyülekezeti életet élnek és a kötelességüket végzik a testvérekkel együtt, ez a legtöbb embert megzavarja, és különösen undorodnak tőle. Ilyen esetekben ezeket az egyéneket a lehető leghamarabb kezelni kell, nem szabad békén hagyni őket, hogy azt tegyenek, amit akarnak, és nem kell további megfigyelésnek alávetni őket. Az a legkevesebb, hogy ki kell őket tisztítani a teljes munkaidős gyülekezetből, és hagyományos gyülekezetbe kell őket küldeni, hogy bűnbánatot tartsanak. Miért kell így kezelni a dolgot? (A legtöbb embernek zavarásokat és kedvezőtlen következményeket okoztak, megzavarták a gyülekezeti életet.) Mert a megnyilvánulásaik következményei és hatásai annyira aljasak! Ennek megfelelően a vezetőknek és a dolgozóknak, valamint Isten választott népének nem szabad szemet hunyniuk felettük, és vakon engedni a viselkedésüknek. Nem helyénvaló, ha még akkor sem tesznek semmit a vezetők és a dolgozók, amikor az ilyen emberek zavarásokat okoznak a többségnek; az ilyen embereket Isten házának előírásai szerint el kell takarítani a gyülekezetből – ez a legbölcsebb döntés.

Kezelt-e már a gyülekezet korábban olyan embereket, akik züllöttek és féktelenek? (Igen.) Amikor kezelték az ilyen embereket, néhányuk sírva mondta: „Nem volt szándékos. Csak néha viselkedem így, nem vagyok az a fajta ember. Kérlek, adjatok még egy esélyt! Ha nem végezhetem a kötelességemet, nem fogok tudni hinni istenben, ha egyszer hazatérek, ahol senki sem hívó.” Olyan megnyerően beszélnek, és úgy tűnik, őszintén el vannak keseredve, kifejezik, hogy nem akarják elhagyni Istent, és kérik Isten házát, hogy kapjanak még egy esélyt a bűnbánatra. Lehetséges még egy esélyt adni nekik, de a bökkenő az, hogy képesek-e megváltozni vagy sem. Ha egyértelműen érzékelhető, hogy az illetőből hiányzik az emberi mivolt foszlánya is, nincs lelkiismerete vagy józan esze, alapvetően szív és lélek nélküli lény, akkor nem szabad újabb esélyt adni neki; hiábavaló lenne. Ha viszont az illető lényege jó, és csak fiatal kora miatt éretlen az emberi mivolta, és biztosan megváltozik néhány éven belül, akkor meg kell adni neki a lehetőséget a bűnbánatra. Semmiképpen sem szabad őt kitakarítani a gyülekezetből; egyetlen jó ember sem tehető tönkre. Egyes emberek eredendően álhívók; eredendően züllött, tudatlan és ostoba lények, és az emberi mivoltukból eredendően hiányzik a becsület fogalma, nem ismerik a szégyenérzetet. A legtöbb ember száná a dolgot és

zavarban érezné magát a többiek előtt, miután faragatlanul viselkedett a nyilvánosság előtt. Sőt, ha ilyen dolgokat akarnak tenni, akkor képesek tekintettel lenni a testvérek érzéseire és véleményére, és szem előtt tartani a saját integritásukat és méltóságukat, és nem fognak így viselkedni; legfeljebb talán csak otthon, a gyerekeikkel vagy a testvéreikkel fognak balhézni. Kint az utcán, idegenekkel érintkezve az embereknek érteniük kell, hogy mit jelent a becsület, a tisztesség, a szabályok és a méltóság iránti érzék. Aki nem érti ezeket a fogalmakat, az képes-e megváltozni, akár a te segítségeddel is? Még ha most fékezi is magát, vajon meddig bírja ki? Nem fog sokáig tartani, és visszatér a régi szokásaihoz. Az ilyen emberek emberi mivoltából hiányzik a méltóság és a szégyenérzet, nem tudják, mit jelentenek a szabályok, a tisztesség vagy a szentek illendősége, és az emberi mivoltuk eredendően nem rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal, ezért nem tudsz segíteni rajtuk. Akiken nem lehet segíteni, azok olyan emberek, akik nem tudnak megváltozni, akiket nem lehet tanítani vagy befolyásolni. Az ilyen személyeket a lehető leggyorsabban és leghamarabb el kell takarítani, hogy megakadályozzátok azt, hogy zavarásokat okozzanak a testvérek között, hogy gyalázatot hozzanak ide. Isten házában senkire nincs szüksége csak azért, hogy meglegyen a létszám. Ha Isten nem fog megmenteni valakit, akkor semmi haszna nem lesz annak a személynek abból, ha vele megvan a létszám. Akit Isten nem ismer el, azt ki kell takarítani – el kell takarítani azt, akinek nem szabad Isten házában maradnia, nehogy ennek az egy személynek a jelenléte hátrányosan hasson sok másra, ami igazságtalan a többséggel szemben. Ha átlátjátok azoknak a lényegét, akik züllöttek és féktelenek, akkor kezeljétek és takarítsátok ki őket minél hamarabb, mintsem hogy a végtelenségig tűrjétek őket. Néhányan azt mondják: „Időnként azért produkálnak némi eredményt, amikor a kötelességüket végzik. A munkának ehhez a vonatkozásához továbbra is szükség van rájuk. Elég szerető a szívük is, és képesek megfizetni egy kis árat.” Viszont az Isten házában maradók közül ki az, aki nem tud megfizetni egy kis árat? Ki nem tud elérni némi eredményt, amikor a kötelességét végzi? Ha mindenki képes némi eredményt felmutatni, akkor a kötelességek elvégzésére miért ne választanátok jó embereket, akik méltóságteljesek és rendesek? Miért kellene ragaszkodni ahhoz, hogy a teljes munkaidős gyülekezetben megtartsanak olyan embereket, akik hitványok, zsványok, tökfek, és zavarásokat keltenek? Miért kellene ragaszkodni ahhoz, hogy Isten házában maradjanak munkát végezni azok az álhívők, akik úgy élnek, mint a nem hívők? Isten háza nem szűkölködik munkásokban; Isten háza csak becsületes embereket akar, akik szeretik az igazságot, egyenes embereket, és olyanokat, akik képesek törekedni az igazságra, hogy feláldozzák magukat Istenért.

A jelenleg kötelességeket végzők többsége olyan ember, aki már több mint öt-hat éve hisz Istenben, és mindenféle ember lett már teljes mértékben feltárva a kötelességei végzése során – álhívők, zavaros fejű emberek, hamis vezetők, gonosz emberek és antikrisztusok egyaránt fel lettek tárva. Isten választott népe közül sokan világosan látták, hogy a legtöbb ilyen ember az ismételt figyelmeztetések ellenére sem hajlandó

megváltozni, miután már komoly zavarásokat és akadályozásokat okoztak Isten házában munkájában. Eljött az idő, amikor ezeket az álhívőket, gonosz embereket és antikrisztusokat el kell takarítani. Ha nem takarítják el őket, az kihat a gyülekezet munkájának működésére és Isten országa evangéliumának terjesztésére. Ha nem takarítják el őket, az hatással lesz Isten választott népének az életbe való belépésére; a gyülekezeti élet továbbra is megzavart lesz, és soha nem talál nyugalmat. Ezért a gyülekezet vezetőinek és dolgozóinak minden szinten el kell kezdeniük a gyülekezet megtisztítását Isten szándékai szerint és Isten szavai alapján. Úgy látom, hogy elég sok emberből hiányzik az emberi mivolt. Az összejövetelkor során egyesek mindenféle illetlen viselkedést tanúsítanak, és sem ülve, sem állva nem megfelelő a magatartásuk, miközben teát, mobiltelefont, arckrémot és parfümöt készítenek maguk mellé. Némelyek, akik szeretnek csinosnak látszani, állandóan ellenőrzik a tükörben a külsőjüket, és javítgatják a sminkjüket, mások pedig állandóan vizet isznak, a nem hívő világ híreit olvassák vagy videóit nézik a telefonjukat görgetve, keresztbe tett lábbal beszélnek és társalognak, testüket kígyóformán két ívbe csavarják, és még egy megfelelő testtartást sem képesek megőrizni. Azt is hallottam, hogy vannak, akik éjszaka visszatérnek a hálósobájukba, és úgy fekszenek az ágyra, hogy még a cipőjüket sem veszik le, és alszanak hajnalig. Reggelente nem azért nyitják ki a szemüket, hogy imádkozzanak vagy lelki áhítattal foglalkozzanak, hanem azért, hogy először a híreket nézzék meg a mobiltelefonjukon. Étkezéskor, amikor finom ételeket látnak, vagy ha húst látnak, mohón túrnak bele – nem törődve azzal, hogy jut-e másoknak, a lényeg, hogy ők jóllakjanak –, majd egyenesen visszamennek aludni. Bármilyen tesznek, hiányzik belőlük az emberi hasonlatosság, züllötten és féktelenül viselkednek, mint a nem hívők, egyáltalán nem tartanak be semmi szabályt, cseppnyi engedelmisség vagy alávetettség sincs bennük, pont olyanok, mint a fenevadak. Mondjátok meg Nekem, meg lehet-e menteni az olyan típusú embereket, akiknek ilyen súlyosan hitvány a természete? (Nem.) Akkor van-e értelme hinniük Istenben? Olyan képességgel, amely túlságosan gyenge ahhoz, hogy egyáltalán megmérteessen az igazsággal, vajon képesek megérteni Isten szavait, amikor olvassák azokat? Így, hogy nem rendelkeznek semmiféle szabállyal a viselkedésüket illetően, vajon lehet a munkájuk megfelelő színvonalú? Amikor prédikációkat hallgatnak és az igazságról szóló beszélgetést hallgatnak, lelkiismeret és józan ész hiányában vajon el tudják fogadni? (Nem.) Azok, akik ilyen magatartást tanúsítanak, alapvetően nélkülöznek minden emberi mivoltot, így hogyan tudnák elnyerni az igazságot? Akiknek nincs emberi mivoltuk, azok fenevadak, ördögök, lélek nélküli halottak, akik nem képesek megérteni az igazságot, amikor hallják, és nem is érdeklik meg, hogy hallják az igazságot. Azon igyekezni, hogy megértsék és elnyerjék az igazságot, olyan, mintha arra kényszerítenénk a halakat, hogy a szárazföldön éljenek, vagy a disznókat arra, hogy repüljenek – lehetetlen! Korábban, amikor arról beszéltünk, hogy az emberek mely fajtái fenevadak, a „fenevadak” szó elé gyakran odakerült a „kutya” szó, így a nevük „kutyafenevadak” volt. Miután azonban kutyákat neveltem fel, és szoros kapcsolatban voltam velük, rájöttem, hogy a kutyák rendelkeznek azokkal a

legjobb dolgokkal, amelyek hiányoznak az emberekből: A szabályok szerint viselkednek, engedelmesek, és van önbecsülésük. Meghúzol egy határvonalat, amelyen belül mozoghatnak, és csak azon belül fognak mozogni, és kivétel nélkül, soha nem fognak olyan helyekre menni, amelyeket megtiltasz nekik. Ha véletlenül átlépik a határt, gyorsan visszavonulnak, folyamatosan csóválják a farkukat, bocsánatért könyörögve és hibájukat beismerve. El tudja ezt érni az ember? (Nem.) Az emberek alulmaradnak. Bár a kutyák talán nem értenek meg annyit, mint az emberek, egy dolgot felfognak: „Ez a gazda területe, a gazda otthona. Oda megyek, ahova a gazda megengedi, és elkerülöm azokat a helyeket, ahová nem szabad bemennem.” Még akkor is tartózkodnak attól, hogy odamenjenek, ha nem ütik meg őket; van önbecsülésük. Még a kutyák is tudják, mi a szégyen, akkor az emberek miért nem tudják? Túlzás-e fenevadnak minősíteni azokat, akik nem ismerik a szégyent? (Nem.) Egyáltalán nem túlzás, a legtöbb ember még a kutya érdemeivel sem rendelkezik. A jövőben, amikor azt mondjuk, hogy egyes emberek fenevadak, nem nevezhetjük őket többé „kutyafenevadaknak”; ez sértés lenne a kutyákra nézve, mivel ezek az emberek, ezek a fenevadak még a kutyáknál is rosszabbak. Ezért amint az ilyen emberek zavarásokat okoznak a gyülekezet életében vagy a testvérek kötelességeinek elvégzésében, azonnal ki kell őket takarítani – ez teljességgel észszerű, indokolt, és egyáltalán nem túlzás. Ez nem szívtelenség; ez az alapelvek szerinti cselekvés. Még ha mutatnak is némi eredményt a kötelességeik terén azok, akik züllöttek és féktelenek, vajon megmenthetők? Olyan emberek ők, akik elfogadják az igazságot? Még a saját cselekedeteiket sem tudják megfékezni, akkor vajon el tudják fogadni az igazságot? Nem tudják megőrizni a saját integritásukat és méltóságukat, akkor vajon be tudnak lépni az igazságvalóságba? Ez lehetetlen. Így hát ezekkel az emberekkel ilyen módon bánni egyáltalán nem túlzás; ez teljes mértékben az alapelvek alapján történik, és teljes mértékben azt a célt szolgálja, hogy megóvja Isten választott népét a Sátán zavarásaitól. Összefoglalva, ilyen személyek észlelésekor őket ennek megfelelően, az Általam imént említett alapelvek szerint kell kezelni. Túlzás-e a nem hívők és az álhívők közé sorolni az olyan embereket, akik valóban züllöttek és féktelenek, és akik valóban minden szent illendőség nélkül elmerülnek a test örömeiben? (Nem.) Mivel a nem hívők és az álhívők kategóriájába tartoznak, nem túlzás őket a különböző típusú gonosz emberek közé sorolni, akiket a gyülekezetnek ki kell takarítania. Azok, akik még a saját viselkedésüket és magatartásukat sem tudják megfékezni, bizonyosan nem tudják elfogadni az igazságot. Akik nem tudják elfogadni az igazságot, azok vajon nem az igazság ellenségei? (De igen, azok.) Túlzás-e gonosz embereknek minősíteni azokat, akik az igazság ellenségei? (Nem.) Egyáltalán nem túlzás. Ennélfogva teljesen megfelelőek a kezelésükre vonatkozó alapelvek.

D. Bosszúvágy

A harmadik embertípus – a züllöttek és féktelenek – megnyilvánulásairól szóló beszélgetésünk véget ért. Az ilyenfajta embereken kívül még sokan mások is a gonosz

emberek kategóriájába tartoznak, és a gyülekezetnek fel kell ismernie és ki kell takarítania a gonosz emberek összes ilyen fajtáját. Most a negyedik típust beszéljük meg. A különböző gonosz emberek közül, akiket a gyülekezetnek fel kell ismernie és ki kell takarítania, a negyedik típus jelentős kihívást és gondot jelent. Kik is ők? Ők a bosszúvágyók. A „bosszúvágyó” kifejezésből nyilvánvaló, hogy ezekből az emberekből semmi jót nem nézhetünk ki; mondhatni fekete bárányok. Az emberi mivoltuk következetes megnyilvánulásából és feltárulásaiból, valamint a cselekvésük alapelveiből ítélve nem kedves a szívük. Ahogy mondani szokás: „piszok alakok”. Mi azt mondjuk, hogy nem a kedves fajtából valók; pontosabban, ezek az egyének nem jószívuék, hanem ádáztságot, rosszindulatot és kegyetlenséget hordoznak magukban. Ha valaki olyasmit mond vagy tesz, ami érinti ezeknek az embereknek az érdekeit, tekintélyét vagy státuszát, vagy olyat, ami sérti őket, akkor egyrészt ellenséges érzelmeket táplálnak a szívükben. Másrészt pedig ezekből az ellenséges érzelmekből kiindulva cselekednek; azzal a céllal és szándékkal cselekednek, hogy levezessék a gyűlöletüket és a haragjukat, ez a bosszúállásra törekvésként ismert viselkedés. Az emberek között mindig akad néhány ilyen. Akár kicsinyesnek, hatalmaskodónak vagy túlságosan érzékenynek nevezik az emberek, függetlenül attól, hogy milyen kifejezésekkel írják le vagy foglalják össze emberi mivoltukat, a másokkal való érintkezéseik közös megnyilvánulása az, hogy bárki, aki véletlenül vagy szándékosan megbántja vagy megsérti őket, annak szenvednie kell, és szembe kell néznie a megfelelő következményekkel. Úgy van, ahogy egyesek mondják: „Ha megsérted őket, kamatostul kapod vissza. Ha provokálsz vagy megbántod őket, ne gondold, hogy könnyen megúszhatod.” Léteznek ilyen személyek az emberek között? (Igen.) Határozottan léteznek. Függetlenül attól, hogy mi történik, hogy érdemes-e amiatt dühösnek vagy kicsinyesnek lenni, vagy sem, a bosszúvágyók ezt a mindennapi napirendjükre tűzik, és kiemelten fontos kérdésként kezelik. Bárki is sérti meg őket, az elfogadhatatlan, és ennek megfelelő ár megfizetését követelik, ez az alapelvük arra, ahogyan az emberekkel bánnak – bárkivel így bánnak, akit ellenségnek tekintenek. Például a gyülekezeti életben néhányan az állapotukról beszélnek, vagy normálisan társalognak, és megosztják tapasztalataikat, az állapotukat és a romlottságukat fejtegetve. Eközben akaratlanul is belekeverik mások állapotát és romlottságát. Lehet, hogy a beszélő nem szándékosan teszi ezt, viszont a hallgató a szívére veszi. Miután meghallgatta, ez a személy nem képes azt helyesen értelmezni vagy megközelíteni, és hajlamos lesz bosszúszomjas mentalitást kialakítani. Ha nem hagyja annyiban ezt a dolgot, és ragaszkodik a támadáshoz és a bosszúálláshoz, akkor ez gondot fog okozni a gyülekezet munkájában, ezért ezt a dolgot azonnal kezelni kell. Amíg vannak gonosz emberek a gyülekezetben, addig elkerülhetetlenül adódnak zavarkeltések, ezért nem szabad félvállról venni a gyülekezetet megzavaró gonosz emberekkel kapcsolatos incidenseket. Ha provokálsz vagy megbántod őket, akár szándékosan, akár nem, azt nemigen fogják annyiban hagyni. Azt gondolják magukban: „A saját romlottságodról beszélsz, akkor miért említesz engem? A saját önismeretedről beszélsz, akkor engem

miért leplezel le? A romlottságom leleplezése csorbítja a tekintélyem és a méltóságom, pellengérre állít a testvérek között, veszítek miatta a presztízsemből, és sérül a hírnevem. Akkor hát bosszút állok rajtad, ezt kamatostul kapod vissza! Ne hidd, hogy engem könnyű megfélemlíteni, ne hidd, hogy velem erőszakoskodni lehet csak azért, mert rosszak a családi körülményeim, és a társadalmi státuszom nem magas. Ne hidd, hogy könnyű préda vagyok, velem nem lehet packázni!” Ne foglalkozzunk azzal, hogy miképp hajtják végre a bosszújukat; nézzük csak magukat ezeket az embereket: Amikor ezekkel a jelentéktelen ügyekkel találkozunk – ilyen ügyek a gyülekezeti életben gyakran előfordulnak –, akkor nemcsak, hogy nem tudják helyesen kezelni vagy értelmezni ezeket az ügyeket, még gyűlölet is támad bennük, és várják az alkalmat, hogy bosszút álljanak, akár gátlástalan eszközökhöz folyamodva a bosszújuk megvalósítása érdekében. Mit mond ez el az emberi mivoltukról? (Azt, hogy rosszindulatú.) Kedves emberek ők? (Nem.) Azok a legjobbfajta emberek, akik képesek elfogadni az igazságot. Amikor hallják, ahogy mások beszélgetnek és megosztják tapasztalataikat, elgondolkodnak: „Bennem is megvan ez a romlottság. Amit leírnak, az olyannak tűnik, mint az én állapotom. Akár engem lepleznek le szándékosan, akár minden szándék nélkül beszélnek valamiről, ami történetesen hasonlít az én állapotomra, helyesen fogom értelmezni – azt fogom hallani, hogy ők hogyan tapasztalták meg, hogyan keresik az igazságot annak érdekében, hogy feloldják ezt az állapotot, illetve hogyan gyakorolnak és lépnek be.” Ő az, aki tényleg elfogadja az igazságot. A némileg silányabb ember ugyanezt hallva esetleg azt gondolná: „Hogy lehet, hogy az általuk felismert romlott beállítottság pont olyan, mint az én állapotom? Rólam beszélnek vajon? Nos, hadd beszéljenek. Végül is ettől nem szenvedek semmilyen kárt, és a legtöbb ember valószínűleg amúgy sem tudja. Talán csak magukról beszélnek, és ez történetesen egybeesik az én állapotommal; mindannyian ugyanabban az állapotban vagyunk.” Nem veszi komolyan, nem táplál gyűlöletet a szívében, és nem dédelget magában bosszúszomjas mentalitást. Más a helyzet azonban a nem kedves, gonosz emberekkel. Mások ugyanezt hétköznapi dolognak tekintenék, és ennek megfelelően kezelnék és foglalkoznának vele. Természetesen a jó emberek, akik elfogadják az igazságot, proaktív módon és pozitív hozzáállással megoldanák a dolgot. A hétköznapi emberek, bár nem oldják meg a dolgot pozitív hozzáállással, nem is táplálnak gyűlöletet, és még kevésbé törekednek bosszút állni. De a nem kedves emberek számára egy ilyen közönséges és teljesen hétköznapi dolog belső zűrzavart tud okozni, emiatt képtelenek megnyugodni. Az általuk létrehozott dolgok nem pozitívak vagy hétköznapiak, hanem ádázak és elvetemültek; bosszúra törekednek. Mi az oka a bosszúvágyuknak? Úgy gondolják, hogy az emberek szándékosan rágalmazták őket rosszindulatú megjegyzésekkel, valós helyzeteket tárva fel róluk, leleplezve a rossz oldalukat és a romlottságukat. Szándékosnak veszik, amit az emberek mondanak, ezért az ellenségüknek tekintik őket. Ezután jogosnak érzik, hogy bosszúval rendezzék az ügyet, és különböző eszközöket alkalmaznak bosszúszomjas céljaik eléréséhez. Vajon nem ádáz beállítottság ez? (De igen.) A gyülekezeti életben, amikor a testvérek a saját

állapotukról beszélnek, a legtöbb hallgató azonosulni tud azzal, és elfogadja azt Istentől. Ezek hallatán csak azokban alakul ki ellenséges, sőt bosszúszomjas gondolkodásmód, akik idegenkednek az igazságtól és elvetemült beállítottságúak, ami teljességgel felfedi a természetük lényegét. Amint kialakul a bosszúszomjas gondolkodásmód, azt bosszúszomjas viselkedések és tettek sorozata követi. Mi történik az emberek közötti kapcsolatokkal, amikor kibontakoznak a bosszúra törekvés cselekedetei? Ezek többé már nem megfelelőek. És ki az igazi áldozat ebben az egészben? (Az a személy, akin bosszút akarnak állni.) Így van. Az igazi áldozatok azok, akik megosztják a többiekkel a tapasztalati tanúságtételüket. A bosszúvágók aztán megítélik, és különféle helyzetekben szavakkal vagy cselekedetekkel megtámadják, sőt hamis váddal illetik vagy megrágalmazzák azokat, akikről úgy vélik, hogy őket leplezik le, vagy ellenséges érzelmeket táplálnak velük szemben. A bosszúvágók nem csupán átmenetileg táplálnak gyűlöletet a szívükben, és kész; ők keresik az alkalmat, sőt, teremtenek is mindenféle alkalmat arra, hogy bosszút álljanak a bosszúvágjuk célpontjain, azokon, akikkel szemben ellenségesek, és azokon, akikről úgy vélik, hogy rossz szemmel néznek rájuk. Például vezetőválasztás során, ha az a személy, akivel szemben ellenségesek, megfelel az emberek Isten házában való használatára vonatkozó alapelveknek, és alkalmas arra, hogy vezetővé válasszák, őket az ellenségességük arra fogja késztetni, hogy megítéljék, elítéljék és megtámadják ezt a személyt. Még az is előfordulhat, hogy a háta mögött áskálódnak ellene, vagy olyan dolgokat tesznek, amelyek ártanak az adott személynek, hogy így álljanak bosszút. Összefoglalva, a bosszúállásuk eszközei sokrétűek. Például előkereshetnek olyan dolgokat, amelyeket felhasználhatnak valaki ellen, és rosszat mondhatnak róla, túlzások és alaptalan szóbeszédok révén pletykákat gyárthatnak az illetőről, vagy viszályt szíthatnak az illető és mások között. Még az is előfordulhat, hogy hamisan megvádolják az illetőt a vezetők előtt, azt állítva, hogy az illető hűtlen és negativitáson keresztül ellenáll a kötelességei végzésében. Ezek valójában mind a semmiből előrángatott, szándékos koholmányok. Nézzétek meg, milyen sok indokolatlan viselkedés és cselekedet származik az adott személy iránti gyanakvásukból és félreértéseikből; mindezek a megközelítések a bosszúszomjas természetükből fakadnak. Valójában, amikor az a személy megosztotta a tapasztalati tanúságtételeit, az egyáltalán nem ellenük irányult; egyáltalán nem volt rosszindulatú szándék velük szemben. Csupán azért, mert idegenkednek az igazságtól és ádáz, bosszúszomjas a beállítottságuk, nem hagyják, hogy leleplezzék őket, és azt sem engedik, hogy mások önmaguk megismeréséről, a romlott beállítottságokról vagy valakinek a sátáni természetéről beszélgessenek. Amikor ilyen témák kerülnek szóba, feldühödnek, mert azt feltételezik, hogy őket vették célba és leplezik le, ebből fejlődik ki és formálódik a bosszúszomjas gondolkodásmódjuk. Az ilyesfajta ember megnyilvánulásai egyáltalán nem korlátozódnak csupán egyetlen körülményre. Miért mondom ezt? Azért, mert az ilyen személyek ádáz természetűek; senki nem piszkálhatja, illetve provokálhatja őket. Eredendően agresszívek bárkivel és bármivel szemben, hasonlóan a skorpiókhoz

vagy a százlábúakhoz. Ennélfogva, akár szándékosan, akár akaratlanul provokálja vagy bántja meg őket valaki a beszédével, amennyiben úgy érzik, hogy a büszkeségük vagy a tekintélyük odaveszett, meg fogják találni a módját, hogyan állítsák helyre a büszkeségüket és a tekintélyüket, ami bosszúszomjas cselekedetek sorához vezet.

Ezután a bosszúvágyók más megnyilvánulásairól fogok beszélni. Egyeseket megmetszenek a vezetők, mert felületesen végezték a kötelességeiket, amitől ők elégedetlenkedni kezdenek. Mondjátok meg Nekem, indokolt-e a megmetszésük? (Igen.) Teljes mértékben indokolt és normális. Ha felületesen végzed a kötelességedet, ártva ezzel a gyülekezet munkájának, és nem az alapelveknek megfelelően cselekszel, majd valaki kiáll, hogy leleplezzen és megmetsszen, az indokolt, és el kell fogadnod. A bosszúvágyók azonban nemcsak, hogy nem hajlandók elfogadni a metszést, hanem még elégedetlenkednek is. Amint távoznak a vezetők, elkezdnek gyalázkodni: „Mire vágsz fel? Hát nem csupán arról van szó, hogy van egy hivatalos pozíciód? Ha nekem lenne ilyen pozíció, jobban csinálnám, mint te! Megmetszeni, engem? Mégis kinek képzod magad? Gyűlöllek, amiért megmetszettél. Megátkozlak, hogy elgázoljon egy autó, hogy megfulladj az italodtól, hogy megfulladj az ételedtől. Elátkozlak, hogy nyomorultul halj meg! Te merészelsz megmetszeni engem? Nincs senki a földön, aki engem meg mer metszeni!” Amikor a felsőbb szintű vezetők megmetszik ugyanezeket a vezetőket valami miatt, a vezetők balsorsán ők jól szórakoznak, és rendkívül boldogok lesznek tőle, dudorásznak, és ezt gondolják magukban: „Ehhez mit szólsz? Nagyképűsködtél, és most megkaptad a büntetésed! Aki megmetsz engem, annak megkeserítem az életét!” Mit gondoltok az ilyen emberekről? (Azt, hogy rosszindulatúak.) Bármennyire is indokolt a megmetszésük, nem tudják elfogadni. Kitartóan vitáznak és védekeznek, és utána is csak felületesen végzik a kötelességeiket, javíthatatlanok maradnak az ismételt intések ellenére. Ha Isten házában folyton felületesen tevékenykedsz, akkor is csupán megmetszenek; ha a világi életben, a munkahelyeden felületesen teszed a dolgod, akkor lehet, hogy a végén kirúgnak és elveszíted a megélhetésed. Isten házában a legtöbbször az az alapelv, hogy beszélgetünk az igazságról és szerető támogatást nyújtunk, ami lehetővé teszi a legtöbb ember számára, hogy törekedjen az igazságra és normálisan végezze a kötelességeit. Valójában a vezetők és a dolgozók közül csak egy kisebbséggel fordulhat elő az, hogy kemény metszéssel szembesül. A legtöbb ember a hit, a tudatosság, a lelkiismeret és az észszerűség alapján cselekszik, elfogadva Isten vizsgálódását, és nem követ el súlyos hibákat, így nem szembesül kemény metszéssel. Ugyanakkor az, hogy megmetszenek, jó dolog; hány embernek adatik meg, hogy metszéssel nézhessen szembe, különösen a Fennvaló által? Ez nagyszerű lehetőséget kínál az önismeretre és az élet növekedésére. A hívőknek legalább a metszés jelentőségét meg kell érteniük, fel kell ismerniük, hogy ez valami jó dolog. Még ha a bizonyos személyek által végzett metszés nincs is teljesen összhangban az alapelvekkel, keveredik a személyes hajlamokkal és a forrófejűséggel, akkor is meg kell vizsgálnod magad, hogy lásd, a cselekedeteid mely vonatkozásai nincsenek összhangban az alapelvekkel, és ezt

pozitívan el kell fogadnod; hasznodra válik, ha ezt teszed. Ezek a gonosz emberek viszont még az indokolt metszést sem képesek elfogadni. Még ha nem is tesznek bosszúra törekvő lépéseket, a szívük tele van mérhetetlen elégedetlenséggel, átkozódnak és káromkodnak. Amikor azok néznek szembe a saját metszésükkel, vagy csapásokkal szembesülnek, akik őket megmetsztették, akkor boldogabbak, mint egy újévet ünneplő gyermek. Ez a gonosz emberek megnyilvánulása. Akadnak olyan emberek is, akik versengenek a kötelességük végzésében; gyakran nem követik az alapelveket, és felületesen tevékenykednek, ami eredménytelen kötelességvégzéshez vezet. Amikor a vezetők a problémáikról beszélnek, és megmetszik őket, a bosszúvágyók nem tudják helyesen kezelni ezt a dolgot. Még ha magukban be is ismerik, hogy a kötelességeik végzése felületes és alapelvek nélküli volt, mégis bosszúra törekvő gondolatokat és tetteket alakítanak ki a metszésre válaszul. Ezt követően leveleket írnak a felsőbb vezetőknek, amelyekben hamisan vádolják a vezetőket, megragadják néhány gyakorlásukat és a romlottságról szóló kinyilatkoztatásaikat, és ezekről eltúlozva számolnak be, megkísérelve, hogy elérjék a vezetők elbocsátását. Ha nem érik el a céljukat, akkor a hátuk mögött áskálódnak és zavarásokat okoznak, makacsul ellenállva a vezetők intézkedéseinek. Nem veszik figyelembe a gyülekezet munkáját, az Isten háza által megkövetelt alapelveket vagy a kötelességvégzésük hatékonyságát; csak azzal foglalkoznak, hogy levezessék a haragjukat. Nem hajlandók senkire sem hallgatni, még a vezetők és a dolgozók intéseit is visszautasítják. Bár szemtől szembe nem szólnak vissza, illetve nem állnak ellen, a színfalak mögött képesek kiadni magukból a negativitást, ellenállás gyanánt ledobni a munkájukat, és bármilyen eszközt megragadni, amit Isten házában munkarendje vagy a vezetők és a dolgozók ellen fordíthatnak. Még elképzeléseket is terjesztenek; bár ők maguk negatívak és vonakodnak a kötelességük végzésétől, emellett még másokat is megpróbálnak belerángatni a negatív és nemtörődöm hozzáállásba, és a kötelességeik elhanyagolásába. Mi az alapelvük? „Nem félek a haláltól; találnom kell valakit, akit magammal ránthatok. A vezetők megmetszenek, mondván, hogy a kötelességvégzésem nem megfelelő színvonalú – én meg akkor majd gondoskodom arról, hogy senki se végezze jól a kötelességét. Ha én nem csinálom jól, akkor egyikőtök se fogja jól csinálni! Engem a vezetők megmetszenek, ti pedig mindannyian kinevettek; meg fogom keseríteni mindannyiótok életét!” Amikor felületesen, vagy az alapelvek ellenében végzik a kötelességüket, és ezt valaki jelenti a vezetőknek, ők nyomoznak az ügyben: „Ki jelentett fel? Ki árulkodott rólam a vezetőknek? Ki áll szoros kapcsolatban a vezetőkkel? Ha megtudom, hogy ki jelentett engem a felsőbb vezetőknek, egyáltalán nem leszek udvarias azzal az emberrel! Soha nem fogom elengedni ezt!” Nemcsak durva kijelentésekre képesek, hanem természetesen be is tudják váltani ezeket a fenyegetéseket. Ezek az emberek számos mocskos és alattomos taktikát alkalmaznak a bosszúállás érdekében, nem csupán az által, hogy megragadják a lehetőséget, hogy másokat megítéljenek és elítéljenek; egyesek szánt szándékkal ellopják annak a személynek a laptöltőt, akin bosszút akarnak állni, így az nem tudja feltölteni a laptopját, ami megakadályozza a

kötelessége elvégzését. Mások szándékosan sok sót tesznek valakinek az ételébe, hogy az ehetetlenné váljon. A bosszúnak ezeket a durva eszközeit, amelyek gyakoriak a nem hívők körében, a gyülekezetben belül is alkalmazzák a gonosz emberek. A bosszújuk végrehajtásának módszerei messze túlmutatnak ezeken, beleértve néhány olyan gátlástalan taktikát, amelyet még soha nem láttunk; mi csupán néhány egyszerű példát említünk. Közülük egyesek szándékosan okoznak bajt, állítanak akadályokat és nehézségeket mások elé; ez gyakori jelenség. Minden csoportban, mindenféle körülmények között és környezetben, folyamatosan lelepleződik a bosszúvágyók ádáz beállítottsága. A gonosz emberek és az antikrisztusok bosszúszomjas megnyilvánulásai még nyilvánvalóbbak. Amíg gonosz emberek és antikrisztusok vannak a gyülekezetben, addig Isten választott népét, azokat, akik valóban hisznek Őbenne és az igazságra törekednek, meg fogják zavarni. Minden egyes nap, amikor gonosz emberek és antikrisztusok vannak jelen, olyan nap, amikor a gyülekezet nem ismeri a békét – a jó embereket megtámadják és kirekesztik; különösen azok fognak szembesülni a gonosz emberek és az antikrisztusok ellenségeskedésével és bosszújával, akik az igazságra törekednek. Hogyan gyötörnek másokat, és hogyan hajtják végre bosszújukat a gonosz emberek és az antikrisztusok? Először is azokat veszik célba, akik az igazságra törekednek és ragaszkodnak az alapelvekhez. Ezek a gonosz emberek világosan érzékelik, hogy igazán csak azok árthatnak nekik, akik az igazságra törekednek. Elsősorban azok az emberek tudják felismerni őket, akik értik az igazságot; tehát amennyiben valami rosszat tesznek, akkor azok, akik értik az igazságot, át fognak látni rajtuk. Másodszor, az igazságot értő emberek jelenlétében valamelyest korlátozva lesznek a gonosz tetteik, ami megnehezíti számukra a céljaik elérését. Ebből a nézőpontból csak az igazságra törekvők a gyülekezet munkájának védelmezői. Az igazságra törekvők jelenlétében az antikrisztusok és a gonosz emberek nem mernek zsarnoki módon fellépni, és némi önmérsékletet kell gyakorolniuk. Így tehát az igazságra törekvők szálkát jelentenek az antikrisztusok és a gonosz emberek szemében, és púpot a hátukon, és ezért dolgozzák ki a bosszújuk megvalósításának módjait.

Amikor a gonosz emberek megvalósítják a bosszújukat, ádáz beállítottságot tanúsítanak, észszerűtlenek, és hiányzik belőlük a racionalitás. Akik már eltöltöttek velük némi időt és értik őket, azok bizonyos mértékig félnek tőlük. A velük való beszélgetés a legnagyobb óvatosságot és udvariasságot igényli, és eltúlzott mértékű tiszteletet követel. Folyamatosan békítgetni kell őket és alkalmazkodni kell hozzájuk, és az esetleges problémákra vagy hibákra nem lehet közvetlenül rámutatni. Ehelyett kerülő úton, hízelgő módon kell megbeszélni ezeket a kérdéseket, és az elmondottak után meg is kell dicsérni őket, mondván: „Ugyan van ez a hibád vagy hiányosságod, viszont te gyorsabban sajátítod el a készségeket, mint mi, a szakmai képességeid erősebbek, mint másokéi, és a munkahatékonyságod nagyobb, mint a miénk. Én a hibádat erősségnek látom.” Még hízelegniük is kell nekik. Miért teszik ezt? A bosszúállásuktól való félelemből. Így ezek a gonosz emberek elégedetté válnak, és a szívük megnyihül. Hogy elkerüljék

a bosszújukat, a legtöbb ember fél szemtől szembe felvetni nekik az észlelt problémákat, és jelenteni sem merik ezeket a problémákat. Még ha nyilvánvaló is az, hogy ártanak Isten háza érdekeinek, és a gyülekezet munkája késlekedést szenved a makacsságuk és a vakmerő akaratosságuk miatt, vagy akár amikor észrevesznek némi torzulást az irányultságukban és az alapelveikben, akkor sem mer senki ellenkezni, vagy jelenteni őket a felsőbb vezetőknek. Ádáz beállítottságuk és bosszúvágyó emberi mivoltuk miatt a többiek kissé félnek tőlük, és bár haragszanak, túlságosan félnek beszélni róla. A velük folytatott beszélgetésnek különösen udvariasnak és tapintatosnak kell lennie, kivételesen kedves, szelíd és kifinomult hozzáállást tanúsítva az irányukban. Amikor tisztelettel és udvariasan beszélnek velük, engednek nekik az emberek, az jó érzéssel tölti el őket. Ha azonban valaki egyenesen beszél, feltárja a problémáikat és javaslatokat tesz, akkor elutasítónak válnak, tiszteletlenségként fogva fel ezt, akképp, hogy másoknak ellenvetések vagy ellenséges érzéseik vannak velük szemben. Ez arra készíti őket, hogy bosszút álljanak az illetőn, és meggyötörjék; le kell rombolniuk és meg kell gyaláznuk a nevét. Ha az illetőt a markukba kaparintják, annak nem lesz jó vége. Félelmetesek az ilyen emberek? (Igen.) Ha nem érted őket és megsérted őket, akkor neheztelni fognak rád, és még evés és alvás közben is bosszút fognak forralni ellened. Ha egyszer a célkeresztjükbe kerülsz, a baj elkerülhetetlen, mivel ők elszántan törekednek a bosszúra. Előfordulhat, hogy látszólag ugyanúgy beszélnek veled, mint korábban, de attól a pillanattól fogva, hogy a bosszúra készülnek, minden korábbi tetteid és mondatod munícióvá válik számukra. Ellenségként fognak kezelni téged, és apránként hajtják végre a bosszújukat, amíg úgy nem érzik, hogy kellőképpen bosszút álltak és teljesen elégedettek. Ez a következménye a gonosz emberekkel való érintkezésnek.

A bosszúvágyó emberek a különböző viselkedésmódjaik, valamint a cselekedeteik és viselkedésük alapelvei és módszerei alapján szinte mindenkre veszélyt jelentenek, kivéve azokat, akik jószívűek és mindenkihez kedvesek, és akiknek nincsenek alapelveik, akárkivel is legyen dolguk – az ilyen emberek biztonságban vannak az ádáz emberek közelében. Azok azonban, akiknek akár csak egy csekély lelkiismereti érzékük vagy igazságérzetük is van, különböző mértékben és többé-kevésbé fenyegetve érzik magukat, amikor bosszúvágyó emberek jelenlétében vannak. Súlyos esetekben testi sértéssel vagy akár halálos fenyegetéssel is szembesülhetnek, míg enyhébb esetekben szóbeli támadásoknak, rágalmazásnak vagy hamis vádaknak lehetnek kitéve. Ezek a bosszúvágyó emberek ádáz beállítottságának általános feltárulásai és megnyilvánulásai közé tartoznak. Általános megnyilvánulásaik alapján az ilyen emberek zavart okoznak a testvérek között és a gyülekezeten belül is. Szinte mindenki, aki kapcsolatba kerül ezekkel a bosszúszomjas emberekkel, az a bosszújuk célpontjává, és szinte kivétel nélkül áldozattá válik. A bosszúvágyók ádáz beállítottságúak, ketyegő időzített bombák, amelyek bármelyik pillanatban felrobbanhatnak. Bár a tömeget követve képesek végezni a kötelességeiket és normális gyülekezeti életet élni, az emberi mivoltukból ítélve bármikor bosszúra törekedhetnek és fenyegetést jelenthetnek másokra, illetve félelmet

keltene az emberekben, és arra készíthetjük őket, hogy óvakodjanak tőlük. Vajon nem jelent már ez is zavarást a többség számára? (De igen.) Ahhoz, hogy ne sértsék meg őket, hogy a kedvükben járjanak, és hogy elkerüljék a haragjukat és a bosszújukat, az embereknek állandóan figyelniük kell az arc kifejezésüket és a burkolt jelentéseket a beszédükben, megpróbálva kitalálni a szándékaikat, céljaikat és irányait, amikor beszélnek. Ebből a szempontból nemcsak zavarják a legtöbb embert, hanem irányítják is őket, ugye? (Igen.) Következésképpen, az ügy természetéből ítélve, vajon nem gonosz emberek az ilyen bosszúszomjas egyének? (De igen.) Teljesen egyértelmű, hogy gonosz emberként kell jellemezni őket. Ha valaki megpróbálja megérteni az ilyen személyek helyzetét, a legtöbben félnek kimondani róluk az igazságot, és minden rájuk vonatkozó kérdést hárítani fognak olyan semmitmondó válaszokkal, mint például hogy „rendben van”, és nem merik sem jelenteni a problémáikat, sem beszélni róluk, sem értékelni őket. Aggasztó egy helyzet ez, ugye? Egyesek azt mondják: „Az ilyen gonosz emberek bármikor és bárhol képesek bosszúra törekedni; ki merné provokálni őket? Ráadásul folyton hangoztatják, hogy az alvilágban és a törvényes körökben egyaránt vannak kapcsolataik, és azzal fenyegetőznek, hogy ha bárki megsérti őket, az nagyon ráfizet, mert megleckéztetik, és a családja nyomorúságos halált hal. Ezért aztán senki nem meri provokálni őket. Hagyjuk őket békén, magunknak pedig csak reméljük a legjobbakat.” Látod, ilyen helyzet alakul ki a gyülekezetben, ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy már irányítják ezeket az embereket. A bosszúszomjas ádáz beállítottságuk láttán az emberek nem merik megvádolni vagy megmetszeni őket, és nem merik kimondani róluk a valódi értékelésüket sem. A beszélgetéseknél ügyelni kell, hogy még véletlenül se vehessék magukra az elhangzottakat, mert félő, hogy megsértődnek, és még a hátuk mögött is borzasztóan félelmetes konkrétan beszélni a valódi megnyilvánulásaikról. Mitől félnek az emberek? Attól félnek, hogy a szavaik eljutnak a bosszúszomjas ember fülébe, aki ellenük irányuló bosszúra fog törekedni. Miután beszéltek, a homlokukra csapnak, és azt mondják: „ajaj, ma meggondolatlanul beszéltem. Figyeld meg, ezért még pórul járok. Miért nem tudom befogni a számat?” Ettől kezdve állandó félelemben és szorongásban élnek, minden lépésüket megfontolják, és amikor az adott személy közelében vannak, folyton azt lesik, és azon gondolkodnak: „Vajon tudja, hogy mit mondtam? Eljutott már a fülébe? Ugyanúgy viselkedik velem, mint korábban?” Minél többet töprengenek, annál nyugtalanabbá válnak, és minél tovább tart ez az egész, annál nagyobb lesz a félelmük, ezért úgy döntenek, hogy jobb, ha teljesen elkerülik őt, így gondolkodva: „nem kockáztathatom meg, hogy provokáljam, de legalább el tudom kerülni. Akár tudja, mit mondtam, akár nem, megtehetem, hogy egyszerűen távol maradok tőle, nem igaz?” Ez a félelem annyira elhatalmasodik rajtuk, hogy még összejöveteleken sem mernek részt venni, és mivel halálra vannak rémülve, még akkor is elkerülik azokat a helyeket, ahol ez az ádáz személy megfordulhat, ha ott kell a kötelességüket végezniük.

Hogyan kell bánni azokkal a gonosz emberekkel, akik bosszúvágyók? (Ki kell takarítani őket.) Nagyon egyszerű: mindössze három szó – takarítsátok ki őket – és

kész. Ha a kitakarításuk után a többség ünnepel, és mély elégedettséget érez, akkor helyes döntés volt a kitakarításuk. Korábban az összejövetelek során a gonosz emberek jelenléte azt jelentette, hogy a legtöbb ember korlátozva volt a beszélgetéseken; attól féltek, hogy egy rossz szó megsértheti a gonoszokat, ezért óvakodtak tőlük, és elkerülték őket beszéd közben. Kialakult egy ki nem mondott szabály az összejövetelek során: Ha valaki a szemével jelzett, gyorsan témát váltottak. Ilyen tényállás alakult ki. A bosszúvágyók kitakarítása után a gyülekezetben béke honolt, a gyülekezeti élet helyreállt, és az emberek közötti kapcsolatok is visszatértek a normális kerékvágásba. A testvérek most már szabadon oszthatták meg és olvashatták imádkozva Isten szavait, és szabadon oszthatták meg tapasztalati tanúságtételeiket, anélkül, hogy bárki is irányította volna őket, anélkül, hogy bárkitől féltek volna, és anélkül, hogy bárki megnyilvánulásaira figyelniük kellett volna. Ezen eredmény alapján helyes volt-e kitakarítani az ilyen gonosz embereket? (Igen.) Teljességgel. Ki kell takarítani őket. Ha nem takarítanak ki őket, az élet mindenki számára elviselhetetlenné válna, és sokan túlságosan meg lennének rémülve ahhoz, hogy összejöveteleken vegyenek részt. Néhány félénk személy még rémálmoktól is szenvedhet, folyton arról álmodva, hogy gonosz démonok fojtogatják. Az összejöveteleken mindig túlságosan óvatosak lennének, nem mernének megszólalni, képtelenek lennének felszabadulni és szabadnak érezni magukat. A gonosz emberek kitakarítása óta teljesen megváltoztak: Már meg mernek szólalni az összejöveteleken, a beszélgetések során aktívabbak lettek, felszabadulnak és szabadnak érzik magukat. Hát nem jó dolog ez? (De igen.) Könnyű felismerni az ilyen bosszúszomjas, ádáz beállítottágú embereket. Általánosságban elmondható, hogy hathónapnyi érintkezés után mindenkinek képesnek kell lennie arra, hogy érzékelje és világosan lássa, hogy az illető ilyen fajta ember-e; ez nyilvánvalóvá válik, miután egy kis időt együtt töltött vele. A gyülekezet vezetőinek és dolgozóinak nem szabad passzívnak lenniük az ilyen gonosz emberek kezelésében. Mit jelent nem passzívnak lenni? Azt jelenti, hogy nem szabad megvárni, amíg mindenkit felháborítanak azzal, hogy félrevezetnek egyeseket, és rossz cselekedeteket követnek el azelőtt, hogy foglalkoznának velük – ez túl passzív lenne. Tehát, mikor a legjobb a gonosz emberekkel foglalkozni? Akkor, amikor néhány embernek már ártottak, akik erős ellenszenvet éreznek velük szemben, és óvakodnak tőlük, és amikor már tüzetesen gonosz emberként írták le őket. Ezen a ponton azonnal kezelni kell őket, és ki kell takarítani őket, hogy megelőzzék, hogy még több embernek ártsanak, és elkerüljék, hogy a félénk emberek halálra rémüljenek vagy megbotoljanak miattuk. Mi itt a leglényegesebb? Ha a gonosz embereket túl sokáig hagyják, hogy zavarásokat okozzanak a gyülekezetben, a végeredmény az lesz, hogy ők irányítják a gyülekezetet és Isten választott népét. Ha a probléma eléri ezt a mértéket, mindenki szenved. Annak érdekében, hogy ne szenvedjen mindenki kárt, a gyülekezetvezetőknek azonnal ki kell takarítaniuk őket, amikor az emberek egy része kárt szenvedett, vagy amikor egyesekben erős ellenszenv alakult ki az ilyen személyek iránt, és átláttak rajtuk, bosszúvágyó gonoszokként azonosítva őket. Nem

szabad megvárniuk, hogy a gonosz emberek számtalan gonoszságot kövessenek el és közfelháborodást váltsanak ki, mielőtt a cselekvés mellett döntenek – ez túl passzív volna; és vajon az ilyen gyülekezetvezetők nem lennének semmirekellők? (De igen.) A gyülekezetvezetőknek az ilyen munka során különösen fogékonyaknak kell lenniük az ilyen emberek állapotaira, megnyilvánulásaira és feltárulásaira, és gyorsan át kell látniuk a beállítottságukat, majd meg kell állapítaniuk, hogy gonosz emberek, akiket ki kell takarítani, és a lehető leghamarabb kezelni kell. Ha az elején nem lehet eldönteni, akkor a megfigyelésre kell összpontosítani, nagyon figyelni kell a beszédüket, a viselkedésüket és a magatartásukat, meg kell érteni a gondolkodásukat és a cselekedeteik irányait. Amint kiderül, hogy szándékukban áll véghez vinni a bosszújukat, azonnali intézkedéseket kell hozni a kitakarításukra, annak megakadályozása végett, hogy még több embernek ártsanak, és még többen szenvedjenek a bosszúálló cselekedeteiktől.

Vannak gyülekezetvezetők, akik azt mondják: „Mi nem félünk a gonosz emberektől; attól eltekintve, hogy Istentől rettegünk, senkitől sem félünk. Mit nekünk a gonosz emberek? Még a Sátántól sem félünk, sem a nagy vörös sárkány általi letartóztatásoktól és üldöztetéstől, miért kellene hát félnünk a gonosz emberektől? Egy gonosz ember csak egy jelentéktelen démon, miért kellene félni tőle? Megtartjuk a gyülekezetben, és hagyjuk, hogy a testvérek többsége sérelmet szenvedjen. A szenvedés után majd megnő a tisztánlátásuk, és a tisztánlátás birtokában nem lesznek többé gúzsba kötve és korlátozva az ilyen gonosz emberek által. Az nagyszerű volna!” A többség vajon el tudja érni ezt az érettséget? (Nem.) Nem, nem tudják. Túl gyenge a hitük, túl kevés igazságot értenek, és túl csekély az érettségük. Elkerülik a gonosz embereket, amikor csak meglátják őket, nem merik megsérteni őket. A legtöbb ember amellett, hogy fél a haláltól és nagyra tartja az életét, a különböző testi érdekeit is óvja; képtelen tisztánlátásra szert tenni, vagy tanulságokat levonni a gonosz emberek által megtett különböző dolgokból. Így ez az elképzelés alapvetően kivitelezhetetlen, és nem hozhat semmilyen eredményt. Amikor gonosz ember jelenik meg egy gyülekezetben, miután a legtöbben már felismerték és megállapították, hogy az illető gonosz, vajon hány emberben van meg az igazságérzet, hogy felálljon és szakítson a gonosszal, küzdjön ellene, és megóvja Isten házának érdekeit? Hány százalék ez? 10%? Ha nem 10%, akkor 5%? (Körülbelül annyi.) Ez azt jelenti, hogy egy húszfős csoportban talán egy ember akad, aki feláll harcolni egy gonosz ember ellen, hogy leleplezze és szembeszálljon vele Isten szavaival, vitába szálljon vele, és kitakarítsa a gyülekezetből. Az ilyen személyek hősök Isten választott népe körében, a gyülekezet tiszteletre méltó alakjai. Egyes vezetők és dolgozók félnek kezelni a gonosz embereket. Alkalmasak-e az ilyen emberek a szerepkörükre? Alkalmasak arra, hogy tanúságot tegyenek Istenért? Amikor olyan gonosz emberről hallanak, akit ki kell takarítani a gyülekezetből, azt mondják: „Kicsit problémás kitakarítani őt. Egy időben egészen jól ismertem. Tudja, hol élek, és hogy a családban ki hisz Istenben. Ha kizárom, biztosan bosszúra fog törekedni ellenem.” Mit gondoltok, megérdemlik az ilyen emberek, hogy vezetők és dolgozók legyenek?

(Nem.) Miután felfedeztek egy gonosz személyt, akit ki kell takarítani, az első gondolatuk a saját érdekeikre irányul, mert félnek a gonosz személy bosszújától. Nem azzal foglalkoznak, hogy a gonosz személy, aki ismer néhány összejöveteli helyszínt, és tudja a testvérek elérhetőségét, a kitakarítása után elárulhatja a gyülekezetet vagy a testvéreket, sem azzal, hogy ezt hogyan kellene megakadályozni. A fő aggodalmuk nem Isten házának érdeke, hanem az a félelem, hogy a gonosz ember, aki ismeri a családi helyzetüket, esetleg beárulja a családjukat, és negatív hatással lesz arra. Az ilyen vezetőknek és dolgozóknak van bizonyágtételük? (Nincs.) Néhány vezető és dolgozó látja, hogy gonosz emberek zsarnoki módon viselkednek, és megpróbálják irányítani a gyülekezetet, mégsem mernek felszólalni. Ehelyett megalkusznak és kitérnek, nem mernek elbánni a gonosz emberekkel. Amikor gonosz embereket látnak, annyira megrémülnek, mintha egy háromfejű és hatkarú gonosz démont látnának, és nem óvják meg Isten házának érdekeit. Eközben néhány hétköznapi testvérnek van némi igazságérzete, van bátorsága és hite, hogy kiálljon és leleplezze a gonoszokat azt követően, hogy felfedezte őket, nem félve attól, hogy a gonoszok bosszúra fognak törekedni ellenük. Az ilyen emberek azonban túl kevesen vannak a gyülekezetben. Az általunk korábban említett 5% talán túlzás is, nem pedig óvatos becslés. Ebből a szempontból hogyan viszonyul a többség az ádáz beállítottságú, bosszúvágyó emberekhez? (A legtöbb ember saját magát védi.) Az első gondolatuk az önvédelem, és nem foglalkoznak azzal, hogy hogyan álljanak ki és küzdjenek a gonoszok ellen, hogy megóvják Isten háza és a testvérek érdekeit, csak a maguk védelmére összpontosítanak. Milyen problémára utal ez az önvédelem? (Az ilyen emberek nagyon önzőek.) Egyrészt mélységesen önző emberi mivoltot tükröz, másrészt pedig azt mutatja, hogy a legtöbb embernek túl gyenge az Istenbe vetett hite. Szóban azt állítják, hogy „Isten szuverenitást gyakorol mindenek felett; Isten a mi támaszunk”, de a valósággal szembenézve úgy érzik, hogy nem támaszkodhatnak Istenre, és önmagukra kell hagyatkozniuk, saját maguk védelmét helyezve előtérbe, amit a legfőbb bölcsességnek tekintenek. Ez a következőre utal: „Senki nem tud megóvni engem, még Isten sem megbízható. Hol van Isten? Nem látjuk Őt! Ráadásul nem tudom, hogy Isten meg fog-e óvni engem vagy sem. Mi van, ha nem óv meg?” Az emberek hite annyira szánalmas. Folyamatosan azt hirdetik: „Isten szuverenitást gyakorol mindenek felett; Isten a mi támaszunk”, de amikor helyzetek adódnak, csak az önvédelemre törekednek, képtelenek kiállni a Sátán elleni harcra és szilárdan megállni a bizonyágtételükben, még ennyi hit sincs bennük. Az emberek hite annyira szánalmas, ez a dolog is teljesen leleplezi ezt. Ennyire kicsi az érettségük. Ami a bosszúvágyó, gonosz embereket illeti, ha van néhány ember, aki le akarja leplezni őket, de elszigeteltnek és tehetetlennek érzik magukat, és félnek attól, hogy a gonoszok elnyomják őket, akkor össze kell fogniuk több vezetővel és dolgozóval vagy tisztán látó testvérrel. Miután egyesítik erőiket, teljesen biztosak lesznek a győzelemben. Ekkor képesek lesznek leleplezni és boncolgatni az ilyen gonosz emberek cselekedeteit és viselkedését, lehetővé téve a legtöbb ember számára,

hogyan felismerjék és tisztán lássák a gonosz emberek igazi arcát, így mindenki képes lesz egyesíteni a szívét és az elméjét, és közösen kitakarítani a gonosz embereket. Korábban említettétek, hogy amikor gonosz emberek jelennek meg, Isten választott népe közül talán minden huszadiknak van annyi igazságérzete, hogy elmondja az igazságot, és ki merjen állni és kitakarítani az ilyen gonosz embereket. Egy a húsból az egy kicsit kevés; ha egy gyülekezet csak tíz emberből áll, hogyan takarítanak el a gonosz embereket? Erre nem lennének képesek; az a tíz ember a gonoszok irányítása alatt állna, és el kellene viselnie a rossz bánásmódot tőlük, ami elfogadhatatlan. Jó lenne célul kitűzni, hogy minden tizedik vagy akár minden ötödik embernek legyen bátorsága kiállni és harcolni a gonosz emberek ellen! Ha valaki állandóan arra törekszik, hogy megvédje magát, az nem csak azt eredményezi, hogy elveszíti a tanúságát a Sátán előtt, de ami még rosszabb, elveszíti a lehetőséget, hogy Isten előtt elérje az igazságot. Egy olyan gyülekezetben, ahol egy gonosz egyén van, néhány embert biztosan bántódás ér; ha két gonosz egyén van, akkor a többségnek bántódása fog esni; és ha egy antikrisztus kezében van a hatalom, több cinkossal és kegyencsel maga alatt, akkor a gyülekezetben Isten választott népéből mindenkinek bántódása lesz. Ez a helyzet? (Igen.) Egy ember, aki kiáll a gonoszok ellen, egy egységnyi erőt képvisel, míg tíz ember, aki kiáll a gonoszok ellen, tíz egységnyi erőt képvisel. Vagyis szerintetek egy embertől vagy tíz embertől félnek jobban a gonosz emberek? (Tíz embertől.) Akkor, ha húsz, harminc vagy ötven ember mind kiáll a gonoszok ellen, ki fog végül győzni? (A testvérek.) Végül a testvérek fognak győzni. Nem teszi ez sokkal könnyebbé a gonosz emberek kitakarítását? A számokban erő rejlik – ennek az egyszerű elgondolásnak mindannyiátok számára világosnak kell lennie. Következésképpen a gonosz emberek felismerése és kitakarítása nem kizárólag egy bizonyos vezető vagy dolgozó felelőssége, hanem Isten választott népe összességének közös felelőssége a gyülekezetben. A vezetőknek és a dolgozóknak a gonosz emberek kitakarítására irányuló erőfeszítései, valamint Isten választott népének együttműködése által mindenkire jó idők jöhetnek. Ha a gonosz embereket nem takarítják ki, hanem a megtérésük reményében meghagyják őket a gyülekezetben, de hat hónap vagy egy év után sem látható javulás, és továbbra is elviselhetetlen zavart okoznak Isten választott népének, ez a gonoszok iránti irgalom tanúsításának a következménye. Amikor valaki hagyja, hogy gonosz emberek zsarnokoskodjanak és irányítsák a gyülekezetet, az egyenértékű azzal, hogy kiszolgáltatja magát a gonoszoknak, éppúgy, ahogy a testvéreket is a kezükre adja, és megengedi nekik, hogy szabadon irányítsák Isten választott népét, és súlyosan ártsanak neki. Könnyű-e megérteni és elérni az igazságot egy olyan környezetben, ahol gonosz emberek és antikrisztusok vannak hatalmon? (Nem.) Az idő értékes. A gonosz emberek mielőbbi kitakarításával a lehető leghamarabb helyreállíthatod a békét, és élvezheted a megfelelő gyülekezeti életet, és többet megérthetsz az igazságból. Ha nem takarítod ki a gonosz embereket, akkor azok veszett kutyaként fognak zavarást és pusztítást okozni az emberek között, azt mondanak és csinálnak, amit csak akarnak. Ez megfoszt az

igazság elérésére fordítható időtől, ami azt jelenti, hogy az idődet és a kötelességed elvégzését a gonoszok irányítják. Ez vajon jó vagy rossz dolog? (Rossz dolog.) Elméletben mindenki tudja, hogy ez rossz dolog, de amikor szembesülnek a gyülekezetet megzavaró gonosz emberekkel, már nem így gondolkodnak, csak arra összpontosítanak, hogy a gonoszok ne ármánykodjanak ellenük, és ne okozzanak nekik komoly bántódást. Ha egy gyülekezetben Isten választott népének minden tagja így fél a gonosz emberektől, akkor a gyülekezet könnyen a gonosz emberek és az antikrisztusok irányítása alá kerül, és Isten választott népét is ők fogják irányítani. Akkor megmentheti-e őket Isten? Ezt nehéz megmondani. Ha egy gyülekezetben nincs két-három olyan ember, aki megérti az igazságot, és egy szívvel és elmével tesz tanúságot Istenről és szolgálja Istent, akkor az egy reménytelen gyülekezet, és az egy tragikus helyzet.

A bosszúvágy a gonosz viselkedés egyik megnyilvánulása, és ez az egyik olyan viselkedés és megnyilvánulás, amelyet az ádáz beállítottság eredményez. Az ilyen embereket, amikor ezt a konkrét viselkedést tanúsítják, gonosz emberekként kell jellemezni. Persze néhányan, mivel kicsinyesek voltak, belátás híján, vagy új hívők, akik nem értették az igazságot, mindig szőrszálhasogatók voltak a többiekkel, gyűlöletet tápláltak azok iránt, akik rossz szemmel néztek rájuk vagy ártottak nekik, esetleg egyszer valamilyen eszközzel bosszút álltak bizonyos személyeken – de amikor meghallják, hogy a bosszúvágyók gonosz emberek, és ki kell őket takarítani a gyülekezetből, akkor megváltoztatják a gondolkodásukat, titokban belül megfordulnak, és némi mértékletességet és önmérsékletet tanúsítanak a viselkedésükben. Mondjátok meg Nekem, az ilyen emberek a gonoszok soraiba tartoznak? (Nem.) Mi jelzi ezt? (Az, hogy képesek megfordulni.) Mit szemléltet az a képességük, hogy képesek megfordulni? Azt szemlélteti, hogy el tudják fogadni az igazságot; ez egy jó jelenség. Miért mondjuk, hogy el tudják fogadni az igazságot? Mert miután hallották az igazságot ebben a vonatkozásban, és felismerik, hogy a bosszú a gonosz emberek megnyilvánulása, elgondolkodnak saját romlott állapotukon, beismerik romlott lényegüket, majd megbánják Isten előtt, Isten szavai szerint cselekednek, és megfékezik a viselkedésüket. Ez az igazság elfogadásának egy megnyilvánulása. A gonosz emberek, akikről itt beszélünk, nem fogadják el az igazságot. Nem számít, milyen világosan beszélsz nekik az igazságról, nem fogadják el; megmakacsolják magukat, és nem hajlandók senkire sem hallgatni. Még ha figyelmezteted is őket, hogy „a tetteid a kitakarításodhoz fognak vezetni”, akkor sem törődnek vele, és folytatják a maguk módján, senki sem változtathatja meg őket. Amikor leleplezed őket, nem ismerik be a tévedéseiket. Ha elmondod nekik, hogy ők bosszúvágyók, gonoszak, és ki kell őket takarítani, akkor sem fognak felhagyni a gonosz cselekedeteikkel, és biztosan nem fognak megfordulni. Miféle emberek ezek? Ők azok, akik idegenkednek az igazságtól. Egyáltalán nem fogadják el az igazságot – mindegy, hogyan jellemezhető a beállítottság-lényegük, hogyan lepleződnek le a gonosz tetteik, vagy hogyan kezelik őket, ők nem mozdulnak, egyáltalán nem fognak fejet hajtani és beismerni a hibáikat, és semmiképpen sem engednek. Ez a megfordulásra

való képtelenség. Mi a lényege a meg nem fordulásnak? Az igazság elfogadásának megtagadása. Ha akár egyetlen helytálló kijelentést vagy az igazság egyetlen aspektusát is el tudnák fogadni, nem mennének tovább a rossz úton anélkül, hogy megfordulnának. Visszafordulnának, beismernék a hibáikat, és bizonyos mértékig elengednék azt, amihez korábban ragaszkodtak. Mivel ők gonosz emberek, mivel ádáz beállítottságú gonosz egyének, miután a bosszúra törekvő viselkedésük ilyen beállítottságból fakad, nemcsak nem hajlandók elfogadni azt, amit Isten szavai lelepleznek, sem a metszést, vagy az ilyen jellegű jellemzést, hanem éppen ellenkezőleg, a végsőig ragaszkodnak a saját útjukhoz. Nem tervezik elfogadni, hogy jellemezzék vagy leleplezzék őket, és nem is szándékoznak beismerni a romlottságukat. Természetesen romlottságuk beismerése nélkül azt sem tervezik, hogy felhagynak a bosszúra törekvő viselkedésükkel és tetteikkel, sem pedig a magaviseletükre vonatkozó alapelveikkel. Végérvényesen és teljes mértékben gonoszak. Vajon nem ördögök az ilyen gonosz emberek? (De igen.) Ördögök ők, akik teljesen birtokolják a Sátán lényegét. Nem tudod megváltoztatni őket. Miért nem lehet őket megváltoztatni? Az alapvető ok az, hogy teljességgel elutasítják az igazság elfogadását. Elutasítják a legkisebb igazságot is, bármilyen helytálló kijelentést, pozitív szót vagy pozitív dolgot. Még ha szóban el is ismerik Isten szavait igazságként és pozitív dolgokként, a szívük egyáltalán nem fogadja el az igazságot, és nem is tervezik, hogy Isten szavait gyakorolják és megtapasztalják, hogy megváltoztassák annak módját, ahogyan viselik magukat és a dolgokat teszik. Néha szóban talán beismerik, hogy a cselekedeteik teljes mértékben a Sátán filozófiáján alapulnak, de még mindig egyáltalán nem fogják elfogadni az igazságot. Bárki, aki az igazságról beszélget velük, a szélsőséges ellenszenvükkel, sőt gyűlöletükkel és ítélkezésükkel szembesül, és bárki, aki leleplezi és felismeri őket, a gyűlöletük és bosszújuk célpontjává válik, függetlenül attól, hogy ki ő – még a saját szüleiket sem kímélik. Vajon nem menthetetlenek ők? (De igen.) Menthetetlenek. Kár kitakarítani őket? (Nem.) Az ilyen személyeket ki kell takarítani vagy ki kell zárni. Alapvetően ezek a bosszúvágyók összes megnyilvánulásai; ezek a jellemzőik, a beállítottságaik, a cselekedeteik módjai és módszerei, a gondolkodási folyamataik, valamint az igazsághoz való hozzáállásuk – alapvetően erről van szó. A gyülekezetre és a testvérekre gyakorolt hatásukról már beszéltünk, így nincs szükség arra, hogy újra beszélgessünk róla. Ezzel zárul a negyedik embertípus – a bosszúvágyók – megnyilvánulásairól szóló beszélgetés.

E. Arra való képtelenség, hogy az ember vigyázzon a szájára

Most az ötödik embertípusról fogunk beszélgetni, azokról, akik nem tudnak vigyázni a szájukra. Ez komoly probléma? Szó szerinti értelemben véve nem tűnik jelentős problémának, ha valaki nem képes vigyázni a szájára. Előfordulhat, hogy némelyeknek vannak bizonyos gondolataik azzal kapcsolatban, hogy ezeket a személyeket gonosz embereknek minősítsék: „Mivel az embereknek van szájuk, arra hivatottak, hogy bármikor és bárhol beszéljenek; bármikor és bárhol megvitathatnak dolgokat. Nem

túlzás egy kicsit a kitakarítandó gonoszok közé sorolni azokat, akik nem tudnak vigyázni a szájukra?” Mit gondoltok erről? (Ha megzavarásokat és bomlasztásokat okoznak a gyülekezeti életben vagy a gyülekezet munkájában, aminek káros következményei vannak, akkor őket is ki kell takarítani.) Az ilyen emberekkel nem az a probléma, hogy nem vigyáznak a szájukra; az emberi mivoltukkal van probléma. Ha zavarásokat okoznak a testvéreknek, a gyülekezeti életben és a gyülekezeti munkában, vagy a szavaik árulással és a gyülekezet eladásával érnek fel, és még szégyent is hoznak Isten házára és Isten nevére, akkor az ilyen egyéneket kezelni kell. Először is beszéljünk azok megnyilvánulásairól, akik nem tudnak vigyázni a szájukra, majd arról, hogy miképpen kezeljük őket. Lehet-e „nagyszájúnak” nevezni azokat az embereket, akik nem tudnak vigyázni a szájukra? (Igen.) Így van ez? Ez jellemzője az ilyen embereknek? Nagyszájúnak lenni vajon azt jelenti, hogy ostoba vagy, és nem tudod, mit szabad és mit nem szabad mondani, és azt mondod, ami éppen eszedbe jut, anélkül, hogy mérlegelnéd a következményeket? Ezt jelenti az, hogy nem vigyáznak a szájukra? (Nem.) Egyes emberek jól tudnak beszélni és kommunikálni; szókimondók, és viszonylag egyszerűek és becsületesek. Gyakran megosztják másokkal a belső gondolataikat és ötleteiket, a saját romlottságuk feltárulásait, a megtapasztalásaikat, sőt még a hibáikat is. Ezek az emberek azonban nem feltétlenül ostobák vagy olyanok, akik képtelenek vigyázni a szájukra. Úgy tűnik, hogy mindenről beszélnek, és elég egyszerűek és becsületesek; de ami a kritikus kérdéseket illeti, olyan kérdéseket, amelyek szégyent hozhatnának Istenre vagy Isten házára, vagy olyan kérdéseket, amelyek a testvérek vagy a gyülekezet elárulásával járhatnának, és ezáltal ők Júdássá válhatnának, azokról egy szót sem ejtenek. Ezt hívják úgy, hogy vigyáz a szájára. Tehát nem arról van szó, hogy a szókimondó emberek, a nagyszájúak, vagy azok, akik jól tudnak beszélni, nem tudnak vigyázni a szájukra. Mit jelent itt az, hogy valaki nem képes vigyázni a szájára? Az, hogy valaki nem képes vigyázni a szájára, azt jelenti, hogy alapelvek nélkül beszél, és meggondolatlanul beszél, anélkül, hogy figyelembe venné a hallgatóságot, az alkalmat vagy a kontextust. Valamint azt is magában foglalja, hogy egyáltalán nem tudja megóvni a gyülekezet munkáját és Isten házának érdekeit, illetve egyáltalán nem törődik azzal, hogy ez a testvéreknek vagy a gyülekezeti életnek hasznára válik-e, és csak úgy mond bármit. Mi a következménye annak, ha „csak úgy mond bármit”? Isten háza érdekeinek és a testvérek érdekeinek gondatlan elárulása. Akaratlanul, meggondolatlan beszédük révén, valamint azzal, hogy képtelenek vigyázni a szájukra, muníciót adnak a nem hívők számára Isten háza ellen, lehetővé teszik a nem hívők számára, hogy kigúnyoljanak bizonyos testvéreket, valamint a nem hívők és a nem Istenben hívő emberek tudomására hoznak sok olyan dolgot, amelyet nem kellene. Ennek eredményeként ezek az emberek szabadon nyilvánítanak véleményt és tesznek tiszteletlen megjegyzéseket Isten házában ügyeiről és a gyülekezet belső ügyeiről, és olyan dolgokat mondanak, amelyek rágalmaznak és káromolják Istent. Még az is előfordulhat, hogy pletykákat gyártanak a testvérekről, a gyülekezetről és Isten házában munkájáról, káros következményeket

idézve elő. Ez megzavarja Isten házának munkáját, és gonosztettnek minősül. Egyesek különös figyelmet fordítanak arra, hogy megismerjék és kinyomozzák, hogy kik a gyülekezet vezetői és dolgozói, a családi lakcímüket, a testvérek személyes adatait, a gyülekezet pénzügyi és számviteli munkáját, a könyvelőszemélyzetet, valamint a gyülekezetből kitakarított vagy kizárt személyek listáit. Különös figyelmet fordítanak a gyülekezet munkarendjének megismerésére is. Az ilyen viselkedés rendkívül gyanús, és arra is utalhat, hogy ők a nagy vörös sárkány besúgóí vagy kémei. Ha ezek a részletek kiszivárognának a nem hívő ördögökhöz, lehetővé téve azt, hogy a nagy vörös sárkány tudomást szerezzen róluk, a következmények elképzelhetetlenek lennének. Egyesek ostobaságból és tudatlanságból esetleg megosztják ezt az információt vagy ennek egy részét a nem hívő családtagjaikkal, akik azután terjesztik azt, vagy átadják a nagy vörös sárkány ügynökeinek. Ez potenciális kockázatokat rejthet magában, és sok bajt hozhat a gyülekezet munkájára, elképzelhetetlen következményekkel. A gyülekezet e belső dolgait gyakran akaratlanul is megosztják nem hívő családtagjaikkal azok, akik fenntartás nélkül nyilvánosságra hoznak mindent. És ezeket még a nem hívő rokonaikkal és barátaikkal is megosztják. Ez ahhoz vezet, hogy szavaik által a gyülekezet belső ügyei folyamatosan kiszivárognak a kívülvilágba. Milyen következményekkel járnak ezek az információszivárgások? Sok nem hívő családtagjuk, rokonuk és barátjuk tudomást szerez a gyülekezet számos olyan belső dolgáról, amelyekről talán még a testvérek sem tudnak, illetve a testvérek lakcíméről, valódi nevükről és magánjellegű házassági dolgaikról. Hogyan szivárognak ki ezek a gyülekezeti dolgok? Hogyan szereznek tudomást róluk a nem hívők? A gyülekezetben „tudósítók” vannak! Hogyan nevezik az ilyen embereket? (Ők azok, akik nem tudnak vigyázni a szájukra.) Pontosan. A nem hívő családtagjaikkal mindent megosztanak, ami a mindennapi gyülekezeti életben történik, vagy a testvérekkel kapcsolatos dolgokat, mint például, hogy egy bizonyos nővér válik, egy másik nővér férjének veszteséges a vállalkozása, vagy szófogadatlan fia van, vagy egy bizonyos testvér házat vásárol, és így tovább. Beszélnek azokról a testvérekről is, akiket a nagy vörös sárkány letartóztatott, és júdasok lettek, illetve azokról, akik szilárdan megálltak a bizonyágtételükben, és még azt is megemlítik, hogy a gyülekezet vezetői megmetszették őket. Otthoni beszélgetéseik teljes egészében e témák körül forognak. A családtagjaik még tanácsokat és stratégiákat is kínálnak, hogy segítsenek nekik fellépni a vezetők, a testvérek vagy bárki ellen a gyülekezetben, akivel nem jönnek ki, aki kihívást jelent számukra vagy leleplezte őket. A testvérek közötti összejöveteleken az ilyen egyének különösen engedelmesnek és jól neveltnek tűnnek, keveset beszélnek, nem ügyesek a társalgásban, soha nem beszélnek a saját romlott beállítottságaikról, soha nem beszélnek a tapasztalati megértésükről, és még imádkozni is ritkán szoktak. A testvérekkel zárkóztottan viselkednek, miközben a nem hívő családtagjaikat úgy kezelik, mintha azok Isten házának tagjai lennének. A családtagjaiknak minden egyes részletet maradéktalanul elmondanak a gyülekezettel kapcsolatban, mindent megosztanak velük, még azt is, hogy a gyülekezet könyveket nyomtat Isten szaváról, hogy ki milyen

tehetséggel rendelkezik a gyülekezetben, és így tovább – ezeket mind megbeszéljük a családtagjaikkal és olyan emberekkel, akik nem hisznek Istenben. Függetlenül attól, hogy milyen céllal teszik ezt, a végső következmény az, hogy elárulják a gyülekezet munkáját és a testvéreket. A gyülekezet összes kulcsfontosságú tagjának helyzetéről tájékozottak. Természetesen ezek az emberek a hátuk mögött folytatott beszélgetések és ítélezések alanyai is, és még az is előfordulhat, hogy titokban elárulják őket. Ha valaki jó kapcsolatban van velük, akkor azt a személyt szüntelenül dicsérik a családjuk előtt. Ezzel szemben, ha valakivel rossz a kapcsolatuk, akkor szüntelenül szidalmaznak az illetőt a családjuk előtt, sőt a családjukat is arra készítetik, hogy csatlakozzanak a szóbeli bántalmazáshoz, idiótának nevezik a testvéreket, vagy azt mondogatják róluk, hogy nem jó emberek. Ezek az egyének ugyanazokkal a becsmérő szavakkal sértegetik a testvéreket, amelyeket a nem hívők használnak. Olyanok, mint a nem hívők; tisztán álhívők, egyáltalán nem jók, és az ilyen embereket azonnal ki kell takarítani.

A nagy vörös sárkány országában titokban kell tartani mindazok adatait, akik hisznek Istenben, és az adataiknak titokban kell maradniuk még akkor is, amikor Isten választott népe a tengerentúlra költözik. Ez azért van, mert a nagy vörös sárkány kémei a világ minden országában szétszóródtak, és mindenhová beszivárognak azzal a konkrét céllal, hogy információkat gyűjtsenek azokról, akik hisznek Istenben. A szárazföldi Kínában nagyon nehéz és veszélyes az Istent követő testvérek helyzete. Még ha külföldre mennek, akkor is fennáll egy bizonyos szintű veszély. Ha a nagy vörös sárkány kémei begyűjtik az adataikat, akkor egyrészt fennáll a kiadatás veszélye, másrészt pedig az a legkevesebb, hogy belekeverhetik a szárazföldi Kínában élő családtagjaikat és rokonaikat. Biztonsági okokból és az egyének iránti tiszteletből mindenkinek bizalmasan kell kezelnie a testvérek személyes adatait, és nem szabad megosztaniuk azokat olyanokkal, akik nem hisznek Istenben. Még az Istenben hívők körében sem szabad személyes adatokat csak úgy, az illető beleegyezése nélkül közölni másokkal. Teljességgel megengedhetetlen, hogy valaki a testvérekről, a gyülekezeti munkáról, az egyén által végzett kötelességekről, a beszélgetések során megosztott tapasztalatokról vagy más hasonló részletekről szóló információkat a szabadidejében beszélgetési témaként ossza meg nem hívőkkel. Milyen következményekkel jár, ha ezeket a dolgokat megbeszéljük velük? Van bármi pozitív eredménye? (Nincs.) Az ilyen eszmecserék következménye az, hogy ezek a nem hívő ördögök ennek révén tőkét kovácsolnak, gúnyolódnak, megítélnek, sőt átkozódnak és rágalmaznak. Vajon ez jó? (Nem.) Meg kell vizsgálnotok, hogy vannak-e olyan személyek a gyülekezetben, akiknek hátsó szándékaik vannak, akik nem hívőkkel és hitetlen családtagokkal fenntartás nélkül olyan részleteket vitatnak meg, mint a gyülekezeti munka és a gyülekezeti élet aktuális helyzete – valamint azt, hogy ki hisz igazán Istenben, ki törekszik az igazságra, ki végzi a kötelességét, ki nem végzi a kötelességét, ki az, aki gyakran negatív, kinek zavaros a hite, sőt még a testvérekkel kapcsolatos személyes jellegű információkat és helyzeteket is. Ellenőrizzétek, vannak-e ilyen személyek. Vannak olyan dolgok, amelyekről még a

gyülekezeten belüli embereknek sem kell tudnia, ám az ilyen személyek nem hívó családtagjai többet tudnak ezekről az ügyekről, mint a gyülekezeten belüliek – és jobban tisztában is vannak ezekkel. Hogyan történik ez? Ez egy beépített besúgó „hozzájárulása”. Ez a besúgó úgy bánik a családtagjaival, mintha azok gyülekezeti vezetők volnának, és mindenről, amit a gyülekezetben lát, beszámol otthon a „vezetőinek”, megpróbálva behízelegni magát és elmélyíteni a családjával fennálló érzelmi kapcsolatát. Nyilvánvaló, hogy a gyülekezet összes ilyen ügyét ezek a besúgók árulták el, akik nem tudnak vigyázni a szájukra. Nem tisztelik a testvéreket, és Isten házának munkáját és érdekeit sem óvják. Úgy kezelik Isten házát és a gyülekezetet, mint a társadalmat vagy egy nyilvános helyet, és olyan félvállról tesznek megjegyzéseket és ítéleket a testvérek felett, mintha nem hívók lennének, sőt az álhívókkal és a nem hívókkal közösen, tartózkodás nélkül mondanak ítéletet a testvérekről. Továbbá, egyesek, miután a vezetők megmetszették őket, vagy miután összetűzések, viták és békétlenségek alakultak ki köztük és a testvérek között, hazamennek, és jelenetet rendeznek, gondoskodva arról, hogy a családjuk mindent megtudjon a történetekről. Ennek az a következménye, hogy a családjuk bosszút akar állni a vezetőkön vagy a testvéreken, arra törekedve, hogy eladják és lebuktassák a gyülekezetet. Ez jó jelenség? (Nem.) Fenntartás nélkül megosztják a családtagokkal, rokonokkal és barátokkal a gyülekezet belső ügyeit, és olyan dolgokat, hogy hány testvér él gyülekezeti életet, és ki milyen kötelességeket végez – miféle nyomorultak ezek? Vajon igaz hívók? (Nem.) Isten házának tagjai? Lehet őket testvéreknek nevezni? (Nem.) Az ilyen besúgók és megbúvó árulók megtartása a gyülekezetben jelentős bajt hoz Isten házára és a testvérekre, akár a múltban, akár a jelenben, akár a jövőben. Még ha látszólag nem is követnek el sok gonosz cselekedetet a gyülekezeti életben, rendkívül káros következményekkel és hatással jár az, hogy titokban különféle részleteket adnak ki Isten házáról a nem hívóknak, a Sátánoknak és az ördögöknek! Szabad-e ilyen söpredéknek a gyülekezetben maradnia? (Nem.) Megérdemlik, hogy Isten háza tagjainak nevezzék őket? Méltók arra, hogy testvérként kezeljék őket? (Nem.) Hogyan kell kezelni az ilyen embereket? (Minél hamarabb ki kell takarítani őket.) Minél hamarabb ki kell takarítani őket. Rúgjátok ki őket! Az indíték a kitakarításukra: „Nem tudsz vigyázni a szádra, nem vagy képes felismerni, hogy mi a jó neked, beleharapsz a kézbe, amelyik etet. Hiszel Istenben és élvezed az Ő kegyelmét, valamint a testvérek segítségét, szeretetét, türelmét és gondoskodását, mégis így eladod a testvéreket és a gyülekezetet. Nem vagy jó ember; takarodj!” Nem szabad felfedni a testvérek dolgait, a gyülekezet dolgait és Isten házának semmiféle munkáját a nem hívók előtt, és céltalan beszélgetések témájaként sem szabad felhasználni őket. Nem szolgáltak rá! Aki ilyen információkat terjeszt, abból elátkozott alak lesz, akit a gyülekezetnek ki kell takarítania, a testvéreknek pedig el kell utasítaniuk. Egyszerűen azon cselekedeteik alapján, hogy eladták a testvéreket és a gyülekezetet, könnyed beszélgetés céljából megosztották a gyülekezet belső dolgait nem hívókkal, ők kétségtelenül árulók, besúgók és gonosz emberek, akiket ki kell takarítani a gyülekezetből.

A testvérek szabadon beszélgethetnek és vitatkozhatnak szükség szerint a gyülekezeten belül végzett bármilyen munkáról – például arról, hogy kit kellene kitakarítani, vagy bizonyos események bekövetkezéséről –, de ezt nem szabad megosztani nem hívőkkel, és nem lehet beszélni róla a nem hívő családtagokkal. Különösen a csekély érettségű új testvérek személyes és családi helyzetét nem szabad felfedni kívülállók előtt. Ha nehezen tudod magadban tartani, imádkozz Istenhez, és hagyatkozz Őrá, hogy megtanuld az önuralmat, és menj, foglalkozz valami értelmes tevékenységgel. Ha tényleg nem tudsz uralkodni magadon, akkor először a gyülekezetnek kell jelentened, hogy megoldást keressenek, hogy megelőzzék a káros következményeket, mert az ilyen információk terjesztése hajlamos a leginkább problémákat okozni. Például a személyes telefonszámok, lakcímek, az, hogy valaki hány éve hisz Istenben, a személyes családi információk, a családi állapot és így tovább, érzékeny témák. Semmi közülük az igazsághoz vagy az életbe való belépéshez; ezek a magánélethez tartoznak. Csak az ügynökök és a besúgók vizsgálódnak kifejezetten ezekben a kérdésekben. Ha élvezed az ilyen dolgok megismerését és terjesztését, az milyen beállítottságra utal? Ez némiképp aljas beállítottság! Nem az igazságra törekedni, hanem a pletykákra összpontosítani, besúgóként vagy kémként tevékenykedni, és a nagy vörös sárkánynak szolgálatot tenni – hát nem aljas és alávaló dolog ez? Bárki, aki kifejezetten érzékeny témákról és mások magánügyeiről érdeklődik, nyomoz, és meggondolatlanul terjeszti azokat, az hátsó szándékot rejteget, és álhívő. Isten választott népének különösen óvatosnak kell lennie az ilyen személyekkel szemben. Ha az ilyen emberek nem térnek meg, meg kell szüntetni a gyülekezeti életüket, mert a testvérek eladása a legerkölcstelenebb, legmegvetendőbb és legszegyenletesebb cselekedet. Isten választott népének távol kell tartania magát ezektől az egyénektől. A gyülekezeti életben az embereket korlátozni kell abban, hogy ezekről a kérdésekről érdeklődjenek és beszélgessenek, mivel ezeknek semmi közülük az igazság közléséhez, és a róluk folytatott beszélgetés semmiféle hasznot nem hoz másoknak.

Isten házában különféle adminisztratív rendeletek és előírások vannak, amelyeket Isten választott népének be kell tartania. Többek között az olyan témákat, mint a gyülekezet belső ügyei, a vezetők és a dolgozók személyzeti kiigazításai, a gyülekezet tisztító munkája és a Fennvalótól származó intézkedések, nem szabad könnyelműen terjeszteni a gyülekezeten belül, azt megelőzendő, hogy az álhívők és gonosz emberek elárulják azokat a Sátánnak. Ennek az az oka, hogy Isten háza más, mint a társadalom; Isten megköveteli az emberektől, hogy törekedjenek az igazságra, olvassák többet Isten szavát, elmélkedjenek és beszélgessenek többet. Csak Isten szavainak terjesztése és az Istenért való tanúságtétel teremthet megfelelő légkört; csak a több tapasztalati tanúságtétel megosztása teremthet ilyen légkört. Emellett sok új hívő van Isten házában, akik csak rövid ideje hisznek Istenben. Elkerülhetetlen, hogy néhány álhívő felfedése még várasson magára. Különösen a hit első öt-tíz éve az, amikor feltárul az emberek valódi énje; ez idő alatt bizonytalan, hogy ki tud szilárdan megállni és ki nem, és az is,

hogy hány olyan gonosz ember létezik még, aki képes megzavarni a gyülekezetet. A személyes információk és az ilyen külső ügyek, valamint az igazságról való beszélgetéshez nem kapcsolódó dolgok állandó, meggondolatlan terjesztése sok káros következménnyel járhat. Előfordulhat például, hogy valaki megkérdezi: „Honnan származik egy bizonyos vezető? Hol lakik?” Isten választott népének nem kell ismernie ezt a kényes információt. Valaki más esetleg azt kérdezi: „Mennyibe kerül Isten házának, hogy kinyomtasson egy könyvet Isten szavaiból?” Hasznos ezt tudni? (Nem.) Van bármi közöd a nyomdaköltséghez? Kifizették veled? Úgy tűnik, nincs köze hozzád, ugye? Némelyek esetleg megkérdezik: „Kik most a felső szintű vezetők Isten házában?” Ha nem közvetlenül vezetnek téged, akkor van-e hatással rád az, hogy nem tudod ezt? (Nincs.) A szárazföldi Kínában problémát jelenthet ezeknek a dolgoknak az ismerete. Ha elfog a nagy vörös sárkány, és súlyos kínzásoknak vetnek alá, akkor, ha nem tudod ezeket a dolgokat, akárhogy is ütlegelnek, nem tudsz semmit sem elárulni, és így nem fogsz Júdássá válni. De ha tudod, és nem bírod elviselni a durva veréseiket, akkor lehet, hogy végül elmondod, és Júdássá válsz. Abban a percben talán majd azt gondolod: „Miért tettem fel akkor meggondolatlanul ezeket a kérdéseket? Sokkal jobb lett volna nem tudni. Még ha agyon is vertek volna, akkor sem tudtam volna ezeket a dolgokat; még ha ki is akartam volna találni válaszokat, akkor sem tudtam volna egyet sem kitalálni. Abban az esetben nem váltam volna Júdássá. Megtanultam a leckét; a legjobb, ha nem tudok túl sokat ezekről a dolgokról, amelyek nem kapcsolódnak az igazsághoz. Az ilyen dolgok firtatása nem hasznos; jobb, ha nem tudom.” Mások pedig talán azt kérdezik: „Hány csapat van Isten házában, akik speciális munkát végeznek?” Mi közöd van hozzá? Csak végezd el azt a munkát, amelyet a saját csapatodra bízta. Az, hogy ezt nem tudod, nem befolyásolja a kötelességed normális végzésére, a hitedben az igazságra való törekvésre, vagy a gyülekezeti élet megélésére irányuló képességedet; nem befolyásol semmit. Ha ezt nem tudod, az nem akadályoz meg abban, hogy törekedj az igazságra, vagy hogy hívóként elérd az üdvösséget, akkor miért vesződsz a kérdéssel? „Városi területekről vagy vidéki területekről származik a legtöbb testvér? Iskolázottak vagy iskolázatlanok?” Hasznos tudni ezeket a dolgokat? (Nem.) Na és ha mindannyian vidékről származnak? És akkor mi van, ha mindannyian városiak? Ennek semmi köze az igazsághoz. Némelyek talán megkérdezik: „mennyire terjed most az evangéliumi munka?” Ha kérdezünk erről egy kicsit, az rendjén van, de némelyek kíváncsiságból részletesen rákérdeznek arra, hogy pontosan hány országba terjedt el az evangéliumi munka, ami felesleges. Még ha tudnák is ezt, az milyen hatással lenne rájuk? Mi haszna volna az ilyen részletek ismeretének? Ha nem rendelkezel az igazságvalósággal, akkor továbbra sem fogsz rendelkezni vele, még ha tudod is; ez az ismeret egyáltalán nem fog segíteni abban, hogy jól végezd a kötelességeidet, és nem nyújt semmilyen segítséget az életbe való belépésedhez. Nem baj, ha nem érdeklődsz bizonyos általános ügyekről; sőt, jobb nem tudni. Túl sokat tudni teher. Ha az ilyen információ egyszer kiszivárog, az problémává és vétekké válik. Nem jó tudni ezeket a

dolgokat: Minél többet tudsz, annál több bajt okozhat. Azok, akik megértik az igazságot, tudják, mit kell mondani, és mit nem szabad. A zavarodottak, akiknek nincs lelki megértésük, nem tudnak különbséget tenni bennfentesek és kívülállók között, amikor beszélnek, és csak ostobaságokat beszélnek. Ezért ezeket a dolgokat nem szabad jelteni azok felé a gyülekezetben, akik nem értik az igazságot. Ezeknek a dolgoknak az ismerete semmiféle előnnyel nem jár. Először is, ezek az emberek nem tudnak segíteni a problémák megoldásában. Másodszor, nem tudják megóvni a gyülekezet munkáját. Harmadszor pedig, nincs szükség arra, hogy jót mondjanak Isten házáról. Isten minden szava az igazság, és Isten minden cselekedete igazságos – van-e bármilyen szükség azoknak az álhívőknek és nem hívőknek a talpnyalására és hízeltetésére, akiknek nincs lelki megértése? Nem, nincsen. Még ha az egész világon egyetlen teremtmény sem követné Istent vagy imádná Őt, Isten státusza és lényege akkor is változatlan maradna. Isten az Isten, örökké változhatatlan, a körülmények semmilyen változása által meg nem változó. Isten identitása és státusza örökké változatlan. Ezek olyan igazságok, amelyeket érteniük kell azoknak, akik hisznek Istenben. Azok az álhívők és nem hívők úgy beszélnek és cselekszenek, hogy nem tesznek különbséget bennfentesek és kívülállók között – vajon hasznos-e Isten házában munkájára nézve, ha túl sokat tudnak? Szükséges-e, hogy tudjanak Isten házában munkájáról? Nem méltók erre a tudásra. Egyesek talán azt kérdezik: „Ezek a dolgok mind titkok, és ezért nem lehet tudni róluk?” Ti, akik egészen mostanáig hittetek Istenben, úgy gondoljátok, hogy ezek a dolgok titkokat tartalmaznak? (Nem.) Isten választott népe azonban rendelkezik integritással és méltósággal; nem szabad őket kitenni a nem hívők eszmecseréjének vagy gúnyolódásának. Isten háza, a gyülekezet és a testvérek, akár csoportként, akár egyénként, mind méltósággal bírnak; mind pozitívak, és senki sem próbálhatja meg bemocskolni őket. Aki úgy cselekszik, hogy azáltal lehetővé teszi a Sátánoknak és az ördögöknek, hogy felelőtlenül bemocskolják és mintegy mellékesen becsméreljék vagy megrongálják Isten házában hírnevét, vagy ártsanak a testvérek hírnevének, az átkozott! Ennélfogva a gyülekezet egyáltalán nem engedi meg azoknak a létét, akik nem tudnak vigyázni a szájukra. Ha egyszer azonosították őket, ki kell őket takarítani! Összhangban van ez a megközelítés az alapelvekkel? (Igen.)

Vannak, akik különösen óvatosak és körültekintőek, amikor a testvérekkel beszélnek, kommunikálnak, érintkeznek vagy barátkoznak, de amint hazaérnek, fecsegővé válnak, és mindent kifecsegnek, még a testvérek személyes adatait is, úgy, hogy a családtagjaik, a hitetlen, nem hívő emberek, valamint azok, akik csak névleg hisznek, sokat tudnak a gyülekezet ügyeiről. Az ilyen ember besúgó, áruló – egy Júdás –, és pontosan az a fajta ember, akit a gyülekezetnek ki kell takarítania. Minél tovább marad a gyülekezetben, annál több információt tud majd meg a testvérekről, annál több árulást fog elkövetni, és annál több olyan dolog lesz, amelyet megragadnak a nem hívők, hogy tőkét kovácsoljanak belőle és rágalmazásra használják. Ha nem félsz attól, hogy elárulják ezeket az információkat a nem hívőknek, akkor tartsd meg őket; ha nem szeretnéd, hogy

a személyes információidat és a gyülekezet belső ügyeit ország-világnak kifecseggék, akkor a lehető leghamarabb takarítsd ki ezeket a besúgókat. Helyénvaló ez? (Igen.) Az ilyen emberekkel szemben nem szabad engedékenységet tanúsítani; nem táplálnak jó szándékot, és ők maguk sem jók. Hogyan viszonyíthatók az ilyen emberek a korábban említett két embertípushoz, a bosszúvágyókhoz, valamint a züllöttekhez és féktelenekhez? Jobbak vagy rosszabbak? (Rosszabbak.) Ezek az emberek még talán a kötelességeiket is végzik, valamennyi erőfeszítést is tesznek, és némi nehézséget is elviselnek; az is lehet, hogy megtesznek bármit, amit Isten háza kér tőlük, és nem tagadják meg, de van egy probléma: Mindent elárulnak Isten házáról a nem hívőknek. Mindennap eljátsszák az áruló, a besúgó szerepét. Éppen ezért nem tűrheti meg őket a gyülekezet, és ki kell takarítani őket. Érted? (Igen.) Függetlenül attól, hogy boldogok vagy boldogtalanok a gyülekezetben, hogy ki provokálja őket, ki jön ki velük, megválasztják-e őket gyülekezetvezetőnek vagy elbocsátják őket – bármi is történik, mindig minden részletet meg kell osztaniuk a nem hívő családtagjaikkal. Gondoskodnak a nem hívő családtagjaik és a nem hívők azonnali tájékoztatásáról, hogy azok haladéktalanul felfogják a gyülekezet belső helyzetét. Az ilyen egyénnel szemben semmiképpen nem szabad sem engedékenységet, sem irgalmat tanúsítani; amint felfedeztek egyet, takarítsátok ki. Milyen ez a megközelítés? (Helyénvaló.) Kegyetlenség így cselekedni? (Nem.) Ez nem kegyetlenség. Testvérként kezeled őket, de ők egyáltalán nem óvják meg sem Isten házában, sem a testvéreknek az érdekeit. Ehelyett minden adandó alkalommal eladják Isten házában, illetve a testvéreknek az érdekeit. Családtagnak tekinted őket, de vajon ők is családtagnak tartanak téged? (Nem.) Akkor ne mutass engedékenységet velük szemben; ha ki kell őket takarítani, akkor takarítsd ki őket. Találkoztatok valaha ilyen emberekkel? (Igen. Mindent megosztottak a testvérekről a családtagjaikkal, és néha az első adandó alkalommal tájékoztatták a családtagjaikat bizonyos dolgokról és a gyülekezeten belüli konkrét intézkedésekről is. A családtagjaik ezután muníciót gyűjtöttek, hogy a háta mögött pletykáljanak a gyülekezetről.) Ki lettek takarítva ezek az emberek? (Igen.) Miután ki lettek takarítva, panaszkodtak? Előfordulhat, hogy igazságtalannak érzik ezt, és azt gondolják: „Nem tettem semmit, ez nem minősül az adminisztratív rendeletek megsértésének, nem okoztam bomlasztásokat vagy megzavarásokat sem, akkor miért takarítottak ki?” Úgy gondoljátok, hogy a cselekedeteik jellege súlyosabb annál, mint bomlasztásokat és megzavarásokat okozni? (Igen.) Meg lehet váltani az ilyen embereket? Vajon könnyen meg tudnak változni? (Nem.) Miért mondjátok, hogy nem lesz könnyű? Milyen vonatkozás mutatja, hogy nehezen tudnak megváltozni? (Ők nem részei Isten házában, nem testvérek; a lényegük az álhívőké és a nem hívőké.) Ez a lényegük. Nos, honnan tudjátok, hogy nem hívők és álhívők? (Bármilyen érzelmeik támadnak a gyülekezetben, azokat a családjuknak öntik ki, azt jelezve, hogy bármi is történik, nem fogadják el azt Istentől, még kevésbé vonnak le bármilyen tanulságot. Az ilyen emberek nem tapasztalják meg Isten munkáját, és nem fogadják el az igazságot, tehát lényegük az álhívőké.) Ez a lényegük most már világos.

Érzelmeket a családjuknak öntik ki, és mindent az érzelmeik alapján kezelnek. Honnan tudjátok, hogy nem Isten házához tartoznak, hanem nem hívők, akik beszivárogtak Isten házába? (Onnan, hogy képesek eladni Isten házának érdekeit, árulóként és besúgóként viselkedve, valamint onnan, hogy alapvetően nem olyan emberek, akik megóvják Isten házának munkáját és érdekeit. Tehát ezeknek az embereknek nem egy a szíve Isten házával.) Ez a magyarázat nem talált célba. Hadd magyarázzam meg Én. Bár ezek az emberek részt vesznek a gyülekezeti életben és elvégzik a kötelességeiket, vajon tekintették valaha is családjuknak a testvéreket? Egyszerűen fogalmazva: az övéiknek tekintették-e a testvéreket? (Nem.) Akkor minek tekintik a testvéreket? (Kívülállóknak.) Így van, kívülállóknak, ellenfeleknek. Minek tekintik akkor Isten házát és a gyülekezetet? Ez nem csak egy munkahely számukra? (De igen.) Isten házát és a gyülekezetet úgy tekintik, mintha azok a nem hívő világ vállalatai vagy szervezetei lennének, a testvérekre kívülállókként tekintenek, olyanokként, akik ellen védekezni kell, ellenfelekként. Ezáltal könnyedén képesek különböző információkat és különféle aktuális helyzeteket elárulni a testvérekről azoknak, akik alapvetően nem hisznek Istenben. Tisztában vannak azzal, hogy ezeknek a nem hívő embereknek nem lesz egy jó szavuk sem, sőt, meg is rágalmazhatják a testvéreket, és becsúszhatják Isten házát – mindezt tudják, mégis felelőtlenül, a legcsekélyebb fenntartás nélkül közlik a testvérek és a gyülekezet helyzetét ezekkel a nem hívőkkel. Nyilvánvaló, hogy a testvérekre kívülállókként, ellenfelekként tekintenek, és amikor bármilyen kellemetlenség merül fel, azonnal összefognak a nem hívőkkel, hogy a hátuk mögött kigúnyolják és rágalmazzák a testvéreket, és fellépjenek ellenük, így elégtételt ki a saját vágyaikat. Úgy érzik, a gyülekezetben nem lenne kivitelezhető bármelyik testvér megítélése, mert úgy érzik, ha a gyülekezet dolgairól vagy a testvérekről maguk a testvérek előtt beszélnének, akkor viselniük kellene ennek következményeit, ami számukra kedvezőtlen lenne. Viszont az, hogy ezeket a dolgokat a családjukkal beszéljük meg, teljesen kielégíti a személyes indulataikat, vágyaikat és érzelmeiket, anélkül, hogy bármilyen következményt el kellene viselniük, hiszen a család mégiscsak család, aki nem adná el őket. Nem így van azonban a testvérekkel, akik bármikor és bárhol jelenthetik, leleplezhetik és megmetszhetik őket, sőt, akár a kötelességeik és pozíciójuk elvesztését is okozhatják. Egyáltalán nem hamis tehát a kijelentés, hogy ellenfelekként tekintenek a testvéreikre. Az ellenfél olyasvalaki, aki ellen védekezni kell. Ezért nem szólnak a testvérekhez, nem beszélgetnek velük, és nem tárnak fel semmit előttük. Ehelyett otthon, a nem hívő családtagjaikkal „élik a gyülekezeti életet”, ott mindent elmondanak, és kiöntik a szívüket. A gondolataikat, véleményüket, frusztrációjukat, elégedetlenségüket és az összes torz nézetüket fenntartások és mindenféle gátlás nélkül fejezik ki, felszabadulást és örömet találva ebben. A családtagjaik nem vetik meg, hanem segítik őket és együttműködnek velük. Ha így beszélnének a gyülekezetben, akkor teljes mértékben lelepleződne a valódi, álhívő természetük, és a gyülekezetnek ki kellene takarítania őket. Ezért a testvérekre nem családtagokként, hanem ellenfelekként tekintenek. Ez az egyik vonatkozás. A másik vonatkozás az, hogy

soha nem tekintik magukat a gyülekezet részének, így bármi, ami a gyülekezettel történik, legyen az rágalmazás és istenkáromlás a vallásos világ részéről, alaptalan szóbeszéd és gúnyolódás a nem hívők részéről, vagy koholt vádak és üldöztetés az ország kormánya részéről, ez nekik személy szerint lényegtelen és jelentéktelen. Tegyük fel, hogy igazából így éreznének: „Ha sérül a gyülekezet megítélése, és Isten nevét meggyalázzák, akkor hívőként a mi méltóságunk is komolyan megkérdőjeleződik. Emiatt soha nem beszélnék gyülekezeti dolgokról vagy Isten házának ügyeiről nem hívőkkel, így nem is teszem lehetővé számukra, hogy pletykáljanak és nevéssenek rajta. Még abból a célból sem beszélnék könnyelműen Isten házának dolgairól a nem hívő családtagjaimmal, hogy magamat megóvjam” – ha rendelkeznének ilyen tudatossággal, vajon akkor tudnának vigyázni a szájukra? Akkor miért nem tudják ezt megtenni? Világos, hogy alapvetően nem tartják magukat Isten háza részének, és nem is tartják magukat hívőnek. Egyesek azt mondják: „Nem helytállóak a szavaid. Ha nem tartják magukat Isten háza részének, ugyan miért járnának még mindig összejövetelekre?” Mindenféle ember akad azok között, akik hisznek Istenben. Ugye korábban már beszélgettünk erről? Sokan vannak, akik különféle nem helyénvaló indítékokkal és célokkal jutnak el az Istenben való hitre, és ez az egyik ilyen típus. Szórakozásból, unaloműzésként vagy lelki táplálékhoz jutás céljából hinni Istenben – ugye gyakoriak az ilyen álhívők? Ugye, hogy bőséges számban találhatóak ilyen emberek? (Igen.) Még csak nem is vallják magukat Isten hívőinek. Természetesen egyáltalán nem érdekli őket a gyülekezet munkája, sem az, hogy Isten választott népe a kötelességét végzi, ezeknek nem szentelnek figyelmet. Emiatt képesek lazán és könnyedén megbeszélni a nem hívőkkel a gyülekezet munkájának helyzetét, a gyülekezet belső ügyeit, sőt, még a testvérek között felmerülő problémákat is. Miután befejezték a mondandójukat, a nem hívők pletykálkodásba fognak, rágalmaznak és gúnyolódnak, de ez őket a legkevésbé sem zavarja. Még talán csatlakoznak is a nem hívőkhöz, és együtt szidalmaznak a testvéreket, ítélik Isten háza felett, és tesznek megjegyzéseket Isten házána munkájára és munkarendjére. Vajon ők Isten hívői? (Nem.) Egy igaz hívő soha nem lenne így. Még ha a saját méltósága és érdekei megóvása lenne is a tét, soha nem harapná meg az őt etető kezét, és nem állna a gyülekezeten kívüliek oldalára. Nem így van ez? (De igen.) Ennélfogva az ilyen személyek gonosz emberek és álhívők, akiket ki kell takarítani. Minél hamarabb lesznek kitakarítva, annál hamarabb lesz nyugalom a gyülekezetben.

Beszéljünk rólatok. Példának okáért, ha a szüleid nem hisznek Istenben, vagy ha a testvéreid vagy a legjobb barátid nem hisznek Istenben, de nem ellenzik a hitedet, és valójában nagyon is támogatják azt, beszélnél-e velük mindenről, ami a gyülekezetben történik? Tegyük fel, hogy az egyik barátnőd megkérdezi: „Vannak olyan férfiak a gyülekezetekben, akik társat keresnek? Van közöttük olyan, aki különösen jámbor, valamint magas, gazdag és jóképű?” A nem hívők között is vannak tisztességes emberek, akik szeretnék tisztességes társat találni, akivel együtt tölthetik napjaikat. A

barátnőd szeretne találni valakit, aki hisz Istenben, szóval hajlandó leszel elmondani neki? (Nem.) Azt kell mondanod neki: „a hívők iránti vonzalmad értelmetlen. Te nem vagy hívő, és alapvetően összeférhetetlen vagy a hívőkkel. Nincs közös nyelvetek, különböző utakon jártok! Nézd csak, milyen feltűnően öltözködsz – a gyülekezetünkben melyik testvérnek tetszenél meg?” Nem tartod sokra őt, akkor vajon tudnál vele gyülekezeti dolgokról beszélni? (Nem.) Már néhány szó után megtörne a beszélgetés a teljesen eltérő álláspontok miatt. Még ha néhány nem hívőnek jó benyomása is van a hívőkről, és még ha fenn is tartják veled a barátságot, miután hívővé váltál, vajon hajlandó lennél megosztani velük a gyülekezet belső ügyeit vagy a kötelességeid végzése során felmerülő nehézségeket? (Nem.) Még ha támogatják is az Istenbe vetett hitedet, mi értelme lenne gyülekezeti dolgokról beszélgetni velük? Például néhány testvér kiállta a nagy vörös sárkány kízásait és kihallgatásait anélkül, hogy Júdássá vált volna. Ez egy olyan bizonyosságtétel, amelyet még a nem hívők is csodálnak – hajlandó lennél megosztani ezt velük? (Nem.) Miért nem lennél hajlandó beszélni róla? (Az ilyen dolgok nem lényegesek számukra, és nem is érthetik ezeket a tapasztalati tanúságtételeket.) Nem tudnák megérteni. Milyen negatív hatásai lehetnének e dolgok megbeszélésének? (Lehet, hogy a végén inkább a gyülekezetet ítélnék el.) Így ítélnének: „Miért teszitek ki magatokat ennek? Miért kell szembeszegülni az ország kormányával?” Látnod, egyetlen megjegyzés is leleplezheti a természetüket. Hogyan tekinthető ez az ország kormányával való szembeszegülésnek? Világos, hogy az országot uraló ördögkirályok komolyan ártanak Isten választott népének, és nem hagyják élni őket. Még ha tanúi is ennek, úgy tesznek, mintha nem tudnának róla. Egyértelműen úgy beszélnek, hogy ellenkezőjére fordítják az igazságot, és kiforgatják a tényeket. Ugyan mi egyebet beszélhetnél még meg velük? Nem beszélhetsz velük semmiről, ami az Istenbe vetett hittel kapcsolatos; erről semmit nem mondhatsz nekik. Akik nem tudnak vigyázni a szájukra, azok képesek mindent elmondani a gyülekezetről a nem hívőknek. Ők nyilvánvalóan álhívők; ördögök, akik csak téblábolni jönnek Isten házába, fenevadak, akik egy cseppnyi lelkiismeret, illetve józan ész nélkül harapnak abba a kézbe, amelyik eteti őket. Szerintük Isten háza vagy a gyülekezet érdekeinek vagy hírnevének bármilyen sérelme egyáltalán nem hat rájuk, nem érinti a saját érdekeiket, és a legcsekélyebb bánatot sem érzik; ezért a legcsekélyebb gátlás nélkül, gondtalanul beszélhetnek a gyülekezet belső ügyeiről a nem hívőknek és azoknak az embereknek, akik nem hisznek Istenben. Gyűlöletesek az ilyen emberek? (Igen.) Vajon képes elfogadni az igazságot az az álhívő, aki nem tekinti családtagnak a testvéreket, de családtagnak tekint nem hívőket? (Nem.) Képes elismerni, hogy Isten az igazság? (Nem.) Egy olyan ember, aki nem tartja magát gyülekezeti tagnak, vajon félre tudja tenni saját érdekeit, hogy az igazságra törekedjen és belépjen az igazságvalóságba, amikor meghallja Isten szavait az ember megmentéséről? (Nem.) Mindennapi tevékenységük csak abból áll, hogy eladják a gyülekezet érdekeit, kívülállóként pártjára állnak, és besúgóként, Júdasként és árulóként szolgálnak, mintha ez lenne a küldetésük. Nem

megfelelő úton járnak, hanem azért élnek, hogy gonoszságot műveljenek; megérdemlik a halált és az átkot! Ezek a Júdások, árulók és a Sátán szolgái, akik beleharapnak abba a kézbe, amelyik eteti őket, negatív nyomorultak, ártalmasak az emberiségre, és mindenki megveti őket. Nem teljesen helyénvaló-e tehát, hogy a gyülekezet kezelje és kitakarítsa őket? (De igen.) Teljesen helyénvaló! Ti talán örülnétek, ha eladnának benneteket? Ha valaki eladná a gyülekezetet vagy Isten házáat, a legtöbben talán nem éreznének mélyen együtt, és nem lennének túlságosan elkeseredve; csak belül egy kicsit kényelmetlenül éreznék magukat, elvégre ők is tagjai. De mi lenne, ha a gyülekezetből valaki téged adna el a nem hívőknek, és mivel eladott téged, a nem hívők kiforgatnák a tényeket, rágalmaznának, gúnyolnának, megítélnének és elítélnének téged? Akkor hogyan éreznéd magad? Nem tapasztalnád meg azt a megaláztatást és szégyent, amit a gyülekezet és Isten háza szenvedett el? (De igen.) Ebből a szempontból helyénvaló kitakarítani az ilyen személyeket? (Igen.) Ki kell kitakarítani őket; nem szükséges engedékenységet tanúsítani velük szemben. Ami azokat illeti, akik nem tudnak vigyázni a szájukra, a viselkedésük és megélésük különböző megnyilvánulásai alapján ők álhívők a gyülekezeten belül, egyfajta gonosz emberek, akiket ki kell takarítani. Függetlenül attól, hogy a cselekedeteit titokban vagy nyíltan végzi, ha egyszer kiderül, hogy valaki nem tud vigyázni a szájára, és az emberi mivoltának lényege a mélységesen álhívőé, akkor azonnal jelentsd őt a vezetőknek és a dolgozóknak, és értesítsd a testvéreket. Az ilyen személyeket időben és pontosan fel kell ismerni, majd a lehető leghamarabb ki kell őket takarítani a gyülekezetből. Ne engedd, hogy bármi közülük legyen a gyülekezethez, annak munkájához vagy a testvérekhez; a helytálló lépés a teljes kitakarításuk. Ezzel zárul az emberi mivolt e megnyilvánulásáról szóló beszélgetés – az arra való képtelenségről, hogy az ember vigyázzon a szájára.

Vajon a ma megbeszélt három embertípus súlyosabb eset, mint az előzőleg megbeszélt két típus? (Igen.) Az ő körülményeik rosszabbak, az emberi mivoltuk aljasabb és megvetendőbb, és nagyobb a károkozásuk és a hatásuk a gyülekezet és minden testvér érdekeire. Ezért ne vegyétek félvállról ezt a három embertípust; éberen kell védekezni ellenük, és nem szabad elnézni a viselkedésüket. Ha valakit e három típus egyikeként azonosítanak, azonnal le kell leplezni és fel kell ismerni, majd a lehető leggyorsabban meg kell szabadulni tőle. Ha fontos kötelességet végez, azonnal találjatok valakit, aki átveszi a kötelességét, majd távolítsátok el abból a kötelességből, és takarítsátok ki őt. Megértettétek? (Megértettük.) A gyülekezet testvéreinek különböző állapotait, a különböző megnyilvánulásait az egyes időszakokban, a gyülekezet munkáját, sőt egyes belső ügyeit is csak a testvérek között szabad megvitatni és velük lehet beszélgetni róla. Azért, hogy Isten választott népe világosabban megértse és belássa az Isten háza által megkövetelt alapelveket, és ezáltal képessé váljon arra, hogy az igazságalapelvek szerint cselekedjen. Egy alapelvnek azonban világosnak kell lennie: Legyen szó akár az Isten választott népének életbe való belépésére vonatkozó igazságokról vagy alapelvekről, akár az általános ügyekre vonatkozó előírásokról,

ezekről semmiképpen sem szabad beszélni a nem hívőkkel, mert ez azt eredményezné, hogy a nem hívők megjegyzéseket tennének és ujjal mutogatnának. Ez teljes mértékben tilos. Némelyek esetleg megkérdezik: „Ha ez teljes mértékben tilos, akkor ez azt jelenti, hogy ez egy adminisztratív rendelet?” Úgy is fogalmazhatunk, hogy aki információt szivároztat ki, az viselni fogja a vele járó következményeket. Miért kell viselniük a következményeket? Mert akik kiszivároztatják a gyülekezet belső dolgait, azok nem óvják meg a gyülekezetet és a testvéreket, és könnyen elárulhatják a gyülekezetet és a testvéreket. Mivel árulóként és Júdásként viselkednek, nem szabad tovább engedékenységet tanúsítani irántuk, sem testvéreknek vagy családtagoknak tekinteni őket. Árulókként és Júdásokként meg kell szabadulni tőlük, és azonnal ki kell őket takarítani a gyülekezetből. Némelyek azt mondják: „Régebben rossz szokásom volt, hogy fecsegetem, hajlamos voltam meggondolatlanul beszélni. Most, hogy látom az ilyen cselekedetek következményeit, nem merek többé meggondolatlanul beszélni.” Jó. Mivel ezt elmondtad, a viselkedésed megfigyelés alá kerül. Ha igazán megbánást tanúsítasz és megfordulsz, nem továbbítasz többé meggondolatlanul információkat, illetve nem árulod el a testvérek érdekeit, és tudsz vigyázni a szádra, Isten háza adni fog neked egy esélyt. Ha ismét kiderül, hogy ezt tetted, hogy te voltál az, aki valamilyen információt terjesztett, akkor nem fognak irántad elnézést tanúsítani – a testvérek összefognak a gyülekezetben, hogy kitakarítsanak téged. Ha ez megtörténik, ne sírj, és ne panaszkodj, hogy nem kaptál előzetes figyelmeztetést. Most, hogy a dolgokat világosan elmagyaráztam, ha ez még egyszer megtörténik, Isten háza egyáltalán nem lesz elnéző. Megértetted? (Megértettem.) Ha láttok valakit, aki nem értette meg, magyarázzátok el neki; adjatok neki támpontokat a ma megbeszéltek alapján. Ha észrevesztek valakit, aki ilyen viselkedés jeleit mutatja, vagy aki már korábban így viselkedett, beszéljete vele, figyelmeztessétek, és tájékoztassátok az ilyen cselekedetek természetéről és következményeiről, valamint Isten házának az ilyen dolgokhoz és emberekhez való hozzáállásáról. Miután egyértelművé tettétek a dolgokat, figyeljétek meg őket, hogy képesek-e megbánni, és mit fognak tenni a jövőben. Ha megváltoznak, és többé nem viselkednek így, akkor vissza lehet őket fogadni, és testvérként lehet kezelni őket. De ha makacsul nem tanúsítanak megbánást, és titokban továbbra is így viselkednek, takarítsátok ki őket, amikor csak rábukkantok egy ilyen személyre. Ha egy párt találtok, akkor takarítsátok ki mindkettőjüket, ha egy csoportot találtok, akkor takarítsátok ki mindannyiukat. Ne tanúsítsatok semmi engedékenységet. Némelyek azt kérdezik: „Beszélhetek azokkal a családtagjaimmal, akik egykor hittek, de később kitakarították őket?” Úgy tűnik, hogy azok, akik szeretik jártatni a szájukat és pletykálkodásba bonyolódni, nem könnyen uralkodnak magukon, mindig makacsul megkérdezik, hogy szabad-e azt tenni. Mit gondoltok, szabad? (Nem.) Nem szabad senkivel sem beszélni, mert az könnyen következményekhez vezet. Az összes ilyen emberrel Júdásként kell bánni, és ennek megfelelően kell eljárni velük szemben. Nem szabad beszélni azokkal, akik nem hívők, akiket kitakarítottak, akik közel állnak hozzád, akik megbízhatóak, akik támogatják az

Istenbe vetett hitedet, akiknek kedvező benyomása van az Istenbe vetett hitről, és azokkal sem, akik névlegesen hisznek Istenben, akik pusztán gyülekezeti életet élnek, és olvasnak egy kicsit Isten szavaiból, de egyáltalán nem végzik a kötelességüket – ha valaki mégis beszél velük, akkor meg fognak szabadulni tőle, mint Júdástól. Megértettétek? (Megértettük.) Ki tartozik még azok közé, akik nem végzik a kötelességeiket? Vajon ide tartoznak a közönséges gyülekezeti tagok is? (Igen.) Ne felejtsetek el ezt a dolgot; ne legyetek ostobák. Jól fel kell fognotok az alapelveket. Ne folytassátok tovább a hiteteket csupán azért, hogy a végén Júdássá váljatok, és eláruljátok Isten házát, eláruljátok a testvéreket úgy, hogy észre sem veszitek, sőt még büszkék is vagytok rá. Ha valaki nem képes vigyázni a szájára, és még a gyülekezet munkáját és a testvéreket is elárulja, az súlyos véték. Isten számontartja azokat, akik ilyen gonoszságot követnek el. Most, hogy ezt világosan elmagyaráztam neked, és te megértetted, ha újra megteszed ezt, az már nem egyszerű vétség; az az adminisztratív rendelet megsértése, ami téged a kitakarítás célpontjává tesz, és meg leszel fosztva az üdvösséghez való jogodtól. Megértetted? (Megértettem.)

2021. december 11.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (26.)

Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Ötödik rész)

Az a hozzáállás, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak a gyülekezetet megtisztító munkával szemben kell tanúsítaniuk

Ebben az évben folyamatosan a vezetők és a dolgozók felelősségeiről, valamint az érintett emberek mindenféle típusának megnyilvánulásairól beszélgettünk. A beszélgetések témái egyre részletesebbé és konkrétabbá váltak, beleértve mindenféle ember különféle problémáit, és szintén nagyon konkrétak és világosak voltak a beszélgetések ezeknek az embereknek a konkrét megnyilvánulásairól és a kategóriákról, amelyekbe be kell őket sorolni. Minél konkrétabban és világosabban beszélgettünk ezekről a részletes problémákról, annál több tényleges segítséget és útmutatást kellene ennek nyújtania Isten választott népének az életbe való belépéshez, és annál több útmutatást és segítséget kellene kínálnia a vezetőknek és a dolgozóknak a munkához és a kötelességeik elvégzéséhez. Azonban függetlenül a beszélgetés lebonyolításának mikéntjétől, függetlenül attól, hogy a beszélgetés mennyire konkrét, egyes vezetők és dolgozók még mindig nincsenek tisztában azzal, hogy miként kezeljék a különböző típusú embereket és problémákat a gyülekezetben, és hogyan szabaduljanak meg ezektől. Olyan világosan beszélgettünk mindenféle ember problémáiról, mégis egyes vezetők és dolgozók még mindig nem tudják felfogni, hogyan ismerjék fel és kezeljék a különféle embereket. Még mindig nem tudnak az igazságalapelvek szerint cselekedni, és nem tudják az igazságot használni a különféle típusú emberek és problémák kezelésére a gyülekezetben. Mi az oka ennek? Az ilyen emberek híján vannak az igazságvalóságnak. Az emberek mindenféle típusának megnyilvánulásairól szóló beszélgetés révén rendelkezni kellene alapszintű felismeréssel és észszerű intézkedéseket kellene tenni a gyülekezetben azokkal kapcsolatban, akik végzik a kötelességüket, és azokkal, akik nem, azokkal, akik törekednek az igazságra, és azokkal, akik nem, azokkal, akik engedelmesek és alázasak, és azokkal, akik bomlasztásokat és megzavarásokat okoznak. Elnézve azonban a gyülekezetben található mindenféle ember helyzetét, csak a nyilvánvalóan gonosz embereket takarították ki; sok álhívőt nem takarítottak ki alaposan. A gyülekezet megtisztításának munkájában a vezetőknek és a dolgozóknak együtt kell működniük Isten munkájával, hogy a gonosz embereket és az álhívőket mihamarabb eltakarítsák, ahelyett, hogy passzívan közelítenének ehhez, kényszeres megfelelőként cselekedve, vagy azt gondolva, hogy csupán a nyilvánvalóan gonosz emberek eltakarítása azt jelenti, hogy minden el van intézve és rendben van. A vezetőknek és a dolgozóknak aktívan szemre kell vételezniük mindegyik csapat munkáját, ellenőrizniük kell minden egyes csapattag helyzetét, hogy vannak-e ott olyan álhívők, akik csak a létszámot növelik, vagy olyan álhívők, akik negativitást és elképzeléseket terjesztenek, hogy

megzavarják a gyülekezet munkáját, és amint felfedezik ezeket az embereket, alaposan le kell leplezni és ki kell takarítani őket. Ez az a munka, amelyet a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük; nem szabad passzívnak lenniük, nem szabad a Fennvaló utasítására és sürgetésére várniuk a cselekvéssel, és nem szabad, hogy csak valami jelentéktelen intézkedést tegyenek, amikor a testvérek mindannyian cselekvést követelnek. Munkájuk során a vezetőknek és a dolgozóknak tekintettel kell lenniük Isten szándékaira és hűségeseznek kell lenniük Hozzá. A legjobban akkor viselkednek, ha proaktívan felismerik és megoldják a problémákat. Nem maradhatnak passzívak, különösen akkor nem, amikor ezen aktuális szavak és beszélgetés alapján cselekedhetnek. Ehelyett kezdeményezniük kell, hogy az igazságról beszélgetve maradéktalanul megoldják az aktuális problémákat és nehézségeket, a munkájukat pedig végezzék pontosan úgy, ahogyan kell. Azonnal és proaktívan kell figyelemmel kísérniük a munka előrehaladását; nem várhatnak mindig a Fennvaló parancsaira és ösztönzésére, mielőtt kelletlenül intézkednének. Ha a vezetők és a dolgozók mindig negatívak és passzívak, és nem végeznek valódi munkát, akkor nem méltóak arra, hogy vezetőként és dolgozóként végezzenek szolgálatot, és el kell bocsátani őket vagy ki kell igazítani a számukra kijelölt kötelességeket. Sok vezető és dolgozó van most, aki nagyon passzív a munkájában. Mindig csak akkor végeznek egy kis munkát, miután a Fennvaló parancsokat küld és nyomást gyakorol rájuk; egyébként csak lazálnak és halogatnak. Egyes gyülekezetekben a munka meglehetősen kaotikus, az ott kötelességeket végzők egy része hihetetlenül tunya és felületes, és nem érnek el semmi valós eredményt. Ezek a problémák a természetüknél fogva már most is nagyon súlyosak és rettenetesek, de ezeknek a gyülekezeteknek a vezetői és dolgozói még mindig úgy viselkednek, mint a hivatalnokok és a főurak. Nemcsak a valódi munkavégzésre képtelenek, de a problémákat sem képesek felismerni vagy megoldani. Ez megbénítja a gyülekezeti munkát, és annak stagnálását okozza. Ahol a gyülekezet munkája szörnyen zűrzavaros, és nyoma sincs a rendnek, ott egészen biztosan hamis vezető vagy antikrisztus van hatalmon. Minden olyan gyülekezetben, ahol hamis vezető van hatalmon, a gyülekezet munkája romokban hever, és teljes a zűrzavar – ehhez kétség sem férhet. Az amerikai gyülekezetekben fennálló problémák közül például sokat a saját fülemmel vagy szememmel fedeztem fel. Az Általam észrevett problémák többsége a helyszínen megoldható volt; néhányuk esetében pedig az amerikai gyülekezetek vezetőit kértem meg, hogy oldják meg azokat. A vezetők és a dolgozók munkájuk nagy részét azonban nagyon passzívan végzik, az utánkövetés túl lassú, a hatékonyság túl csekély, a napi feladatok nagy részét pedig csak a Fennvaló utasítására és sürgetésére végzik el. Miután a Fennvaló elrendeli a munkát, ők egy darabig foglalatosskódnak, de miután azt a kis munkát elvégezték, nem tudják, hogy utána mit kell tenniük, mert nem értik, milyen kötelességeket kell végezniük. Soha nincsenek tisztában azzal, hogy milyen munka tartozik a vezetők és a dolgozók felelősségeinek a körébe, amelyet el kellene végezniük; a szemükben nincs olyan munka, amelyet el kellene végezni. Mi történik akkor, amikor az emberek azt gondolják,

hogy nincs elvégzendő munka? (Nem viselnek terhet.) Pontosan fogalmazva, nem viselnek terhet; nagyon lusták is, és kényelemre áhítoznak, annyi szünetet tartanak, amennyit csak lehet, amikor csak lehet, és megpróbálnak elkerülni bármilyen plusz feladatot. Ezek a lusta emberek gyakran azt gondolják: „Miért kellene annyit aggódnom? A túl sok aggódástól csak gyorsabban fogok öregedni. Milyen előnyöm fog származni az aggódásból és abból, ha annyit szaladgálok és annyira kifárasztom magam? Mi fog történni, ha kiégek és beteg leszek? Nincs pénzem arra, hogy kifizessem a kezelést. És ki fog rólam gondoskodni, amikor megöregszem?” Ezek a lusta emberek ennyire passzívak és visszamaradottak. Egy szemernyi igazsággal sem rendelkeznek, és semmit sem képesek világosan látni. Nyilvánvalóan egy csapat zavaros fejű ember, nem igaz? Mindannyian zavaros fejű emberek; nincsenek tudatában az igazságnak, és nem érdekli őket, hogyan lehet hát őket megmenteni? Miért fegyelmezetlenek és lusták mindig az emberek, mintha élőholtak lennének? Ez a természetük kérdését érinti. Az emberi természetben lakozik egyfajta lustaság. Nem számít, milyen feladatot végeznek az emberek, mindig szükségük van valakire, aki felügyeli és ösztönzi őket. Az emberek időnként a hús-vér testre figyelnek, testi kényelemre áhítoznak és mindig visszatartanak valamit maguknak – ezek az emberek tele vannak ördögi szándékokkal és csalárd cselszövésekkel; valóban nem jók egyáltalán. Mindig kevesebbet tesznek, mint amire képesek, nem számít, milyen fontos kötelességet végeznek. Felelőtlenek és hűtlenek. Azért mondtam el ma ezeket a dolgokat, hogy emlékeztesselek benneteket, hogy ne legyetek passzívak a munkában. Akármit is mondok, képesnek kell lennetek követni azt. Ha elmennék különböző gyülekezetekbe, és az derülne ki vagy azt látnám, hogy sok munkát végeztetek, hogy nagyon hatékonyan dolgoztatok, és hogy a munka nagyon gyorsan halad, hogy elért egy kielégítő szintet, és mindenki megtett minden tőle telhetőt, akkor igen elégedett lennék. Ha elmennék különböző gyülekezetekbe, és azt látnám, hogy a munka minden szempontból lassan halad, ami azt bizonyítja, hogy nem végeztétek jól a kötelességeiteket, és nem tartottátok az evangélium terjesztésének normális ütemét, mit gondoltok, milyen lenne akkor a hangulatom? Akkor is örülnék a veletek való találkozásnak? (Nem.) Nem örülnék. Ez a munka rátok lett bízva, Én pedig már elmondtam mindent, amit el kell mondani; a gyakorlás konkrét alapelvei és az út is el lett mondva nektek. Mégsem cselekedtek, nem dolgoztok, csak arra vártok, hogy személyesen Én felügyeljelek és sürgesselek benneteket, hogy megmetsszelek benneteket, vagy akár megparancsoljam nektek, hogy cselekedjete. Mi itt a probléma? Nem kellene ezt boncolgatni? Amikor nem végzitek azt a munkát, amelyet nyilvánvalóan el kell végezni, és képtelenek vagytok azt felvállalni – lehet-e jó a hozzáállásom irányotokban? (Nem.) Miért nem lehet jó a hozzáállásom irányotokban? (Túlságosan felelőtlenül végezzük kötelességeinket.) Mert nem teljes szívvvel és erővel végzitek a kötelességeiteket, hanem jobbára csak felületesen. Aki hűséges a kötelességeiben, annak legalábbis be kellene vetnie minden erejét, de ti még ezt sem tudjátok elérni, messze elmaradtok ettől! Nem arról van szó, hogy a képességeitek nem elégségesek,

hanem arról, hogy a mentalitásotok helytelen, és felelőtlenek vagytok. Van néhány abszurd dolog a szívetekben, amelyek megakadályoznak benneteket abban, hogy elvégezzétek a kötelességeiteket. Ráadásul a megfelelési kényszer gondolkodásmódja megakadályoz benneteket abban, hogy elvégezzétek a gyülekezet megtisztításának munkáját. Tudjátok, mi a jelentősége a gyülekezet megtisztításának? Hogy miért akarja Isten megtisztítani a gyülekezetet? Hogy milyen következményei vannak annak, ha a gyülekezet nincs megtisztítva? Egyikőtök sincs tisztában ezekkel a dolgokkal, és nem keresitek az igazságot, ami azt bizonyítja, hogy nem vagytok tekintettel Isten szándékaira. Csak a pozíciótokból adódó szokásos, rendszeres munkából vagytok hajlandóak egy keveset elvégezni, és ódzkodtok a különleges feladatoktól, különösen azoktól, amelyekkel másokat megsérthetnétek. Mindannyian inkább átruházzátok ezeket a feladatokat valaki másra. Talán nem így gondolkodtok? Vajon nem olyan kérdés ez, amellyel foglalkozni kellene? Mindig azt mondjátok: „Gyenge a képességem, korlátozottan értem az igazságot, és nincs elég munkatapasztalatom. Soha nem voltam gyülekezetvezető, és nem végeztem gyülekezeti tisztogatómunkát sem.” Ez talán nem kifogáskeresés? Olyan világosan megbeszéltük a gyülekezet megtisztításának munkáját. Olyan egyszerű dolog az antikrisztusok, a gonosz emberek és az álhívők eltakarítása. Tényleg olyan nehéz megérteni ezt a néhány alapelvet? Ha ilyen egyszerű dolgokat ilyen világosan elmagyaráznak, és az emberek mégsem értik, akkor ez mire utal? Arra utal, hogy vagy túl gyenge képességűek ahhoz, hogy megértsék az emberi nyelvet, vagy egyszerűen csak gazemberek, akik nem a megfelelő feladatokra összpontosítanak. A vezetők és a dolgozók között biztosan vannak olyanok, akik gyenge képességűek, és bizonyára van közöttük néhány kényszeres megfeleelő, aki nem végez valódi munkát; biztosan vannak olyan gazemberek is, akik elhanyagolják a megfelelő feladatokat, és meggondolatlanul elkövetnek rossz cselekedeteket – mindezek a helyzetek léteznek. Először is, ezeket a gazembereket, akik elhanyagolják a megfelelő feladatokat, el kell takarítani. Aki valódi munkát tud végezni, azt használni kell, a vezetői szerepet játszó kényszeres megfeleelőket egyértelműen el kell bocsátani, és azokat a gyenge képességű embereket, akik képesek megérteni az emberi nyelvet, és tudnak valamilyen valódi munkát végezni, meg kell tartani. Ezeket a problémákat így kell megoldani. Ha Isten közlése után világosan látod a gyülekezet munkájában azokat a problémákat, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell oldaniuk, akkor azokkal haladéktalanul, további késlekedés nélkül foglalkoznod kell. Képesnek kell lenned arra, hogy kezdeményezően cselekedj anélkül, hogy arra kellene várnod, hogy a Fennvaló személyesen osszon ki feladatokat vagy adjon ki parancsokat. Bármilyen probléma merül is fel, azt meg kell oldani, mielőtt a munkát befolyásolná. Még mielőtt a Fennvaló egyáltalán elkezdené a problémák kivizsgálását, már jelentened kellene a problémákra vonatkozó ismereteidet és megoldásaidat, a kezelésükre vonatkozó alapelveket és a kezelésük eredményeit. Ez milyen nagyszerű lenne! Vajon a Fennvaló ekkor is elégedetlen lehetne veled? Ha vezetőként vagy dolgozóként soha nem látod meg a saját felelősségi körödbe tartozó

munkát, vagy ha van is némi tudomásod vagy ötleted azzal kapcsolatban, de folyamatosan halogatsz és nem cselekszel, mindig arra várva, hogy a Fennvaló rendeljen neked feladatokat, ez vajon nem a felelősség elhanyagolása? (De igen.) Ez a felelősség súlyos elhanyagolása! Elvesztetted a vezetői vagy a dolgozói szereppel járó hozzáállást és felelősséget a tekintetben, hogy miként kell kezelni a kötelességet. Munkájuk során a vezetőknek és a dolgozóknak pontosan kell követniük a Fennvaló követelményeit; akármit közölt a Fennvaló, azt kell megvalósítanod, gyorsan cselekedve és végrehajtva, amint megértetted. A problémáknak az igazság révén történő megoldása a vezetők és a dolgozók legfontosabb felelőssége, és nem várhatod meg passzívan, hogy a Fennvaló rendelje el a munkát, mielőtt bármit is tennél. Ha mindig passzívan várakozol, akkor nem vagy alkalmas vezetőnek vagy dolgozónak, nem tudod felvállalni ezt a munkát, és a felelősség elismerése és a lemondás volna az egyetlen észszerű dolog.

Az Istenben hívő háromféle ember megnyilvánulásai és sorsa

I. Munkások

A vezetőknek és dolgozóknak összesen tizenöt felelőssége van, és már a tizennegyedikig megbeszéltük őket. A vezetők és a dolgozók által megoldandó, gyűlekezeten belüli problémák, valamint az ezekben a problémákban érintett mindenféle emberekkel kapcsolatos kérdések körülbelül nyolcvan-kilencven százalékát már megbeszéltük. Ezek mind olyan feladatok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, és olyan problémák, amelyeket meg kell oldaniuk. Ez számos kérdést érint. Egyrészt érinti azokat a felelősségeket, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak teljesíteniük kell, másrészt pedig a gyűlekezetben jelenlévő mindenféle embert illető különböző kérdéseket is magában foglalja. Bár a beszélgetésünk témája ebben az időszakban a vezetők és a dolgozók felelőssége és a hamis vezetők leleplezése volt, sokat beszélgettünk a téma által érintett különféle emberekkel kapcsolatos kérdésekről is – és a különféle emberek állapotáról és lényegéről. Természetesen ez a sajátos tartalom más-más hatással van arra a sokféle emberre, aki Istent követi a gyűlekezetben. Közöttük van egy olyan embertípus, aki még ennyi beszélgetés meghallgatása után is fenntartja azt a hozzáállását, hogy „nekem jó az emberi mivoltom, igazán hiszek Istenben, hajlandó vagyok lemondani dolgokról az Istenbe vetett hitem révén, és hajlandó vagyok megfizetni az árat és elviselni a nehézségeket, hogy elvégezzem a kötelességemet”. Nem törődnek a különféle emberek különböző állapotaival, a különféle állapotokban rejlő igazsággal, vagy azokkal az igazságalapelvekkel, amelyeket az embereknek meg kell érteniük, és amelyekről ebben az időszakban beszélgettünk. Ez vajon nem egy embertípus? Vajon nem nagyon jellemző ez a fajta ember? (De igen.) Ez a fajta ember mindig egy bizonyos álláspontot képvisel. Miből tevődik össze elsősorban ez az álláspont? Az imént említett három pontból: Először is, azt hiszik, hogy az emberi mivoltuk nem rossz, sőt, még jónak is tartják. Másodszor, úgy gondolják, hogy igazán hisznek Istenben, ami

azt jelenti, hogy valóban hisznek Isten létezésében és Isten szuverenitásban minden felett, hisznek abban, hogy az emberi sorsot Isten irányítja, hogy az Isten szuverenitása alá tartozik, ami bővebb értelmezése annak, hogy „igazán hisznek Istenben”. Harmadszor, hisznek abban, hogy Istenbe vetett hitük révén képesek lemondani dolgokról, és képesek elviselni a nehézségeket és megfizetni az árat, hogy elvégezzék a kötelességeiket. Ez a három pont mondható a leginkább alapvető, elsődleges és központi elemnek, amelyhez ezek az emberek ragaszkodnak az Istenbe vetett hitükben. Természetesen ezek a dolgok tekinthetők az Istenben való hitük tökéjének is, valamint a céloknak, amelyekre törekszenek, és a cselekvésük motivációjának és irányának is. Úgy hiszik, hogy e három pont birtoklása feljogosítja őket az üdvözülés három alapfeltételére, ami olyan emberekké teszi őket, akiket Isten szeret és elfogad. Ez súlyos tévedés; e három pont megléte csupán egy kevés emberi mivoltot jelez. Elnyerheti-e Isten jóváhagyását, aki csak egy kevés emberi mivolttal rendelkezik? Egyáltalán nem; Isten azokat helyesli, akik félik Őt és kerülnek a rosszat. Ez a három pont nem tesz eleget az igazságvalóság mércéjének; ez csupán a munkás mivolt három mércéje. A következőkben ennek a három pontnak a részleteiről fogok beszélni, hogy világosan megértsétek. Az első pont: jó emberi mivolttal rendelkezni. Úgy gondolják, hogy elég, ha nem tesznek gonosz dolgokat, nem okoznak akadályozásokat és megzavarásokat, és nem ártanak Isten háza érdekeinek, és hogy ez azt jelenti, hogy eleget tesznek Isten szándékának, és az alapelveknek megfelelően cselekednek. A második pont: „igazán hinni Istenben”. Számukra az, amit ők úgy hívnak, hogy „igazán hinni Istenben”, azt jelenti, hogy soha nem kételkednek Isten létezésében vagy annak tényében, hogy Ő szuverén mindenk felett, és hisznek abban, hogy az emberi sors Isten kezében van, ami szerintük lehetővé teszi számukra, hogy a végsőig kövessék Istent. Azt hiszik, hogy amíg igazán hisznek Istenben, mindaddig kiérdemlik a jóváhagyását. Ennélfogva, függetlenül attól, hogy Isten hogyan vezet vagy cselekszik, vagy attól, hogy milyen problémákkal találkoznak, azt mondják: „Csak szeresd Istent, kövesd Istent, vesd alá magad Istennek.” A problémamegoldási módszerük túlságosan leegyszerűsítő; vajon az ilyen általánosító szavak meg tudnak oldani bármilyen problémát? A harmadik pont: Istenbe vetett hitük révén képesnek lenni lemondani dolgokról, és képesnek lenni elviselni a nehézségeket és megfizetni az árat, hogy elvégezzék a kötelességeiket. Hogyan ültetik ezt át a gyakorlatba? Mivel igazán hisznek Istenben, amikor szükség van rá a gyülekezet munkájában, vagy amikor érzik Isten sürgős szándékait, képesek proaktívan lemondani családjukról, házasságukról és karrierjükről, félretenni világi kilátásaikat és követni Istent, rendíthetetlen elszántsággal végezni kötelességeiket, bármiféle megbánás nélkül. Akármilyen kötelességet is rendel el számukra Isten háza, azért képesek elviselni a nehézségeket és megfizetni az árat, még ha ez azt is jelenti, hogy kevesebbet esznek és kevesebbet alszanak. Nem számít, mennyire nehezek az életkörülmények, vagy akár még bizonyos kedvezőtlen körülmények között is, ők képesek kitartóan végezni a kötelességeiket. Úgy tűnik, e három ponton kívül az igazsággal kapcsolatos semelyik

más vonatkozás gyakorlása nem köthető hozzájuk. Azt teszik, ami jónak vagy helyesnek tűnik számukra. Ami a gyakorlás Isten által az embereknek elmondott különböző alapelveit, valamint az emberek Isten által leleplezett különböző romlott beállítottságainak állapotait, megnyilvánulásait és lényegét illeti, úgy gondolják, hogy rendben van az, ha ők keveset vagy egyáltalán nem tudnak ezekről; nem érzik szükségét annak, hogy kifejezetten és aprólékosan keressék a különböző alapelveket, hogy megvizsgálják saját romlottságukat és pótolják hiányosságait, sem annak szükségét, hogy gyakran vegyenek részt összejöveteleken, hogy meghallgassanak másokat beszélni a különböző tapasztalati tanúságtételeikről, és azután elérjék önmaguk átalakítását, és így tovább. Úgy érzik, így hinni Istenben túlságosan fáradságos, ez felesleges. Az Isten munkájáról alkotott különféle elképzelések és képzelődések mellett az Istenbe vetett hit és a beállítottságbeli változás felszínes megértésével követik Istent és végzik a kötelességeiket. Elég jellemző ez az embertípus, nem igaz? (De igen.) A legelemibb követelményt támasztják magukkal szemben, és a legelemibb módon állnak hozzá az Istenbe vetett hithez. Ezen túlmenően elhanyagolják az igazságot, az Isten általi ítéletet és leleplezést, a megmetszést, valamint az emberek különféle romlott beállítottságait és különféle állapotait, megnyilvánulásait és így tovább. Soha nem gondolkodnak el vagy töprengenek ezeken a kérdéseken. Vagyis ezek az emberek jó emberi mivoltúnak tartják magukat, jó embernek, és igazán istenhívőnek; és miközben elismerik, hogy az embereknek romlott beállítottságaik vannak, figyelmen kívül hagyják az emberek különféle romlott beállítottságainak Isten által feltárt konkrét állapotait és megnyilvánulásait, és semmi erőfeszítést nem tesznek a dolgok kivizsgálására. Ez talán nem egy embertípus? Meglehetősen jellemzőek ennek az embertípusnak a nézetei és konkrét megnyilvánulásai az Istenbe vetett hitében, nem igaz? (De igen.) Figyelembe véve ezeknek az embereknek az istenhitre vonatkozó álláspontját, a megmeneküléssel kapcsolatos megértését és Istennek az emberek különféle romlott beállítottságait leleplező szavaihoz való hozzáállását, milyen kategóriába sorolandók ezek az emberek? (A zavarodott hitűekhez, akik nem törekednek az igazságra.) Ez csak a felszíni megjelenés; hogyan kell ezeket az embereket valójában besorolni? Sok ilyen ember van a gyülekezetben? (Igen.) Valahányszor konkrét kérdésekről van szó, és a kapcsolódó igazságokról folyik a beszélgetés, ők elálmosodnak, elszunyókálnak vagy összezavarodnak, és nem mutatnak érdeklődést. Ha bármilyen munkát vagy feladatot kapnak, feltűrik az ingujjukat és nekilátnak, nem riadnak vissza a nehézségektől vagy a fáradságtól sem. Azt gondolják, hogy nagyszerű lenne, ha az Istenben való hit olyan lenne, mintha ilyen munkát végeznének – akkor motiváltak lennének. Amikor eljön a nehézségek elviselésének, az ár megfizetésének és a munkában tanúsított erőfeszítéseknek az ideje, akkor őszinte komolyságot mutatnak. De vajon ez az őszinte komolyság és lelkesedés ugyanaz, mint a hűség? Ez vajon az igazság alapelveinek megértése után várható megnyilvánulás? (Nem.) Látjátok-e az Általam közöltek alapján, hogy melyik kategóriába kell besorolni ezeket az embereket? (A munkásokhoz.) Így van. Ezek az emberek munkások, és a munkások így hisznek Istenben.

Az elején az antikrisztusok természetlényegéről és különféle megnyilvánulásairól beszélgettünk, valamint azoknak a különféle megnyilvánulásairól, akik az antikrisztusok beállítottságával rendelkeznek, de valójában nem antikrisztusok. Most a vezetők és a dolgozók felelősségei által érintett különféle emberek megnyilvánulásairól beszélgettünk. Bár a megbeszélte témák az antikrisztusokról és a hamis vezetőkről szóltak, az egyes tételek által érintett konkrét kérdések és megnyilvánulások a romlott emberiség romlott beállítottságaihoz, valamint a romlott beállítottságok uralma alatt létrejövő különböző állapotokhoz és megnyilvánulásokhoz kapcsolódnak. Bár a hamis vezetők és antikrisztusok csupán egy kisebbség, a hamis vezetők és antikrisztusok beállítottságai, valamint különböző állapotaik és megnyilvánulásaik minden emberben megvannak eltérő mértékben. Most, hogy ilyen részletesen beszélgettünk ezekről a kérdésekről, azoknak, akik törekednek az igazságra, legközelebb még inkább lesz útjuk és irányuk, és világosabb céljaik az igazságra való törekvésben, az igazság gyakorlásában, az igazságalapelvek megértésében és az igazságvalóságba való belépésben. Ez jó dolog számukra, és öröme ad okot. Más szóval, új mérőföldkőhöz érkeznek az Istenbe vetett hitükben. Már nem előírások, vallási rituálék, illetve szavak és doktrínák, valamint szlogenek szerint élnek. Ehelyett konkrétabb irányvonalai és céljai vannak a gyakorláshoz, és természetesen konkrétabbak a követendő alapelveik. Hogyan kell gyakorolni bizonyos körülmények között, és melyek a vonatkozó igazságalapelvek, illetve milyen állapotai és romlottságai vannak az embereknek, és hogyan kell velük bánni, valamint hogyan kell keresni az igazságot ezek megoldásához – többnyire ezeket a tartalmakat érinti a két fő megbeszélte téma, az antikrisztusoké és a hamis vezetőké. Az igazságra törekvőknek annál inkább van útjuk a gyakorláshoz, minél konkrétabb az igazságról szóló beszélgetés. Minél konkrétabb az igazságról szóló beszélgetés, annál ragyogóbbá és tisztábbá válik az emberek szíve, annál jobban meg tudják ismerni és érteni önmagukat, és annál inkább tudatában vannak annak, hogy legközelebb mibe kellene bemenniük, és legközelebb milyen problémákat kell megoldaniuk. Ami az imént munkásnak nevezett embertípust illeti, miután hosszasan beszélgettünk az emberiség romlott beállítottságai által létrehozott különböző állapotokról és a romlottság különféle megoldandó problémáiról, őket ez még mindig nem indítja meg. Mit jelent az, hogy nem indítja meg őket? Azt jelenti, hogy még mindig nincsenek tisztában az igazságra való törekvéssel és az üdvösség útjával, amelyről Isten beszélt, és képtelenek felfogni ezeket. Még súlyosabb gond, hogy oly sok lényeges megnyilvánulás és probléma megbeszélése után még mindig azt gondolják: „nekem jó az emberi mivoltom, igazán hiszek Istenben, hajlandó vagyok lemondani dolgokról az Istenbe vetett hitem révén, és hajlandó vagyok megfizetni az árat és elviselni a nehézségeket, hogy elvégezzem a kötelességemet; ez elegendő.” Amikor bizonyos helyzetekkel szembesülnek, nem vizsgálják meg magukat, és nem hasonlítják össze magukat Isten szavaival, hanem kizárólag a saját emberi jóságuk vagy a meglévő kevés lelkiismeretük és józan eszük alapján próbálják megoldani a problémákat.

Természetesen egyesek önuralomra és türelemre hagyatkoznak, újra és újra kitartva, míg mások világi ügyekre vonatkozó filozófiákra hagyatkoznak, a lényegi dolgokat aprónak, az aprókat pedig problémamentesnek tüntetve fel. Ez az általuk kitűzött cél: „Ha addig a napig, amikor Isten munkája befejeződik, még mindig a gyülekezetben vagyok, végzem a kötelességemet, és nem takarítottak ki, az elegendő. Hogy valóban megértem-e önmagam, hogy megoldódtak-e a romlott beállítottságaim, hogy igazán alávetem-e magam Istennek, hogy olyan ember vagyok-e, aki féli Istent és kerüli a rosszat – ezek jelentéktelen kérdések, említésre sem érdemesek. Mindenből nagy ügyet csinálsz, ilyen részletesen beszélsz az igazságról, a legapróbb kérdéseket is felhozod vég nélküli megbeszélésre, mindig tisztánlátásra készíted minket; egyszerűen nem vagyok hajlandó meghallgatni ezeket az igazságról szóló beszélgetéseket, egyáltalán nem érdekelnek. Amikor eljön Isten napja, milyen csodálatos lenne, ha csak úgy közvetlenül beléphetnénk a királyságba!” Igaz ugyan, hogy mindenki türelmének vannak határai, de az ilyen emberek türelme határtalan. Miért? Azért, mert hisznek abban, hogy jó az emberi mivoltuk, igazán hisznek Istenben, istenhívőként képesek lemondani dolgokról, hajlandóak megfizetni az árat és elviselni a nehézségeket, hogy elvégezzék a kötelességüket; amikor bármivel szembesülnek, megvannak a saját megoldásaik, végeredményben így is képesek állhatatosan végezni a kötelességüket és szilárdan megállni. Mindegy azonban, mennyire kitartóan végzik a kötelességeiket, vagy mi módon tartanak ki a végsőig, függetlenül a motivációjuktól, egy dolog biztos: nincs bennük igazi alávetettség Isten iránt, és soha nem értik meg saját romlott beállítottságukat. Pontosabban, ezek az emberek nem ismerik be a romlottságukat, és nem ismerik el azokat a különféle állapotokat és problémákat sem, amelyek az emberek Isten által leleplezett romlott beállítottságaiból fakadnak. Még ha időnként össze is vetik magukat ezekkel az állapotokkal és problémákkal, akkor is hűvösen állnak hozzá, mondván: „Mindenki egyformán romlott. Mindenki természetlényege az ördögök és a Sátán természetlényege; mindannyian Isten ellenségei vagyunk. Ez olyan tény, amelyen senki nem tud változtatni. Viszont amíg valaki kitartóan végzi a kötelességeit, addig Isten biztosan elismeri őt, és azok lesznek a győztesek, akik a végsőig kitartanak.” A nézőpontjukból ítélve elég erőteljesen hisznek Istenben, de amikor tapasztalati tanúságtételek megosztására kerül a sor, elhallgatnak, képtelenek egy szót is szólani. Amikor az összejöveteleken az igazságról szóló beszélgetésnek van itt az ideje, álmosságnak érzik magukat, és nem tudják befogadni azt. Ha megkérdezed tőlük: „hogyan tapasztalod meg Isten szavait a kötelességedben mindennap?”, azt mondják: „Ami tennivalót a gyülekezet elrendel nekem, azt teszem. Szükség van ehhez tapasztalásra?” Úgy tűnik, hogy nem értik. Ha ezután megkérdezed tőlük: „Van-e valami feltáruló romlottságod? Hogyan érted meg magad?” – azt mondják: „Én csak alávetem magam Istennek és szeretem Istent; milyen problémák lehetnének ezzel?” Ilyen egyszerű a gondolkodásuk. Ez az ő szemléletük: „Az Istenben való hitnek ilyennek kell lennie. Miért kellene ennyi triviális kérdéssel foglalkozni? Túl bonyolítjátok a dolgokat!” Így hát soha

nem az igazság alapelveit keresve, hanem inkább jó szándékkal és lelkesedésből cselekedve végzik a kötelességüket és hajtanak végre feladatokat. Pontosabban, a lelkiismeret és a józan ész uralma alatt cselekednek, ezt gondolva: „Én már sokat szenvedtem és nagymértékben megfizettem az árat; én már gyakoroltam az igazságot és nagymértékben eleget tettem Istennek; ne kérjetek tőlem többet. Jól vagyok úgy, ahogy vagyok, jó ember vagyok, és igazán hiszek Istenben.” Van olyan persze, amikor ezek az emberek nem tudják megállni, hogy ne adjanak hangot az érzelmeiknek, és ilyenkor lelepleződik az igazi arcuk. Sok szót és doktrínát tudnak hangoztatni, de hiányzik belőlük minden valódi érettség; más szóval, nincs életük. Konkrétan mire vonatkozik az, hogy nincs életük? (Nincs igazságuk.) Hogyan jön létre az igazság hiánya? (Nem szeretik az igazságot, és nem is törekednek rá.) Nem is arról van szó, hogy szeretik-e az igazságot vagy sem; pontosabb úgy, hogy nem fogadják el az igazságot. Némelyek esetleg azt mondják: „Hogyan mondhatod, hogy nem fogadják el az igazságot? Olyan sok nehézséget elviselnek, és olyan nagy árat fizetnek azért, hogy végezzék a kötelességüket, keményen dolgoznak mindennap reggeltől estig; hogyan mondhatod, hogy nincs igazságuk?” Ezt mondani méltatlanság velük szemben? De ha megnézed ezeket az embereket, a szenvedésük és az ár megfizetése mögött vajon mindent az igazságalapelvek keretein belül tesznek? Vajon keresik az alapelveket mindenben, amit tesznek? Vajon istenfélő szívvel jönnek Isten elé és Isten szavai, valamint az Isten háza által megkövetelt alapelvek szerint teszik a dolgokat? Nem; az mind emberi cselekedet, emberi önuralom. Mi a fő megnyilvánulása annak, hogy nem fogadják el az igazságot? Az, hogy mielőtt megtennének valamit, soha nem keresik aktívan az igazságot, és soha nem gondolkodnak el komolyan azon, hogy mik az igazságalapelvek, hogy azután szigorúan Isten szavai szerint gyakoroljanak. Dédelgetnek-e ilyen gondolatokat és hozzáállásokat? Mi a hozzáállásuk az emberiség Isten által leleplezett romlott beállítottságának különféle megnyilvánulásaihoz? Elfogadják-e ezeket a szavakat? Beismerik-e, hogy ezek a szavak tényszerűek? Elismerik-e, hogy ezek a konkrét megnyilvánulások a romlottság megnyilatkozásai? Külsőleg talán egyetértően bólogatnak vagy beismerik, de a szívükben nem fogadják el, figyelmen kívül hagyják. Mit jelent a figyelmen kívül hagyás? Konkrétan azt jelenti, hogy nem fogadják el, nincs világos hozzáállásuk, és bár nem mutatnak nyilvánvaló ellenállást vagy ellenkezést, azonban elutasító magatartást vesznek fel ezekkel az Isten által mondott szavakkal szemben. Azt mondani, hogy „elutasító magatartás”, egy kicsit elvont; konkrétan arról van szó, hogy azt gondolják: „Te azt mondod, hogy az emberek arrogánsak és csalárdak, de hát ki nem csalárd? Kiben nincs egy kis ravaszság? Ki nem tanúsít némi arroganciát vagy gőgöt? Mi ebben a nagy ügy? Amíg valaki képes elviselni a nehézségeket és megfizetni az árat, az elegendő.” Ez talán nem az el nem fogadás hozzáállása és konkrét megnyilvánulása? (De igen.) Ez az igazság el nem fogadása. Isten ítélő és leleplező szavaihoz való hozzáállásuk a figyelmen kívül hagyás és az el nem fogadás. Tehát, amikor a testvérek által adott értékelésekről és emlékeztetőkről van szó, sőt, akár a

testvérek által a romlott beállítottságukhoz nyújtott útmutatásokról és segítségéről, vajon el tudják fogadni ezeket a dolgokat? (Nem.) Mondd meg hát Nekem, vajon mik a konkrét megnyilvánulásaik? Miért nem tudják elfogadni ezeket a dolgokat? Hol a bizonyítékod, amely alapján ezt mondod? Amikor például azt mondod nekik: „Nem végezheted ilyen hanyagul a kötelességedet; ez felületes” – milyen megnyilvánulásaik bizonyítják, hogy nem fogadják el az igazságot? (Azt mondanák: „Én már beletettem a szívemet. Már szenvedtem, és megfizettem az árat. Hogyan mondhatod, hogy felületes vagyok?”) Így igazolják önmagukat. Előfordul néha, hogy kifogásokat keresnek? Még ha a szívük mélyén be is ismerik, akkor is azt gondolják: „Felületes voltam, és akkor mi van? Kinek nincsenek rossz napjai? Ki ne élne át normális érzelmeket? De nem ismerhetem be, hogy felületes voltam; kifogást kell találnom, hogy elleplezzem. Nem veszíthetem el a tekintélyemet.” Így sok okot és kifogást találnak ahhoz, hogy rafináltan megvédjék magukat, nem ismerve be annak tényét, hogy felületesek voltak, nem ismerve el a saját vonatkozó problémáikat, és nem fogadva el másoktól útmutatásokat. Ez az igazság el nem fogadásának egy konkrét megnyilvánulása. Amikor nem szembesülnek tényleges helyzetekkel, akkor „jó embernek” tartják magukat, „aki igazán hisz Istenben”. Amikor helyzetekkel szembesülnek, ezt ugyan nem tudják már pajzsként használni, de még mindig találnak elegendő indokot arra, hogy igazolják és megvédjék magukat, szépítsék a problémát, pontot tegyenek a végére, majd továbbra is úgy tekintsenek magukra, mint aki „jó ember, jó emberi mivolttal, aki igazán hisz Istenben, és képes lemondani, és képes elviselni a nehézségeket és megfizetni az árat, hogy teljesítse a kötelességét”. Konkrétan fogalmazva, az ilyen emberek a munkások megnyilvánulásaival és lényegével rendelkeznek. Ez a csoport jelentős arányban jelen van a gyülekezetben. Az aránytól függetlenül, végső soron, ha ezek az emberek valóban képesek szenvedni és megfizetni az árat, és a végsőig elviselni és kitartani anélkül, hogy lényegi vétkeket követnének el, anélkül, hogy megsértenék Isten adminisztratív rendeleteit vagy megsértenék az Ő természetét, akkor ők hűséges munkások, olyan munkások, akik megmaradhatnak. Ez egy jelentős áldás! Nem törekednek az igazságra, nem tudják követni Isten akaratát, nem tudnak tanúságot tenni Isten mellett, illetve nem tudnak tanúskodni Isten szavai és munkája mellett – elég jó már az is, hogy megkapják ezt az áldást. Minek az elnyerésére számíthat valaki anélkül, hogy törekedne az igazságra? Hűséges munkásnak lenni már nem rossz. Némelyek azt kérdezik: „Lehetséges vajon, hogy ezek az emberek Isten népévé váljanak?” Lehetséges. Az egyetlen lehetőség az, ha ezek az egyének annak alapján, hogy képesek lemondani és szenvedni, el tudják fogadni az igazságot, képesek elismerni saját romlottságukat és helyesen szembenézni azzal, majd keresni az igazságot annak megoldására úgy, hogy nem az emberi jóság vagy az emberi önmérséklet, kitartás és állhatatosság alapján cselekednek, hanem az igazság alapelvei szerint gyakorolnak, hogy végül a beállítottságuk némi változáson mehessen keresztül, akkor van némi esélyük arra, hogy Isten népévé váljanak. Ha viszont a cselekedeteik és a viselkedésük nem függ a

beállítottságbeli változástól, nem függ az igazság elfogadásától és a megmeneküléstől, akkor semmi esélyük arra, hogy Isten népévé váljanak; ez tény. Mi a hűséges munkásokkal való bánásmód alapelve? Az, hogy a legnagyobb erőfeszítést kell tenni ezeknek az embereknek a megsegítésére a tiszta fejűvé válásban. Mi a célja a tiszta fejűvé tételüknek? Annak megakadályozása, hogy vágyálmokat dédelgessenek. Egyesek talán megkérdezik: „Mire utal a »vágyálmok dédelgetése« kifejezés?” Arra, amikor az emberek úgy vélik, hogy ők „jó emberi mivoltúak, igazán hisznek Istenben, és képesek lemondani, és hajlandók megfizetni az árat”, és azután elvárják, hogy Isten megmentse őket, ami lehetetlen. Világossá kell tenni számukra, hogy téves és ostoba az a nézőpont, miszerint „Isten üdvösségének elnyeréséhez vezethet az, ha valaki jó emberi mivoltú, igazán hisz Istenben, és képes lemondani, és hajlandó megfizetni az árat”. Világossá kell tenni számukra, hogy ezeknek a tulajdonságoknak a megléte nem jelenti azt, hogy valaki levetette a romlott beállítottságát, ahogy egy kis jó viselkedés sem jelenti azt, hogy valaki üdvözülhet, és még kevésbé azt, hogy elnyerte az igazságot; és hogy az álláspontjuk abszurd, nevetséges és ellentmondásos, és teljesen összeegyeztethetetlen az Isten által kifejezésre juttatott igazsággal. Segíteni kell ezeknek az embereknek, akik vallási elképzelésekhez ragaszkodnak makacsul; olvasd fel nekik Isten szavait, és beszélj velük az igazságról. Ha továbbra sem tudják elfogadni az igazságot, és akárhogyan beszélsz az igazságról, ők továbbra is megvilágosulatlanok maradnak, és nem mutatnak szándékot a keresésre, akkor nem kell erőltetni. Ők mindvégig csak munkásként szolgálhatnak.

II. Isten népe

Miután beszélgettünk a hűséges munkások megnyilvánulásairól, beszéljünk egy másik embertípus megnyilvánulásairól. Miután meghallgatták Isten különféle leleplezéseit és ítéleteit mindenféle ember romlott beállítottságáról, ezek az egyének azokhoz képest többet gondolkodnak saját romlott beállítottságuk különféle múltbeli megnyilatkozásain és az Istenhez és az igazsághoz való különféle hozzáállásaikon, amelyek romlott beállítottságuk uralma alatt jelentkeznek – elkezdenek gondolkodni a különféle megnyilvánulásaikon és megismerik azokat, összevetik magukat Isten szavaival, megvizsgálják a kötelességükhöz való hozzáállásukat, és megvizsgálják a különféle romlottságokat, amelyeket a kötelességük teljesítése közben és az Isten által kialakított különféle emberek, események és dolgok között fednek fel. Minden egyes részletből megvizsgálják és megismerik magukat, miközben megpróbálják elfogadni Isten ítéletét, leleplezését és fegyelmezését. Miben jobbak ezek az emberek a munkásoknál? Képesek proaktívan és pozitívan elfogadni az igazságot, Isten szavait és az Isten által leleplezett összes romlott beállítottságot. Bár előfordulhat, hogy olykor negatívak, elkerülőek, vagy akár azt fontolgathatják, hogy feladják, akárhogy is legyen, akkor is megvan bennük a késztetés, hogy rávegyék magukat az igazság elfogadására. Mi ez a késztetés? Ez: „Isten szavai képesek megváltoztatni az embereket. Amennyiben az

ember elfogadja az igazságot, mindezek a problémák és romlott beállítottságok megoldhatók, és akkor az ember megmenekülhet. Ha meg akarok menekülni, együtt kell működnöm Isten munkájával, és el kell fogadnom az igazságot.” Egyesek például, meghallva az igazságot a becsületes emberi létről, elkezdenek elgondolkodni önmagukon, és tisztábban kezdik látni a csalárdságot és a trükközést, amit elkövetnek, valamint az alattomos és elvetemült vonatkozásait. Felidéznek a múltbeli hazugságaikat és csaló módszereiket, amelyek megmaradnak a szívükben vagy a benyomásaikban, és amelyek újra és újra lejátszódnak az elméjükben, mint egy film jelenetei, amiktől egyre nagyobb szégyent, fájdalmat és szomorúságot éreznek. A folyamatos önvizsgálat és önreflexió után bűnözőnek érzik magukat, azonnal teljesen elernyednek, és képtelenek felállni. Úgy érzik, hogy nem jó emberek, hanem gonoszak, és szerencsésnek tartják azt, hogy nem álltak közvetlenül ellen Istennek, amit valóban éppenhogy csak megúsztak! Aztán elkezdenek felébredni, nem hajlandók emberként így elbukni, és fogadalmat tesznek: „Újra kell kezdenem, és becsületes embernek kell lennem, különben Isten nem menthet meg. Ahhoz, hogy megmeneküljek, becsületes embernek kell lennem. Most semmiképpen sem adhatom fel!” Mindegy, hogy ezek az emberek korábban vagy később fogadják el az igazságot, és függetlenül attól, hogy mély vagy sekélyes a megértésük Isten szavai tekintetében, Isten szavaihoz való hozzáállásuk nem lenézés, még kevésbé idegenkedés vagy ellenállás. Ehelyett aktívan elismerik és elfogadják Isten szavait, és aztán mindig készen állnak arra, hogy átültessék azokat a gyakorlatba. Amikor cselekednek vagy a kötelességüket végzik, mindent megtesznek azért, hogy megkeressék az alapelveket Isten szavaiban, majd tudatosan ezen alapelvek szerint cselekednek. Még ha időnként nem is találunk konkrét alapelveket, vagy nem fogják fel az irányt, a szándékuk az, hogy jól végezzék a kötelességüket, hogy Isten szándékaival összhangban és az igazság alapelveihez igazodva végezzék azt. Ezeknek az embereknek és a munkásoknak az emberi mivolta többnyire azonos; nincs különbség a magas és az alacsony, vagy a nemes és az alantas között. Természetesen az ilyen típusú emberek közül sokan úgy tekintenek magukra, hogy „nekem jó az emberi mivoltom, igazán hiszek Istenben, és képes vagyok lemondani dolgokról az Istenbe vetett hitem révén, és hajlandó vagyok megfizetni az árat és elviselni a nehézségeket, hogy elvégezzem a kötelességemet”. De mi különbözteti meg ezeket az embereket a munkásoktól? Miután meghallgatták Isten embereket megítélő és leleplező szavait, az ő hozzáállásuk nem a figyelmen kívül hagyás, nem a kitérés, hanem az aktív és őszinte elfogadás. Még ha elkeseredettnek és csüggedtnek is érzik magukat e szavak meghallgatása után, sőt, még haragot is kifejeznek saját feltárt romlottságukkal szemben, végül mégis képesek helyesen szembenézni ezekkel, aktívan elfogadni, proaktívan gyakorolni és bemenni ezekbe. Vajon nem egy embertípus ez is? (De igen.) Nem jellemzőek-e ezek az emberek bizonyos mértékig? (De igen.) Sok ilyen ember van? (Nincs sok.) Bár most még nincs sok, van remény arra, hogy számuk növekedni fog. Szóval milyen kategóriába sorolandók ezek az emberek? Jelezhetik-e ezek a konkrét

megnyilvánulások, hogy ezek az emberek szeretik az igazságot és képesek elfogadni az igazságot? (Igen.) Jelezhetik. Bár néhány gyenge felfogóképességű ember lassabban fogadja el az igazságot, a szívük mélyén elfogadják az igazságot, és olyan a gondolkodásmódjuk, hogy aktívan be is mennek abba. Valahányszor valaki új fényt vagy utakat közöl az igazság alapelveivel összhangban történő gyakorláshoz, a szemük felragyog, a szívük megvilágosodik, és örömet éreznek, azt gondolva: „Végre valaki közölte ezt a fényt. Ez hiányzik nekem.” Mindig képesek felfogni, hogy mi hiányzik nekik, elnyerni a fényt és a megvilágosodást, amire sürgősen szükségük van és hiányzik nekik, valamint megtalálni a számukra szükséges igazságalapelveket a testvéreik által közölt valódi tapasztalati megértésből. E konkrét megnyilvánulások alapján vajon nem áhítozik-e a szívük az igazság után? (De igen.) Ha azt mondjuk, hogy ezek az emberek szeretik az igazságot, akkor ez a kijelentés nem túl objektív vagy pontos. Konkrét megnyilvánulásaik alapján azonban ezek az emberek igenis áhítoznak az igazságra. Honnan ered ez az áhítozás? Abból a reményükből fakad, hogy feloldják a romlott beállítottságaikat, abból a reményükből, hogy megoldják azokat a különféle problémákat és nehézségeket, amelyekkel az életbe való belépésük során találkozhatnak, és abból a reményükből, hogy haladást érnek el az igazságban, hogy mélyebbre ássák magukat, valamint abból a reményükből, hogy képesek lesznek valóban az alapelvek szerint cselekedni, úgy gyakorolni, hogy annak van útja, a romlott beállítottságaik megnyilatkozásaiból pontosabban felismerni, hogy mi a romlott beállítottságaik lényege, és hogyan oldják fel és vessék le azokat. Bár ezek az emberek gyakran élnek romlott beállítottságokban, amilyen például a státuszért való versengés, a saját útjukhoz való makacs ragaszkodás, az önelégültség, az arrogancia, a csalárdság vagy akár a hajthatatlanság, ezek a nyilvánvaló problémák fokozatosan megvizsgálásra és azonosításra kerülnek Isten szavainak folyamatos evése és ivása, valamint Isten munkájának megtapasztalása révén. Akkor képesek felismerni ezeket problémaként, a romlott beállítottságok megnyilatkozásaiként, amelyek nincsenek összhangban az igazsággal, és amelyeket Isten gyűlöl. Miután tudatára ébrednek a romlott beállítottságaiknak, még jobban áhítoznak arra, hogy feloldják és levessék azokat. Az igazságra való áhítozásuknak ez az egyik forrása. Más szóval szükségük van arra, hogy feloldják a romlott beállítottságaikat, rendelkezzenek azzal a sürgető mentalitással, hogy levessék a romlott beállítottságaikat. Ugyanakkor nem számít, hogy mely romlott beállítottságaik feltárulását fedezik fel, vagy milyen problémákkal és nehézségekkel szembesülnek, még inkább szeretnék pontos válaszokat találni Isten szavaiban, és megérteni, hogy Isten mit követel meg az embertől, és hogy Isten mely igazságai vagy szavai segítségével kellene megoldani azokat. Az igazságra való áhítozásuknak ezek a konkrét megnyilvánulásai és forrásai. Ez objektív állítás? (Igen.) Ezekre az emberekre nem lehet azt mondani, hogy szeretik az igazságot. Ha szeretnék az igazságot, akkor nagyon proaktívak lennének, és a különféle megnyilvánulásaik pozitívabbak lennének. A különféle megnyilvánulásaik és az aktuális érettségük alapján azonban ezek az

emberek még nem jutottak el arra a pontra, hogy szeressék az igazságot, hanem csupán áhítoznak rá. Ez az állítás már meglehetősen objektív. Megnézve tehát ezeknek az embereknek a különféle megnyilvánulásait, ők vajon melyik kategóriába sorolandók? Pontosan szólva ezek az emberek Isten népének kategóriájába tartoznak. Ez egy megalapozott állítás. Mi az alapja? Ezeknek az embereknek a romlott beállítottságai megegyeznek a többiekével. Emberi mivoltukat tekintve nem mondható, hogy jó az emberi mivoltuk, és az sem mondható, hogy Isten szemében tökéletesek lennének; a legtöbbször emberi mivolta átlagos. Mit jelent itt az, hogy „átlagos”? Azt jelenti, hogy rendelkeznek a lelkiismeret és a józan ész egy bizonyos szintjével. De nem ez a legfontosabb vonatkozás. Mi a legfontosabb? Az, hogy miután hallották Isten szavait és Isten követelményeit, miután hallottak az Isten szavai által leleplezett mindenféle ember romlott beállítottságairól, nem közömbösek, hanem felkavarta őket, és cselekedni fognak. Mit jelent az, hogy cselekedni? Azt jelenti, hogy miután hallották Isten e szavait és ezeket az igazságokat, nem hajlandóak többé a romlott beállítottságokban élni és folytatni a korábbi életvitelüket. Ehelyett arra törekednek, hogy megváltoztassák azokat a különféle gondolatokat, álláspontokat, létezési módokat és életmódot, amelyekre korábban hagyatkoztak. Ugyanakkor aktívan keresik az igazságot a kötelességük teljesítése során és az Isten által kialakított különféle körülmények között, Isten szavait használva a gyakorlás alapjaként és alapelveiként ahelyett, hogy meggondolatlanok és önfejűek lennének. Emberi mivoltuk, képességük, Isten szavaihoz, Isten munkájához és Isten követelményeihez való hozzáállásuk és nézeteik stb. alapján ezek az emberek pontosan azok, akiket Isten meg szándékozik menteni. Nekik több reményük van a romlott beállítottságaik levetésére és a megmenekülésre, mint a munkásoknak. Csak azok számítanak Isten népének, akik elfogadják az igazságot, és képesek levetni a romlott beállítottságaikat, hogy megmeneküljenek. Elég találó ez a meghatározás, nem igaz? (De igen.) A legtalálóbbr. A megmenekülés nem arról szól, hogy éppen csak egy kis erőfeszítést tesz valaki, és fizet egy kis árat azért, hogy maradhasson, és akkor minden el van intézve. Mi a státusza azoknak, akik megmenekülhetnek? Egy olyan státusz, amely által Isten szavainak és munkájának elfogadásával és megtapasztalásával feloldódnak a romlott beállítottságaik. Ebben a folyamatban megismerik Istent, megértik a saját romlott beállítottságaikat, valamint valós és konkrét tapasztalatokat szereznek Isten szavairól, ezáltal képesek tanúságot tenni Isten mellett – képesek bizonyosságot tenni Istenről. Isten mely vonatkozásai mellett tesznek bizonyosságot? Bizonyosságot tesznek Isten szándékairól, Isten természetéről, arról, hogy Istennek mi van és mi Isten, Isten identitásáról és arról, hogy Isten a Teremtő. Ez az, ami az üdvösség elérése után megnyilvánulhat az emberben. Miért érhetik el az emberek ezeket az eredményeket, miután megmenekültek? Nem azért érik ezt el, mert azt tartják magukról, hogy „nekem jó az emberi mivoltom, igazán hiszek Istenben, és képes vagyok lemondani dolgokról az Istenbe vetett hitem révén, és hajlandó vagyok megfizetni az árat, hogy elvégezzem a kötelességemet”. Az egyetlen ok – és a legfontosabb pont – az, hogy képesek elfogadni Isten szavait az életükként,

képesek gyakorolni az igazságot, hogy levessék a romlott beállítottságaikat, félretegyék az eredeti, régi életmódjukat és az életre vonatkozó álláspontjaikat, és Isten szavait vegyék új életükként. Isten szavait használják alapként a viselkedésükhöz, a cselekedeteikhez, Isten követéséhez, az Istennek való alávetettséghez és az Istennek való megfeleléshez. Ez az az eredmény, amelyet az ilyen emberekben el lehet érni. Mi a legfontosabb vonatkozás az üdvösség eléréséhez? (Képesnek lenni az igazság elfogadására.) Így van. A lényeg az igazság elfogadásának képessége.

Vannak, akik azt kérdezik: „Ha a végsőig feláldozom magam Istenért, akkor Isten nagyon meg fog áldani engem?” Ha nem fogadod el az igazságot, ám mégis képes vagy kitartani Isten követésében a végsőig, az utolsóig fáradozva, amely során nincsenek nagyobb vétkeid, és nem sérted meg Isten természetét, akkor ilyen körülmények között Isten hűséges munkásnak fog tekinteni téged, aki maradhat. Némelyek azt kérdezik: „Miféle áldás az, hogy maradhat valaki?” Nem kis áldás! Ha van rá esély és lehetőség, akkor talán láthatod Isten valódi formáját, és ez attól függ, hogy Isten mit tesz a következő korszakban. Ha lehetőség van megmaradni és még több évtizedig élni, akkor ez az áldás igen jelentős. Hogyan jön létre ez az áldás? Azáltal éri el valaki, hogy hűségesen dolgozik, miközben kitart amellett az álláspont mellett, hogy „nekem jó az emberi mivoltom, igazán hiszek Istenben, le tudok mondani dolgokról, és hajlandó vagyok megfizetni az árat és képes vagyok elviselni a nehézségeket, hogy elvégezzem a kötelességemet”. Nem kellene a munkásoknak tudniuk elégedettnek lenni? (De igen.) Elégedettnek kell lenniük, hogy elérjék ezt az áldást. Még csak Isten szavait sem fogadod el, mégis, mivel Isten látja a hűségedet és a képességedet arra, hogy a végsőig dolgozz anélkül, hogy elpártolnál ebben az időszakban, anélkül, hogy megsértenéd Isten természetét vagy megszegnéd az Ő adminisztratív rendeleteit, anélkül, hogy súlyos vétkeket követnél el, Ő megadja neked ezt az áldást és kegyelmet – az emberiség teremtése óta ez a legnagyobb ajándék, amelyet Isten ad azoknak a romlott embereknek, akik hűségesen dolgoztak csupán, de nem érték el az üdvösséget. Csak egy kis erőfeszítést tettél, és még csak el sem fogadod Isten szavait – már az is elég jó, hogy ilyen nagy áldásban részesülhetsz; ez Isten mérhetetlen kegyelme. Egy másik kategória Isten népe, akikről az imént beszéltünk. Az Isten népe által kapott áldások kétségtelenül nagyobbak a munkások által kapottaknál. Mi tehát Isten népének az áldása? Persze nem olyan egyszerű, mint csupán képesnek lenni a megmaradásra, vagy lehetőséget kapni Isten valódi formájának a megpillantására. Sokkal több áldás van, de ezeket itt nem tárgyaljuk. Nem életszerű erről beszélni, és különben is, még ha el is mondom nektek, most azonnal nem fogjátok megérteni vagy elérni ezeket. Isten népe az, akiket Isten meg szándékozik menteni, és az egész emberiség közül ők kapják a legnagyobb áldásokat; ez semmiképpen sem túlzás. Miért van ez? Mert Isten munkájában, az emberiség megmentésére irányuló hatezer éves irányítási tervének a munkájában Isten népe azáltal, hogy képes volt elfogadni Isten szavait, képes volt Isten szavait igazságként és a létének alapelveiként kezelni, és Isten szavait tette életévé,

levetette a Sátán romlott beállítottságát, és megélte Isten szavait, erős és harsogó bizonyosságot téve Isten mellett. Azt, amit megélnék, az életüket, képesek felhasználni arra, hogy visszavágjanak a Sátánnak és megszégyenítsék, képesek tanúságot tenni Istenről az emberiség körében, ezáltal dicsőséget szerezve Istennek. Ezért Isten népe az, akiket Isten meg szándékozik menteni, és akik elnyerik az üdvösséget. Némelyek azt mondják: „Mivel ezek az emberek képesek Isten szavait az életükké tenni, Isten szavait megélni és tanúságot tenni Istenről, ettől vajon ők Isten szeretett fiaivá válnak-e, azokká, akikben Isten gyönyörködik?” Túl sokat gondolkodsz; elég az, ha valaki Isten népéhez tartozik. Ha Isten az Ő fiának, gyermekének vagy szeretett fiának nevez téged, az Isten dolga, de akárhogy is, te magad soha nem állíthatod, hogy Isten szeretett fia, Isten fia vagy Isten kedvence vagy. Ne tegyél ilyen kijelentéseket magadról, és ne tekintsd magadat ilyennek; te egy teremtetett lény vagy – ez így megfelelő. Még ha egy napon Isten népe közé is hívnak, vagy már el is indultál a megmenekülés útján, akkor is csak egy teremtetett lény vagy. Ha így gondolkodsz, az azt bizonyítja, hogy az út, amelyen jársz, a helyes út. Ha mindig arra törekszel, hogy Isten szeretett fia legyél, hogy Isten szeressen, hogy Isten gyönyörködjön benned, akkor rossz úton jársz; ez az út nem vezet sehová, és nem kellene ilyen vágyálmokba bocsátkoznod. Függetlenül attól, hogy Isten mondott-e valaha is ilyen szavakat, vagy tett-e ilyen ígéretet embereknek, neked nem szabad így tekintened magadra; nem ezt kellene megpróbálnod elérni. Isten népéhez tartozni már elég jó dolog; Isten népe teremtetett lényként már megfelelő színvonalú – csak kár, hogy te még nem vagy az. Úgyhogy ne törekedj ezekre a homályos, csalóka, üres dolgokra. Ha valaki képes az üdvösségre törekedni, akkor bizonyos mértékig már elindult az üdvösség útján. Isten népének elsődleges jellemzője az, hogy képesek elfogadni az igazságot, és szeretetet tanúsítanak az igazság iránt. Isten munkájának megtapasztalása és az üdvösségre való törekvés során különböző mértékben feloldhatók, levethetők és megváltoztathatók a romlott beállítottságaik, a régi gondolataik és a romlott beállítottságaikhoz kapcsolódó különféle negatív állapotok és megnyilvánulásaik. Akkor meg tudják élni Isten azon követelményeit, hogy becsületes emberek legyenek, olyan emberek, akik megértik az igazság alapelveit, olyan emberek, akikben van hűség és alávetettség, és olyan emberek, akik képesek félni Istent és kerülni a rosszat. Ami azt illeti, hogy hogyan lehet valaki Isten népének tagja, aki megfelelő színvonalú és megfelel a mércének, ezt itt nem fogjuk részletezni; ez nem témája a mai beszélgetésünknek.

III. Bémunkások

A munkások és Isten népe mellett van az embereknek egy másik kategóriája is, akik a legszánalmasabbak Isten kiválasztottjai között. Miután meghallgatták az Isten által kifejezésre juttatott különféle igazságokat és az emberiséghez intézett különféle leleplező szavait, semmi változást nem mutat sem a viselkedésük, sem az, amit megélnék, sem a törekvéseik. Akárhogyan is beszélgetsz velük az igazságról, ők közömbösek maradnak: „Nem akarok megváltozni. Úgy fogok élni, ahogyan akarok, és senki sem irányíthat

engem. Azt teszel, amit akarsz, engem nem érdekel! Éppen nem vagyok jó hangulatban, úgyhogy egyikőtök se provokáljon. Ha megteszitek, akkor nem leszek udvarias!” Nem azzal a határozott hozzáállással vagy álláspontból tekintenek önmagukra, hogy „nekem jó az emberi mivoltom, igazán hiszek Istenben, le tudok mondani dolgokról, és hajlandó vagyok elviselni a nehézségeket és megfizetni az árat”, hanem ennél határozottabb hozzáállást tanúsítanak a testvérek között. Mi ez a hozzáállás? Ez: „Úgy cselekszem, ahogy akarok, azt teszek, amit csak szeretnék. Senki ne unszoljon, hogy fogadjam el az igazságot, senki ne próbáljon megváltoztatni. Aki megpróbál arra ösztökélni, hogy fogadjam el az igazságot, az csak a bajt keresi, és ha bárki megpróbál megmetszeni, az életem árán is felveszem vele a harcot!” A legkevésbé sem érdekli őket Isten egyetlen mondata sem, sem az a munka, amelyet Isten végez. Természetesen, ami az emberek romlott beállítottságait és a cselekedeteik alapelveit illeti, valamint azt a hozzáállást, amelyet az embereknek Istennel szemben tanúsítaniuk kellene, és azokat az alapelveket, amelyeket az embereknek az egymással való érintkezéseik során be kellene tartaniuk – amelyeket a testvérek az összejövetelek során vagy a kötelességük végzése közben említenek –, ezeket lenéző hozzáállással kezelik. Néhányan végeznek kötelességet, de teljesen figyelmen kívül hagyják az Isten háza által elvárt alapelveket, és úgy teszik a dolgokat, ahogyan azt ők eltervezték. Rögtön azután, hogy befejezték velük az alapelvekről való beszélgetést, szemtől szemben beleegyeznek, de aztán megfordulnak, és elkezdnek meggondolatlanul és önkényesen cselekedni, megmutatva démoni vonatkozásukat. Vannak olyanok is, akik kívülről tisztességes embereknek tűnnek, de amikor beszélgetsz vagy csevegsz velük, a nézeteik helytelenek, a hangnemük helytelen, és ami még súlyosabb probléma, hogy a beállítottságuk helytelen, ami lehetetlenné teszi, hogy beszélgetést folytassunk velük. Amikor megkérdezed tőlük: „Létezik-e Isten a világban?” – azt mondják: „Nem tudom.” Azt mondod: „Ezt így kell csinálni, ez Isten szándéka.” Azt válaszolják: „Ellenszenvesnek találsz engem? Bajba akarsz sodorni? Ki akarsz közösíteni engem?” Azt mondod: „Az ilyen viselkedéssel elképzeléseket terjesztasz és negativitást árasztasz, ami néhány új hívő botlását okozhatja. Be kell tartanunk Isten házának szabályait, és tisztában kell lennünk azokkal az alapelvekkel, amelyeket az emberek közötti érintkezések és kapcsolatok esetében követnünk kell. Ha az, amit mondunk és teszünk, nem képes építeni vagy segíteni másokat, akkor legalább ne legyen negatív hatással másokra. Ezzel az észszerűséggel rendelkeznie kellene annak, akinek normális az emberi mivolta.” Azt mondják: „Normális emberi mivóltról beszélsz nekem, előadást tartasz nekem a szabályokról, hát mit képzelsz, ki vagy te? Mi a baj azzal, hogy negativitást árasztok? Minden egyes új hívő, aki megbotlik, eggyel kevesebb új hívő – megkímél engem attól a bosszúságtól, hogy látnom kell őket!” Hiábavaló velük szabályokról beszélni, ahogy az emberi mivoltot megvitatni is az. Mi a helyzet az igazságról való beszélgetéssel, az Isten szavairól való beszélgetéssel? Nem hallgatnak Isten szavainak közlésére sem. Senki nem meri kritizálni őket, senki nem meri háborgatni vagy provokálni őket. Vannak ilyen emberek a gyülekezetben? (Igen, vannak.) Azok

között, akik ki lettek takarítva, bizony vannak ilyen egyének. Ezek az emberek munkások, Isten népe, vagy kik? (Ők olyan emberek, akiket kivetettek.) Miért vetették ki őket? (Az igazság el nem fogadása miatt; az igazságtól való idegenkedés miatt.) Ez a probléma lényege. Akkor miért nem fogadják el az igazságot? Miért idegenkednek az igazságtól? Mi az alapvető ok? (Ezeknek az embereknek a lényege az álhívőké.) Így van, a lényegük az álhívőké. Elég sok álhívő van a gyülekezetben, de vajon minden álhívő ilyen? (Nem.) Ezek az egyének, akikből még a legalapvetőbb emberi erkölcs és neveltetés is hiányzik – őket vajon csak azért vetik ki, mert álhívők? Miért vetik ki őket? Ez alapvetően emberi mivoltbeli probléma; ezeknek az embereknek rossz, rosszindulatú az emberi mivoltuk. Pontosabban szólva, hiányzik az emberi mivoltuk. Mivel hiányzik az emberi mivoltuk, mik ők? Ördögi természetű emberek. Hogyan vethetők össze az ördögi természetű emberek a fenevadakkal? Szerintem még a fenevadaknál is rosszabbak; egyes fenevadak tudnak engedelmesek lenni, és el tudják kerülni a rossz cselekedeteket. A kutyák például egészen jók tudnak lenni; néhány kutyából igazán nagyszerű házi kedvenc válik, és különösen jól kijönnek az emberekkel. Különösen engedelmesek és értelmesek, mindent megértenek, amit az emberek mondanak, és alkalmasak arra, hogy lakásban tartsák őket. Az ilyen kutyák sokkal jobbak, mint az engedetlen emberek. Sok olyan ember van, aki rosszabb a jó kutyáknál. Akkor ők még mindig emberek? Nem, nem emberek; ők nem emberi lények. Sokan nem értik az emberi nyelvet; lehetetlen velük kommunikálni. Nem fogadják el az igazságot, bárhogyan is beszéljenek nekik róla, panaszkodnak, amikor megmetszik őket, és trágár dühbe gurulnak, amikor kivetik őket, egyáltalán nem mutatva változást, függetlenül attól, hogy hány éve hisznek. Vajon így is megengedhető-e az ilyen embereknek, hogy Isten házában maradjanak? (Nem.) Nem lehet megengedni, hogy maradjanak. Milyen kategóriába sorolandók az ilyen emberek? Először is, Isten választott népe közé kell-e sorolni ezeket az embereket? (Nem.) Ha nem tartoznak Isten kiválasztottjai közé, akkor milyen kategóriába sorolandók? Nem tartozni Isten kiválasztottjai közé – hogyan kell ezt értelmezni? Ez azt jelenti, hogy az általuk mutatott és megélt emberi mivolt szempontjából nem egyszerűen arról van szó, hogy álhívők; a lényegük nem emberi. Sokan vannak az álhívők – vajon mind olyan rosszak és rosszindulatúak, mint ezek az egyének? Nem. Még a nem hívők között sem mindenki ennyire rossz; egyesek rendelkeznek a legalapvetőbb erkölcsi normákkal. Mi a helyzet akkor ezekkel az egyénekkel? Még az a legalapvetőbb erkölcs és neveltetés is hiányzik belőlük, amivel a nem hívők rendelkeznek; az, amit feltárnak és megélnék – hogy pontosan fogalmazzak –, nem felel meg az emberi erkölcs normáinak. Ezeknek az embereknek a lényege az ördögiség. A lényegük szempontjából nézve akkor vajon megmenti őket Isten? (Nem.) Isten nem menti meg őket. És miért van ez? Mert az emberi mivoltuk rossz és rosszindulatú, démoni természetű, és emiatt idegenkednek az igazságtól és ellenállnak neki. Ez a megfogalmazás valójában magasztalja őket, pontosan fogalmazva ezek az egyének a pozitív dolgoktól idegenkednek és azokat gyűlölik, nem emelkednek fel arra a szintre, hogy az igazságtól idegenkedjenek és azt

ne fogadják el. Még a legalapvetőbb pozitív dolgoktól is idegenkednek, gyűlölik azokat, és ellenállnak nekik; azok a szabályok, amelyeket egy normális emberi mivoltú személynek be kellene tartania, és az a neveltetés, amellyel rendelkeznie kellene, mind olyan dolgok, amelyek visszataszítják őket. Képesek vajon elfogadni az igazságot? (Attól elmaradnak.) Így van, attól elmaradnak; még csak nem is munkások ők. Egyesek azt mondják: „Mivel ők még csak nem is munkások, minek számítanak Isten házában? Hogy kerültek be Isten házába?” Ha meg akarnánk magyarázni őket, valamilyen kategóriába akarnánk őket sorolni, akkor pontosan fogalmazva olyanok ezek az egyének, mint a nem hívők közül behozott bér munkások vagy ideiglenes munkások. Világos ennek a jelentése? Ez az ő kategóriájuk, valamint az Isten házában betöltött szerepük is. Még csak nem is munkások; nem tekintem őket munkásoknak, nem méltóak rá! A munkások rendelkeznek olyan tulajdonságokkal, mint a jó emberi mivolt, igazán hinni Istenben, és a hajlandóság, hogy megfizessék az árat, valamint a képesség, hogy elviseljék a nehézségeket, és ezeket a dolgokat meg is élik. Ezekből az egyénekből még ezek a tulajdonságok is hiányoznak, tehát bér munkásnak minősíteni őket már a legnagyobb kedvesség velük szemben, és nagyon udvarias dolog. Mit jelent az, hogy valaki bér munkás vagy ideiglenes munkás? Azt jelenti, hogy különleges igények okán Isten háza egyes sajátos időszakokban, bizonyos feladatok elvégzésére felvesz néhány olyan személyt, akiknek nincs jelentősége a megmenekülés szempontjából. E feladatok elvégzése után feltárul ezeknek a személyeknek a valódi énje. Isten választott népe már eleget szenvedett a velük való érintkezéstől, elviselhetetlen mértékben eleget lett belőlük, és kellő tisztánlátásra is szert tett velük kapcsolatban. Ilyen körülmények között ezeket az egyéneket ki kell takarítani; ez a legmegfelelőbb időzítés az ilyen műveletekhez. Világos volt az iménti magyarázat arról, hogy miként kerülnek ide ezek az egyének? (Igen.) Ők bér munkások, akiknek nincs közük a megmeneküléshez, akiket a gyülekezeti munka különleges időszakaiban hoznak be. Miután egy ideig alkalmi munkákat végeztek és szolgálatot teljesítettek, ezek az egyének meggondolatlan gáztetteket követnek el Isten házában, számos akadályozást és megzavarást okozva. A negatív karakterek szerepét játsszák. Teljes mértékben tükrözik a Sátán és az ördögök igazi arcát, megzavarják a gyülekezet munkáját, és lerombolják a gyülekezeti élet rendjét. Konkrétabban azt lehet mondani, hogy ezek az egyének jelentősen károsítják Isten házában érdekeit, többek között például megrongálják Isten háza berendezéseinek, gépeinek, értékes tárgyainak nagy részét. Elmondható, hogy ezeknek az egyéneknek a cselekedetei és viselkedése széles körű haragot váltott ki. Természetesen azt is lehetővé tették, hogy több ember vonjon le tanulságokat és nyerjen tisztánlátást, hogy megtanulják, mi is az ördög és mit jelent az emberi mivolt hiánya, és azt, hogy tisztán lássák az álhívők valódi arcát; lehetővé tették az emberek számára, hogy tisztán és konkrétabban lássák, hogy mik az álhívők gondolatai és álláspontjai, mire törekednek, mire vágnak a szívük mélyén, milyen hozzáállást táplálnak Isten és az igazság iránt, és milyen hozzáállást táplálnak a kötelességeik és a pozitív dolgok iránt, és még azt is, hogy ezek az emberek

milyen hozzáállást táplálnak bizonyos, Isten háza által hozott előírások iránt, és így tovább. Amikor ennyire konkrétá válik, hogy miképpen élnek meg ezek az egyének az emberi mivoltukat, az emberi mivoltuk lényegét, és hogy mire törekednek, mindegyikük teljesen lelepleződik. Feleslegesnek tűnik ezeknek az egyéneknek a megtartása a gyülekezetben; nagy kárt fog okozni Isten választott népének, és egyáltalán nem válik a hasznukra. Elérkezett az ideje, hogy távozzanak. Tehát ha azt mondjuk, hogy Isten háza elég időt és lehetőséget adott nekik, hogy elfogadják az igazságot és imádják Istent, akkor helytálló ez az állítás? (Nem.) Hogyan kellene akkor ezt mondani? Isten háza bőséges lehetőséget és elég időt adott nekik, hogy megforduljanak, de a végeredmény felfed egy tényt: egy ördög mindig és mindenkor ördög marad, és soha nem tud megváltozni. Ez a tény. Vajon rá lehet-e venni a nagy vörös sárkányt, hogy elismerje Isten státuszát és identitását? Rávenni ezeket a démoni természetű embereket, hogy megváltozzanak, és kövessenek néhány szabályt – el lehet ezt érni? (Nem.) Nem képesek ezt elérni. Az, hogy lehetőségeket adnak nekik, nem azt szolgálja, hogy elfogadják az igazságot, elismerjék az Isten által végzett munkát, vagy az igazság alapelvei szerint cselekedjenek, hanem azt, hogy esélyt kapjanak a megfordulásra. Ha csak halvány jele is volna annak, hogy megfordultak, a végső sorsuk talán megváltozna. Ezek az emberek azonban nem tudják, mi a jó nekik; a démoni természetük mindig megmarad. Bármennyi időt vagy lehetőséget kapnak is, sem az, amit megélnék, sem a lényegük nem fog megváltozni; ez tény. Ezért az a végső módja az ilyen emberek kezelésének, hogy felmentjük őket a köteleességeik alól, a gyülekezetből való távozásra kényszerítjük őket, és gondoskodunk arról, hogy többé ne legyen semmi kötelékük vagy kapcsolatuk Isten házával. Vajon vannak, akik nem szívesen látják majd őket elmenni, és sajnálják őket, azt mondva: „Ezek az emberek még elég fiatalok; ha időt kapnának, kiválónak válnának. Olyan jó képességűek, annyira rátermettek és tehetségesek – milyen nagyszerű lenne, ha el tudnák fogadni az igazságot! Ha Isten háza szeretetteljesebb és toleránsabb tud lenni, és több esélyt tud adni nekik a megtérésre, ha idősebbek lesznek, talán másképp végződnek a dolgok”? Miféle emberek gondolkodnak így? (Zavaros fejű emberek, összezavarodott emberek.) Így van. Ők mind zavaros fejű, összezavarodott emberek – egyszerűen gazemberek! Isten nem menti meg az ilyen embereket, és Isten háza nem engedi meg nekik, hogy maradjanak – mit kell rajtuk sajnálni? Isten azt mondja, hogy Ő nem fogja megmenteni az ilyen embereket, te mégis azt javasolod, hogy kapjanak esélyt a megtérésre. Te meg tudod menteni az embereket? Vajon ez nem szembeszegülés Istennel? Talán megpróbálsz elhitetni másokkal, hogy te szeretetteljesebb vagy Istennél? Birtokodban van az igazságvalóság? Képes vagy átlátni egy ember lényegén? Ki az, aki meg tudja menteni az embereket, Isten vagy te? Ha szembe mersz szegülni Istennel – ez végletesen arrogáns, önelégült és észszerőtlen, nemde? Ez nem egy nagy lázadás? Ez vajon nem a Sátán és a gonosz szellemek újjászületése, akik mindig örömet lelik az Istennel való szembeszegülésben? Az imént említett álhívők kevesebbek a fenevadaknál. Akárhogy is beszél nekik valaki az

igazságról, semmi haszna; még a metszésük is hiábavaló. Elmondható, hogy a Sátán természetével rendelkeznek, és soha nem fognak megváltozni. Ha valaki esélyt akar adni ezeknek a sátánfajzatoknak a megtérésre, akkor hagyjátok őt gondoskodni az ilyen emberekről; majd meglátjuk, hogy valóban megvan-e benne a szeretet. Azok az álhívők a legrosszabbak a gyülekezetben, akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot; ők mind olyanok, mint a fenevadak, józan ésszel felfoghatatlanok és képtelenek a megmenekülésre. Akár a múltban, akár a jelenben, a gyülekezet bánásmódja a legmegfelelőbb volt irányukban; a gyülekezet óriási türelmet és toleranciát tanúsított irántuk, és elegendő lehetőséget adott nekik. De mostanáig nem változtak egyáltalán semmit, sőt, még fel is erősödtek a jellemzőik. Kezdetben, amikor ezek az emberek az elképzeléseikkel, a képzelődéseikkel és az áldás utáni vágyukkal eljutnak az Istenben való hitre, némileg képesek visszafogottnak lenni és némi lelkesedéssel és buzgalommal végezni a kötelességeiket. Végül azonban, amikor látják, hogy „Istenben hinni annyit jelent, hogy az igazságra törekedni, megismerni Isten munkáját és alávetve lenni Istennek, és ez minden”, akkor alaposan lelepleződik Istenhez és az igazsághoz való hozzáállásuk éppúgy, mint a valódi énjük. Mi az, ami lelepleződik? Nemcsak hogy hiányzik belőlük az emberi mivolt, a lelkiismeret és a józan ész, de rendkívül ádázak, elvetemültek és állatiasak is. Lenézik Istent és az igazságot, és még Isten házának követelményeit és szabályait – és Isten adminisztratív rendeleteit – is ellenségesen és dacosan kezelik. Ezek a megnyilvánulásaik felerősítették az irtózást és az undort, amelyet Isten választott népe érez irántuk, és felgyorsították azt a tempót is, amellyel Isten háza eltakarítja őket, végső soron gyorsan eldöntve, hogy maradnak-e vagy távoznak, eldöntve a kimenetelüket és a sorsukat. A kimenetelüket és a sorsukat ők maguk érdemelték ki, nem valaki felbujtása vagy uszítása miatt következtek be, vagy azért, mert valaki kényszerítette vagy megkísértette ezeket az embereket, és semmiképpen sem objektív körülmények miatt következtek be; a kimenetelüket és a sorsukat saját maguk okozták, a saját választásaik miatt következtek be, és természetlényegük, valamint az általuk választott utak határozták meg azokat. Ezeknek az embereknek a kimenetele és a sorsa megpecsételődött; amint kitakarítják őket a kötelességüket teljesítők soraiból, akkor már csak nem is munkások. Könnyű elképzelni, hogy miféle sors vár rájuk – nem érdemes itt említést tenni róla, mert méltatlanok rá.

Amikor olyan típusú emberekről van szó, akiket felfednek és kivetnek, egyértelműen láthatóak a különféle gonosz tetteik megnyilvánulásai, valamint a rosszindulatú szavak és kijelentések, amelyeket a mindennapi életükben felfednek. És mégis, egyes vezetők és dolgozók képtelenek felismerni ezeket a gonosz embereket akként, amik valójában, illetve átlátni a természetlényegüket. Úgy tűnik, ezek a vezetők és dolgozók nincsenek tudatában annak, hogy ezek gonosz emberek és álhívők, és ezért nincsenek a gyülekezetből történő kitisztításukra vagy a megfelelő kezelésükre vonatkozó terveik. Ez vezetőkként és dolgozókként részükről a felelősség súlyos elhanyagolása. Nyitott szemmel végignézik, amint ezek a démoni természetű emberek nem tartják be Isten

házának egyetlen szabályát sem, miközben tombolnak és gátlástalanul megzavarják, valamint szabotálják a gyülekezet munkáját és a gyülekezeti élet rendjét; sőt, még el is nézik ezeknek az embereknek, amikor azok arcátlanul és meggondolatlanul cselekednek, törvénytelenül viselkednek, és a kötelességvégzésük zászlaja alatt kárt okoznak Isten háza érdekeinek. Az Isten háza érdekeinek való károkozás sok mindent magába foglal: Isten háza gépeinek és különböző berendezéseinek megrongálása, különböző irodai eszközök és kellékek tönkretétele, sőt, Isten felajánlásainak elherdálása stb. Ennél is súlyosabb, hogy gátlástalanul különféle eretnokségeket és téveszméket terjesztenek, olyan zavarást okozva, hogy Isten választott népe nem tudja békességben végezni a kötelességeit, olyan zavarást, hogy azok az emberek, akik gyengék és negatívak, felhagynak a kötelességeikkel, és elveszítik a hitüket Isten követésében. Ezek a gonosz emberek mindezeket a rossz dolgokat művelik, elkövetik mindezeket a gonosz tetteket, amelyek megzavarják és akadályozzák a gyülekezet munkáját, és ártanak a testvéreknek, a vezetők és a dolgozók mégis szemet hunynak, fülüket befogják; néhányuk még azt is mondja: „Nem tudtam róla, soha senki sem szólt nekem!” Az a fenevadakból és ördögökből álló banda óriási felfordulást okozott, káoszt szabadított el a gyülekezetben, a vezetők és a dolgozók mégis teljesen tájékozatlanok, és nem tudnak róla! Hát nem söpredékek ezek? Hol van a szívük? Mit csinálnak? Vajon nem csak üres fecsegéssel töltik az időt? Nem hanyagolják el a tényleges feladataikat? Minden olyan nap, amikor ilyen hamis vezetők vannak szolgálatban, egy újabb nap, amikor mindenféle gonosz ember meggondolatlanul megzavarhatja a gyülekezetet, és árthat Isten választott népének. Mivel a hamis vezetők nem tesznek eleget a felelősségeiknek, az a fenevadakból álló banda tétlenül henyél egész nap, semmilyen kötelességet nem végezve, semmilyen szabályt be nem tartva, Isten házában élösködnek, szabadon élvezik Isten házában mindenféle anyagi előnyét és jólétét – sőt, szándékosan zavarják a gyülekezet munkáját, megrongálják Isten házában gépeit és berendezéseit. Így viselkednek, és mégis arra számítanak, hogy kényelmes életet élhetnek, és azt tehetnek, amit akarnak Isten házában, anélkül, hogy bárki háborgathatná vagy provokálhatná őket. Ez nagyon is súlyos probléma, a vezetők és a dolgozók mégis félresöprik, és még akkor sem oldják meg, amikor mások jelentik nekik – hát nem olyan szemetek ezek, akik nem végeznek valódi munkát? Ez vajon nem a felelősség súlyos elhanyagolása? (De az.) Van, aki azt mondja: „Azért nem oldottam meg a problémát, mert más munkával voltam elfoglalva. Egyszerűen nem jutottam oda!” Megállják a helyüket ezek a szavak? Mégis mivel vagy annyira elfoglalva, ha nem oldasz meg egy ilyen komoly problémát? Van értéke azoknak a dolgoknak, amelyekkel elfoglalsz magad? Képes vagy prioritásokat felállítani a munkádban? Nem kellene a problémák megoldásának elsőbbséget élveznie, akár mennyire is el vagy éppen foglalva a munkával? A gyülekezet munkáját akadályozó és megzavaró különböző fajta emberek haladéktalan megértése és kezelése a vezetők és a dolgozók felelőssége. Ha félreteszed a valódi problémákat és más dolgokkal foglalsz el magad, akkor vajon valódi munkát végzel? Ha problémát

észlelsz, vagy valaki jelent neked egy problémát, akkor félre kell tenned az éppen végzett feladatot, és azonnal a helyszínre kell menned, hogy megnézd, mi a probléma forrása. Ha az valami gonosz személy, aki megzavarja és akadályozza a gyülekezet munkáját, akkor először ezt a gonosz személyt kell kitisztítanod. Ezt követően a többi probléma megoldása könnyű lesz. Ha felfedezel egy problémát, és azzal az indokkal, hogy túl elfoglalt vagy, nem oldod meg, akkor valójában nem csak úgy rohangálsz, mint mókus a kerékben? Egyébként meg mi az, amivel ennyire el vagy foglalva? Valódi munka az? Képes vagy világosan elmagyarázni? Megállják a helyüket az indokaid és a kifogásaid? Miért kezeled lényegtelenként a problémák megoldását? Miért nem oldod meg időben a problémákat? Miért keresel kifogásokat és húzod ki magad a dolgok alól, mondván, hogy túl elfoglalt vagy, hogy elintézd azokat? Hát nem felelőtlenség ez? Amikor valaki a gyülekezet egyik vezetőjeként nem tekinti prioritásnak a problémamegoldást, különböző apró ügyekkel foglalja el magát, nem ismeri fel a kritikus problémák létezését, a munkában nem képes különbséget tenni fontosság és sürgősség szerint, és nem képes felfogni a lényeges dolgokat – ezek a rendkívül gyenge képesség megnyilvánulásai, és az ilyen ember egy pancser. Akárhány éve is vagy vezető, nem vagy képes jól végezni a gyülekezet munkáját. El kell ismerned a felelősségedet, és le kell mondanod. Ha egy vezető rendkívül gyenge képességű, akkor bármilyen képzés haszontalan; biztosan képtelen lesz bármilyen munkát elvégezni – ő egy hamis vezető, akit el kell bocsátani és ki kell igazítani a számára kijelölt kötelességet. Milyen következményekkel jár az, ha hamis vezetők vannak szolgálatban? Objektíven szólva minden, amit a hamis vezetők tesznek, sokrétű veszteségeket okoz a gyülekezetnek. Egyrészt a gyülekezet alapvető munkája nincs jól elvégezve, ami közvetlenül gátolja a hatékonyságot a gyülekezet munkájának különböző területein. Ugyanakkor ez árt és kihatással van Isten választott népének életbe való belépésére is. A legfontosabb pedig, hogy ez hatással van a királyság evangéliumának terjesztésére. Ezek a következmények mind közvetlenül összefüggenek azzal, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát. Világosabban fogalmazva a valódi munkát nem végző hamis vezetők okozzák mindezt. Ha más vezetők és dolgozók képesek aktívan részt venni valamennyi valós munkában, felgyorsítva a problémamegoldás ütemét és lerövidítve az átfutási idejét, akkor nem mérséklődnének-e valamelyest a hamis vezetők által Isten házában okozott különféle veszteségek? Legalább csökkenhetnének. Még ha nem is követeli meg Isten háza, hogy azonnal kezeld a problémákat, amint felmerülnek azok, az a legkevesebb, hogy miután problémákat jelentettek, azonnal kezdj el foglalkozni velük: érdeklődj a testvéreknél a helyzetről, és vitasd meg, illetve beszélj arról más vezetőkkel és dolgozókkal, hogy miként lehetne megoldani a problémákat. Ha komoly a probléma és nem tudod, hogyan lehet megoldani, akkor haladéktalanul jelentsd felfelé, és keress megoldásokat. Ennyit minden vezetőnek és dolgozónak el kellene érnie. De a jelenlegi probléma az, hogy ezek a vezetők és dolgozók, még ha nem is tudnak problémákat megoldani, nem jelentenek felfelé. Nagyon félnek felfelé jelenteni, mert attól tartanak, hogy elárulják a saját alkalmatlanságukat,

rendkívül gyenge képességeiket, valamint azt, hogy képtelenek valódi munkát végezni; attól tartanak, hogy elbocsátják őket. Mégsem fognak neki a munkának; nehéz felfogásúak, eltompultak és lassan cselekednek. A problémamegoldáshoz vezető út hiányában csak ügyetlenkednek, ami túl sok megoldatlan probléma felhalmozódásához vezet, és ezzel lehetőséget teremtenek a gonosz embereknek. Ekkor, látva azt, hogy a hamis vezetők semmirekellők, azok a gonosz emberek és azok, akiknek ambícióik vannak, megragadják az alkalmat, hogy gátlástalanul gonosztetteket kövessenek el, káoszba és zűrzavarba taszítva a gyülekezetet, megbénítva a munka minden vonatkozását. Bár az elsődleges felelősséget a hamis vezetőknek kell viselniük, más vezetők és dolgozók sem tettek eleget a kötelességeiknek. Vajon ez nem a felelősség súlyos elhanyagolása a vezetők és a dolgozók részéről? Valójában a gyülekezetben felmerülő problémák többsége közvetlenül összefügg a gonosz emberek és az álhívők által okozott zavarásokkal. Ha a vezetők és a dolgozók nem tudják azonnal azonosítani a problémák gyökerét, nem tudják megtalálni a problémákat okozó főkolomposokat, és mindig máshol keresik az okokat, akkor nem lesznek képesek alapján megoldani a problémákat, és továbbra is fel fognak merülni problémák a jövőben. Ha elkapják és azonnal felelősségre vonják a bajkeverőket, illetve azokat, akik a színfalak mögött problémákat okoznak, ez a problémák kezelésének leghatékonyabb módja. Azt legalábbis biztosítja, hogy azok az álhívők és gonosz emberek ne merjenek tovább ámokfutást folytatni, valamint bomlasztásokat és megzavarásokat okozni. Vajon nem ez az, amit a vezetőknek és a dolgozóknak el kellene érniük? (De igen.) Határozottan elmondható, hogy annak fő oka, hogy a gyülekezet problémáinak száma növekszik, és azok nincsenek időben megoldva, a vezetők és a dolgozók felelőtlensége, vagy az, hogy a hamis vezetők híján vannak az igazságvalóságoknak, és nem képesek valódi munkát végezni. Ha a vezetők és a dolgozók nem tudják megoldani a gyülekezetben felmerülő különféle problémákat, akkor biztosan nem tudják elvégezni a pozíciójukkal járó munkát. Számos helyzetet és okot kell itt egyértelműen megérteni: Ha a vezetők és a dolgozók tapasztalatlan újoncok, akkor türelmesen kell segíteni őket, rá kell vezetni őket a problémák megoldására és arra, hogy a problémák megoldása során megtanuljanak néhány dolgot és felfogják az igazság alapelveit. Így fokozatosan meg fogják tanulni a problémák megoldását. Ha a vezetők és a dolgozók nem igaz emberek, teljes mértékben elutasítják az igazság elfogadását, és inkább a nem hívők álláspontját és módszereit használják a problémák megoldásához, ez nem felel meg az igazság alapelveinek. Az ilyen emberek nem alkalmasak vezetőnek és dolgozónak, ezért időben el kell bocsátani és ki kell iktatni őket; azután megismételt választást kell tartani, hogy megfelelő vezetőket és dolgozókat válasszanak. Csak ez a megközelítés képes a problémát maradéktalanul megoldani. Gyülekezetvezetőnek lenni nem könnyű feladat, és elkerülhetetlen, hogy legyenek olyan problémák, amelyeket nem lehet kezelni. Ha azonban valaki rendelkezik józan ésszel, akkor a számára megoldhatatlan problémákkal szembesülve nem szabad azokat elrejtene, illetve eltussolnia és figyelmen kívül hagynia. Ehelyett több, az igazságot értő

emberrel kell konzultálnia, hogy közösen találjanak megoldást, ami a problémák hetven-nyolcvan százalékát megoldhatja, legalább ideiglenesen megakadályozva a komolyabb problémák felmerülését. Ez egy járható út. Ha a problémákat valóban nem lehet megoldani, akkor bölcs döntés az, ha a Fennvalónál keres az ember megoldást. Ha eltitkolod és nem jelented a problémákat, mert félsz a tekintélyed elvesztésétől vagy attól, hogy a Fennvaló meg fog metszeni az alkalmatlanságod miatt, az teljesen passzív magatartás. Ha úgy viselkedsz, mint egy eltompult, nehéz felfogású bolond, aki nem tudja, mit tegyen, az késlelteti a dolgokat. Az ilyen helyzetek könnyen lehetőséget teremtenek a gonosz embereknek és az antikrisztusoknak, lehetővé téve számukra, hogy kihasználják a káoszt a cselekvésre. Miért mondható, hogy kihasználják a káoszt a cselekvésre? Mert pontosan erre a lehetőségre várnak. Amikor a vezetők és a dolgozók képtelenek kezelni bármi problémát, Isten választott népe pedig szorong és nyugtalan, valamint már elvesztette bennük a bizalmát, a gonosz emberek és az antikrisztusok igyekeznek kihasználni ezt a rést. Úgy gondolják, hogy a gyülekezet vezetés és irányítás nélküli állapotban van. Meg akarják ragadni ezt az alkalmat, hogy megmutassák a képességeiket és elérjék, hogy Isten választott népe nagyra tartsa őket, támogassa őket, és elhiggye, hogy a vezetőknél és a dolgozóknál jobb képességekkel rendelkeznek, alkalmasabbak a problémák megoldására és kivezetni őket a bajból, és jobban tudják megfordítani a helyzetet a káoszban. Hát nem ezt akarják leginkább megtenni a gonosz emberek és az antikrisztusok? Ilyenkor, amikor a vezetők és a dolgozók erőtlenekek, és gonosz emberek és antikrisztusok állnak fel megoldani a problémákat, sőt, a kiúthoz is elvezetnek, kinek fog hinni Isten választott népe? Természetes, hogy a gonosz emberekben és az antikrisztusok erőiben fognak hinni. Mit mutat ez meg? Azt mutatja, hogy a vezetők és a dolgozók semmirekellők, és semmit sem visznek véghez, a döntő pillanatokban kudarcot vallanak. Vajon az ilyen emberek továbbra is méltók arra, hogy vezetők és dolgozók legyenek? Bár az antikrisztusok nem rendelkeznek az igazságvalósággal, és nem képesek valódi munkát végezni, mindannyiuk rendelkezik különböző mértékben bizonyos adottságokkal, és viszonylag élesebb elméjük a külsődleges dolgokban, éppen ebben áll az előnyük, és így tudják félrevezetni az embereket. De ha vezetőkké és dolgozókká válnának, vajon tényleg képesek lennének az igazság segítségével megoldani Isten választott népének problémáit? Valóban képesek lennének Isten választott népét rávezetni, hogy Isten szavait egyék és igyák, megértsék az igazságot, és bemenjenek az igazságvalóságba? Egyáltalán nem. Bár rendelkeznek bizonyos adottságokkal és ékesszólóak, teljesen hiányzik belőlük az igazságvalóság. Alkalmasak arra, hogy a gyülekezet vezetői és dolgozói legyenek? Egyáltalán nem! Ez olyan dolog, amit Isten választott népének át kell látnia; soha nem szabad, hogy gonosz emberek és antikrisztusok félrevezessék vagy becsapják őket. Az álhívők, a gonosz emberek és az antikrisztusok egyáltalán nem törekednek az igazságra, és szemernyi igazságvalósággal sem rendelkeznek. Szóval mondd meg Nekem, tudnak-e valami lelkiismereteset és észszerűt mondani, például: „Bár jelenleg

senki nem felelős a gyülekezetért, kötelességünk saját magunk kezdeményezésére cselekedni. Isten házának előírásai nem szeghetők meg, az Isten háza által megkövetelt alapelvek nem változtathatók meg. Meg kell tennünk, amit kötelességünk megtenni; mindenkinek tartania kell magát az elvégzendő kötelességeihez, végre kell hajtania felelősségeit, és nem bomlaszthatja a rendet.” Vajon tudnának valami hasonlót mondani? (Nem.) Egyáltalán nem! Milyen lépéseket fognak tenni ezek az álhívők és gonosz emberek? Felügyelet és ellenőrzés nélkül még a kötelességeiket sem végzik, elmerülnek az evésben, az ivásban, a játékban és a szórakozásban, üres fecsegéssel, viccelődéssel töltik az időt, sőt, még flörtölnek is. Egyesek az egész éjszakát a nem hívő világ videóinak nézegetésével töltik, majd azzal az ürüggyel, hogy késő estig fennmaradtak a kötelességeiket végezve, lustálkodnak és túl sokat alszanak. Ezek a gonosz emberek, az ördögöktől való emberek cselekedetei. Amikor ezeket a rossz cselekedeteket elkövetik, érznek-e bármi bűntudatot? Hirtelen feltámad a lelkiismeretük, fogják magukat, és eleget tesznek valami emberi felelősségüknek és tesznek valami hasznosat Isten házáért, a gyülekezetért és a testvérekért? Egyáltalán nem. Amikor valaki figyel, akkor kellenenül végeznek némi munkát, ami jó színben tünteti fel őket, épp csak annyit és csupán azért, hogy élelemhez jussanak. Ez az egyetlen, amit képesek megtenni; ezen kívül nincs egyetlen jó tulajdonságuk sem ezeknek az embereknek. Vagyis van értelme annak, hogy ezek az emberek Isten házában maradjanak? Egyáltalán semmi értelme nincs. Az ilyen emberek feleslegesek, és ki kell őket tisztítani.

Hogyan lehet mérni azt, hogy valaki szereti-e az igazságot? Hadd mondjak egy példát, hogy megértsétek. Egyesek belemerülnek egy szakmába, és minél többet tanulnak, minél tovább haladnak a tanulmányaikban, annál több mindent megértenek, annál inkább hajlandóak foglalkozni vele, és annál kevésbé hajlandóak elhagyni a szakmát. Miféle megnyilvánulás ez? Vajon azt jelenti, hogy valóban szeretik ezt a szakmát? (Igen.) Bármennyi nehézséget viselnek is el, akármilyen árat, akármennyi erőfeszítést is tesznek bele, nem bántódnak, nem távoznak, továbbra is kitartanak a szakmájuk mellett. Ez igazi szeretet, mély, őszinte vonzalom. Tegyük fel, valaki azt állítja, hogy szeret egy bizonyos foglalkozást, de nem hajlandó nehézséget elviselni vagy megfizetni az árat a szakmai készségek elsajátítása folyamán, és amikor sok probléma merül fel a munkában, nem keres megoldásokat, fél a vesződéstől, sőt gyakran úgy érzi, hogy ebben a szakmában dolgozni csak bosszankodást, illetve terhet jelent. A szakmaváltás azonban nem könnyű, és figyelembe véve az ezzel a szakmával esetlegesen járó anyagi előnyöket, ez a személy kellenenül elvégzi, de soha nem fog kiemelkedő teljesítményt nyújtani ebben a szakmában. Szóval vajon valóban szereti ezt a szakmát? (Nem.) Nyilvánvalóan nem. Van egy másik típusú ember, aki szavakban ugyan kifejezi szeretetét egy bizonyos szakma iránt, és abban is dolgozik, de soha nem visel el nehézséget vagy fizet árat azért, hogy jól elsajátítsa a szakmai készségeket. A tanulási folyamat során akár ellenszenv vagy utálat is kialakulhat benne a szakma iránt, és egyre kevésbé lesz hajlandó tanulni. Amikor az ellenszenv eléri egy bizonyos szintet,

pályát vált, és utána említeni sem hajlandó egyetlen folyamatot, történetet vagy bármi mást abból az időből, amikor azt a szakmát űzte. Az ilyen emberek valóban szeretik a szakmát? (Nem.) Nem szeretik. Képesek könnyen feladni a szakmát, és képesek utálni azt, sőt akár pályát is váltani, ami azt bizonyítja, hogy valójában nem szeretik a szakmát. Azért tudják elhagyni a szakmát, mert miután sok időt, energiát és pénzt fektettek bele, a szakma nem tette lehetővé számukra, hogy a vágyott gazdag életet éljék, vagy jó anyagi körülményeket élvezzenek. Idegenkednek a szakmától és a szívükben átkozzák azt, még másoknak is megtiltják, hogy említést tegyenek róla, maguk sem beszélnek róla többé, sőt szégyellik, hogy korábban ezzel a szakmával foglalkoztak, és azt tartották célkitűzésüknek és az életük legfőbb követendő céljának. Tekintettel arra, hogy mennyire képesek idegenkedni a szakmától, vajon őszinte volt-e a szakma iránt tanúsított kezdeti szeretetük? (Nem.) Csak egyféle ember van, aki igazán szereti a szakmát – függetlenül attól, hogy jó anyagi létet vagy jelentős előnyöket biztosít-e neki a szakma, és függetlenül attól, hogy hány nehézségbe ütközik vagy mennyi szenvedést visel el ebben a szakmában, ő képes rendíthetetlenül kitartani a végsőkéig. Ez az igazi szeretet. Ugyanez vonatkozik arra is, hogy valaki szereti-e az igazságot. Ha valóban szereted a pozitív dolgokat, a pozitív dolgok szeretetéből az igazság szeretetébe fejlődve, akkor bármilyen helyzetbe kerülsz is, kitartóan fogod keresni az igazságot és törekedni rá, anélkül, hogy megváltoztatnád élelcélodat. Ha képes vagy könnyedén feladni az Istenbe vetett hitedet és elhagyni az üdvösség útját, az nem az igazság valós szeretete. Ahogyan azok esetében, akik nem törekednek az igazságra, de nem is adják fel, egy oka van csupán a kitartásuknak: Úgy gondolják, hogy amíg van egy szikrányi remény egy jó sorsra és rendeltetési helyre, egy jó jövőre, addig érdemes kockáztatni, és ki kell tartaniuk a végsőkéig. Úgy vélik, hogy ez az állhatatosság szükséges; egyszerűen úgy alakult, hogy a katasztrófák egyre súlyosabbak, és nincs hová menniük, ezért akár itt is maradhatnak, és szerencsét próbálhatnak. Van-e az ilyen embereknek egy szemernyi szeretet is a szívükben az igazság iránt? (Nincs.) Nincs nekik. Amikor épp csak elkezdenek hinni Istenben, ezek az emberek arról is beszélnek, hogy gyűlölik a világot, gyűlölik a Sátánt, gyűlölik a negatív dolgokat, szeretik a pozitív dolgokat, és vágyakoznak a fényre. De milyen a viselkedésük, amikor belépnek Isten házába, a gyülekezetbe? Mi a hozzáállásuk, amikor felfedezik, hogy ők munkások, amikor rájönnek, hogy a cselekedeteik, a viselkedésük és a természetük nem tetszik Istennek? Miféle viselkedést tanúsítanak? Elmondható, hogy amikor úgy érzékelik, érzik vagy gondolják, hogy már nem kedvelik őket Isten házában, hogy ki fogják őket rekeszteni, akkor néhányuk a távozás mellett dönt. Mások ugyan vonakodva ottmaradnak a gyülekezetben, de átadják magukat a kétségbeesésnek, és végül távozásra kényszerülnek. Az ilyen emberek egyáltalán nem szeretik az igazságot; amikor az áldások iránti vágyuk megghiúsul, képesek elárulni Istent és elfordulni Tőle. Ezek a különféle megnyilvánulások mutatják a különböző emberek igazsághoz való hozzáállását.

IV. E háromféle ember különféle sorsa

Az imént beszélgettünk háromféle ember jellemzőiről: a munkásokról, a bér munkásokról és Isten népéről. A jellemzőikből egyértelműen kitűnik, hogy végső sorsukat nem objektív körülmények vagy feltételek határozzák meg, hanem a saját törekvéseik és természetlénységük. Természetesen objektív szempontból Isten határozza meg az emberek sorsát, de Isten annak alapján teszi ezeket a meghatározásokat, hogy az emberek szeretik-e az igazságot és képesek-e elfogadni az igazságot. A munkások is azt állítják, hogy szeretik az igazságot és a pozitív dolgokat, de végül, amikor Isten munkája befejeződik, az Istenről alkotott elképzeléseik és képzelődéseik, az Istennel szembeni túlzó követeléseik és az Isten ellen elkövetett árulásuk változatlanok maradnak. Azért van így, mert Isten munkájának időszakában Isten követése és a kötelességeik végzése során soha nem fogják feloldani a romlott beállítottságaikat. Annak, hogy nem foglalkoznak a romlott beállítottságaikkal, az az elsődleges oka, hogy alapvetően nem fogadják el az igazságot. Bár megvan bennük a vágy, hogy alá vessék magukat Istennek, a megnyilvánulásaik valójában csak a feladás képessége és az ár megfizetésére való hajlandóság, anélkül, hogy valaha is keresnék az igazság alapelveit vagy az Istennek való alávetettség útját. A végeredmény az, hogy bár rengeteg erőfeszítést tesznek, a legcsekélyebb ismeretük sincs Istenről. Még mindig képesek elárulni Istent és hangoztatni a Róla alkotott elképzeléseiket és képzelődéseiket, valamint a Vele szemben támasztott észszerőtlen követeléseiket más emberek és a Sátán előtt. Amikor Isten munkája befejeződik, még mindig azt tartják magukról, hogy „nekem jó az emberi mivoltom, igazán hiszek Istenben, képes vagyok lemondani dolgokról és nehézséget elviselni, és biztosan képes leszek megmenekülni”, és ezért nyugodtak. Valójában mindig is a munkás útját járták, anélkül, hogy egyáltalán törekedtek volna az igazságra; ezáltal mindig megőrzik munkás identitásukat. Az emberek egy másik kategóriáját, a bér munkásokat nem fogjuk megtárgyalni. Megint másik kategória Isten népe, akiket épp az imént említettünk. Isten követése során úgy, mint a munkások, feláldozzák magukat Érte, odaszánják az idejüket és az energiájukat, sőt a fiatalságukat is, valamint sok szenvedésen mennek keresztül és rengeteg árat fizetnek. Ez ugyanaz, mint a munkások esetében. Akkor mi a különbség? Az, hogy amikor Isten munkája befejeződik, addigra már foglalkoztak a számtalan elképzelésükkel, képzelődésükkel és az Istenhez intézett túlzó követeléseikkel. Addigra levetették a romlottság azon megnyilvánulásait, állapotait és megnyilatkozásait, amelyek nyilvánvalóan ellenállnak Istennek a romlott beállítottságaikon belül. Amelyeket még nem oldottak meg, azok feloldódnak, ahogy a tapasztalataik révén fokozatosan megértik az igazságot. Bár a romlott beállítottságaikat nem fogják addigra teljesen levetni, az életfelfogásukban némi változás fog bekövetkezni. A legtöbb esetben képesek lesznek az általuk megértett igazságalapelvek szerint gyakorolni, és a romlott beállítottságaik megnyilatkozásai jelentősen csökkenni fognak. Bár nem arról van szó, hogy semmilyen körülmények között ne fednék fel azokat, ezek az

emberek egy alapvető követelménynek addigra meg fognak felelni: teljesíteni fogják Isten azon követelményét, hogy becsületesek legyenek; alapvetően becsületes emberek lesznek. Továbbá amikor ezek az emberek romlott beállítottságokat fednek fel vagy vétkeket követnek el, illetve Istennel kapcsolatos elképzeléseket és Vele szembeni lázadásokat táplálnak, függetlenül attól, hogy milyen környezetben teszik ezt, bűnbánó lesz a hozzáállásuk. És van még egy pont, ami a legfontosabb: bármilyen konkrét lépéseket is tesz Isten, és bárhogyan is cselekszik az utolsó napok ítéletének munkájában, bármit is szándékozik tenni a jövőben, bárhogyan is rendezi el az emberiség sorsát, és bárhogyan is élnek majd maguk az emberek az Ő általa elrendezett környezetben, mindannyian alávetett szívvel és az alávetettség hozzáállásával fognak rendelkezni, személyes választásoktól, valamint személyes tervektől és elgondolásoktól mentesen. Ezeknek a különféle és pozitív megnyilvánulásoknak köszönhetően addigra már olyan emberré válnak, amelyet Isten megkövetel, olyanná, aki Isten útját követi, azaz féli Őt és kerüli a rosszat. Bár még mindig messze lesznek a valódi mércétől – „féld Istent, kerüld a rosszat, és légy tökéletes személy” –, ahogyan Isten megfogalmazta, amikor Isten próbatételei elérik őket, képesek lesznek keresni és alávetni magukat, ami elegendő. Nem lesznek panaszaik, csak várnak majd és alávetik magukat. Bár a jelenlegi helyzetetek esetleg még messze áll ettől az eredménytől, és egyesek számára ez esetleg nagyon távolinak és elérhetetlennek tűnik, ha képesek vagytok elfogadni az igazságot és Isten szavait az alapelvekként és a létezésetek alapjaként kezelni, akkor higgyetek abban, hogy egy napon te, vagy ti mindannyian, már nem lesztek messze attól, hogy Isten igaz népévé váljatok, akiket Ő szeret – higgyetek abban, hogy ez a nap már kilátásban van. Akár jövőre jelenleg, akár már kilátásban van, a végső eredmény egyik esetben sem egy fantázia, hanem egy tény, amely hamarosan megvalósul és beteljesül. Hogy pontosan kiben fog ez a tény beteljesülni, mely emberekben fog beteljesülni, az attól függ, hogy ti ténylegesen hogyan törekedtek az igazságra. Más szavakkal, a választ arra, hogy valóban annyira szereted-e az igazságot, hogy képes vagy törekedni rá és gyakorolni azt, vagy csak egy kicsit szereted az igazságot, de nem tudod teljes mértékben elfogadni és gyakorolni azt, a végeredmény fogja megadni neked. Rendszben, ezzel itt befejezzük a beszélgetésünket erről a témáról.

A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai

II. Az ember emberi mivolta alapján

Ezután folytatjuk a beszélgetést a vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelősségéről: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.” A mindenféle gonosz ember felismerésére szolgáló mércék három fő kategóriába vannak felosztva. Korábban már beszélgettünk arról, hogy milyen céllal hisz valaki Istenben, majd áttértünk az emberi mivoltukra. Az emberi mivolt tekintetében is sokféle megnyilvánulást kategorizáltunk. Melyek azok a különböző megnyilvánulások, amelyekről már beszélgettünk? Olvassátok el. (A mindenféle gonosz ember felismerésére

szolgáló második tétel az emberi mivolta vonatkozik. Első: a tények és a valótlanosságok hamis színben feltüntetésének kedvelése; második: mások kihasználásának kedvelése; harmadik: züllöttség és féktelenség; negyedik: bosszúvágy; ötödik: arra való képtelenség, hogy az ember vigyázzon a szájára.) Az ötödik pontig jutottunk el a beszélgetésben, amely az arra való képtelenségről szól, hogy az ember vigyázzon a szájára. Függetlenül attól, hogy az emberi mivolt konkrét megnyilvánulásairól vagy más dolgokról beszélgetünk, mint már mondtam, ez más-más hatással lesz a különböző típusú emberekre. Az igazságra törekvők önmaguk vizsgálatára fognak összpontosítani, miután meghallgatták; az Én közlésemhez fogják mérni magukat, és proaktív, valamint pozitív lesz a belépésük. Azonban azok, akik nem törekednek az igazságra, például a munkások, ők csak meghallgatják és kész. Nem veszik a szívükre, illetve nem teljes szívükkel figyelnek. Néha képesek még el is aludni a prédikációk hallgatása közben. Nem tudják befogadni, sőt azt gondolják: „Mi értelme ezeket a triviális dolgokat hallgatni? Időpocsékolás – még az aktuális munkámat sem fejeztem be!” Ők mindig a fáradozással járó munkákkal vannak elfoglalva. Különösen lelkesek és odaadók a fáradozás iránt, hűséget tanúsítanak, de egyszerűen nem tudnak energiát gyűjteni az igazságot érintő ügyekre. Ez világosan feltárja, hogy az ilyen embereket nem érdekli az igazság; ők megelégednek a puszta fáradozással. Van egy másik csoport is, akik ugyanezt a hozzáállást képviselik, függetlenül attól, hogy Isten háza miként közli az igazságot: „Én egyszerűen ellenálló és ellenséges vagyok. Még ha rá is mutatsz a problémáimra, és leleplezed a megnyilvánulásaimat, a feltárlásaimat és a beállítottságaimat, akkor sem fogok odafigyelni, és nem fogom komolyan venni. Na és akkor mi van, ha mások tudják, hogy lelepleződök?” Továbbra is csak szégyentelenül dacolnak és ellenkeznek, ami jóvátehetetlen. Mindazonáltal az emberek különböző típusainak megnyilvánulásai megkülönböztethetők. Az igazság – akár azok számára, akik törekednek rá, akár azok számára, akik hajlandóak fáradozni, de az igazságot nem szeretik, akár azok számára, akiket taszít és idegenkednek tőle – kétélű kardként, próbakőként működik. Mérni tudja az emberek igazsághoz való hozzáállását, és az utat is, amelyen járnak.

F. Észszerűtlen és szándékosan problémás viselkedés, miközben senki sem meri provokálni őket

Korábban beszélgettünk arról, hogyan lehet felismerni a különféle gonosz emberek öt megnyilvánulását. Ma a hatodikkal folytatjuk a beszélgetést. A hatodik szintén egy gonosz embertípus megnyilvánulása, illetve, még ha nem is tartják az emberek ezt a típust gonosznak, mégis mindenkinek ellenszenves. Miért van ez? Azért, mert ezeknek az embereknek nincs lelkiismeretük és józan eszük, hiányzik belőlük a normális emberi mivolt, és a velük való érintkezés különösen kellemetlen és nehézkes, taszítást váltanak ki. Milyen konkrét megnyilvánulásaik vannak ezeknek az embereknek? Észszerűtlen és szándékosan problémás viselkedés, miközben senki sem meri provokálni őket. Vannak ilyen emberek a gyülekezetben? Bár nem sokan, de biztosan vannak. És mik a konkrét

megnyilvánulásai? Szokásos körülmények között ezek az emberek képesek normálisan végezni a kötelességeiket és egészen normálisan érintkezni másokkal; nem látsz rajtuk áráz beállítottságot. Amikor azonban a cselekedeteik ellenkeznek az igazság alapelveivel és megmetszik őket, dühbe gurulnak, teljesen elutasítják az igazságot, miközben kifinomult kifogásokat gyártanak maguknak. Hirtelen rájössz, hogy olyanok, mint egy tuskékkal borított sündisznó, egy érinthetetlen tigris. Azt gondold: „Olyan régóta érintkezek ezzel az emberrel, azt gondolva róla, hogy jó az emberi mivolta, megértő, és könnyű beszélgetni vele; azt hittem, hogy képes elfogadni az igazságot. Nem gondoltam volna róla, hogy ilyen észszerőtlen és szándékosan problémás. A jövőben óvatosabbnak kell lennem, amikor érintkezek vele, kerülni fogom a vele való kapcsolatot, hacsak nem feltétlenül szükséges, és távolságot tartok tőle, hogy ne provokáljam.” Láttatok már ilyen embereket, akik észszerőtlenek és szándékosan problémásak? Akik megértik őket, általában tudják, milyen félelmetesek, és különös udvariassággal és óvatossággal beszélnek velük. Különösen amikor beszélsz velük, semmiképpen sem szabad megbántanod őket, mert az végtelen bonyodalmakhoz vezet velük kapcsolatban. Néhányan azt kérdik: „Mégis kik ezek a faragatlan emberek? Még nem találkoztunk velük.” Ebben az esetben tényleg beszélünk kell erről. Például, miközben a testvérek beszélgetnek egymással a tapasztalataikról, amikor valaki megemlíti a romlott állapotát vagy a személyes nehézségeit, elkerülhetetlen, hogy a többiek együttérezzenek vele, hiszen hasonló tapasztalatokat vagy érzéseket éltek át. Ez teljesen normális. Miután meghallgatta az ember, azt gondolhatja: „Nekem is voltak ilyen tapasztalataim, úgyhogy beszéljessünk együtt erről a témáról. Hallani szeretném, te hogyan mentél keresztül rajta. Ha a közlésedben van világosság, és olyan problémára vonatkozik, amellyel én is küzdök, akkor elfogadom, és a tapasztalataid és az utad alapján fogok gyakorolni, hogy lássam, milyen eredményeket hoz.” Csak egy olyan embertípus van, amely, hallva másokat önmaguk megismeréséről beszélni és saját romlottságukat és csúfságukat nyíltan felmutatni, azt hiszi, hogy ez közvetve őt is leleplezi és elítéli, és nem tud uralkodni magán, hanem az asztalra csap és dühbe gurul: „Kiben nincs romlottság? Ki él légüres térben? Én úgy látom, a ti romlottságotok még az enyémnél is rosszabb! Miféle alkalmassággal rendelkeztek ti ahhoz, hogy rám célozgassatok, hogy leleplezzetek? Úgy látom, csak meg akarjátok nehezíteni nekem a dolgokat, ki akartok rekeszteni engem! Nem csak azért van ez, mert én vidéki vagyok, és nem tudok kedveskedő szavakat mondani, hogy hízelegjek nektek? Nem azért van, mert nincs olyan magas végzettségem, mint nektek? Még isten se néz le engem, akkor nektek mi jogotok van lenézni?” A többiek azt mondják: „Ez egy normális beszélgetés, nem ellened irányul. Hát nem ugyanolyan mindenki romlott beállítottsága? Amikor valami témáról beszél valaki, és megemlíti saját romlott állapotát, akkor elkerülhetetlen, hogy mások is hasonló állapotban találják magukat. Ha úgy érzed, hogy ugyanezen az állapoton osztozol, akkor te is beszélhetsz a tapasztalataidról.” Ő így válaszol erre: „Így volna? Egyetlen embertől még el tudnám viselni az ilyen közlést, de miért álltok

össze ketten-hárman engem megfélemlíteni? Gondoljátok, hogy velem könnyen erőszakoskodhattok?” Minél többet beszél, annál felháborítóbbak a szavai, ugye? (Igen.) Van-e józan eszük az ilyen embereknek, hogy ilyeneket mondanak? (Nincs.) Ha valóban úgy gondolod, hogy mások beszélgetésének témája téged vesz célba, akkor ezt megvitathatod, vagy beszélgethatsz erről a témáról; kérdezd meg egyenesen, hogy rád céloznak-e, ahelyett, hogy előrángatod a paraszti származásodat, az alacsonyabb iskolai végzettségedet vagy azt, hogy mások lenéznek téged. Mi értelme ezeket a dolgokat mondani? Ez nem csak üres fecsegés a helyesről és a helytelenről? Ez vajon nem észszerűtlen és szándékosan problémás viselkedés? (De igen.) Nem gondoljátok, hogy az ilyen emberek szörnyűek? (De igen.) Miután ilyen jelenetet rendezett, mindenki tudja, milyen ember ő, és a későbbi összejöveteleken folyó beszélgetések során mindig óvatosan kell beszélniük, és figyelemmel kell kísérniük az arckifejezését. Ha elkomorodik az arca, a többiek már haboznak beszélni, és mindenki feszeng beszélgetés közben az összejöveteleken. Hát nem az észszerűtlen és szándékosan problémás viselkedése idézte elő ezt a korlátozást és zavarást? (De igen.) Akik észszerűtlenek és szándékosan problémásak, azokkal nem lehet érvelni; az ilyen emberek nem fogadják el az igazságot, és lehetetlen megmenteni őket.

Az ilyen típusú embernek, aki észszerűtlen és szándékosan problémás, más megnyilvánulása is van. Némelyek mindig azt mondják az összejöveteleken: „Többé nem viselkedhetek felületesen. Az igazság gyakorlására kell összpontosítanom; a tökéletességre kell törekednem. Természetesen törekszem a kiválóságra. Bármit teszek, azt jól kell csinálnom.” Beszélni beszélnek róla, de a valóságban továbbra is felületesen viselkednek a kötelességük végzése során, és a kötelességvégzésükkel sok probléma van, messze nem éri el az Isten melletti tanúságtétel hatását. Amikor a vezetők rámutatnak a kötelességvégzésükben felmerülő problémákra és megmetszik őket, azonnal dühbe gurulnak, azt mondva: „Tudtam! Mindannyian megítéltek a hátam mögött, azt mondjátok, hogy nem elég jók a szakmai képességeim. Hát nem egyszerűen arról van szó, hogy mindannyian lenéztek engem? Csak egy apró hiba volt, semmi több. Szükséges így megmetszeni engem? Különben is, ki nem hibázik? Azt mondod, hogy felületesen viselkedek – te talán soha nem voltál felületes a munkádban? Alkalmas vagy te arra, hogy kritizálj engem? Az én együttműködésem nélkül ki tudná vállalni ezt a munkát közületek?” Mit gondoltok az ilyen emberekről? Bármit is tesznek, nem hagyják, hogy abban bárki rámutasson a hiányosságaikra vagy javaslatokat tegyen; még a jogos metszést sem fogadják el. Bárki is szóljon nekik, ők ellene fordulnak és ellenkeznek vele, észszerűtlen szavakat mondanak, még azt is állítják, hogy lenézik őket, vagy hogy terrorizálják őket, mert egyedül vannak és tehetetlenek, vagy más hasonlókat. Ez talán nem kezelhetetlen, észszerűtlen és szándékosan problémás viselkedés? Még olyanok is vannak, akik a megmetszésük után elhagyják a kötelességüket: „Nem csinálom tovább ezt a munkát. Ha ti meg tudjátok csinálni, csak rajta! Akkor majd meglátom, hogy nélkülem is tudjátok-e folytatni a munkát!” A testvérek megpróbálják meggyőzni őket, de

ők nem hallgatnak rájuk. Amikor a vezetők és a dolgozók közlik velük az igazságot, ők akkor sem hajlandók elfogadni, hanem elkezdenek fölényeskedni és elhagyják kötelességüket. Az összejöveteleken duzzognak, nem olvassák Isten szavait, nem is vesznek részt a beszélgetésben, mindig utolsóként érkeznek és elsőként távoznak. Amikor távoznak, trappolnak a lábukkal és becsapják az ajtót, a legtöbb ember pedig nem tudja, hogyan bánjon velük. Amikor ilyen emberekkel történik valami, ostoba érvekkel és értelmetlen dolgokkal állnak elő, kezelhetetlenné válnak, sőt hajigálnak is dolgokat, teljesen érzéketlenné válnak az észérvekre. Néhányuknak még súlyosabb megnyilvánulásai vannak – ha a testvérek nem üdvözlik őket, akkor elégedetlenek lesznek, és az összejöveteleken megragadják az alkalmat a siránkozásra: „Tudom, hogy mindannyian lenéztek engem. Az összejövetelek során mindannyian csak isten szavainak megbeszélésére és saját tapasztalati megértéseitek megvitatására összpontosítottok. Velem senki sem törődik, senki nem mosolyog rám, és senki nem búcsúzik el tőlem, amikor távozom. Hát milyen hívők vagytok ti? Nektek aztán tényleg nincsen emberi mivoltotok!” Ilyen hisztit rendeznek a gyülekezetben. Akár a legapróbb dolgok miatt is dühbe gurulnak, minden felgyülemlett sérelmüket kiadva magukból. Nyilvánvalóan felfedik a saját romlott beállítottságukat, de nem gondolkodnak el magukon, nem is ismerik önmagukat, és nem vágnak törekedni a változásra vagy az igazságra. Inkább másokban keresik a hibát, különféle kifogásokat találnak, hogy egyensúlyba hozzák a saját pszichéjüket – és mindeközben keresik a lehetőségeket, hogy kiadják magukból a sérelmeiket. Ennél is fontosabb az a céljuk, hogy minél több ember figyeljen fel rájuk és féljen tőlük, hogy így némi tekintélyre és figyelemre tegyenek szert az emberek körében. Az ilyen emberek annyira problémásak! Bármilyen is mondanak, senki nem mer nemet mondani nekik; senki nem meri őket félvállról venni; és senki nem mer megnyílni és beszélgetni velük. Még ha hibákat és romlott beállítottságokat is észlelnek bennük, senki nem mer azokra rámutatni. Az összejövetelek során, amikor mindenki beszél a személyes tapasztalatairól és arról, hogy miképpen érti Isten szavait, gondosan elkerülik ezt a személyt, mint egy „darázs-fészket”, mert félnek, hogy provokálják és baj lesz belőle. Vannak, akik az összejöveteleken adnak hangot annak, hogy otthon vagy a munkában az érzéseik szerint rosszul bántak velük vagy bosszúsággal szembesültek. Egyértelműen lelki szemetesládaként és bokszzsákként használják a testvéreket. Amikor feldúltak, ontják magukból az ostoba érveket, sírnak és hisztit csapnak. Ki merne akkor az igazságról beszélgetni velük? Ha beszélgetnek velük, és egy szó véletlenül érzékeny pontjukra tapint, öngyilkossággal fenyegetőznek. Az még nagyobb baj lesz. Ilyen emberekkel nem lehet normálisan társalogni; nem lehet normális beszélgetést folytatni; nem lehet túl kedvesnek, sem túl hűvösnek lenni; nem lehet őket kerülni; nem lehet túl közel kerülni hozzájuk; és ha a testvérek nem osztoznak megfelelően az ő örömeikben, az sem jó; és amikor ezek az emberek nehézségekbe ütköznek, ha a testvérek nem tudnak kellően osztozni a gyötrelmükben, akkor az sem jó. Semmi sem működik velük kapcsolatban. Bármilyen is tesz az ember, az bosszanthatja és feldühítheti

őket. Bárhogy is bánnak velük, soha nem elégedettek. Még az Én bizonyos emberek állapotairól szóló prédikációim és beszélgetéseim is provokálhatják őket. Hogyan provokálja ez őket? Azt gondolják: „Ez nem engem leplez le? Nem is érintkeztél velem, én pedig nem mondtam neked semmit arról, amit akkor csináltam, amikor egyedül voltam. Honnan tudhattad? Valaki biztos beárult. Meg kell tudnom, ki lépett kapcsolatba veled, ki árult be, ki jelentett fel; nem fogom annyiban hagyni!” Az ilyen típusú embernek, aki észszerűtlen és szándékosan problémás, bármivel kapcsolatban lehetnek torz gondolatai, és képtelen bármit is helyesen kezelni. Vele nem lehet érvelni. A racionalitás teljesen idegen tőle, az igazságot pedig még kevésbé tudja elfogadni. A gyülekezetben maradása semmilyen hasznot nem hoz, csak kárt okoz. Ő csak kerékkötő, olyan teher, amelyet minél gyorsabban le kell rázni; azonnal ki kell tisztítani!

Kínában az Istenbe vetett hit a nagy vörös sárkány általi elnyomást és üldöztetést eredményez, és nagyon sokan vannak, akiket üldöznek és nem mehetnek haza. Egyesek azonban, amikor üldöztetésnek vannak kitéve és nem tudnak hazatérni, úgy vélik, hogy érdemeket vagy alkalmasságot szereztek. Vendéglátó családoknál laknak, és nemcsak azt várják el, hogy kiszolgálják őket – ha bármi kicsit is nem úgy történik, ahogy ők szeretnék, vagy ha honvágyuk támad, akkor jelenetet rendeznek, és a többieknek hízelegniük kell nekik, és el kell viselniük őket. Hát nem észszerűtlenek és szándékosan problémásak az ilyen emberek? Olyan sok az üldözött ember, és vendéglátó családokból nincsen sok. A testvérek szeretetből látják vendégül azokat, akik nem tudnak hazatérni. Nem hagyják, hogy az utcára kerüljenek, és megengedik nekik, hogy az ő otthonukban éljenek. Hát nem Isten kegyelme ez? Mégis, egyesek nemcsak hogy nem értékelik Isten kegyelmét, de még a testvérek szeretetét is képtelenek észrevenni. Inkább sértve érzik magukat, sőt panaszkodnak és kezelhetetlenek. A testvérek otthonában az életkörülmények valójában valamivel jobbak, mint az ember saját otthonában. Különösen az Istenbe vetett hit és a kötelesség végzése tekintetében még jobb is a testvérek otthonában lakni, mint az ember saját otthonában, és a testvérekkel való harmonikus együttműködés mindig sokkal jobb, mint teljesen egyedül lenni. Még ha egyes régiókban az életkörülmények kissé hiányosak is, az átlagos életszínvonallal még így is felérnek. A legfontosabb, hogy együtt élhetnek a testvérekkel, gyakran összegyűlhetnek Isten szavait enni és inni, megérthetnek több igazságot, és tudhatják, milyen célokra törekedjenek. Így hát azok, akik törekednek az igazságra, képesek megfizetni ezt az árat és elviselni ezt a szenvedést. A legtöbb embernek helytálló a hozzáállása ehhez; képesek elfogadni ezt Istentől, tudva, hogy megéri a szenvedés, és keresztül kell menniük ezen. Készek ezt helytállóan megközelíteni. Viszont néhány kezelhetetlen, észszerűtlen és szándékosan problémás ember egyszerűen nem képes így felfogni a dolgokat. Egy hétig még talán elviseli, hogy nem mehet haza, de két hét után rosszkedvűvé válik, egy-két hónap múlva pedig kezelhetetlenné, és azt kérdezi: „Miért van az, hogy a ti családokat boldogan együtt lehet, én pedig nem mehetek haza a sajátomhoz? Nekem miért nincs szabadságom, miközben ti mindannyian

jöhettek-mehettek, ahogy tetszik?” A többiek így válaszolnak: „Nem a nagy vörös sárkány általi üldözés okozza? Hát nem teljesen helyes az, hogy Isten követőiként ilyen szenvedéseket viselünk el? Mi olyan nagy dolog ebben a kis szenvedésben? A körülményeket tekintve mi ok lehet válogatósna lenni? Ha mások képesek elviselni ezt a szenvedést, te miért nem?” Aki észszerűtlen és szándékosan problémás, az egyáltalán nem akar szenvedni. Ha elfognák és börtönbe zárnák, biztosan Júdássá válna. Mégis mennyi szenvedés jár azzal, hogy egy vendéglátó családnál él az ember? Először is, az étel ugyanúgy emberi táplálék; másodszor, senki se nehezíti meg a dolgod; és harmadszor, senki se félemlít meg. Csupán arról van szó, hogy nem mehetsz haza, hogy újra együtt legyél a családdal – és ez a kis szenvedés egyszerűen elfogadhatatlan az észszerűtlen és szándékosan problémás emberek számára. Amikor mások az igazságot közlik vele, nem hajlandó befogadni azt, inkább ilyeneket mond: „Ne oktass ki engem ezekről a nagyszabású doktrínákról! Nem értek kevesebbet, mint te; mindezt tudom! Csak azt mondd meg, mikor mehetek haza? Mikor fogja a nagy vörös sárkány abbahagyni az otthonom megfigyelését? Mikor mehetek haza anélkül, hogy a nagy vörös sárkány letartóztatna? Ha nem tudom, mikor mehetek haza, akkor akár meg is halhatok!” Ismét jelenetet rendez, és eközben leül a földre, a lábával rugdalózva – és minél jobban rugdalózik, annál dühösebb lesz, és ez sírás-rívás kíséretében kezelhetetlen kitörésbe torkollik. A többiek azt mondják: „Halkabban! Ha így folytatod, és a szomszédok meghallják, akkor rájönnek, hogy idegenek laknak itt, ez pedig leleplez minket, nem igaz?” Azt válaszolja: „Nem érdekel, akkor is jelenetet akarok rendezni! Ti mind hazamehettek, de én nem. Ez nem igazság! Olyan jelenetet fogok rendezni, hogy ti se mehettek majd haza, pont úgy, mint én!” A kezelhetetlen kitörése nem csillapodik, és felszínre tör a rosszindulata; senki se tudja őt józan észre téríteni, senki se tudja meggyőzni. Amikor kissé javul a hangulata, lenyugszik, és abbahagyja a jelenetet. De ki tudja – bármelyik nap újra kezelhetetlenné válhat és jelenetet rendezhet. Akkor csak ki kell majd mennie sétálni és szabadon lennie, hangosan kell majd beszélnie a lakásban; folyamatosan a hazamenetele tervét fogja szövögetni. A testvérek figyelmeztetik: „Túl kockázatos hazamenni; a rendőrség kiszemelte a helyet és megfigyelés alatt tartja.” Így válaszol: „Nem érdekel, vissza akarok menni! Ha elfognak, hát elfognak! Mi ebben a nagy ügy? Legrosszabb esetben egyszerűen Júdássá válok!” Hát nem örültség ez? (De igen.) Nyíltan megmondja, hogy hajlandó Júdás lenni. Ki merné vendégül látni? Szeretne bárki vendégül látni egy Júdást? (Nem.) Istenhívó vajon az ilyen ember? A testvérek úgy látják vendégül, mint Istenben hívőt. Ha az emberi mivolta némileg hiányos, az még elnézhető volna; az, hogy nem törekszik az igazságra, szintén elnézhető volna. Ő viszont képes ártani a testvéreknek azzal, hogy elárulja a gyülekezetet és Júdássá válik, és ezzel sok embert megfoszt a lehetőségtől, hogy hazatérjen vagy normálisan végezze kötelességeit – ki vállalhatná magára a felelősséget ezekért a következményekért? Te vendégül mernél látni egy ilyen ellenséget? Csak bajt hozol magadra azzal, hogy vendégül látod, nem igaz?

Azok az emberek, akik észszerűtlenek és szándékosan problémásak, csak a saját érdekeikre gondolnak, amikor cselekszenek, és azt teszik, ami nekik tetszik. Szavaik csak ostoba viták és eretnokségek, és érzéketlenek az észérvekre. Ádáz beállítottságuk túláradó. Senki sem mer érintkezni velük, és senki sem hajlandó az igazságról beszélgetni velük, mert félnek attól, hogy bajt hoznak magukra. Mások feszült állapotban vannak, valahányszor elmondják nekik a véleményüket, attól félve, hogy ha egyetlen olyan szót is kiejtenek, ami nem tetszik nekik, vagy nincs összhangban a kívánságaikkal, akkor belekapaszkodnak abba, és gyalázatos vádakkal illetik őket. Hát nem gonoszak ezek az emberek? Nem élő démonok ők? Akiknek ádáz a beállítottsága, és a józan esze nem ép, azok mind élő démonok. És amikor valaki kapcsolatba kerül egy élő démonnal, egy pillanatnyi figyelmetlenséggel bajba sodorhatja magát. Hát nem jelentene-e nagy bajt, ha ilyen élő démonok lennének a gyülekezetben? (De igen.) Miután ezek az élő démonok kitombolták magukat, és kiadták dühüket, egy ideig talán ember módjára beszélnek, és bocsánatot kérhetnek, de azután sem fognak megváltozni. Ki tudja, mikor fog elromlani a hangulatuk, és mikor kapnak újabb dührohamot, előadva ostoba érveiket. A dühkitörésük és a kirohanásuk célpontja minden alkalommal más és más, mint ahogyan a kirohanásuk kiváltó oka és háttere is. Vagyis bármi kiboríthatja őket, bármi elégedetlenséget kelthet bennük, és bármi dührohamot és kezelhetetlen viselkedést válthat ki belőlük. Milyen szörnyű! Milyen bosszantó! Ezek a zavarodott, gonosz emberek bármikor elveszíthetik az eszüket; senki sem tudja, hogy mire képesek. Az ilyen embereket gyűlölöm a legjobban. Mindannyiukat ki kell tisztítani – mindannyiukat el kell takarítani. Nem kívánok foglalkozni velük. Zavaros a gondolkodásuk és állatias a beállítottságuk, tele vannak ostoba érvekkel és ördögi szavakkal, ha pedig valami történik velük, akkor indulatosan kiadják magukból. Néhányuk sír, amikor hangot ad az érzelmeinek, mások kiabálnak, megint mások toporzékolnak, és vannak olyanok is, akik a fejüket rázzák és a végtagjaikkal hadonásznak. Egyszerűen vadállatok, nem emberek. Néhány szakács edényeket és tálakat dobál, ha elveszíti az önuralmát; mások, akik sertéseket vagy kutyákat nevelnek, ezeket az állatokat rugdossák és verik, ha elveszítik az önuralmukat, és minden dühüket rajtuk töltik ki. Ezek az emberek, bármi is történjék, mindig haraggal reagálnak; nem higgadnak le, hogy átgondolják a dolgot, és Istentől sem fogadják el. Nem imádkoznak, illetve nem keresik az igazságot, és nem keresik a másokkal való beszélgetést sem. Ha nincs más választásuk, akkor tűrnek; ha nem hajlandók tűrni, akkor megőrülnek, ontják magukból az ostoba érveket, vádolva és elítélve másokat. Gyakran mondanak ilyeneket: „Tudom, ti mind iskolázottak vagytok, és lenéztek engem”; „Tudom, hogy a családok vagyonos, és megvettek engem, mert szegény vagyok”; vagy „Tudom, hogy megvettek engem, mert hiányzik a hitem alapja, és megvettek engem, mert nem törekszem az igazságra”. Annak ellenére, hogy nyilvánvalóan tudatában vannak saját számtalan problémájuknak, soha nem keresik az igazságot, hogy megoldják azokat, és önmaguk megismeréséről sem beszélnek, amikor másokkal beszélgetnek. Ha a saját problémáik kerülnek szóba, elterelik a szót és hamis ellenvádakkal állnak elő, minden problémát és felelősséget másokra kennek, sőt,

még panaszkodnak is, hogy viselkedésük oka az, hogy mások rosszul bánnak velük. Mintha mások okoznák a dühkitöréseiket és értelmetlen bajkeveréseiket, mintha mindenki más lenne a hibás, nekik pedig egyszerűen nem lenne más választásuk, mint hogy így viselkedjenek, és ez jogos önvédelem volna. Valahányszor elégedetlenek, elkezdik levezetni a haragjukat, és ostobaságokat beszélnek, ragaszkodnak képtelen érveikhez, mintha mindenki más tévedne, mintha egyedül ők lennének a jó emberek, és mindenki más gazember volna. Bármennyit is hisztiznek, és bármennyi képtelen érvet is hoznak fel, megkövetelik, hogy szépen beszéljenek róluk. Még ha rosszat is tesznek, megtiltják másoknak, hogy leleplezzék vagy kritizálják őket. Ha akár csak egy apró hibájukra is rámutatsz, végtelen vitákba bonyolódnak veled, és akkor búcsút inthetsz a békés életnek. Miféle ember az ilyen? Olyasvalaki, aki észszerűtlen és szándékosan problémás, aki pedig így tesz, az gonosz ember.

Az észszerűtlen és szándékosan problémás emberek általában nem követnek el jelentős alattomos vagy gonosz tetteket, de abban a pillanatban, amikor ez már érinti az érdekeiket, a jó hírnevüket vagy a méltóságukat, azonnal haragra lobbannak, dührohamot kapnak, kezelhetetlen módon viselkednek, és akár öngyilkossággal is fenyegetőznek. Mondd csak, ha egy ilyen abszurd és észszerűtlenül durva ember megjelenik egy családban, nem szenved vajon az egész család? A háztartást ilyenkor zűrzavar öntené el, tele sírással és üvöltéssel, ami elviselhetetlenné tenné az életet. Néhány gyülekezetben vannak ilyen emberek; bár lehet, hogy nem látszik, amikor minden normális, de sosem tudhatod, mikor robbannak ki és fedik fel magukat. Az ilyen emberek elsődleges megnyilvánulásai közé tartoznak többek között a dühkitörések, a képtelen érvek hangoztatása és a nyilvános káromkodás. Még ha ez a viselkedés csak havonta vagy félévente egyszer fordul is elő, akkor is nagy gondot és nehézséget okoz, különböző mértékű zavart hozva a legtöbb ember gyülekezeti életébe. Ha ténylegesen bebizonyosodik, hogy valaki ebbe a kategóriába tartozik, akkor azonnal kezelni kell, és ki kell takarítani a gyülekezetből. Egyesek talán azt mondják: „Ezek az emberek nem tesznek semmi gonoszat. Nem tekinthetjük gonosz embereknek őket; toleránsnak és türelmesnek kell lennünk velük.” Mondd csak, rendben lenne, ha nem foglalkoznánk az ilyen emberekkel? (Nem, nem lenne rendben.) Miért nem? (Mert cselekedeteik a legtöbb embernek jelentős gondot és bosszúságot okoznak, és a gyülekezeti életben is zavart okoznak.) E kimenetel alapján világos, hogy azok, akik megzavarják a gyülekezeti életet, még ha nem is gonosz emberek vagy antikrisztusok, nem maradhatnak a gyülekezetben. Ez azért van, mert az ilyen emberek nem szeretik az igazságot, hanem idegenkednek tőle, és nem számít, hány éve hisznek Istenben, vagy hány prédikációt hallgatnak, nem fogják elfogadni az igazságot. Amint valami rosszat tesznek és megmetszik őket, dührohamot kapnak és butaságokat hordanak össze. Még akkor sem fogadják el az igazságot, ha valaki közli velük. Senki sem tud velük szót érteni. Még akkor is, ha Én közlöm velük az igazságot, lehet, hogy látszólag hallgatnak, belül azonban nem fogadják el. Amikor tényleges helyzetekkel szembesülnek, továbbra is úgy viselkednek, mint mindig.

Az Én szavaimra sem hallgatnak, szóval a ti tanácsaitokat még kevésbé fogadnák el. Bár ezek az emberek talán nem követnek el súlyos gonosztetteket, egy kicsit sem fogadják el az igazságot. Ha a természetlénységüket nézzük, nemcsak a lelkiismeret és a józan ész hiányzik belőlük, de észszerűtlenek és szándékosan problémásak is, és érzéketlenek az észérvekre. Elérhetik-e az ilyen emberek Isten üdvösségét? Semmiképpen sem! Az olyan emberek, akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot, álhívők, a Sátán szolgái. Amikor a dolgok nem úgy mennek, ahogyan ők akarják, dührohamot kapnak, kitartóan ontják magukból az ostoba érveket, és nem hallgatnak az igazságra, bárhogyan is közlik azt. Az ilyen emberek észszerűtlenek és szándékosan problémásak, színtiszta ördögök és gonosz szellemek; rosszabbak, mint a vadállatok! Elmebetegek, akiknek nem ép a józan eszük, és soha nem képesek az igazi bűnbánatra. Minél tovább maradnak a gyülekezetben, annál több elképzelésük lesz Istenről, annál több észszerűtlen igényt támasztanak Isten házával szemben, és annál nagyobb zavart és kárt okoznak a gyülekezeti életben. Ez kihat Isten választott népének életbe való belépésére és a gyülekezeti munka normális előrehaladására. A gyülekezet munkájára gyakorolt káros hatásuk nem kisebb, mint a gonosz embereké; idejekorán ki kell takarítani őket a gyülekezetből. Egyesek azt mondják: „Nem csak arról van szó, hogy kicsit kezelhetetlen a viselkedésük? Nem érik el a gonoszság határát, szóval nem lenne jobb, ha szeretettel bánnánk velük? Ha itt tartjuk őket, talán meg tudnak változni és meg lesznek mentve.” Én mondom neked, ez lehetetlen! Nincs olyan, hogy „talán” – ezeket az embereket egyáltalán nem lehet megmenteni. Ugyanis nem képesek megérteni az igazságot, még kevésbé elfogadni azt; hiányzik belőlük a lelkiismeret és az észszerűség, a gondolkodási folyamataik abnormálisak, és még a megfelelő viselkedéshez szükséges legalapvetőbb józan észnek is híján vannak. Ezek olyan emberek, akiknek nem ép a józan eszük. Isten semmiképpen nem menti meg az ilyen embereket. Akiknek a gondolkodása valamivel normálisabb és akik jobb képességűek, ha egyáltalán nem fogadják el az igazságot, még ők sem menekülhetnek meg, nem is beszélve azokról, akiknek nem ép a józan eszük. Nem túl ostoba és tudatlan dolog az ilyen embereket továbbra is szeretettel kezelni és reményt táplálni velük kapcsolatban? Most megmondom ezt nektek: teljességgel helytálló azok kitisztítása a gyülekezetből, akik észszerűtlenek és szándékosan problémásak, és érzéketlenek az észérvekre. Ez alapvetően leállítja a gyülekezet és Isten választott népe ellen irányuló zaklatásukat. Ez a vezetők és a dolgozók felelőssége. Ha bármelyik gyülekezetben előfordulnak ilyen észszerűtlen emberek, Isten választott népének jelentenie kell őket, és amint a vezetők és a dolgozók ilyen jelentéseket kapnak, haladéktalanul kezelniük kell őket. Ez az emberek hatodik típusa – az észszerűtlen és szándékosan problémás emberek – kezelésének az alapelve.

G. Következetes kicsapongó viselkedés

A hetedik típus egy gyakran emlegetett csoport, azok, akik kicsapongó viselkedést folytatnak. Bár az emberi mivoltuk megnyilvánulásai nem túl gonoszak – nem szítanak

viszályt, nem követnek el gonosz tetteket és nem okoznak zavarásokat –, van egy közös vonásuk, mégpedig az, hogy mindig problémák és incidensek merülnek fel a másik nemmel való kapcsolataikban. Ilyen problémák a lehetőségek rendelkezésre állásától függetlenül mindig felmerülnek számukra, és ha nincsenek lehetőségek, akkor ők megteremtik azokat, hogy ilyen „történetek” mindenképpen bekövetkezzenek. Függetlenül a körülményektől, attól, hogy ki a másik személy, illetve milyen távol van tőlük az illető, ilyen incidensek időről időre előfordulnak velük. Miféle incidensek? Randevúznak valakivel, vagy folyton közel akarnak kerülni valakihez, vagy vonzódni kezdenek valakihez, vagy szemet vetnek valakire, más hasonló dolgok mellett. Nekik sosem sikerül normálisan élni és a kötelességeiket normálisan végezni, mert állandóan buja vágyak hatása alatt állnak. Vagyis hétköznapi helyzetekben, amikor normális emberek nem keverednének ilyen ügyekbe, ők gyakran igen. Nincs szükségük semmilyen különleges körülményre vagy valakire, hogy lehetőségeket teremtsen számukra; ezek az incidensek csak úgy természetes módon megtörténnek. Az ilyen incidensek előfordulása után, függetlenül a következményektől, egy csoport vagy egy adott személy mindig kénytelen megfizetni érte. Vajon miféle árat fizetnek? Hatással van a kötelességük végzésére; a gyülekezeti munka késedelmet és akadályoztatást szenved; egyes fiatalok izgatottá válnak és kísértésbe esnek, valamint elveszítik érdeklődésüket az Istenbe vetett hit és a kötelességeik végzése iránt; egyesek pedig még el is veszítik vagy feladják a kötelességeiket. A kicsapongó viselkedést folytatók túl sok gondot okoznak. Lépten-nyomon ott nyüzsögnek körülöttük a másik nem tagjai, közel húzódnak hozzájuk, flörtölnek velük, sőt, még játékos évdésbe is bocsátkoznak. Bár lényegi természetű súlyos problémák talán nem merülnek fel, mégis súlyosan megzavarják Isten választott népének azt a normális állapotát, ahogyan a kötelességeiket végzik. Amerre járnak, bajt és zavart okoznak másoknak, a munkának és a gyülekezetnek, sőt, minden alkalmat megragadnak, hogy elcsábítsák az ellenkező nem számukra vonzó tagjait, és kapcsolatot létesítsenek velük. Ez túl nagy nyűg. Ha egyszer beleszeretnek valakibe, az a személy szerencsétlenségre van ítélve, onnantól képtelen lesz normálisan hinni Istenben vagy a kötelességeit végezni. A következmények beláthatatlanok. Az a személy nem tud úgy élni, hogy ne lépjen kapcsolatba vagy ne találkozzon a csábítóval, és amíg a kötelességei teljesítésével van elfoglalva, addig nem tud megházasodni vagy megállapodni, és a kapcsolat megbonthatatlan marad. Vajon mi történik végül? Elkezd rettenetesen szenvedni, nagy fájdalmak gyötrik! Ha kitart, amíg katasztrófák formájában meg nem bűnhődik, akkor teljesen vége, az üdvösségre vonatkozó reménye elszáll. Vannak, akik vétkeznek egyszer, és nem bánják meg, amikor megmetszik őket, hanem másodszor, sőt harmadszor is vétkeznek, és két-három év alatt három-négy kapcsolatba bonyolódnak, ami megzavarja Isten választott népét és a gyülekezeti életet, és emiatt Isten választott népe megveti őket. Ez olyan foltot hagy rajtuk, amelyet egész hátralevő életükben bánni fognak.

Egyesekre – azért, mert valamennyire jó megjelenésűek, rendelkeznek bizonyos eleganciával, némi tehetséggel és adottságokkal, vagy valami fontos munkát vállaltak – mindig tapadni fognak az ellenkező nem tagjai, mint a legyek, körülvéve őket. Némelyek étellel kínálják őket, mások az ágyukat vetik be, megint mások mosnak rájuk, táplálékkiegészítőket és kozmetikumokat vásárolnak nekik, apró ajándékokat adnak nekik, és így tovább. Minden érkezőt szívesen fogadnak, bár a szívük mélyén tudják, hogy a többiek effajta viselkedése helytelen, de soha nem utasítják vissza őket, egyszerre több ellenkező nemű személyt is elcsábítanak. Azok versengenek egymással az alkalomért, hogy szolgálhassák őket, rivalizálnak és féltékenyek lesznek egymásra, míg a kicsapongó ember élvezi ezt az érzést, igencsak elragadónak tartva magát. A valóságban a felnőttek jól értik a férfiak és nők közötti dolgokat, még egyes kiskorúak is megértik azokat; csak a bolondok, az értelmi fogyatékosok vagy a mentálisan betegek nem értik meg őket. Miért versenyeznek ezek az emberek olyan hevesen a lehetőségért, hogy kiszolgálják az ellenkező nem egy tagját és a kedvében járjanak? Az egész arról szól, hogy csábítani akarnak, nem igaz? Nem kell ezt részletezni, mindenki tudja, mi folyik itt. Ez olyasmi, amit mindenki jól ismer, valami, ami nyilvánvalóan helytelen, az adott személy mégsem utasítja vissza, hanem csendben elfogadja – hogy is hívják ezt? Flörtölésnek. Tudja, hogy ez a férfiak és nők közötti csábításról szól, de a buja testi vágyak kielégítésének izgalma miatt nem akarja visszautasítani. Érti, hogy egyfajta élvezet ez az érzet, amely még a világ legfinomabb ételeinél is jobb, ezért nem utasítja vissza. Ha az illető nem utasítja vissza, a csábítói még boldogabbak, mert azt hiszik, hogy az illető őket kedveli, magukban élvezve a helyzetet. Az illető pedig azt gondolja, hogy amíg nem alakul ki komoly kapcsolat, addig ez nem számít komoly dolognak, hogy sokkal rosszabb a nem hívők közötti kicsapongás, és hogy ez legfeljebb csábításnak tekinthető, ami hasonló a normális randevúzáshoz. De a randevúzásnak vajon ilyennek kell lennie? Ma az egyikkel, holnap a másikkal, meggondolatlanul vágva bele újabb és újabb randevúba és csábításokba bárkivel? Bárhol is járjanak, az ilyen kicsapongó emberek elsődleges céljuknak tartják, hogy buja vágyaiknak engedve hivalkodjanak és csábításba fogjanak. Minél több embert csábítanak el, annál boldogabbnak érzik magukat. Mi történik végül? Ismétlődő hivalkodásaik után néhány testvér felismeri viselkedésüket, és közösen levelet írnak a felsőbb szintű vezetőknek. Egy vizsgálat igazolja az állításaikat, és a kicsapongó személyt kitisztítják a gyülekezetből. Látjátok, mi történik? Vajon nem itt végződik az Istenbe vetett hitük útja? A sorsuk feltárul. Az emberek által elviselhetetlennek tartott cselekedeteik és viselkedésük Isten számára még megvetendőbb. Az ezen emberek által tanúsított viselkedés nem tükröz megfelelő emberi kapcsolatokat, sem normális emberi szükségleteket. Cselekedeteik egyetlen szóval írhatók le: „kicsapongás”. Mire utal a „kicsapongás” kifejezés? Arra, amikor valaki meggondolatlanul létesít kapcsolatokat az ellenkező nemmel, felelőtlenül, kedvére csábítva el másokat, valamint kecssegteti és zaklatja az ellenkező nem tagjait. Ez játék a testi vágygal, nem fontolva meg közben sem az árat, sem a következményeket. Ha

végül valaki tényleg rákap a csalira és romantikus flörtölésbe kezd vele, akkor ő ezt nem hajlandó elismerni, mondván: „Csak vicceltem. Hát komolyan vetted? Nem úgy értettem, túl sokat képzelsz bele a dologba.” Hát nem egy ördög ez, aki megkísérti az embereket? Miután megkísértett valakit, új célpontot keres, másokat csábít el. Milyen borzalmas és elvetemült! Miután elcsábít valakit, nem hajlandó elismerni. Ha valakit félrevezet egy ilyen ember, és az belegabalyodik, vajon az nem undorító? (De igen.) Gyűlöletesek-e azok az emberek, akik meggondolatlanul csábítanak el másokat? (Igen.) Isten háza egészen a kezdetektől kimondta, hogy ha valaki eléri a házassulandó kort és felnőtt, akkor Isten háza nem ellenzi a normális randevúzást, illetve azt, hogy megházasodjanak és normális módon együtt éljék le a napjaikat, és hogy ezt engedélyezi és megadja nekik a szabadságot. Ennek azonban több feltétele is van: a kicsapongó viselkedés nem megengedett; meggondolatlanul csábítani és flörtölni, valamint az ellenkező nemet mintegy mellékesen zaklatni nem engedélyezett. Isten háza nem korlátozza a randevúzást, de nem engedélyezi a meggondolatlan csábítást. Mit jelent a meggondolatlan csábítás? Azt jelenti, hogy valaki zaklatja az ellenkező nem valamelyik tagját, utána pedig nem ismeri be, hogy ezt tette. Akiket zaklatnak, azok nem az igaz szerelmeik; nem szándékoznak hosszú távú kapcsolatra lépni vagy megházasodni, csupán csábítani akarnak, játszadozni a másik emberrel, élvezetet meríteni belőle, izgalmat keresni, több partnerrel kapcsolatba kerülni, kéjenckedni – ezt nevezik kicsapongásnak. A gyülekezetben a kicsapongás nem megengedett, és ha mégis előfordul, az érintetteket az emberek kitakarításának alapelvei szerint kell kezelni. Természetesen az evangelizációs csapatokon belül nem megengedett, hogy ilyen körülmények forduljanak elő az evangéliumot hirdető emberekkel, akár teljes munkaidőben kötelességet végző gyülekezetből, akár hétköznapi gyülekezetből származnak. Ha valaki az evangélium hirdetésének ürügyével csábít el meggondolatlanul másokat, kizárólag ellenkező neműeket választva együttműködőként, vagy csak az ellenkező neműeknek hirdetve az evangéliumot, ezzel használva ki az alkalmat arra, hogy helytelen kapcsolatokba bocsátkozzon, az megzavarja és akadályozza Isten evangelizációs munkáját. A vezetőknek és a dolgozóknak haladéktalanul ki kell tisztítaniuk az ilyen embereket.

Azért, hogy ellenkező neműeket találjanak és kicsapongó viselkedést folytassanak, egyesek nem törődnek a korrall, és nem korlátozzák magukat kor tekintetében. Egyszerűen megpróbálnak minél több embert elcsábítani, a legcsekélyebb szégyenérzet nélkül. Egyesek nemcsak a buja testi vágyaikat elégítik ki azzal, hogy az ellenkező nem tagjait elcsábítják – még azt is megkövetelik a másik féltől, hogy az fizesse a megélhetésüket, vásároljon nekik dolgokat stb. Ha ilyen személyeket fedeztek fel, vagy valaki ilyen esetet jelent, azokat haladéktalanul kezelni kell. Az egyetlen megoldás ezeknek az embereknek a kitakarítása, a végleges kitakarításuk. Ez azért van, mert az ilyen problémákkal küzdő emberek számára ez egyáltalán nem átmeneti probléma. Ez különösen igaz a házasokra – ők, annak ellenére, hogy otthon van a házastársuk, az evangélium hirdetésének ürügyével mégis kifejezetten az ellenkező nemet célozzák meg. Mindenféle ember érdekli

őket, legyen gazdag vagy szegény, és ha találunk valakit, aki tetszik nekik, akár meg is szokunk vele, még az evangéliumot sem hirdetik többé – egyszerűen már nem hisznek Istenben. Ha sikerül korán felfedezni az ilyen embereket, akkor őket gyorsan és véglegesen ki kell takarítani az evangéliumot hirdetők soraiból, anélkül, hogy újabb esélyt kapnának, ahogyan további megfigyelésükre sincsen szükség. Értitek? Némelyek azt mondják: „Egyesek számára nehéz az élet. Ha elcsábítanak valakit az ellenkező neműek közül, hogy családot alapítsanak, és a másik személy képes hinni Istenben és támogatni őt, akkor ez nem egy mindenki számára előnyös helyzet?” Mondom neked, az ilyen embereket mielőbb ki kell takarítani; ők egyáltalán nem a családi életre törekednek, hanem arra, hogy kicsapongó viselkedést folytassanak. Miért vagyok ennyire biztos ebben? Ha nem a kicsapongó viselkedést folytatók típusához tartoznának, akkor miután elkezdtek hinni Istenben, biztosan nem folytatnák az ilyen viselkedést, és visszataszítónak találnák azt, különösen, ha házások. Jelenleg világszerte kicsapongó és elvetemült irányzatok uralkodnak; az emberek elmerülnek a bujaságukban, és versengenek, hogy ki tud több ellenkező neműt elcsábítani, az önuralom mindenféle igénye nélkül, mert ez a társadalom és ez az emberiség nem ítéli el és nem teszi nevetség tárgyává ezeket a cselekedeteket. Ezért azt gondolják az emberek, hogy ha képesek kicsapongó viselkedéssel és a hús-vér testük eladásával pénzt keresni, az a készségük vagy a képességük jele. Úgy tekintenek rá, mint amire büszkék lehetnek. Azonban miután az emberek elkezdenek hinni Istenben, teljesen megváltozik a nézetük ezekkel a dolgokkal kapcsolatban. Megtalálják a helyes módszert a hús-vér test buja vágyainak kezelésére, ami elsősorban önuralmat takar. Hogyan lehet önuralmat gyakorolni? Az embereknek ismerniük kell a szégyent és kell, hogy legyen szégyenérzetük. Ezt hívják normális emberi mivoltnak. Mindenkinek vannak buja vágyai, de kell, hogy tudjanak az emberek önuralmat gyakorolni és szégyenérzettel rendelkezni. Még ha vannak is ilyesfajta gondolataik, uralkodniuk kell magukon, mert hisznek Istenben, és van lelkiismeretük és józan eszük. Semmilyen körülmények között nem szabad követniük az elméjük helytelen gondolatait, nemhogy elmerülniük ezekben. Keresniük kell az igazságot, hogy megoldják ezeket a problémákat. Még ha új hívők is, akik nem értik az igazságot, akkor is az emberi erkölcs legalapvetőbb mércéihez kell mérniük magukat. Ha még ez a szintű önuralom is hiányzik belőled, akkor hiányzik belőled a normális emberi mivolt és a normális emberi mivoltból fakadó lelkiismeret és józan ész. Mindenféle állat engedelmeskedik egy bizonyos rendnek és szabályokat követ e tekintetben, nem cselekszik meggondolatlanul; emberként pedig még kevésbé szabadna meggondolatlanul cselekedni, és még nagyobb önuralommal kellene rendelkezni. Ha még ez a szintű önuralom és önmérséklet is hiányzik belőled, akkor hogyan remélheted az igazság keresését és gyakorlását? Ha még a saját elvetemült bujaságot sem tudod feloldani, hogyan tudnád feloldani a romlott beállítottságaidat? Az Istennek ellenálló és Őt eláruló természetedet még kevésbé volna lehetséges feloldani, nem igaz? (De igen.) Ha még a hús-vér test buja vágyait sem tudod kezelni,

hogyan remélheted, hogy feloldod a romlott beállítottságaidat? Eszedbe se jusson! Nem leszel képes ezt megvalósítani.

Vannak, akik az evangélium hirdetése közben folyton a randevúzás lehetőségeit keresik, és ilyen incidensek gyakran előfordulnak. Azok, akik szokásszerűen romantikus kapcsolatokba bonyolódnak, miközben elhanyagolják a rendes feladataikat, el lettek takarítva és kezelve lettek, míg azok, akik csak alkalmanként vétkeznek, figyelmeztetésben részesültek. Amint ezek az elvetemült beállítottságú emberek megtalálják a megfelelő körülményeket és találkoznak valakivel, akit szeretőnek vélnek, kísértésbe esnek. Így az elvetemült bujaságuk közepette eltűnik az a szándékuk, hogy az Istenben való hitük által áldásokat nyerjenek. Amint romantikus kapcsolatra lépnek, minden mást elhanyagolnak, még azon szándékukat is feladják, hogy áldottak legyenek, és csak a hús-vér test boldogságára törekednek. Egy-két vétek után még talán éreznek némi önvádat és elkeseredettséget, de három-négy alkalom után ez már kicsapongássá válik. Miután elkezdődött a kicsapongás, már nem éreznek önvádat vagy elkeseredettséget, mert a szégyennek az egyén emberi mivoltának alapját képező rétege már átszakadt. Már nem tartják szégyenletesnek a kicsapongást, így hát továbbra is belebocsátkoznak. Akik képesek továbbra is kicsapongásba bocsátkozni, azok különösen elnézőek a buja vágyaik vonatkozásában, nem tanúsítva semmi önuralmat. Ilyen személyek nem lehetnek a gyülekezetben, és ki kell őket tisztítani; ne légy velük elnéző, és ne keress kifogásokat, hogy megtarthasd őket. Isten házában nincs hiány az evangéliumot hirdető emberekből; nincs szükség ilyen kéjencekre, hogy megtöltsék a helyeket, mert ez súlyosan meggyalázza Isten nevét. Ezért, ha valaki bejelent – vagy magad személyesen fedezel fel – ilyen személyeket az evangéliumot hirdető csapatban, akkor tudnod kell, mi a teendő. Ha új hívőknél merül fel ez a probléma, akkor először is közölnötök kell az ezzel kapcsolatos igazságot, hogy mindenki tisztában legyen a gyülekezet alapelveivel és hozzáállásával azok iránt, akik kicsapongó cselekedeteket követnek el. Legalább egy kezdeti figyelmeztetést kell adni nekik, megelőzve, hogy elbukjanak ebben a dologban és az evangélium hirdetését használják fel lehetőségként arra, hogy ilyen magatartásba bocsátkozzanak, majd a végén a döntéshozókat, illetve a vezetőket és a dolgozókat hibáztassák azért, hogy előzetesen nem közölték velük a vonatkozó igazságalapelveket. Ezért mielőtt ilyen incidensek bekövetkeznének, mielőtt egyesek tudatában lennének, hogy Isten házában mi a hozzáállása az ilyen személyekhez és ügyekhez, amikor az emberek nincsenek tisztában ezekkel a kérdésekkel, a vezetőknek és a dolgozóknak egyértelműen és világosan közölniük kell velük ezeket az alapelveket, hogy tudják, milyenfajta magatartás és természet alá tartoznak ezek az ügyek, és hogy Isten házában milyen a hozzáállása az ilyen ügyekhez és személyekhez. Miután ezeket az alapelveket részletesen közölték velük, ha még mindig ragaszkodnak a saját útjukhoz, és bár ismerik ezeket az alapelveket, továbbra is a saját módszereiket követik, akkor őket kezelni kell, el kell távolítani, ki kell takarítani. Ha ilyen személyek jelennek meg a gyülekezetben, gyakran okozva incidenseket azáltal, hogy elcsábítanak

másokat vagy gyakran zaklatják az ellenkező neműeket, akkor nekik biztosan vannak problémáik. Még ha nem is történtek komoly ügyek, a vezetőknek és a dolgozóknak figyelmeztetniük és kezelniük kell ezeket az egyéneket, vagy el kell távolítani őket azokról a helyekről, ahol a kötelességeiket végzik az emberek; súlyos esetben haladéktalanul ki kell takarítani őket. Ezzel zárul a beszélgetésünk az emberi mivolt megnyilvánulásainak hetedik vonatkozásáról.

2021. december 18.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (27.)

Ma folytatjuk a beszélgetést a vezetők és a dolgozók felelősségeinek témájáról. Korábban a tizennegyedik felelősségi körig jutottunk a beszélgetésben, és ehhez a felelősségi körhöz még tartozik néhány altéma, amelyekről még nem beszéltünk. Mielőtt beszélgetünk, először ismételjük át, hogy hány felelőssége van a vezetőknek és a dolgozóknak. (Tizenöt.) Olvassátok hát fel őket.

(A vezetők és a dolgozók felelősségei:

1. Elvezetni odáig az embereket, hogy egyenek és igyanak Isten szavaiból, megértsék őket, és hogy belépjenek Isten szavainak a valóságába.
2. Ismerni minden egyes embertípus állapotait és megoldani olyan, az életbe való belépéssel kapcsolatos különböző nehézségeket, amelyekkel a valós életükben találkoznak.
3. Közölni azokat az igazságalapelveket, amelyeket meg kell érteni az egyes kötelességek megfelelő végzéséhez.
4. Figyelemmel kísérni a különböző munkák felügyelőinek és a különféle fontos feladatokért felelős személyeknek a körülményeit, és haladéktalanul kiigazítani a számukra kijelölt kötelességeket vagy szükség esetén elbocsátani őket a nem megfelelő emberek használatával okozott károk megelőzése vagy enyhítése, valamint a munka hatékonyságának és gördülékeny előrehaladásának a garantálása végett.
5. Naprakész felfogással és megértéssel rendelkezni a munka minden egyes elemének az állását és előrehaladását illetően, és képesnek lenni problémák haladéktalan megoldására, elhajlások helyreigazítására, valamint a munkában lévő hibák orvoslására, hogy az gördülékenyen haladjon előre.
6. Mindenféle alkalmas tehetség támogatása és művelése, hogy minden igazságra törekvő a lehető leghamarabb lehetőséget kapjon a képzésre és az igazságvalóságba való belépésre.
7. A különböző típusú emberek észszerű, az emberi mivoltuk és az erősségeik alapján történő beosztása és felhasználása úgy, hogy mindegyikük a lehető legjobban hasznosuljon.
8. A munkában felmerülő zavarok és nehézségek haladéktalan jelentése és a megoldásuk keresése.
9. Isten háza különféle munkarendjeinek pontos közlése, kiadása és megvalósítása annak követelményei szerint, útmutatás, felügyelet és ösztönzés nyújtása, valamint a megvalósításuk állapotának ellenőrzése és nyomon követése.
10. Isten háza különböző anyagi javainak (könyvek, különböző felszerelések, gabona és így tovább.) megfelelő védelme és észszerű elosztása, valamint rendszeres ellenőrzések, karbantartás és javítás végzése a károk és a pazarlás minimalizálása érdekében; továbbá annak megakadályozása, hogy gonosz emberek birtokba vegyék ezeket.

11. Megbízható emberek választása, akiknek az emberi mivolta megfelel a színvonalnak, különösen a felajánlások rendszerezett nyilvántartásba vételének, egyeztetésének és védelmének feladatára; a bevételek és kiadások rendszeres áttekintése és ellenőrzése, annak érdekében, hogy a pazarlás vagy tékozlás esetei, valamint az indokolatlan kiadások azonnal beazonosíthatók legyenek – az ilyen dolgok véget vetése és észszerű kárpótlás megkövetelése; emellett minden eszközzel meg kell akadályozni, hogy a felajánlások gonosz emberek kezébe kerüljenek és ők birtokukba vegyék azokat.
12. Az Isten munkáját és a gyülekezet normális rendjét akadályozó és megzavaró különféle emberek, események és dolgok azonnali és pontos azonosítása; ezek leállítása és korlátozása, valamint a dolgok megfordítása; továbbá az igazság közlése, hogy Isten választott népe fejlessze a tisztánlátást ezeken keresztül és tanuljon belőlük.
13. Isten választott népének megóvása attól, hogy az antikrisztusok megzavarják, félrevezessék, irányítsák és súlyosan ártsanak nekik, valamint képessé tételük arra, hogy felismerjék az antikrisztusokat és szívből lemondjanak róluk.
14. Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.
15. A személyzet mindenféle fontos tagjának megóvása, megvédve őket a külvilág zavaró hatásaitól és biztonságban tartva őket, annak biztosítása érdekében, hogy a különböző fontos munkaelemek rendben haladhassanak.)

Mindenki tisztán hallotta mind a tizenöt felelősséget? (Igen.) A vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelőssége: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.” Tehát hogyan tudjátok felismerni a különféle gonosz embereket? Az első kritérium az Istenbe vetett hitük célján alapul. Hány pontra osztottuk az emberek Istenbe vetett hitének céljait? Kilenc pontra osztottuk őket: az első pont az ember tisztviselőség iránti vágyának kielégítése; a második az ellenkező neműek keresése; a harmadik a csapások elkerülése; a negyedik az opportunizmus gyakorlása; az ötödik a gyülekezetből való megélés; a hatodik a menedék keresése; a hetedik a támogató keresése; a nyolcadik a politikai célok hajszolása; és a kilencedik a gyülekezet megfigyelése. Ez a különféle emberek lényegének felismerése az Istenbe vetett hitük szándékai és céljai alapján. A második kritérium a kitakarítandó vagy kizárandó különféle emberek felismerésére az emberi mivoltuk lényegének különböző szempontok szerinti megnyilvánulásain alapul. Hány megnyilvánulás tartozik ehhez a kritériumhoz? Először is a tények és a valótlanságok hamis színben feltüntetésének kedvelése; másodszor mások kihasználásának kedvelése; harmadszor a züllöttség és féktelenség; negyedszer a bosszúvágy; ötödször az arra való képtelenség, hogy az ember vigyázzon a szájára; hatodszor az észszerőtlen és szándékosan problémás viselkedés, miközben senki sem meri provokálni őket; hetedszer a következetes kicsapongó viselkedés; nyolcadszor bármikor képesnek lenni az árulásra; kilencedszer bármikor képesnek lenni

a távozásra; tizedszer a megingás; tizenegyedszer a gyávaság és gyanakvás; tizenkettedszer a bajkeresésre való hajlam; tizenharmadszor a bonyolult háttér. Összesen tizenhárom megnyilvánulás van. A vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelőssége: „Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása.” Az első kritériummal – az Istenbe vetett hit céljával – kapcsolatos kérdésekről már beszélgettünk. Az emberi mivoltuk első hét problémájáról is beszélgettünk már, ami a második kritérium. Ma az emberi mivoltuk nyolcadik megnyilvánulásától kezdjük a beszélgetést, ami ez: „bármikor képesnek lenni az árulásra”.

Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Hatodik rész)

A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai

II. Az ember emberi mivolta alapján

H. Bármikor képesnek lenni az árulásra

Azokat, akik nyilvánvalóan képesek bármikor elárulni a gyülekezetet – az ilyen embereket felismeritek, igaz? Nagyon súlyos az ilyen emberekkel kapcsolatos probléma? (Igen.) Vannak, akik gyávaságból árulják el a gyülekezetet, míg mások gonosz emberi mivoltuk vagy egyéb problémák miatt teszik ezt. Az októl függetlenül az a tény, hogy az ilyen emberek képesek bármikor elárulni a testvéreket és Istent, azt mutatja, hogy megbízhatatlanok. Ha a gyülekezetre vonatkozó fontos információkhoz vagy a testvérek személyes adataihoz jutnak, például hogy hol laknak a testvérek, kik a gyülekezetvezetők, milyen munkát végez a gyülekezet, vagy ki milyen fontos munkákat és kötelességeket végez, veszély esetén vagy bizonyos különleges körülmények között kiszivárogtathatják ezeket az információkat, elárulva a gyülekezetet és a testvéreket. Ennek egyik oka az lehet, hogy megvédjék magukat és biztosítsák saját biztonságukat. Másrészt szándékosan is cselekedhetnek így, nem véve komolyan ezeket az információkat, és képesek bármikor felfedni azokat és árulást elkövetni személyes haszonszerzés érdekében. Például egyeseket letartóztat a nagy vörös sárkány, és a kihallgatás során a nagy vörös sárkány fenyegeti, csábítja, vagy akár kínzással kényszeríti vallomásra őket, mondván, hogy ha beszélnek, szabadon engedik őket; így a saját szabadságukért cserébe elárulnak minden információt, amit a testvérekről és a gyülekezetről tudnak. Az ilyen emberek tankönyvi Júdások. Mondjátok, hogyan kell bánni és foglalkozni azokkal, akik tankönyvi Júdások? (Az ilyen embereket azonnal ki kell zárni, és meg is kell átkozni.) Ezek a tankönyvi Júdások általában – akár szándékosan, akár szándékolatlanul – tudakozódnak a gyülekezettel kapcsolatos bizonyos helyzetekről, vagy tudomást szereznek róluk, és észben tartják őket. Később, ha valamilyen körülmény miatt letartóztatják őket, bevallják ezeket az információkat. Látszólag nem azzal a céllal firtatják és ismerik meg ezeket a részleteket, hogy szándékosan bevallják az információkat a nagy vörös sárkánynak, de amikor letartóztatják őket, nem tudnak uralkodni magukon. Ennek eredményeként a

vallomásuk káros következményekkel jár a gyülekezetre nézve. Így annak, hogy ezeket a részleteket ártatlanul firtatják és megismerik, nem hétköznapi csevegés vagy tétlen beszélgetés jellege van; inkább szándékosan és céltudatosan teszik ezt. Ez előkészíti a feltételeket ahhoz, hogy később Júdásokká váljanak. Megoldható-e az ilyen emberek problémája, akik könnyedén elárulják mások információit olyan módszerekkel, mint az igazság közlése vagy figyelmeztetések adása? (Nem.) Miért nem? (Mert az ilyen emberekből hiányzik a lelkiismeret és a józan ész, és nem fogadják el az igazságot, és az igazság közlése velük haszontalan.) Hogyan kell bánni az ilyen gonosz emberrel, aki könnyedén árthat másoknak? Csak egy megoldás van, mégpedig kitakarítani őket, mert amit tettek, az nemcsak árt a testvéreknek, hanem megzavarja a gyülekezet munkáját is. Ez a fajta viselkedés a testvérek és a gyülekezet elárulásaként jellemezhető, ezért az ilyen embereket ki kell takarítani, illetve ki kell zárni. Bár az ilyen embereket nem lehet antikrisztusokként jellemezni, elegendő alap van arra, hogy olyan gonosz emberekként jellemezzük őket, akik akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját. Ezért az ilyen emberek kitakarítása teljes mértékben összhangban van az alapelvekkel. Ezeket az embereket nem érdekli az igazság; csak szeretnek mindenhol tudakozódni a vezetők és a dolgozók személyes dolgairól, valamint bizonyos testvérek személyes dolgairól. Több éve hisznek Istenben, és nem sok igazságot értettek meg – mégis elég sok információt gyűjtöttek a vezetők és a dolgozók, valamint a testvérek családjairól. Nem számít, melyik testvérről van szó, képesek néhány személyes részletet megosztani róla, ami másokat meglehetősen megdöbbsent. Bár nem vezetők vagy dolgozók, mindig szívesen tudakozódnak a gyülekezet bizonyos belső ügyeiről, például az adminisztratív munkáról, a különböző szervezeti egységek vezetőiről és néhány külső ügyekkel kapcsolatos munkáról. Gyakran kérdezik, ki hova ment kötelességet végezni és mikor ment el, kit léptettek elő, kit bocsátottak el, és hogyan haladnak a gyülekezet munkájának bizonyos aspektusai. Miután tudakozódtak ezekről a dolgokról, mindenhol terjesztik az információt. Ami még utálatosabb, hogy egyesek még le is írják az információt, amit összegyűjtöttek, miután rákérdeztek. Ugye, hogy azt mutatja ez, hogy hátsó szándékaik vannak? (Igen.) Amikor a nagy vörös sárkány országában a saját ügyeiket rögzítik, tudják, hogy kódot vagy rejtjeles nyelvet kell használniuk, de amikor mások információit rögzítik, nem alkalmaznak olyan módszert, amely akár csak egy kis bölcsességet is mutatna, ehelyett egyszerűen leírják a testvérek valódi nevét, kinézetét, életkorát, telefonszámát és egyéb részleteit. Ugye, hogy arról van itt szó, hogy árulást szándékoznak elkövetni? Rossz szándékaik vannak, és valóban árulást szándékoznak elkövetni. Ha valami veszélyes dolog történik, és a rendőrség lefoglalja az általuk rögzített információt, akkor a rendőrségnek elég csak megfenyegetnie és megfélemlítenie őket anélkül, hogy kínzáshoz folyamodna, és azonnal mindent részletesen bevallanak, anélkül, hogy bármit visszatartanának. Azokat a dolgokat illetően, amelyeket elfelejtettek, még törlik is az agyukat, hogy emlékezzenek, és amint eszükbe jut valami, azonnal elmondják a rendőrségnek. Még el is vezetik a rendőrséget a testvérek otthonába, a vezetők és

a dolgozók otthonába, valamint a fontos kötelességeket végzők szálláshelyére, hogy letartóztassák őket. Nem gondoljátok, hogy az ilyen emberek rendkívül aljasak? (De igen.) Mielőtt elárulnának másokat, a viselkedésük nem tűnik gonosz emberének, még kevésbé antikrisztusának – inkább olyan, mintha csak egy átlagos romlott emberi lény megnyilvánulásai lennének –, de amint letartóztatják őket, képesek könnyedén elárulni bármelyik testvért. Már ez az egy megnyilvánulás is még aljasabbá teszi őket a gonosz embereknél és az antikrisztusoknál. Nem arról van szó, hogy súlyos kényszerítés, kínzás és üldöztetés alatt nem tehetnek mást, és kiadnak egy kevés jelentéktelen információt, mert a testük túl gyenge, és már nem bírják tovább. Inkább kezdeményező módon és meggondolatlanul felfednek minden információt, amit tudnak, anélkül, hogy bármilyen tekintettel lennének a testvérek biztonságára, és még kevésbé a gyülekezet munkájára. Ez rendkívül aljas! Ez a Júdások típusába tartozó emberek egyik megnyilvánulása.

Van egy másik típusú ember, aki a legkisebb provokációra is jelenteni akarja a gyülekezetet és a testvéreket. Például amikor természeti katasztrófákkal, betegséggel vagy lopással találkozunk, panaszkodunk Istenre, és panaszkodunk arra is, hogy a testvérekből hiányzik a szeretet, és nem segítenek nekik megoldani a problémáikat. Ez arra készteti őket, hogy elárulják a gyülekezetet és a testvéreket. Vannak, akik vakmerő gátlást követnek el, így megmetszik őket, és a testvérek is eltávolodnak tőlük; ez azt az érzést kelti bennük, hogy Isten házából hiányzik a szeretet, ezért kibukik belőlük: „Mindannyian ellenszenvesnek találhatok, ugye? Mindannyian lenéztek, ugye? Valóban nyerhetek még áldásokat az istenbe vetett hitből? Ha nem nyerek áldásokat, mindannyiótokat feljelentelek!” Ez a „legklasszikusabb” mondat az ilyen emberektől. Miért mondom, hogy ez a kijelentés – „Ha nem nyerek áldásokat, mindannyiótokat feljelentelek!” – „klasszikus” számukra? Azért, mert ez a kijelentés mutatja meg az emberi mivoltukat. Ez a mondat nem olyasmi, amit csak azért mondanak, hogy kiadják a gyűlöletüket, miután sok elégedetlenséget okozó helyzettel találkoztak, vagy a mélyen gyökerező neheztelés miatt, és nem is egy hirtelen kitörés. Inkább olyasmi, ami megtöltötte a szívüket, és bármikor feltáruulhat. Olyasmi, ami régóta létezik a szívükben, és bármelyik pillanatban kitörhet. Ez mutatja meg az emberi mivoltukat. Az emberi mivoltuk ennyire lealacsonyodott – ha bárki provokálja vagy megbántja őket, képesek bármikor elárulni az illetőt. Ha kötelességük végzése közben megszegik a munkarendeket vagy az alapelveket, és a vezetők és a dolgozók, illetve a testvérek egy kicsit megmetszik őket, neheztelővé, dühössé és elégedetlenné válnak, majd olyanokat mondanak, mint: „Feljelentelek titeket! Tudom, hol laksz, tudom a keresz- és vezetéknevedet!” Ha nem csillapítjátok le az ilyen embereket, valóban elárulhatnak titeket. Nem próbálnak megijeszteni senkit, és nem is az indulat hevében mondják; ha valaki valóban megsérti vagy feldühíti őket, teljes mértékben képesek elárulni az illetőt. Vannak, akik azt mondják: „Miért félnénk tőlük?” Nem arról van szó, hogy félünk tőlük. Nem félnénk az árulásuktól, ha az egy demokratikus és szabad országban történne. De a nagy vörös

sárkány országában, ha valóban árulást követnek el, az bajt okozhat a testvéreknek, és hatással lehet a gyülekezet munkájára. Ha a testvéreket valóban letartóztatják, a nagy vörös sárkány nagy ügyet csinál belőle. Ha egyszer rést találnak, vég nélkül tartóztatják le az embereket. Ebben az esetben számtalan ember gyülekezeti élete és számtalan ember normális kötelességvégeztése érintett lenne. Ugye elég súlyos következmények ezek? Ezeket a dolgokat figyelembe kell venni! Az ilyen emberek mindig hisztiznek, amikor másokkal érintkeznek. Ha valaki olyat mond, ami boldogtalanná teszi őket, vagy leleplezi a problémáikat és feldühíti őket, megharagszanak az illetőre, és akár több napig sem hajlandók beszélni vele, amikor pedig megkeresitek és megkérítitek őket, hogy végezzék el a kötelességüket, figyelmen kívül hagyják a kérést. Lehetetlen kijönni az ilyen emberekkel. Ugye, hogy gonosz emberek? Egy embercsoportban gyakran hallani, amint gonosz emberek ilyeneket mondanak: „Ha bárki az utamba áll, nem hagyom annyiban! Pontosan tudom, hol laktok, még a függőnyeitek színét is ismerem. Teljesen tisztában vagyok vele, hol gyülekeztek, és hol laknak a vezetők és a dolgozók!” Mondanátok, hogy az ilyen emberek veszélyes egyének? (Igen.) Ők tankönyvi Júdások. Még amikor minden normális, olyankor is képesek szándékosan árulást elkövetni. És ha valami baj történik, ők lesznek az elsők, akik kiugranak és Júdássá válnak. Ezért, ha ilyen embereket fedeznek fel a gyülekezetben, a lehető leghamarabb ki kell takarítani, illetve ki kell zárni őket. Milyen más megnyilvánulásaik vannak az ilyen embereknek? Például összejövetel alkalmával, mivel a testvérek rendszeresen találkoznak, nincs szükség udvariaskodásra. Amikor eljön az ideje, elkezdik az összejövetelt, olvassák Isten szavait és beszélgetnek az igazságról. De azok, akik hisztiznek, dühösek lesznek, amikor látják, hogy senki sem figyel rájuk és nem köszönti őket. Kifakadnak: „Mindannyian lenéztek engem? Hm! Egyikőtök sem fogad szívesen – nos, rendben van; van egy módszerem, amivel elbánok veletek. Tudom, hol laknak a gyülekezetvezetők, tudom, melyikőtök hol teszi a kötelességét és milyen munkát végez, tudom, ki látja vendégül a vezetőket és a dolgozókat, ki őrzi a felajánlásokat, ki intézi a könyvek nyomtatását, és ki felelős a szállításukért. Mindannyiőtököt feljelentelek! Mindent elmondok a rendőrségnek a gyülekezetről!” Ha az emberek a legnagyobb tisztelettel bánnak velük, minden rendben van. De amint valaki felkavarja vagy provokálja őket, az problémává válik – bosszúhoz és áruláshoz fognak folyamodni. Amikor olyasmivel találkoznak, ami boldogtalanná vagy elégedetlenné teszi őket, durva fenyegetéseket intéznek a testvérek és a gyülekezetvezetők ellen. Mondanátok-e, hogy az ilyen emberek ijesztőek és veszélyesek? (Igen, veszélyesek.) Az ilyen emberek Júdások, akik bármikor képesek árulást elkövetni; veszélyes egyének.

Azoknak az embereknek, akik bármikor képesek árulást elkövetni, van egy másik megnyilvánulásuk is. Például a nagy vörös sárkány országában az olyan dolgokat, mint a különböző tartományokban és városokban létrehozott gyülekezetek száma, az, hogy hányan tartoznak az egyes gyülekezetekhez, kik a vezetők, és milyen munkát végez a gyülekezet – mindezeket szigorúan bizalmasan kell kezelni. Még a nem hívő

családtagoktól és rokonoktól is óvakodni kell, és ezeket az információkat soha nem szabad kiadni, megelőzendő a gyülekezet jövőbeli problémáit. Azonban ezek a hátsó szándékot dédelgető veszélyes egyének mindig megpróbálnak ilyen dolgokról tudakozódni. Ha a testvérek nem hajlandók elmondani nekik, úgy érzik: „Miért tudjátok ti mindannyian ezeket a dolgokat, míg én vagyok az egyetlen, aki a sötétben tapogatózik? Miért nem mondjátok el nekem? Úgy bántok velem, mint egy kívülállóval, és nem úgy, mint a testvérek egyikével? Rendben van, feljelentelek titeket!” Látjátok, bármilyen helyzetben képesek feljelenteni a gyülekezetet és a testvéreket. Senki sem sértette meg őket, de még a legkisebb elégedetlenség is arra készteti őket, hogy feljelentsék a gyülekezetet. Például, amikor az Isten szavát tartalmazó könyveket kiosztják a testvéreknek, mindenki buzgón kezdi nézni, hány fejezet van Isten szavából a könyvben, hány oldalas, és milyen a nyomtatás minősége. Mindannyian boldogok és izgatottak, hogy a kezükben tarthatják a könyvet. A Júdás-típusú emberek viszont azon gondolkodnak: „Hol nyomtatták ezt a könyvet? Mennyibe kerül egyetlen példány kinyomtatása? Ki felelős a nyomtatásért? Nyomtatás után ki intézi a szállítást? Hogyan szállították ezeket a könyveket a mi gyülekezetünkbe? Hol tárolják a könyveket? Ki felelős az őrzésükért?” Ezek eredendően érzékeny témák. Általában azok, akikben van racionalitás és akiknek van emberi mivoltuk, nem tudakozódnak ilyen ügyekről, de ezek a veszélyes egyének, akik képesek árulást elkövetni, buzgón kérdezősködnék róluk. Tehát mit gondolsz: el kellene mondanotok nekik, amikor folyton ezekről a dolgokról kérdezősködnék, vagy nem? (Nem kellene elmondanunk nekik.) Ha elmondod nekik, képesek lesznek felfedni ezeket az információkat és árulást elkövetni. Ha pedig nem mondod el nekik, lesz hozzá szavuk: „Hogyhogy erről nem tudhatok? Isten háza nem igazságos! Én isten házábanak része vagyok, jogom van ahhoz, hogy mindenről tájékoztatást kapjak! Úgy bántok velem, mint egy kívülállóval. Rendben, feljelentelek titeket!” Megint fel akarják jelenteni a gyülekezetet. Hát nem gonosz emberek? Ha valóban feljelentené a gyülekezetet a rendőrségen, milyen következményekkel járna? Nem kerülnének életveszélybe a testvérek, ha letartóztatnák őket? Továbbá, miután a rendőrség letartóztatásokat eszközölt, az milyen sok nehézséget okozna a testvéreknek és a gyülekezet munkájának. Ez különböző mértékben befolyásolná Isten választott népének életbe való belépését is – azok, akik nem tudják, hogyan keressék az igazságot, negatívvá válhatnának, és akár teljesen fel is hagyhatnának az összejövedelek látogatásával. Mindezeket egyáltalán nem veszik figyelembe. Tehát van-e nekik lelkiismeretük és józan eszük? Bármilyen munkát is végez a gyülekezet, mindig elsőként akarnak tudni róla. Csak akkor boldogok, ha mindent tudnak, ami a gyülekezetben történik. Ha van akár egyetlen dolog is, amelyről nem szólnak nekik, nem tudják elengedni, és fel akarják jelenteni a gyülekezetet, ami óriási bajt okozhat. Micsoda nyomorult az ilyen? Ördög! Ha egy ördög mindig aggódik valami miatt a gyülekezetben, az biztosan bajt fog okozni. Például, ha vannak jó módú testvérek, és nagy felajánlásokat tesznek, soha nem szűnnek meg ezen gondolkodni, és megkérdezik őket: „Mennyit

ajánlottál fel?” A másik fél így válaszol: „Hogy mondhatnám el ezt neked? Ne tudja a bal kéz, mit csinál a jobb. Nem mondhatom el neked – bizalmas!” Ők így válaszolnak: „Még ez is bizalmas? Nem bízol bennem. Nem úgy bánsz velem, mint a testvérek egyikével!” Szívükben neheztelnek a másik félre, és azt gondolják: „Hm, azt hiszed, olyan nagyszerű vagy a nagy felajánlásaiddal! Nem mondod el nekem, mennyit ajánlottál fel. Tudom, hogy a családnak vállalkozása van. Ha provokálsz, feljelentelek az istenben való hitedért, és a vállalkozásod tönkre fog menni! Akkor egyetlen fillért sem tudsz majd felajánlani!” Látod, megint fel akarnak jelenteni embereket. Bármikor, amikor van egy apróság, amiről nem szólnak nekik, fel akarják jelenteni a gyülekezetet és a testvéreket. Bizonyos fontos kötelességeket végző egyének lakóhelyét csak néhányan ismerik. Ez nem arról szól, hogy szándékosan eltitkolnának valamit bárki elől, vagy hogy valami gyanúsat csinálnának mások háta mögött; azért van, mert a környezet túl veszélyes, és biztonsági okokból ilyen intézkedésekre van szükség. Amikor ez az áruló, ez a Júdás meghallja, hogy egy bizonyos család néhány utazó testvért lát vendégül, azt gondolja, hogy ez jelentésre érdemes dolog – talán a rendőrség még meg is fogja jutalmazni őt! Az ajtó mögött leselkedik hallgatózva, és miután hall valamit, dühbe jön: „A hátam mögött tárgyaljátok a gyülekezeti ügyeket anélkül, hogy szólnátok nekem. Félték, hogy elárullak titeket, ezért őrizkedtek tőlem és eltitkoltok dolgokat előlem, nem úgy bántok velem, mint isten házában részével. Rendben, feljelentelek titeket!” Látod, ismét fel akar jelenteni másokat. Mondanád, hogy ez az ember nagy probléma? (Igen.) Úgy véli, hogy a testvéreket vagy a gyülekezetet érintő minden helyzetet mindenkinek a tudtára kell adni, és hogy mindenkinek joga van a tájékoztatáshoz – különösen neki magának. Ha van akár egyetlen dolog is, amelyről nem szólnak neki, azzal fenyegetőzik, hogy feljelent embereket. Folyamatosan a feljelentéssel fenyegeti a testvéreket és a gyülekezetvezetőket, mindig ezt használja a saját céljai elérésére. Az ilyen emberek nagy rejtett veszélyt, egy ketyegő időzített bombát jelentenek a gyülekezetben. Bármelyik pillanatban kárt és szerencsétlenséget okozhatnak a testvéreknek és a gyülekezet munkájának. Ha ilyen egyéneket fedeznek fel, ki kell takarítani őket – nem szabad eltűnni őket.

A gyülekezetben vannak Júdás-típusú emberek is, akik mindig arról próbálnak tudakozódni, hogy mennyi pénze van Isten házában, és hogy a gyülekezetben ki teszi a legnagyobb felajánlásokat. Mások azt mondják nekik: „Ezt a dolgot nem lehet elmondani neked. Nem válna hasznodra, ha tudnád, és különben is, ez nem olyasmi, amiről tudakozódnod kellene.” Miután ezt meghallották, ellenségessé válnak, és azt mondják: „Mindannyian óvakodtok tőlem, lenéztek, nem bántok velem testvéreként; kívülállóként kezelték. Tudom, kinek az otthonában őrzik a gyülekezet pénzét. Feljelentelek titeket, és hagyom, hogy a rendőrség mindent elkobozzon – akkor majd megtudom, mennyi pénz van!” Bármilyen történet is, el akarják árulni vagy fel akarják jelenteni a többieket; egyedül akkor nem jelentenek semmit, amikor hamis vezetők, antikrisztusok és gonosz emberek okoznak zavart a gyülekezetben. Vagy még ha látják is, hogy a hamis vezetők

és az antikrisztusok lopnak vagy elkoboznak felajánlásokat, soha nem leplezik le és nem jelentik ezeket a tetteket, és nem is tájékoztatják Isten házáat. Az ilyen dolgok nem érdeklik őket. De ha bármelyik testvér provokálja, megbántja vagy semmibe veszi őket, akkor feljelentik. Vagy ha Isten házának valamely munkarendje nem egyezik az elképzeléseikkel, amitől kínosan érzik magukat vagy nehéz helyzetbe kerülnek, akkor így kezdenek gondolkodni: „Feljelentelek téged! Elintézem, hogy elveszítsd a gyülekezetvezetői pozíciódat, elintézem, hogy a gyülekezet munkája kudarcba fulladjon, elintézem, hogy a gyülekezet szétessen!” Látjátok? Még emiatt is fel akarják jelenteni a gyülekezetvezetőt. Egyes gyülekezetekben kiválasztanak néhány olyan embert, aki alkalmas külföldi szolgálatra – családi és személyes körülményeik ezt lehetővé teszik, megfelelnek Isten háza követelményeinek, és a testvérek is mind egyetértenek. Amikor a Júdás-típusú emberek ezt látják, így gondolkodnak: „Nekem soha nem jutnak ilyen jó dolgok. Fel kell jelentenem titeket! Megmondom a rendőrségnek, hogy a gyülekezetünkben bizonyos emberek külföldre mennek a kötelességüket végezni. Elintézem, hogy ne tudjatok elutazni az országból. Elintézem, hogy a nagy vörös sárkány letartóztasson titeket, vagy hogy a kormány megfigyelés alá helyezzen, hogy még az otthonotokba se tudjatok visszatérni!” Amíg a testvérek nem tudnak külföldre menni, ők elégedettek. Mit gondoltok – az ilyen emberek tetteinek természete nem súlyosabb, mint azokénak, akik csak időnként akadályoznak és zavarnak? (De igen.) Ez a fajta ember nagy probléma. Hiányzik belőle az istenfélő szív, és egyáltalán nem féli Istent. Nem számít a helyzet vagy az ok, amíg a dolgok nem az ő szája íze szerint alakulnak, fel akarja jelenteni a gyülekezetet és el akarja árulni a testvéreket – ez ördög! Amikor a gyülekezet ilyen embereket fedez fel, a lehető leghamarabb ki kell őket takarítani vagy ki kell őket közösfíteni, hogy megelőzzék a jövőbeli bajokat. Ha a jelenlegi környezet ezt nem teszi lehetővé, vagy a körülmények még nem érettek meg rá, akkor szigorúan meg kell őket figyelni, felügyelni kell őket, és óvakodni kell tőlük. Amikor a körülmények lehetővé teszik, az ilyen veszélyes egyéneket egyáltalán nem szabad eltűrni – a lehető leghamarabb és leggyorsabban ki kell takarítani vagy ki kell közösfíteni őket. Ne várjatok addig, amíg elárulják a gyülekezetet és következményeket okoznak, mielőtt intézkednétek. Ha egyszer megteszik, és ez valódi következményekhez vezet, a veszteségek jelentősek lesznek. Ki tudja, hány testvér marad otthon nélkül, ahová visszatérhet, vagy kerül letartóztatásba és börtönbe. Lehet, hogy sok testvér már nem lesz képes ellátni a kötelességét vagy gyülekezeti életet élni. A következmények beláthatatlanok lesznek. Ezért, ha ti, mint vezetők és dolgozók Júdás-típusú embereket fedeztek fel a gyülekezetben, időben el kell takarítanotok vagy ki kell közösfítenetek őket. Ha pedig ti, mint testvérek, ilyen embereket fedeztek fel, a lehető leghamarabb jelentenetek kell őket a gyülekezet vezetőinek és dolgozóinak. Ez a kérdés a gyülekezet testvéreinek biztonságát, valamint a ti saját biztonságotokat is érinti. Ne gondoljátok: „Valójában még nem követtek el árulást, tehát ez nem nagy ügy; csak a pillanatnyi düh beszél belőlük.” Mindenki feldühödik néha – van, aki ilyenkor legfeljebb néhány durva szót mond, kisebb

jelenetet rendez, vagy pár napig negatív, de amíg istenfélő szívvel rendelkezik, fél Istentől a szívében, és van némi lelkiismerete és józan esze, valamint alapvető határai a magatartásában, addig soha, semmilyen körülmények között nem tenne olyasmit, amivel másoknak árt. Azonban más a helyzet azokkal, akik született Júdások. Ők egy szempillantás alatt képesek feljelenteni a gyülekezetet és a testvéreket, mindig a Sátán erőit akarva felhasználni a testvérek és a gyülekezet megfenyegetésére, hogy elérjék céljaikat. Ezek az emberek gonosz démonok mögé sorakoznak fel – ami a magatartást illeti, nincsenek alapvető határaik. Ezért mind a gyülekezetvezetőknek, mind a testvéreknek különösen ébernek kell lenniük azokkal szemben, akik egy szempillantás alatt képesek feljelenteni a gyülekezetet. Ha bárki ilyen oktan, szándékosan bajkeverő és az észérvekre süket embereket fedez fel, azonnal jelentenie kell őket a vezetőknek és a dolgozóknak, majd meg kell figyelni és felügyelni kell őket. Ha a gyülekezetvezetők ilyen embereket fedeznek fel, a lehető leghamarabb tervet kell kidolgozniuk a helyzet kezelésére és megoldására. Meg kell védeniük a testvéreket, és meg kell óvniuk a gyülekezeti életet és a gyülekezet munkáját attól, hogy az ilyen egyének kárt tegyenek benne és megzavarják. Ne feltételezzétek, hogy amikor az ilyen emberek azt mondják, hogy feljelentik a gyülekezetet vagy a testvéreket, akkor csak a pillanatnyi düh beszél belőlük, és ne hagyjátok, hogy lankadjon a figyelmetek. Valójában az, hogy gyakran mondanak ilyeneket, azt bizonyítja, hogy ez a gondolat már megfogant az elméjükben. Ha így gondolkodnak, képesek is eszerint cselekedni. Néha, miután kimondják: „Feljelentelek titeket”, talán nem teszik meg, de ki tudja, mikor fogják valóban megtenni. Ha egyszer megteszik, a következmények beláthatatlanok lesznek. Tehát, ha mindig csak dühös megjegyzésként kezelitek a „Feljelentelek titeket” szavaikat, akkor tudatlanok és ostobák vagytok. E szavak révén nem láttátok át az emberi mivoltuk lényegét, és ez hiba. Egy szempillantás alatt képesek azzal fenyegetőzni, hogy „Feljelentelek titeket” – ez egyáltalán nem egyszerűen egy dühös megjegyzés; azt mutatja, hogy júdási természetük van, és híján vannak az alapvető határoknak a magatartásukat tekintve. Miféle nyomorult az, akinek a magatartásában nincsenek alapvető határok? Az a fajta, akiben nincs lelkiismeret és racionalitás. Lelkiismeret nélkül bármilyen gonosztettre képes, racionalitás nélkül pedig képes a racionalitás határain túl cselekedni, mindenféle ostobaságot elkövetve. Lehetséges, hogy miután feljelentették a gyülekezetet, és látták a testvérek letartóztatását és a gyülekezet munkájának sérülését, könnyeket ejtenek és megbánást tanúsítanak. De ezek az észszerőtlen és szándékosan bajkeverő emberek racionalitás nélkül cselekszenek; ha a jövőben hasonló helyzettel szembesülnek, akkor ugyanígy fel fogják jelenteni a gyülekezetet. Hát nem utal ez a természetükkel kapcsolatos problémára? Pontosan ez a természetlénységük. Egyes gyülekezetvezetők még mindig azt hiszik, hogy amit mondanak, az csak a pillanatnyi düh szava, és hogy a természetük nem rossz. Úgy gondolják, ez nem az emberi mivoltuk természetes megnyilvánulása, és nem tükrözi az emberi mivoltukat. Helytelen ez a nézőpont? (Igen.) Még ha általában nem is tanúsítanak olyan viselkedést, amely aljas jellemről árulkodna,

az a tény, hogy gyakran mondják, hogy feljelentik a testvéreket, és hogy a legkisebb, nekik nem tetsző dolog is arra készítheti őket, hogy a feljelentésen gondolkodjanak, elegendő annak bizonyítására, hogy a jellemük alantas és aljas, és hogy nem megbízhatóak. Az ilyen embereknek nincs lelkiismeretük és józan eszük. Úgy viselik magukat, ahogy nekik tetszik, azt teszik, amit akarnak, a saját érdekeik és preferenciáik alapján, lelkiismereti határok nélkül. Az ilyen embereket kitakarítással kell kezelni, és nincs szükség arra, hogy elnézőek legyünk velük, mert nem gyermekek; felnőttek, és tudniuk kellene, milyen következményekkel jár a testvérek és a gyülekezet feljelentése. Teljesen tisztában vannak azzal, hogy ez a legkegyetlenebb lépés, a leghatékonyabb. Adunak tekintik, a testvéreken és a gyülekezeten való bosszúállás legvégső módjának. Mondjátok meg Nekem, nem gonosz ördögök az ilyen emberek? (De igen.) Akkor miért kellene elnézőnek lenni a gonosz ördögökkel? Meg kell várnotok, amíg látjátok, hogy nyíltan felhívják a nagy vörös sárkány figyelmét a testvérekre és a vendéglátó családokra, mielőtt elismernétek, hogy Júdasok? Mire ezeket a tényeket meglátjátok és jellemzitek őket, már túl késő lesz. Valójában a természetlénységük már abban a pillanatban lelepleződik, amikor valamilyen probléma felmerülésekor a gyülekezet feljelentéséről kezdenek kiabálni. Ne várjátok azzal, hogy felismeritek és kitakarítjátok őket, addig, amíg cselekednek – az már túl késő lenne. Ha senki – sem gyülekezetvezető, sem testvér – nem hallotta őket arról beszélni, hogy feljelentik a testvéreket, és senki nem ismeri őket jól, amikor pedig valaki provokálja vagy megbántja őket, feljelentik az illetőt, úgyhogy a testvéreknek nincs más választásuk, mint elrejtőzni és elkerülni a veszélyt, és néhányan, akik a kötelességüket végzik, gyorsan át kell hogy költözzenek, akkor egy ilyen forgatókönyv esetén nem lehet a testvéreket hibáztatni azért, mert ostobák és képtelenek átlátni rajtuk. De ha gyakran mondják, hogy feljelentik a testvéreket, és az emberek mégsem veszik ezt komolyan, az valóban ostobaság lenne. Miután annyi igazságot hallottak, még mindig nem tudják felismerni az embereket – hát nem zavaros fejűek? (De igen.) Ami azokat illeti, akik bármikor Júdássá válhatnak, ne gondoljátok, hogy az árulásuk oka az, hogy keveset értenek az igazságból, vagy az, hogy rövid ideje hisznek Istenben, vagy valamilyen más ok. Ezek egyike sem az ok. Eredendően arról van szó, hogy aljas a jellemük; lényegüket tekintve gonosz emberek. Teljesen helyes őket így felismerni és jellemezni, majd gonosz emberként kitakarítani vagy kiközösíteni. Ezáltal védelmezzitek a testvéreket, és egyúttal megóvjátok a gyülekezet munkáját a sérüléstől. Ez a gyülekezet vezetőinek és dolgozóinak felelőssége. Ezért a vezetőknek és a dolgozóknak haladéktalanul óvakodniuk kell az ilyen emberektől és felügyelniük kell őket, majd pedig beszélgetniük kell a testvérekkel, hogy mindenki felismerhesse őket. Igyekezniük kell, hogy az ilyen embereket még azelőtt eltakarítsák, hogy a mesterkedéseik sikerülnének, megelőzve ezzel bármilyen, a testvéreket vagy a gyülekezetet érintő bajt. Ez az a tisztánlátás és ezek a dolgok kezelésének azon alapelvei, amelyekkel a vezetőknek és a dolgozóknak rendelkezniük kell, amikor ilyen emberekkel szembesülnek, és így kell gyakorolniuk az ilyen helyzetekben. Világos ez? (Igen.) Természetesen az a legjobb, ha

az ilyen embereket bölcsen kezelik, biztosítva, hogy a kitakarításuk a jövőben ne okozzon gondot a gyülekezetnek. Ha egy rejtett fenyegetés kezelése később még többhöz vezet, akkor az ezt végző gyülekezetvezető súlyosan alkalmatlan és messze nem megfelelő színvonalú; nem tudja, hogyan kell végezni a munkát, és híján van a bölcsességnek. Másrészt, ha egy gyülekezetvezető úgy tud kezelni egy rejtett fenyegetést, hogy elkerüli a kedvezőtlen következményeket, hasznára van a gyülekezet munkájának, és a testvéreket is segíti a tisztánlátásban való növekedésben, az azt jelenti, hogy valóban tudja, hogyan kell végezni a munkát. Csak az ilyen vezető vagy dolgozó megfelelő színvonalú.

Ha egy vezető vagy dolgozó olyan emberekkel találkozik, akik képesek elárulni a gyülekezetet, de nem ismeri fel őket, nem érzékeli, milyen emberi mivoltuk van, vagy milyen bajt hozhatnak a gyülekezetre és a testvérekre, és mindezekről nincs világos képe a szívében, továbbá nem tudja, hogyan kellene bánnia az ilyen emberekkel vagy kezelnie őket, hogyan végezze ezt a munkát, vagy akár azt sem tudja, hogy ezt a feladatot a vezetőknek és a dolgozóknak kell elvégezni – vagy még ha tudja is, de nem hajlandó megbántani az ilyen embereket, és egyszerűen szemet huny a dolog felett anélkül, hogy kitakarítaná vagy kiközösítené őket –, az miféle vezető, illetve dolgozó? (Hamis.) Vezetőként, illetve dolgozóként nem megfelelő színvonalú. Egyrészt ostobán próbál segíteni mindenkin, mindenkivel szemben szeretetet és türelmet tanúsít, és mindenkit testvérekként kezel. Ez egy zavaros fejű ember, hamis vezető vagy hamis dolgozó. Másrészt, amikor Júdás-típusú embereket fedez fel a gyülekezetben, nem tesz semmit a probléma azonnali kezelésére vagy megoldására. Ehelyett szemet huny, úgy tesz, mintha semmit sem venne észre. A szívében ezt gondolja: „Amíg a saját státuszom nincs veszélyben, addig rendben van. Nem érdekel a gyülekezet munkája, a testvérek biztonsága vagy isten házában érdekei. Amíg ezt a pozíciót betöltöm és mindennap megtapasztalhatom az élvezetet, nincs szükségem másra.” Nem végez valódi munkát, és amikor problémákat lát, nem oldja meg őket; csak a státuszával járó előnyöket élvezi. Hamis vezető ez? (Igen.) Például tegyük fel, hogy egy olyan típusú ember, aki bármikor képes árulást elkövetni, már régóta zsarnokoskodik a gyülekezetben, és állandóan azzal fenyegetőzik, hogy feljelenti a gyülekezetet és a testvéreket. Egyes hamis vezetők ezt látják, de nem tesznek semmit. Még akkor sem veszik komolyan, vagy gondolnak róla bármit, amikor valaki feljelenti ezt az egyént, és a felsőbb szintű vezetők úgy kezelik az illetőt, hogy kitakarítják. Azt gondolják: „Jelentsen fel, akit akar. Amíg engem nem jelent fel, illetve nincs hatással a gyülekezetvezetői szerepemre, addig rendben van.” Az ilyen vezető vagy dolgozó hamis vezető vagy dolgozó? (Igen.) Csak azért tölti be a pozícióját, hogy élvezze annak előnyeit, anélkül, hogy valódi munkát végezne; észrevesz valakit, aki bármikor képes elárulni a testvéreket, de nem takarítja ki vagy nem közösi ki – az ilyen hamis vezető, és haladéktalanul el kell bocsátani a tisztségéből. Egyes hamis vezetők az elbocsátásuk után is dacosak maradnak. Azt mondják: „Milyen jogon bocsátotok el engem? Csak azért, mert nem takarítottam ki azt az embert? Nem oldódna

meg a probléma, ha egyszerűen ti magatok takarítanak ki? Különben is, csak azt mondta, hogy feljelenti a testvéreket, valójában nem tette meg. És nem okozott semmi bajt a gyülekezetnek. Miért kellene foglalkozni vele?” Még meg is vannak sértődve. Nem végeznek valódi munkát; csak a státuszuk előnyeit élvezik, és amikor egy ilyen nyilvánvaló Júdas megjelenik a gyülekezetben, nem kezelik és nem takarítják ki. Egyes testvérek állandó félelemben élnek, mondván: „Van közöttünk egy Júdas, aki mindig azzal fenyeget, hogy feljelenti a testvéreket – ez nagyon veszélyes! Mikor fogják kitakarítani ezt az embert?” Többször is szólnak erről a problémáról a gyülekezetvezetőnek, de a vezető nem foglalkozik vele, ehelyett azt mondja: „Semmiség. Ez csak egy személyes vita, nem érinti a gyülekezet munkáját vagy a testvérek biztonságát.” Nem kezeli az ügyet. Mi az egyetlen munka, amit elvégez? Az egyik fajta a felsőbb szintű vezetők által ráosztott munka, amelyet kénytelen elvégezni. A másik pedig olyan típusú, ahol a munka el nem végezése befolyásolná vagy veszélyeztetné a státuszát – ebben az esetben vonakodva elvégez néhány olyan feladatot, amitől jó színben tűnik fel. De ha a státuszát nem érinti, akkor kerüli a munkát, amikor csak teheti. Hamis vezető? (Igen.) Amikor valóban egy bizonyos környezettel vagy letartóztatással szembesül, ő az első, aki fedezékbe menekül, csak a saját biztonságával törődve, anélkül, hogy bármennyire is aggódna a testvérek biztonságáért, és nem védi a gyülekezet munkáját és Isten házának érdekeit. Bármit is tesz, az mind azért van, hogy megőrizze saját státuszát. Amíg a Fennvaló nem bocsátja el, és amíg a következő választáson a testvérek változatlanul rá szavaznak, és továbbra is vezető maradhat, vonakodva végez némi munkát. Ha valami, amit tesz, befolyásolhatja, hogyan vélekedik róla a Fennvaló, esetleg elbocsáthatja miatta, vagy ha tettei és megnyilvánulásai miatt a testvérekben rossz benyomás alakulna ki róla, és legközelebb nem választanák meg, akkor azzal próbálja menteni az imázsát, hogy legalább némi munkát elvégez, ami éppen előtte van. Így elszámolhat a feletteseinek és az alatta lévőknek is – egyedül Istennek nem tud elszámolni. Mindent, amit tesz, csak a látszatért teszi. Amíg a felsőbb szintű vezetők nem bocsátják el, és a testvérek továbbra is támogatják, elégedettnek érzi magát. Gyülekezetvezetői tisztsége alatt nem követ el nagyobb gonoszságot, és külsőleg mindig elfoglaltnak tűnik, de nem végez valódi munkát. Különösen akkor nem tesz semmit, amikor látja, hogy gonosz emberek zavarják a gyülekezetet. Félt megsérteni ezeket a gonosz embereket, ezért amikor csak lehetséges, megpróbálja őket lecsillapítani és tárgyalni velük, csak a harmónia fenntartására törekedve. Senkit nem akar megsérteni; még ha ezek az emberek zavarják is a gyülekezet munkáját, vagy fenyegetik a testvérek biztonságát, akkor sem tesz semmit. Ez a szó legigazibb értelmében vett hamis vezető.

Ha azok a hamis vezetők, akik nem végeznek valódi munkát, a testvérek ismételt emlékeztetése és problémamegoldásra való kérése ellenére sem végeznek valódi munkát, nem oldják meg a valódi problémákat, és nem javítják ki a hibákat, akkor ezt jelentenetek kell felfelé. Ha a magasabb szintű vezetők és dolgozók nem foglalkoznak az üggyel, akkor minden lehetséges módon el kell távolítanunk ezeket a hamis

vezetőket. Valójában ezeket a szavakat már sok éve mondom, de az alattuk lévő többsége szolga, aki inkább elszenvet némi személyes veszteséget és elvisel némi sérelmet, mintsem hogy megsértsen másokat. Bármilyenek is a körülmények, mindig a középutat választják, és mindenkinek megfelelni vágyóként viselkednek, hogy senkit ne sértsenek meg. Mi az ára annak, ha nem sértünk meg embereket? Az, hogy Isten házának munkáját és érdekeit áldozzák fel, ezzel kárt okozva Isten háza érdekeinek és megzavarva a testvéreket. Ha nem bánnak el a gonosz emberekkel, sokan, akik a kötelességüket végzik, érintettek lesznek. Ez nem egyenlő azzal, hogy Isten házána munkája csorbát szenved? (De igen.) Amikor Isten házána munkája csorbát szenved, senki sem aggódik vagy nyugtalanodik, ezért mondom, hogy a legtöbb ember Isten házána munkáját és érdekeit áldozza fel azért, hogy fenntartsa a harmóniát és a jó viszonyt másokkal. Kerülik a vezetők és a testvérek megsértését; senkit sem sértenek meg. Mindenki az embereknek megfelelni vágyóként viselkedik. A gondolkodásmódjuk ez: „Te jó vagy, én jó vagyok, mindenki jó – végül is állandóan látjuk egymást.” És mi az eredmény? Ez lehetővé teszi a gonosz emberek számára, hogy kihasználják a helyzetet; újra és újra zsarnokoskodnak, azt tesznek, ami nekik tetszik. Tehát, ha a gyülekezetvezetők megbízhatatlanok, és nem takarítják el a gonosz embereket, akkor a testvéreknek minden lehetséges módon meg kell védeniük magukat; kerülniük kell, távol kell tartaniuk magukat, és el kell szigetelniük a gonosz embereket, amikor találkoznak velük. Vannak, akik azt kérlik: „Ha elszigeteljük őket, és dühösek lesznek, nem fognak újra feljelenteni minket?” Ha valóban feljelentenének, félnél? (Nem. Ez leleplezné azt, hogy gonosz emberek.) Ha újra feljelentenének, az csak tovább bizonyítja, hogy született Júdások, gonosz ördögök. Nem szabad félnetek tőlük. Ha a vezetők és dolgozók vakok, és képtelenek átlátni a dolgokon, zavarodottak és haszontalanok, vagy ha határozatlanok, soha senkit meg nem sértenek, csak átadják magukat a státuszuk előnyeinek anélkül, hogy valódi munkát végeznének, akkor a testvéreknek többé nem szabad reménykedniük bennük. Az alapelvek szerint össze kell fogniuk, hogy elbánjanak a gonosz emberekkel és megszabaduljanak a Júdásoktól. Lehet, hogy változtatniuk kell az összejövétel helyén, vagy bölcs módszerrel kell kitakarítaniuk őket, hogy elkerüljék ezeknek az embereknek a zavarását. A legfontosabb a gyülekezeti élet normális működésének és minden gyülekezeti munka normális haladásának biztosítása. Ha egy gyülekezetvezető valódi munkát végez, elegendő képességgel rendelkezik, és az emberi mivolta is meglehetősen jó, akkor amíg a munkarendnek megfelelően végzi a munkáját, mindenkinek engedelmeskednie kell neki. Ha nem végez valódi munkát, akkor nem szabad együttműködni vele vagy rá támaszkodni. Ilyenkor a problémákat Isten szavai és az igazságalapelvek szerint kell megoldani. Ha a vezetőt el kell bocsátani, akkor el kell bocsátani; ha új választásra van szükség, akkor tartsanak egyet. Ha ez a hamis vezető nem védi Isten házána érdekeit, nem biztosítja azt a környezetet, amelyben a testvérek a kötelességüket végzik, és nem törődik a testvérek biztonságával, akkor nem megfelelő színvonalú; alkalmatlan, csak egy hatalmas darab

szemét, amelynek nincs valódi funkciója – a testvéreknek nem szabad hallgatniuk rá, és nem szabad, hogy korlátozza őket. Minden olyan vezető és dolgozó, aki szükség esetén nem képes kitakarítani a Júdasokat, hamis vezető és hamis dolgozó; az ilyen hamis vezetőkkel és hamis dolgozókkal a fent leírt módon kell bánni. Ha nem bánnak el velük haladéktalanul, a testvéreket mind elárulják a Júdasok, és a gyülekezet megszűnik létezni. Ezzel befejezzük a nyolcadik megnyilvánulásról szóló beszélgetésünket: „bármikor képesnek lenni az árulásra”.

I. Bármikor képesnek lenni a távozásra

A kilencedik megnyilvánulás: „bármikor képesnek lenni a távozásra”. Ez a fajta ember, aki bármikor képes elhagyni Isten házáat, nem olyan, aki csak akkor távozik, amikor különleges helyzettel találkozik vagy amikor olyan nagy csapás éri, amely meghaladja egy átlagember tűrőképességét, túllépi a határait. Ehelyett bármikor képes távozni – még egy apró dolog is okozhatja a távozását; még egy apró dolog miatt is megtörténhet, hogy többé nem akarja végezni a kötelességét, többé nem akar hinni Istenben, és el akarja hagyni Isten házáat. Ez a fajta ember szintén óriási problémát jelent. Látszólag talán valamivel jobbnak tűnik, mint a Júdasokhoz hasonló emberek, de bármikor és bárhol képes elhagyni Isten házáat. Az, hogy képes lenne-e elárulni a testvéreket, bizonytalan. Mit gondoltok, megbízható ez a fajta ember? (Nem.) Tehát vannak-e elvei abban, ahogyan viseli magát? Van-e alapja az Istenbe vetett hitében? (Nincs.) Mutatja-e bármi jelét annak, hogy valóban hisz? (Nem.) Akkor miféle ember? (Álhívő.) Úgy hisz Istenben és úgy végzi a kötelességét, mintha az egész csak egy tréfa lenne. Olyan, mint aki nem a rendes teendőivel törődik: amint elmegy szójaszószt venni, meglátja az utcai akrobatákat vagy előadóművészeket, akik vidám jelenetet rendeznek, és elragadja őt az izgalom, megfeledkezik a szójaszószt vásárlásáról, és végül halogatja a fontos dolgokat. Az ilyen emberek semmihez sem ragaszkodnak sokáig; félvállról veszik a dolgokat és állhatatlanok. Az Istenbe vetett hitük is az érdeklődésükön alapul – úgy érzik, elég szórakoztató hinni Istenben, de egy ponton, amikor elveszítik az érdeklődésüket, azonnal távoznak mindenféle vonakodás nélkül. Néhányan, akik távoznak, azonnal üzletelni kezdenek, néhányan hivatali pályára lépnek, néhányan romantikus kapcsolatokba bonyolódnak és házasságra készülnek, néhányan pedig, akik gyorsan meg akarnak gazdagodni, egyenesen a kaszinóba mennek. Azt mondják, ha három napig nem látunk valakit, új szemmel kell néznünk rá. Ami azt az embert illeti, aki bármikor képes elhagyni Isten házáat, ha csak egy napig nem látod, amikor újra találkozol vele, olyan, mintha egy teljesen más ember lenne. Tegnap még tisztességesen és rendesen öltözködött, jólneveltnek és elfogadható megjelenésűnek tűnt. Még könnyek között imádkozott Istenhez, azt mondva, hogy fel akarja áldozni a fiatalságát és véréit akarja ontani Istenért, meg akar halni Istenért, halálíg hűséges akar lenni, és be akar menni a királyságba. Ilyen magasztos jelszavakat kiabált, de nem sokkal később elment a kaszinóba. Tegnap boldogan végezte a kötelességét, és az összejövetel alatt ragyogó

arccal és izzó lelkesedéssel olvasta Isten szavait, annyira meghatódott, hogy könnyek között jajgatott. Akkor hogy lehet, hogy ma a kaszinóba futott? Késő éjszakáig játszott anélkül, hogy haza akart volna menni, remekül szórakozott és égett a lelkesedéstől. Tegnap még összejöveleteken vett részt, de ma már a kaszinóba szaladt – szóval, melyik megnyilvánulás az igazi énje? (Az utóbbi az igazi énje.) Ha valaki nem érti az igazságot, valóban nem látja át, hogy kicsoda is ez az ember. Mindkét megnyilvánulást, az előzőt és a későbbieket is, ugyanaz a személy mutatja – akkor hogy lehet, hogy úgy tűnik, mintha két különböző ember mutatná őket? Egy ilyen emberen a legtöbben nem látnak át. Azt látod, hogy Istenben hívőként gyakran jár összejöveletekre, nem követ el gonoszságot, és meglehetősen jól bírja a nehézségeket és megfizeti az árat a kötelessége végzése közben. Amikor a számítógép előtt ül, összpontosít és szorgalmas, keményen dolgozik és szívét-lelkét beleadja. Azt gondolnád, hogy olyan emberként, aki hisz Istenben, nem kellene madzsongoznia, igaz? De miután csak egy napig nem láttad, elszaladt a madzsong-szalomba vagy a kaszinóba szerencsejátékozni. És elsőrangú madzsong-játékos – egyáltalán nem úgy néz ki, mint aki hisz Istenben! Teljesen összezavar téged – vajon Istenben hívő emberről van szó, vagy egy nem hívőről, aki madzsongozik? Hogyan képes ilyen gyorsan szerepet váltani? Amikor hisz Istenben, akkor vajon ott van-e Isten a szívében? (Nincs.) Csak azért hisz Istenben, hogy szórakozzon és elüsse az időt, hogy lássa, miről is szól az Istenbe vetett hit, és hogy hozhat-e boldogságot az életébe. Ha nem boldog, bármikor képes távozni. Soha nem tervezte, hogy egész életében hinni fog, és természetesen soha nem tervezte, hogy egész életében végezni fogja a kötelességét és követni fogja Istent. Akkor hát mit tervezett? Úgy gondolja, hogy ha már valóban hinnie kell Istenben, akkor az legalábbis nem akadályozhatja őt a szórakozásban, nem követelhet tőle semmiféle munkát, és mégis garantálnia kell, hogy boldog életet élhessen. Ha mindennap Isten szavait kell olvasnia és az igazságról kell beszélgetnie, akkor az nem fogja érdekelni és nem lesz boldog. Amint megunja, elhagyja a gyülekezetet, és visszaszalad a világba. Így gondolkodik: „Az élet nem könnyű, ezért az embernek nem szabad rosszul bánnia magával. A saját sorsunk urainak kell lennünk, és nem szabad sanyargatnunk a testünket. Biztosítanunk kell, hogy mindennap boldogok legyünk – csak így lehet szabadon élni. Az istenbe vetett hitet nem szabad csökönyösen folytatni. Nézd csak, milyen laza vagyok – ahol boldogság van, oda megyek én is. Ha nem vagyok boldog, elmegyek. Miért kellene kényelmetlenné tennem a dolgokat a magam számára? Az, hogy bármikor képes vagyok távozni, a legfőbb hitvallásom abban, ahogyan viselem magam »szabad szellemű hívőként« – így élni olyan kényelmes és gondtalan!” Milyen dalokat énekelnek gyakran az ilyen emberek? „Ne kérdezd, honnan jöttem, a szülőföldem messze van.” Ha nem ezt, akkor mit énekelnek még? „Miért ne élnénk szabadon most az egyszer?” Amikor úgy érzik, hogy unalmas vagy nem szórakoztató többé, gyorsan távoznak, ezt gondolva: „Miért ragaszkodnék egy helyhez, amikor oly sok látnivaló van még a világon?” Mi a másik híres mondás, amit használnak? „Miért adnék fel egy egész erdőt

egyetlen fa kedvéért?” Mit gondoltok – van-e valódi hitük az ilyen embereknek? (Nincs, az ilyenek álhívők.) Ami az álhívőket illeti, mivel arról beszélünk, hogy a problémáik mind az emberi mivolt problémái, akkor pontosan mi a baj az ilyen emberek emberi mivoltával? Azt hiszitek, hogy az ilyen emberek valaha is elgondolkodtak olyan kérdéseken, mint hogy miként kellene az embereknek viselniük magukat, milyen úton kellene járniuk, vagy milyen életszemlélettel és értékrenddel kellene rendelkezniük az életük során? (Nem.) Akkor mi a probléma az ilyen ember emberi mivoltával? (Az ilyen emberből hiányzik a normális emberi mivolthoz tartozó lelkiismeret és józan ész; nem gondolkodik el ilyen kérdéseken.) Ez biztos. Továbbá, hogy pontosak legyünk, az ilyen embernek nincs lelke; csak egy élőhalott. Nincsenek saját követelményei arra vonatkozóan, hogy hogyan kell viselkedni, vagy milyen úton kell járni, és nem is gondolkodik el ezeken a dolgokon. Azért nem gondolkodik el ezeken a dolgokon, mert bár külsőleg emberi megjelenése van, a lényege valójában egy élőhalott, egy üres héj. Az ilyen ember hozzáállása az emberi élet és a túlélés kérdéseire csupán az életben való sodródás. Pontosabban, az „életben való sodródás” azt jelenti, hogy csak tengődik és várja a halált, nem tanul és tudatlan marad, a napjait evéssel, ivással és szórakozással tölti. Oda megy, ahol boldogság van, és azt csinálja, ami boldoggá és örömtelivé teszi, valamint ami kényelmes a testének. Ugyanakkor kerüli és jó távol marad mindentől, ami szenvedést okoz a testének vagy belső fájdalommal jár; egyszerűen nem akarja, hogy a teste nehézségeket éljen át. Vannak azonban olyanok, akik nehézségek elviselésén keresztül tapasztalják meg az életet. Vagy különféle dolgok átélésével és megtapasztalásával gondoskodnak arról, hogy az életük ne legyen üres, és hogy nyerjenek belőle valamit. Végül levonják a következtetést, hogy milyen úton kell járni, és milyen embernek kell lenni. Az élettapasztalatok révén sokat nyernek. Egyrészt képesek átlátni bizonyos embereken; másrészt képesek levonni a következtetést, hogy az ember milyen elvek és módszerek segítségével kezelje a különféle embereket, eseményeket és dolgokat, és hogyan kell az embernek az egész életét élnie. Függetlenül attól, hogy amit végül levonnak, az összhangban van-e az igazsággal vagy ellentmond annak, legalábbis elgondolkodtak rajta. Másrészről azok, akik bármikor képesek elhagyni Isten házáat, nem érdeklődnek az igazságra való törekvés, illetve a kötelességük végzése iránt az Istenbe vetett hitükben. Mindig keresik a lehetőségeket a saját buja vágyaik és preferenciáik kielégítésére, és soha nem akarnak szorgalmasan elsajátítani egy szakmai készséget a kötelességük végzésében, nem akarják jól végezni a kötelességüket, illetve nem akarnak értelmes életet élni. Csak olyanok akarnak lenni, mint a nem hívők, boldogok és örömteliek mindennap. Így bárhová mennek, szórakozást és mulatságot keresnek, csak hogy kielégítsék a saját érdekeiket és a kíváncsiságukat. Ha folyamatosan egy kötelességet kell végezniük, elveszítik az érdeklődésüket, és már nincs motivációjuk a folytatáshoz. Ami az ilyen embereket illeti, az élethez való hozzáállásuk csupán az evickélés. Látszólag úgy tűnik, mintha nagyon szabadon és könnyedén élnének, nem vacakolva a dolgokon másokkal. Mindennap vidámnak és gondtalannak tűnnek, képesek

alkalmazkodni a körülményekhez, bárhová is mennek. Néhányan olyannak tűnnek, mintha még a világi szokások vagy az emberi kapcsolatok konvenciói sem érintenék és korlátoznák őket, azt a külső benyomást keltve, hogy rendkívüliek és az egyszerű emberek felett állnak. De valójában a lényegük egy élőhalotté, egy lélek nélküli dologé. Azok, akik hisznek Istenben, de bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet, soha nem tartanak ki semmiben sokáig – csak átmeneti lelkesedést tudnak fenntartani. A lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező emberek azonban mások. Nem számít, milyen kötelességet végeznek, komolyan tanulják azt, és arra törekszenek, hogy jól végezzék. Képesek valamit elérni és értéket teremteni. Egyrészt képesek elnyerni a körülöttük lévők elismerését, ugyanakkor magabiztosnak érezhetik magukat belül, látva, hogy képesek valamit tenni, és hasznos emberek, nem pedig értéktelenek. Ez a minimum, amit egy normális emberi mivoltához tartozó lelkiismerettel és józan ésszel rendelkező ember elérhet. De ami azokat illeti, akik csak sodródnak az életben, ők soha nem gondolkodnak el ezeken a dolgokon. Bárhová mennek, csak esznek, isznak és szórakoznak. Külsőleg talán úgy tűnik, hogy nagyon szabadon és könnyedén élnek, de valójában az ilyen embereknek nincsenek gondolataik a fejükben. Semmiben sem komolyak, amit tesznek; mindig felületesek és rövid életű lelkesedés motiválja őket, soha nem érnek el semmit. Egész életükben csak evickélni akarnak, és bárhová mennek, ugyanezt a hozzáállást viszik magukkal – még az Istenbe vetett hitük sem kivétel ez alól. Láthatod, hogy egy bizonyos időszakban úgy tűnik, mintha meglehetősen komolyan vennék a kötelességük végzését, és képesek lennének elviselni a nehézségeket és árat fizetni, de nem számít, ki mutat rá a problémáikra, vagy ki mondja meg nekik, hogyan kell csinálni a dolgokat, soha nem veszik komolyan, és egyáltalán nem fogadják el az igazságot. Egyszerűen úgy csinálják a dolgokat, ahogy akarják – amíg boldogok, addig nekik megfelel. Ha pedig nem boldogok, elmennek szórakozni, senki tanácsára nem hallgatva. A szívükben ezt gondolják: „Úgysem terveztem soha hosszú távon hinni Istenben.” Ha valaki megmetszi őket, képesek azonnal távozni. Ez az egyik megnyilvánulása azoknak az embereknek, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet.

Azoknak, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet, van egy másik megnyilvánulási formájuk is. Vannak olyan emberek – nem számít, hány éve hisznek Istenben, nem számít, hogy látszólag van-e alapjuk vagy sem, és nem számít, milyen kötelességet végeztek korábban –, akik amint olyan különleges körülménnyel találkoznak, amely a saját személyes érdekeiket érinti, egyszerűen csak fogják magukat és eltűnnek. Bármikor előfordulhat, hogy mások elveszítik velük a kapcsolatot, és többé nem látják őket a gyülekezetben, miközben fogalmuk sincs, mi történik velük. Vannak, akik abbahagyják a kötelességük végzését és randizni kezdenek, amikor egy másik nembeli emberrel találkoznak, aki megpróbálja elcsábítani őket, teljesen elérhetetlenné válva. Másoknak a gyermekeik elérték a házasulandó kort, és lefoglalja őket a gyermekeik házasságának intézése, többé nem végzik a kötelességüket, és nem vesznek részt az összejöveteleken. Nem számít, ki keresi őket, az ajtónál elküldik. Egyesek, amikor a

szüleik vagy házastársuk beteg és kórházban van, vagy valami komoly dolog történik, illetve váratlan katasztrófa éri az otthonukat – ha ők valódi istenhívők –, magyarázatot adnak, mondván: „Mostanában otthon voltak dolgaim, amelyekkel foglalkoznom kell, ezért nem tudok összejövetelekre járni. Szabadságot kell kérnem, és ha találtok valakit, aki alkalmas, kérlek, haladéktalanul vegye át ideiglenesen a kötelességemet.” Legalábbis értesítenek és magyarázatot adnak. De azok, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet, szó nélkül megszakítják a kapcsolatot a gyülekezettel, és nem számít, a testvérek hogyan próbálkoznak, nem tudnak kapcsolatba lépni velük. Nem arról van szó, hogy nincs módjuk a kapcsolattartásra – bármilyen módszerrel elérhetőek lennének –, de egyszerűen nem akarnak kapcsolatba lépni a testvérekkel, illetve válaszolni nekik. Azt mondják: „Miért kellene kapcsolatba lépnem veled? Önként végzem a kötelességemet; nem kapok érte fizetést. Ha el akarok menni, elmegyek! Ha otthon történik valami, az az én magánügyem. Nem vagyok köteles tájékoztatni téged, és neked sincs jogod tudni róla!” Vannak, akik egy-két hónapra elmennek, majd visszajönnek és jelentkeznek anélkül, hogy egyáltalán zavarban lennének, mintha mi sem történt volna. Mások két-három évre elmennek, és teljesen elérhetetlenek. A gyülekezetben lévők, nem ismerve a helyzetet, azt gondolják, hogy mivel ez a személy már sok éve hisz Istenben, lehetetlen, hogy elhagyja a gyülekezetet. Azt feltételezik, hogy valami váratlan dolog történhetett, és aggódnak, hogy vajon a KKP letartóztatta-e. Valójában azonban csak arról van szó, hogy az illető többé nem akar hinni Istenben, és anélkül távozott, hogy értesítette volna a testvéreket. Vannak, akik körülbelül tíz napra elmennek, majd visszajönnek; ez nem jelenti azt, hogy felhagytak a hittel. Vannak, akik elmennek, majd két-három évig távol maradnak – mondanátok, hogy ők felhagytak a hittel? (Igen.) Valóban felhagytak a hittel, és törölni kell őket a névsorból. Ez nem egy átlagos távozás; felhagytak a hittel. Emberi szemszögből ezt úgy hívják, hogy többé nem hisznek. Hogyan tekinti ezt Isten? Isten szemében ezt úgy hívják, hogy megtagadják Istent, nem követik Istent, és elutasítják Istent. Az ő szemszögükből nézve azonban azt gondolják: „Nem utasítottam el istent; a szívemben még mindig hiszek istenben!” Látjátok? Csak úgy könnyedén lesöprik. Vannak olyanok is, akik csak azért hagynak fel az összejövetelek látogatásával és a kötelességük végzésével, mert rossz a hangulatuk vagy belül zaklatottnak érzik magukat, mert úgy gondolják, hogy a kötelesség végzése túl nehéz és fárasztó, vagy mert egy kicsit megmetszették őket. Távoznak anélkül, hogy egyáltalán bármit is megmagyaráznának a náluk lévő munkáról, mondván: „Senki se keressen. Nem vagyok boldog, és nem akarok többé hinni!” Amikor felzaklatják magukat, az egy-másfél évig is eltarthat. Igazán nagy a haragjuk – egy-másfél évig sem tudnak kikeveredni belőle! Vannak, akik a gyülekezetben vezetői és dolgozói munkát vállalnak, de nemcsak hogy nem végzik jól a munkát, hanem meggondolatlanul gáztetteket is elkövetnek, akadályozva és megzavarva a gyülekezet munkáját. Később a testvérek nem választják meg őket, és a közösségben fel is ismerik és leleplezik őket. Így elkezdenek gondolkodni: „Ez most egy engem bíráló ülés? Csak nem végeztem jól

a munkát, tényleg olyan nagy ügy ez? Miért beszélgetnek és lepleznek le engem így? Ennyi évem alatt soha nem szenvedtem ilyen sérelmet! Mielőtt istenben hittem, mindig én feddtem meg másokat; soha senki nem feddett meg engem. Mikor szenvedtem én valaha ilyen nehézséget? Mindannyian piszkáltok engem, megaláztok. Nem hiszek többé!” És csak úgy felhagynak a hittel. Akik ezt mondják, nemcsak fiatalok – vannak köztük olyanok is, akik nyolc-tíz éve hisznek Istenben és a negyvenes-ötvenes éveikben járnak, mégis képesek ilyeneket mondani, amikor boldogtalanok. Van az ilyen embereknek helyük Isten számára a szívükben? Az Istenben való hitet tekintik az élet legfontosabb dolgának? Normális dolog, ha az ember egy kicsit negatívnak és gyengének érzi magát, amikor megmetszik, vagy amikor katasztrófákkal vagy kudarcokkal találkozik, de ezek a dolgok nem vezethetnek odáig, hogy valaki ne higgyen Istenben. Az ilyen emberek nem őszinte istenhívők. Az őszinte istenhívők még akkor is kitartanak a hitükben, ha letartóztatják és üldözik őket – csak ők azok az emberek, akiknek van bizonyágtételük. Egyesek, amikor egy kis természeti csapással találkoznak, és a testvérek vagy nem tudnak róla, vagy egy kicsit későn értesülnek, és nem segítenek nekik időben, elkezdnek gondolkodni: „Nehézségeim vannak, és senki sem figyel rám. Tehát lenéznek engem! Az istenben való hitnek nincs értelme. Nem hiszek többé!” Mindössze egy ilyen apró ügy miatt képesek felhagyni az Istenben való hittel. Ez az egyik megnyilvánulása azoknak az embereknek, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet.

Ami azokat illeti, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet, van egy másik helyzet is. A KKP, hogy a maga oldalára állítsa őket, jó munkát ajánl nekik, ezt mondván: „Semmit sem keresel azzal, hogy istenben hiszel. Milyen kilátásaid lehetnének? Találtunk neked egy állást egy külföldi cégnél, magas havi fizetéssel, jó juttatásokkal és munkavállalói biztosítással. Az istenhitben nincs jövőd; jobb dolgozni, pénzt keresni és jó életet élni.” Végül elhagyják a gyülekezetet, és dolgozni mennek. Valaki azt mondja: „Tegnap ez az ember még a kötelességét végezte a gyülekezetben. Ma miért csomagolt össze, és ment el?” Dolgozni és pénzt keresni mennek; többé nem hisznek Istenben. Szó nélkül távoznak, és attól kezdve külön utakon járnak a testvérektől, más útra tért emberekké válnak. Hírnevet és nyereséget akarnak hajszozni, magasra törni és kiemelkedni, és többé nem hisznek Istenben. Vannak olyanok is, akik az evangélium hirdetése közben találkoznak valakivel, aki tetszik nekik, kapcsolat alakul ki köztük, és elmennek, hogy együtt éljék a napjaikat. Nemcsak hogy a kötelességük végzését hagyják abba, de még az Istenben való hittel is felhagynak. Otthon a szüleik még mindig nem tudnak semmit, azt hiszik, hogy Isten házában végzik a kötelességüket. Valójában már régen eltűntek – ki tudja, talán már gyermekeik is születtek. A kötelesség végzése oly fontos, mégis képesek egy olyan kulcsfontosságú munkát is elhagyni, mint az evangélium hirdetése. Amikor találkoznak valakivel, aki tetszik nekik, vagy valakivel, akinek ők tetszenek, az illető néhány egyszerű csábító és kecsegtető szava elegendő ahhoz, hogy elvezesse őket. Olyan könnyelműek és lezserek, hogy bármikor és bárhol képesek elhagyni Istent és elárulni Istent. Nem számít, hány éve hisznek az ilyen

emberek Istenben, vagy mennyi prédikációt hallgattak, még mindig nem értenek egy csepp igazságot sem. Számukra az Istenben való hit egyszerűen nem fontos, és a kötelességük végzése sem számít – az áldások elnyerése érdekében úgy érzik, nincs más választásuk, mint megtenni ezeket a dolgokat. Amint személyes ügyük vagy családi problémájuk adódik, képesek csak úgy elmenni. Amikor egy kis természeti csapással találkoznak, képesek csak úgy felhagyni a hittel. Bármilyen megzavarhatja az Istenben való hitüket; bármilyen ügy miatt negatívvá válhatnak, és feladhatják a kötelességüket. Miféle emberek ők? Ez a kérdés valóban mély elgondolkodást érdemel!

Miféle emberek azok, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet? Az egyik típus az esztelen, meggondolatlan, zavarodott ember, akinek fogalma sincs, miért hisz Istenben, nem számít, hány éve hisz. Fogalma sincs arról, hogy miről is szól az Istenben való hit. Egy másik típus az álhívő, aki egyáltalán nem hisz Isten létezésében, és nem érti az Istenben való hit jelentését és értékét. Számára a prédikációk hallgatása és Isten szavainak olvasása olyan, mintha teológiát tanulna vagy valamilyen szakmai ismeretet sajátítana el – amint megérti, és tud róla beszélni, úgy véli, kész is van. Soha nem ülteti a gyakorlatba. Számára Isten szavai csupán egyfajta elmélet, egy jelszó, és soha nem válhatnak az életévé. Ezeket az embereket tehát nem érdekli semmi, ami az Istenben való hittel kapcsolatos. Az olyan dolgok, mint a kötelességvégzés, az igazságra való törekvés, Isten szavainak gyakorlása, a testvérekkel való összejövetel és a közös gyülekezeti élet és hasonlóak semmilyen vonzerővel nem bírnak számukra, és egyik sem hozza meg nekik azt a boldogságot és izgalmat, amit az evés, az ivás és a szórakozás. Ezzel szemben az őszinte istenhívők úgy érzik, hogy a testvérekkel együtt lenni, az igazságról beszélgetni vagy gyülekezeti életet élni mindig hasznos és nyereséget hozhat nekik. Bár néha veszéllyel és üldöztetéssel néznek szembe, vagy kockázatot vállalnak az evangélium hirdetésekor, és némi nehézséget viselnek el a kötelességük végzése során, bármi történjék is, megértik az igazságot, és elérik Isten megismerésének eredményét a nehézségek elviselése és az ár megfizetése révén, és ez a nehézség és ár átalakulást hoz az életfelfogásukban. Mindezt mérlegelve és értékelve úgy érzik, hogy jó Istenben hinni, és hihetetlenül értékes dolog képesnek lenni az igazság megértésére. A szívük különösen ragaszkodik a gyülekezethez, és soha nem gondolnak arra, hogy elhagyják a gyülekezeti életet. Ha látnak néhány egyént, akiket B csoportokba küldenek, vagy akiket a gyülekezet elszigetel vagy kitakarít, mert zavarják a gyülekezet munkáját, azok, akik őszintén hisznek Istenben, éreznek egy kis aggodalmat a szívükben. Azt gondolják: „Szorgalmasan kell végeznem a kötelességemet. Semmiképpen sem takaríthatnak ki. A kitakarítás egyenértékű a büntetéssel, ami azt jelenti, hogy a pokolba jutás a vége! Mi értelme lenne akkor élni?” A legtöbb ember fél elhagyni a gyülekezetet; úgy érzik, hogy ha egyszer elhagyják a gyülekezetet és elhagyják Istent, nem tudnak tovább élni, és mindennek vége lesz. De azok, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet, egészen normális dolognak tekintik a gyülekezet elhagyását, mintha csak felmondának egy munkahelyen, hogy másikat keressenek. Soha nem éreznek

szorongást, vagy szenvednek bármilyen belső fájdalmat. Mit gondoltok – van azoknak, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet, bármiféle lelkiismeretük vagy józan eszük? Az ilyen emberek valóban hihetetlenek! Vannak, akiknek a kötelességvégzése nem megfelelő színvonalú, és mindig meggondolatlanul követnek el gátlást, akadályozva és megzavarva a gyülekezet munkáját. A gyülekezet ekkor megakadályozza őket a kötelességük végzésében, és egy átlagos gyülekezetbe küldi őket. Nos, mi történik ennek eredményeként? Már másnap úgy viselkednek, mintha teljesen más emberek lennének, egészen új életet kezdve. Vannak, akik randevúzni kezdenek és megházasodnak, mások munkát keresnek, megint mások főiskolára mennek, és vannak, akik újra felveszik a kapcsolatot régi barátaikkal, kapcsolatokat építenek, és lehetőségeket keresnek a meggazdagodásra. Ezek az emberek gyorsan beolvadnak a nagyvilágba, eltűnve az emberiség tengerében – ilyen gyorsan megtörténik ez. Néhány testvér, miután a kötelességük végzésében elért gyenge eredmények miatt egy átlagos gyülekezetbe küldték őket, egy ideig gyötrelmet él át, de képes elgondolkodni önmagán és felismerni a saját problémáit, némi megfordulási szándékot mutatva. Azonban azok, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet, amint nehézségekkel találkoznak, többé nem akarnak kötelességet végezni, és másnap elhagyják a gyülekezetet, visszatérve a nem hívők életéhez. Egyáltalán nem érznek fájdalmat, sőt még azt is gondolják: „Mi olyan jó az istenben való hitben? Mások állandóan kigúnyolnak és rágalmaznak, sőt még az is valószínű, hogy letartóztatnak és bebörtönöznek. Ha a nagy vörös sárkány halálra ver, nem lett volna hiábavaló az életem? Oly sok nehézséget viseltem el, miközben hittem istenben ezekben az években, de mit nyertem? Ha nem hittem volna istenben, már tisztviselő lennék, pénzt kerestem volna, és előkelő életet élnék! Mostanáig hittem istenben, és mégis megbánást érzek – ha tudtam volna, hogy így lesz, már régen elmentem volna! Mi haszna az igazság megértésének? Jóllakhatsz vagy kifizetheted a számláidat ezzel a megértéssel?” Látjátok? Nemcsak hogy nincs bennük megbánás, de még szerencsésnek is érzik magukat, hogy elhagyhatják a gyülekezetet. Hát nem az álhívői valójuk lepleződik le ezzel? (De igen.)

Vannak, akik kötelességük végzése során rendszerint felületesek és meggondolatlan, helytelen cselekedeteket követnek el. Miután a gyülekezet kitakarította őket, és meglátják a testvéreket, úgy néznek rájuk, mintha ellenségek lennének. Még akkor is, amikor a testvérek kedvesen próbálnak velük beszélni, figyelmen kívül hagyják őket, és gyűlölködve néznek rájuk, mondván: „Ti vagytok azok, akik kitakarítottatok engem a gyülekezetből. Nézzetek rám most! Jobb sorom van, mint nektek! Most aranyba-ezüstbe vagyok öltözve, nagyfőnök vagyok! Olyan kényelmesen boldogulok a világban, és nézzétek, milyen nyomorultak és kimerültek vagytok az istenben való hitben! Ti mindannyian állandóan arra törekedtek, hogy elnyerjétek az igazságot, de én nem gondolom, hogy okosabbak lennétek nálam! Mi olyan jó az igazság elnyerésében? Meg lehet enni, mint az ételt, vagy elkölteni, mint a pénzt? Még az igazságra való törekvés nélkül is elég jól élek, nem igaz? Szerencsém volt, hogy kitakarítottatok – meg kellene

köszönöm nektek!” Szavaikból nyilvánvaló, hogy álhívők, és a kötelességük végzése leplezte le őket. Vajon egy nem hívő, aki csak szóban hisz Istenben, készségesen tudja-e végezni a kötelességét? A kötelesség végzése azt jelenti, hogy az ember feladatokat és kötelezettségeket teljesít anélkül, hogy fizetést kapna vagy pénzt keresne. Ezt veszteségnek tekint, ezért nem hajlandó végezni a kötelességét. Így lepleződik le valódi álhívő arca; Isten munkája így fedi fel és iktatja ki az álhívőket. Vannak, akik mindig felületes hozzáállással végzik a kötelességüket, csupán napról napra sodródnak. Abban a pillanatban, amikor lehetőségük nyílik pénzt keresni vagy előléptetést szerezni a világban, bármikor elhagyják a gyülekezetet – ez a szándék mindig is megvolt bennük. Ha egy átlagos gyülekezetbe helyezik át őket, mert rendszerint felületesek és meggondolatlan, helytelen cselekedeteket követnek el a kötelességük végzése során, nemcsak hogy nem tartanak önvizsgálatot, hanem azt is gondolják: „Az, hogy te eltakarítottál engem a teljes munkaidős gyülekezetből, neked veszteség, nekem pedig nyereség.” Még elégedettek is magukkal. Nem álhívők az ilyen emberek? Mondjátok, azoknak az álhívőknek az esetében, akiket azért takarítanak el, mert a meggondolatlan, helytelen cselekedeteikkel súlyosan akadályozták és megzavarták a gyülekezet munkáját, vajon összhangban van-e az alapelvekkel, hogy Isten háza így eltakarítja őket? (Igen.) Teljes mértékben összhangban van az alapelvekkel; ez a legcsekélyebb mértékben sem igazságtalanság velük szemben. Az Istenhez és a kötelességük végzéséhez való hozzáállásuk olyan, hogy bármikor képesek elhagyni és elárulni őket. Ez elegendő annak bizonyítására, hogy szívükben a legcsekélyebb mértékben sem érdeklődnek a pozitív dolgok iránt. Oly sok éve hisznek Istenben, és oly sok prédikációt hallgattak meg, mégsem tudja sem az Istenben való hit egyetlen igazsága, sem Isten választott népének egyetlen tapasztalati tanúságtétele megtartani a szívüket. Egyetlenegy dolog sem érdekli őket ezek közül, nem érinti meg őket, és nem éreznek kötődést irántuk. Ez az ő emberi mivoltuk lényege, vagyis hogy a legcsekélyebb mértékben sem érdeklődnek a pozitív dolgok iránt. Akkor hát mi iránt érdeklődnek? Az evés, ivás és szórakozás iránt, a testi örömök, a gonosz irányzatok és a Sátán filozófiái iránt érdeklődnek. Különösen érdeklődnek a társadalom minden negatív dolga iránt; csak az igazság és Isten szavai nem érdeklik őket. Ezért képesek bármikor elhagyni Isten házát. A legcsekélyebb mértékben sem érdekli őket Isten szavainak gyakori olvasása vagy az igazság gyakori közlése Isten háza összejövételein. Különösen visszaszítónak találják a kötelességvégzést, sőt azt gondolják, hogy azok, akik a kötelességüket végzik, mind bolondok. Miféle mentalitás és miféle emberi mivolt ez? Nem érdekli őket az igazság vagy az, hogy Isten megmenti az embereket, és egyáltalán nem éreznek kötődést a gyülekezeti élethez. Bár nyíltan nem ítélték meg vagy kárhoztatták Isten szavait, több éven át hallgattak prédikációkat anélkül, hogy egy csöppnyi igazságot is megértettek volna – ez egyértelműen problémát jelez. Nincs olyan ember, aki egyszerre mind a pozitív, mind a negatív dolgokat utálná. Amennyiben nem szereted a pozitív dolgokat, akkor a negatív dolgok iránt fogsz különösen érdeklődni. Ha különösen érdeklődsz a negatív dolgok iránt, akkor biztosan

nem fogsz érdeklődni a pozitív dolgok iránt. Ez a fajta ember a legcsekélyebb mértékben sem érdeklődik a pozitív dolgok iránt, így Isten házában nincs semmi, amihez kötődne, semmi, amit szeretne vagy amire vágya. A világ gonosz irányzatai, a pénz, a hírnév és nyereség, a hivatalnokság, a meggazdagodás, valamint a különféle népszerű eretnekségek és téveszmék azok, amik a leginkább érdeklik. Szíve a világé, nem Isten házáé, ezért képes bármikor távozni. Isten házában és a gyülekezeti életnek az elhagyása nem ébreszt benne megbánást, gyötrelmet vagy fájdalmat, hanem inkább teljes megkönnyebbülést hoz. Azt gondolja magában: „Végre többé nem kell mindennap prédikációkat és az igazságról szóló közléseket hallgatnom, többé nem kell, hogy ezek a dolgok korlátozzanak. Most már bátran hajszolhatom a hírnevet és nyereséget, a pénzt, a szép nőket és a személyes kilátásaimat. Végre aggodalom nélkül, bátran hazudhatok és becsaphatok másokat, terveket és mesterkedéseket vihetek véghez, és mindenféle elvetemült taktikát gyakorolhatok. Bármilyen eszközt használhatok az emberekkel való érintkezésre!” A prédikációk hallgatása és az igazságról való beszélgetés Isten házában fájdalmas számukra, és Isten házában elhagyása megkönnyebbülésnek tűnik. Ez azt jelenti, hogy ezek a pozitív dolgok nem azok, amire a szívüknek szüksége van. Amire szükségük van, azok mind a világ és a társadalom dolgai. Ebből világos, hogy a gyülekezet elhagyásának oka közvetlenül kapcsolódik a törekvéseikhez és a preferenciáikhoz.

Milyen a természetlényege azoknak az embereknek, akik bármikor képesek elhagyni Isten házában? Látjátok már, hogy milyen? (Igen. Ők azok a fajta emberek, akik álhívők. Legtöbbjük újrászületett fenevad, mindannyian zavaros fejű egyének, agy és gondolatok nélkül.) Így van. Nem értik a hit dolgait. Nem értik, miről is szól valójában az emberi élet, milyen utat kellene az embereknek követniük, mi az, amit a legértelmesebb csinálni, milyen gyakorlási alapelveket kellene betartaniuk, amikor a magatartásukról van szó, és így tovább, és nem is akarják keresni az igazságot, hogy rájöjjenek ezekre. Mit szeretnek hajsolni? Egész nap azon jár az eszük, mit tehetnének, hogy haszonra tegyenek szert, és másoknál különb életet élvezhessenek. Vannak, akik akkor kezdenek hinni Istenben, amikor alkalmazottak a kinti világban. Amint azonban előléptetik őket felügyelővé vagy vezetővé, illetve főnökökké válnak, felhagynak a hittel. Amikor a testvérek kapcsolatba lépnek velük, azt mondják: „Most már státusszal és hírnévvel rendelkező ember vagyok, társadalmi rangom van. Veletek együtt hinni Istenben túl megalázó. Maradjatok tőlem távol, és többé ne keressetek! Törölhetek a névsorból vagy kiközösíthettek, ha akartok. Mindenesetre az Istenben való hitem fejezete lezárult, és többé semmi közöm hozzátok!” Látjátok, mit mondanak? Miféle emberek ők? Még mindig felvonnák velük a kapcsolatot? (Nem.) Ilyen nyersen fogalmaztak, néhány gyülekezetvezető mégis még mindig sajnálatosnak tartja, amikor látja távozni őket, és többször is megpróbálja meggyőzni őket: „Olyan jó képességed van, sőt korábban vezető és dolgozó is voltál. Csak azért bocsátottak el, mert nem törekedtél az igazságra. Ha szorgalmasan törekszel az igazságra, biztosan meg fogsz menekülni, és a jövőben kétségtelenül oszlop, támasz

leszel Isten házában!” Minél többet mondják ezt a vezetők, annál inkább taszítja ez a másik felet. Néhány gyülekezetvezető zavaros fejű és hiányzik belőle a tisztánlátás; ezt az embert előléptették a világban, ezek a vezetők mégis még mindig irigylik őt, és kapcsolatokat akarnak kiépíteni vele – nem az önbecsülés hiányát mutatja ez? Azok, akik értik az igazságot, tisztán látják ezt az ügyet: a társadalomban történt előléptetés nem jó jel; nem ez a helyes út, amelyen az embernek járnia kell! Vannak, akik felhagynak az Istenben való hittel, amint egy kis státuszt szereznek a társadalomban – ez csak felfedi őket, és azt bizonyítja, hogy nem olyan emberek, akik őszintén hisznek Istenben és szeretik az igazságot. Ha őszinte hívők lennének, még akkor sem hagynák el Istent, ha előléptetnék őket és ígéretes jövőjük lenne a társadalomban. Most, hogy elárulták Istent, van-e bármi szükség arra, hogy a gyülekezet felvegye velük a kapcsolatot és munkálkodjon rajtuk? Nincs rá szükség, mert az álhívó mivoltuk már feltárult. Azzal, hogy nem hisznek Istenben, ők azok, akik veszítenek – egyszerűen nem övék az áldás. Csak nyomorult lények; ha még mindig ragaszkodsz ahhoz, hogy bevond őket az Istenben való hitbe, az nem ostobaság? Minél inkább próbálsz így bevonni őket, annál inkább lenéznek téged. Azt hiszik, hogy mindazok, akik Istenben hisznek, alacsony társadalmi státuszú és képesség híján lévő emberek. Ezért különösen arrogánsak és önelégültek, mindenkit megvetéssel néznek. Ha valaki aggodalmat mutat irántuk vagy törődik velük, azt úgy tekintik, mintha a kegyeiket keresné. Miféle mentalitás ez? Ez arra való képtelenség, hogy helyesen tekintsenek a testvérekre. Olyasvalakik ők, akik őszintén hisznek Istenben? Amikor ilyen típusú emberrel találkozol, el kell utasítanod őt. Amint azt mondják: „Most már főfelügyelő vagyok. Többé ne keressetek. Ha továbbra is kapcsolatba akartok lépni velem, ellenetek fordulok! Különösen ne gyertek a cégemhez és ne hozzatok kínos helyzetbe – semmi közöm azokhoz, akik hisznek istenben!” – amint ezeket a szavakat kimondják, azonnal távozzatok, töröljétek őket a névsorból, és soha többé ne társuljatok ilyen emberrel. Attól félnek, hogy kihasználjuk a sikerüket; ezért nekünk is kell némi öntudattal rendelkezünk. Ők virágoznak és magasabb körökbe emelkednek; nem a mi súlycsoportunkban vannak. Mi csak átlagemberek vagyunk, a társadalom alján lévő emberek. Nem kellene megpróbálnunk kapcsolatokat építeni velük – ne alacsonyítsátok le így magatokat! Vannak olyanok is, akik idősebbek, és akiknek a gyermekei luxuslakást vásárolnak a városban. Miután beköltöztek, eltűnnek a testvérek elől, mondván: „Többé ne keressetek. Ti mindannyian vidékről jöttetek. Ha ti kerestek engem, az emberek azt fogják hinni, hogy én is vidéki vagyok, hogy vidéki rokonaim vannak. Milyen kínos lenne! Tudjátok, milyen ember az én fiam? Ő egy pénzeszsák, egy gazdag ember, köztisztviselő álló férfi! Ha kapcsolatban maradtok velem, az nem lenne megalázó a fiam számára? Tehát a jövőben többé ne keressetek!” Amint ezeket a szavakat kimondják, csak válaszoljátok: „Mivel ez a hozzáállásod, megértjük. Akkor boldogságot és örömet kívánunk neked!” Abban a pillanatban, ha csak még egy szót szóltok, ostobának és egyszerűnek fogtok tűnni. Azonnal távozni a helyes dolog. Soha ne próbáljátok erővel meggyőzni az álhívókat – az csak ostoba viselkedés.

Értitek? (Igen.) Mennyire ostobák tudnak lenni egyesek? Azt mondják: „Annak az embernek a fia gazdag ember, egy pénzeszsák, akinek státusza van a társadalomban. Még kormányzati tisztviselőkkel is kapcsolatban áll. Ha meggyőzzük őt, hogy továbbra is higgyen Istenben, a családja még testvéreket is vendégül láthatna!” Hogy hangzik ez az ötlet? Ha abból a szempontból gondoltok rá, hogy tekintettel vagytok a gyülekezet munkájára, a testvérekre és a biztonságra, akkor tökéletesen megfelelő. De látnotok kell, hogy őszintén hisz-e Istenben. Ha nem hajlandó hinni Istenben, és nem szeret kapcsolatban lenni a testvérekkel, te pedig mégis meg akarod győzni őt, hogy higgyen Istenben, az nem ostobaság? Ne tégy olyat, ami az önbecsülés hiányát mutatja. Isten oltalma és Isten útmutatása alatt állunk az Istenben való hitünkben. Nem számít, milyen környezetben élünk, az mind Isten szuverenitása és elrendezése alatt áll. Nem számít, milyen szenvedést viselünk el, méltósággal kell élnünk. Vannak, akik még irigylük is ezt az embert, aki elhagyta Isten házát, mondván, hogy ügyes – helyes ez a nézet? Hogyan kellene látnunk ezt az ügyet? Amint egy nagy házba költözött, felhagyott az Istenben való hittel. A társadalomban státusza és rangja van, a szívében pedig lenézi a testvéreket, úgy tekintve rájuk, mint a társadalom alján lévő emberekre, akik nem méltók arra, hogy kapcsolatba lépjen velük. Tehát nekünk kell legyen öntudatunk, és nem szabad megpróbálnunk kapcsolatokat kiépíteni az ilyen emberekkel és hízelegni nekik, igaz? (Igen.)

Ami azokat illeti, akik bármikor képesek elhagyni Isten házát, függetlenül attól, hogy álhívők-e vagy csak naplopók, hogy azért hisznek-e Istenben, hogy áldásokat nyerjenek, vagy hogy elkerüljék a csapásokat – bármi is a helyzet –, amennyiben bármikor képesek elhagyni Isten házát, és miután elmentek, taszítja őket, hogy a testvérek felvegyék velük a kapcsolatot, és még inkább taszítja őket a testvérek segítsége és támogatása, ellenségességet tanúsítva bárki iránt, aki közli velük az igazságot – az ilyen emberekkel nem kell foglalkozni. Ha ilyen típusú álhívőket fedeznek fel, őket időben le kell leplezni és ki kell takarítani. Vannak, akik talán nem szeretik az igazságot, de szeretnek jó emberek lenni, és élvezik a testvérekkel való együttélést; ez boldoggá teszi őket, és ráadásul kerülnek, hogy rosszul bánjanak velük. A szívükben tudják, hogy az igaz Istenben hisznek, és hajlandóak szorgalmasan munkát végezni. Ha valóban ilyen a hozzáállásuk, szerintetek, hagyni kellene, hogy folytassák a kötelességük végzését? (Igen.) Ha hajlandóak munkát végezni, és nem zavarnak, illetve akadályoznak, akkor folytathatják a munkavégzést. De ha egy nap már nem hajlandóak munkát végezni, és el akarják hagyni Isten házát, mondván: „Elmegyek, hogy próbáljak boldogulni a világban. Többé nem fogok hinni istenben veletek. Itt nincs semmi szórakoztató, és néha, amikor felületes vagyok a kötelességem végzésében, megmetszenek. Nagyon nehéz itt lenni; el akarok menni” – kell-e az ilyen embert meggyőzni, hogy maradjon? (Nem.) Csak egy kérdést tehetünk fel neki: „Átgondoltad ezt?” Ha azt mondja: „Hosszú ideje gondolkodom rajta”, a következőt mondhatod: „Akkor a legjobbakat kívánjuk neked. Vigyázz magadra, és viszlát!” Rendben van ez a megközelítés? (Igen.) Mit gondoltok, miféle emberek ezek? Ők az a fajta, aki azt hiszi, hogy átlagon felüli, és aki utálja a világot és annak

szokásait, gyakran idézve híres emberektől, mint például: „Meglebbentem a ruhám ujját, még egy felhőfoslányt sem viszek magammal.” Azt hiszi, tiszta marad, és nem illik ebbe a világba, és némi vigaszt akar találni az Istenben való hit révén. Mindig rendkívülinek látja magát, de valójában a leghétköznapibb ember, aki csak az evésért, ivásért és szórakozásért él. Nincsenek valódi gondolatai és nincsenek valódi törekvései. Magasztosnak látja magát, mintha senki sem érthetné a gondolatait, vagy nem érhetne fel a gondolkodásmódjához. Saját szellemi horizontját magasabbnak tartja az átlagemberénél, ilyeneket mondva: „Ti mindannyian átlagemberek vagytok, de nézzetek rám – én más vagyok. Ha megkérdezed, honnan jöttem, azt mondom neked, hogy a szülőföldem messze van.” Elmondta neked, honnan jött? Tudod, hol van ez az úgynevezett „messzi” hely? Azok az emberek, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet, pontosan ilyen típusúak. Úgy érzik, sehol sem találhatnak kielégülést, és mindig valamiféle irreális, homályos, illuzórikus dolgokon gondolkodnak. Nem összpontosítanak a valóságra, és nem értik, miről szól az emberi élet, vagy milyen utat kellene az embereknek választaniuk. Nem értik ezeket a dolgokat – egyszerűen csodabogarak. Ha egy ilyen típusú ember elhatározta, hogy elhagyja a gyülekezetet, és azt mondja, hogy hosszú ideje gondolkodik ezen, akkor nincs szükség meggyőzni őt a maradásról. Egyetlen szót se szóljatok többet – csak töröljétek a névsorból, és kész. Így kell kezelni az ilyen embereket; ez megfelel az emberekkel való bánásmód alapelveinek. Ezzel zárul a közlés azokról, akik bármikor képesek elhagyni a gyülekezetet.

J. Megingás

A tizedik megnyilvánulás a „megingás”. Milyen konkrét megnyilvánulásokat mutatnak azok az emberek, akik meginognak? Először is, ezeknek az embereknek az istenhitükkel kapcsolatos legnagyobb kétségeik a következők: „Vajon isten valóban létezik? Létezik szellemi birodalom? Létezik pokol? Vajon ezek az isten által mondott szavak az igazság? Azt mondják, hogy ez a személy a megtestesült isten, de én nem láttam semmilyen olyan vonását, ami miatt ő megtestesült istennek tűnne! Akkor hát pontosan hol van isten lelke? Valóban létezik isten vagy sem?” Ezek az emberek soha nem tudják világosan tisztázni ezeket a kérdéseket. Látják, hogy sokan hisznek Istenben, és azt gondolják: „Isten biztosan létezik. Valószínűleg létezik. Remélem, hogy létezik. Az istenben való hit egyébként sem okozott nekem semmilyen veszteséget; senki sem bánt rosszul velem. Hallottam, hogy a kötelesség végzése áldásokat és jó rendeltetési helyet hozhat, és azt eredményezi, hogy a jövőben nem halok meg. Így hát azt hiszem, csak követem őket és hiszek.” Miután egy ideig hittek, látják, hogy egyesek próbatételekkel és viszontagságokkal találkoznak, és elkezdenek töprengeni: „Az istenben való hitnek nem kellene áldásokat hoznia? Néhányan súlyosan megbetegedtek és meghaltak, néhányat letartóztatott és halálra üldözött a nagy vörös sárkány, mások pedig megbetegedtek, vagy a családjukat katasztrófák érték, miközben a kötelességüket végezték. Miért nem védte meg őket isten? Nos, valóban létezik isten vagy sem? Ha

létezik, ezeknek a dolgoknak nem kellett volna megtörténniük!” Néhány jó szándékú ember beszélget velük az igazságról, mondván: „Isten mindenek felett szuverén, és az emberek sorsát Isten keze vezényli. Az embereknek el kell fogadniuk Istentől ezeket a dolgokat, és át kell adniuk magukat Isten vezénylésének. Minden, amit Isten tesz, jó.” Amire ezek a megingó egyének ezt mondják: „Nem látom, mi a jó ebben! Katasztrófákat elszenvedni – az jó? Súlyosan megbetegedni vagy gyógyíthatatlan betegségben szenvedni – az jó? Halottnak lenni még rosszabb. Vajon létezik isten vagy sem? Nem tudom.” Mindig tele vannak kétségekkel Istennel kapcsolatban. Amikor látják, hogy sokan végeznek kötelességet, hogy Isten házában munkája egyre inkább terjed, és a gyülekezet napról napra virágzik, úgy érzik, hogy Isten biztosan létezik. Különösen akkor, amikor hallják, hogy a testvérek bizonyosságot tesznek azokról a jelekről és csodákról, amelyeket Isten mutatott, és arról a kegyelemről, amelyet Istentől kaptak, ezek a megingó egyének még erősebben érzik, hogy: „Isten kétségtelenül létezik! Bár az emberek nem láthatják isten lelkét, az emberek hallották a megtestesült isten által mondott szavakat, és én is hallottam, hogy oly sokan beszélnek isten szavairól és megtapasztalják isten szavait. Tehát isten biztosan létezik!” Amikor a gyülekezet virágzik, amikor minden simán megy, gyarapszik, és a gyülekezet munkája egyre inkább terjed, és különösen akkor, amikor a testvérek különleges körülményeket és különleges dolgokat tapasztalnak meg, és ezeken keresztül meglátják Isten oltalmát, szuverenitását és vezetését, akkor úgy érzik, hogy Isten létezik, és hogy Isten valóban jó. Egy idő után azonban frusztrációkat és nehéz időszakokat élhetnek meg, egyesek kudarcokat és visszaeséseket tapasztalhatnak, vagy Isten háza talán kiiktatja az emberek egy részét; ezek a dolgok, különösen az utóbbi, erősen ellentmondanak az elképzeléseiknek és meghaladják a várakozásaikat. Úgy érzik: „Ha isten létezik, hogyan történhetnek meg ezek a dolgok? Nem kellene megtörténniük! Normális, hogy ezek a dolgok a nem hívők között megtörténjenek, de hogyan történhetnek meg isten házában is? Ha isten létezik, el kellene rendeznie ezeket a dolgokat és megakadályoznia, hogy ezek a dolgok megtörténjenek, mert ő mindenható, van hatalma és van ereje! Vajon valóban létezik isten vagy sem? Az emberek nem láthatják isten lelkét. Ami a megtestesült isten által mondott szavakat illeti, az emberek mind azt mondják, hogy azok az igazság, az út, és hogy azok az emberek élete lehetnek. De én miért nem érzem, hogy azok az igazság? Oly sokáig hallgattam a prédikációkat, de az életem egyáltalán nem alakult át! Oly sokat szenvedtem – mit nyertem?” Kétségeik támadnak Istennel kapcsolatban, a kötelességük végzése iránti lelkesedésük pedig csökken és alábbhagy. Azután arra gondolnak, hogy elhagyják Isten házát, hogy dolgozni menjenek és pénzt keressenek, hogy tisztességes életet élhessenek – ezek az aktív gondolatok kezdenek megjelenni. Azt gondolják magukban: „Ha az isten, akiben hiszek, nem az igaz isten, akkor az, hogy ezekben az években nem dolgoztam és nem kerestem pénzt, miközben istenben hittem, óriási veszteség lesz! Nem, így gondolkodni helytelen. Még mindig rendesen kell hinnem. Hallottam, amint azt mondják, hogy ha az ember többet olvassa isten szavait, az

képessé teszi arra, hogy megértse az igazságot, megoldjon minden problémát, és ne legyen többé gyenge. De olvastam isten szavait, és mégsem értettem meg az igazságot. Miért érzem magam még mindig negatívan? Miért érzem mindig úgy, hogy nincs energiám a kötelességem végzésére? Isten nem munkálkodik bennem! Oly sok nehézségem van, de isten nem nyitott utat számomra. Tehát valóban létezik isten vagy sem? Ha ez az igaz út, istennek meg kellene áldania azokat az embereket, akik békében, zökkenőmentesen és normálisan végzik a kötelességüket. Akkor miért van még mindig ilyen sok nehézség az evangélium hirdetésében és a kötelesség végzésében? Bár tudom, hogy a vallásos világ lemaradt, és hogy a mindenható istenben való hit a Királyság Korába való belépést jelenti, miért nem láttam, hogyan munkálkodik a szentlélek?” Miféle emberek ezek? Olyan emberek, akiknek nincs lelki megértésük. Olvassák Isten szavait, de nem értik az igazságot. Nem számít, mennyi igazságot közölnek velük, ők nem tudják felfogni annak jelentését. Mindig az elképzeléseik és képzelődéseik alapján szemlélik a dolgokat, és állandóan tele vannak kétségekkel Istennel kapcsolatban. Hogyan érthetné meg egy ilyen ember az igazságot? Egyesek látják, hogy az evangélium hirdetése meglehetősen nehéz, ezért így gondolkodnak: „Ha ez lenne az igaz út, a szentlélek nagymértékben munkálkogna. Bárhová is mennének a testvérek az evangéliumot hirdetni, az simán és akadálytalanul menne. Sőt, a kormánytisztviselők is hinni kezdenének, és mindenre zöld utat adnának. Ez valóban az igaz isten cselekedete lenne. De most, a tényeket tekintve, ez egyáltalán nem így van. Nemcsak hogy a világ különböző országainak elnökei és tisztviselői nem hisznek istenben, de nem is támogatják az istenben való hitet. Egyes országokban a kormányok még üldözik is a hívőket, és akadályozzák az embereket abban, hogy istenben higgyenek. Tehát az isten, akiben hiszünk, valóban az igaz isten? Nem tudom; nehéz megmondani.” Mindig egy hatalmas kérdőjel van a szívükben. Minden alkalommal, amikor valamilyen hírt hallanak, úgy érzik, mintha az „földrengés” lenne, amelynek hatása se nem óriási, se nem észrevehető, és ez megingatja őket. Egyesek azt kérdezik: „Azért ingadoznak mindig, mert csak rövid ideje hisznek Isténben?” Nem erről van szó – egyesek már három, öt, sőt több mint tíz éve hisznek. Ez rövid időnek számít? Ha valaki három vagy öt évig hitt a Kegyelem Korának munkája során, az nem számított hosszúnak, mert nem hallotta Isten utolsó napokban elhangzott kijelentéseit és szavait; csak egy kevés bibliai ismeretet és lelki elméletet értett meg a Bibliából és az emberek prédikációiból. Ez túlságosan kevés ahhoz, hogy nyerjen valamit. Más a helyzet, amikor valaki elfogadja a jelenlegi szakasz munkáját – ha három éven át végzi a kötelességét és követi Istent, az, amit megtapasztal, megért és nyer, felülmúlja azt, amit valaki a Kegyelem Korában húsz vagy harminc évnyi, vagy akár egy egész életen át tartó Úrban való hit által nyerhetett volna. De ezek a megingó emberek, még miután három, öt, vagy akár több mint tíz éve hisznek, akkor sem tudják eldönteni, hogy a munka e szakaszát Isten végzi-e vagy sem, sőt még Isten létezésében is kételkednek. Mondanátok, hogy az ilyen emberek nagyon problémásak? Képesek felfogni

az igazságot? (Nem.) A normális emberi mivolta jellemző a gondolkodásmódjuk? (Nem.) Képtelenek felfogni az igazságot. Bármilyen helyzet is adódik a gyülekezetben, az mindig megingathatja őket – a szívükben lévő kérdőjel állandóan „földrengéseket” vált ki bennük. Ha antikrisztusok keltenek zavart a gyülekezetben és egyeseket félrevezetnek, vagy ha valaki, akit bálványoznak, olyasmit tesz, amire nem számítottak – például felajánlásokat lop vagy bujálkodik – és kitakarítják, az megingatja a szívüket, és kételkedni kezdenek Istenben: „Hát nem ez isten munkájának áramlata? Akkor hogyan történhetek ilyen törvénytelen dolgok a gyülekezetben? Hogyan engedhette meg isten antikrisztusok és gonosz emberek megjelenését? Valóban ez az igaz út?” Minden, ami a gyülekezetben ellentmond az elképzeléseiknek, kétségeket ébreszt bennük, és elkezdik megkérdőjelezni, hogy ez-e az igaz út, hogy ez Isten munkája-e, és hogy Isten valóban létezik-e. Egyszerűen nem keresik az igazságot, hogy helyesen szemléljék a dolgot. Ez önmagában elegendő annak bizonyítására, hogy kezdettől fogva alapvetően soha nem hitték, hogy a munka e szakaszát Isten végzi. Kezdetől fogva soha nem tudták, mi az igazság, sem azt, hogy Isten miért fejezi ki az igazságot. Isten oly sok szót szólt és oly sok munkát végzett – mindez Isten cselekedete. Oly sokan igazolták és bizonyosodtak meg róla, ők azonban nem hajlandók ezek alapján szemlélni a dolgokat. Mindig emberi nézőpontokat és emberi gondolkodást használnak az ítélkezéshez – túlságosan bíznak önmagukban. Amikor a gyülekezet munkájában vagy a gyülekezeti életben hiányosságok vagy eltérések mutatkoznak, vagy amikor a gyülekezetet a kormány elnyomja és üldözi, újra kérdezni kezdenek: „Valóban ez az igaz út?” Amikor antikrisztusok és hamis vezetők jelennek meg a gyülekezetben, szintén kérdezni kezdenek. Azt mondják: „Nézzétek azokat a lelkészeket és véneket a vallásos gyülekezetekben – ők igazán szeretik az urat, és az ő gyülekezeteikben nincsenek antikrisztusi incidensek. Na, az az igaz út. Ha az, ami itt nálatok van, az igaz út, miért történnek még mindig ezek a dolgok?” Így hasonlítgatnak. És hogyan hasonlítgatnak más idióták? Azt mondják: „Nézzétek azokat az embereket, akik a Három-Önálló Egyházban hisznek Istenben – nekik állami engedélyük van, sőt az állam bizonyítványokat ad ki nekik és földet biztosít templomépítésre. Minden törvényes és legális. Nektek van nyilvános gyülekezetetek? Be vannak jegyezve a gyülekezeteitek? Az állam még lelkészeket is rendel a Három-Önálló gyülekezetekhez, és azoknak a lelkészeknek engedélyük van. A ti vezetőiteknek és dolgozóitoknak van engedélyük? Az állam nem engedi meg nektek, hogy higgyetek Istenben; letartóztat és üldöz titeket. Még állandó helye sincs az összejöveteleiteknek; mindig titokban gyülekeztek. Valóban ez az igaz út? Ha ez lenne az igaz út, miért gyülekeznétek és végeznétek a kötelességeket mindig ilyen titkos módon?” Még ezt a dolgot sem látják át. Bármilyen helyzet megingathatja őket és kétségeket ébreszthet bennük Istennel kapcsolatban. Mondjátok meg Nekem, egy ilyen ember szilárdan meg tud állni? (Nem.) Bár külsőleg nem hagyta el a gyülekezetet, a szívében a veszély küszöbén áll. Soha nem lehet biztos Isten munkájában és az Isten által kifejezett igazságokban, és mindig félig hisz, félig kételkedik; ez lehetetlenné teszi számára, hogy

igaz hite legyen. Nem látja, hogy az összes üldöztetés, elnyomás és letartóztatás, ami Isten munkájának ezen évei alatt történt, mind Isten szuverenitása alatt állt, és mind Isten vezénylese és elrendezése alá tartozik. Ezért elképzelései vannak, és képes megkérdőjelezni, hogy Isten szuverén lehet-e mindenek felett. Mindig azt hiszi, hogy Isten házában minden munkáját emberek végzik, és Isten cselekedeteinek legcsekélyebb jelét is képtelen meglátni. Hát nem álhívő? Ha egy ilyen személy csak hat hónapja vagy egy éve újonnan hívő, és még nem értette meg világosan a különböző igazságokat, érthető, ha kétségei vannak és meginog, amikor olyan dolgokat lát, amelyek ellentmondanak az elképzeléseinek. De vannak, akik már több éve hisznek Istenben, rengeteg prédikációt hallgattak, és beszélgettek velük az igazságról, amikor nehézségekkel találkoztak. Akkoriban doktrinális értelemben megértették, amit hallottak. Utóbb azonban, amikor újra dolgokkal szembesülnek, továbbra is megkérdőjelezzik Istent és Isten munkáját. Ez azt mutatja, hogy az ilyen embereknek nincs képességük az igazság felfogására, hiányzik belőlük a normális emberi mivolta jellemző gondolkodásmód, és nem felelnek meg az emberlét mércéjének.

Hogyan kell kezelni a megingó embereket? Ami az emberi mivoltukat illeti, ezek az emberek nem számítanak gonosz embereknek, de valóban problémás embertípust jelentenek, mert híján vannak az igazság felfogására való képességnek, és nincs a normális emberi mivolta jellemző gondolkodásmódjuk. Ami a legfontosabb, még azt a sok igazságot sem tudják megerősíteni, amelyeket Isten kimondott, és azt sem tudják, hogy ezek a szavak az igazság-e, vagy hogy Isten kifejeződése és Isten munkája-e. A felfogóképességük alapján ítélve, miféle emberek ők? Helyes azt mondani, hogy álhívők, és az is helyes, ha azt mondjuk, hogy zavaros fejű emberek. Bár az efféle emberek nem követtek el semmilyen nyilvánvaló gonoszságot és nem minősülnek gonosz embereknek, mivel ilyen mértékben zavaros fejűek és sok olyan dolgot tehetnek, ami akadályoz és zavar, hát nem semmirekellők? (De igen.) Nem számít, mennyi ideje hisznek Istenben vagy mennyi prédikációt hallgattak, soha nem tudják megérteni az igazságot. Még Isten létezését vagy Isten szuverenitását sem tudják megerősíteni. Miféle képesség ez? Ezeknek az embereknek egyáltalán nincs képességük az igazság felfogására. Nagyon gyenge képességű emberek; vagy azt is mondhatnátok, hogy egyáltalán nincs képességük – agyatlan semmirekellők. Mondjátok meg Nekem, milyen kötelességet tudnak végezni a semmirekellők? (Semmilyen kötelességet nem tudnak végezni.) Semmilyen kötelességet nem tudnak végezni, és mindig kételkednek és meginognak. Hogyan kell tehát az ilyen emberekkel bánni és kezelni őket? Az ilyen emberek kezelésének legmegfelelőbb módja az, ha nem hagyjuk őket semmilyen kötelességet végezni. Még ha kéri is, hogy kötelességet végezzenek, nem szabad megengedni nekik. Miért nem? Mert ha egyszer az ilyen emberek elkezdnek kötelességet végezni – különösen akkor, ha nehézséget szenvedtek és némi árat fizettek – előbb-utóbb el akarnak majd számolni Isten házával. Ha letartóztatják őket, vagy természeti katasztrófákkal, illetve ember okozta csapásokkal néznek szembe, meg

fogják bánni, hogy feláldozták magukat Istenért; keserűen panaszkodni fognak, és olyan megjegyzéseket terjesztenek majd, mint: „Oly sokat szenvedtem a gyülekezet munkájáért és a kötelességem végzéséért. Oly sokkal kevesebb ételt ettem, oly sokkal kevesebbet aludtam, és oly sokkal kevesebb pénzt kerestem. Ha nem végeztem volna kötelességet, a megkeresett pénzemet a bankba tehettem volna, és kamatozott volna! Oly sok kockázatot vállaltam – mennyit ér egy óra kockázat? Mennyi a munkadíj?” Megpróbálnak majd pénzügyi elszámolást tartani Isten házával, sőt még azzal is fenyegetőznek, hogy ha Isten háza nem kárpótolja őket, feljelentik Isten házát. Nem okozna végtelen bajt, ha ilyen embereket hagynánk kötelességet végezni? Az ilyen alantas egyénekekkel való foglalkozás olyan bonyodalomhoz vezet, amelyet lehetetlen megoldani. Nem számít, mennyi dolgot intéznek a gyülekezetért, a szívükben egy kis könyvecskét vezetnek, minden egyes számlát világosan feljegyezve. Bármit is tesznek a gyülekezetért, soha nem teszik készségesen. Mivel nem készségesek, el akarnak számolni. Miért van ez így? Azért, mert a szívükben nem ismerik el Isten létezését, és nem hisznek Isten létezésében. Nem ismerik el, hogy Isten szavai az igazság, vagy hogy Isten munkája meg tudja menteni az embereket. Milyen jutalomra lenne tehát szükségük ahhoz, hogy elégedettek legyenek azzal, hogy fizettek egy kis árat, szenvedtek egy kicsit, végeztek némi kötelességet, és emberi és anyagi erőforrásokat áldoztak az elméjükben elképzelt úgynevezett istenért? Ha semmit sem kapnának cserébe, elégedettek lennének? Ha egy nap rájönnek, hogy kiiktatták őket, mert nem törekedtek az igazságra, mik lesznek a következmények? Azt fogják gondolni, hogy Isten háza becsapta őket, hogy a vezetők és a dolgozók becsapták őket, valamint hogy sötétben tapogatóztak, és egy átverés áldozatai lettek. Akkor majd perelni akarnak Isten házával és kártérítést követelnek, vég nélkül húzva a dolgokat. Gondoljátok, hogy Isten háza össze akarna gabalyodni egy ilyen emberrel? Isten háza semmiképp sem tenne ilyen ostobaságot! Isten választott népe azért végzi a kötelességét, hogy eleget tegyen a teremtett lények felelősségének – ez teljességgel a saját választásuk, olyasmiről, amit készségesen tesznek. Isten háza soha senkit sem kényszerít. De ha egyszer álhívők kezdenek kötelességet végezni, csak idő kérdése, hogy baj legyen. Amikor rossz a hangulatuk, biztosan morogni és panaszkodni kezdenek, ezt mondva másoknak: „Mindannyian olyan szépen beszéltetek és becsaptatok engem, azt mondva, hogy az istenben való hit lehetővé teszi számomra, hogy elnyerjem az igazságot és az örök életet. De egyikőtök sem említette, hogy antikrisztusok lesznek a gyülekezetben, akik félrevezetik az embereket, gonosz emberek, akik akadályozzák és megzavarják a gyülekezeti munkát, vagy hogy a gyülekezet kitakarít vagy kizár embereket. Soha nem mondtátok nekem, hogy ezek közül bármelyik meg fog történni a gyülekezetben!” Még vissza is fordulhatnak és megvádolhatnak téged, mondván: „Soha nem magyaráztad el nekem világosan ezeket a dolgokat. Én csak titeket követtelek az istenben való hitben és a kötelességem végzésében. Ennek eredményeként most nincsenek világi kilátásaim; megakadályoztatok abban, hogy nagy pénzt keressek.

Kárpótolnotok kell a veszteségeimért!” Hát nem találod undorítónak, amikor elkezdene elszámolni veled? Hajlandó lennél összegabalyodni velük? (Nem.) Ki tudná egyáltalán megértetni a dolgokat az ilyen emberekkel? Nem fogadják el az igazságot, nem látják Isten létezését, és a tapasztalataikon keresztül sem érzékelik Isten létezését. Mondjátok meg Nekem, ki tudná a fejükbe vésni ezt a tényt? Senki sem tudná. Nincsenek meg az adottságaik az igazság elfogadásához, így ha arra kérnénk őket, hogy törekedjenek az igazságra, az nagyon megnehezítené a dolgukat, nehéz helyzetbe hozná őket – ez egyszerűen irreális. Csak azért hisznek Istenben, hogy áldásokat kapjanak. Amint egy kis kötelességet végeznek, jutalmat követelnek. Ha nem kapják meg, amit akarnak, szitkozódni kezdenek: „Becsaptak és rászedtek! Mind csalók vagytok!” Mondjátok meg Nekem, viselni akarnátok ezt a szidalmazást? (Nem.) Ki csapta be őket? Nem arról van szó, hogy nekik maguknak vannak ambícióik és vágyaik, és áldásokat akarnak kapni? Nem éppen azért hittek Istenben, hogy áldásokat kapjanak? Most nem kaptak áldásokat, de nem azért, mert nem törekszenek az igazságra? Nem az ő saját problémájuk ez? Még csak nem is hisznek Istenben, ugyanakkor áldásokat akarnak kapni Istentől – hogyan lehetne ilyen könnyen áldásokat kapni? Nem magyarázták el nekik világosan ezeket a dolgokat jóval azelőtt, hogy elkezdték volna végezni a kötelességüket? (De igen.) De tudsz érvelni nekik? Nem tudsz – csak azt fogják mondani, hogy becsaptad őket. Mondjátok meg Nekem, függetlenül attól, hogy a testvérek mennyi ideje hisznek Istenben, közülük ki nem önként végzi a kötelességét Isten házában? Bár ritkán előfordul, hogy a gyermekek nem hisznek Istenben, és a szüleik vagy rokonaik rángatják bele őket a hitbe és a kötelesség végzésébe, ilyen esetből mégis nagyon kevés van. Még ha a szüleid rángatnak is bele, az a te javadat szolgálja – ezt meg kellene értened. De az a te családot, amelyik belerángat téged – Isten házában testvérei nem rángatnak és nem kényszerítenek téged. Az Istenben való hit és a kötelesség végzése teljességgel önkéntes. Most bárki, aki el akar menni, megteheti; Isten házában ajtajai mindig nyitva állnak. Azonban ha egyszer elmész, visszajönni már nem lesz olyan könnyű. Azokat, akik teljes munkaidőben végzik a kötelességüket Isten házában, gondosan választják ki – nem akákit fogadnak be. Vannak megkövetelt normák és alapelvek, és csak azok maradhatnak a teljes munkaidős gyülekezetben, akik megfelelnek a követelményeknek. A megingó emberek azt gondolják: „Nem magyaráztátok el nekem világosan ezt a fontos dolgot. Akkoriban csak azért végeztem kötelességet, mert össze voltam zavarodva.” Mit nem magyaráztak el világosan? A testvérek mindennap együtt beszélgetnek az igazságról, miközben a kötelességüket végzik – ha ezek az emberek nem értették, az azért van, mert zavaros fejűek és vakok. Ezért senki mást nem hibáztathatnak. De ezt nem fogják fejtegetni neked; csak úgy érzik, hogy óriási veszteséget szenvedtek, és el akarnak számolni és vitatkozni akarnak Isten házával. Nem oktalanok és rendkívül undorítóak az ilyen emberek? Tehát, ha egyszer megismeritek az ilyen emberek valódi arcát, és világosan látjátok, hogy zavaros fejűek, teljesen haszontalanok, semmilyen kötelességet nem tudnak végezni, és állandóan az áldások elnyerésére

összpontosítanak, a szívüket pedig az áldások elnyerésének gondolata emésztí fel, és csak annyit tudnak, hogy a kötelesség végzése áldásokat, üdvösséget, a királyságba való belépést és halhatatlanságot hozhat, és csak ezt a néhány kifejezést ismerik anélkül, hogy bármi mást megértenének – nem tudják, mi az igazság, hogyan kell gyakorolni az igazságot, vagy hogyan kell alávetni magukat Istennek – akkor, még ha akarnak is kötelességet végezni vagy kérik, hogy kötelességet végezzenek, lehet-e úgy intézni, hogy megtegyék? (Nem.)

A megingó emberek valójában még akkor is kétségeket hordoznak, amikor biztonságban vannak és minden rendben van velük, és mindig figyelnek. Amint üldöztetéssel és letartóztatásokkal találkoznak, ingadozni kezdenek. Ez azt mutatja, hogy szokásos istenhitükben nem rendelkeznek valódi hittel. Amikor körülmények adódnak, lelepleződnek. Ez azt mutatja, hogy soha nem voltak biztosak Isten munkájában, és mindig kérdezősködtek és figyeltek. Miért nem hagyták el a gyülekezetet? Azt gondolják: „Oly sok éve hiszek istenben és oly sok nehézséget szenvedtem. Ha most elmegyek anélkül, hogy bármi hasznom származna belőle, az nem lenne veszteség? Nem lett volna hiábavaló az összes szenvedés?” Ezt gondolják. Azt hiheted, hogy biztosak, hogy van hitük, hogy értik az igazságot, de valójában nem. Még mindig kétségeik vannak, még mindig figyelnek. A szívükben csak azt akarják látni, hogy Isten házának munkája valóban virágzik-e, hogy a munkának minden egyes eleme meghozza-e a gyümölcsét, és hogy nagy hatással volt-e a világra. Különösen a következő dolgokat akarják tudni: Hogyan halad az evangélium terjesztése a különböző országok gyülekezetei által? Van-e mértéke és befolyása? Van-e nemzetközi elismerése ennek az áramlatnak? Elfogadták-e híres emberek vagy befolyásos személyiségek ezt a munkaszakaszt? Az Egyesült Nemzetek Szervezete elismerte vagy jóváhagyta-e a Mindenható Isten Egyházát? Támogatják-e a különböző országok kormányai? Jóváhagyták-e a különböző országokban élő testvérek politikai menedékjogi kérelmeit? Az ilyen emberek mindig ezekkel a dolgokkal törődnek, és ez a megingásuk egyértelmű megnyilvánulása. Amint látják, hogy Isten háza hatalomra tett szert és az evangéliumi munka elterjedt, szerencsésnek érzik magukat, hogy nem hagyták el Isten házát, és többé nem kételkednek Istenben. De amint azt látják, hogy Isten házának munkáját megzavarják, akadályozzák vagy károsítják, hogy a testvérek kötelességvégzését is befolyásolják, és hogy a gyülekezetet a világ kirekeszti és tagadja, azon kezdenek gondolkodni, hogy elhagyják Isten házát. Mindig azt kérdezik: „Isten valóban szuverén mindezek felett? Miért nem látom isten mindenhatóságát? Vajon isten szavai valóban az igazság? Valóban meg tudják tisztítani és meg tudják menteni az embereket?” Soha nem képesek átlátni ezeket a dolgokat, és folyton megkérdőjelezzik őket, mert nincs lelki megértésük, és nem tudják felfogni Isten szavait. Nem számít, mennyi prédikációt hallanak, ezek egyikéről sem tudnak következtetésre jutni. Ennek eredményeként mindig kérdezősködnek, azt kívánva, bárcsak olyan fülük lenne, amely rendkívül távoli dolgokat is meghall, és olyan szemük, amely ezer mérföldre ellát, hogy tudhassák és híreket

kaphassanak arról, ami távol történik. Akkor korán eldönthetnék, hogy maradjanak-e vagy menjenek. Hát nem ostobák az ilyen emberek? (De igen.) Nem élnek kimerítő életet az efféle emberek? (De igen.) Nincs a normális emberi mivolta jellemző gondolkodásmódjuk, és az igazságot sem értik. Minél több dolog történik, annál jobban összezavarodnak és tanácstalanabbak lesznek. Nem tudják, hogyan ismerjék fel ezeket a dolgokat, vagy hogyan jellemezzék őket; és természetesen azt sem tudják, hogyan különböztessék meg a helyest a helytelentől ezekben a dolgokban, vagy hogyan tanuljanak belőlük, majd hogyan találják meg a gyakorlás alapelveit Isten ígében. Nem tudják, hogyan tegyék ezeket a dolgokat. Akkor mit tesznek? Például, amikor antikrisztusok és gonosz emberek jelennek meg a gyülekezetben és félrevezetik az embereket, elkezdenek tűnődni: „Tulajdonképpen kinek van igaza és ki téved? Valóban ez az igaz út? Áldott leszek, ha a végsőig kitartok a hitben? Már több éve végzem a kötelességemet – megérte ez a szenvedés? Folytassam a kötelességem végzését?” Mindent a saját érdekeik szemszögéből mérlegelnek, és nem értenek semmit az előttük álló emberekből, eseményekből és dolgokból, nagyon ügyetlennek tűnve. Hiányoznak belőlük a helyes gondolatok és nézőpontok, és szemlélőként akarnak állni a partvonalon, figyelve, hogyan alakulnak a dolgok. Ha rájuk nézel, szánalmasnak és nevetségesnek érzed őket. Amikor semmi sem történik, egészen normálisan viselkednek, de amint valami komoly dolog történik, nem tudják, milyen álláspontból kellene szemlélniük a dolgot, és amit mondanak, az a nem hívők gondolatait és nézőpontjait tükrözi. Miután mindennek vége, nem látszik, mit nyertek belőle. Hát nem nagyon ostobák az ilyen emberek? (De igen.) Pontosan így viselkednek az ostoba emberek. Melyek tehát az efféle emberek kezelésének alapelvei? A megnyilvánulásaik alapján nem tekinthetők rendkívül álnok és elvetemült embereknek. Van azonban egy végzetes hibájuk, mégpedig az, hogy ezeknek az embereknek nincsenek gondolataik, nincs lelkük, és semmit sem látnak át. Bármilyen is történik körülöttük, tanácstalanná válnak, nem tudják, kiben bízzanak, kire támaszkodjanak, vagy hogyan szemléljék a problémát, illetve hol kezdjék a megoldását – egyszerűen pánikba esnek. A pánikjuk után kétségeik támadhatnak, vagy ideiglenesen megnyugodhatnak, de a szokásos megingásuk változatlan marad. A megnyilvánulásaik alapján, mivel nem sorolhatók a gonosz emberek közé, ha jelenleg képesek némi kötelességet végezni és készségesen végeznek munkát, megengedhető nekik, hogy folytassák a kötelességük végzését. Ennek azonban az az előfeltétele, hogy a kötelességük legalább némi eredményt hozzon. Ha úgy végzik a kötelességüket, hogy egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és mindig felületesek, akkor haza kell küldeni őket. Ha azonban hajlandók kijavítani a hibáikat, akkor meg kell engedni nekik, hogy Isten házában maradjanak és folytassák a kötelességük végzését. Azt a kötelességet kell rájuk bízni, amelyre alkalmasak. Ha semmilyen kötelességet nem tudnak végezni, és egyszerűen haszontalanok, akkor olyan helyre kell küldeni őket, amely megfelel nekik. Ebben az esetben ez már nem függhet attól, hogy készek és hajlandók-e munkát végezni. Ugye, hogy egyszerű a dolgok kezelésének ez a módja? (Igen.)

Fel tudjátok ismerni a megingó embereket? Vannak ilyen emberek körülöttetek? A múltban néhány embert kitakarítottak a gyülekezetből. Tegyük fel, hogy egyikük ezt mondja: „Jobb lettem. Többé nem ingadozom. Korábban mindig meginogtam, amikor az igaz útról volt szó, mert amikor isten háza épp csak elkezdte a munkáját a tengerentúlon, a dolgok igazán zordak voltak. Akkoriban nagyon nehéz volt a testvéreknek a gyülekezetben az evangéliumot hirdetni, és kevesen voltak a tengerentúlon, akik elfogadták az igaz utat. Ráadásul úgy tűnt, nincsenek kilátások az evangéliumi munka terjedésére. Ezért akkoriban mindig kételkedtem isten munkájában. Most, hogy látom, hogy isten házának evangéliumi munkája terjed, a munka különböző elemei javulnak és eredményeket hoznak, a különböző országok gyülekezetei pedig egyre inkább virágoznak, többé nincsenek kétségeim, és nem ingadozom. Kérlek, engedjétek meg, hogy végezzem a kötelességemet. Ne soroljatok azok közé, akiket kitakarítottak vagy kizártak!” Rendben lenne esélyt adni egy ilyen embernek? (Nem.) Miért nem? (A szavai hamisak. Csak azért akar újra a gyülekezethez csatlakozni, mert látja, hogy Isten házának munkája a terjedés irányába halad, és hogy erőt nyert. De amikor valami olyasmi történik, ami ellentmond az elképzeléseinek, újra meginog majd.) Átlátjátok ezt a dolgot? (Igen.) Vannak, akik született megingók. Ma a szél egyfelé fúj, és ők abba az irányba mennek; holnap másfelé fúj, és azt követik – még ha nincs is szél, akkor is meginognak maguktól. Az ilyen emberek nem rendelkeznek azzal a gondolkodási képességgel, amellyel egy normális embernek rendelkeznie kellene, így nem felelnek meg az emberlét mércéjének. Így van ez? (Igen.) Ha valakiben megvan a normális ember gondolkodási képessége, és rendelkezik azzal a felfogóképességgel, amellyel az embereknek rendelkezniük kellene, az látja, hogy Isten oly sok igazságot mondott ki, és képes megerősíteni, hogy ez Isten munkája. Sőt, oly sokan hisznek Istenben – mindennap látják Isten munkáját és a Szentlélek munkáját, valamint Isten csodálatos cselekedeteit; a hitük egyre erősebbé válik, és a kötelességük végzésében egyre több energiájuk van. Vajon ezek olyan dolgok, amelyeket az ember a munkájával elérhet? Ami azokat illeti, akik nem rendelkeznek az emberi gondolkodás képességével, nem számít, milyen világosan magyarázod el nekik ezeket a dolgokat, nem tudják megerősíteni, hogy ez Isten munkája. Hiányzik belőlük az ítélőképesség. Nem számít, milyen nagy munkát végez most Isten, mennyit beszél, hányan követik Őt, hányan biztosak abban, hogy ez Isten munkája, vagy hányan biztosak abban, hogy az emberiség sorsa Isten szuverenitása és elrendezése alá tartozik, és hogy Isten a Teremtő, mindez nem fontos számukra. Akkor mi a legfontosabb számukra? Személyesen kell látniuk, hogy a mennyei Isten megjelenik nekik, és látniuk kell, hogy Isten kinyitja a száját és beszél, látniuk kell, ahogy személyesen teremti meg az eget, a földet és minden dolgot, és személyesen tesz jeleket és csodákat, amikor pedig beszél, a szavainak úgy kell hangozniuk, mint a mennydörgés. Csak akkor hinnének Istenben. Olyanok, mint Tamás – nem számít, hány szót szólt az Úr Jézus, mennyi igazságot mondott ki, hogy mennyi jelet és csodát tett a földi tartózkodása alatt, Tamás számára ezek egyike sem volt

fontos. Ami fontos volt, az az, hogy az Úr Jézus halála utáni feltámadása valós-e vagy sem. Hogyan erősítette ezt meg? Ezt követelte az Úr Jézustól: „Nyújtsd ki a kezedet, és hadd lássam a szegek helyét. Ha valóban te vagy a feltámadt Úr Jézus, akkor a szegek helye ott lesz a kezeden, és akkor elismerlek téged Úr Jézusnak. Ha nem érzem a szegek helyét a kezeden, akkor nem ismerlek el téged Úr Jézusnak, és istennek sem ismerlek el.” Hát nem idióta volt? (De igen.) Az ilyen emberek csak azokban a tényekben hisznek, amelyeket a saját szemükkel látnak, valamint a saját képzelődéseikben és következtetéseikben. Még ha hallják is Isten szavait, megtapasztalják Isten munkáját, és látják Isten munkájának felemelkedését, növekedését és virágzását, akkor sem hiszik, hogy ez Isten munkája. Nem látják Isten nagy hatalmát, nem látják Isten tekintélyét, és nem tudják felismerni Isten szavainak erejét, sem azokat az eredményeket, amelyeket az emberekben elérhetnek. Semmit sem látnak vagy ismernek fel ezekből a dolgokból. Csak egy dologban reménykednek: „A mennyekből kell szólnod mennydörgő hangon, kijelentve, hogy te vagy a teremtő. Jeleket és csodákat is kell tenned, és személyesen kell megteremtened az eget, a földet és minden dolgot, hogy megmutasd a nagy hatalmadat. Akkor majd elhiszem, hogy isten vagy, elismerlek istennek.” Vajon Isten értékeli az ilyen elismerést? Értékeli az ilyen hitet? (Nem.) Szüksége van Istennek a te elismerésedre ahhoz, hogy Isten legyen? Szüksége van a jóváhagyásodra? Isten oly sok igazságot mondott ki, oly sokan elfogadták Isten munkáját, és oly sok tapasztalati tanúságtétel van – olyan tanúságtételek, amelyek felülmúlják bármely korábbi nemzedékét –, te mégsem tudod megerősíteni, hogy ez Isten megjelenése és munkája-e. Nem hiszel azokban a tényekben, és nem ismered el azokat a tényeket, amelyeket Isten már véghezvitt, sem Isten ígéreteinek beteljesedésében nem hiszel és nem ismered el azt. Nos, miféle dolog vagy te? Még csak nem is ember – egy idióta vagy! És mégis áldásokat akarsz kapni Istentől – ugyan már! Csak álmodozol! Minden lépésnél kételkedsz Istenben és tagadod Őt, mindig Isten házában szerencsétlenségén akarsz nevetni. Soha nem ismerted el és nem hitted Isten létezését, és soha nem ismerted el, nem hitted és nem fogadtad el Isten szavait és munkáját. Ezért Isten ígéreteinek végképp semmi közük hozzád, és semmit sem fogsz nyerni. Vannak, akik azt mondják: „De hát még mindig végzik a kötelességüket. Hogyan lehetséges, hogy semmit sem nyernek?” Nos, tisztában kell lennünk azzal, hogy mi a céljuk a kötelességük végzésével, kiért teszik, és milyen alapelveket követnek a kötelességük végzése során. Ha nem fogadod el Isten szavait, akkor még ha végzed is a kötelességedet, csak munkát végzel – ez nem igazi alávetettség. Isten nem tekinti a kötelességed végzésének azt, amit teszel. Isten szemében nem vagy több egy lélek nélküli halottnál. Egy halott még mindig áldásokra vágyik – hát nem merő ábrándozás ez? Az, hogy egyáltalán képes vagy egy kis kötelességet végezni, azért van, mert az áldások elnyerésére irányuló szándékod vezérel. És te állandóan kételkedsz, belül mindig ítélkezel, elítéled, tagadod Istent, és Isten szavait és munkáját is megítéled és tagadod. Ez Isten ellenségévé tesz téged. Lehet-e egy olyan ember, aki Isten ellensége,

megfelelő színvonalú teremtetten lény? (Nem.) Minduntalan Isten ellenségeként lépsz fel, titokban figyeled Őt és az Ő munkáját az árnyékból, titokban lázongsz Isten ellen a szívedben, megítéled és elítéled Őt, valamint megítéled és elítéled az Ő szavait és munkáját. Ha ez nem Isten ellenségének lenni, akkor mi az? Ez nyíltan Isten ellenségének lenni. És te nem a nem hívő világban vagy Isten ellensége, hanem Isten házában belül. Ez még megbocsáthatatlanabb!

A megingó emberek, akár az emberi mivoltuk lényegét, akár a megnyilvánulásait nézzük, nem fogadják el az igazságot, és nem fogadják el Isten szavait és munkáját. Csak azzal törődnek, hogy kaphatnak-e áldásokat. Soha nem biztosak Istenben, illetve az Ő munkájában, mindig a színfalak mögül figyelnek, állandóan ingadoznak és kételkednek. Figyelve követik Istent, mennek és megállnak, megállnak és mennek. Ezek az emberek meglehetősen problémásak! Különösen most, amikor a gyülekezet gyakran takarít ki embereket, mindig tűkön ülnek, és ezt gondolják: „Mindig megingok. Talán egy nap valaki észreveszi, és kitakarítanak a gyülekezetből. Nem engedhetem, hogy kiszivároghassanak az istennel kapcsolatos belső kétségeim. Ezt senkinek sem említhetem.” Így hát titokban figyelnek a színfalak mögül; és nem félnek attól, hogy Isten felfedi őket, mert nem hisznek Isten létezésében, Isten vizsgálódásában pedig még kevésbé. Ezek az emberek gyakran hallják, amint a testvérek arról beszélgetnek, hogyan vezette őket Isten, hogyan fegyelmezte őket, hogyan fedte fel az embereket, hogyan mentette meg az embereket, hogyan ajándékozta meg őket Isten kegyelemmel és áldásokkal, és hogyan tapasztalták meg az Ő munkáját Isten követésének folyamatában, és mit éreztek, láttak vagy méltányoltak, és így tovább. Amikor hallják, hogy a testvérek ezekről a tapasztalati megérintésekről beszélgetnek, ezt gondolják magukban: „Vajon azok a tapasztalatok, amelyekről beszéltek, csak a képzeletetek szüleményei? Ezek csak emberi érzések? Én miért nem éreztem ezeket a dolgokat? Különösen azok, akik tapasztalati tanúságtételi cikkeket írnak – nem ismerem őket, és nem láttam, hogyan érték el ezeket a dolgokat ezeken a tapasztalatokon keresztül. Hogy valóban rendelkeznek-e az igazságvalósággal, az még mindig bizonytalan!” Néhány idióta még mindig figyel és megkérdőjelezi Isten házában munkáját, képtelen meglátni, milyen igazságvalóságok rejlenek az Isten választott népe által írt tapasztalati tanúságtételi cikkeken, és mentségeket, valamint alapokat próbál találni a saját megingására és hitének hiányára. Azt gondolják, hogy mivel ők meginognak, mások is biztosan meginognak. Ha valaki soha nem inog meg, nincsenek kétségei, és az igazságról szóló szokásos közlése mindig meglehetősen gyakorlatias, és nem számít, milyen problémákkal találkozik, képes keresni az igazságot azok megoldására, akkor ezek a bolondok egyenlőtlenséget és kényelmetlenséget éreznek a szívükben. Amikor kényelmetlenül érzik magukat, hogyan találnak enyhülést? Keresnek valakit, aki pont olyan, mint ők, próbálnak rokonlélekre találni. Amikor látják, hogy valaki negatívnak és gyengének érzi magát, a saját gondolataikra utalnak, hogy felmérjék a terepet, mondván: „Néha én is negatívnak érzem magam. Amikor negatívnak érzem magam, tudom, hogy nem kellene így lennem,

de néha kételkedem abban, hogy isten valóban létezik-e.” Ha a másik személy nem válaszol nekik, és látják, hogy az illető csupán negatív és gyenge, de nincsenek kétségei Istennel kapcsolatban, akkor valami mást mondanak, ami őszintén, hogy aztán menjenek és valaki mást teszteljenek: „Mi bajom van, mit gondolsz? Nagyon is hiszek istenben, de miért vannak mindig kétségeim vele kapcsolatban? Hát nem lázadó ez? Nem kellene így lennie!” Ezt teljességgel azért mondják, hogy behízelegjék magukat a másik személynél és teszteljék őt. Buzgón remélik, hogy mások is ugyanúgy megkérdőjelezzék Istent, mint ők – az boldoggá tenné őket! Ha felfedeznek valakit, aki mindig kételkedik Istenben és állandóan elképzelései vannak Róla, szerencsésnek érzik magukat, hogy rokonlélekre találtak. Ők ketten, osztozva ugyanabban a hitvány gondolkodásmódban, gyakran bizalmasan beszélgetnek egymással. Minél többet beszélgetnek, annál távolabb sodródnak Istentől. Minél többet beszélgetnek, annál kevésbé akarják végezni a kötelességüket, és annál kevésbé akarják olvasni Isten szavait, sőt még a gyülekezeti életben sem akarnak többé részt venni. Ez a két ember végül fokozatosan kimegy a világba dolgozni, elválaszthatatlan társként kapaszkodva egymásba, egymás köré fonódva indulnak el együtt. Amikor elmennek, egyetlen Isten szavait tartalmazó könyvet sem visznek magukkal. Valaki megkérdezi tőlük: „Felhagyatok az Istenben való hittel?”, mire ők így válaszolnak: „Nem, én hiszek.” Még mindig makacsul tagadnak. Az illető megkérdezi: „Akkor miért nem vittetek magatokkal egyetlen Isten szavait tartalmazó könyvet sem?”, mire ők így válaszolnak: „Túl nehezek, és nincs hová tennem őket.” Minden, amit mondanak, csak arra szolgál, hogy lerázzák a másik személyt. Valójában csak arra készülnek, hogy visszatérjenek a világba, munkát találjanak és éljék az életüket. Elmondom nektek az igazságot: az ilyen emberek álhívők, és ez lesz a végső sorsuk – ilyenek ők valójában. Az Istenben való hitük nem tart sokáig. Amint találnak valakit, akit kedvelnek, akivel megoszthatják a legbensőbb gondolataikat, azt gondolják: „Végre találtam valakit, aki támogat, akire támaszkodhatok. Menjünk! Olyan unalmas istenben hinni. Különbözik sincs isten ezen a világon. Túl nehéz elviselni, hogy olyasmit kezeljünk valóságosként, ami nem is létezik. Ezek az elmúlt évek olyan kemények voltak!” Elmennek és maguktól felhagynak a hittel, sőt megmondják a testvéreknek, hogy ne keressék őket, mondván: „Elmentünk dolgozni. Ne hívjatok többé, különben értesítjük a rendőrséget!” Ez a két bolond, ez a két ostoba számár csak úgy elmegy. Micsoda megkönnyebbülés, mondom én – megkíméli Isten házát attól a fáradságtól, hogy kizárja vagy kitakarítsa őket. Mondjátok meg Nekem, szükséges-e az efféle emberekkel közölni az igazságot támogatás és segítség céljából? Szükséges-e megpróbálni érvelni nekik és meggyőzni őket? (Nem.) Ha megpróbáljátok meggyőzni őket, rendkívül ostobák vagytok. Az efféle emberek a velejükig álhívők – élőhalottak és agyatlan tökfek. Ha megpróbálsz meggyőzni őket, akkor te is ostoba vagy. Gyorsan búcsúzz el boldogan az ilyen emberektől – utána pedig nem kell keresni őket. Világossá tették, hogy többé nem hisznek Istenben, és ha újra hívod őket, feljelentenek a rendőrségen. Ha mégis megpróbálsz felvenni velük a kapcsolatot, nem csak a bajt

keresed? Ha valóban felhívják a rendőrséget, és zaklatással vádolnak, jó hírnevet keltene az, ha ez elterjedne? (Nem.) Semmiképp sem szabad ilyen ostobaságot tenned! Törődjenek csak magukkal és távozzanak csendben – ez sokkal jobb megközelítés! Mindenki a saját útját járja; mindenki útját az határozza meg, hogy ki ő. Nem áldottak, az övék csak rothadt, értéktelen élet. Egy ilyen nagy áldás meghaladja azt a képességüket, hogy örököljék vagy élvezzék – egyszerűen nincs szerencsájuk ahhoz, hogy megkapják. Isten szavainak gondviselését elfogadni és az igazságot életként elfogadni a legnagyobb áldás az egész világegyetemben és az egész emberiség körében. Aki el tudja fogadni az igazságot, áldott ember, aki pedig nem tudja elfogadni az igazságot, egyszerűen nem rendelkezik ezzel az áldással. Egy napon azok, akik elfogadták az igazságot, túlélik majd a nagy katasztrófákat és nagy áldásban részesülnek, míg azok, akik nem fogadták el az igazságot, elpusztulnak a katasztrófákban és csapást szenvednek el, akkor pedig már túl késő lesz a megbánáshoz. Még ha most elismered is, hogy Isten szavai az igazság, és hogy Isten munkáját Maga Isten végzi, ha nem törekszel az igazságra, nem fogadod el az igazságot, és nem lépsz be az igazságba, akkor sem fogod elnyerni ezt az áldást! Azt hiszed, hogy ezt az áldást ilyen könnyen el lehet nyerni? Ez olyan áldás, amely az idők kezdete óta soha nem létezett, és soha többé nem is fog létezni – hogy is lehetne, hogy ilyen könnyen elnyerd? Isten ilyen áldást ígért az emberiségnek, de ez nem olyasmi, amit a hétköznapi emberek elnyerhetnek. Ez az áldás azoknak szól, akiket Isten kiválasztott, az pedig lehetetlen, hogy valami ostoba szamarat, élőhalottat, söpredéket vagy gazembert válasszanak ki. Isten három munkaszakaszt végez az emberiség megmentése érdekében, és végül egy csoportot fog alkotni a győztesekből, képessé téve ezeket az embereket arra, hogy mindenek urai legyenek, és új emberiséggé váljanak. Milyen nagy áldás ez az emberiség számára! Hány éve tart már az ítélet munkájának ez a szakasza az utolsó napokban? (Több mint harminc éve.) Ha csak ezt a több mint harminc évet nézzük, látható, hogy Isten mennyi árat fizetett és mennyi munkát végzett, így világos, hogy milyen hihetetlenül értékes és milyen hihetetlenül nemes lesz az az emberiség, amelyet Isten végül elnyer, és hogy az értékes és rendkívül fontos Isten szemében! Milyen szerencsések vagytok tehát; ez oly nagy áldás számotokra! Ezért ami azokat illeti, akik ezen a ponton még mindig meginognak, ők valóban nem áldottak! Még ha nem is ingadoznának, és teljes mértékben elköteleződnének a követés mellett, akkor sem nyernék el ezt az áldást, ha nem törekednének az igazságra. Tehát azok, akik végül elnyerik ezt az áldást, nem hétköznapi emberek – ők azok, akiket Isten szigorúan és ismételten átvizsgált és gondosan kiválasztott; ők azok, akiket Isten végül elnyerhet.

A megingó emberek fő megnyilvánulásai pontosan ezek a problémák. Függetlenül attól, hogy mi lesz a végső sorsuk, mindenesetre, ha egyszer ilyen embereket azonosítanak a gyülekezeten belül, az alapelvek szerint kell kezelni őket. Nem szabad testvérekként bánni velük. Ha pozitív érzéseik vannak az Istenben való hittel kapcsolatban, vagy képesek némi erőfeszítést tenni, és hajlandóak némi munkát végezni, legfeljebb a

gyülekezet barátai lehetnek, de nem tekinthetők testvéreknek. Tehát még ha új nevet is vesznek fel, mint például „Alávetettség” vagy „Őszinteség”, akkor sem kellene testvérnek neveznetek őket – elég, ha az új nevükön szólítjátok őket. Miért van ez így? Azért, mert az ilyen emberek nem érik el azt a szintet, hogy testvérek legyenek. Most már értitek? (Igen.) Tehát most már megvannak az alapelveitek az efféle emberek kezelésére, igaz? (Igen.) Ennyi volt a mai közlés. Viszontlátásra!

2024. június 29.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (28.)

Tizennegyedik tétel: Mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása (Hetedik rész)

A vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelőssége a „mindenféle gonosz ember és antikrisztus azonnali felismerése, majd kitakarítása, illetve kizárása”. Legutóbb a különféle gonosz emberek felismerésének második kritériumáról beszélgettünk, amely az emberi mivoltukon alapul, három megnyilvánulást lefedve. Olvassátok el ezt a három megnyilvánulást. (Nyolcadik: az ember bármikor képes az árulásra; kilencedik: az ember bármikor képes távozni; tizedik: megingás.) Miután beszélgettünk erről a három megnyilvánulásról, értitek-e őket? (Igen.) Azon emberek többsége, akikkel ezek a problémák vannak, általánosságban híján van az igazság felfogására való képességnek; nem értik, hogy mi az igazság, és azt sem értik, hogy mit jelent Istenben hinni. Azonkívül némelyikük nem tudja átlátni, hogy összességében miről szól az Istenben való hit. Azt gondolják, hogy Istenben hinni mindössze vallásos hit, és nem kell hozzá más, pusztán a vallásos szertartások betartása. Nem értik az Istenben való hit jelentőségét, és a kötelességvégzés jelentőségét sem értik; még csak azzal kapcsolatban sem látnak tisztán a szívükben, hogy létezik-e Isten, és nem biztosak benne, hogy helytálló-e Isten követésének az útja. Nem számít, hány éve hisznek, vagy hogy hány prédikációt hallottak már, sosem képesek alapot vetni az igaz úton. Ennek eredményeképpen meginganak, és ha valami nekik nem tetsző dolog történik, bármikor képesek akár elhagyni, akár elárulni is a gyülekezetet. Isten házának konkrét alapelvei vannak ezeknek a különféle embereknek a kezelésére vonatkozóan. A különböző helyzeteiktől függően konkrét kezelési és megoldási tervek vannak velük kapcsolatban; akiket ki kell takarítani, azok ki lesznek takarítva, akiket pedig ki kell zárni, azok ki lesznek zárva. Noha némelyek közülük nem gonosz emberek, és még kevésbé antikrisztusok, eme megnyilvánulásaik természete és az Istenben való hithez való hozzáállásuk alapján ők nem Isten házának népe, és nem is igaz testvérek. Még ha benn is maradnak a gyülekezetben, nagyon nehéz lesz megérteniük az igazságot. Mi minden következik abból, hogy nehezen tudják megérteni az igazságot? Az következik belőle, hogy mivel soha nem képesek felfogni Isten szavait, és soha nem képesek megérteni az igazságot, végül nem sikerül majd üdvösséget nyerniük, és kudarcot vallanak abban is, hogy Isten megnyerje őket. Vagyis a végén nem válhatnak Isten házának népévé, nem válhatnak igazi teremtetett lényekké, nem végezhetik a teremtetett lények kötelességét, és nem térhetnek vissza Isten elé. Azonkívül gyakran játszanak negatív szerepet a gyülekezetben. Nemcsak hogy nincsenek pozitív hatással, hanem időről időre még zavarásokat és pusztítást is okoznak, hatást gyakorolva ezzel némelyek állapotára és megzavarva némelyeket azok közül, akik a kötelességüket végzik. Éppen ezért a gyülekezetnek megfelelő intézkedéseket kell hoznia a kezelésük végett, akár a

távozásra történő rábeszélésükkel, akár a kitakarításukkal, akár a kizárásukkal. Bárhogy legyen is, nem lehet megengedni nekik, hogy zavarásokat és akadályozásokat okozzanak a gyülekezetben.

A különféle gonosz emberek felismerésének mércéi és alapjai

II. Az ember emberi mivolta alapján

J. Megingás

Azok az emberek, akik ingadoznak, sosem képesek megerősíteni, hogy valóban létezik-e Isten, azt pedig még kevésbé képesek megerősíteni, hogy az az Isten-e az igaz Isten, akiben hisznek. Ma itt akarnak keresni, holnap pedig amoda akarnak elmenni, hogy megnézzék a dolgokat, és mivel nem tudják, hogy melyik az igaz út, folyton úgy állnak hozzá, hogy „várjuk ki, és majd meglátjuk”. Az efféle embereket gyorsan beszéld rá a távozásra, ezt mondván: „Sohasem vagy képes megerősíteni, hogy Isten munkája az igaz út, és nem keresed az igazságot a nehézségeid megoldása végett. Milyen eredmény származhat abból, hogy továbbra is így hiszel? Mivel nem szereted az igazságot, és nem élvezed azt, hogy gyülekezeti életet élsz, oda kellene menned, ahol érdekelnek a dolgok, a saját döntéseid alapján. Hát nem arra akarsz törekedni, hogy a többiek fölé emelkedj, és nagy sikert érj el? Akkor menj ki a világba és törekedj rá! Talán meggazdagodhatsz vagy hivatalnok válhat belőled, és odakint a világban megvalósíthatod álmaidat. Nem kellene tovább Isten házában maradnod.” Az ilyen embereket semmi esetre se kényszerítsd vagy próbáld maradásra ösztönözni. Ha el akarják hagyni a gyülekezetet, hagyd őket elmenni. Ezeknek az álhívőknek az állandó buzdítása és maradásra ösztönzése nincs összhangban Isten szándékaival. Isten munkája soha nem kényszeríti az embereket, és ha egyre csak húzod-vonod a bizonytalanokat, abban van némi kényszerítés. Ezek az emberek el akarnak menni dolgozni, pénzt keresni és jó életet élni, illetve olyan dolgokra törekedni, amelyek személy szerint nekik tetszenek. Mindig is megvoltak bennük ezek a szándékok, és mindig is saját célkitűzéseik és terveik voltak. Noha senki sem tud erről, a viselkedésük már felfedte ezt. Amikor például a kötelességüket végzik, gyakran lagymatagok, illetve gyakran feledékenyek, felületesek, és csak rutinszerűen cselekszenek. Gyakran különösen vonakodva végzik a kötelességüket, folyton úgy érzik, hogy lemaradnak valamiről, és azt gondolják, hogy a kötelességük végzése akadályozza őket abban, hogy pénzt keressenek. Az ilyen embereket rá kell beszélni a távozásra, ezt mondván nekik: „Folyton lagymatagon és felületesen végzed a kötelességedet, és végül nem fogod majd elnyerni az igazságot, Isten pedig nem fog elismerni téged – micsoda veszteség lesz az! Mivel nem érdekel téged az igazság, mivel nem vagy képes megerősíteni sem Isten létezését, sem az Ő szuverenitását, és mivel azt gondolod, hogy a világ fantasztikus, és azt hiszed, hogy a világra törekedve rendkívül sikeressé válhatsz és a többiek fölé emelkedhetsz, jobban tennéd, ha visszamennél a világba, és ott törekednél. Mi értelme

elviselned itt ezt a megpróbáltatást?” Főleg ezek az emberek gyakran érzik úgy, hogy szakértői egy bizonyos területnek, hogy vannak bizonyos készségeik és képességeik, és úgy hiszik, hogy ha belevetnék magukat a társadalomba vagy a világba, hírnévre és vagyoni is szert tehetnének, magas státuszt és jövedelmet élvezve. Miután azonban hinni kezdenek Istenben és néhány éven át elevickélnek, semmilyen előléptetésben nem részesülnek, illetve semmilyen fontos pozícióra nem választják meg őket. Mivel nem tudnak kiemelkedni a többiek közül, nagyon elszomorodnak, és igen kelletlenné válnak a szívükben. Nem hajlandóak az Istenben való hit útján járni, és még kevésbé hajlandóak a kötelességüket végezni. Állandóan nyugtalan a szívük és ingatag az elméjük, szétszórtak és instabilak. Időről-időre azon gondolkodnak, hogy az osztálytársaik és a barátaik hogyan foghattak ki olyan jó állásokat, érhettek el olyan magas pozíciókat és élhetnek másoknál kiválóbb életet, amitől különösen úgy érzik, hogy sokat ártanak maguknak az Istenben való hittel, és azt gondolják magukról, hogy semmirekellők, inkompetensek és csődtömegek az Istenben való hitük miatt, és szégyenükben nem mernek a szüleik és az őseik szemébe nézni. Ettől csak még dühösebbek és kelletlenebbek lesznek, és rettentően bánják, hogy egykor az Istenben való hit mellett döntöttek! Így aztán még inkább meginog az elméjük. Nem csupán a hitük nem erősödött meg az évek során, amíg Istenben hittek és a kötelességüket végezték, hanem még azt a kezdeti lelkesedést is elveszítették, amely egykor megvolt bennük. Szerintetek hogyan kell kezelni az ilyen embereket? (Rá kell venni őket a távozásra.) Ha ráveszed őket a távozásra, ezt mondhatják: „Olyan sok éve hiszek már istenben, lemondva a tanulmányaimról, a házasságról és a kilátásaimról. Most pedig azt mondod, hogy hagyjam el a gyülekezetet – nem azt jelenti ez, hogy semmire sem volt jó mindaz a megpróbáltatás, amelyet ezek alatt az évek alatt elviseltem? Nem azt jelentené ez, hogy akkor egyáltalán nem lenne a jövőben rendeltetési helyem? Ezzel mindkét fronton veszítenék. Hát nem olyan lenne ez, mintha kioltanám a saját életem?” Vajon túlságosan szívtelen dolog rávenni őket a távozásra? Helyénvaló ezt tenni? (Az efféle emberek eleve nem is akartak Istenben hinni. Csak azért ügyeskedték be magukat a gyülekezetbe, hogy áldásokat nyerjenek. Amikor azt látják, hogy a gyülekezet folyton Isten szavainak az evésére és ivására, valamint az igazságról történő beszélgetésre összpontosít, idegenkedést éreznek ezekkel a dolgokkal szemben és távozni akarnak. Az ilyen embereket rá kell beszélni a távozásra. Ha őket meg is tarthatod, a szívüket nem tarthatod meg.) Ha valamelyest őszintén végzik a kötelességüket, de egyszerűen híján vannak az igazsággal kapcsolatos tisztánlátásnak, vagy átmenetileg némileg negatívvá válnak és elgyengülnek, mivel akadályokkal és kudarcokkal szembesülnek vagy metszésben van részük, akkor ezekben az esetekben beszélhetsz az igazságról a megsegítésük és támogatásuk végett. Ha azonban feltehető, hogy a gyengeségük nem átmeneti, hanem következetesen felületeseek, valamint rutinszerűen és lagymatagon végzik a kötelességüket, és megelégszenek pusztán azzal, hogy nem küldik el őket; továbbá, ha feltehető, hogy a kötelességüket őszinteség és hajtóerő nélkül végzik,

illetve konkrétan fogalmazva: nincsenek törekvési céljaik, és csak úgy tengetik a napjaikat – akkor, ha világossá válik, hogy ők ilyen típusú emberek, rá lehet beszélni őket a távozásra.

Egyes emberek álhívők. Ha képes vagy tisztán látni, hogy ők lényegében olyan emberek, akik nem szeretik az igazságot és még csak munkavégzésre sem hajlandóak, akkor rá kell beszélni őket a távozásra. Fő megnyilvánulásaik a következők: soha nem olvassák Isten szavait, soha nem tanulnak himnuszokat, soha nem hallgatnak prédikációkat, és soha nem beszélnek az igazságról, sem önmaguk ismeretéről. A testvérek tapasztalati bizonyágtételeit sem szeretik hallgatni. Soha nem néznek Isten háza által készített filmeket, énekes videókat vagy tapasztalati bizonyágtételekről szóló videókat, ha pedig mégis, azt csak szórakozásképpen vagy kíváncsiságból teszik, és ekkor is csak kelletlenül nézik egy darabig; és ez egyáltalán nem a saját életbe való belépésükkel kapcsolatos teherérzetből eredő dolog, hanem mindössze a szórakozás és az izgalom kedvéért történik. Mivel töltik az idejük nagy részét? Csevegéssel, pletykálkodással és nekik tetsző dolgok nézegetésével az interneten. Némelyikük például a tőzsdét kedveli, és állandóan a részvények alakulását figyeli az interneten; némelyikük az autókat vagy az elektronikai termékeket kedveli, és mindig azt nézegeti az interneten, hogy mely márkák dobta piacra új modelleket vagy fejlesztettek ki valamilyen új technológiát; mások egyéni tartalomgyártók által készített online hírműsorokat szeretnek nézni; némelyek pedig a szépségápolás, a sminkelés vagy az egészségvédelem kedvelői, és gyakran mennek fel az internetre, hogy a szépségről, az egészségvédelemről, vagy a jó egészség fenntartásáról és a hosszú élet titkáról olvassanak. Ezeket az embereket egyáltalán nem érdeklik azok a különféle igazságok, amelyekre szükségük van a hívőknek ahhoz, hogy meg legyenek mentve, sem a testvérek tapasztalati bizonyágtételei. Azon kívül, hogy vonakodva elvégeznek egy kevés kötelességet, egyébként mindig a nem hívő világ változó helyzetére összpontosítanak, valamint – többek közt – arra, hogy milyen új trendek és fontos hírek vannak a világban, és hogy milyen fejlemények vannak a saját országukban. Csak az ilyesfajta információkat nézik. Mivel állandóan ezeket a dolgokat nézik, csakis efféle dolgokkal van telve a szívük, és azokat az igazságokat, amelyeket Istenben hívőkként meg kellene érteniük, teljességgel figyelmen kívül hagyják. Akárki beszélget is velük, nem fogadják be a hallottakat. Nem érdeklik és nem is aggasztják őket az életbe való belépéssel kapcsolatos dolgok – például, hogy milyen alapelveket kellene követniük, amikor a kötelességüket végzik, hogy milyen romlott beállítottságokat tanúsítanak, és milyen problémák vannak a kötelességük végzése során, valamint mit teljesítettek és mit nem Istennek az emberekre vonatkozó különféle követelményei közül. Noha végzik a kötelességüket, mindössze rutinszerűen cselekszenek, a legkevesbé sem keresve az igazságalapelveket. Bár az efféle emberek azt állítják magukról, hogy hisznek Istenben, a pénz, a státusz és a nem hívő világ trendjei azok a dolgok, amelyeket legbelül kedvelnek és amelyekre összpontosítanak, és azokkal szeretnek érintkezni, akik a nem hívő világ trendjeit

követik. Amikor a nem hívő világ dolgairól beszélnek, nagy élvezettel és fáradhatatlan lelkesedéssel teszik, ékesszólón és egyfolytában beszélve, de amikor azokkal találkoznak, akik az igazságról szeretnek beszélgetni, akkor semmi mondanivalójuk nincsen. Amikor ezt mondja egy testvér: „Van egy annyira szép himnusz! Végig megtanultam a szövegét!”, akkor ők csak felületesen ennyit mondanak: „Szóval megtanultad. Az jó.” Amikor ezt mondja egy testvér: „Nagyon jó X. Y. nővér tapasztalati tanúságtétele!”, akkor ők ezt mondják: „Olyan sok tapasztalati tanúságtételről szóló videó van már; melyik nem jó közülük? Mindegyik igen jó.” Csak ilyen felületesen válaszolnak; valójában nem érdekli őket az igazság, és nem beszélnek egy nyelvet a testvérekkel. Amikor megkérdezi tőlük valaki, hogy „Szoktál-e imádkozni, amikor különféle helyzetekkel szembesülsz?”, ők így felelnek: „Hogyan kéne imádkoznom? Miről kéne imádkoznom?” Nem imádkoznak, és nincs is mit mondaniuk Istennek. Ezeket az embereket semmi sem érdekli, ami az Istenben való hittel kapcsolatos, és a nem hívő világból való mindenféle dolgokkal van telve a szívük. Mit gondoltok, van-e problémájuk az ilyen embereknek? (Igen.) Ha azt látod, hogy folyton lagymatagon végzik a kötelességüket, és amikor feladatot jelölnek ki a számukra, nagyon türelmetlenné válnak, és azonnal panaszkodnak, amint egy kis megpróbáltatást szenvednek, néhány évnyi Istenben való hit után pedig gyakran fednek fel efféle gondolatokat: „Lemaradtam dolgokról az Istenben való hit miatt. Ha nem hittem volna Istenben, mostanra ilyen és ilyen összeggel emelkedett volna a fizetésem, ilyen és ilyen státuszt élvezhetnék, és ilyen és ilyen fényűző életet élhetnék”, akkor vajon hogyan kell bánni az efféle emberekkel? (Rá kell beszélni őket a távozásra.) Beszélj csak rá a távozásra az efféle embereket, és ne végeztess velük tovább semmilyen kötelességet, mivel még csak munkavégzésre sem hajlandók. Azt gondolják, hogy hívőként csupán összejövetelekre járni még elviselhető, de a kötelességük végzése és Isten követése már útjába áll a nagy vállalkozásaiknak. Úgy érzik, hogy a kötelességük végzése és Isten követése a boldogságra való törekvésük jelentős akadálya. Úgy hiszik, hogy ha nem végeznék a kötelességüket, akkor már a többiek fölé emelkedtek volna, magasrangú hivatalnokokká váltak volna, és sok pénzt kerestek volna a világban. Miért kellene hát visszatartanunk őket? Mindenki számára jó tehát, ha rábeszéljük őket a távozásra. Óriási hiba lenne kényszeríteni vagy megpróbálni maradásra ösztönözni őket. Így kell meggyőznöd az efféle embereket: „Miért döntöttél úgy, hogy hinni fogsz Istenben? Elnyerheted-e valaha is az igazságot, ha nem érdekel az igazság, és ha folyton tele vagy kétségekkel Istent illetően? Ötletekkel, diplomákkal és tehetséggel rendelkező ember vagy – ha odakint a világban erősen törekednél, minden további nélkül lehetne belőled elnök vagy vezérigazgató, milliomos vagy milliárdos. Ha csak így ténferegsz Isten házában, akkor először is nem tudsz a többiek fölébe emelkedni; másodszor, nem érhetsz el nagy sikert; végül pedig nem tudsz dicsőséget szerezni a felmenőidnek. Azonkívül mindig felületes vagy, amikor a kötelességedet végzed, ami a megmetszésedhez vezet, és így állandóan a padlón leszel. Minek viselnéd el ezt a szenvedést? Menj ki a világba, akár a politika területére, akár az üzleti világba, és egész

biztosan el fogsz érni egy bizonyos szintű sikert. Te különbözöl tőlünk: Neked diplomáid is vannak és tehetséged is, és te egy nemes személy vagy – hát nem rangon aluli számodra, hogy a magunkfajta hétköznapi emberekkel együtt higgy Istenben? Ahogy a nem hívők gyakran mondják: »Tiéd a pálya!« – használd ki, hogy van még idő a világban hírnévre, nyereségre és státuszra törekedni, amíg van rá lehetőséged. Ne árts magadnak azzal, hogy itt maradsz!” Helyes módja ez vajon a meggyőzésüknek? Elég tapintatos a megfogalmazás, nem igaz? (De igen.) Nem sérti meg őket, és egyben azt is mondja, amit hallani akarnak. Szerintem helyénvaló ez a megközelítés, így könnyen el tudják fogadni a tanácsot, és bátran, aggályok nélkül tudnak távozni. Amikor ilyesfajta emberekkel van dolgod, ha biztos vagy benne, hogy álhívők, és látod, hogy egyáltalán nincs bennük semmi lelkesedés az Istenben való hit iránt, hogy sohasem őszintén végzik a kötelességüket, és hogy soha nem nyertek semmi belépést az életbe – és hosszú távon sem valószínű, hogy fognak –, akkor rá kell beszélned őket a távozásra. Ha nem beszéled rá őket a távozásra, mindig felületes és langymeleg lesz a hozzáállásuk a kötelességük végzésében, és jó eséllyel eljön majd az idő, amikor jelentős csapást okoznak.

K. Gyávaság és gyanakvás

Befejeztük a tizedik megnyilvánulásról – a megingásról – szóló beszélgetésünket. Nézzük most meg a tizenegyedik megnyilvánulást, amely a gyávaság és a gyanakvás. Melyek a gyáva emberek megnyilvánulásai? (A gyáva emberek megijednek, amikor letartóztatással és üldöztetéssel szembesülnek. Akarják végezni a kötelességüket, de nem merik.) Ez csak egyetlen kis aspektus. A fő probléma az, hogy van egy nézőpontjuk az Istenben való hittel kapcsolatban: Mindig úgy érzik, hogy az Istenben hívő embereknek mintha nem lenne helyük ebben a világban; úgy érzik, hogy kínos az Istenben való hitük. Néhány tekintélyelvű országban, illetve azokban, ahol nincs vallásszabadság, ahol az Istenben hívő embereket nemcsak hogy nem védi a törvény, hanem még üldöztetésnek is ki vannak téve, különösen igaz az, hogy egyesek nem merik bevallani, hogy hisznek Istenben, és félnek attól, hogy mások megtudják róluk. Úgy érzik, hogy Istenben hinni nem tisztességes és becsülendő dolog. Noha tudják, hogy az igaz Istenben hisznek, nem érznek ebben semmi becsülni valót, és önbizalmuk sincsen. A baj bármilyen jelére, vagy amikor azt látják, hogy a kormány letartóztatja, üldözi, elnyomja és kiközösíti a hívőket, különösen aggódni kezdenek amiatt, hogy ők is érintettek lehetnek. Ilyen helyzetekben egyesek gyorsan megszakítják a kapcsolatot a gyülekezettel, még a könyveket is sietve visszajuttatják Isten házába. Mások a letartóztatástól való félelem miatt nem mernek többé összejöveletekre járni, és nem mernek köszönni a testvéreknek, ha találkoznak velük. Azokkal, akik viszonylag jól ismertek a hitük miatt, vagy akiket korábban már letartóztattak, még annyira sem mernek érintkezni ezek az emberek – ennyire gyávák. Ami ennél is rosszabb: amikor meghallják, hogy a kormány nagy letartóztatási hullámba kezdett, rohannak a hatóságokhoz, hogy

maguktól beismerjék, hogy korábban hittek Istenben, és hogy tudják, kik azok az emberek, akik hisznek, és önként feladják őket, valamint átadják az Isten szavait tartalmazó könyveket és az Istenben való hittel kapcsolatos egyéb anyagokat, hogy kedvezőbb elbánásban részesüljenek, azzal az egyedüli céllal, hogy magukat mentsék. Mondjátok meg Nekem, hát nem a gyávaság megnyilvánulásai ezek? (De igen.) Egyesekről különösen elmondható, hogy miután hinni kezdenek Istenben, mindig attól félnek, hogy mások tudomást szereznek majd a hitükről, attól pedig még inkább félnek, hogy ha letartóztatnak valakit, az eladja majd őket. Amint megtudja róluk valaki, hogy hisznek Istenben, sietve elmagyarázzák, hogy már nem is hisznek, sőt még gyorsan olyan dolgokat is tesznek, amelyekkel eloszlathatják a hívő voltukkal kapcsolatos gyanút a nem hívőkben. Például nem hívőkkel ápolnak kapcsolatot, velük együtt esznek, buliznak, szerencsejátékoznak, isznak alkoholt, és így tovább. A baj legkisebb jele esetén sem mernek összejövetelekre járni, nem végzik tovább a kötelességüket, és senkiről sem vesznek tudomást, aki megpróbálja elérni őket. Amikor minden békés, arról gondolkodnak, hogy az Istenben való hit miként hoz áldásokat, és hogyan teszi lehetővé az ember számára, hogy elkerülje a halált, hogy a mennybe jusson és jó rendeltetési helye legyen – ilyenkor energikusan állnak hozzá az Istenben való hithez. Ám amint egy kissé veszélyes környezettel találkoznak, nyom nélkül eltűnnek. Ha aztán megszűnik az adott helyzet és ismét lecsillapodnak a dolgok, visszatérnek. Az ilyen emberek gyakorta felszívódnak. Bármilyen fontos kötelesség lett is rájuk bízva, amint felmerül egy kis veszély, képesek azonnal abbahagyni a munkát anélkül, hogy bárhogy is gondoskodnának a folytatásáról, és utána senki sem tudja elérni őket. Mások hasonlóképpen veszélyes környezettel szembesülve mindenféle módot ki tudnak találni arra, hogy megfelelően kezeljék az utóhatásokat. Ha épp túlságosan ellenséges a környezet, és magas a letartóztatás kockázata, várnak, amíg elmúlik a veszély, és csak azután folytatják a munkát. Ha pedig hívőként túlságosan ismertek, és ha mutatkoznának a munka elvégzése végett, könnyen letartóztathatnák őket, akkor elintézik, hogy másvalaki végezze el a munkát. Ám amikor a legkisebb bajt is észlelik ezek a gyáva emberek, sietve elrejtőznek, és kapkodva próbálják eltakarni a fejüket és menteni a bőrüket, teljességgel figyelmen kívül hagyva és semmibe véve a gyülekezet munkáját és vagyonát, semmiféle erőfeszítést nem téve a gyülekezet munkájának megvédéséért, vagy a testvérek megóvásáért. Vajon mitől félnek a leginkább az Istenben való hitüket illetően? Először is attól félnek, hogy a kormány tudomást szerez a hitükről. Másodszor attól félnek, hogy a szomszédaik megtudják. Harmadszor, amitől a leginkább félnek, az az, hogy letartóztatják és lecsukják vagy halálra verik őket. Úgyhogy amint történik valami, arra gondolnak elsőként, hogy vajon letartóztathatják-e, illetve megölhetik-e őket. Ha csak 1% esély is van bármelyik bekövetkezésére, menekülési utat fognak keresni. Például lehet, hogy egy összejövetelen ezt mondja valamelyik testvér: „Idefelé jövet láttam valakit a közelben, aki ismeretlennek tűnt. Lehetséges, hogy egy nem hívő, aki megfigyel bennünket?” A gyáva emberek már pusztán ennek az egyetlen

megjegyzésnek a hallatán sem fognak elmenni a következő összejövetelre, és mindenkivel megszakítják a kapcsolatot. Te óvatosságnak neveznéd ezt? (Ez nem normális óvatosság, ez gyávaság – nincs hely a szívükben Isten számára.) Ez túlzásba vitt óvatosság. Azokban az országokban vagy régiókban, ahol különösen ellenséges a környezet, igaz, hogy a hívőknek óvatosnak kell lenniük, de ez nem azt jelenti, hogy a letartóztatástól való félelem miatt fel kell hagyniuk a kötelességük végzésével vagy az összejövetelekre járással, miközben annyira óvatosak, hogy nincs hely a szívükben Isten számára. Mi a gyáva emberek alapelve az óvatosságra vonatkozóan? Bármilyen történjék is – legyen kis vagy nagy dolog –, egyáltalán nem hiszik el, hogy minden Isten kezében van. Azt gondolják, hogy senki sem megbízható, és önmagukra hagyatkoznak saját maguk megóvása végett. Ez az alapelvük. Nem hiszik el, hogy minden Isten kezében van; hogy mindent Isten vezényel és rendez el; hogy ha valóban megtörténik valami, akkor azt Isten engedte meg, és hogy ha Isten nem engedi meg, akkor senkit sem fognak letartóztatni. Egyáltalán nincs hitük e tekintetben. Inkább csak gyávasággal van telve a szívük. Ráadásul a gyávaságukban van egy végzetes hiba, ami egyben a legutálatosabb is bennük: hogy megóvják önmagukat és kezeljék a bennük félelmet keltő környezetet, azt követik, amit a „legfőbb bölcsességüknek” tartanak, miszerint bármilyen történjék is – akár megfigyelik, akár letartóztatják és börtönbe zárják őket –, amint valami rosszul alakul és veszélybe kerül a biztonságuk, egyfelől letagadják, hogy hisznek Istenben, másfelől pedig mindent elárulnak, amit csak tudnak, semmit sem tartva vissza. Miért teszik ezt? Csupán azért, hogy megóvják magukat a fizikai szenvedéstől; így mindent elárulnak, amit csak tudnak. Először is feladják a gyülekezetvezetőket, és azt is elárulják, hogy kik a kerületi vezetők és a regionális vezetők, és hogy hol laknak, mindent elárulva, amiről tudomásuk van. Mindent elárulnak már azelőtt, hogy megkínoznák őket. Azonkívül, ha megkérik őket, hogy írják alá a „Három Nyilatkozatot”, azonnal aláírják, anélkül, hogy el kellene gondolkodniuk rajta – mindvégig erre készültek. Azért tesznek így, hogy el tudják kerülni a börtönt, elkerüljék a kínzást és megmeneküljenek a halál veszedelme elől. Ennyire gyávák. Sem Isten szuverenitásában nem hisznek, sem az életüket nem képesek kockára tenni. Inkább minden lehetséges módot kieszelnek önmaguk megóvására. Számukra mások és a gyülekezet eladása a legjobb módszer – ez a leghatékonyabb mód. Mások elárulásával fizetnek önnön biztonságuk garantálásáért és bármiféle gyötrelmek elkerüléséért. Olyasvalami ez, amit már jó előre elterveztek – ez az ő „legfőbb bölcsességük”. Mondd meg Nekem, normális gyávaság vajon az ilyen emberek gyávasága? (Nem.) Akkor mi itt a probléma? (Annyira gyávák, hogy Júdásokká válnak, akik bárhol és bármikor készek eladni a testvéreket és a gyülekezetet. Az ilyen emberek nem igaz hívők.) Tegyük most félre azt, hogy vajon igaz hívők vagy hamis hívők. Csak az emberi mivoltukat nézd meg – azt gondolják, hogy Istenben hinni alattomos és szégyenletes dolog, nem pedig tisztességes és becsülendő, és negatívnak tartják az Istenben való hitet, holott az igen tisztességes, becsülendő és pozitív; milyen emberek ők szerinted? (Zavaros fejű emberek, akik viszonylag elvetemültek.) Más

perspektívából látják és másként fogják fel a dolgokat, mint a normális emberek. Néha még a fehéret is képesek feketének nevezni, képtelenek megkülönböztetni a helyest a helytelentől. Hogyan lehetséges az, hogy Istenben hívő emberek szándékosan alattomosak tudnak lenni? Azért van ez, mert túlságosan gonosz ez a világ – a törvény nem óvja a vallásszabadságot, az pedig még inkább elmondható, hogy a sátáni rezsim gyűlöli Istent, és ellenségesen tekint Isten munkájára. Nem engedi meg a pozitív dolgok létezését, és mindent megtesz azért, hogy üldözze az Istenben hívőket. Így aztán ilyen társadalmi körülmények között a hívőknek nincs más választásuk, mint hogy óvatosan járjanak el, amikor összejönnek és a kötelességüket végzik; nem merik ezt nyíltan tenni. Kívülről úgy látszódnak, mintha alattomosak lennének, akár a tolvajok, valójában azonban amiatt van az egész, hogy üldözik őket, igaz? (Igen.) Hogyan jellemzi a nagy vörös sárkány az Istenben való hittel és a kötelességvégzéssel járó cselekedeteket? „Gyanús viselkedésként.” Gyanús viselkedés ez? (Nem.) Ez nem gyanús viselkedés – ez olyasvalami, amit azért tesznek az emberek, mert nincs más választásuk. Tettek-e bármi törvénytelen dolgot ezek az emberek? (Nem.) Nem tettek semmi törvénytelen dolgot, és semmi olyat, ami szembehelyezkedne a kormánnyal, és még kevésbé szegtek törvényt vagy zavarták meg a közrendet. Mit tettek és tesznek ezek az emberek? Egyszerűen csak a teremtetett lények kötelességét végzik. Ez a munka a legértékesebb, a legértelmesebb és a legigazságosabb vállalkozás a világon. Mivel azonban ez a világ gonosz és sötét, és fehérnek nevezi a feketét, ezért „gyanús”-nak mondja a legigazságosabb, legértékesebb és legértelmesebb vállalkozást. Ez a Sátán értelmezése. Vajon a Sátán értelmezése az igazság? Pozitív vajon? (Nem az.) Biztosan nem az. Amikor azonban gyáva emberek hallják ezt az értelmezést, nemcsak hogy teljes mértékben egyetértenek vele a szívükben, hanem el is fogadják a Sátántól ezt az értelmezést. Ennek eredményeképpen azt is gondolják, hogy titokban hinni Istenben és végezni a kötelességüket nem helyénvaló és egész biztosan helytelen. Mindig attól félnek, hogy egy napon őket is gyötörni fogja majd a társadalom és a kormány, és nem lesz hol érvelni a védelmükben, illetve nem lesz, aki segítsen nekik vagy megmentse őket. Így aztán különösen félnek attól, hogy az emberek tudomást szereznek az Istenben való hitükről. Nem ismerik el a szívükben, hogy az Isten által kimondott szavak jelentik az igazságot, sem azt, hogy az a helyes út, amelyre Isten vezeti el az embereket, hogy azon járjanak, ám ennek ellenére továbbra is áldásokat akarnak kapni Istentől. Hát nem ellentmondásos ez? Végül aztán mélységesen sérelmezik, hogy hittek Istenben és ilyen megpróbáltatásokat szenvedtek egy ilyen környezetben. Miért sérelmezik? Azért, mert mélységesen félnek ennek a világnak a gonosz rezsimjétől, valamint az ördögök és Sátánok gonosz erőitől, és mindig attól félnek, hogy az ördögök és Sátánok gyötörni fogják őket és elveszik az életüket. Mivel nincs valódi hitük Istenben, rendkívül gyáván cselekednek, olyannyira, hogy egyáltalán nem is végzik a kötelességüket. Ha egyáltalán nincs veszély, eljárnak összejövetelekre, érintkeznek a testvérekkel, illetve megtesznek dolgokat a gyülekezetért, de egyszerűen nem merik bevallani, hogy hisznek Istenben,

hogy a gyülekezet tagjai, illetve nem mernek felállni, hogy bizonyóságot tegyenek Istenért, vagy a kötelességüket végezni – mélységes félelem van bennük. Nincs valódi hitük Istenben, mégis áldásokat és jó rendeltetési helyet akarnak kapni Istentől. Ellentmondásosnak mondanátok ezt? (Igen.) Nem homályosította el vajon az elméjüket az, hogy a saját személyes érdekeikre összpontosítanak? (De igen.) Ezeket az embereket felemészti a személyes nyereség utáni sóvárgás. Nem hiszik el, hogy Isten minden fölött szuverén, mégis áldásokat akarnak kapni Istentől. Nem hiszik el, hogy igazságos, értékes és értelmes a gyülekezet munkája és a testvérek által végzett kötelesség. Attól különösen félnek, hogy fontos kötelességeket végezzenek, vagy hogy a vezetők és a dolgozók gyakran felkérik majd őket arra, hogy menjenek el és kezeljenek ügyeket, mivel attól tartanak, hogy ha valami rosszul alakul, ők is belekeverednek. Ezek a gyáva emberek veszéllyel szembesülve Júdásokká válhatnak és eladhatják a gyülekezetet – ez is egy veszélyes embertípus.

Milyen más megnyilvánulásai vannak a gyáva embereknek? Ezek az emberek bármikor képesek megtagadni és letagadni Isten nevét, bármikor elárulják Istent, és bármikor Júdásokká tudnak válni. A gyáva emberek nem méltók arra, hogy bemenjenek a menny királyságába – nem így van? (De igen.) Mi a gyáva emberek végzetes gyengesége? (Félnek a haláltól és képesek árulásra vetemedni.) Ezek az emberek aljas módon sodródnak végig az életen, az élet után sóvárognak és félnek a haláltól. A halálfélelem a végzetes gyengeségük. Amennyiben nem kell meghalniuk, bármit hajlandóak megtenni – akár Júdássá válni, a pusztítás fiává válni vagy megátkozva lenni; bármit hajlandóak megtenni, csak élhessenek. Az életben maradás a legfőbb céljuk. Bárhogy beszélsz is nekik arról, hogy Isten kezében van az emberek élete és halála, hogy Isten irányítja és vezényli az emberek sorsát, és szuverén felette, és hogy az embereknek alá kell vetniük magukat Isten vezényléseinek és rendelkezéseinek, ők nem hiszik és nem is fogadják el ezeket a szavakat. Azt gondolják csupán, hogy emberként újjászületni ritka lehetőség, úgyhogy ők egyáltalán nem halhatnak meg; azt is gondolják, hogy ha egyszer meghalnak és elpusztul a testük, akkor a lelkük vagy állatként születik újjá, vagy vándorló szellem lesz, így soha többé nem lesz esélye emberként újjászületni. Éppen ezért különösen félnek a haláltól. Számukra katasztrofális csapás a halál, nem pedig jó lehetőség a következő reinkarnációra, és nem is egy ismételt újjászületés új kezdete. Éppen ezért semmi sem drága nekik az életük megóvásához. Még ha ez azt is jelenti, hogy el kell adniuk másokat vagy bármiféle kárt kell okozniuk a gyülekezeti munkának, habozás nélkül megteszik; és még ha ez az Isten nevére való lemondást jelenti is, ők nem törődnek a következményekkel – csak azzal törődnek, hogy biztonságban éljenek. Miféle emberek ezek? (Olyan emberek, akik alantas módon tengetik az életüket.) Semmirekellők, akik alantas módon tengetik az életüket! Méltóság és integritás nélkül élnek, bármit hajlandóak megtenni és bármilyen mélyre képesek lesülyedni, csak hogy életben maradjanak. Egyesek már azelőtt azt számítgatják a szívükben, hogy mit is tegyenek, mielőtt még veszélyes környezettel szembesülnének:

„Ha letartóztatnak, egyszerűen beszélni fogok. Amikor megkínozz, fenyeget és megfélemlít benneteket a nagy vörös sárkány, arra kényszerítve titeket, hogy adjátok el a gyülekezetet, egyikőtök sem hajlandó szólni egy szót sem. Nos, én nem vagyok olyan ostoba, mint ti, akik inkább elviselnétek a fizikai fájdalmat, mintsem beszéljeteek. Én még azelőtt beszélnék, hogy megvernek vagy megfélemlítenek – látjátok, milyen okos vagyok? Ahogy a szólás mondja: »A bölcs ember alkalmazkodik a körülményekhez.« Mi olyan rossz abban, hogy eladom a gyülekezeti testvéreket? Mindenkinek önzőnek kell lennie, nem igaz? Hát nem merő ostobaság, ha nem ügyel magára az ember?” Mielőtt még bármi is történne, ők már kitalálták, hogy miként óvják meg magukat. Régen kigondolták már az egészet. Mi a hitvallásuk a magatartásukat illetően? „Minek nehezítené meg az ember a saját életét? Miért lenne ilyen makacs? Csak akkor nem lesz hiába leélt az életed, ha jó vagy magadhoz!” Ez a hitvallásuk a magatartásukat illetően. Nincsenek erkölcsi korlátaik. Szerintetek mit kellene tenni az ilyen emberekkel? (Ha felfedezésre kerülnek ilyen emberek, bölcsen ki kell takarítani őket – ezek ketyegő időzített bombák.) Pontosan, ketyegő időzített bombák. Kétségtelenül gyávák, és amikor veszély adódik, el fogják adni a gyülekezetet. Ha valakinek normális emberi mivolta van, bölcs módszerekkel fog reagálni a veszélyes környezetekre, és valódi hite lesz Istenben. Nem fogja hagyni, hogy akadályozzák az összejövetelekre járásban vagy a kötelességei végzésében, és minden tőle telhetőt meg fog tenni azért, hogy feláldozza magát Istenért az érettsége és a körülményei alapján. Ez a normális emberi mivolt feltárulása. A gyáva emberek azonban különösen nagy becsben tartják az életüket; az élet után sóvárognak és félnek a haláltól, minden másnál többre tartva az életüket. Nincs valódi hitük Istenben, és nem látják, hogy Isten minden felett szuverén. Amikor tehát üldöztetéssel szembesülnek, természetesen feltárul az, hogy gyáva emberek. A gyáva emberek képesek Júdássá válni azért, hogy megóvják magukat. Az ilyen emberek veszélyes elemek, rémisztő egyének. A gyülekezet semmiképpen sem bízhat rájuk semmilyen munkát, és azt sem engedheti meg nekik, hogy bármiféle kötelességet végezzenek. Máskülönben, ha árulásra vetemednek, túlságosan nagy kárt okoznának a gyülekezeti munkának; több kár származna belőle, mint amennyi jó.

Hogyan mutatkozik meg a gyáva és gyanakvó emberek gyanakvó volta? Egyesek soha nem képesek világosan látni Isten háza munkájának a különféle aspektusait. Nem tudják, hogy milyen munkát végez pontosan Isten, vagy hogy az Isten által szólt szavak jelentik-e az igazságot. Nincs helyes felfogásuk vagy nézőpontjuk e dolgokkal kapcsolatban, úgyhogy nem tudják megerősíteni, hogy pontosan mi történik Isten házában munkájában, hogy milyen eredmények elérését célozza meg ez a munka, vagy hogy az emberek megmentésének céljából történik-e. Semmit nem látnak tisztán e dolgok közül. Az sem világos számukra, hogy mi az egyház. Bármennyi prédikációt hallanak is, egy keveset sem értenek az igazságból. Folyton kétségeik vannak a testvérek kötelességvégzésével kapcsolatban, és ezt gondolják magukban: „Ezek az emberek állandóan elfoglaltak, mindennap jönnek-mennek – mit csinálnak pontosan?”

Különösen a nagy vörös sárkány országában folytatott istenhit és kötelességvégzés kontextusában jellemző, hogy a vezetők és a dolgozók anélkül beszélnek és vitatják meg a gyülekezeti munka bizonyos elemeit – például az adminisztratív munkát, a személyzettel kapcsolatos munkát, az általános ügyekkel kapcsolatos munkát, és főképp néhány kockázatvállalással járó munkát –, hogy a hétköznapi testvéreket tájékoztatnák ezekről a dolgokról. Ez megóvjá őket, nem pedig árt nekik. Egyesek azonban nem értik meg ezt, és folyton kérdezősködni akarnak e dolgok felől. Arról kérdezősködnék például, hogy hol nyomtatják a könyveket, vagy hol látnak vendégül bizonyos vezetőket és dolgozókat. Hasznodra válna, ha tudnák ezekről a dolgokról? (Nem.) Veszítesz bármit is azzal, hogy nem tudsz ezekről a dolgokról? (Nem.) Ezeknek a dolgoknak a nem tudása nincs kihatással arra, hogy eszed és iszod Isten szavait, arra sincs kihatással, hogy eljutsz az igazságra, és egész biztosan nem akadályozza az életbe való belépésedet vagy a beállítottságod átalakulását sem. Nem szükségtelen hát kérdezősködnöd ezekről a dolgokról és utánuk nézned? Némelyek, akik vendéglátást végeznek, mindig gyanakvók. Ezt gondolják, amikor a vezetők és a dolgozók nem avatják be őket a gyülekezeti munkáról szóló beszélgetésükbe és megbeszéléseikbe: „Miért mindig a hátam mögött gyűlnek össze és beszélgetnek a vezetők és a dolgozók? Vajon miféle tevékenységekre készülnek?” Nincsenek beavatva bizonyos vezetők és dolgozók személyes információiba, és így kezdenek töprengeni: „Engem vajon miért nem avatnak be ebbe? Nem tudom a nevüket, hogy hol laknak, illetve mi a tényleges helyzetük. Előfordulhat vajon, hogy rászédnek vagy ártanak nekem ezek az emberek, miközben az istenben való hitemben vezetnek?” Vannak érzékeny munkafajták is, például azok, amelyek felajánlásokkal vagy veszélyes munkákkal kapcsolatosak – ezek olyan dolgok, amelyekről eleve nem szabadna kérdezősködni, ezek az emberek mégis mindig érdeklődni akarnak felőlük. Amikor nem kapnak választ másoktól, még gyanakvóbbá lesznek. Különösen igaz az, hogy vannak némelyek, akiknek eleve sosem volt sok hitük Istenben – miután Istenhez jönnek, azt látják, hogy jobban megy a családi vállalkozásuk és egészségesek a családtagjaik, és azt gondolják, hogy ez Isten kegyelme és áldása. E múltó boldogságtól indítva felajánlanak egy kis pénzt, de azután ezen kezdenek tűnődni: „Hol lett elkölve a pénz, amit felajánlottam? Vajon gyülekezeti munkára lett felhasználva? Üzletbe fektették, vagy illegális tevékenységekre használták fel?” Folyton ezekről a dolgokról akarnak érdeklődni és tudakozódni, és mindig a végére akarnak járni ezeknek a dolgoknak. Egyesekben még erősebb kétségek vannak. Például amikor a gyülekezet valamilyen berendezést vagy készüléket vásárol, mert szükség van rá a munkához, vagy amikor valamilyen gondoskodást vagy segítséget nyújt a kötelességüket végzők mindennapi életéhez, ez a fajta gyanakvó személy folyton a következőt gyanítja: „Olyan sok különböző területen kerül sor pénzköltésre – vajon honnan származik a pénz? Talán valamiféle üzleti tevékenységet is folytat a gyülekezet? Talán tehetős patrónusa vagy valamiféle hatalommal bíró támogatója van a színpalak mögött? Vajon támogatja valamilyen csoport a gyülekezetet?” Különösen akkor, amikor

a gyülekezetet rágalmazó, alaptalan szóbeszédnek és ördögi szavaknak vannak kitéve a hatóságok részéről – például olyan állításoknak, hogy X. Y. a gyülekezetből gyilkosságot követett el és megszegte a törvényt, hogy Y. X. az állam által körözött bűnöző, hogy X. Z. hatalmas pénzösszeggel a tengerentúlra menekült, és így tovább –, még inkább felerősödnek a gyülekezettel és Isten munkájával kapcsolatos kétségeik. Normális gondolkodásuk van az ilyen embereknek? Világosan látják azokat az alapelveket, amelyeket a hívőknek követniük kell? A legtöbb emberrel úgy van, hogy ha egyszer biztos benne, hogy ez Isten munkája, akkor nincsenek többé kétségei Istennel kapcsolatban. Nem számít, milyen problémák vagy miféle emberek jelennek meg a gyülekezetben, képes rá, hogy Isten szavai szerint közelítse meg őket. Még ha zavarásokat is okoznak gonosz emberek vagy antikrisztusok, helyesen tudja azt felfogni. Soha sincs benne gyanakvás Istent vagy Isten munkáját, sem a gyülekezetet vagy Isten házát illetően. Legfeljebb véleményei lehetnek bizonyos személyekkel vagy elképzelései Isten munkájával kapcsolatban, de azáltal, hogy gyülekezeti életet él, fokozatosan el tudja oszlatni ezeket. A gyanakvó emberek azonban mások. Az Istenben való hitük kezdetétől fogva gyanút és mindenféle elképzelést hordoznak. Nem tudják biztosan, hogy Isten szavai-e az igazság, nem tudják biztosan, hogy Isten munkája-e az, amikor Isten kimondja ezeket a szavakat, azt pedig még kevésbé tudják biztosan, hogy amikor összejönnek a testvérek, az Isten gyülekezete-e. Állandóan gyanút táplálnak magukban, és folyton tényyszerű bizonyítékokat keresnek, hogy bebizonyítsák: a sejtéseik helytállóak. Miféle hozzáállás ez? Mit gondolsz: az ilyen hozzáállású emberek vajon meg tudják érteni az igazságot az Istenben való hitük során? (Nem.) Soha nem lesznek képesek megérteni az igazságot. Mire összpontosítanak leginkább a szívükben? Folyton így töprengenek: „Kik ezek az emberek? Talán valamiféle társadalmi szervezet ez? Habár Isten háza gondoskodik ezeknek az embereknek a megélhetési költségeiről, miközben én vendégül látom őket, így is kockázatot vállalok azzal, hogy a vendéglátójuk vagyok. Vajon akkor Isten emlékezni fog a jó cselekedeteimre? Ha Isten nem fog emlékezni rájuk, akkor nem lesz hiábavaló a vendéglátásom?” Állandóan ilyen kétségek vannak a szívükben. Szerinted készségesen látják vendégül a testvéreket? (Nem.) Teljes mértékben attól a vágytól vezérelve teszik, hogy áldásokat nyerjenek, miközben telve vannak kétségekkel. Akkor különösen felerősödnek a szívükben a kétségek, amikor olyan dolgokat hallanak, amelyeket nem látnak világosan és az elképzeléseik szerint negatívnak tartanak. Példának okáért valaki olyan témákat hoz fel az összejöveteleken, amelyekben a nagy vörös sárkány rezsimjének cselekedeteiről és az ördögkirályok ronda arcáról is szó esik, vagy időnként olyan igazságról beszél, amely érinti a nagy vörös sárkány által végrehajtott elnyomást és letartóztatásokat, illetve a nagy vörös sárkány természetlénységét és így tovább. Ezekben a témákban valójában nincs politika – mindössze abban segítenek az embereknek, hogy felismerjék a nagy vörös sárkányt és tisztán lássák az arcát, hogy meg tudják gyűlölni és el tudják utasítani a nagy vörös sárkányt, és többé ne korlátozza és ne kötözze meg őket a Sátán

befolyása. Amikor azonban gyanakvó emberek hallják ezeket a témákat, ők gyávák és rémültek: „Ezek az emberek politikáról is beszélgetnek! Hát nem politikai bűnözők ezek? Hát nem ellenforradalmárok? Ezek rettentően érzékeny témák! Gyorsan csukd be az ablakokat, zárd be a kaput, húzd ki az internetet és a vonalas telefonokat! Ha a kormány belehallgat ebbe, nagy bajba kerülhetünk! Biztosan életfogytiglant kapnánk!” Nem hajlandóak ilyen témákat meghallgatni, és minden lehetséges eszközzel félbeszakítják a közlést, hogy ne kerüljenek megvitatásra ilyen témák. Ezt gondolják magukban: „Pontosan miféle munkát végeznek ezek az emberek? Azt mondják, hogy isten nem vesz részt az emberi politikában, akkor ezek az emberek miért beszélnek politikáról? Nem az istenben való hit dolgairól kellene csupán beszélgetniük a hívőknek? Miért vitatják meg ezeket a dolgokat? Nem csak a bajt keresik ezzel? Ha ezekről a dolgokról akarnak beszélni, bárhol megtehetik, ahol akarják, de nem az én házamban! Én nem akarom, hogy bármi közöm legyen ehhez!” Semmit sem tudnak tisztán látni. Amikor a kormány által kitalált pletykákat hallanak, nem csupán nem ismerik fel azokat, hanem még erősödnek is a balsejtelveik. Ha gyakran lennének gyanakvók és szkeptikusak a hatalmon lévő gonosz démonok csoportjával vagy a valláson belüli antikrisztusi erőkkal és gonosz szellemekből álló szektákkal szemben, az ténylegesen segítene nekik megóvni magukat. Abban az egyházban azonban, ahol Isten munkálkodik, olyan sok igazságot kimondott Isten, és ők mégsem értik azt, és nem tudják megállapítani róla, hogy az az igaz út. Miután olyan sokáig hallgattak prédikációkat és olyan sokat látták Istent beszélni, továbbra sem lett elosztatva a gyanakvásuk, és nem lettek kiirtva az elképzeléseik és képzelődéseik. Világos, hogy túlságosan gyenge képességűek, hogy semmi felfogóképességük nincsen, és hogy nem olyan emberek, akik törekednek az igazságra. Attól fogva, hogy elkezdtek hinni Istenben, soha nem hitték el, hogy Isten mindenképp felett szuverén, és soha nem hitték el, hogy Isten minden szava igazság; azt még kevésbé hitték el, hogy teljes mértékben a Szentlélek vezérli Isten házában a munkáját. Ennek eredményeképpen minden kétséget ébreszt bennük. Amikor például az összejövetel alatt a különféle emberek felismeréséről beszélgetünk, szóba kerülhet, hogy az antikrisztusok miként vezetik félre az embereket; vagy hogy némelyek nem végeznek semmilyen valódi munkát annak ellenére, hogy mindaz, amit elfogyasztanak és élveznek, Isten felajánlásainak a felhasználásával lett biztosítva, ez pedig a gyülekezeten való élőködésnek minősül; vagy hogy némelyek hogyan lopják és herdálják el a felajánlásokat; vagy hogy bizonyos személyek a gyülekezetben hogyan vesznek részt kicsapongó tevékenységekben; vagy miként tesznek némelyek olyan dolgokat az evangélium prédikálása közben, amelyek szégyent hoznak Istenre. Azért vitatjuk meg ezeket a dolgokat, hogy az emberek megtanulhassák, miként ismerjenek fel másokat, és hogy az embereket és a dolgokat Isten szavai és az igazságalapelvek szerint tudják szemlélni, hogy tanulságokat tudjanak levonni és tanuljanak ezekből a dolgokból, valamint hogy ne vezessék félre és ne korlátozzák őket mások. Amikor azonban a gyanakvó emberek meghallják ezeket a dolgokat, ezt mondják: „Jaj, ne! Ez

isten háza, az a hely, ahol isten munkáját végzik – hogy történhetnének itt efféle dolgok? Úgy tűnik, igazam volt, hogy korábban gyanakodtam. Mostantól még óvatosabbnak kell lennem. Az emberek mind túlságosan megbízhatatlanok, és isten háza sem megbízható. Vajon akkor megbízható Isten? Ki tudja – talán még isten sem megbízható.” Látod? Nem értik az igazságot, és felfogni sem tudják azt. Az igazság bármelyik aspektusáról beszéljen is Isten háza, végül milyen következtetésre jutnak mindig? Arra, hogy igazuk volt, hogy annyi éven át gyanakodtak, és hogy ez nem volt felesleges. Ha az igazságra törekvő és a normális emberi mivolta jellemző gondolkodással bíró emberek hallják ezeket a dolgokat, ők helyesen tudják kezelni azokat. Egyfelől tágul a látókörük és tisztánlátásra tesznek szert e dolgok által. Másfelől képesek tanulságokat levonni és tanulni ezekből a dolgokból, valamint megérteni, hogy az emberek nem követhetnek más embereket, hogy fel kell ismerniük másokat és többet kell érteniük az igazságból, hogy aki nem érti az igazságot, azt bárhol és bármikor félrevezethetik, és hogy amennyiben értik az igazságot és van érettségük, akkor nem fogják őket korlátozni, félrevezetni vagy irányítani mások. A gyanakvó emberek azonban sosem fognak így gondolkodni. Minél többet beszél Isten háza a különféle emberek és dolgok megkülönböztetéséről, ők annál inkább helytállónak és igazoltnak érzik a gyanúikat: „Látod, én vagyok az okos! Még jó, hogy elővigyázatos maradtam. Az emberek gyakran mondják, hogy gyanakvó és bizalmatlan vagyok, de a tények azt bizonyítják, hogy jól tettem, hogy gyanakodtam. Nézd meg, ti mind milyen ostobák vagytok – ti csak a kötelességeketek tudjátok végezni és a tapasztalati tudásotokról tudtok beszélni az istenhiteteken belül. Mi haszna ennek? Meg tud ez óvni téged? Nem! Bármilyen helyzettel szembesülsz is, csak akkor tudod megóvni magad, ha elővigyázatosabb vagy, és ha jobban megkérdőjelezed a dolgokat. Mindenkivel szemben óvatosnak kell lenned. Senkire sem hagyatkozatsz annyira, mint önmagadra – még a saját szüleidre sem!” Mondd meg Nekem: miféle emberek ők? Istenben hívők? (Nem.) Bármilyen munkáról beszélgessen és bármilyen típusú embereket ismerjen is fel Isten háza, és akármilyen környezeteket alakítson ki Isten az emberek számára, az a cél, hogy Isten választott népe levonja a tanulságokat ezekből a dolgokból, hogy gyakorlatibb képzést kapjon a királyságban, és hogy – e gyakorlati tanulságokon keresztül – megértse az igazságot és felismerésre jusson az embereket illetően, hogy tisztán lássa az embereket és a különféle dolgokat, és így jobban értse, hogy pontosan mely tényleges emberekre, eseményekre és dolgokra utalnak az Isten által kimondott szavak és igazságok. A gyanakvó emberek azonban egyszerűen képtelenek tanulságokat levonni ezekből a dolgokból, inkább csak még gyanakvóbbak és ravaszabbak lesznek.

Egyes gyanakvó emberek mindig rendkívül óvatosak, valahányszor mondanak vagy tesznek valamit Isten házában, és állandóan attól félnek, hogy a testvérek vagy a vezetők és a dolgozók meg fogják metszeni vagy akár gyötörni is fogják őket. „Ha nem hiszek többé istenben és elhagyom a gyülekezetet, vajon megtorolja majd rajtam a gyülekezet?” – kérdezik. Meg kellene nyugodniuk efelől. Ha egy álhívő elhagyja a

gyülekezetet, az mindegyik fél számára boldog esemény – mindenkinek a javára válik. Ha tehát el akarod hagyni a gyülekezetet, vagy fel akarod adni a kötelességedet, és haza akarsz térni és élni akarod az életed, bátran hozd csak fel, mindennemű aggodalom nélkül. Nyilatkozatot is írhatsz, ezt mondván: „Ezen és ezen a napon hivatalosan elhagyom a Mindenható Isten Egyházát, és visszalépek a kötelességüket végzők soraiból.” Ez teljes mértékben megengedett. Isten házának ajtajai nyitva állnak, és bátran távozhatsz, anélkül, hogy azon aggódnál, hogy bárki is megtorolja majd rajtad. Szükségtelen félned vagy gyanakodnod. Látsz-e gonosz embereket a gyülekezetben lévő emberek között? Egyáltalán nem. Még ha vannak is gonosz emberek, ki kell őket takarítani. A legtöbb ember meglehetősen jó magaviseletű, és szeret az élet helyes útján járni. Mások ellen megtorlást elkövetni vagy másoknak ártani sérti az igazságalapelveket, és ők soha nem tudnának ilyen dolgot tenni. Mit gondoltok, mi a baj azzal, ahogyan a gyanakvó emberek viselkednek? Bizalmatlan elméjük van csupán, de intelligenciájuk nincsen. Ami a viselkedésüket illeti, úgy hiszik, hogy a ravasz, csalárd és bizalmatlan elméjük a bölcsesség legmagasabb rendű formája. Nem érdeklik őket az igazságalapelvek, sem Isten munkája és szavai – nem értik és nem is keresik ezeket. Inkább csak a Sátán filozófiái szerint élnek, ezt gondolván: „Bármi érjen is engem, még inkább meg kell kérdőjeleznem a dolgokat. Azonkívül úgy gondolom, hogy bárkivel szemben táplállok is gyanút, ésszerű, hogy így teszek, és ez jogos, függetlenül attól, hogy a gyanúm összhangban van-e a tényekkel. Mindent egybevetve, amikor különféle helyzetekkel szembesülök, javamra válik, ha többet gyanakszom.” Ennek eredményeképpen nem számít, hány éve hisznek Istenben, soha nem keresik az igazságot Isten szavaiban, és a különféle problémáik és balsejtelmek eloszlátása végett sem keresnek válaszokat Isten szavaiban. Inkább a saját elméjükre, bizalmatlan mentalitásukra, világi ügyekre vonatkozó filozófiáikra, vagy a saját élettapasztalataikra hagyatkoznak ezeknek a dolgoknak az elemzése és a velük való foglalkozás végett. Végül minél többször találkoznak különféle helyzetekkel, és minél több különféle információt hallanak, nem csupán változatlan marad a gyanakvó természetük, hanem egyre több balsejtelmük is lesz. Amikor például az efféle gyanakvó személyek egy-két éve hisznek Istenben, és hallanak a Csao-jüan-incidensről, amelyet a Kínai Kommunista Párt talált ki, hogy rossz hírbe hozza Isten házát, ezt gondolják: „Talán isten háza tette. Még ha nem is isten háza rendelte el, bizonyára valamelyik alacsonyabb szinten lévő testvér tette, ti pedig egyszerűen nem valljátok be.” Amikor már három-öt éve hisznek Istenben, még mindig elhiszik a nagy vörös sárkány szerinti verzióját a történeteknek. Még nyolc-tíz év elteltével sem oszlanak el az Isten házával kapcsolatos balsejtelmek. Nem hiszik el, hogy a nagy vörös sárkány mártotta be és hozta rossz hírbe ezzel az egyházat; egyszerűen azt feltételezik, hogy Isten házának a népe tette. Látnod, amikor megnéznék egy dolgot, azt soha nem Isten szavai vagy az igazságalapelvek alapján teszik – elhiszik a nagy vörös sárkány verzióját, és az ördögök és a Sátán szempontjából nézik a dolgot. Nem számít, hogyan nyomja el a Sátán Isten választott népét, és hogyan

kegyetlenkedik velük, ők úgy érzik, hogy ez érthető, azt viszont soha nem hiszik el, hogy Isten háza ártatlan, vagy hogy a testvérek, akik üldözést szenvednek az Istenben való hitük miatt, feddhetetlenek. Még ha a saját szemükkel látják is, hogy az Isten házában lévő testvérek mind olyan emberek, akik jó magaviseletűek és a maguk dolgával törődnek, a szívükben akkor is mindig minden kétség nélkül elhiszik azokat a dolgokat, amelyeket a nagy vörös sárkány tesz a gyülekezet rossz hírbe hozása érdekében. Habár az ilyen emberek az Istenbe vetett hitük során képesek nehézséget elviselni, árat fizetni, sőt akár még felajánlásokat is tenni, végső soron akkor is álhívők. A gyanakvó emberek valójában problémásabbak, mint azok, akik nem szeretik vagy nem fogadják el az igazságot. Milyen értelemben problémásabbak? Azok, akiket nem érdekel az igazság, teljesen közönyösek és érdektelenek a gyülekezet munkája és a kötelességvégzés iránt; bárhogya kövessék is Istent vagy végezzék a kötelességeiket a hívők, az nem fontos a számukra. Ennek eredményeképpen nincsenek balsejtelmeik az Istenben való hit vagy a kötelességvégzés kérdéseit illetően, és alapvetően sohasem kérdezősködnének a gyülekezet ügyei felől. A gyanakvó emberek azonban ennek éppen az ellentétei – szeretnek mendemondákról kérdezősködni. Miért akarnak ezekről a dolgokról kérdezősködni? Az egyik céljuk határozottan ez: „Ha többet kérdezősködöm és többet tudok, az segíteni fog nekem abban, hogy előre elkészítsem a biztonsági tervem, és bármikor eldönthessem, hogy menjek-e vagy maradjak.” Azonkívül arra összpontosítanak, hogy bizonyos dolgokról kérdezősködjének, például hogy egy bizonyos vezetőnek vagy dolgozónak mi a valódi neve, hol lakik, milyen karrierje van a szekuláris világban, vagy miért hagyta el az otthonát, hogy a kötelességét végezze. Azokról is kérdezősködhetnek, akik az evangéliumot hirdetik, például hogy kiknek prédikáltak már, mely családtagjaik hisznek Istenben, hány éve hirdetik az evangéliumot, hány embert nyertek meg, és így tovább. Nagy részletességgel kérdezősködnének mindezen dolgokról. A gyanakvó emberek szeretik begyűjteni az efféle információkat, és miután begyűjtötték, megnyugszanak, azt gondolván, hogy nagy szükség van e dolgok ismeretére, és hogy kritikus időkben hasznát vehetik majd ezeknek az információknak. A gyanakvó emberek túl sokat tudnak. Kész „információs adattárak”, sőt, olyan dolgokat is tudnak, amelyeket a vezetők és a dolgozók nem – például hogy ki ment külföldre a kötelességét végezni és melyik országba ment – még ezeket a dolgokat is tudják a más országokba távozó emberekről. Ha viszont megkérdezed tőlük, hogy a prédikációk melyik epizódja került a legutóbb kiadásra, nem tudnák megmondani neked. Soha nem figyelnek az életbe való belépéssel kapcsolatos dolgokra, de ami a testvérek személyes információit és a gyülekezet körülményeinek némelyikét illeti, ezekkel nagyon is tisztában vannak. Többek között azért kérdezősködnének gyakran ezekről a dolgokról, mert mindenféle körülményről többet akarnak tudni, hogy azután bármikor menekülőutat készíthessenek maguknak. Úgy hiszik, hogy rendkívül ostoba dolog lenne egyáltalán nem gondolkodniuk menekülőútról – a nem hívők szavaival élve, „mintha a saját kirablóját segítené az ember”. Valójában olyanok ők, mint a romlott étel – egy fabatkát sem érnek, mégis

nagyon értékesnek látják magukat. Mit gondoltok, vajon gyanakvók ezek az emberek? (Igen.) Ezek bizony gyanakvó emberek. A gyanakvó embereknek különösen ravasz és csalárd az emberi mivoltuk. Némelyek a magas intelligencia jelének tartják a ravaszságot és a csalárdságot, de ez tévedés. Ezek a ravasz és csalárd emberek tényleg rendkívül ostobák és nincs semmiféle képességük. Rettentően gyenge képességűek, és ezen már nehéz változtatni; az, hogy ravaszak is, azt jelenti, hogy még nehezebben gyógyíthatók. Ha valaki egyszerűen csak gyenge képességű, de viszonylag becsületes és nem ravasz, és ha őszintén tudja végezni a kötelességét, akkor talán van még egy szemernyi remény a megmentésére. Ha gyenge képességű és valamelyest csalárd, de el tudja fogadni az igazságot és ismeri önmagát, akkor talán van még egy szemernyi remény arra, hogy levesse a csalárd beállítottságát. Ha meg tudja érteni az igazságot, és képes fokozatosan megismerni azt és bemenni abba, akkor apránként megszűnhet talán a gyanakvása. Ám ezek az emberek sajnos a képességnek is híján vannak, illetve csalárdak és ravaszak is, továbbá rendkívül ostobák. Olyan ez, mint amikor egy vak ember szemproblémától szenved – erre nincs gyógymód, igaz? (Igaz.) Az ilyen emberek menthetetlenek. Mivel ezek az emberek a menthetetlenségig gyanakvók, szerintetek hogyan kell bánni velük? (Ha felfedezésre kerülnek ilyen emberek, óvakodni kell tőlük. Képesek eladni a gyülekezetet, hogy magukat óvják; veszélyes egyének. Kereshetjük a lehetőségeket a leleplezésükre és kitakarításukra, vagy ha nem találunk erre lehetőséget, bölcs módon rábeszélhetjük őket a távozásra.) Ha már biztos vagy benne, hogy valaki gyanakvó ember, szóba se állj vele. Ha szóba állsz vele, abból csak baj fog származni. Ha szóba állsz vele, folyton megpróbál majd kiismerni téged. Ha készülsz elmenni valahová, szorosan rajtad tartja a szemét, és állandóan kérdegetni fog: „Hová mész? Hány napra mész? Mit fogsz csinálni?” Amikor visszatérsz, ezt kérdezi: „Kivel találkoztál? Elvégezted a feladatodat? Miről beszélgettetek?” Ha nem válaszolsz neki, panaszkodni fog: „Ő semmibe sem avat be engem. Úgy látszik, nem bízik bennem. Nem kezel engem isten házában tagjaként! Azt mondta, hogy gyülekezeti munkát megvégezni, de akkor miért tartja titokban előttem? Bizonyára azért ment el, hogy valamilyen illegális dolgot tegyen.” Folyton kémkedni fog utánad a hátad mögött. Az ilyen emberek igazán problémásak. Sokféle dologról kérdezősködnek, mindent tudni akarnak. De amikor megtudják ezeket a dolgokat, nem tudják őket tisztán felfogni vagy helyesen kezelni, és még gyanús elemeket is próbálnak keresni bennük, amitől egyre inkább nő bennük a gyanú. Tegyük fel, hogy tanácsot adsz nekik, mondván: „Mivel ilyen nagy kétségeid vannak Istennel kapcsolatban, és mivel nem hiszed el, hogy Isten szavai az igazság, és hogy azok megtisztíthatják és megmenthetik az embert, egyszerűen nem kellene tovább hinned Istenben!” Nem lesznek hajlandók ezt megtenni – továbbra is hinni akarnak, és még mindig áldásokat akarnak majd nyerni. Hát nem problémásak ezek az emberek? (De igen.) Ezeket az embereket könnyű kezelni. Ha nagy bajt tudnak hozni a gyülekezetre, akkor gyorsan rá kell beszélni őket a távozásra. Ezek az emberek nem megbízhatóak, nincs meg bennük a képesség az igazság felfogására, és még ha

tudnak is egy kevés kötelességet végezni, nagy bajt fognak hozni Isten házára – több kárt tesznek, mint amennyi jót. Így aztán szükséges rábeszélni őket a távozásra.

A gyáva emberek problémásak, és a gyanakvó emberek is problémásak. Azok az emberek viszont, akik gyávák és gyanakvók is, még inkább problémásak. Ezek az emberek rendkívül félősek, és félnek a haláltól; mindenre gyanakodnak, és állandóan gyanakodva latolgatják, hogy az Istenben való hitből adódóan nem fogják-e rászédni őket. Félnék attól, hogy akadályba ütközhetnek a kilátásaik, és azt gondolják, hogy ha elfogják és üldözik őket – ami a halálukhoz vezet –, az aligha érheti meg. Ha ennyire gyanakvók, akkor mi értelme hinniük Istenben? Hát nem megnehezítik csupán maguknak a dolgokat? Úgy óvakodnak a testvérektől és Isten házában minden munkarendjétől, mintha szélhámosoktól óvakodnának – éppúgy, ahogy a nagy vörös sárkánytól vagy ahogyan az ördögöktől és a Sátánoktól óvakodnak. Némelyek továbbra is megpróbálnak tanácsot adni nekik, mondván: „Csak arra ügyelj, hogy szorgalmasan higgy Istenben, törekedj az igazságra és végezd jól a kötelességedet, és akkor elismer majd téged Isten.” De ők mit gondolnak vajon legbelül? „Azt akarod, hogy megfelelően végezzem a kötelességemet, de ha ismertté válok és letartóztat engem a nagy vörös sárkány, az vajon nem a véget jelenti majd a számomra?” Ha valóban ilyen a gondolkodásmódjuk, akkor nincs értelme megpróbálni tanácsot adni nekik. Rendkívül félősek, és folyton rettegnek a haláltól. Amikor azt hallják, hogy letartóztatnak Istenben hívőket, annyira megijednek, hogy bevizelnek. Ám amikor arról van szó, hogy miként szedjenek rá és csapjanak be embereket az üzleti életben, nem számít, mennyi bajba kerülnek, egyáltalán nem félnek – ebben a tekintetben meglehetősen merészek. Akkor viszont, amikor az Istenben való hit dolgairól van szó, rendkívül félősek. Telve vannak mindenféle balsejtelemmel a testvéreket, Isten házában, és különösen Istent, valamint Isten szavait és munkáját illetően, és nincs az a mennyiségű közlés, amely el tudná oszlatni ezeket a balsejtelemeket. Nem számít, hány éve hisznek már, még mindig nem tudják, mit jelent Istenben hinni, vagy miért szükséges összejönniük és a kötelességüket végezniük. Nyilvánvaló, hogy ezeknek az embereknek sérült az intelligenciájuk, és hogy igen ravaszak és csalárdak. Az ilyen embereket gyorsan rá kell beszélni a távozásra. Ha gyávaságból vagy bármely más okból nem jönnek többé összejövetelekre és nem akarják többé a kötelességüket végezni, az tökéletes – így meg lehet spórolni a kitakarításukkal járó gondot, és el lehet kerülni a zűrzavart. Ha egy napon ismét érdeklődni kezdenek az Istenben való hit iránt, és vissza akarnak térni az Istenben való hithez, ezt mondhatod nekik: „Istenben hívőként bármikor letartóztathatnak és bebörtönözhetnek, és még annak is fennáll a veszélye, hogy elveszíted az életed. Ám ha nem hiszel Istenben, és inkább a világban üzletelsz és sok pénzt keresel, akkor talán élvezhetsz néhány kényelmes napot.” Ennek hallatán teljes mértékig megnyugszik a szívük, és nem gondolkodnak majd többé azon, hogy Istenben higgyenek. Ezt fogják gondolni: „Végre véget értek számomra az aggodalom és a rettegés évei. Nem kell többé gyanakodnom a gyülekezetre, a testvérekre és isten házára. Végre kiszabadultam.” Ilyen

egyszerűen meg lehet győzni ezeket a gyáva és gyanakvó embereket a távozásról. Ez megoldja a fő gondot, nem igaz? (De igen.) Ez remek módja az ügy megoldásának.

L. Bajkeresésre való hajlam

Nézzük most meg a következő megnyilvánulást: a bajkeresésre való hajlamot. Tudjátok-e, hogy miféle emberek hajlamosak a bajkeresésre? Találkoztatok-e a gyülekezetben ezzel az embertípussal, aki hajlamos a bajkeresésre? Életkoruktól, nemüktől és attól függetlenül, hogy milyen szakmájuk van a világban, ha folyton a bajt keresik és állandóan a törvényeket és előírásokat sértő dolgokat tesznek, negatív hatást gyakorolva a gyülekezetre és óriási akadályokat gördítve az evangelizációs munka elé, akkor a gyülekezetnek haladéktalanul kezelnie kell ezeket az embereket. Először is, figyelmeztessétek, ha pedig túlságosan súlyos a helyzet, zárjátok vagy takarítsátok ki őket. Semmiféle udvariasságot nem mutathattok irányukban. Miféle emberek azok, akik hajlamosak a bajkeresésre? Egyesek például, amikor a világban üzletelnek vagy gyárat üzemeltetnek, gyanús alakokkal kerülnek kapcsolatba, és gyakran tesznek a törvényeket és előírásokat sértő dolgokat. Ma kibújnak az adófizetés alól vagy nem fizetnek elég adót; holnap csalásra és megtévesztésre vetemednek, vagy akár halálokozás miatti bírósági ügyekbe is keverednek. Mindezek miatt gyakran kapnak bírósági idézést, töltik pereskedéssel a napjaikat, és állandóan vitában állnak valakivel. Tudnak vajon az ilyen emberek őszintén hinni Istenben? Ez lehetetlen. Olyan emberek is vannak, akik azt állítják magukról, hogy hisznek Istenben, de nagyon furcsa és abnormális módon viselkednek. Ma zaklatják az ellenkező nemet; holnap talán szexuálisan bántalmaznak valakit és emiatt feljelentik őket. Elmondható ezekről az emberekről, hogy hajlamosak a bajkeresésre? (Igen.) És akkor képesek vajon az ilyen emberek őszintén hinni Istenben? (Nem.) Ezek a bajkeresésre hajlamos emberek, miután hinni kezdenek Istenben, továbbra is folyton a társadalom gyanús tagjaival tartanak kapcsolatot, és állandóan vitákat szítanak, például érzelmi kérdések, pénzügyek, vagyontárgyak vagy személyes érdekek miatt. Akár valamilyen incidens miatt, amely feszültséget okoz az egyik kapcsolatukban, akár azért, mert egyenlőtlenül osztják el az illetéktelenül szerzett hasznukat, mindig akadnak olyan emberek, akik bajt akarnak okozni nekik. Amikor a testvérek alkalmanként ellátogatnak az otthonukba, találkozhatnak is ezekkel a gyanús egyénekkel. Még amikor összejöveteleken vannak vagy a kötelességüket végzik, időnként akkor is meg-megjelennek ezek a gyanús egyének az ajtajuknál vagy zaklató üzeneteket küldenek nekik, úgyhogy aki csak ezeknek a bajkeresésre hajlamos embereknek a társaságában van, valószínűleg bele fog keveredni a bajaikba; a gyülekezet munkájára és hírnevére pedig még nagyobb valószínűséggel lesznek hatással és tesznek abban kárt ezek az emberek. Mondjátok meg Nekem, jó vajon, ha a gyülekezetben maradnak az ilyen emberek? (Nem.) Ezt az embertípust is muszáj kitakarítani és kezelni.

Olyan emberek is vannak, akik – függetlenül attól, hogy milyen szakmájuk van a társadalomban – folyton összetűzésbe akarnak kerülni a kormánnyal,

kormányhivatalnokokkal, vagy bizonyos társadalmi csoportokkal és közszereplőkkel. Ma a kormány tisztességtelen cselekedeteit leplezik le; holnap kártérítést követelve perelnek be valamilyen csoportot vagy szervezetet; holnapután egy közszereplő magánéletét leplezik le, minek következtében az emberek jönnek majd és keresni fogják őket. Ez vajon bajkeresés? (Igen.) Még azután is folyamatosan részt akarnak venni társadalmi ügyekben, hogy hinni kezdtek Istenben. Amikor látnak valamit, amitől elégedetlenséget és felháborodást éreznek, folyton ki akarnak állni az igazságért, hogy felvágjanak, vagy írni akarnak egy megjegyzést vagy cikket, hogy ítéletet mondjanak arról, hogy kinek van igaza és ki téved az adott dologban. Mi történik végül? Semmit sem érnek el, végül csak egy rakás bajt okoznak maguknak, peres ügyekbe keverednek, és tönkreteszik a hírnevüket. És mindig lesznek gyanús emberek a társadalomból, akik keresni fogják őket, akik megtorlást akarnak elkövetni vagy fel akarnak lépni ellenük, így rendkívüli félelemben élnek. Hogy meneküljenek az ilyen élet elől és elkerüljék a bajt, több házat is vásárolnak, amit így magyaráznak: „Ahogy a mondás tartja: »Egy ravasz nyúlunk három odúja van.« A három házam közül csak egy ismert a nyilvánosság előtt; a másik kettőről senki sem tud. Azokat gyülekezeti használatra és arra tartom, hogy ott lakhassanak a testvérek.” Szerinted biztonságban lakhatnának ott a testvérek? (Nem.) Nagyon szépen hangoznak a szavaik, és a jó szándéktól vezérelve teszik ezt, de tekintve a jellemüket és azt a hibájukat, hogy hajlamosak a bajkeresésre, te mernél a házukban lakni? Ha ott laknál, azt gondolhatnák az emberek, hogy a családjukhoz tartozol. Ha valaki meg akarná verni, de nem találná őket, egyszerűen nem te kapnál verést helyettük? Egyesek hajlamosak a bajkeresésre. Amikor csak úgy autóba szállnak és egy félreeső területen hajtanak keresztül, megtörténhet, hogy valaki megállítja, majd kirángatja az autóból, kegyetlenül megveri őket, mintegy figyelmeztetésképpen. Ők tudják, hogy ez azért van, mert előtte megsértettek valakit és saját magukra hoztak bajt, és hogy akit megsértettek, az gyötörni akarta őket. Hát nem pontosan ezt érdemelték? Ez az embertípus az, amelyik hajlamos a bajkeresésre. Miután hinni kezdenek Istenben, bármilyen témát vitasson is meg éppen a gyülekezet, ők mindig közbe akarnak szólni; bele akarnak szólni a témába, megjegyzéseket akarnak tenni, és arra is megpróbálják rávenni az embereket, hogy hallgassák meg őket. Ha a gyülekezet nem veszi át a javaslataikat, egyenesen elégedetlenek és bosszúsak lesznek, mivel nincsenek tudatában a saját képességeiknek. Bármennyi veszteséget szenvedjenek is el, soha nem jegyzik meg ezeket, és nem vonnak le tanulságokat a kudarcaikból. Az ilyen emberek akkor is bajt jelentenek, ha hisznek Istenben. Egyrészt nem értik az igazságot, de mégis mindig be akarnak kapcsolódni a gyülekezet munkájába, mindenbe megpróbálnak beleavatkozni, aminek az az eredménye, hogy akadályozzák és megzavarják a gyülekezet munkáját. Másrészt valahányszor sok időt töltenek bármelyik testvérrel, órá is bajt hoznak. Az ilyen típusú, bajkeresésre hajlamos emberek óriási bosszúságot jelentenek. Szerinted a bajkeresésre hajlamos emberek nem keltenek hullámokat maguk körül? Olyan emberek vajon, akik megmaradnak a megfelelő helyükön? (Nem.) Egész biztosan

nem olyan emberek, akik megmaradnak a megfelelő helyükön. Általánosságban elmondható, hogy a tisztességes életet élő emberek meg szoktak maradni a megfelelő helyükön. Amíg a társadalmi ügyeknek semmi közük az Istenben való hitükhöz, addig egyáltalán nem vesznek részt bennük, illetve nem kérdezősködnek róluk. Ezt nevezik racionális viselkedésnek, az idők megértésének és a dolgok értelme megértésének. Ez a társadalom és emberiség annyira elvetemült és bonyolult. Ahogy a nem hívők mondják: „Ebben a kaotikus korban és kaotikus világban meg kell tanulniuk az embereknek, hogy miként óvják meg magukat.” Azonkívül te folyton megjegyzéseket teszel társadalmi ügyekre, és folyton részt akarsz venni azokban, de ez nem az az út, amelyen járnod kell az életben. Semmilyen értékkel nem bír, és nem az a helyes út az életben, ha ezeket a dolgokat teszed. Még ha igazságosan tudsz is beszélni, ez akkor sem számít igaz ügynek. Miért nem? Azért nem, mert nincs igazságosság ezen a világon; nem engedik meg a gonosz tendenciák. Ha Isten házában valóban tudsz igazságos szavakat és becsületes szavakat szólni, annak van értéke és jelentősége. Ám ha ebben a gonosz, romlott és kaotikus emberi világban szólsz igazságos szavakat, az efféle szavak könnyen bajt hoznak rád és veszélybe sodornak. Nem lenne nagy ostobaság akkor ilyen szavakat szólni? Ha így tennél, akkor nemcsak hogy nem tudnál értékes módon élni, hanem az végtelen sok bajt is hozna rád. Az okos emberek látják tehát, hogy veszedelmesek ezek a társadalmi ügyek, így távol tartják magukat tőlük és elkerülik őket, míg az ostoba emberek feléjük veszik az irányt, rengeteg bajt hozva ezzel magukra. Különösen egyesek, akik, miután néhány napon át harcművészeteket gyakoroltak, megtanulnak néhány új, látványos technikát és szert tesznek némi hírnévre, majd harcolni akarnak az igazságért és ki akarják fosztani a gazdagokat a szegények megsegítése végett. Egyfajta kóbor lovag vagy bajvívó szerepet akarnak magukra ölteni, mindenütt orvosolni akarják a sérelmeket, sőt, segíteni is előállnak, valahányszor igazságtalanságot látnak. Ez végül bajhoz vezet – nem ismerik fel, hogy mennyire összetett a társadalom. Mondd meg Nekem, amikor előállsz segíteni, nem fogsz végül megsérteni némelyeket? Vajon nem fogod elrontani egyesek gondosan kitalált terveit? (De igen.) Amikor elrontod azoknak az embereknek a gondosan kitalált terveit, vajon hagyni fogják, hogy büntetlenül megúszd? (Nem.) Talán ezt mondod: „Igaz ügy az, amit felvállalok”, de még ha igaz ügy is, ez nem lesz elég – a világ nem fogja hagyni, hogy igaz ügyeket vállalj fel. Ha így teszel, azzal csak a bajt fogod keresni. Az ostobák nem értik meg ezt, ők nem képesek átlátni a világot. Folyton azt gondolják, hogy mivel kóbor lovagok, elő kell állniuk másokon segíteni. Végül azonban elrontják valakinek a gondosan kitalált terveit, az illető pedig bosszút akar állni rajtuk, és nem hajlandó leállni. Így keresik a bajt. A másik ember titokban elkezd utánajárni, hogy mi a nevük, hol laknak, milyen a családi helyzetük, kik a családtagjaik, van-e befolyásuk azon a területen, és hogyan lehetne a legjobban fellépni ellenük. Amint világosan érti mindezeket, elkezd fellépni a „kóbor lovag” ellen, akinek onnantól fogva megnehezedik az élete. Az efféle emberek gyakran keresik a bajt, és bármilyen nagy veszteségeket szenvednek is,

soha nem vonják le maguknak a tanulságot. Amikor olyasvalamivel találkoznak, amit igazságtalannak látnak, még mindig harcolni akarnak az igazságért, és elő akarnak állni, hogy segítsenek. Nem csupán magukra hoznak bajt, hanem a családjukat is bajba sodorják, és olykor még a körülöttük lévő barátokat és kollégákat is belerángatják. Ha hisznek Istenben és belépnek az egyházba, végül akár a testvéreket is bajba sodorhatják. Ha például bajba kerülnek a társadalomban, és valaki megtorlásra készül ellenük, és az az illető tudja, hogy te velük együtt jársz összejövetelekre, akkor információt kérhet tőled a személyes és a családi helyzetükről. Fogsz-e beszélni róluk az illetőnek vagy sem? Ha igen, az felér az elárulásukkal, ami bajt fog hozni rájuk; ha nem beszélsz, akkor lehet, hogy az illető gyötörni fog téged. Rengeteg gonosz ember van ezen a világon, és a gonosz emberek mind józan ész nélküliek. Ha valaki megsérti őket, bármire képesek, hogy bosszút álljanak. Vagy talán nem ez a helyzet? (De igen.) Bármilyen bajba keveredjenek is a bajkeresésre hajlamos emberek, az folyton bajt és zavarást okoz a kötelességük végzését illetően, és különböző mértékben a gyülekezet munkájára is kihathat. Ha valaki állandóan a bajt keresi, szerintetek az igazság közlése megoldhatja ezt a problémát? (Nem.) Az ilyen típusú emberek gyakran vannak híján a józan észnek. Még amikor bajba kerülnek, akkor sem bajnak látják azt; akár még azt is gondolhatják, hogy van igazságérzetük. Ilyen esetekben haszontalan az igazságról beszélni velük, mivel eltorzult felfogású emberek és abszurd egyének. Az abszurd egyének nem fogadják el könnyen az igazságot. Némelyek talán azt mondják: „Ők most épp nehézséggel állnak szemben; hogyan hagyhatnánk őket figyelmen kívül? Hogy tehetnénk meg, hogy nem mutatunk feléjük némi szánalmat? Szeretettel kell bánnunk velük.” Rendben van, hogy szeretettel kell bánni velük, de el tudják vajon fogadni? Ha semmiféle igazságot nem fogadnak el és továbbra is ragaszkodnak a saját nézeteikhez, vajon helyénvaló, hogy vég nélkül és egyre csak az igazságról beszélj velük? (Nem.) Miért nem helyénvaló? (Az ilyen típusú emberek nem őszintén hisznek Istenben. Az álhívők lényege van bennük. Még ha beszélünk is velük az igazságról, az nem fogja megoldani a problémát, és továbbra is sok bajt tudnak hozni a gyülekezetre.) Akkor vajon ki kell takarítani az ilyen típusú embereket? (Igen.)

Van egy másik embertípus is, amely hajlamos a bajkeresésre. Az egyházban ők folyton bizonyos dolgok megtételére bujtogatják a testvéreket. Például ezt mondják: „Észszerűtlen az az intézkedés, amelyet a kormány hozott, és az a politika, amelyet megfogalmaztak. Keresztényekként gyakorolnunk kell az igazságosságot, fel kell szólalnunk, és nem húzhatjuk be gyáván fülünket-farkunkat. Fel kell vonulnunk transzparenssekkal az utcákon, és tiltakoznunk kell, harcolva a testvérek, a gyülekezetünk és az egész emberiség jóllétéért!” Nos, mi ennek az eredménye? Mielőtt még fel tudnának vonulni, a kormány máris tudomást szerez róla, a bíróság pedig idézést küld nekik. Mondjátok meg Nekem, szerencsés vagy szerencsétlen dolog, ha ilyen emberek vannak a gyülekezetben? (Szerencsétlen.) Némelyek ezt mondják: „Kiderült, hogy egy ilyen tehetséges személy van a gyülekezetünkben – ez az illető igazán vezetőnek való!

Nézzétek meg az embereket a gyülekezetünkben; mindannyian szelídek és beállnak a sorba, semmi befolyásuk a társadalomban. Félénkek és semmilyen jelentős ügyet nem mernek felvállalni, és nagyon félnek a bajkereséstől. Ő más – bátor, éleslátású és döntésképes; a társadalomban is van befolyása, rátermett, és ha igazságtalanságot lát, fel mer állni és elő mer lépni. Még akkor sem lesz ideges vagy nyugtalan, amikor bírósági ügygel szembesül. A mentális képessége természetesen alkalmassá teszi őt arra, hogy hivatalnok legyen. Ha politikai pályára lépne, akkor vagy képviselő válna belőle, vagy legalábbis egy tartomány kormányzója. Mi nem vagyunk elég jók, így hát őt kell vezetővé választania a gyülekezetnek. Ha ő vezet bennünket, biztosan üdvösséget nyerünk!” Némely ostoba ember különösen nagyra becsüli és bálványozza azokat, akik hajlamosak a bajkeresésre a társadalomban, sőt még gyülekezetvezetőnek is meg akarják választani őket. Gondoljátok, hogy helyénvaló ez? (Nem.) Miért nem helyénvaló? Hát nem efféle „tehetséges emberekre” van szüksége a gyülekezetnek? (A gyülekezetnek nincs szüksége efféle emberekre. A gyülekezetvezetőknek arra kell elvezetniük Isten választott népét, hogy együtt egyék és igyák Isten szavait az összejöveteleken, törekedjenek az igazságra, és végezzék a kötelességüket az evangélium terjesztése érdekében. Még ha a felszínen úgy is tűnik, mintha az efféle emberek úgynevezett bátorság, éleslátás és döntésképeség birtokában lennének, ezt a fajta munkát nem képesek elvégezni, és végtelen sok bajt fognak a gyülekezetre hozni. Éppen ezért nem alkalmasak gyülekezetvezetőnek.) Hadd mondjam el neked, hogy hiba, ha ez a fajta ember ott marad a gyülekezetben, ilyen embereket vezetővé választani pedig még katasztrofálisabb lenne. Hová vezetnék vajon a gyülekezetet? Vallásos csoporttá változtatnák a gyülekezetet! Ez azért van, mert amikor igazságtalanságokat látnak a társadalomban, pereket indítanak; amikor azt látják, hogy gonosz emberek bántalmaznak a szegényeket, harcolni fognak értük; amikor azt látják, hogy romlott hivatalnokok brutális módon ártanak az embereknek, síkra akarnak majd szállni az igazságért a Mennyi nevében. Következésképpen, fokozatosan ti is az igazságért harcoló kóbor lovagokká válnátok mindannyian. Ily módon vajon még mindig üdvösséget tudnátok nyerni? Azok az emberek, akik hajlamosak a bajkeresésre, a felszínen meglehetősen hozzáértőnek tűnhetnek, de mi történik végül? Mindannyian ki lesznek iktatva a gyülekezeti munka bomlasztása és megzavarása miatt, mivel az út, amelyet követnek, nem a helyes út. Nem számít, milyen bajt keresnek, nem a helyes úton járnak, és Isten akaratát sem követik. Abból, amit tesznek, semmi nem áll semmilyen kapcsolatban a gyülekezettel, Isten munkájával vagy Isten szándékaival; minden, amit tesznek, távol áll Isten szándékaitól és eltér a helyes úttól. A bajkeresésük természete az, hogy ördögökkel üzletelnek és elegyednek; ördögök gyötrik őket. Éppen ezért Isten házában világos válaszvonalat kell húznia önmaga és az efféle emberek közé. Ha újra meg újra a bajt keresik, ha függetlenül attól, hogy ki próbál tanácsot adni nekik, nem hajlandóak figyelni rá, és ha keresik a bajt, anélkül hogy tanulnának a hibáikból, sőt meggondolatlan gáztetteket is elkövetnek, akkor rá kell beszélni őket a

távozásra. Mondhatod ezt: „Nézd meg, mennyi bajt kerestél, mennyi akadályt jelentett ez a gyülekezet munkája számára, és hány ember kötelességvégzésére volt kihatással. Hogyhogy nem veszed ezt észre? Rendkívül széles a látóköröd – olyan széles, hogy az egész világot felöleli. A magadfajta embernek neki kellene vágnia a világnak; képezned kellene magad és a nemzetet kellene kormányoznod, békét hozva a világra. Alkalmas vagy arra, hogy magas rangú hivatalnokokkal érintkezz; csakis ekkor tudsz a hétköznapiak fölébe emelkedni, kitárni a szárnyaidat és repülni. Ha egész nap Istenben hívő emberekkel maradsz, az vajon nem fogja vissza a nagyszabású ambícióidat és nem korlátoz abban, hogy kitárhasd a szárnyaidat és repülhess? Nézz ránk: egyikünknek sincsenek nagyszabású törekvéseink. Csakis arra összpontosítunk, hogy higgyünk Istenben, többet olvassuk Isten szavait bizonyos igazságok megértése végett, és hogy kevesebb gonoszsgot tegyünk, és akkor talán elnyerhetjük majd Isten elismerését – ez minden. Mi mindannyian a világi emberek által rágalmozott és sértegetett, s a világ által elutasított emberek vagyunk, így aztán neked nem kellene magunkfajtákkal érintkezned. Jobban tennéd, ha visszatérnél a világba, és ott iparkodnál; akkor talán nagy sikert érsz majd el, és megvalósítod az ambícióidat.” Helyénvaló így rábeszélni őket a távozásra? Jó módja ez a probléma megoldásának? (Igen, az.) Így kell kezelnie az egyháznak az efféle álhívőket; a probléma ily módon történő megoldása teljes mértékben összhangban van az igazságalapelvekkel.

Milyen más típusú emberek hajlamosak még a bajkeresésre? Van egy embertípus, amelyik különösen népszerű az ellenkező nem körében, és állandóan gyanús egyénekké flörtöl. Ezek az emberek nem helyénvaló romantikus kapcsolatra törekszenek, hanem inkább az ellenkező nem több tagjával tartanak fenn nagyon szoros és helytelen kapcsolatokat. Mivel nem tudják megfelelően kezelni ezeket a kapcsolatokat, lehetséges, hogy azok, akikkel flörtölnek, féltékenyek lesznek egymásra, vagy akár még bosszút is akarnak állni egymáson. Vajon baj ez a számukra? (Igen, az.) Ez is nagy baj. Némelyek talán nem törődnek ezekkel a dolgokkal, ám azok gyakran hoznak bajt a személyes életükre és a hitükre, sőt ez még a személyes biztonságukra is hatással lehet. Állandóan követik őket ezek a bajok, és akarva-akaratlanul azok is érintettek lesznek, akik gyakran érintkeznek velük. Akár őszinte romantikus kapcsolatban vannak ezekkel az ellenkező nemű személyekkel, akár csak flörtölnek egymással és kihasználják egymást, mi nem törődünk az efféle dolgokkal. Akkor mivel törődünk? Azzal törődünk, hogy az általuk előidézett bajok lesznek-e bármilyen hátrányos kihatással a testvérekre vagy a gyülekezetre. Ha igen, akkor a gyülekezetnek közbe kell lépnie, hogy megoldja és kezelje a problémát, azt tanácsolva nekik, hogy megfelelően foglalkozzanak ezekkel a bajokkal. Abba, hogy miként foglalkoznak velük, nem fogunk beleavatkozni. Ha függetlenül attól, hogy milyen tanácsot adnak nekik, még mindig nem hajlandóak odafigyelni, és nem foglalkoznak ezekkel a bajokkal, vagy nem oldják meg azokat, akkor el kell különíteni és figyelmeztetni kell őket: „Először a saját személyes bajaiddal kell foglalkoznod. Miután foglalkoztál velük, folytathatod a kötelességed végzését. Ha nem foglalkozol velük

megfelelően, elkülönítve maradsz.” Noha ők hívők és talán a kötelességüket is végzik – amely akár fontos kötelesség is lehet –, a személyes életükben lévő súlyos problémák miatt, és mert az általuk keresett baj kihatással lehet a gyülekezet munkájára, a gyülekezetvezetők nem hagyhatják ezt figyelmen kívül, mivel ezek a bajok lehetséges kockázatokat jelentenek. Azok az emberek például, akikkel kapcsolatba kerülnek, megtudhatnak tőlük valamit a gyülekezet körülményeiről, vagy a testvérek személyes információiból. Ha rossz szándékú személyeknek vagy a nagy vörös sárkánynak szivárogtatnák ki ezeket az információkat, az mind a gyülekezetnek, mind a testvéreknek ártana. Éppen ezért, ami a gyülekezetet illeti, mivel ők idézik elő mindezeket a bajokat vagy lehetséges kockázatokat, a gyülekezetnek el kell érnie náluk, hogy először a személyes bajaikat oldják meg. Ha teljes mértékben foglalkoztak ezekkel a bajokkal, akkor Isten háza dönthet úgy, hogy ismét elfogadja őket a körülményeik alapján. De ha továbbra sem oldják meg a bajaikat, és még mindig végezni akarják a kötelességüket, akkor mi a teendő? (Nem szabad megengedni nekik, hogy végezzék a kötelességüket.) Ebben az esetben rá kell beszélni őket a távozásra, vagy ki kell takarítani őket. Röviden: ha akár a gyülekezetvezetők, akár a testvérek azt veszik észre, hogy vannak emberek a gyülekezetben, akik hajlamosak a bajkeresésre, az alapelvek szerint kell intézniük és megfelelően kell kezelniük az ügyet. Nem szabad várniuk az ügy kezelésével és megoldásával, amíg ezek a személyek veszélybe sodorják a testvéreket vagy bajt hoznak a gyülekezeti munkára.

Egyesek könnyen provokálnak bajt és kerülnek harcokba és verekedésekbe. Mindig úgy érzik, hogy szívesen behúznának valakinek, mindig mindenkit le akarnak győzni a világon, vagy ha értenek egy kicsit a harcművészetekhez, folyton erőt és erőszakot akarnak alkalmazni mások ellen. Hát nem hajlamosak az efféle emberek is a bajkeresésre? (De igen.) Azután ott vannak azok is, akik bárhová mennek, nem maradnak meg a megfelelő helyükön. Nem követik a szabályokat, illetve nem tartják be a közrendet, és folyton el akarnak térni a dolgok rendjétől. Vezetés közben mindenképpen át akarnak hajtani a piroson, mindenáron balra akarnak fordulni ott, ahol nem szabad, ha pedig leinti és megbünteti őket a rendőrség, nem hajlandóak elfogadni, és fel akarják jelenteni a rendőrt. Tudod, ezek bárkit fel mernek jelenteni. Még ha a törvény szerint járnak is el a rendőrök, ezek akkor is fel akarják jelenteni őket – semmibe veszik a törvényt. Hát nem hajlamosak ezek a félkegyelműek is a bajkeresésre? (De igen.) Az ilyen bajkeresésre hajlamos emberek azt gondolják, hogy mivel hisznek Istenben, Rá hagyatkozhatnak, és mivel a gyülekezet sok taggal és nagy befolyással rendelkezik, ezért aztán semmitől sem félnek. Meggondolatlan gáztettekkel követnek el mindenütt, hogy felvágjanak a képességeikkel és hogy megmutassák, mennyire félelmetesek. Még azután sem tudnak irányt váltani, hogy jogi problémákba keveredtek. És mit mondanak végül? „Igazán gonosz ez a világ. Letartóztattak engem csak azért, mert kiálltam az igazságért. Tényleg igazságtalan ez a világ!” Még mindig nem hajlandóak elismerni a hibáikat. Ők provokálják ki és hozzák magukra a bajt, de mégis panaszkodnak, hogy igazságtalanság

történt velük. Hát nem végtelenül abszurd ez? (De igen.) Bármennyire gonosz és sötét is a világ, esztelenség a részükről, hogy kiprovokálják a bajt. Isten soha senkit nem kért arra, hogy bajt provokáljon, és arra sem kért senkit, hogy az Istenben való hit zászlaja alatt harcoljon az igazságért és szerezzon érvényt az igazságnak a Menny nevében. Egyesek ezt mondják: „Nem e világ törvényei jelentik az igazságot, úgyhogy nem szükséges követni őket.” Habár a törvény nem az igazság, Isten soha nem mondta, hogy kedved szerint megszegheted a törvényt, ahogyan azt sem mondta, hogy gyilkolhatsz vagy gyűjtogathatsz. Isten azt kéri tőled, hogy engedelmeskedj a törvénynek és kövesd a közrendet a társadalomban, hogy tanuld meg betartani az erkölcsi normákat és kövesd a szabályokat, akárhová mész is, hogy ne légy provokatív, és ne keresd a bajt. Ha megszeged a törvényt, neked magadnak kell viselned a következményeit – ne várd, hogy Isten háza felelősséget vállal majd érted, mert ez a személyes viselkedésed, amely csak rád, mint egyénre jellemző; Isten háza sohasem utasított arra, hogy bármi törvénytelen dolgot tégy. Bármelyik országban kezelj is ügyeket, Isten háza azt akarja, hogy járj utána a törvénynek, és egyeztess egy jogással. Amit a jogász helyénvalónak mond, azt kell tenned. Ha a jogász nem javasolja, hogy egy bizonyos módon cselekedj, te pedig vakon cselekszel, elszúrod a dolgokat és megszeged a törvényt, te magad fogod viselni a következményeit – ne hozz bajt Isten házára. Még ha nem is a legjobb opció a jogász által javasolt megközelítés, akkor is követned kell a tanácsát. Amennyiben az legális és nem okoz jelentős kárt Isten házában, megteheted. Isten háza mindig is azt mondta az embereknek, hogy egyeztessenek jogászokkal, és kezeljék a törvény szerint a dolgokat. Némelyek azonban ezt gondolják: „Isten háza nem a világhoz tartozik, úgyhogy nem kell követnünk a világi irányzatokat! A törvény nem egyenlő az igazsággal – egyedül Isten az igazság, és Isten mindenkinek felett való. Egyedül az igazságnak és Istennek vetjük alá magunkat!” Noha helytálló ez a kijelentés, te még mindig ebben a világban élsz, és sok reális dologgal kell foglalkoznod. Épp ezért nem szegheted meg a törvényt, és az igazságalapelveket sem szegheted meg. Isten fensőbbisége Isten identitására és státuszára utal; nem indok arra, hogy törvénytelen tevékenységekben vegyél részt, vagy önkényesen cselekedj a társadalomban, hogy azt tedd, amit csak akarsz, és hogy mindenütt a bajt keresd. Isten soha senkit nem biztatott arra és soha senkitől nem követelte meg, hogy bármit is csinál, közben szegje meg a törvényt, hanem inkább azt mondja neked, hogy kövesd a törvényt és tartsd be a társadalmi szabályokat; hogy ha megszeged a törvényt és megbüntetnek, akkor el kell fogadnod a büntetést; és hogy ne okozz problémát és ne keresd a bajt. Ha folyton a bajt keresed, folyton azt gondolva, hogy mivel hiszel Istenben, Isten támogat, így aztán nem félsz semmitől, elmondom neked, hogy tévedésben vagy! Isten nem támogatja a vakmerőségedet, bármivel is nézz szembe, és Isten háza nem fog fizetni a gazemberhez illő logikáért. Soha ne gondold azt, hogy csak mert sok ember van Isten házában, és mert nagy befolyással bír Isten háza, azt teheted, amit csak akarsz. Ha így gondolkodsz, tévedsz. Ez a Sátán logikája. Isten háza soha nem mondott ilyesmit, és Isten sem. Isten

háza senkit sem bátorít arra, hogy így cselekedjen. Igaz, hogy sok ember van Isten házában, de az emberek száma – legyen sok vagy kevés – nem arra szolgál, hogy bárkit is támogasson, felbátorítson vagy védelmezzen a bajtól és elsimítsa a dolgokat. Isten azért választ ki embereket, hogy követhessék Őt és követhessék az Ő akaratát, hogy megfelelő színvonalúak lehessenek teremtetett lényekként, és hogy teljesíthessék a kötelességüket teremtetett lényekként. Nem azért tesz így, hogy szembeszállhass a világgal, nem azért, hogy hangzatos gondolatokat szajkózhass a világban, és egészen biztosan nem is azért, hogy megleckéztesd a világot. Istenben hinni nem arról szól, hogy szemben úszol az árral; semmi köze az árral szemben úszáshoz vagy a világ megvetéséhez. Ne értsd tehát félre Istennek az emberekre vonatkozó szándékait, és ne magyarázd vagy értsd félre az Istenben való hit jelentőségét. Mi a célja annak, hogy Isten kiválaszt embereket? (Az, hogy az emberek kövessék Istent, kövessék Isten akaratát, és végezzék a teremtetett lények kötelességét.) Isten azért választ ki embereket, hogy megnyerje őket, hogy igaz teremtetett lényeket nyerjen meg, hogy olyan embereket nyerjen meg, akik igazán imádják Istent; azért, hogy új emberiség jöjjön majd napvilágra, akik imádni tudják Istent. Isten nem azzal a céllal választ ki embereket, hogy azok szembemenjenek ezzel a világgal vagy az emberiséggel. Éppen ezért azokat, akik hajlamosak a bajkeresésre, amennyire csak lehet, távol kell tartani a gyülekezettől, és távol azoktól a helyektől, ahol emberek a kötelességüket végzik, hogy ne lehessenek kihatással mások kötelességvégzésére.

Ami a bajkeresésre hajlamos embereket illeti, nem számít, miféle bajt keresnek, ha az bajt hoz a gyülekezetre és kihatással van a testvérek kötelességvégzésére, akkor a vezetőknek és a dolgozóknak közbe kell lépniük és meg kell oldaniuk a dolgot. Semmiképpen nem maradhat ellenőrizetlenül. Haladéktalanul meg kell érteniük és fel kell fogniuk a helyzetet, tisztázniuk kell a probléma gyökerét, azután pedig észszerű megoldással kell előállniuk és kezelniük kell azt. Hogy miért kell kezelni? Egyrészt ezek a bajok kihatással lehetnek a gyülekezeti munkára, a gyülekezeti életre vagy a testvérek kötelességvégzésére. Másrészt akár tehetségeseknek, akár léhűtőknek és gazembereknek látják mások ezeket a bajkeresésre hajlamos egyéneket, amennyiben bajt hoznak, időben kezelni kell őket. Hogyan kell tehát kezelni őket? Nem a baj kezeléséről van itt szó, hanem az előidézéséért felelős emberek kezeléséről. A gyülekezetből történő kitakarításukkal meg lesz oldva a baj gyökere, és ezzel kezelve lesz a probléma. Sosem szabad engedékenynek lenned csak azért, mert egyes bajkeresésre hajlamos emberek rátermettnek vagy adottságokkal rendelkezőnek tűnnek a szemedben. Ha engedékeny tudsz lenni az irányukban, akkor valóban nagyon zavaros fejű ember vagy, és nem vagy alkalmas arra, hogy gyülekezetvezető légy; akkor a testvéreknek el kell távolítaniuk téged a pozíciódából. Ha nem véded Isten házában érdekeit és nem óvod meg a testvéreket, hanem inkább gonosz embereket és bajkeverőket óvsz, sőt mérhetetlenül bálványozod is őket – ha megbecsült vendégekként és adottságokkal rendelkező egyénekként bánsz velük, ha azt gondolod, hogy tehetséges

emberek, akikre a gyülekezetnek nehéz szert tennie, ha őket használod a fontos feladatokra, sőt még el is simítod a bajaikat – akkor teljességgel alkalmatlan vagy a gyülekezetvezető szerepére. Zavaros fejű ember és hamis vezető vagy, akit el kell bocsátani és ki kell rekeszteni. Ha egy gyülekezetvezető nem hajlandó hallgatni a tanácsra, és mindenáron meg akar óvni valamilyen bajkeresésre hajlamos, gonosz embert, vagy ilyen embert akar lényegi feladatokra használni, akkor a testvéreknek nem csupán a vezetőt kell eltávolítaniuk, hanem össze kell kötniük őt a bajkeresővel, és mindkettőjüket ki kell takarítaniuk. Te vajon nem bálványozod azt, aki keresi a bajt? Ő úgy érzi, hogy te is megóvod őt, és nagyon jól kijöttök egymással – nos, akkor sajnálom, de mindkettőtöknek mennetek kell. Egyikőtökre sincs szüksége Isten házának! Ha vannak olyan emberek a gyülekezetben, akik hajlamosak a bajkeresésre, és a felsővezetők nem tudnak erről, a gyülekezetvezető pedig eközben zavaros fejű, és híján van a tisztánlátásnak, akkor azoknak a testvéreknek kell közbelépniük a probléma megoldása érdekében, akik értik az igazságot. Egyrészt haladéktalanul jelenteniük kell az ügyet a felsővezetőknek. Azonkívül össze kell ülniük a többi testvérrel beszélgetni és felismerni a hamis vezetőt. Amint megerősítést nyer, hogy ő hamis vezető, el kell bocsátani vagy el kell távolítani, és új vezetőt kell választani – olyasvalakit, aki meg tudja védeni Isten házának érdekeit, a gyülekezet munkáját és a gyülekezeti életet. Vajon helyénvaló így gyakorolni? (Igen, az.) Együtt takarítsátok ki ezt a gyülekezetvezetőt és a bajkeresésre hajlamos személyt. Hát nem az egyforma gyarló tulajdonságaik miatt jönnek ki olyan jól egymással ők ketten, irigyelve és csodálva egymást? Akkor teljesítsétek a kívánságukat, és hagyjátok őket együtt visszatérni a világba – Isten háza nem akar hozzájuk hasonló embereket. Ha a gyülekezetben maradnak, csak bajt keresnek és csinálnak majd, nagy kárt okozva a gyülekezet munkájának. Ki kell takarítani őket. Bárhová akarnak is menni és bármilyen nagy bajt akarnak is keresni, az az ő dolguk. Mindenesetre annak semmi köze a gyülekezethez, és nem lesz benne érintett a gyülekezet. Vajon nem fogja ez megoldani a problémát? (De igen.) Ez a megoldás elég jó. Ezzel fejeződik be a tizenkettedik megnyilvánulással kapcsolatos, a bajkeresésre hajlamos emberekről szóló beszélgetésünk.

M. Bonyolult háttér

Nézzük most meg a következő megnyilvánulást: bonyolult háttér. Mit gondoltok, milyen típusú embereknek van bonyolult hátterük? (Némelyek mind a bűnöző alvilágban, mind a legitim körökben is benne vannak, és viszonylag bonyolult a társadalmi hátterük – ők vajon beleesnek ebbe a kategóriába?) Amikor bonyolult hátterekről beszélünk, határozottan a világi értelemben bölcs emberekre utalunk. Mi a világi értelemben bölcs emberek jellemző magatartása? Az, hogy leülnek, keresztbeteszik a lábukat, és vég nélkül beszélni kezdenek; az égvilágon mindenről fecsegnek, és belföldi, valamint nemzetközi ügyekről is el tudnak locsogni egy darabig, de egyetlen szó sem igaz abból, amit mondanak – üres beszéd az egész, amely vagy kitalált, vagy csupán elképzelt. A

hencegők nem feltétlenül rendelkeznek bonyolult társadalmi háttérrel. A hencegők egyszerűen léhűtők vagy hétköznapi emberek is lehetnek – akárhová mennek, nagy dolgokat mondanak, hangzatos, valószerűtlen dolgokról beszélnek, hogy félrevezessék az embereket, valamint hogy mások nagyra tartsák őket, és nem sok idő elteltével máris odaszal a hírnevük. Miféle embereknek van bonyolult hátterük? Egyesek például belépnek egy politikai pártba a társadalomban, de többévi próbálkozás után sem kapnak semmilyen státuszt. Akkor egy másik pártba lépnek be, és végül sikerül egy alacsonyabb szintű vezetői vagy hivatalnoki pozícióhoz jutniuk. Rendkívül bonyolultak a társadalmi kapcsolataik. Senki sem tudja biztosan megmondani, hogy a barátaik-e vagy az ellenségeik azok az emberek, akikkel érintkeznek – még a saját családjuk sem tudja, csak ők maguk tudják. Hát nem bonyolult hátterűek az ilyen emberek? (De igen.) Ezeknek az embereknek politikai szempontból bonyolult a hátterük. Ma ezt a pártot támogatják, holnap azt; ma az egyik ember megválasztását támogatják, holnap másvalakiét. Röviden: senki nem tudja, mit is gondolnak igazán. A hétköznapi embereknek nem mondják el pontosan, hogy kit támogatnak, hogy pontosan mi a politikai álláspontjuk vagy mik a politikai céljaik; rendkívül titokzatosak ezeket a dolgokat illetően, és a hétköznapi emberek nem tudják róluk ezeket a dolgokat – sőt még a saját családtagjaik sem. Különös szenvedély ég azonban bennük a politika iránt, és ismerőseik is vannak, illetve ismernek pár embert a politika színterén; arról van csak szó, hogy egyelőre még nem valósították meg az ambícióikat. Miután az efféle ember belép a gyülekezetbe, azt látja, hogy a testvérek csupán hétköznapi emberek, akik nem értenek a politikához és nem vesznek részt benne, ő pedig megveti a szívében azokat, akik igazán hisznek Istenben. Ennek ellenére folyton ki akarja használni a gyülekezet hírnevét a vallásos világban és a társadalomban, vagy előnyt akar kovácsolni magának a gyülekezet befolyásából azért, hogy azt tehesse, amit akar, hogy kielégíthesse túlzó vágyait, illetve teljes mértékben kiélhesse a politikai ambícióit – azaz meg akar bújni a gyülekezeten belül, és ki akarja várni a megfelelő alkalmat, hogy a politikai céljai megvalósítására használhassa fel a gyülekezeti közösséget vagy bizonyos embereket, eseményeket és dolgokat. Bonyolult hátterűnek tekinthető vajon ez a fajta ember? (Igen.) A politikával foglalkozó emberek gondolatai, a dolgok kezelését illető alapelveik, a különféle taktikáik, valamint a beszéddel kapcsolatos stratégiáik és módszereik olyan dolgok, amelyeket a hétköznapi emberek nem képesek átlátni. A fiatalok és a társadalmi tapasztalat híján lévő emberek különösképpen nem képesek egyáltalán átlátni ezeket. Az ilyen politikai szempontból bonyolult hátterű emberek játékszernek tekintik csupán a politikához nem értőket, és teljes mértékben lenézik az ilyen embereket. Nem egészen pontos hasonlattal élve, az állatvilágban a kígyók, a rókák és a tigrisek a legravaszabb teremtmények. Az ő szemszögükből nézve ostobák az olyan állatok, amilyen a juh, a nyúl, a szarvas és a kutya. A politikai háttérrel rendelkező emberek ugyanúgy tekintenek a legtöbb testvérré, ahogyan a ravasz állatok, például a rókák és a kígyók tekintenek az olyan jámbor jószágokra, amilyenek a juhok, a szarvasok és a kutyák. Ők világosan látják a

testvéreket, ám a testvérek nem képesek átlátni rajtuk. Hogyan ismerhetjük hát fel a politikai szempontból bonyolult háttérű embereket? Akik részt vesznek a politikában, azoknak a politika és a hatalom felé húz a szíve. Amennyiben szeretik a hatalmat és szeretnek politikával foglalkozni, előbb-utóbb részt is fognak venni a politikában; nem maradhatnak örökké rejtve a gyülekezetben. Amikor felfedik magukat, meg fogod érteni: „Kiderült tehát, hogy politikai célokból hisznek Istenben! Politikai háttérük van, és nem őszintén hisznek Istenben. Más terveik vannak az istenhittel!” Amikor épp csak belépnek a gyülekezetbe ezek az emberek, rendkívül jól rejtőzködnek: normálisan eljárnak az összejövedelekre, és végzik a kötelességüket. Ám amikor megérik rá a pillanat, megpróbálják felhasználni a gyülekezetet arra, hogy megtehessék, amit akarnak, és természetyszerűleg lelepleződnek túlzó vágyaik és az igazi arcuk. A testvérek ekkor lesznek csak képesek meglátni rajtuk, hogy álhívők. Amikor lelepleződnek, immár nagyon könnyű felismerni őket. Amikor például egy farkas báránybőrt ölt magára és a nyáj közé vegyül, nem feltétlenül tudod felismerni, hogy farkas-e vagy bárány, de amikor elkezd megenni a juhokat, fel fogod ismerni, hogy farkas. Azok, akik politikával foglalkoznak, mindannyian álhívők, akik beszivárogtak a gyülekezetbe. Amikor ezek az emberek megpróbálják félrevezetni a testvéreket és rávenni őket is, hogy velük együtt csatlakozzanak valamilyen politikai párthoz és vegyenek részt a politikában, látni fogod, hogy hamis az istenhitük, és hogy a politikába való bekapcsolódás az igazi céljuk – nem számít, mennyire bonyolult a háttérük, felszínre fog kerülni és fel fog tárulni. Ezen a ponton az emberek képesek lesznek felismerni őket. Ez a bonyolult háttérű emberek egyik típusa – azok, akiknek politikai szempontból bonyolult a háttérük.

Van egy másik embertípus is, amely a bonyolult háttérűek kategóriájába esik. Némelyek a társadalomban nem maradnak meg a megfelelő helyükön, és nem élnek tisztességes életet, hanem inkább gyanús alakokkal érintkeznek. Közéjük tartoznak például azok, akik hamisítást és csalást követnek el, valamint a bűnöző alvilág tagjai is; a társadalomban státusszal, hírnévvel és presztízzsel rendelkezők, akik a felszínen kormányhivatalnokok vagy üzletemberek, de a színpalak mögött állandóan illegális dolgokban, bűncselekményekben vesznek részt, összejátszanak bizonyos hivatalnokokkal vagy a bűnöző alvilág tagjaival, hogy fegyvereket, kábítószerrel vagy az állam által tiltott egyéb dolgokat csempésszenek; továbbá azok is, akiket már többször elítéltek és lecsuktak, és akik gonosz tetteket, például rablást, nemi erőszakot, szexuális bántalmazást követtek el, vagy akik egyenesen emberkereskedők vagy embercsempészek. Az efféle bonyolult háttérű emberek ilyen egyénekkal érintkeznek, sőt különösen szoros kapcsolatban állnak velük – „testvérek”-nek hívják egymást, felhasználják egymást és megtesznek dolgokat egymásért. Ezek az emberek a felszínen nem követnek el semmilyen nyilvánvalóan gonosz tettet, nem követnek el lopást, rablást, gyilkosságot vagy gyűjtogatást, de azok a csoportok, amelyekkel érintkeznek, és azok a körök, amelyekben mozognak, mind ilyen tisztességtelen egyénekből állnak. Hát nem meglehetősen ijesztő ez a fajta ember is? (De igen.) Üzleti befektetés céljából

partnerkapcsolatra lép ezekkel a tisztességtelen egyénnel, és amikor a partnere valamilyen illegális dolgot tesz és a segítségére szorul, ő felajánlja a segítségnyújtást. Lehet, hogy nem ő a főbűnös, de bűntárs. Azt lehet mondani az efféle emberről, hogy gyakran billeg a jogszerűség határán. Mit jelent az, hogy „a jogszerűség határán billeg”? (Azt jelenti, hogy gyakran vesz részt olyan tevékenységekben, amelyek potenciálisan törvénysértők lehetnek.) Ez az egyik aspektus. Azonkívül gyakran kihasználja a jogi kiskapukat, és csupa nagyszabású dologban vesz részt. Ha valaha is elkapják, akár csak bűntársként is, tíz vagy akár húsz évre is ítélik, vagy súlyos pénzbírsággal sújthatják. Problémásnak mondanád az ilyen típusú embert? (Igen.) Sohasem láttad őt nyilvánvaló gonosztettet elkövetni, sem azt, hogy embereket ölt, gyújtogatott vagy bárkit is becsapott vagy hamisan megvádolt volna, de amikor azok, akik – mind a bűnöző alvilágban, mind legitim körökben – jogszerűtlenül megtörik a maguk zsebét, megszegik a törvényt és törvénytelen tevékenységeket folytatnak, hogy óriási profitra tegyenek szert, akkor ez a fajta ember is részesül a zsákmányból, és ő is kap egy szeletet a tortából. Bonyolult háttérűnek számít szerintetek ez a fajta ember? (Igen.) Jó dolog lenne, ha Isten házában maradnának az ilyen emberek? (Nem.) A bűnöző alvilággal és legitim körökkel is érintkeznek, és ez még nem minden: illegális tevékenységekben is részt vesznek – ez egy bonyolult háttér. Ha kormányhivatalnokokkal érintkeznek, de normális módon érintkeznek és tartanak kapcsolatot velük, az elfogadható. Ám ha különféle illegális tevékenységekben és bűncselekményekben részt vevő, negatív alakokkal érintkeznek, akkor az nagyon problémás, és előbb-utóbb valami baj fog történni. Ez a fajta ember szeret ilyen alakokkal érintkezni; az ő farvizükön evez, az ő befolyásukra hagyatkozva akar pénzt keresni, meggazdagodni és jó életet élni. Jó embernek tekinthető akkor? (Nem.) Az emberek gyakran ezt mondják: „Madarat tolláról, embert barátjáról” – ha képes a bűnöző alvilág és legitim körök tagjaival is érintkezni, akkor szerinted tisztességes ember, aki a megfelelő helyén marad? (Nem.) Egész biztosan nem. Egyfelől azért érintkezik azokkal az egyénnel, hogy hátha hasznára válhat azoknak az embereknek – elintézhethet bizonyos feladatokat azok számára, akikkel érintkezik. Másfelől azért teszi, mert kedveli azokat, akikkel mind a bűnöző alvilágból, mind a legitim körökből érintkezik – szüksége van a készségeikre, a képességeikre és a befolyásukra, valamint az általuk nyújtott előnyökre, és élvezzi is mindezeket. Akkor hát miféle ember ő? (Nem tisztességes ember.) Ezt csak így lehet megfogalmazni. Ugyanabból a fajtából való, mint azok, akikkel érintkezik – mindannyian felhasználják egymást. Nincs sok olyan ember ezen a világon, aki képes tenni érted dolgokat, aki teljességgel meg tud bízni benned és a barátod lehet, de azért létezik ilyen – nem szükséges az említett alakokkal érintkezni. Az efféle ember egyfelől azért érintkezik velük, mert a közös, gyarló tulajdonságaik miatt jól kijönnek egymással, és mert hasonszórúek. Másfelől azért, mert ez az ember bármit kész megtenni a saját érdekei kedvéért és a szekuláris világban való túléléséért, és egyáltalán nincsenek alapelvei az emberekkel való érintkezésre vonatkozóan, sőt nincsenek alapelvei semmiben, amit

tesz. A nem hívők még ezt is szokták mondani: „Az úriember szereti a gazdagságot, de helyes módon szerzi meg azt”, és ezt tekintik minimális mércének. Függetlenül attól, hogy ők képesek-e e minimális mérce szerint élni vagy sem, ez mindenképpen viszonylag nemes filozófiának számít az emberiség körében való túlélésre vonatkozóan. Az efféle bonyolult háttérű emberek azonban a saját érdekeik kedvéért és nyereségszerzés végett gátlástalanul és válogatás nélkül érintkeznek emberekkel – bárkivel hajlandóak érintkezni, ha abból előnyük származhat. Mi több, nagyon büszkék arra, hogy érintkezni tudnak ezekkel az emberekkel, és nagyszerűnek gondolják azokat a módszereket, amelyeket az emberekkel történő érintkezés során alkalmaznak. Hogyan kellene tehát tekintenünk az ilyen emberre? A bűnöző alvilágban és legitim körökben is ott mozog – ez egy bonyolult háttér. Az efféle ember nagyon ijesztő! Vajon a valódi arcát mutatja? Nem, hanem mindig álarcot visel. Soha nem tudsz átlátni rajta, és nem tudod, mit gondol belül. Álarcot visel, amikor veled érintkezik, és még az Istenben hívők között is ott leleselkedik. Ez pont olyan, mint amikor egy ördög beolvad egy embertömegbe, vagy mint amikor egy róka vagy egy farkas belopódzik egy birkanyájba. Biztonságban érzed magad ettől? (Nem.) Miért mondod ezt? A ravasz, ádáz és elvetemült természete alapján; állandóan ármánykodik ellened – olyan, mintha folyton követne téged egy sunyi, gonosz szempár, figyelve minden mozdulatodat – és csak az alkalomra várna, hogy tönkretessen és felemésszen. Hát nem rémisztő ez? (De igen.) Az ilyen ember sohasem a biztonság érzetét kelti benned, mivel a természete és a háttere miatt mindig úgy érzed, hogy fenyegetést jelent rád nézve. Miféle fenyegetést? Azt, hogy ha a közeledben van, állandóan úgy érzed, hogy bárhol és bármikor képes ármánykodni ellened, játszadozni veled, csapdát állítani neked, és hogy sohasem tudod, mikor fog esetleg felhasználni téged vagy ártani neked, és mikor okozza a halálotat vagy tesz tönkre. Ezért egyáltalán nem szabad a közeledben tartani az ilyen embert. Mondd meg Nekem, hát nem így állnak a dolgok? (De igen.) Ha például egy farkast helyeznek a nyájba, az vajon védelmet jelent majd a juhok számára vagy pusztulást hoz rájuk? (Pusztulást fog hozni rájuk.) Egy farkas a természetének megfelelően soha nem fog a bárányok oldalára állni és óvni a biztonságukat, mert a bárány az ő fejében élelem, és ha bárhol és bármikor megéhezik, fel fogja falni; nincs benne szánalom a bárányok iránt, és nem fogja megkímélni őket. Egy farkas nem rendelkezik egy kutya adottságaival. Ha egy kutya bárányokkal együtt nő fel, akkor úgy tekint a bárányokra, mint akiket óvnia kell, és ha egy farkas rátámad a bárányokra vagy felfalja őket, a kutya harcba fog szállni vele, szent kötelességgént vállalva magára a bárányok megóvásának a felelősségét – a kutyákban egyszerűen ott van ez a velük született tulajdonság. A farkasok azonban mások; a farkasoknak az a velük született tulajdonságuk, hogy fel akarják falni a bárányokat. Amikor egy ilyen, bonyolult háttérű ember szivárog be a gyülekezetbe, az ugyanolyan, mint amikor egy farkas szivárog be egy birkanyájba – ha a farkas nem éhes, lehet, hogy nem jelent veszélyt a juhokra, de amikor megéhezik, egész biztosan a juhok lesznek az étel, amit megeszik, és ezen a tényen senki sem tud változtatni. Ezt a természete

határozza meg. Ha meg akarod oldani azt a problémát, hogy a farkas felfalja a bárányokat, mielőbb azonosítanod kell a farkast. Ha egyszer azonosítottad, hogy ki a báránybőrbe bújt farkas, azonnal meg kell szabadulnod tőle – ne tétovázz és ne tanúsíts semmiféle irgalmat iránta. Az efféle bonyolult háttérű emberekkel körültekintően kell bánni. Ha azt veszed észre, hogy gonosztságot művelnek és megzavarják a gyülekezetet, egyáltalán nem szabad semmiféle udvariasságot tanúsítanod az irányukban. Ezt kell mondanod nekik: „Te egy világi értelemben bölcs személy vagy, és nem vagy alkalmas az istenhitre. Rossz helyet választottál, amikor Isten házába jöttél; ez a hely nem megfelelő a számodra. A saját lehetőségeid megvalósítására kellene törekedned a társadalomban. Az Istenben hívő emberek csak Isten szavait olvassák, beszélgetnek az igazságról és végzik a kötelességüket, hogy eleget tegyenek Istennek; nem vesznek részt cselszövésekben és fondorlatokban, és nem kapcsolódnak be a politikába. Itt nem léphetsz feljebb a ranglétrán, nem gazdagodhatsz meg, és nem élhetsz a többiekénél magasabb rendű életet. Akármeddig tartózkodsz is itt, az csak elpazarolt idő lesz.” Így rá lehet beszélni őket a távozásra, nem igaz? (De igen.) Egyes bonyolult társadalmi kapcsolatokkal rendelkező emberek nem feltétlenül gonosz emberek, és nagy gonosztságot sem műveltek, de egyáltalán nem fogadják el az igazságot, és igazán az álhívők kategóriájába tartoznak. Megpróbálni rávenni az ilyen embereket arra, hogy őszintén higgyenek Istenben és törekedjenek az igazságra, olyan, mintha egy farkast báránná próbálna változtatni valaki – lehetetlen. Nem számít, milyen sokáig visel báránybőrt egy farkas, akkor is csak farkas marad; soha nem lesz belőle bárány. Ez a helyzet. Úgyhogy az ilyen emberek Istenben való hite kész vicc; rossz ajtón kopogtatnak, amikor Istenben kezdenek hinni!

Van egy másik embertípus is, amelyiknek bonyolult a háttere. Az ilyen emberek hisznek ugyan Istenben, de szoros kapcsolatban vannak némelyekkel a különféle felekezetekből való vallási vezetők, hivatalnokok vagy státusszal bíró személyek közül. Szeretnek ezekkel az emberekkel érintkezni, és gyakran elmennek a különféle felekezetek vallásos programjaira; kapcsolatokat építenek és barátságokat ápolnak ezekkel az emberekkel, valamint felhasználják egymást és megtesznek egymásért dolgokat. Időről időre – szándékosan vagy akaratlanul – még olyan általános ügyekkel kapcsolatos munkákat vagy a személyzettel kapcsolatos munkákat is a tudomásukra hoznak ezeknek a személyeknek, amelyek a gyülekezet belső információját képezik. Ez nagyon problémás dolog. Ha mindössze beszélgetsz ezekkel a vallásos emberekkel, vagy ha képtelen vagy elszakadni ezektől a vallásos helyszínektől, továbbá a különféle vallási ünnepek programjain és a különféle vallásos szertartásokon is szeretsz részt venni, az elfogadható. A gyülekezeti munkát vagy a testvérekre vonatkozó információkat azonban nem hozhatod nyilvánosságra ezeken a helyeken. Nem közölhetsz például olyan dolgokat, mint hogy egy bizonyos személy elfogadta a Keleti Villámlást, hogy milyen kötelességet végez a Mindenható Isten Egyházában, hogy hol lakik, és hogy általában kivel szokott érintkezni – ha közlöd ezeket a dolgokat, az azt mutatja, hogy

nagyon erkölcstelen vagy. Ha valaki jelenti ezt az információt a kormánynak, az elképzelhetetlen következményekkel jár majd. Ha nagyon közel állsz vallásos emberekhez, vagy összefonódnak az érdekeid az övékkel, vagy ha szívességet tettetek egymásnak, az legfeljebb bonyolult háttérnek tekinthető. Ha azonban titokban más dolgokat is művelsz, például nyilvánosságra hozod Isten házában munkarendjeit vagy Isten házában belső ügyeit vagy a testvérek személyes információit, akkor ennek már árulás lesz a természete, ez pedig elítélendő. Némely testvérek különösképp nem akarják, hogy mások megismerjék a helyzetüket, vagy hogy az nyilvánosságra legyen hozva, mivel korábban már letartóztatták őket, vagy jelenleg körözési listán vannak; az ilyen bonyolult háttérű személy azonban úgy tekint erre az információra, mint amit bizonyos előnyökre cserélhet, vagy egyszerűen csak jelentéktelennek látja és ezért nyilvánosságra hozza, bajt okozva ezzel az adott testvéreknek. Ha Isten háza tudomást szerez ilyen dolgokról, semmiképpen sem fogja hagyni, hogy könnyen megússza az illető; az ilyen embereket azonnal ki kell takarítani. Olyan társadalmi kontextusban, ahol üldözik az embereket azért, mert hisznek Istenben, még arra is nehezen adódik lehetőségük a hívőknek, hogy kötelességet végezzenek, és mindenki igazán megbecsüli azt. Senki sem akarja, hogy lehetséges kockázatok fenyegezzék a kötelességvégzésüket akár mások ostobasága, akár a sajátjuk miatt. Éppen ezért, ha bárki is lehetséges kockázatot idéz elő a testvérek kötelességvégzésére vagy személyes biztonságára nézve, vagy ha bárki is akadályt gördít mások elé az Istenben való hitük útján, Isten háza nem fogja hagyni, hogy könnyen megússzák. Amint Isten háza tudomást szerez róluk, azonnal ki fogja takarítani vagy ki fogja zárni őket, és egyáltalán nem fogja majd vissza magát! Ha védekezni kezdenek, magyarázatokat és kifogásokat kreálva, ezt mondván: „Csak egy pillanatnyi nyelvbottlás volt, mivel nem figyeltem”, egyáltalán nem szabad ezt elhinned – az efféle kifogások nem állják meg a helyüket. Miért nem a saját családi ügyeiről beszéltek az embereknek? Miért a testvérek ügyeiről beszéltek inkább? Nyilvánvalóan rossz szándékot táplálnak magukban. Nyilvánosságra hozták a gyülekezeti munkát és a testvérekkel kapcsolatos információkat; ha ez bajt hoz a testvérekre, akkor meg kell átkozni őket! Avagy nem kell megátkozni az ilyen embereket? (De igen.) Miközben a gyülekezet terjeszti az evangelizációs munkáját, óhatatlanul fog néhány ilyen ember is csatlakozni a gyülekezethez. Ezek gátlástalanul eladják a gyülekezetet, eladják a testvéreket, sőt még Isten házában érdekeit is elárulják. Titokban mindenféle emberekkel érintkeznek, és nem tiszta szándékkal érintkeznek velük. Amikor ezekkel az emberekkel beszélgetnek, képtelenek tartani a szájukat, minden belső gyülekezeti információt elmondanak, amiről tudnak, semmit ki nem hagyva, ez pedig végül bajt hoz a testvérekre és a gyülekezetre. A felelősséget ezeknek az embereknek kell viselniük ezért, akik képtelenek voltak tartani a szájukat. Némelyikük talán azt mondja, hogy nem szándékosan tett így, ám attól, hogy nem szándékosan történt, még nem lesz elfogadható. Ha nem volt szándékos, akkor miért nem magadnak ártottál inkább? Miért kizárólag csak másoknak ártottál? Bajt hoztál a gyülekezetre és a testvérekre, ez

megállapított tény. Éppen ezért téged terhel érte a felelősség. Ha megölnél valakit, majd ezt mondanád: „Nem szándékosan tettem; soha nem állt szándékomban megölni azt az embert – eszemben sem volt ilyesmi”, vajon ártatlannak találna a törvény emiatt a kijelentés miatt? (Nem.) Még ha az igazat mondanád is, hasztalan lenne. Tény, hogy megöltél valakit, és perdöntő bizonyíték van rá, úgyhogy a tények alapján bűnösnek kell nyilvánítani téged. Elkövetted a gyilkosság bűnét, úgyhogy gyilkos vagy, és bármennyire is próbálsz igazolni magad, az nem fog segíteni rajtad. Némelyek gyakran hoznak bajt a gyülekezetre a cselekedeteikkel; időnként jelentős ez a baj, és nem csupán a testvérek letartóztatását és bebörtönzését eredményezi, hanem a gyülekezet munkáját is súlyosan érinti. Isten háza egyáltalán nem fogja hagyni, hogy az ilyen emberek megússzák; mindegyiküket ki fogja zárni, akit csak elkap, és meg fogjaátkozni őket – egyáltalán nem fogja majd vissza magát Isten háza! Ha a Törvény Korában történtek volna ezek a dolgok, a gonosztevőket kirángatták és botokkal halálra verték vagy halálra kövezték volna; akkoriban így kellett kezelni az ilyen eseteket. Most, mivel ez nem része Isten háza adminisztratív rendeleteinek, kizárják őket, a testvérek pedig közösen megátkozzák őket. Semmi esély arra, hogy áldásokat vagy üdvösséget nyerjenek – a pokolba kell küldeni és meg kell büntetni őket!

Van egy másik embertípus is, amelyiknek bonyolult a háttere; ők azért jönnek a gyülekezetbe, hogy különleges küldetésekkel teljesítsenek. Az efféle egyének némelyikét kormányok küldik, míg másokra bizonyos vallási vagy társadalmi csoportok bízhatnak küldetésekkel. Ilyen küldetés lehet például a testvérek megfigyelése, a gyülekezet megfigyelése vagy a gyülekezet különféle munkaelemeinek és különböző időszakokból való munkarendjeinek a firtatása. Bármilyen legyen is a küldetésük, a mi szempontunkból az ilyen emberek mindenképp bonyolult hátterűek. E bonyolult hátterű emberek többsége álhívő; ők azok, akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot. Ők mások, mint a kishitű, szegényes képességű vagy sok elképzeléssel bíró emberek – utóbbiak őszintén hisznek, ám ezekkel a bonyolult hátterű emberekkel komoly probléma van. Gondoljuk át először is a következőt: Vajon milyen emberi mivoltuk van az ilyen embereknek? (Rossz emberi mivoltuk van, elvetemültek és a Sátán bandájának tagjai.) Akkor hát miféle emberek ők? (Ördögök.) Így van, a fején találtad a szöveget – ördögök, akik beszivárognak a gyülekezetbe. Olyan emberek, akik beszivárognak a gyülekezetbe és az árnyékban élnek, miközben különféle terveket és célokat szőnek magukban. Az ilyen emberek ördögök. Kezdetől fogva, ahogy belépnek a gyülekezetbe, nem jó szándékot táplálnak magukban ezek az emberek. Függetlenül attól, hogy ki bízta meg őket – némelyeket talán kormányok vagy bizonyos csoportok bíztak meg, míg másokat talán egyáltalán nem bízott meg senki, hanem egyszerűen csak maguktól szeretnének beszivárogni a gyülekezetbe –, az ilyen emberek tisztán világi értelemben bölcs egyének. Az emberek széles körével érintkeznek, és összetett személyes kapcsolataik és társadalmi összeköttetések vannak – bonyolult a hátterük. A „bonyolult háttér” azt jelenti, hogy különösen tisztátalanok és messze nem egyszerűek a társadalmi összeköttetések, a

személyes kapcsolataik és az életkörülményeik; ők nem olyanok, mint a hétköznapi emberek, akik egyszerűen csak megpróbálnak pénzt keresni és jó életet élni. Ezek az emberek kiemelkedő, vezető vagy viszonylag kivételes szerepet játszó alakok a társadalom különféle körein és csoportjain belül – ők azok a fajta emberek, akiket „hozzáértő egyénnek” vagy „gurunak” szoktak nevezni a nem hívők. Bárhol legyenek is, nem olyan emberek, akik megmaradnának a megfelelő helyükön, és nem tisztességesek. Akár a személyes nyereségszerzés, akár a hatalomhoz jutás, akár mások irányításának a lehetőségét keresik a különféle csoportokon és körökön belül, ez a céljuk, és evégett léteznek. Függetlenül attól, hogy melyik gyülekezetben vannak, ördögi gondolkodásmódjuk van; folyton nyughatatlanok, kézbe akarják venni a helyzeteket, az embereket és a pénzt, befolyást és hatalmat akarnak gyakorolni. Ezek ennek az embertípusnak a megnyilvánulásai. Éppen ezért, függetlenül attól, hogy van-e küldetése az ilyen embereknek, vagy hogy a kormány vagy valamilyen társadalmi csoport bízta-e meg őket, képtelenek megmaradni a megfelelő helyükön, miután a gyülekezetbe jönnek. Még ha nincs is küldetésük, és még ha nem is a gyülekezetet vagy a testvéreket célozzák meg, hogy kihasználják, ők nem olyan emberek, akik őszintén akarnának hinni Istenben, és bizonyosan nem olyan emberek, akik hisznek Isten létezésében. Egyáltalán nem tiszta szándékkal csatlakoznak a gyülekezethez – egy dolog legalábbis nagyon igaz rájuk, és pedig az, hogy „a gyülekezet farvizén eveznek” és csak az alkalomra várnak, hogy megvalósítsák a saját programjaikat. Ha nem sikerül elérniük a céljaikat és ha szertefoszlanak a vágyaik, akkor fennáll a valószínűsége, hogy bármikor elhagyják a gyülekezetet. Úgy keresik az alkalmakat, hogy kivárják a megfelelő pillanatot – ha adódik valaki, akit kihasználhatnak, vagy egy megfelelő pillanat arra, hogy megvalósítsák a céljaikat, ambícióikat és törekvéseiket, akkor biztosan nem fogják elszalasztani sem az adott személyt, sem azt a pillanatot. Ha továbbra sem sikerül alkalmat találniuk, elkedvetlenednek, csalódottak lesznek, és el akarják hagyni a gyülekezetet. Éppen ezért az ilyesfajta személy is veszélyes embertípus a gyülekezeten belül, akit fel kell ismerni és távol kell tartani. Egy másik fontosabb alapelv az, hogy ha nem vagy biztos valakinek a hátterében, vagy ha az a halvány megérzésed támad, hogy nagyon bonyolult a háttere, akkor vezetőként vagy dolgozóként legalább annyit tudnod kell, hogy az illetőt nem szabad fontos pozícióba helyezni, és azt sem szabad engedni, hogy státusza vagy hatalma legyen, illetve bármilyen fontos munkát végezzen a gyülekezetben. Ha nem tudsz átlátni rajta, akkor megfigyelheted őt, de semmiképpen sem szabad elhamarkodottan vagy idő előtt cselekedned. Ha azelőtt adsz neki státuszt vagy teszed meg egy fontos munkaelem felelőssévé, hogy átláttál volna rajta, akkor rendkívül ostoba vagy! Minél kevésbé tudsz átlátni rajta, annál kevésbé szabad fontos munkát rábíznod, annál körültekintőbbnek kell lenned, annál inkább figyelned kell rá, és annál szigorúbb figyelemmel kell kísérned. Valójában akár van küldetésük az ilyen bonyolult hátterű embereknek, akár nincs, végül nem maradnak sokáig a gyülekezetben. Azért nem, mert ezek az álhívők viszolyognak a szívükben a hit dolgaitól. Az ateisták

nem hisznek Isten létezésében, és semmi sem érdekli őket, ami Istennel, Isten munkájával vagy az Isten által kimondott igazsággal kapcsolatos. Állandóan ezt vizsgálják: „Származik-e hasznom abból, ha hiszek istenben? Sok pénzt kereshetek-e vele és meggazdagodhatok-e belőle? Vajon itt is ugyanúgy bevethetem a cseleimmet és trükkjeimet, mint a világban?” Amikor látják, hogy Isten háza nem támogatja ezeket a dolgokat, hanem inkább mindig arról beszél, hogy becsületesnek kell lenni, és hogy azokat, akik felületesen vagy lagymatagon végzik a kötelességüket, gyakran megmetszik, ezek az emberek viszolygást, boldogtalanságot és korlátozottságot éreznek Isten házában, és egyre csak az alkalmat keresik a távozásra. Ha valaki igazán Isten nyájához tartozik, ha egyike Isten választottainak, az akkor sem fog beleunni azoknak az igazságoknak a hallgatásába, amelyekről gyakran esik szó az Istenben való hit során, ha húsz vagy harminc éven át hallgatja is őket; akár egész életén át képes lenne hallgatni, és még akkor is újszerűnek találná őket. Minél többet hallgatja ezeket az igazságokat, annál világosabbá válnak a számára; minél többet hallgatja őket, annál inkább táplálni fogja a szívét; minél többet hallgatja őket, annál inkább vágyakozni fog az igazságra. Még ha minden nap hallgatná is ezeket a szavakat, azt is készségesen megtenné. Amikor számára hasznos tapasztalati tanúságtételeket hall, akkor különösen olyan boldognak és elégedettnak érzi magát, mintha nagy lakomán vett volna részt – boldogabb, mintha aranyrögöt talált volna. Ami ezeket az álhívőket, ezeket az ördögöket – és különösen ezeket a bonyolult háttérű embereket – illeti, ők minél több közlést hallanak az igazságról, annál bosszúsabbak lesznek; minél többet hallgatják, annál nagyobb zaklatottságot és viszolygást éreznek belül. Amikor hallják ezeket a szavakat, unalmasnak, egyhangúnak és fásasztónak találják őket. Ha leülteted őket, hogy prédikációkat hallgassanak, úgy érzik magukat tőle, mintha kínzáson kellene keresztülmenniük. Ezt mondják: „Hogy lehet az, hogy ti mind annyira szeretitek hallgatni ezeket a szavakat, mintha nagy lakomán vennétek részt? Bennem miért kelt ilyen erős viszolygást, amikor hallom őket?” Amikor már hosszú ideje hallgatnak, képtelenek többé nyugton ülni a helyükön. Ha nem lehetnek vezetők, nem hajlandók a kötelességüket végezni, sem nehézséget elviselni, és idővel értelmetlennek találják az egészet; felmerül bennük a hitük feladásának a gondolata. Így lepleződnek le az álhívők. Ami ezeket a bonyolult háttérű embereket illeti, ha a megfigyelésük során a tudomásodra jut az, hogy kétes eredetűek és bonyolult háttérűek, akkor minden tőled telhető módon próbálj alkalmat találni arra, hogy rábeszéljed őket a távozásra. Az ilyen emberekkel szemben, akik egyáltalán nem fogadják el az igazságot, némi bölcsességet szükséges alkalmazni. Mondhatod nekik ezt: „Meg akarsz gazdagodni, és arról álmodsz, hogy hivatalnok leszel – valóban lemaradnál valamiről, ha anélkül élnéd le az egész életedet, hogy hivatalnok válna belőled! Hivatalnokká kellene válnod, meg kellene gazdagodnod, és a világra kellene törekedned – ott vannak a kézzelfogható előnyök. Van eszed az üzlethez és tökéletesen alkalmas vagy hivatalnoknak – ha törekszel a világra, biztosan meggazdagodhatsz és hivatalnok lehet belőled.” Ennek hallatán azt fogják gondolni, hogy rokonlélekre bukkantak, és ezt fogják

mondani: „Teljesen igazad van! Jó ideje úgy érzem már, hogy semmi értelme istenben hinni – igazán megérintett, amit mondtál. A hitnek valójában csak pszichológiai hatása van; nem igazán számít, hogy van-e hited vagy nincs. Az élet rövid – néhány évtized csupán, amely egy szempillantás alatt elmúlik. Semmit sem nyertem eddig abból, hogy mindig itt pocskolódom az időmet istenben hívő emberekkel, és folyton elégedetlenséget érzek. Hát nem csak ártok magamnak ezzel? Kimenni a világba és sok pénzt keresni – ez az, ami igazán számít!” Egyet fognak érteni azzal, amit mondtál. Ha egyetértenek, akkor egy napon talán egyszerűen maguktól elmennek, mivel úgy érzik, hogy értelmetlen a gyülekezetben maradniuk, és mert ennek tetejébe még rosszul is alakulnak számukra bizonyos dolgok, vagy kudarcok és kedvezőtlen fordulatok és némi metszésben van részük. Hát nem nagyszerű ez? (De igen. Ez egy bölcs megközelítés.) Könnyű rávenni az ördögöket a gyülekezet elhagyására: Ha egyszer rájöttél a gondolkodásmódjukra, akkor, ha akarnak valamit, biztasd őket, hogy törekedjenek rá. Ily módon rá tudod beszélni őket a távozásra. Ússz együtt az árral a kitessékelésük érdekében. Így kell kezelni ezt a fajta álhívót.

Ha ilyen bonyolult háttérű embereket találsz a gyülekezetben, haladéktalanul rá kell beszélni őket a távozásra vagy ki kell takarítani őket; ne próbáld maradásra biztatni őket. Hogy miért ne? Egyrészt semmilyen jó szerepet nem játszanak a gyülekezetben; másrészt egyáltalán nincsenek ott Isten választottai között. Azonkívül, még ha a gyülekezetben is maradnak, végül mégiscsak lehetetlen lesz számukra, hogy elfogadják Isten szavait, Isten munkáját, valamint Isten fenyítését és ítéletét az üdvösség elnyerése végett. Ha a gyülekezetben maradnak, az hátrányos lesz a gyülekezet munkájára nézve, és félrevezethetnek, valamint befolyásolhatnak néhány csekély érettséggel bíró testvért. Az Isten házában lévő emberek visszatetszőnek találják őket, ők pedig cserébe hasonló nemtetszéssel szemlélik a testvéreket Isten házában. A szívükben mindig ellenségesen tekintenek Isten házára, a gyülekezetre és a testvérekre. Mondd hát meg Nekem, zavarna-e téged, ha egy ilyen ellenség, egy ilyen ellenfél lenne a gyülekezetben? (Igen.) Éppen ezért a legjobb nem biztatni maradásra az efféle embereket. Ha egyszer felfedezted őket, haladéktalanul beszéld rá a távozásra, takarítsd ki vagy zárd ki őket. Hogyan kell kezelni az ilyen embereket, ha az evangéliumhirdetés során találkozol velük? (Egyszerűen maradj távol tőlük, és hagy őket figyelmen kívül.) Amikor ilyen típusú emberrel találkozol, ne hirdesd neki az evangéliumot. Nagyon túlzó és alaptalan módon beszél, és elég beszédes, de valójában egyáltalán nincs semmi tehetsége. Isten házában nincs szüksége efféle bonyolult háttérű emberekre; ők nincsenek ott Isten választottai között. Még ha most meg is térnek, előbb vagy utóbb akkor is ki kell takarítani őket. Éppen ezért, amikor ilyen emberekkel találkoznak az evangélium hirdetői, egyszerűen le kell mondaniuk róluk. Isten háza nem akarja és nem is látja szívesen az efféle embereket. Így kell kezelni a bonyolult háttérű embereket, és ez az alapelv. Természetesen ennek az ügynek a kezelésekor nem szükséges aránytalanul felfújni a dolgokat; világosan értened kell, hogy egy adott személy a bonyolult háttérű

emberek kategóriájába esik-e. Ha a megnyilvánulásai megfelelnek ezen embertípus tulajdonságainak, akkor ebbe a csoportba kell sorolni. Ha azonban csak alkalmanként dicsekszik vagy beszél nonszensz dolgokat valaki, és ha a túlzott dicsekvése miatt – tévesen – bonyolult hátterű személynek látják őt, valójában azonban őszinte az Istenbe vetett hite és nem tartozik ebbe a kategóriába, akkor másként kell kezelni ezt a helyzetet, nehogy tévesen legyen megvádolva egy jó ember.

III. Az ember kötelességvégzés során tanúsított hozzáállása alapján

Többé-kevésbé befejeztük a beszélgetésünket arról a kritériumról, hogy miként kell az embereket az emberi mivoltuk alapján felismerni. Van egy másik kritérium is: az embereknek a kötelességük végzése során tanúsított hozzáállása alapján történő felismerése. Elég sokat beszéltünk erről a kritériumról az előző prédikációkban, úgyhogy semmi többet nem szükséges mondani róla.

Nagyszerű! Ezzel vége a mai beszélgetésünknek. Viszontlátásra!

2024. július 6.

A vezetők és a dolgozók felelőssége (29.)

Tizenötödik tétel: A személyzet mindenféle fontos tagjának megóvása, megvédve őket a külvilág zavaró hatásaitól és biztonságban tartva őket, annak biztosítása érdekében, hogy a különböző fontos munkaelemek rendben haladhassanak

Hol hagytuk abba legutóbb a vezetők és dolgozók felelősségének témájáról szóló beszélgetésünket? (Legutóbb főként az utolsó három megnyilvánulásról beszélgettünk a vezetők és dolgozók tizennegyedik, a különféle típusú embereknek az emberi mivoltuk alapján történő felismerésével kapcsolatos felelősségén belül. Ez a három megnyilvánulás a gyávaság és gyanakvás, a bajkeresésre való hajlam, valamint a bonyolult háttér.) A legutóbb befejeztük a beszélgetést az utolsó három témáról a vezetők és a dolgozók tizennegyedik felelősségén belül, úgyhogy ma a tizenötödik felelősségről fogunk beszélgetni. Mi a tizenötödik felelősség? („Tizenötödik tétel: A személyzet mindenféle fontos tagjának megóvása, megvédve őket a külvilág zavaró hatásaitól és biztonságban tartva őket, annak biztosítása érdekében, hogy a különböző fontos munkaelemek rendben haladhassanak.”) „A személyzet mindenféle fontos tagjának megóvása, megvédve őket a külvilág zavaró hatásaitól és biztonságban tartva őket.” Ebbe a felelősségbe a vezetők és dolgozók felelősségének egy másik aspektusa is beletartozik; ez is egy olyan konkrét munkaelem, amelyet muszáj jól végezniük a vezetőknek és dolgozóknak. Mire vonatkozik ez a munkaelem? (Isten választott népének biztonságban tartására vonatkozik.) A személyes biztonság kérdéseit foglalja magában. Ugye gyakran találkozni ezzel a témával a gyülekezeti munkában? Ismeretlen számotokra ez a téma? (Nem.) Ez a téma nem ismeretlen a kínai testvérek számára, mivel a kínai társadalomban üldözik és letartóztatják a hívőket, és biztonsági garanciákra van szükségük a kötelességük végzését és az élet minden aspektusát illetően. Éppen ezért ez a munka a vezetők és dolgozók felelősségi körébe tartozik; nem holmi opcionális dolog. Függetlenül attól, hogy van-e vallásszabadság egy országban, a különféle fontos kötelességeket végző személyzet elhelyezéséről való megfelelő gondoskodás olyan konkrét munkaelem, amelyet muszáj felvállalniuk a vezetőknek és dolgozóknak. Lehetnek ugyan különbségek ennek a munkának a fókuszában vagy konkrét követelményeiben, de alapvetően arról szól az egész, hogy biztonságban tudják-e végezni a testvérek a kötelességeiket, és hogy biztosíthatóak-e a kötelességeik eredményei. Ne hanyagold hát el ezt a munkát, és ne gondold, hogy irreleváns a számodra, csak mert demokratikus országban élsz. Függetlenül attól, hogy milyen kormányzati rendszer van abban az országban, ahol élsz, vagy hogy üldözik-e ott a hívőket, ez a munka a vezetők és dolgozók felelősségkörébe tartozik; olyan munka ez, amelyet el kell végezniük a vezetőknek és a dolgozóknak – senki sem kivétel ez alól, és ez nem tekinthető „extra” munkának. Beszéljessünk ma akkor mindazokról a különféle kérdésekről, amelyek ebbe a témába tartoznak.

Kik a személyzet fontos tagjai

Nézzük meg először is, hogy mit értünk „a személyzet mindenféle fontos tagja” alatt, akiket a tizenötödik felelősség említ. Ugye olyan téma ez, amelyről beszélgetnünk kell? (Igen.) Mire utal tehát „a személyzet mindenféle fontos tagja” kifejezés? Állapítsuk meg először, hogy milyen kört céloz meg ez a munka. Ki tud ehhez hozzászólni? (A személyzet mindenféle fontos tagja közé azok a testvérek tartoznak, akik a videókészítő csapatok, a filmgyártó csapatok, a lektoráló csapatok és az énekes csapatok tagjai, és akik egyéb fontos kötelességeket végeznek. Azonkívül a különféle fontos munkaelemekben kulcsszerepet játszó testvérek, valamint az egyes csapatok felügyelői is közéjük tartoznak.) Ki szeretne még hozzátenni valamit ehhez? (A vezetők és a dolgozók is beletartoznak.) A vezetőket és a dolgozókat valóban jól meg kell óvni. És még kiket? (Vannak a személyzetnek olyan fontos tagjai is, akik általános ügyeket kezelnek, ilyen például a pénzügyi személyzet.) (És azoknak a testvéreknek is oltalomra van szükségük, akiket köröznak, vagy akiket rendőrségi nyilvántartásba vettek amiatt, hogy hisznek Istenben és a kötelességüket végzik.) Ez egy másik kategória, és egy különleges csoport. Foglaljuk össze, hogy hány kategória van! Az első kategóriába a vezetők és a dolgozók tartoznak. A második kategóriát a személyzet azon tagjai, akik nélkülözhetetlenek Isten házában a különféle munkaelemeknél, különösen a különféle munkaelemek csapatvezetői és felügyelői, valamint a személyzet jó képességű, lelki megértéssel bíró, valamint az alapelvek felfogására és fontos munkák önálló felvállalására képes tagjai alkotják. Sokféle típusa van a személyzetnek, akik különféle munkaelemeket kezelnek, például azok, akik a szövegalapú munkában, az énekes munkában, a filmgyártó munkában, és így tovább, vesznek részt, valamint – egyebek mellett – azok is, akik az evangéliumot prédikálják, bizonyosságot tesznek vagy evangelizációs igazgatókként szolgálnak. Ide tartoznak továbbá a pénzügyi munkát, a vagyontárgyak őrzését és a külső ügyeket kezelő személyzet tagjai is. Ezek a személyek támogató szerepet játszanak a gyülekezeti munkában és nélkülözhetetlenek; mindannyian beletartoznak a különféle munkaelemeket kezelő személyzet fogalmába. Ez a második fő kategória. A harmadik fő kategóriába azok tartoznak, akik a gyülekezet veszélyes munkájában vesznek részt. Különösen az autoriter berendezkedésű, vallásszabadság nélküli országokban van néhány rendkívül veszélyes eleme a munkának, mint például a könyvnyomtatás, a könyvszállítás, a gyülekezeti vagyon őrzése, valamint a fontos kötelességeket végző személyzet vendégül látása és az elhelyezésük megszervezése. Ki tartozik még ide? (Vannak a személyzetnek általános ügyeket intéző tagjai is, akik odakint információkat közvetítenek; az általuk végzett kötelességek is viszonylag veszélyesek.) Ezek a személyek is veszélyes munkában résztvevőknek tekintendők. Ezek az emberek azonban egyértelműen nem alkalmi jelleggel végzik ezt a munkát, hanem ezeknek a fontos és veszélyes feladatoknak a végrehajtására szakosodtak, amilyenek például az információközvetítés, a munkarendek kiosztása, Isten háza

minden videójának, filmjének és prédikációfelvételének a terjesztése, és így tovább. A vallásszabadság nélküli, autoriter országokban tisztában kell lenniük azzal a vezetőknek és a dolgozóknak, hogy Isten választott népének mely tagjai végeznek fontos kötelességeket és vállalnak veszélyes munkát. Röviden: ezek a személyek is a személyzet fontos tagjainak egyik kategóriáját képezik, és a vezetők és dolgozók különös figyelmet kell, hogy szenteljenek az ő biztonságuknak; erről nem lehet megfedkezni. Ez a harmadik kategória. A negyedik kategória egy másik nélkülözhetetlen csoport a gyülekezeti munkában. Ezek a személyek különleges készségekkel és adottságokkal rendelkeznek, például jól értenek az evangélium hirdetéséhez, a prédikáláshoz, a gyülekezet öntözéséhez vagy ahhoz, hogy bizonyos munkaelemek megszervezésért felelősséget vállaljanak. Ezek a személyek lehetnek vezetők és dolgozók, különféle munkaelemek felügyelői vagy veszélyes munkában résztvevő emberek. Ilyen emberek nélkül űr támadna az általuk kezelt fontos munkában, és senki más nem tudná betölteni a szerepüket. Éppen ezért ezeket a személyeket meg kell óvni, és garantálni kell a biztonságukat. Ez az emberek egyik kategóriája. Egy másik kategóriába tartoznak azok, akiket köröznek, vagy akik a rendőrség nyilvántartásában szerepelnek az istenhitük miatt olyan országokban, ahol üldözik a vallásokat. Függetlenül az ellenük kiadott körözés körétől vagy a gyülekezeten belül általuk vállalt konkrét munkától, amennyiben körözik őket az Istenben való hitük és a kötelességük végzése miatt, akkor a vezetőknek és a dolgozóknak meg kell találniuk a módját, hogy miként óvják meg őket, és gondoskodniuk kell arról, hogy viszonylag biztonságos helyen legyenek elhelyezve, ahol végezhetik a kötelességüket. A vallásos hitet üldöző valamennyi ország közül Kínában a legsúlyosabb az üldözés. A különböző tartományokban és régiókban Kína-szerte sokan vannak, akiket letartóztattak vagy köröznek, és nem tudnak hazatérni. Az egész világon és minden kontinensen van néhány hasonló ország, amely – Kínához hasonlóan – üldözi a vallásos hitet, és ezekben az országokban is vannak olyanok, akik üldöztetéssel néznek szembe és nem tudnak hazatérni amiatt, hogy elfogadták Mindenható Istent. A vezetőknek és a dolgozóknak gondoskodniuk kell arról, hogy akik üldözöttek és nem tudnak hazatérni, mielőbb teljes munkaidős gyülekezetben legyenek elhelyezve. A vezetőknek és a dolgozóknak a helyi állapotokhoz képest viszonylag biztonságos környezetben kell elhelyezniük őket, hogy végezhesék a kötelességeiket. Ez a munka egyik legfontosabb eleme, amelyet jól kell végezni. Ezek a korábban letartóztatott, illetve körözés alatt álló személyek alkotják az oltalomra szoruló személyzet ötödik kategóriáját. Van egy másik, különleges kategória is a személyzetben belül, akik különböző, fontos munkaelemeket kezelnek. Lehet, hogy jelenleg nem vezetők vagy dolgozók ezek a személyek, és veszélyes munkában sem vesznek részt, de korábban sok fontos kötelességet végeztek, és széleskörű volt a munkájuk. Sok vendéglátó családot ismernek, és olyanokról is tudnak, akik a személyzet fontos kötelességeket végző tagjai. Éppen ezért, ha letartóztatnák ezeket a személyeket, az is nagy csapást jelentene a gyülekezeti munkára. Ezek a személyek „bennfenteseknek” nevezhetők, és

ők is a személyzet mindenféle fontos tagja közé sorolandók. A vezetőknek és a dolgozóknak azért kell garantálniuk a biztonságukat, hogy Isten egész választott népének a biztonságát megóvják és hogy biztosítsák a gyülekezeti munka normális előrehaladását. Egyesek ebben a kategóriában különösen gondatlanok; nem tudják, hogyan kell óvatosnak lenni, és nincs sok bölcsességük. Hajlamosak mindig lelkesedésből cselekedni, és meggondolatlanul tesznek dolgokat odakint. Mivel sohasem tartóztatták le és nem kínozták meg őket, nincsenek tisztában azzal, hogy milyen veszéllyel jár és milyen következményeket vonhat maga után, ha rosszul alakulna valami, azt pedig még kevésbé értik, hogy mennyire lennének súlyosak azok a következmények. Azt hiszik, hogy ők egyszerűen csak hisznek Istenben és semmi rosszat nem tesznek, ezért semmitől sem félnek. Ennek eredményeképpen, miután egy darabig helyben dolgoztak, meglehetősen ismertté válhatnak és kormányzati megfigyelés alá kerülhetnek. Nem jelent ez veszélyt? Ha egyszer letartóztatják őket, és nem tudnak ellenállni a kínzással történő vallatásnak, Júdásokká lehetnek, és eladhatják a testvéreket. Ez óriási veszteséget hozna a gyülekezetre és más testvérek is belekeverednének, a letartóztatás és a bebörtönzés kockázatával néznének szembe, ami súlyos kihatással lenne a gyülekezeti munka különféle elemeire. Éppen ezért az ilyen személyek oltalmát is előtérbe kell helyeznie a gyülekezetnek. Ha helyben nem lehet biztonságos rejtékhelyet találni a számukra, akkor át kell helyezni őket máshová, egy viszonylag biztonságos helyre, hogy ott végezzék a kötelességüket. Ez megint egy másik kategóriája az embereknek. A helyzetük sajátos minősége miatt a vezetőknek és a dolgozóknak gondoskodniuk kell az elhelyezésükről, így aztán ők is a személyzet mindenféle fontos tagja közé tartoznak. Összesen hány kategóriájuk van az embereknek? (Hat kategóriájuk van. Az első kategória a vezetők és a dolgozók. A másodikat az Isten házában belül különféle munkaelemeket kezelő, nélkülözhetetlen személyek; a felügyelők, a csapatvezetők és az evangelizációs igazgatók; valamint a munkát felvállalni képes személyek alkotják. A harmadik kategória a veszélyes gyülekezeti munkában résztvevők. A negyedik azoké, akik különleges készségekkel és adottságokkal rendelkeznek. Az ötödik kategória azokból az emberekből áll, akiket rendőrségi nyilvántartásba vettek, akikre vadásznak, és akiket köröznék. A hatodik kategória pedig a bennfentesek kategóriája.) Alapvetően a személyzet különféle munkaelemekben résztvevő valamennyi fontos tagjára kitértünk, de van még egy kategória, amelyet hozzá kell tennünk: ha a gyülekezetből valamelyik testvér nem képes gondoskodni a kiskorú gyermekéről amiatt, hogy elment a kötelességét végezni, illetve mert letartóztatták vagy egyéb nem várt helyzettel szembesült, akkor a vezetőknek és a dolgozóknak el kell intézniük, hogy megfelelő családba kerüljenek ezek a gyermekek, és így biztosított legyen számukra a megélhetés. Ez is egy különleges eleme a munkának. Noha ez a munkaelem nem a gyülekezet munkájához tartozik, és csak speciális körülményekből eredően merül fel, a vezetőknek és a dolgozóknak felelősséget kell vállalniuk az ilyen kiskorú gyermekek megfelelő elhelyezésének a megszervezéséért. Ha nincsenek megfelelő rokonaik, vagy

ha a rokonaik nem hívők és nem hajlandóak magukhoz venni ezeket a gyermekeket, akkor a gyülekezetnek kell befogadnia őket. A gyülekezetnek nem csupán megfelelő vendéglátó otthonról kell gondoskodnia a számukra, hanem gondviselő testvéreket is ki kell jelölnie számukra. Ha gondoskodtak a gyermekek megfelelő elhelyezéséről, azok pedig hisznek Istenben, természetesen az az ideális, és amikor felnőtté válnak, végezhetik a kötelességüket a gyülekezetben. Ha nem hisznek Istenben, akkor, miután felnőttkorba léptek és bekerültek a társadalomba, nem fognak többé a gyülekezethez kapcsolódni, mi pedig eleget tettünk a felelősségünknek. Attól a ponttól kezdve nem kell többé a dolgaikkal foglalkoznunk. Helyénvaló ez? (Igen.) Habár ebbe a munkába nem tartoznak bele a gyülekezeti munka különféle elemei, attól még benne foglaltatik a vezetők és a dolgozók felelősségkörében. Ha vannak a gyülekezetben kötelességüket végző személyeknek gyermekeik, akiknek elhelyezésre van szükségük, nem szabad figyelmen kívül hagyni őket – kivéve, ha a vezetők és a dolgozók nem tudnak a helyzetről. Ha tudnak róla, kérdéseket kell feltenniük, kezelniük kell a helyzetet, és vállalniuk kell a felelősséget azért, hogy megfelelő elhelyezést biztosítsanak a számukra. A vezetőknek és a dolgozóknak biztosítaniuk kell, hogy a kötelességüket végző – és különösen a fontos munkát vállaló – testvéreknek ne kelljen aggódniuk emiatt a dolog miatt. Ezt a munkaelemet nem nehéz végrehajtani, ugye? (Nem, nem az.) Legalább hat kategóriába sorolhatók a személyzet fontos tagjai. A hetedik egy plusz kategória: egy nagyon speciális típusú körülményt képvisel. A személyzet első hat kategóriában felvázolt tagjai nem feltétlenül vannak mindannyian jelen minden egyes lelkipásztori területen vagy országban. A vezetők és dolgozók, valamint a fontos kötelességeket végzők megóvása azonban az országtól függetlenül kulcsfontosságú munkaelem. Olyan munkaelem ez, amelyre minden vezetőnek és dolgozónak oda kell figyelnie, és olyan felelősség, amelyet jól kell teljesíteniük.

A személyzet fontos tagjainak védelme a külvilág zavaró hatásaitól

I. A vendéglátó családokra vonatkozó biztonsági követelmények

Most, hogy tisztáztuk, kik a személyzet fontos tagjai, nézzük meg a vezetők és dolgozók által végzendő konkrét munkát – amely nem más, mint a személyzet mindenféle fontos tagjának megóvása, megvédve őket a külvilág zavaró hatásaitól és biztonságban tartva őket. Milyen konkrét munkát szükséges tehát elvégezni ahhoz, hogy hatékonyan meg legyenek védve a külvilág beavatkozásától, a vezetőkről és dolgozókról pedig el lehessen mondani, hogy eleget tettek a felelősségüknek? Amikor konkrét munkavégzésre kerül sor, némely vezetők és dolgozók bizonytalanságban érzik magukat, vakargatják a fejüket, ingerültek és izgatottak lesznek, nem tudván, hogyan cselekedjenek. Van egy fontos alapelv a személyzet ezen fontos tagjai elhelyezésének a megszervezésére vonatkozóan: meg kell védeni őket a külvilág zavaró hatásaitól a biztonságuk garantálása végett. Akár testvérek otthonában, akár bérelt házakban

kerülnek elhelyezésre a személyzet fontos tagjai, az a lényeg, hogy garantálni kell a biztonságukat. A biztonságuk garantálása a külvilág zavaró hatásaitól történő megvédésüket jelenti. Mit kell tehát tenniük a vezetőknek és a dolgozóknak azért, hogy megvédjék ezeket a személyeket a külvilág zavaró hatásaitól? Meg kell szervezniük, hogy azok, akik fontos kötelességeket végeznek, megfelelő helyeken kerüljenek elhelyezésre. Nézzük meg ezt két aspektusból: az egyik a vendéglátó család belső környezete, a másik pedig a külső környezet. Ami a belső környezetet illeti, a vendéglátónak először is igazi hívőnek kell lennie, hajlandónak kell lennie a vendéglátásra, és képesnek kell lennie arra, hogy bizalmasan kezeljen dolgokat, óvatosan cselekedjen és bölcsen foglalkozzon a külvilággal. Ha bármilyen különleges helyzet merül fel, tudnia kell, hogy miként reagáljon rá; passzivitás helyett képesnek kell lennie azt kezdeményező módon kezelni. Azonkívül jó hírnévvel kell rendelkeznie, illetve talán valamiféle presztízzsel és kapcsolatokkal a helyiek körében. Még ha nincs is befolyása, a legkevesebb, hogy olyan embernek kell lennie, aki megmarad a megfelelő helyén, rendes életet él, és soha nem keresi a bajt, valamint nem vonz kétes személyeket az otthonába. Nem lehetnek olyan barátai, akik madzsongoznak vagy isznak. Azonkívül viszonylag normális kapcsolata kell, hogy legyen a külvilággal és a szomszédaival. Nem keveredhet adósságvitákba, és nem lehet konfliktusban a szomszédaival. Más szóval: a vendéglátó otthoni környezetének viszonylag csendesnek kell lennie, nem lehetnek bonyolult kapcsolatai, csak nagyon kevés kívülálló jöhet át hozzá, nehogy zavart okozzanak és így tovább – minden aspektusnak megfelelőnek kell lennie. Azonkívül a gyermekeinek vagy rokonainak támogatniuk kell a vendéglátót az Istenbe vetett hitében, vagy legalábbis nem ellenezhetik azt, hogy testvéreket lát vendégül, és természetesen nem beszélhetnek ezekről a dolgokról meggondolatlanul mindenfelé. „Nem könnyű olyan vendéglátó családot találni, amelyik ennek az összes kritériumnak megfelel!” – mondhatják némelyek. Arról van itt szó csupán, hogy viszonylag megfelelő helyet kell találni; nincs megkövetelve a teljes tökéletesség. Legalább a lakókörnyezetnek megfelelőnek – csendesnek és külső zavaró hatásoktól mentesnek – kell lennie, teljesítve azt a követelményt, hogy megvédje a személyzet fontos tagjait a külvilág zavaró hatásaitól. Némely vendéglátó családoknak nem minden tagja hívő ugyan, de a vendéglátó személynek presztízse van a családon belül, és ő hozza a döntéseket. Nem hívő gyermekei vagy rokonai nem merik megzavarni őt az istenhitében, sem a testvérek vendégül látásában; még ha belül nem is értenek egyet vele, nem mernék megosztani ezt az információt a családon kívül álló emberekkel. Ha valóban történik valami, még segíthetnek is az ott élők megóvásában. Ily módon a vendéglátónál megszálló testvérek is érintetlenül maradnak a külvilág zavaró hatásaitól. Bizonyos esetekben a vendéglátók gyávák; félnek attól, hogy a gyermekeik felfedhetik az Istenbe vetett hitüket, hogy a szomszédok tudomást szerezhettek a hitükről és jelenthetik őket, és főleg attól, hogy esetleg rosszra fordulnak a dolgok és letartóztatják őket. Ha egyszer elkezdenek vendégül látni testvéreket, mindennap tűkön ülnek, nappal nem tudnak enni, éjjel nem tudnak aludni, és az egész napot aggodalomban és

félelemben töltik, akár a tolvajok. Valahányszor azt hallják, hogy valami készül, például hogy a kormány a lakcímbelijelentések ellenőrzését tervezi, vagy hogy különféle ürügyekkel kormányhivatalnokok jönnek majd a házukhoz, rettentően félni kezdenek, és folyton azt akarják, hogy azonnal távozzanak a testvérek, hogy ők maguk ne keveredjenek bele semmibe. Amikor látják ezt a testvérek, azonnal el kell menniük máshová, mivel az a hely nem alkalmas többé a vendéglátásra; mindössze átmeneti szállásként használható néhány napig. Ha a vendéglátó család gyermekei, rokonai vagy barátai gonosz emberek, és amikor megtudják, hogy hívőket fogadott az otthonába a vendéglátó, képesek lehetnek arra, hogy eljőjenek zavart kelteni vagy akár a rendőrségnek is átadják a testvéreket, az túlságosan veszélyes. Egy ilyen vendéglátó család nem alkalmas arra, hogy náluk lakjon valaki. Némely szülők rabszolgaként cselekszenek a gyermekeik előtt; „Minden rendben, a gyermekeim hallgatnak rám” – mondhatják, de valójában a helyzettől függ a gyermekeik engedelmsége. Amikor a saját érdekeikről van szó, nem hallgatnak rájuk a gyermekeik. Egy ilyen illető nem merné a gyermekei tudomására hozni, hogy testvéreket lát vendégül. Ha megtudnák a gyermekei vagy a rokonai, egész biztosan elzavarnák a testvéreket, a vendéglátó pedig nem lenne képes megállítani őket – nem az övé az utolsó szó a saját családjában. Egy ilyen ember nem alkalmas a vendéglátásra; lehet, hogy vágyik rá, de nincs meg hozzá a bátorsága. Valóban lenne mersze egy gyáva illetőnek ahhoz, hogy vendégeket fogadjon? Ha nem tudod garantálni a testvérek biztonságát, akkor nem vagy alkalmas erre a kötelességre – nem kellene önként vállalkoznod rá, és nem kellene üres ígéreteket tenned a vezetőknek és a dolgozóknak, valamint elfogadnod sem kellene ezt a kötelességet. Ha a vezetők és a dolgozók ilyen vendéglátó családnál helyezik el a testvéreket, az szerintetek helyénvaló? (Nem.) Ez kiváltképp nem helyénvaló. Ne küldjétek a halál torkába a testvéreket! Lehet, hogy másutt elég nagy biztonságban éltek a testvérek; ha úgy intézed, hogy ennek az illetőnek az otthonában legyenek elhelyezve, ahol a gyermekek vagy a rokonok nem hívők, és jelenthetik vagy átadhatják őket a rendőrségnek, amint rájönnek, hogy hívők szálltak meg náluk, veszélybe sodorva ezzel a vendégek életét, nem lenne vajon akkor jaj annak a vendéglátónak? Ha a vendéglátó hajlandó kockára tenni az életét azért, hogy megóvja a testvéreket ilyen helyzetekben, és hatékonyan tudja garantálni a biztonságukat, valamint ha többnyire igen nagy bölcsességről tesz bizonyosságot, akkor mégis megfelelő választás lehet az a vendéglátó család. Ha azonban nem képes kockáztatni az életét a testvérek megóvása érdekében, és amikor a családjában lévő nem hívők azzal fenyegetőznek, hogy jelentik a testvéreket és átadják őket a rendőrségnek, akkor nincs erre megoldása, és nem tud egyebet tenni, csak meghúzni magát, mint amikor a teknős behúzza fejét a páncéljába, valamint nem óvja meg a testvéreket, hanem egyszerűen csak hagyja, hogy a nem hívők átadják őket, akkor ez a család nem alkalmas a vendéglátásra. Ha néhány napig átmenetileg ott szállnak meg a testvérek, azután pedig azonnal átköltöznek egy megfelelő helyre, amint találnak ilyet, az még éppen csak elviselhető. Nem lenne helyénvaló, ha hosszú

távon egy ilyen otthonban maradnának a testvérek a kötelességüket végezni. Az a legkevesebb, hogy a vendéglátónak képesnek kell lennie a testvérek biztonságának megóvására – ez az egyik követelmény egy vendéglátóval szemben. Ahhoz, hogy akik a kötelességüket végzik, elkerüljék a külvilág zavaró hatásait, egyfelől megfelelő lakókörnyezet szükséges; azonkívül magának a vendéglátónak minden tekintetben megfelelő tulajdonságokkal kell rendelkeznie – vagyis képesnek kell lennie arra, hogy megvédje a személyzet fontos tagjait a külvilág zavaró hatásaitól. Csakis akkor helyezhetik el a vezetők és a dolgozók a vendéglátó otthonában a személyzet fontos tagjait, ha a vendéglátó meg tudja ezt valósítani. Ha a vendéglátónak kicsiny a hite, és ha nem kompetens vagy gerinctelen, ha nem képes elérni, hogy az övé legyen az utolsó szó a családjában, és ha bármelyik nem hívő gyermeke vagy rokona foghatja magát és hatalmat vehet felette, akkor az meglehetősen problémás. Egy ilyen hely egyáltalán nem alkalmas a vendéglátásra. Még ha nagy is a ház, ha sok szobája is van, ha kényelmes is a környezete és egyébként jó állapotban van, akkor sem alkalmas a vendéglátásra. A megfelelő lakókörnyezet önmagában nem elég; a vendéglátónak is megfelelőnek kell lennie. Az az elsődleges dolog, hogy a vendéglátó biztosítani tudja a kötelességeit végző személyzet általa vendégül látott tagjának megóvását a külvilág zavaró hatásaitól. A lakókörnyezetet csak ezután kell figyelembe venni. Egy kissé kevésbé ideális környezet még elfogadható – legyen bár szó arról, hogy kisebb a hely, korlátozott az internet, egyszerűbb az étel vagy kevésbé kényelmesen lehet hozzáférni a vízhez. Ha alkalmas a vendéglátó, ha képes reagálni a veszélyre annak felmerülése esetén, ha képes különféle összetett helyzeteket kezelni, különösen pedig megfelelően jól boldogul bármely esetlegesen felmerülő különleges körülmény között a testvérek biztonságának garantálása érdekében, akkor megfelelő színvonalú vendéglátó. A vendéglátó család lakókörnyezetére vonatkozó elvárásaink nem magasak; a legfontosabb dolog az, hogy garantálni tudja a biztonságot. Nem szükséges tovább részletezni ezt a pontot.

II. A környezetre vonatkozó követelmények a lakóhelyen

Ami a vendéglátó család lakóhelyét körülvevő külső környezetet illeti, a vezetőknek és a dolgozóknak azt kell először mérlegelniük, hogy biztonságos-e. Függetlenül a vendéglátó család körülményeitől vagy attól, hogy egy testvér háza vagy bérelt ház-e a lakóhely, szükséges figyelembe venni, hogy biztonságos-e a lakóhely külső környezete; ez a legfontosabb kérdés. Először is, az csak akkor megfelelő, ha nem köztudomású a vendéglátó család Istenben való hite, és ha nem szerepelnek a hitükkel összefüggésben a Közbiztonsági Hivatal nyilvántartásában. Ha a múltban, amikor testvérek jöttek ott össze, a szomszédok jelentették ezt a kormánynak, a kormánynak pedig már tudomása van arról, hogy ez a család gyakran tart összejöveteleket idegenekkel, akkor ez a hely nem alkalmas a vendéglátásra. Bérlés esetén, egy ilyen család házáat kibérelni sem megfelelő. Ez az egyik aspektus. Azonkívül egyes helyeken gyenge a közbiztonság, gyakran fordul elő rablás, gyilkosság és különféle egyéb eset. A lakók is viszonylag

bonyolult egyének, és gyakran vonul ki oda a rendőrség – egyebek mellett – a lakcímbeljelentéseket és a személyi igazolványokat ellenőrizni, valamint bűnügyek gyanúsítottjai után nyomozni. Mondd meg Nekem, ha ilyen helyen szállnál meg, nem szenvednél gyakorta zavaró hatásoktól? (De igen.) Az ilyen helyek sem alkalmasak az ott lakásra. Néhány naponta bekopogtat a rendőrség, azt mondják, hogy lopás vagy gyilkosság történt a közelben és a nyomozással történő együttműködést kérnek, valamint azt mondják az embereknek, hogy azonnal jelentsék, ha látják az elkövetőt. A rendőrség folyton mindenféle ürüggyel kopogtat be az ajtókon, azt állítva, hogy egy ügyben nyomoznak, valójában azonban kívülállók és idegenek után kutatnak – pontosabban Istenben hívő embereket keresnek. Neked lenne bármiféle biztonságérzeted, ha egy ilyen vendéglátó otthonban szállnál meg? (Nem lenne.) Kétségkívül egész álló nap tűkön ülnél. Még ha semmi közük is a vendéglátó családhoz ezeknek az odakint történt bűncselekményeknek, akkor sem éreznéd nyugodtnak magad. Ha ilyen helyen él valaki, attól gyakran érzi úgy, hogy fenyegetve van a személyes biztonsága. Ki tudja, hogy egy napon, a testvérek felkeresésekor a rendőrség nem fogja-e majd elkezdni kérdőre vonni ezeket az idegeneket, végül pedig nem tartóztatják-e le őket. Szerinted nem rémisztő ez a helyzet? (De igen.) Azonkívül a kínaiak többsége nem ügyel a biztonságra; amint meghallják, hogy kopog valaki, máris ajtót nyitnak, és jellemzően nem zárják az ajtóikat, ami könnyen vezet incidensekhez. A nyugati országokban, ahol szabadság és demokrácia van, magánterületnek tekintik a magánlakhelyeket. Ha egy kívülálló engedély nélkül lép be magánterületre, az jogellenesnek minősül, és az ott élők kihívják a rendőrséget. A birtoksértőre azután jogi felelősségre vonás vár. Éppen ezért, ha idegen kopog, nem kell kinyitnod az ajtót – megtagadhatod. Még ha meg is beszélt veled valaki egy látogatást, akkor sem kell kinyitnod az ajtót, amennyiben nem állsz rá készen vagy meggondoltad magad; megegyezhetsz az illetővel egy másik időpontban. A nyugati országokban joguk van ehhez az embereknek, és tudatában vannak ennek a joguknak. A kínai emberekből azonban hiányzik ez a jogi tudatosság. Valahányszor kopogást hallanak az ajtón, sietnek, hogy kinyissák. Ez az éberség hiányát, az önvédelemmel kapcsolatos tudatosság hiányát és a vonatkozó törvények ismeretének a hiányát mutatja. Azért van így, mert Kínában diktatúra van, az egypárti uralom fölötté áll a törvénynek, vagyis az ottani jogrend csupán kirakat. A nagy vörös sárkány a törvényt és a rendet teljesen figyelmen kívül hagyva cselekszik Kínában, meggondolatlanul követnek el gaztetteket, az embereknek pedig egyáltalán nincsenek emberi jogaik. A kínai emberek egyáltalán nem figyelnek az emberi jogokra, és nem alakult ki bennük a fegyelmi előírások betartására és a törvénynek való megfelelésre való érzék; különösen híján vannak az önvédelemmel kapcsolatos tudatosságnak, és a legtöbben nem tudják, hogyan használják a törvényt önmaguk megóvására. Ennek következtében nincs semmi garancia a biztonságra. Összegezve: minden olyan helyen könnyen érinthetik az embereket a külvilág zavaró hatásai, ahol gyenge a közbiztonság, ahol bonyolult háttérűek és identitásúak a lakók, ahol gyakoriak az ellenőrzések, vagy

ahol gyakran fordulnak elő bűncselekmények. Egy ilyen hely nem alkalmas arra, hogy ott szálljon meg valaki. Ez egy olyan közbiztonsági tényező, amelyet figyelembe kell venni a személyzet fontos tagjainak elszállásolásakor.

A kötelességüket végzők lakókörnyezetét körültekintően kell kiválasztani; a legjobb kerülni a nyüzsgő városi területeket és a veszélyes helyszíneket. Mely helyekre utalunk nyüzsgő városi területekként? Ide tartoznak a vasútvonalakhoz, autópályákhoz, útkereszteződésekhez és piacokhoz közel eső helyek – különösen a fő vasútvonalak mentén, ahol számtalan vonat halad el nap mint nap, és minden egyes elhaladó vonatnál megremeg a közeli házak padlója. Egy ilyen környezetben teljességgel lehetetlen békességre lelni, miközben a kötelességét végzi az ember. Azonkívül egyesek, akik idáig éveket töltöttek azzal, hogy az otthonuktól távol végzik a kötelességüket, állandó aggodalomban élnek, és nincs a legjobb állapotban a szívük, amitől még kevésbé megfelelő számukra, hogy ilyen helyeken éljenek. Ha bizonyos munka – például a felvételkedés munkája vagy a szövegalapú munka – csendes környezetet követel, legalább zavaró zajhatásoknak nem szabad lenniük, és a biztonságot is garantálni kell – ez lenne az ideális. Ha egyáltalán nincs biztonságos hely, akkor egy viszonylag biztonságos helyet kell találni. Ebben az esetben elfogadható egy kis zaj, és nem szabad túl magas követelményeket szabnunk; ha biztonságos a lakókörnyezet, akkor az elegendő. Azonkívül, ha forgalmas helyen található a ház, például közlekedési lámpák vagy útkereszteződés közelében, akkor számtalan gyalogos és jármű fog elhaladni előtte minden egyes nap. Egy ilyen ház ki van téve annak, hogy számos járókelő lássa, és ha egy-egy pillantást vetnek rá az arra járók, könnyen megláthatják azokat, akik odabent vannak. Különösen tisztán látható, hogy mi történik a házban, amikor esténként fel vannak kapcsolva a lámpák. Mondanád-e egy ilyen házra, hogy az még mindig elfogadható szálláshely? Megfelelő-e ez a környezet? (Nem, nem az.) Bizonyosan nem megfelelő. Akik ilyen helyen szállnak meg, gyakran szenvednek zavaró hatásoktól, és sokszor látják, hogy idegenek figyelik meg őket. Amikor találkozik a tekintetük egy idegenével, megijednek, mindennap nyugtalanságot éreznek, állandóan úgy érzékelik, mintha figyelnék őket – ki tudja, nincs-e mögötte valaki, aki irányítja és vezérli a dolgokat? Szerinted érezheti magát nyugodtnak valaki, ha ilyen környezetben él? Azonkívül egyes házak szegényes minőségűek és rossz a hangszigetelésük, így amikor hangosan beszélnek vagy himnuszokat játszanak le odabent, a kívül lévők mindent hallanak. Ráadásul némely házak a település legmagasabb pontján találhatók, és ez esetben nem csupán a villámcsapásoknak vannak kitéve, hanem így a környező szomszédok minden alkalommal láthatják a testvéreket, amikor kilépnek a házból. Még az is kényelmetlen a számukra, hogy alkalmanként kinyissák az ablakot kiszellőztetni vagy lehűteni a lakást; szorosan csukva kell tartani az ablakokat, a függönyöket pedig behúzáva, így soha nem jut be semmi fény, kimenni és a ház körül mozgolódni pedig még ennél is kényelmetlenebb. Állandó az aggodalmuk amiatt, hogy a kívül lévő emberek megfigyelik és észreveszik őket. Noha a testvérek nem egyszerre jönnek és mennek

mindannyian, valahányszor belép vagy távozik valaki, tisztán láthatják őt a kint lévő emberek. Végül lesz egy általános elképzelésük arról, hogy hány idegen lakik abban a házban. Mondanátok-e azt, hogy továbbra is garantálható az ott lakó emberek biztonsága? (Nem, nem lehet.) Némelyek ezt gondolják: „Az idő nagy részében odabent végezzük a kötelességünket, és még ha ki is megyünk, felváltva tesszük, és nem megyünk ki egyszerre mindannyian. Mivel így gyakorlunk, semmiről sem fognak tudni a környező szomszédok.” De még ha felváltva mentek is ki, akkor is baj lesz belőle, ha észreveszi valaki, hogy idegen vagy. Sok nem hívő saját maga nem él valami szép életet, hanem abban leli különös gyönyörűségét, hogy megfigyel másokat és beleüti az orrát az ügyeikbe. Némelyek még akár távcsövet is használhatnak, hogy kémkedjenek utánad, és figyeljék, hogy mit csinálsz odabent. Ha rájönnek, hogy összejövetelt tartanak a hívők, sietve jelentik a kormánynak a jutalomért. Ha egyszer egy ilyen ember felfigyelt rád, az vajon nem veszélyes helyzet? (De igen.) Ha egyszer felfigyelt rád, kiszülhet abból bármi jó? A végén egész biztosan le lesz tartóztatva! Nem számít, melyik országról vagy régióról van szó, buzgó mócsingokból soha nincs hiány. Még ha nem is keresnek egy fillért sem azzal, hogy megfigyelnek téged, a legnagyobb készséggel teszik – akár a saját zsebükből is fizetnének és a saját munkájukkal is elkészítenék, csak hogy megfigyeléssel töltsék az időt. Ha pedig jutalom jár azért, hogy jelentenek rólad, még buzgóbban fognak így tenni. A Kínához hasonló diktatúrákban különösen sok ember van, aki megfigyeli az Istenben hívőket. Mivel idegenkednek az igazságtól és idegenkedést éreznek az Istenben hívők iránt, amint észreveszik, hogy a hívők érintkeznek egymással vagy összejönnek, ők máris jelentik. Ha jutalom jár a jelentésért, sosem szűnő meglepődésüket lelik benne. Nem hoz ez vajon könnyen bajt a gyülekezetre? (De igen.) Ha ilyen zavaró hatások érnek, az vajon nem azért van, mert a vezetők és a dolgozók nem jól szervezték az elhelyezéseket? Ha nem megfelelő az a hely és környezet, ahol a személyzet fontos tagjait elhelyezik, mivel a vezetők és a dolgozók nem gondolták át alaposan a dolgokat, az ilyen következményekkel jár. Ha túl sok figyelmet von magára a hely, ahol az ember él, az könnyen vezethet a dolgok rosszra fordulásához. Amikor rosszra fordul valami, és csak ekkor jössz rá, hogy ez a hely nem alkalmas arra, hogy ott szállj meg, már túl késő. Éppen ezért a megfelelő lakóhely kiválasztása a kötelességüket végzők számára ugyancsak kulcsfeladat, a rossz választás pedig könnyen veszélyt szülhet.

III. Hogyan kell a vezetőknek és a dolgozóknak a személyzet elhelyezésének szervezésével kapcsolatos munkát végezniük

Ami a személyzet fontos tagjainak lakókörnyezetét illeti, legyen bár szó a belső vagy a külső környezetről, a vezetőknek és dolgozóknak minden aspektust alaposan figyelembe kell venniük. Nem szabad primitíven gondolkodniuk, mindig azt feltételezve, hogy ha nem érintkezünk a külvilággal, akkor semmi sem fog történni. Napjaink társadalma rendkívül összetett, tele van mindenféle démonnal, és bármilyen helyről

legyen is szó, mindig vannak buzgómócsingok, akik figyelnek téged, és lehetetlen elkerülnöd, hogy vizsgálat alá vegyenek. Talán ezt gondolod: „Nem szegtem meg semmilyen törvényt, és nem tettem semmi rosszat azzal, hogy hiszek Istenben. Egyszerűen csak végzem a kötelességemet; semmi sem történhet velem, nem igaz?” A tények azonban nem olyan egyszerűek, mint ahogy képzeled. Vajon miért fordít a Kínai Kommunista Párt annyi emberi és egyéb erőforrást az Istennek való ellenállásra és Isten gyülekezetének az elnyomására? Látod ennek az értelmét? Sosem leszel rá képes. Mennyire tudod átlátni az ördögök és a Sátánok természetét? Túlságosan keveset értesz az ördögökkel és a Sátánokkal kapcsolatban. Ez a társadalom rendkívül összetett, az ördögök és a Sátánok pedig gonosz tetteket elkövető nyomorultak. Semmit sem akarnak jobban, mint letartóztatni Isten választott népét és megzavarni a gyülekezet munkáját. Ha folyton csak hétköznapi emberekként tekintesz a Sátánokra, akkor igazán tudatlan vagy; ez azt mutatja, hogy nem láttad még át ennek a társadalomnak a gonoszságát, és egész biztosan nem láttad át az ördögök és a Sátánok gyűlöletes voltát. Éppen ezért ahhoz, hogy a vezetők és a dolgozók jól végezzék a gyülekezeti munkát, garantálniuk kell a kötelességüket végzők biztonságát – ez mindennél nagyobb fontossággal bír. Egy diktatórikus berendezkedésű országban, ahol nincs lelkiismereti szabadság, elég nehéz garantálni azoknak a biztonságát, akik a kötelességüket végzik. Nem számít azonban, hogy mennyire nehéz, körültekintően kell megválasztani a megfelelő lakóhelyeket; ezzel kapcsolatban nem engedhető meg figyelmetlenség. Isten házának munkarendje tartalmazott már beszélgetést ezekről a dolgokról. A vezetőknek és a dolgozóknak garantálniuk kell, hogy a testvérek zavarástól és a külvilág zavaró hatásaitól szabadon végezhessek a kötelességüket – ha beleteszik a szívüket, akkor meg tudják ezt valósítani. Egyedül akkor van csak gond, ha felületesen és felelőtlenül cselekszenek, ha csak a maguk biztonságát keresik, miközben a testvérek biztonságát figyelmen kívül hagyják. Ez lehetlenné teszi számukra, hogy jól végezzék a gyülekezet munkáját. Ha figyelmetlenség, a komolyság hiánya, felelőtlenség vagy a környezettől és a gondoktól való félelem miatt nem teszed meg ezeket a dolgokat, és ez a személyzet fontos kötelességeit végző tagjainak letartóztatásához és a testvérek életének a fenyegetéséhez vezet – ami hátráltatja a gyülekezeti munkát és bajt hoz a testvérekre –, akkor vezetőként vagy dolgozóként viselned kell a felelősséget. Ez a felelősség nem oldható meg egyszerűen csak annyival, hogy kárpótlásul elköltesz némi pénzt, vagy hogy imádságban bűnvallást teszel; ez nem ilyen egyszerű. Mi tehát ennek a dolognak a természete? Ez egy letagadhatatlan szégyenfolt, egy örökkévaló vétek – megrovásban részesülsz miatta. Ez a „megrovás” nem egy hétköznapi hibára utal; Isten szemében ez vétek. Ha túl sok a vétke – ha vétkeket követtél el a múltban, még ma is követsz el vétkeket, a jövőben pedig még többet fogsz majd elkövetni – ha több nagyobb vétek adódik össze, akkor elkárhozol és el leszel pusztítva. Isten nem fog többé megmenteni téged, és akkor hiábavaló volt az Istenbe vetett hited. Nem csupán az üdvösségre nem lesz reményed, hanem büntetéssel is szembe fogsz nézni. Éppen ezért kulcsfontosságú, hogy

a vezetők és a dolgozók az alapelvek szerint végezzék a munkájukat! Megjegyeztétek ezt? (Igen.) A vezetőknek és dolgozóknak eleget kell tenniük a felelősségeiknek, és bármilyen ellenséges vagy veszélyes is a környezet, mindent meg kell tenniük, ami a helyi állapotok mellett lehetséges, hogy megóvják a személyzet fontos tagjainak biztonságát és megfelelően gondoskodjanak az elhelyezésükről. Annak a biztosítása a cél, hogy a gyülekezet munkája normálisan haladhasson előre.

Annak érdekében, hogy a vezetők és a dolgozók biztosíthassák, hogy a személyzet fontos tagjai számára szervezett szálláshelyek a külvilág zavaró hatásaitól mentesek legyenek, a lakóhelyre és annak környezetére vonatkozó követelmények és alapelvek mellett vannak a vendéglátó család helyzetének különféle aspektusaira vonatkozó követelmények és alapelvek is. Amikor a vezetők és dolgozók találnak egy potenciális vendéglátó családot, először is érdeklődniük kell arról, hogy milyen a család környezete, milyenek a körülményeik, milyen a családtagok helyzete, állnak-e vitában másokkal, vannak-e ellenségeik, kerültek-e összetűzésbe a kormánnyal, gyakran érintettek-e peres ügyekben, vannak-e bonyolult társadalmi kapcsolataik, és így tovább. Mélyrehatóan érdeklődni és tájékozódni kell mindezekről az alapvető helyzetekről. Ha a vendéglátónak vagy a gyermekeinek és más családtagjainak bonyolult társadalmi kapcsolataik vannak, és sosincs nyugta a családnak – ha gyakran látogatják őket kétes alakok, akik bajt keresni vagy adósságot behajtani jönnek, vagy ha fenyegető leveleket kapnak banditáktól vagy rablóktól, valamint idézést a kormánytól vagy a bíróságtól –, ezek mind nagyon problémás dolgok. Ha ebben a családban vennél részt összejövetelen vagy végeznéd a kötelességedet, vajon nem lennének ezek zavaró hatások? Éppen ezért, amikor rátalálsz erre a vendéglátó családra, először is kérdéseket kell feltenned és tájékozódnod kell az alapvető helyzetükről. Az a legjobb, ha nem állnak fenn ezek a problémák, de ha mégis, te pedig jelenleg nem találsz alkalmasabb helyet, akkor gondold át, hogy a vendéglátó vajon hatékonyan tudja-e kezelni ezeket a problémákat. Ha nem tudja őket hatékonyan kezelni, és ha nem tud megszabadulni ezektől a kaotikus problémáktól, akkor ez a család nem alkalmas a testvérek vendégül látására, mivel ha ott élnének a testvérek, az azt jelentené, hogy bármikor szenvedhetnek a külvilág zavaró hatásaitól, valamint a külső emberektől, eseményektől és dolgoktól. Ezek a körülmények nem közvetlenül azokra irányulnak, akik hisznek Istenben. Ugyanakkor a hívők egy különösen érzékeny csoportot alkotnak egy olyan országban, ahol üldözik a vallást, továbbá, miután a kormány kimerítő erőfeszítéseket tett a propaganda terjesztése, az agymosás, a pletykák gyártása és a rágalmazás céljából, a nem hívők nem csupán nem értik meg az Istenben hívő embereket, hanem még el is hiszik a Kínai Kommunista Párt retorikáját, és így különös gyűlölet és ellenségesség támad bennük a hívők irányában. Éppen ezért, ha megtudják, hogy egy bizonyos család hívőket lát vendégül, az nagyon veszélyessé válik mind a vendéglátó családra, mind pedig a testvérekre nézve. Amikor ilyen környezetben élnek a testvérek, nem csupán zavaró hatásoktól szenvednek gyakran, hanem a biztonságuk sem garantálható. Akkor miért kellene továbbra is ott élniük? Az

nyilvánvalóan egy veszélyes hely, nem alkalmas az ott lakásra – gyorsan át kell helyezni őket máshová. A vezetőknek és a dolgozóknak nem egyszerűen csak meg kell szervezniük a testvérek elhelyezését, azután pedig moshatják a kezeiket, ezt gondolván: „Ha van egy hely, ahol ehetnek, alhatnak és védve vannak a természet erőitől, akkor minden rendben. Amíg végezni tudják a kötelességüket, addig semmi probléma. Egyébként is, hol találnánk ilyen sok megfelelő helyet?” Ez rendkívül felelőtlen dolog! Ha akkor éppen nem áll rendelkezésre megfelelő hely, átmenetileg ott maradhatnak, de haladéktalanul megfelelő helyet kell keresned nekik, ahová mielőbb áthelyezheted őket; ne kezeld ezt hosszú távú lakhelyként.

Némely vezetők és dolgozók nem végeznek valódi munkát. Megszervezik egy bizonyos helyen a személyzet fontos tagjainak elhelyezését, megkérdezik tőlük, hogy milyenek az étkezési és a pihenési feltételek, és azt is, hogy kiszúrták-e már őket a nem hívók. Amikor azt hallják tőlük, hogy semmi szokatlant nem vettek észre az elmúlt néhány napban, annyiban hagyják a dolgot, és nem néznek rájuk újra fél évig vagy akár annál hosszabb ideig sem. Azt hiszik, jól megszervezték az elhelyezésüket és eleget tettek a felelősségüknek, és azt gondolják, hogy minden el van intézve és rendben van. Arra, hogy később szenved-e majd zavaró hatásoktól az a környezet, vagy hogy vannak-e potenciális biztonsági kockázatok, már nem fordítanak további figyelmet. Helyénvaló ez? (Nem.) Miért nem helyénvaló? (Az elhelyezések megszervezését követően a vezetőknek és a dolgozóknak nyomon kell követniük a dolgokat. Ha nem teszik meg, a testvérek pedig veszélyes helyzetben találják magukat és nem tudnak máshová átköltözni, megtörténhet, hogy végül letartóztatják őket.) Némely vezetők és dolgozók azonban ezt gondolják: „Felnőttetek vagytok mindannyian – valóban szükséges nyomon követnem a dolgokat? Te nem látod, hogy van-e veszély? Ha nem látod, akkor bizonyára nem működik az agyad! Ha veszélyt észlelsz, egyszerűen költözz máshová te magad – valóban nekem kell ezt megmondanom neked?” Így érvelnek. Mit gondoltok, van értelme ennek az érvelésnek? (Nincs.) Miért nincs? (Azért nincs, mert a fontos kötelességeket végzők biztonságának garantálása természeténél fogva a vezetők és a dolgozók felelőssége; ez a szerepükhöz tartozó munka, amelyet el kell végezniük.) Ők nem látják ezt a vezetők és a dolgozók által elvégzendő munka részének; azt gondolják, hogy ez egyszerűen csak a testvérek megsegítése, mint amilyen Lej Feng példájának követése a jó dolgok végzése terén. És nem is a gyülekezeti munka támogatása érdekében végzett tevékenységként tekintenek rá, hanem egyszerűen csak a személyzet elhelyezésének megszervezését látják benne, aminek nincs köze a gyülekezeti munkához. Ugye azt mondanátok erre, hogy ostobaság? Miféle ember gondolkodna így? (Egy felelősségérzet nélküli ember.) A lusta, hűtlen, felelőtlen hamis vezetők gondolkodnak így. Nem támogatják Isten házában a munkáját; miután gondoskodtak egy helyről a testvérek számára, ezt gondolják: „Ilyen jó helyen gondoskodtam az elhelyezésekről – milyen hatalmas szívességet tettem nektek!” Nem a gyülekezeti munka támogatásának látják ezt. Ha vezetőként és dolgozóként nem gondoskods

megfelelően a személyzet fontos tagjainak elhelyezéséről, és nem garantálod hatékonyan a biztonságot, akkor, ha veszéllyel találkoznak és nem tudják normálisan végezni a kötelességüket, nem lesz vajon hátráltatva a gyülekezet munkája? Először is, megfelelően meg kell szervezned az elhelyezésüket, hogy garantált legyen a biztonságuk, és csak azután kezdhetnek el normálisan dolgozni. Ezek a hamis vezetők azonban nem így gondolkoznak; ledobják valahová ezeket az embereket, utána pedig nem törődnek velük, és hosszú időn át feléjük sem néznek. Amikor veszélyes helyzet áll elő, és ők nem tudják elérni a vezetőjüket, nincs más választásuk, mint önállóan átköltözni máshová. Mire a vezetőjük tudomást szerez erről és végre elmegy megnézni őket, már rég odébb álltak az emberek, a vezetőnek pedig fogalma sincs róla, hogy hová mehettek. Miféle ember az ilyen? Miféle vezető és dolgozó az ilyen? Hamis vezető. Azokat a testvéreket, akik más területekről származnak és nem ismerik a helyi környezetet, még inkább szükséges rendszeresen meglátogatniuk és nyomon követniük a vezetőknek és a dolgozóknak. A vezetőknek és a dolgozóknak nem szabad azt feltételezniük, hogy ha egyszer megszervezték ezeknek a testvéreknek az elhelyezését, akkor azzal minden örökre meg van oldva; valójában messze nincs még befejezve ez a munka. Gyakorta meg kell látogatniuk és nyomon kell követniük őket. Ha kényelmetlen a vezetők és a dolgozók számára, hogy mutatkozzanak az adott helyen, akkor másokat kell megbízniuk azzal, hogy nézzenek rá a testvérekre. Az a legkevesebb, hogy nyomon kell követniük ezt a munkát – fel kell mérniük a személyzet ezen fontos tagjainak a lakókörnyezetét, ellenőrizve, hogy van-e bármilyen veszély vagy bármilyen szokatlan, illetve adódott-e bármilyen különleges körülmény, és hogy szükség van-e az áthelyezésükre. Ezt mind meg kell tudni és nyomon kell követni. Ha rövid távon ez a hely tűnik a legmegfelelőbbnek, az nagyszerű, de egy idő elteltével vissza kell menniük ellenőrizni a testvérek környezetét és biztonságát, illetve, hogy van-e elég élelmük és ellátásuk – minden ilyen részletre rá kell kérdezni. Lehetséges, hogy a vezetők és a dolgozók nem értik a személyzet fontos tagjainak munkáját; ez esetben ebbe az aspektusba nem szólhatnak bele, de az elhelyezésük megfelelő megszervezése a vezetők és a dolgozók felelőssége – ha nem teszik meg, az a felelősségük elmulasztása, és azt mutatja, hogy hamis vezetők, akik nem végeznek valódi munkát. A más területekről származó testvéreknek még inkább szükségük van különös és nagy odafigyelésre, és nem szabad őket gondatlanul kezelni. A vezetőknek és a dolgozóknak időről-időre rájuk kell nézniük, hogy lássák, van-e bármilyen megoldandó nehézségük, és hogy adódott-e bármilyen probléma vagy különleges körülmény abban a környezetben, ahol jelenleg a kötelességüket végzik, például hogy sor került-e bármilyen szokatlan tevékenységre az önkormányzat, a térségi bizottság vagy a rendőrség részéről. A vezetőknek és a dolgozóknak érdeklődniük és kérdezősködniük kell ezekről a dolgokról, hogy jól informáltak maradjanak. A vezetőknek és a dolgozóknak ezután beszélgetniük kell a vendéglátóval a kötelességüket végzők megfelelő vendéglátására és megóvására vonatkozó alapelvekről és gyakorlási utakról, hogy a vendéglátó teljes mértékben értse

ezeket az alapelveket és gyakorlási utakat. És ezzel még mindig nincs vége a dolognak. A vezetőknek és a dolgozóknak időről-időre meg is kell látogatniuk a vendéglátó családot és érdeklődniük kell a helyzetük felől. Bármilyen általuk észlelt ügyet haladéktalanul meg kell oldaniuk annak biztosítása végett, hogy ne merüljenek fel problémák. Csakis ekkor lesz igazán jól elvégezve a munka. Ha a vendéglátó a vendéglátással kapcsolatos nehézségekkel, például anyagi korlátokkal vagy a bölcsesség hiányával találkozik, ami miatt nem képes reagálni a felmerülő helyzetekre vagy kezelni őket, akkor a vezetőknek és dolgozóknak segíteniük kell ezek megoldásában. A pénzügyi korlátokat egyszerű megoldani – Isten háza biztosítani tudja a vendéglátáshoz szükséges összegeket, miközben a vendéglátó családnak csak az emberi erőforrásokkal kell hozzájárulnia. Ha a házigazda híján van a bölcsességnek, az jelentős probléma. A vezetőknek és a dolgozóknak világosan meg kell magyarázniuk a szükséges bölcsességet és néhány gyakorlási elvet erre a területre vonatkozóan. Ha a vendéglátó továbbra is hiányosságokat mutat, akkor a vezetőknek és dolgozóknak találniuk kell a közelben egy bölcs testvért, aki együttműködhet a vendéglátóval abban, hogy jól végezzék ezt a munkát. Ha magával a vendéglátóval van probléma – például az, hogy bátortalan vagy fél a letartóztatástól –, akkor az igazságot közölve kell támogatást és segítséget nyújtaniuk a vezetőknek és dolgozóknak, Isten szándékairól, valamint arról beszélve, hogy mi az értéke és a jelentősége e kötelesség végzésének. Ha az objektív környezettel kapcsolatos problémáról van szó, akkor azt nem lehet halogatni, sem egyszerűen megtérni, és semmiképpen sem szabad gondatlanul kezelni; haladéktalanul meg kell oldani. Ha például már észrevették ezt a helyet az emberek, ha gyakran jönnek-mennek arrafelé gyanús idegenek, és lehetséges, hogy valaki megfigyeli a helyet, akkor ez veszélyt rejt magában. Úgyhogy azonnal költöztess át máshová a testvéreket – ha vársz, amíg valami rossz történik, akkor már túl késő lesz. Ha átmeneti a helyzet, és csak egy normális, rutinjellegű eljárásról van szó, attól még elképzelhető, hogy nehezen lehet megbirkózni vele: mondd meg a testvéreknek, hogy az elkerülése végett átmenetileg távozzanak egy-két napra, később pedig visszatérhetnek. Ha már észrevették azt a helyet az emberek, akkor nem lehetséges többé ott maradni, és tartós áthelyezésre van szükség. Ez néhány konkrét probléma azok közül, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak ezen a munkán belül kezelniük és megoldaniuk szükséges. Semmi esetre sem annyit jelent csupán ez a munka, hogy elhelyeznek néhány embert valahol, ahol lesz élelmük és fedél a fejük felett, majd ezzel le van tudva a dolog; sok részletet foglal magában. Egy olyan országban, mint Kína, ahol rendkívül ellenséges a környezet, és súlyos a vallási üldözés, még inkább kivételes figyelemmel kell kezelni és szigorú megfigyelés alatt kell tartani a személyzet fontos tagjainak lakókörnyezetét és a biztonságukkal kapcsolatos kérdéseket. A vezetők és a dolgozók nem lehetnek gondatlanok. A konkrét munka valamennyi aspektusát jól kell elvégezniük annak biztosítása végett, hogy garantálva legyen a fontos személyzet biztonsága, és hogy nyugodtan végezhesék a kötelességüket. Így módon jól lesz elvégezve a munka. Ez az

a munka, amelyet a vendéglátó családokat illetően a vezetőknek és a dolgozóknak el kell végezniük, és jó néhány részlet tartozik bele.

Némely vezetők és dolgozók, miután megszervezték, hogy a személyzet bizonyos fontos tagjai megfelelő vendéglátó otthonokban legyenek elhelyezve, ügyet sem vetnek többé rájuk, és nem követik nyomon következetesen a vendéglátó családok helyzetét. Ezt mondják: „Mindennap lefoglal a gyülekezeti munka – hogy lenne időm meglátogatni ezeket az embereket? Azonkívül, egy csomó más munka is van, és elég veszélyes is. Nem könnyű a mi munkánkat végezni!” Folyamatosan objektív okokat hangsúlyoznak, a saját felelősségeiknek azonban nem akarnak eleget tenni. Mit gondoltok: megállja a helyét ez a kijelentésük? (Nem.) Miért nem? (Valójában ennek a munkának a végzése nem követel túl sok időt és energiát a vezetőktől és a dolgozóktól. Jártukban-keltükben is meglátogathatják őket. Ha pedig nincs rá idejük, a környékbeli testvéreket is elküldhetik látogatóba.) Ha a vezetők jól akarják végezni ezt a munkát, akkor még ha kissé le is foglalja őket a saját, elsődleges munkájuk, akkor is időt fognak szakítani arra, hogy erre a munkára koncentráljanak. Ha nincs idejük rá, hogy ők maguk menjenek el, elküldhetnek másokat. Akár másokat küldenek el, akár ők maguk mennek, ez a munka végső soron a vezetők és dolgozók felelősségi körébe tartozik. A vezetők és dolgozók egyik fontos felelőssége, hogy jól végezzék ezt a munkát, és azt nem hanyagolhatják el. Ha maguk a vezetők és a dolgozók túlságosan elfoglaltak és nincs idejük, valamint másokat sem küldenek el, akkor senki sem foglalkozik majd ezzel a dologgal. Ha valami rosszul alakul, az felelősségmulasztás lenne a vezetők és a dolgozók részéről. A vezetőknek és dolgozóknak a problémák minden aspektusát figyelembe kell venniük azért, hogy a fontos kötelességeket végzők ne szenvedjenek a külvilág zavaró hatásaitól, a lehető legnagyobb mértékig garantálva, hogy békében végezhessek a kötelességeiket és rendezett módon hajthassák végre a kezük ügyébe eső munkát. Ha a személyzet fontos munkát végző tagjai megfelelően meg vannak óvva, az egyenértékű magának a fontos munkának a megóvásával. Amikor a személyzet fontos tagjai normálisan tudnak dolgozni, a fontos munka is rendezett módon haladhat előre. Éppen ezért az, hogy a vezetők és dolgozók megóvják a személyzet fontos tagjait, valójában minden egyes fontos munkaelem védelmének a céljából történik. Ha némely vezetők és dolgozók ezt mondják: „Te fontos kötelességet végzel, engem pedig arra kértek, hogy óvjalak meg téged, de én vezető pozícióban vagyok, és én sem vagyok biztonságban. Még a saját biztonságomat sem tudom garantálni, hogyan óvhatnám meg akkor téged?” – helyénvaló ez a kijelentés? (Nem helyénvaló.) Milyen felfogása van az ilyen vezetőknek és dolgozóknak? (Szegényes a felfogásuk; az ilyen emberek önzők és torzításokra hajlamosak.) Olyan személyek, akik hajlamosak a torzításokra. Híján vannak vajon a racionalitásnak a torzításra hajlamos személyek? (Igen.) Ha ezek a testvérek nem Isten házában végeznék a kötelességeiket, hanem helyette munkahelyeken dolgoznának és a világban élnék az életüket, vajon akkor is szükségük lenne arra, hogy megóvják őket? Pontosan azért kell megfelelően megóvni a személyzet fontos tagjait, mert gyülekezeti

munkát és fontos kötelességeket végeznek Isten házában, és mert a letartóztatásuk esetén börtönre ítélik vagy annyira megverhetik őket, hogy sérülést vagy fogyatékosságot szenvednek, ez pedig súlyos kihatással lenne a gyülekezet munkájára. Csakis így haladhat előre rendezett módon a gyülekezet munkája. Ha demokratikus országokban élnek, ahol vallásszabadság van és nem üldözik az Istenben hívőket, akkor egyszerűvé válik ez a munka a vezetők és dolgozók számára. Alapvetően nem kell mást tenniük, mint egy megfelelő házat találniuk a helyi törvényekkel és előírásokkal összhangban, és megfelelően megszervezniük a kötelességüket végzők elhelyezését. Legfeljebb annyit szükséges megkérdezni tőlük, hogy miként alakult az utóbbi időben a mindennapi életük, és hogy a lakókörnyezetük megsért-e bármilyen kormányzati előírást. Ha fennáll valamilyen szabálysértés, akkor tisztázni szükséges, hogy mi a probléma, valamint azt is, hogy miként kellene azt kiigazítani és megoldani. Ha nem áll fenn szabálysértés, de mégis gondot okoz a kormány, vagy ha gonosz emberek vagy ismeretlen egyének részéről történik zaklatás, akkor konzultálni kell egy ügyvéddel ezeknek az ügyeknek a megfelelő kezelése érdekében. Egyes szabad, demokratikus országokban legfeljebb erre a fajta munkára van szükség. A diktatúrákban azonban, ahol nincs vallásszabadság, szigorúbbaknak kell lenniük a vendéglátó családok környezetére és körülményeire vonatkozó követelményeknek, és több – valamint részletekbe menőbb – munkát szükséges végezni a biztonságot illetően. Természetesen az efféle munka nagyobb nehézséggel is jár. Ami a személyzet fontos tagjainak a külvilág zavaró hatásaitól történő megvédését illeti, ha a környezet minden aspektusát alaposan figyelembe vesszük, akkor viszonylag lecsökkenthetők a környezetből eredő zavaró hatások. Ha mind a külső környezetet, mind pedig a belső környezetet teljes mértékben tekintetbe vesszük, akkor egy reális és megvalósítható utat lehet találni. Ily módon bizonyos fokig javítható a környezet, a zavaró hatások pedig csökkenthetők. Ez egy viszonylag helyénvaló hozzáállás.

A személyzet fontos tagjai biztonságának megőrzése

I. Miként kell gondoskodni Isten választott népének biztonságáról azokban az országokban, ahol üldözik a hitet

A vezetők és dolgozók tizenötödik felelőssége mindenekelőtt a személyzet fontos tagjainak megóvása, megvédve őket a külvilág zavaró hatásaitól; ezenkívül a vezetőknek és dolgozóknak biztonságban is kell tartaniuk ezeket az embereket. A biztonságban tartásukra vonatkozó követelmények még szigorúbbak. Nézzük meg először is, hogy mely aspektusok foglalják magukban a biztonságot – milyen biztonsággal kapcsolatos dolgok jutnak eszetekbe? A fontos kötelességeket végzők biztonságának garantálásához alapvetően szükséges először is azt garantálni, hogy ne érintsék őket a külvilág zavaró hatásai – ez a legkevesebb, amit el kell érni, és csak ezen az alapon garantálható végül a biztonságuk. A biztonság, amelyről itt beszélünk, egyszerűen csak képességet jelent annak a garantálására, hogy a kötelességeiket végzőket ne zavarják meg, illetve ne

tartóztassák le, valamint hogy normálisan tudják végezni a kötelességeiket. Ilyen egyszerű a dolog. Ha a vezetők és a dolgozók nem tudják garantálni, hogy a kötelességeiket végzők védve legyenek a zavaró hatásoktól és a letartóztatástól, akkor semmiképpen sem garantálható a biztonságuk. Gondoljatok bele – mire kellene figyelmet fordítaniuk a vezetőknek és a dolgozóknak ahhoz, hogy garantálhassák a személyzet fontos tagjainak biztonságát? Először is, meg kell szervezniük, hogy a személyzet fontos tagjai megfelelő helyen kerüljenek elhelyezésre. Mit jelent a megfelelő hely? Legalább két feltételnek kell eleget tennie. Először is, mentesnek kell lennie a környezetből származó mindennemű zavaró hatástól. Másodszor, nem vonhatja magára a figyelmet; csak néhány testvér tudhatja, hogy ez a család hisz Istenben és vendégül lát másokat, miközben senki másnak nem lehet erről tudomása. Csakis egy ilyen hely alkalmas arra, hogy ott fontos kötelességeket végző személyeket lássanak vendégül. Miután beköltöztek a személyzet ezen fontos tagjai, a személyes információikat, például az egyes emberek nevét, származási helyét, valamint a konkrét körülményeit, például, hogy milyen típusú gyülekezeti munkában vesz részt, vagy hogy letartóztatta-e korábban vagy körözi-e a kormány, nem szabad könnyelműen mások tudomására hozni. Minél kevesebb ember tud róla, annál jobb. Mivel túl csekély az emberek érettsége, és nem biztos, hogy meg tudnának állni szilárdan, ha letartóztatnák és bebörtönöznék őket, rendelkezniük kell öntudattal és tartózkodniuk kell attól, hogy csak úgy könnyedén a testvérek személyes információiról érdeklődjenek, nehogy bajt hozzanak magukra a jövőben. Az erre vonatkozó alapelvekről és bölcsességről gyakran kell beszélni, hogy mindenki megértse őket. Ez nem csupán Isten házának a munkája számára előnyös, hanem az egyes személyeknek is hasznukra válik. Éppen ezért a vezetőknek és dolgozóknak el kell igazítaniuk a vendéglátó családokban lévő testvéreket, hogy vigyázzanak a nyelvükre, és ne hozzák a nem hívő családtagjaik tudomására a fontos kötelességeket végzők személyes információit. Szükséges-e elvégezni ezt a munkát? (Igen, az.) A vendéglátó családokban lévő testvérek némelyike nem képes vigyázni a nyelvére. Valaki például vendégül látott néhány vezetőt és dolgozót, ők pedig megismerték ezeknek az embereknek a családi helyzetét, a családi hátterét, és hogy milyen kötelességeket végeznek. Azután ezt mondták a gyermekeiknek: „Nézd, ő ugyanolyan idős, mint te. Tíz éve hisz Istenben és még a munkahelyéről is kilépett, hogy a kötelességét végezze. Azelőtt egy kormányhivatalban dolgozott ebben és ebben a városban, és több tízezer jüan volt az éves jövedelme!” Látod, úgy hozta a nem hívő családtagjai tudomására ezeknek a fontos kötelességet végző embereknek a helyzetét, mintha csak kedélyesen cseverészttek volna. Sőt, olyanok is vannak, akik, amikor korábban letartóztatott vagy bebörtönzött testvéreket látnak vendégül, ezt mondják a családtagjaiknak: „Nézd meg, ők évekig voltak börtönben, de soha nem váltak Júdássá. A szabadon bocsátásukat követően folytatják a kötelességük végzését. A kormány most újra le akarja tartóztatni őket, úgyhogy nem mehetnek haza, hogy újra találkozzanak a családjaikkal, de mégsem negatívak. Látod, milyen nagy a hitük? Te miért nem tudsz

rendesen hinni?” Ily módon, miközben a gyermekeiket okítják, könnyelműen kiadnak fontos információkat a testvérekről. Vezethetne ez gondokhoz a jövőben? (Igen.) Probléma ez? (Igen.) Ha semmi sem történik emiatt, az nagyszerű, ám ha egyszer letartóztatásokat hajt végre a nagy vörös sárkány, akkor az ő nem hívő családtagjaik fognak elsőként előállni és jelenteni a testvéreket: „Biztos úr! X. Y. egy vezető – ő az, akit keres.” Az elárult személyt azután letartóztatja a nagy vörös sárkány és félholtra verik, s így kérdéssé válik, hogy képes lesz-e tovább végezni a kötelességét, illetve normális életet élni. Ez az árulás következménye. Hát nem a házigazda könnyelmű beszéde miatt történt ez? (De igen.) Ha a személyzet fontos tagjai ilyen biztonsági kockázatoknak vannak kitéve, az nem azt jelenti vajon, hogy a vezetők és a dolgozók nem végezték alaposan a munkájukat? (De igen.) A vendéglátó ezt gondolja: „A mi családtagjaink mind jó emberek; nem fognak eladni téged. Támogatják az Istenben való hitet – még zöldségeket és húst is vesznek, amikor jöttök!” Úgy bánnak a nem hívő családtagjaikkal, mintha testvérek volnának, és képtelenek tisztán látni, hogy mit képesek megtenni a családtagjaik, vagy hogy mennyire súlyos következményekkel járhatna, ha eladnák a testvéreket. Ráadásul nagyon érdekli őket a testvérek helyzete, és így kérdezősködnek: „Hány éve végzed ezt a kötelességet? Végeztél már valaha veszélyes kötelességeket? Tudják rólad a helyiek, hogy istenhívő vagy? Letartóztattak valaha?” Azok esetében, akiket köröznék vagy rendőrségi nyilvántartásba vettek az istenhitük miatt, és akik másik régióban vagy országban prédikálják az evangéliumot, különösen igaz, hogy folyton a rájuk vonatkozó információk felől érdeklődik és ezt kérdezi a vendéglátó: „Köröznék? Helyi, tartományi vagy országos elfogatóparancsot adtak ki ellened?” „Szerepelsz a bűnügyi nyilvántartásban. Hányszor tartóztattak le? Hány év börtönre ítélték?” Rendkívüli részletességgel érdeklődnek e dolgok felől. Az otthonukban megszálló testvérek látják rajtuk, hogy igen lelkes vendéglátók és nem rossz emberek. Úgy érzik, udvariatlannak tűnhetnek, ha nem osztják meg magukról ezt az információt, és emiatt nehéz helyzetbe kerülnek. Némelyek úgy érzik, hogy kénytelenek elmondani néhány dolgot, és miután beszéltek, az olykor óhatatlanul súlyos következményekhez vezet. Éppen ezért a vezetőknek és a dolgozóknak közvetlenül el kell igazítaniuk a vendéglátót: „Van néhány szabály, amelyet követned kell, amikor testvéreket látsz vendégül. Ne érdeklődj és ne kérdezősködj meggondolatlanul – nem fog a javadra válni, ha túl sokat tudsz róluk! Ha történik valami, te pedig nem tudsz ellenállni a kínzás gyötrelmének, a végén még Júdássá válhatsz. Ebben az esetben az általad megismert és felfogott információ lényegében kikövezi az utat ahhoz, hogy Júdássá válj. Ha ez megtörténik, életed végéig bánni fogod, végül pedig büntetéssel fogsz szembenézni. Ha nem ismered ezeket a részleteket, akkor nem lesz belőled Júdás. Így aztán egyáltalán nem szabad ezekről a dolgokról érdeklődnöd és tudakozódnod. A nem tudás megóv téged és nem lesz kihatással a vendéglátásodra, sem arra, hogy eljuss az igazságra az Istenben való hited terén. Az a legjobb, ha nem tudsz ezekről. Az világos előtted, hogy a kötelességüket végezni vannak itt ezek a testvérek, és hogy nem rossz

vagy gonosz emberek, úgyhogy szükségtelen tovább tudakozódnod. Az a legfontosabb, hogy teljesítsd a vendéglátásukkal kapcsolatos kötelességedet, és elég, ha garantárod a biztonságukat.” Olyan munkaelem ez, amelyet a vezetőknek és dolgozóknak el kell végezniük. Azonkívül azoknak a helyi hívőknek, akiknek nincs megalapozott hitük, és csak névlegesen hívők, akik szószátyárok és hajlamosak kérdezősködni, akik közeli kapcsolatot ápolnak állami alkalmazottakkal, akik, ha gond adódik, azonnal elbújnak, akár a páncéljukba behúzódó teknősök – és akikről az is elképzelhető, hogy eladják a gyülekezetet és Júdássá válnak –, azoknak egyáltalán nem szabad a tudomásukra hozni, hogy testvéreket látnak vendégül a vendéglátó családok. Ha szükség van néhány testvér segítségére a fontos személyzet vendégül látásának munkájában, akkor csak azokat szabad kiválasztani az együttműködésre, akiknek megalapozott az Istenbe vetett hitük, és akiknek van bölcsességük. Az alap vagy bölcsesség nélkül való testvérek egyáltalán nem alkalmasak erre. Pontosan hogyan kell tehát történnie a segítségnyújtásnak? A vendéglátó családokban lévő testvéreknek az otthonukban végzett vendéglátásra kell koncentrálniuk, miközben a bölcsességgel és hittel rendelkező helyi testvérek kívülről támogatják őket a fedezésükkel és a környezet biztosításával. Befolyásos emberekkel kell kapcsolatban lenniük, naprakésznek kell lenniük a kormányzati szabályozásokat, irányzatokat és potenciális műveleteket illetően, és haladéktalanul értesíteniük kell a vendéglátó családokban lévő testvéreket. Így, ha bármilyen letartóztatási műveletet indít a kormány, haladéktalanul meg lehet tenni a megelőző intézkedéseket, és még mindig marad idő a kiköltözésre és áthelyezésre, vagy pedig az elrejtőzésre, és így kikerülhető lesz bármely veszély. Csakis ily módon garantálható alapvető szinten a fontos kötelességeket végzők biztonsága. Röviden: nincs rendben, ha a vezetők és dolgozók a dolgokat leegyszerűsítő gondolkodásmóddal közelítik meg ezt a munkát; mindig jobb összetetten gondolkodni ebben a tekintetben, mint egyszerűen gondolkodni, mivel a biztonsági kérdéseket nem lehet figyelmen kívül hagyni – ha rosszul alakul valami, az nem kis probléma lesz!

Konkrét helyzetek is vannak, amelyekre oda kell figyelni a fontos személyzet biztonsága garantálásának a munkáján belül. Némelyek kockázatos kötelességeket vállalnak, például az Isten szavait tartalmazó könyvek szállítását, a munkarendek átadását vagy az utóhatások kezelését a veszélyes területeken. Az ilyen veszélyes munkát végzők sohasem lakhatnak együtt a fontos kötelességeket végzőkkel, és azt sem szabad tudniuk, hogy az ilyen személyek hol élnek, vagy hogy melyik család látja őket vendégül. Azért nem, mert azoknál, akik veszélyes munkát végeznek, fennáll a kockázata, hogy követhetik és bármikor letartóztathatják őket. Ha elfogják és kínzásnak vetik alá őket, elárulhatják a gyülekezetet, amivel azután a fontos kötelességet végzőket és a vendéglátó családokat is bajba sodorhatják. Nem merül fel itt a biztonság kérdése? Ha a személyzet fontos kötelességet végző tagjai közül némelyek elmennek ügyeket intézni, és abban állapotodnak meg, hogy három napon belül visszatérnek, de mégsem térnek vissza három nap után, szerintetek veszélyesnek mondható ez a helyzet? Ki kell

akkor költöznie a kötelességeit végző személyzet többi tagjának? (Igen.) Ilyen esetben azonnali kiköltözésre van szükség; nem szabad késlekedniük, és semmilyen kockázatot nem szabad vállalniuk – gondolkodásmódjuk nem hagyatkozhat a szerencsére. Némelyek lusták, problémásnak érzik a kiköltözést, és vonakodnak kiköltözni, ezt mondván: „Mi baj lehet abból, ha maradok még egy napig? Talán csak valamilyen különleges helyzet hátráltatta őket.” Egy újabb napnyi várakozás csak tovább növeli a veszélyt. Ha kiköltöztöl, és nem történik semmi, bármikor visszatérhetsz, és ez nem lenne hiba. Ám ha nem költöztöl ki, hanem vársz még egy napig, baj történhet, mire pedig megtörténik, már túl késő lesz megbánni. Ezért aztán, ha nem térnek vissza a megbeszélrt időre a testvérek, akik elmentek ügyeket intézni, lehetséges, hogy rosszul alakult valami. A velük kapcsolatban álló testvéreknek – minden eshetőségre felkészülve – azonnal ki kell költözniük és egy viszonylag biztonságos helyre kell áttelepülniük. Amint megfelelő lakóhelyet találtak, újra elkezdhetik normálisan végezni a kötelességeiket, és akkor nem lesz még túl késő. Egy másik helyzet, amikor a nagy vörös sárkány letartóztatja azt a személyt, aki a kötelességüket végző testvérek elhelyezésének a megszervezésével kapcsolatos munkáért felel a helyi gyülekezetben. Mit kell tenni ilyen helyzetekben? (Azonnal át kell helyezni máshová a személyzet fontos tagjait.) A vezetők és dolgozók elsődleges feladata, hogy azonnal helyezzék át a személyzet fontos tagjait egy viszonylag biztonságos helyre. Mindennél fontosabb a biztonságukat garantálni. Semmiféle kockázatnak nem lehetnek kitéve. További munka az áthelyezésüket követően végezhető. Egyes zavarosfejű emberek gondolkodásmódja folyton a szerencsére hagyatkozik: „X. Y.-t letartóztatták, de minden rendben; elég erős a hite, és mindig is különösen erős volt ellenséges körülmények között. Soha semmiképp nem vetemedne árulásra. Úgyhogy garantálhatom, hogy egyáltalán nincs veszély – semmi szükség arra, hogy bárki is át legyen helyezve.” Helyesek ezek a szavak? (Nem.) Olyan emberek is vannak, akik ezt mondják: „Még ha árulásra vetemednek is, meg fogják válogatni a szavaikat – csakis lényegtelen dolgokról fognak elárulni információkat, ami egész biztosan nem lesz kihatással a biztonságotokra.” Helyesek ezek a szavak? (Nem.) Ezek a szavak nem állják meg a helyüket! Tisztán tudnak látni az emberek másokkal kapcsolatban? Még ha érett is a szóban forgó személy, kerülnünk kell a túlságosan magabiztos beszédet, mivel senki sem tudja elhordozni annak a következményeit, ha rosszul alakul valami. Milyen egyéb munkára van még szükség a fontos kötelességeket végző személyzet biztonságának megóvásához? Amikor elkezdik végezni a kötelességeiket, a vezetőknek és a dolgozóknak világosan közölniük kell velük a kötelességük végzésével kapcsolatos igazságalapelveket, valamint a helyzetek felmerülésekor alkalmazandó alapelveket és bölcsességet is. Azonkívül, amikor elmennek a kötelességüket végezni, a vezetőknek és a dolgozóknak ki kell jelölniük a velük történő együttműködésre egy-két olyan embert, aki rendelkezik a társadalomban szerzett tapasztalattal és bölcsességgel. Egyedül ez a módszer biztonságos és megbízható. Az ily módon történő gyakorlással egyrészt megóvható a személyes

biztonságuk, másrészt ez segíthet nekik néhány olyan probléma megoldásában, amelyet egyedül nem tudnának megoldani. Ez elejét fogja venni bizonyos gondoknak, és garantálni fogja, hogy akik elmennek a kötelességüket végezni, azok normálisan végre tudják hajtani a munkájukat. A vezetők és a dolgozók munkájának nagyon fontos eleme a kötelességüket végzők biztonságának garantálása, különösen azokban az országokban, ahol nincs vallásszabadság. Ha jól akarják végezni a gyülekezeti munkát, a kötelességeit végző személyzet biztonságának garantálása kell, hogy az elsődleges dolguk legyen, függetlenül attól, hogy helyben vagy otthonuktól távol végzik-e a kötelességeiket. Csak azok a vezetők és dolgozók alkalmasak arra, hogy Isten használja őket, akik jól tudják kezelni a biztonsággal kapcsolatos munkát. Akik nem tudják elvégezni ezt a munkát, éretlen emberi mivoltú emberek, akik híján vannak a belátásnak és a bölcsességnek. Ők nehezen válnak alkalmassá arra, hogy Isten használja őket.

II. Miként kell gondoskodni Isten választott népének biztonságáról a különböző tengerentúli országokban

A. Isten választott népe jogi státuszának rendezése

A gyülekezeti munka különféle tengerentúli országokban történő végzése esetén a kötelességet végző személyzet elhelyezésének megfelelő megszervezése kell, hogy elsőbbséget élvezzen, garantálva a biztonságukat, hogy normálisan végezhesék a kötelességeiket. Egy másik fontos dolog a jogi státusz kérdésének kezelése, amellyel azonnal foglalkozni kell, amint megérkezik Isten választott népe egy új országba. Ha nincs jogi státuszuk, vagy ha nem törvényes a jogi státuszuk, akkor mindig fennáll a deportálás kockázata, akármennyire jó is a lakókörnyezetük. A törvénytelen jogi státuszú személyek illegálisan ott tartózkodóknak minősülnek, és ezeknek az embereknek a biztonsága veszélyben forog; a biztonságuk garantálása nélkül nem tudják sokáig végezni a kötelességeiket. Éppen ezért a tengerentúli országokban a kötelességet végző személyzet megfelelő elhelyezésének a megszervezése a vezetők és a dolgozók elsődleges feladata. Ha megfelelően meg lett szervezve az elhelyezésük, a következő lépésben a jogi státuszuk rendezésének megkezdését kell megszervezni. A jogi státusz rendezésének bármelyik országban az a minimális célja, hogy jogszerűen tartózkodhassanak ott a testvérek. Ez is egy fontos munkaelem a fontos személyzet biztonságának garantálásán belül. A tartózkodási engedély megszerzéséhez az az első követelmény, hogy jogszerű legyen az illető státusza; nem tartózkodhat illegálisan valahol. A vezetőknek és a dolgozóknak minden lehetséges dolgot meg kell tenniük azért, hogy a tartózkodási engedélyre vonatkozó kormányzati előírásoknak megfelelő elhelyezést biztosítsanak a testvérek számára. A vezetők és a dolgozók vagy közvetlenül vehetnek részt ebben az elhelyezési munkában, vagy nyomon követhetik azt. Ha vannak olyan dolgok, amelyeket nem képesek átlátni, haladéktalanul a felsőbb szintű vezetőkhez és dolgozókhoz kell fordulniuk. Ha nem állnak fenn különleges körülmények, a gyülekezet korábbi szabályai szerint kell gyakorolniuk. A vezetőknek és

a dolgozóknak rendszeres időközönként érdeklődniük kell, és ha megtudják, hogy valakinek a jogi státuszával kapcsolatos gondjai vagy bármilyen különleges körülményei adódnak, meg kell szervezniük, hogy a külső ügyeket kezelő személyzet oldja meg a problémákat Isten választott népe jogi státuszának a rendezésével kapcsolatban. Az első lépés természetesen az, hogy találni kell néhány arra szakosodott jogászt a státusz rendezésének kezelésére. A jogászok megbízásakor elővigyázatosságra van szükség, nehogy rászedjék az embert – nem szabad megbízni áljogászokat, sem olyanokat, akik nem a jogi státusz rendezésére szakosodtak. A vezetőknek és a dolgozóknak mindenekelőtt figyelembe kell venniük ezeket a jogi státusz rendezésével kapcsolatos aspektusokat, és jól kell megszervezni ezeket a dolgokat. Ez a munka is része a fontos személyzet megóvásának és a biztonságuk garantálásának, így amikor sor kerül ennek a munkának az elvégzésére, a vezetők és dolgozók nem lehetnek tétlenek. Egyesek ezt mondják: „A kötelességet végző személyzet elhelyezésének megszervezése Isten házában a munkája; nekünk csak azután kell azt végeznünk, miután konkrét rendelkezéseket kaptunk a Fennvalótól. Ha a Fennvaló nem rendeli el, nem szükséges bajlódunk vele, és még ha rosszul is alakul valami, semmi köze hozzánk. Ezenfelül minden országnak más előírásai vannak a bevándorlásra és jogi státuszra vonatkozóan; mi nem vagyunk képesek egy ilyen nagy ügyet kezelni! Hagyatkozzon csak mindenki saját magára és remélje a legjobbakat – ha ott maradhat egy országban, akkor ott marad; ha nem, akkor hazatér.” Helyesek ezek a szavak? (Nem.) Mit gondolsz erről a hozzáállásról? (Felelőtlen.) Bizonyos értelemben felelőtlen; egy másik értelemben annak a megnyilvánulása, hogy a hamis vezetők nem végeznek valódi munkát és kibújnak a felelősség alól. A vezetők és dolgozók munkájának az is fontos eleme, hogy megszervezzék a fontos személyzet elhelyezését a tengerentúlon. Ha megfelelően lett megszervezve az elhelyezésük, és normálisan tudják végezni a kötelességeiket, a közvetlenül rákövetkező lépésben a külső ügyekkel foglalkozó személyzet útmutatással kell, hogy szolgáljon számukra a jogi státuszuk rendezését illetően. Ha különleges helyzetek merülnek fel a rendezés során, amelyeket a testvérek nem tudnak kezelni, a vezetőknek és a dolgozóknak át kell gondolniuk, hogy miként lehetne azokra megoldást találni, és nem hagyhatják figyelmen kívül a dolgot. Ha bármilyen probléma adódik a jogi státusz rendezésével, az nem kis dolog, és mielőbb és minél gyorsabban kell azt kezelni és megoldani. Ne késlekedj – amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra; ha halogatod holnapig, az minden képzeletet felülmúlóan szörnyű következményekkel járhat. Ha a vezetők és a dolgozók hanyagok és elmulasztják a felelősségüket, ha nem kezelik sürgősséggel a dolgot és halogatják a jogi státusz rendezésére legalkalmasabb időt, a kötelességét végző személyzet pedig nem képes emiatt normálisan végezni a kötelességeit, azért ki viseli a felelősséget? Ezek az emberek benyújtották a kéréseiket a gyülekezetvezetőkhez és a rendezést végző személyzethez, a vezetők és a dolgozók pedig tudomással bírtak erről, ám mivel vagy nem vették komolyan a dolgot, vagy kifogásokkal álltak elő, hogy miért nem kezelik azt, a személyzet néhány fontos tagja

esetében késedelmet szenvedett a jogi státusz rendezése, ami bizonyos mértékig kihatással volt a gyülekezeti munka bizonyos fontos elemeire. Szerintetek akkor kinek kellene itt viselnie a felelősséget? (A vezetőknek és a dolgozóknak.) Isten háza többször is hangsúlyozta már ezt a dolgot. A vezetőkről és a dolgozókról nem lehet azt mondani, hogy ne lenne erről tudomásuk, és azt sem, hogy tájékozottság vagy megértés híján lennének. Ehelyett tudnak róla, de nem veszik komolyan. Amíg nem érinti a saját dolgaikat, amíg az valaki más problémája, addig, ha csak lehet, halogatják, végül pedig egy olyan fontos dolgot késleltetnek, mint Isten választott népe jogi státuszának a rendezése. Amikor következmények merülnek fel, a vezetőknek és a dolgozóknak kell viselniük a felelősséget. Ez a felelősség nem üres beszéd csupán – ha érinti a gyülekezet munkáját, és különösen Isten házában fontos munkáját, akkor jelentős felelősségük lesz a vezetőknek és a dolgozóknak. Az a legkevesebb, hogy Isten megrovásban részesíti őket, és ez egy véték lesz – ez a következmény. Ha olyasvalamiről van szó, aminek az elvégzése rád hárul, ami a te felelősségi körödbe esik, te pedig nem végzed el, figyelmen kívül hagyod vagy bizonyos személyes okokból késlelteted, akkor neked kell viselned a felelősséget. Némelyek ezt mondják: „Nem tudtam, hogyan oldjam meg; nem volt semmilyen utam előre.” De vajon komolyan vetted és az első adandó alkalommal segítségért fordultál a felsőbb szintű vezetőkhez és dolgozókhoz? Mások azt mondják, hogy azért feledkeztek meg róla, mert egyéb munkával voltak elfoglalva. Még ha igazán az elfoglaltságuk miatt feledkeztek is meg róla, hogyhogy nem emlékeznek rá még azután sem, hogy valaki felveti nekik a problémát, és újra meg újra emlékezteti őket? Ez milyen problémát jelez? (Azt, hogy nem viselték a szívükön a testvérek jogi státusza rendezésének az ügyét; nincs semmiféle felelősségérzetük.) Az a tény, hogy meg tudnak feledkezni egy ilyen fontos dologról, azt mutatja, hogy híján vannak a felelősségérzetnek, és hogy nem megbízhatóak. Meg tudsz feledkezni egy olyan jelentős dologról, mint amilyen Isten választott népe jogi státuszának a rendezése – a saját jogi státuszod rendezéséről vajon megfeledkeznél? Ha a saját ügyeidről nem feledkeznél meg, de másokéről meg tudsz feledkezni, az azt bizonyítja, hogy szegényes a jelmed, hiányzik belőled a szeretet, valamint önző és alantas vagy. A saját jogi státuszod rendezését elvégezted, a testvérek jogi státuszának rendezését azonban hétköznapi, triviális ügyként kezeled – vagy teljességgel figyelmen kívül is hagyod –, végül pedig késlelteted a jogi státuszuk rendezését, ezt a nagy jelentőséggel bíró dolgot. El tudod hordozni ezt a felelősséget? Hát nincsenek teljes mértékben híján a lelkiismeretnek és a józan észnek az ilyen vezetők és dolgozók? Annyira önzők és alantasak! Csakis magukkal törődnek, másokat pedig semmibe vesznek – ez milyen problémát jelez? Hát nem hamis vezetők? (De igen.) Ezzel teljes mértékben fel lett tárva a problémájuk lényege. Egyszerűen csak nem akarnak foglalkozni a testvérek jogi státuszának a rendezésével; problémásnak találják. Ezt gondolják a szívükben: „Mi közöm a testvérek jogi státuszának a rendezéséhez?” Ezzel a hozzáállással kezelik a testvérek jogi státusza rendezésének a kérdését; végül

késleltetik ezt a jelentős dolgot, ami kihatással lesz a testvérek kötelességvégzésére, és kihatással lesz a gyülekezet munkájára is. Elmondható-e, hogy büntetést érdemelnek az ilyen hamis vezetők? (Igen.) Számon kell kérni rajtuk a mulasztásukat, mivel szándékos volt; egész biztosan nem objektív tényezők által előidézett akaratlan késedelemről volt szó. Ha természeti katasztrófa történt volna, például földrengés, árvíz vagy valamilyen jelentős politikai esemény, amely fennakadást okozott volna a közlekedésben és a kommunikációban, és ellehetetlenítette volna ezeknek a dolgoknak a kezelését, az érthető lenne. De ha semmilyen efféle esemény nem következett be, ám ők mégis elfelejtették vagy elhanyagolták a testvérek jogi státuszának a rendezését, késleltetve ezzel egy ilyen fontos dolgot – ezeknek a személyeknek a jogi státuszát –, akkor az ilyen vezetők és dolgozók felelősségmulasztást követtek el, amit érdemtelenségként fel kell róni nekik és amiért felelősségre kell vonni őket. Érted? (Igen.) Tekintettel arra, hogy vezető vagy dolgozó vagy, a te felelősséged elvégezni a munkát, amelyet végezned kell. Mindent megfelelően, Isten házának követelményei szerint kell kezelned és végrehajtanod, ami a felelősségi körödbe tartozik. Ám ha szándékosan kikerülsz vagy késlelteted azt, akkor az felelősségmulasztás, ez a mulasztás pedig véték. Ha szándékosan késleltetsz és nem kezelsz egy ügyet, a mulasztásodból végül véték lesz, Isten pedig megrovásban fog részesíteni. Felelősségre leszel vonva a dolog miatt.

Ha bizonyos problémák vannak Isten választott népének jogi státuszával a tengerentúli országokban, vagy ha a szomszédai vagy idegenek panaszt tesznek rájuk vagy feljelentik őket, akkor a kitelepítés veszélyével nézhetnek szembe. Az is megtörténhet, hogy Isten választott népe közül némelyeket koholt vádak alapján őrizetbe vesznek és megbírságnak vagy letartóztatnak és bebörtönöznek bizonyos tengerentúli országokban az ottani kormányok. Bármilyen legyen is a helyzet, ha tudnak róla a vezetők és a dolgozók, akkor nem cselekedhetnek úgy, mint a páncéljukban megbúvó teknősök; már az első pillanatban kezelniük kell ezt az ügyet, aminek a végső célja a testvérek biztonságának garantálása, és nem hagyhatják, hogy gonosz emberek kezére kerüljenek. Ha a vezetők és a dolgozók csak a gyülekezet munkájának megszervezésével törődnek, de a testvérek jogi státuszának kezelésére nem fordítanak figyelmet, amelynek eredményeképpen letartóztatják vagy kitelepítik a testvéreket a jogi státuszuk hiánya miatt, ezek milyen következmények? Nem lehetetlenítették el vajon az ilyen vezetők és dolgozók a testvérek számára, hogy a kötelességüket végezzék? Nincs ez közvetlen kihatással a gyülekezet munkájára? E probléma tehát igen súlyos természetű. Ha korábban még nem kezelték ezt az ügyet a vezetők és a dolgozók, akkor kereshetnek valakit a testvérek körében, aki ért a külső ügyek kezeléséhez, hogy ő konzultáljon egy jogással ennek az ügynek a kezelése érdekében, így igyekezve elérni a testvérek, valamint a fontos személyzet biztonsága megóvásának a célját. Ez is egy fontos munkaelem, amelyet el kell végezniük a tengerentúlon a vezetőknek és a dolgozóknak; a helyi vezetőknek és dolgozóknak maguknak kell kezdeményezniük, hogy valaki foglalkozzon ezzel az üggyel. A helyi testvérek biztonságának megóvása

mellett a külföldi testvérek biztonságát még annál is inkább meg kell óvniuk; csakis így biztosítható a gyülekezet munkája. A vezetőknek és dolgozóknak minden országban ennek a felelősségnek kell eleget tenniük a helyi testvérek és a külföldi fontos személyzet vonatkozásában; nem lehetnek tétlenek. Egyes vezetők és dolgozók ezt mondják: „Ők külföldi testvérek, és mi nem ismerjük őket; nincs köztünk személyes kapcsolat. Azért küldte ide őket Isten háza, hogy itt hirdessék az evangéliumot – mi köze ennek hozzánk? Saját magukat sodorták ilyen szerencsétlenségbe; nem tájékoztak világosan a helyzetről, mielőtt idejöttek, és nem kezelték jól ezeket az ügyeket. Nekünk nincs ráhatásunk a szerencsétlenségükre; ki tudja, mit fog tenni velük a kormány.” Különbőféle kifogásokkal hozakodnak elő, hogy kihúzzák magukat ezekből az ügyekből és kitérjenek előlük, és nem keresik annak a módját, hogy előrelépjenek a megoldásuk érdekében. Helyes vajon így cselekedni? (Nem az.) Miért nem? (Ha a vezetők és a dolgozók nem lépnek előre a problémák megoldása érdekében, a testvéreknek pedig mindeközben nincs módjuk a problémák megoldására, akkor bizonyosan gond lesz. A vezetők és a dolgozók nem tettek eleget annak a felelősségüknek, hogy megóvják a testvéreket – ez a felelősségük elmulasztása.) A vezetőknek és a dolgozóknak az a kötelességük, hogy minden egyes felelősségnek eleget tegyenek, amelynek a vezetőknek és a dolgozóknak eleget kell tenniük Isten házában. Isten házában hatóköre nem korlátozódik a helyi területre, a helyi régióra vagy egy bizonyos országra; Isten házában nincsenek nemzeti határai, sem regionális korlátai. Vajon faji korlátai vannak-e annak, ahogyan Isten kiválasztja az embereket és megmenti az embereket? (Nincsenek.) Vannak-e korlátok nemzetiség vagy régió tekintetében? (Ilyenek sincsenek.) Nincsenek. E szerint az alapelv szerint végzi Isten az Ő munkáját; vagyis ez az alapelv az igazság! Nem számít, hogy melyik országból valók a testvérek, mindannyian egyazon Istenben hisznek, egyazon Istent követik, valamint azt az igazságot eszik és isszák, amelyet egyazon Isten közöl és biztosít. Azt a munkát tapasztalják meg, amelyet egyazon Isten végez, és egyazon Istent imádják. Isten házában és Isten előtt bőrszíntől és fajtól függetlenül mindannyian egyek – egy családot alkotnak. Mivel ők egy család, nem lehetnek köztük különbségtételek; nem lehetnek faji vagy regionális korlátok; nem lehetnek olyan felosztások, hogy „te ázsiai vagy, én meg európai” vagy hogy „te fehér vagy, én pedig színes bőrű” – nem történhetnek ilyen különbségtételek. Ha te még mindig ilyen különbségeket teszel Isten házában, akkor világos, hogy nem tekintesz Isten házához, és nem tartod magad Isten háza tagjának. Éppen ezért, amikor külföldi testvérek olyan problémákkal találkoznak, mint a deportálás vagy a törvénytelen letartóztatás, akkor bárhonnan származnak is, bármilyen nemzetiségűek is, vagy bármilyen is a bőruk színe, ők testvérek – mivel pedig testvérek, ha problémákkal néznek szembe, akkor a helyi vezetőknek és dolgozóknak elő kell állniuk és kötelességtudóan kell kezelniük ezt az ügyet, és nem tehetnek különbségeket az emberek között. Ez megfelel az alapelveknek, teljes összhangban van Isten szándékaival, és ez az az igazság, amelyet az embereknek gyakorolniuk kell.

Napjainkban Isten választott népének Kínából származó tagjai közül sokan mennek különböző tengerentúli országokba az evangéliumot hirdetni és Isten mellett bizonyosságot tenni. Miután megérkeznek ezekbe az országokba, a jogi státuszuk rendezése az első dolog, amit meg kell tenniük, és csak ezután dolgozhatnak nyugodtan. A jogi státusz rendezése nem egyszerű ügy; a helyi gyülekezetekhez tartozó emberek együttműködésére van szükség hozzá. A különböző országokban lévő gyülekezetek vezetőinek meg kell kérniük néhány testvért, akik értik az országuk előírásait és ismerik a törvényét, hogy segítsenek megoldani Isten választott népe Kínából érkezett tagjainak a jogi státusz rendezésének ügyét. Ennek az ügynek a megoldása kiemelkedő fontosságú. A különféle országok gyülekezeteinek vezetői és dolgozói minden erőfeszítést meg kell, hogy tegyenek azért, hogy dolgozzanak rajta, mivel csak akkor haladhat előre normálisan a gyülekezet munkája, ha az emberek jogi státuszának ügye maradéktalanul megoldásra kerül; ha nem így történik, az kihatással lesz a gyülekezet munkájára. A különböző országokban lévő gyülekezetek vezetőinek előre gondoskodniuk kell olyan emberekről, akik képesek az efféle ügyeket kezelni. Ha így tesznek, az javára válik a gyülekezet munkájának, valamint annak is az egyik megnyilvánulása, hogy tekintettel vannak Isten szándékaira. Némely vezetők és dolgozók ezt mondhatják: „Sohasem kezeltünk még ilyesfajta ügyet, és mi sem tudjuk, mit kell tenni.” Ebben a helyzetben olyanoktól kell segítséget kérniük, akik értenek az ilyen típusú ügyekhez. Isten választott népe körében minden országban vannak képzett és tanult egyének, valamint olyanok is, akik értik az ország törvényeit és szabályozásait. Nekik nincs szükségük másra, csak némi konzultációra ahhoz, hogy módot találjanak ezeknek az ügyeknek a kezelésére – vagy nem így van talán? Egy ilyen típusú ügy kezelésekor nem lehetsz passzív és inaktív; ha nem értesz valamit, keresned kell egy jogászt, akivel konzultálhatsz. Ha megtalálod az ügynek megfelelő jogászt, természetesen meglesz a mód a megoldására. Mi talán nem értjük ezt az ügyet, de a jogász érteni fogja. Az a helyes hozzáállás, ha kereső szíve van az embernek; ha kereső szíve van valakinek, az a felelősségérzet megnyilvánulása. Ha bizonyos nehézségek merülnek fel, közösen, egy szívvel és értelemmel kell imádkoznotok, keresnetek és beszélgetnetek, és miután megtaláltátok az alapelveket és az utat a probléma megoldásához, maradéktalanul meg kell azt oldanotok. Csakis akkor tud gördülékenyen előrehaladni a gyülekezet munkája. Ha a vezetők és a dolgozók felfedeznek egy problémát, és haladéktalanul utána tudnak járni, nyomon tudják követni és meg tudják oldani, akkor nem felelős vezetők és dolgozók vajon? (De igen.) Az ilyen vezetőknek és dolgozóknak nem csupán felelősségérzetük van, hanem haladéktalanul meg is tudják oldani a problémákat, ami azt jelenti, hogy van reményük arra, hogy megfelelő színvonalú vezetőkké és dolgozókká váljanak. Függetlenül attól, hogy mennyire mély megértéssel bírnak az igazságról, ha a problémák megoldására koncentrálnak, akkor képesek lesznek valódi munkát végezni. A legkevesebb, amit elérhetnek, hogy kevesebb hibát fognak elkövetni vagy egyáltalán nem hibáznak; és még ha el is követnek néhány hibát, haladéktalanul helyre tudják hozni

őket, és így megtérülhetnek bizonyos veszteségek, végül pedig elérhetik a célt, hogy oltalmazzák Isten házában munkáját. Mit gondoltok, nehéz vajon eleget tenni ennek a felelősségnek? (Nem az.) Valójában nem nehéz; attól függ, hogy van-e hűség az emberekben a kötelességük teljesítése terén, és hogy eleget tudnak-e tenni a felelősségüknek a munkájukban. Mindössze némi gondolkodásra van szükséged, csak el kell töltened egy kis időt és be kell fektetned némi energiát; nem kell hozzá pénzt költened vagy bármiféle kockázatot vállalnod. Csak elő kell állnod, hogy segíts megoldani a problémákat és jól kezelni az ügyeket, és ily módon megfelelő színvonalúvá válhatsz. Ez tehát nem nehéz dolog, a vezetők és a dolgozók pedig könnyen el kell, hogy tudják ezt érni. Van azonban néhány ember, akik még egy ilyen könnyű dolgot sem tudnak megvalósítani, és teljesen világos, hogy ez nem az elégtelen képességük vagy adottságuk miatt van, és nem is amiatt, hogy a körülmények vagy a környezet nem teszi ezt lehetővé a számukra, hanem inkább azért, mert ők nem hajlandók rá. Amikor a személyzet fontos tagjainak jogi státuszát vagy tartózkodását, illetve az elhelyezésükkel kapcsolatos dolgokat érintő sajátos helyzetek állnak elő, a vezetők és a dolgozók felelőssége elvállalni ezt a munkát. Nem számít, hogy kinek az elhelyezését szervezed meg, vagy hogy milyen nemzetiségű vagy fajú az illető; nincs szükség másra, mint hogy elfogadd ezt Istentől. Isten bízta rád ezt a munkát; ez a te felelősséged, kötelezettséged és küldetésed is. Istentől ered ez a munka, amelyet elfogadsz, nem pedig embertől, úgyhogy nem kell azzal foglalkoznod, hogy kik ezek az emberek, akiknek az elhelyezését megszervezed. „A helyi testvérek megóvása elfogadható, de ha külföldi testvérek jönnek ide, az nem a mi gondunk” – mondhatják némelyek. Van felelősségérzetük vagy emberi mivoltuk azoknak, akik ezt mondják? (Nincs.) A helyi testvéreket testvéreknek tekintik, de a külföldi testvéreket nem tekintik testvéreknek – helytálló ez így? (Nem az.) Összhangban van az igazsággal? (Nincs.) Miért nincs összhangban az igazsággal? (A hamis vezetők nincsenek tekintettel Isten szándékaira; figyelmen kívül hagyják a külföldi testvéreket, és nem állnak elő, hogy kezeljék a dolgokat, amikor problémák merülnek fel – nem oltalmazzák Isten házában munkáját.) A hamis vezetők különféle kifogásokkal bújnak ki a felelősség alól, és nem végeznek valódi munkát. Azt állítják, hogy hajlandóak feláldozni magukat Istenért és hajlandóak gyakorolni az igazságot, de amikor igazán a gyülekezeti munkával kapcsolatos kritikus fontosságú dolgok adódnak, elrejtőznek. Ez felelőtlenység. A vezetőknek és a dolgozóknak haladéktalanul kezelniük kell minden ügyet a testvérek tengerentúlon történő megóvásával kapcsolatban; felelősségként és elvégzendő feladatként kell tekinteniük erre. Nem próbálhatnak kifogásokkal kibújni alóla, és azt sem engedhetik, hogy ennek a munkának az elhanyagolása kihatással legyen Isten háza munkájának a különféle elemeire.

B. Jogi alapismeretek nyújtása az összes testvér számára

Mely olyan egyéb aspektusai jutnak még eszetekbe a munkának, amelyek a testvérek tengerentúli biztonságával kapcsolatosak? (A tengerentúli országokban jogi

alapismereteket is nyújtaniuk kell a vezetőknek és dolgozóknak az összes testvér számára, hogy kialakuljon bennük egyfajta jogi tudatosság, és ne vegyenek részt törvénytörő tevékenységekben.) A vezetőknek és a dolgozóknak az összes testvér számára jogi alapismereteket, valamint a különféle kormányzati előírások megértését kell nyújtaniuk. Többet meg kell tudniuk ezekről a területekről a helyi testvérektől abban az országban, ahol vannak, így például a bevándorlással, valamint a mindennapi élettel kapcsolatos szabályozásokról, azután pedig meg kell szervezniük, hogy a testvérek tanulmányozzák ezeket, hogy aztán szigorúan betartsák a nemzeti kormányok előírásait, és tartózkodjanak minden törvénytörő cselekménytől. Isten választott népének Kínából származó tagjai, akik oly sok éve diktatúrában élnek, különösen híján vannak a jogi ismereteknek, és nem értik a törvény fontosságát. Ennek eredményeképpen könnyelműen és gondatlanul, civilizálatlan emberek módjára cselekszenek. Amikor a tengerentúlra jönnek lakni, igen tudatlannak tűnnek, és gyakran tesznek olyan dolgokat, amelyek e szabályok megértésének a hiányáról tanúskodnak. Némely nyugati demokratikus országokban például nagyon jól szabályozzák a társadalmi rendet; olyan előírások vannak, amelyek este 10 és reggel 8 között tiltják a zajongást – semmilyen zajkeltés nem megengedett, így a kutyaugatás vagy az építőipari gépek zúgása sem. Ha valaki megszegi ezeket az előírásokat, és feljelentik, a rendőrség fogja kezelni az ügyet. A kontinentális Kínában senki sem szabályozza ezeket a dolgokat; ahol csak emberek laknak, mindenütt féktelen zajongás van – hangos zene, tánc, ivászat és mulatozás zaja hallatszik, de senki sem avatkozik közbe. Ha bárki is megpróbál tenni valamit, megtorlással nézhet szembe, úgyhogy a kínai embereknek nincs más választásuk, mint tűrni. A nyugati országok mások; a törvény mindenkit véd. Ha a kutya gyakran ugat az éjszaka közepén, megzavarva a szomszédod pihenését, akkor az fel fog jelenteni. Olyat teszel, ami kihatással van mások normális életére, és amivel megszegted a jogszabályi előírásokat – a szomszédod joggal élhet a törvény fegyverével és jelenthet fel. Olyanok is vannak, akik éjjel 11-ig vagy éjfélig végeznek építési munkálatokat, ami kihatással van a szomszédok pihenésére, és panaszokhoz vezet. Akkor aztán jön a rendőrség, hogy pénzbírságot szabjon ki rájuk és figyelmeztesse őket, hogy ne zajongjanak a pihenésre kijelölt órákban. Némelyek még a tiszta környezet fontosságának sincsenek a tudatában: folyton szemetelnek és szanaszét szórva hagyják az utcákon a szemetet. A nyugati demokratikus országok különösen rendezettek. A lakosok meghatározott időpontokban rakják ki a szemetet, és az ütemezett napokon jönnek a szemeteskocsik, hogy elszállítsák a hulladékot. A szemétszállítás után tiszták maradnak az utcák. Azok, akik ezt nem értik, elképzelhető, hogy szemetelni fognak, ami ugyancsak az előírások megsértésének minősül. Ez kihatással van a köztisztaságra és a város megjelenésére, így aztán fel lehet jelenteni őket. A tengerentúlon élő, a szabályokat nem követő kínaiakat gyakran jelentik fel. Ha már sokszor feljelentették őket, véleményt formálnak a nyugati emberekről, és ezt mondják: „A nyugatiak imádnak feljelentést tenni; minden apróság miatt feljelentést tesznek”, amire Én ezt mondom: „Olyan sok minden miatt

jelentettek már fel téged, és te mégsem gondolkodtál el magadon. Ehelyett őket hibáztatod, amiért feljelentettek. Igazuk volt, hogy feljelentést tettek? Helyes dolgokat tettél vagy sem?” Teljes mértékben igazuk volt, hogy megtették azokat a feljelentéseket; ártottál az érdekeiknek és kihatással voltál az életükre, akkor hát miért ne jelentsenek fel téged? Ez a társadalmi rend védelmében történik, és azt mutatja, hogy ez az ország jogállam; a törvény mindenkit megvéd, és ebben az országban nem csak úgy mutatóban van – mindenki fegyverként használhatja a saját jogai és érdekei megvédésére. Azért jelentenek fel, mert nem érted a törvényt, és megszegted a helyi előírásokat. Először meg kellene ismerned a helyi előírásokat, és a törvényeknek és előírásoknak megfelelően kellene cselekedned – mit gondolsz, vajon még akkor is feljelentenének téged? (Többé nem jelentenének fel.) Akkor hát a kínaiak miért nem tesznek soha feljelentést, akármilyen súlyos is az ügy? (Túl sokáig nyomta el őket a kormány. Nem mernek panaszt tenni. A jogaik védelméről sincs fogalmuk a kínaiaknak.) Kína nem jogállam. Nem a törvény szerint kormányozzák. A kínai törvények csak mutatóban vannak, és Kínában hasztalan feljelentést tenni. Ha feljelentést teszel, és a másik félnek megvan hozzá a hatalma és a befolyása, utánad mehet. Ha nincs befolyásod, akkor még csak nem is mersz feljelentést tenni; ha feljelentést teszel, azzal könnyen bajt hozhatsz a saját fejedre. Amikor tehát üldözéssel találkoznak a kínaiak – különösen azokban az esetekben, ahol meg is ölnek valakit –, bármennyire igazságtalan is a halál, egyszerűen maguk között intézik el a dolgot, amennyiben kifizet egy összeget az elkövető. Miért nem indítanak pert az áldozat családtagjai? Tudják, hogy sosem nyernének; sok pénzbe kerülne, de akkor sem szolgáltatnának nekik igazságot, és az elkövetőt sem állítanák bíróság elé, ezért úgy döntenek, hogy nem terelik jogi útra az ügyet, hanem maguk között intézik el. Kína törvényei csupán mutatóban vannak; Kína nem jogállam, ott nincs tere az igazságszolgáltatásnak. Értelmetlen pert indítani. Így aztán bármilyen törvénytelen helyzettel találkozzanak is a kínai emberek, nem mernek feljelentést tenni. Azért van ez, mert a Kommunista Párt egyebet sem tesz, csak gáztetteket követ el, túlmegy a józan ész határain, és nem a törvény szerint kormányoz. Ha valaki egyszerű ember Kínában, akkor bármennyire súlyos üggyel találkozik, az nem számít figyelemre érdemes dolognak a Kommunista Párt szemében – senki sem fog vele foglalkozni. A Kommunista Párt egyszerűen nem veszi figyelembe a mások pihenését megzavaró dolgokat, de akár még a lopás, a rablás és a betörés eseteit sem. A nyugati országokban azonban másként van. A nyugat demokratikus berendezkedésű és a jog által szabályozott társadalom; ha megzavarják valakinek a pihenését, az panaszt tesz, a rendőrség pedig kiszáll, hogy megvizsgálja és kezelje az ügyet. A nyugati emberekben megvan ez a jogi tudatosság és nem tesznek ilyen ostobaságokat; csak azok tesznek ilyen ostobaságokat, akik a tengerentúlról érkeznek és nem értik a szabályokat. Amikor a kínai emberek a tengerentúlra érkeznek, gyakran tesznek panaszt ellenük. Idővel megismerik a helyi törvényeket és előírásokat, és azután már nem mernek olyan dolgokat tenni, amelyek törvénytörők vagy zavarnak másokat.

Éppen ezért a vezetőknek és dolgozóknak meg kell szervezniük, hogy a testvérek tanuljanak annak az országnak a különböző törvényeiről és előírásairól, ahol élnek. Bármit szándékoznak is tenni, először meg kell nézniük, hogy mit mond a törvény – még ha csak a saját udvarukon akarnak is csirkéket vagy disznókat nevelni, akkor is a kormányzati előírásokat kell először ellenőrizniük. Kikereshetik az információkat az interneten, vagy konzultálhatnak a helyi testvérekkel, és így pontos válaszokra találhatnak. A különböző nyugati országokban minden dologra vonatkozóan konkrét előírásai vannak a kormánynak. Az építkezés terén például elő van írva, hogy milyen magasan kell lenniük a konnektoroknak a padlótól számítva, és hogy egymástól mekkora távolságra legyenek az egyes konnektorok. A lépcsőkorlátok vastagságára és a korlátot tartó oszlopok szélességére is konkrét szabványok vonatkoznak. A kormány alkalmazottai az építkezés minden egyes lépését megvizsgálják, így aztán ritkán fordulnak elő az építési szabályzatokba ütköző épületek, illetve szabályozatlan építkezések. Ha házat, szerszámoskamrát vagy kerti tárolót akarnak építeni a lakók az udvarukon, hatósági jóváhagyást kell hozzá beszerezniük. Ha csirkéket vagy kacsákat akarnak nevelni, előírások szabják meg, hogy milyen messzire kell lennie a kifutónak a szomszédok telkétől. Ha a vezetők és dolgozók nem is értik ezeket a törvényeket és előírásokat, akkor is figyelmet kell fordítaniuk rájuk, amennyiben a gyülekezeti munkában felmerülnek ilyen dolgok. Először is meg kell nézniük, hogy mit mondanak a helyi törvények és előírások; ha végre tisztán látnak ezekben a kérdésekben, az javára válik a kötelességük végzésének. Habár a jogi kérdések nincsenek közvetlen összefüggésben a gyülekezet belső munkájával, attól még hasznos dolog jogi alapismereteket nyújtani mindenki számára. Így legalább némi tudásra tehetnek szert, megérthetnek néhány szabályt, megtanulhatják, hogy miként kell megfelelően élni, és elérhetik az emberi mivolt hasonlatosságát. Azonkívül a vezetőknek és a dolgozóknak beszélgetniük kell azokkal, akik a külső ügyekért felelősek, segítve őket a jogi tudatosság kialakításában. Kisebb ügyek esetén szükségtelen jogással egyeztetniük – csak a helyi előírásokat kell megérteniük és szigorúan betartaniuk. Jelentősebb ügyek esetén azonban egyeztetniük kell egy jogással a helyi törvények megértése végett. Összegezve: bármit csináljanak is, minden tevékenységnek meg kell felelnie a törvényeknek és az előírásoknak. Ha egy ideig így gyakorolnak az emberek, megtapasztalhatják a törvények és előírások követésének fontosságát, és a szabályokat követve fognak cselekedni. Ez a gyülekezet munkájának is a javára válik.

C. Az emberek evangélium hirdetésére történő kiküldése során követendő alapelvek

Ami a fontos kötelességeket végzők biztonságának a megóvását illeti, van még egy munkaterület, amelyre a vezetőknek és a dolgozóknak oda kell figyelniük, és pedig azok biztonságának a megóvása, akik elmennek valahová a kötelességüket végezni. Milyen alapelveket kell követni, amikor kiküldik az embereket a kötelességüket végezni?

Először is, figyelembe kell venni az emberek életkorát és nemét, valamint az életben szerzett ismereteiket és tapasztalatukat is – a vezetők és a dolgozók nem lehetnek zavarosfejúek vagy könnyelműek ebben a tekintetben. Ha például evangéliumi dolgozókat küldesz ki, hogy egy ismeretlen helyen hirdessék az evangéliumot, milyen emberek alkalmasak a kiküldésre? (Az olyan emberek, akiknek van némi ismeretük és bölcsességük.) Ha nincs sok alkalmas ember egy bizonyos gyülekezetben, mivel a legtöbbben élettapasztalat és ismeret híján lévő fiatalok, akik nem tudják, hogyan kezeljék a helyzeteket – különösen a kihívást jelentő problémákat –, amikor találkoznak velük, akik elvek nélkül beszélnek, és akiknek bölcsességük sincs, akkor azok nem lennének képesek elvégezni a munkát. Ha ilyen embereket küldenek ki, akkor nem csupán problémákat nem fognak tudni megoldani, hanem valószínűleg a munkára is kihatással lesznek és késleltetni fogják azt. Éppen ezért, amikor kiküldik az embereket a kötelességüket végezni, azokat kell kiválasztani, akik érett emberi mivoltúak és bölcssek – csakis az ilyen emberek alkalmasak. Ha nincs elég alkalmas ember, akkor a fiatalok működjenek együtt az idősebbekkel, hogy így menjenek el a kötelességüket végezni. Tegyük fel például, hogy van egy fiatal, 25-26 év körüli nővér, aki, habár jó ideje hisz már Istenben, van hite és érettsége, és hosszú ideje végzi már a kötelességét, nem tudna gondoskodni a saját biztonságáról, ha ismeretlen helyre küldenék a kötelességét végezni – ilyen esetben találni kellene egy helyi testvért, akinek van tapasztalata a társadalomban, hogy működjön együtt vele a kötelesség elvégzésében. Persze ha a kötelességvégzés helye ismerős terület vagy olyan hely, ahol van már gyülekezet, akkor oda elmehetnek a fiatal testvérek. Ám ha ismeretlen helyre mennek az emberek az evangéliumot hirdetni vagy más munkát végezni, és különösen, ha gyenge ott a közbiztonság, akkor oda kell figyelni a személyes biztonságukra. Bárkit küldjenek is ki munkavégzésre a vezetők és a dolgozók, a biztonság az első dolog, amit figyelembe kell venni. Ha nem világos, hogy milyen emberek az evangélium potenciális befogadói, vagy hogy tehetnek-e nem helyénvaló dolgokat ezek az emberek, akkor elővigyázatosan kell eljárni, amikor embereket küldenek ki az evangéliumot hirdetni. Régebben azt hallottam, hogy némely vezetők és dolgozók gyakran küldenek ki fiatal – 18-19 év körüli vagy a 20-as éveik elején járó – nővéreket ismeretlen helyekre az evangéliumot hirdetni, és állítólag előfordult néhány szerencsétlen incidens. Akármilyen történt is ténylegesen, végső soron azzal összefüggésben történt, hogy a vezetők és a dolgozók nem gondolták át alaposan a dolgokat, amikor a munkát végezték. A vezetőknek és a dolgozóknak figyelembe kell venniük ezeket a tényezőket a munkájuk során és nem küldhetnek könnyelműen nagyon fiatal testvéreket ismeretlen és veszélyes helyekre, hogy ott végezzék a kötelességüket. Volt egy vezető, aki egyszer úgy szervezte, hogy két fiatal, 18-19 éves nővér menjen el az evangéliumot hirdetni. Amikor azt mondta róluk valaki, hogy túl fiatalok és nem alkalmasak erre, a vezető talált egy 21 éves nővért, hogy ő menjen el helyettük, ezt gondolván: „Azt mondtad, hogy a 19 éves túl fiatal, úgyhogy találtam valakit, aki 21 éves. Ő már idősebb, nem igaz?” Milyen volt ennek a vezetőnek

a képessége? Hajlamos volt a torzításokra, nem igaz? (De igen.) Mindössze két évvel volt idősebb az illető 19 évesnél – lehetett már élettapasztalata? Lehetett már tapasztalata a társadalomban? Elképzelhető, hogy elsírta magát, amikor nehézségekkel és veszélyes helyzetekkel szembesült? Noha a korát illetően két évvel idősebb volt, még mindig túl fiatal volt és nem volt képes felvállalni ezt a munkát. Egy legalább a 30-as, 40-es, 50-es vagy 60-as éveiben járó testvért kell találni – ők már idősebbek és van társadalmi tapasztalatuk, amikor pedig különféle helyzetekkel találkoznak, megvan a bölcsességük azok kezeléséhez, és így elejét vehetik a veszélyes helyzetek bekövetkezésének. A fiatalok sok dolgot nem láttak vagy tapasztaltak még, és nem tudják, hogyan kezeljék őket; ha veszéllyel találkoznak, talán észre sem veszik, és emiatt könnyen történhetnek incidensek. Az idősebbek, akik már többet láttak ennek a társadalomnak és ennek az emberiségnek az elvetemültségéből, jellemzően éberebben figyelik az embereket. A társadalomban szerzett tapasztalatuk és a való életből származó ismeretük alapján reálisan meg tudják ítélni, hogy milyen veszélyek merülhetnek fel bizonyos helyzetekben, hogy mennyire magas szintű a kockázat, hogy kik a gonosz emberek, és hogy miféle dolgokat tehetnek bizonyos emberek. Amikor veszélyes helyzetekkel találkoznak, ahhoz is megvan a bölcsességük, hogy elmeneküljenek a veszély elől. A fiataloknak ezzel szemben nincs tapasztalatuk. Amikor különféle helyzetekkel találkoznak, nem képesek felfogni az esetleges veszélyes következményeket. Éppen ezért az idősebbek alaposabban megfontolják a biztonsági kérdéseket, mint a fiatalok. Amikor a vezetők és a dolgozók megszervezik, hogy az emberek menjenek el a kötelességüket végezni, figyelembe kell venniük a helyi viszonyokat és úgy kell szervezniük, hogy viszonylag idősebb, bölcsességgel és tapasztalattal bíró emberek a fiatalokkal együttműködve végezzék a kötelességüket. A vezetőknek és a dolgozóknak alaposan meg kell fontolniuk ezeket a dolgokat.

Nem számít, hogy melyik országban végzik a gyülekezeti munkát, a kötelességeiket végzők biztonságának garantálása olyan eleme a munkának, amelyre a vezetőknek és a dolgozóknak nagy figyelmet kell fordítaniuk. Bárkit küldjenek is ki bármely munka elvégzésére, annak megfelelő képességűnek kell lennie és rendelkeznie kell némi munkaképességgel ahhoz, hogy alkalmas legyen a munkára, és hogy garantálható legyen a biztonsága; még inkább ez a helyzet azokban a térségekben vagy országokban, ahol rossz a közbiztonság. A vezetőknek és a dolgozóknak elsődleges fontosságúnak kell tekinteniük a kötelességüket végzők biztonságát, és nem szabad azt gondatlanul figyelmen kívül hagyniuk. Némelyek ezt mondják: „Minden rendben van. Isten házában végzünk kötelességeket – Isten oltalmát élvezzük, úgyhogy senki sem fog meghalni. Ugyan mi baj történhetne?” Helyes-e, hogy ezt mondják? (Nem az.) Miért nem? (Felelőtlenség így beszélni, és a valóságtól is nagyon elrugaszkodott ez a nézőpont.) Az embereknek minden tőlük telhetőt meg kell tenniük azért, hogy teljesítsék azokat a felelősségeket, amelyeket képesek teljesíteni, valamint hogy figyelemmel legyenek arra, amit képesek fontolóra venni; nem tehetik próbára Istent, és nem hazardírozhatnak a

testvérek biztonságával. Isten meg tudja óvni az embereket, de ha te nem veszed fontolóra azokat a problémákat, amelyeket képes vagy fontolóra venni, és ha arra használod a testvérek biztonságát, hogy próbára tedd Istent, akkor Isten fel fog fedni téged – ki tett téged ilyen rendkívül ostobává, hogy ennyire idióta dolgokat művelsz? Éppen ezért a vezetőknek és a dolgozóknak nem szabad ilyesfajta beszéddel kimagyarázniuk, hogy felelőtlen dolgokat tesznek; a kötelességüket végzők biztonságának garantálása a te felelősséged, és eleget kell tenned a saját felelősségednek. Miután te mindenre ügyeltél, amit képes vagy figyelembe venni és megtenni, Istenen múlik, hogy miként cselekedjen mindazzal kapcsolatban, amit nem vettél figyelembe, és annak semmi köze hozzád. Némelyek válogatás nélkül Istenre hárítanak minden felelősséget, ezt mondván: „Isten felelős az emberek biztonságáért, nem kell félnünk; úgy prédikálhatunk, ahogy akarunk. Istennel minden szabad és felszabadult; nem szükséges aggódnunk ezek miatt a dolgok miatt!” Helyes-e az efféle kijelentés? (Nem az.) Az ilyen kijelentés szerint az embereknek nem szükséges az alapelveket keresniük, amikor történik valami; ha így állna a helyzet, mi haszna lenne az Isten által kimondott igazságnak? Haszontalan lenne. Isten az évek során igen sok szót szolt türelmesen és fáradhatatlanul, hogy tanítsa az embereket – azzal a céllal, hogy választott népe képes legyen megtudni, miként kell életben maradniuk, miként kell az igazságra törekedniük és miként kell viselniük magukat ebben a gonosz világban és e gonosz emberiség körében úgy, hogy összhangban legyenek Isten szándékaival. Nem az a dolgod, hogy próbára tedd Istent, és nem is az, hogy úgy cselekedj, ahogy épp kedved tartja, szavak és doktrínák szerint, valamint alapelvek nélkül. Ahhoz, hogy a vezetők és a dolgozók jó munkát végezzenek az evangélium hirdetésének munkájában, először és mindenekelőtt az emberek biztonságát kell garantálniuk. Ennek érdekében először is meg kell ismerniük és fel kell fogniuk a kötelességüket végzők konkrét körülményeit, megfelelő embereket kell kiküldeniük, valamint azt is meg kell érteniük, hogy mit kell tenni a különféle helyzetekben az emberek biztonságának garantálása érdekében. Ha különösen kaotikus egy hely, ha senkinek nincsenek ott ismerősei, és ha nem garantálható annak a biztonsága, aki elmegy oda az evangéliumot hirdetni, akkor egyelőre ne küldj oda embereket; ne vállald ezt a kockázatot, ne hozz felesleges áldozatokat. Bármely kötelesség végzéséről van is szó, illetve bármi legyen is az elvállalt munka, nem szükséges hozzá, hogy elindulj a nagyvilágba és kockára tedd az életedet, ahogyan az sem, hogy feltedd rá a biztonságodat vagy az életedet. Kínai körülmények között természetesen elkerülhetetlen, hogy az ember kockázatot vállaljon a kötelessége végzéseért. A kormány üldözi azokat, akik hisznek Istenben, és még ha nagyon jól tudod is, hogy veszély áll fenn, akkor is hinned kell Istenben, követned kell Istent és végezned kell a kötelességedet; nem hagyhatod el a kötelességedet, és semmilyen munkát nem lehet leállítani. A tengerentúli országok mindegyikében más a helyzet – némelyikük Kínához hasonló autoriter berendezkedésű ország, míg máshol demokratikus rendszerek vannak. A demokratikus berendezkedésű országokban zökkenőmentesen tud előrehaladni az evangélium hirdetésének munkája,

és a különféle munkaelemeket is simábban végre lehet hajtani. Némely autoriter jellemzőkkel bíró országokban azonban barbárabbak és visszamaradottabbak is az emberek, és nem könnyű számukra az igaz út elfogadása. Amikor hirdetik nekik az evangéliumot, nem csak hogy nem kutatják, hanem vakon el is ítélik azt, sőt, talán még jelentik is a helyzetet a rendőrségnek. Ilyen esetekben ne küldj ki embereket, hogy ott hirdessék az evangéliumot; válassz inkább helyette olyan helyeket a munka elvégzésére, ahol garantálható a biztonság. Ezek mind olyan dolgok, amelyeket a vezetőknek és a dolgozóknak alaposan fontolóra kell venniük. Az olyan országokban például, mint Malajzia, Indonézia vagy India, amelyeknek nagyon összetett a vallási hátterük, bizonyos vallási felekezetek nagy befolyással rendelkeznek és ők irányítják az egész társadalmat – olyannyira, hogy még a kormányok is engednek e vallások befolyásának. Az ilyen országokba tehát ne küldj további embereket, hogy ott az evangéliumot hirdessék; elegendő, ha csak a helyi gyülekezetek hirdetik az evangéliumot. Egyes országokban államonként vagy tartományonként változó a helyzet, és a helyi törvények és előírások eltérnek a nemzeti törvényektől és előírásoktól. Bizonyos régióknak például különleges vallási hátterük van, és azokban a régiókban egyesült az egyház és az állam. Bizonyos esetekben a vallási vezetőknek még a helyi kormányhivatalnokoknál is nagyobb a tekintélyük, és nyíltan megszeghetnek bizonyos nemzeti jogszabályokat. Ha ilyen régiókban hirdeted az evangéliumot, az lehetséges biztonsági kockázatokkal járhat. Ezek a lehetséges kockázatok nem korlátozódnak arra, hogy pletykákat találjanak ki rólad vagy elűznek téged – le is tartóztathatnak, vád híján is börtönbe zárhatnak, sőt akár kínzásnak is alávethetnek, megnyomoríthatnak vagy megölhetnek, és a kormány nem fog közbeavatkozni. A legtöbb vallási felekezet vezetői valójában gyűlölik a rajtuk kívülálló vallásokat. Mivel túl nagy a befolyásuk és semmiféle törvény nem korlátozza őket, senki sem meri elszámoltatni őket, bármilyen kegyetlenül üldözzék is az evangéliumi munkásokat, és még a helyi kormánytisztviselők sem hajlandóak megsérteni őket. Ha egyszer elkezded hirdetni az evangéliumot a területükön, úgy gyötörhetnek, ahogy csak akarnak. Éppen ezért a vezetőknek és a dolgozóknak különösen elővigyázatosaknak kell lenniük, amikor elküldik valahová az embereket az evangéliumot hirdetni. Először is tájékozódniuk kell és meg kell tudniuk, hogy mi a helyzet azon a helyen – hogy van-e vallásszabadság, hogy mekkora hatalmuk van a vallási erőknek, és hogy milyen következményekkel járhat, ha feljelentik azokat, akik az evangéliumot hirdetik. Világosan kell érteniük ezeket a dolgokat, mielőtt eldöntenék, hogy küldjenek-e oda embereket vagy sem. Ha azután, hogy megtudtak dolgokat valamely helyről, úgy döntenek, hogy az nem alkalmas az evangélium hirdetésére, akkor senkinek sem szabad embereket küldenie oda prédikálni. Ez is része annak a munkának, amelyet el kell végezni az evangéliumi munkások biztonságának garantálása végett. Némely vezetőknek és dolgozóknak eltorzult felfogásuk van, és ezt mondják: „Minden rendben; Isten meg fog óvni bennünket. Minél nehezebb a kihívás, annál inkább vállalnunk kell. Olyan sok ember van, aki hisz az Úrban azon a helyen,

akkor hát miért ne mennénk oda az evangéliumot hirdetni?” Valaki ezt mondja nekik: „Ott magánbörtönök vannak. Ha elmegyünk oda az evangéliumot hirdetni, nem csupán őrizetbe vesznek majd minket, de akár meg is halhatunk ott. Nem mehetünk oda!” Az ostoba vezetők így gondolkodnak: „Rengeteg börtöne van a nagy vörös sárkánynak, de mi nem félünk tőle – miért kellene akkor félnünk egy rakás ottani magánbörtöntől? A börtönök fogva tarthatják a testünket, de a szívünket nem! Ne féljeteK – menjeteK csak!” Azután az emberek egyik hullámát a másik után küldik ki, végül pedig egy sem tér vissza közülük; mindannyiukat őrizetbe veszik. A hamis vezetők megrökönyödnek. Mi itt a probléma? (Az efféle hamis vezetők tökfilkók.) Az efféle hamis vezetők gazemberek; felelőtlenek, mivel beküldik az embereket az oroszán szájába. Miért nem ők maguk mennek? Ha egyszer nem tartanak veszélytől, akkor nekik kellene elsőként menniük. Ha elmennek, biztonságban visszatérnek, és megnyernek embereket, akkor mások utánuk mehetnek. Bármilyen történjék is, garantálni kell az emberek biztonságát az evangélium hirdetése közben. Egyáltalán ne vállalj kockázatot olyan területen, amelyik veszélyes és amelyik nem alkalmas az evangélium hirdetésére. Ne feltételezd, hogy a kontinentális Kínán kívül minden hely biztonságos; ez illúzió, eltorzult vélekedés. Csak a tudatlan emberek gondolkodnak így – az ilyen emberek túlságosan keveset értenek ebből a világból! Ne feltételezd, hogy mivel a nyugati országok többségében vallásszabadság van, és viszonylag sok ember hisz az Úrban, nyíltan hirdetheted az evangéliumot és nyíltan kimondhatsz különféle kijelentéseket, amelyekkel leleplezed, hogy milyen sötét és gonosz a vallásos világ; ha ezt teszed, az elképzelhetetlen következményekkel fog járni. Meg kell értened, hogy amikor – akár vallásos embereknek, akár nem hívőknek – az evangéliumot hirdeted, a romlott emberiséggel nézel szembe; azzal az emberiséggel, amely ellenáll Istennek. Ne gondolkodj erről a dologról túlságosan leegyszerűsítve.

Ha a vezetők és a dolgozók garantálni akarják az evangéliumi munkások biztonságát, a kérdés minden aspektusát alaposan fontolóra kell venniük, és amennyiben bármilyen probléma felmerül, azt haladéktalanul kezelni kell. Ezt követően a vezetőknek és dolgozóknak le kell vonniuk a tapasztalatokat és a tanulságokat a gyakorlás alapelveinek és útjának megtalálása végett, meghatározva, hogy miként kell előrehaladva gyakorolni – ez is fontos eleme az elvégzendő munkának. Vannak bizonyos dolgok, amelyeket a vezetők és a dolgozók korábban még nem vettek fontolóra vagy amelyekkel még nem találkoztak; a problémák felmerülése után így kell következtetniük: „Elmenjünk-e mégis arra a helyre? Helyes-e így kiküldeni az embereket? Ki kellene talán igazítanunk az evangélium hirdetésének vagy bármely más fontos munka végzésének a következő lépéseire vonatkozó terveket, stratégiát vagy irányt?” A következtetések levonásának állandó folyamata során a vezetőknek és a dolgozóknak fokozatosan meg kell határozniuk a munka módszereit és alapelveit, hogy minél többet végzik a munkát, az annál konkrétabb legyen és annál inkább elérje az elvárt színvonalat, miközben kevesebb előre nem látott esemény következik be, vagy egyáltalán semennyi sem, vagy

akár nem is kéri semmilyen kockázat vállalására a személyzet fontos tagjait. Ennek az eredménynek az eléréséhez a vezetőknek és a dolgozóknak gyakran le kell vonniuk a tapasztalatokat, valamint megértésre kell jutniuk azokat a különféle környezeteket és helyzeteket illetően, amelyekkel az evangélium hirdetése során a különféle régiókban találkoznak. Minél több információhoz jutnak és azok minél pontosabbak, annál pontosabbak lesznek a problémák kezelésére vonatkozó alapelvek és tervek is, végül pedig eléri az emberek biztonsága garantálásának eredményét. Ily módon biztosítható, hogy az evangéliumhirdetés munkája rendben haladjon előre.

III. Miként kell foglalkozni azokkal a vezetőkkel és dolgozókkal, akik nem figyelnek oda a biztonsági munkára

Egyes vezetők és dolgozók szegényes képességűek és híján vannak a felelősségérzetnek; képtelenek valódi munkát végezni, azonkívül lusták is arra, hogy valódi munkát végezzenek. Azokon a területeken, amelyekért felelősek, a fontos kötelességeket végzők gyakran találkoznak biztonsági kockázatokkal, ami miatt kénytelenek elköltözni vagy máshová áttelepülni, és nem tudják nyugalomban végezni a kötelességüket. Még olyan dolgok is gyakran megtörténnek, amelyeknek nem kellene bekövetkezniük. Például egy vezető vagy dolgozó olyan vendéglátó házat talál, amelyik egy alacsonyan fekvő területen helyezkedik el. Amikor heves esőzés és áradás várható, és félő, hogy elönti a házat a víz, az ott lakó testvéreknek el kell előtte költözniük – magukkal viszik a munkaeszközöket, lábasokat, serpenyőket és minden egyebet, és két teljes napon át költözködnek. Ettől mindenki rettentően kimerül, és kétségbeesésükben lehorgasztják a fejüket. Ezt mondják: „Néhány naponta folyton költözködünk, mindig menekülőben vagyunk. Mikor lesz ennek vége? Nem tudunk egy biztonságos és megbízható házat találni, ahol normálisan végezhetjük a kötelességünket?” Az ilyen vezetők és dolgozók még ezt a kevés munkát sem tudják vállalni; az alattuk lévő testvérek nem tudnak jókat enni, sem jól aludni, és megfelelő szállásuk sincsen. Mindig átmenetiek az életkörülményeik, és mindenki fel van rá készülve, hogy bármikor elmeneküljön a csapás elől. Ha egyszer befejezik a hétköznapi tárgyaik használatát, gyorsan elpakolják őket, mivel bármelyik pillanatban felmerülhet az a helyzet, amikor kihirdetik a lakcímbeljelentések ellenőrzését. Mindenki tudja, hogy ez valójában az Istenben hívők utáni kutatást jelent, így aztán bármikor készen kell állniuk arra, hogy máshová települjenek át. Következésképpen a kötelességüket végzők állandóan félnek és nincs biztonságérzetük. Nincs ez vajon kihatással a kötelességük eredményeire? Nincs ez kapcsolatban a vezetők és a dolgozók által végzett munkával? (De igen.) Hogy boldogulnak ezzel a munkával? (Szegényesen végzik, nem tesznek eleget a felelősségüknek.) Némely vezetők és dolgozók felelőtlenek, és híján vannak az odaszánásnak. Ők maguk nem támasztanak magas normákat az életkörülményekre vonatkozóan; amíg van egy hely, amely megvédi őket a széltől és az esőtől, addig az elég. Így azért sem tesznek meg minden erőfeszítést, hogy biztonságos és stabil lakhelyet találjanak a testvéreknek. Némely

vezetők és dolgozók szegényes képességűek; nem tudják, hogy miféle környezet csendes és alkalmas a lakhatásra, illetve megfelelő a testvéreknek a kötelességük végzéséhez. Kibérelnek egy alacsonyan fekvő házat, amelyet senki más nem akar kibérelni, majd miután beköltöznek a testvérek, néhány napon belül ekcémások lesznek, és viszket az egész testük. Mi történik? Túlságosan nyirkos a ház, a padlóból szivárog felfelé a víz. Lakhat bárki is egy ilyen helyen? Az ilyen vezetők és dolgozók még csak megoldani sem tudják ezt a problémát, nem képesek a kötelességvégzésre alkalmas házat találni – miféle képesség ez? Más vezetők és dolgozók olyan házakat bérelnek ki, amelyekbe folyton beesik az eső, amelyeken átsüvít a huzat, amelyek nem hangszigeteltek, illetve ahol nincs internet, víz vagy áram – hogyan élhet ott bárki is? Figyelman kívül hagyják a jó házakat és ragaszkodnak ezeknek a hibás házaknak a kibérléséhez – hát nem akadályozza ez a dolgokat? Noha nem a szabad ég alatt sínylődnek a testvérek, számos alapvető dolog hiányzik a ház felszereltségéből; jobban járnának, ha sátorban laktak. A testvérek többnyire hozzá vannak szokva a megpróbáltatásokhoz, úgy érzik, hogy nincs semmi rendkívüli egy ilyen szintű megpróbáltatás elviselésében és képesek azt tolerálni, ám ha néhány naponta állandóan így gyötrődnek, az nem lesz-e kihatással a kötelességük végzésére? Éppen ezért, ha a vezetők és a dolgozók szegényes képességűek és nincs felelősségérzetük, akkor nem képesek vállalni ezt a munkát; haladéktalanul le kell mondaniuk és javasolniuk kell, hogy vegye át tőlük ezt a munkát valaki, aki jól el tudná végezni, hogy ők ne legyenek kihatással a személyzet fontos tagjai többségének az életére és kötelességvégzésére. A fontos kötelességeket végzők elhelyezésének a megszervezéséhez nem kell minden egyes aspektust figyelembe venni, de legalább az alapvető lakókörnyezetet biztosítani kell. Csakis akkor nem lesz befolyásolva a gyülekezet munkája, ha ez biztosítva van. Könnyű vajon elvégezni ezt a munkát? (Igen.) Egyszerű csak úgy mondani, hogy könnyű azt elvégezni, de ha a vezetők és a dolgozók zavaros fejű emberek, akiknek szegényes a képességük és egyáltalán nincs felelősségérzetük, akkor egyszerűen nem tudják elvégezni. Amikor a vezetők és a dolgozók nem tudják elvégezni ezt a munkát vagy nem tudják jól elvégezni, végül sok ember fog szenvedni ennek a következményeitől, és úgy fognak élni mindennap, mintha éhínség elől menekülnének – hogy tudják így a kötelességüket végezni? Némely hamis vezetők nem értik az igazságalapelveket, de mégis szeretnek a rivaldafényben lenni. Nem tudják jól elvégezni a munkát, mégsem hajlandóak visszalépni, hanem ragaszkodnak a pozíciójukhoz és nem távoznak. Hogyan kell kezelni az efféle vezetőket? (El kell bocsátani őket.) Elbocsátani könnyű őket; a probléma abban áll, hogy van-e vajon valaki, aki jobb náluk és átvehetné a munkájukat. Ha nincsen, akkor ti tudjátok-e vállalni ezt a munkát? Tudjátok-e garantálni, hogy a személyzet fontos tagjainak stabil lakókörnyezetük legyen? Ha egy személy nem tudja ezt kezelni, hárman vagy öten együtt tudtok-e vajon működni ennek a munkának a vállalása érdekében? Ha ti sem tudjátok elintézni ezt a munkát – ha még egy ilyen egyszerű feladatot sem tudtok

elvégezni, mivel még egy egyszerű lakókörnyezetet sem vagytok képesek biztosítani –, akkor átmenetileg egy kicsit több nehézséget és szenvedést kell elviselnetek. Ha továbbra is kitartóan tudjátok végezni a kötelességeket, Isten pedig, látva, hogy elég szilárd a nehézség elviselését illető elhatározásotok, küld valakit a munka elvégzésére, aki megbízhatóan kezeli a dolgokat és meg tudja oldani a problémákat, akkor véget érnek majd számotokra a szenvedés napjai, és jó idők váltják fel azokat. Ha senki ilyen nem jön, hogy megoldja ezeket a problémákat, akkor el kell fogadnotok a sorsotokat – arra rendeltettetek, hogy elviseljétek a nehézséget, és el kell viselnetek azt; bele kell nyugodnia a szíveteknek, és el kell viselnetek. Valójában megéri egy kis nehézséget elviselni; sokkal jobb, mint börtönben ülni és gyötrelmeket szenvedni. Így legalább nem vetnek alá benneteket kínzásnak és kihallgatásnak; még mindig olvashatjátok Isten szavait, végezhetitek a kötelességeket és élhettek gyülekezeti életet a testvérekkel. Adódnak ugyan ijedelmek, akadályok és zökkenők az úton, és gyakran kell áttelepülnötök, ez mégis egy rendkívüli tapasztalat az életekben, amelyből tanulságokat vonhattok le és nyerhettek valamit. Ez elég jó, nem igaz? (De igen.) Az emberekben ott kell lennie az elhatározásnak a nehézség elviselésére, és hagyniuk kell, hogy Isten vezényeljen, ahogy akar. Ha igazán nem tudjátok elviselni ezt a nehézséget, így imádkozhattok komolyan a szívetekben: „Istenünk, arra kérünk Téged, hogy tekints ránk, szenvedőkre – lásd, milyen szánni valók vagyunk! Panasz és megbánás nélkül követünk Téged! Arra kérünk, hogy az Irántad való megingathatatlan hűségünkre tekintettel vess véget ennek a nehézségekkel teli életnek! Arra kérünk, küldj egy megfelelő vezetőt vagy dolgozót, aki megfelelő helyet talál nekünk! Folyamatosan a szabad ég alatt sínylődünk, nap mint nap egyik helyről a másikra költözünk, és nem tudjuk, meddig fog ez még tartani. Nem akarunk tovább hontalanok lenni – kérjük, találj nekünk egy stabil lakhelyet!” Helyénvaló-e így imádkozni? Szabad így imádkoznotok; ha a környezet megkívánja, így is kell imádkoznotok.

Ha egy másik szemszögből nézzük, a nehézségek elviselése nem olyan rossz dolog; ha némi nehézséget elviseltek, az csiszolhatja az akaratotokat. Mit jelent az akaratotok csiszolása? Azt jelenti, hogy ha állandóan ilyen nehézséget kell elviselnetek, akkor érzéketlenné váltok rá és nem tekintitek többé nehézségnek; nem számít, mennyi nehézséget viseltek el, nem érzitek többé úgy, hogy az fáj. Azonban különféle helyzetekkel találkozva le kell vonnotok néhány tanulságot, nyernetek kell némi belátást, és meg kell tanulnotok, hogy miként lássátok tisztán az embereket. Ha egy vezető vagy dolgozó rendkívül szegényes képességű és még az elhelyezések megszervezésének munkáját sem tudja megfelelően elvégezni, hogyan tudna Isten választott népéről gondoskodni és őket vezetni? Az ilyen emberek nem alkalmasak vezetőknek vagy dolgozóknak. Isten házában van pénze házakat bérelni, és nem hajlandó elnézni, hogy a testvérek állandóan fix lakóhely híján vannak. Isten háza nem pártolja azt, hogy mindig nehézségeket viseljenek el az emberek vagy mindennap nehéz életük legyen, noha természetesen attól sem riad vissza, hogy bármiféle nehézséget viseljenek el az

emberek. Ám ha a vezetők és a dolgozók még az elhelyezések megszervezésének munkáját sem tudják kezelni, és igazán küzdelmes számukra bármi rendes dolgot elvégezni, akkor mi marad nekik, amivel dicsekedhetnének? Egytől-egyig jó megjelenésű, diplomás és státusszal bíró emberek, de még ennek a kicsi dolognak a kezelése is ennyire küzdelmes a számukra. Ebben az esetben nincs mit tenni – csak elfogadhatod ezt Istentől. Ez az a nehézség, amelyet el kell viselniük az embereknek; hagynod kell, hadd vezényeljen Isten, ahogy akar. Ez a helyes. Egy napon talán jobb napok követik majd ezt a nehézséget, és nem folytatódik tovább ez a fajta élet. Bármilyen környezetben légy is, meg kell őrizned az alávetett hozzáállásodat és kerülnöd kell a panaszkodást. Ha egy bizonyos vezető vagy dolgozó megbízhatatlan és nem jól végzi a munkát, ne hagyd, hogy ez kihatással legyen az Isten felé tanúsított őszinteségedre és hűségedre, és ne hagyd, hogy kihatással legyen az Istennek való alávetettségedre, valamint az Isten iránti engedelmes hozzáállásodra. Ha így teszel, szilárdan megálltál ebben a dologban. A vezetők és a dolgozók hétköznapi emberek csupán. Ha szegényes képességűek és nem tudják elvégezni a munkát, vagy ha hamis vezetők, akik nem tesznek eleget a felelősségüknek, az az ő személyes problémájuk, és annak semmi köze Isten házához. Nem Isten háza utasította őket arra, hogy így cselekedjenek; arról van csak szó, hogy fel lettek fedve a felelőtlenségük miatt. Nem tudják teljesíteni az Isten háza által rájuk bízott munkát, és így csak elbocsátani és kirekeszteni lehet őket. Ilyen körülmények között, amikor ezt a nehézséget szenved el Isten választott népe, el kell azt fogadniuk Istentől és hagyniuk kell, hogy Isten vezényeljen, ahogy akar. Még ha nem is végezték jól a munkát a vezetők és a dolgozók, vagy ha bármilyen problémáik is vannak, az a tény örökre változhatatlan, hogy Isten az igazság, az út és az élet. Annak, hogy követed Istent, hogy aláveted magad Istennek és hogy elfogadod Isten szavait, sohasem szabad megváltoznia. Ezek örökkévaló igazságok. Bármilyen kellemetlen dolgok merüljenek is fel, miközben a kötelességedet végzed, el kell fogadnod azokat Istentől és le kell vonnod belőlük a tanulságokat. Le kell csendesítened magad Isten előtt és imádkoznod kell Hozzá, és nem hagyhatod, hogy hatással legyen rád a külvilág. Meg kell tanulnod alkalmazkodni a különféle környezetekhez és meg kell tanulnod mindenféle környezetben megtapasztalni Isten munkáját. Csakis így érheted el az életbe való belépést. Némelyeknek csekély az érettségük; amikor nehézségek támadnak, panaszkodnak és aggódni kezdenek, levertnek érzik magukat és elveszítik a hitüket Istenben – ez rendkívül nagy ostobaság és tudatlanság! Azokat a vezetőket és dolgozókat, akik nem végeznek valódi munkát, felfedték és kirekesztették, de mi köze ennek hozzád? Te miért válnál negatívvá és távolodnál el Istentől csak azért, mert ők helytelenül rendezték a dolgokat? Hát nem végtelenül lázadó viselkedés ez? (De igen.) Amikor valami rosszat tesznek az emberek, felismerheted és elvetheted őket, Istent azonban ne vedd el, sem pedig az igazságot! Az igazság nem rossz, és Isten sem rossz. Istennek nem az az eredeti szándéka, hogy ilyen nehézségeket viseljenek el az emberek; az viszont valóban szükséges, hogy a romlott emberiség elviseljen némi

nehézséget. Egy kis megpróbáltatás elviselése hasznos a számodra; az a haszna, hogy levonsz tanulságokat és megtanulod keresni az igazságot a problémák megoldása végett. Ha képes vagy elviselni különféle nehézségeket, akkor némi állóképességre teszel szert és képessé válsz arra, hogy mindenféle környezetben szilárdan megállj a bizonyágtételekben. Ha képes vagy nehézségeket elviselni, az csiszolni fogja benned az elhatározást arra nézve, hogy alávesd magad Istennek. Ez Isten eredeti szándéka és ez az az eredmény, amelyet látni akar benned Isten. Ha képes vagy megérteni Isten szándékait, valamint Isten szándékai szerint cselekedni és gyakorolni; ha képes vagy tartózkodni attól, hogy elhagyd Istent, bármilyen emberekkel vagy környezetekkel találkozz is; és ha meg tudod tanulni gyakorolni az igazságot, ha van benned Isten iránti alávetettség, ha helyes felfogásod és hozzáállásod van, ha változatlanul hiszel Istenben és tartózkodsz attól, hogy panaszkodj Istenre vagy eltávolodj Tőle a szívedben, akármennyi szenvedést is kell elviselnie a testednek; akkor van érettséged.

A vezetőknek és a dolgozóknak meg kell óvniuk a fontos kötelességeket végzők biztonságát, megvédve őket a külvilág zavaró hatásaitól. Ebbe a munkába sok részlet tartozik. Először is, a vezetőknek és a dolgozóknak érteniük kell, hogy konkrétan miként valósítsák meg ezeket a részletes feladatokat. Azonkívül, amikor bizonyos speciális helyzetekkel találkoznak, pontos ítéleteket kell hozniuk, azután meg kell találniuk a megfelelő alapelveket és konkrét terveket kell kidolgozniuk a helyzetek kezelésére. A végső cél az, hogy garantálják a személyzet mindenféle fontos tagjának biztonságát. Csakis így garantálható, hogy rendben haladjon előre az evangéliumhirdetés munkája. Helyes betartani ezt az alapelvet; ez a vezetők és dolgozók célja és alapelve ennek a munkának a végzése során. Ha a vezetők és a dolgozók pontosan tartják magukat ehhez a célhoz és alapelvhez, akkor alapvetően megfelelő színvonalon végzik ezt a munkát. Milyen egyéb problémákat foglal még magába ez a munka? Némelyek ezt mondják: „Korábban sosem voltam még vezető vagy dolgozó, és ilyen dolgokkal sem találkoztam. Nem tudom, mit kellene tennem e munka során, és nem tudom, hogyan végezzem. Úgyhogy nem kell elvégeznem – kit érdekel, hogy biztonságban vagytok-e vagy sem? Kezeljétek ezt ti magatok!” Elfogadható, hogy egyszerűen mossák a kezeiket ebben az ügyben? (Nem, nem az.) Az efféle vezetőket és dolgozókat el kell távolítani. Ha nem végzel valódi munkát, mi hasznod van? Talán dísznek tartunk, mivel jól nézel ki? Az ilyen vezetőket és dolgozókat el kell bocsátani és ki kell iktatni; nem szabad engedni, hogy anélkül töltsenek be egy pozíciót, hogy bármiféle munkát végeznének. A hamis vezetők nem végeznek valódi munkát – nincs lelkiismeretük és józan eszük, vagy talán igen? Ha igazán lenne lelkiismeretük és józan eszük, miért nem keresik az igazságot a problémák megoldása végett, amikor azok felmerülnek? Senki sem úgy születik, hogy mindent tudna; mindenki menet közben tanul. Ha képes vagy az igazságot keresni, módot fogsz találni arra, hogy jól végezd a munkát. Ha van felelősségérzeted, ki fogod találni a módját, hogy jól végezd a munkát. Valójában nem bonyolult vezetői munkát végezni; amíg valaki képes az igazságot keresni, addig könnyű jól végezni a

munkát. Azonkívül a vezetőknek és a dolgozóknak vannak partnereik; amennyiben két vagy három embernek egy a szíve és az értelme, bármilyen munkát könnyű elvégezni. Jelenleg sok vezető és dolgozó vesz részt képzésben; azt tanulják, hogy miként keressék az igazságot minden dologban a problémák megoldása érdekében. Ezen a ponton legalább néhány vezető és dolgozó kompetens a vezetőségi munka terén és képes teljes mértékben arra, hogy jól végezze az evangélium terjesztésének munkáját, igaz? (Igaz.) Nos, ma akkor eddig a pontig jutunk a beszélgetésben. Viszontlátásra!

2024. július 20.

Hivatalos weboldal
QR kód

Mindenható Isten
Egyháza App

Hivatalos weboldal
<https://hu.godfootsteps.org>

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/hu/video>

Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/hu/facebook>

E-mail: contact.hu@godfootsteps.org
